

Lai Tự Viên Phương

Đ
T
C
Đ
H
C

Webtruyen.com

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Lãnh Chủ Nghèo Túng

>

Tống Mặc là người đam mê quân sự, còn là một kẻ nghiện trò chơi nặng.

Chơi game bốn năm, câu nói nghe thấy nhiều nhất là: “Huynh đệ, cậu là huynh đệ của tôi đúng không?”

“Đúng đó.”

“Vậy tại sao cậu lại bắn lén tôi?!”

“Nhất thời trượt tay.”

“Tôi %\$* (#) (@*@!”

Tỉnh lược một đồng từ nguyên rửa.

Còn không thì là: “Huynh đệ, cậu xác định cậu là huynh đệ của tôi chứ?”

“Đương nhiên.”

“Vậy được, cậu gia nhập thế lực bên địch đi!”

“Tại sao?! Tôi kiên quyết không làm bánh chưng (gián điệp)!” (*Bắt nguồn từ câu chuyện gia tộc gạo và gia tộc điểm tâm đánh nhau: Gia tộc

gạo và gia tộc điểm tâm quần nhau, kết quả gia tộc điểm tâm bị đánh te tua, trong đó bánh chưng bị gia tộc gạo đuổi tới hẻm, khi thấy không còn lối thoát, bánh chưng kiên quyết cời y phục__ Các vị! Tôi là gián điệp!)

“Ai bảo cậu làm bánh chưng? Cậu gia nhập với họ, chúng tôi mới thắng chắc!”

“...”

Tống Mặc giơ dao lên, xẻo mất tầng da cuối cùng của vị huynh đệ trước mắt.

“Tại sao chém tôi?!”

“Không phải cậu muốn tôi gia nhập thế lực bên địch sao? Không chém cậu thì chém ai?”

“Tôi &\$) @\$!”

Tính lược một số từ chữ rửa.

Chém chết huynh đệ trước kia rồi, Tống Mặc không hề bất ngờ bị huynh đệ của huynh đệ trước chém chết, liền kích động đập chuột, đụng phải lon coca đặt bên cạnh bàn phím, coca đổ lên bàn phím, tia lửa xoèn xoẹt lập tức bắn ra, Tống Mặc bị dọa nhảy dựng, muốn đứng lên, tay lại giống như bị hút vào bàn phím, tia lửa và dòng điện chạy theo đầu ngón tay trực tiếp vào thẳng người y.

Từng sợi tóc của Tống Mặc đều dựng lên, ngay cả chân mày cũng dựng thẳng đứng, trong đầu chỉ còn lại một suy nghĩ: Mạng mình thôi rồi!

Khi đang oán thán còn chưa phá thân đã đi là con rế của diêm vương, tia lửa và dòng điện trên bàn phím lại đột nhiên biến mất.

Tống Mặc sững sờ, giơ hai tay lên, sờ đầu, tóc giống như sợi thép, sờ lông mày, hai cái bàn chải, sờ đùi một chút, rất đau!

Y không chết?!

Vừa định hoan hô, đầu lại đột nhiên đau đớn như kim châm, vô số đường nét và con số nhanh chóng cuộn trào trong đầu, mồ hôi lập tức thấm ướt áo thun chữ T của Tống Mặc.

Tống Mặc vội tát mình một cái, cái này tuyệt đối là ảo giác do bị điện giật!

Qua một lúc, số liệu trong đầu dần tạo thành một bức hình rõ ràng, lúc này Tống Mặc mới nhận ra, những thứ này đều là do mình sưu tập, những bức ảnh chụp và hình ảnh vũ khí trong đầu.

Chuyện này là sao?

Tống Mặc lắc đầu, trước mắt hơi tối đi, chân trượt một cái, ầm một tiếng, mặt trực tiếp đập lên màn hình máy tính, máu mũi tung tóe...

Dòng điện và tia lửa bùng lên lập tức bao trùm cả đầu y, Tống Mặc nghĩ, lần này, không chết cũng phải chết thôi...

Trên báo sáng XX ngày hôm sau đăng một tin văn thế này: Thanh niên nào đó đập đầu vào màn hình máy tính tự sát tại nhà!

Nếu Tống Mặc còn có thể nhìn thấy tờ báo này, chắc chắn sẽ dựng ngón giữa lên, tự sát mẹ mi!

Nhưng hiện tại y chết rồi, cho nên, chỉ có thể ngoan ngoãn bị gọi là tự sát.

Ôi thôi thương thay.

Kỷ nguyên đại lục Quang Minh, tháng 6 năm 1138.

Vương quốc Angris vừa kết thúc chiến tranh cùng vương quốc Chisa, gần một phần ba quốc thổ bị thôn tính, khi lão quốc vương Julien ngồi trên vương tọa đắm ngực dậm chân, chửi mắng đám người của vương quốc Chisa đều là đồ khốn kiếp khốn khiếp, trong lãnh địa của gia tộc Grilan tại biên cảnh tây bắc Angris, lại xảy ra một chuyện rất khủng khiếp, chủ nhân của lãnh địa, Tổng Mặc Grilan, giữa ban ngày ban mặt bị một tia sét đánh trúng!

Phản ứng đầu tiên của tùy tùng không phải là đi cứu lãnh chủ đang bốc khói, mà là ngửa đầu nhìn bầu trời trăm dặm không mây, cảm rớt xuống đất. Tuy lãnh chủ không tính là người cực tốt, nhưng cũng không làm chuyện gì xấu, sao giữa ban ngày lại bị sét đánh...

Kỳ lạ hơn nữa là, bị sét đánh thành ra như vậy mà lãnh chủ lại không chết!

Thật sự quá thần kỳ!

Các lãnh dân của Grilan đều bưng bưng hóng chuyện, thành lũy của lãnh chủ tập trung toàn bộ ánh mắt hiếu kỳ trong lãnh địa.

Mà trung tâm của chuyện, Tổng Mặc Grilan, sau khi tỉnh lại, ngây ngẩn nhìn thầy thuốc và quân gia trước giường, hiểu rõ hoàn cảnh nơi chốn, bản thân là ai, đã xảy ra chuyện gì xong, Tổng Mặc chớp chớp mắt, miệng rằng rắc rắc rắc, dứt khoát đảo mắt trắng, ngất xỉu.

Trước khi xỉu còn nghĩ, y kiếm được hay là bị thiệt đây? Chắc là kiếm được...

Một ngày sau, lãnh chủ tỉnh dậy lần nữa, mọi người trong phủ lãnh chủ đều thở phào một hơi.

Tổng Mặc nằm trên giường, nhìn thầy thuốc được quản gia ca ngợi tâng bốc, chép miệng. Y đơn giản là bị đói tỉnh. Liễm liễm đôi môi đã khô nứt da, Tổng Mặc ngắt đoạn thối phòng của quản gia về thầy thuốc: “Quản gia, ta đói rồi.”

Lời của lãnh chủ chính là mệnh lệnh!

Lão quản gia John đời đời hầu hạ gia tộc Grilan, trung tâm như nhất lập tức ném thầy thuốc vừa được khen lên tận trời qua một bên, cong lưng hành lễ với Tổng Mặc, rồi ra khỏi phòng chuẩn bị cơm sáng cho lãnh chủ.

Thầy thuốc George đẩy kính một tròng trên sống mũi, phát huy tinh thần chức trách, tiến hành kiểm tra cho Tổng Mặc lần nữa, xác định lãnh chủ không có gì bất ổn, mới vui vẻ rời đi.

Còn tin tức Tổng Mặc bị sét đánh thành than đen, nhưng hai ngày sau đã chuyển biến tốt như kỳ tích, cũng được truyền khắp mọi góc ngách trong lãnh địa Grilan ngay khi thầy thuốc George vừa bước ra phủ lãnh chủ.

Tất cả lãnh dân đều biểu hiện kính sợ với sự thần kỳ của lãnh chủ, các nam nhân trong nhà sờ râu quai nón đầy mặt, vỗ bàn quyết định, nếu lãnh chủ bị sét đánh mà cũng không chết, vậy năm nay không thể trốn thuế rồi, nên đóng bao nhiêu thì phải đóng thôi.

Thân là lãnh dân do gia tộc Grilan thống trị, trốn thuế đã trở thành truyền thống, cho dù không thể trốn hết toàn bộ, nhưng có thể trốn một chút thì trốn. Không phải những người này bản tính tham lam, mà sự thật là người sống trong lãnh địa Grilan, từ lãnh chủ đến lãnh dân, toàn bộ đều nghèo rớt mùng tơi!

Nếu phân định tiêu chuẩn mức sống và phát triển kinh tế của vương quốc Angris, người trong lãnh địa Grilan, toàn bộ đều sinh sống trong trạng thái túng quẫn.

Cho nên, khi Tống Mặc nhìn thấy một đồng đen thui trong mâm bạc tinh xảo, miễn cưỡng có thể phân biệt được là bánh mì, liền ngốc lảng.

Ngẩng đầu nhìn quản gia cung kính đứng một bên, cùng thị nữ sau lưng quản gia, tuy đôi tiểu bạch thỏ trước ngực cô nương tóc đỏ này sống động tràn đầy sức sống, cũng không hấp dẫn được lực chú ý của Tống Mặc lúc này.

Y vừa mới bị sét đánh đó được không?

Đại nạn không chết đó được không?

Chưa nói tới tổ yến nhân sâm, lại mang cho y một cái bánh mì đen cùng nước ấm?! Cho dù đặt trong mâm bạc, thì cũng vẫn là bánh mì đen! À, không đúng, trong mâm còn có một miếng thịt muối dài bằng ngón cái, mấy lát cà rốt, một lá xà lách.

Đây là bữa sáng của một lãnh chủ sao?!

Lừa gạt quá mức rồi đi?

“Lãnh chủ đại nhân, không hợp khẩu vị ngài sao?” Quản gia kỳ quái nhìn Tống Mặc, thấy y chỉ ngẩn người nhìn mâm một lúc, rồi ngẩng đầu tức giận nhìn mình, lập tức hiểu rõ, “Là sai lầm của tôi! Vì ngài mới bệnh nặng dậy, cho nên tự tiện thêm một miếng thịt muối và một lá xà lách, về sau chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra nữa! Tinh thần tiết kiệm của lãnh chủ thật sự khiến tôi hổ thẹn!”

Tiết kiệm mẹ mi!

Tống Mặc hoài nghi nghiêm trọng, cái kẻ bị sét đánh chết kia, tuyệt đối là nhân vật còn Grandet hơn cả Grandet, nếu không, đường đường một lãnh chủ, bữa sáng lại chỉ có một miếng bánh mì đen cùng một lát cà rốt? Y tự ngược sao? (*Một nhà tư sản nổi tiếng keo kiệt của nước Pháp)

Quản gia lo lắng nhìn gân xanh trên trán Tổng Mặc ẩn đi từng sợi, lặng lẽ thở ra, chắc là lãnh chủ đại nhân cũng đang buồn bã đúng không? Gia tộc Grilan huy hoàng, đã lụn bại thành thế này, Grilan vào bốn đời quốc vương trước còn hô mưa gọi gió tại thủ đô Angris, hiện tại chỉ có thể co rút trong lãnh địa nghèo túng ở biên cảnh tây bắc này, thân là lãnh chủ đại nhân người lãnh đạo gia tộc, sao có thể không đau lòng?

Thế là, quản gia đau lòng vì sự đau lòng của lãnh chủ, kiên quyết lấy miếng thịt muối và xà lách trong mâm bạc trước mặt Tổng Mặc, đặt vào mâm bạc trong tay thị nữ, nói với Tổng Mặc: “Lãnh chủ đại nhân, tôi đã sửa chữa sai lầm, xin ngài dùng cơm đi.”

Sửa sai mẹ mi!

Tổng Mặc nhìn mâm đồ ăn chỉ còn lại bánh mì đen và cà rốt, gân xanh vừa mới lún xuống lại nổi lên.

Sáng hôm đó, người làm việc trong phủ lãnh chủ đều có thể nghe thấy tiếng gào thét truyền ra từ trong phòng ngủ của lãnh chủ, và cả tiếng giải thích của quản gia, tất cả đều thờ phào, xem ra, lãnh chủ đại nhân quả thật không có vấn đề gì.

Tuy Tổng Mặc Grilan vẫn luôn là một lãnh chủ bình thường, nhưng lại là người kế thừa và là nam đỉnh duy nhất đời này của gia tộc Grilan, nếu Tổng Mặc có gì bất trắc, vương quốc Angris sẽ chiếu theo pháp luật thu hồi lãnh địa này. Tuy nơi này rất nghèo khổ, nhưng đối với lão quốc vương Julien vừa mất đi một phần lớn lãnh địa thì, chân muối dù có gầy cũng là thịt! Quốc gia vừa bại trận, quốc khố trống rỗng, thuế lãnh địa khẳng định sẽ gia tăng thêm mấy phần! Lãnh chủ mới không thể giống như Tổng Mặc Grilan mắt nhắm mắt mở với hành động trốn thuế của lãnh dân, cũng sẽ không có gan nói với quan viên của vương quốc, “Nhà Grilan nghèo rất mừng tôi, lãnh dân nơi đây cũng là một đám nghèo túng, muốn tiền không có, chỉ có một mạng!”

Đây là lời của cha Tổng Mặc Grilan, lão Grilan còn khắc câu này lên bia đá, đặt trên đường đi nổi lãnh địa và vương quốc. Khác với lão Grilan, Tổng Mặc còn lấy chút tiền cho thuê quan vương quốc làm phí xe ngựa, cái khác, muốn cũng đừng nghĩ.

Ông già không bỏ một văn, con trai bỏ ra mấy ngàn tệ đã là bất hiếu rồi, còn dám đóng toàn bộ tiền thuế? Vậy thì là đại đại bất hiếu!

Cho nên, lãnh dân trong lãnh địa Grilan trốn thuế tuyệt đối là có căn cứ, có câu thượng bất chính hạ tắc loạn, lãnh chủ còn không nộp thuế, bọn họ nộp cái chim á!

Vì thế, lãnh địa Grilan vô cùng nổi danh trong vương quốc Angris, nơi này đều là một đám điều dân xem thường pháp luật đế quốc! Từ lãnh chủ đến lãnh dân, không sót một ai!

Nhưng lão quốc vương Julien thì không thể làm gì họ, đừng thấy nơi này nghèo, có lẽ chính vì nghèo, nam nhân và nữ nhân nơi này vì sinh tồn, đã rèn luyện được thân thể cực kỳ cường hãn và tính cách dũng mãnh, lên núi bắt chim, xuống sông bắt cá, không lâu trước đó, một tiểu cô nương mười hai tuổi bắt được một con cá ăn thịt người dài nửa cánh tay, còn được Tổng Mặc Grilan khen ngợi! Đương nhiên, một nửa con cá đó được đưa vào phủ lãnh chủ. Vì thế có thể thấy, gốc rễ cứng này, lão Julien muốn nhổ lên, nhất định phải có giác ngộ bị đâm văng răng cửa!

Cho nên, lãnh dân Grilan tiếp tục yên tâm坦然 trốn thuế dưới sự lãnh đạo anh minh của Tổng Mặc Grilan, làm trái pháp luật vương quốc, lão quốc vương Julien cũng chỉ có thể xem như không thấy.

Khi Tổng Mặc Grilan gặp chuyện, các lãnh dân trừ hiếu kỳ, còn vô cùng lo lắng. Vạ nhất lãnh chủ thật sự trắng thệ, vậy sau này bọn họ làm sao trốn thuế?

Tin tức Tổng Mặc Grilan tỉnh lại đã tiêm một liều thuốc trợ tim cho mọi người, vì hạnh phúc của các lãnh dân, lãnh chủ đại nhân, ngài phải tiếp tục sống sót! Vì chúc mừng lãnh chủ khỏe lại, các lãnh dân quyết định, năm nay nhất định phải nộp thuế! Một người cũng không thể thiếu!

Quyết tâm của các lãnh dân Tổng Mặc không biết, lúc này y đang há miệng, nghe quản gia khóc lóc kể lễ hồi báo vấn đề tài chính của phủ lãnh chủ. Khi y biết được tiểu kim khố của mình chỉ còn lại ba đồng kim tệ, một ngày ba bữa có thể ăn bánh mì đen thêm cà rốt đã là kỳ tích, thì lại hoa lệ xỉu lần nữa.

Vốn cho rằng là miếng bánh từ trời rơi xuống, kết quả bánh đập lên đầu, mới phát hiện bên trong nhét miếng sắt!

Xuyên thành lãnh chủ, còn cho rằng cuối cùng cũng được làm quý tộc, lại phát hiện lãnh chủ này là một kẻ nghèo túng khổ rách áo ôm!

Tổng Mặc dựng ngón giữa với ông trời, nếu điều kiện cho phép, y cũng muốn dựng ngón chân lên luôn!

Xuyên viết mẹ mi!

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Lãnh Chủ Muốn Ăn Thịt

> Có câu một văn tiền đủ làm ngã anh hùng, cổ nhân thật sự không gạt người.

Tổng Mặc thở dài, cắn mấy phát hết bánh mì đen, bưng nước uống cạn, chép miệng, hồi ban đầu là nuốt không trôi, hiện tại một ngày ba bữa, quả nhiên hoàn cảnh có thể cải tạo con người.

Đầu giường của Tổng Mặc đặt một quyển giản sử vương quốc, đây là do lão quản gia John đưa tới. Tổng Mặc vốn còn lo lắng mình sẽ trở thành kẻ mù ch, nhưng sau đó phát hiện có thể xem được văn tự bên trong sách, viết sách cũng không thành vấn đề, đây là ký ức về Tổng Mặc Grilan, y cảm thấy thật may mắn.

Mất một tháng, Tổng Mặc đã có hiểu biết đại khái về thế giới xa lạ này.

Sau đó, Tổng Mặc lại lần nữa dựng ngón giữa với đại thần xuyên việt, cái thế giới này là thứ gì đây?!

Văn minh nơi này phát triển tương tự như Châu Âu trung cổ, nói chính xác, chính là còn chưa khai hóa, đang nằm chính giữa không văn minh và văn minh.

Nói tắt: Người nguyên thủy tân thời.

Cả đại lục này phân làm mười quốc gia to to nhỏ nhỏ. Giữa quốc gia và quốc gia, chiến tranh thường xuyên phát sinh. Giáo hội là một sự tồn tại

cách biệt nằm ngoài quốc gia, gần như mỗi thành phố quan trọng của vương quốc đều có thể thấy bóng dáng của giáo hội.

Tranh đấu giữa vương quyền và thần quyền, từ ngày ra đời đã bắt đầu.

Nhưng, lãnh địa Grilan là ngoại lệ, vì nơi này quá nghèo. Muốn truyền giáo? Được, lấy bánh mì ra trước. Thế là, nơi này ngay cả cộng đồng của tu sĩ cũng không thấy được.

Đối với điểm này, lão quốc vương Julien ngưỡng mộ và ghen tỵ hết sức.

Tổng Mặc càng kinh ngạc hơn nữa là, tinh linh, người lùn, cự long, ma pháp sư, những thứ chỉ có thể thấy trong đồng thoại và tiểu thuyết, nhưng đều thật sự tồn tại ở đây!

Sở thích của cự long là cướp tiền cướp bà xã, đợi khi bà xã cướp được già cả xấu đi, thì lại xem như con tin đòi một món tiền chuộc lớn.

Sở thích của tinh linh là dùng bạo lực tuyên dương tính trọng yếu của thế giới hòa bình, người lùn thích uống rượu rèn sắt, ma pháp sư... được rồi, đây là một đám người thần bí, người đặc thù, người đã thoát ly văn hóa không lành mạnh, nhưng, đối với tất cả nhân loại của quốc gia, ma pháp sư đều không phải là người được hoan nghênh!

Mỗi một quốc vương, đều vô cùng kiên định say no với ma pháp sư!

Một đám thần côn trong giáo hội đã đủ khiến họ đau đầu, lại thêm một đám ma côn trong liên minh ma pháp sư?! Biến xx đi! Ông đây không hầu! Đánh trận là dựa vào trường mâu và cự kiếm của binh sĩ, nếu trong quân đội của quốc gia nào cũng xuất hiện ma pháp sư, tuyệt đối sẽ khiến tất cả quốc gia trên đại lục khinh bỉ!

Điểm duy nhất khiến Tổng Mặc thấy dễ chịu chút là, các quý tộc nắm quyền phát ngôn tuyệt đối trong lãnh địa của mình. Vì thế, trừ khi lão

Grilan sống lại, nếu không, căn bản sẽ không có người dám hoài nghi Tống Mặc hiện tại đã đổi ruột. Cho nên, y không cần lo lắng ngày nào đó ngủ tới nửa đêm, phát hiện đại hán tay cầm nông cụ xông vào phòng ngủ của y, lôi y ra khỏi phủ lãnh chủ cột lên giàn hỏa thiêu, xem như yêu nghiệt mà thiêu sống.

Đứng trước xuyên y kính, nhìn gương mặt xa lạ trong kính, cùng là tóc đen mắt đen, cũng coi như tuần tú, nhưng da có hơi trắng tái, người cũng hơi gầy.

Tống Mặc chép miệng, thuần túy là đói mà gầy. Một ngày ba bữa bánh mì đen và cà rốt, muốn thêm thịt cũng phải đợi lễ tết, không muốn gầy cũng khó. Cầm ngoại y thị nữ đưa mặc vào, chỉnh lại cổ áo, Tống Mặc hơi hưng phấn khó khống chế.

“Lãnh chủ đại nhân, ngài thật sự muốn vào rừng săn thú sao?”

“Đương nhiên!”

Một tháng không ăn thịt, miệng y cũng sắp nhạt muốn chết rồi, cho dù không bắt được cấp bậc như heo rừng, nhưng bắt thỏ bắt chim gì đó cũng có thể cải thiện thức ăn. Y muốn ăn thịt, ai cũng không thể ngăn cản nhiệt tình ăn thịt của y! Bánh bao đen và cà rốt biến hết đi!

“Nhưng...”

Quản gia muốn nói lại thôi, Tống Mặc quay đầu nhìn ông, quản gia nuốt nước miếng, nói: “Ngựa của ngài một tháng trước cùng bị sét đánh với ngài, rất không may, nó chết rồi, nhưng ngài thì lại còn sống. Cho nên, ngài chỉ có thể đi bộ săn bắn.”

“...”

Lỡ lời hay là cố ý vậy?

Nếu không phải quan niệm kính già yêu trẻ đã cắm sâu trong lòng Tống Mặc, y tuyệt đối sẽ không chút do dự đâm một quyền qua! Trước kia mình cảm thấy ông chú tóc bạc râu bạc này hòa ái dễ gần, đáng tin cậy, tuyệt đối là lỗi giác!

Đội đã, ngựa bị sét đánh chết, thịt đâu?!

“Một phần dùng để trả tiền trị bệnh cho thầy thuốc George, còn một phần thì chia cho các lãnh dân đã đưa ngài về phủ lãnh chủ và tùy tùng trung tâm của ngài.”

“Phần còn lại thì sao?”

“Trong thời gian ngài hôn mê đã chia cho hạ nhân và thị nữ trong phủ lãnh chủ, thay thế tiền lương tháng trước. Nếu không, tiểu kim khố của ngài ngay cả ba đồng kim tệ cũng không còn giữ được.”

“Không còn lại một chút nào?”

“Ngài không nên hoài nghi sự thành thật của lão John, tôi tuyệt đối sẽ không tự tiện giữ lại chút nào. Trên thực tế, các lãnh dân đều đang khen ngợi sự hào phóng của ngài, phải biết, tại Grilan, có thể ăn thịt ngựa là chuyện rất ghê gớm.”

Thành thật mẹ mi! Hào phóng cha mi!

Tống Mặc ghen đầy bụng, xem chút rơi lệ nam nhi. Làm vậy cũng hơi bị sạch sẽ đi, cho dù để lại cho y một cái móng ngựa cũng được mà...

Lão quản gia John hoàn toàn không giác ngộ được dao nhỏ trong mắt lãnh chủ bắn ra, cầm một thanh trường kiếm trong tay thị nữ, giao cho Tống Mặc, “Lãnh chủ đại nhân, đây là vũ khí của ngài. Lão lãnh chủ chính là dùng thanh trường kiếm này, giết chết một con gấu nâu! Vũ dũng của ngài ấy, đã lan truyền mỗi góc ngách vương quốc Angris, vì thế quốc

vương còn đặc biệt khen thưởng lão lãnh chủ, miễn thuế vụ cả năm đó cho lãnh địa Grilan!”

Miễn thuế? Quốc vương này là đồ ngốc, tuyệt đối.

Lão Grilan vốn chính là nhân vật anh hùng ‘muốn tiền không có, chỉ có một mạng’, lại vi phạm pháp luật trốn thuế nhiều năm, có miễn thuế hay không có ý nghĩa gì? Mệnh lệnh của quốc vương càng khiến trốn thuế trái luật trở thành trốn thuế hợp pháp. Trừ vãn hồi một chút mặt mũi ra thì không đạt được cái gì. Còn lão Grilan thì lại đạt được lợi ích thực tế. Nói không chừng sau đó còn trốn trong phủ lãnh chủ cười lão Julien thiếu tâm nhãn.

Có một quốc vương thiếu tâm nhãn, tiền đồ của Angris thật đáng lo lắng.

Tổng Mặc cầm trường kiếm, vào tay nặng trình trịch, nơi khảm bảo thạch trên chuôi kiếm hiện tại chỉ còn lại một lỗ lõm, Tổng Mặc nhìn quản gia, quản gia không chút hổ thẹn, rất rõ ràng, không phải ông che giấu. Giải thích duy nhất, là chủ nhân trước của thanh kiếm này, cũng chính là lão Grilan, đã lấy đi đôi lương thực rồi.

Trên thực tế, không chỉ là bảo thạch trên chuôi kiếm, hể là bảo thạch trang trí và đồ trang trí vàng bạc trong phủ lãnh chủ, mấy đời nghèo đói đều đã bị các lãnh chủ bại gia bán gần hết rồi. Chẳng qua bọn họ đều không thể sánh với Tổng Mặc hiện tại, sáng nay y còn giơ mâm bạc và dao nĩa hỏi lão John, có thể đem những thứ này nấu chảy thành ngân tệ sử dụng không.

Lão quản gia John vẻ mặt nghiêm sắc nói với y, “Không thể.”

“Tại sao?”

“Vì những thứ này đều chỉ là được mạ một tầng bạc mà thôi.”

“Mạ bạc?”

“Đúng.”

“Cạo ra.”

?!

“Có ít cũng là tiền.”

Quản gia rất muốn nói đây là mặt mũi của quý tộc, nhưng Tống Mặc lại quan tâm tới vấn đề cái bụng hơn. Cả ngày tối tối là bánh mì đen, hiện tại ngay cả bánh mì đen cũng sắp không còn mà ăn, còn mặt mũi gì đáng nói? So với mặt mũi, cơm quan trọng hơn.

Được rồi, lão John buộc phải thừa nhận, sau khi bị sét đánh, Tống Mặc Grilan đã đạt được tân sinh, y trở thành nhân vật còn vất cổ chày ra nước hơn cả phụ thân của mình. Đây là may hay là không may của gia tộc Grilan?

Tống Mặc cầm thanh kiếm, tuốt vỏ kiếm ra.

Thân kiếm rộng bốn ngón sáng trưng sắc bén, Tống Mặc vừa định tán dương một tiếng kiếm tốt, lại phát hiện, thanh kiếm này bị gãy. Một nửa cầm trong tay y, vết gãy là một mặt nghiêng, nửa còn lại còn nằm trong vỏ, theo động tác của Tống Mặc, tuốt khỏi vỏ kiếm rớt xuống đất, vang lên thanh thúy.

Tống Mặc mặt không biểu cảm nhìn quản gia, quản gia vẻ mặt không chút sợ hãi nhìn lại Tống Mặc.

“Đây là vũ khí duy nhất có thể lấy ra xuất thủ trong phủ lãnh chủ.”

Hàm ý là, nếu Tống Mặc không vừa lòng với thanh kiếm này, thì chỉ có thể cầm dao nấu ăn đi săn thú. Cung tiền đều là đại hán sử dụng, tùy tùng

của Tống Mặc thì đeo một cây, Tống Mặc từng thử, y căn bản kéo không nổi.

Nếu thật sự cầm dao nấu ăn...

Tống Mặc và quản gia đồng thời ngửa mặt bốn mươi lăm độ nhìn nóc nhà, trong đầu xuất hiện cảnh tượng thế này: Lãnh chủ trẻ tuổi anh dũng không sợ hãi, đi bộ vào khu rừng rậm rạp, cảnh giác nhìn tứ phía, đột nhiên, một con gấu ngựa hung mãnh to lớn xuất hiện trước mặt y! Khi con gấu gào lên tấn công y, lãnh chủ vẻ mặt kiên nghị cảm hạ nhân muốn lao lên, xoẹt cái rút dao nấu ăn lạnh lẽo ra, cầm dao nấu ăn lao về con gấu ngựa...

“... Ta dùng cái này vậy, cho dù gãy rồi, ít nhất cũng vẫn là kiếm...”

Võ công có cao, cũng không đấu lại dao làm bếp, câu này không sai, nhưng cũng phải phân tình huống... dùng một con dao làm bếp đi săn thú, làm được không?

Đi tới trước cửa, Tống Mặc đột nhiên quay đầu, nói với quản gia: “Tại sao không nghĩ biện pháp sửa kiếm? Trong lãnh địa nên có thợ rèn chứ?”

“Có.” Lão quản gia John nghiêm túc trả lời: “Nhưng không đủ tiền.”

“Xem như ta không hỏi.” Đi được hai bước, Tống Mặc lại quay đầu: “Mâm nhớ đem đi cạo.”

Quản gia co giật khóe môi, “Tuân lệnh, lãnh chủ đại nhân.”

Thế là, lãnh chủ muốn ăn thịt cầm một thanh kiếm gãy, dẫn theo tùy tùng trung thành của y, đi săn thú. Khi men theo con đường đi lên thượng du, nhìn thấy mấy cô nương trẻ tuổi đang giặt y phục bên bờ sông, sẵn đầm lên, lộ ra bắp đùi trơn mịn, theo động tác cong lưng của họ, lồng ngực trắng tuyết sống động như thật. Một cô nương tóc nâu ngẩng đầu thấy Tống Mặc,

hồn nhiên vẫy tay với y, bị nước thấm ướt áo trên, phác họa ra đường cong mê người.

Tống Mặc vội che mũi, quá đặc biệt quá nhiệt tình, đây chính là phúc lợi của xuyên việt sao?

Vội vã kéo tùy tùng đi, có câu no ấm nghĩ chuyện bậy bạ, hiện tại y còn chưa no ấm, chuyện bậy bạ tạm hoãn.

Cô nương tóc nâu nhìn bóng lưng Tống Mặc và tùy tùng biến mất xa xa, khước môi cong lên nụ cười thần bí. Đặt y phục đã giặt xong vào bồn gỗ, chào hỏi các cô nương khác, rồi rời khỏi hồ.

Sau khi cô đi, một cơn gió nhẹ thổi qua, hương hoa thấm đượm trôi vào mũi các cô nương, bọn họ đều đã quên cô nương tóc nâu, như thể cô chưa từng xuất hiện.

Chân trần bước trên bãi cỏ, mái tóc nâu dài của cô nương bị gió thổi lên, bóng được mặt trời kéo dài không ngừng, đường nét nhỏ nhắn của nữ hài, dần bị dáng thon dài của nam tử thay thế...

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Đánh Cướp Địa Tinh

> "Lãnh chủ đại nhân, trước mặt chính là rừng Phỉ Thúy."

Men theo sông Gree đi hơn một tiếng, Tống Mặc và tùy tùng cuối cùng tới rừng Phỉ Thúy. Nơi này gần biên giới lãnh địa gia tộc Grilan, bên kia khu rừng chính là hành tỉnh tây bắc của vương quốc Obi, được gọi là đô thành thương nghiệp phồn hoa nhất cả đại lục.

Một bên ăn cám nuốt rau, một bên giàu chảy mỡ. So bì nhau, nhìn sao cũng thấy chua xót.

Không phải các lãnh dân Grilan không cần cù, thời gian lao động mỗi ngày của họ đều nhiều hơn người khác gấp đôi, nhưng trên mảnh đất nghèo túng, cứ là không chịu được lương thực đủ ăn no cả nhà.

Tống Mặc cho rằng, y phải thù giàu, nhất định!

Trước khi vào rừng, tùy tùng cường liệt yêu cầu đi phía trước Tống Mặc, đề phòng bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện nguy hiểm.

Từ sau khi Tống Mặc bị sét đánh, các tùy tùng của lãnh chủ bị lão quản gia John tập hợp lại, tiến hành giáo dục tại chức nghiêm khắc, quản gia yêu cầu các tùy tùng phải ghi nhớ kỹ: Bảo vệ lãnh chủ là sứ mạng cao nhất của bọn họ!

Có sét đánh xuống, nhất định phải đẩy lãnh chủ ra, tự mình hứng lấy!

Bị kẻ địch tấn công, nhất thiết phải đẩy lãnh chủ ra, tự mình lao tới!

Bị dã cầu đuổi cản, tuyệt đối phải đẩy lãnh chủ ra, tự mình cản lại!

...

Trải qua đào tạo chức nghiệp chuyên sâu dài cả nửa tháng, nhân sinh quan, giá trị quan, sự nghiệp quan của các tùy tùng đều đã có bước nhảy vọt thực chất.

Từ đó về sau, bọn họ xem ý chí của lãnh chủ là ý chí cao nhất, xem lời của lãnh chủ là sứ mạng cao nhất, tiền lương của mình là do lãnh chủ phát, mạng của mình chính là của lãnh chủ! Mạng của con cháu mình cũng là của lãnh chủ! Bà xã của mình... cái này thì chắc chắn vẫn là của mình!

Tống Mặc biết chuyện này, nhưng cách biết thì rất lúng túng, một tùy tùng quý một gổ hình cầu y: "Lãnh chủ đại nhân, mạng của tôi cho ngài, xin để bà xã của tôi lại cho tôi."

Tống Mặc lập tức ngốc lảng.

Tuy hiểu lầm cuối cùng cũng được mở, nhưng liên tục mấy ngày, mặt lãnh chủ vẫn đen.

Nhưng lão John quả thật là hảo tâm, lòng trung thành với lãnh chủ cũng không cần phải nghi ngờ.

Tống Mặc có thể tức giận với quản gia trung thành tuyệt đối không? Không thể!

Thế là, chỉ có thể tiếp tục nuốt giận.

Hai người men theo con đường nhỏ thợ săn tạo ra, tùy tùng đột nhiên dừng lại, ra hiệu Tống Mặc dừng lên tiếng. Sau đó chỉ chỉ trên cây sồi to bằng mười người ôm.

Tống Mặc thuận theo hướng đó nhìn qua, tóc liền dựng đứng!

Một con rắn khổng lồ dài mười mấy mét, thô hơn eo người trưởng thành, đang quấn trên cành cây sồi, trên cái đầu hình tam giác là đôi mắt màu lục, toàn thân phủ vảy tuyệt đẹp màu lửa đỏ, mỗi một tắc vảy đều đang cảnh báo người khác, nó không dễ chọc, biết điều tốt nhất nên tránh xa.

"Đây là một con rắn Mongu còn chưa trưởng thành." Tùy tùng hạ giọng nói với Tống Mặc, "Rắn Mongu trưởng thành có thể dài hơn ba mươi mét, màu vảy cũng sẽ biến thành nâu sẫm, là điểm tâm thích nhất của cự long."

Chưa trưởng thành?

Tống Mặc nhìn con 'chưa trưởng thành' trên cây, tưởng tượng khi nó dài tới ba mươi mét, lông tơ toàn thân đều dựng hết lên, y không có bất cứ hảo cảm nào đối với động vật bò trường lạnh lẽo này.

May là con này là trường hợp riêng, nếu mấy loại thỏ gà rừng cũng có kích thước phát dục quá độ kiểu này, y còn ăn thịt gì nữa.

Hai người cẩn thận rời khỏi cây sồi nơi rắn Mongu nghỉ ngơi, tiếp tục đi sâu vào rừng.

Khu ngoài bìa rừng thường xuyên có lãnh dân viếng thăm, động vật gần như tuyệt tích. Nếu Tống Mặc muốn có thu hoạch, nhất định phải đi xa hơn nữa. Gặp phải rắn Mongu là ngoại lệ, loại rắn này quanh năm chỉ sống trong trung tâm rừng Phỉ Thúy, chỉ có vào mùa sinh sản mới xuất hiện. Chẳng qua cũng may là có con rắn này, các loại động vật dữ tợn như gấu ngựa, hổ báo đều không hoạt động ở gần đó, Tống Mặc và tùy tùng có thể dùng phần lớn tinh lực tìm con mồi, không cần lo lắng bị tấn công sau lưng.

Nhưng, cho dù con mồi tự đưa tới cửa, cũng phải bắt được mới xong.

Một con thỏ rừng chạy ra khỏi lùm cây, tùy tùng lập tức giương cung, mũi tên mang theo tiếng gió bắn ra, nhưng lại cắm vào trong một lùm cây cạnh con thỏ. Kết quả thỏ rừng không săn được, lại kinh động tới heo rừng đang đào rễ cây!

Đây là một con heo rừng trưởng thành da dày thịt thô, có tới ba bốn trăm cân (1cân = 1/2kg), lông dài toàn thân màu nâu, mấy sợi trên lưng dựng thẳng như kim thép. Chỉ dựa vào cung tiễn trong tay tùy tùng và kiếm gậy của Tống Mặc, căn bản không thể đối phó với nó!

Tống Mặc bị tùy tùng kéo cùng chạy, nói chính xác hơn là diễn màn người heo kinh hồn! Heo rừng không hện mà đuổi theo hai người, thề không bắt mổ hai người thì không nghỉ.

Tống Mặc và tùy tùng chạy tới rìa khu rừng, mới giãy thoát được nó, Tống Mặc chống hai tay lên gối, cong lưng thở dốc, bực bội cắn răng, cảm hận nghĩ, nếu ông có một cây súng săn, đừng nói con heo rừng này, ngay cả con rắn Mongu phát dục quá độ vừa rồi, cũng có thể bắt được hàm canh rắn!

Vừa nghĩ tới đây, đầu Tống Mặc đột nhiên đau như bị kim châm, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy xuống mặt, gần như tê liệt ngồi xuống đất.

Tùy tùng bị dọa, vội đỡ Tống Mặc, "Lãnh chủ đại nhân, ngài sao vậy?"

Tống Mặc một tay đỡ trán, nhắm chặt hai mắt, mệt mỏi xua tay, một câu cũng nói không ra. Lúc này, trong đầu y đang cuộn trào vô số đường nét và con số, giống như trước khi xuyên việt, lúc y bị điện giật.

Cuối cùng, cảnh tượng quay cuồng cũng dừng lại, Tống Mặc mở hai mắt, sắc mặt vẫn tái nhợt, con mắt màu đen lại sáng kinh người.

"Lãnh chủ đại nhân?"

"Ta không sao."

Tống Mặc vừa nói xong, một vật thể bất minh đột nhiên lặn ra khỏi lùm cây sau lưng Tống Mặc, tùy tùng lập tức lao lên cản trước người Tống Mặc, nhanh chóng đá vật thể bất minh bay đi!

Giữa không trung truyền tới một tiếng hét thảm, tùy tung kéo cung, nhắm vào vật thể ột mũi, mũi tên bay qua cạnh vật thể bất minh, tiếng kêu thảm chột ngừng bật.

Bịch một tiếng, vật thể bất minh rớt xuống đất, là một kẻ tướng ngũ đoản, có làn da màu xanh lục.

"Đây là địa tinh." Tùy tùng đi tới đẩy đẩy địa tinh giả chết trên đất, "Chúng là kẻ trộm xú danh lan xa."

Tống Mặc đi lại khom người bên cạnh địa tinh hiếu kỳ nhìn nó.

Địa tinh là họ hàng xa của tinh linh, nhưng đối với tinh linh yêu cầu tất cả phải hoàn mỹ mà nói, địa tinh quả thật là xấu xí không thể chịu nổi, chúng chưa từng thừa nhận có đám thân thích này. Địa tinh thì lại trăm phương ngàn kế muốn kéo nhóm thân thích kia, nhưng kẻ thật sự dám làm như thế, đều bị tinh linh dùng tiễn bắn thành tổ ong.

Địa tinh này trước khi bị đá bay đã bị đập ặt xanh mũi bầm. Rất rõ ràng, ở phương diện trộm đồ và chạy trốn, nó đều chưa luyện thành thực.

"Johnson, vừa rồi người nói, địa tinh thích trộm đồ?"

"Vâng, chúng đều là kẻ trộm vô sỉ! Mỗi năm đều sẽ tới lãnh địa trộm lương thực! Tên này năm ngoái từng đến, tôi nhận ra nó!" Tùy tùng hung ác trừng địa tinh, rất rõ ràng, hăn đối với sinh vật địa tinh này căm ghét tận xương tủy.

Thử nghĩ mà coi, vào nhà người nghèo tới mức sắp không còn đồ ăn trộm lương thực, kẻ như thế, 'điên rồ mất trí', 'khiến người giận sôi' tới cỡ nào chứ!

Địa tinh bị tùy tùng trừng tới mức run rẩy không ngừng, không cần thận lộ ra cái túi trong lòng, dây thừng cột trên miệng túi lỏng ra, để lộ kim tệ chói mắt bên trong.

Tổng Mặc nhìn đăm đăm kim tệ, cảm thấy là một lãnh chủ, y nhất định phải đòi lại công đạo cho lãnh dân!

Địa tinh nằm bệt dưới đất, đáng thương nhìn Tổng Mặc, muốn thử dùng đôi mắt to đầy nước mắt động thanh niên rõ ràng là quý tộc này. Quý tộc nhân loại dễ lừa gạt nhất, bọn họ luôn tràn đầy lòng đồng tình, hơn nữa hư vinh kiêu ngạo tự đại. Nói vài câu nịnh bợ, thì sẽ thả chúng ra.

Nhưng lần này địa tinh đã thất sách, Tổng Mặc căn bản chưa từng được giáo dục quý tộc, cũng không biết cái gì gọi là từ bi trắc ẩn, y hiện tại chỉ là kẻ nghèo túng ngay cả cơm cũng sắp không có mà ăn.

"Ta là lãnh chủ của lãnh địa Grilan, ta hoài nghi, túi kim tệ của người là tang vật trộm từ phủ lãnh chủ ra!"

"Không!" Địa tinh thét lên, ai chả biết lãnh chủ Grilan nghèo rớt mùng tơi, trong phủ lãnh chủ sao có thể có nhiều kim tệ như thế! Tên này rõ ràng là mở mắt nói dối, muốn cướp kim tệ của nó!

Quá mức vô sỉ!

Thấy địa tinh không chịu ngoan ngoãn giao kim tệ, Tổng Mặc rút kiếm gãy ra, chỉ lên cổ địa tinh, nắm lỗ tai dài màu lục của địa tinh, híp mắt uy hiếp: "Cần mạng, hay cần kim tệ? Người tốt nhất nên chọn mau lên, kiên nhẫn của ta có hạn!"

Địa tinh kêu to: "Người là đồ ăn cướp!"

Tổng Mặc ngoáy lỗ tai, "Không, ta đang truy hồi tang vật bị trộm của phủ lãnh chủ. Người cũng có thể xem như bồi thường cho số lương thực bị các người trộm đi. Mau lên, giao ra! Nếu không, cắt bỏ tiểu jj của người, sau đó chết nè chết nè!"

Cuối cùng, địa tinh vẫn khuất phục dưới thâm uy của Tổng Mặc, khóc lóc giao kim tệ ra. Tổng Mặc trước tiên cắt kim tệ vào ngực, sau đó bảo tùy tùng cột địa tinh lại mang về lãnh địa, cũng không đi săn nữa, lập tức lên đường hồi phủ!

Sau khi về tới phủ lãnh chủ, địa tinh bị ném vào tầng hầm, Tổng Mặc thần bí ngoắc tay với quản gia, gọi quản gia vào phòng ngủ. Thấy Tổng Mặc cười tới xuân phong phơi phới, lão John cảm thấy nên hỏi tùy tùng, lãnh chủ có phải lại bị sét đánh nữa không?

Kết quả Tổng Mặc lại lấy kim tệ mới cướp từ tay địa tinh ra, đổ ào lên giường.

Trên mặt chần trắng tuyết, lập tức lấp lánh ánh vàng.

Lão quản gia John liên sáng mắt...

Chiều hôm đó, lão quản gia John của phủ lãnh chủ, vẻ mặt xuân phong bước ra khỏi phòng ngủ của lãnh chủ, hào phóng tuyên bố, cơm tối nay, trong mâm của mỗi người, đều có thêm một lá xà lách và một miếng thịt muối!

Lập tức, tiếng hoan hô tràn đầy mỗi góc ngách của phủ lãnh chủ.

Tổng Mặc ủ trong phòng, cười híp mắt cầm một đồng kim tệ, thối thối, tới một trăm sáu mươi hai đồng kim tệ! Ăn cướp quả là một nghề kiếm tiền mau...

Khi trăng treo cao, hai thân người cao nhông trùm khăn đầu màu lục, xuất hiện trong rừng Phỉ Thúy. Bọn họ đeo trường cung và ống cầm tên hoa văn mỹ lệ màu lục, nhẹ nhàng nhảy nhót giữa nhánh cây.

"Gerrees, người xác định con địa tinh đáng ghét đó chạy tới đây?"

"Đúng vậy, không sai đâu." Người được gọi là Gerrees nhảy xuống đất, cúi người, tỉ mỉ quan sát lùm cây địa tinh ẩn thân trước đó, "Nơi này có dấu vết của nhân loại, con địa tinh đó rất có thể đã bị nhân loại bắt đi."

"Ha!" Người mới hỏi vừa rồi cười một tiếng, "Những tên nhân loại ngu xuẩn đó!"

"Bod, chúng ta phải nhanh lên." Gerrees đứng lên, một lọn tóc vàng nhạt trượt ra khỏi mũ, dưới ánh trăng, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, "Nhân loại rất có thể sẽ thả địa tinh đi, muốn tìm về kim tệ đã bị trộm đi, chúng ta phải lập tức tìm được nhân loại đã bắt địa tinh đó!"

Bod nhún vai, "Được rồi."

Tống Mặc đang ôm kim tệ trộm vui trong phòng ngủ, không hề biết, phiền phức đã tìm tới cửa.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Lãnh Chủ Hóa Bi Phần Thành Sức Mạnh

> Đêm khuya, Tống Mặc đang ngủ ngon, đột nhiên lại bị kéo dậy, tiếp theo một thanh đoản kiếm sẵn bén gác lên cổ họng y.

"Không được lên tiếng!"

Tống Mặc đảo mắt trắng, miệng bị bịt kín, ngay cả mũi cũng bị bịt, thở còn là vấn đề, còn lên tiếng sao được?!

Người tới không muốn lấy mạng Tống Mặc, tuy trong mắt họ, mạng của nhân loại không tính là gì, nhưng Tống Mặc dù sao cũng là lãnh chủ của lãnh địa Grilan, bọn họ không muốn vì vậy mà chuốc phiền phức.

Bod buông tay bịt miệng Tống Mặc ra, đoản kiếm thì vẫn giữ nguyên tại chỗ, ra hiệu với Gerrees sau lưng một chút, Gerrees đứng trước cửa sổ, dưới ánh trăng, ngâm nga ngôn ngữ cổ xưa, thuộc về các tinh linh.

Âm thanh rõ ràng như nước chảy róc rách, ngữ điệu thoải mái, mang theo sự hài hòa kỳ diệu.

Ý thức của Tống Mặc vẫn thanh tỉnh rõ ràng, nhưng không thể khống chế hành động của mình, giống như có một đôi tay vô hình đang thao túng cơ thể y, khiến y lấy túi đựng kim tệ dưới gối ra, một trăm sáu mươi hai đồng kim tệ, một đồng cũng không thiếu.

Hoa văn trên túi, cùng hoa văn trên ống cầm tên trên lưng Gerrees và Bod giống nhau như đúc.

Bod và Gerrees xác định đây là túi tiền bị địa tinh trộm đi, xem ra, địa tinh này còn chưa kịp cất giấu kim tệ đã bị nhân loại này bắt được.

"Nhân loại, nếu chúng ta đã lấy lại được vật bị mất, thì không truy cứu trách nhiệm của người nữa."

Bod thu đoản kiếm, chiếc cầm trắng bóc hắc lên độ cong kiêu ngạo. Gerrees rõ ràng không muốn phí lời với nhân loại nữa, bọn họ còn có chuyện quan trọng hơn. Theo dõi tên đó hơn một tháng, giữa rừng Phi Thúy bị mất đầu mỗi. Nếu không phải con địa tinh to gan bằng trời kia dám trộm túi tiền của họ, họ căn bản không muốn thêm chuyện rắc rối.

"Bod, nên đi rồi."

Gerrees chống một tay lên cửa sổ, nhảy vọt lên, gió đêm thổi vành mũ lên, mái tóc dài màu vàng nhạt, lỗ tai nhọn lộ ra. Gương mặt anh tuấn không nhiễm khói bụi nhân gian mang theo nét không kiên nhẫn, con mắt màu xanh lục đảo qua Tống Mặc, khiến y không rét mà run.

Đây chính là tinh linh sao?

Bod búng tay một cái, Tống Mặc lập tức đông cứng như con rối, toàn thân trên dưới chỉ có hai con mắt đen là có thể động.

Tống Mặc không thể động, cũng không thể lên tiếng, chỉ có thể trợn mắt nhìn Gerrees và Bod trước sau nhảy khỏi cửa sổ, biến mất trong sắc đêm mênh mông.

Y, bị cướp sao?

Ngay tại nhà mình, phòng ngủ của mình, trên giường của mình, bị cướp?!

Là ai nói tinh linh là nhân sĩ chính phái?

Kim tệ của y, tiền của y a...

Tổng Mặc duy trì một tư thế từ nửa đêm tới sáng, nước mắt thành sông.

Lão quản gia John một đêm ngon giấc, một trăm sáu mươi hai đồng kim tệ, đối với đại quý tộc gia tài bạc triệu mà nói, chỉ là lông gà vỏ tỏi, nhưng đối với nhà Grilan mà nói, quả thật là một món tiền lớn! Ba bữa của lãnh chủ từ nay về sau, cuối cùng có thể cáo biệt bánh mì đen rồi. Tiền lương của các nô bộc, cũng có thể phát đủ rồi.

Cho dù là khi nhà Grilan nghèo khó, cũng không đuổi việc nô bộc và thị nữ trong phủ lãnh chủ, bọn họ đều là lãnh dân của Grilan, công việc này, đối với họ rất quan trọng. Trước kia lão John còn lo lắng tiền lương tháng sau phủ lãnh chủ phát không nổi, hiện tại, tất cả vấn đề đã được giải quyết!

Nhưng, tâm tình tốt đẹp của lão John cũng chỉ có thể đến đây mà thôi. Khi ông đẩy cửa phòng ngủ của lãnh chủ, vốn muốn nói một tiếng buổi sáng tốt lành với lãnh chủ như mọi ngày, lại thấy Tổng Mặc sắc mặt trắng bệch, không chút động đậy ngồi trên giường.

"Lãnh chủ đại nhân, ngài bị sao vậy?!"

Lão John vội kéo chuông gọi người, một thị nữ bước vào, lão John lớn tiếng nói với cô: "Đi gọi thầy thuốc George tới, nhanh!"

Năm phút sau, thầy thuốc George thở phì phò xuất hiện trong phòng ngủ của lãnh chủ, tiến hành kiểm tra tỉ mỉ cho Tổng Mặc đang ngồi không nhúc nhích, sau đó đẩy kính một tròng, nói với lão quản gia John: "Lãnh chủ đại nhân không sinh bệnh."

"Nhưng lãnh chủ đại nhân hoàn toàn không thể động!"

Suy nghĩ tới vấn đề mặt mũi của lãnh chủ, thầy thuốc George ghé vào tai lão quản gia John, thấp giọng nói vài câu, sau đó cầm rương thuốc ra về.

Lãnh chủ không thể động đây là vì duy trì tư thế ngồi này mấy tiếng, thân thể bị tê sao?

Ý thức được nguyên nhân này quả thật không thể nói ra, quản gia lập tức đuổi thị nữ ra khỏi phòng, đóng cửa, đi tới bên giường nói với Tống Mặc: "Lãnh chủ đại nhân, tối qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Quản gia không nhắc còn tốt, vừa nhắc tới chuyện này, Tống Mặc đã lặng lẽ câm nín chảy hai hàng lệ, run rẩy hai tay, nắm lấy cánh tay của lão John, mang theo âm khóc nói một câu: "Quản gia, cuộc sống này thật không chịu nổi..."

Một tiếng sau, lão quản gia John lơ mơ bước ra khỏi phòng ngủ của lãnh chủ, trong đầu còn đang tiêu hóa chuyện Tống Mặc nói với ông.

Hai tinh linh vào phòng ăn cướp?

Hai tinh linh cao quý, tay cầm vũ khí vào phòng ăn cướp?

Hai tinh linh cao quý mỹ lệ, lưng đeo cung dài, tay cầm đoản kiếm, xâm nhập vào phòng ngủ của lãnh chủ thực hành ăn cướp?

Trời ạ, ông chỉ biết tinh linh thích dùng cung tiễn tuyên dương hòa bình, chứ chưa từng biết, tinh linh lại giống như cự long, thích ăn cướp...

Nhưng mà, hiện tại không nên suy nghĩ vấn đề tinh linh trở thành ăn cướp, không có kim tệ, cuộc sống tiếp theo nên làm sao? Sớm biết vậy, hôm qua ông không nên hào phóng như thế!

Tống Mặc cũng đau lòng vì mất kim tệ, nhưng sau khi đau đớn trôi qua, y nhớ tới địa tinh bị mình nhốt dưới mật thất...

Địa tinh không biết mình sắp gặp phải vận mệnh bi thảm ra sao, nó đang bận rộn đào địa đạo, muốn chạy khỏi mật thất tối tăm này. Nhân loại đáng

ghét đó tựa hồ đã quên, địa tinh đều là tay đào hang cừ khôi, chúng có năng lực này, không hề thua kém người lùn xây dựng thành phố khổng lồ dưới lòng đất.

Đáng tiếc là, cảm quan phương hướng của địa tinh không tốt lắm, nó bắt đầu đào từ tối hôm qua, đào tới bây giờ, vẫn không tìm được lối ra. Đột nhiên, trước mắt nó xuất hiện một tia sáng, địa tinh lập tức hưng phấn bùng bùng, đào tầng đất xung quanh khối đá lớn nhất trên đỉnh đầu, sau đó dùng lực đẩy!

Ánh sáng!

Cùng với ánh sáng, là tiếng kêu thét vang vọng và ầu ẩu không phân xanh đỏ tím vàng!

Địa tinh còn chưa kịp phát ra tiếng, đã bị đánh thành một cái đầu heo màu xanh, ném vào lại địa đạo. Sau một tảng đá lớn hơn nữa bị nhét vào lỗ hang, ánh sáng lần nữa biến thành bóng tối.

Tống Mặc đứng ở lối vào địa đạo do địa tinh đào ra, nghe tiếng truyền ra trong địa đạo, quay đầu hỏi quản gia, "Tên này đào tới đâu?"

Quản gia hơi suy nghĩ một chút, đáp: "Lãnh chủ đại nhân tôn kính, chắc là phòng thay đồ của nữ bộc."

Phòng thay đồ của nữ bộc?

Tống Mặc và quản gia đồng thời ngửa bốn mươi lăm độ nhìn trần nhà, vẻ mặt mê mẩn...

Địa tinh bị đánh thành đầu heo bò ra khỏi địa đạo, ôm tay co thành một cục run run rẩy rẩy.

Tống Mặc cong lưng, vỗ lên vai địa tinh, cười híp mắt nói: "Không cần sợ."

Địa tinh càng run ghê hơn.

Tống Mặc tiếp tục nói: "Ta có chuyện muốn hỏi người, người có thể chọn hợp tác, cũng có thể chọn không hợp tác, đương nhiên, ta đề nghị người tốt nhất nên chọn hợp tác."

Địa tinh nhìn Tống Mặc, không nói gì. Rất rõ ràng, nó không nguyện ý hợp tác.

"Thật đáng tiếc." Tống Mặc phẩy tay với quản gia, "Lôi tên này xuống, mổ thịt, rửa sạch lột da, thêm vào cơm tối nay. Tuy vóc dáng hơi nhỏ, nhưng dù sao cũng là thịt."

Cái zề?!

Địa tinh bị dọa nước mắt tung bay, lăn lê bò lết chạy tới dưới chân Tống Mặc, ôm đùi y: "Ta hợp tác, kiên quyết hợp tác!"

Tống Mặc dùng mũi chân đá đá địa tinh, "Thật sự hợp tác?"

"Thật!"

"Đây là người cầu ta đó."

"Vâng, ta thỉnh cầu ngài, đại nhân!"

"Tốt lắm." Tống Mặc khom người, một tay nhấc địa tinh lên, nhìn vào hai mắt địa tinh, hỏi: "Gần đây, có thôn xóm của địa tinh chứ?"

Thôn xóm địa tinh?

Địa tinh đáng thương tựa hồ hiểu ra nhân loại này muốn làm gì, nhưng hiện tại nó đã dề vào miệng cộp, không hợp tác, thì sắp phải vào nôi...

"Ở phía đông rừng Phỉ Thúy, có một thung lũng hình bán nguyệt, nơi đó không thuộc về vương quốc Angris cũng không thuộc về vương quốc Obi..."

Nghe địa tinh thuật lại, Tống Mặc cười.

Sau khi đạt được đáp án mong muốn, Tống Mặc dẫn địa tinh cùng rời khỏi mật thất, tên này giỏi đào hang, y thực sự không yên tâm. Vạn nhất nhân lúc nô bộc trông coi không chú ý, đào hang chạy mất thì làm sao?

Địa tinh bị nhốt trong gác xép ở tầng đỉnh phủ lãnh chủ, có một nô bộc chuyên trách trông coi nó. Vẫn không có tự do, nhưng địa tinh đã tràn đầy thỏa mãn, cái này tốt hơn bị rửa sạch lột da bỏ nôi nhiều.

Tiểu kim khố của Tống Mặc vừa có chút tiền vào, đã bị tinh linh cướp đi, y không thể đi gồng tay với tinh linh võ lực cường hãn, tập đoàn kẻ trộm xú danh vang xa, các địa tinh, trở thành mục tiêu hạ thủ của y.

"Lãnh chủ đại nhân, ngài thật sự muốn làm như thế? Như vậy hình như không mấy phù hợp với thân phận quý tộc của ngài."

Lão John cũng lo âu cho vấn đề tài chính của phủ lãnh chủ, nhưng một quý tộc, lại đi cướp của địa tinh?

"Quản gia, ông nên hiểu, vật chất cơ bản mới có thể quyết định kiến trúc thượng tầng. Vật chất văn minh phong phú rồi, mới có thể phát triển tinh thần văn minh. Cho nên, kim tệ, còn thực tế hơn giáo điều quý tộc."

Huống hồ cướp một tên cũng là cướp, cướp một đám cũng là cướp, không hơn kém gì.

"... Tôi nên khen ngợi ngài sao?"

"Đương nhiên!" Tống Mặc hất đầu, một chân dậm lên ghế, một tay giơ cao kiếm gãy, ý chí sục sôi, "Ta sẽ thống lĩnh mọi người, phát dương quang đại sự nghiệp ăn cướp đầy tiền đồ này, làm đến tổ chức nghiêm mật, hành động hiệu quả cao, có thể tiếp tục phát triển. Thực hiện thành công ăn cướp vượt chủng tộc, ăn cướp vượt lãnh địa, ăn cướp vượt quốc gia! Bánh mì đen đi gặp quỷ hết đi, đến lúc đó mọi người một ngày sáu bữa bánh mì trắng, ăn ba bữa, ném ba bữa!"

"..." Đây là xúi giục phạm tội sao? Hơn nữa là xúi giục tập đoàn phạm tội.

"Chẳng qua trước đó, còn có chuyện phải làm." Trước khi làm việc gì, phải chuẩn bị vũ khí. Muốn ăn cướp, thì nên có vũ khí thuận tay, cầm gậy gỗ cướp cái gì? "Giúp ta gọi thợ rèn trong lãnh địa tới đây, nếu thợ rèn không có, thợ mộc cũng được."

"Lãnh chủ đại nhân, thân là quản gia trung thành của ngài, tôi không thể không nhắc nhở ngài, tiền của ngài, còn không đủ rèn một con dao găm."

"Vấn đề tiền không cần lo lắng." Tống Mặc lấy một xấp giấy trong lòng ra, bày trước mặt lão John, "Ta đã chuẩn bị tốt rồi."

Lão John hồ nghi cầm một tờ lên, chỉ thấy trên tờ giấy bị xé thành kích cỡ hai ngón tay, viết chỉnh tề: Thiếu thợ rèn nào đó __ đồng kim (ngân) tệ. Lãnh chủ: Tống Mặc Grilan.

Trên giấy còn đóng huy hiệu gia tộc Grilan.

Đối với tình trạng tiền vốn không đủ, Tống Mặc cuối cùng lấy ra vũ khí tất sát của xã hội văn minh: Ghi nợ!

DI THẾ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Vì Ăn Cướp, Luôn Luôn Chuẩn Bị

> Ngày nào đó vào tháng 7 năm 1138 kỷ nguyên đại lục Quang Minh, ba thợ rèn trong lãnh địa gia tộc Grilan, Ed, Hassan, Sam, bị gọi vào phủ lãnh chủ.

Ba nam nhân thấp thỏm bất an ngồi trong phòng khách của phủ lãnh chủ, trước mặt bày mười mấy hình vẽ, cạnh hình vẽ là một chồng giấy nợ đã chuẩn bị sẵn.

"Thế nào?" Tổng Mặc gõ bàn.

Ba người Ed nhìn nhau, trao đổi một ánh mắt khó hiểu, cho dù bọn họ chưa từng thấy qua giấy nợ, cũng có thể hiểu ý Tổng Mặc. Rõ ràng mà, lãnh chủ muốn họ bỏ sức lao động, nhưng không định trả tiền!

Đặc biệt vô sỉ nha!

Trong một thoáng, ba thợ rèn và địa tinh bị nhốt trong góc xép, như có tâm linh tương ứng.

"Lãnh chủ đại nhân, chúng tôi không thể tiếp nhận!"

"Tôi cũng vậy!"

"Tôi cũng thế! Tuyệt đối không thể tiếp nhận!"

Ba thợ rèn cùng cự tuyệt Tống Mặc, Ed tuổi tác lớn nhất làm đại diện, nói tiếp: "Muốn bảo chúng tôi chế tạo vũ khí, thì nhất định phải trả tiền!"

"Đúng! Cho dù ngài là lãnh chủ, cũng không thể dùng cường quyền để cưỡng ép chúng tôi bỏ sức lao động mà không trả tiền!"

"Mua đồ, thì phải trả tiền!"

Tống Mặc vừa xoa đầu, vừa nghe ba đại hán râu quai nón đầy mặt ong ong ong. Vì vẽ mấy bức này, y đã mấy ngày không ngủ ngon. Cho dù trong đầu có hình ảnh chính xác nhất, cũng không có nghĩa là Tống Mặc có thể bắt chước theo y hệt, vẽ lại không chút sai lệch.

Những thứ này vẫn chỉ là cung nỏ và súng ngòi lửa đơn giản nhất, mà đã khiến y mài mòn ba cây viết lông ngỗng, gần như dùng hết tất cả giấy trong phủ lãnh chủ. Lại vì một vài nguyên nhân, kế hoạch chế tác súng ngòi lửa bị gãy ngang, chỉ có thể dùng mười mấy bức cung nỏ. Lão John cầm một đồng giấy bỏ đã bị vo thành một cục, dấm ngực dậm chân, chỉ xém chút chửi ầm lên Tống Mặc là bại gia tử.

Những thứ này đều là tiền cả!

Hậu di chứng của chịu liên mấy đêm, khiến đầu óc Tống Mặc đau đớn từng chập, lại thêm ba thợ rèn này cứ lớn họng không dứt, sự kiên nhẫn của Tống Mặc cuối cùng cũng dùng hết.

Xoẹt một cái rút kiếm gãy ra, Tống Mặc nhảy lên bàn, khuy một gói lên bàn, cầm mạnh kiếm xuống trước mặt ba thợ rèn, mắt lộ hung quang, âm trầm nói với ba người: "Bớt phí lời! Làm, hay không làm?"

Cùng lúc này, các tùy tùng vẫn luôn canh ngoài cửa nghe tiếng vang, vội chạy vào, tay cầm cung tiễn, nhắm vào ba thợ rèn sắc mặt khó coi.

Nếu nói đây không phải là dự tính trước đó, con nít ba tuổi cũng không tin!

"Lãnh chủ đại nhân, ngài có từng suy nghĩ tới hậu quả khi làm thế không?"

Tống Mặc ngồi lại ghế, ném kiếm gậy lên bàn, một tay chống cằm, tay kia không kiên nhẫn gõ lên bàn, "Bớt phí lời, dứt khoát đi, làm hay không làm? Ta đang cần dùng gấp!"

Ed cản Hassan và Sam vẻ mặt xanh mét lại, hỏi: "Lãnh chủ đại nhân, mục đích ngài chế tạo những thứ này là gì? Chuẩn bị đánh trận sao?"

"No, no, no." Tống Mặc lắc ngón tay, "Ông đây không rảnh đánh trận, ông muốn đi ăn cướp!"

Ăn cướp?

"Tin ta đi, đây tuyệt đối là nghề nghiệp kiếm tiền nhanh nhất trước mắt."

Còn nghề nghiệp?

Ba thợ rèn ngậy ra, Tống Mặc cho rằng họ cũng giống như lão John, cho rằng sự nghiệp ăn cướp sẽ mất đi tiêu chuẩn quý tộc, không ngờ, không tới năm giây, ba nam nhân đều kích động đỏ cả mặt, Sam tính cách xúc động nhất thì dấm một quyền lên bàn, nắm dấm to lớn, sức lực mười phần.

"Phương pháp kiếm tiền tốt như thế, sao tôi không nghĩ tới?!" Sam hưng phấn cầm hình vẽ lên, nói với Tống Mặc: "Lãnh chủ đại nhân, tôi làm! Tiền công có thể không đưa, nhưng ăn cướp nhất định phải tính phần tôi!"

Ed và Hassan cũng liên tục gật đầu.

Tống Mặc gãi đầu, sớm biết chuyện dễ giải quyết như thế, y còn phải viết giấy nợ làm chi? Trực tiếp nói cho họ biết, "Ông muốn đi ăn cướp, các

người cung cấp vũ khí, thì dẫn các người cùng đi!" không phải được rồi sao?

Tuy ba thợ rèn vỗ ngực bảo đảm nhất định có thể chế tạo ra năm mươi bộ cung nỏ trong thời gian Tổng Mặc quy định, Tổng Mặc vẫn không yên tâm. Nhưng sau khi nhìn thấy thành phẩm đầu tiên, tim Tổng Mặc hoàn toàn trở về trong bụng.

Y không biết người bình thường chế tạo một bộ cung nỏ liên phát cần bao nhiêu thời gian, nhưng dưới sự nỗ lực chung của Ed, Hassan và Sam, chỉ cần hai ngày, thành phẩm đã bày ra trước mắt Tổng Mặc.

Tổng Mặc cầm nỏ liên phát dài bằng một nửa, trọng lượng chỉ có một phần hai cường cung, nhắm vào một cây cao su nằm cách mười bước, gạt cò, không tới mấy giây, mười mũi tên trong hộp tên bắn ra, toàn bộ cắm vào__ bãi cỏ bên cạnh cây cao su.

Ba người Ed và tùy tùng đều bị uy lực của nỏ làm giật mình. Ba người Ed càng không nghĩ tới, thứ do mình chế tạo ra lại là vũ khí đáng sợ như thế!

Có lợi khí thế này trong tay, đừng nói ăn cướp, cho dù tạo phản, cũng không thành vấn đề! Dám phản kháng? Bắn thành con nhím!

Các thợ rèn làm khí thế ngất trời, còn Tổng Mặc sau mới mẻ ban đầu thì không còn hứng thú nữa. Nỏ liên phát uy lực có lớn cũng không thể sánh bằng vũ khí nóng. Không phải Tổng Mặc không muốn chế tạo ra vũ khí tiên tiến hơn, quan trọng là với trình độ chế tạo hiện tại, căn bản không thể tạo ra được.

Có thể tưởng tượng trong một phân xưởng nhỏ đơn giản dùng búa đập ra một cây Mauser 98 hay Thompson không?

Ít nhất Tổng Mặc không thể.

Súng ngòi lửa thì có thể tạo, nhưng phải đặc biệt chế tạo thuốc nổ, lại thêm khuyết điểm tốc độ bắn chậm, bắn một phát thì phải lắp thuốc nổ, còn không bằng sử dụng nỏ. Tống Mặc quả đoán bỏ qua loại vũ khí này.

Muốn chế tạo vũ khí tiên tiến hơn, y phải kiếm tiền, muốn kiếm tiền thì phải ăn cướp!

Tống Mặc nắm chặt tay, vì kim tệ, vì vũ khí, nhất định phải kiên định không dời bước vững trên con đường ăn cướp rộng lớn sáng sủa này!

Vấn đề vũ khí tạm thời giải quyết, vấn đề nhân thủ đi ăn cướp được đưa lên việc hằng ngày.

Căn cứ theo lời địa tinh trên gác xếp, thôn xóm địa tinh bị Tống Mặc xem là mục tiêu, có hơn năm mươi địa tinh, phần lớn đều là thanh niên khỏe mạnh. Bọn họ xây dựng một thành đất vùi một nửa dưới mặt đất trong thung lũng, tất cả địa tinh đều sinh sống bên trong. Bình thường rất ít khi ra ngoài, chỉ có khi 'làm việc' mới ra ngoài.

"Làm việc?" Tống Mặc hứng thú xoa cằm, từ này không tồi.

Căn cứ theo tự thuật của địa tinh, thôn xóm này thật sự không dễ cướp. Số người đi ít quá, căn bản sẽ không thể làm gì họ. Những kẻ da xanh này trốn vào trong thành đất, thuận đường lại đào xuống dưới vài cái, hơn năm mươi con địa tinh cùng động thủ đào địa đạo di chuyển tài vật, năm nào tháng nào mới có thể bắt được chúng?

"Lãnh chủ đại nhân, tôi cho rằng, vấn đề này, nhất định phải triệu tập các lãnh dân cùng thương nghị. Chỉ dựa vào tùy tùng của ngài, là không thể làm nên chuyện."

Lão quản gia John nói đúng trọng tâm, dường như tất cả ông đều suy nghĩ vì Tống Mặc, không hề có chút tư tâm nào ình. Tống Mặc chép miệng, đừng cho rằng y không biết ông già này đi cướp dao làm bếp của bà đầu

bếp, ngày ngày trốn trong phòng luyện tập chém người. Vừa chém vừa học theo từ ngữ kinh điển khi ăn cướp: "Nói, muốn tiền hay muốn mạng?!"

Nhưng Tống Mặc cũng buộc phải thừa nhận, lời của lão John là đúng.

"Quản gia, chuyện này ông làm đi. Nhất định phải chọn người đáng tin."

"Ngài yên tâm, lãnh chủ đại nhân."

Tối hôm đó, tám mươi chín tráng hán trải qua sàng lọc nghiêm khắc của lão John, tập trung tại phủ lãnh chủ.

Tám mươi chín tráng hán cơ bắp râu quai nón, chen chúc trong một căn phòng nhỏ, võ lực này, tương đương vũ khí sinh hóa.

Tống Mặc mở cửa, xém chút bị xông mù đầu.

Miễn cưỡng khắc chế xúc động muốn bịt mũi, tìm nguồn gốc của sinh vật độc khí, khi nhìn thấy mấy đôi chân trần to lớn, Tống Mặc tức giận, ai bảo bọn họ cởi giày?!

Lão quản gia John ghé vào tai Tống Mặc nói nhỏ: "Lãnh chủ đại nhân, không phải bọn họ cởi giày, mà là bọn họ nghèo tới mức không có giày mang."

Tống Mặc: "..."

Nhìn thấy Tống Mặc và lão John, các nam nhân đứng lên, ánh mắt nóng cháy nhìn Tống Mặc. Rõ ràng, lão John đã tiết lộ một xiu chuyện muốn thảo luận tối nay cho họ. Cho dù lão John không nói, ba thợ rèn từ khi rời khỏi phủ lãnh chủ, thì vẫn luôn trốn trong xưởng leng keng rầm rầm, cũng đủ hấp dẫn sự chú ý của họ.

"Mọi người ngồi xuống trước đi."

Tổng Mặc đi vào phòng, lão John đóng cửa lại, trong cửa và ngoài cửa, lập tức trở thành hai thế giới.

Ban đầu, tùy tùng canh ngoài cửa hoàn toàn không nghe rõ bên trong đang nói những gì, nửa tiếng sau, trong phòng đột nhiên truyền ra một tiếng vang lớn, tiếp theo chính là lãnh chủ cao giọng quát: "Những kẻ trộm vô sỉ đó, luôn tới trộm lương thực của chúng ta, có thể tha thứ cho chúng sao?!"

Mấy chục âm thanh cùng tức giận gào lên: "Không thể!"

Tổng Mặc: "Khoan thứ và nhân từ đều biến hết đi, chúng ta nên giành lại tất cả những gì thuộc về chúng ta!"

Mọi người: "Giành lại!"

Tổng Mặc: "Đả đảo địa tinh, đề cao chính nghĩa!"

Mọi người: "Đả đảo địa tinh, đề cao chính nghĩa!"

Tổng Mặc: "Vì bánh mì!"

Mọi người phụ họa: "Vì bánh mì!"

Tổng Mặc: "Vì thịt!"

Mọi người la to: "Vì thịt!"

Tổng Mặc: "Cùng ta tiến hành sự nghiệp vĩ đại này đi!"

Mọi người: "Lãnh chủ vạn tuế!"

Hai tùy tùng hiếu kỳ nhìn vào khe cửa, chỉ thấy Tổng Mặc đứng trên bàn, thẳng tắp như một cây thông, giơ cao tay phải, nắm đấm siết chặt, không ngừng múa may. Những người khác cũng giơ tay theo y, thậm chí có người mặt đỏ bừng, hai mắt chứa lệ, giống như phát cuồng!

Ngay cả lão John trấn định nhất, cũng bị bầu không khí này cảm nhiễm, cùng la hét theo mọi người.

Hôm nay, được người Grilan gọi là ngày huy hoàng, ngày rực rỡ, sau hôm nay, lãnh chủ anh minh sẽ dẫn bọn họ thoát khỏi nghèo khó, bước trên tiền đồ tươi sáng thoát nghèo tới giàu!

Mà đối với những người khác của đại lục Quang Minh thì, hôm nay, lại là một ngày tăm tối, một ngày thống khổ, một thế lực tà ác gây họa tứ phương, từ hôm nay, đã vùng lên!

Tổng Mặc tự tay tạo ra tất cả lúc này vẫn không biết, mình chỉ là mở một cánh cửa thông tới 'tiền' đồ trước mặt các lãnh dân Grilan, nhưng bọn họ lại tự động dờ luôn cả căn nhà xuống.

Tổng Mặc nhìn mọi người kích động, thầm lau mồ hôi, may là ông đây vì theo đuổi em gái, từng đi tham gia hai cuộc tọa đàm marketing!

Khi Tổng Mặc và các lãnh dân của y trốn trong phòng tối hoạch định sự nghiệp ăn cướp vĩ đại, một bóng người hành tung quái dị, xâm nhập vào phòng ngủ của lãnh chủ. Từ chiều cao và đường nét thì đây là một nam nhân. Hắn tựa hồ cảm thấy hứng thú với bản vẽ súng môi lửa mà Tổng Mặc đặt trên bàn, tay phải vẽ vài ký hiệu uốn khúc giữa không trung, tất cả hình vẽ đều bay lên, xếp thành một hàng theo tuần tự, hình vẽ bên trên giống như có sinh mạng, bay khỏi tờ giấy, di động trong không trung tổ hợp thành một thứ kỳ quái.

Nếu Tổng Mặc nhìn thấy, khẳng định sẽ kinh ngạc, đây rõ ràng chính là một cây súng môi lửa đã chế tạo xong!

Kẻ xâm nhập nghiên cứu súng môi lửa một hồi, cũng không phát hiện thứ này có tác dụng gì, búng tay một cái, súng đã chế xong thoáng chốc hóa thành vô số hạt vụn, biến mất tăm.

Lúc này, trên hành lang bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, kẻ xâm nhập lập tức nhảy ra khỏi cửa sổ, vô thanh vô tức. Dưới ánh trăng, toàn thân hắn bao phủ trong khăn trùm màu đen, tóc dài màu nâu rũ xuống bên mặt là thứ duy nhất điểm xuyết sắc sáng trong bóng đêm.

Cùng lúc này, Gerrees và Bod gần như đã tìm khắp cả rừng Phi Thúy cũng đồng thời hưng phấn, "Không sai đâu, ma lực dao động này, chính là tên mà chúng ta muốn tìm!"

"Gerrees, xác định một chút, hắn đang ở đâu?"

Gerrees đi tới dưới ánh trăng, mở rộng hai tay, ngâm nga quy luật du dương cổ xưa, một cơn gió thổi mái tóc bạc của hắn, khi tìm được hướng ma lực dao động, vẻ mặt Gerrees đột nhiên trở nên kỳ quái.

"Gerrees?"

"Bod, xem ra, chúng ta phải đi thăm lãnh chủ nhân loại lần nữa."

"Cái gì?"

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Mũi Tên Của Tinh Linh.

> Danh tiếng của địa tinh rất tệ, vũ lực cũng không cao, nhưng lại rất giỏi ẩn náu. Rất ít người có thể chiếm lợi trong cuộc xung đột với chúng.

Từng có một lãnh chủ bị địa tinh chọc giận, hăn nghĩ ra một chủ ý, không phải người có thể trốn sao? Không phải người giỏi đào hầm sao?

Tốt, hăn cũng đào!

Lãnh chủ rất có tiền này mang nguồn vốn dồi dào, kéo theo quân đội, bao vây hơn một trăm địa tinh trong một tường đất hình tròn. Lãnh chủ hào phóng vung tay, mấy chục nông phu cầm cuốc cầm chùy bắt đầu đào bới, tất cả binh sĩ bao vây toàn bộ lối ra khỏi mặt đất, chạy ra con nào giết con đó!

Địa tinh đương nhiên không thể ngồi đó chờ chết.

Kết quả biến thành lãnh chủ đào ở trên, địa tinh đào xuống dưới, đợi khi toàn bộ phần tường đất lộ ra bên ngoài đã bị san bằng, tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Mấy chục lối vào đường hầm đen thui hiện ra trước mắt, nhìn vào trong, không thấy được cái gì, gọi vào một tiếng, hồi âm cũng không nghe được.

Rõ ràng, năng lực thổ mộc của hơn một trăm con địa tinh hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của nhân loại, đường ngầm do địa tinh đào ra, cũng không ai có thể đi vào.

Kết quả của chuyện đó là lãnh chủ bị tức bốc khói đầy đầu, chỉ có thể dẫn đội ngũ của hắn thất bại trở về, tiếp tục cuộc sống tức nghẹn bị địa tinh ba ngày hai lượt tới cửa thăm viếng, thuận tay dặt dề...

Chuyện này xảy ra vào một trăm năm trước, vị lãnh chủ xui xẻo đó khi lâm chung đã để lại một câu di ngôn: Nhà Geluo và địa tinh không đội trời chung! Nhưng sau khi hắn qua đời, số lần các địa tinh viếng thăm lãnh địa nhà Geluo giảm đi, có lúc mấy năm cũng không tới một lần. Chuyện này trở thành câu đố khó giải. Các địa tinh muốn làm gì, chỉ có chúng biết.

Tống Mặc đồng giản sử vương quốc lại, xoa mắt. Thi đào hang với địa tinh? Vị lãnh chủ xui xẻo của nhà Geluo rõ ràng là đầu óc không bình thường. Mèo bắt chuột, trước giờ luôn đợi chuột tự chạy ra khỏi hang, hoặc là bức nó chạy ra khỏi hang, chưa từng nghe qua có con mèo nào vác xẻng sắt, nhổ hai bãi nước miếng, đào chuột ra khỏi hang làm cơm tối cả.

Có thể làm như thế, khẳng định không phải mèo bình thường, tuyệt đối là yêu trong mèo, gọi tắt là mèo yêu.

Nhưng, thế giới này hình như là bán thú nhân, vậy thì, trong đó có mèo không?

Tống Mặc nghĩ tới nghĩ lui một hồi lại nghĩ chệch chủ đề, từ nghĩ cách làm sao đối phó với địa tinh trong thành đất, trực tiếp chuyển hướng sang em mèo manh đuôi dài và lỗ tai đầy lông...

Tưởng tượng em mèo manh nào đó giơ vuốt mèo lên gần mặt, hươ hươ vuốt, kêu meo một cái, Tống Mặc say mê.

"Lãnh chủ đại nhân."

Tống Mặc đang say mê.

"Lãnh chủ đại nhân?"

Tống Mặc tiếp tục say mê.

"Lãnh chủ đại nhân!"

Tống Mặc kêu ngao một tiếng nhảy bắn khỏi ghế, vừa xoa lỗ tai, vừa oán trách: "Quản gia, có thể đừng hét vào tai ta không? Ta nghe thấy rồi."

Lão John cong lưng nhặt giẻ sử vương quốc rớt dưới đất lên, đặt lên bàn, "Xin ngài tha thứ, lãnh chủ đại nhân."

Không tha thứ thì có thể làm gì? Tống Mặc ngồi lại ghế, tiếp tục xoa tai.

"Lãnh chủ đại nhân, thợ rèn Ed đã đưa đợt vũ khí cuối cùng ngài định chế tới rồi."

"Vậy sao?"

"Vâng. Ngoài ra, bọn họ cũng đã đưa hình vẽ về."

Lão John đặt hình vẽ Ed giao lại lên bàn trước mặt Tống Mặc, tổng cộng mười sáu tờ, một tờ cũng không thiếu.

Tống Mặc tùy tiện lật xem một chút, gọi thị nữ vào đưa một chậu lửa, tất cả bức vẽ đều bị đốt sạch.

"Những thứ này đã vô dụng rồi." Tống Mặc đốt từng tờ từng tờ, nhìn tia lửa, khóe miệng cong lên nụ cười khiến người hứng thú.

Năm mươi bộ ban đầu, sau đó lại thêm năm mươi bộ. Chế tạo nhiều cung nỏ như thế, ba người Ed sớm đã nhớ như in mỗi chi tiết nhỏ trong việc chế tạo này. Bọn họ đưa hình vẽ về, chẳng qua là biểu đạt rõ thái độ của mình cho Tống Mặc, trừ khi lãnh chủ cho phép, bọn họ sẽ không chế tạo bất cứ bộ cung nỏ nào nữa.

Nguyên nhân rất đơn giản, Tống Mặc có thể mang tới cho họ lợi ích lớn hơn.

Loại trung thành xây dựng trên lợi ích này không tính là vững chắc. Nhưng, chính vì có lợi ích, mới khiến sự trung thành này có thể duy trì không kỳ hạn.

Mấy kiểu vừa mới xuyên việt, đã lập tức toàn thân là khí thể hào hùng, các lộ anh hùng lũ lượt kéo tới, ôm đùi khóc lóc yêu cầu hiệu trung, không để họ hiệu trung thì lập tức lau cổ, chỉ có thể xuất hiện trong tiểu thuyết.

"Mũi tên chuẩn bị đầy đủ chưa?"

"Đã theo như ngài dặn dò, một bộ nỏ phối hợp với hộp tên mười mũi, đều đã hoàn thành."

"Ừ." Tống Mặc sờ cằm, luôn cảm thấy hình như y đã bỏ qua chuyện gì đó. Vũ khí có rồi, nhân thủ có rồi, cũng đã dặn dò Johnson dẫn ba tùy tùng đi khảo sát trước, đợi bọn họ về, thì có thể ra tay rồi, còn thiếu cái gì đây?

Đột nhiên, tay phải Tống Mặc nắm chặt gỗ lên lòng bàn tay trái, y biết rồi!

Tám mươi chín người đã triệu tập tới để dự bị trước khi đi ăn cướp đều là nông phu chính hiệu! Đừng nói nỏ tiễn, ngay cả cung tiễn bọn họ cũng chưa từng dùng qua. Nếu cũng giống như Tống Mặc, bắt chệch đích tới mức người nhìn giận sôi, vạn nhất chưa bắn địa tinh, đã khiến đội ngũ gà bay chó sủa, thì thật là làm trò cười.

"Quản gia, lập tức triệu tập nhân thủ, bảo họ tập trung trước phủ lãnh chủ, với lại lấy mười cây nỏ ra đây."

"Tuân lệnh, lãnh chủ đại nhân!"

Các nam nhân được triệu tập tới trước phủ lãnh chủ, các nữ nhân nhận được tin cũng theo tới. Chẳng qua, bọn họ bị chặn ngoài tường vây, cửa lớn đóng chặt, không thấy được gì.

Tống Mặc mặc kị trang xuất hiện trước mặt mọi người, thắt chặt da cụ dùng để bảo vệ cổ tay, đi đến số nỏ và ống tên được đặt chỉnh tề, nói với mọi người: "Nhìn kỹ đây."

Tiếp theo cầm một cây nỏ lên, nhanh chóng lắp hộp tên, bày một pose rất tiêu sái. Gạt nút cò, mười mũi tên vù vù vù bắn lên thân cây cao su cách đó năm bước. Ừ, rất tốt, toàn dính trên cây. Cự ly này nếu còn bắn không trúng, y dứt khoát đập đầu chết cho rồi.

Tống Mặc huýt sáo một tiếng, gác nỏ lên vai, quay người nói với đám nam nhân đã ngẩn ra, "Thế nào? Nhìn rõ chưa?"

Lặng ngắt như tờ.

Phản ứng này giống y chang tổ ba người thợ rèn khi lần đầu tiên thấy uy lực của nỏ.

Trên thực tế, Tống Mặc cũng chỉ hoàn toàn là kẻ thiếu kiến thức thực tế, nếu có đạn nguyên tử nổ ngay trước mặt y, y cũng phải rớt cẳng xuống đất.

À, không đúng, nếu thật sự có đạn nguyên tử nổ bên cạnh, y một chút bã cũng không còn sót lại, toàn bộ bị nổ tung, muốn biểu đạt ngạc nhiên cũng không có cách nào.

Lão John ho khụ một tiếng, mọi người lúc này mới hoàn hồn, ánh mắt nhìn Tống Mặc đều thay đổi.

Nếu nói trước đó, suy nghĩ của các nam nhân vẫn là vì kim tệ mà chấp nhận làm việc nguy hiểm, thì sau khi thấy được uy lực của cung nỏ, đã trở thành vì kim tệ mà dồn người khác vào nguy hiểm.

"Chỉ nhìn không thì vẫn không được, phải biết cách dùng!" Tống Mặc thu lại nụ cười trên mặt, nói với các nam nhân: "Lập tức đứng vững cho ta, mười người một tổ bước lên, luyện tập bắn theo động tác ta đã hướng dẫn, mục tiêu là cây cao su trước mặt!"

Nếu cây cao su có thể nói chuyện, chắc chắn nó sẽ ghen ngào chỉ trích, sao mỗi lần đều bắn nó?! Bên cạnh còn một câu sồi kia, đây là kỳ thị giống cây sao?!

Nam nhân trời sinh đã là động vật hiếu chiến, đối với vũ khí luôn có một sự nhiệt tình không cách nào giải thích, đặc biệt là đối với cây nỏ chưa từng thấy qua mà uy lực lại lớn này, tất cả mọi người đều xoa nắm tay, hai mắt phát sáng.

"Không được chen lấn!" Tống Mặc nhíu mày, nhìn các nam nhân như ong vỡ tổ ủa tới chỗ đặt nỏ, nhanh chóng chứa đầy hộp tên, giờ ngang nỏ nhắm vào các nam nhân, lạnh lẽo nói: "Nếu còn không nghe lời, toàn bộ phạt phạt các người!"

Lãnh chủ đã phát uy, các nam nhân phải yên tĩnh.

Các nữ nhân ngoài cửa vẫn không chịu đi, dưới tình hình này, Tống Mặc chỉ có thể đích thân xuất mã. Chuyện cung nỏ còn phải bảo mật, một khi để lộ ra ngoài, khẳng định sẽ có phiền phức. Tuy miệng những nam nhân này trước mặt bà xã của mình sẽ không được kín kẽ gì, nhưng Tống Mặc luôn có biện pháp khiến bọn họ một chữ cũng không thể nói thêm.

Một cô nương tóc nâu xen lẫn trong đám người, vừa đi, vừa quay đầu nhìn Tống Mặc. Ánh mắt cô nương này quá nhiệt tình, tới mức Tống Mặc muốn làm lơ cũng không được. Sờ sờ mũi, cô nương này y như, trước kia từng có duyên gặp một lần, Tống Mặc có ấn tượng rất sâu sắc cô bị nước sông thấm ướt y phục lộ ra đường cong mê người.

Cô nương thấy Tống Mặc chú ý tới mình, cười xinh đẹp, rõ ràng là gương mặt thanh thuần, nhưng khóe mắt khóe mày lại vì nụ cười này mà thêm phần xinh tươi khó diễn tả.

Tống Mặc vội quay đầu đi, đây là trắng trợn dụ dỗ có được không?!

Chỉ nghe nói giàu cao đẹp là hàng nóng tay, vậy từ khi nào mà nghèo cao đẹp cũng phải tích cực lao tới vậy?

Đợi Tống Mặc điều chỉnh hơi thở xong, quay đầu lại, cô nương đã biến mất tăm.

Khi mọi người đang nhiệt huyết luyện tập, hai thân hình cao lớn xuất hiện bên ngoài phủ lãnh chủ, bọn họ nghe được âm thanh từ trong phủ lãnh chủ, cả hai không tiếng động nhẹ nhàng nhảy lên tường vây, nhìn thấy mười nam nhân xếp thành một hàng ngang, sử dụng cung nỏ, bắn cây cao su thành con nhím.

Tinh linh xem cung tiễn như một phần thân thể cũng bị cảnh này chấn động.

"Gerrees, có phải tôi nảy sinh ảo giác không?"

Tinh linh vương tại thượng, đó là vũ khí gì? Cho dù là hắc và Gerrees, cũng không thể làm được chuyện đáng sợ trong mấy giây bắn được mười mũi tên như thế.

Gerrees không trả lời câu hỏi của Bod, chỉ nhíu chặt mày, hắc lại cảm thấy được khí tức ma khí đó, ngay ở gần đây. Lẽ nào, lãnh chủ nhân loại này thật sự có quan hệ với tên đó?

Hai tinh linh quá mức kinh ngạc, tới mức phạm phải sai lầm chí mạng, bọn họ đã quên che giấu bản thân, cứ ngang nhiên đứng trên tường vây của

phủ lãnh chủ. Thân hình cao nhông, áo trùm lay động theo gió, còn có mái tóc vàng phản chiếu ánh sáng, Tống Mặc có mù mới không thấy bọn họ.

Kẻ địch gặp mặt đặc biệt đỏ mắt, chuyện tệ hơn nữa là, cung nỏ đã bị hai tên này nhìn thấy, bí mật rất khó giữ nữa.

Phương pháp duy nhất, chỉ có giết người diệt khẩu.

Không đúng, giết tinh linh diệt khẩu!

Lãnh chủ đại nhân tức giận rồi, chỉ Gerrees và Bod trên tường thành nói với các nam nhân: "Bắn bọn họ cho ta!"

Các nam nhân hơi chần chờ, "Lãnh chủ đại nhân, đó là tinh linh."

"Tinh linh thì sao? Tinh linh thì có thể giữa ban ngày ban mặt trèo tường nhà người ta sao?!"

"Nhưng..."

"Bớt phí lời, bắn bọn họ ngay!"

Tống Mặc thấy mọi người chậm chạp không có động tác, dứt khoát giành lấy một bộ cung nỏ, lắp ống tên, nhắm vào hai tinh linh trên tường gạt cò.

Mọi người thấy lãnh chủ đích thân động thủ, tự nhiên không thể tiếp tục chần chờ, xung quanh Gerrees và Bod lập tức đầy mưa tên.

Gerrees một tay nắm lấy cành cây bên tường, lật người nhảy lên cành cây, mũi tên lập tức đuổi theo, chỉ có thể nhảy lên cao hơn nữa. Bod may mắn hơn Gerrees, hắn ngay từ đầu đã nhảy xuống tường, chẳng qua, điểm chọn đặt chân không tốt lắm, trực tiếp ngã vào bên trong tường. Nếu không phải Gerrees thu hút nhiều ánh mắt hơn, chỉ sợ hắn đã bị bắn thành con nhím.

Gerrees đứng trên ngọn cây, độ cao này, đủ để hắn né khỏi phần lớn mũi tên, gió thổi mái tóc dài vàng nhạt của hắn, ráng chiều sắp lặn rơi sau lưng hắn, nếu không phải tình huống đặc thù, tình cảnh này, đủ để vào tranh.

Đáng tiếc, người đang bắn hắn và Bod, không hiểu thường thức.

"Nhân loại, ta và bạn không có ác ý, chỉ có chút chuyện muốn hỏi người. "

Tống Mặc không nói gì, đã dự định giết người diệt khẩu rồi, còn có gì đáng nói. Liên tiếp mười mấy ống tên đã bắn hết, nhưng còn chưa cọ qua được cả áo choàng của hai tên kia, mắt Tống Mặc đỏ bừng, đây là tinh linh hay là khí?

"Nhân loại, dừng tay!"

Gerrees cuối cùng cũng tức giận, hắn giơ trường cung lên, rút một mũi tên có đuôi lông vũ màu trắng ra, mũi tên xé gió lao đi, cắm phập vào bãi cỏ trước mặt Tống Mặc. Lập tức, Tống Mặc chỉ cảm thấy nhiệt độ bên cạnh giảm xuống, cứ như thân thể đã sắp đóng băng.

Bod cũng kéo trường cung, mũi tên của hắn, đuôi lông vũ là màu lửa đỏ.

Gerrees lại rút một mũi tên ra, con mắt màu xanh lục lạnh lẽo nhìn Tống Mặc, "Ta nói dừng tay, nghe thấy chưa, nhân loại?"

Tống Mặc lạnh tới mức răng cũng run rẩy, nhưng vẫn cứng đầu nói một câu từ kẽ răng: "Không nghe thấy."

Gerrees: "..."

Trước người Tống Mặc lại cắm một mũi tên, lần này, người bắn tên là Bod.

Cái gì là băng hỏa lưỡng trọng thiên, Tống Mặc hiện tại đã thể nghiệm sâu sắc.

Gerrees lại hỏi một câu: "Hiện tại, nghe thấy chưa?"

Tống Mặc đã nói không nên lời.

Những người khác cũng dừng tấn công, không phải họ thấy lãnh chủ chết mà không cứu, chỉ là toàn bộ ống tên, đã bắn sạch rồi.

Cục thế tại đó lập tức đảo nghịch, Gerrees nhảy xuống khỏi cây, nhìn nụ cười nhạt trăm năm khó thấy một lần trên mặt hắn, Bod cũng phải lùi lại một bước.

Rõ ràng, người họ Tống nào đó, sắp xui xẻo rồi...

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Show Của Lãnh Chủ

> Gerrees từng bước từng bước lại gần Tống Mặc, giống như một con dã thú xinh đẹp đang lại gần con mồi của nó. Bod cất cung tiễn, dựa vào tường xem kịch vui.

Các lãnh dân tại đó rõ ràng không biết phải làm sao, lão John muốn lên ngăn cản, chỉ là bị Gerrees đảo mắt một cái, hai chân giống như mọc rễ, một bước cũng không nhúc nhích được.

"Nhân loại, người rất dũng cảm." Lời của Gerrees nghe giống như đang khen ngợi, nhưng sự ngạo mạn trong lời nói thì có thể nhận rõ.

Tống Mặc xin thề, ân oán giữa y và tinh linh, đã kết sâu rồi!

Khi Gerrees đi tới cách y chừng hai bước, Tống Mặc đột nhiên nhào qua, trong tay, cầm kiếm gãy lão John cho y!

Gerrees căn bản không nghĩ tới Tống Mặc còn dám tấn công mình, nhay bén lùi lại tránh, Tống Mặc lao tới quá hung mãnh, không kịp phòng bị, ngã ngũ thế chạm đất!

Chẳng qua trước khi ngã, tay của Tống Mặc theo bản năng tóm lấy đằng trước, hình như túm được thứ gì đó...

Xoẹt...

Tiếng vải bị xé rách.

Lập tức, toàn trường an tĩnh không tiếng động.

Gerrees cứng đờ đứng tại chỗ, Bod há hốc mồm. Tinh linh vương tại thượng, Gerrees, Gerrees ngay cả xuân phong cũng không thể dung hóa, thế nhưng lại bị một nhân loại xé rách thượng y?! Nếu sức mạnh của nhân loại đó lớn hơn một chút, thứ bị xé, sợ rằng không chỉ là thượng y...

Tống Mặc ngẩng đầu lên, phi phi phun đất cát và cỏ vụn trong miệng, nhìn miếng vải trong tay, lại nhìn Gerrees đang mặt đầy băng sương cúi nhìn mình, ánh mắt thuận theo lồng ngực trắng bóc trơn láng như cẩm thạch, trượt xuống phần bụng chắc nịch, lại tới đôi chân được quần dài bao lấy, phun ra một câu: "Lỡ tay thôi!"

Đáng tiếc, lúc này, hối hận và giải thích đều không có tác dụng, mũi tên của Gerrees đã chỉ lên đầu Tống Mặc, hần lần đầu tiên bị sỉ nhục như thế, hần muốn giết chết nhân loại dám mạo phạm hần!

Tống Mặc tự nhiên không thể ngồi yên chờ chết, vội lặn lông lốc tránh khỏi mũi tên sắc bén, nhân cơ hội ôm chân Gerrees, kéo hần ngã xuống đất, không bận tâm gì khác, trực tiếp dùng chung cực sát chiêu: Vương bát quyền!

Nói ngắn gọn, đánh bậy đánh bạ không có chương pháp! Đánh không trúng là bình thường, đánh trúng là may mắn, bị đánh trúng là xui xẻo.

Gerrees một tay cầm cổ tay phải của Tống Mặc, tay kia bóp cổ Tống Mặc, lật người đè y xuống đất!

Tống Mặc cảm thấy thứ ghì cổ y không giống một cánh tay, mà giống một chiếc cùm sắc lạnh lẽo.

"Ta phải giết ngươi." Giọng Gerrees lạnh lẽo, con mắt màu xanh lục chứa đầy sát khí, tăng sức trên tay từng chút.

Đột nhiên, một mũi tên bay tới sau lưng Gerrees, cọ lên mặt hăn, cắm vào cổ.

Đầu mũi tên hình tam giác, lông vũ ở đuôi màu đen, vế mặt Gerrees lập tức thay đổi, đứng bật dậy, nhìn về hướng mũi tên bắn tới. Người bắn tên đứng trên tường vây của phủ lãnh chủ, toàn thân bao kín trong áo trùm màu đen, tay cầm một trường cung màu đen, trên trường cung luẩn quẩn hoa văn màu vàng. Tay cầm cung trắng tinh thon dài, móng tay vô cùng sắc bén. Vành mũ trùm che đi gương mặt hăn, chỉ lộ ra chiếc cằm với độ cong ưu mỹ và đôi môi đỏ tươi.

Người tới thu cung lại, tay phải vẽ ra một ký hiệu uốn khúc giữa không, một trận gió nổi lên, trong chớp mắt, biến mất tại chỗ. Gerrees và Bod lập tức đuổi theo. Nhưng trước khi đi, Gerrees quay đầu nhìn Tống Mặc một cái, chỉ một cái, Tống Mặc liền cảm thấy huyết dịch toàn thân đều sắp ngưng đọng.

Nhưng, hai ôn thần này dù sao cũng đã đi rồi, đáng mừng đáng vui.

Tống Mặc nhìn đám người rõ ràng còn chưa hoàn hồn, lại nhìn nơi người thần bí biến mất, quay đầu nói với lão quản gia John: "Quản gia, tường nhà chúng ta dùng chất liệu gì để làm?"

???

"Sao một người hai người đều thích trèo tường nhà chúng ta?"

Thời gian tiếp theo, Tống Mặc ném hai tinh linh và người thần bí đột nhiên xuất hiện đó ra sau đầu.

Nếu đã không thể giết người diệt khẩu thành công, Tống Mặc dứt khoát từ bỏ dự định giữ bí mật cung nỏ, gấp rút chuẩn bị kế hoạch đi vợ một mớ ở thôn địa tỉnh. Có tiền rồi, thì có thể chế tạo nhiều vũ khí tiên tiến hơn, cho dù người khác có mô phỏng ra cung nỏ, cũng không thể làm gì y.

Dám khoa trương trước mặt ông? Đợi ông có tiền rồi, tạo ra một trăm khẩu Maxim dùng dùng các người!

Đại trượng phu có thể co có thể duỗi, Tống Mặc hiện tại, chính là phải dùng cảm gánh chịu vận mệnh khuất phục trước rồi mới đứng thẳng.

Tùy tùng Johnson mang về vị trí và tình huống đại để của thành đất tại thôn địa tinh. Tống Mặc không tận mắt thấy qua thành đất địa tinh, nhưng nghe hình dung của Johnson, thành đất này căn bản chính là một cái mai rùa, hơn nữa là mai rùa bản tăng cường hơn phân nửa vùi dưới đất.

Do trong thung lũng không có gì che giấu, Johnson chỉ có thể trốn bên ngoài thung lũng, nhìn kiểm soát thành đất trên mặt, còn về dưới đất ra sao, Johnson không biết chút nào. Tống Mặc nhớ tới chuyện xui xẻo của lãnh chủ xui xẻo nhà Geluo đó, luôn cảm thấy chuyện này thật hóc búa.

Lúc này, y lại nhớ tới địa tinh bị nhốt trên gác xép...

Đi vào phòng nhốt địa tinh, Tống Mặc huênh hoang kéo ghế ngồi, nhìn địa tinh đứng đối diện mình, cúi đầu vò hai tay, giống như cô vợ nhỏ ủy khuất, không nổi lên nửa điểm đồng tình nào.

Xoa cằm, từ khi nào y trở nên lòng dạ sắt đá vậy?

Nhưng, nên hỏi thì vẫn phải hỏi, "Về thành đất của thôn địa tinh..."

"Đại nhân tôn kính, ta xin thề, ta không hề che giấu ngài bất cứ chuyện gì!" Địa tinh hiện tại thấy Tống Mặc, thì giống như chuột thấy mèo, toàn thân run rẩy.

"Ta biết." Tống Mặc cười híp mắt gật đầu, "Không cần khẩn trương."

Nó có thể không khẩn trương sao? Người trước mắt bề ngoài là quý tộc, bên trong là đồ ăn cướp, động một chút liều khoa trương muốn rửa sạch lột

da cho nó vào nồi, không khăn trương mới lạ.

"Ta không hoài nghi người che giấu điều gì, chỉ là có một vấn đề nhỏ vẫn chưa hiểu lắm."

"Vấn đề gì?"

"Lỗ thông gió." Tống Mặc gõ lên tay cầm ghế, "Có lẽ nên gọi là lỗ thoáng khí? Tóm lại chính là một Nghĩa."

Địa tinh không nói gì.

Tống Mặc thu lại nụ cười trên mặt, hơi híp mắt nhìn địa tinh, "Ta sẽ không ôm cây đợi thỏ, cũng sẽ không ngu tới mức thi đấu năng lực đào hang với địa tinh. Nếu so sánh, chặn lối ra, so với đào hang, dễ hơn nhiều, không phải sao?"

Tống Mặc thấy địa tinh không nói gì, quay đầu nhìn lão John thấp giọng nói vài câu, sau vài phút, một rương sắt hoàn toàn kín kẽ được nâng vào, đây vốn là tiểu kim khố lãnh chủ dùng để cất giữ kim tệ, chỉ có lãnh chủ mới có thể mở ra. Hiện tại, tiểu kim khố của Tống Mặc đã hoàn toàn không còn, một kim tệ cũng không còn, tự nhiên có thể để y lấy ra dùng cho việc khác.

Tống Mặc đi tới cạnh rương sắt, gõ gõ, rương phát ra tiếng trầm đục. Lại không mang ý tốt so sánh với vóc người của địa tinh, tự lẩm nhẩm: "Chắc có thể bỏ vào."

Bỏ vào?

Bỏ cái gì vào?

"Người đó." Tống Mặc cười vẫy tay với địa tinh, "Lại xem đi, tuy không lớn, nhưng bỏ người vào vẫn thừa."

"Lãnh chủ đại nhân, ngài không thể làm thế..."

"Ta có thể." Tống Mặc thu lại nụ cười trên mặt, ánh mắt âm trầm nhìn địa tinh, nói: "Nếu người không thể cho ta đáp án, vậy ta sẽ nhốt người vào, tự tìm đáp án. Hiện tại, ta cảm thấy cách thứ hai tốt hơn, còn có thể thử nghiệm xem địa tinh không có không khí có thể sống bao lâu, người cảm thấy thế nào?"

Ánh mắt địa tinh nhìn Tống Mặc như nhìn một con quái vật.

Mấy phút sau, Tống Mặc xuống khỏi gác xép, lập tức triệu tập tất cả người sẽ tham gia vào chuyện này, tuyên bố, hôm nay trở về chuẩn bị tốt, sáng hôm sau sẽ xuất phát tới thung lũng nơi thôn địa tinh.

Đương nhiên, lương khô và nước uống tự chuẩn bị.

Lão quản gia John bị để lại phủ lãnh chủ, tuy lão nhân gia không mấy tình nguyện, nhưng đây là mệnh lệnh của lãnh chủ, ông không thể cự tuyệt. Ông còn có một nhiệm vụ khác, đi chuẩn bị hai bao bùn xám dùng để xây dựng tường vây.

Tuy không hiểu lãnh chủ cần bùn xám làm gì, nhưng quản gia trung thành vẫn làm theo.

Sáng sớm hôm sau, tám mươi chín tráng hán trải qua hơn nửa tháng huấn luyện tự tập trước phủ lãnh chủ, cung nỏ và mũi tên đều đã được phân chia, trên lưng vài người còn đeo thêm mười mấy túi gai trống và hai túi bùn xám.

Tống Mặc đứng trên bậc thềm trước cửa, chấp tay sau lưng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn các nam nhân đứng trước mặt, trải qua hôm nay, tất cả sẽ thay đổi.

"Ta lập lại lần nữa, đến nơi rồi, tất cả nghe ta chỉ huy! Người không nghe chỉ huy, hậu quả tự chịu!"

"Vâng!"

"Mọi người phải nhớ kỹ câu này, đi theo ta, có thịt ăn!"

Các nam nhân gào to: "Theo lãnh chủ, có thịt ăn!"

Tổng Mặc phát tay: "Xuất phát!"

Tám mươi chín tráng hán, lại thêm ba tùy tùng và Tổng Mặc, đội ngũ gần trăm người, khí thế mười phần bước ra khỏi phủ lãnh chủ, ven đường không ngừng có phụ nữ và hài tử tung hoa đại lên vai các nam nhân và con đường phía trước đội ngũ, vẻ mặt họ giống như đang đưa một đội quân chính nghĩa uy vũ hùng tráng, trên thực tế, đây là một đám sắp đi trên con đường cướp bóc chuẩn bị trở thành kẻ cướp.

Trong đội ngũ, còn có một thành viên đặc biệt, con địa tinh vẫn luôn bị nhốt trong phủ lãnh chủ đó, cũng bị Tổng Mặc mang theo.

"Nếu người muốn sớm ngày được tự do, thì ngoan ngoãn làm việc cho ta." Trước khi xuất phát Tổng Mặc đã uy hiếp địa tinh như thế này: "Nếu người biểu hiện tốt, ta sẽ chia cho người một phần trong số kim tệ đánh cướp được."

Địa tinh đồng ý, hơn nữa còn cố sức trả giá cho phần tiền mình nên được nhận.

Tổng Mặc tuy vui mừng vì mình đã thành công 'xách động' được con địa tinh này, nhưng sau khi cao hứng, đã hạ quyết định, tuyệt đối không thể để lãnh dân và những địa tinh này có tiếp xúc quá nhiều, tuyệt đối không được!

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Phát Tài Rồi

> Bọn cướp mới ra lò của lãnh địa Grilan, sau khi leo qua vách đá, khẩn trương nhìn thành đất của địa tinh trong thung lũng, nắm chặt nắm tay đã đầy mồ hôi.

Những kẻ da xanh này, mỗi năm vào lúc thu hoạch, đều sẽ tới lãnh địa trộm đồ, lúa mạch, thịt muối, rau xanh, muối, thậm chí là y phục không có miếng vá, đều là mục tiêu để chúng hạ thủ!

Các nam nhân dùng nông cụ và đá để xua đuổi chúng, các nữ nhân nấu nước sôi hắt vào bọn địa tinh dám đào hầm vào nhà bếp, nhưng không có tác dụng!

Đám địa tinh quả thật là xuất quỷ nhập thần, không nơi nào không vào. Đợi khi mọi người phát hiện đồ trong nhà bị trộm, thì chúng đã sớm chạy mất dạng.

Hiện tại, phong thủy luân lưu chuyển, cái đám khiến cuộc sống nghèo khổ của họ như tuyết thêm sương, cuối cùng cũng phải nếm thử cảm giác tài sản của mình bị người khác đoạt mất! Các nam nhân phát thệ, một miếng bánh mì đen cũng quyết không để lại cho địa tinh!

Tống Mặc nghe được lời thề này, mồ hôi lạnh chảy xuống góc trán. Còn bọn cường đạo nào không có hùng tâm tráng chí như đám người này không? Lẽ nào bọn họ đã nghèo tới mức bị tẩy não rồi, ngay cả ăn cướp cũng không quên được bánh mì đen...

Y hận bánh mì đen!

Cuối cùng, mặt đất bị bóng đêm bao trùm, một vầng trăng sáng treo cao trên trời, tất cả địa tinh đều trở về thành đất, trong thung lũng trở nên an tĩnh. Lại đợi một chút, xác định ngoài thành đất không còn địa tinh nào, Tống Mặc đứng sau vách đá, vẫy tay với các nam nhân, để lại năm người canh gác, những người khác cùng Tống Mặc mượn ánh trăng đi vào thành đất.

Tống Mặc bảo các nam nhân tản ra, tìm các lỗ thông gió giấu sau vách đá hoặc những chỗ kín khác, rồi làm ký hiệu. Từ cửa thung lũng tới thành đất, tổng cộng tìm được bốn mươi hai lỗ thông gió. Địa tinh Joybis nói nơi này có hơn năm mươi địa tinh, con số này, không tính là nhiều. Nếu địa tinh ở đây số lượng lên tới một trăm, nửa thung lũng cũng có thể bị địa tinh đào rỗng.

Địa tinh Joybis cũng từng là một thành viên của thôn này, bọn họ dọn tới đây chưa lâu, nơi sinh sống trước đó bị người lùn chiếm cứ. Người lùn tìm được khoáng thạch hiếm có ở đó, những kẻ râu xồm xoàm vung rìu này, trước giờ không mấy khách khí với địa tinh.

Một thôn xóm nhỏ do hơn năm mươi con địa tinh tụ thành, căn bản không phải đối thủ của người lùn, hơn nữa bất cứ chủng loại nào trên đại lục, đều không mấy hảo hữu với địa tinh. Không có ai đứng về phía địa tinh, cho dù trong chuyện này bọn chúng quả thật là người bị hại.

Tống Mặc thống lĩnh mọi người tìm được tất cả lỗ thông gió của các địa tinh, xác định không sót cái nào, liền khuấy bùn xám, bịt kín lỗ thông gió.

"Cẩn thận chút, đừng tạo ra tiếng động quá lớn."

Tống Mặc bảo các nam nhân hành động nhẹ nhàng, chỉ để lại ba lỗ thông gió gần thành đất nhất, những cái khác, đều nhét đầy bùn xám. Tốc

độ bền khô rất nhanh, lại thêm các nam nhân còn cố sức quạt gió, không bao lâu, những lỗ thông gió này đều bị chặn kín.

Địa tinh Joybis đi theo cạnh Tống Mặc, thấy tất cả hành động của Tống Mặc, lại nhìn vũ khí trên lưng những nam nhân cao to kia, Joybis không thể không rót nước mắt cá sấu vì các đồng bào của nó.

Trước mắt nó cũng khó giữ mạng, đối với đồng tộc của mình, thực sự là lực bất tòng tâm.

"Đã xong cả chưa?"

Tống Mặc đứng bên thành đất, tùy tùng Johnson của y dẫn sáu bảy nam nhân ôm bó cỏ khô lớn tới, chất dưới ba lỗ thông gió còn lại.

"Châm lửa đi."

Tống Mặc hạ lệnh một tiếng, ba đồng cỏ khô bị đốt hết lên, khói mù bốc lên cuồn cuộn, Johnson dẫn các nam nhân ném cỏ khô đang cháy vào trong lỗ thông gió, khói nồng sẽ theo lỗ này bay vào nơi nghỉ ngơi của các địa tinh.

"Nhớ kỹ, lát nữa ra một con đánh một con, đừng đánh chết, đánh ngất là được."

Mục đích của Tống Mặc không phải là đuổi tận giết tuyệt, đối với địa tinh, y có an bài riêng, suy nghĩ này, là nảy sinh sau khi nghe xong sử dụng nhà bị tình của Joybis. Bắt đầu từ bây giờ, những địa tinh này đều sẽ góp thêm viên gạch cho việc xây dựng lãnh địa của y, một con cũng không thể thiếu!

Nghe Tống Mặc nói xong, các nam nhân lập tức nghiêm trận chờ đợi.

Năm phút sau, các nam nhân vẫn nghiêm trận chờ đợi.

Mười phút sau, các nam nhân tiếp tục nghiêm trận chờ đợi.

Nửa tiếng sau, các nam nhân bắt đầu thả lỏng tinh thần, không khỏi nhìn sang Tống Mặc, sẽ không phải bị hun chết rồi chứ?

Tống Mặc cũng không chắc lắm, quay lại nhìn Joybis, Joybis vội lắc đầu, ý là nói, nửa tiếng, đối với địa tinh mà nói, chuyện nhỏ!

Nhưng Tống Mặc lại hiểu lầm, y cho rằng, Joybis đang nói địa tinh dưới mặt đất đều đã đi gặp thần linh của chúng rồi.

Y là tới cướp tiền, không phải tới giết người! Những kẻ này chết hết rồi, y đi đâu tìm kim tệ?! Joybis từng nói phần lớn tài phú đều bị thôn trưởng và mấy trưởng lão giấu đi, những kẻ giai cấp vô sản làm công như nó, căn bản không biết kim tệ giấu ở đâu!

"Không được, không thể để chúng chết!"

Nhưng lúc này, năm sáu con địa tinh đột nhiên chui ra từ chỗ cách thành đất chừng bảy tám mét, rất rõ ràng, đó là một lối ra mới đào. Thật không thể xem thường năng lực đào hang của địa tinh.

Một con địa tinh gương mặt đầy nếp nhăn trong đó nhận ra Joybis, chửi ầm lên: "Joybis, đồ phản đồ! Người dám dẫn nhân loại tới tấn công chúng ta!"

Tống Mặc hai mắt phát sáng nhìn mấy con địa tinh thân phận địa vị rõ ràng rất cao kia, trong mắt y, đây đều là tiền! Lập tức quát lớn, "Một con cũng không được sống mất!"

Các nam nhân lũ lượt giơ cung nỏ lên, nhắm vào mấy con địa tinh đáng thương bắn một trận. Nhìn mấy trăm mũi tên ập tới, các địa tinh bị dọa mất như màu đất. Vì tránh bị bắn thành con nhím, chỉ có thể trốn trở về. Nhưng

bên trong đường hầm không đủ thông khí, đi đâu cũng là khói mù ngột ngạt, trở về cũng chỉ có một con đường chết!

Khi các địa tinh đang do dự, Tống Mặc đã giành lao tới trước, chọn một cây gỗ đập lên đầu con địa tinh trông có vẻ là địa vị cao nhất!

Lão địa tinh lập tức hai mắt nổ đom đóm, bịch một tiếng, ngã xuống đất, mấy con địa tinh khác cũng không chạy thoát vận mệnh bị đập xù, sau khi ngất đi, toàn bộ bị bỏ vào túi gai.

Sau khi bắt được mấy con địa tinh này, liên tục có mấy con địa tinh khác chạy ra từ những chỗ khác nhau, các nam nhân không cần Tống Mặc phân phó, trực tiếp bắn tiễn qua, chặn hướng các địa tinh chạy trốn, sau đó lao tới gỗ cho ngất xù.

Nhất thời, trong thung lũng tràn đầy tiếng vút vút của tiễn bắn, cùng tiếng binh rầm bịch gậy gỗ lên đầu.

Các nam nhân giờ nỏ vung gậy, địa tinh ôm đầu chạy trốn tán loạn. Tình cảnh này khiến Tống Mặc nhớ tới một trò chơi kinh điển, trò đập chuột.

Chẳng qua, hiện tại không phải đập chuột, mà là địa tinh.

Không tới một tiếng, năm mươi hai con địa tinh, đều bị bắt bỏ vào túi gai.

Có sự giúp đỡ của Joybis, thôn trưởng và năm trưởng lão của thôn địa tinh bị lôi ra, bỏ vào một cái túi gai khác, nếu những con địa tinh khác đều là đái ngọ chen chút trên giường chung, thì mấy lão địa tinh này tuyệt đối là tiêu chuẩn rộng rãi.

Chuyện đã thành công một nửa, nhưng Tống Mặc thì không chút thả lỏng, tiền còn chưa cất vào túi, thì vẫn chưa thể yên tâm.

Dùng nước hất tỉnh thôn trưởng thôn địa tinh, lão địa tinh này chính là con trước đó bị Tống Mặc gõ một gậy ngất xỉu. Thấy lão địa tinh chậm rãi tỉnh lại, Tống Mặc giao túi nước cho Johnson, ngồi xõm xuống, chọt chọt lão địa tinh, "Tỉnh rồi thì đừng giả vờ hôn mê nữa."

Lão địa tinh bị Tống Mặc chọt nhú mày, thật không hiểu kính lão là gì!

"Đám tập kích vô sỉ các người!" Lão địa tinh từ phần cổ trở xuống đều nằm trong bao gai, chỉ có cái đầu còn tự do, sau khi tỉnh lại trực tiếp nháy dựng lên, tràn đầy tinh thần mắng Tống Mặc, "Nhân loại bỉ ổi! Vô sỉ! Ăn cướp! Ác độc! Ta nguyện rửa các người toàn bộ bị cự long dẫm nát! Biến thành tương thịt!"

Tống Mặc nhú mày, ừ, có cá tính, y thích.

"Người nói đúng." Tống Mặc vỗ tay, cười híp mắt nói với lão địa tinh, "Ta thật sự là ăn cướp."

Lão địa tinh thờ người, những người này không phải là tới báo thù vì chúng đã trộm đồ sao?

"Không phải." Tống Mặc lắc đầu, nói tiếp: "Chúng ta là một bọn cướp, một bọn cướp không hơn không kém, giết địa tinh không chớp mắt! Không tin người hỏi Joybis đi!"

Lão địa tinh nhìn Joybis, Joybis vội gật đầu, "Thôn trưởng đại nhân, tuyệt đối đừng đấu với lãnh chủ đại nhân này, y sẽ nấu mọi người lên."

Nấu?

Nấu địa tinh?!

Một nhân loại nấu địa tinh?!

"Sao ta lại nấu các người chứ, tuyệt đối không có chuyện đó!" Tống Mặc vội sửa lại sai lầm của Joybis, khi lão địa tinh thở phào một hơi, y nói tiếp: "Lần này ra ngoài 'làm việc', không có mang nồi, muốn nấu cũng không nấu được, nhiều lắm chỉ xào lại rồi nướng."

Ừm, không nấu, nhiều lắm là nướng... nướng?!

Không chỉ lão địa tinh, mấy địa tinh trưởng lão bị đội tinh khác nghe thấy lời Tống Mặc, đều ngất luôn tại chỗ.

Trước đó bị khói hun, lần này là bị dọa.

Lần nào thảm hơn?

Lão địa tinh không may mắn như các anh em già của mình kia, nó muốn ngất cũng không biện pháp, trong tay Tống Mặc đang cầm một thanh kiếm, mũi kiếm nhắm vào nó, ý tứ rất rõ ràng, ngất thử đi? Chợt một cái lỗ trên người người liền!

Tống Mặc thấy thời cơ đã xấp xỉ, liền túm lão địa tinh, lười kiếm gát lên cổ lão địa tinh, "Nói, kim tệ và lương thực giấu ở đâu?"

Lão địa tinh nhắm mắt lại, cần cổ cứng đờ, thà chết không khuất phục.

Tống Mặc cười, "Không nói? Giỏi lắm. Johnson!"

"Lãnh chủ đại nhân."

Johnson đi tới sau lưng Tống Mặc, cong lưng xuống.

"Chất củi, đốt lửa!"

Lão địa tinh bắt đầu run rẩy, góc trán đổ mồ hôi lạnh.

"Còn không nói?" Tống Mặc đề cao giọng: "Để lửa cháy mạnh một chút, ta thích ăn hơi cháy."

"Tuân lệnh, lãnh chủ đại nhân!"

Johnson thật sự dẫn vài người đi nhóm lửa.

Lão địa tinh run như cầy sấy, mồ hôi như mưa.

"Nói đi, còn không nói, thì không còn cơ hội nữa." Tống Mặc thu kiếm gác trên cổ lão địa tinh lại, bày vẻ muốn ném lão địa tinh cho Johnson. Lúc này, đồng lửa đã chuẩn bị xong, Johnson còn thân thiết tìm mấy cành cây để làm một cái giá nướng thô sơ cho Tống Mặc.

Lão địa tinh cuối cùng chịu không nổi, "Ta nói, ta nói hết!"

Tống Mặc híp mắt, cong khóe môi, đại công cáo thành!

Các địa tinh không giấu kim tề và lương thực dưới đất, mà đào rỗng dưới đáy một ngọn núi riêng trong thung lũng, sau đó dùng đá núi để chặn lối vào, phần lớn kim tề và lương thực của thôn đều giấu ở đó.

Thôn trưởng địa tinh đi trước dẫn đường, Tống Mặc dẫn theo mấy người đi theo sau nó. Tống Mặc để lại tâm nhân, Johnson và mười mấy người khác sẽ đi theo cách họ mấy mét, để phát hiện địa tinh này giở trò, lập tức sẽ bắn nó thành con nhím.

Trên thực tế, Tống Mặc hoàn toàn không cần lo lắng, các địa tinh đã bị y dọa vỡ gan, bọn chúng lần đầu tiên thấy nhân loại hung tàn mở miệng nấu địa tinh, ngâm miệng nướng địa tinh, tên này thật sự là nhân loại sao? Sẽ không phải là quái thú nào giả dạng chứ?

"Còn phải đi bao lâu?"

"Lập tức sẽ tới thôi."

Lão địa tinh đi nhanh hơn, đi tới dưới núi, tìm được tảng đá to chặn lối vào, lôi vài cục đá vụn lớn bằng nắm tay trong khe hở của đá lớn ra, tạo ra một lối có thể cho địa tinh chui ra chui vào.

"Chính là chỗ này, đại nhân." Lão địa tinh dọn thông đạo xong, chỉ cho Tống Mặc xem, "Sau khi chặn lối vào, chúng tôi ra vào từ chỗ này."

Tống Mặc cong lưng, nhìn vào thông đạo, đen nghịt, không có ánh sáng gì, gần như không thấy được gì cả.

Tống Mặc đứng thẳng lại, nói với tùy tùng Jason vài câu, Jason quay người đi, không bao lâu, tất cả địa tinh đều bị dẫn tới, người trông coi địa tinh cũng theo qua.

"Trước khi trời sáng, ta muốn vào trong." Tống Mặc nói với các địa tinh, "Nghe lời làm việc, ta sẽ không giết các người."

Các địa tinh vì giữ mạng, không nói hai lời, nhào tới cửa động.

Trải qua sự nỗ lực của các địa tinh hơn hai tiếng, lại thêm sự giúp đỡ của các nam nhân, tảng đá lớn chặn lối vào cuối cùng bị dời đi. Trừ thôn trưởng, những địa tinh khác lại bị nhét vào túi gai, trông coi cẩn thận.

Johnson cầm đuốt, dẫn đầu vào động, hẳn nhất định phải bảo đảm sẽ không có thứ gì uy hiếp tới sự an toàn của lãnh chủ. Sau khi xác định không có vấn đề gì, Tống Mặc mới dẫn những người khác vào.

Trong động vô cùng rộng rãi. Góc tường chất mấy rương gỗ cũ kỹ, và mười mấy túi gai chứa đầy căng.

Tống Mặc đi tới trước một rương gỗ, trên rương gỗ có khóa, thôn trưởng địa tinh lập tức giao chìa khóa cho Tống Mặc. Rương được mở ra, tất cả mọi người đồng thời trừng to hai mắt, kim tệ, kim tệ đầy cả rương!

Đóng rương khóa kỹ lại, Tống Mặc bảo Johnson an bài người nâng những rương gỗ này đi, còn mình đi lại chỗ túi gai ở bên tường, không ngoài dự liệu, những thứ này đều là lương thực bị các địa tinh trộm về cất giữ. Một túi bị rách miệng trong đó khiến Tống Mặc chú ý, mở túi ra, hai mắt Tống Mặc lập tức phát sáng, bấp, đây là bấp!

Mở mấy cái túi khác ra, trừ hai túi bấp, toàn bộ là lúa mạch, nhưng cũng đủ để Tống Mặc vui mừng.

Túm lấy lão địa tinh, Tống Mặc hôn một cái thật mạnh lên mặt lão địa tinh, y quá cao hứng!

Lão địa tinh đầu tiên là thờ người, sau đó sắc mặt từ xanh chuyển đỏ, từ đỏ chuyển đen, cuối cùng biến thành trắng bệch.

Nhân loại hung tàn này, sau khi cướp tài chắc không định cướp sắc luôn chứ?!

Nếu Tống Mặc biết lão địa tinh hiện tại đang nghĩ gì, khẳng định sẽ ngay lập tức ném nó vào đồng lửa nướng luôn.

Đối với một kẻ mặt đầy nếp nhăn, y cướp gì nổi chứ?!

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Phiền Phức

> Sau khi trời sáng, lãnh chủ cường đạo Grilan, thống lĩnh lãnh dân cường đạo trung thành của y, mang theo chiến lợi phẩm của đợt làm ăn đầu tiên, kim tệ, lương thực còn có địa tinh, rời khỏi thung lũng bán nguyệt.

Tống Mặc đi ngay trước đội ngũ, tâm tình đặc biệt tốt.

Trước đêm nay, y còn nghèo tới rớt mùng tơi, hiện tại, y đã trở thành hộ mới phát danh đúng thật. Đây chính là cảm giác có tiền sao?

Tống Mặc thỉnh thoảng quay đầu nhìn kim tệ và lương thực được bảo vệ giữa đội ngũ, đi đường cũng phiêu phiêu. Không khỏi ngâm nga vài câu: "Hôm nay thời tiết trong xanh, đâu đâu cũng là cảnh đẹp..."

Một chuỗi tiếng vó ngựa lộc cộc hủy diệt cơ hội ca hát của lãnh chủ.

Các nam nhân lập tức cảnh giác, nơi này tiếp cận biên giới hành tỉnh tây bắc vương quốc Obi, tuy thung lũng bán nguyệt không thuộc về bất cứ quốc gia nào, nhưng, thường xuyên có kỵ binh và hộ vệ vũ trang của đội thương buôn thuộc hành tỉnh tây bắc đi qua, bọn họ đông người như thế, lại mang theo nhiều kim tệ và lương thực như vậy, không muốn tạo sự chú ý, căn bản là không thể.

Tống Mặc cũng được bảo vệ giữa đội ngũ, các nam nhân cường tráng tấm lưng rộng rãi, che chắn y kín mít.

Joybis may mắn đi cạnh Tống Mặc, kéo vạt áo trùm của Tống Mặc, nói: "Đại nhân tôn kính, chắc là kỵ sĩ tuần tra biên giới của hành tỉnh tây bắc vương quốc Obi."

"Sao người biết?"

"Có thể phán đoán từ tiếng vó ngựa."

Tiếng vó ngựa?

Tống Mặc nhìn Joybis, đột nhiên cảm thấy, những địa tỉnh này, tựa hồ không đơn giản như y tưởng tượng.

"Người có thể phán đoán ra đối phương có bao nhiêu người không?"

"Cái này..."

Joybis có hơi do dự, một âm thanh khác chen vào, "Mười lăm khinh giáp kỵ binh."

Kẻ nói là thôn trưởng địa tỉnh mặt đầy nếp nhăn, tuy nó đã dẫn Tống Mặc tìm đến chỗ cất giấu lương thực và kim tệ của các địa tỉnh, nhưng trước khi về tới lãnh địa, vẫn phải hưởng thụ đãi ngộ 'gian tiêu chuẩn'. Joybis khi bị nhốt dưới tầng hầm còn thử chạy trốn, Tống Mặc không tin những địa tỉnh bị mình cướp sạch sẽ ngoan ngoãn đi theo mình.

Nhưng, nó vừa nói mười lăm khinh giáp kỵ binh?

"Làm gì nhìn ta như thế?!" Sắc mặt lão địa tỉnh có hơi đỏ lên đáng ngờ, "Chúng ta thường xuyên dọn nhà, từ quốc gia này tới quốc gia kia, từ lãnh địa này tới lãnh địa kia, nếu không có chút bản lĩnh này, sớm đã bị giết chết rồi."

Tống Mặc tin lão địa tỉnh không nói dối, cả đại lục này đều không ưa địa tỉnh, tốt một chút chỉ là đuổi chúng đi, máu lạnh một chút thì gặp một

con giết một con. Nếu không có chút bản lĩnh bảo mạng này, chúng tộc chúng chỉ sợ sớm đã diệt vong.

Lúc nói chuyện, tiếng vó ngựa đã càng tới gần, Tống Mặc đẩy nam nhân trước mặt mình ra, đi ra trước đội ngũ. Là lãnh chủ của Grilan, y nhất định phải làm vậy.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân thúc đẩy y làm thế, đó chính là lão địa tinh nói, đối phương chỉ có mười lăm khinh giáp kỵ binh.

Mười lăm đối với chín mươi ba, chuyện nhỏ.

Huống hồ, cũng không nhất định sẽ xảy ra xung đột.

Suy nghĩ này của Tống Mặc, khi tận mắt nhìn thấy cái gì là khinh giáp kỵ binh, hoàn toàn vỡ vụn.

Trên mười lăm tuần mã khoác thiết giáp, là mười lăm kỵ sĩ kiêu hùng toàn thân giáp trụ màu bạc, các kỵ sĩ một tay cầm dây cương, một tay cầm trường thương dài gần hai mét, lưng đeo cung tên, trên lưng ngựa treo ống tên cầm đầy ắp.

Khi tuần mã chạy, cát bụi bốc cao, Tống Mặc không hề hoài nghi, nếu đối phương cứ thế trực tiếp xông qua, đám bên mình tuyệt đối chạy không thoát vận mệnh bị xâu thành kẹo hồ lô.

Khinh kỵ binh biến bà nó đi, chuyện nhỏ biến hết đi, nếu đây là khinh kỵ binh, vậy trọng kỵ binh là gì? Xe tăng KV-1 sao?!

Trên thực tế, lão địa tinh quả thật không lừa Tống Mặc, những người này quả thật là khinh kỵ binh, nhưng vương quốc Obi tài đại khí thô, hành tinh tây bắc được gọi là đô thành thương nghiệp phồn hoa nhất không phải nói khoác, số kim tệ bọn họ dùng để trang bị một khinh kỵ binh, đủ để Angris trang bị ba người.

Còn về trọng kỵ binh, chỉ có khi vương quốc phát sinh chiến tranh mới vũ trang toàn bộ, vì một thân trang bị đó thực sự quá nặng, ai rảnh không có gì làm lại đi mặc khôi giáp nặng trên trăm cân ra ngoài dạo?

Tuy phương thức xuất hiện của những kỵ binh tạo gió này hơi kinh một chút, nhưng Tống Mặc vẫn nhanh chóng bình tĩnh, y phải làm rõ ý định của đối phương.

Khi các kỵ binh cách đám người Tống Mặc hơn hai trăm mét thì đột nhiên dừng lại, kéo chặt dây cương, tuần mã dưới hông giơ cao vó trước, hí lên vang trời.

Nam nhân đi đầu giơ tay phải lên, ý bảo những người khác ở yên tại chỗ, còn hấn thúc ngựa đi tới, khi cách đám người Tống Mặc chừng năm mươi mét thì dừng lại.

"Ta là đội trưởng đội tuần tra biên cảnh của hành tỉnh tây bắc vương quốc Obi, Gilles Nath. Các người là ai? Tại sao xuất hiện ở đây?" Gilles Nath ngừng một chút, giơ ngang trường thương trên tay, "Hơn nữa, còn mang theo nhiều địa tinh như thế?"

Tống Mặc nhìn Gilles từ trên lưng ngựa cúi nhìn mình, ánh mắt tối tối. Cầm trường thương thì dám dọa y? Ông đây ngay cả y phục của tinh linh cũng dám lột, còn sợ người sao?

Nhưng, Tống Mặc cũng biết nặng nhẹ hoãn gấp, có thể không phát sinh xung đột với những người này thì tốt nhất là không phát sinh xung đột.

Giơ tay ngăn cản Johnson phản hện bất bình, Tống Mặc bước tới hai bước, ngẩng đầu lên, nói với Gilles Nath: "Ta là lãnh chủ lãnh địa Grilan của vương quốc Angris, Tống Mặc Grilan. Lần này tới đây, là vì bắt địa tinh đã trộm cắp trong lãnh địa của ta."

"Tổng Mặc Grilan của Angris?" Gilles Nath hơi ngần một chút, "Tên nghèo mặt đó?"

Nghèo mặt mẹ mi! Ông hiện tại là nhà giàu mới phát!

Tổng Mặc nguy hiểm híp mắt, thật muốn phập phập tên này...

Gilles tựa hồ không tin tưởng lời Tổng Mặc, hẳn biết trong thung lũng bán nguyệt có một đám địa tinh, cũng biết đám địa tinh này thường xuyên trộm cắp khắp nơi, hành tỉnh tây bắc cũng thường xuyên có thể thấy bóng dáng chúng, nhưng hẳn rất khó tin, chỉ dựa vào mấy chục kẻ quần áo rách rưới này, đã có thể bắt hơn năm mươi con địa tinh? Quả thật là chuyện không thể tin.

Nhưng...

Ánh mắt Gilles Nath đảo qua ruộng gổ và túi gai được các nam nhân bảo vệ chính giữa, nếu những người này thật sự đã hủy thôn địa tinh, thì thu hoạch khẳng định không nhỏ...

Nửa gương mặt của Gilles bị khôi giáp che mất, Tổng Mặc không nhìn rõ biểu cảm của hắn, cũng không cách nào đoán ra được hiện tại hắn đang nghĩ gì. Nhưng bản năng vẫn cảm thấy được, hắn rất nguy hiểm.

"Người nói mình là lãnh chủ Grilan, có chứng cứ gì không?"

"Chứng cứ?"

Gilles Nath nâng cao trường thương, mũi thương chỉ vào Tổng Mặc, nói: "Ta hoài nghi các người là bọn cướp hoạt động trường kỳ ở biên cảnh vương quốc Obi, câu kết với địa tinh, ý đồ đánh cướp đội thương buôn của hành tỉnh tây bắc! Là đội trưởng đội tuần tra biên cảnh, nhất định phải tiêu diệt các người!"

Bọn cướp? Ủm, hửn nói rất đúng.

Hoạt động ở biên cảnh đế quốc Obi? Lãnh địa của gia tộc Grilan vốn nằm ở biên cảnh đế quốc Obi.

Câu kết với địa tinh? Y không định câu kết, y định nô dịch chúng.

Nhưng, tên này chưa nói xong ba câu, đã chụp cho y cái mũ to như thế, ánh mắt thì chuyển tới chuyển lui trên kim tệ và lương thực y cướp được, rõ ràng, không mang ý tốt.

Còn bày đặt chính nghĩa nhất định phải tiêu diệt! Hửn là binh sĩ chính quy, mình là cướp, sao lại cảm thấy vai diễn có hơi lệch lạc?

Trong đầu Tống Mặc đột nhiên hiện ra ba chữ lớn, đen ăn đen. (*Đại khái là người xấu tiêu diệt người xấu để giành lợi)

Do giữa những quốc gia lớn lớn nhỏ nhỏ trên đại lục Quang Minh phân tranh không ngừng, giữa nước và nước, rất ít khi giữ được hòa bình lâu dài. Đất đai, là nguyên do lớn nhất của chiến tranh. Không phải hôm nay người đánh hửn, chính là ngày mai hửn đánh người, những binh tuần tra biên cảnh này, một khi gặp người của địch quốc, rất ít khi nhân từ mềm lòng.

Ngoại lệ duy nhất chỉ có đội thương buôn quanh năm đi khắp các nước, rất ít có quốc gia nào lại đánh chủ ý với những đội thương buôn này. Bọn họ cần những thương nhân này mang tới thương phẩm và lương thực cấp yếu cho họ, cũng cần thương nhân mang thương phẩm của nước mình đi, đổi về lượng lớn kim tệ.

Lão quốc vương Julien của Angris đúng như Tống Mặc nói, là kẻ thiếu tâm nhân không thương lượng. Xung quanh Angris, không có một quốc gia nào có thể nói là nước bạn. Chiến tranh với vương quốc Chisa mười mấy năm, cuối cùng hậu quả là mất đi một phần ba quốc thổ. Quan hệ với vương quốc Obi cũng không ra sao, chỉ cần quốc gia giàu có nhất trên đại

lục này không nhân thời gian này cháy nhà hôi của, lão Julien đã tạ trời tạ đất.

Cho dù hôm nay Tống Mặc bị những kỵ binh tuần tra biên cảnh của vương quốc Obi giết chết, cũng là chết uổng. Lão Julien tuyệt đối sẽ không vì một lãnh chủ trốn thuế mà đòi công bằng với vương quốc Obi. Nói không chừng, lão Julien còn cảm tạ bọn họ, vì đã trừ đi đại họa thầm kín dám công nhiên đối kháng quyền uy vương quốc.

Đương nhiên, Tống Mặc hiện tại không nghĩ tới vấn đề 'sâu sắc' như thế, hiện tại y chỉ nghĩ tới một thứ, chính là những kẻ mặc mấy mảnh sắt vụn này, muốn đoạt thức ăn trong miệng hổ!

Vừa thoát khỏi hàng ngũ nghèo túng, lãnh chủ đại nhân vinh quang thăng lên hộ mới phát sẽ đáp ứng sao?

Đương nhiên không!

Sau khi nhìn rõ ý đồ của đối phương, đàm phán hòa bình đã không còn tất yếu, Tống Mặc giơ kiếm trong tay, đây là tiền tấu trước khi tuyên chiến. Các nam nhân cũng giơ nỏ lên, đối với họ hiện tại, ai dám đánh chủ ý tới số kim tệ và lương thực kia, bọn họ sẽ bắn kẻ đó thành nhím, ghim thành nhím gai!

Gilles Nath hơi kinh ngạc, những người này không ngờ dám vọng tưởng đối kháng với mười lăm kỵ binh tuần tra biên cảnh của vương quốc Obi?

"Hy vọng người đừng hối hận."

Gilles Nath đi trở về chỗ mười bốn kỵ binh, sau khi các kỵ binh lùi tới khoảng cách thích hợp tấn công, mười lăm tuấn mã xếp thành một hàng, đầu tiên là chạy chậm, sau đó đột nhiên tăng tốc, chiến mã lao nhanh, mang theo khí thế dời non lấp bể.

Tổng Mặc hơi mềm chân, kỵ binh của thời đại vũ khí lạnh, tuyệt đối là vũ khí giết chóc số một!

Nhưng hiện tại y không thể lui lại một bước, chỉ cần y lui lại, thứ chờ đợi y, và chờ đợi những người sau lưng y, tuyệt đối không phải là kết cục tốt đẹp gì!

Các kỵ binh càng lúc càng gần.

Tổng Mặc giơ cao kiếm, các nam nhân nâng nỏ lên, cánh tay hơi run rẩy, nhưng không một ai lùi lại.

Chín mươi hai bộ nỏ, được Tổng Mặc phân làm ba đợt, thay nhau bắn, kiếm trong tay Tổng Mặc chém mạnh xuống, thoáng chốc, tiễn bay như mưa. Tiếng vun vút xé gió vang lên rõ ràng, mấy con chiến mã lao tới trước tiên bị kinh sợ, giơ cao vó trước, kỵ sĩ trên lưng nó xém chút ngã khỏi lưng ngựa, nhưng, lập tức, bọn họ sẽ cảm thấy, có lẽ bị ngã xuống còn tốt hơn.

Kỵ sĩ rút cung tiễn trên lưng phản kích, nhưng không giúp được gì, mười lăm cây cung, căn bản không thể nào đối kháng với hơn chín mươi cây nỏ liên tục bắn không ngừng.

Mười mấy cây súng trường đi thi hỏa lực với hơn chín mươi khẩu súng liên thanh, vậy không phải là đùa à?

Tuy khôi giáp trên người đã che chắn phần lớn mũi tên cho họ, nhưng vẫn có mấy kỵ sĩ bị thương, một chiến mã thậm chí bị bắn chết.

Không tới mười phút, các kỵ sĩ vừa rồi còn khí thế bừng bừng, đã thua chạy tan tác, Gilles Nath trước đó cao ngạo dùng trường thương chỉ Tổng Mặc, giờ chạy nhanh nhất. Phần móng của chiến mã cường tráng, còn găm hai mũi tên.

Tống Mặc thầm nghĩ, mũi tên này sao không găm lên móng ai kia chứ? Cho người muốn đen ăn đen, lần sau tiểu gia dùng pháo cối nổ tung xx của người!

Các nam nhân hơi ngần người, bọn họ đã đánh bại kỵ sĩ vương quốc Obi?

Tống Mặc quay đầu, nhìn các nam nhân vẻ mặt ngần ngại, cảm thấy các nam nhân chắc là sợ hãi, quyết định cho họ một chút thời gian thích ứng.

Nhưng năm phút trôi qua, mười phút trôi qua... các nam nhân vẫn dáng vẻ thất thần.

Tống Mặc bế tắc, dứt khoát gầm lên: "Các người còn muốn mang kim tệ và lương thực về nhà không?!"

Các nam nhân lập tức tỉnh lại. Hai nam nhân vừa rồi không may bị đối thương bản bị thương cảm thấy mũi tên trên người cản trở, vội rút phật ra rồi ném đi, vết thương dùng vải quấn lại, chuyện gì cũng không còn.

Nhưng Tống Mặc nhìn mà đổ mồ hôi lạnh. Trời ạ, mấy người này là người gì? Vượn người núi Thái Sơn à?!

Quay người lại, Tống Mặc lại bị dọa giật nảy, tất cả địa tinh đều hết sức nhiệt tình nhìn y, với lão đại đi đầu, la lớn: "Đại nhân tôn kính, ngài chính là chân thần của chúng tôi! Chúng tôi tuyên thệ hiếu trung với ngài!"

Tống Mặc xoa tay, bị ánh mắt nhiệt tình tới mức có thể dung hóa đá tảng của các địa tinh dọa lùi ba bước. Mọe, ông thích là em gái mềm mại da trắng, không thích địa tinh da xanh!

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Mị Hoặc Trong Ánh Lửa

> Sự thật chứng minh, ở phương diện che giấu và chạy trốn, địa tinh là tay chuyên nghiệp hiếm có.

Sau Gilles Nath, trước sau lại có hai đội kỵ binh tuần tra biên cảnh của vương quốc Obi đi ngang đội người Tổng Mặc. Lão địa tinh kinh nghiệm phong phú dán sát tai lên đất, chỉ cần chấn động nhỏ nhất, đã có thể phán đoán ra khoảng cách và nhân số của đội tuần tra.

Có sự giúp đỡ của các địa tinh, đoàn người Tổng Mặc may mắn tránh khỏi hai đội kỵ binh này. Số mũi tên còn lại của họ không nhiều, nếu lại gặp một đám đại quân đen ăn đen, khẳng định chỉ có thể an phận rửa cổ chờ chém. Dù sao trước đây họ vẫn là nông dân cầm cuốc, căn bản không có cách nào cứng chọi cứng với binh sĩ chính quy từng lên chiến trường.

May là sau kỵ binh, tất cả đều thuận lợi.

Tất cả mọi người cố gắng nhanh hơn, trước khi trời sáng, đã tới lãnh địa của gia tộc Grilan.

Các nam nhân đều hưng phấn hoan hô, các lãnh dân nghe thấy tiếng vang ùn ùn ra khỏi cửa, thấy đoàn người chở đầy đồ về, lập tức, tiếng hoan hô và tiếng cười liền vang vọng.

Các nam nhân ôm thê tử và hài tử của mình, hỏi han cha mẹ mình, bọn họ cuối cùng cũng mang về lương thực và kim tệ cho người nhà, cuối cùng

có thể cho người nhà ăn no bụng.

Nhìn màn này, mũi Tống Mặc hơi chua, tuy cách lấy được những kim tệ và lương thực này không mấy đẹp đẽ, nhưng nghĩ tới thế giới phân tranh không ngừng, ngay cả đại quân cũng muốn đen ăn đen, thì liền hạ quyết tâm.

Sau trùng phùng ngăn ngủi, cuối cùng cũng tới thời khắc kích động nhân tâm, chia của... a, không, chia đồ!

Khi Tống Mặc xem chút la lên từ chia của, lão quản gia John đứng sau lưng y nhẹ ho một tiếng, lãnh chủ lập tức giật mình, được rồi, tuy chúng ta là ăn cướp, nhưng cũng phải làm ăn cướp có nguyên tắc, ăn cướp có phong thái, ăn cướp có lịch sự...

Tối hôm đó, trước phủ lãnh chủ đốt đồng lửa thật lớn, tất cả lãnh dân tụ tập lại, mùi hương của thịt nướng theo gió bay xa, mấy rương kim tệ đã kiểm kê xong đặt hàng ngang trước mặt mọi người, lão John đứng bên cạnh rương, cầm sổ ghi chép hộ tịch lãnh dân, mỗi khi đọc một cái tên, thì sẽ có một lãnh dân đi lên, cầm phần kim tệ thuộc về mình. Lương thực đã được phân phát từ sớm, mỗi hộ gia đình đều được chia phần đủ để duy trì cho họ trải qua mùa đông năm nay, còn có hạt giống

Hai túi bắp Tống Mặc giữ lại ình, các lãnh dân không chút dị nghị với cái này. Thậm chí còn cảm thấy lãnh chủ dùng hai túi đồ này thay thế hai túi lúa mạch vốn thuộc về y, thực sự quá thiệt thòi. Vì thế, sau khi mọi người thương lượng, đặc biệt để lại cho lãnh chủ một túi lúa mạch nữa.

Sau khi Tống Mặc biết được, cảm thán không thôi, đặc quyền giai cấp, thật tốt đẹp mà.

Mấy lão nhân tóc bạc già nua cất kỹ mấy đồng kim tệ mình được nhận, đi tới trước Tống Mặc, cúi lưng, hôn lên góc áo Tống Mặc. Tống Mặc bị dọa nhảy dựng, vội muốn tránh đi, nhưng lại dừng ngang giữa chừng, đứng

tại chỗ không động đậy. Những lão nhân gia này kéo y phục của y không buông tay. Y phục bị rách không cần gấp, máu chót là vụn nhất kéo lão nhân gia ngã đập đầu, gặp bất trắc gì, chuyện sẽ rất lớn.

Về nguyên tắc, Tống Mặc không phải người tốt, nhưng đạo lý kính già yêu trẻ, y vẫn biết.

"Lãnh chủ đại nhân, mong ngài vĩnh viễn khỏe mạnh!"

"Cảm ơn, cũng mong ông khỏe mạnh trường thọ!"

"Lãnh chủ đại nhân, mong sự thống trị của ngài thiên thu vạn đại!"

"... Cảm ơn." Thiên thu vạn đại... lão nhân gia, ông xác định đây là chúc phúc?

"Lãnh chủ đại nhân, mong ngài đừng bị sét đánh nữa!"

"..."

Lão nhân gia run run rẩy rẩy đi rồi, mặt Tống Mặc vẫn uốn éo. Thật ra, họ không phải tới cảm tạ y, mà tới gây phiền phức cho y? Đúng không?

Thịt ngựa trên giá là đội tuần tra biên cảnh vương quốc Obi 'hữu nghị' tặng cho, chiến mã khỏe mạnh hoàn toàn khác với con ngựa bị sét đánh chết của Tống Mặc trước kia, thân thể to lớn, cơ bắp chắc nịch, mấy tô tó luân phiên đảo bốn năm giá nướng, thịt ngựa nướng chảy đầy mỡ, chảy vào đồng lửa, vang lên lách tách, nữ đầu bếp vội dùng bàn chải nhỏ phết nguyên liệu, lập tức, hương thơm càng đậm.

Chia xong kim tệ, ánh mắt mọi người đều tập trung trên thịt nướng, ngay cả Tống Mặc cũng không ngoại lệ, vội hít mấy hơi.

Một con ngựa đương nhiên không đủ cho hơn ba trăm người của lãnh địa ăn no, nhưng mỗi người phân một miếng, ném thử vị thịt thì vẫn làm

được.

Tổng Mặc đặc biệt giữ lại một phần thịt ngựa, gọi thị nữ Anne tới, đưa cho các địa tinh đang trốn trong phủ lãnh chủ, bọn chúng không tham gia tụ hội lần này, một là, làm khổ chủ bị cướp, không ai vui vẻ nhìn thấy tài sản của mình bị chia sạch sẽ ngay trước mắt, cho dù những thứ này đều là do chúng trộm được. Hai là, các lãnh dân của Grilan trong thời gian ngắn vẫn rất khó hoàn toàn tiếp nhận chúng, Tổng Mặc không thể không suy nghĩ tới 'tình cảm giai cấp' của các lãnh dân. Một lời không hợp, đánh nhau thì làm sao? Các địa tinh cũng tự hiểu, sau khi theo Tổng Mặc về tới lãnh địa gia tộc Grilan, thì vẫn luôn trốn trong phủ lãnh chủ, không lộ mặt.

"Anne, người đưa mấy thứ này cho chúng."

Anne không mấy tình nguyện, cũng như những người khác, cô không thích địa tinh, thậm chí căm hận. Trước khi vào làm việc trong phủ lãnh chủ, nhà của cô từng bị địa tinh tới thăm.

"Sao vậy?"

"Không sao, tôi đi liền, lãnh chủ đại nhân."

Anne nâng khay quay người đi, thịt ngựa nướng xong cũng chia vào khay mỗi người. Trong khay của Tổng Mặc, tự nhiên là phần tốt nhất.

Tổng Mặc dùng dao nhỏ cắt một miếng, bỏ vào miệng, lập tức, nước mắt xém chút rơi xuống.

Đây là thịt đó, thật sự là thịt!

Xuyên việt tới nay, mấy tháng rồi, vị giác bị bánh mì đen tàn hại, cuối cùng được giải phóng một lần.

Lãnh chủ trẻ tuổi lệ nóng quanh tròng, người xung quanh nhìn thấy, còn cho rằng lãnh chủ vui mừng vì các lãnh dân cuối cùng có thể sống tốt hơn, lập tức, hình tượng của Tống Mặc trong lòng họ càng cao lớn hơn.

"Lãnh chủ đại nhân anh minh, ngài thật sự khiến chúng tôi cảm động..."

Mấy nam nhân cùng theo Tống Mặc đi cướp thôn địa tinh thậm chí bắt đầu khóc, bọn họ đã bị người họ Tống nào đó tẩy não thành công.

"Lãnh chủ đại nhân, ngài chính là núi cao không thể vượt qua trong tim chúng tôi, vĩ ngạn, to lớn! Ngài chính là ánh đèn chiếu sáng đường đi cho chúng tôi, vĩnh viễn chỉ rõ hướng đi cho chúng tôi!"

Nghe lời của đại hán râu xồm này, Tống Mặc xém chút nuốt luôn miếng thịt ngựa trong miệng. Kinh ngạc trợn to mắt nhìn tên đó, nhân huynh, chắc không phải người cũng xuyên việt chứ?

Đây rõ ràng là tiêu chuẩn hành văn của xx mà.

Hưng trí của mọi người càng lúc càng cao, người trẻ tuổi đứng lên, vây quanh đồng lửa, nhảy múa vui vẻ, mấy cô nương trẻ tuổi cùng đi tới chỗ Tống Mặc, lấy đóa hoa gài bên lỗ tai xuống, đưa tới trước mặt Tống Mặc, sau đó cười nhìn Tống Mặc sẽ chọn đóa nào.

Tống Mặc gãi tai, đây là mời y khiêu vũ sao? Lão John cười híp mắt nhìn y, thấy Tống Mặc như thế, vội kéo tay Tống Mặc, ghé vào tai y thấp giọng nói vài câu, sau đó móc móc hai ngón cái vào nhau, vẻ mặt rất mờ ám, ánh mắt rất bẩn thỉu, "Lãnh chủ đại nhân, ngài hiểu mà."

Chỉ thiếu phát cờ cổ vũ sau lưng Tống Mặc, hô to go go go!

Tống Mặc chớp chớp mắt, lập tức, tỉnh ngộ.

Thân là một trạch nam ngay cả bước một cũng chỉ là ảo tưởng, lập tức sẽ có cơ hội trực tiếp đi thẳng bước ba sao?! (1: nắm tay, 2: hôn, 3: lên giường)

Dưới cơn hưng phấn, Tống Mặc xem chút phun hai hàng máu mũi.

Phản ứng này, khiến các cô nương đều cười, càng thêm chủ động ôm tay Tống Mặc, đôi tiểu bạch thỏ trước ngực dán lên người Tống Mặc, vây xung quanh Tống Mặc, đánh nhịp, nhảy múa.

Các cô nương trẻ tuổi xinh đẹp giống như đóa hoa nở rộ ngày hè, trong lúm đồng tiền chứa đầy mật ngọt ngào nhất, rót đầy tim Tống Mặc.

Tống Mặc bịt mũi, muốn chọn ra một người trong muôn trùng sóng lớn này, thực sự rất khó khăn, nếu không thì, chặn lớn đồng mộng, được không?

Những người khác tựa hồ cũng phát hiện chuyện thú vị bên này, tập trung ánh mắt qua, tựa hồ muốn nhìn xem lãnh chủ rốt cuộc sẽ chọn ai. Lại có mấy cô nương tham gia vào, Tống Mặc nhìn tới hoa mắt hỗn loạn, thầm nghĩ, kiếp trước theo đuổi em gái, em gái nhiều lắm chỉ liếc mắt trắng, kiếp này đổi sang em gái theo y, cảm giác này, chỉ có một chữ khoái!

Tống Mặc thực sự không chọn được, dứt khoát nhắm mắt lại, trực tiếp thò tay nắm lấy cổ tay một cô nương, mở mắt ra, đột nhiên lại chạm phải một đôi mắt màu xanh biển.

Gió đêm thổi lộn tóc dài màu nâu trên mặt cô nương, đôi môi căng đầy đỏ tươi cong lên nụ cười tuyệt lệ. Trong tay cô nương là một đóa hoa tươi đỏ như sắp nhỏ máu, cánh hoa mỏng dài tuyệt lệ cong xuống, khiến Tống Mặc bất giác nhớ tới hoa bỉ ngạn đẹp tới kinh người, nhưng lại đại biểu cho cái chết.

Tống Mặc lập tức thần thờ.

Cô nương cong lưng, kéo tay Tống Mặc, đôi môi mềm mại đặt lên mu bàn tay Tống Mặc, hơi ngẩng đầu lên, khoe mắt đuôi mày, dưới ánh lửa phản xạ, tạo nên xuân tình mê hoặc.

"Vô cùng vinh hạnh, ngài đã chọn ta."

Âm thanh cô nương hơi trầm thấp, không nhu mềm như tưởng tượng. Nhưng lại lộ ra một khí tức dụ hoặc khó hiểu. Tim Tống Mặc đập thịch một cái.

"A, chuyện này, không cần cảm ơn." Tống Mặc vội bảo mình phải bình tĩnh, sao có thể sợ hãi vào lúc này, thật vô dụng! "Chuyện này, người tên gì? Ta là Tống Mặc Grilan." Lời vừa nói ra, Tống Mặc đã muốn ình một bạt tai, người ở đây, ai không biết y tên Tống Mặc Grilan? Có kẻ nào ngu hơn y không? Có không?!

Cô nương cười cong mắt, ngón tay trắng nõn như trong suốt lướt qua sợi tóc bên tai, chậm rãi nói: "Ta tên Rhys, Rhys Myers."

"Rhys?"

Rhys?

Ý cười trong mắt cô nương càng đậm, một tay vòng qua cổ Tống Mặc, môi đỏ ghé vào tai Tống Mặc, hơi thở như hoa, "Nếu ngài bằng lòng, có thể gọi ta là Rhys."

Tiếng huýt sáo và tiếng hoan hô vang lên, các nam nhân vỗ tay kêu to: "Ôm đi, hôn một cái!"

Tống Mặc bị tiếng hô làm đỏ mặt tía tai, Rhys Myers dán sát vào cổ y, có thể cảm giác được hơi nóng tỏa ra trên da y. Nhịn không được le lưỡi ra, nhẹ liếm một chút bên cổ Tống Mặc, híp mắt lại, mùi vị, thật ngon.

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Lãnh Chủ Phiền Phức Quấn Thân

> Có một câu nói rất hay, không có khó khăn phải tiến bộ, có khó khăn khắc phục khó khăn cũng phải tiến bộ! Em gái xinh đẹp ngay trước mắt, lâm trận thoái lui thì không phải nam nhân!

Trong tiếng cổ vũ và tiếng cười của mọi người, Tống Mặc ôm ngang cô nương tóc nâu lên, quay đầu, nhướng mắt với các nam nhân bên đồng lửa, muốn xem trò của ông? Không có cửa đâu!

Tiếng cười của các nam nhân càng vang.

Tống Mặc ôm cô nương bước nhanh vào phủ lãnh chủ, ném tiếng cười lại sau lưng. Cô nương nhu thuận nằm trong lòng Tống Mặc, hai tay ôm cổ Tống Mặc, đầu dựa lên vai y, mắt nhắm lại, khóe môi cong lên nụ cười thần bí.

Tống Mặc đi một đoạn, ước tính trọng lượng trong lòng, thầm nói, đừng thấy cô nương này vóc dáng không cao, trọng lượng này, thực sự không nhẹ.

Cắn chặt răng, vì thoát khỏi cuộc sống bi thảm tương thân tương ái với ngũ chỉ cô nương, liều thôi!

Trong phủ lãnh chủ, các địa tinh đang ăn cơm tối. Thịt ngựa Anne đưa tới đã được phân chia, mỗi địa tinh đều được một miếng thịt lớn cỡ ngón cái, lương thực chính là bánh mì nướng, ngoài ra thêm mấy lá xà lách.

Bữa cơm tối này không phong phú, thậm chí có hơi mộc mạc, nhưng các địa tinh lại ăn rất vui vẻ. Thôn trưởng địa tinh và mấy trưởng lão vừa ăn vừa mở hội nhỏ. Nếu đã tuyên thệ trung thành với lãnh chủ Grilan, bọn chúng nhất định phải có biểu hiện, chứng minh mình hữu dụng, không ai vui vẻ nuôi dưỡng một đám địa tinh chỉ ăn suông không làm việc, nhưng bản lĩnh đặc thù duy nhất của chúng, lại sẽ mang tới phiền phức cho Tổng Mặc.

Các lão địa tinh người nhìn nhìn ta, ta nhìn nhìn người, ai cũng không dám nói tuyệt đối có thể làm không chút sơ suất. Cuối cùng, thôn trưởng địa tinh ho nhẹ một tiếng, nói: “Chuyện này, nên hỏi ý của lãnh chủ trước rồi hãy quyết.”

Nghĩ tới hậu quả có thể gặp nếu tạo phiền phức cho Tổng Mặc, tất cả địa tinh đều run rẩy sợ hãi. Nhân loại hung tàn đó, tuyệt đối sẽ đem chúng lột da bỏ nội!

Sau khi Tổng Mặc về tới phủ lãnh chủ, ôm Rhys đi thẳng lên phòng ngủ ở lầu hai, không chạm mặt các địa tinh, nhưng các địa tinh trong đại sảnh tầng một vẫn cảm giác được một khí tức bất thiện, rất nhanh, khí tức này lại biến mất. Các địa tinh nhìn nhau, lỗi giác sao?

Mấy địa tinh tuổi già nhúu chặt mày, khí tức này, khiến chúng không rét mà run.

Vào phòng ngủ, Tổng Mặc đặt cô nương xuống, vừa quay người đóng cửa xong, thân thể đột nhiên bay lên, em gái xinh đẹp mềm mại vừa rồi còn là chim nhỏ nép vào lòng người, đột nhiên lắc người biến thân, trở thành nữ kim cương bạo lực sức mạnh to lớn, ôm y lên rồi ném lên giường, khuy một gối bên mép giường, hai tay chống hai bên thân thể y, từ cao nhìn xuống, hai mắt màu biển xanh sáng lên kinh người trong bóng tối.

Tổng Mặc hoàn toàn ngốc lảng.

Tình huống gì đây? Em gái này có phải quá mức ‘nhiệt tình’ hay không?

“Cái này...” Tống Mặc cứng đờ bạnh môi, dùng cùi chỏ nhích người ra sau, “Ta nghĩ, chúng ta có phải tiến triển hơi nhanh không? Có cần uống chút gì đó trước, tìm hiểu nhau một chút không?”

“Tìm hiểu nhau một chút?”

Rhys ngồi quỳ trên đùi Tống Mặc, một tay kéo dây lụa cột tóc, nắm hai cổ tay Tống Mặc, cột lên đỉnh đầu y, cúi người xuống, ngón tay trắng nõn lướt qua mũi Tống Mặc, vẽ theo đôi môi y, “Người muốn tìm hiểu cái gì ở ta chứ?” Rhys thấp giọng nói, như gần như xa nhẹ chạm vào môi Tống Mặc, “Tống Mặc Grilan?”

Tống Mặc dù có trì độn, cũng phát giác chuyện này không bình thường, cô nương này không phải muốn chơi SM chứ? Không được, tuyệt đối không thể!

“Buông ta ra! Người rốt cuộc là ai?!”

“Xuyt...”

Rhys nhẹ liếm môi trên của Tống Mặc, đầu lưỡi len vào khe hở giữa môi, “Đừng khẩn trương, người không phải muốn hiểu rõ ta sao?”

Rhys ngẩng đầu, nhẹ cười, khi nụ cười trên mặt không ngừng sâu thêm, đường nét cũng bắt đầu trở nên sâu sắc, mềm mại xinh đẹp của nữ tính dần bị tuần mỹ thon dài của nam tính thay thế, cánh tay đè lên người Tống Mặc, vẫn trắng nõn, nhưng không còn nhỏ nhắn thuộc về nữ tính, mà là một cánh tay nam nhân không hơn không kém.

Mắt Tống Mặc trừng muốn lọt tròn, người sống biến hình!

Không đúng, theo như tình huống hiện tại thì, tên này, còn là người sao?

Tống Mặc chưa từng hối hận như bây giờ, vốn cho rằng ôm về một đóa hoa giải ngữ, ai biết lại là một đóa hoa ăn thịt người giả dạng!

Tóm lại, trả thù tình của y lại đây!

Rhys tựa hồ chê Tống Mặc còn chưa bị đả kích triệt để, liền kéo banh cổ áo Tống Mặc, liếm hầu kết của y, “Không cần lo lắng, ta sẽ cho người rất thoải mái...”

Tóm lại, chính vì như vậy y mới lo lắng!

Áo trên của Tống Mặc đã bị cởi hết ra, tay Rhys từ xương quai xanh trượt tới lồng ngực, xuống tiếp rồi dừng lại trên bụng nhỏ mềm mại, móng tay sắc bén nhẹ rạch, với trình độ sắc bén của cái vuốt này, muốn chọc vài lỗ trên người y, tuyệt đối không thành vấn đề. Tống Mặc không khỏi rung mình, bị dọa.

“Tại sao?” Cổ họng Tống Mặc khàn đi, “Tại sao lại tìm ta?!” Y không đẹp trai tới mức thảm tuyệt làm người thần cùng cảm phần đi? Kim tệ và lương thực cướp được cũng không đủ để người khác tới mưu tài hại mạng mà?

“Người rất thú vị.”

“Thú vị?”

“Đúng.” Rhys nhẹ cười một tiếng, “Bị sét đánh rồi, nhưng lại không chết, lẽ nào không thú vị sao? Bỏ đi, hiện tại nó không quan trọng.” Rhys kéo tay Tống Mặc, cắn lên ngón tay y, “Nên làm chút chuyện vui vẻ trước đã.”

Nhìn mỹ nhân lại lần nữa đề lên mình, Tống Mặc muốn khóc, cổ nhân thường nói, trên đầu chữ sắc có một con dao, y tốt lắm, tự mình vác dao về nhà, sau đó gác lên cổ luôn.

Khi Tống Mặc sắp trở thành con cá bị đặt lên thớt, một mũi tên đột nhiên bắn vào từ cửa sổ, xẹt qua mặt Rhys, ghim vào cột giường.

Ngón tay Rhys lướt qua mặt, trên ngón tay trắng tuyết, để lại một vết máu rõ ràng.

“Rhys Myers!” Giọng nói lạnh như nước vang lên trong bóng tối, “Đại lục Quang Minh không phải nơi người nên ở lại!”

Gió thổi rèm cửa sổ, tinh linh tóc vàng đứng ngược trăng, tay cầm trường cung, mặt đầy hàn băng đứng trước cửa sổ, dùng mũi tên nhắm vào tim Rhys Myers.

Nhìn thấy Gerrees, Tống Mặc xém chút cảm động tới nước mắt tung bay, y xin thề, từ nay về sau nếu còn có tinh linh leo lên tường, y tuyệt đối sẽ không hạ lệnh phạt phạt họ nữa, y sẽ tự động chém bể một miếng tường, tiện cho họ leo lên!

“Anh hùng, cứu mạng với!”

Tống Mặc không la lên còn tốt, la xong rồi, sắc mặt Gerrees đột nhiên biến đổi, không còn dùng mũi tên chỉ vào Rhys Myers, mà trực tiếp nhắm vào đầu Tống Mặc, Tống Mặc lại lần nữa ngốc lảng.

Lẽ nào la cứu mạng cũng là sai sao?

Rõ ràng, tinh linh đối với Tống Mặc dám xé y phục hân, oán hận cực sâu.

“Gerrees, người còn đang lẩn tránh cái gì?”

Bod nhảy lên cửa sổ, vỗ vai Gerrees một cái, tiếp theo kéo trường cung, nhắm vào Rhys Myers.

Cục diện hể chạm là bùng lên.

Tống Mặc muốn khóc, y cảm thấy mình còn oan hơn cả Đậu Nga.

Bị các em gái liếc mắt nhiều năm, trạch ở nhà chơi game bốn năm, cuối cùng cho rằng ông trời đã mở mắt, có thể khai trai rồi, lại phát hiện, em gái mang về nhà lại là nam nhân, hơn nữa nam nhân thân phận bất minh, bị tinh linh truy sát!

Vốn cho rằng tinh linh là chủ trương chính nghĩa, nhưng không ngờ, người ta là đám người không phân xanh đỏ đen trắng.

Trên đời này, còn ai xui xẻo hơn y không?

Cuối cùng mới từ nghèo mạt thăng cấp lên hộ mới phát, còn chưa được một ngày đâu, đã phải nói bye bye với kim tệ của y rồi...

Khi Tống Mặc gần như tuyệt vọng, dưới giường đột nhiên truyền tới một chuỗi lạo xạo.

“Chuyện gì vậy?”

Gerrees và Bod cũng nghe thấy tiếng động, đồng thời nhú mào.

Một địa tinh bò ra khỏi gầm giường, thấy tình cảnh trong phòng, kêu thét lên một tiếng, rồi lại chui vào.

Tống Mặc chớp chớp mắt, không đợi y phản ứng lại, một tiếng rầm, giường lớn bốn trụ đột nhiên sập xuống, mang luôn cả Tống Mặc và Rhys trên giường cũng rớt theo.

Thứ còn lại trước mặt hai tinh linh chỉ có mặt sàn bị đào ra một cái động lớn.

“Gerrees, chuyện gì vậy?”

“Người hỏi ta?”

“Đương nhiên.”

“Không biết.”

“...”

Hai tinh linh đi tới nhìn lỗ, phía dưới, một đám địa tinh đã vây quanh Tổng Mặc, kéo y xuống giường, chui vào một cái động khác. Mà Rhys thì lại bị bỏ ở đó, các địa tinh từ khi nhìn thấy hắn đã tràn đầy cảnh giác, thậm chí có thể nói là địch ý.

Chúng loại có thể khiến địa tinh chán ghét như thế, cả đại lục, ít tới có thể đếm.

“Đừng bận tâm nhân loại đó.” Bod quay đầu, nói với Gerrees: “Muốn giết chết nhân loại đó, cơ hội rất nhiều.”

“Ta biết.”

Gerrees mặt không biểu tình gật đầu.

Rhys nhìn hai tinh linh nhảy xuống từ lầu hai, giơ tay phải lên, vạch ra một hàng ký hiệu uốn khúc, một cơn gió màu đen cuốn lấy tay hắn, sau khi gió đen biến mất, một trường cung có hoa văn màu vàng bao quanh xuất hiện trong tay hắn.

“Tinh linh, sinh vật ta ghét nhất.”

Khi lãnh chủ Grilan đang nhếch nhách chạy trốn trong phủ lãnh chủ của mình, tổng đốc Panvi của hành tỉnh tây bắc vương quốc Obi, đang cảm thấy nghi hoặc vì tin tức đội trưởng tuần tra biên cảnh Gilles Nath đưa về.

Trên bàn Panvi bày mấy mũi nỏ tiễn, những thứ này lấy xuống từ người kỵ sĩ và chiến mã. Những mũi tên này ngắn hơn mũi tên cường cung dùng một đoạn, cũng không có lông vũ ở đuôi, rất khó tưởng tượng, sẽ có uy lực lớn như thế, có thể bắn xuyên khôi giáp trên người kỵ sĩ.

Cách nói của Gilles Nath càng khó tin, hắn nói, trong tay người đánh bại họ có một cây cung kỳ lạ, có thể bắn một lần mười mũi tên, hơn nữa có thể bắn liên tục không ngừng trong thời gian ngắn.

Nếu chỉ có một mình Gilles Nath nói thế, Panvi sẽ cho rằng đây là cái cớ hăn soạn ra để che lấp chuyện mình bị một đám nông phu đánh bại, nhưng tất cả các kỵ sĩ trở về đều nói thế, thì Panvi không thể không tin.

Nếu đám người đó thật sự tới từ Grilan, nếu lão Julien của Angris có loại vũ khí này...

Chân mày Panvi nhíu chặt, mấy lần cầm bút lên, cuối cùng vẫn buông xuống, trước khi báo cáo cho quốc vương, hắn phải tận mắt chứng thực những gì Gilles và đội viên tuần tra của hăn nói đều là thật.

“Người đâu!”

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Lãnh Chủ Võ Trang Tự Vệ

> Tống Mặc và các địa tinh trốn trong đường hầm cả một đêm.

Hôm sau, khi y ra khỏi đường hầm, đón y, là gương mặt xanh mét của lão John.

Tống Mặc nhặt một miếng bản cửa vỡ nát, nhìn vách tường bị tàn phá không chịu nổi phủ đầy vết mũi tên, khóc không ra nước mắt. Một cơn gió lạnh thổi qua, cuốn lên một đồng vụn gỗ và cát bụi, cảnh tượng này, nhìn sao cũng thấy thảm thương.

Tống Mặc phát thệ, sớm muộn cũng có một ngày y phạt phạt ba tên khốn đó! Không, chỉ như vậy không thể giải mối hận trong lòng y, y phải dùng đại bác nổ chúng thành cám, một chút bã cũng không chừa!

Nhưng, hiện tại điều đó không quan trọng, vấn đề hiện hữu lão quản gia John bày ra, mới chân chính khiến Tống Mặc đau đầu.

“Lãnh chủ đại nhân, nếu ngài còn muốn duy trì thể diện quý tộc, thì phải lập tức tiến hành tu sửa phủ lãnh chủ.”

Tu sửa? Hiện tại y đã ra thế này rồi, dùng trùng kiến thì thích hợp hơn đi?

“Cho dù ngài không chút để tâm tới thể diện của quý tộc, nhưng nhà cũng phải sửa. Ngài không muốn nửa đêm xà nhà sụp xuống hay nóc nhà đột ngột sụp xuống ư?”

Không muốn! Nhưng trùng kiến căn nhà to như thế, cần dùng bao nhiêu kim tệ?

“Lãnh chủ đại nhân?”

“Quản gia, ông thử nói xem nếu làm như ông nói thì cần bao nhiêu kim tệ?”

Quản gia nhìn Tống Mặc, nói ra một con số. Tống Mặc nhìn quản gia, lập tức lệ rơi đầy mặt.

“Quản gia, nhất định phải nhiều tiền như thế sao?” Mauser 98 của y, pháo cối 82 của y, Maxim của y, ...

“Nguyên liệu lại thêm phí nhân lực, tính vậy đã là giá gốc rồi.”

Phí nhân lực?

Tống Mặc ghé vào tai quản gia, mu bàn tay che miệng, dùng âm lượng chỉ hai người nghe được nói: “Tài chính của phủ lãnh chủ khẩn trương thế nào ông không phải không biết. Lại nói, có sẵn nhân công xây dựng miễn phí sao không dùng, làm gì phải tốn tiền?”

“Ngài là nói?”

Tống Mặc chỉ chỉ mấy địa tinh bên cạnh, nháy mắt với quản gia, quản gia sờ cằm, tựa hồ đang ước lượng tính khả thi.

“Không cần do dự, ta từng thấy thành đất các địa tinh này xây dựng, chỉ cần làm theo quy cách cũ rồi khuếch đại diện tích, ngoài ra lại tu sửa tường ngoài phủ lãnh chủ một chút, ít nhất có thể tiết kiệm một phần ba kim tệ. Hơn nữa, tuyệt đối sẽ không kém hơn phủ lãnh chủ ban đầu.”

“Ngài xác định?”

“Đương nhiên.”

Cho dù không xác định cũng phải xác định! Nếu không, tiểu kim khố của y sẽ lập tức thấy đáy.

Cuối cùng, lão John vẫn khuất phục dưới dụ hoặc của ‘tiết kiệm tiền’ và ‘miễn phí’. Nhà địa tinh tạo ra chỉ cần ở được, lại có thể tiết kiệm kim tệ, lão John sẽ không còn dị nghị gì.

Lãnh chủ tới nay chưa hôn, vì tương lai của gia tộc Grilan, lão quản gia John phải tính toán kỹ lưỡng.

“À mà, lãnh chủ đại nhân, tối qua sau khi ngài về, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Còn cô nương đi cùng ngài nữa, không gặp chuyện gì chứ?”

Lão John đã hỏi mấy lần, Tống Mặc vẫn dè dặt. Y nên nói sao? Nói với quản gia em gái y mang về tối qua đột nhiên biến thành một nam nhân, còn xém chút đem y xx? Giữa chừng hai tinh linh chạy tới đánh nhau với em, khi đánh quên dọn dẹp hiện trường, y chỉ có thể cùng địa tinh trốn vào đường hầm?

Vì mặt mũi của mình, Tống Mặc quyết định nuốt chuyện này vào bụng, đánh chết cũng không nói!

Các địa tinh không kháng nghị gì khi Tống Mặc yêu cầu chúng giúp tu sửa phủ lãnh chủ, không tiền công không phải vấn đề lớn. Chúng sớm đã muốn biểu hiện trước mặt Tống Mặc, đây đúng là cơ hội. Mấy lão địa tinh thương lượng một chút, nhất trí cho rằng thành đất đơn giản không phù hợp với thân phận của Tống Mặc, nếu đã muốn tạo, tại sao không tạo tốt hơn nữa?

“Đại nhân, nếu ngài cho phép, chúng tôi sẽ xây dựng một tòa thành trì ngầm dưới đất theo tỷ lệ của nơi này ngay dưới phủ lãnh chủ của ngài, chứ không chỉ là thành đất đơn giản.”

Tống Mặc vừa nghe hình dung của lão địa tinh, vừa vẽ ra tòa thành ngăm trong lời địa tinh. Tư liệu trong đầu y không chỉ là bày trí, vẽ hình vũ khí mấy ngày mấy đêm cũng không phải vẽ không.

Các lão địa tinh nhìn hình vẽ dần hình thành dưới ngòi bút của Tống Mặc, đều vô cùng kinh ngạc. Hình vẽ xây dựng các địa tinh sử dụng luôn rất đơn giản thô thiển, chưa từng có địa tinh nào vẽ hình thành lũy và nhà ở được như vậy. Từ hình vẽ, có thể thấy kết cấu lập thể của tòa nhà. Không chỉ địa tinh, cho dù là chu nho được xem như thông minh nhất cả đại lục cũng không làm được. (*Chu nho: một dạng người lùn. Chu nho là dạng người bị đột biến gen nên ra người lùn. Người lùn: là hình tượng nhân vật tồn tại trong truyện cổ tích)

Những thứ này trong mắt Tống Mặc chỉ có thể tính là vẽ tầm tạm, trong mắt địa tinh, thì là bảo bối lớn lao.

Tống Mặc giao giấy đã vẽ xong cho địa tinh, “Ta chỉ có thể làm được như vậy.”

Lão địa tinh nâng tờ giấy, như nâng châu bảo, “Đại nhân, ta biết yêu cầu này rất quá đáng, nhưng giấy vẽ này của ngài, có thể cho chúng tôi vẽ phỏng theo một phần không?”

Tống Mặc đang lau tay, bút lông ngỗng tẹt ở chỗ này, mực đen rất dễ làm bẩn ngón tay, nghe lão địa tinh nói thế, cũng không quay đầu, trực tiếp bảo: “Người muốn thì trực tiếp lấy luôn đi.”

“Thật sao?”

“Thật.” Tống Mặc đặt khăn tay qua một bên, nhìn dáng vẻ kích động của các địa tinh, có hơi khó hiểu, không phải chỉ là mấy tờ giấy vẽ sao, đáng kích động vậy à?

“Đại nhân, chúng tôi xin thề, chúng tôi vĩnh viễn trung thành với ngài!”

Các địa tinh lại kích động, Tống Mặc ngửa đầu bốn mươi lăm độ nhìn trời, được rồi, sau khi trải qua đả kích của em gái kia, hiện tại y nhìn những địa tinh da xanh này, cũng không còn ngứa mắt nữa.

Lẽ nào, chịu đả kích một lần, thì ngay cả thâm mỹ quan cũng thay đổi sao?

Các địa tinh nâng giấy vẽ vui sướng đi, chiều hôm đó, đã bắt đầu bận rộn. Năm mươi hai địa tinh phân công rõ ràng, mấy lão địa tinh phụ trách đo đạc và tính toán, các địa tinh trẻ tuổi khỏe mạnh phụ trách đào và xây dựng tường đất, những địa tinh khác thì vận chuyển đất đã đào ra ngoài, chỉ một buổi chiều, công trình đào bới bắt đầu từ dưới phủ lãnh chủ đã hoàn thành một phần ba, tin rằng không tới nửa tháng, phần dưới đất phủ lãnh chủ sẽ bị các địa tinh đào rỗng.

Lão quản gia John có hơi lo lắng, vạn nhất mấy con này đào sâu quá, khiến kiến trúc chính của phủ lãnh chủ cũng sụp xuống thì sao? Đến lúc đó đừng nói xây nhà, mà là dỡ nhà rồi.

“Không cần lo lắng.” Tống Mặc cười an ủi lão John: “Những địa tinh này, thông minh lắm.”

Lão quản gia John nghe Tống Mặc nói vậy, thầm phỉ nhổ, nếu thông minh, sao lại bị lãnh chủ đại nhân ngài tóm gọn?

Giao công việc trùng kiến phủ lãnh chủ cho địa tinh, lão John giám sát, Tống Mặc có chuyện quan trọng hơn phải làm. Cuộc gặp gỡ với kỵ binh tuần tra biên cảnh của vương quốc Obi, khiến y sinh ra cảm giác nguy cơ. Y biết nỗ lực liên phát đối với thế giới lấy vũ khí lạnh làm chủ này hấp dẫn lớn cỡ nào. Nếu muốn bảo toàn bản thân, thì phải nhanh chóng tăng cao thực lực.

Vũ khí nóng vẫn không chế tạo được, Tống Mặc chỉ có thể động não trên vũ khí lạnh hiện có.

Tổng Mặc yêu cầu ba người Ed nhanh chóng chế tạo nỏ tiễn, sau khi biết Hassan có thể chế tạo ống trúc, một máy bắn đá đơn giản nhưng thực dụng nhanh chóng được chế tạo. Khác với máy bắn đá truyền thống, máy bắn đá này sau khi cải tạo, có thể bắn đạn rồng có chứa hỏa dược và đá vụn. Lực sát thương trực tiếp hơn mấy chục bậc. Tổng Mặc chỉ đưa ra tất cả nguyên liệu cần để chế tạo hỏa dược đen, ngay cả ví dụ cũng không nói, một thợ rèn học việc của Hassan đã đặt thành phẩm trước mặt y. Hơn nữa không phải là hỏa dược đen nguyên thủy nhất, mà là hỏa dược không khói tiến bộ hơn một bước.

“Nếu lãnh chủ đại nhân không nói sai tên nguyên liệu, thì không cần tốn nhiều thời gian như thế.” Nam hài tử xem ra chỉ có mười bốn mười lăm tuổi, cả mặt đầy tàn nhang, lắc đầu cự tuyệt kim tệ được thưởng, chỉ cầm bắp Tổng Mặc đưa cắn ăn: “Ngài còn nhớ con cá lớn mà Susan bắt được không? Chính là dùng thứ này để nấu. Muốn bắt được cá lớn, không nghĩ biện pháp là không được. Chỉ là nguyên liệu có thể tìm được trong lãnh địa quá ít, lãnh chủ đại nhân nếu muốn nhiều hơn, thì tìm người lùn mua khoáng thạch.”

Được rồi, Tổng Mặc buột phải thừa nhận, vì lấp đầy bụng, cách gì con người ta cũng có thể nghĩ ra.

Có hỏa dược rồi, tâm tư của Tổng Mặc lại linh hoạt trở lại. Nhốt mình trong phòng cả buổi chiều, ngay cả cơm tối cũng không ăn, vừa mở cửa đã lao khỏi phủ lãnh chủ, chạy thẳng tới xưởng của đám thợ rèn Ed.

Ba người Ed không hiểu lãnh chủ đại nhân làm cái cục sắt dính cán gỗ này để làm gì, nhưng nếu lãnh chủ bảo làm, thì cứ làm, ít nhất vẫn dễ hơn Hassan chế tạo trực quay nhiều.

Sau khi thành phẩm ra đời, Tổng Mặc lập tức kéo ba người Ed, dẫn theo mấy tùy tùng, rời khỏi xưởng, hưng phấn bừng bừng đi thử nghiệm uy lực của vũ khí mới. Một phút sau, một tiếng nổ ầm, tùy tùng ném ra quả lựu

đạn đầu tiên chờ người, nhìn tay mình, vẻ mặt như gặp quỷ. Tống Mặc đi tới cạnh lỗ đạn do lựu đạn tạo ra, không khỏi chống nạnh ngửa đầu nhìn trời cười ba tiếng, ai nói không có pháo thì không thể nổ chết người?!

Hiện tại y có lựu đạn, bất kể người là tinh linh hay gì, dám chọc ông, nổ bùng bùng!

Khi Tống Mặc khua chiêng gõ trống gia tăng võ trang tự vệ, tổng đốc Panvi của hành tỉnh tây bắc vương quốc Obi ký một mệnh lệnh, hôm đó, có một đội tuần tra năm mươi khinh kỵ binh, vượt qua biên giới của Obi và Angris, mục tiêu trực chỉ Grilan.

Panvi quyết tâm, nhất định phải làm rõ nỗ lực liên phát trong miệng Gilles Nath là sao. Nếu có thể hiến vũ khí này cho quốc vương, khẳng định sẽ đạt được vinh quang càng lớn và địa vị càng cao.

Mà Grilan, đã cho hẳn cơ hội này.

Còn về lão quốc vương Julien của Angris, vừa bị vương quốc Chisa đánh cho không còn hơi sức, đã không được Panvi đặt vào mắt.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Không Cướp Thiệt Uống

> Tuân lệnh tổng đốc Panvi hành tỉnh tây bắc vương quốc Obi, đội trưởng kỵ binh dẫn các kỵ sĩ anh dũng của hãn, chỉ mất một đêm, đã tới biên giới lãnh địa gia tộc Grilan.

Saivans kéo chặt dây cương, giơ tay phải lên, năm mươi kỵ sĩ huấn luyện tuân tự đồng thời dừng lại. Chiến mã không ngừng khi mũi, vó trước dẫm mạnh, nhưng các kỵ sĩ lại há hốc miệng nhìn cảnh trước mắt.

Nếu không phải thấy biên giới lãnh địa có dựng một bia đá chống nộp thuế của lão Grilan, đội trưởng kỵ binh Saivans sẽ cho rằng mình tìm nhầm chỗ.

Hãn biết Grilan rất nghèo, nhưng không ngờ lại nghèo tới mức này.

Ruộng đất, hoang vu. Gia súc, không có. Biên giới chỉ có mấy căn nhà đất và nhà tranh, cũng là cảnh tượng rách nát.

Một lão già tóc bạc tang thương bước ra khỏi nhà, nhìn thấy các kỵ binh uy phong lẫm lẫm trước mặt, bị dọa làm rớt gậy, chạy vào nhà, đóng cửa cái rầm, do động tác quá lớn, trên tường đất bị rung động vỡ một lớp.

Căn nhà này, vậy mà vẫn còn người ở?

Các kỵ binh vương quốc Obi lại lần nữa kinh ngạc. Lẽ nào bọn họ không sợ nửa đêm bị nóc nhà sụp xuống đè chết à?

Saivans tin rằng, cho dù có vào sâu trong lãnh địa Grilan, tình huống cũng không tốt hơn bao nhiêu. Hẳn thậm chí có thể tưởng tượng, phủ đệ của lãnh chủ Tổng Mặc Grilan, sẽ tồi tàn cỡ nào.

“Gilles Nath, người còn kiên trì cách nói của mình sao?”

Đội trưởng kỵ binh Saivans cho rằng bọn họ bị Gilles Nath bốn cột, cái tên vô năng này, bị một đám nông phu căn bản chưa từng lên chiến trường đánh bại, làm nhục vinh quang của kỵ sĩ, còn muốn dùng lời nói dối che giấu sự thật mình vô năng, để thoát khỏi trừng phạt. Thần Quang Minh tại thượng, thật sự là vô sỉ mà!

Cho dù nói dối, ít nhất cũng nói cho giống một chút chứ?

Lãnh địa nghèo thế này, trừ cỏ khô thì là đá, người sinh sống ở đây, tính ra ăn cơm cũng là vấn đề, còn có năng lực chế tạo vũ khí sao? Càng khỏi nói tới vũ khí liên phát trong lời Gilles!

Gilles Nath hiện tại đã bị giáng chức đội trưởng tuần tra biên cảnh, là một khinh kỵ binh bình thường, tham gia vào trong hoạt động tấn công lãnh địa Grilan lần này. Gilles thề, hẳn phải tẩy sạch nỗi nhục, nhất định ấy kẻ nông phu kia nhìn rõ!

“Đội trưởng Saivans, tên đó quả thật nói y là lãnh chủ Tổng Mặc Grilan của Grilan. Các lãnh chủ gần đây, chỉ có Tổng Mặc Grilan mới có mái tóc và con mắt màu đen.”

Saivans híp mắt lại, hẳn không ngờ, đối diện với sự thật trước mắt, Gilles vẫn kiên trì cách nói của mình. Một là hẳn quả thật nói thật, hai là đang cứng miệng.

Nếu đã tới rồi, thì không có đạo lý nào vô công mà về, tìm không được vũ khí, có thể bắt vài thanh niên hoặc nữ nhân về. Cũng coi như có thứ trả lời cho tổng đốc.

“Eliot, thôi còi hiệu. Nói cho người ở đây, các kỵ sĩ anh dũng của vương quốc Obi đang ở biên cảnh đợi chúng!”

“Tuân lệnh, đội trưởng đại nhân!”

Tiếng còi hiệu vang lên, năm mươi khinh kỵ binh lập tức tản ra thành hàng ngang, trong lãnh địa này sẽ không kiểm soát được gì, Saivans không định dẫn các kỵ binh đi vào để phí thêm sức. Tiếng còi hiệu sẽ khiến người bên trong tự động đưa tới cửa.

Saivans cho rằng Grilan không chịu nổi một kích, thậm chí ngay cả ý định tìm người dò hỏi cũng không có. Nhưng không ngờ, ông già vừa rồi bị họ dọa chạy vào trong nhà, lặng lẽ mở cửa sau, một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, nhanh chóng chạy vào bên trong lãnh địa.

Các kỵ sĩ không chú ý tới nó, cho dù có thấy, cũng không để ý. Có người giúp họ đi truyền tin, càng tốt.

Các kỵ sĩ vương quốc Obi ôm cây đợi thỏ ở biên giới, lãnh chủ Tổng Mặc của Grilan, lại đang ở trong xưởng của Ed, cùng ba thợ rèn tranh luận vấn đề chế tạo lựu đạn.

Tổng Mặc chỉ cung cấp phương pháp chế tạo lựu đạn cán gỗ, ba người Ed lại tự nghiên cứu ra lựu đạn trứng. Họ cho rằng, nếu chỉ dùng vỏ sắt thì có thể giải quyết vấn đề, tại sao còn phải phí công chế tạo thêm cán gỗ? Dù sao đều là nổ, nổ sao cũng như nhau, không phải sao?

“Lãnh chủ đại nhân, tôi vẫn kiên trì cách nhìn của mình.”

Tổng Mặc bị sự chấp nhất của ba người Ed làm hết cách, y không thể nào khiến ba người Ed hình dung được ưu thế của lựu đạn cán gỗ, trừ khi có kẻ nào bị sét đánh trúng đầu tự nguyện làm vật thí nghiệm cho y. Tranh chấp một hồi, Tổng Mặc bực, vỗ mạnh lên bàn, “Ta là lãnh chủ, ta nói làm thế nào, thì phải làm thế đó!”

Ba người Ed không tình nguyện gật đầu, Tống Mặc thở ra một hơi, đặc quyền giai cấp thật tốt, khó trách nhiều người muốn làm hoàng đế như thế.

Khi Tống Mặc vui vẻ bước ra khỏi xưởng của Ed, một chuỗi còi hiệu trầm nặng truyền tới, tùy tùng Johnson sắc mặt khó xem chạy tới, “Lãnh chủ đại nhân, là khinh giáp kỵ binh của vương quốc Obi, đã tới biên giới lãnh địa rồi!”

Tống Mặc hơi ngần ra, trước đó y còn nghĩ cung nô liên phát sẽ tạo nên phiền phức, hiện tại, phiền phức thật sự tìm tới cửa.

“Biết đối phương có bao nhiêu người không?”

“Cháu của White nói, bọn họ đại khái chừng năm mươi người, đều mang trường thương và cường cung.”

Tống Mặc sờ cằm, xem ra, kẻ đến bất thiện. Đạo lý rất đơn giản, đại quân vũ trang toàn bộ, tới cửa nhà mình thối kèn hiệu, lẽ nào còn có chuyện chạy tới muốn kết lân bang?

Năm mươi khinh kỵ binh, mang trường thương và cường cung, có chuẩn bị mà tới... khôi giáp, trường thương, cường cung, chiến mã... máy ném đá, cung nô, lựu đạn...

Y phục, thịt nướng, lực lao động miễn phí...

Nghĩ nghĩ, Tống Mặc đột nhiên cười hê hê, Johnson bị tiếng cười của Tống Mặc làm lạnh sống lưng, sao hắn lại cảm thấy, lãnh chủ đại nhân hiện tại cười muốn bao nhiêu gian trá có bấy nhiêu gian trá, muốn bao nhiêu gian xảo có bấy nhiêu gian xảo? Vội lắc đầu, lỗi giác, nhất định là lỗi giác!

“Johnson, người dẫn vài người đi triệu tập mọi người, Hassan, người dẫn vài người đi vận chuyển máy ném đá ra khỏi tầng hầm, chú ý an toàn

đạn được. Những người khác mang toàn bộ nô tiên và lựu đạn, cùng ta về phủ lãnh chủ.”

“Tuân mệnh!”

Lão quản gia John đã nhận được tin tức, đứng trước phủ lãnh chủ, nóng lòng đợi Tổng Mặc. Trước phủ lãnh chủ đã có không ít người tụ tập, lại thêm người Tổng Mặc dẫn về, gần như tất cả nam nhân thành niên trong lãnh địa đều ở đây.

Các lão nhân và nữ nhân dẫn các hài tử lục tục kéo tới, trên mặt họ có nghi hoặc, cũng có kinh ngạc, duy chỉ không có sợ hãi và lo lắng.

Nghĩ thử xem, nơi nghèo khổ thế này, lại có kỵ sĩ tới tấn công? Quả thật là quá thần kỳ.

Có người hỏi: “Lãnh chủ đại nhân, thật sự là kỵ binh của vương quốc Obi sao?”

“Đúng.”

Đạt được đáp án khẳng định, tiếng nghị luận càng lớn.

“Nhưng họ tới chỗ chúng ta làm gì?”

“Cho dù là quân đội của Chisa, lúc đi ngang Grilan cũng đi đường vòng.”

Không tiền, không lương thực, bọn họ tới Grilan làm gì? Nhàn quá phát hoảng đi tìm kích thích sao? Như vậy thật quá đáng.

Tổng Mặc sờ mũi, Grilan trước kia quả thật không có thứ gì có thể khiến các nước khác nhớ mong, bọn họ thấy lãnh địa phạm pháp chống thuế nhiều năm này, tự nhiên muốn đi vòng, trong tay Tổng Mặc có cung

nỏ liên phát, liền như mật ong hút mật, hút ruồi vậy, phiền phức này, khẳng định càng lúc càng nhiều.

Tổng Mặc cuối cùng cũng hiểu, tại thế giới vô pháp vô thiên, kẻ mạnh ăn kẻ yếu này, thực lực mới là đạo lý thép!

Nếu có người giảng đạo lý với người, người cứ giở trò lưu manh với hân. Nếu có người muốn giở trò lưu manh với người, người cứ lưu manh hơn hân.

Tình huống hiện tại rất rõ ràng, đám kỵ binh của vương quốc Obi này, không cần thể diện tới lãnh địa của y giở trò lưu manh.

Lão quản gia John nhẹ ho sau lưng Tổng Mặc, “Lãnh chủ đại nhân, mọi người đều đang đợi quyết định của ngài.”

Tổng Mặc gật đầu, thanh thanh cổ họng, nói với các lãnh dân tụ tập trước phủ lãnh chủ, “Các lãnh dân, tin rằng mọi người đã biết, một đám kỵ binh Obi đến chỗ chúng ta giở trò lưu manh!”

“Khụ!”

Nghe Tổng Mặc nói thế, lão John xém chút nghẹn khí, lãnh chủ đại nhân, phong phạm quý tộc đã bị ngài ném vào thùng rác rồi sao?

“Trước kia chúng ta từng đánh họ chạy một lần, rõ ràng họ tới tìm chúng ta đòi nợ!”

Lão John đã khóc không ra nước mắt, không muốn lại sửa chữa nữa.

“Một khi cho bọn họ thành công, vũ khí của chúng ta, kim tệ của chúng ta, lương thực của chúng ta đều sẽ bị đoạt đi!”

Nếu mấy câu trước của Tổng Mặc không khiến các lãnh dân xúc động gì, thì câu cuối cùng, lập tức khiến mọi người phản nộ sục sôi.

Các nam nhân lập tức vung quyền, nữ nhân và lão nhân cũng nghiêng răng nghiêng lợi.

Người Grilan vừa mới phân chia lương thực, được nhận kim tệ, cáo biệt cuộc sống đói bụng, đối với bất cứ kẻ nào dám ý đồ cản trở họ sống cuộc sống tốt đẹp, đều sẽ không khách khí.

Tổng Mặc la lớn một tiếng, “Mọi người nói đi, chúng ta có thể cho chúng như nguyện không?!”

“Không thể!”

“Chúng ta có thể để chúng lưu manh không?!”

“Không thể!”

“Kẻ dám cướp của chúng ta, chúng ta phải đối với chúng thế nào?!”

“Cướp sạch của chúng!”

“Đánh chúng chạy!”

“Đánh chúng răng rơi đầy đất!”

Tổng Mặc nhìn các lãnh dân bị kích động, giơ cao hai tay, từ từ hạ xuống, lập tức, trước phủ lãnh chủ lại yên tĩnh.

“Là lãnh chủ Grilan, ta chỉ tôn thờ hai câu nói.” Ánh mắt Tổng Mặc đảo qua mọi người trước phủ lãnh chủ, lớn tiếng nói: “Ai dám khiến ta sống khó khăn, ta sẽ cho cuộc sống của hãh càng khó khăn! Ai dám giở trò lưu manh với lãnh dân của ta, ta sẽ lưu manh toàn gia hãh!”

Dám tới địa bàn của y giở trò lưu manh, cho dù không bẻ gãy tiểu jj, cũng phải cho nổ xx của chúng!

Toàn trường tĩnh lặng, sau đó, tiếng hoan hô vang lên vang dội: “Lãnh chủ đại nhân vạn tuế!”

Còi hiệu của kỵ binh Obi lại vang lên lần nữa, Tổng Mặc hạ lệnh phân phát vũ khí, máy ném đá được các địa tinh đẩy tới vị trí chỉ định, vì muốn có góc ngắm lớn hơn, tường viện nhà Tổng Mặc, lại gặp phải dả kích mang tính hủy diệt.

Lựu đạn chưa chế tạo nhiều, dù sao số lượng hỏa dược có hạn. Tổng Mặc an bài hai tùy tùng và mấy nam nhân khỏe mạnh đặc biệt phụ trách bắn, cung nỏ và mũi tên cũng được phân phát, các nam nhân có kinh nghiệm lần trước, tự động phân thành mấy đội, đợi Tổng Mặc hạ lệnh.

Họ là một đám nông phu, một đám nông phu cầm vũ khí lên, một đám nông phu cầm vũ khí, vì bảo vệ nhà mình, vì người thân của mình, dám khiêu chiến với kỵ binh chính quy!

Lão nhân, nữ nhân và hài tử, lặng lẽ nhìn đội ngũ này, bọn họ vì con của mình, vì chồng của mình, vì cha của mình, cảm thấy kiêu ngạo!

Lão John đứng trên bậc thềm trước phủ lãnh chủ, giống như mỗi lần ông đợi Tổng Mặc trở về, cong lưng hành lễ tiêu chuẩn nhất, nói với Tổng Mặc: “Lãnh chủ đại nhân, tôi sẽ ở đây, đợi ngài thắng lợi trở về.”

Tổng Mặc gật đầu, nếu hiện tại y cưỡi một con ngựa, kéo dây cương, móng ngựa giơ cao, tiếng ngựa hí vang, khẳng định càng có lực cảm nhiễm.

Đáng tiếc là, không có ngựa.

Nhưng lần này kẻ tới giở trò lưu manh toàn là kỵ binh...

Tổng Mặc xoa cằm, cơ hội tốt như thế, không cướp thật uổng phí mà.

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Dũng Sĩ Chân Chính

> Tiếng còi hiệu trầm thấp vẫn không dừng, chủ nhân lãnh địa lại vẫn chưa xuất hiện.

“Đội trưởng, còn muốn tiếp tục sao?”

“Tiếp tục!”

Saivans nói không chút nhấp nhô, dường như căn bản không cảm thấy đang lãng phí thời gian. Eliot thì lại chống đỡ không nổi, lần đầu tiên cảm thấy, làm một người thổi còi hiệu, là chuyện khổ bức như thế.

Cổ họng sắp bốc khói rồi, ngay cả nước miếng cũng không còn...

Eliot khổ bức lại thổi còi lần nữa, nhưng không biết, trong lùm cỏ cao cách bọn họ không tới năm trăm mét, là mục tiêu của họ chuyến này. Đỉnh đầu mọi người đều cột một vòng cỏ khô, trên người cũng khoác không ít, lãnh chủ nói, đây là ngụy trang.

Tổng Mặc bảo các nam nhân không lên tiếng, cố gắng hạ thấp người, che giấu mình trong lùm cỏ.

“Johnson, qua đây.”

“Lãnh chủ đại nhân.”

“Chuẩn bị tốt hết chưa?”

“Theo lệnh của ngài, đã chuẩn bị tốt rồi.”

“Tốt lắm.” Tổng Mặc dựng ngón cái, sau đó xoay ngón cái xuống, làm tư thế khinh bỉ với những khinh kỵ binh Obi huênh hoang trên ngựa. Đám nhóc, đám tới địa bàn của y giờ trò lưu manh, hôm nay cho các người có đi không về! Thân là lãnh chủ Grilan, nên bản lĩnh thì phải bản lĩnh!

Tổng Mặc hít sâu một hơi, kéo cổ khô trên người, kêu ngao rồi đứng lên, giơ bản cửa dùng làm khiêng lên, dùng tư thế không chút e sợ lao tới chỗ các kỵ binh. Đám người Johnson ngẩn ra, không phải bọn họ phụ trách dụ địch sao? Lãnh chủ đại nhân sao lại tự lên?

Tổng Mặc thì bất kể bọn Johnson nghĩ thế nào, vẫn một hơi lao đi, rồi dừng lại cách chỗ đám người Saivans hai trăm mét, khí trầm đản điền, gầm lên: “Nè! Người tới là ai, báo danh đi!”

Hề khẩn trương, là quốc túy tung ra hết.

Các kỵ sĩ giật nảy người, ngay cả chiến mã cũng giơ cao vó trước. Tạo hình này, giọng nói này, thoáng chốc, bọn họ còn cho rằng gặp phải bán thú nhân, phái dã thú đặc biệt.

Rất nhiều kỵ binh đã kéo trường cung, nếu không phải Saivans kịp thời giơ tay phải, Tổng Mặc lúc này đã thành một con nhím. Cánh cửa đáng thương, căn bản không thể che chắn bao nhiêu mũi tên do cường cung bắn ra.

Saivans vỗ cổ ngựa, bảo chiến mã bình tĩnh lại. Sau đó nhìn Tổng Mặc, tóc đen mắt đen, rất trẻ tuổi. Y phục... được rồi, từ kiểu dáng y phục thì là quý tộc, nhưng từ mấy vết chắp vá trên y phục và bảng gỗ trong tay thì, quý tộc này nghèo mạt rệp.

Nghèo mạt rệp trong quý tộc... Tổng Mặc Grilan?

Từ đó có thể thấy, sự nghèo túng của gia tộc Grilan, thật sự là ai ai cũng biết, khắc sâu lòng người.

Saivans quay đầu nhìn Gilles Nath, Gilles lập tức gật đầu, “Y chính là tên ta gặp hôm đó.”

Saivans thúc ngựa đi tới, cúi nhìn Tống Mặc, “Ta là đội trưởng đội tuần tra kỵ binh của hành tỉnh tây bắc vương quốc Obi, Saivans...”

“Ta bất kể ngươi là ai!” Tống Mặc ngắt lời Saivans, nói đúng lý đúng lẽ: “Đây là lãnh địa gia tộc Grilan, thuộc về vương quốc Angris, người dẫn binh sĩ xâm nhập nước láng giềng, lẽ nào muốn tạo chiến tranh giữa hai quốc gia? Người có thể thừa nhận hậu quả khai chiến hai nước sao?!”

Nghe Tống Mặc nói thế, Saivans hơi sững sờ, sau đó cười to, ngay cả kỵ binh sau lưng hắn, cũng giống như nghe thấy chuyện cực kỳ buồn cười, đều bật cười ầm ĩ.

Lúc này bọn họ chỉ có một suy nghĩ, đây chẳng qua là một kẻ nghèo túng, còn là một kẻ nghèo túng đầu óc có vấn đề. Lão Julien hiện tại, đừng nói khai chiến với vương quốc Obi, cho dù là hành tỉnh tây bắc, cũng không dám chọc tới.

Khai chiến hai nước, còn hậu quả?

Quả thật là buồn cười.

Gilles muốn nhắc nhở Saivans, cẩn thận có trá, hắn đã từng chịu thiệt trong tay Tống Mặc, không cho rằng Tống Mặc là kẻ ngu xuẩn thiếu gân não, chạy ra biểu diễn màn bạch si trước mặt họ.

Những kỵ binh này rất khoa trương, cũng cực kỳ kiêu ngạo, vì bọn họ có vốn để khoa trương.

Nhưng, bọn họ cười được cũng chỉ có thể tới lúc này thôi, rất nhanh, bọn họ sẽ cười không nổi nữa.

Saivans cười đủ rồi, trường thương chỉ vào Tống Mặc, nói: “Giao vũ khí của các người ra, ta có thể suy nghĩ cho các người chết nhanh một chút.”

“Mơ tưởng!”

Tống Mặc vung cánh cửa ra, giơ cung nỏ trong tay, nhắm vào Saivans bắn một phát, sau đó quay người chạy. Vừa chạy vừa quay đầu kêu: “Tới đi, đuổi theo ta đi!”

Bước đi có thể nói là nhẹ nhàng, tư thế có thể gọi là ưu mỹ, âm thanh có thể gọi là uyển chuyển du dương.

Các kỵ binh: “...”

Các lãnh dân mai phục trong lùm cỏ: “...”

Thật ra, lãnh chủ Grilan, thần kinh thật sự có vấn đề đúng không? Đúng không?

Saivans thúc ngựa đuổi theo, giơ ngang trường thương trong tay, mắt nhìn Tống Mặc đang nhảy nhót mà chỉ muốn xuyên lên rồi nướng.

Mấy chục nam nhân đột nhiên xuất hiện trong lùm cỏ, tay cầm cung nỏ, làm giống y như Tống Mặc đã tấn công Saivans! Các kỵ sĩ đuổi theo sau lưng Tống Mặc nhất thời ngẩn ra, Saivans giơ khiên tròn mặc sau lưng ngựa lên, bảo vệ bộ vị chí mạng nhất, gầm lớn: “Phòng ngự!”

Các kình kỵ binh được huấn luyện tuần tự lập tức giơ khiên chắn, bảo vệ đầu và thân trên của mình.

Cơn mưa tên bắn tới, khiêng chỉ có thể bảo vệ bản thân kỵ sĩ, không tới một phút, năm sáu chiến mã đã bị bắn chết, các kỵ sĩ rút khỏi lưng ngựa, trở thành mục tiêu tốt hơn. Các kỵ sĩ ngỡ ngàng, bọn họ không phải chim non chưa từng lên chiến trường, bọn họ vô cùng rõ ràng, trừ khi có hơn một ngàn cung thủ, nếu không, căn bản không thể bắn nhiều tên như thế trong thời gian ngắn. Nhớ tới nỗ lực liên phát mà Gilles nói, đầu tất cả mọi người đều nóng lên.

Vũ khí này, không nên để lại trong tay nông phu, quả thật là báu vật trời cho!

Saivans giọng cao trường thương, quát: “Kết trận, tấn công!”

Các kỵ sĩ đồng thời ném khiêng đã cắm đầy tiễn đi, nắm chặt trường thương, Saivans đứng chính giữa, thúc ngựa tấn công đám nam nhân trong lùm cây.

Chiến mã phi nhanh, cuộn trào cát bụi, tiếng gầm của các kỵ sĩ và những gương mặt dữ tợn khiến mọi người sợ hãi. Một khi bị tấn công, chỉ dựa vào lực tấn công của chiến mã, đã có thể đá bay mọi người!

Tổng Mặc hạ lệnh ngừng bắn, dẫn mọi người co chân chạy!

Đám người Saivans theo sát không buông, họ không tin, dựa vào chiến mã bốn chân, còn không đuổi kịp đám người hai chân?

Sự thật cũng đúng như Saivans dự liệu, thấy người rút ở sau cùng đã sắp táng mạng dưới móng ngựa, Tổng Mặc lại đột nhiên dừng lại, quát to một tiếng: “Lên!”

Dây thừng thô bằng ba ngón tay đột nhiên được kéo lên từ mặt cỏ, căng chặt, chiến mã đang chạy căn bản không phản ứng kịp, chân trước bị vướng dây thừng, ngã nhào xuống đất, hất văng kỵ sĩ trên lưng mình.

Những kỵ sĩ này nên thấy may mắn, bọn họ chỉ có năm mươi người. Nếu là mấy trăm chiến mã cùng tấn công, bọn họ sẽ lập tức bị người của mình đâm thành tương thịt.

Nam nhân vừa rồi còn bị đuổi chạy như vịt, lập tức quay lại bắt đầu bắn các kỵ sĩ.

Sự hỗn loạn của các kỵ sĩ chỉ là tạm thời, bọn họ lại kết trận lần nữa, dùng trường cung phản kích. Lúc này, sự chênh lệch của nông phu và kỵ sĩ lộ rõ không cần nghi ngờ. Cho dù các nam nhân Grilan tay cầm vũ khí tiên tiến, nhưng đối diện kỵ binh vương quốc Obi thân kinh bách chiến, bọn họ vẫn là một đám nông phu không có kinh nghiệm chiến đấu.

Nếu những kỵ binh này số lượng nhiều hơn...

Tổng Mặc hí mắt lại, nhất định phải tốc chiến tốc quyết. Lực sát thương và sự cường hãn của năm mươi kỵ binh vượt xa tưởng tượng của y.

“Johnson! Phát tín hiệu cho địa tinh!”

“Tuân lệnh, lãnh chủ đại nhân!”

Các địa tinh canh chừng bên cạnh máy bắn đá nghe thấy tiếng vang của lựu đạn, chỉ có hai tiếng, dựa vào hướng âm thanh truyền tới, chúng có thể dễ dàng phán đoán ra vị trí của kẻ địch.

Các địa tinh đặt đạn pháo vào trong lưới của máy bắn đá, mấy nam nhân sức lực khỏe mạnh phụ trách thao tác máy bắn đá, lão địa tinh vung mạnh tay, các nam nhân dùng sức kéo dây thùng, đạn pháo được nhồi đầy hỏa dược và đá vụn, lập tức bay ra!

Các kỵ binh lại lần nữa bị loạn bước chân, một loại vũ khí phát ra tiếng vang lớn, vừa mới nổ đứt cổ một con chiến mã, kỵ sĩ trên ngựa cũng bị

trọng thương.

Đột nhiên có kỵ sĩ nhìn trời kêu lên: “Trên đầu!”

Saivans ngẩng đầu lên, chỉ thấy mấy quả cầu lửa bùng bùng, từ trời giáng xuống!

“Quang Minh thần tại thượng, là máy bắn đá!”

Các kỵ sĩ không còn chú trọng trận thế, lập tức chạy tán mạng, Saivans cho dù muốn ngăn cản, cũng không biện pháp, chỉ có thể trăn mắt nhìn các kỵ sĩ chạy tản ra, tránh né ‘cầu lửa’ cực lớn từ trời giáng xuống.

Một quả cầu lửa rơi xuống cách Saivans không tới năm mươi mét, một tiếng ầm vang, mặt đất xuất hiện một lỗ sâu đường kính mười mấy mét.

Saivans bị hơi nóng của vụ nổ đánh văng khỏi lưng ngựa, ngã mạnh xuống đất, không thể động đậy. Khói mù bốc lên, tiếng ngựa và tiếng người hòa vào nhau.

Nếu để các kỵ binh Obi nói cảm tưởng lúc này, trừ chửi bà nó ra, bọn họ chắc muốn nói nhất là: Ngay cả máy bắn đá cũng có, ai dám nói với họ Tổng Mặc Grilan là kẻ nghèo mạt rệp, họ sẽ đánh kẻ đó!

“Ui chu choa...”

Đám người Tổng Mặc sớm đã tránh thật xa cũng bị cảnh tượng này dọa. Tổng Mặc càng lú lờ, cái này làm gì mà là máy bắn đá, tính ra uy lực của pháo núi cũng không lớn như thế.

Sau một vòng ‘pháo kích’, năm mươi khinh kỵ binh, tính luôn chiến mã trong đó, còn có thể đứng, chỉ còn lại một số đơn.

Tổng Mặc hơi hồi hận, những cái này đều là tiền đó.

Các nam nhân thì bất kể lãnh chủ nghĩ gì, đợi khói tan đi, một đám ùa lên. Trên ngựa thì kéo xuống, còn đứng thì trực tiếp đập cho nằm rạp, bên cạnh mỗi kẻ ‘may mắn sống sót’, đều vây kín một vòng người, đối với những kẻ nằm dưới đất, thì đưa ra vô số bàn chân lớn, một trận dậm mạnh.

Tống Mặc nhìn mà rớt cằm, đây không phải là ‘quần đập’ cùng được xưng là hai đại vũ khí sát thương với ‘vương bát quyền’ sao?

Đợi khi quyền đập kết thúc, Tống Mặc phái hai tùy tùng trở về báo tin, người còn lại bắt đầu dọn dẹp chiến trường.

Chiến mã, còn sống thì trực tiếp dắt về, chết thì thêm vào bữa tối.

Kỵ binh, còn có thể động thì ôm đầu gối xồm bên trái, trọng thương không thể động thì nằm bên phải, đi gặp thần Quang Minh rồi thì nằm chính giữa. Đợi xau khi hoàn tất thống kê, Tống Mặc lại kinh ngạc lần nữa, đám kỵ binh bị cung nỏ phạt phạt qua, lại bị lựu đạn nổ, tiếp theo bị máy bắn đá càn quét, vậy mà phần lớn vẫn còn sống! Cho dù rất nhiều người trong số đó chỉ còn lại một hơi thở, nhưng rốt cuộc vẫn còn đang thở mà phải không?

Trời ạ, là vũ khí của y quá không hiệu quả, hay là lực kháng kích của những người này quá mạnh, lẽ nào bọn họ cũng có thể sau khi bị đánh bẹp lại sống lại tại chỗ?

Người chết lớn nhất, người đã chết, Tống Mặc sẽ đào huyết chôn bọn họ nguyên vẹn, còn sống thì... Tống Mặc xắn tay áo, hoạt động ngón tay một chút, nên lột thì phải lột.

Nhưng, làm việc này cùng Tống Mặc không phải mấy vị tráng hán, mà là các nữ nhân nghe tin chạy tới.

Thấy các kỵ sĩ như dê chờ mổ thịt, mắt các nữ nhân đều lấp lánh phát sáng. Lũ lượt xắn tay áo lên, cười dữ tợn vây các kỵ sĩ ôm đầu gối xồm

dưới đất lại.

Tống Mặc bị khí thế vương bá đột ngột bùng phát của các nữ sĩ dọa giạt mình, thông minh lùi lại, nhường chỗ cho các nữ sĩ.

Giây tiếp theo, tiếng kêu thảm thiết truyền ra từ vòng bao vây của các nữ sĩ, thỉnh thoảng có thể thấy khôi giáp, thương y, thắt lưng, quần, giày bị lột ra văng lên giữa trời. Thi thoảng còn có mấy cái quần trong chế tác tỉ mỉ!

Tống Mặc không khỏi xoa mắt, không sai, đó quả thật là quần trong! Lựa này, gấm này, mọe, sao còn có cả ren nữa?!

Đội sau khi năm mươi kỵ binh bị lột sạch sẽ toàn thân từ trên xuống dưới, các nữ sĩ tựa hồ còn chưa đã ghiền. Tống Mặc lau mồ hôi lạnh, y nhìn thấy rõ ràng, có mấy bàn tay nữ sĩ vỗ lên hông đội trưởng kỵ sĩ Saivans và tiền đội trưởng Gilles!

Tống Mặc lập tức tỉnh ngộ, sau khi cướp tài sẽ cướp sắc, đây mới là chân lý của kẻ ăn cướp.

Mà các nam nhân sau khi dọn sạch chiến trường, lúc này mới bắt đầu thanh lý vết thương trên người mình. Hơn tám mươi nam nhân, có một nửa bị thương, may là không ai mất mạng. Vết thương đều do cường cung tạo nên, cách xử lý rất đơn giản, rút mũi tên trên lưng ra, có thuốc trị thương thì đắp lên một chút, không có thuốc thì trực tiếp dùng vải bịt lại, xong chuyện.

Tống Mặc gãi đầu, đây mới là dũng sĩ, dũng sĩ chân chính!

“Lãnh chủ đại nhân.”

“Cái gì?”

“Vết thương trên vai ngài cũng cần xử lý một chút.”

Vết thương trên vai?

Tống Mặc quái dị nhìn Johnson một cái, sau đó nghiêng cổ, với động tác độ khó cực cao, nhìn thấy mũi tên cắm trên vai mình...

Johnson thấy Tống Mặc không nói gì, còn cho rằng lãnh chủ muốn hẳn giúp đỡ, trực tiếp ra tay rút mũi tên xuống...

Giây tiếp theo, tiếng kêu thảm thiết của Tống Mặc vang vọng trời xanh, thật lâu không dứt.

“Johnson, ta muốn giết ngươi!”

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Hiếu Lâm

> Đánh thắng trận rồi, tự nhiên phải chúc mừng.

Trước phủ lãnh chủ lại đốt lửa, mùi thịt nướng hấp dẫn mọi người, Tổng Mặc uyển chuyển cự tuyệt lời mời của các cô nương, một mình ngồi trước đồng lửa, cầm một miếng thịt ngựa ăn mờ đầy miệng.

Quý tộc lễ nghĩa gì đó, trước thịt nướng, đều phải nhường đường. Đừng thấy lượng thịt ngựa hôm nay được chia nhiều, người trong lãnh địa đều nhiều năm không thấy đồ tanh, thịt ngựa được chia lần trước còn không đủ dính kẽ răng, khó khăn lắm mới lại có một cơ hội mở da bụng, ngay cả mấy hài tử mới mọc mấy cái răng cũng biết, không liều mạng nhét vào bụng là đồ ngốc.

Lần này, các địa tinh cũng ra khỏi phủ lãnh chủ. Tuy hơn năm mươi con địa tinh tự nổi một đồng lửa khác, không có lãnh dân nào tới chung, nhưng ít nhất các lãnh dân không còn tức giận nhìn chúng nữa. Thỉnh thoảng địa tinh còn sẽ tiến cử gia vị đặc chế của mình với các lãnh dân, Tổng Mặc nhìn thế nào, cũng cảm thấy lộ gia vị này quen mắt...

Được rồi, vì bầu không khí tối nay, y nhin, trở về sẽ tính toán với những con da xanh này sau.

Tổng Mặc ăn xong miếng thịt ngựa lớn bằng nắm tay, khi định đi lấy thêm một miếng, mấy cô nương trẻ tuổi đã đi tới, đây là đợt thứ ba của tối

nay rồi. Không ngoài dự liệu, Tống Mặc lại lần nữa lắc đầu, các cô nương chỉ đành chán nản bỏ đi.

“Lãnh chủ đại nhân, ngài không nên cự tuyệt nhiệt tình của các cô nương.” Lão John đi tới cạnh Tống Mặc, muốn khuyên Tống Mặc. Thái độ của lãnh chủ chuyển biến quá nhanh cũng quá không bình thường, chỉ cần là nam nhân, ai cũng sẽ không nhẫn tâm cự tuyệt nhiều cô nương trẻ tuổi xinh đẹp như thế? Lẽ nào, là vì chuyện tốt lần trước bị cắt ngang, phương diện nào đó đã xảy ra vấn đề rồi?

Lão John càng nghĩ càng thấy là khả năng này, khó trách lãnh chủ đại nhân chết cũng không nói tối hôm đó rốt cuộc xảy ra cái gì...

Nhìn vẻ mặt lão John càng lúc càng xoắn xuýt, giác quan thứ sáu của Tống Mặc cho y biết, tốt nhất đừng hỏi lão John hiện tại đang nghĩ gì, y khẳng định sẽ không muốn biết đáp án.

Nhẫn tâm cự tuyệt nhiều em xinh đẹp như thế cũng là bất đắc dĩ. Trải qua chuyện em gái giả lần trước, Tống Mặc cảm thấy, so với việc thoát khỏi thân phận trai tơ, thì an toàn bản thân quan trọng hơn. Vạn nhất em gái lần này không phải biến thành anh trai, mà ra cự long gì đó, thì y sẽ trực tiếp bị đè chết trên giường.

“Quản gia, tối nay ta không có tâm tình.”

Câu trả lời của Tống Mặc không thể khiến lão John vừa lòng, ông ngược lại càng lo lắng. Nếu phương diện nào đó của Tống Mặc thật sự xảy ra vấn đề, nhà Grilan sẽ phải tuyệt hậu, ôi, không, ông quá có lỗi với lão lãnh chủ rồi!

Lão John rõ ràng không định dễ dàng bỏ qua cho Tống Mặc, Tống Mặc bị bức đến mức thật sự không còn cách nào, phun ra một câu: “Quản gia, ông phải biết, cưỡi ngựa trắng không nhất định là vương tử, trước nhô sau phòng cũng không nhất định là con gái...”

Vừa nói xong, Tống Mặc đã hồi hận, vội ngậm miệng, nuốt lời còn lại vào miệng.

Lão John nhìn Tống Mặc, không hiểu ý của Tống Mặc lắm.

Hiển nhiên, chuyện em gái biến thành anh trai thần kỳ này, người bình thường rất khó tưởng tượng.

Tống Mặc bắt đầu cảm thấy, kẻ thích giao tiếp với người thông minh, thuần túy là tự ngược. Có một nhân vật kiểu Gia Cát Lượng bên cạnh, người nói một câu, hẳn có thể đoán ra được ba câu tiếp theo, sớm muộn cũng bị suy nhược thần kinh.

Như lão John thế này thật tốt, cho dù y nói lỡ miệng, lão nhân gia vẫn không thể đoán ra được cái gì.

Nhưng Tống Mặc cao hứng quá sớm. Lão John quả thật không hiểu ý Tống Mặc, nhưng không trở ngại ông liên tưởng lời của Tống Mặc.

Cười ngửa trắng không nhất định là vương tử, trước nhô sau phồng không nhất định là con gái?

Không phải vương tử, không phải con gái?

... Là vương tử, không phải con gái?

Không phải con gái?!

Nghĩ tới khả năng nào đó, lão John kinh sợ, quay mạnh đầu nhìn Tống Mặc, đối phương đang hưng phấn bưng bưng cùng các địa tinh thảo luận vấn đề xây dựng thành ngầm. Dưới ánh lửa, đôi mắt màu đen đỏ, sáng tới kinh người.

Không phải như ông nghĩ đó chứ?

Lão John vội lắc đầu, cảm thấy mình nghĩ nhiều, nhưng khi thấy Johnson bị Tống Mặc gọi qua, thấy Tống Mặc gác tay lên vai Johnson... lão quản gia cảm thấy tim mình sắp vọt lên cổ họng.

Lẽ nào đây mới là ý của lãnh chủ đại nhân?

Vì không phải con gái, cho nên nhất định phải là anh trai?!

Nhìn từ một trình độ nào đó mà nói, lão John đã sờ được bậc cửa của chân tướng, nhưng trước khi bước vào cửa lại queo ngoặt, hơn nữa càng đi càng xa.

Ánh mắt lão John giống như tia X quang chiếu vào Johnson, nếu ánh mắt có thể giết người, Johnson hiện tại chắc chắn đã bị chọc thành cái rỗng. Thực tế, cái vai Johnson bị Tống Mặc ‘gác’, đã xanh tím. Nếu điều kiện cho phép, Tống Mặc tính ra sẽ trực tiếp đỡ cánh tay của Johnson xuống. Vết thương của y, hiện tại vẫn còn đau đó.

“Lãnh chủ đại nhân, tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi.” Johnson nói mang ý khóc.

“Ừ, biết sai là tốt.” Tống Mặc thỏa mãn.

“Cho nên, ngài có thể đừng để quản gia nhìn chăm chăm tôi nữa không? Tôi thà bị ngài vắn hai tay thành sợi dây thừng, cũng không muốn bị quản gia nhìn chăm chăm như thế, tôi sẽ mơ ác mộng đó.”

“...”

Đêm khuya, tiếng huyền não dần an tĩnh lại.

Các lãnh dân ăn no uống đủ trở về nhà, mang cảm giác hạnh phúc khi no bụng chìm vào mộng đẹp. Tống Mặc trở về phủ lãnh chủ thì lại không

ngủ, mà đi tới trước cửa tầng hầm nơi nhốt các kỵ binh vương quốc Obi, mở cửa sổ nhỏ ở trên, nhìn vào đám tù binh bên trong.

Trừ những kẻ đã đi gặp thần Quang Minh, tất cả tù binh đều bị nhốt ở đây. Bao gồm Saivans và Gilles, hơn bốn mươi đại nam nhân đều bị lột sạch sẽ, toàn thân từ trên xuống dưới chỉ có một tấm thảm che chắn. Đây là quản gia tốt bụng, nếu làm theo ý Tổng Mặc, căn bản sẽ không phạm thảm như thế, một người ột miếng vải nhỏ, đủ giải quyết vấn đề rồi.

Nói không chừng, không cho bọn họ được bọc kín kẽ như thế, còn tạo phúc cho các đồng bào nữ tính trong lãnh địa. So với dáng vẻ thô kệch mặt râu quai nón của nam nhân Grilan, những kỵ binh này phần lớn đều xuất thân tốt đẹp, vì thuận tiện đội nón mang phục sức, râu dưới cằm đều được cạo sạch, chỉ có môi trên chừa lại hai nhúm râu được cắt sửa chỉnh tề. Cho dù lúc này vô cùng nhếch nhách, cũng vẫn chỉnh tề anh tuấn hơn nam nhân Grilan.

Nhưng sự anh tuấn này khiến các nam nhân rất khó chịu. Tổng Mặc cũng khó chịu, nhưng nguyên nhân y khó chịu lại khác.

Đóng cửa sổ cái rầm, Tổng Mặc ôm tay nhíu chặt mày, nên xử lý những kẻ này thế nào?

Những tù binh này hầu như ai ai cũng bị thương, nếu muốn họ làm việc, thì phải tìm thầy thuốc cho họ trước. Trong lãnh địa của gia tộc Grilan có thợ rèn, có thợ mộc, có thợ săn, có nông phu, chính là không có thầy thuốc! Người ở đây đã rèn luyện được thân thể ngoan cường trong hoàn cảnh khốc liệt, bệnh nhỏ thì chịu đựng, ngủ một đêm, hôm sau không còn chuyện gì. Bệnh nặng thì cũng phải chịu, thực sự chịu không nổi thì mới có người già vào núi tìm mấy gốc thảo dược, tìm đúng thì ngày hôm sau có thể nhảy nhót, tìm không đúng, trực tiếp đứt hơi.

Không ai phát giác như vậy có gì không đúng. Tống Mặc sau khi biết tình huống này, hạ quyết tâm phải cải thiện nó, nhưng một lời của lão John khiến Tống Mặc lập tức ủ rũ.

Muốn có thầy thuốc, thì phải đi tìm Quang Minh giáo hội?

Từ lúc nào thầy thuốc và thần côn đã móc nối với nhau?

Quang Minh giáo hội sở dĩ có thị trường lớn ở đại lục như thế, ngay cả quốc vương cũng không thể ngang nhiên đối địch giáo hội, chỉ vì các chủ giáo trừ diễn thần côn ra, còn thường xuyên sắm thêm vai thầy thuốc. Y thuật của họ chỉ truyền cho tu sĩ trong giáo hội, tuyệt đối không truyền ra ngoài.

Muốn trở thành thầy thuốc, thì trước tiên phải trở thành tu sĩ. Ngay cả thầy thuốc George trị bệnh cho Tống Mặc cũng là tu sĩ hữu danh vô thực của Quang Minh giáo hội, nếu không phải lão John lấy ra ‘trọng kim’, cộng thêm chút giao tình với lão Grilan, căn bản sẽ không tới chỗ nghèo mạt này.

Đương nhiên, giao tình có sâu cũng không thể thắng được giá trị của kim tệ, thỉnh thoảng tới Grilan tán dóc thì được, thường trú là tuyệt đối không thể. Hơn nữa y thuật của George thực sự không tính là inh, dù sao hẳn chỉ là một tu sĩ ‘hữu danh vô thực’. Cũng như đại đệ tử nhập thất và đưa quét tước trước sơn môn, võ công có thể cùng một trình độ sao?

Nhớ lại mình bị một kẻ gà mờ trị liệu, còn ‘cam tâm tình nguyện’ vì thế mà bỏ ra một món ‘tiền chần’ lớn, Tống Mặc liền cảm thấy thế giới này không phải hắc ám bình thường.

Lâu dần, Quang Minh giáo hội lũng đoạn sự nghiệp y liệu của đại lục, điều này khiến rất nhiều quốc vương vô cùng đau đầu. Tệ hơn nữa là, những vị thần côn biết y thuật này, nhiệt tình đối với chính trị không phải cao bình thường. Hơn nữa chính kiến thường xuyên sẽ đối nghịch với quốc vương.

Nói đạo lý với họ, họ sẽ đưa thần dụ ra cho người.

So võ lực với họ, họ sẽ bãi công để uy hiếp người. Một khi giáo hội bãi công, khẳng định sẽ xảy ra loạn lớn.

Vì thế, các quốc vương càng đau đầu.

“Cho nên nói, cái Quang Minh giáo hội đó, thực tế chỉ là một đám chủ nghĩa thần côn, tổ chức phản chính phủ do một đám có nghề tay trái là thầy thuốc tập hợp nên? Hơn nữa còn được phần lớn dân chúng ủng hộ?”

Tổng Mặc vuốt cằm, nếu bốn x đảng cũng có trình độ này, thì sẽ không bị chú Sam bạo xx rồi. (Chú Sam: Uncle Sam, lấy những từ đầu của United States of America, là một từ nhân cách hóa quốc gia chỉ nước Mỹ và đôi khi cụ thể hơn là chỉ chính phủ Mỹ.)

Grilan quá nghèo khó, vôi của giáo hội mấy trăm năm cũng không vươn tới đây, vươn tới làm gì, xóa nghèo sao? Nếu vậy thì lão Julien năm mớ cũng sẽ ghen tỵ ngưỡng mộ chết được.

Nhưng vấn đề cũng tới rồi, không có giáo hội, thì không có thầy thuốc, Tổng Mặc nếu muốn phát triển sự nghiệp y liệu vệ sinh ở lãnh địa của mình, khẳng định không thể đi vòng qua giáo hội.

Tổng Mặc không muốn chủ động tìm một đám thần côn đến lãnh địa của mình nói này nói nọ. Cách tốt nhất, chính là tìm cơ hội bắt một người tới. Dù sao y là kẻ cướp, trừ ăn cướp, bắt cóc tổng tiền cũng là một phương thức mưu sinh.

Nói đơn giản chút, y là ăn cướp y sợ ai!

Nhưng Tổng Mặc hiện tại vẫn không có tinh lực để dựng kế hoạch bắt cóc tổng tiền giáo hội, y cần phải giải quyết vấn đề đi hay ở của những tù binh này.

Giết không được, như vậy thật không phù hợp với tiêu chuẩn hành sự của y.

Thả cũng không được, phí công sức bắt bọn họ tới đây, rồi cứ thả như thế? Rõ ràng là lỗ vốn.

Muốn xem như lực lao động để sai khiến, thì phải trị thương cho họ trước. Mọe, vết thương của y cũng chỉ có lấy miếng vải cột lại thôi này, còn phải bỏ tiền tìm thầy thuốc cho họ? Nghĩ thật đẹp!

Đây cũng không được, kia cũng không được, Tống Mặc nghĩ tới đau đầu. Lẽ nào, thật sự phải dùng một miếng vải cột họ lại, thả đi trong lãnh địa làm triển lãm lưu động, để làm phong phú cuộc sống ngoài giờ của phụ nữ lao động quảng đại?

Y sẽ bị những nam nhân phần nộ xé nát.

Lúc này, lão quản gia John mang tới cho y một tin xấu khác.

“Quản gia, ông không phải đang đùa chứ?”

“Đương nhiên không phải.” Lão John nghiêm túc nói: “Tôi tuyệt đối sẽ không đem chuyện này ra đùa.”

Nghe lão John nói, Tống Mặc dờ ra. Đánh thắng một trận, tiểu kim khố của y lại thấy đầy? Cũng có nghĩa là, nếu không nghĩ biện pháp, y sẽ phải phá sản?

Muốn kiếm được kim tệ trong thời gian ngắn, trừ lại đi ăn cướp, thì chỉ có thể đánh chủ ý lên người đám tù binh dưới tầng hầm.

Trực tiếp đòi tiền chuộc? Như vậy không hiện thực. Vạn nhất đối phương phái nhiều kỵ binh tới nữa thì sao? Nếu bọn họ đã muốn cung nỏ liên phát...

Tổng Mặc chậm rãi híp mắt, xem ra, y nhất định phải nói chuyện với đội trưởng kỵ binh Saivans rồi.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Các Kỵ Sĩ Hiến Thân Vì Nghệ Thuật

> Saivans được mang ra khỏi tầng hầm.

Tổng Mặc đặc biệt chuẩn bị canh nóng và bánh mì cho hăn. Làm giao dịch với người ta, thì phải biểu đạt chút thành ý nên có.

Nhìn canh nóng và bánh mì trước mặt, lại nhìn Tổng Mặc ngồi đối diện đầy tươi cười, Saivans muốn nói, so với thức ăn, hăn càng muốn một cái quần hơn.

“Quần? Người không cảm thấy nam nhân mặc đầm cũng là một dạng thời thượng sao?”

Biến mọe nó đi thời thượng!

Saivans xem chút phun máu.

Là một đội trưởng kỵ binh thân kinh bách chiến, hăn đã trải nghiệm qua trăm trận chiến lớn nhỏ đủ cả, gặp đủ dạng kẻ địch. Nhưng cái thứ giống như người Grilan, từ vũ khí tới khôi giáp, từ thượng y tới quần, thậm chí quần trong cũng không buông tha, hăn vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Quả thật là tán tận lương tâm, phát rồ mất trí!

“Ít nhất trả quần trong cho ta!”

“Chuyện này chúng ta có thể đợi lát hãy nói, ta đề nghị người tốt nhất nên ăn chút đồ trước.”

Nhìn nhau mấy giây, Saivans đội trưởng khuấy phục. Cầm muống lên, múc một chút canh nóng, bỏ vào miệng.

Tổng Mặc rất vừa lòng với thái độ của Saivans, đây là người thông minh. Nhưng làm mua bán với người thông minh, càng phải cẩn thận hơn.

Saivans dùng tốc độ nhanh nhất ăn xong bữa khó quên nhất trong đời, thị nữ bưng khay xuống, cửa bị đóng từ bên ngoài. Trong phòng chỉ còn lại ba người, Saivans, Tổng Mặc Grilan, và lão quản gia John trung thành của Grilan.

Tổng Mặc cười híp mắt dựa vào lưng ghế, ngón tay gõ gõ lên bàn, chậm rãi nói: “Không biết người có từng nghe qua câu nói thế này, tương phùng tất có duyên.”

Có duyên?

“Từ lần đầu tiên thấy người, ta đã cảm thấy, giữa chúng ta, thật ra rất có duyên phận.”

Rất có duyên?

“Nếu chúng ta đã rất có duyên phận, vậy tại sao không tiếp tục phát triển duyên phận này chứ?”

Saivans trong một thoáng có hơi mù mờ, sau đó tức giận. Khó trách y sẽ dung túng những nữ nhân kia lột sạch họ! Tên vương bát đản vô sỉ này!

Saivans đứng bật dậy, hai tay nắm chặt, đập mạnh lên bàn, tức giận nhìn Tổng Mặc: “Thu lại suy nghĩ dơ bẩn của người đi, ta sẽ không đáp ứng!”

Tổng Mặc chớp chớp mắt, y dơ bẩn? Dơ bẩn chỗ nào?

“Cái này...”

“Người không cần nói nữa, nói gì ta cũng không đáp ứng!”

“Không phải, ta nói...”

“Có nói cũng vô dụng!”

Ba lần hai lượt bị ngắt lời, Tống Mặc cũng bực, đứng lên vỗ bàn, “Câm miệng, nghe ta nói!”

Saivans trừng mắt, cứng cổ thà chết không khuất phục.

Tống Mặc chép miệng, “Thảm rồi, ban ngày ban mặt khoe chim, thật khó coi.”

Thoáng chốc, yên lặng không tiếng động.

Sắc mặt Saivans đen như đáy nồi, hăn khoe chim là vì ai? Vì ai?! Lửa giận thiêu đốt lý trí cuối cùng của Saivans, hăn siết chặt nắm tay, tấn công Tống Mặc!

Một tiếng vang nặng nề truyền ra trong phòng, tùy tùng canh ngoài cửa vừa định xông vào, âm thanh của Tống Mặc đã truyền ra: “Không được vào!”

Mệnh lệnh của lãnh chủ không thể trái lại, tùy tùng đứng yên tại chỗ.

Trong phòng, Saivans ngã nhào dưới đất, lão John một chân dẫm lên bụng Saivans, không nghiêng không chệch, dậm ngay đúng vết thương của hăn. Vừa rồi Saivans chính là bị lão quản gia đạp cho ngã. Đừng thấy lão John đã có tuổi, nhưng đạp ngã một thương binh, vẫn không thành vấn đề.

Tống Mặc ngồi xổm xuống đất cười hi hi để dao găm lên cổ Saivans, “Đội trưởng đại nhân, quản gia của tôi tính tình không tốt lắm, lượng thứ

nha.”

Dao gác lên cổ, có thể không lượng thứ sao?

“Được rồi, chúng ta nói lại việc chính.” Tống Mặc vỗ mạnh sống dao lên mặt Saivans, “Đội trưởng đại nhân, làm một giao dịch thế nào?”

Giao dịch? Giao dịch gì? Lễ nào?!

“Nếu còn dám mắng ta dơ bẩn, ta sẽ cắt lưỡi người!”

Saivans mở miệng rồi ngậm lại.

Tống Mặc kề sát tai Saivans, thấp giọng nói vài câu, sắc mặt Saivans trở nên rất cổ quái. Ánh mắt nhìn Tống Mặc, giống như nhìn một kẻ bệnh thần kinh.

“Đội trưởng Saivans, lễ nào người không cảm thấy giao dịch này một khi thành công, đối với mọi người đều rất hữu ích sao?”

Hữu ích? Hẳn không cảm thấy, hẳn chỉ cảm thấy lãnh chủ này ngôn ngữ thô鄙, hơn nữa suy nghĩ viển vông.

“Thứ ta nói thẳng, Grilan quả thật có vũ khí tiên tiến, nhưng sử dụng vũ khí chỉ là một đám nông phu! Một đám nông phu may mắn đánh bại năm mươi khinh kỵ binh, nhưng nếu là một trăm, hoặc nhiều hơn thì sao? Các người không có bất cứ phần thắng nào, ta tại sao còn phải mạo hiểm giao dịch với người? Ta tin, kết cục tương lai của người, sẽ không tốt hơn ta hiện tại bao nhiêu.”

“Người là nói bị lột sạch quần trong, thuận tiện bị vỗ mông vài cái?”

Trên trán Saivans phức lên gân xanh, hẳn muốn giết người!

“Ta nghĩ, người vẫn chưa hiểu rõ ý ta. Ta không tự đại đến mức cho rằng dựa vào mấy trăm người nhỏ bé, thì có thể khiêu chiến với quốc gia cường đại nhất trên đại lục.” Tổng Mặc ngừng một lát, mới nói tiếp: “Vì ta biết mình khẳng định không thắng được, mới đưa ra giao dịch này.”

“Tại sao là ta?”

“Vì hiện tại người đang là tù binh của ta, mặc ta bài bố, nhất định phải nghe ta.”

Gân xanh trên trán Saivans lại tăng thêm một cọng, hít sâu một hơi, “Ta cần suy nghĩ.”

“Còn cần suy nghĩ cái gì chứ? Chỉ cần người ngậm miệng trong một vài chuyện nào đó, thì có thể đem loại máy bắn đá này hiến cho quốc vương của người.” Tổng Mặc không nhắc tới tổng đốc Panvi, mà trực tiếp nói quốc vương, tin rằng Saivans sẽ hiểu ý y.

Saivans chỉ nhúu chặt mày, không nói gì.

“Nghĩ thử xem, khoảng cách bắn ra càng xa, uy lực càng lớn, có thể dễ dàng đập nát một mặt tường thành.” Trong quá trình Tổng Mặc nói chuyện, vẫn luôn nhìn chăm chăm Saivans, vẻ mặt Saivans nói cho Tổng Mặc biết, hắn đã động tâm rồi. “Nghe nói biên giới vương quốc Obi và vương quốc Sabisand vẫn không thái bình, tường thành Sabisand có thể nói là khó công phá nhất cả đại lục. Đối với vương quốc Obi hiện tại thì cần cái gì chứ?”

“Tổng đốc sẽ không dễ dàng buông tay.”

“Người có thể nói với hắn, không có cung nỏ liên phát, nhưng có một loại cung nỏ một phát tốc độ bắn rất nhanh, kỵ sĩ thông thạo kỹ thuật hoàn toàn có thể thao tác một tay. Ta sẽ cung cấp cho người mấy hàng mẫu, sẽ không có bất cứ ai nhìn ra đầu mối.”

“Nhưng nhìn thấy vũ khí này, còn có binh sĩ của Gilles, bọn họ không bị người bắt làm tù binh.”

“Cái này cần người tới giải quyết, đội trưởng Saivans. Nếu toàn bộ vấn đề đều ném cho ta, tại sao ta còn phải giao dịch với người?”

Tiếp tục ở lại Grilan làm tù binh, hay là dẫn binh sĩ của hắn về nhà?

Dường như đã trôi qua thời gian dài như một thế kỷ, Saivans cuối cùng gật đầu.

Tổng Mặc cười, sau đó búng tay, cửa mở ra, năm tráng hán và ba lão địa tinh đi vào. Saivans đột nhiên có một dự cảm rất không tốt.

“Đội trưởng đại nhân, không cần khẩn trương, đây chỉ là để tránh về sau người trở mặt không nhận thôi.”

Tổng Mặc vừa nói xong, các đại hán đã ào lên, Saivans cố gắng chống chọi, thậm chí trên người vẫn bị kéo xuống, thân thể cường tráng màu cổ đồng của nam tính, trần trụi phô ra trước mặt mọi người.

Tổng Mặc huýt sáo một tiếng, thân hình thật đẹp đó.

Saivans bị năm đại hán chia ra nắm giữ tay chân, cột lên ghế, Tổng Mặc đứng một bên thỉnh thoảng chen vào vài câu, “Tay thế này, chân thế này, đầu cúi xuống, rất tốt!”

Mấy phút sau, tượng Người suy tư phiên bản đại lục Quang Minh ra lò. Chẳng qua, trên thân Người suy tư này có cột dây thừng.

Tổng Mặc đi quanh Saivans mấy vòng, sau đó nói với các địa tinh: “Các người không phải vẫn luôn muốn học phương pháp hội họa của ta sao? Cơ hội đang ở ngay trước mắt, người mẫu nguyện ý hiến thân vì nghệ thuật cũng không dễ tìm, phải trân trọng.”

“Đội trưởng Saivans, người phải biết, có thể hiến thân vì nghệ thuật, là chuyện rất vinh quang và vĩ đại.”

Vinh quang mẹ mi, vĩ đại mẹ mi! Saivans vừa định mở miệng chửi, đã bị một cục vải nhét vào miệng.

Tổng Mặc và ba lão địa tinh dàn hàng ngang, trước mặt đặt giá và bảng vẽ, nhìn Saivans, bắt đầu hạ vuốt, à, không đúng, hạ bút.

Vẽ được một nửa, Tổng Mặc buông bút xuống, đi tới trước mặt Saivans, thấp giọng nói: “Nếu ta phát hiện, chuyện không phát triển theo ta đã nghĩ, ta sẽ cho cả đại lục Quang Minh thưởng thức bắp đùi và đôi mông chắc nịch gợi cảm của người. Đừng mơ giết người diệt khẩu, làm vậy chỉ khiến kết quả này đến càng nhanh.”

Mắt Saivans tức đến đỏ bừng, từng thấy vô sỉ, nhưng chưa thấy vô sỉ như thế! So với vô lại càng vô lại hơn, so với lưu manh còn lưu manh hơn!

“Đương nhiên, hưởng thụ đãi ngộ này không chỉ là người, các kỵ sĩ của người, cũng sẽ không thoát được.” Tổng Mặc đi lại chỗ giá vẽ, bắt đầu cầm bút tiếp. “Nếu người muốn mang những họa tác vĩ đại này về nhà đóng cửa tự thưởng thức, kim tệ là không thể thiếu. Nếu người không đối phó được ai, cũng có thể mua bức họa của hãn về sử dụng, ta bảo đảm giá cả hợp lý, già trẻ không lừa.”

Bắt giữ con tin đòi tiền chuộc chỉ là vụ mua bán một lần, sớm đã quá thời, giữ kín cửa nẻo mới là vương đạo!

Chuyện đã tới nước này, Tổng Mặc cuối cùng cũng lộ mặt kẻ cướp ra, chỉ là, các kỵ sĩ bị Tổng Mặc xem như dê con chờ mổ thịt, đã định sắp bị kích rồi. Muốn giữ gìn ‘trinh tiết’ của mình sao? Có thể, lấy kim tệ ra.

Bản gốc?

Xin lỗi, đâu phải hình chụp, làm gì có bản gốc.

Dám đến nhà kẻ cướp giờ trò lưu manh, thì phải có giác ngộ mình bị lưu manh lại. Làm ăn với kẻ cướp, thì phải chuẩn bị sẽ bị mổ.

Một tiếng sau, họa tác vĩ đại của đội trưởng Saivans hoàn thành, Tổng Mặc đặc biệt tặng cho đội trưởng Saivans một bức trong đó, miễn phí, làm kỷ niệm, bức này có thể giúp Tổng Mặc thức tỉnh đội trưởng Saivans, hậu quả keo kiệt kim tệ.

“Chỉ cần người muốn, loại tranh này, muốn bao nhiêu, có bấy nhiêu.”

Vô sỉ, quá mức vô sỉ!

Trước khi Saivans bị chọc tức tới mức đi gặp thần Quang Minh, Tổng Mặc quả đoán đưa hân về tầng hầm. Một ngày tiếp theo, các kỹ sĩ lục tục bị mời ra ngoài, cùng lãnh chủ Grilan tiến hành hội đàm hảo hữu, sau đó về mặt xanh mét bị đưa về. Những người khác hỏi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng không có một ai mở miệng.

Bị lãnh chủ nghèo tới phát điên này tổng tiền, nhưng lại chỉ có thể đánh rưng rưng và phun máu, tự nhận xui xẻo. Quả thật là đại nhục!

Tất cả kỹ sĩ may mắn sống sót, đều bắt đầu ngưỡng mộ đồng liêu đã đi gặp Quang Minh thần, bọn họ lần đầu tiên phát hiện, sống còn chịu tội hơn cả chết!

Một tuần sau, bốn mươi bức vẽ nghệ thuật lửa nam bày trong một căn phòng của phủ lãnh chủ. Trước khi đưa đội trưởng Saivans và các kỹ sĩ của hân đi, Tổng Mặc đặc biệt dẫn bọn họ tới tham quan một chút.

“Thật là nghệ thuật vĩ đại, tại đây, ta biểu đạt tạ ý chân thành nhất đối với chư vị đã hiến thân vì nghệ thuật.”

Tạ ý biến xx đi!

Tất cả kỵ sĩ đều xanh mặt bỏ đi, cho dù Tống Mặc có trả y phục và khôi giáp lại cho họ, cũng không thấy sắc mặt các kỵ sĩ tốt hơn bao nhiêu.

Đứng trước phủ lãnh chủ, nhìn các kỵ sĩ đi xa, Tống Mặc gật đầu với các địa tinh sớm đứng đợi một bên, trong nhà nuôi dưỡng tập đoàn trộm cắp lớn nhất đại lục, không thể nuôi phí.

“Lãnh chủ đại nhân, ngài yên tâm đi, chúng tôi sẽ luôn đi theo họ, nhất định sẽ thành công xâm nhập vào phòng ngủ của tổng đốc, trộm được thứ ngài muốn!”

“Rất tốt.”

Tống Mặc gật đầu. Nhất định phải bảo hiểm hai bên, tranh x của các kỵ sĩ vẫn chưa đủ, tổng đốc cũng phải cống hiến cái đẹp nội tại của hắn!

Nếu tổng đốc này kiên trì khẳng khẳng theo ý mình, y sẽ dán tên lên cái đẹp nội tại của hắn, đưa cho quốc vương bệ hạ tại thủ đô Obi! Hơn nữa dâng ột phong thư tình tràn đầy không khí màu hồng phấn, tình cảm lai láng, thư viết: Hiến dâng tình yêu chân thành nhất của ta cho ngài, quốc vương bệ hạ của ta!

Quốc vương Hắc Viêm đang ký văn kiện trong vương cung, đột nhiên cảm thấy sau lưng phát lạnh. Cầm ấn chương lên, con mắt màu vàng nhạt đặt lên mấy hàng chữ cuối cùng của văn kiện, lỗi giác sao?

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Thật Ra, Ta Rất Thiện Lương

> Hai ngày sau, các địa tinh ra ngoài làm việc đã trở lại.

Chuyến đi này thu hoạch phong phú, các địa tinh hiển chiến lợi phẩm cho Tổng Mặc, Tổng Mặc nhìn hai ngọn núi nhỏ trước mắt, đỉnh đầu hiện lên ba đường đen, mấy tên này, chắc không phải đã cướp sạch cả phủ tổng đốc chứ?

So sánh với thân hình nhỏ của địa tinh, lại nhìn núi nhỏ trước mắt, Tổng Mặc rất hoài nghi, bọn họ làm sao mang những thứ này vượt qua đường biên giới? Vệ binh thành môn và binh tuần tra biên cảnh đều mù hết cả sao?

Mình chỉ mang chút kim tệ và lương thực lại gần biên cảnh thôi mà đã gặp đen ăn đen, những địa tinh này mang một đồng lớn như thế huênh hoang vượt biên mà không gặp chuyện gì sao.

Hay là nói, đây là vấn đề nhân phẩm?

Tổng Mặc không hiểu gãi đầu, y vẫn luôn cảm thấy nhân phẩm của mình không tồi mà.

Các địa tinh bất kể Tổng Mặc đang nghĩ gì, Joybis tự cho là thân tính của lãnh chủ, chui vào một ngọn núi nhỏ trong đó, tìm ra thứ Tổng Mặc cần, đưa cho y.

“Lãnh chủ đại nhân, ngài xem.”

“Người xác định không sai lầm?”

“Tuyệt đối không có, lãnh chủ đại nhân!”

“Vậy sao?”

Tổng Mặc dùng hai ngón tay cầm mảnh quần trong bốn góc màu phấn hồng chế tác tinh xảo, y có nhận thức mới về tổng đốc Panvi của hành tỉnh tây bắc.

“Quản gia, ông từng nói, Panvi là nhà chính trị nghiêm túc, có dã tâm đúng không?”

“Đúng, lãnh chủ đại nhân.”

“Vậy cái này?” Tổng Mặc đưa cái đẹp nội tại màu phấn hồng trước mặt quản gia, “Giải thích thế nào?”

Lão John nghĩ nghĩ, nói: “Có lẽ, đây chỉ là một chút sở thích nhỏ cá nhân của tổng đốc Panvi.”

Một chút sở thích nhỏ?

Tổng Mặc chép miệng, theo như lý giải của y, Panvi tổng đốc rõ ràng là kẻ nội hàm. Hơn nữa nội tới ghen, trực tiếp rối loạn luôn.

Chẳng qua có cái này, Tổng Mặc càng nắm chắc hơn về chuyện mình định làm, nghĩ thử xem, một mảnh đẹp nội tại màu phấn hồng, theo tên Panvi, bị đưa tới trước mặt quốc vương Obi... nếu Hắc Viêm không bị tức chết tại chỗ, thì trăm phần trăm người chết sẽ là Panvi.

Đương nhiên, chỉ cần Panvi biết điều, Tổng Mặc sẽ không tùy tiện làm thế, từ đầu tới cuối, mục đích của Tổng Mặc, đều không phải là mạng sống của Panvi.

“Ta thật sự là một người lương thiện.”

Lời vừa nói ra, các địa tinh đã kinh ngạc chờ ra, nhìn Tống Mặc, cảm rớt xuống đất.

Da mặt của lãnh chủ nhân loại này dày cỡ nào vậy, dám không chút hổ thẹn nói mình rất lương thiện. Nếu Tống Mặc Grilan là người lương thiện, thì tất cả đồ vô lại lưu manh khắp thiên hạ đều nên cảm thấy nhục nhã mà đi đập đầu vào tường đi.

“Lãnh chủ đại nhân.” Lão John ho nhẹ một tiếng, ông tựa hồ cũng cảm thấy câu nói của Tống Mặc không được thỏa đáng, nhưng là một quản gia, thì không thể trực tiếp chỉ ra sai lầm của lãnh chủ, gián tiếp nhắc nhở một chút thì được. “Thân là một quý tộc, nên thành thật đối diện bản thân.”

“Ta rất thành thật.” Tống Mặc chỉ mắt mình, chớp chớp, “Nhìn đôi mắt chân thật của ta đi.”

Lão John không biết làm sao che trán, giáo dục của nhà Grilan, rốt cuộc xảy ra vấn đề chỗ nào? Lẽ nào, đây là hậu di chứng bị sét đánh? Sớm biết vậy, ông không nên trả hết tiền chần trệ cho George, tên lang băm đó! Thần côn!

Tống Mặc không để ý lão John u ám thầm thương tâm, quay đầu hỏi các địa tinh: “Joybis, trước khi các người về, có chú ý tin tức của mấy khinh kỵ binh Saivans không?”

Mấy địa tinh lắc đầu, rõ ràng, chúng chỉ lo trộm đồ, căn bản không chú ý những tù binh được thả ra kia đang làm gì.

Tống Mặc thở dài, bỏ đi, trước đó y không nói rõ với chúng, là sai lầm của y. Đừng thấy những địa tinh này rất thông minh, nhưng một khi đã làm việc, đầu óc chỉ còn một sợi gân.

“Nhưng...” Joybis do dự một chút, mở miệng nói: “Lãnh chủ đại nhân, chúng ta thấy chu nho trong địa lao của phủ tổng đốc hành tỉnh tây bắc.”

“Chu nho?”

“Đúng.” Joybis gật đầu, tiếp tục nói: “Có mười mấy người, họ bị nhốt ở đó rất lâu rồi.”

Chu nho sao?

Tổng Mặc ôm tay, ngón tay gõ gõ, nghe nói chu nho là chủng tộc thông minh nhất trên thế giới, cũng sống không như ý nhất. Người lùn mạnh mẽ vô cùng, có thể đào đá, địa tinh tuy danh tiếng không tốt, nhưng cũng có thể nuôi sống và bảo vệ bản thân, nhưng chu nho thì không giống vậy, sức mạnh của chúng thậm chí không so nổi với hài tử chưa đầy mười tuổi, ba chu nho cũng không cách nào kéo một cái cường cung. Vào thế giới vũ khí lạnh xúng vường này, một khi phát sinh tranh chấp với chủng tộc khác, chỉ có thể đợi mổ thịt.

Điều này khiến chu nho chỉ có thể phụ thuộc vào chủng tộc khác để sinh tồn, hoặc trực tiếp chạy tới trốn ở nơi ẩn mật nhất đại lục, nhưng phụ thuộc chủng tộc khác thì có thể sống tốt hơn sao? Rõ ràng không thể.

Đa phần chu nho đều chọn ẩn trốn, mấy trăm năm nay, trên đại lục Quang Minh rất ít khi có chu nho hiện thân.

Chu nho bị nhốt trong địa lao phủ tổng đốc tuyệt đối không thể nào là tự đưa tới cửa, trên tám mươi phần trăm là bị Panvi bắt.

“Joybis, những chu nho đó nói gì với người sao?”

“Không có.” Joybis lắc đầu, nhưng từ vẻ mặt nó, có thể nhìn ra nó đồng tình với những chu nho kia, “Nhưng họ sống rất tệ, so ra thì, kỳ bình nhân

loại bị lãnh chủ đại nhân ngài bắt được, quả thật là sống như ở thiên đường!”

Thiên đường?

Nếu đám người Saivans nghe được câu nói của địa tinh, không biết sẽ có cảm tưởng gì? So với loại thiên đường này, có lẽ họ càng muốn xuống địa ngục.

“Lãnh chủ đại nhân, không thể nghĩ biện pháp giải cứu họ sao?”

Tống Mặc quái dị nhìn Joybis, lòng đồng tình của địa tinh và lương tâm của chúng đều ít đến đáng thương, nếu không cũng không tới mức đi trộm lương thực của người nghèo. Có thể khiến Joybis đưa ra thỉnh cầu như thế, có thể thấy những chu nho này đã thâm lắm rồi.

Nhưng, muốn cứu bọn chúng, làm dễ lắm sao?

Sờ sờ cằm, Tống Mặc nói với các địa tinh: “Chuyện này để ta nghĩ đã, ta sẽ nhanh chóng cho các người đáp án, bất luận cứu hay không cứu.”

“Lãnh chủ đại nhân, ngài nói thật chứ?”

“Đương nhiên.” Tống Mặc hất cằm, “Ta lấy nhân cách của ta bảo đảm!”

Nhân cách?

Nhân cách của kẻ cướp... các địa tinh bắt đầu lo lắng.

Trong phủ tổng đốc hành tỉnh tây bắc vương quốc Obi, đang mây mù giăng phủ.

Tâm tình của tổng đốc Panvi chỉ có thể nói là chết tiệt, sau khi nhà của ai bị trộm vét sạch, đều sẽ không vui vẻ nổi.

Trừ bảo thạch và kim tệ, kẻ trộm còn cướp sạch tủ quần áo của hắn, ngay cả ra giường cũng bị cuỗm mất hai cái!

Thần Quang Minh tại thượng, đây tuyệt đối là do địa tinh làm!

Quan trị an đứng trước mặt Panvi, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, bảo hắn đi bắt địa tinh? Đùa à, nếu địa tinh dễ bắt như vậy, thì sẽ không còn là tập đoàn ăn trộm khiến cả đại lục đều đau đầu.

“Tổng đốc các hạ...” Quan trị an thử nói gì đó, nhưng bị Panvi trừng một cái, thì cái gì cũng không nói được nữa, ánh mắt tổng đốc thực sự quá dọa người.

Panvi không phải cố tình làm khó quan trị an, tâm tình tồi tệ là một mặt, đối với một nam nhân mà nói, chỉ mặc một cái quần quân trang ngồi trên ghế lạnh lẽo, quả thật giống như chịu khốc hình.

Quần quân trang yêu cầu là thẳng tắp, mà muốn thẳng tắp, thì chất vải nhất định phải chắc, lực chịu bền.

Nhà may vẫn đang cố gắng may y phục, tổng đốc đại nhân trước mắt chỉ còn bộ quân phục này để mặc, thế là, dưới tác dụng của lực ma sát, tổng đốc đại nhân bị kịch rồi.

Quan trị an đứng trước mặt tổng đốc bị kịch, lại càng thêm bị kịch.

Khi quan trị an gần như sắp bị Panvi trừng đến mức rút bội kiếm xoa cổ, cứu tinh lại tới.

Saivans yêu cầu yết kiến tổng đốc.

Saivans không mang về cung nỏ liên phát mà Panvi muốn, hơn nữa còn nói căn bản không có vũ khí này. Grilan chỉ có một loại cung nỏ một phát

tốc độ bắn rất nhanh, do công nghệ chế tạo phức tạp, số lượng thành phẩm cũng không nhiều.

Panvi bắt đầu không tin tưởng, nhưng tất cả khinh kỵ binh từ Grilan trở về đều cùng nói như vậy, Gilles trước đó thề sắt thề son cùng các kỵ binh của hắn cũng sửa lời, khiến Panvi bắt đầu bán tín bán nghi, có lẽ, thật sự không có cung nỏ liên phát?

Hy vọng càng lớn, thất vọng càng lớn. Panvi tổng đốc không đạt được thứ mình muốn, tự nhiên sẽ không có sắc mặt tốt đẹp gì với đám Saivans. Khen thưởng thì đừng mơ, không giáng chức mà may rồi.

Saivans và các kỵ binh căn bản cũng không để ý, bọn họ đều bận gom tiền đi chuộc tranh của mình về. Đối với một kỵ sĩ mà nói, tôn nghiêm và vinh dự chính là mạng sống. Một khi những bức tranh đó bị lộ ra ngoài, hậu quả không thể tưởng nổi, đến lúc đó, họ cho dù có mọc miệng toàn thân, cũng không thể nói rõ được.

Trước khi về, tên vô sĩ đó còn đặc biệt dẫn họ đi tham quan phòng bày trí tranh vẽ, nói một câu: “Những tác phẩm nghệ thuật này rất cuộc là cất riêng hay triển lãm công khai, toàn bộ do số kim tệ quyết định.”

Các kỵ sĩ còn có thể làm gì chứ?

Chỉ có thể gom tiền, cố gắng nhanh chóng đưa cho lãnh chủ đó.

Saivans và Gilles gom đủ số kim tệ mà Tổng Mặc yêu cầu trước tiên, phái người mau chóng đưa đi, hôm đó đã tới Grilan. Sau đó hai người kề đầu thương lượng một chút, quyết định sẽ nói chuyện máy bắn đá cho Panvi, bọn họ có thể trực tiếp hiến máy bắn đá cho quốc vương, nhưng làm như thế, sẽ gây sứt mẻ với Panvi, không đáng lắm.

Trên thực tế, Tổng Mặc nhắc Saivans hiến máy bắn đá cho quốc vương, quả thật không mang ý tốt gì. Nếu tổng đốc và đội trưởng kỵ binh của hành

tình tây bắc sút mẻ tình cảm, thì cuộc sống của y sẽ tốt hơn chút, đáng tiếc là, Saivans không mắc lừa.

“Tổng đốc đại nhân, ta vào rồi.”

Saivans đi vào phòng làm việc của tổng đốc, quan trị an lau mồ hôi lạnh bước ra, đứng ngoài cửa, chân cũng mềm đi. Làm nhân viên công vụ chính phủ, nhưng bất cứ lúc nào cũng phải đối diện nguy hiểm tính mạng, bộ hăn dễ lắm sao?

Ai cũng không biết Saivans rốt cuộc nói gì với tổng đốc, nhưng sau khi hăn rời khỏi phòng tổng đốc, bầu trời phủ tổng đốc đột nhiên trong xanh, mạng nhỏ của quan trị an cũng coi như giữ được.

Tổng Mặc sau khi nhận được kim tệ Saivans và Gilles đưa tới, cười híp mắt, vừa đếm kim tệ, vừa nhìn nam nhân thấp thỏm bất an ngồi đối diện, con mắt đảo đảo, nhớ tới chu nho trong địa lao phủ tổng đốc, liền có chủ ý.

“Có lẽ, còn cần Saivans đội trưởng giúp đỡ một chút...”

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Tinh Linh Không Nói Lý

> “Mười lăm chu nho, mua đứt.”

Tổng Mặc đứng trước cửa sổ lầu hai phủ lãnh chủ, luôn cảm thấy món làm ăn này mình chịu thiệt. Nếu chu nho không thông minh, hữu dụng như các địa tinh nói, y sẽ đem cái đám da xanh đỏ bỏ vào nồi hầm.

Cảm thấy vụ làm ăn này chịu thiệt, không chỉ có Tổng Mặc. Saivans nghe xong thị từng truyền lời, xem chút vác kiếm tổ chức đội ngũ đi ghết Grilan.

“Vô sỉ! Ăn cướp!”

Thị từng kéo nón, co cổ, chưa lúc nào hy vọng mình và bức tường dung làm một thể như hiện tại, trở thành bối cảnh hợp cách.

Đội trưởng đại nhân phát tiết xong lửa giận, quay đầu lạnh lùng nhìn hẳn hỏi: “Thứ mang về, người không có nhìn qua chứ?”

“Không có, tôi xin thề!” Thị từng vội giơ tay phải lên, “Tôi xin thề với thần Quang Minh, từ khi lãnh chủ Grilan giao nó cho tôi, tới khi tôi đưa nó tới trước mặt ngài, tôi tuyệt đối không có mở ra xem!”

“Hy vọng người không nói dối.”

“Tôi xin thề, tuyệt đối không có!”

“Tốt lắm, người đi trước đi.”

Sau khi cửa phòng đóng lại, Saivans đứng trước cửa sổ, sắc mặt tối tăm không rõ. Thị tùng không biết, là yêu cầu của lãnh chủ Grilan vô sỉ đã cứu hãn một mạng, nếu không phải Saivans cần hãn tiếp tục truyền tin, hãn đã đi gặp thần Quang Minh rồi.

Nhưng, đây chỉ là biến án tử của hãn từ lập tức chấp hành sang chậm rãi chờ đợi mà thôi. Saivans sẽ không để người biết giao dịch của mình và lãnh chủ Grilan sống trên đời. Những kỵ sĩ khác, bao gồm Gilles, cũng vậy.

Ném chuyện cứu chu nho lại cho Saivans suy nghĩ, Tổng Mặc đổ phần lớn tinh lực vào chuyện khác.

Dưới mặt đất phủ lãnh chủ đều đã bị các địa tinh đào rỗng, vì muốn xây dựng thành ngầm càng thêm kiên cố, các địa tinh cứ cách hai mươi mét, sẽ dựng một trụ đá bằng ba người ôm, mặt đất và vách tường đều phủ vật liệu tương tự như cẩm thạch, trên phần đỉnh họa đủ bức vẽ kể lại sự tích huy hoàng của gia tộc Grilan, chẳng qua, nhà Grilan nghèo túng, thực sự không có sự tích anh hùng nào có thể lôi ra, các lão địa tinh chỉ có thể khắc sự tích lãnh chủ Grilan dẫn các lãnh dân ‘anh dũng’ chống nộp thuế vào cho đủ.

Tổng Mặc đối với việc này khá bất mãn.

“Tưởng tượng, lẽ nào không biết tưởng tượng sao?” Tổng Mặc đứng trong đại thánh đã dựng xong, ngửa đầu nhìn mái vòm cao bằng mấy người. “Giết rỗng này, tạo phản này, đánh cướp này, nhiều thứ có thể ca tụng như thế, người khắc cái này làm gì?”

Giết rỗng? Ai dám khắc như thế lên nóc nhà mình, không sợ rỗng nhớ nhưng, đâm ột phát nát bét?!

Tạo phản, có thể miễn cưỡng soạn ra sự tích anh hùng kháng cự bạo chính, mà nhà Grilan trừ chống thuế, thì đòi đòi ‘lương dân’.

Đánh cướp, cái này tư liệu sống sẵn có, nhưng cái này có thể xem như sự tích huy hoàng để cho bên ngoài biết sao?

“Thế nào, không nguyện ý?”

“Không! Vô cùng nguyện ý! Lãnh chủ đại nhân.”

Trước mặt kẻ cướp, các địa tinh chỉ có thể khuất phục. Dù sao cũng không phải nhà của chúng, thích sao thì vậy thôi.

Nhưng các địa tinh không biết, trong năm tháng kéo dài sau này, bọn chúng đều sẽ sinh sống trong tòa thành ngầm do mình tạo ra này, thời khắc hứng cái mái nhà ‘giết rồng’ và ‘đánh cướp’ qua ngày.

Đa phần vật liệu đá dùng để tạo thành thành ngầm đều mua từ tay người lùn.

Người lùn giỏi đào khoáng và chế tạo binh khí, so với địa tinh không được người yêu thích, và chu nho trường kỳ tránh thế, người lùn rất được hoan nghênh tại đại lục Quang Minh. Nhưng, rất nhiều người đều không biết, một phần nhỏ người lùn, còn là thương nhân thông minh.

Các địa tinh thường xuyên qua lại với người lùn, phần lớn đồ đạc mà chúng trộm được, đều sẽ đổi thành lương thực và vật phẩm sinh hoạt khác. Tinh linh đừng mơ, không dùng tên bắn chúng đã là không tồi. Nhân loại không thích địa tinh, mỗi lần thấy địa tinh đều hô đánh hô giết. Địa tinh muốn tiêu thụ tang vật, chỉ có thể tìm người lùn.

Chẳng qua, lợi nhuận mỗi lần tiêu thụ, người lùn luôn chiếm phần lớn. Sự tinh anh của chúng luôn khiến địa tinh nghiêng răng nghiêng lợi. Nhưng sau khi người họ Tống nào đó bất chợt chen ngang, nhận thức này của địa tinh hoàn toàn bị đánh vỡ.

Thôn trưởng địa tinh từng nói với Tống Mặc thế này, “Chuyện các địa tinh không muốn làm nhất, chính là giao thiệp với thương nhân trong người

lùn. Nhưng từ khi gặp ngài, chúng tôi phát hiện, những người lùn này, thật ra đã rất phúc hậu rồi. Cho nên, làm ăn với chúng, ngài tuyệt đối không thể chịu thiệt.”

Đủ ba phút, Tống Mặc một chữ cũng không nói được.

Lão da xanh này đang châm chích y sao? Hay đang khen ngợi y?

Y cứ coi nó là khen ngợi đi. Nếu không nghĩ thế, y sẽ không nhịn được bẻ gãy cổ lão địa tinh ngay tại chỗ.

Người lùn đầu tiên Tống Mặc quen biết, là do thôn trưởng địa tinh giới thiệu cho y. Người lùn râu quai nón tên Rode này, chiều cao chỉ tới eo Tống Mặc, thân hình thô chắc mạnh mẽ, hai cánh tay cơ bắp cồm cộm, cổ cũng nhám như đầu.

Mặc tủa tử giáp chế tạo bằng sắt, sau lưng còn đeo một cái rìu cao hơn cả dáng người.

Đây là thương nhân sao?

Tống Mặc nhìn lão địa tinh, ánh mắt tràn đầy hoài nghi.

“Lãnh chủ đại nhân, đây là cách ăn mặc tiêu chuẩn của người lùn.” Lão địa tinh ghé vào tai Tống Mặc, “Dù sao họ không thuộc về bất cứ quốc gia nào, cũng không giống đội thương buôn nhân loại có quân đội và đội hộ vệ bảo hộ. Người lùn thích tự hành động, không muốn kết thành đội, chỉ có thể tự bảo vệ lấy mình.”

Tống Mặc gật đầu, quả thật, ở mỗi quốc gia đều có người lùn ở bất hợp pháp, nếu mà võ lực không đủ cao, đừng nói kinh thương, trực tiếp bị người ta đánh mấy gậy bắt về cũng có thể nữa là.

Giống như đám chu nho đáng thương đó.

Rode là một người lùn rất thông minh, quanh năm đi khắp đại lục Quang Minh, khiến hẳn quen thuộc với cách ăn mặc của quý tộc nhân loại. Họ khác với thương nhân, chú trọng mặt mũi và vinh dự giả dối, chỉ cần mấy câu tán dương, họ sẽ móc một đồng kim tệ mua thương phẩm của mình.

Tuy lãnh chủ Grilan nổi danh là nghèo mạt, nhưng những địa tinh này nói hẳn có đủ kim tệ để mua thương phẩm của mình. Rode sẽ không suy nghĩ kim tệ của Tổng Mặc từ đâu mà có, đối với thương nhân, có kim tệ, thì vạn sự đại cát.

Không có thứ gì đáng yêu hơn kim tệ.

“Lãnh chủ đại nhân tôn kính, xin chào!” Rode vừa nói vừa cong lưng, đưa tay cho Tổng Mặc.

“Xin chào.” Tổng Mặc cười híp mắt chào hỏi Rode. Không để ý tới cánh tay giơ ra giữa chừng của Rode. Lão John đứng sau lưng y ho lên một tiếng, Tổng Mặc co giật khóe môi. Lão John tiếp tục ho, Tổng Mặc tiếp tục giật. Lão John sắp ho tới mức cổ họng ra máu, Tổng Mặc xém chút giật tới mức thần kinh mặt mất khống chế, cuối cùng vẫn khuất phục dưới âm uy của lão John, đưa tay phải ra, “Rất vui được gặp người, Rode.”

Rode nâng tay Tổng Mặc, nhẹ hôn lên mu bàn tay y, da gà da vịt toàn thân Tổng Mặc đều dựng lên kính lễ. Lễ nghĩa quý tộc biến hết đi, bị em gái thật hôn là hưởng thụ, bị em gái giả hôn cũng có thể nhẫn nhịn, nhưng bị một người lùn râu xồm xòam hôn thì... y chỉ muốn hóa thân thành Ultraman đánh tiểu quái thú trước mắt.

Không được, tiểu quái thú này không thể đánh, ít nhất hiện tại không thể.

Không thể đánh, nhưng khiến hẳn chảy chút máu, thì có thể...

Nụ cười của Tống Mặc ấm áp như gió xuân thổi qua mặt, người lùn Rode không rõ tình huống, chỉ cho rằng Tống Mặc là lãnh chủ bình dị dễ gần, còn cảm thấy mình gặp vận may. Các địa tinh tiến cử Rode cho Tống Mặc, thì lại có thể dự kiến được kết cục của Rode.

Lãnh chủ trẻ tuổi của Grilan, sắp dạy cho người lùn Rode tự tin một bài học cả đời khó quên, tên của bài học là: Luận giấu đao trong nụ cười và lừa chết người không đền mạng.

Rode dưới ánh mắt chăm chú ‘đồng tình’ của các địa tinh, bị Tống Mặc dùng cơ bàn luận vụ mua bán lớn, lừa vào phòng tối nhỏ.

Hắn là đi vào, trước khi vào cửa, còn đặc biệt chỉnh lại cổ áo của mình. Một tiếng sau, Tống Mặc gọi người vào khiêng hắn ra.

Rode nằm trên băng gỗ, sùi bọt mép, toàn thân co giật, vừa sùi bọt mép vừa nói năng hàm hồ: “Không ký, đánh chết cũng không ký...”

“Nâng hắn vào phòng khách, nhất thiết đừng để hắn chết.”

Tống Mặc dựa vào cửa, nhàn nhã căn viết lông ngỗng. Trong tay là một tờ khế ước về mua bán khoáng thạch, có ấn dấu tay của Rode.

Lão John hồ nghi nhìn Tống Mặc một cái, Tống Mặc tiện tay giao khế ước cho lão John, lão John lướt nhanh qua, chỉ có một cảm giác, ký khế ước này rồi, mà chỉ sùi bọt mép, không trực tiếp đập đầu chết, năng lực chịu đả kích của người lùn không phải mạnh bình thường.

May là Tống Mặc không giết gà lấy trứng, đuổi tận giết tuyệt, mỗi làm ăn này xong rồi, Rode vẫn có thể kiếm một chút, chỉ là so với nguy hiểm mà hắn phải chịu, chút lợi nhuận này, thật sự có thể bỏ qua không tính.

Có lẽ là vì thật sự chịu thiệt lớn về việc mua bán, sau khi Rode tỉnh lại, đã cảm riu muốn liều mạng với Tống Mặc. Tống Mặc vừa mới ăn cơm tối

xong, vừa xĩa răng, vừa giơ một cây nỏ dưới bàn lên, mũi tên lấp lánh hàn quang nhắm vào mũi Rode, cắn tằm xĩa, dầm mạnh lên ghế, cúi nhìn Rode: “Muốn giở trò ngang ngược trước mặt ta? Người còn thiếu trình độ. Mau cầm khế ước đi lấy khoáng thạch ta cần tới đây, chúng ta một tay giao hàng một tay giao tiền, nếu dám trái lời, hừ hừ!”

Tống Mặc lại đưa cung nỏ tới trước một chút, “Ta sẽ cho người mở mang kiến thức một chút, hoa tại sao lại đỏ như thế!”

Rìu trong tay Rode rút cái rầm xuống sàn, đây là quý tộc hay là ăn cướp?!

“Nếu chịu làm ăn, người chính là bạn của quý tộc, nếu dám trái lời, người chuẩn bị làm con tin của kẻ cướp đi.” Tống Mặc thu nỏ lại, ngồi về ghế, “Người có thể chọn.”

Rode: “... Ta chọn làm bạn.”

“Tốt lắm, bạn của ta, người là người lùn thông minh.”

“Cảm ơn!”

Rode thề, làm xong mỗi này, khi còn sống, hẳn sẽ không bao giờ bước vào Grilan một bước. Nhưng chuyện có thể như hẳn muốn sao? Gặp phải Tống Mặc, Rode chính là ly bày trên bàn trà. Lên thuyền giặc rồi, còn muốn xuống? Nằm mơ.

Đưa người lùn Rode đi rồi, cuộc sống của Tống Mặc lại hồi phục ‘yên tĩnh’.

Tiền chuộc của các kỵ sĩ lục tục đưa tới, thị tùng của Saivans lại tới một chuyến, nói cho Tống Mặc, Saivans nắm chắc cứu được chu nho, nhưng Tống Mặc nhất định phải đảm bảo thực hiện lời hứa của mình.

“Cái này xin cứ yên tâm. Ta nói được làm được.”

Y cũng không định giữ lại cả phòng đầy hình lõa nam ngày ngày thường thức, mỗi lần y đi ngang căn phòng đó, ánh mắt lão John nhìn y khiến y dựng tóc tơ, dù sao có địa tinh ở đây, khi thật sự cần, vẽ liền cũng kịp.

Đương nhiên câu này không thể nói ra, nếu thật sự nói ra, Saivans chỉ sợ sẽ lập tức dẫn thủ hạ tới đánh nhau với y.

Thế giới tốt đẹp như thế, không khí trong lành như thế, kim tệ đáng yêu như thế, chuyện bất nhã như đánh nhau, vẫn không làm tốt hơn.

Tổng Mặc khua chiêng gõ trống trùng kiến và tăng mạnh thực lực của phủ lãnh chủ, Saivans vắt óc vắt não nghĩ cách cứu chu nho ra khỏi phủ tổng đốc, Panvi thì buông phần lớn công việc trong tay, một ngày ba lượt chạy xuống địa lao.

Tranh vẽ Tổng Mặc cho Saivans không phải rất tỉ mỉ, mà là các địa tinh phỏng theo trình độ hội họa của thế giới này, giản hóa bức vẽ.

Muốn từ hình vẽ này chế tạo ra máy bắn đá, không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng Panvi có vũ khí bí mật của hãn, chu nho.

Không tới nửa tháng, các chu nho đã căn cứ theo hình vẽ làm ra máy bắn đá bản thu nhỏ, kết quả thao tác thực tế, khiến Panvi vui mừng khôn xiết. Trước khi mang thành phẩm rời khỏi địa lao, một chu nho đã có tuổi lao tới trước cửa lao, túm lan can cao giọng nói với Panvi: “Người đã đáp ứng rồi! Người đáp ứng làm xong cái này sẽ thả chúng ta đi!”

Panvi làm như không nghe thấy lời của chu nho, chỉ phân phó người trông coi địa lao, tăng thêm một miếng thịt muối vào bữa tối cho các chu nho.

Lão chu nho không ngừng vỗ cửa lao, cho tới khi bóng lưng Panvi biến mất sau cửa, tuyệt vọng quỳ rạp xuống đất. Những chu nho khác đã tê liệt với tình huống này. Nhân loại đều là tiểu nhân vô sỉ không có chữ tín!

Người trông coi địa lao không cho thịt muối vào bữa ăn của các chu nho như lời dặn của Panvi, mà giữ lại làm bữa ăn khuya ỳnh. Dù sao những kẻ này không chết đói là được, tổng đốc cũng sẽ không để ý mình có thật sự cho chúng ăn thịt hay không.

Một tháng sau, các thợ rèn của hành tỉnh tây bắc cuối cùng cũng chế tạo ra máy bắn đá chân chính thích hợp cho quân đội sử dụng. Panvi lập tức viết thư cho quốc vương, hơn nữa còn đưa cả hình vẽ và thành phẩm tới thủ đô.

“Máy bắn đá bản cải thiện? Có thể dễ dàng đánh phá tường thành Sabisand?”

Hắc Viêm dựa lên vương tọa, một tay chống cằm, trên ngón trỏ là một chiếc nhẫn bảo thạch đỏ có khắc huy hiệu của vương thất Obi. Bảo thạch dưới sự tô điểm của tóc đen như thác, đỏ tới mức yêu dị.

“Bệ hạ, thần cho rằng Panvi đang nói khoác.”

“Vậy sao?” Hắc Viêm ném hình vẽ Panvi đưa tới qua một bên, đi xuống vương tọa, “Ta cũng không tin lắm, không bằng, chúng ta cùng đi xem thành phẩm, thế nào?”

“Tuân lệnh, bệ hạ.”

Tổng Mặc không biết máy bắn đá mình cho Saivans làm ân tình sẽ tạo ra sóng gió cỡ nào trên thế giới này, y lại gặp phiền phức nữa rồi.

Các địa tinh bận rộn đình đình đang đang dưới phủ lãnh chủ, lão John bận rộn kiểm kê kim tệ nhập khẩu, các lãnh dân nhân thời tiết tốt bận rộn xới

đất, chuẩn bị vụ xuân năm tới, cả lãnh địa, chỉ có Tống Mặc rõ ràng không có gì làm.

Hành tỉnh tây bắc tạm thời sẽ không tới tìm y gây phiền phức, vấn đề giải cứu chu nho cũng không cần y bận tâm, khoáng thạch của người lùn Rode đã trên đường đưa tới.

Tất cả mọi chuyện đều đã vào quỹ đạo, Tống Mặc lại đột nhiên nhàn nhã.

Đứng trong viện lười biếng sưởi nắng, Tống Mặc quyết định, đi săn thôi.

Lần trước đi rừng Phỉ Thúy vô công mà về, lần này, ít nhất phải bắt được con gà rừng thêm bữa tối.

Nhưng đợi khi Tống Mặc đi tới bìa rừng, lại gặp phải Gerrees từng dùng mũi tên nhắm vào y!

Nhìn thấy tinh linh tóc vàng này, Tống Mặc tức giận không nơi trút. Gió nỏ lên định phập phập hấn. Nhưng không đợi y gạt nút cò, Gerrees đã nhào đầu xuống đất.

“Chuyện gì vậy?” Tống Mặc kỳ quái nhìn Gerrees, “Ta còn chưa khai hỏa mà.” Lẽ nào mình đột nhiên bá khí ngập trời?

Johnson theo sau Tống Mặc lớn gan bước tới kiểm tra, ngẩng đầu nói với Tống Mặc: “Lãnh chủ đại nhân, hấn bị thương, hơn nữa, rất có thể đã trúng độc.”

Bị thương? Trúng độc?

Tống Mặc đột nhiên nhớ tới em gái giả xem chút đã làm gì làm gì y, chuyện này, chắc không phải có liên quan tới hấn chứ?

Nhưng, hung thủ là ai không liên quan Tống Mặc. Vấn đề trước mắt của y là, ném Gerrees ở đây xem như không thấy, hay thánh mẫu mang hản về? Hoặc là một đao giải quyết luôn, cũng để trút giận ình?

Tống Mặc cảm thấy phương án thứ ba tốt nhất.

“Lãnh chủ đại nhân, như vậy không được.” Johnson lắc đầu, “Nếu bị phát hiện, ngài sẽ bị toàn thể tinh linh truy sát, cho dù chạy tới chân trời góc biển cũng vô dụng.”

Tống Mặc nhìn Johnson, lại nhìn Gerrees bất tỉnh nhân sự.

“Vậy xem như không thấy?”

“Thấy chết không cứu cũng sẽ bị truy sát.”

“Nhưng hản lại không phải do ta đả thương.”

“Tinh linh sẽ không quan tâm mấy thứ này.”

“...”

Mọi, thì ra thiên hạ còn có thứ không nói đạo lý hơn cả y!

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Quyết Định Sai Lầm

> Cảm giác bị ép cứu người rất là tệ.

Đặc biệt là bị ép cứu một tinh linh đã mấy lần nhắm bắn mình, cảm giác càng tệ. Nhưng nếu so với bị tất cả tinh linh của Quang Minh đại lục truy sát, thì nỗi bức bối này sẽ trở nên nhỏ nhoi không đáng kể.

Người nếu đã cứu về, thì không thể bỏ mặc không lo, chết trong nhà mình, còn không bằng thấy chết không cứu.

Nhưng mọi người trong phủ lãnh chủ đều lấy cớ không thể mạo phạm tinh linh, tránh né thật xa. Tính ra người ta đều nhớ tới hậu quả nghiêm trọng của Tống Mặc lần trước lộ y phục tinh linh. Lần này, trừ thượng y, có khả năng quần cũng bị lộ, ai biết sau khi tinh linh tỉnh lại, có phát điên hay không. Ngay cả lão John từng tẩy não các tùy tùng, cũng trốn không thấy bóng dáng.

Tống Mặc ghen một bụng hỏa, quả nhiên đường xa biết sức ngựa, lâu ngày thấy rõ nhân tâm. Đợi đưa ôn thần này đi rồi, y sẽ giảm biên chế, cho toàn bộ cuốn gói.

Tống Mặc ngồi khoanh chân trước cửa sổ, cầm một trái bắp cắn ngon lành, giống như đang ăn thịt tinh linh nào đó.

Gặm bắp xong, quay đầu nhìn Gerrees trên giường, không thể không thừa nhận, Gerrees thế này, rất no mắt.

Làn da trắng tới mức gần như trong suốt, mái tóc dài màu vàng nhạt xõa tung trên ra giường trắng tuyết, màu lông mày đậm hơn màu mắt, lông mi dày, dưới sống mũi thẳng, là đôi môi hình dáng hoàn mỹ, vì mất máu, mà màu môi hơi tái.

Tống Mặc ngồi dựa lên tường, cong một chân lên, gác tay lên đầu gối, chống cằm. Cho dù dùng ánh mắt hà khắc nhất để nhìn, cũng không thể nào phủ nhận, Gerrees quả thật đẹp tới không thể phản bác.

Tại đại lục Quang Minh, tinh linh được gọi là con cưng của thần, tựa hồ không phải không có đạo lý.

“Con cưng của thần?”

Tống Mặc nhớ tới loại người chim có mọc cánh nào đó, cũng xinh đẹp, kiêu ngạo, không nói lý.

Nhưng người chim tựa hồ đều hông có tiểu JJ, vậy tinh linh thì sao?

Ánh mắt Tống Mặc nhìn Gerrees dần biến hóa, tư duy bắt đầu nghiêng lệch về một góc độ cực kỳ không hài hòa nào đó, nghiêng dần, lại nghiêng dần...

Sớm biết, tối qua y nên lột luôn cả quần của hắn...

Tống Mặc nghĩ tới xuất thần, không chú ý thấy, Gerrees trên giường đã mở mắt ra, đôi mắt màu xanh lục, không mang theo bất cứ cảm xúc nào nhìn y.

Qua một lúc, có lẽ là biểu tình của Tống Mặc quá mức dung tục, Gerrees cuối cùng đánh vỡ yên lặng trước: “Người đang nghĩ gì?”

“Lột quần.”

“...”

Gerrees không lên tiếng nữa, nhưng Tống Mặc lại đột nhiên hoàn hồn lại. Nhìn gương mặt không có biểu tình của Gerrees, trên lưng đổ đầy mồ hôi lạnh. Y chỉ nói là lột quần, không nói lột quần ai thì phải?

May mà Gerrees không tiếp tục truy hỏi, bị thương và trúng độc khiến hắn trở nên rất suy yếu, không bùng bùng bức người như trước kia.

“Là người cứu ta?”

“Đúng, là ta cứu người.” Nếu có thể, y thật sự không muốn cứu.

“... Cảm ơn.”

Cái zề?!

Tống Mặc kinh ngạc nhìn Gerrees, lỗ tai y xảy ra vấn đề hả? Y vừa mới nghe tinh linh này nói cảm ơn y sao?!!

“Làm phiền người nói lại lần nữa?”

“Tại sao?”

“Ta hoài nghi mình đang nằm mơ.”

“...”

Có lẽ vì Tống Mặc đã cứu mình, Gerrees trong thời gian dưỡng thương thái độ đối với Tống Mặc cũng coi như ôn hòa. Tống Mặc cũng cố gắng thỏa mãn tất cả yêu cầu của Gerrees. Nếu đã thánh mẫu một lần, thì tiếp tục thánh mẫu luôn.

Gerrees không nói tại sao mình bị thương, Tống Mặc cũng không hỏi. Gerrees nói muốn ở lại nhà Tống Mặc mười ngày nửa tháng, Tống Mặc vỗ ngực bảo đảm tuyệt đối không có vấn đề. Gerrees nói muốn tìm mấy loại thảo dược trị thương và giải độc, Tống Mặc lập tức phái tùy tùng vào rừng

Phi Thúy đào sâu ba tấc. Gerrees không vừa lòng với thức ăn của phủ lãnh chủ, Tống Mặc... Tống Mặc trực tiếp tức giận.

Y hồi trước một ngày ba bữa bánh mì đen, thỉnh thoảng ăn được thịt đã cảm động nửa ngày, cho tinh linh này ăn bánh mì trắng rồi mà còn dám chê?!

Nếu đã chê, thì khỏi ăn luôn đi.

Người họ Tống nào đó rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Tinh linh Gerrees đang dưỡng thương, bắt đầu cuộc sống bị bức tiết kiệm lương thực.

Gerrees cũng không để ý gì lắm, sau khi liên tục ba ngày không ăn cơm, khí sắc của hắn thế nhưng lại tốt hơn một chút. Hơn nữa sau một buổi trưa mặt trời rực rỡ nào đó, hắn xuống giường đi một vòng trong đình viện.

Tống Mặc trợn lồi mắt.

“Tinh linh là người theo chủ nghĩa ăn chay, cũng không cần ăn quá nhiều.” Tâm tình Gerrees cũng coi như không tồi, dựa lên thân cây giữa đầu nhìn táng cây, mặt trời xuyên qua kẽ lá rậm rạp, chiếu lên người hắn, cả người hắn giống như được bao trùm trong một vòng sáng, “Thức ăn không hợp khẩu vị, có hại với thân thể chúng ta. Còn không bằng không ăn.”

Tống Mặc gật đầu, thụ giáo. Thật sự là một chủng loại không nói lý tới cực điểm, ngay cả ăn thứ gì cũng có tiêu chuẩn nghiêm khắc, không hợp khẩu vị, trực tiếp không ăn: có hại.

“Người nên nói sớm một chút chứ.”

“Sao nào?”

“Sớm biết vậy, thì không nên lãng phí thức ăn, trực tiếp bỏ đói người, nói không chừng vết thương sẽ mau lành hơn.”

“...”

Gerrees vẫn không nhắc tới một tinh linh khác luôn hình bóng không rời cùng hắn, Tống Mặc hiểu kỳ hỏi một câu, không đạt được đáp án, thì không hỏi lần thứ hai nữa.

Sắc mặt Gerrees quá khó coi, Tống Mặc rất hoài nghi, tinh linh tên Bod đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hay là, đã không may mắn bị cái kẻ tên Rhys Myers gì đó tiêu diệt rồi?

Bất kể là ai tiêu diệt ai, cũng không có quan hệ với Tống Mặc.

Cứu người không thể cứu không, cho dù là bị ép, tinh linh này cũng nhờ y mới có thể sống sót. Cho dù có không nói lý, ân cứu mạng cũng phải biết điều một chút chứ?

Nghe nói tinh linh rất có tiền, trừ cự long nằm trên núi vàng sống qua ngày, thì tinh linh có tiền nhất.

Nhưng, thù lao mà Tống Mặc muốn, không phải là kim tệ.

Vì đạt được thứ mình muốn, Tống Mặc gần như cả ngày cả đêm cào tâm cào phế trông mong vết thương của Gerrees mau khỏi.

Ngày hôm nay không khiến Tống Mặc đợi quá lâu.

Gerrees thắt dây lưng xong, kéo chặt miếng da bảo vệ cổ tay, đi tới trước mặt Tống Mặc, đôi mắt màu xanh lục hiếm khi mang theo ý cười, Tống Mặc bị hắn nhìn tới khó chịu.

“Người đã cứu ta, ta có thể thỏa mãn một nguyện vọng của người.”

“Nguyên vọng?”

“Đúng, nguyên vọng.”

“Nguyên vọng nào cũng được?”

“Đương nhiên.” Gerrees đứng yên đợi Tống Mặc trả lời, kim tệ? Vũ khí? Lãnh thổ? Không ngoài những thứ đó thôi. Những thứ này đối với tinh linh thì không là vấn đề. Nhân loại tuy không phải là xinh vật được yêu thích gì, nhưng rất dễ đoán, Tống Mặc thấy Gerrees không phải đang nói đùa, hít sâu một hơi, “VẬY ta nói đó.”

Gerrees nhắc tay, “Mời nói.”

“Ta chỉ có một yêu cầu,” Tống Mặc ngừng một lát, liếc Gerrees một cái, mới nói tiếp: “Để ta đánh một trận, đánh xong thì không được báo thù.”

“...”

“Là người bảo ta nói!” Tống Mặc lý lẽ hùng hồn.

“...”

Gerrees mặt không biểu tình nhìn Tống Mặc một lúc, cong lưng, cầm tay phải của Tống Mặc lên, đôi môi màu hồng nhẹ chạm lên mu bàn tay Tống Mặc, “Nếu đây là yêu cầu của người, ta đáp ứng.”

Tống Mặc chỉ cảm thấy một dòng khí lạnh bắt đầu lan tràn toàn thân từ nơi bị Gerrees tiếp xúc, quấy quấy cánh tay lạnh đến phát tê, đáp ứng rồi? Vậy thì tốt.

Tống Mặc siết chặt năm đấm, dùng toàn bộ sức lực của mình đánh Gerrees. Hừ, y đã chờ ngày này từ lâu rồi! Nếu giết hẳn, thì sẽ bị tất cả tinh linh trên đại lục Quang Minh truy sát, Tống Mặc không làm mỗi buôn bán

lỗ vốn, nhưng đánh một trận, lại là Gerrees tự đồng ý, dù có vô lý cũng không thể nào cố tình gây sự chứ?

Tống Mặc đang nghĩ mình thật là thông minh, thì năm đấm đánh ra lại vung vào không trung, sau đó, một cú đấm mạnh mẽ đập vào bụng y, lập tức, Tống Mặc bị đánh cong như con tôm.

“Người...”

Tống Mặc đau tới nói không ra lời, Gerrees thối tóc vàng rũ trước trán, “Người chỉ nói cho người đánh một trận, nhưng không nói ta không thể trả đòn.”

Tống Mặc ngẩn ra, đây là cường từ đoạt lý, tuyệt đối là cường từ đoạt lý!

Gerrees hoạt động ngón tay răng rắc, quỳ một gối, nâng cằm Tống Mặc lên, nhìn Tống Mặc, chậm rãi cong miệng, “Tuy ta không muốn nói như thế, nhưng khế ước đã đạt thành rồi, cho nên, chúng ta chỉ có thể tiếp tục.”

Tiếp tục?

Tiếp tục cái đầu người!

Tống Mặc cảm thấy mình đã bị lừa, bị một tinh linh tướng mạo đường hoàng lừa.

Lấy oán báo ân gì đó, Đông Quách tiên sinh chính là nói cái kẻ này đi! Tống Mặc tức giận không bận tâm gì nữa, trực tiếp nhào lên, muốn xô ngã Gerrees, rồi vương bát quền ra trận. Gerrees tránh ra sau, trước khi Tống Mặc chạm đất đã theo bản năm năm...

Tống Mặc nhìn miếng vải mình nắm trong tay, cảm thấy màn này hình như từng thấy qua. Ngẩng đầu lên, hiện ra trước mắt, là đôi chân trắng nõn,

trơn láng, thon dài.

Ánh mắt thuận theo đó trượt lên, một câu nói buột miệng phun ra:
“Mọi, thì ra tinh linh cũng có tiểu JJ!”

Vừa nói ra, Tống Mặc đã ý thức được chuyện không hay, cái gì gọi là họa từ miệng ra, người họ Tống nào đó đã có được miêu tả chân thật nhất.

Một tiếng vang thật lớn truyền ra từ phòng ngủ của lãnh chủ, lão John dẫn người phá cửa xông vào, thì thấy Tống Mặc đang nằm sấp trên người Gerrees, hai tay bóp chặt cổ Gerrees, hai chân đang vòng ôm chặt eo Gerrees, miệng còn đang nói: “Không buông! Đánh chết cũng không thể buông tay! Buông tay rồi mới thật sự bị người đánh chết!”

Gerrees chỉ mặt thương y, quần tuột xuống trên giày, tóc vàng bị Tống Mặc túm loạn, mặt đỏ bừng.

Mọi người yên lặng.

Lão John lập tức đuổi mọi người ra, ông cũng ra khỏi phòng, đóng cửa lại, canh trước cửa thở ngán than dài, lão lãnh chủ, lão John xin lỗi ngài, tương lai của Grilan, không ngờ lại bị hủy trong tay một tinh linh...

Tống Mặc nghe tiếng vang, ngẩng đầu khỏi vai Gerrees nhìn lên, thấy cửa phòng đóng lại, chớp chớp mắt, vừa rồi hình như có người vào thì phải?

Bỏ đi, nghĩ nhiều làm gì, phải lo trốn khỏi trận đòn trước mắt mới gấp!

Rất nhanh, Tống Mặc sẽ phát hiện, đây là quyết định sai lầm cỡ nào...

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Lừa Lớn Ở Phủ Tổng Đốc.

> Ôm rồi sẽ ma sát, ma sát sẽ sinh nhiệt.

Thân là một nam thanh niên khỏe mạnh phát dục hoàn thiện, có chút chuyện, không phải Tổng Mặc muốn không chế thì có thể không chế.

Thế là, Tổng Mặc rất kém cỏi đã đó đó rồi. Đáng an ủi là, Gerrees cũng vậy.

Trầm mặc, trầm mặc rất lâu.

“Buông ra, xuống.”

Giọng nói lạnh băng băng của Gerrees, giống như truyền ra từ địa ngục. Tổng Mặc bị đông lạnh run rẩy, nhưng vẫn kiên trì không buông tay, hiện tại buông tay, phải chết không cần nghi ngờ.

Gerrees thấy Tổng Mặc không chút động đậy, dứt khoát tự động thủ, nắm eo Tổng Mặc, muốn ‘lột’ y khỏi người mình. Tổng Mặc như con bạch tuột ôm càng chặt hơn. Gerrees lại lột, Tổng Mặc lại ôm, Gerrees tiếp tục lột, Tổng Mặc gần như muốn dính luôn vào Gerrees vĩnh viễn không phân.

Gerrees mệt đổ đầy mồ hôi, Tổng Mặc vẫn ôm chặt cứng.

“Hiện tại buông ra, ta không đánh người.” Gerrees giữ gáy Tổng Mặc, kéo mạnh đầu y lên, nhìn vào hai mắt Tổng Mặc, “Nếu không, ta sẽ giết người.”

Một ngọn dùi bằng sắc bén để lên lưng Tống Mặc. Hắn sẽ cho nhân loại này biết, cho dù không có cung, tinh linh cũng có thể giết người. Hơn nữa nhanh chóng gọn ghẽ.

“Người bảo đảm?”

“Ta bảo đảm?”

“Vậy người thề đi, nếu nuốt lời, thì cả đời không được!”

Bất kể là chủng loại này, đối với nam nhân, còn có lời thề nào ác độc hơn nữa chứ? Ít nhất Tống Mặc nghĩ không ra, nếu có người muốn Tống Mặc thề như vậy, y tuyệt đối sẽ diệt kẻ đó trước.

Nhưng tình huống hiện tại, Gerrees cho dù chỉ một giây cũng không thể chịu đựng Tống Mặc lại đánh trên người mình. Chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta thề.”

Tống Mặc lúc này mới trượt xuống người Gerrees, không thể tránh khỏi chạm vào bộ vị hơi lúng túng nào đó.

Tống Mặc sờ sờ mũi, thì ra bộ vị nào đó của tinh linh không phải bài trí, còn có công năng thực tế. Người chim mà biết, trăm phần trăm sẽ ngưỡng mộ ghen tỵ chết.

Rất lâu, Gerrees không nói lời nào kéo quần lên, thắt dây lưng, đeo ống tiễn, đột nhiên không chút dự báo kéo trường cung nhắm tiễn vào Tống Mặc!

Biến cố xảy ra chỉ trong chớp mắt, Tống Mặc căn bản không kịp phản ứng, đã bị nhắm vào giữa mào.

“Gerrees, lẽ nào người muốn vi phạm lời thề của mình sao?”

Tống Mặc nhìn như trấn định, thật ra tim đang gõ trống, vạn nhất tinh linh này dù có mất tính phúc nam nhân, cũng phải chọc lỗ trên đầu y, vậy thì thật là làm trò cười.

Kết quả chứng minh, cho dù là tinh linh, cũng không thể nào bỏ lơ vấn đề quan trọng không thua gì tính mạng đối với nam nhân. Trường cung được thu lại, Tống Mặc thở ra một hơi.

Gerrees tựa hồ không cam lòng cứ thế bỏ qua cho tên gây họa, đột nhiên nâng cằm Tống Mặc, đánh một chiếc lá xanh nhỏ dài giữa tóc Tống Mặc, con mắt màu xanh lục nhìn chăm chăm hai mắt Tống Mặc, như muốn nhìn sâu vào linh hồn y, “Lần này bỏ qua cho người, lần sau, người sẽ không may mắn như thế nữa!”

Nói xong, tinh linh tóc vàng nhẹ nhàng nhảy khỏi cửa sổ, nhảy lên tường vây, quay đầu lại nhìn Tống Mặc, gió thổi tóc vàng của hắn, làm nhòe biểu tình của hắn, trong thoáng chốc Tống Mặc chớp mắt, Gerrees đã biến mất tăm.

Tống Mặc gỡ chiếc lá xuống, nhìn gân lá màu vàng, híp mắt lại, một trong những chuẩn tắc nhân sinh của y: Dám tát má trái của y một cái, thì y đánh cho kẻ đó bán thân bất toại! Y sớm muộn gì cũng sẽ cho tinh linh đó biết, mã vương gia tại sao có ba con mắt!

Tính toán thời gian, khoáng thạch của người lùn sắp tới rồi thì phải?

Tống Mặc vừa nghĩ, vừa mở cửa phòng, thấy lão John xem chút ngã xuống, đầu đen thui.

“Quản gia, ông làm gì ở đây?”

“Không có gì.” Lão John làm như không có gì đứng lên, nghiêng người nhìn vào trong phòng, tinh linh đó đâu?

“Đi rồi.”

“Đi rồi?”

“Đúng.”

“Tại sao?”

“Vết thương khỏi rồi, đương nhiên phải đi.” Tống Mặc kỳ quái nhìn lão John, “Lẽ nào, ông muốn bảo hẩn ở lại đây cả đời?”

Đầu lão John lập tức lắc như trống bỏi.

Đùa à, đi càng tốt, đi rồi thật tốt, tốt nhất là đi luôn đừng trở về nữa!

Nhưng, tinh linh cứ đi như thế, không phải đã chứng minh lãnh chủ không có mị lực sao?! Quả thật là sỉ nhục của nhà Grilan!

Lão John xoắn xuýt.

Thấy Tống Mặc và Gerrees ôm nhau không chỉ có mình lão John, thị nữ và các nô bộc bị lão John đuổi đi, trước giờ không có ý thức bảo mật. Ngày hôm sau khi Gerrees đi rồi, một lời đồn về mối quan hệ bất chính, bắt đầu lan truyền trong lãnh địa.

“Có nghe chưa?”

“Cái gì?”

“Lãnh chủ và một tinh linh, vầy vầy?” Ngón cái móc móc, thuận tiện cho đối phương ánh mắt ‘ngươi hiểu mà’.

“Trời ạ, tinh linh đều là người có tiền. Chúng ta cuối cùng cũng sắp có một lãnh chủ phu nhân có tiền rồi sao?”

“Không, nghe nói là nam tinh linh.”

“Nam?”

“Nam.”

“Nam nữ đều ăn?! Sở thích của lãnh chủ đại nhân thật đặc biệt.” Ngừng một chút, “Nhưng nam tinh linh cũng rất có tiền đúng không?”

“Không chỉ có tiền, nghe nói còn là đại mỹ nhân.”

“Lãnh chủ đại nhân uy vũ.”

Lời đồn như thế giống như mọc cánh bay khắp Grilan, không lâu sau truyền vào tai Tổng Mặc. Tổng Mặc hồi hận, sớm biết vậy thì bị Gerrees đánh một trận, cũng phải chặn những lời đồn và thị nữ đã nhìn thấy.

Tai tiếng với em gái thì không sao, tai tiếng với anh trai thì thật đòi mạng, huống hồ còn là một anh trai vượt chủng tộc. Lời đồn càng truyền càng chệch, đã thăng cấp lên thành lãnh chủ không chịu lấy vợ, muốn đóng gói mình gả đi.

Lời này nếu tiếp tục truyền đi, y nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Đối với Tổng Mặc vẫn muốn tìm em gái hoa tiền nguyệt hạ, thoát khỏi thân phận xử nam, thì lời đồn không tôn trọng sự thật, nói bảy bạ đối trắng thay đen này, nhất định phải đánh đổ, kiên quyết đánh đổ!

“Nếu còn dám lan truyền bảy bạ, bắt cả nhà hẳn!”

Mệnh lệnh chế tài của lãnh chủ không thể nói không nghiêm khắc, nhưng không có ai nghe. Bắt? Còn bắt cả nhà? Được, thật tốt, không lo không có chỗ ăn cơm rồi.

Gậy lớn đánh không đau, vậy thì thêm cà rốt!

“Ai ngậm miệng trước, lần sau ra ngoài ‘làm việc’, ta sẽ chia thêm cho hăn nửa lương thực và kim tệ. Ngược lại, ta một đồng kim tệ, một hạt lương thực cũng không cho hăn!”

Sự thật chứng minh, cà rốt tác dụng hơn gậy.

Cái gì? Người nói lãnh chủ và tinh linh nào đó gì đó gì đó, còn bị người ta vây xem?

Mọi, đây là phỉ báng! Lãnh chủ trong sạch!

Cái gì? Người còn kiên trì? Giỏi lắm, chết không hối cải, anh em, đánh hăn!

Không được mấy ngày, lời đồn và tin tai tiếng gì đó, toàn bộ biến mất dấu tích.

Tổng Mặc lại lần nữa hiểu được chân lý đứng trước lợi nhuận, mấy thứ khác đều là vương bát đản.

Xem ra, so với lãnh dân của y, y vẫn chưa đủ cường đạo, không đủ lưu manh, nhất định phải cải tiến.

Khi Tổng Mặc đang bận rộn dập lửa hóng chuyện trong lãnh địa, tổng đốc Panvi của hành tỉnh tây bắc vương quốc Obi, nhận được điều lệnh của thủ đô, trên điều lệnh có chữ ký và ấn chương của quốc vương Hắc Viêm. Nguyện vọng nhiều năm của Panvi cuối cùng sắp thành hiện thực rồi.

Trên điều lệnh viết rất rõ ràng, chỉ là tạm thời bổ nhiệm, cũng không đề cập người tiếp nhận phủ tổng đốc hành tỉnh tây bắc. Nhưng ai cũng rõ, chỉ cần biểu hiện của Panvi ở thủ đô khiến quốc vương vừa lòng, thì hăn sẽ có cơ hội vào cung, tiếp xúc với trung tâm quyền lực của vương quốc. Đây hầu như là mục đích mà mỗi quan viên vương quốc Obi đều phấn đấu.

Điều lệnh này vì cái gì, hãn và Saivans đều hiểu rõ. Từ việc chỉ có Panvi nhận được điều lệnh, Saivans và các khinh kỵ binh của hãn lại không được bất cứ khen thưởng nào là biết, tổng đốc đã nuốt trọn công lao lấy được máy ném đá.

Saivans không muốn đắc tội Panvi, Panvi thì lại không hề để ý dẫm lên Saivans.

Saivans vô cùng tức giận. Nếu tổng đốc đại nhân đã bắt nhân, cũng không thể trách hãn bất nghĩa.

Một ngày trước khi Panvi xuất phát về thủ đô, Saivans dẫn mấy tâm phúc của mình nhân trời tối xâm nhập địa lao của phủ tổng đốc.

Panvi chắc chắn sẽ mang chu nho cùng đi, Saivans không có lựa chọn nào khác. Động thủ trước đêm Panvi xuất phát, là thời cơ tốt nhất.

Saivans mua một thị nữ của phủ tổng đốc, bỏ thảo dược ngủ vào rượu của tổng đốc, Panvi sẽ ngủ như heo chết. Có hạ nhân khác dẫn đường cho Saivans.

Người canh gác bị mấy đại hán đột ngột xông vào dọa giết nẩy, không đợi hãn kêu lên, đã bị đâm xuyên tim, ngã xuống đất. Một kỵ binh lục tìm chìa khóa nhà lao trên người hãn, tìm được nhà lao của các chu nho.

“Đại nhân, các chu nho đều ở đây.”

“Mở cửa lao.”

Các chu nho dựa sát vào nhau, ánh mắt hoài nghi nhìn chăm chăm Saivans và thủ hạ của hãn.

“Các người...”

Lão chu nho vừa muốn nói, đã bị Saivans thô bạo cắt lời: “Câm miệng, đi theo ta!”

Các chu nho dều chờ lẫn nhau, theo sát Saivans ra khỏi địa lao. Cho dù Saivans có nhốt chúng nữa, các chu nho cũng không để ý, chỉ cần có thể rời khỏi nơi tối tăm không mặt trời này, chúng nguyện bỏ ra bất cứ giá nào.

Một chiếc xe ngựa sớm đã đợi ở ngoài phủ tổng đốc, vệ binh canh cửa vì lấy lòng Saivans, cũng vì muốn có thêm mấy đồng kim tệ vào túi, nên giả dò không thấy đám người Saivans. Dù sao Panvi tổng đốc sắp ly nhậm, Saivans thì lại là đội trưởng đội tuần tra của hành tỉnh tây bắc. Nhưng Saivans không định bỏ qua cho họ, họ và những thị nữ bị mua, cùng hạ nhân đã dẫn đường cho hắn, đều bị cắt cổ họ.

Chỉ có người chết, mới giữ bí mật. Cho dù có người muốn truy xét, cũng không tìm được chứng cứ.

Hơn nữa... Saivans cong môi cười lãnh khốc, qua đêm nay, cũng không có ai sẽ đi điều tra chuyện này nữa.

Tối nay, phủ tổng đốc hành tỉnh tây bắc cháy bùng bùng, ngọn lửa lớn thiêu đốt cả một đêm, thiêu phủ tổng đốc thành tro bụi, bao gồm của Panvi, cũng không may mắn sống sót.

Sau khi Tổng Mặc nhận được tin tức, thì sững sờ mất năm phút.

Mọi, cục trưởng cảnh sát chạy tới nhà chủ tịch tỉnh giết người phóng hỏa, trực tiếp diệt môn? Cái này người bình thường có thể làm sao? Thật là dũng sĩ mà.

“Lãnh chủ đại nhân, ngài tựa hồ không có lập trường để nói thế.”

Tổng Mặc ngẩng đầu nhìn lão John, “Quản gia, ông là người của ta đúng không?”

“Đương nhiên.”

“Nhưng sao ta cảm thấy ông đang hại ta?”

“Đó là lỗi giác của ngài.”

Lỗi giác sao?

Tống Mặc chép miệng. Hiện tại y hơi hối hận rồi, sớm biết Saivans là mãnh nhân kiểu đó, ban đầu không nên đắc tội hẳn triệt để như vậy, lại còn lộ y phục vẽ tranh nữa. Nhưng bất luận nhìn dáng ngạo mạn khi cười ngửa của hắn, hay là bộ dám khoe chim khoát thảm, đều không nhìn ra hắn sẽ làm chuyện thế này.

Nhưng, Panvi chết rồi, chu nho thì sắp tới, chế tạo vũ khí cũng có thể bắt đầu.

Người nhậm chức tiếp theo của hành tỉnh tây bắc sẽ là ai?

Tống Mặc sờ cằm, có lẽ, y nên cho Saivans chút lợi ích rồi...

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Kẻ Viếng Thăm Giữa Đêm

> Có lẽ là vì mình bị Tổng Mặc nắm thóp trong tay, Saivans không chỉ thủ tín, mà hiệu suất làm việc cũng là nhất lưu. Ngày thứ ba sau khi Panvi chết, mười lăm chu nho, được đưa tới trước mắt Tổng Mặc.

Tám nam tử thành niên, một lão nhân, còn có sáu nữ nhân và hài tử, ai nấy da vàng gãy rộp, y phục rách rưới, đầu tóc râu ria dính chùm vào nhau, thỉnh thoảng còn có thể thấy rận bò trong tóc.

Tổng Mặc nhìn chu nho, lại nhìn tùy tùng đưa chu nho tới, là một nhân viên công vụ chính phủ, vậy mà lại còn keo kiệt hơn cả kẻ cướp như y. Tắm rửa, thay y phục cho những chu nho này khó khăn lắm sao? Lẽ nào đội trưởng đại nhân không biết, bao gói của hàng hóa, cũng quan trọng như tính thực chất sao?

Các chu nho dựa sát vào nhau, thấp thỏm bất an nhìn Tổng Mặc sắc mặt âm trầm bất định. Bọn họ được Saivans cứu khỏi địa lao phủ tổng đốc, nhét vào xe ngựa, ngựa không ngừng vó đưa tới Grilan. Trên đường, bọn họ ngay cả miếng nước cũng không có mà uống, vừa kinh vừa sợ, vừa mệt vừa đói, nhưng ai cũng không dám mở miệng, sợ mình lại bị ném về nơi đáng sợ đó.

Hiện tại, họ lại bị đưa tới trước mặt người trẻ tuổi này, nhìn cách ăn mặc của y, chắc là một quý tộc. Các chu nho càng thêm bất an.

Tống Mặc không có thời gian đi an ủi tâm linh dễ vỡ như thủy tinh của các chu nho, y thực sự không có cách nào chịu đựng ở chung một phòng với một đám toàn thân đầy rận. Hạ lệnh thị nữ dẫn chu nho xuống, tắm rửa trước, ăn chút đồ. Những chuyện khác, đợi lát hãy nói.

Tùy tùng của Saivans vẫn luôn đợi một bên, cho tới khi Tống Mặc an bài xong cho các chu nho, mới mở miệng nói: “Lãnh chủ đại nhân tôn kính, các chu nho đã đưa tới cho ngài. Ngài có phải cũng nên thực hiện lời hứa của mình rồi không?”

“Đương nhiên.” Tống Mặc búng tay, một lão địa tinh ôm một bó tranh đi vào, Tống Mặc ra hiệu lão địa tinh đưa tranh cho tùy tùng, nói: “Đều ở đây, người có thể xác nhận ngay, ta không để ý.”

Tùy tùng lập tức lắc đầu, hắn để ý! Nhớ tới vẻ mặt âm trầm của Saivans, hắn sống đủ rồi mới làm thế. Tùy tùng cẩn thận cất tranh vào túi cột lại, muốn đứng lên đi, thì Tống Mặc lại bảo hắn đợi một chút, nghiêng đầu thấp giọng nói với địa tinh mấy câu, lão địa tinh ra ngoài. Không quá hai phút, lại cầm một bức tranh tới, đưa cho Tống Mặc, “Lãnh chủ đại nhân, đây là thứ ngài cần.”

“Ừ.” Tống Mặc mở bức tranh, nhìn một cái, sau đó trực tiếp lật lại, để mặt có tranh cho tùy tùng xem, “Người xem.”

Tùy tùng bị dọa lập tức giơ hai tay lên, che mắt, la lớn: “Đừng!” Thanh âm thâm thiết, giống như thiếu nữ xuân tình bị lưu manh đùa giỡn.

Tống Mặc và địa tinh đều bị tiếng kêu của tùy tùng dọa, địa tinh xém chút đào động chui xuống tại chỗ. Tống Mặc ngoáy lỗ tai, không nghĩ tới ở đây còn có thể nghe thấy tiếng cá heo, chỉ làm tùy tùng, thật uống tài năng.

“Không cần che mắt, đây không phải thứ không thể cho người xem.” Tống Mặc mở bức tranh ra, “Đây là lễ vật ta tặng cho đội trưởng của các người.”

“Ngài bảo đảm?”

“Ta bảo đảm.”

Tùy tùng cuối cùng cũng buông tay xuống. Tổng Mặc chép chép môi, lại không phải bảo hấn xem phim khoa học giải trí của Aoi Sora, đáng vậy sao? (AV Idol của Nhật Bản)

Bức tranh này là một cảnh công thành chiến, tường thành bị phá, ngọn lửa ngập trời, chiến sĩ anh dũng và vũ khí công thành to lớn. Vai chính của bức tranh là Saivans, hấn mặc một bộ khôi giáp màu bạc trắng, giơ cao kiếm trong tay, cười một con chiến mã khỏe mạnh, chiến mã nâng cao vó trước, giống như sắp dẫm nát kẻ địch trước mắt.

Saivans trong tranh không chỉ anh tuấn cường tráng, toàn thân trên xuống cũng lộ ra một cỗ khí sát phạt.

Tùy tùng lần đầu tiên nhìn thấy tranh thế này, chân thật, mới mẻ, chiến tranh tàn khốc như đang hiện ra trước mắt hấn.

Tổng Mặc dùng ngón tay vẽ vòng trên tranh, “Đưa cái này cho đội trưởng Saivans xem, nói với hấn, nếu hấn muốn, chúng ta có thể hợp tác trường kỳ. Thành ý của ta, nằm ngay tại đây.”

Tùy tùng gật đầu, không hỏi hợp tác cái gì, lặng lẽ ghi nhớ vị trí Tổng Mặc chỉ, sau đó cuộn tranh lại, đứng lên, nói với Tổng Mặc: “Lời của ngài ta nhất định chuyển, lãnh chủ đại nhân.”

“Tin ta đi.” Tổng Mặc tựa vào lưng ghế, hai tay giao nhau, gác lên đầu gối, “Người sẽ cảm kích ta.”

Tùy tùng không hiểu nhìn Tổng Mặc một cái, Tổng Mặc chỉ phất tay, ý bảo hấn có thể đi rồi.

Đợi tùy tùng đi rồi, lão John vẫn luôn đứng sau lưng Tống Mặc không lên tiếng mới mở miệng: “Lãnh chủ đại nhân, ngài tại sao không trực tiếp nói với hắn?”

“Không cần thiết.” Tống Mặc đứng lên, đuổi lưng, “Để hắn tự phát hiện, hữu dụng hơn cho hắn biết nhiều. Dù sao chủ động quá mức không phải là mua bán, nếu hắn một lòng muốn chết, ta cũng không có biện pháp.”

“Ngài khẳng định Saivans sẽ hiểu ý ngài sao?”

“Đương nhiên, nếu hắn có thể trăm tặn giết tuyệt người của phủ tổng đốc, thì một khi hiểu rõ chuyện với ta, sẽ cho người này vĩnh viễn biến mất.” Tống Mặc cười híp mắt quay người, “Nếu Saivans tiếp nhận đề nghị của ta, hắn có thể sống thêm vài ngày. Hợp tác càng dài, càng ổn định, thì hắn có thể sống càng lâu, nói không chừng, còn có thể trở thành nhân vật quan trọng bên cạnh Saivans. Nhưng, tiền đề là, hắn phải biết điều.”

“...”

“Quản gia, đừng nhìn ta như thế, ta sẽ mắc cỡ.”

“...”

“Được rồi, nếu ông kiên trì, vậy thì khen ta đi, nào, ta gánh nổi mà.”

“...” Lãnh chủ đại nhân, ngài còn có thể vô sỉ hơn nữa không?

Chủ động ném cành ô liu cho Saivans, Tống Mặc cũng có hơi bất đắc dĩ. Ai có thể ngờ được, Saivans bị Tống Mặc thu thập tới mức xì hơi, chỉ có thể trù thủ khoe chim, lại xông vào nhà cấp trên tạo ra thảm án diệt môn? Nếu trước đó Saivans trong mắt Tống Mặc chỉ là một con dê béo thân hình phì nhiêu, vậy Saivans hiện tại là dê béo mọc sừng, toàn thân cơ bắp.

Dê béo đương nhiên ngon miệng, nhưng dê béo mọc sừng, thì sẽ húc người.

“Nói lại thì vẫn là thực lực không được.”

Tống Mặc chống cằm, cảm thấy thủ lĩnh ăn cướp mình đây thực sự không xứng chức, cướp chuyên nghiệp chân chính, thì nên trời lão đại đất lão nhị, lão tử đứng giữ. Muốn cướp ai thì cướp, muốn ăn hiếp ai thì ăn hiếp, muốn diệt ai thì diệt!

Nhưng y hiện tại, cũng chỉ có thể ăn hiếp công dân cấp ba là địa tinh.

“Thế đạo này, ăn cướp cũng khó làm.”

Tống Mặc thở dài.

Tống Mặc ở đây thì thương xuân bi thu, cảm thán thực lực không bằng người, còn các chu nho được dẫn xuống làm vệ sinh cá nhân, thì lại cho rằng mình đang nằm mơ.

Nước tắm ấm áp, bánh mì mềm mại, canh đặc thơm ngon, các chu nho nhìn tất cả, như cách một đời.

Họ không nhớ lần trước tắm là lúc nào, cũng không nhớ đã bao lâu không thay y phục. Trong địa lao của Panvi, trong mâm cơm vĩnh viễn là bánh mì đen cứng như đá, và canh đã thiu. Khi họ bị Panvi bắt, còn ba mươi bảy người, hiện tại năm năm sau, chỉ còn mười lăm người.

Có người bị giết chết khi chạy trốn, có người bị bệnh chết, còn có người không chịu nổi giày vò, tự sát.

Các chu nho không biết nên nguyên rửa vận mệnh đáng chết, hay là nguyên rửa Panvi đã bắt họ nhốt vào địa lao, hiện tại bọn họ không dám tin

mình đã ra khỏi địa lao. Họ lo lắng, tất cả đều chỉ là giấc mơ, một giấc mơ tốt đẹp trước khi chết.

“Nếu thật sự là một giấc mơ, thì xin để ta vĩnh viễn đừng tỉnh lại.”

Các chu nho cầu nguyện như thế, sau đó bắt đầu ăn như hổ đói.

Chỉ có một lão chu nho ngoại lệ, ông có thể hiểu sự kích động của các hài tử, nhưng ông bị nhân loại lừa gạt quá lâu, thực sự rất khó tin tưởng nhân loại nữa.

Tống Mặc đứng trước cửa một lúc, sau đó không nói tiếng nào quay người đi. Địa tinh Joybis theo cạnh Tống Mặc, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn y, cuối cùng không dám lên tiếng hỏi.

“Joybis, người dẫn vài địa tinh chăm sóc họ.”

“Tuân lệnh, lãnh chủ đại nhân.”

“Phải cho họ biết theo ta sẽ có thịt ăn.” Tống Mặc cúi đầu, cúi nhìn Joybis, “Lấy sự thật làm căn cứ, thuyết phục họ, để họ quyết tâm lưu lại.”

Lấy sự thật làm căn cứ?

Lẽ nào nói cho các chu nho này, bọn họ sinh sống trong địa bàn của kẻ cướp. Sau đó kẻ cướp này sẽ mang theo họ sống cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn?

Joybis lung lay trong gió.

Đêm khuya, các chu nho được các địa tinh dẫn đi nghỉ ngơi, Tống Mặc cũng trở về phòng ngủ, nói chúc ngủ ngon cùng lão John, nằm trên giường, không lâu sau đã chìm vào mộng.

Đêm nay, y ngủ đặc biệt trầm.

Một bóng người thon dài trùm áo đen nhảy vào cửa sổ, đi tới trước giường Tống Mặc, ngồi bên giường, một tay chống bên mặt Tống Mặc, cong lưng xuống, một lọn tóc dài màu nâu rũ xuống bên mép mũ trùm, tóc trượt qua mặt Tống Mặc, Tống Mặc vẫn ngủ rất say.

Ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ vuốt cằm Tống Mặc, móng tay sắc bén chỉ cần nhẹ dùng sức, thì sẽ để lại một vết thương, khiến máu đỏ tươi chảy ra từ miệng vết thương.

“Tống Mặc Grilan...”

Âm thanh biếng nhác mang theo chút ma tính lại vang lên trong phòng, người tới chậm rãi cúi đầu, càng lúc càng thấp, môi đỏ tươi gần như sắp đụng lên môi Tống Mặc, giữa hơi thở, khí tức giao triền, hần lại đột nhiên dừng lại.

Một con dao găm sắc bén, đặt bên cổ hần, Tống Mặc vốn đang ngủ say, không biết đã mở mắt từ lúc nào, đang lạnh mắt nhìn hần.

“Đêm khuya chạy vào phòng ngủ của người khác, không phải là thói quen tốt, ‘Rhys’.”

Vừa nói, Tống Mặc vừa kéo mũ trùm của người đó. Dưới ánh trăng, một gương mặt đẹp tới yêu dị xuất hiện trước mắt Tống Mặc. Con mắt màu biển xanh, không thấy nửa điểm kinh hoàng, ngược lại mang theo ý cười, không để tâm tới con dao trên cổ, kéo cánh tay đang nắm mũ trùm của hần, đôi môi đỏ đặt lên ngón tay hơi lạnh của Tống Mặc, “Rất vui vì người còn nhớ ta, Tống Mặc Grilan.”

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Ma Pháp Sư

> Cây không vỏ, tất chết không cần nghi ngờ. Người không cần mặt mũi, thiên hạ vô địch.

Tống Mặc vẫn luôn cảm thấy, mình đã là vô địch, nhưng trước mặt Rhys Myers, chút đạo hành của y, căn bản không đủ ngửa. Da mặt của tên này chắc đạn bắn cũng không xuyên.

“Thu dao lại đi, không tổn thương được ta đâu.” Rhys nắm cổ tay Tống Mặc, ngón tay vạch lên mu bàn tay Tống Mặc, đầu lưỡi màu hồng thò ra khỏi cánh môi, liếm liếm môi dưới đỏ tươi, “Nếu người rút thanh ‘dao’ khác ra, ta sẽ lập tức cúi người hôn góc áo của người...”

Tống Mặc quyết định thu lại lời trước đó, độ dày này, không chỉ đạn bắn không xuyên, ngay cả đại bác bắn qua cũng có thể dội lại!

“Ta là nam nhân.” Tống Mặc nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cho nên?”

“Bị nam nhân giở trò lưu manh, ta sẽ muốn giết người.”

“À, ta biết rồi.”

Giây tiếp theo, trước mắt Tống Mặc, lại lần nữa diễn một màn người sống đại biến.

Anh trai thân thể thon dài, trong chớp mắt co lại thành em gái nhỏ đáng yêu nhanh nhẹ, con mắt to đong đầy nước nhìn y, đôi môi căng mọng cong lên mê người, cổ tay mảnh khảnh gác lên vai Tống Mặc, hai đôi mềm mại trước ngực dán lên người Tống Mặc, nói ngọt: “Lãnh chủ đại nhân, thế này, vừa lòng chưa?”

Vừa lòng mẹ mi!

“Người từng chọn trúng ta, chắc cũng thích ta mà đúng không?”

Thích mẹ mi!

“Chúng ta tiếp tục chuyện lần trước được không? Ta sẽ để người thật thoải mái...”

Tiếp tục đại gia mi!

Tống Mặc lật người, đè Rhys xuống, đè tay lên cổ Rhys, dao găm cắm sát bên cổ hăn, mấy sợi tóc dài màu nâu bị lưỡi dao sắc bén cắt đứt, rớt xuống giường.

Rhys vẫn cười, ánh mắt Tống Mặc thì càng lúc càng lạnh.

“Lãnh chủ đại nhân, người đè người ta đau quá...”

Mọi, biểu tình ai oán này, âm thanh tiêu hồn này, Tống Mặc rung mình dữ dội.

“... Biến về!”

“Tại sao?” Rhys chớp mắt, “Người không phải thích người ta như vậy sao?”

“Thích cái đầu! Biến về!”

So với đôi mắt em gái giả, y thà liều mình với anh trai thật, kiểu nói chuyện mềm nhẹ này, khiến y rụng da gà đầy đất, thật sự rất khó chịu.

“Được rồi.” Rhys chớp chớp mắt, giây tiếp theo, em gái biến thành anh trai.

“Người tốt cuộc là ai?”

Rhys nhướng một bên mày, con mắt màu lam không chớp nhìn Tống Mặc, nâng một tay lên, phủ lên sau cổ Tống Mặc, ngón tay chen vào trong mái tóc đen, nhẹ ma sát, “Người đoán đi?”

Tống Mặc xém chút phun máu tươi, vừa định phát điên, Rhys đột nhiên ngẩng đầu, chuẩn xác bắt lấy môi Tống Mặc, không cọ sát, cắn mút, cũng không nhiệt tình liếm láp, môi và môi, chỉ đơn thuần dán vào nhau, giữa khoảng không truyền tới tiếng nói của Rhys, “Người cảm thấy, ta là ai nào?”

Tống Mặc hí mắt, trảm đỉnh chặt sắt phun ra hai chữ: “Nhân yêu.”

Bất nam bất nữ, bán nam bán nữ, không phải nhân yêu thì là gì? Yêu nhân?

Bầu không khí kiêu diễm biến mất vô tung, nhiệt độ trong phòng giảm xuống điểm lạnh.

“Người bảo ta nói mà.”

Sau một lúc trầm mặc, Rhys buông môi Tống Mặc ra, cắn mạnh lên cổ y, eo Tống Mặc bị ôm chặt, mạnh bạo như muốn bẻ gãy luôn. Tống Mặc cắn chặt răng, không phát ra bất cứ âm thanh nào. Khi tay Rhys men theo eo Tống Mặc đi xuống dưới, một con dao găm đặt ở bộ vị trên đùi dưới eo nào đó.

Đối với nam nhân, là bộ vị quan trọng nhất.

Rõ ràng, trên giường của Tống Mặc, không chỉ giấu một con dao găm.

“Giờ trò lưu manh với ông, chiếm tiện nghi của ông?” Tống Mặc cười dữ tợn, “Thật cho rằng ông dễ ức hiếp lắm sao?!”

Rhys híp mắt lại, Tống Mặc dứt khoát cười lên chân Rhys, tay dùng sức, âm thanh trở nên mềm mại, “Nhất thiết đừng động đây, dao rất sắc bén, vạn nhất tay ta run một cái, người thật sự sẽ thành em gái.”

Rhys không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Tống Mặc một lúc, đột nhiên cười, “Là ta xem thường người.”

“Giờ mới biết?” Tống Mặc chu miệng, nhưng một chút cũng không dám buông lỏng, “Hiện tại trả lời vấn đề vừa rồi của ta, người rốt cuộc là ai?”

“...”

“Ta nói đúng rồi?!”

“Người biết rồi, sẽ có phiền phức.”

Tay Tống Mặc đè xuống dưới, Rhys thỏa hiệp. Không cách nào không thỏa hiệp, về bản chất hẳn là nam nhân, không muốn thật sự bị cắt một cái, biến thành em gái.

“Ta nói cho người, người lại gần chút.”

“Cứ nói thế này đi!”

“... Được rồi, ta là...”

Âm thanh Rhys dần hạ thấp, Tống Mặc vô thức nghiêng tới, muốn nghe rõ lời hẳn. Ánh mắt Rhys lấp lóe, đột nhiên nắm cổ tay cầm dao của Tống

Mặc, thuận thế kéo, dao tuột khỏi tay, Tống Mặc nằm bệt lên người Rhys, bị ôm thật chặt, không thể động đậy.

“Người!”

“Đừng tức giận.” Rhys cười nhẹ một tiếng, lại gần tai Tống Mặc, thấp giọng nói, “Ta là ma pháp sư.”

Ma pháp sư? Ma pháp sư bị hai tinh linh đuổi theo hô đánh hô giết?

“Ta thật sự là ma pháp sư, chỉ là hơi có chút đặc biệt.”

“Đặc biệt?”

“Đúng đó.” Rhys cười càng thâm ý, tay phải vẽ một phù văn uốn khúc sau lưng Tống Mặc, trong con mắt màu lam lóe lên tia sáng dị thường.

Khi chữ cuối cùng sắp hình thành, một tia sáng xanh xuất hiện giữa không, nhanh chóng bắn vào phù văn Rhys vẽ!

Ánh sáng xanh bao trùm, phù văn lập tức vỡ nát, hóa thành cát nhỏ không thể thấy, biến mất trong không khí.

Thần sắc Rhys ngưng trọng, Tống Mặc nhân cơ hội giây thoát, lật người nhảy xuống giường. Ngưng thần nhìn lại, giữa ánh sáng xanh, là chiếc lá Gerrees cho y, gân lá màu vàng, đang lưu động như có sinh mạng. Theo sự lưu động của gân lá, tia sáng xanh càng mạnh.

“Lông vũ của tinh linh?”

Tay Rhys thò vào trong ánh sáng xanh, nắm lấy chiếc lá mảnh dài đó, bằng tinh trong suốt, bắt đầu lan tràn từ ngón tay tiếp xúc với lá. Hắn lại như không hề cảm giác, chỉ nắm chiếc lá trong tay, bóp chặt, chỉ một lát, tia sáng đã chuyển yếu, rồi biến mất tăm.

Băng tinh bao bọc trên tay hắn cũng nứt dần, rớt xuống đất.

Rhys chậm rãi quay đầu, nhìn Tống Mặc, đôi mắt màu lam, càng lúc càng sâu thẳm, con người hình như biến thành màu tím.

Tống Mặc lùi mấy bước lại bên tường, nắm nỏ treo trên tường, nhắm vào Rhys. Y biết tinh linh không phải người tốt gì, cho y chiếc lá này cũng không nhất định là lòng tốt, nhưng chuyện xảy ra vừa rồi, khiến y càng thêm cảm giác với Rhys.

Trước giờ không có ai khiến y cảm thấy nguy hiểm như thế.

Rhys bước từng bước lại gần Tống Mặc, Tống Mặc không còn đường lui, cũng không muốn lui, là nam nhân, thì không thể sợ hãi vào lúc này!

Mũi tên lóe hàn quang nhắm vào Rhys, cự ly gần như thế, cho dù không thể giết chết hắn, cũng có thể bức hắn lui!

“Không được bước tới nữa!”

Rhys nghiêng đầu, giang tay, chiếc lá màu xanh đã khô héo mất đi sinh mạng. Ném nó xuống đất, Rhys nói với Tống Mặc: “Người như thế, thật khiến ta thương tâm, ta thích người như thế mà...”

Tống Mặc chép miệng, “Ta thế này, đại biểu ta cũng thích người.”

“Dùng tiễn nhắm vào ta?”

“Đúng. Chưa nghe qua câu nói này sao?” Ngón tay Tống Mặc để lên nút cò, “Đánh là thương, mắng là yêu, yêu sâu rồi dùng chân đạp. Ta trực tiếp dùng tiễn bắn người, đủ thấy ta yêu người cỡ nào, mũi tên đại biểu cho lòng ta!”

Một chữ lòng vừa nói ra, mười mũi tên đã liên tiếp bắn ra, Rhys xoay người lùi lại, tránh khỏi tất cả mũi tên, cũng kéo khoảng cách với Tống

Mặc ra.

Lúc này, thần sắc Rhys Myers thay đổi, một mũi tên có đuôi lông vũ màu trắng, gần như sượt qua mặt hắn, ghim lên tường.

Mũi tên ghim vào tường ba phân, đuôi lông vũ nhẹ run. Không chỉ sắc mặt Rhys biến đổi, sắc mặt Tống Mặc cũng trở nên vô cùng khó coi.

Loại lực sát thương không chênh lệch này, trừ tinh linh, không còn ai khác.

Lẽ nào, y lại bị dỡ nhà lần nữa sao?!

Rhys nhìn ngoài cửa sổ một cái, cười nhẹ, nói với Tống Mặc: “Hôm nay như thế trước đi, lần sau, chúng ta lại tiếp tục.”

Nói xong, kéo mũ trùm màu đen, nhảy khỏi cửa sổ, biến mất trong bóng đêm.

Tống Mặc đứng bên tường, trầm mặc nửa ngày, đi tới bên cửa sổ, đóng lại thật mạnh.

Y muốn hàn song sắt lên cửa sổ này, trên cửa sổ phải có gai, xem bọn họ làm sao nhảy nữa! Một tên hai tên, muốn tới là tới, muốn đi là đi, xem phòng ngủ của y là nơi chiêu đãi sao?

Nhưng, Gerrees sao lại xuất hiện trùng hợp như thế? Tống Mặc đảo mắt nhìn phòng một vòng, cuối cùng ánh mắt chạm vào chiếc lá đã khô héo kia.

Ngày hôm sau, quản gia gõ cửa phòng Tống Mặc, thấy lãnh chủ đại nhân đang dựa vào góc tường, ngây ngẩn nhìn một chiếc lá khô.

“Lãnh chủ đại nhân? ”

“A, trời sáng rồi?”

Tống Mặc ngẩng đầu lên, nhìn lão John.

“Đúng, bữa sáng của ngài đã chuẩn bị xong rồi, ngài rửa mặt chải đầu xong thì có thể dùng.”

Lão John vỗ tay, thị nữ bưng vật dụng rửa mặt vào phòng, Tống Mặc đứng lên đuổi người, cầm khăn mặt ẩm áp lau qua, ngẩng đầu nói với lão John, “Quản gia, đi tìm Ed, gắng thêm song sắt có gai lên cửa sổ phòng ta!”

Song sắt có gai? Gắn lên cửa sổ? Đây là một khoản chi không nhỏ.

“Lãnh chủ đại nhân, có thể hỏi ngài tại sao lại làm như thế không?”

“Phòng lửa phòng trộm phòng nam nhân.”

Nói xong, Tống Mặc ra khỏi phòng ngủ.

Để lại lão John thạch hóa tại chỗ.

Phòng lửa phòng trộm... phòng nam nhân?!

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Làm Ăn Phải Thành Tín

> Do Quang Minh đại lục chiến loạn liên tục, cái chết của người cầm quyền đã là chuyện quen thuộc.

Trên chiến trường, bọn họ nhất định phải vùng đao lao tới, nếu không không ai lại bán mạng cho họ. Trở về nhà, còn phải tranh quyền đoạt lợi, một khi không vừa lòng, thì sẽ dẫn thủ hạ đi thi đấu công khai.

Trường kỳ chiến đấu, thường xuyên cung đấu, thỉnh thoảng giác đấu, chính là cuộc sống của đám người này.

Từng có một mảnh đất chiến lược quan trọng giữa các quốc gia, trong một năm, liên tục đổi mười một lãnh chủ, chia ra tới từ ba quốc gia khác nhau, tạo ra ghi chép cao nhất về cái chết của lãnh chủ trong thời gian ngắn. Cho tới khi quốc vương Obi chen vào, tiêu diệt ba quốc gia đó, thì bộ sử huyết lệ các kiểu chết của lãnh chủ, mới đặt dấu chấm hết.

Không có lãnh địa nào có thể do một gia tộc nào thống trị mấy trăm năm mà không xảy ra chuyện gì, ngay cả quốc gia cũng vậy.

Còn về Grilan, đó là kỳ hoa trong truyền thuyết. Chỉ cần đầu óc bình thường, khi gặp lãnh địa này, đều sẽ đi vòng qua. Bọn họ cướp địa bàn là vì tài phú, không phải vì xóa nghèo.

Cho nên, khi Hắc Viêm nhận được tin Panvi chết, cũng chỉ tùy tiện gặt đầu, biểu thị hãn đã biết.

Đa phần quan viên trong cung đình đều không mấy quan tâm tới cái chết của Panvi, có vài người ôm thái độ hả hê. Rõ ràng tổng đốc đại nhân của hành tỉnh tây bắc này, nhân duyên không tốt lắm.

Tể tướng Murphy của vương quốc cũng không thích Panvi, thậm chí chán ghét nam nhân sắc bén, một lòng muốn trèo cao này. Nhưng buộc phải thừa nhận, Panvi có dã tâm, có năng lực, cũng có vận may. Đáng tiếc vận may của hãn không đủ để giúp hãn thực hiện dã tâm của mình, hãn bị thiêu chết, hơn nữa chết trong nhà mình.

Cái này giống như trên trời đột nhiên rớt xuống một miếng bánh, không đợi rớt vào miệng, lại có một hòn đá lớn hơn nện xuống, bóp một cái, nện đầu lún vào cổ.

Nếu bảo Panvi chọn lựa, hãn thà không cần miếng bánh kia, cũng muốn giữ cái đầu mình.

Đáng tiếc là hãn không có cơ hội.

Từ tin tức hành tỉnh tây bắc truyền về, có thể thấy cái chết của Panvi rất giống việc ngoài ý muốn, nhưng vì quá giống việc ngoài ý muốn, mới càng khiến người hoài nghi.

Nhưng Murphy hiện tại không quan tâm nguyên nhân Panvi chết, mà là trong tay Panvi có phải còn những vũ khí uy lực lớn hơn không.

Uy lực của máy bắn đá cải thiện đã tận mắt thấy, nhưng vẫn chưa đủ. Chiến tranh với Sabisand, quân đội của vương quốc muốn chiếm ưu thế tuyệt đối thì nhất định phải có vũ khí công thành uy lực lớn hơn, và vũ khí càng hoàn hảo hơn.

“Bệ hạ, trong tay Panvi, rất có thể không chỉ có máy bắn đá này.”

“Người nghĩ vậy?”

“Đúng, bệ hạ.” Tế tướng ngừng một chút, tiếp tục nói: “Tiếc là, phủ lãnh chủ của Panvi bị thiêu sạch, cái gì cũng không còn sót lại.”

“Đúng vậy, thật đáng tiếc.”

Quốc vương và tế tướng nhìn nhau một cái, đồng thời thở dài.

Nếu Panvi không phải bị thiêu chết, mà một đao đâm chết, loạn tiền bản chết, hoặc là độc chết, thì tốt biết bao.

Rất rõ ràng, đôi quân thần thống trị quốc gia giàu có nhất đại lục này, dùng phương thức khá khác biệt để ai điều cho cái chết của Panvi.

“Bệ hạ, hành tỉnh tây bắc cũng cần tổng đốc mới.”

“Tổng đốc mới sao?” Hắc Viêm xoay nhẫn bảo thạch đỏ trên ngón tay, “Tế tướng, người có người thích hợp sao?”

“Đội trưởng đội kỵ binh tuần tra hành tỉnh tây bắc Saivans Ladlon.”

“Ladlon?”

“Đúng, Ladlon gia tộc đời đời hộ vệ an toàn biên giới hành tỉnh tây bắc.”

“Đội trưởng kỵ sĩ, là một kỵ sĩ sao?”

“Đúng, hắn là một kỵ sĩ anh dũng.” Murphy mang nụ cười cung kính, nhìn quốc vương, “Phụ thân của Saivans, tám năm trước chết trong trận chiến với Sabisand, hắn kế thừa di chí của phụ thân, hết sức trung thành với vương quốc.”

“Ừ.” Hắc Viêm chống cằm, Saivans Ladlon? “Cứ làm thế đi.”

“Tuân lệnh, bệ hạ.”

Murphy để tay lên ngực, cong lưng với Hắc Viêm.

Ông và phụ thân của Saivans có chút giao tình, dù dắt con cháu của đối phương một chút, cũng coi như chút tình nghĩa với lão hữu.

Lệnh nhậm chức của tân tổng đốc còn chưa chính thức truyền xuống, Saivans không biết mình sắp ngồi lên bảo tọa tổng đốc. Hiện tại hắn vẫn đang ở trên thuyền tặc.

Trên thực tế, hắn đã dẫm một chân lên, chân kia chừng nào bước lên cũng chỉ là vấn đề thời gian.

“Đại nhân, lãnh chủ Grilan nói, thành ý của y, chính là nằm trong bức tranh này.”

Thành ý?

Thành ý của một tên cướp?

Saivans mở bức tranh Tống Mặc tặng hắn, nói thật, nhìn quen mình không mặc y phục rồi, đột nhiên thấy một ước vẽ mình thân mặc khôi giáp, cười trên chiến mã, uy phong lẫm lẫm, hắn thật sự có chút không quen. Không tự giác thông qua ‘hiện tượng’ nhìn ‘bản chất’...

Trên trán Saivans lập tức hiện lên hai sợi gân xanh, nắm chặt nắm tay, quả nhiên, hắn nên trực tiếp đi giết Grilan, mổ xẻ tên khốn dám uy hiếp hắn!

Nhưng...

Ánh mắt Saivans lại trở về bức tranh, ánh mắt nhìn chăm chăm vị trí từng chỉ cho hắn xem.

Một vũ khí công thành, hình dáng rất giống cung nỏ được phóng to gấp chục lần. Nhưng Saivans không cách nào nhìn ra làm sao thao tác vũ khí

này từ bức tranh, uy lực rất cuộc lớn thế nào.

Panvi có thể chỉ dựa vào một bức vẽ đơn giản chế tạo ra máy bắn đá bản cải thiện, còn được quốc vương khen thưởng, là vì hắn có chu nho. Nhưng Saivans lại không có điều kiện này, sớm biết vậy, thì nên giữ lại vài chu nho...

Đáng chết, sao hắn phải tiếp tục hợp tác với cái tên vô sỉ kia?!

Tuyệt đối không có cửa, không, cửa sổ cũng không có!

Saivans tóm lấy bức tranh, hai tay bóp mạnh, nhưng mấy phút sau, tranh vẫn còn nằm yên ổn trong tay hắn.

Cứu chu nho chỉ là cái cớ, sự bội tín của Panvi khiến hắn phần nộ, vinh dự và địa vị gã nhận được khiến hắn ghen tỵ, nếu không, hắn cũng sẽ không chấp nhận mạo hiểm, thiêu cả phủ tổng đốc. Hiện tại, một cơ hội tốt hơn đang bày ra trước mắt hắn..

Saivans cúi đầu, ánh mắt tối tăm không rõ, cuối cùng, khát vọng đối với quyền lực và địa vị áp đảo tất cả.

“Morri.”

“Vâng, đại nhân.”

“Người lại đến Grilan một chuyến, nói với y, ta đáp ứng.”

“Tuân lệnh, đại nhân.”

Saivans phất tay, tùy tùng ra khỏi phòng, đóng cửa lại, y phục trên người đã bị mồ hôi thấm ướt.

Hắn nhìn thấy, nhìn thấy rõ ràng, kiếm của đội trưởng đại nhân, đã ra khỏi vỏ, nhưng sau khi nhìn thấy bức tranh của lãnh chủ Grilan, thì lại đổi

ý.

Người sẽ cảm kích ta...

Morri nhớ lại lời của Tổng Mặc, không khỏi rùng mình. Tuy Saivans mới là chủ nhân của hắc, nhưng hắc không muốn chết, hắc muốn sống, hắc quyết định sẽ biểu đạt một chút ‘tạ ý’ của mình với lãnh chủ Grilan.

Mùa đông rét lạnh sắp tới, các lãnh dân của Grilan bắt đầu chuẩn bị qua mùa đông. Đối với các lãnh dân mà nói, có thể mặc y phục không chấp vá, nhà không tứ bề lộ gió, mỗi ngày ăn cơm no, thì đã là cuộc sống tốt đẹp.

Nhưng Tổng Mặc thì không nghĩ thế. Có lẽ mùa đông năm nay không cần lo lắng, nhưng năm tới thì sao? Năm sau nữa? Không phải luôn có loại bánh bao mềm như địa tinh cho họ xuống tay, vũ khí có thể tạo, nhân thủ thì vẫn là vấn đề lớn.

Vũ khí của mì Ý đủ hoàn hảo sao? Vẫn bị Sudan giơ đại đao trường mâu đánh cho chạy té khói. Đại binh của Mỹ đủ mạnh sao? Vẫn bị gạo và súng trường đánh cho xì hơi.

Vũ khí rất quan trọng, nhưng người càng quan trọng.

Một trăm nông phu cầm súng trường, đối diện với chiến mã trên trăm trên vạn, kỵ binh mặc khôi giáp, vẫn không có phần thắng.

Tổng Mặc rất muốn nói với các lãnh dân: Người nhiều sức lực lớn, sinh nhiều hài tử có tiền tiêu!

Nhưng y rốt cuộc không nói, câu này mà nói ra, các lãnh dân sẽ cho rằng lãnh chủ của họ điên rồi. Huống hồ sinh con cũng không phải vấn đề có thể lập tức giải quyết. Sinh ra liền biết chạy biết nhảy, vung đao múa kiếm, vậy không phải người, là yêu quái.

Không thể tiếp tục như thế.

Tống Mặc nhốt mình trong phòng cả ngày, cơm trưa và cơm tối cũng không ăn, lão John gõ cửa mấy lần, bên trong không có tiếng đáp, cho tới khi tùy tùng tới báo, người lùn Rode vẫn chuyển đột khoáng thạch đầu tiên tới rồi, Tống Mặc mới ra khỏi phòng.

Khác với vẻ tiều tụy mà lão John nghĩ, Tống Mặc lúc này hai mắt phát sáng, khoe miệng mang ý cười, rõ ràng, có người sắp xui xẻo nữa rồi.

Rode vẫn ăn mặc như chiến sĩ, rìu trên vai xem ra vô cùng sắc bén, có thể dễ dàng chém chết bất cứ kẻ nào dám đánh chủ ý với kim tệ của hắn.

Có lẽ lần trước đã chịu thiệt lớn trong tay Tống Mặc, Rode đánh chết cũng không đến phủ lãnh chủ ‘làm khách’. Cho dù giao dịch ở biên giới không an toàn, hắn cũng cho rằng, tốt hơn đi vào hang ổ của thủ lĩnh kẻ cướp nhiều.

Nhìn người lùn cố chấp, Tống Mặc bất đắc dĩ thở dài, nhân sinh không được lý giải, thật sự là cô đơn lạnh lẽo mà, nếu đã không được lý giải, y còn khách khí làm gì? Nhân sinh cô đơn lạnh lẽo, đồng dạng cũng có thể sống vô cùng anh dũng.

Với lý do phí tổn thất tinh thần, kim tệ Rode nhận được, bị giảm như nước rút.

Rode tức dưng râu trềng mắt, giơ rìu lên.

Tống Mặc cười thấy răng không thấy mắt, giơ nỏ lên.

Rìu đối với nỏ, hơn nữa là tình huống một chống sáu, Rode thông minh chọn lựa buông vũ khí, “Chỉ là đùa thôi.”

“Ồ.” Tống Mặc gật đầu, ý bảo đã hiểu, “Ta cũng vậy.”

Nói tóm lại, giao dịch lần này vẫn vô cùng thuận lợi, Rode an toàn đưa khoáng thạch tới tay người mua, cũng đạt được kim tệ gần như tương ứng với giá gốc của nó.

Người lùn tức giận phùng phùng, Tống Mặc quyết định cho hắn một miếng táo ngọt.

“Rode, có muốn một bộ nỏ không?”

Mắt Rode lập tức sáng lên, nhưng rồi hoài nghi nhìn Tống Mặc một cái, hắn mới không tin, cái tên còn cường đạo hơn cường đạo này, sẽ có lương tâm như thế.

“Đương nhiên, không cho không.”

Quả nhiên!

Tống Mặc cười híp mắt ghé vào tai Rode, thấp giọng nói vài câu, Rode trước tiên là lắc đầu, Tống Mặc lại nói vài câu, trên mặt Rode bắt đầu hiện lên vẻ do dự, cuối cùng, vẫn gật đầu.

“Người thật sự sẽ cho ta nỏ?”

“Đương nhiên.” Tống Mặc gật đầu.

“Được.”

Tống Mặc và Rode ký khế ước, Rode mang khế ước đi, Tống Mặc tâm tình tốt huyết sáo vang trời.

Johnson chần chờ hỏi một câu, “Lãnh chủ đại nhân, ngài thật sự dự định cho người lùn đó nỏ liên phát sao?”

“Ai nói?”

“Ngài nói.”

“Ta chỉ nói là cho hăn nỏ, không nói là cho hăn nỏ liên phát.” Tống Mặc nghiêm túc sửa sai cho Johnson. “Làm ăn phải lấy thành tín làm gốc, biết chưa?”

Thành tín... làm gốc?

Johnson cảm thấy mình đi thảo luận vấn đề này với lãnh chủ, thật là ngượng bực khó.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Cây Súng Trường Đầu Tiên

> Khi Morri gặp lại Tống Mặc, thái độ càng thêm cung kính, nói chuyện cũng trở nên cẩn thận. Tống Mặc phát giác được sự biến hóa của Morri, nụ cười càng sâu.

“Đội trưởng đại nhân đồng ý rồi? Rất tốt.”

Tống Mặc kéo ngăn tủ, đặt túi kim tệ nhỏ lên bàn.

Morri không chút do dự cầm lấy, hẳn biết hậu quả nhận những kim tệ này, nhưng hẳn không muốn chết, chỉ có người trước mắt, có thể cho hẳn sống.

Tống Mặc thỏa mãn gật đầu.

“Ba ngày.” Tống Mặc đưa ba ngón tay ra, “Ta hy vọng ba ngày sau, có thể gặp bản thân đội trưởng Saivans tại đây.”

“Tôi biết rồi, lãnh chủ đại nhân.”

Morri mang kim tệ Tống Mặc cho hẳn đi khỏi, Tống Mặc đứng trước cửa sổ, chấp tay sau lưng, siết chặt năm tay thật lâu không nói.

Lão John đi tới sau Tống Mặc, hỏi: “Lãnh chủ đại nhân, ngài sao vậy?”
Lẽ nào đã hối hận đưa kim tệ? Nếu không thì bảo Johnson cướp lại, tùy tùng đó còn chưa đi xa...

“Quản gia...”

“Vâng?”

Tống Mặc đột nhiên quay người, kéo tay lão John, kích động nói: “Ba ngày, chỉ cần đợi ba ngày nữa thôi! Cửa lớn của hành tỉnh tây bắc sẽ mở rộng cho chúng ta! Lương thực, kim tệ, quần áo, tất cả, đều sẽ có hết!”

Nhìn Tống Mặc miệng sắp kéo tới mang tai, mồ hôi lạnh của lão John tuôn rào rào.

Cửa lớn của hành tỉnh tây bắc, mở rộng với bọn họ sao?

“Lãnh chủ đại nhân, chắc không phải ngài muốn đánh cướp hành tỉnh tây bắc chứ?” Như vậy quả thật chính là đi gặp kim cương, muốn rụng hết răng à.

“Quản gia, ta bội phục dũng khí và sức tưởng tượng của ông!” Tống Mặc thu lại vẻ kích động, trở nên nghiêm túc, “Nhưng, suy nghĩ vì an toàn sinh mạng của chúng ta, ngang nhiên đánh cướp hành tỉnh tây bắc, suy nghĩ không thực tế này, không thể có.”

Lão John ghen một chút, trợn trừng mắt, sao lại trở thành suy nghĩ của ông chứ?

“Đương nhiên, kẻ cướp không muốn giết dê béo thì không phải kẻ cướp. Nhưng giết thế nào, thì phải chuẩn bị kỹ.” Tống Mặc hí mắt, “Có lúc, lưỡi dao đỏ không nhất định là cách tốt nhất. Lợi ích, mới là phương pháp hữu hiệu nhất để cho con dê vào tròng. Lọt bẫy rồi, siết chặt, thì đừng mơ còn có thể thoát khỏi lòng bàn tay ta!”

“...”

“Hiểu rõ chưa?”

“Hiếu rồi.”

“Rất tốt.”

“Lãnh chủ đại nhân.”

“Cái gì?”

“Có thể... thả tay tôi ra trước không?”

“...”

“Tuy ngài là chủ thuê của tôi, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ chịu đựng ngài quấy rối tình dục.”

“Quản gia.”

“Ừ?”

“Ta có thể đánh ông không?”

“VẬY CŨNG PHẢI BUÔNG TAY TÔI RA TRƯỚC!”

“...”

Ba ngày sau, Saivans như hẹn mà tới. Khi hẫ xuống xe ngựa, Tổng Mặc xem chút không nhận ra hẫ.

Râu trên mặt được tu sửa vô cùng kỹ lưỡng, mái tóc sáng bóng như bôi mỡ heo, trên người mặc áo trùm màu đen, dưới áo trùm là áo ngoài được làm bằng tơ lụa quý giá, giày dưới chân cũng được lau láng bóng.

Sau xe ngựa là một đội kỵ binh, y giáp sáng choang, uy phong lẫm lẫm. Đây không phải đãi ngộ mà đội trưởng kỵ sĩ nên có. Hơn nữa, hẫ không chút cố kỵ xuất hiện ở Grilan...

Chỉ ba ngày mà thôi, đã biến hóa to lớn như vậy sao?

Tống Mặc chớp chớp mắt, xem ra, sau khi cục trưởng cảnh sát tiêu diệt nhà chủ tịch tỉnh, đã thành công thượng vị rồi. Kết quả này, tốc độ này, Saivans trên chín mươi lăm phần trăm là có người trong triều, chẳng lẽ cũng là quan N đại?

“Xin chào, đội trưởng đại nhân.”

“Xin chào.” Saivans ngừng một lát, nói: “Hiện tại ta đã không còn là đội trưởng đội tuần tra kỵ binh nữa.”

“Âm mưu bại lộ bị truất phế rồi?”

“...”

“Đùa thôi.” Tống Mặc cười nói, “Nếu ta đoán không sai, đứng trước mặt ta, đã là tổng đốc đại nhân tân nhậm của hành tỉnh tây bắc.”

Saivans gật đầu, biểu hiện như không có chuyện gì, tựa hồ không cảm thấy đây là chuyện lớn lao gì. Nhưng Tống Mặc không nghĩ thế, thăng quan phát tài bà xã chết, tuyệt đối đều là chuyện tốt đẹp mà các nam nhân đều trông mong trong đời! Tên này không vui mới lạ.

Tống Mặc quyết định để tổng đốc Saivans nhận thức rõ một chút, mặt tơ lụa ra tạo dáng trước mặt kẻ cướp, thì giống như con dê béo ra trước mặt kẻ mổ thịt lắt lư, không phải muốn được mổ, thì chính là muốn được mổ.

Nhưng, trước khi hạ đao, nên an ủi dê béo một chút, là rất cần thiết.

“Ta tin rằng, quốc vương bề hạ của Obi rất nhanh sẽ phát hiện, lệnh nhận chức này của hãn, anh minh bậc nào.”

Là người đều thích nghe lời ngọt, Saivans cũng không ngoại lệ. Lại thêm trong tay Tống Mặc có thứ hãn muốn, tất cả không vui đều tạm thời

ném ra sau đầu. Thấy Saivans không giấu nổi nụ cười, lời nói ngọt của Tổng Mặc liên tục nhảy nhót đi thật xa, nhảy tới mức Saivans đã sắp làm dáng không nổi.

“Chúng ta vẫn nên bàn chính sự thôi.” Do đó có thể thấy, da mặt của Saivans không đủ dày, rõ ràng cần rèn luyện.

“Được, tổng đốc đại nhân.” Tổng Mặc vẻ mặt tự nhiên, giống như người vừa vỗ mông ngựa của Saivans, căn bản không phải là y.

Cửa phòng khách đóng lại, lần này, ngay cả lão John cũng không được lưu lại.

Hộ vệ Saivans mang tới và tùy tùng của Tổng Mặc đều canh ngoài cửa, ngay cả con ruồi cũng không thể bay vào.

Rất nhanh, trong phòng truyền ra tiếng tranh cãi, tiếng vỗ bàn, tiếng đập ghế, nghe kỹ, còn có tiếng tuốt kiếm ra khỏi vỏ và tiếng nổ bắn tên. Người ngoài cửa nghe tới run sợ, rất lo lắng người bên trong một lời không hợp sẽ đánh nhau. Luận thân thủ khẳng định là tổng đốc đại nhân chiếm ưu thế, so vũ khí và gian xảo, thì lại là lãnh chủ đại nhân có phần thắng hơn. Đột nhiên, âm thanh biến mất. Một phút sau, lại là một hồi leng keng. Hộ vệ và tùy tùng đều nghiêm lệnh canh trước cửa, không dám đi vào, bọn họ cũng chỉ có thể mắt to trừng mắt nhỏ, muốn dùng ánh mắt bắn xuyên cửa.

Sau ba tiếng đồng hồ kéo dài, cửa phòng khách cuối cùng cũng mở ra, Saivans và Tổng Mặc trước sau ra ngoài. Nhìn từ vẻ mặt, hai người đều rất cao hứng, Saivans thậm chí còn chủ động đưa tay cho Tổng Mặc, dưới tình huống khóe miệng Tổng Mặc co giật, hôn mu bàn tay y.

“Hợp tác vui vẻ, lãnh chủ đại nhân.”

“Như nhau như nhau, tổng đốc đại nhân.”

Hai người đều mang ý xấu lại ôm vai như bạn bè thân thiết, cười ha ha. Nhưng bất luận nghe thế nào, trong tiếng cười này, đều có hàm chứa sát khí.

Cho dù tổng đốc và lãnh chủ đều muốn diệt đối phương, nhưng cũng không trở ngại tới hợp tác của họ. Hẹn định trên miệng không đáng tin, Tống Mặc và Saivans bí mật ký một hiệp ước dài tới năm trang, sau đó lại lục tục ký ba hiệp nghị bổ sung. Nội dung hiệp ước chỉ có hai người họ biết, nhưng hiệp ước này, sẽ có tác dụng rất quan trọng trong sự phát triển của Grilan và hành tỉnh tây bắc về sau, thậm chí ảnh hưởng tới vương quốc Obi và cả đại lục Quang Minh. Việc này thì có thể nhìn ra khi sau này trên hiệp nghị bổ sung và bản sao hiệp ước được công khai, đều có đóng thêm ấn chương của Hắc Viêm và lão Julien. Nhưng, lão Julien thuần túy là góp đủ số. Dù sao quốc vương Obi không thể nào cùng một lãnh chủ nước láng giềng ký hiệp nghị.

Tống Mặc và Saivans hiện tại không biết những chuyện này.

Tống Mặc cần vật liệu dân sinh rẻ tốt, Saivans cần vũ khí uy lực lớn có thể cho hãn thăng quan phát tài, sau một trận tranh nghị nho nhỏ, hai người gần như vỗ tay hợp tác.

Khế ước này, cũng thúc đẩy hai nghề nghiệp ‘tiền’ đồ sáng lạn sinh ra trên đại lục: Buôn lậu và buôn vũ khí.

Người đặt móng nghề nghiệp, Tống Mặc Grilan và Saivans Ladlon.

Sau khi ký khế ước, Saivans yêu cầu Tống Mặc làm ra thành phẩm công thành. Chỉ có nhìn thấy thành phẩm, hãn mới xác định vũ khí công thành này có thật sự uy lực như Tống Mặc hình dung không.

“Ta không muốn lãng phí thời gian để nghiên cứu những bức vẽ này, ta chỉ muốn nhìn thấy kết quả.”

“Không vấn đề!”

Tổng Mặc vỗ ngực bảo đảm. So với chính khách hợp cách, Saivans quả nhiên vẫn giống quân nhân hơn. Nếu là Panvi, đánh chết Tổng Mặc cũng sẽ không hợp tác như thế với hắn. Đến lúc đó đừng nói mỡ thịt dê béo, tính ra mình sẽ bị xem thành dê béo.

Cho nên nói, Saivans tiêu diệt Panvi, thực sự là diệt thật tốt.

Đưa Saivans đi, Tổng Mặc tìm tới địa tinh, thăm hỏi tình huống các chu nho. Khi y biết các chu nho đã bắt đầu quen cuộc sống tại phủ lãnh chủ, hơn nữa đáp ứng làm việc cho y, lập tức bảo Joybis dẫn thủ lĩnh chu nho tới.

Sau khi đàm chuyện với lão chu nho, Tổng Mặc bày hình vẽ Mauser 98 đã chuẩn bị tốt lên bàn, mấy người Ed có thể không hiểu những bức vẽ này, nhưng các chu nho thì có thể.

Lão chu nho tỉ mỉ nhìn một chút, biểu thị với Tổng Mặc họ có thể làm.

“Thật sao?”

“Thật.” Lão chu nho ngồi đối diện Tổng Mặc, sờ sờ cái đầu trọc lóc, đã không còn tràn đầy cảnh giác với Tổng Mặc như khi mới tới Grilan nữa.

Tổng Mặc cho họ ăn mặc, cho họ nơi ở, không còn nhốt họ lại, còn hứa rằng con cháu của họ đều có thể sinh sống tại Grilan, được bảo vệ, cái giá là họ cần phải làm việc cho y, hơn nữa giữ bí mật nội dung công việc.

Các chu nho đáp ứng rất nhanh chóng.

Đối với các chu nho mà nói, đây là một kế ước rõ ràng, tuyệt đối đáng tin hơn là Tổng Mặc bày ra vẻ mặt thánh mẫu hư tình giả ý.

“Thiên hạ không có bữa cơm miễn phí.”

Câu này, không chỉ thông dụng ở xã hội con người.

“Cần bao nhiêu thời gian?”

“Hai ngày sau có thể làm ra cho ngài.”

Lão chu nho bảo đảm sắt son, Tống Mặc vui mừng, gần như năm mớ cũng có thể cười ra tiếng. Nhưng khi thấy thành phẩm các chu nho làm ra, Tống Mặc cười không nổi nữa.

Mauser 98 trước mắt, quả thật làm không sai lệch với hình vẽ của y.

Mỗi một bộ phận đều trải qua chạm trổ công phu, kích thước không thành vấn đề, ngay cả trọng lượng cũng đo lường chuẩn xác.

Nhưng, vẫn còn một vấn đề lớn, vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

“Gỗ?”

“Gỗ.”

Lão chu nho lại lấy ra một viên đá đã mài vô cùng bóng loáng, đặt vào hộp đạn.

Súng gỗ? Đạn đá?

“Lãnh chủ đại nhân, ngài có thể bắn thử một chút, hoàn toàn không có vấn đề.”

Tống Mặc ngây ngốc giơ súng lên, bóp cò, một tiếng ‘đùng’, đá bắn khỏi hòng súng, rơi xuống chỗ cách hai mét.

“Thế nào?”

Lão chu nho ưỡn ngực, ông rất tự tin với cây súng mình làm ra này. Vũ khí khéo léo như thế, vừa hay có thể kiểm nghiệm tay nghề của các chu

nho.

Tống Mặc chớp chớp mắt, không có thuốc súng, đá này làm sao mà bắn ra được?

“Ta đã thêm vào vài phụ kiện nhỏ trong cây súng này.”

Tống Mặc nhìn khẩu gổ 98 trong tay, rồi ngó viên đạn đá dưới đất, lại nhìn lão chu nho vẻ mặt tự hào, đột nhiên có xúc động phát cuồng.

Súng trường bằng gổ?! Viên đạn bằng đá?! Còn không cần thuốc súng?!

Y nên cảm thán đầu óc của chu nho quả thật không hề bình thường, hay nên mổ đầu họ ra xem thử bên trong rốt cuộc chứa cái gì?

Nhưng, y có phải nên cảm thấy may mắn, lão chu nho này làm ra không phải là súng nước không?

“Lãnh chủ đại nhân, trên thực tế, nếu không phải vật liệu không đúng, tôi có thể dùng nước thay thế đá, có thể tiết kiệm thời gian mài đá...”

Quả nhiên là sợ cái gì tới cái đó, đối với thông minh tài trí của chu nho, Tống Mặc phải bái phục, triệt để bái phục. Trừ nó ra, y chỉ có một suy nghĩ, nẫu chín địa tinh đã tiến cử chu nho ỉnh!

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Hai Người Lùn

> Sau sự kiện súng gỗ, Tống Mặc mới hiểu, do sức lực thực sự quá nhỏ, bất cứ thứ nào các chu nho chế tác ra, hầu như đều dùng gỗ.

Rèn sắt?

Xin lỗi, nhìn thân thể nhỏ bé của họ, có thể nhắc nổi búa sắt sao?

Người lùn?

Cái thứ cổ và đầu đều thô như nhau, cánh tay còn thô hơn cả chân của chu nho, với chu nho là hai chủng loài khác nhau.

Tống Mặc giải thích với lão chu nho rằng chế tạo súng dùng sắt thép, không phải dùng gỗ, lão chu nho gật đầu, ý đã hiểu, “Nếu thợ rèn của ngài có thể cung cấp nguyên liệu, chế tạo khuôn theo yêu cầu của ta, có lẽ có cách làm ra súng ngài muốn.”

Lão chu nho và Tống Mặc cùng đến xưởng của mấy thợ rèn Ed. Sau khi đi một vòng, chu nho lắc đầu.

Ed, Sam, Hassan, phân xưởng của ba thợ rèn, đều không cách nào chế tạo ra nguyên liệu thép thích hợp để tạo súng trường. Họ vẫn sử dụng cách rèn nguyên thủy nhất, ngay cả đúc thép cũng không biết, đừng nói là ống thép không vết nứt, tấm kim loại cũng làm không ra.

Tổng Mặc thì lại biết đại khái cách đúc thép, nhưng y không biết gang và thép tôi phải có tỷ lệ bao nhiêu, gỏi đầu nghĩ hoài không ra, khoáng sắt giá tiền không rẻ, Tổng Mặc không thể tùy tiện lãng phí.

“Có lẽ, chỉ có người lùn có thể cung cấp vật liệu ngài cần.”

Lão chu nho không phải bắn tên không đích, năng lực chế tạo vũ khí của người lùn, cũng giống với năng lực đào khoáng của họ, vang danh cả đại lục, mà nền tảng chế tạo ra một vũ khí tốt, chính là vật liệu tốt.

“Bình khí người lùn tạo ra là tốt nhất cả đại lục.”

Câu này cũng nói rõ, kỹ thuật luyện thép luyện kim của người lùn, cũng là tốt nhất cả đại lục.

“Không có cách nào khác sao?”

“Không có.”

Thái độ của lão chu nho đối với công việc rất nghiêm túc, nếu Tổng Mặc đã không vừa lòng súng gỗ do ông chế tạo ra, muốn chế tạo súng thép, thì ông nhất định phải cung cấp phương án tốt nhất.

“Lãnh chủ đại nhân, đây là phương pháp duy nhất trước mắt.”

Phương pháp duy nhất?

Tất cả người đại lục đều biết, thuê người lùn chế tạo binh khí thiết giáp, giá không rẻ.

Khó trách trên đại lục Quang Minh chỉ có quốc gia giàu chảy mỡ mới có thể trang bị cường quân, đi đâu cũng trang bị, thấy ai ngứa mắt thì diệt kẻ đó. Quả thật là có tiền thì tung hoành thiên hạ, không tiền co vào xó.

Người ta có thể mặc miếng sắt miếng thép lên người, y thì ngay cả vật liệu chế tạo khẩu súng cũng không có. Tiếp tục như thế khó đảm bảo kẻ cờ như Panvi lại đánh chủ ý lên Grilan, chút nhân thủ của y căn bản không đủ nghĩa.

Saivans?

Hắn không nhân cơ hội đập một cái đã may mắn rồi. Trong kế ước không quy định hắn không thể nhân cháy nhà mà đi hôi của.

Càng nghĩ càng cảm thấy mình vô dụng, Tống Mặc không khỏi kéo tay áo quần gia, lau nước mắt, muốn tiếp tục lau nước mũi, rốt cuộc không dám.

“Quần gia, ta thật sốt ruột mà...”

“Lãnh chủ đại nhân, ngài đang nói ngôn ngữ nước nào?”

“Tiếng đại lục Quang Minh.”

“...”

Thử chế tạo vũ khí nóng thất bại, Tống Mặc liền hơi dờ ra, các địa tinh ý thức được gần đây tâm tình của lãnh chủ đại nhân không vui, cả ngày tới tối trốn dưới đất đình đình keng keng, đánh chết cũng không lộ mặt với Tống Mặc. Các chu nho ngược lại dần bắt đầu đi lại trong lãnh địa, khi nhìn thấy các lãnh dân tu sửa nhà cửa và nông cụ, liền nảy ra chủ ý muốn giúp đỡ, rất nhanh đã đạt được hảo cảm của toàn bộ lãnh dân.

Các địa tinh trốn dưới đất cắn khăn tay nhỏ ghen tỵ ngưỡng mộ, nhưng vẫn không có biện pháp, ai bảo chúng thua ngay từ trên đường chạy rồi?

Lão chu nho muốn gián tiếp lấy lại súng gỗ đã chọc tới lòng tự tôn của Tống Mặc, Tống Mặc không đồng ý, tuy súng gỗ không có tác dụng thực tế

nào, nhưng dù sao vẫn là chiếu theo hình vẽ của Mauser 98 mà ghép từng bộ phận vào, cho dù treo lên tường, cũng là bài trí không tồi. Muốn lấy về? Có thể, làm ra Mauser 98 chân chính đi rồi nói. Hiện tại, thì phải cho y xem đã mắt đã.

Lãnh chủ đại nhân vắt chày ra nước, lão chu nho có lĩnh hội sâu sắc.

May mà sự chán nản của Tống Mặc không kéo dài bao lâu, Rode lại tới lần nữa, giúp Tống Mặc giải quyết nan đề. Lần này, hẳn không chỉ mang tới khoáng thạch Tống Mặc cần, còn đưa tới cho Tống Mặc hai người lùn.

“Đây là Giosan và Mosby.”

Rode đơn giản giới thiệu hai người lùn râu xồm xoàm chắc nịch cho Tống Mặc. Bọn họ là anh em, cũng là thợ rèn kỹ thuật thành thạo. Vì đặc tội quý tộc trong người lùn, đang bị truy sát. Biết lãnh chủ Grilan đang chiêu mộ nhân thủ, liền theo Rode qua đây. Tuy Tống Mặc nghe lời giới thiệu của Rode, đã nước bọt tung bay, nhưng y quyết định vẫn nên cẩn thận một chút mới tốt.

Đặc tội quyền quý, bị truy sát? Quyền quý cũng phân ba bảy loại, là bậc nào? Đừng là cá mập trắng nhé.

“Có thể cho ta biết, bọn họ rốt cuộc chọn tới ai không?”

“Hand Chuuk.”

“Hand Chuuk này làm gì?”

“Đại công. Người lùn không có vương tộc, do chín đại công phân ra quản toàn bộ sự vụ. Hand Chuuk đại công là người quyền thế nhất trong đó. Hẳn tính tình nóng nảy, hơn nữa có hờn tất báo.”

Rất tốt, ngay cả cá mập cũng không phải, mà là nguyên con cá voi!

“Do đặc tội với Hand Chuuk đại công, đa phần chủng tộc có giao hảo với người lùn đều không nguyện ý thu giữ họ. Cho dù là quốc gia nhân loại, cũng không muốn vì hai thợ rèn mà mạo hiểm đặc tội đại công.”

“Bọn họ có thể vào núi làm dã nhân.”

“Trong núi đều là mãnh thú, họ từng thử một lần, xem chút trở thành điểm tâm của rắn Munk.”

“Họ rốt cuộc đã làm chuyện gì, khiến đại công đó oán hận như vậy?”

“Họ bán vũ khí cho chủng tộc đối địch với người lùn, hơn nữa còn trốn thuế.”

Giosan và Mosby vẫn không lên tiếng, nhưng khi Rode nói câu này, lập tức lớn tiếng biện luận, “Chúng ta không biết tên đó là ma tộc! Cho dù là đại công cũng không thể nhìn là nhận ra ma tộc giả trang!”

“Nhưng các người trốn thuế là sự thật không thể cãi chứ?”

Hai người lùn lập tức không lên tiếng, không cam lòng thầm thì một câu, “Chỉ có năm nay mà thôi, trước kia đều đóng...”

Tống Mặc sờ cằm nghĩ một chút, y luôn cảm thấy nguyên nhân đại công kia truy sát hai người lùn này tựa hồ trốn thuế mới chiếm phần lớn. Lắc đầu, sao y lại có thể suy bụng ta ra bụng người chứ? Không tốt, như vậy rất không tốt.

Nhưng mang hai tên này tới cho y... Tống Mặc nhìn Rode một cái, lặng lẽ lấy trong túi đựng kim tệ vốn tính đưa cho hắn ra một phần, rằng: Phí bảo vệ.

Rode đã không định giảng lý với Tống Mặc, vì y căn bản không giảng đạo lý. Nhưng có vài chuyện hắn nhất định phải nói rõ trước, “Lãnh chủ đại

nhân, ta đã tận lực rồi, trừ người giống hai anh em này phạm tội không còn đường đi, thì không có bất cứ ai muốn tới chỗ ngài.”

Tổng Mặc biết Rode không phải mượn cớ, đây quả thật là vấn đề.

Muốn phát triển, thì y nhất định phải gia tăng nhân khẩu của lãnh địa. Vĩ nhân từng nói, người nhiều lực lượng lớn. Lực lao động, lực lượng vũ trang, có cái nào không cần người? Nếu con đường chính quy không đi được, thì y chỉ có thể trực tiếp đi ăn cướp.

Xa không được, biến số quá nhiều. Gần thì dễ xảy ra vấn đề, tho còn không ăn cỏ gần hang mà.

Đối tượng hạ thủ quá mạnh thì không được, mình chỉ có mấy chục người, không đủ cho người ta nhét kẽ răng. Quá yếu cũng khó có thứ gì béo bở mà vợ. Tổng Mặc muốn cướp là người, lãnh dân cùng y đi làm việc, muốn là kim tệ và lương thực. Tính tới tính lui, chỉ có vương quốc Chisa, phù hợp tất cả điều kiện. Bọn họ giành được đất đai trong tay lão Julien, là mục tiêu hạ thủ tốt nhất. Lãnh dân nơi đó gần như đều là người Angris, quân đội trú đóng và tân nhiệm lãnh chủ, khẳng định sẽ bá chiếm tài phú của lãnh khu, tuyệt đối là dê béo không hơn không kém...

Mỗi làm ăn này, có thể thực hiện.

Tổng Mặc vừa nghĩ, vừa cười hê hê, Rode và anh em người lùn đều bị tiếng cười làm rợn sóng lưng.

Cuối cùng, Rode vẫn cố gom dũng khí, nói với Tổng Mặc: “Lãnh chủ đại nhân, ta đưa người tới cho ngài rồi, ngài có phải nên giao nô cho ta không?”

“Đương nhiên.”

Tống Mặc ý bảo Johnson mang nỏ một phát và ống tên cho Rode. Trước khi vũ khí nóng còn chưa làm ra, nỏ liên phát là tiền vốn bảo mệnh của Tống Mặc, một bộ cũng không thể truyền ra ngoài. Bất luận ai muốn, đánh chết Tống Mặc cũng sẽ không buông ra.

Nỏ một phát này nhỏ hơn nỏ liên phát, càng thích hợp cho người lùn sử dụng. Trừ không thể bắn liên tục nhiều phát, tốc độ bắn chậm ra, uy lực không kém bao nhiêu.

Rode cầm nỏ, đi ra xa bắn thử một chút. Tống Mặc đã chuẩn bị sẽ sủng môi lưỡi kiếm với Rode, nhưng Rode lại tràn đầy hưng phấn chạy về, nói với Tống Mặc: “Đây thật sự là bảo bối! Uy lực lớn như thế! Ai còn dám tìm ta gây phiền, không bố chết hẳn cũng có thể bắn chết hẳn!”

Nhìn Rode hưng phấn như thế, Tống Mặc đột nhiên nhớ ra một chuyện, hình như y, trước giờ chưa từng chân chính sử dụng nỏ trước mặt người lùn này, nhiều lắm chỉ dùng để uy hiếp thôi.

Ồn ào nửa ngày, thì ra người ta căn bản không để ý là một phát hay nhiều phát.

Uống cho y còn cảm thấy mình có hơi thất đức, bị cắn rút lương tâm ở trình độ nhất định...

Nhưng, lương tâm của kẻ cướp là khái niệm gì, còn có tiêu chuẩn đặc biệt.

Rode chìm vào hưng phấn không chú ý thấy tên cướp khoác da quý tộc nào đó đang nghĩ gì, vẫn thao thao bất tuyệt: “Ngài yên tâm, đợt khoáng thạch thứ ba ta nhất định đưa tới đúng giờ! Chuyện đáp ứng ngài, ta cũng nhất định nghĩ cách gom đủ số người cho ngài! Phạm pháp chống thuế, phản kháng quý tộc tạo phản thất bại, phản đối Quang Minh giáo hội bị kỵ sĩ giáo hội truy sát, chỉ cần ngài không chê, ta đều có thể mang tới cho ngài.”

Rode nói từng câu như đếm của quý, Tống Mặc thì nghe thế nào cũng thấy không bình thường.

Lẽ nào, Rode muốn đưa một đám đầu sĩ phản phong kiến phản mê tín phản áp bức tới cho y sao?

Y dù sao cũng là một giai cấp địa chủ phong kiến đó. Tuy rằng hơi nghèo...

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Tiểu X Thư

> Giosan và Mosby vì bán vũ khí a tộc và trốn thuế mà bị thế giới người lùn truy sát, cùng đường liền chạy tới Grilan. Ban đầu, hai anh em chỉ ôm suy nghĩ tạm thời tìm nơi an thân, nhưng sau khi Tổng Mặc cười hi hi triển thị súng trường bằng gỗ cho họ, hơn nữa cho họ nhìn hình vẽ súng trường, Giosan và Mosby không còn bình tĩnh nữa. Sau khi biết Tổng Mặc còn có nhiều hình vẽ các loại vũ khí hơn nữa, Giosan và Mosby không chút do dự ký hiệp ước làm công mười năm cho Tổng Mặc.

Trong thời hạn hiệp ước, Tổng Mặc sẽ cung cấp lương thực và bảo vệ anh em người lùn. Hai anh em cần phải chế tạo vũ khí theo hình vẽ Tổng Mặc cung cấp. Sau khi khế ước kết thúc, bọn họ nhất định phải giữ bí mật tất cả những gì xảy ra tại Grilan.

Tổng Mặc muốn kéo dài thời gian khế ước một chút, nhưng hai anh em không đồng ý. Đây đã là thời hạn thuê dài nhất mà bọn họ có thể tiếp nhận. Tổng Mặc thâm đảo mắt trắng, thuê? Thật là dát vàng lên mặt mình. Rõ ràng là hai ‘nạn dân’ trên đường chạy trốn. Cuối cùng, Tổng Mặc thêm vào một câu ghi chú ở cuối bản khế ước: Khi hết hạn khế ước, có thể ký tiếp.

Đối với việc này, Giosan và Mosby cũng không phản đối.

Người lùn cực kỳ xem trọng việc lập khế ước, một khi đã ký tên mình vào, thì vĩnh viễn không thể hối hận.

So với địa tinh và chu nho đã xem Tống Mặc là bát cơm vững chắc, anh em người lùn sau khi hết thời hạn khế ước thì có thể đi hợp tác làm công với người khác. Tống Mặc đương nhiên không chút khách khí bóc lột, bóc lột, tiếp tục bóc lột. Tốt nhất là lột tới một chút bã cũng không còn.

Nhưng, bóc lột cũng phải chú trọng kỹ xảo. Đệ nhất Hoàng Thế Nhân Hồ Hán Tam (hai kẻ địa chủ bóc lột nổi tiếng) không thể áp dụng. Cảnh giới bóc lột cao nhất, chính là phải khiến đối tượng bị mình bóc lột, cúc cung tận tụy cho tới chết mới thôi, còn nước mắt nước mũi cảm động vô cùng.

Muốn làm vậy không dễ chút nào, nhưng đường luôn có người đi, Tống Mặc có lòng tin!

Người lùn có cuồng nhiệt trời sinh với chế tạo vũ khí, Giosan và Mosby đã khẩn cấp muốn bắt đầu công việc. Nhưng, sau khi hưng phấn bừng bừng xem qua xưởng rèn của ba người Ed, mặt Giosan và Mosby đều rũ xuống.

“Trời ạ, các người quả thật là lãng phí khoáng thạch!”

“Loại vật liệu ấu tả này, sao có thể dùng để chế tạo binh khí ưu tú!”

“Thợ rèn của nhân loại nên bị rìu chém thành tám khúc!”

Hai người lùn dựng râu tròng mắt, lớn tiếng gầm bầm, ba thợ rèn sắc mặt xanh mét. Nếu không phải có Tống Mặc đứng một bên, khẳng định sẽ xông lên dạy dỗ hai chú lùn nói năng vô lễ này.

Cuối cùng, Giosan và Mosby yêu cầu Tống Mặc chế tạo một xưởng riêng cho họ.

“Nhân loại chỉ hiểu không ngừng dùng búa gõ đập, gõ đập, rồi gõ đập. Quả thật là ngu xuẩn!” Giosan khinh bỉ nhìn mấy người Ed một cái, “Muốn có được nguyên liệu tốt, thì phải làm theo cách chúng ta nói.”

Ba người Ed rõ ràng không phục, nhưng Tống Mặc thì lại vỗ ba đại hán sang một bên, nói với hai người lùn: “Ta có thể đáp ứng các người.” Tống Mặc ôm tay, cười hi hi nhìn Giosan và Mosby, “Nhưng ta phải nói rõ với các người trước, đã vào, thì phải có sản phẩm ra. Nếu hồi báo ta nhận được không bằng thứ ta bỏ ra, thì, ta sẽ vứt hai người vào lò lửa.”

Giosan và Mosby không chút để ý uy hiếp của Tống Mặc. Họ hoàn toàn có tự tin làm ra vũ khí tuyệt đối phù hợp yêu cầu của Tống Mặc.

Tống Mặc đáp ứng yêu cầu của anh em người lùn, nhưng y cũng đưa ra điều kiện, Ed, Hassan và Sam, đều được an bài vào xưởng của Giosan và Mosby.

Anh em người lùn biết Tống Mặc có ý định gì, nhưng từ nay tới mười năm sau, họ đều cần dựa vào Tống Mặc ăn cơm, hưởng hồ với trình độ hiện tại của nhân loại, rất khó học được phần mấu chốt trong kỹ thuật của họ, hai anh em quyết định nể mặt Tống Mặc.

Ba người Ed hết sức vui vẻ, có thể học kỹ thuật luyện thép luyện kim và chế tạo binh khí với người lùn, quả thật là chuyện nằm mơ cũng không dám nghĩ. Khó trách lãnh chủ phải khách khí với hai người lùn mũi hình lên trời này.

Tống Mặc giao chuyện tạo nhà xưởng cho hai anh em người lùn lại cho địa tinh và chu nho. Lại triệu tập mười mấy lãnh dân giúp đỡ, hy vọng có thể nhanh chóng dựng xong xưởng.

“Đại khái cần bao nhiêu thời gian mới có thể hoàn thành?”

Thôn trưởng địa tinh và lão chu nho tới giúp đỡ nhìn hình vẽ người lùn cung cấp, thương lượng một chút, cho Tống Mặc đáp án: “Nếu nhanh, trước khi vào đông là có thể hoàn thành.”

Thôn trưởng địa tinh và lão chu nho không biết từ lúc này đã trở thành đôi đồng tính thân mật, ‘ra vào có đôi’. Lão chu nho rất hứng thú với giấy vẽ thiết kế thành lũy trong tay thôn trưởng địa tinh, sau khi biết là do Tống Mặc làm ra, ánh mắt nhìn Tống Mặc cũng liền thay đổi.

Giống như hiện tại, rõ ràng là đang giúp người lùn tạo nhà xưởng, nhưng ông lại nâng cái đầu trọc nhìn chăm chăm Tống Mặc.

Tống Mặc bị ông nhìn tới mồ hôi tuôn trào, y rất muốn nói, có nhìn cũng không có đâu, tiểu gia tuyệt đối sẽ không cùng người làm một đôi bạn đồng tính vong niên. Lão da xanh mới là chọn lựa thông minh nhất của người.

Dưới nỗ lực chung của mọi người, không tới nửa tháng, kiến trúc chủ yếu của nhà xưởng đã dựng lên.

Tống Mặc nhìn cái thứ gần như lò luyện này mà choáng váng, đây rõ ràng chính là bản thu nhỏ của lò luyện thép! Khó trách người lùn phun nước miếng với ba người Ed, so sánh kỹ thuật, quả thật là cách biệt mười tầng trên mặt đất và mười tầng dưới mặt đất.

“Lãnh chủ đại nhân, theo tiến độ công việc này, ngài sẽ nhanh thấy được thành phẩm súng trường.”

“Ừ, nếu thành phẩm có thể khiến ta vừa lòng, các người sẽ thấy được càng nhiều hình vẽ vũ khí chưa từng gặp.” Tống Mặc cong lưng, vỗ vai Giosan, “Cố lên, ta xem trọng người!”

Nghe lời Tống Mặc, Giosan hai mắt phát sáng, chạy đi như khói đốc thúc tiến độ công trình.

Tống Mặc ngồi trên cỏ, bứt một cọng cỏ xanh bỏ vào miệng ngậm, vị đắng chát nhanh chóng lan tràn trong miệng. Xưởng này dựng xong rồi, tiểu kim khố của y lại rút một tầng, đợt đợt khoáng thạch thứ ba của Rode

đưa tới, tiểu kim khố lại rút đi tăng nữa. Nếu Rode thuận tiện mang cho y mấy chục miếng ăn nữa, lại đi mua một đợt vật phẩm qua mùa đông ở chỗ Saivans, tiểu kim khố rất nhanh sẽ thấy đầy.

Quả nhiên, tiền tài giống như nước chảy, tới nhanh, đi cũng nhanh. Nhìn thì rất nhiều kim tệ, nhưng chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Tổng Mặc đứng lên, vỗ vỗ hông, phải nghĩ biện pháp kiếm tiền.

Lão địa tinh và lão chu nho đang thảo luận phương pháp dạy học đặc biệt của Tổng Mặc, chẳng hạn muốn vẽ một bức cho đẹp, thì phải lĩnh hội được nghệ thuật vĩ đại vẽ thân thể người. Tuy nghe có vẻ không tồi, nhưng người mẫu thật sự là không dễ tìm... hai ông già đang thảo luận hứng thú, thấy Tổng Mặc đi tới, đồng thời cong lưng hành lễ.

“Lĩnh chủ đại nhân.”

Tổng Mặc dừng lại trước mặt hai ông, nghĩ tới chuyện họ vừa thảo luận, trong đầu chợt lóe linh quang, cười hê hê ra tiếng.

Nghệ thuật thân thể người vĩ đại, ừm, vĩ đại, rất vĩ đại...

Tổng Mặc ghé vào tai lão địa tinh thấp giọng nói vài câu, gương mặt màu xanh của lão địa tinh lập tức sung huyết, có vẻ như mũi và tai đều sắp bốc khói trắng.

Lão chu nho xoa xoa mắt, không thấy khói trắng nữa. Lỗi giác sao?

Mấy ngày tiếp theo, rất ít người có thể thấy Tổng Mặc và mấy lão địa tinh ở cạnh nhà xưởng của người lùn nữa, phần lớn thời gian họ đều nhốt mình trong phòng nhỏ tối mà trước kia Tổng Mặc dùng trưng bày tranh vẽ kỳ sị, trừ ăn cơm ngủ nghỉ, không đi chỗ khác.

Lượng tiêu hao giấy và mực của phủ lãnh chủ lại tăng mạnh.

Lão John khuyên Tổng Mặc hai lần, nhưng sau khi bị Tổng Mặc kéo vào trong phòng nhỏ quan sát một lượt, liền ném tất cả lời khuyên nhủ vào góc tường trống nắm. Cộng thêm số lần đi qua đi lại ngoài phòng nhỏ, rõ ràng tăng thêm.

Tổng Mặc vẫn không quên hẹn định với Saivans, sau khi làm xong pháo công thành, y lập tức phái Johnson đến hành tỉnh tây bắc.

Lần này, Saivans không ngồi xe ngựa, mà cưỡi ngựa tới, trừ Morri, chỉ có năm sáu hộ vệ đi theo.

“Làm xong rồi? ”

Tổng Mặc gật đầu, dẫn Saivans vào một mảnh đất sau phủ lãnh chủ, một cỗ pháo công thành thật lớn được dựng tại đó. Saivans đi qua tỉ mỉ kiểm tra thành phẩm, “Cái này làm sao sử dụng?”

“Tùy tùng của ta sẽ biểu diễn cho ngài, xin mời lùi ra sau một chút.”

Tổng Mặc và Saivans lùi ra ngoài năm mét, các tùy tùng được lệnh Tổng Mặc, lập tức bắt đầu hành động. Hai tùy tùng dùng sức gạt cán gỗ, dây cốt bên thô bằng nửa cánh tay nam nhân trưởng thành vang lên cọt két chói tai, đợi khi dây cốt bên được kéo tới vị trí dự tính, sau khi cố định, hai tùy tùng đặt một mũi tên lớn dài ba mét vào khe lõm, hai tùy tùng trước đó dùng sức mở nút cò, lập tức, cùng một tiếng vút dài, mũi tên như một tia sét đen, xé rách không gian, ghim sâu vào phần cỏ cách ba mươi mét, gần như nửa mũi tên đã ghim vào trong đất.

Saivans chấn động với uy lực đáng sợ này, có thể tưởng tượng, vũ khí này, sẽ tạo ra tổn thương cỡ nào cho kỵ binh thủ thành.

“Nếu kéo dây cốt bên tới vị trí lớn nhất, mũi tên dùng sắt chế tạo, uy lực sẽ lớn hơn. Chỉ là Grilan là nơi nghèo khổ, không có nhiều sắt để chế tạo

mũi tên như thế, mũi tên này chỉ có phần đầu mũi là dùng sắt, còn lại đều là gỗ.”

“Vậy là đủ rồi.”

Có pháo công thành, Saivans khẳng định, vị trí tổng đốc của mình, sẽ ngồi càng vững.

Saivans rất sáng khoái dùng vật tư đủ cho hai trăm người dùng qua mùa đông để đổi lấy hình vẽ và thành phẩm của pháo công thành. Khi Tống Mặc giao hình vẽ cho Saivans, còn thần thần bí bí cho hắn một tập sách. Trên bìa tập sách dùng chữ thông dụng của đại lục viết bốn chữ lớn: Nghệ thuật thân thể.

Nhìn thấy bốn chữ này, mặt Saivans tối xuống. Tống Mặc lại chớp chớp mắt với hắn, “Đừng hiểu lầm, đây là thứ tốt.”

Thứ tốt?

Saivans bị Tống Mặc làm mù đầu, tùy tiện lật vài trang, tiếp theo, mắt nhìn thẳng, miệng há rộng, vẻ mặt đỏ bừng, tựa hồ muốn ném tập sách trong tay đi, nhưng lại không nỡ.

“Cái này...”

“Ta nói rồi, là đồ tốt.” Tống Mặc cười híp mắt lấy ra một quyển nữa, còn dày hơn quyển trong tay Saivans, đóng sách cũng đẹp hơn, “Không có nam nhân nào không thích thứ này, ngài nói đúng không. Tổng đốc đại nhân?”

“Ý của người là?”

“Ngài cảm thấy, mấy vị lão gia quý tộc muốn tìm chút kích thích, sẽ nguyện ý bỏ ra bao nhiêu tiền để mua một quyển chứ?”

“Ít nhất mười kim tệ.”

“Không, quá ít rồi.” Tống Mặc lắc đầu, chỉ tập sách nói với Saivans, “Nhìn cách vẽ đi, thượng phẩm đó, chân thật, kích tình như thế, khiến mạch máu sôi trào, ta cho rằng, ít nhất phải một trăm kim tệ.”

Một trăm kim tệ?

Tống Mặc một tay cầm tiểu x thư, một bên cười thấy rằng không thấy mắt với Saivans.

“Một trăm kim tệ còn là giá hữu nghị, khi thị trường mở rộng, giá sẽ càng lúc càng cao, lại thêm chút bùng nổ, chỉ sợ một hai ngàn kim tệ cũng có người mua.”

“Bùng nổ?”

“Chính là thứ bán ra tốt hơn một chút.” Tống Mặc cũng nhét luôn tập sách trong tay vào tay Saivans, “Hai quyển này cho ngài, nếu ngài nguyện ý, có thể cùng ta cống hiến sức mạnh vì mở rộng sự nghiệp nghệ thuật vĩ đại của nhân loại.”

Khi Tống Mặc trình bày sự nghiệp nghệ thuật vĩ đại với Saivans, người lùn Rode đã vận chuyển đợt khoáng thạch thứ ba tới cách biên giới Grilan không tới năm km. Đi theo còn có tám nam nhân vì công khai phản đối Quang Minh giáo hội, bị kị sĩ giáo hội truy sát.

Đột nhiên, xe ngựa bị một nam nhân mặc áo trùm màu đen cản lại.

“Hí__”

Rode kéo dây cương, ngựa lập tức dừng lại.

Nam nhân đi tới trước xe ngựa, nói với Rode: “Xin chào, người lùn Rode.”

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Tổng Đốc Bị Kéo Xuống Nước

> Trước mặt mỹ nữ, ý chí của nam nhân luôn yếu ớt.

Trước mặt mỹ nữ không mặc y phục, ý chí đã rất yếu ớt của nam nhân, sẽ giống như bong bóng, bị chích vỡ từng cái.

Saivans là nam nhân trong nam nhân, cho nên, trước dụ hoặc của hai quyến x thư Tổng Mặc đưa, gần bốn trăm trang yêu tinh đánh nhau, ý chí có vẻ rất kiên cường lập tức tan bình rã tướng.

Sau khi nghe thấy Tổng Mặc ‘tặng không’, gần như không chút do dự cất hai quyển tiểu x thư vào ngực, tay nắm thành quyền để bên miệng ho nhẹ một tiếng, “Ừ, tuy ta là quân nhân, nhưng đối với nghệ thuật vẫn có truy cầu nhất định.”

Tổng Mặc cong môi, có cửa!

Y phải cảm tạ Aoi Sora, Ozawa Maria, Ai Iijima, và vô số người đã hiến thân vì nghệ thuật, họ đã sáng tạo ra cho y vô số linh cảm, cùng mấy lão địa tinh nhốt mình trong phòng tối mấy ngày, sáng tạo ra tác phẩm kinh người. (Nhưng AV Idol Nhật Bản)

Nhất thiết đừng xem thường uy lực của những tiểu x thư này, Saivans chính là tiền lệ sẵn có. Nếu có thể hoàn toàn kéo tên đó xuống nước, thuận tiện ăn mòn mấy kẻ quyền quý của vương quốc Obi, tốt nhất là có thể đánh gục luôn cả ngọn núi dựa của Saivans trong triều đình. Đến lúc đó, chỉ cần

Saivans còn ngồi trên vị trí tổng đốc của hành tỉnh tây bắc, Tống Mặc sẽ không cần lo lắng có kẻ nào không có mắt gây phiền ình nữa.

Còn về lão Julien, trực tiếp bị Tống Mặc bỏ qua.

Ngay cả cha già chưa từng gặp mặt của y cũng không thu thập được, cuối cùng còn tạo ra chuyện ô long chống nộp thuế hợp pháp, Tống Mặc sợ mới lạ.

Hai quyển ‘nghệ thuật thân thể’ đưa cho Saivans là toàn bộ thành quả của mấy hôm nay, dù sao muốn tô màu lên bức vẽ thủ công là chuyện rất tốn thời gian.

Tống Mặc đã phát hiện vấn đề này, muốn dựa vào những tiểu x thư này kiếm một đồng kim tệ, thì nhất định phải bảo đảm số lượng hàng ra, chỉ dựa vào mình và mấy lão địa tinh, một tháng cũng không vẽ ra được bao nhiêu cuốn. Nếu muốn mở rộng số lượng, một là dạy thêm nhiều địa tinh nữa, không là nghĩ cách chế tạo đồ in ấn.

May là Tống Mặc còn biết bản khắc in ấn là gì, dùng gỗ làm bản khắc vừa khéo là món đặc thủ của các chu nho, không nói tới vấn đề nội dung, mỗi tháng làm ra mấy trăm quyển không thành vấn đề.

Trước đó, Tống Mặc đã bàn qua với lão chu nho, so với lão địa tinh đầu bốc khói, phản ứng của lão chu nho nhàn định hơn nhiều.

“Cái này có tính là gì, uống cho các người còn làm thần bí như thế.” Lão chu nho bày vẻ khinh thường, bắt đầu từ khi trẻ tuổi ông đã sống qua ngày tại các nhà lao, nhìn thấy, nghe thấy, tuyệt đối không phải là mấy thứ mà địa tinh cả ngày trộm vặt cướp vặt, rồi trốn xuống đất giả chuột có thể so sánh.

Trên thế giới này nơi tối tăm nhất trừ quan trường, chính là nhà tù.

Tổng Mặc bị lão chu nho làm rung động, dựng ngón cái lên. Tiếp theo lại nghĩ, có cần mở một hệ liệt giam cầm không?

Nghĩ nghĩ, nước miếng bắt đầu chảy xuống...

Nếu đã quyết định sẽ triệt để kéo Saivans xuống nước, Tổng Mặc tự nhiên sẽ không còn nhỏ nhen nữa, có bỏ ra thì mới có thu lại, hưởng hồ, hồi báo sẽ gấp mấy lần bỏ ra, mỗi làm ăn này, tuyệt đối không thiệt.

Tổng Mặc ghé vào tai Saivans thấp giọng nói vài câu, nguyên liệu, họa công, chế tác đều là do y chuẩn bị. Saivans chỉ cần giúp y mở rộng con đường tiêu thụ, thời kỳ đầu mỗi khi bán được một quyển, Tổng Mặc chỉ cần một trăm kim tệ, sau khi mở rộng thị trường, Tổng Mặc chỉ cần năm trăm kim tệ mỗi quyển, còn lại, đều là của Saivans.

Còn mở rộng thị trường là khái niệm gì, Tổng Mặc cho Saivans biết, chỉ cần lượng tiêu thụ hàng lên tới mỗi tháng hai mươi quyển, thì có thể tăng giá.

“Người xác định?” Saivans hoài nghi nhìn Tổng Mặc.

“Ta xác định.” Tổng Mặc cười vô cùng thuần lương.

Nhìn sơ, Tổng Mặc như vậy rất thiệt thòi, nhưng chỉ có như thế mới có thể bảo đảm lợi ích của Tổng Mặc. Nếu chia phần theo lợi nhuận, ai biết Saivans rốt cuộc sẽ cho y mấy phần? Dù sao, muốn khiến những tiểu x thư này chân chính lọt vào tầm mắt của các quý tộc, còn phải dựa vào Saivans.

Không nở lấy con nít làm mồi thì không bắt được sói, không nở lấy bà xã ra thì không bắt được lưu manh!

Các lão gia quý tộc của vương quốc Obi đều là người có tiền, đó chính là một đám sói đói chảy nước miếng với miếng thịt dê béo! Trong mắt

Tống Mặc, những con sói đôi mắt lóe lục quang đó, còn được yêu thích hơn cả dê béo.

Saivans tuy không thiếu tiền, nhưng cũng sẽ không đẩy kim tệ đã đưa tới cửa đi. Tống Mặc lại thêm một môi lửa nữa, “Nghệ thuật không phải luôn không thay đổi, cứ thỉnh thoảng lại có tác phẩm văn thể mới ra, đều rất có giá trị sưu tầm.”

Sáng tạo nghệ thuật? Giá trị sưu tầm?

Tống Mặc chớp chớp mắt, “Người hiểu chứ.”

Saivans lập tức quyết đoán, “Thành giao!”

Tống Mặc lập tức lấy ra khế ước đã sớm chuẩn bị xong, Saivans nhìn qua ba lượt, không tìm ra bất cứ vấn đề nào, trực tiếp đóng ấn chương của mình lên cuối tờ khế ước. Không phải ấn chương của tổng đốc, mà là ấn chương cá nhân của Saivans. Rất rõ ràng, hẳn vẫn có phòng bị nhất định với Tống Mặc.

Tống Mặc chép miệng, sớm muộn gì cũng hoàn toàn kéo tên này lên thuyền giặc!

Chuyện xử lý xong, Saivans quyết định trở về hành tỉnh tây bắc. Do tới vội vàng, không mang theo xe ngựa thích hợp để vận chuyển vũ khí. Grilan căn bản không có thứ này, pháo công thành lại quá lớn, chỉ dựa vào mấy kỵ sĩ thì không thể mang đi.

Tống Mặc cho Saivans một mô hình do chu nho làm, mỗi linh kiện đều giống nhau, lại thêm hình vẽ, các thợ rèn của hành tỉnh tây bắc hoàn toàn có thể chiếu theo mô hình và hình vẽ chế tạo ra thành phẩm. Saivans rất vừa lòng, nhưng vẫn quyết định, ngày mai để Morri dẫn một chiếc xe ngựa lớn tới, vận chuyển pháo công thành thành phẩm.

Tống Mặc thì không sao cả, dù sao thứ này làm ra cũng là để cho Saivans, y giữ lại cũng vô dụng.

“Morri sẽ mang lương thực và vật tư người cần dùng tới.” Saivans tung người lên ngựa, kéo dây cương, nhìn Tống Mặc, không còn sự kiêu ngạo lần đầu gặp nữa.

“Được.” Tống Mặc cười vỗ cổ tuần mã của Saivans, “Thật là một con ngựa tốt.”

“Nếu người thích, ta có thể tặng người một con.”

“Vẫn là thôi đi.” Tống Mặc nhún vai, “Cho dù có tặng ta, khả năng lớn nhất là bị mổ làm thịt ăn.”

“...”

“Nhưng mà, vẫn phải cảm ơn sự rộng rãi của người, tổng đốc các hạ. Nếu người có thể đem con ngựa đó đổi thành lương thực, ta sẽ cảm tạ người hơn. Dù sao đều đã đưa tới, đưa cái gì không giống nhau chứ?”

Saivans nhìn Tống Mặc, trên trán nổi gân xanh, quả nhiên không nên tươi cười với y, có chỗ đặt chân tên này sẽ thuận thế leo lên, leo không lên thì cũng muốn húc, muốn húc mấy chiếc lá xuống!

Saivans không để ý chút lương thực này, nhưng hẳn chỉ cảm thấy bức bối. Hẳn biết, tên này sẽ không để mình khơi khơi hưởng nhiều ích lợi, sớm muộn cũng muốn tìm lại bù vào. Nghĩ tới hai tập sách trong ngực, Saivans miễn cưỡng đè nén lửa giận, dù sao cuối cùng phần lớn kim tệ vẫn nằm trong túi mình, không bằng dứt khoát hào phóng một chút vậy.

Saivans đá chiến mã một cái, ném lại cho Tống Mặc một câu: “Chiến mã và lương thực đều sẽ cho người!”

Nói xong, một người một ngựa cuốn gió mà đi, những kỵ sĩ khác theo sau.

Tống Mặc nhìn bóng lưng Saivans, quay đầu nói với Johnson, “Vừa rồi hăn nói, chiến mã và lương thực đều sẽ tặng không, đúng không?”

“Vâng, lãnh chủ đại nhân.”

Tống Mặc lập tức lệ nóng oanh tròng, “Thật là người tốt mà. Đàn ông thuần túy, hán tử chân chính!”

Mấy người Saivans thúc xe ngựa đi ngang qua Rode, con ngựa ôn thuận bị chiến mã phi nhanh dọa sợ, Rode mất một đồng sức mới ổn định được con ngựa bị giật mình, không khỏi chửi ầm lên với bóng lưng các kỵ sĩ.

Nam nhân ngồi trên xe ngựa sau lưng hăn, vẫn mặc áo trùm đen lên tiếng nhắc nhở, “Họ là kỵ binh hành tinh tây bắc, đừng tự tìm phiền phức.”

Rode nhú mày, nam nhân này tạo cảm giác rất kỳ quái, chán ghét thì không tới, thích là không thể, chỉ là ngồi hơi gần hăn một chút, Rode sẽ cảm thấy cảm xúc bắt đầu trở nên nóng nảy, nhưng mấy nam nhân khác ngồi bên cạnh hăn lại không cảm thấy bất cứ gì bất thường.

Rõ ràng, chỉ có mình Rode có cảm giác kỳ quái này.

Người lùn tin vào trực giác của mình, nam nhân mặc áo trùm đen này, tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản. Người thế này, sẽ giống như hăn nói, thật sự chỉ cần tìm được một quý tộc không có thể lực gì che chở sao? Có lẽ hăn nên đuổi tên này xuống xe...

Khi Rode do dự, xe ngựa vẫn đi tiếp, Tống Mặc tiễn Saivans đi nhìn thấy Rode, vẫy tay với hăn.

Lúc này, cho dù có muốn ném tên này xuống, cũng không làm được nữa, Rode thở dài.

Đợi Rode dừng xe ngựa, Tống Mặc đi vội tới trước xe, đại khái hỏi han qua Rode, cười nói: “Bạn ta, lần này người tới thật nhanh.”

“Người lùn luôn thủ tín.” Rode để các nam nhân xuống xe, nói với Tống Mặc: “Trừ đợt khoáng thạch thứ ba, còn có mấy người này.”

Rode giới thiệu với Tống Mặc từng dừng sĩ bị kỵ sĩ giáo hội truy sát cùng đường, Tống Mặc cũng cười chào hỏi từng nam nhân, đối với những nam nhân có thành kiến với Quang Minh giáo hội, thì tại Grilan không có một chút thế lực Quang Minh giáo hội nào, quả thật chính là thiên đường! Đương nhiên, suy nghĩ này có thể duy trì bao lâu, thì phải thương lượng lại.

Rất nhanh, chỉ còn lại một nam nhân trùm áo đen cuối cùng, nhưng Rode dừng lại.

Tống Mặc nhìn nam nhân trùm áo đen, đột nhiên nhíu mày, luôn cảm thấy, người này rất quen thuộc...

“Rode, hẳn là?”

“Hẳn tự nhận là ma pháp sư. Là giữa đường tìm tới ta, ta liền dẫn hẳn cùng tới.”

Ma pháp sư? Tống Mặc có một cảm giác vô cùng không hay.

Quả nhiên như y dự liệu, nam nhân đột nhiên bước tới một bước, nâng tay phải của Tống Mặc lên, nhẹ hôn lên mu bàn tay y, ngẩng đầu lên, vành mũ trùm thuận theo động tác của hắn trượt ra, lộ ra mái tóc dài màu nâu trơn nhẵn, và gương mặt yêu diễm dưới mái tóc dài.

“Xin chào, lãnh chủ đại nhân của ta.”

Tống Mặc đen mặt, rút mạnh tay về, “Sao lại là người?!”

“Lãnh chủ đại nhân, ngài nói thế thật khiến ta đau lòng.” Đôi mắt biển xanh của Rhys tràn đầy ưu thương, dùng ngữ điệu thâm tình cuồn cuộn nói: “Từ sau đêm khó quên đó, ta ngày đêm đều nhớ nhung người, nhớ khi tức khiến người si mê của người, nhớ làn da trơn mịn của người, đôi môi mềm mại...”

“Câm miệng!”

Tống Mặc sắp tức bốc khói, tên thú không cần mặt mũi! Không một giây do dự rút bội kiếm ra, chém thẳng về phía hăn, thân kiếm dài mảnh, nhưng lại chém ra uy phong.

Những người khác vây xem đều ngẩn ra, đêm đó? Đêm đó...

Ngay cả những kẻ không hiểu phong tình nhất, đều không tự chủ nghĩ bậy. Rode thì càng bưng tỉnh đại ngộ, khó trách nam nhân này muốn mình dẫn hăn tới gặp lãnh chủ Grilan... thì ra, bọn họ là loại quan hệ này sao?

Không then là lãnh chủ ăn cướp thông minh hơn cả người lùn, ngay cả chọn người tình, cũng khác biệt như thế, dẫn dắt trào lưu...

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Độc, Thật Sự Là Quá Độc

> Có người nói, cuộc sống giống như cưỡng bức, phản kháng không được, dứt khoát nằm xuống hưởng thụ luôn.

Tống Mặc không nghĩ thế, cho dù thật sự là cưỡng bức, thì cũng là y cưỡng bức người khác! Bị người cưỡng bức còn thật sự nằm xuống hưởng thụ, đó tuyệt đối là hoa lạ đầu óc không bình thường! Cho nên, sau khi Rhys chủ động tìm tới cửa, suy nghĩ đầu tiên của Tống Mặc chính là cầm kiếm đâm chết hắn! Cho dù đâm không chết, cũng phải chọc lỗ, lấy máu!

Nhưng có lúc, lý tưởng luôn phong phú, còn hiện thực thì lại khô khan, giống như một thiếu nữ thanh xuân không thể cầm một con dao đi đánh cướp một trảng hán tội ác chồng chất, Tống Mặc muốn dùng một thanh bội kiếm mang tính trang trí nhiều hơn tính thực dụng chọc lỗ trên người Rhys Myers trông không có vẻ gì là người tốt kia, tuyệt đối là chuyện không dễ dàng.

Tống Mặc hối hận rồi, sớm biết vậy, thì không nên nghe lời lão quản gia John, nói gì mà quý tộc phải giữ thể diện, để Ed chế tạo một thanh kiếm mỏng như thế, phải biết, số kim tệ tiêu tốn trên thanh kiếm này, đủ để chế tạo cho y hai con dao lớn!

Nếu y có hai con dao như thế, tuyệt đối một tay một con, chết cũng phải chém đi mấy lạng thịt trên người tên thú không cần mặt mũi này!

Rhys vừa né thanh kiếm chém qua, vừa nhắm đúng cơ hội, bắt lấy cổ tay cầm kiếm của Tống Mặc, một tay ôm eo Tống Mặc, chân gạt một cái, Tống Mặc không tự chủ ngã ngửa ra sau, nếu không phải Rhys ôm y, tính ra đã trực tiếp ngã xuống đất.

Nhưng, so với tình huống hiện tại, Tống Mặc thà rằng ngã dập mũi, thành kiểu bình sa lạc nhận!

Từng xem qua poster kinh điển của phim loạn thế giai nhân chưa? Tống Mặc không chỉ một lần ảo tưởng mình chính là thuyền trưởng Reid trên poster đó, vòng tay ôm eo thon của Scarlett, cùng nữ thần trong lòng mình thâm tình nhìn nhau.

Hiện tại, giấc mơ của y thành hiện thực rồi, chẳng qua, không phải là thuyền trưởng Reid, mà là Scarlett bị ôm...

Rhys nắm cổ tay Tống Mặc, hôn lên ngón tay y, không chút cố kỵ tới vũ khí y đang cầm, con mắt màu biển xanh mang theo ý cười, “Lãnh chủ của ta, thầy dạy kiếm thuật của người thật tệ, nếu người bằng lòng, ta có thể đích thân dạy người kiếm thuật, ít nhất sẽ không khiến người mệt tới mức thở phì phò, hay không có cách nào lưu lại vết thương trên người kẻ địch.”

Tống Mặc thở gấp, mặt không biểu cảm nhìn Rhys một lúc, sau đó đột nhiên rút tay ra, ôm cổ Rhys, rõ ràng có thể thấy được tia kinh ngạc trong mắt Rhys, tuy rất nhanh, nhưng không thoát khỏi mắt Tống Mặc.

“Vậy sao? Vậy phải cảm ơn người trước rồi.”

Tống Mặc ôm cổ Rhys siết thật mạnh, chậm rãi ngẩng đầu, đối với bất cứ ai, động tác của y, đều giống như muốn ôm nam nhân của y để hôn một nụ hôn lãng mạn.

Nhưng phát triển tiếp theo, khiến tất cả mọi người đều lợm lợm.

Lãnh chủ đại nhân của Grilan, không chút báo trước nâng chân phải lên, dưới tình huống Rhys hoàn toàn không phòng bị, nhắm vào bộ vị yếu ớt nhất của nam nhân, một cú hung tợn!

Yên tĩnh... tất cả sinh vật phái mạnh có mặt tại đó đều không tự chủ kẹp chặt hai chân. Đối với nam nhân mà nói, bộ vị này bị tấn công, tuyệt đối là đòi mạng. Huống hồ một cú của Tổng Mặc hoàn toàn không chút lưu tình.

Độc, thật sự quá độc!

Mặt Rhys uốn éo, không phát ra âm thanh, có lẽ hắc đã đau tới mức không nói nổi. Tổng Mặc nhân cơ hội giây phút hắc, thuận thế lại đá một cái vào bụng hắc, khi hắc gập người, nhắc tay phải lên, năm ngón khép lại, chặt mạnh lên cổ hắc. Một tiếng rầm, mỹ nhân yêu diễm vừa rồi còn phong tình vạn chủng, dám cả gan trêu chọc lãnh chủ đại nhân, ngã xuống đất. Mái tóc dài màu nâu tung tóe trên mặt cỏ, đập vào mắt người khác, là một vẻ đẹp chọc người thương tiếc.

Tổng Mặc thì không nằm trong phạm vi của người bình thường, cầm kiếm chỉ vào cổ Rhys muốn đâm xuống, cái gọi là nhân lúc người bệnh lấy mạng người, tuyệt đối là có chân lý! Nhưng khi mũi kiếm còn cách cổ Rhys chỉ 0.1mm, động tác của Tổng Mặc đột nhiên dừng lại, vẻ mặt thăm dò nhìn Rhys, ma pháp sư?

Cứ giết như thế thì quá đáng tiếc. So với làm phân bón, hắc còn có tác dụng lớn hơn...

Thu kiếm lại, Tổng Mặc đưa tay cho Johnson, “Đưa đây.”

Johnson vội lấy nỏ trên lưng xuống đưa cho Tổng Mặc, Tổng Mặc lại nhíu mày, “Không phải cái này.”

Johnson lại lấy dao găm trong ủng ra, Tổng Mặc lại lắc đầu, “Cũng không phải cái này, đưa thắt lưng cho ta!”

Thắt lưng?!

Johnson không khỏi rụt lại một bước, lãnh chủ đại nhân muốn thắt lưng của hãn làm gì?!

Tổng Mặc thấy Johnson chần chờ không có động tác, không kiên nhẫn thúc giục một tiếng, “Mau đưa cho ta, đừng lề mề!” Tiếp theo nói với mấy tùy tùng khác: “Của các người cũng đưa đây.”

Sắc mặt các tùy tùng lập tức trở nên vô cùng sắc màu.

Người lùn Rode ngay từ lúc đầu, cầm vẫn luôn không khép được.

Là hãn quá trì độn, hay là chuyện biến hóa quá nhanh?

Mỹ nhân trùm áo đen đó, không phải người tình của lãnh chủ Grilan, mà là kẻ thù? Nếu là kẻ thù, tại sao không một kiếm kết thúc hãn, mà lại bảo tùy tùng đưa thắt lưng?! Thấy ánh mắt Tổng Mặc lại nhìn về phía mình, Rode lập tức nắm chặt thắt lưng thụt lùi ba bước, bày vẻ thề đồng sinh cộng tử với thắt lưng, không được, tuyệt đối không được!

Tổng Mặc căn bản không để ý tới hãn, trực tiếp nói với tám đấu sĩ phản giáo hội đứng bên cạnh hãn: “Ta tin các người đều thành tâm nương nhờ ta, vậy thì, biết đâu danh trạng là cái gì không?”

Đầu danh trạng? (Đơn xin gia nhập)

“Kẻ thức thời, đưa thắt lưng cho ta đi.”

Tám tráng nam quanh năm đấu trí đấu dũng với kỵ sĩ Quang Minh giáo hội, mồ hôi lạnh lập tức tuôn xuống.

Lãnh chủ này, rốt cuộc là người thế nào?

Cuối cùng, Tống Mặc cầm thắt lưng của tùy tùng và các đấu sĩ, cột chặt Rhys lại, không biết là sở thích tà ác phát tác hay là muốn báo thù nam nhân này, tìm một cây gậy, xâu vào giữa tay chân bị cột của Rhys, bảo hai tùy tùng nâng lên, giống như nâng Bát Giới chờ mổ thịt, khiêng về phủ.

Rode vội kêu lên: “Lãnh chủ đại nhân, ngài còn chưa thanh toán tiền khoáng thạch!

Tống Mặc vỗ đầu, “Coi trí nhớ của ta này.” Lấy túi kim tệ ra, vừa định giao cho Rode, lại thu về, mở túi, lấy ra một phần, sau đó mới giao cho Rode.

“Tại sao?” Rode biết số tiền của mình sẽ không lấy được thuận lợi, nhưng vẫn phải hỏi cho rõ ràng, khâu kim tệ thì phải có lý do.

“Tên này.” Tống Mặc dựng ngón cái lên, chỉ chỉ sau lưng, Rhys bị treo lên cột gỗ, áo trùm màu đen và tóc dài màu nâu cùng phất phơ trong không trung, lắc lư, nhìn thật thê lương. “Người đưa đại phiền phức này tới nhà ta, không khấu trừ toàn bộ, là vì giao tình thâm sâu của hai ta!”

Giao tình mẹ mi!

Quý mới có giao tình với kẻ cướp vô sỉ này!

Rode tức dưng râu trợn mắt, nhưng hiện tại tình thế đối phương mạnh hơn, lại là trên địa bàn của kẻ cướp, cũng chỉ có thể nuốt nghẹn.

Hắn lần nữa xin thề, vĩnh viễn sẽ không làm ăn với lãnh chủ Grilan nữa, đánh chết cũng không!

Đối với sắc mặt khó coi của Rode, Tống Mặc vẫn cười hi hi, gác một tay lên vai Rode, lấy một quyển sách trong ngực ra, giao cho Rode.

“Đừng như thế, bạn ta, xem cái này thử đi, người tuyệt đối sẽ thích.”

Rode liếc nhìn Tống Mặc, rốt cuộc vẫn không nén nổi lòng hiếu kỳ, lật sách xem.

Sau đó...

Không có sau đó, chỉ nhìn ba trang, người lùn Rode tự xưng là thấy nhiều biết rộng, cái gì cũng không sợ hãi, đột nhiên phọt ra hai hàng máu mũi, ngã ngửa xuống đất.

Tống Mặc vỗ mặt Rode, thấy gương mặt râu ria đỏ bừng không có phản ứng gì, nhưng máu mũi vẫn chảy thành một dòng khe nhỏ, vội kéo hai miếng vải nhét vào mũi hắn, sau đó để một tùy tùng vác Rode lên, cùng mang về phủ lãnh chủ. Thế là, Rode đã thề không còn bước vào phủ lãnh chủ Grilan một bước, trong tình trạng hôn mê, đã tiến cung lần hai.

Tống Mặc cong lưng nhặt quyển sách nhỏ rớt dưới đất lên, nhìn vết máu bắn trên mặt, không khỏi cảm thán, cho dù là người lùn, cũng không thể nào kháng cự với uy lực của nghệ thuật thân thể.

Mọi người trở về phủ lãnh chủ, ai cũng không chú ý thấy, Rhys vốn nên hôn mê giống Rode, lại đột nhiên mở mắt ra, trong con mắt màu biển xanh xẹt qua một tia tinh quái, đôi môi đỏ tươi cong lên nụ cười không thể thấy, tiếp theo lại nhắm hai mắt lại. Tất cả phát sinh chỉ trong thoáng chốc, ngay cả tùy tùng nâng hắn đi cũng không phát hiện.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Nghi Hoặc Của Hắc Viêm.

> Sau khi Saivans trở về phủ tổng đốc, lập tức triệu tập thợ rèn, bắt đầu chế tạo pháo công thành.

So với xưởng nhỏ trong lãnh địa của Tổng Mặc, sản xuất sắt thép ở hành tỉnh tây bắc đã có quy mô nhất định, các thợ rèn không còn mạnh ai nấy làm, mấy thợ rèn kỹ thuật tốt nhất hợp tác xây dựng một xưởng cỡ lớn, không ngừng giảm bớt không gian sinh tồn của các thợ rèn khác, bức bách họ không thể không bỏ xưởng nhỏ của mình, gia nhập vào trong ‘tập thể’.

Các thợ rèn tập hợp lại tuy kỹ thuật luyện kim không bằng người lùn, nhưng số lượng và chất lượng sản phẩm, đều không phải một lãnh địa nghèo rớt mùng tơi có thể sánh được. Có bọn họ rồi, tổng đốc Saivans tài đại khí thô, tự nhiên sẽ không keo kiệt dùng tên gỗ thay thế tên sắt, càng sẽ không xuất hiện chuyện chỉ dùng mũi tên do sắt chế tạo.

“Nửa tháng, ta muốn thấy thành phẩm.”

Các thợ rèn không dám chậm trễ mệnh lệnh của tổng đốc mới, ngay cả quan viên phụng mệnh đốc thúc, đều cẩn thận, không dám phạm chút lỗi nhỏ nào. Cái chết ngoài ý muốn của Panvi và Saivans đột nhiên lên đài, khiến những quan viên còn lưu lại từ thời đại Panvi thấp thỏm cả ngày. Thế lực của gia tộc Ladlon tại hành tỉnh tây bắc rắc rối phức tạp, không cho phép xem thường. Nếu mình còn không biết điều một chút, bị đuổi khỏi vị trí này là chuyện sớm muộn.

Tiền lương hậu hĩnh của quan viên hành tỉnh tây bắc là thứ mọi người đều biết, không ai nguyện ý tự cắt con đường tài lộ.

Vì thế, sau khi Saivans tiếp nhậm tổng đốc, tất cả quan viên hiện nhậm đều biểu hiện thái độ công tác vô cùng nghiêm túc, tựa hồ muốn chứng minh cho Saivans biết, không ai sẽ làm tốt hơn bọn họ. Mà sự trung tâm của họ đối với tân tổng đốc, có thần linh chứng giám.

Saivans không có bất cứ biểu thị nào với việc này, vừa không cho họ lời hứa nào, cũng không lập tức sa thải họ. Kinh nghiệm tại Grilan, khiến tổng đốc Saivans luyện được bản lĩnh hi nộ không lộ mặt, chỉ cần tổng đốc đại nhân mặt không biểu tình nhìn một cái, các quan viên phía dưới đã bắt đầu cảm thấy áp lực như núi.

Nếu Tổng Mặc biết mình đã gây ảnh hưởng cho Saivans như thế, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Có lẽ là cảm thấy tiền chuộc của mình thu ít, cần một khoản phí bồi dưỡng lớn bù vào.

Các công thợ khu chiêng gõ trống bắt đầu công việc, Morri đã mang theo lương thực và vật tư mà Saivans hứa cho Tổng Mặc, rời khỏi hành tỉnh tây bắc. Lương thực và vật tư chứa đầy ba chiếc xe ngựa, trong đội ngũ còn có một con ngựa màu táo đỏ.

Đây là chiến mã Saivans đáp ứng tặng cho Tổng Mặc.

Morri đưa vật tư cho Grilan xong, không ở lại quá lâu, mang bộ pháo công thành duy nhất trong tay Tổng Mặc rời khỏi. Hiện tại hẳn rất được Saivans trọng dụng, chỉ cần giao dịch của Tổng Mặc và Saivans tiếp tục, hẳn không chỉ không cần lo lắng sẽ mất mạng, ngay cả thăng quan phát tài cũng không phải vấn đề. Hẳn hiểu, người quyết định vận mệnh của mình không phải là Saivans tổng đốc, mà là lãnh chủ Grilan, Tổng Mặc Grilan.

Đối với kim tệ đã lấy của Tống Mặc ban đầu, Morri vĩnh viễn sẽ không hối hận.

Morri đi rồi, Tống Mặc hưng phấn kiểm tra lương thực đưa tới, khi phát hiện lương thực đưa tới toàn bộ đều là mạch, ngay cả bắp cũng không có, Tống Mặc bắt đầu gãi đầu.

Đất đai tại Grilan không thích hợp cho lúa mạch sinh trưởng, sản lượng không phải rất cao.

Theo kế hoạch của y, nhân khẩu của Grilan sẽ càng lúc càng nhiều, đến lúc đó, vấn đề lương thực khẳng định sẽ trở thành việc khó. Muốn giữ người, luôn phải cho người ta ăn no bụng không phải sao?

Mọi người lao động ăn không no, chuyện thích làm nhất chính là vũ trang tạo phản làm cách mạng, đánh thổ hào phân chia ruộng. Huống hồ Rode có thể mang tới cho y, phần lớn đều là những đấu sĩ cách mạng có tư tưởng tiên tiến và năng lực động thủ cực mạnh. Nếu Tống Mặc không muốn mình bị xem như thổ hào mà đánh đổ, thì nhất định phải nghĩ cách để Grilan nhanh chóng trở nên trù phú. Sau đó dẫn những đấu sĩ này đi đánh thổ hào khác, phân chia ruộng đất người khác!

Lương thực dựa vào nhập khẩu tuyệt đối không phải kế lâu dài, vạn nhất ngày nào đó quan hệ hai bên sụp đổ, vấn đề sẽ nghiêm trọng.

Muốn thay đổi tình huống này, biện pháp duy nhất chính là tìm thực vật sản lượng cao thích hợp trồng tại Grilan. Hạt giống bắp Tống Mặc đã có rồi, nhưng số lượng không nhiều. Trừ nó ra, Tống Mặc nghĩ tới đầu tiên chính là khoai tây. Loại này dễ trồng hơn bắp, sản lượng cũng cao.

Nhưng đi đâu tìm? Hỏi địa tinh, chúng cũng không biết, thậm chí gặp cũng chưa từng gặp.

Thế là, Tống Mặc nghĩ tới Rode còn bị giữ lại phủ lãnh chủ ‘làm khách’.

“Nếu người có thể giúp ta tìm một thứ, sau này giá giao dịch khoáng thạch sẽ tăng lên một phần. Người người đưa tới Grilan, ta cũng sẽ chiêu theo số người trả kim tệ cho người. Thế nào, mỗi làm ăn này không tồi chứ?”

Tống Mặc hình dung rất tốt đẹp, nhưng Rode lại nhú mày, tiếp xúc với Tống Mặc nhiều rồi, khiến người lùn hiểu một đạo lý, làm ăn với kẻ cướp, tuyệt đối phải có thêm tâm nhân.

“Thứ gì?”

“Một loại lương thực.”

“Lương thực?”

“Ừ, sinh trưởng dưới đất, lá thế này, sau khi lớn sẽ thế này... cách ăn rất nhiều, có thể nướng, cũng có thể nấu, lột vỏ thế này, khi ăn mùi vị...”

Tống Mặc vừa nói, vừa vẽ trên giấy, vẽ xong đẩy tới trước mặt Rode, “Chính là cái này.”

Rode nghe xong hình dung của Tống Mặc, cầm bức tranh lên xem một lúc, ánh mắt nhìn Tống Mặc dần trở nên kỳ quái.

“Làm gì nhìn ta kiểu đó?”

“Người từ đâu biết thứ này?”

“Có gì kỳ quái sao?”

“Loại thực vật này, chỉ có tinh linh mới có, loại thực vật này bọn họ gọi là khoai tây.” Rode chỉ khoai tây trên hình nói với Tống Mặc: “Tinh linh

thỉnh thoảng sẽ dùng khoai tây đã nướng chín giao dịch với người lùn. Mùi vị không tồi, cũng rất dễ no. Chúng ta từng muốn lấy được hạt giống này trong tay tinh linh để về gieo trồng, nhưng tinh linh từ đầu tới cuối không chịu nhả ra.”

Rode ngừng một lát, mới nói tiếp: “Vì tìm kiếm hạt giống loại thực vật này, mấy dũng sĩ mạo hiểm xông vào rừng tinh linh, kết quả xem chút bị tinh linh bắn thành nhím.”

Nghe Rode kể, trong đầu Tống Mặc xuất hiện một cảnh tượng: Mấy người lùn toàn thân mặc giáp tay ngắn chân ngắn vác rìu chạy phía trước, một đám tinh linh thân cao giò dài đuổi sát theo sau, các tinh linh kéo cung, la to: “Đại biểu khoai tây tiêu diệt người!”. Mùi tên vút vút bắn theo người lùn, không bao lâu, trên lưng người lùn cắm đầy mũi tên, giống như một con nhím lớn đang chạy...

Tất cả, đều là vì khoai tây!

Ừm, khoai tây uy vũ!

“Chúng ta gần như tìm khắp cả đại lục, nhưng vẫn không có thu hoạch. Thì ra, là chúng ta tìm sai hướng rồi, chúng không sinh trưởng trên cây, mà sinh trưởng dưới đất.”

Trên cây? Những người lùn này lại muốn tìm khoai tây trên cây? Quả thật là quá thiên tài. Nhưng, nếu nơi này có khoai tây, vậy thì khoai lang và khoai môn thì sao?

Tống Mặc lại về khoai lang và khoai môn, đáng tiếc, Rode chưa từng thấy qua hai loại thực vật này. Cây khoai tây hẳn cũng chưa từng thấy qua.

“Ta có thể giúp người lấy cả cây khoai tây tới, điều kiện trao đổi không phải là những thứ người đưa ra, mà là phương pháp gieo trồng chính xác của loại cây này.”

“Ừm...” Tống Mặc gõ bàn, “Nếu người giúp ta tìm được một loại trong số hai loại thực vật này.” Tống Mặc chỉ khoai lang và khoai tây, “Ta sẽ dạy người, nếu không được thì lấy ra năm trăm kim tệ trao đổi.”

“Như vậy không công bằng!” Người lùn Rode nhảy lên.

“Đừng nói với ta có công bằng hay không.” Tống Mặc tựa vào lưng ghế, gác hai chân lên, “Làm ăn chính là như thế, không có công bằng tuyệt đối, nếu không, còn kiếm tiền kiểu gì?”

“Người làm thế, không sợ ta dứt khoát không làm mỗi làm ăn này sao?”

“Không sợ.” Tống Mặc cười híp mắt vòng hai tay trước ngực, hất cằm với Rode, “Nếu không thì ta sẽ phái người mình đi tìm, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Mà người thì sao?”

Rode nửa ngày không nói, Tống Mặc nói tiếp: “Nghĩ thử xem, chỉ cần biết cách gieo trồng, loại thực vật có thể dễ dàng lấp đầy bụng, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu! So với khiến tinh linh nhận thua, năm trăm kim tệ, có tính là gì chứ? Huống hồ chỉ cần người tìm được thứ ta cần, những kim tệ này, vẫn sẽ nằm an toàn trong túi của người.”

Người lùn vẫn luôn không đối phó được với tinh linh, Tống Mặc biết rõ điểm này. Y xác định, Rode sẽ đáp ứng điều kiện của mình.

Cuối cùng, Rode gật đầu, không tình nguyện ký phần khế ước này. Tống Mặc nhìn dấu mực còn chưa khô trên khế ước, huýt sáo một tiếng, cười giống như hồ ly đã thực hiện được âm mưu.

Hai ngày sau, Rode thu thập hành trang, thúc xe ngựa rời khỏi phủ lãnh chủ Grilan.

Morri đưa pháo công thành về hành tỉnh tây bắc xong, các thợ rèn có đồ tham khảo chân thật, trước khi tới thời hạn cuối cùng Saivans quy định, đã

làm ra thành phẩm.

Saivans không chút chần chờ, đưa thành phẩm và tranh vẽ tới thủ đô. Hãn xác định, dựa vào công lao này, hãn tuyệt đối sẽ ngồi càng ổn hơn trên vị trí tổng đốc.

Tể tướng Murphy nhận được tin tức, lập tức tiến cung yến kiến quốc vương, Saivans là do ông tiến cử trở thành tổng đốc hành tỉnh tây bắc, không ngờ, vừa thượng nhậm không lâu, đã cho ông một kinh hỉ lớn như thế.

So với sự vui sướng của Murphy, sau khi Hắc Viêm cầm được hình vẽ máy công thành, thì rõ ràng lại có suy ngẫm.

Panvi, Saivans, máy bắn đá, pháo công thành.

Đều là hành tỉnh tây bắc.

Là Saivans lấy được hình vẽ Panvi lưu lại, hay là hình vẽ này vốn chính là hãn cho Panvi, mà Panvi đã độc chiếm công lao trước đó?

Nghĩ thế, cái chết của Panvi, rất đáng thương thảo lại.

Nhưng, còn có một khả năng khác, đó chính là, cả hai bức vẽ này, đều tới từ một người khác... nếu thật sự có người như thế, thì kẻ đó rốt cuộc là ai?

Hắc Viêm ngồi trên vương tọa, một tay chống cằm, khẽ khép hai mắt, ma sát nhẫn bảo thạch đỏ trên ngón tay, chìm vào trầm tư.

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Súng Trường Chân Chính

> Pháo công thành do tân nhậm tổng đốc tây bắc Saivans hiến, lại lần nữa đẩy lên phong ba ở thủ đô Obi.

Panvi và Saivans, máy bắn đá và pháo công thành, hai vị tổng đốc, hai lợi khí công thành, đều tới từ hành tỉnh tây bắc. Điều này khiến hành tỉnh tây bắc vốn nổi tiếng về thương nghiệp được đưa lên đầu sóng gió. Tiệc hội của quý tộc thời gian này, nếu trong đề tài không có hành tỉnh tây bắc, thì quả thật là out tới mức không thể out.

Sau đó quốc vương lại ột mệnh lệnh, càng khiến các cung đình quyền quý sôi sục.

Quốc vương Hắc Viêm, trước khi trận tuyết đầu tiên của mùa đông đổ xuống thân chinh tới Sabisand, tổng đốc Saivans của hành tỉnh tây bắc, được bổ nhiệm làm phó quan tiên phong trong quân hữu dực của quốc vương!

Đối với một tổng đốc hành tỉnh mà nói, gần như là nhảy liền năm cấp, nếu Panvi dưới tuổi vàng biết được, chỉ sợ sẽ tức đến mức chui ra khỏi mộ, diễn một truyền kỳ tang thi bản dị thể.

Cùng là tổng đốc, cùng hiến vũ khí công thành, nhưng lệnh nhận chức của hãn là tạm thời, Saivans lại được biên chế chính thức, khoảng cách này sao lại lớn như thế chứ?!

Tể tướng Murphy giơ hai tay tán thành với lệnh bổ nhiệm của quốc vương, những đại thần khác cho dù có dị nghị, cũng không dám đưa ra nghi vấn trước mặt quốc vương.

Tại vương quốc Obi, mệnh lệnh của quốc vương Hắc Viêm, đại biểu tất cả.

Khi Saivans nhận được lệnh bổ nhiệm từ thủ đô, gần như không thể khống chế được nhảy dựng khỏi ghế. Thần Quang Minh tại thượng, hắc không phải đang nằm mơ chứ?

Vì chứng minh mình vẫn tỉnh táo, Saivans tổng đốc đã làm một chuyện vô cùng ngốc nghếch, hắc đem mệnh lệnh quốc vương đã ký, để dưới gối đầu, sau đó, một đêm ác mộng.

Trong mộng, hắc mơ thấy một cự long màu đen, đôi mắt màu vàng của cự long lạnh lẽo nhìn mình, không đợi hắc nói gì, cự long thật lớn chạy tới, dẫm lên mặt hắc.

Mùi vị đó...

Tại lãnh địa Grilan, công việc trùng kiến phủ lãnh chủ đã gần kết thúc. Các địa tinh tử mẫn chế tạo thành ngăm, không chút thua kém bất cứ cung điện của đại quý tộc thậm chí là quốc vương.

Trên cột cẩm thạch khắc họa tiết, từ sau khi có chu nho gia nhập, lỗ thông gió của thành ngăm, hệ thống thoát nước vân vân đều được hoàn thiện thêm, cơ bản sẽ không xuất hiện ô nhiễm không khí hoặc là tình trạng chèo thuyền trong nhà.

Phủ lãnh chủ trên mặt đất cũng được tu sửa như mới, trừ kiến trúc chủ yếu, tường vây xung quanh phủ lãnh chủ được tăng cao lên nửa mét, phía trên đổ chi chi chít chít những đá nhọn không theo nguyên tắc nào, góc nhọn trải qua mài nhọn, sắc bén vô cùng, có thể trực tiếp đâm rách bảng gỗ

dày một cm. Theo địa tinh tuyên bố, đây là yêu cầu lãnh chủ lặp lại nhiều lần.

Thật ra Tống Mặc muốn dựng lưới sắt, nhưng lão John ngăn cản.

Trên tường là lưới sắt, trên cửa sổ là song sắt, như vậy còn là phủ lãnh chủ sao? Nói là nhà giam cũng có người tin nữa đúng không?

Lão John nói gì cũng không chịu buông, Tống Mặc chỉ đành đổi lưới sắt thành đá nhọn hiện tại, không lâu sau Tống Mặc sẽ phát hiện, hiệu quả này, còn tốt hơn cả lưới sắt! Bất cứ kẻ nào dám nửa đêm trèo tường viện nhà y, thì đều phải cầu nguyện nhất thiết đừng bị trượt chân.

“Dám giở trò lưu manh giả khốn kiếp với ông, ông chọc nát trứng các người!”

Nói xong, Tống Mặc lại chống nạnh cười ha ha, lão John đứng sau lưng y mặt mày xanh lét, ông không có mặt mũi đi gặp lãnh chủ nữa.

Địa tinh và chu nho lúc này mới biết Tống Mặc yêu cầu làm những đá nhọn đó để làm gì, nghĩ tới cảnh ngộ khi bị những mũi đá nhọn đâm nát bộ vị nào đó, dù là lão chu nho kiến thức rộng rãi, trải qua hơn nửa đời trong nhà tù, cũng không khỏi rét lạnh.

Xưởng rèn của người lùn Giosan và Mosby đã xây xong, chính thức sản xuất.

Khoáng thạch mua ở chỗ Rode, toàn bộ được đưa vào xưởng của hai người lùn. Ed, Sam và Hassan giao xưởng của mình lại cho các học đồ đã xuất sư quản lý, ba người cả ngày vui đầu trong xưởng của người lùn, bảo làm gì thì làm nấy, bảo đốt lửa tuyệt đối không dám dội nước, bảo khiêng đá tuyệt đối không vung búa, còn cần cù nghiêm túc hơn khi ba người làm học đồ thợ rèn.

Giosan và Mosby khi làm việc cũng sẽ không cố ý tránh né họ, thậm chí sẽ chủ động dạy họ một vài bí quyết khi chế tạo dao kiếm khô giáp. Sau khi chiếu theo cách nói của người lùn cải tiến kỹ thuật, trọng kiếm ba thợ rèn chế tạo ra, thành phẩm trước kia hoàn toàn không thể sánh.

Nếu nói trọng kiếm ba thợ rèn tạo ra trước kia là hàng thông thường, thì hiện tại đã có thể nói là tinh phẩm.

Giosan và Mosby cũng không ngăn cản ba người Ed lại gần lò luyện sắt, thậm chí còn đích thân hướng dẫn nên làm sao sử dụng lò luyện gang trước mặt họ. Ba người Ed tận mắt nhìn thấy Giosan và Mosby đưa nguyên liệu vào lò luyện, sau khi tăng nhiệt sẽ có nước thép, đợi sau khi nước thép nguội thì sẽ có được thép có chất lượng tốt tới mức làm người cảm thán.

Không cần phải lấy búa đánh cả ngàn cả vạn lần, chỉ cần chế tạo một lò luyện, thì có thể có thép chất lượng nhất lưu! Ba người Ed gần như muốn nâng hai người lùn lên bái.

Nhưng, Giosan và Mosby cũng có lưu tâm, thứ nên bảo mật, họ tuyệt đối sẽ không nói ra, giống như nguyên liệu của lò luyện gang thép, rốt cuộc có những loại nào, thì bọn họ chung quy không nói cho ba thợ rèn.

Các thợ rèn chỉ biết có khoáng sắt, còn có thể phân biệt ra có đá vôi, nhưng những thứ khác thì bọn họ hoàn toàn không rõ. Thế này, cho dù họ biết nguyên lý của lò luyện thép, học được các tạo lò luyện này, nhưng không thể nào nắm được bí quyết người lùn luyện kim.

Mở mắt nhìn người lùn luyện ra từng đợt nguyên liệu thép, bắt đầu chiếu theo bức vẽ của lãnh chủ chế tạo vũ khí, mình chỉ có thể làm hạ thủ, trong lòng các thợ rèn đều không biết là cảm xúc gì.

Nhưng bọn họ cũng không thể trực tiếp mở miệng hỏi, dù sao, trước đó người lùn truyền dạy kỹ thuật cho họ, đã cho họ rất nhiều lợi ích, nếu lại hỏi tới cùng, ba thợ rèn thật sự là không bỏ tự tôn xuống được.

Theo cách nói của Tống Mặc, đây chính là ý tưởng giác ngộ còn chưa đủ cao, còn chưa có mục tiêu vĩ đại là xây dựng sự nghiệp cả đời tại Grilan.

Muốn phát triển, muốn kiếm tiền, thì phải quần thật chặt không cần mặt mũi! Có điều kiện phải cố gắng, không có điều kiện phải sáng tạo điều kiện mà cố gắng!

May là vấn đề vây khốn ba thợ rèn đối với Tống Mặc thì không tính là gì.

Cảm tạ giáo dục thi cử, cảm tạ Du nường và Cốc ca (Baidu và Google) phát đạt. Lý luận tri thức Tống Mặc không thiếu, y thiếu, chỉ là kinh nghiệm thao tác thực tế. Giống như trong đầu y có hình vẽ vũ khí, nhưng ngay cả súng trường cũng không thể tạo ra được.

Miệng có thể động, nhưng động thủ, thì khó hơn lên trời.

Nếu Giosan và Mosby biết bí mật mình cố vắt óc bảo mật ở trước mặt Tống Mặc căn bản không phải là bí mật gì, hơn nữa thứ cho ba người Ed học được, mới là thứ Tống Mặc muốn biết nhất, không biết có đập đầu chết hay không.

May là ba người Ed còn chưa đem chuyện này nói cho Tống Mặc, Tống Mặc cũng không có cơ hội đem niềm vui của mình xây dựng trên nỗi đau của anh em người lùn.

Sau khi xưởng rèn vào sản xuất một tuần, súng trường Tống Mặc chờ đợi đã lâu, cuối cùng được đưa ra trước mặt y. Thân súng bằng thép, báng súng bằng gỗ, nặng gần mười cân, so với súng trường toàn bằng gỗ của chu nho làm trước kia, hoàn toàn là một cái trên trời một cái dưới đất.

Được đưa tới cùng súng trường, còn có mười viên đạn đầu nhọn được làm theo yêu cầu của Tống Mặc. Hỏa dược là Tống Mặc giao cho Giosan và Mosby, khoáng đồng dùng để chế tạo đạn cũng mua ở chỗ Rode. Lần

này Tống Mặc đã học ngoan rồi, không chỉ đưa giấy vẽ là xong, mà súng trường và đạn dùng nguyên liệu gì, làm ra như thế nào, dùng để làm gì, đều tỉ mỉ nói mấy lần với anh em người lùn.

Tuy hai anh em bị Tống Mặc lái nhái tới lỗ tai mọc nấm, nhưng hiệu quả thì lại kinh người. Cả cây súng giống y hệt như hình vẽ trong đầu Tống Mặc.

Không có nam nhân không yêu súng, Tống Mặc hận không thể lập tức thử súng, bỏ một viên đạn vào hộp đạn, chạy ra ngoài viện thử súng. Một tiếng đoàng, khiến mọi người trong phủ lãnh chủ đều giật mình, âm vang này, tuy không bằng loại lựu đạn mà lãnh chủ muốn mấy người Ed làm ra, nhưng nghe vào tai cũng đủ dọa người.

Lão quản gia John lao vào phòng đầu tiên, thấy Tống Mặc đứng trên cỏ, nhìn bảng gỗ bị bắn thủng cách năm mươi mét, cười không khép nổi miệng.

Lão John đi qua sờ lỗ đạn trên bảng gỗ, “Lãnh chủ đại nhân, đây chính là súng mà ngài nói?”

“Đương nhiên!” Tống Mặc vác súng lên vai, hắc cảm nhìn lão John, “Quản gia, không phải ta nói khoác, chỉ cần có một ngàn cây súng trường kiểu này, lại thêm pháo cối và lựu đạn, trừ khi là đại quân mười ngàn người, nếu không, chúng ta đều không phải sợ!”

Nghe lời Tống Mặc, lão John đầu tiên là kích động một chút, sau đó sắc mặt thay đổi. Lãnh chủ đại nhân nói, một ngàn? Toàn Grilan, cộng thêm mấy hài tử còn đang bò, tính đi tính lại cũng không tới bốn trăm người!

“Không cần lo lắng.” Tống Mặc cười híp mắt chớp chớp với lão John, “Có cái này rồi, nhân khẩu không phải vấn đề, lương thực không phải vấn đề, kim tệ cũng không phải vấn đề! Quản gia, bắt đầu từ hôm nay, lịch sử Grilan sẽ thay đổi! Oa ha ha ha...”

Vừa kích động, âm kinh kịch lại xuất hiện.

Lão John nhìn Tống Mặc cười hết sức điên cuồng, nửa ngày câm nín.

Tiếng súng cũng kinh động tới tám nhân sĩ phản giáo hội sống tại phủ lãnh chủ. Với Harold đi đầu, tám nam nhân sau khi giao ‘đầu danh trạng’ cho lãnh chủ Grilan, thì được an bài vào ở trong phủ lãnh chủ. Tống Mặc đã hạ lệnh, đợi khi công việc trùng kiến phủ lãnh chủ hoàn thành, công việc tiếp theo của các địa tinh, chính là xây dựng mấy nhà ở tập thể ở phía tây phủ lãnh chủ cho những đấu sĩ này và những đấu sĩ sắp tới.

Theo cách nghĩ của Tống Mặc, những đấu sĩ phản phong kiến phản mê tín phản áp bách này, có thể an nhiên vô sự dưới sự truy sát tầng tầng, vô lực và bản lĩnh chạy trốn khẳng định không phải bình thường! Nếu thuyết phục những người này tham gia vào sự nghiệp ăn cướp của Grilan thì sẽ như thêm một miếng ngói, một khi hình thành quy mô, đội ngũ này tuyệt đối có thể tung hoành trên đại lục Quang Minh!

Tiền đề là, nhất định phải bảo đảm tính thuần khiết tư tưởng của đội ngũ này!

Phản phong kiến có thể có, phản mê tín cũng có thể có, phản áp bách càng có thể có!

Nhưng, phản đối Tống Mặc Grilan, tuyệt đối không thể có!

Nhất định phải cho những người này biết, muốn cách mạng thành công, thì buộc phải có một con tim hướng về lãnh chủ, toàn tâm toàn ý phục vụ Grilan!

Còn về làm thế nào, nói thông dụng chút thì là lừa, nói học thuật chút thì là tẩy não.

Bất kể nói sao, người họ Tống nào đó đã thành công lừa lãnh dân và Saivans lên thuyền tặc, thì muốn giải quyết tám nhân sĩ phản giáo hội phải sống nhờ vào y, là tràn đầy lòng tin. Còn về Rhys Myers bị nhốt trong địa lao, Tống Mặc căn bản không cho rằng mình có thể lừa hắn. Trước khi mình nắm được thóp của tên đó, đồng chí giả em gái, vẫn phải ở trong địa lao nhìn tường sám hối.

DI THẾ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Đấu Sĩ Làm Sao Luyện Thành

> Tổng Mặc vác súng đi tới dưới một cây to trong viện, tựa lên thân cây, hôm nay mặt trời thật đẹp, tuy đã vào đông, nhưng mặt trời ban trưa, vẫn sẽ làm người ấm áp.

“Harold, đã quen cuộc sống tại phủ lãnh chủ chưa?”

“Tất cả rất tốt, chúng tôi rất cảm tạ lòng nhân từ và hào phóng của lãnh chủ đại nhân.”

Nhân từ, hào phóng?

Lão John nghe được câu này, nhin không được đảo mắt nhìn đám người Harold một cái, cái người họ đang nói, là lãnh chủ đại nhân của Grilan sao?

Nhưng Tổng Mặc lại có ý kiến khác với lão John, nghe Harold nói vậy, lãnh chủ đại nhân rất tự nhiên gật đầu, “Lời cảm tạ không cần nói nhiều, có chuyện ta vẫn luôn muốn hỏi các người.”

“Ngài cứ hỏi.”

“Không cần nghiêm túc như thế.” Tổng Mặc cười cười nói tiếp: “Ta rất muốn biết, các người rốt cuộc đã có xích mích gì với giáo hội, mà bị kỵ sĩ giáo hội lên núi xuống biển truy sát?”

“...”

“Rất nghiêm trọng?”

“Trên thực tế, quả thật có hơi khó mở miệng.”

Khó mở miệng? Chắc không phải cũng dũng mãnh như Saivans, đến nhà thượng cấp giết người phóng hỏa, kết quả vận may không tốt bị phát hiện chứ? Tống Mặc đảo mắt, ra hiệu với lão John một chút, lão John lập tức lĩnh hội, đuổi các thị nữ và hạ nhân bị tiếng súng vừa rồi hấp dẫn trở về công tác. Không tới hai phút, trong viện chỉ còn lại Tống Mặc và mấy người Harold, ngay cả lão John cũng không lưu lại.

Harold lúc này mới nói tiếp: “Thực tế, tôi từng là chủ giáo kiến tập, mà bảy người này, là tu sĩ đi theo tôi.”

Chủ giáo thực tập và tu sĩ bị truy sát... Tống Mặc sờ cằm, lục đục giáo phái? Lễ nào nhân sĩ giới tôn giáo cũng có giang hồ?

“Tôi yêu đại chủ giáo...”

“Cái gì?!” Tống Mặc hít ngược một hơi, đại chủ giáo? Theo như y biết, trong Quang Minh giáo hội chỉ có sáu đại chủ giáo, hơn nữa đều là lão đầu tử đã trên bảy mươi tuổi!

“... Thánh nữ bên người đại chủ giáo.” Harold nhìn Tống Mặc một cách quái dị, chuyện này đáng để y kinh ngạc thế sao?

À, thánh nữ, không phải đại chủ giáo, Tống Mặc vỗ ngực, sợ bóng gió, hoàn toàn là sợ bóng gió.

“Sau đó thì sao?”

“Vì các loại nguyên nhân, cô nương tâm ái cự tuyệt tôi, mà tôi không nguyện ý từ bỏ, cho nên quyết định đoạt nàng khỏi thân!”

Âm thanh Harold thấp xuống. Tổng Mặc bưng tỉnh đại ngộ, thế là, đại giáo chủ mặt đầy nếp nhăn biết tin, đại phát lôi đình, người yêu mệnh khổ chỉ có thể trốn chạy tới thiên nhai, bị kỳ sĩ giáo hội truy sát?

Không đúng a, nếu thật sự là vậy, cùng bị truy sát với Harold, chắc là em gái thánh nữ đó, chứ không phải bảy anh trai này.

“Vì lúc đó tôi dự định nhân lúc dạ hắc phong cao, cướp thánh nữ khỏi thần điện của đại giáo chủ Quang Minh.”

Cướp ra?

“Vì thủ vệ của thần điện quá nghiêm mật, tôi chỉ có thể tìm trợ thủ.”

Trợ thủ?

“Nhưng không ngờ hành động bị phát hiện, giáo hội hạ lệnh nghiêm phạt, chúng tôi rất có thể cùng bị đưa lên giá treo cổ. Vì thế, chúng tôi chỉ có thể cùng chạy trốn.”

Tổng Mặc chớp chớp mắt, chuyện này nghe thế nào cũng thấy bất thường ha? Hơn nữa chỉ là một lần hành động chưa thành, đã nghiêm trọng tới mức xử treo cổ?

“Không phải một lần, chuyện như thế, tôi làm sáu lần rồi.”

“Sáu lần?” Tổng Mặc vô thức hỏi một câu, “Không phải đối tượng hạ thủ đều là thánh nữ của Quang Minh giáo hội đó chứ?”

“Sao ngài biết?” Harold nhìn Tổng Mặc một cách quái dị, “Tiếc là, sáu lần đều không thành công.

“Vì hành động cướp em gái không thành công, lại bị truy sát, cho nên các người đều bước trên con đường phản giáo hội?”

“Đây là chuyện đương nhiên mà.”

Nghe Harold nói xong, phản ứng đầu tiên của Tống Mặc là, tên này căn bản không phải nhìn trúng em gái nào, hẳn chỉ là vì muốn cướp em gái nên cướp em gái thôi đúng không?

Suy nghĩ thứ hai là, đây căn bản chính là tập đoàn phạm tội lấy bắt cóc thánh nữ mềm mại làm mục đích! Hơn nữa một lần bắt cóc chính là sáu người! Còn không thành công được một.

Từng thấy kẻ ngu ngốc, nhưng chưa từng thấy ai ngu ngốc như thế!

Nhưng kỵ sĩ giáo hội ngay cả tám tên ngốc này cũng không bắt không giết được, thì không phải còn ngốc hơn họ sao? Có thể gọi là trứng chiến sĩ trong lỗ ngốc không?

Nhưng, đầu não của tập đoàn phạm tội giáo chủ kiến tập Harold thấy thánh nữ mềm mại liền hoa si, vậy bảy tên đồng phạm thì là vì cái gì? Bọn họ chắc không phải cũng là hoa si với thánh nữ mềm mại chứ?

“Vì cuộc sống của tu sĩ quá đơn điệu.” Một tu sĩ trong đó trả lời, “Chúng tôi cần phải tìm chút kích thích cho cuộc sống đơn điệu.”

Vì tìm chút kích thích mà bị giáo hội truy sát, còn thoáng chốc biến từ nhân sĩ của giới tôn giáo sang phần tử khủng bố... Tống Mặc câm nín.

Nếu thật sự bị giáo hội bắt được thắt cổ chết, họ tuyệt đối không chút oan uổng.

Nhưng, những tên gan to bằng trời này, không làm kẻ cướp, quả thật là lãng phí nhân tài! Hơi ngu không cần lo, hoàn toàn có thể điều giáo từ từ. Mấu chốt là, kẻ ngu dễ bị lừa gạt! Bộ không thấy mấy tên đầu to cổ ngắn, bị chú Bốn Sơn lừa gạt, đồng hồ và xe đạp đều hai tay dâng lên sao? (Triệu Bốn Sơn: Nhà biểu diễn nghệ thuật hí kịch)

Xoa xoa lòng bàn tay, mưu kế đã hình thành.

Tống Mặc nói với Harold: “Đi theo ta, em gái gì đó đều có! Nhũ căng mông bự eo thon chân dài!”

Harold sáng mắt.

Tống Mặc nói với bảy tiền tu sĩ khác: “Đi theo ta, đơn điệu đều là quá khứ, cuộc sống màu sắc không phải vấn đề. Đàn ông thích chính là tim đập, thích chính là kích thích!”

Mắt các tiền tu sĩ cũng sáng lên.

Thế là, dưới hai đại dụ hoặc em gái và kích thích, tập đoàn tội phạm bắt cóc do tám tiền nhân sĩ giới tôn giáo tạo thành, thành công bị lừa lên thuyền giặc của Tống Mặc.

Nếu đã lên thuyền, vạn sự đều không còn do họ nữa!

Tống Mặc vui vẻ giơ ngón tay tính toán: Người trong giáo hội đều hiểu y thuật đúng không? Tu sĩ chân chính nói sao cũng phải giỏi hơn tên chỉ có tiếng không có miếng George kia đúng không? Chủ giáo kiến tập chắc càng lợi hại đúng không?

Quay đầu nhìn đám người Harold đang còn trong mơ tưởng cuộc sống tốt đẹp, một suy nghĩ dần hình thành trong đầu Tống Mặc.

Hai ngày sau, Tống Mặc giao một phần kế hoạch làm sao triển khai sự nghiệp y tế vệ sinh trong lãnh địa cho lão John, còn kể tai lão John dặn dò cái này làm sao, cái kia làm sao một lượt, lão John nghe mà gật đầu liên tục. Ngày hôm sau, liền mang mấy hạ nhân và thị nữ đi tiến hành đại cải tạo một gian phòng khách và ba gian phòng tạp vật của tầng một phủ lãnh chủ. Vách tường được sơn sửa lại, gia cụ trong phòng phần lớn đều bị dọn

đi, chỉ để lại một cái bàn, bốn cái ghế, và giường gỗ đủ ột người nằm ở bên tường.

Tám người Harold lại lần nữa bị Tống Mặc mời vào phòng nhỏ nói chuyện, dưới song trọng dụ hoặc của gậy và cà rốt, tám thầy thuốc chân trần bắt đầu cuộc sống hành y trong lãnh địa Grilan.

Giosan và Mosby trừ chế tạo vũ khí Tống Mặc yêu cầu ra, còn có một công việc khác chế tạo mấy dụng cụ hình thù kỳ quái, lãnh chủ nói, cái này gọi là máy trị liệu. Tuy hai anh em người lùn không hiểu những thứ này rốt cuộc làm gì, nhưng nếu lãnh chủ đã muốn, thì phải làm thôi.

Thông qua cuộc nói chuyện dài với đám người Harold, Tống Mặc hiểu, y thuật của Quang Minh giáo hội, rất khó phân định là trung y hay tây y, họ sẽ nấu chế thảo dược, cũng sẽ sử dụng phương thức trị liệu tây y. Sáu đại chủ giáo, phân làm hai phái, ai cũng không có cách nào hoàn toàn thuyết phục ai. Trực tiếp tạo thành tình huống trong thần điện của vị đại giáo chủ nào nhận chức, thì sẽ học theo y thuật của người đó.

Tám người Harold, toàn bộ học là tây y. Không tới mức là danh y, nhưng trị liệu mấy chứng bệnh bình thường hoàn toàn không phải vấn đề. Có điều nếu gặp phải chứng bệnh khó trị, thì họ không có biện pháp.

Tình huống này, càng kiên định thêm quyết tâm bắt cóc một chủ giáo của Tống Mặc. Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ, trong thời gian ngắn, Tống Mặc không định thay đổi hành động.

Cứ thế, một phòng khám chui không được cấp phép, dưới sự ủng hộ mạnh mẽ của chính phủ, chính thức treo bảng kinh doanh.

Tám người Harold chia ra ‘tọa chẩn’ trong bốn phòng, trước ngực đeo ống nghe bệnh Tống Mặc đặc biệt chế tạo cho họ. Thứ đồ nhỏ này rất giống ‘ống nghe tiếng’ mà chủ giáo sử dụng, nhưng Harold khẳng định, cái này tốt hơn.

Thật ra Tống Mặc còn muốn có nhiệt kế này nọ, ngạc nổi Grilan căn bản không có người biết làm thủy tinh, chỉ có thể tạm thời gác lại.

Trên giấy vẽ bảng khai ghi lại tình huống thân thể và tên tuổi của người già trước mặt, Harold bảo ông ấn dấu tay lên cột tên, sau khi khai thuốc, nói những vấn đề ông cần chú ý, ông già tóc bạc cười cảm tạ Harold, tuy không phải lần đầu tiên được cảm tạ, nhưng Harold vẫn cảm thấy lỗ tai hơi đỏ.

Tuy giáo nghĩa của Quang Minh giáo hội là trợ thế cứu người, nhưng, hẳn chưa từng thấy trên người tín đồ của giáo hội nọ cười này, cũng chưa từng nghe lời cảm tạ từ nội tâm thế này.

Sau khi ông lão đi, thị nữ tóc đỏ Anne của phủ lãnh chủ vén rèm bước vào. Một thân đầm dài thắt chặt eo, hiện rõ thân hình yếu điệu của cô, đôi tiểu bạch thỏ trước ngực hút mắt người. Thấy hai nam nhân trong phòng nhìn tới mắt thẳng băng, Anne cố ý ưỡn ngực, ngay cả quần của các kỵ sĩ cũng dám lộ, cô nương căn bản không để ý bị hai trư ca này nhìn chăm chăm.

Huống hồ, lãnh chủ đại nhân nói rồi, chỉ cần có thể khiến Harold ngã dưới đầm thạch lựu của cô, kim tệ tuyệt đối không thiếu!

Nhận được mệnh lệnh giống vậy, còn có những thị nữ khác của phủ lãnh chủ. Không một ai không phải là em gái xinh đẹp cay độc thân cường thể mạnh khó đẩy ngã.

Em gái tóc đỏ biểu thị, dù sao lãnh chủ đại nhân chỉ nói là dụ dỗ hẳn, lại không nói phải gả cho hẳn, nếu thật dụ ra lửa, một quyền đánh bay, hoàn toàn không áp lực. Quả nhiên gần mực thì đen, dưới sự hun đúc của lãnh chủ cường đạo, em gái thuần khiết thiện lương, cũng dần hóa đen.

“Uhm khụ!”

Anne ngồi trên ghế trước mặt Harold, tiểu bạch thổ trước ngực lại nhảy lên, Harold ho một tiếng, cuối cùng không chế được.

Tống Mặc đã thiết kế tất cả, lúc này đang ngồi trước cửa sổ phòng ngủ, cẩn thận lau súng trường trong tay. Từ thân súng tới ống súng, không có chỗ nào bỏ qua. Động tác tỉ mỉ, dịu dàng, giống như đang vuốt ve người tình tâm ái.

Qua một lúc, cuối cùng lau súng sạch sẽ, Tống Mặc dựng súng lên, hòng súng hướng vào bức tường phòng ngủ, ngón tay để trên cò, miệng nhẹ kêu ‘pằng’.

Tiếp theo híp mắt lại, khoe miệng cong lên, cứ như kẻ địch vừa rồi còn đứng trước mặt y đã nằm trong vũng máu.

Lại qua một lát, Tống Mặc đứng lên, Rhys Myers đã bị y nhốt gần nửa tháng rồi, chắc cũng nên đi gặp.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Ma Pháp Sư Thần Kỳ

> Nhà lao nhốt Rhys nằm ở tầng cuối cùng của tòa thành do địa tinh xây dựng. Địa tinh là kẻ thạo vượt ngục, liên kết với chu nho đời này qua đời khác sống trong địa lao, cùng thiết kế ra một vài địa lao khủng bố âm u, có thể nói là chỉ cần ở vài ngày đã khiến người ta tan vỡ.

Nhưng, trước mặt Rhys Myers, địa lao âm u khủng bố này, tựa hồ căn bản chỉ là bài trí. Khi nhìn rõ tình cảnh bên trong qua cửa sổ trên cửa, Tổng Mặc mặt không biểu cảm nhìn địa tinh trông coi cửa lao, trong ánh mắt tràn đầy hoài nghi.

“Các người xác định mình thi công là nhà tù, chứ không phải phòng khách xa hoa?”

“Lãnh chủ đại nhân, chúng tôi tuyên thệ trung thành với ngài, tuyệt đối sẽ không nói dối ngài!”

“Vậy tình cảnh bên trong giải thích thế nào?” Tổng Mặc dứt khoát dùng hai tay xách địa tinh lên, cho nhìn vào cửa sổ, kết quả, địa tinh cũng ngây người.

“Lãnh chủ đại nhân, tôi thật sự không biết!” Sắc mặt địa tinh trở nên tái nhợt, Tổng Mặc trước kia động một chút lại hô hoán muốn nấu chúng, quả thật khiến cho những kẻ nhỏ con da xanh này lưu lại bóng ma tâm lý. Nhìn Tổng Mặc thần sắc bất thiện, địa tinh vội giải thích, “Lãnh chủ đại nhân, tôi xin thề, tôi tuyệt đối không biết!”

“Vậy thì những người khác biết sao?”

“Không, chúng tôi đều không biết!” Địa tinh nói mang theo âm khóc, “Hắn là một ma pháp sư... đúng, hắn là một ma pháp sư!”

Địa tinh tựa hồ năm được cọng rơm cứu mạng, lớn tiếng kêu: “Lãnh chủ đại nhân, hắn là một ma pháp sư! Tình cảnh bên trong nhất định là do hắn làm ra!”

“Vậy sao?”

Tổng Mặc vẫn còn hơi bán tín bán nghi, nhưng địa tinh trước mắt bị dọa sắp tè ra quần, rõ ràng không nói dối.

Lẽ nào, thật sự là do Rhys Myers tự làm trò quỷ? Ma pháp sư thật sự thần kỳ như thế?

Mang theo nghi vấn, Tổng Mặc dùng chìa khóa mở cửa phòng đi vào.

Bố trí trong phòng căn bản không giống nhà tù nhốt phạm nhân, mà giống như phòng khách chiêu đãi khách quý. Trên đất trải thảm lông dài màu đỏ đô, trên tường treo thảm vách màu sắc rực rỡ, giữa phòng có một chiếc giường lớn bốn trụ điêu khắc, trên màn giường là hoa văn thêu bằng chỉ vàng. Gần tường bày một bàn trà hình tròn, cạnh bàn trà là mỹ nhân tóc nâu dài đang ngồi, trước mặt mỹ nhân còn bày một ly trà nóng, nước trà bốc làn khói nhẹ, khiến Rhys đang cầm một quyển sách ngồi xem trở nên đẹp không giống thật.

Điều duy nhất sát phong cảnh, là sách mỹ nhân cầm trong tay không phải là thi tập ưu mỹ hay sử thư dày nặng, mà lại là một quyển nghệ thuật thân thể bắt nguồn từ tay lãnh chủ đại nhân.

Quyển sách nhỏ này khiến Rode bắn máu ba thước, Rhys lại xem rất hứng thú.

Quả nhiên, tên này về bản chất vẫn là nam nhân sao? Nhưng, quyền sách nào sao lại tới tay hắn?

Tiếng Tống Mặc mở cửa vang lên trong căn phòng yên tĩnh quá sức đột ngột, Rhys lại không lấy làm phật lòng gì. Ngẩng đầu nhìn Tống Mặc, mỉm cười hỏi han, “Chào, lãnh chủ đại nhân.”

Thái độ có thể nói là thân thiết, nụ cười có thể nói là tự nhiên, cứ như hắn vừa mới xem không phải là phiên bản yêu tinh đánh nhau cao cấp, mà là một quyển tác phẩm khoa học miêu tả hành động sinh vật tự nhiên.

Tống Mặc đóng cửa lại, đi tới đối diện Rhys, kéo ghế ngồi xuống. Rhys búng tay một cái, trước mặt Tống Mặc xuất hiện một ly trà sữa bốc hương thơm và một miếng bánh kem dâu tây.

“Mời dùng.”

Tận mắt thấy bánh kem và trà sữa xuất hiện giữa không, Tống Mặc cảm thấy rất khó thể tin, ma pháp sư quả nhiên là sinh vật thần kỳ. Y trách lầm địa tinh rồi, lát nữa phải xin lỗi, Tống Mặc không phải người tốt, nhưng không phải tiểu nhân không nguyện ý thừa nhận sai lầm của mình.

Nhưng như vậy, Tống Mặc lại hơi hiểu tại sao ma pháp sư không được những người cầm quyền quốc gia yêu thích còn hơn cả Quang Minh giáo hội, so với những vị thần côn của Quang Minh giáo hội đa số thời gian chỉ thích động miệng, còn lại thì dùng để kiêm nghề thầy thuốc, thì những ma pháp sư có thể tùy tiện biến ra bất cứ thứ gì, quả thật là tồn tại nghịch thiên.

Người có thể không mắc bệnh, cũng có thể không có tin ngưỡng.

Nhưng không thể không ăn cơm, không mặc y phục.

Ma pháp sư không chỉ có thể thỏa mãn những yêu cầu này của nhân loại, mà còn có thể làm được cao cấp hơn. Muốn một miếng bánh mì, trực

tiếp ột ỗ, muốn một miếng thịt nướng, dứt khoát ột con heo.

Vạn nhất bữa nào đó những ma pháp sư này không chịu ở yên trong phòng, muốn lưu lại vết mực đánh dấu từng vết thăm trên bảo tọa của quốc vương, quốc vương nào đó có thể hold nổi sao?

Chuyện tới mức này, Tống Mặc nếu còn không nghĩ ra, y thật sự trở thành nhị sư huynh (Trư Bát Giới) rồi. Chỉ dựa vào bản lĩnh của kẻ trước mắt, sao có thể dễ dàng bị mình đánh ngất, một địa lao làm sao có thể nhốt hẳn? Tên này rõ ràng là cố ý bị mình bắt! Có lẽ là vì nhìn ra được mình không chào đón gì hắn, nên dứt khoát diễn một màn ‘khổ nhục kế’ bản dị thế.

Không thể không nói, Rhys Myers, thông minh làm người phải sợ.

Sớm biết chuyện sẽ như thế, lúc đó y nên đâm một kiếm xuống! Tuy kết quả khẳng định là không tổn thương được sợi lông nào của tên này, nhưng ít nhất có thể tiêu khí.

Nhìn Tống Mặc trừng miếng bánh nhưng không động thủ, Rhys lại lấy ra một cái nĩa bạc, xiên một miếng bánh đưa vào miệng mình, lại xiên một miếng đưa tới trước miệng Tống Mặc, “Nếm thử xem, người không thích dâu tây sao?”

Bánh kem bên môi thơm ngọt mê người, trên kem phủ dâu tây, giống như là mỹ nhân mặc váy cỏ đang múa may trước mặt y, làm miệng lưỡi thèm thuồng.

Tống Mặc rốt cuộc không thể kháng cự dụ hoặc của bánh kem, không thể trách y, sau mấy tháng liền ăn bánh mì, có thể ăn một miếng bánh kem, tuyệt đối là xa xỉ không hơn không kém! Dù sao không cần tiền cũng không độc chết được, Tống Mặc không định tiếp tục có lỗi với cái bụng của mình.

Nhìn Tống Mặc như thế, ý cười trong mắt Rhys càng đậm. Tuy mục đích hẳn tiếp cận Tống Mặc Grilan quả thật không đơn thuần, nhưng không ảnh hưởng hẳn nảy sinh hiếu kỳ và hứng thú với người này.

Y rất đặc biệt, từ thân thể, đến linh hồn của y, đều rất đặc biệt.

Rhys giao hai tay chống cằm, cười nhìn Tống Mặc ăn hết miếng bánh kem, lại uống hết ly sữa, nói: “Có muốn thêm một miếng không?”

Tống Mặc lau miệng, nói với Rhys: “Không cần, cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn, có thể chiêu đãi người là vinh hạnh của ta.”

“Ta sẽ không hỏi người tại sao nhất định muốn tiếp cận ta, có hỏi người cũng không trả lời, chỉ giống lần trước.” Tống Mặc ngừng một chút, nói tiếp: “Nhưng nếu người muốn ở lại đây, thì không thể tiếp tục ăn không uống không, nhất định phải làm việc.”

Ăn không uống không? Rhys xem chút phun trà ra khỏi miệng.

Địa tinh trông coi nhà lao, ba ngày mới đưa cho hắn một miếng bánh mì. Nếu hắn không phải là ma pháp sư, tính ra đã bị chết đói rồi thì phải?

Rhys không thể không dựng ngón cái vì câu nói này của Tống Mặc, năng lực mở to mắt nói dối, mặt không đổi sắc đảo điên thị phi này, quả thật là kiểu mẫu độc nhất trong đời.

“Công việc?”

Rhys chống cùi chỏ lên bàn, một tay chống đầu cười nhìn Tống Mặc: “Ngài hy vọng, ta sẽ làm gì cho ngài chứ?”

“Rất đơn giản.” Tống Mặc đưa tay ra nâng cằm Rhys, chớp chớp mắt, “Cởi y phục ra là được.”

Cởi y phục?

Rhys sửng sờ một chút, sau đó thần sắc trở nên ái muội: “Vì người, ta rất vui lòng.”

Nói xong, trực tiếp cởi nút đầu tiên của thượng y, khi còn định tiếp tục, Tống Mặc lại đột nhiên ngăn cản.

“Không thể cởi như thế.”

??

“Nằm lên giường đi.”

Tống Mặc dứt khoát kéo Rhys đi tới bên giường, đẩy hẳn lên giường, sau đó trực tiếp kéo phanh thượng y của Rhys, nút cài khảm bảo thạch văng ra rớt trên thảm lông dài, không phát ra một chút tiếng vang nào.

Rhys có vẻ hơi ngạc nhiên, nhìn thượng y bị kéo ra, nói: “Ta không biết, thì ra người thích chủ động hơn.”

“Ừ, ta thích chủ động.”

Tống Mặc phô diễn gật đầu, lột sạch thượng y của Rhys, nhưng lại không động tới quần Rhys, bảo hẳn đợi ở đây, rồi chạy ra khỏi phòng, mấy phút sau, ôm giá vẽ và bút viết chạy vào, đóng cửa lại, dựng giá, khoe miệng cong lên, “Mỹ nhân, người đã đáp ứng rồi, giờ bắt đầu thôi.”

Rhys chớp chớp mắt, nhìn giá vẽ và bút giấy của Tống Mặc, ánh mắt lại chuyển lên quyển sách nhỏ vừa rồi tiện tay đặt trên bàn trà, bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là thế sao?

“Ta có thể cự tuyệt không?”

“Không thể.” Tống Mặc nghiêng răng, giờ súng trường vẫn luôn đeo sau lưng lên, một tiếng súng vang, bình hoa trên đầu giường vỡ thành từng mảnh.

Rhys rũ mắt, trong mắt xẹt qua một tia nghiền ngẫm.

Vũ khí này, khiến hân liên tưởng tới bức vẽ đã thấy trong phòng Tống Mặc lúc trước, thì ra, là dùng như thế sao?

Nhìn Rhys trầm mặc không nói, Tống Mặc đột nhiên có một cảm giác nôn nê giải phóng, đã chịu thiệt trước mặt Rhys mấy lần, khó khăn lắm mới uy vũ một lần, nhưng lại là khổ nhục kế đối phương cố ý bày ra! Hiện tại cuối cùng tới lúc đòi về rồi.

Dùng súng chỉ Rhys, Tống Mặc chép miệng, “Làm, hay không làm?”

Cảnh tượng này, bức họa này, nhìn thế nào, cũng giống như ác bá khí thế huênh hoang giờ súng uy hiếp mỹ nhân trên giường vào quy phạm, nhưng sự thật thật sự như thế sao?

Rhys không trả lời Tống Mặc, mà cười thoải mái mở người, hai chân gác nhau, một tay chống đầu, tay kia thuận theo đôi môi hình dáng ưu mỹ không ngừng trượt xuống, lướt qua xương quai xanh tinh xảo, lồng ngực trắng tinh, cuối cùng dừng lại trên bụng nhỏ chắc nịch, đầu ngón tay men theo viền thắt lưng chậm rãi thò vào, đầu lưỡi phấn hồng thè ra khỏi môi, liếm qua đôi môi đỏ tươi, đôi mắt màu biển xanh hơi khép lại, lông mày nhẹ run, khóe mắt mang theo ý mỉa mai.

Nhìn dáng vẻ hân, Tống Mặc liền cứng người, da gà da vịt trên người tranh nhau trào ra. Một nam nhân, một nam nhân cao hơn y, trắng kiện hơn y, lại quyến rũ thế này, thật sự quá thắm!

Cho dù có thể biến thành em gái, bản chất của tên này vẫn là đàn ông đúng không? Đúng không?

Lúc này, Rhys đột nhiên lật người nằm úp trên giường, cầm gác lên cánh tay trắng nõn, sống lưng trơn nhẵn, eo mảnh khỏe và đôi chân dài được chiếc quần bao bọc, bày ra thư thế khiến người phun máu.

Cho dù biết rõ sinh vật trước mắt hoàn toàn là phái đực, nhưng Tống Mặc vẫn không khỏi tim đập như trống, da gà càng nổi thêm nhiều.

Yêu nghiệt!

“Thế này, người cảm thấy thỏa mãn chưa, lãnh chủ đại nhân?”

Rhys tựa hồ còn chê Tống Mặc chưa đủ kinh động, một tay đè lên thắt lưng bảo thạch, rắc một tiếng, nút cài lỏng ra, quần dài bằng lụa thuận theo động tác của hắn, men theo xương hông chậm rãi trượt xuống, sắp sửa lộ ra một góc băng sơn...

Đột nhiên, Rhys lên tiếng: “Lãnh chủ đại nhân, nước miếng chảy rồi kìa.”

Tống Mặc gần như vô thức lau khóe miệng, khi phát hiện bên miệng không có gì cả, mới ý thức được mình bị lừa, lãnh chủ đại nhân then quá hóa giận, giơ súng lên, nhắm vào mỹ nhân trên giường nả một phát!

Rhys né sang một bên, ra giường tuyết trắng bị bắn lưng, để lại một lỗ màu đen.

“Lãnh chủ đại nhân, ta chỉ đùa mà thôi.” Rhys ngồi dưới đất, dựa vào mép giường, “Lẽ nào ngài thật sự nhẫn tâm lấy mạng ta sao?”

Tống Mặc bực bội nhú mày, lũa nam cũng không phải chưa từng thấy, nhớ lại lúc xưa, thưởng thức bốn mươi nam nhân cơ bắp, cũng không giống như hôm nay. Sao lại mất khống chế như vậy?

Y luôn cảm thấy, cảm xúc của mình không bình thường. Hoàn toàn không giống mình, rất không bình thường.

Lẽ nào, là vì miếng bánh và ly sữa?

Tống Mặc thần tình khó dò nhìn Rhys một cái, thu gom giá vẽ và giấy bút, đeo súng trường, quay người ra khỏi phòng.

“Không tiếp tục sao?”

Âm thanh Rhys vang lên sau lưng, Tống Mặc quay đầu nhìn hẩn một cái, chỉ một cái, đã khiến sắc mặt Rhys trở nên nghiêm túc, nhưng lập tức hồi phục trạng thái thả lỏng, nhún vai, “Nếu lãnh chủ đại nhân không muốn tiếp tục, thì lần sau đi.”

Cửa nhà lao lại đóng lại, địa tinh trông coi nhà lao thấy Tống Mặc ra khỏi phòng, bị dọa hận không thể co người thành một cục.

Vẻ mặt của lãnh chủ đại nhân, thật sự quá đáng sợ.

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Một Cách Khác Để Phát Chiến Tranh Tài

> Ngày thứ hai sau khi Tống Mặc tới địa lao, trong lãnh địa Grilan phát sinh một chuyện khiến tất cả mọi người đều trợn mắt ghen hòng.

Lãnh chủ đại nhân của Grilan, đường đường Tống Mặc Grilan, lại đi nhìn trộm!

Mà không phải là đi nhìn trộm phòng thay đồ của nữ phó, mà là phòng thay đồ của các đại lão gia!

Nhất thời, trong lãnh địa xôn xao bàn tán, không tới một ngày, Tống Mặc từ thanh niên năm tốt dẫn dắt toàn thể lãnh dân trở nên phát đạt, trở thành ác quỷ háo sắc có sở thích đặc biệt.

Các nam đồng bào hơi có tư sắc đều bo bo giữ mình. Mấy người trước kia tay to cơ bắp, hiện tại biến mất hết khỏi đường lớn ngõ nhỏ của Grilan. Hành vi có vẻ như hoang đường của Tống Mặc, đã gián tiếp cống hiến không nhỏ cho việc xây dựng văn minh tinh thần của Grilan.

Lão quản gia John đau lòng nhức óc, nhớ tới mười mấy bức tranh lửa nam trước kia còn bày trong phòng nhỏ, lập tức tỉnh ngộ.

“Lãnh chủ đại nhân, ngài thực sự không nên có hành vi này!”

“Ta biết.”

“Chuyện này sẽ tổn hại nghiêm trọng tới vinh dự gia tộc Grilan và uy nghiêm của lãnh chủ ngài!”

“Ta hiểu.”

“Tuyệt đối không thể tiếp tục như thế!”

“Ta rõ.”

“Cho nên, thân là quản gia của ngài, tôi nhất định phải giúp ngài sửa chữa sai lầm!”

“Hả?”

Lão John vỗ tay, năm tráng nam đẩy cửa đi vào, ai nấy trẻ tuổi tuần tú, vai rộng eo nhỏ, thân cao chân dài.

Lão John lại vỗ tay, năm nam nhân bắt đầu động tác nhanh chóng tháo nút cởi đồ, không tới mấy phút, năm cơ thể nam tính trẻ tuổi tráng niên, có làn da màu cổ đồng xuất hiện trước mặt lãnh chủ đại nhân.

Các nam nhân cơ bắp khỏe mạnh múa may cơ thể, hiển thị hai bắp tay nhô cao của mình, cơ lưng rộng lớn và cơ ngực, tám khối cơ bụng chắc nịch, còn có cơ mông được trời ưu ái...

Tổng Mặc cảm thấy mình sắp mù rồi. Nếu trước mặt là năm em gái, cho dù toàn thân cơ thịt, cũng có thể tiếp nhận, nhưng năm anh trai này... y chỉ muốn chọc luôn hai mắt mình!

Lúc này, lão John nói, “Lãnh chủ đại nhân, ngài vừa lòng chứ?”

Vừa lòng? Vừa lòng mẹ ông!

Tổng Mặc không biết làm sao chống trán, thật muốn hỏi một câu: Quản gia, ông thật sự là quản gia sao? Vị quản gia lúc xưa vẫn ngửa mặt ảnh

nghệ thuật của các kỹ sĩ đi đâu rồi? Chẳng lẽ cũng xuyên việt rồi?

Cuối cùng, Tống Mặc cũng chỉ phun ra một câu, “Quản gia, có thể để họ ra ngoài trước không?” Tiếp tục như vậy, y sẽ nhin không được giờ súng pằng pằng những nam nhân cơ bắp và lão quản gia John.

Các nam nhân mặc xong y phục, xếp hàng ra khỏi phòng, Tống Mặc bắt đầu tranh cãi với lão quản gia về sự trong sạch của mình.

“Quản gia, ông thật sự hiểu lầm ta rồi.”

“Hiểu lầm?”

“Ta chỉ đơn thuần muốn nhìn thân thể nam nhân một chút.”

Lão John: “...”

“Chỉ là vì muốn làm rõ một chuyện.”

Lão John: “...”

“Tóm lại, ta tuyệt đối không thích nam nhân!”

Lão John: “...”

“Quản gia, ông làm gì nhìn ta kiểu đó?”

“Lãnh chủ đại nhân, ngài cảm thấy lời của mình có sức thuyết phục không?”

Tống Mặc: “...”

“Nếu ngài không vừa lòng với những người tôi an bài, có thể nói thẳng, tôi sẽ nỗ lực cho tới khi ngài vừa lòng mới thôi.”

Lão John cong lưng hành lễ, lui ra khỏi phòng, Tống Mặc ngậy người tại chỗ, há miệng lú lười.

Còn tới nữa?!

Lúc này, Tống Mặc đột nhiên rất muốn học theo nữ sĩ Đâu Nga, hai gối chạm đất, hai tay giơ cao, la hét với ông trời: Oan uổng quá!

Hít sâu hai hơi, Tống Mặc nói với mình phải bình tĩnh, cố nhân nói, trời muốn giao sứ mệnh trọng đại cho ai, thì trước đó ắt phải thử ý chí người đó, thử gân cốt người đó, thử cơ thịt người đó... thử ý chí cái đầu á!

Nếu không phải vì Rhys Myers, y sẽ không hoài nghi mình bắt đầu đói không chọn đồ ăn! Nếu không phải hoài nghi mình đói không chọn đồ ăn, thì sẽ không đi nhìn trộm anh trai! Nếu không phải đi nhìn trộm anh trai, thì sẽ không bị lão John hiểu lầm! Nếu không phải bị lão John hiểu lầm, thì không cần phải thấy một cảnh mãnh nam lỏa mù mắt!

Khởi nguồn của tất cả, đều là Rhys Myers! Dứt khoát diệt tên yêu nghiệt đó, đầu xuôi đuôi lọt!

Vừa vợ lấy súng định xuống địa lao giết người diệt khẩu, hạ nhân tới nói với y, tổng đốc hành tỉnh tây bắc tới viếng.

Saivans sẽ chủ động tới Grilan?

Tống Mặc vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ, kỳ quái nha, lẽ nào hôm nay mặt trời mọc ở hướng tây sao?

Saivans tới tìm Tống Mặc, không phải nhất thời hứng chí. Một tuần sau, hẳn phải xuất phát đến đô thành, trước lúc đó, hẳn còn muốn nói chuyện với Tống Mặc. Nếu Tống Mặc nguyện ý bán nỏ liên phát cho hẳn, bất luận bao nhiêu kim tệ, Saivans đều sẽ không keo kiệt.

Muốn biểu hiện xuất sắc trong chiến dịch quốc vương thân chinh Sabisand, được quốc vương khen ngợi, có được địa vị và quyền lợi càng cao, thì cần phải có nhiều con bài hơn.

Nghe ý đồ của Saivans, Tống Mặc trầm mặc một chút, mở miệng nói: “Nỏ liên phát sẽ không cho người.”

Tuy sớm có thể dự liệu được trên tám mươi phần trăm, kết quả sẽ như thế, nhưng Saivans vẫn không tránh khỏi thất vọng.

“Đừng vội thất vọng.” Tống Mặc cười nói, “Còn nhớ nỏ một phát mà ta đưa người trước kia không? Loại nỏ này có thể cải thiện.”

“Cải thiện?”

“Đúng. Tuy không thể sánh bằng nỏ liên phát, nhưng uy lực và tốc độ bắn thì lại cao hơn cường cung.”

“Người nói thật?”

“Đương nhiên. Ta là người thành thật, tổng đốc Saivans.”

Người thành thật? Saivans co giật khóe môi.

“Có thành phẩm không?”

“Thành phẩm tạm thời không có.” Tống Mặc nhún vai, “Nhưng nếu người cần gấp, một ngày sau, thì có thể làm ra. Nhưng ta muốn biết, tại sao người đột nhiên cần vũ khí này?”

“Không liên quan tới người.” Saivans lấy một túi kim tệ ra, giao cho Tống Mặc, “Đây là tiền đặt hàng, ngày mai ta muốn thấy thành phẩm, còn có bản vẽ.”

“Được rồi.” Tống Mặc cầm túi, ước lượng, trong đây ít nhất cũng có một trăm năm mươi đồng kim tệ, quả nhiên là người có tiền, “Ta làm việc, người yên tâm. Ngày mai giờ này, ta sẽ giao thành phẩm và bản vẽ cho người.”

“Được rồi.”

Saivans đi xong, Tống Mặc cũng không có tâm tư đi giết người diệt khẩu nữa, kiểm kim tệ quan trọng hơn.

Giao kim tệ cho lão John cất đi, Tống Mặc vui đầu vẽ hình, vừa vẽ, vừa nghĩ, Saivans cần cung nỗ gấp như thế, rốt cuộc là vì cái gì?

Quân đội vũ trang hành tinh tây bắc, đối phó với quốc gia xung quanh hành tinh? Khả năng này không lớn. Hành tinh tây bắc là đô thành thương nghiệp, tiêu diệt quốc gia xung quanh, còn kiếm tiền của ai?

Lẽ nào, là vương quốc Obi muốn có động tác gì?

Nếu thật sự là vậy, hành động của Saivans rất dễ lý giải.

Một khi vương quốc Obi và quốc gia khác phát sinh chiến tranh, tổng đốc tây bắc xuất thân quân nhân, Saivans nhất định phải gánh trách nhiệm, dẫn binh tham gia vào chiến tranh đối ngoại của vương quốc.

Nhìn từ biểu hiện của Saivans, quy mô của trận chiến tranh này tuyệt đối không phải chuyện nhỏ. Ít nhất sẽ không phải là ‘chiến dịch vĩ đại’ ba năm mươi người đánh nhau. Cũng sẽ không phải buổi sáng máu tanh giết chóc, buổi chiều liền ai về nhà nấy tìm mẹ mình.

Mọi người đều biết, có thể khiến quân đội vương quốc Obi đại động can qua, chỉ có Sabisand.

Nghĩ tới đây, Tống Mặc tìm lại giản sử đại lục Quang Minh mà trước kia từng xem qua, lật tới chương giới thiệu về vương quốc Obi và vương quốc Sabisand, phát hiện ân oán tình thù của hai quốc gia này, có thể truy ngược về cả ngàn năm trước. Từ khi vương quốc kiến lập, chiến tranh giữa hai quốc gia đã không hề dừng lại.

Về vương quốc Obi còn có một đoạn ghi chép kỳ quái, nghe nói, vương tộc của vương quốc này, có huyết mạch cự long.

Nói đơn giản một chút, chính là cự long từng cướp tài cướp sắc của vị công chúa nào đó của quốc gia này, nhưng lại không muốn lấy mạng người. Trùng hợp trong vương thất thời đại đó không có người kế thừa nam tính, công chúa chỉ có thể gánh lấy rường cột quốc gia, mà hài tử của nàng, tự nhiên trở thành quốc vương đời sau.

Nữ vương cả đời không kết hôn, càng gia tăng độ đáng tin của lời đồn này.

Lẽ nào, đây chính là nguyên nhân vương quốc Obi trở thành một trong những đại quốc gia mạnh nhất đại lục? Có quốc vương trong người chảy huyết thống cự long ngồi trên vương tọa, sức mạnh đã quá đủ.

Chiến tranh dễ phát tài nhất, nhưng Obi và Sabisand thì y không dám đánh chủ ý. Chỗ duy nhất có thể hạ thủ, chính là quốc gia xung quanh Obi và Sabisand, một khi khai chiến, chắc chắn sẽ là kẻ xui xẻo bị dính đến.

Hình như, vương quốc Chisa có một hành tỉnh nằm cạnh Obi?

Tống Mặc lật đến trang địa đồ đại lục Quang Minh, địa đồ cũng rất đơn giản, nhưng lại có thể thấy rõ, trên địa đồ, trong những quốc gia chi chít, vương quốc Chisa có một lãnh thổ hẹp dài, giống như râu của côn trùng, phần đỉnh tiếp giáp với vương quốc Obi, cách Sabisand cũng không xa.

Quả thật là buồn ngủ đưa gối đầu!

Y đang lo không biết nên làm sao hạ thủ với vương quốc Chisa, cơ hội đã đưa tới trước mắt, ngay cả người chịu oan ức đều có sẵn.

Ngày hôm sau, khi Saivans gặp lại Tổng Mặc, Tổng Mặc trực tiếp nói cho hắn nghe kế hoạch của mình, Saivans trước tiên là lắc đầu, đùa à, lính đánh thuê của Grilan? Còn nói ra miệng được!

Đây chẳng qua là một đám nông dân cầm vũ khí!

Thấy Saivans từ đầu tới cuối không nguyện ý, Tổng Mặc sử ra sát chiêu, ghé vào tai Saivans, thấp giọng nói vài câu, sắc mặt Saivans biến đổi.

“Tổng đốc đại nhân, cơ hội thế này không có nhiều. Ta có thể cho ngài thêm một chiếc giường làm tình, ngoài ra, thứ giành được, chúng ta chia bốn sáu, thế nào?”

“Được, thành giao.”

Cứ thế, tổng đốc hành tỉnh tây bắc, và lãnh chủ Grilan, trong căn phòng tối nhỏ, hoạch định án cướp giật nhắm vào vương quốc Chisa.

Một tuần sau, trong đội quân hành tỉnh tây bắc xuất phát tới thủ đô Obi, có thêm một đội lính đánh thuê tới từ Grilan.

Trong đội ngũ hai mươi mấy người, bao gồm cả sáu người Johnson Jason tùy tùng của Tổng Mặc, mười lãnh dân biểu hiện xuất sắc khi đánh cướp địa tinh và đối kháng khinh kỵ binh, cùng Harold và ba tiền tu sĩ.

An bài như thế, là vì bốn tiền nhân sĩ giáo hội này biết y thuật, nếu giữa đường có người bị thương hoặc mắc bệnh, sẽ không vướng tay vướng chân. Ngoài ra, Tổng Mặc vẫn không thể hoàn toàn yên tâm với họ, mang theo bốn người, để ở nhà bốn người, một khi có gì xảy ra, lão John hoàn toàn có thể ứng phó.

Huống hồ tám tên này hiện tại là tội phạm truy nã của Quang Minh giáo hội, một lúc mang hết ra, mục tiêu quá lớn.

Vì suy nghĩ an toàn, Tổng Mặc đặc biệt bảo lão John thu thập tất cả da bò trong lãnh địa, hơn nữa để anh em người lùn ngừng chế tạo súng trường, gộp bọn với ba người Ed nhanh chóng chế tạo những phụ kiện cần thiết để làm khô giáp.

Trải qua một tuần nỗ lực, mười hai bộ khô giáp do da bò và thép phiên bản Grilan chói sáng ra đời.

Tuy trông có hơi nghèo kiệt hủ lậu, nhưng hiệu quả phòng hộ thì là nhất lưu.

Tổng Mặc cười đại mã màu táo đỏ Saivans tặng cho y, đi trước đội ngũ, không nhìn tới ánh mắt cười nhạo của các kỵ sĩ, trong lòng thầm nói: Cười đi, cứ cười cho đã đi, đợi tiểu gia phát tài rồi, sớm muộn cũng tới lúc các người khóc!

Nói tóm lại, Tổng Mặc đã suy nghĩ hết cả mọi vấn đề, ngay cả vấn đề ăn cơm, Tổng Mặc cũng đã chào hỏi với Saivans trước rồi, Grilan quá nghèo, chỉ có thể ăn đại hộ.

Nhưng, Tổng Mặc lại cảm thấy mình đã quên một chuyện rất quan trọng.

Là cái gì đây?

Trong địa lao, Rhys Myers ngồi khoanh gối trên thảm trải màu đỏ đô, tay phải vẽ một phù chú gấp khúc giữa không, sau khi hoàn thành một nét cuối cùng, hàng chữ này đột nhiên hóa thành một cột gió đen, bay ra khỏi cửa sổ trên cửa địa lao, địa tinh canh gác ngoài cửa hoàn toàn không phát hiện.

Thủ đô vương quốc Obi.

Quân đội của tổng đốc các tỉnh lục tục kéo tới, trong vương cung liên tục cử hành mấy tiệc đêm trọng đại. Dân cư thủ đô cũng bắt đầu các loại chúc mừng, giống như bọn họ không phải sắp nghênh đón một cuộc chiến tranh, mà là một khánh điển.

Mà thực tế, cũng thật sự là vậy.

Trăm ngàn năm nay, người Obi và người Sabisand đều đã quen với chiến tranh, chiến tranh có thể mang tới quân công, tài phú, lương thực và nữ nhân cho họ.

Chúc mừng trước chiến tranh, ban đầu là vì cổ vũ quân đội vương quốc, hiện tại đã trở thành truyền thống của Obi.

Tình cảnh đồng dạng cũng phát sinh ở Sabisand.

Một khi hoạt động chúc mừng của Obi và Sabisand bắt đầu, quốc gia xung quanh sẽ bắt đầu lo sợ. Quốc vương và các quý tộc tranh nhau chạy vào Quang Minh giáo hội, họ chưa từng khát cầu hòa bình như lúc này, nhưng Quang Minh thần trước giờ chưa từng nghe tới cầu khẩn của họ.

Nên phát sinh, vẫn là phải phát sinh.

Nên bị cướp, sớm muộn cũng đều bị cướp.

Mọi người trong Grilan theo đội ngũ Saivans tới đô thành Obi xong, chính là thấy cảnh này, Tổng Mặc kỳ quái hỏi Saivans, sau khi đạt được đáp án, thì câm nín nửa ngày.

Thần tiên đánh nhau, phạm nhân chịu thiệt, nơi này sắp thành đại quốc đánh nhau, tiểu quốc trúng đạn rồi! Tóm lại, khó trách Saivans đáp ứng nhanh chóng như thế, thì ra là truyền thống của người ta!

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Lần Đầu Gặp Hắc Viêm 1

> Thủ đô vương quốc Obi, xây dựng trên vách núi cao. Ba mặt là tường thành do vách núi đá đen tạo thành, tường thành cao trên trăm mét, cung điện của quốc vương trực tiếp đào móng trên vách núi, núi đá lởm chởm và kiến trúc đại biểu vương quyền, kết hợp hoàn hảo, tạo cảm giác thô kệch, dày nặng.

Một dòng thác trực tiếp chảy từ đỉnh núi xuống, rót vào trong đầm sâu bên phía đông vương cung, mỗi khi mặt trời mọc, tia sáng đầu tiên luôn đúng chóc nhuộm sắc vàng lên dòng thác. Nước trong đầm không ngừng chảy vào trong con sông nhân tạo trong thành, bốn mùa lượng nước đầy đủ, các dân cư thủ đô Obi, chưa từng phải lo lắng về nước.

Suốt đường đi, Tống Mặc không thể không cảm thán, nếu so sánh với tòa đô thành này, Grilan của mình, nói là ngoại ô cũng là gượng ép. Xem thành phố quy hoạch ra dáng ra hình của người ta, lại nhớ tới từng mái nhà tranh trong lãnh địa của mình, nhìn cung điện người ta khí thế hùng vĩ, lại nhớ tới phủ lãnh chủ đã sập một nửa của mình, Tống Mặc cảm thấy, người nếu so sánh nhau, sẽ bị tức chết, câu này quả đúng là chính xác.

Cho dù đã nhìn quen những tòa nhà cao tầng ở hậu thế, nhưng đột nhiên nhìn thấy đại thành thị có quy phạm quốc tế thế này, vẫn không khỏi có cảm giác kẻ nhà quê lên tỉnh, mở rộng nhãn giới. Cảm giác của người lùn sống trong chốn đèn neon khi thấy Đường đô Trường An, chắc cũng không khác gì tâm tình mình hiện tại.

Từ xa thấy một đội binh sĩ mặc khôi giáp màu đen tuyền đi tới, Tống Mặc dừng chân.

Johnson thấp giọng hỏi: “Lãnh chủ đại nhân, còn muốn đi tiếp sao?”

Tống Mặc lắc đầu, “Không, trở về thôi.”

Mở mang kiến thức một chút rồi thôi, đi tiếp nữa, cũng không có ý nghĩa gì.

Sau khi về chỗ ở, Tống Mặc bất ngờ phát hiện, Saivans vốn nên vào vương cung tham gia yến hội lại đang đợi mình.

Một thân phục trang tơ lụa sang trọng, cổ áo và tay áo còn khảm các loại bảo thạch, xém chút lóa mù mắt Tống Mặc. Chỉ thiếu điều rút dao găm nhào qua, cắt hai miếng xuống nhét vào túi.

Sắc mặt Saivans không tốt lắm, Tống Mặc luôn cảm thấy trong vẻ mặt hắn có chút thành phần chột dạ.

Chột dạ? Tống Mặc nhú mày.

“Tống đốc các hạ, người không đi tham gia yến hội cung đình sao?”

Saivans kéo kéo cổ áo, tựa hồ như vậy có thể khiến hắn cảm thấy thoải mái một chút, hắn không trả lời câu hỏi của Tống Mặc, mà nói với Tống Mặc: “Quốc vương biết người ở trong quân đội của ta.”

“Cho nên?” Angris và Obi không phải địch quốc, độ nghèo của Grilan thì thế nhân đều biết, vì tiền, lãnh chủ đích thân giáp trụ ra trận, trở thành lính đánh thuê của hành tỉnh tây bắc, tuy nói có hơi khó nghe, nhưng cũng không phải là chuyện lớn gì thì phải?

“Quốc vương muốn gặp người.”

Muốn gặp y?

Trước hôm nay, chỉ sợ quốc vương Obi ngay cả lãnh chủ Grilan tên gì cũng không rõ. Sau khi biết y ở trong quân đội của Saivans, phản ứng bình thường nhất nên là cười rồi thôi. Hiện tại lại đặc biệt yêu cầu gặp y?

Sắc mặt Tống Mặc càng khó coi, “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Thật ra, chuyện là thế này...”

Giọng nói của Saivans có hơi khô, nhưng vẫn nói rất rõ. Nghe sau, mặt Tống Mặc liền đen.

“Quốc vương hoài nghi người có liên quan tới cái chết của Panvi, người liền bán đứng ta?”

“Không làm vậy, căn bản không cách nào giải thích rõ xuất xứ của máy bắn đá và pháo công thành. Bệ hạ sẽ nhận định là ta cướp hình vẽ từ tay Panvi! Chỉ có nói hình vẽ lấy từ tay người khác, mới có thể đánh tan hoài nghi của quốc vương.”

Tống Mặc hoài nghi nhìn Saivans, cái tên dám diệt Panvi để tự lên ngôi, lá gan không nhỏ như vậy chứ? Chỉ bị hỏi vài câu, đã khai hết cả ra? Chắc không phải hấn cố ý làm chứ? Hình vẽ ở trong tay hấn, hoàn toàn có thể tìm công thợ nào mạo danh thay thế. Hà tất nhất định phải nói mình ra? Bất luận thế nào, lý do của hấn đều rất miễn cưỡng.

Saivans tuy miệng nói đầy hùng hồn, nhưng thật ra cũng một đầu sương mù, quốc vương bệ hạ chỉ tùy tiện hỏi hấn vài câu, hấn liền nói hết tất cả ra. Cứ như miệng mình có ý thức riêng, nên nói, không nên nói, toàn bộ đều dốc hết ra.

Nhưng, may mắn là, quốc vương chỉ hỏi máy ném đá và pháo công thành, còn có cung nỏ hấn mới hiến, nếu còn hỏi thêm vài thứ, khó bảo

đảm hãn sẽ không đem chuyện bị Tống Mặc uy hiếp hiến thân cho nghệ thuật nói ra luôn. Nếu là vậy, hãn dứt khoát đập đầu chết trong trụ tại cung đình cho xong.

Tống Mặc thật sự không muốn đi gặp vị quốc vương có tình nghi là có huyết thống cự long kia, im hơi phát đại tài mới là chân lý, bị đưa ra trước bệ, dựa vào tay nhỏ chân nhỏ của y, chỉ có thể chịu phạt mỗ xẻ. Sớm biết chuyện sẽ biến thành thế này, đánh chết Tống Mặc cũng sẽ không tới thủ đô Obi.

“Nhất định phải gặp?”

“Nhất định phải gặp.”

Saivans đi tới trước cửa sổ, ý bảo Tống Mặc nhìn xuống, chỉ thấy, xung quanh nơi trú quân của quân đội hành tỉnh tây bắc, không biết từ bao giờ đã có thêm một đội binh sĩ mặc khôi giáp đen tuyền. Đứng chung với kỵ binh mặc khôi giáp bạc trắng của hành tỉnh tây bắc, nhìn thế nào cũng thấy uy vũ hùng dũng hơn.

“Đó là quân đội của quốc vương.”

Tống Mặc ngốc lảng.

Ý là, hôm nay y đi cũng được, không đi cũng phải đi, không có thương lượng?

Có cái đồ ác bá vậy sao?

Trong cung điện, Hắc Viêm cầm cung nỏ Saivans vừa cống hiến, đầu ngón tay lướt qua chỗ lõm của cò bắn, con mắt màu vàng nhạt hiện lên chút trầm tư, Tống Mặc Grilan, sẽ là người thế nào?

“Tể tướng, người cảm thấy lời của Saivans có mấy phần đáng tin? Lãnh chủ Grilan, thật sự là người đã thiết kế ra những vũ khí này sao?”

Tể tướng Murphy đứng ở dưới, vừa rồi khi quốc vương hỏi Saivans, ông cũng có mặt, nghe quốc vương hỏi, ông liền trả lời: “Thần không dám suy đoán xằng bậy, phải gặp qua người đó rồi mới có thể xác định. Nhưng thần cho rằng, Saivans tổng đốc tuyệt đối là trung tâm với quốc vương bề hạ.”

Tuy miệng thì nói thế, nhưng thực tế, đối với lời của Saivans, Murphy không mấy tin tưởng.

Mọi người đều biết, Grilan của Angris là một nơi nghèo tới mức chim không thềm ỉa. Không có tiền, có nghĩa là không cách nào tích lũy di sản của quý tộc quyền quý, thì không cách nào mời trí giả để dạy dỗ con cháu trong gia tộc.

Ngay cả Quang Minh giáo hội đều từ bỏ Grilan, khinh thường không thềm ngó tới nơi đó, còn có ai nghĩ không thông chạy tới chỗ nghèo nàn dạy dỗ một hài tử của quý tộc nghèo nàn? Ăn no rừng mỡ à?

Có lẽ có người thông minh trời sinh, nhưng sự thông minh này chỉ là một hạt giống, chỉ có được giáo dục tốt đẹp, mới có thể được cấp dinh dưỡng phong phú, cho cây lớn ra lá, cuối cùng trở thành một đại thụ chọc trời.

Không học mà thành tài, chỉ là thần thoại mà thôi.

Hoài nghi thì hoài nghi, Murphy sẽ không chủ động phủ định lời của Saivans. Dù sao, bất kể Saivans có thật sự tiêu diệt Panvi không, trước mặt quốc vương, luôn chỉ có một cách nói.

Một khi Saivans bị nhận định có tội, không chỉ khó nhìn mặt lão hữu đã qua đời, mà công sức ba lần bốn lượt tiến cử Saivans cũng phí trắng.

Quân thần hai người ai mang tâm tư nấy, trong nhất thời, cung điện rộng rãi, tĩnh lặng yên ắng.

Cho dù Tống Mặc vạn lần không tình nguyện, vẫn bị đưa lên xe ngựa vào cung đình, binh sĩ hộ vệ mặc khôi giáp đen đi xung quanh xe ngựa, trông phô trương dị thường, nhưng tư vị trong đó chỉ mình Tống Mặc có thể lĩnh hội được.

Nhìn không được thò đầu ra khỏi cửa sổ xe ngựa, thấy đám người Johnson bị các kỵ sĩ chặn lại, Tống Mặc đột nhiên có một lỗi giác, mình là Hỉ Nhi bị lão địa chủ bắt lên xe ngựa, những binh sĩ hắc giáp này là tụi tay sai mượn oai hùm, đám người Johnson bị họ cản lại là Dương Bạch Lao khổ sở... (Các nhân vật trong phim ‘Bạch mao nữ’)

Lúc này, chỉ có một bài hát có thể biểu đạt được tâm tình khổ bức của Tống Mặc, “Gió bắc cứ thổi, hoa tuyết cứ bay...”

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Lần Đầu Gặp Hắc Viêm 2

> Xe ngựa dừng trước đại môn vương cung, Tống Mặc xuống xe, đột nhiên có cảm giác hoa mắt.

Từ xa nhìn còn chưa thấy gì, đi tới gần vương cung rồi, tòa cung điện hùng vĩ này, cứ như dung làm một cùng vách núi cao vợi, trên cửa cung cao trăm mét khắc hoa văn thô thiển, đường văn màu đỏ sậm cứ như nhuộm máu tươi. Một con cự long chiếm giữ trong đó, đi gần mới phát hiện, mắt và vảy của cự long đều là do bảo thạch làm ra, ánh sáng chiếu lên, lấp lánh lóa mắt.

Nhìn con cự long này, Tống Mặc có một lỗi giác, cứ như y sắp bước vào không phải là vương cung của nhân loại, mà là hang động của quái thú viễn cổ. Nghĩ tới đây, Tống Mặc liền nóng da đầu.

Vội lắc đầu, lỗi giác, nhất định là lỗi giác!

Yến hội trong vương cung đã kết thúc, quý tộc và các tổng đốc đều đã đi. Cũng bớt cho Tống Mặc bị các quý tộc Obi vây xem.

Hắc Viêm ngồi trên vương tọa cao cao, một tay chống cằm, nhìn Tống Mặc bước vào từ cửa điện.

Tống Mặc theo quan thị tùng cung đình đi thẳng tới chủ điện, tâm tình thấp thỏm bất an dần bình tĩnh lại. Dù sao chuyện đã thế rồi, so với sợ hãi, không bằng cứ mặc kệ, bình tới tương ngăn nước tới đắp đê. Tống Mặc đã

nghe thông rồi, quốc vương Obi sẽ không thật sự muốn giết y, nếu không sẽ không đặc biệt bảo các đại binh ‘mời’ y tới. Dù sao, vẫn là do những vũ khí kia gây họa.

Saivans muốn vũ khí, lẽ nào quốc vương Obi không muốn sao?

Làm ăn cùng quốc vương, so với cùng tổng đốc thì kiếm được nhiều hơn đúng không? Còn không thì mình tuần kiệt một chút, bỏ chút máu, cũng có thể cho đối phương vừa lòng.

Cửa cung điện được đẩy ra, Tổng Mặc hít sâu một hơi, bước nhanh vào, bước này là quý môn quan hay là hoạn lộ thênh thang, thì phải xem biểu hiện tiếp theo của y.

Tổng Mặc tự nói với mình, bình tĩnh, bình tĩnh mới có thể trấn định. Nhưng khi y ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hắc Viêm ngồi trên vương tọa, lập tức ngẩn người.

Cái gì kia, đẹp trai cao ráo giàu có bản thẳng cấp sao!

Hắc Viêm tựa trên vương tọa do hoàng kim và bảo thạch làm nên, trường bào đen thêu chỉ vàng bao bọc thân hình thon dài khỏe mạnh, đôi chân dài gác nhau trên vương tọa, mái tóc đen dài từ vai rũ thẳng xuống, làn da trắng tới mức gần như trong suốt, con mắt màu vàng nhạt, đường nét sâu sắc, đôi môi màu đỏ, ngón tay dài chống bên má, trên ngón tay là chiếc nhẫn bảo thạch đỏ nói rõ sự tôn quý và địa vị của hắn.

Hắc Viêm chỉ lặng lẽ ngồi đó, đã tạo cho Tổng Mặc một cảm giác không thể kháng cự, khiến y không dám nhìn thẳng. Cảm giác áp bách này thậm chí vượt qua sự kinh động do ngũ quan tinh xảo của người này gây ra.

Đây là một vẻ đẹp thuần nam tính, có thể nói là vương giả trời sinh, y coi như đã được mở rộng kiến thức.

Khí thể này, thật không giống như nhân loại có thể có, lẽ nào, vị này không chỉ có huyết thống cự long, còn xuất hiện hiện tượng lại giống? (Lại giống: Các đời con cháu lại có những điểm đặc trưng của tổ tiên các đời trước)

Tổng Mặc chớp chớp mắt, tưởng tượng Hắc Viêm trước mắt thành một con cự long chiếm giữ vương tọa, ngửa cao cái đầu to bự, mở rộng miệng, nhìn trời hú dài, phun ra một ngọn lửa...

Một con cự long đội vương miện ngửa đầu hú dài...

Cự long có cái đầu bự, bụng bự, mắt bự, đôi cánh dơi, cái đuôi thô...

Trong đột nhiên, cảm giác áp bách gì đó, uy hiếp của vương giả gì đó đều biến mất một cách thần kỳ.

Tể tướng Murphy ngay lúc Tổng Mặc bước vào đã nhú mày, lãnh chủ Grilan này rất khác so với lời đồn. Y rất trẻ tuổi, tuấn tú, không có sự chán nản của quý tộc nghèo nàn, cũng không có sự sợ hãi của người ở nơi nhỏ bé. Cho dù đối diện với quốc vương chí cao vô thượng, cũng chỉ hơi ngạc nhiên một lúc, tiếp theo, liền biểu hiện vô cùng trấn định, chỉ là, ánh mắt y nhìn quốc vương, có hơi kỳ quái.

Không phải ngưỡng mộ, cũng không phải kinh diễm, càng không phải sợ hãi.

Nếu mình không nhìn lầm, trong mắt y thậm chí còn vụt qua một chút ý cười.

Tể tướng Murphy không khỏi nhu nhu mắt mình, tuổi của ông đã lớn tới mức hoa mắt rồi sao?

Hắc Viêm thì rất hứng thú nhìn Tổng Mặc, hần phát hiện, Tổng Mặc thú vị hơn tưởng tượng của hắn rất nhiều.

Tổng Mặc cong lưng, một tay đặt trước ngực, nói: “Gặp được ngài rất vinh hạnh, vương của Obi vĩ đại, chủ của Hắc thành.”

“Gặp người cũng rất cao hứng, lãnh chủ Grilan tới từ Angris.”

Trong giọng nói của Hắc Viêm dường như có mang theo một loại âm luật khiến người mê say, Tổng Mặc không khỏi nuốt nước miếng, y coi như đã hiểu rõ, tại sao Saivans không được vài câu đã bán mình đi, đổi lại là y, cũng hold không nổi!

Tể tướng Murphy rất bất mãn vì Tổng Mặc không hỏi han ông, nhưng chột nghĩ lại, thì liền thư thái như cũ. Tính toán với tiểu tử nghèo tới từ quê xa, không cần thiết.

Thực tế, Tổng Mặc không phải không chú ý tới ông, mà là không cách nào xác định thân phận của ông.

Ai bảo tể tướng Murphy tuổi tác rất lớn, nhưng một sợi râu cũng không để, vẫn bảo dưỡng rất tốt, còn đứng cách quốc vương rất gần, khiến Tổng Mặc trạch trò chơi không có kiến thức gì đã nghĩ tới một nghề nghiệp không tốt lắm: Hoạn quan, còn gọi là thái giám.

Nhưng nghĩ lại, lão đầu không để râu này ăn mặc còn sang trọng hơn cả Saivans, khả năng là hoạn quan không lớn. Nhưng nếu nói ông là quan viên cung đình, thì Tổng Mặc lại không cách nào xác định ông là quan mấy phẩm, dứt khoát không để ý tới ông, dù sao y tới từ nơi nghèo khó, chưa từng thấy qua thế sự, không hiểu lễ nghĩa, tính ra vị đại nhân này cũng sẽ không tính toán với y.

Ít nhất trước mặt quốc vương, ông không thể tính toán.

Tổng Mặc nghĩ đúng, Murphy quả thật không thể tính toán với Tổng Mặc.

Phát tác với Tống Mặc trước mặt quốc vương chỉ vì y không hỏi han mình? Ông cảm thấy mình sống đủ rồi mới làm như vậy.

Quyền thần, trong cung đình Obi tuyệt đối là một cấm kỵ. Nếu đổi lại thành quốc vương của những quốc gia khác, nhiều nhất là đoạt đi quan vị và đất phong, đầu thì vẫn còn ở yên trên cổ. Nhưng tại Obi, thì sẽ chết người.

Bắt đầu từ thời quốc vương đầu tiên, hứng thú giết đại thần của mỗi đời quốc vương, đều vô cùng nồng đậm.

Hắc Viêm đột nhiên rời khỏi vương tọa, Tống Mặc nhìn Hắc Viêm đi tới chỗ mình, bờ lưng thẳng tắp không thể không cong xuống lần nữa.

Lễ nghĩa cung đình đáng chết này!

Hắc Viêm đi tới trước mặt Tống Mặc, thắt lưng trang trí bảo thạch sang trọng ôm chặt eo hắn, một viên kim cương trong suốt trên thắt lưng vừa hay đập vào mắt Tống Mặc.

Kim cương?

OMG!

Có tiền đây, thật sự là có tiền mà! Kim cương đem dùng khám thắt lưng!

Khi Tống Mặc đang thầm phỉ nhổ, cảm đột nhiên bị Hắc Viêm cầm lấy, ngón tay lạnh lẽo của Hắc Viêm như viên đá không có nhiệt độ, nhưng Tống Mặc lại cảm thấy nơi bị chạm phải dâng lên cảm giác lửa thiêu nóng cháy, không khỏi híp mắt lại.

Nếu đánh rớt cái móng vuốt này khỏi cầm mình, có bị lôi ra chém đầu không?

Suy nghĩ đắn đo, Tống Mặc cảm thấy, vẫn là mạng nhỏ quan trọng hơn, cho nên, bị nâng cầm như trêu ghẹo thế này, y có thể nhịn!

Nhưng phát triển tiếp theo, khiến Tống Mặc cảm thấy, thanh đao trên đầu không chỉ lơ lửng mà thôi, nó đang bắt đầu gọt xuống.

Hắc Viêm buông cầm Tống Mặc ra, đưa tay phải ra cho Tống Mặc, chiếc nhẫn bảo thạch đỏ trên ngón tay xém chút làm Tống Mặc chảy nước miếng.

“Ta cho phép người.”

Cho phép y? Cho phép cái gì?

Tống Mặc chớp chớp mắt, nhìn tay Hắc Viêm, sau đó, hiểu. Sau khi hiểu thì đen mặt.

Đây là phát minh của ai vậy?!

Sau khi tiếp tục nguyên rửa lễ nghi cung đình, Tống Mặc bắt đầu nguyên rửa lễ hôn tay. Bị người khác hôn mu bàn tay y đã cảm thấy da gà da vịt nổi lên, hiện tại còn muốn y đi hôn mu bàn tay người khác? Hơn nữa còn là mu bàn tay nam nhân không hơn không kém?!

Hắc Viêm cúi đầu nhìn Tống Mặc một hồi, hẳn có thể cảm thấy được Tống Mặc không tình nguyện. Biểu hiện này khiến hắn rất mới mẻ, ngay cả quốc vương Angris, cũng nguyện ý quỳ rạp dưới chân hắn, hôn góc bả vai, mà mình cho phép y hôn tay mình, y lại tràn đầy không tình nguyện?

Rất thú vị.

Ngoài ý muốn, Hắc Viêm không tức giận, không còn tiếp tục ‘làm khó’ Tống Mặc, mà chậm rãi cong khóe miệng lên, thu tay phải lại.

Màn này rơi vào trong mắt tể tướng Murphy, ông cảm thấy, quốc vương hôm nay, hình như tâm tình tốt quá mức. Quý tộc nghèo nàn của Grilan này, thật sự quá may mắn.

Hắc Viêm trở về vương tọa, cầm một hình vẽ trên án bên cạnh, nói với Tổng Mặc: “Saivans nói, những cái này là người cho hăn?”

Tổng Mặc nhìn hình vẽ pháo công thành trong tay Hắc Viêm, thầm nói một câu: Nói tới trọng điểm rồi.

“Đúng, bệ hạ. Ta dùng hình vẽ pháo công thành, đổi lương thực và vải vóc với tổng đốc Saivans.”

“Vậy cái này thì sao?”

“Đây là máy bắn đá, ta bán cho tổng đốc Panvi.” Tuy rất bất mãn với hành vi Saivans bán đứng mình, nhưng Tổng Mặc lại không định vạch trần Saivans. Nói với Hắc Viêm Panvi là do Saivans tiêu diệt cũng không có bất cứ ích lợi gì với y. Ngược lại, từ nay về sau việc phát tài của y có rất nhiều chỗ cần Saivans giúp đỡ, cho nên, Tổng Mặc nói dối mà mặt không đỏ tim không đập.

“À.” Hắc Viêm gật đầu, nói tiếp: “Ta rất hiếu kỳ, nếu người có thể thiết kế những vũ khí này, tại sao không dùng để trang bị ình?”

“Bệ hạ, Grilan vô cùng nghèo khổ.”

“Cho nên?”

“Cho nên, ta không biện pháp nào làm.”

“Thật sự nghèo như thế?”

“Thật, bệ hạ.” Vì tăng mạnh lực thuyết phục, Tổng Mặc không chút do dự ngồi xuống đất, lấy khăn tay nhỏ ra vừa lau nước mắt vừa bắt đầu kể

nghèo, “Trước khi chưa giao dịch với tổng đốc hành tỉnh tây bắc, ta chỉ có thể dựa và bánh mì đen lấp bụng! Cho dù hiện tại, ăn một bữa bánh mì trắng, cũng là chuyện vô cùng xa xỉ! Bệ hạ, ngài không biết, cuộc sống rất khổ sở đó....”

Hắc Viêm không nói gì, tể tướng chỉ có thể tiếp lời: “VẬY người bán cung nỏ cho Saivans, cũng là vì nguyên nhân này?”

“Vị đại nhân này, ngài thật nhìn xa trông rộng! Quốc vương bệ hạ, ngài thật anh minh! Các lãnh dân Grilan từ khi sinh ra chưa được ăn no, thấy lương thực, thì giống như có hận với nó, liều mạng nhét vào miệng, một bữa chia làm ba bữa ăn, mệnh ta thật khổ mà...”

Tổng Mặc dứt khoát COS kẻ lưu manh, bất kể người có hoài nghi hay không, dù sao quyết cắn chặt núi xanh không há miệng, ông rất nghèo, không phải nghèo bình thường, cả lãnh địa đều nghèo tới mức sắp không có cơm ăn, làm gì có tiền dư mà đi phát triển võ lực?

Tổng Mặc ôn nghèo kể khổ, nước mắt nước mũi, Hắc Viêm và tể tướng Murphy đều có cảm giác bị ghen một chút.

Như vậy làm sao hỏi tiếp?

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Lần Đầu Gặp Hắc Viêm 3

> Người không cần mặt mũi, thiên hạ vô địch.

Nhìn biểu tình Hắc Viêm và Murphy khó thể hình dung, Tống Mặc quyết định, y nhất định phải kiên trì tiếp tục vô địch!

Tể tướng Murphy tự nhận từng gặp vô số người, nhưng lãnh chủ Grilan tới từ Angris này, hoàn toàn đánh vỡ tất cả nhận thức trước kia của ông. Ông chưa từng gặp qua một người nào, bất kể là nam nhân hay nữ nhân, có thể vừa khóc, vừa nói chuyện rõ ràng như thế. Rõ ràng là đang thể hiện yếu thế, nhưng lại khiến người ta có xúc động muốn bóp chết.

Hắc Viêm tựa hồ cuối cùng chịu không nổi ma âm xuyên não của Tống Mặc nữa, dứt khoát bóp cổ Tống Mặc. Trong đôi mắt màu vàng nhạt phản chiếu bóng Tống Mặc, mái tóc dài đen theo động tác cong lưng của hắn mà lướt qua đầu Tống Mặc, chạm vào mặt y. Xúc cảm như tơ lụa, lạnh lẽo, khiến Tống Mặc không khỏi rùng mình.

Tiếng khóc như tuyết bay thẳng sáu lập tức dừng lại.

“Nếu người còn khóc nữa, ta sẽ giết người.”

Cánh tay bóp cổ Tống Mặc dần thu chặt, Hắc Viêm không phải đang đùa. Tống Mặc vội lắc đầu, kiên định biểu thị, y không khóc nữa, đánh chết cũng không khóc nữa.

“Tốt lắm.” Hắc Viêm buông tay xuống, “Tể tướng, người tới hỏi y.”

“Tuân lệnh, bệ hạ.” Murphy đi tới một bước, chỉ hình vẽ trên án quốc vương, nói thẳng vấn đề với Tống Mặc: “Lãnh chủ Grilan, vũ khí kiểu này người có còn hay không?”

Tống Mặc chớp chớp mắt, thì ra lão đầu này là tể tướng, may là lúc đầu nuốt lại không gọi công công! Vội lau khô nước mắt, dùng khăn tay xì mũi hai cái ẹt, phát ra tiếng vang chói tai.

Cái này giống như một thôn trưởng nửa quê mùa chạy tới trước mặt nguyên thủ quốc gia ngoáy mũi, còn ngoáy tới say mê, làm sao mà người ta không ghét cho được?

Sắc mặt tể tướng trở nên xanh mét, Hắc Viêm lại lần nữa có xúc động muốn giết người.

Tống Mặc thì không lo nhiều như thế, mũi sảng khoái rồi, đứng lên, phúi phúi bụi trên y phục vốn không có chút bụi, dùng lễ nghĩa tiêu chuẩn nhất hành lễ với Hắc Viêm, thanh âm trong vắt, hoàn toàn không nghe ra cái giọng này không lâu trước đã kêu gào đánh trống, “Bệ hạ, xin tha thứ cho ta vừa rồi mất khống chế.”

Chỉ cần Hắc Viêm không còn tiếp tục truy cứu chuyện y và Saivans âm thầm câu kết buôn bán vũ khí, Tống Mặc không còn gì phải lo lắng nữa.

Nếu mạng nhỏ không phải lo nữa, thì phải bắt đầu phấn đấu vì kim tệ. Nghĩ tới quốc khố của quốc vương, lãnh chủ đại nhân liền bùng bùng đấu chí.

“Bệ hạ, ta có thể đưa ra vũ khí tốt hơn nữa, tuyệt đối sẽ không khiến ngài thất vọng.”

“Hử?” Nghe Tống Mặc nói thế, Hắc Viêm nhướng một bên mày, “Thật là như vậy?”

“Đương nhiên, nhưng mà,” Tống Mặc ngừng một chút, trên mặt nổi lên nụ cười như thành khẩn nhưng thực chất là gian xảo, “Bệ hạ, tin rằng ngài cũng từng nghe một câu, thiên hạ không có bữa cơm miễn phí.”

“Cho nên?”

“Ta có thể cho ngài thứ còn tốt hơn máy bắn đá, pháo công thành và nỏ, nhưng, không thể cho không. Ngài nói đúng không?”

Tống Mặc xoa xoa ngón tay, ý tứ rất rõ, muốn vũ khí, y có! Nhưng kim tệ cũng phải có. Thứ tốt không thể cho không, cho dù là quốc vương cũng không được.

Hắc Viêm nhìn Tống Mặc quái dị, quý tộc nghèo khó của Grilan này, đang ‘làm ăn’ với hắn? Mạng của y còn đang nằm trong tay mình, vậy mà dám đòi tiền mình?

“Đừng nhìn ta như thế, ta sẽ xấu hổ, bệ hạ.”

Hắc Viêm: “...”

“Ngài nghĩ xem, đồ cho không, chất lượng luôn không tốt, dùng cũng không yên tâm bằng đồ bỏ tiền mua về đúng không?”

Hắc Viêm: “...”

“Phí độc quyền, phí thiết kế, lại thêm phí nhân công, ngài chỉ cần cho ta năm ngàn kim tệ, ta sẽ cho ngài vũ khí đơn binh ai cũng không thể chống lại, giúp quân đội vương quốc Obi hoành hành bá đạo, đánh người tan tác cả đại lục!”

Hắc Viêm: “...”

Thấy Hắc Viêm chỉ nhìn mình không nói, Tống Mặc cắn răng: “Nếu ngài cảm thấy năm ngàn kim tệ quá mắc, ta có thể ra giá hữu nghị, bốn

ngàn năm trăm!”

Hắc Viêm: “...”

“Bốn ngàn hai trăm! Không thể hạ giá nữa, ta có mấy trăm miệng ăn phải nuôi, ít nhất phải cho ta chút phí khổ cực chứ?”

Hắc Viêm: “...”

“Được hay không, ngài cũng phải nói một câu chứ?”

Tống Mặc thân thiết nhìn ‘khách lớn’ của mình, hai mắt lấp lánh tia sáng khát vọng với kim tệ, nhưng lại không ngờ Hắc Viêm không để ý tới y, mà quay đầu đi, nói với tể tướng Murphy: “Tể tướng.”

“Vâng, quốc vương bệ hạ.”

“Đem người này tha ra ngoài chém đi.”

“Tuân lệnh!”

Tể tướng Murphy ngẩng đầu lên, hai mắt lóe hàn quang phóng dao nhỏ vào Tống Mặc, chỉ thiếu điều la lên: Bệ hạ, ta sớm đã trông đợi giờ phút này.

Tống Mặc lập tức tuôn mồ hôi lạnh, mọe, sao đang nói chuyện bình thường lại muốn giết người rồi?!

Nếu bị tha ra ngoài, có lẽ y thật sự phải nói bye bye với thế giới này. Tống Mặc không cho rằng mình còn có thể thành công xuyên một lần nữa, cho dù có thể xuyên, vạn nhất xuyên vào người một kẻ còn thê thảm hơn, y còn sống nổi không chứ?!

Thế là, trước khi vệ binh cung đình đi vào, Tống Mặc siết chặt nắm tay, nghiền răng, sử ra kỹ thuật tất sát cuối cùng!

Chỉ thấy y ngẩng phắt đầu lên, mắt phóng hàn quang, nhắm chuẩn mục tiêu, bổ nhào tới chỗ Hắc Viêm! Dùng tư thế tiêu chuẩn của Lưu Tường vượt sào vượt qua cản trở của tể tướng Murphy, nhào xuống dưới vương tọa, ôm đùi Hắc Viêm!

Ôm xong liền bắt đầu gào: “Bệ hạ, ta có đưa giá trên trời, ngài hoàn toàn có thể trả giá xuống đất mà! Huống hồ buôn bán không thành thì vẫn còn nhân nghĩa, nếu ngài thật sự muốn giết ta, thì sẽ không có cái gì nữa cả!”

Hành động của Tống Mặc dọa tới tể tướng Murphy, tên to gan bằng trời này, thế nhưng dám mạo phạm quốc vương!? Y sẽ bị quốc vương xé thành mảnh vụn! Ném xuống dưới vách núi cho sói ăn!

Hắc Viêm không một cước đá bay Tống Mặc như Murphy đã nghĩ, mà nhìn Tống Mặc một lát, vung tay bảo các đại binh vừa vào đã bị dọa đi ra ngoài, nói với Tống Mặc: “Đưa giá trên trời, trả giá xuống đất?”

“Đương nhiên! Mua bán làm gì có chuyện không trả giá, ngài nói đúng không?”

“Ừ, người nói đúng, rất đúng. Nếu đã vậy.” Hắc Viêm đỡ gáy Tống Mặc, nói từng chữ: “Vũ khí người nói, ta muốn. Nhưng kim tệ, không có.”

Mấy câu nói ra, Tống Mặc ngốc lảng, Murphy cũng ngẩn người.

Murphy cảm thấy mình chắc chắn đang nằm mơ, quốc vương của ông, vương của Obi cao quý, chủ của Hắc thành, lại nghiêm túc trả giá với một tiểu nhân vật?! Quang Minh thần, lẽ nào người Sabisand đã thi ma chú với quốc vương của ông rồi sao?

Tống Mặc ngẩng đầu nhìn Hắc Viêm, lòng chảy lệ. Y thật ngốc, thật ngốc, y chỉ cho rằng thế gian sẽ không có sinh vật bá đạo hơn tinh linh, nhưng không ngờ, ác bá vô hạn, sẽ không ngừng đổi mới!

Tuy Tổng Mặc căn bản chưa từng nghĩ sẽ toàn thân mà lui, đã chuẩn bị sẵn sẽ mất chút máu, nhưng không thể mất quá nhiều! Mất quá nhiều máu sẽ mất mạng!

Thở tới đường cùng cũng sẽ cần người đó! Huống hồ, y không phải ăn cỏ, y ăn thịt!

Trước mặt ác bá có tiền có thế, có tay sai có trợ thủ thế này, y còn có thể làm sao?

Nghĩ tới đây, tay Tổng Mặc nhận không được sờ tới súng ngắn giấu bên eo. Đây là súng ngắn K54, trước khi xuất phát, đặc biệt cầm hình vẽ đi tìm anh em người lùn chế tạo, ngay cả lão John cũng không biết y có vũ khí này. Quan thị tùng và vệ binh cung đình Obi càng sẽ không biết thứ lớn bằng lòng bàn tay này lại là một vũ khí lấy mạng người!

Nếu, y giết chết quốc vương này, hoặc là uy hiếp quốc vương này...

Tổng Mặc rũ mắt, nửa ngày không nói.

Hắc Viêm tuy không mấy để ý việc Tổng Mặc ôm đùi mình, nhưng tể tướng Murphy thì lại chịu không nổi, quá vô lễ mà! Thân là tể tướng một nước, ông còn chưa từng ôm đùi quốc vương, tiểu nhân vật này có tài đức gì mà có thể!

“Khốn kiếp, mau buông quốc vương bệ hạ ra!”

Chửi mắng của Murphy gọi lý trí Tổng Mặc về, không được, không thể làm thế!

Cho dù có giết chết Hắc Viêm, y cũng không chạy thoát khỏi vương cung này, huống hồ, y cũng không nhất định có thể giết chết hắn, vạn nhất hắn thật sự là cự long lại giống thì làm sao?

Nghĩ tới đây, Tống Mặc đã buông tay sờ ở eo xuống, chủ động buông đùi Hắc Viêm ra, cung kính đi xuống dưới vương tọa, nói với Hắc Viêm: “Quốc vương bệ hạ, xin tha thứ cho ta thất lễ, ta nghĩ kỹ rồi, ta có thể không cần kim tệ của ngài, vẫn đưa hình vẽ vũ khí cho ngài. Nhưng, ta có một yêu cầu, nếu ngài không đáp ứng, thì cho dù ta thật sự bị ngài giết chết, cũng sẽ không giao vũ khí cho ngài!”

“Nói thử xem.”

“Ta muốn tiếp tục dùng thân phận lính đánh thuê ở lại trong quân đội của hành tỉnh tây bắc, ngài nhất định phải hứa cho ta và lãnh dân của ta hưởng đãi ngộ mà lính đánh thuê Obi nên có.”

“Có thể.”

Hắc Viêm đáp ứng rất sáng khoái, yêu cầu này của Tống Mặc không quá đáng.

Tống Mặc cúi đầu, cắn chặt môi, mới có thể miễn cưỡng đè nén lửa giận xông đầy mắt đầy họng mình. Y chưa từng phải chịu thiệt như thế! Chưa từng có!

Hắc Viêm, Obi, y nhớ rồi!

Nhưng, nên cho hắn vũ khí thế này đây?

Vũ khí nóng thì nghĩ cũng đừng nghĩ! Nhưng hàng tồn vũ khí lạnh trong đầu y cũng chỉ còn lại hai ba kiểu, nếu Hắc Viêm nguyện ý bỏ kim tệ ra mua, Tống Mặc khẳng định sẽ sáng khoái lấy ra, nhưng, hắn một cọng lông cũng không bớt...

Ánh mắt Tống Mặc chuyển lên án bên cạnh vương tọa của Hắc Viêm, máy bắn đá, pháo công thành, nỏ...

Đợi đã!

Tổng Mặc lóe linh quang, y còn cho Saivans máy bắn tên! Có vẻ như, tên đó không dưng thứ này cho quốc vương?

Nghĩ tới đây, Tổng Mặc liền nảy chủ ý, dù sao thứ này cũng là điều kiện phụ kèm để Saivans mang y tới thủ đô Obi, nếu anh bạn Sai đã bán y, thì cũng đừng trách y.

“Bệ hạ, hiện tại ta có thể vẽ một vũ khí khác cho ngài...”

Nơi trú quân của quân đội hành tỉnh tây bắc, Saivans vẫn luôn đứng ngồi không yên từ khi Tổng Mặc bị mang đi. Hắn không xác định được Tổng Mặc có bán đứng hắn không, cũng không xác định được quốc vương rốt cuộc sẽ xử trí hắn như thế nào.

Nỗi sốt ruột này khiến Saivans đã trải qua sóng to gió lớn lại giống như một con ruồi mất đất đi qua đi lại trong phòng, ngay cả cơm tối cũng không ăn.

Người Grilan thì lại rất bình tĩnh, vẫn nên ăn cơm thì ăn cơm, nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, cứ như người bị xe ngựa của quốc vương dẫn đi không phải là lãnh chủ của họ. Harold và ba tu sĩ đồng hành thấy biểu hiện của mấy người Johnson, vô cùng khó hiểu.

“Lẽ nào các người không lo lắng cho lãnh chủ đại nhân sao?”

“Không cần lo lắng.” Johnson cắn nửa cái bánh mì, “Lãnh chủ đại nhân tuyệt đối sẽ bình an vô sự.”

“Tại sao các người tự tin như thế?”

“Các người tới trễ cho nên không biết, lãnh chủ đại nhân ngay cả sét đánh trúng cũng không chết, sẽ không dễ dàng bị nắm thóp. Nên lo lắng,

chắc là cái kẻ gây phiền phức cho lãnh chủ đại nhân, hê hê, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt!”

Johnson vừa nói, vừa cười lạnh mấy tiếng với Harold. Rất rõ ràng, đây chính là cách nghĩ thật sự của hắn.

Nhìn người Grilan cắn bánh mì, ăn canh đặc, Harold và ba tu sĩ quay mặt nhìn nhau, lần đầu hoài nghi, bọn họ nương nhờ Grilan, rốt cuộc là đúng hay sai?

Những kẻ lười suy nghĩ có vấn đề này, bị một kẻ khác không thể dùng thường lý để đánh giá lãnh đạo, tiền đồ, thật đáng lo a...

Cùng lúc này, Rhys Myers trong địa lao phủ lãnh chủ Grilan đột nhiên thay đổi thần sắc, vừa rồi khí tức truyền về trên người Tổng Mặc, là rồng?

Y có thể trực tiếp chạm vào cự long?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Ai Bi Thúc Hơn Ai

> Dưới ánh mặt trời, một chiếc xe ngựa chạy ra khỏi vương cung Obi.

Tổng Mặc ngồi trong xe ngựa, nhìn không được xoa xoa cổ mình, trên da thịt dường như vẫn còn lưu lại xúc cảm lạnh lẽo và sức mạnh đáng sợ của cánh tay đó. Nhìn vương cung dần xa qua cửa sổ nhỏ, Tổng Mặc không có bất cứ biểu cảm nào, phần nộ, vui mừng sau khi thoát nạn, chịu thiệt, đều không có.

Chỉ có đôi mắt đen đó, đen như thể không thấy đáy.

Xe ngựa tới nơi trú quân của hành tỉnh tây bắc, người Grilan lập tức chạy ra khỏi phòng.

Bất ngờ là, Saivans còn nhanh hơn cả họ, trên người vẫn mặc lễ phục tối qua. Tuy cố gắng trấn định, nhưng vẫn có thể lờ mờ nhìn ra được sự nôn nóng dưới vẻ trấn định đó.

Tuy gia tộc Ladlon vẫn luôn ở hành tỉnh tây bắc, nhưng Saivans sớm đã nghe danh về sự tích quốc vương các đời Obi rất nhiệt tình diệt đại thần. Hắc Viêm lại là nhân tài kiệt xuất. Từ khi hắc kế vị tới nay, không tới mười năm, đại thần bị hắc tiêu diệt, và bị dồn vào đường cùng chỉ có thể tự đoạn, sớm đã vượt qua hai con số ròi.

Không thể không thừa nhận, người sau thông minh hơn người trước nhiều, ít nhất di thể không cần lên đoạn đầu đài, cũng sẽ không bị quần

chúng nhân dân quảng đại của Obi tiến thành ‘vây xem’ thảm vô nhân đạo.

Kỳ quái là, người Obi sẽ không vì hành động này của quốc vương mà gọi hắn là ‘bạo quân’, chỉ phun nước miếng đối với đại thần bị chém rơi đầu.

Lý do rất đơn giản, quen rồi sẽ thấy tự nhiên.

Khi một quốc vương nhiệt tình tiêu diệt đại thần, các thần dân sẽ cho rằng hắn tàn nhẫn, mà khi đời đời quốc vương đều làm như thế, cách suy nghĩ của mọi người sẽ hoàn toàn thay đổi. Huống hồ, các quốc vương cũng không phải lạm sát, những kẻ bị đưa lên đoạn đầu đài, dưới móng tuyệt đối đều không sạch sẽ gì. Chỉ khác ở chỗ là ai không sạch sẽ hơn mà thôi.

Các quốc vương Obi, lấy sự thật làm căn cứ, lấy pháp luật làm chuẩn mực, lấy vương quyền làm bảo đảm, tiến hành hoạt động cải tạo tư tưởng dài tới ngàn năm đối với các thần dân. Kết quả rất vui lòng, khi lại có một đại thần bị đưa lên đoạn đầu đài, phản ứng đầu tiên của người Obi là: Đây lại là một tên khốn kiếp vương bát đản giết người phóng hỏa, tham lam hối lộ, khinh thị uy nghiêm quốc vương và pháp luật vương quốc, không việc ác nào không làm.

Quốc vương các đời cần cù gây phiền phức cho đại thần, còn có một nguyên nhân quan trọng, đó chính là tài sản của kẻ phạm tội!

Lãnh địa, kim tệ, châu báu, lương thực, vân vân vân vân.

Nhưng quốc vương chỉ cảm thấy hứng thú với kim tệ và châu báu, cái khác, phần lớn đều chia cho thần dân của hắn.

Vì thế, quốc khố càng lúc càng phong phú, người Obi cũng đạt được không ít ân huệ thực chất.

Nhưng, các quốc vương thích giết đại thần, lại không có nghĩa là bọn họ muốn thấy ám sát và mưu sát giữa các thần tử.

Nhưng âm mưu và ám sát đã nhìn mãi thành quen. Cũng như kẻ có thể giữ bình tĩnh trước mặt một mỹ nữ mặc sa mỏng điểm lệ múa may, thì không phải nam nhân!

Thế là, thôn trưởng giải quyết hương trưởng, hương trưởng giải quyết huyện trưởng, huyện trưởng giải quyết thị trưởng, thị trưởng giải quyết tỉnh trưởng, sở trưởng phái ra giải quyết cục trưởng cảnh sát, tổng lý quốc gia giải quyết... hễ không làm thì thôi, làm thì chính là chết.

Cho nên, quan trường tối tăm, không phải là không có đạo lý.

Nhưng dám chấp nhận mạo hiểm, thì cũng phải chuẩn bị thừa nhận hậu quả tất yếu. Không bị phát hiện thì thôi, một khi bị phát hiện, sẽ còn thê thảm hơn kẻ bị mình giải quyết gấp bội.

Saivans tuyệt đối không muốn trở thành một người trong số đó. Thế giới luôn tốt đẹp như thế, tiền đồ rộng lớn như thế, hễ còn không muốn bị đưa lên đoạn đầu đài. Nhưng cho dù biết chuyện sẽ phát triển đến bước độ hôm nay, Saivans lúc trước cũng tuyệt đối sẽ không mềm lòng!

May là, đợi kết quả cả buổi chiều, là Tổng Mặc bình an trở về, thấy Tổng Mặc bước xuống xe ngựa, Saivans giành trước đám người Johnson, lao lên như mũi tên, nắm chặt tay Tổng Mặc, lắc mạnh: “Ta đợi được người trở về rồi! Thật là quá tốt!”

Nếu không hiểu nội tình, giống như người đánh xe đưa Tổng Mặc về, nhìn thấy cảnh này, sẽ cho rằng tổng đốc Saivans của hành tỉnh tây bắc có giao tình rất sâu với lãnh chủ nghèo khổ này, thực tế thì, nếu bỏ qua ích lợi không bàn, Saivans tuyệt đối là người muốn tiêu diệt Tổng Mặc nhất, không ai hơn hẳn!

Tổng Mặc nhìn Saivans, tức giận không chỗ nào trút, chính vì cái tên ý chí không đủ kiên định này! Y mới tổn thất nhiều kim tệ như thế, mất cả năm ngàn đó!

Ai có thể ngờ được, quốc vương Obi lại là kẻ vất cổ chày ra nước kiêu đó chứ!

Quả nhiên người càng có tiền thì càng không chịu nhả một đồng ra, càng không chịu nhả một đồng ra, thì càng có tiền!

Cho dù có keo kiệt, sau khi hưởng được nhiều ích lợi khơi khơi như thế, ít nhất cũng phải biểu thị chút gì đó chứ? Không cho tiền thì cũng thôi đi, đã đến giờ cơm rồi thì cũng phải lo một bữa cơm chứ?

Nhưng Tổng Mặc hoàn toàn nghĩ sai rồi.

Khi y nghĩ rằng cho dù chỉ có bánh mì cũng phải nhét vào mười cái, tể tướng Murphy vỗ tay, hai đại binh vạm vỡ bước vào, xách Tổng Mặc lên tha ra ngoài, Tổng Mặc ngẩng đầu nhìn đại binh, lại nhìn Hắc Viêm và Murphy, lập tức hiểu, cái này gọi là gì? Dùng xong thì vứt à! Cho dù là Chu Bát Bì cũng phải cho đầy tứ miếng bánh ngô! Nô lệ thì còn có chén cháo! Đối lại là y, không nói là ngự yến cung đình, ngay cả miếng nước cũng không có!

Đôi quân thần này dùng hành động thực tế để nói rõ với Tổng Mặc, họ không chỉ là thế lực phong kiến ngoan cố áp bức nhân dân lao động, hơn nữa còn dự định áp bức tới cùng!

Tổng Mặc phẫn nộ. Vừa bị tha đi, vừa giơ hai tay lên, dựng hai ngón giữa lên với Hắc Viêm và Murphy! Các người đợi đó, sớm muộn cũng có một ngày, ông dùng pháo hỏa tiễn bắn nát hoa cúc của các người!

Hắc Viêm và Murphy cũng nhìn thấy động tác của Tổng Mặc, Hắc Viêm còn học theo Tổng Mặc so ngón giữa với y, sau đó nói với tể tướng

Murphy: “Có lẽ đây là cách tạm biệt của Grilan. Tể tướng, người thấy sao?”

“Bệ hạ, thần cũng cho là vậy.”

Nói xong, tể tướng Murphy cũng dựng ngón giữa với Tổng Mặc. Lãnh chủ Grilan này đã cống hiến không ít cho quân đội vương quốc, chào hỏi trước khi cáo biệt cũng nên làm.

Nhìn đôi quân thần vô sĩ này, Tổng Mặc phun máu cao ba thước, run run rẩy rẩy chỉ Hắc Viêm và Murphy: “Đợi đó cho ông... gan to đuôi bự... cả cái hoa cúc già của người...”

Đại binh khôi giáp đen mang Tổng Mặc ra khỏi cửa cung, một chiếc xe ngựa đã đợi bên ngoài cung. Đại binh tùy tiện ném Tổng Mặc lên xe, cửa xe đóng lại, gật đầu với người đánh xe, chỉ hướng nơi đóng quân của hành tỉnh tây bắc, xong chuyện.

Người đánh xe vung roi, tiếng vó ngựa vang lên, nhanh chóng đi về hướng đóng quân của hành tỉnh tây bắc.

Tổng Mặc vốn đã nghẹn một bụng hỏa, ngồi trên xe ngựa vận khí một hồi, xuống xe thì thấy gương mặt vạn ác của Saivans. Lập tức rũ mặt, nếu không phải ngại bề ngoài Saivans vẫn là chủ thuê của mình, nhất định đã kéo cổ áo Saivans đánh ột trận! Đánh xong lại tán cho hắn hai bạt tai!

Nhưng, hiện tại vẫn không phải lúc và chỗ hãn, nếu từ chỗ quốc vương đã không đạt được thứ mình muốn, thì phải gia tăng gấp bội bồi thường từ chỗ hãn. Đây cũng là nguyên nhân Tổng Mặc kiên trì ở lại trong quân đội của hành tỉnh tây bắc. Quốc vương Hắc Viêm hứa sẽ cho lính đánh thuê Grilan hưởng đãi ngộ, hy vọng hắn sẽ không nuốt lời.

“Lãnh chủ đại nhân!”

Đáng người Johnson lên đón, ngạc nhiên Saivans nắm chặt tay Tổng Mặc không chịu buông, họ cũng không thể nào rời ra, Tổng Mặc ra hiệu với đám Johnson một chút, hất đầu với người đánh xe ngựa, Johnson đi qua, xua người đánh xe đi.

Tổng Mặc khó khăn rặn một nụ cười ra với Saivans, “Tổng đốc đại nhân, ta có vài lời muốn nói với người...” Ngừng một chút, quay đầu nhìn đám người Grilan, nói: “Ta có vài chuyện cần thương lượng với tổng đốc đại nhân, lát nữa ta sẽ đi tìm các người.”

“Tuân lệnh, lãnh chủ đại nhân.”

Harold vẫn luôn đi theo sau đám người Johnson, quả nhiên đúng như người Grilan đã nói, Tổng Mặc không chút tổn thương. Nhưng, hắn luôn cảm thấy, Tổng Mặc và trước kia có hơi khác nhau, ánh mắt y khi đặt lên người Saivans, thỉnh thoảng sẽ vụt qua tia sáng khiến người không rét mà run, nhưng tia sáng đó biến mất quá nhanh, khiến Harold cho rằng mình đã nhìn lầm.

“Harold, người sao vậy?”

“Không sao, chúng ta trở về trước đi. Chắc lát nữa lãnh chủ đại nhân có lời nói với mọi người.”

Tổng Mặc không để đám người Johnson đợi quá lâu, y chỉ ở lại trong phòng Saivans không tới hai mươi phút. Chỉ trong hai mươi phút ngắn ngủi đó, đã khiến tâm tình của tổng đốc đại nhân Saivans chột lên chột xuống như ngồi xe qua núi, ngay cả dốc thoải cũng không có. Tổng Mặc không nói chuyện Panvi cho quốc vương, rất tốt!

Tổng Mặc đem máy bắn tên vốn nên do hắn hiến cho quốc vương nói ra trước, cũng không là gì. Dù sao quốc vương đã biết máy bắn đá và pháo công thành từ đâu mà ra, hắn có hiến thêm máy bắn tên cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.

“Người có thể nghĩ như thế, thật là quá tốt.” Tống Mặc ngồi đối diện Saivans, hai tay vòng trước ngực, “Vậy thì, người nhất định cũng sẽ không để ý, ‘sau khi sự thành’, ta hủy bỏ mấy phần lợi tức chia cho người chứ?”

“Cái gì?”

“Tống đốc đại nhân, người biết không?” Tống Mặc cong một bên môi, vẻ mặt hơi gian xảo. Y không phải cố ý, ai bảo lúc ở trong vương cung y khóc quá nhập tâm, biểu cảm làm cũng quá thật, thần kinh trên mặt đã hơi thất thường, “Có câu hữu sự thần tử phải bỏ công. Quốc vương của người, lấy vũ khí của ta rồi, nhưng lại không trả cho ta một kim tệ!”

“Cho nên?”

Tống Mặc ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt nóng rất bắn thẳng Saivans, Saivans bị ánh mắt sắc bén của Tống Mặc dọa nháy dưng, không khỏi lùi ra sau một bước, hoàn hồn lại, lập tức cảm thấy tức giận vì hành động của mình. Thân là một quân nhân, hắn lại bị một ánh mắt dọa!

“Tin rằng người biết, đối với bản thân ta và Grilan nghèo khó mà nói, kim tệ quan trọng biết bao nhiêu! Không có kim tệ, ta sẽ thương tâm, sẽ tan vỡ, sẽ không tự chủ muốn làm ra vài chuyện gì đó...”

“Vài chuyện gì đó?” Saivans đột nhiên cảm thấy da đầu hơi tê.

“Chẳng hạn, phát tiếc bức bối trong sáng tác nghệ thuật, sau đó cho càng nhiều người thưởng thức tác phẩm của ta.”

“...”

“Thế nào, người dự định đồng ý đề nghị của ta chứ? Đương nhiên, cũng đừng mơ giết người diệt khẩu, quốc vương đã hứa với ta, sẽ cho người Grilan đãi ngộ chính thức của lính đánh thuê.”

Saivans thống khổ che mặt, hân thật ngốc, sớm biết vậy, hân đã không nên cầu nguyện cho Tống Mặc trở về, trực tiếp bị quốc vương tiêu diệt thì tốt biết bao nhiêu...

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài

> Cái gọi là đánh một gậy iếng táo ngọt. Tổng Mặc nhân lúc Saivans không phòng bị đập ột phát, lại tiếp tục tung ra nguyên bộ tổ hợp quyền, khi Saivans bị đánh máu mũi tung tóe, mắt nổ đom đóm, thì đúng lúc đưa lên một miếng táo ngọt, để sự phản kích của đối phương chỉ có thể chết từ trong nôi.

Tổng Mặc lấy một quyển sách chỉ lớn bằng lòng bàn tay ra, đưa cho Saivans, “Đây là bản mới nhất trước khi xuất phát, ta còn chưa kịp đưa cho người.”

Saivans biết trong tay Tổng Mặc là thứ gì, chính vì biết, sắc mặt hắn mới trở nên càng khó coi.

Vừa rồi tên vô sỉ này còn dùng cái này để uy hiếp mình, hiện tại, lại còn đường hoàng bày ra trước mặt mình, y thật sự nghĩ mình không giết được y sao?

Có lẽ quốc vương thật sự cho y và người Grilan đãi ngộ chính thức của lính đánh thuê cho vương quốc, nhưng không thể bảo chứng bọn họ nhất định sẽ không chút tổn thương trở về Grilan!

Cho dù mình không thể ngang nhiên tiêu diệt y, nhưng trên chiến trường, cái gì cũng có thể xảy ra, không phải sao?

Tống Mặc thấy Saivans chần chừ không nhận, mà ánh mắt trừng mình thì càng thêm hung ác. Chỉ có thể tự bỏ vào trong tay Saivans, ghé vào tai Saivans thấp giọng nói: “Cái này, hứng thú hơn cái ta cho người trước kia! Bảo đảm là nam nhân thì sẽ thích không buông tay!”

Vừa nói, vừa chủ động giúp Saivans lật trang đầu tiên, ngoài dự liệu của Saivans, nội dung trong quyển sách này, so với hai quyển Tống Mặc cho hẳn trước kia thì hàm súc hơn nhiều, nhưng bên cạnh bức vẽ, còn có phối thêm mấy bài bình luận dài.

Nội dung của nó...

Cho dù là Saivans đã trải qua tẩy lễ của nghệ thuật thân thể, cũng không khỏi chậm rãi chảy hai hàng máu mũi.

Tống Mặc nhìn dáng vẻ Saivans, cười híp mắt lại. Quả nhiên, phái phóng khoáng có thể khiến người ta nhiệt huyết sôi sục, nhưng phái hàm súc thì cũng có thể kiểm đủ. Nghệ thuật thân thể có ma lực, văn tự phối với hình vẽ càng thích hợp cho những ‘quý tộc’ bề ngoài đoan chính, trong lòng thì rất nội hàm.

Từ bích họa đồ cổ đại tới tiểu x thư hiện đại, từ gân cổ lên gào lớn Oh yeah, tới nửa cự nửa nghênh kêu đừng đừng. Phát triển nghệ thuật luôn từ đơn giản tới phức tạp, từ hình thức đơn tới trăm hoa cùng nở. Cho dù người hiện tại từ nhỏ đã được nghệ thuật nhiều phương diện toàn phương vị hun đúc, cũng không thể kháng cự ma lực của loại hình thức nghệ thuật này, hưởng hồ hoạt động giải trí buổi tối hiện tại trừ tổ chức yến hội thì chính là ‘người nguyên thủy’ kéo đèn?

Sách Tống Mặc mang theo người, không chỉ một quyển này, còn một quyển không biết tung tích. Tống Mặc nghĩ trái nghĩ phải, khả năng duy nhất chính là đã để lại vương cung, khẳng định là khi y ôm đùi quốc vương quá mức thật tình nhập tâm, không chú ý làm rớt mất.

Quyển đó và phái hàm súc này hoàn toàn không giống nhau, nguyên quyển đều là cao x, xx kiêm xxx!

Tống Mặc chặc chặc lưỡi, thiệt rồi, thật sự là thiệt rồi! Tặng không vũ khí thì thôi đi, còn tặng không một quyển ‘sáng tác nghệ thuật’ ‘cấp độ cao’ nữa. Chẳng qua lông dê luôn lấy từ thân dê, không thể búng trên đầu dê, búng trên người mấy con dê khác cũng vậy!

Nghĩ tới đây, Tống Mặc nói với Saivans, “Tổng đốc đại nhân, người cảm thấy, tác phẩm lần này thế nào?”

“Rất tốt.” Saivans làm bộ làm tịch di chuyển tầm mắt, nắm tay đặt bên miệng nhẹ ho một tiếng, sắc mặt hơi đỏ, “Chỉ có chữ ở trên đó hơi khó coi một chút.”

“...” Chữ khó coi?!

“Ai viết vậy? Chắc hẳn chưa từng được hưởng giáo dục chính quy.”

“...” Mọe, y là người duy ‘nhị’ biết chữ tại Grilan!

Quả nhiên là người nguyên thủy, hoàn toàn không hiểu thưởng thức!

Cố gắng đè lửa giận xuống, Tống Mặc lại nói với Saivans: “Đồ tốt thì phải chia sẻ ọi người, đúng không?”

Tất cả những người có tiền có thế tại vương quốc Obi hiện tại đều tập trung trong đô thành, đúng là cơ hội tốt để kiếm một mớ, bỏ mất cơ hội này thì chưa chắc có lại được nữa.

Vừa nói, Tống Mặc vừa thầm nghĩ rằng, nếu hiện tại y có mấy khẩu đại bác, chấp nhận không kiếm tiền luôn, phóng mấy phát xuống, toàn bộ nổ thành bã!

Ấn tượng về Hắc Viêm quả thật quá tồi tệ, khiến Tổng Mặc hoạch định toàn bộ quý tộc của Obi đều ở phía đối lập với mình!

Y thề, nếu Hắc Viêm là chim bay trên trời, y chính là mũi tên nhắm vào con chim đó! Nếu Hắc Viêm là cá dưới nước, y chính là xiên cá sặc bén! Nếu Hắc Viêm là cự long lại giống, y chính là dũng sĩ giết rồng, sớm muộn cũng có một ngày y vác pháo hỏa tiễn nổ đầu hăn, diệt nhà hăn!

Saivans hiểu ý Tổng Mặc, hăn vẫn hận Tổng Mặc tới ngứa răng, nhưng nghĩ tới những ích lợi sắp đạt được, chuyện Tổng Mặc hủy bỏ một phần kế ước, trở nên không là gì cả.

“Được rồi.”

Saivans cất sách đi, ngày mai có thể đi thăm viếng tể tướng đại nhân rồi.

Mật đàm chỉ ngắn ngủi hai mươi phút, ban đầu là Tổng Mặc muốn cho Saivans một trận vương bát quỳ, giữa chừng là Saivans muốn dùng kiếm chẻ Tổng Mặc thành hai nửa, đến cuối cùng hai người phát hiện, hiện tại bọn họ vẫn còn là châu chấu trên cùng một sợi thừng, ai cũng không thể rời khỏi ai, vì đạt được thứ mình muốn, chỉ có thể tiếp tục bám trên sợi dây thừng này.

Còn về con châu chấu nào sẽ cắn đứt dây thừng trước, hoặc đứt khoát cắn rớt chân đối phương, thì vẫn chưa biết.

Tổng Mặc ra khỏi phòng Saivans, đóng cửa lại, vừa đi tới phòng của đám người Johnson, vừa ngâm nga một khúc sai điệu: “Ta và người đều là phạm nhân, ai có thể không yêu tiền... ân oán bỏ sang hai bên, phải kiếm tiền trước...”

Chuyển đến vương cung cho Tổng Mặc một giáo huấn, lạc hậu sẽ bị đánh, thực lực không đủ sẽ trở thành quả hồng mềm. Vì mau thoát khỏi hàng ngũ hồng mềm này, lần ‘hành động Chisa’ này rất quan trọng. Vì bảo

đảm hành động tiến hành thuận lợi, y nhất định phải nhanh chóng thống nhất tư tưởng cho các đồng chí Grilan, kiên định thắng tiến phần đầu vì cùng một mục tiêu! Thắng tiến! Thắng tiến!

Tống Mặc càng nghĩ càng nhập thần, vô thức bày tư thế cách mạng tiền liệt không sợ nguy hiểm, anh dừng thắng tiến. Quyền phải giơ ngang ngực, cùi chỏ hướng phía trước, một chân bước lên một bước, tay trái đặt sau lưng, vẻ mặt kiên nghị, một thân chính khí!

Lúc này đúng lúc Tống Mặc đi ngang qua trước cửa phòng Harold, Harold nghe tiếng bước chân, mở cửa, thì thấy tạo hình ‘anh hùng’ của Tống Mặc...

Cùng lúc này, quyển sách nhỏ Tống Mặc lưu lại trong vương cung, được nô bộc chuyên dọn dẹp vương tọa phát hiện. Nô bộc không biết chữ, không nhận ra chữ bên ngoài viết gì. Nhưng quyển sách nhỏ màu trắng này phát hiện dưới bảo tọa của quốc vương, nô bộc không dám che giấu, vội báo cho trưởng nô bộc.

Trưởng nô bộc cũng không dám che giấu, trực tiếp dân cho quan thị tùng, quan thị tùng thì biết chữ, nhưng, trên bìa sách viết ‘nghệ thuật thân thể bản nâng cấp’ vẫn khiến hần không hiểu nổi. Nhưng nếu đã phát hiện dưới bảo tọa của quốc vương, thì chắc là thứ của quốc vương bệ hạ.

Quan thị tùng mệnh lệnh thị tùng theo người đặt quyển ‘nghệ thuật thân thể bản nâng cấp’ này vào mâm hoàng kim, đưa vào tẩm cung quốc vương. Từ điện nghị chính tới tẩm cung quốc vương phải đi qua một hành lang dài, giữa đường, một cơn gió đêm thổi tới, trang sách trên mâm bị lật ra, thị tùng nâng mâm không cẩn thận nhìn một cái, lập tức kêu lên.

Quan thị tùng quay đầu muốn quát mắng thị tùng, lại thấy đối phương vẻ mặt đỏ bừng, không hiểu thuận theo ánh mắt thị tùng liếc một cái, sau đó cũng nhanh chóng quay đầu đi, hơi thở lập tức loạn hai giây.

“Đại nhân, tôi không cố ý!” Thị tùng đuổi thẳng hai tay, cứ như hận không thể ném cái mâm trên tay đi.

“Ta biết người không cố ý.”

Thị tùng đều là con cháu lương gia khoảng chừng mười tuổi sẽ được đưa tiến cung tiếp nhận giáo dục, có vài người còn là quý tộc suy vong, đột nhiên thấy thứ thế này, phản ứng như vậy cũng không kỳ quái.

Quan thị tùng kinh ngạc là quốc vương bệ hạ lại có ở thích này.

Nghĩ kỹ lại, bệ hạ còn chưa tới ba mươi tuổi, đang vào lúc tinh lực sung mãn khí huyết phương cương, có thể lý giải. Chắc nên bóng gió với tướng quân đại nhân, lần này đánh trận cùng Sabisand, nhất định phải cướp vài mỹ nữ về!

Còn về quyển sách này, vẫn trả về chỗ cũ là hơn. Quốc vương bệ hạ âm thầm ‘thưởng thức’ là một chuyện, bị người khác biết thì là chuyện khác.

Dù sao, sở thích của quốc vương bệ hạ, thực sự có hơi không thể công khai... phải nghĩ biện pháp để người biết chuyện này đều câm miệng hết, giữ kín như bưng mới được.

Nếu Hắc Viêm biết vì một quyển tiểu x thư mà hấn căn bản chưa từng thấy qua, đã khiến quan thị tùng trung thành với mình sản sinh hoài nghi về sở thích của mình, chắc sẽ lập tức hóa thân bạo long, bay lên phun một họng lửa thiêu Tống Mặc thành than, trực tiếp cho gió thổi đi, một chút cặn cũng không còn.

Đáng tiếc, Hắc Viêm không biết.

Mấy ngày tiếp theo, tổng đốc Saivans đã tẩy sạch hiềm nghi mưu sát bắt đầu hoạt động tạo quan hệ thân bang, kết thân bằng hữu. Khi hấn càng lúc càng có giao tình với nhiều tổng đốc, đại thần, tác phẩm nghệ thuật nào đó,

cũng bắt đầu lưu hành trong giới quý tộc. Chẳng qua, tác phẩm nghệ thuật này trước mắt số lượng có hạn, chỉ có thể ột số ít người giữ riêng. Nhưng Saivans bảo đảm, đợi khi chiến tranh với Sabisand kết thúc, sẽ có càng nhiều tác phẩm tốt hơn ra đời.

Các quý tộc vẫn chưa vừa lòng với bảo đảm của Saivans. Bắt đầu từ hôm nay, Saivans và Tổng Mặc, đã mở ra con đường ‘nghệ thuật’ thần kỳ cho các lão gia quý tộc của vương quốc Obi, và sau này là các lão gia quý tộc của cả đại lục Quang Minh này.

Người Grilan ở chỗ trú quân của hành tỉnh tây bắc cũng không rảnh rỗi. Bọn họ bắt đầu cùng thao luyện với quân đội hành tỉnh tây bắc. Do quan hệ của Tổng Mặc và tổng đốc Saivans, các quân quan cũng mắt nhắm mắt mở với đám người Grilan sau đội ngũ.

Lâm trận mài thương, không bén cũng sáng, mấy hôm nay, hai mươi người này coi như không còn bị người ta chỉ mũi gọi là ‘nông dân’ nữa. Nhưng một khi thật sự động dao động thương với đại quân hành tỉnh tây bắc, hai đánh một cũng mấy chiêu là ngã.

Thế là, những lính đánh thuê tới từ Grilan, có một ngoại hiệu rất có không khí thời thượng, “hàng mã”.

Là nhân vật dẫn đầu trong hàng mã này, Tổng Mặc lại không để ý chút nào đối với ngoại hiệu đó.

Bị người ta tổn hại mấy câu thì sao? Có thể học được bản lĩnh thực, thì sẽ thắng!

Đừng thấy mấy người Grilan hiện tại còn không phải đối thủ của các đại binh, nhưng mỗi ngày họ đều đang tiến bộ. Tổng Mặc tin rằng, chỉ cần cho họ đủ thời gian, những hán tử này tuyệt đối sẽ không thua kém cái đám hình mũi lên trời kia!

Hiện tại bọn họ đều dùng trọng kiếm và trường cung, nỗ lực phát đều cẩn thận giấu đi, một khi những lãnh dân này học được kỹ xảo chiến trường liêu sát chân chính, lại thêm vũ khí bổ trợ, Tống Mặc như nhìn thấy tương lai tươi sáng đang vẫy tay với Grilan!

Nhưng, cứ luôn làm bao cát như vậy cũng không phải chuyện tốt, vì không để những lãnh dân này nảy sinh ưu tư, Tống Mặc mỗi buổi tối đều sẽ tiến hành giáo dục tư tưởng, ngay cả Harold và ba tu sĩ cũng không thoát được.

Nội dung giáo dục rất đơn giản, hồi tưởng lại quá khứ khổ bức cực đoan, so sánh với khổ bức hiện tại, nhìn tới một tương lai không còn khổ bức. Khi hán tử bị đánh mặt mũi bầm tím bị lừa đầy mặt khao khát, hai mắt phát sáng, Tống Mặc mới lau mồ hôi, xong, có thể đi giáo dục người tiếp theo rồi.

Cứ thế ngày qua ngày, khi người Grilan miễn cưỡng có thể đánh ngang bằng với đại binh của hành tỉnh tây bắc, thỉnh thoảng còn có thể hai đánh một, thắng một hai lần, trong vương thành Obi cuối cùng vang lên tiếng còi hiệu hùng hồn.

Quân đội của tổng đốc cuối cùng đã tới, chiến tranh, sắp bắt đầu rồi!

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Ta Chỉ Là Qua Đường Thôi.

> Trong tiếng còi hiệu trầm thấp, hùng hồn, quân đội của vương quốc Obi bắt đầu tập kết.

Bộ binh, trường cung thủ, khinh kỵ binh, trọng kỵ binh, giống như từng cơn lũ dữ, không ngừng hội tụ lại.

Trường thương như rừng, tuần mã hí vang, cát bụi cuộn trào, tạo thành cảnh tượng kinh động lòng người.

Tống Mặc lần đầu thấy trọng kỵ binh. Một thân áo giáp màu đen, khôi ngô cường tráng, giống như từng ngọn núi nhỏ. Chỉ riêng giáp trụ trên người họ đã lên trên trăm cân. Ngay cả chiến mã dưới khố cũng bị trang bị giống như từng con quái thú sắt thép. Bên cạnh mỗi trọng kỵ binh còn đi theo hai binh sĩ khiêng cự thương, hình dáng cự thương rất giống trường thương mà khinh kỵ binh sử dụng, nhưng nhìn độ dài độ to là có thể dễ dàng nhận ra, nặng hơn trường thương khinh kỵ binh sử dụng rất nhiều.

Sau khi đảo một vòng nhìn đội ngũ trọng kỵ binh cách mình gần nhất, Tống Mặc thu ánh mắt lại, hít sâu một hơi, đám người này, quả thật giống như xe tăng của thời đại binh khí lạnh, ai gặp phải thì kẻ đó xui xẻo.

Nhưng, bộ ‘xe tăng’ này sẽ rất bi thảm, chiến mã bị bọn họ cười, nếu may mắn không chết trên chiến trường, đợi tới tuổi ‘về hưu’, chắc chắn cũng bị bệnh ở lưng.

Đám người Tống Mặc đi trong đội ngũ hành tỉnh tây bắc.

Tổng đốc Saivans đã chính thức được bổ nhiệm là phó quan tiên phong của quân cánh phải quốc vương, các đại quân hành tỉnh tây bắc mặc áo giáo bạc trắng, toàn bộ ngẩng đầu ưỡn ngực, vinh hạnh lây. Cảm giác này, khi Panvi còn là tổng đốc, chưa từng được lĩnh hội. Loại hành động tự đại này, đương nhiên khiến đại binh của các tỉnh khác bất mãn. Đạo lý văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị, ở thế giới nào cũng thông dụng.

Thế là, ánh mắt ghen tỵ ngưỡng mộ bắt đầu dăm dăm lên người đại binh hành tỉnh tây bắc. Các đại binh không để ý, ngược lại lấy làm vinh quang. Không ngờ lại khổ cho Tống Mặc, dưới trạng thái bị ‘vạn người chú mục’ này, y làm sao mà đào ngũ, dẫn gánh hát rong của mình lén chuồn đi, lo việc mua bán của mình?

Người thông minh trong gánh hát rong không chỉ có mình Tống Mặc, Harold đi tới cạnh Tống Mặc, ngẩng đầu nói: “Lãnh chủ đại nhân, tiếp tục như vậy không phải biện pháp.”

“Ta biết.”

Tống Mặc cong lưng vỗ cổ chiến mã, để ngựa đi chậm một chút, có thể cho Harold theo kịp.

“Người nhìn xung quanh đi, hiện tại căn bản không cách nào chuồn đi.”

Harold gật đầu đồng ý, chân mày nhíu lại, trông cũng hơi gấp. Tống Mặc thì còn gấp hơn hẳn, nếu không có biện pháp nào chuồn đi giữa đường, lẽ nào thật sự phải lên chiến trường? Hai mươi người của mình, ngay cả cho người ta nhét kẽ răng cũng không đủ.

Đội ngũ đi được nửa đường, lại có một đội kỵ binh gia nhập vào, nhìn thấy đội kỵ binh này, Harold và ba tu sĩ rõ ràng trở nên khẩn trương.

“Harold, sao vậy?”

“Lãnh chủ đại nhân, bọn họ là kỵ sĩ của Quang Minh giáo hội!”

Kỵ sĩ giáo hội?

Tổng Mặc quay đầu nhìn, mắt lập tức trừng to, vẻ mặt cũng vô cùng cổ quái.

Đội ngũ này do hơn năm trăm kỵ binh tạo thành, tất cả kỵ sĩ đều mặc áo giáp màu trắng bạc, tay cầm trường thương, lưng đeo trường cung. Cách ăn mặc vô cùng giống khinh kỵ binh của hành tỉnh tây bắc, khác ở chỗ, ngay cả chiến mã của họ cũng thuần màu trắng, toàn thân từ trên xuống dưới không có một sợi lông tạp màu, có vẻ không phải đặc tiền bình thường.

Vốn đội kỵ binh bạch mã ngân thương này nên vô cùng phong cách, ngặc nổi áo khoác trên người và tua mũ trên đầu họ, thực sự quá mức thu hút.

Đi đầu đội ngũ là ba người khoác áo đỏ, chính giữa là một đám áo khoác hồng, sau đó là một đám áo khoác xanh, cuối cùng là áo khoác trắng.

Harold cho y biết, những người khoác áo trắng là chức vị thấp nhất trong kỵ binh.

“Kỵ sĩ giáo hội là chiến sĩ thờ phụng thần Quang Minh, không có quân chức như quân đội của quốc vương, chỉ có thông qua màu sắc áo khoác và tua mũ để phân định địa vị cao thấp.”

“Cho nên, những người mặc áo đỏ là địa vị cao nhất?”

“Không, màu áo khoác và tua mũ của kỵ sĩ giáo hội địa vị cao nhất là màu vàng.”

Tổng Mặc gật đầu, ý bảo đã hiểu, vàng ai cũng yêu mà.

Đại binh xung quanh tựa hồ cũng không lấy làm lạ với đội ngũ màu sắc sắc sỡ này, nhưng người Grilan thật sự được mở rộng nhãn giới, Tổng Mặc thì thật lâu không lên tiếng.

Màu đỏ, màu trắng đều rất bình thường, màu hồng cũng miễn cưỡng có thể tiếp nhận, bất quá coi như mình bị mù màu. Nhưng màu xanh ... được rồi, Tổng Mặc cưỡng ép mình quay đầu, dời mắt khỏi từng cái đầu màu xanh, nói với bốn người Harold cúi đầu giả làm chim cút kia: “Xem ra, người ba lần bốn lượt cướp em gái, tu sĩ theo người cũng thật tâm tình kích thích, không phải không có nguyên nhân.”

“Thân sống trong giáo hội đường lối không bình thường, ngay cả mũ xanh cũng dám huênh hoang đội trên đầu như thế, còn muốn giữ bình thường thì thật sự là quá khó.” (Đội mũ xanh = Bị cấm sùng)

“...”

Harold ngẩng đầu nhìn Tổng Mặc một cái, thật sự rất muốn hỏi một câu: Lãnh chủ đại nhân, ngài có tư cách nói người khác không bình thường sao? Có sao?

Nhưng vì chén cơm của mình ngày sau, Harold chọn bảo trì trầm mặc.

Kỵ sĩ giáo hội là phụng mệnh đại chủ giáo, vào quân đội Obi để ủng hộ trợ uy. Đương nhiên, họ sẽ không tham gia vào chiến đấu của quân đội Obi và quân đội Sabisand, một khi kỵ sĩ Quang Minh giáo hội của Sabisand xuất hiện, bọn họ mới ra mặt.

Tổng Mặc sờ cằm, xem ra, nội bộ Quang Minh giáo hội cũng không phải đồng lòng. Khó trách tổ chức phản chính phủ này tuy đã phủ khắp đại lục, nhưng vẫn không thành công thượng vị được một lần.

Kỵ sĩ giáo hội chỉ là khúc nhạc đệm, tốc độ hành quân của quân đội vương quốc Obi không bị ảnh hưởng. Do vị trí, Tổng Mặc không thấy Hắc

Viêm, chỉ có thể thấy vương kỳ cự long màu vàng ở phía trước.

Nhìn cự long trên cờ, liền nhớ tới Hắc Viêm đã tham ô kim tệ của mình, nghĩ tới Hắc Viêm, Tổng Mặc liền hận ngứa răng. Khi ngứa răng, đồng thời lại nhớ ra quyển sách nhỏ đã làm mất trong vương cung, không biết Hắc Viêm đã xem quyển sách đó chưa? Nếu xem rồi, thì cảm tưởng thế nào? Có cần để Saivans đi thử môn lộ của tế tướng, tới phỏng vấn cảm tưởng sau khi đọc gì đó, tiêu đề cứ gọi là ‘Luận lực kéo dài và trợ thủ đặc lực của quốc vương’!

Quả thật là quá tà ác..

Tư duy của Tổng Mặc càng bay càng xa, lối tư duy càng lúc càng kỳ quái, vẻ mặt càng lúc càng kỳ lạ, còn thỉnh thoảng cười hê hê. Harold cách y gần nhất nghe được tiếng cười này, không khỏi ngẩng đầu hỏi, “Lãnh chủ đại nhân, ngài đang nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ tới lực kéo dài của quốc vương...”

“...”

Harold lặng lẽ cúi đầu, nhìn sang Johnson cũng nghe thấy tiếng cười của Tổng Mặc, nhưng lại làm bộ không nghe, vừa không hiểu kỳ cũng không hỏi han, và Jason gương mặt rõ ràng là đồng tình đó, nhưng vẫn ngẩng đầu nhìn trời, Harold lĩnh ngộ sâu sắc. Hẳn quả nhiên còn chưa đủ hiểu rõ lãnh chủ đại nhân, cũng chưa hoàn toàn dung nhập vào đại gia đình ấm áp Grilan này...

Đội ngũ lại đi thêm một đoạn, đã có thể nhìn thấy vương thành Sabisand, cả đại quân đột nhiên dừng lại.

Vương quốc Obi và vương quốc Sabisand chiến tranh nhiều năm, giữa biên cảnh hai nước, đã hình thành một khu không người, phạm vi khu không người này còn đang không ngừng mở rộng hằng năm. Trước kia hai

quốc gia muốn đánh một trận, chỉ cần ra cửa đi vài bước, hiện tại muốn đánh, ít nhất phải đi nửa ngày.

Vì phòng Sabisand mai phục trong khu không người này, quan tiên phong và các tổng đốc bắt đầu triệu tập lính đánh thuê, danh nghĩa là trinh sát, thực chất là ‘rà bom’. Trước kia nhiệm vụ này đều là tình nguyện trong quân làm, sau đó Obi bà Sabisand không ngừng cải tiến chiến thuật phục kích, bắt đầu các chiến thuật mất mặt ‘đào hầm bự, đào hố sâu, dưới đáy còn cắm thêm gai nhọn, ngã không chết người thì cũng đâm chết người’, sau khi tổn thất vô số tình nguyện, đại nhân vật hai nước đều đã học khôn, nhiệm vụ gian nan này, vẫn nên giao cho lính đánh thuê bán mạng vì tiền là hơn.

Đây cũng là lý do tại sao quân đội vương quốc Obi được gọi là một trong những kẻ mạnh nhất đại lục, vậy mà trong quân vẫn có lính đánh thuê.

Saivans từng nói cho Tổng Mặc nghe về quy tắc ngầm ‘pháo hôi lấp hố’ này, mục đích là để Tổng Mặc tự giữ mình, nhất thiết đừng xung phong.

Ngạc nổi Saivans là hảo tâm, nhưng lại bị Tổng Mặc ném tới xó nào đó trông năm rồi.

Tổng Mặc không chỉ không ngăn cản người Grilan xung phong, mà y còn định đích thân lên trận, trải nghiệm kích thích và khoái cảm xung phong.

Sau khi nghe mệnh lệnh triệu tập lính đánh thuê, người Grilan dưới sự thống lĩnh của lãnh chủ Tổng Mặc, ai nấy đều tranh nhau vọt lên báo danh. Lính đánh thuê khác bên cạnh trợn mắt ghen hòng, không quên dựng ngón cái lên: Giác ngộ này, cảnh giới này, huynh đệ tự thẹn không bằng!

Tổng Mặc và hai mươi người Grilan đến nơi tập kết lính đánh thuê, chỉnh lại áo giáp trên người, thấy người đã đến đủ rồi, Tổng Mặc đột nhiên

nói với quân quan bên cạnh: “Nhiệm vụ rất đơn giản, chỉ cần lao lên phía trước là được, đúng không?”

“Đúng.”

“Lao lên cần dùng khí rất lớn, đúng không?”

“Đúng.”

“Vậy trước khi lao lên, có phải nên có rương kim tệ trợ uy không?”

“Đúng... cái gì?!”

“Đừng nhìn ta như thế, bảo huynh đệ đi bán mạng, thì phải có chút trợ cấp ngoài lề chứ? Nếu không chuyện nguy hiểm nhường này, ai vui vẻ đi làm chứ?!” Tống Mặc vừa nói, vừa gào lên với lính đánh thuê khác bên cạnh, “Mọi người nói xem có đúng không?!”

“Đúng! Người nói rất đúng!”

Lính đánh thuê vốn chính là bán mạng vì tiền, nghe thấy Tống Mặc nói vậy, không ai không vỗ tay hoan hô. Đúng, bọn họ trước kia tại sao không nghĩ tới chứ? Bảo xông lên thì liền xông lên, sau khi cứu tử nhất sinh, cũng chỉ cầm được một chút tiền!

“Đây là bóc lột, áp bức vô sỉ!” Tống Mặc dứt khoát cười trên lưng ngựa vung nắm đấm, “Chúng ta là người lao động cực khổ nhất, dùng sức chảy máu trước nhất! Tại sao không thể có được kim tệ đáng phải có!? Bảo chúng ta bán mạng, thì nhất định phải cho chúng ta đủ kim tệ!”

“Đúng, kim tệ, chúng ta muốn kim tệ!”

Nghe Tống Mặc kích động, những lính đánh thuê này lập tức cùng kêu vang. Cho dù là kẻ trước kia không muốn sinh sự, cũng không khỏi nắm chặt quyền.

“Không có kim tệ, tuyệt đối không xông lên!”

“Chúng ta muốn kim tệ!”

Tổng Mặc nhìn bầu không khí đã nóng lên, trực tiếp đưa ra điều kiện, “Mỗi người một trăm kim tệ, một người cũng không thể thiếu! Chết rồi, còn phải tăng thêm hai trăm kim tệ phí an gia! Bị thương, thì phải tăng thêm một trăm kim tệ tiền thương tật! Còn sống trở về, thì phải thêm năm mươi kim tệ làm tiền thưởng!”

Tổng Mặc vừa nói ra, càng khiến các đồng bào lính đánh thuê quảng đại lệ nóng quanh tròn, hoan hô cổ vũ. Cho dù họ là thô nhân, không có văn hóa gì, nhưng cũng biết, Tổng Mặc là đang tranh lợi ích ỉnh!

Người tốt, tuyệt đối là người tốt mà!

Không ai biết, lãnh chủ Grilan tranh quyền lợi hợp lý cho dân lao động quảng đại, căn bản không cao thượng như bọn họ nghĩ.

Sự hỗn loạn của lính đánh thuê cũng truyền vào tai quan tiên phong tả hữu và quốc vương Hắc Viêm, quái dị, kinh ngạc, và cả không dám tin, đều khó thể biểu đạt hoàn toàn tâm tình của họ lúc này.

Nhưng, không thể để những tên lính đánh thuê tiếp tục ồn ào, cũng không thể trực tiếp phái binh giải quyết họ. Tuy số lính đánh thuê còn chưa tới tám trăm người, giết cũng không tính là gì. Nhưng còn chưa đánh nhau với Sabisand, đã trăm đầu hơn tám trăm người, thực sự là không nên. Huống hồ, tiêu diệt bọn họ hết rồi, ai đi thử cạm bẫy của người Sabisand?

Cuối cùng, quốc vương Hắc Viêm vung tay, muốn kim tệ? Có thể. Bảo tổng đốc và đại thần thuê họ bước ra đi. Người là do họ tìm tới, xảy ra vấn đề, họ nên phụ trách thôi!

Mệnh lệnh của quốc vương rất nhanh truyền tới các quân, tuy các tổng đốc không để ý chút kim tệ này, nhưng vẫn ghen tức a!

Hơn bảy trăm lính đánh thuê, cho dù mỗi người một trăm kim tệ, cũng không phải là một món tiền nhỏ. Ai sẽ rảnh rỗi mang theo hơn bảy mươi ngàn kim tệ trên người?

Dưới tình hình bất đắc dĩ, các tổng đốc và đại thần chỉ có thể cùng gộp lại, con số chưa đủ, thì dùng luôn cả bảo thạch trên người bổ sung vào, cuối cùng coi như gom đủ số kim tệ.

Khi rương chứa kim tệ và bảo thạch được đưa tới trước mặt lính đánh thuê, tất cả mọi người gần như đều ào lên, binh sĩ nâng rương cũng bị đụng ngã.

Khi hơn bảy trăm tráng hán tranh nhau kim tệ và bảo thạch, đám người Tống Mặc, nhân lúc hỗn loạn, lặng lẽ rời khỏi đội ngũ này, nhân lúc đại binh Obi không phát hiện, chuồn vào trong một lùm cây cách đó không xa.

May là các lính đánh thuê tập kết cách quân đội chủ lực của Obi mấy trăm mét, lại thêm hỗn loạn tranh kim tệ, mới có thể giúp đám người Tống Mặc thuận lợi như vậy.

Vì không bị phát hiện, Tống Mặc ngay cả ngựa cũng không cưỡi, dù sao có Saivans ở đó, ngựa, lại đòi là có thôi.

Người Grilan có kinh nghiệm trốn trong lùm cây, lần trước chính nhờ như thế mà đã lừa được Saivans và kỵ binh của hắn một phen. Không cần Tống Mặc phân phó, trực tiếp tìm cây khô cỏ khô cột lên đầu và trên người. Chỉ cần không lại gần trong vòng mười mét, thì rất khó phát hiện ra họ.

Khi Tống Mặc nằm sấp trong lùm cây, dự định đợi các lính đánh thuê bắt đầu lao tới, hấp dẫn lực chú ý của đại quân Obi, mình sẽ nhân cơ hội dẫn người chạy đi, đột nhiên phát hiện một đám người khác đang trốn trong

lùm cây. So với Tống Mặc, cách ngụy trang của họ có thể nói là đơn giản, nhưng, vừa rồi người Grilan bận chạy tới ẩn nấp, đã không phát hiện ra họ.

Tống Mặc chớp chớp mắt, đối phương cũng chớp chớp mắt, Tống Mặc không muốn bị quân đội của vương quốc Obi phát hiện, tính ra đối phương cũng có suy nghĩ giống vậy.

Nhìn rõ áo giáp và vũ khí của những kẻ này, kết hợp với vị trí họ ẩn núp, Tống Mặc vô thức mở miệng hỏi: “Người Sabisand?”

Ánh mắt đối phương lập tức tràn đầy sát khí, “Lính đánh thuê của Obi?”

Tống Mặc vội lắc đầu, thấp giọng nói, “Hiểu lầm, hoàn toàn là hiểu lầm! Ta chỉ là thuận đường đi ngang qua thôi!”

Người Sabisand: “...”

Trong địa lao phủ lãnh chủ Grilan, Rhys Myers khép sách trên tay lại, đứng lên, đi tới bên tường, tay phải vạch một phù văn màu đen giữa không, gió đen bắt đầu cuộn lên từ gót chân hắn, dần nuốt chửng toàn thân hắn.

Địa tinh bên ngoài nghe tiếng vang, vội bưng ghế tới, đứng lên trên, nhìn qua cửa sổ kiểm tra tình trạng bên trong, lại phát hiện, người bị nhốt trong địa lao, không thấy nữa!

Cùng lúc này, Rode tìm được khoai tây đã tới Grilan, trừ khoai tây và ‘nhân tài’ dùng để đổi kim tệ, trong đội ngũ còn có thêm một vị khách không mời, tinh linh Gerrees khiến Rode và Tống Mặc đều rất đau đầu.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Mọi Người Đầu Chỉ Là Qua Đường

> Người Sabisand không tin lời Tống Mặc, bọn họ tận mắt thấy những người này chuồn ra khỏi đội ngũ của lính đánh thuê Obi.

Rất nhanh, một cây đoản kiếm gác lên cổ Tống Mặc, Tống Mặc híp mắt lại.

“Người có tin ta lập tức kêu lên không? Đến lúc đó, các người một kẻ cũng đừng mơ chạy thoát.”

“Có ngon người kêu đi?!” Nam nhân cánh tay còn thô hơn cả chân Tống Mặc, trên mặt chẳng ngang hai vết sẹo cười dữ tợn nói: “Obi không khách khí gì với lính đánh thuê chạy trốn.” Vừa nói, vừa dùng tay vẽ ngang trên cổ một cái, nhìn mặt sẹo vì tin chắc mà không sợ hãi, Tống Mặc nhướng mày, “Thật sự cho rằng ta không dám kêu sao? Ông có người trong triều đó! Nếu không người cho rằng ông dám chạy à?”

“...”

“Hơn nữa so với lính đánh thuê, quốc vương bệ hạ xử trí tù binh càng nghiêm lệ hơn!”

“Cái gì?”

“Chắc người chưa từng nghe qua đúng không?” Tống Mặc đẩy đẩy đoản kiếm trên cổ, không đẩy ra, dứt khoát lùi về sau một chút, thấp giọng nói với mặt sẹo, “Quốc vương vì xử trí những kẻ ngạo mạn ngang bướng,

đặc biệt phát minh ra rất nhiều hình phạt đầy tính thú vị, chẳng hạn, lấy một cái lưới cá quấn toàn thân tù binh, quấn chặt từng vòng, sau đó dùng dao nhỏ sắc bén rọc từng miếng thịt xuống, khi rọc tới cuối, người vẫn còn sống, nhưng không còn miếng thịt nào. Kẻ toàn thân đầy cơ bắp như người thể này đặc biệt thích hợp. Trước kia có một tên chịu được ba ngày mới đứt hơi, chắc người có thể phá kỷ lục của hắn!”

Sắc mặt mặt sọ bắt đầu biến xanh.

“Nhưng tên đó không còn tiểu jj, có lẽ vì vậy mới có thể chịu đựng giỏi hơn? Nói không chừng quốc vương bệ hạ trước khi rọc thịt người, sẽ cắt tiểu jj của người trước.”

Mặt mặt sọ từ xanh biến trắng, trán đổ mồ hôi lạnh.

“Có lẽ người cảm thấy cái này còn chưa đủ.” Tống Mặc cười híp mắt nhìn mặt sọ, “Không cần lo, chúng loại còn có rất nhiều, hoàn toàn có thể mặc quân lựa chọn. Chẳng hạn chất một cái nồi bự trên đồng lửa, sau đó cột tay cột chân người rồi ném vào. Nước sẽ dần dần nóng lên, người trong nồi sẽ hưởng thụ được đãi ngộ cấp khách quý từ tắm suối nước nóng tới phòng tắm hơi.”

Tống Mặc tựa hồ nổi hưng trí, bắt đầu thao thao bất tuyệt.

“Còn có nung thịt, chính là cột người ta lên trên trụ đồng đã cháy đỏ để chơi trò nướng thịt, ngũ mã phanh thây...”

Tống Mặc phát huy tài miệng lưỡi tuyệt hảo của mình lên cực điểm, mỗi chi tiết nhỏ đều hình dung vô cùng chân thật, không chỉ người Sabisand bị dọa sợ bắt đầu run run rẩy rẩy, mồ hôi như tắm, ngay cả sắc mặt người Grilan cũng trở nên tái nhợt.

Bốn người Harold từng lẫn lộn trong Quang Minh giáo hội, ánh mắt nhìn Tống Mặc như nhìn một ác quỷ.

Có câu, kẻ quen thuộc người nhất, luôn là kẻ địch của người.

Vì có thể cảm rẽ ở mỗi quốc gia trên đại lục, tiếp tục vận động chủ nghĩa phản chính phủ của họ, tu sĩ trong giáo hội trừ làm thầy thuốc, gần như ai ai cũng là nhân tài pháp luật.

Harold thân là giáo chủ kiến tập, thì thuộc lòng lòng pháp luật các nước. Cho dù hẳn có lật lại mấy lượt pháp điển Obi trong đầu, cũng không phát hiện ra những hình phạt Tống Mặc nói!

Trong pháp điển Obi không ghi chép, nhìn điệu bộ Tống Mặc thì cũng không giống nói xằng xiên, lẽ nào, đây là pháp luật của Grilan?!

Nghĩ tới đây, Harold và ba tu sĩ khắc đồng thời giật bản mình, cúc hoa căng chặt, lại lần nữa hoài nghi, bọn họ nương tựa Grilan, rốt cuộc có phải là chọn lựa chính xác không?

Nếu hiện tại muốn xuống khỏi thuyền tặc, thì còn kịp không?

Người Sabisand mai phục trong lùm cây đều bị Tống Mặc dọa dựng tóc gáy, nam nhân mặt sẹo dẫn đầu tay cầm kiếm cũng đã nhũn ra. Nhịn không được nuốt nước miếng, “Người nói đều là thật?”

“Đương nhiên.” Tống Mặc cười cười, “Tuy ta không phải người tốt gì, nhưng ta sẽ không lừa người.”

Nghe Tống Mặc nói thế, người Grilan, toàn bộ đều thở phào một hơi. Bọn họ có kinh nghiệm, mỗi khi lãnh chủ đại nhân cường điệu sự thành thật và thành tín của y, chính là khi y dự định bắt đầu lừa chết người không đền mạng.

Johnson còn vỗ vỗ vai Harold, chớp mắt với Harold, ý là đang nói: Không cần lo lắng, lãnh chủ đại nhân đang nói xạo.

Không phải Johnson hảo tâm, mà là sắc mặt Harold thật sự quá khó coi.

“Nếu không muốn thật sự bị bắt về làm biểu diễn sau bữa cơm của dân chúng Obi, các người tốt nhất xem như không nhìn thấy chúng ta, người hiểu chưa?”

Mặt sọc và người Sabisand khác vội gật đầu, đã hiểu, hiểu rõ lắm!

“Tốt lắm. Ta cũng sẽ xem như không nhìn thấy các người. Các người muốn mai phục hay là thích sát gì đó thì tùy ý. Thấy vương kỳ thêu kim long kia không? Quốc vương Obi đang ở đó.”

Tống Mặc chỉ vương kỳ, vỗ vai mặt sọc, rồi lại trốn về lùm cây. Y tin, trải qua một phen đe dọa, những kẻ mai phục này chỉ sợ đã mềm chân, làm gì còn dũng khí mà đi thích sát? Chẳng qua như vậy cũng đã nói rõ thái độ của mình, y và Hắc Viêm tuyệt đối không cùng một bọn!

Nếu hôm nào đó con rồng bụng bự kia thật sự mạng hẻo về trời, y sẽ cao hứng tới mức mặc váy cỏ nhảy múa không chừng.

Nhưng, lá gan của những tên này cũng quá nhỏ rồi, uống cho vóc dáng to lớn và một thân cơ bắp như thế, chỉ có vậy đã chịu không nổi, y còn chưa nêu ra Mãn Thanh thập đại khốc hình càng khiến người sáng tới cực điểm ra nữa mà!

Nghĩ tới Mãn Thanh thập đại khốc hình, liên nhẹn không được nhớ tới bộ phim Hồng Kông có rất nhiều dư luận nào đó, Tống Mặc cắn một cọng cỏ, không thì, làm một bộ Dương X Vô cùng Tiểu X Thái bản dị thế?

Với những lão gia quý tộc trong ngoài bất nhất kia, giá cả thị trường và lượng tiêu thụ sẽ rất tốt...

Nghĩ tới nghĩ lui, Tống Mặc không khỏi cười hê hê vài tiếng, tuy tiếng cười cũng coi như êm tai, nhưng phối hợp với mấy lời vừa rồi của y, tiếng

cười này nghe vào tai mặt sẹo, căn bản không khác gì ác quỷ! Quả thật là ‘hoàn toàn biến thái’.

Lúc này, tiếng còi hiệu của quân đội vương quốc Obi vang lên.

Tổng Mặc và nam nhân mặt sẹo đồng thời an tĩnh lại.

Các lính đánh thuê bắt đầu lao tới chỗ có khả năng thiết lập cạm bẫy nhất.

Khi tiếng hét thảm đầu tiên vang lên, Tổng Mặc nhìn không được nhắm hai mắt, nhưng mấy giây sau, lại cưỡng ép mình mở ra. Nếu y muốn sống tiếp, dẫn những lãnh dân của mình sống tốt hơn, thì nhất định phải nhìn thẳng vào thế giới này, tử vong và giết chóc chân thật, sớm muộn có một ngày, sẽ tìm tới mình!

Đến lúc đó, thì không thể nhẹ nhàng như khi mình bắt Saivans.

Bảy trăm lính đánh thuê, bảy trăm tính mạng, trong mắt những kẻ ở trên, chẳng qua là một loại hàng tiêu hao dùng kim tệ mua được.

Sinh mạng biến mất trong mười mấy phút ngắn ngủi, không ai sẽ chú ý tới sống chết của bảy trăm người này.

Lúc này, tiếng còi hiệu của vương thành Sabisand cũng vang lên, đây là tín hiệu khai chiến.

Quân đội vương quốc Obi tách ra như thủy triều, mười mấy cỗ máy công thành cự đại, được các nô lệ và binh sĩ cường tráng đẩy ra.

Chỉ nhìn một cái, Tổng Mặc đã nhận ra đó là máy bắn đá mà mình đã giao cho Saivans.

Theo một tiếng hạ lệnh, máy bắn đá phát ra tiếng cọt kẹt, một tảng đá núi thật lớn đập lên tường thành Sabisand, có vài tảng trực tiếp vượt qua

tường thành, đập vào trong thành.

Từng khẩu pháo công thành cũng được đưa lên, ống sắt màu đen, giống như từng tia chớp đen tuyền, vút một tiếng, bay lên vương thành Sabisand, phủ xuống bóng âm tử vong to lớn.

Sabisand bắt đầu phản kích, nhưng đá họ phóng ra căn bản không tới được vị trí của quân đội Obi, chỉ có thể uống công rút cách vương quân Obi hai ba trăm mét.

Nhìn cảnh này, quân đội vương quốc Obi hoan hô từng trận, mà người Sabisand dự cảm được, mình rất có thể sắp đại họa lâm đầu.

Hắc Viêm cười một chiến mã cả người đen kịt, con ngựa này cao hơn chiến mã khác nửa cái đầu, thân hình ưu mỹ, bờm sau cổ đen tuyền phát sáng, giống như một cuộn lụa thượng đẳng. Cũng như chủ nhân của nó, hắc mã Osafei, cũng là mã vương.

Tiếng đá xé không, mũi tiễn vun vút, và cả tiếng bên trong tường thành bị phá hoại, gọi lên bạo ngược và máu tanh trong người vương giả.

Lại một tiếng vang lớn, tường thành Sabisand có thể nói là kiên cố khó phá nhất cả đại lục, cuối cùng bị đá đập ra một lỗ bự!

Chiến mã màu đen giơ cao vó trước, Hắc Viêm kéo dây cương, thuận thế giơ kiếm vương giả trong tay, lưỡi kiếm sắc bén phản chiếu tia sáng lấp lánh. Gió thổi áo trùm đen thêu hoa văn vàng, cứ như đang hát bài hùng ca cho vương giả vĩ đại.

“Trời phù hộ vương ta!”

Người Obi lớn tiếng hoan hô, trường thương và cự kiếm đập lên khiêng, chiến mã dậm bốn vó, khiến cả mảnh đất cũng như run theo.

Kiểm trong tay Hắc Viêm đột nhiên chỉ về vương thành Obi, âm thanh hân truyền khắp vương thành và mảnh đất sắp trở thành chiến trường: “Ta, vua của Obi, ra lệnh cho các người, dùng liệt hỏa và máu của người Sabisand, nhuộm đỏ mỗi tấc đất ở đây! Giết!”

“Giết!”

Tiếng còi hiệu lại vang lên, đại quân Obi bắt đầu bức gần vương thành Sabisand, người Sabisand trong thành, trải qua trận giết chóc máu tanh đáng sợ nhất trong lịch sử tới nay.

Tổng Mặc cuối cùng cũng đợi được thời khắc vẫn luôn trông đợi, nhưng y lại phát hiện, mình không thể di chuyển hai chân.

Mùi tên như mưa, giết chóc máu tanh, tiếng hí của chiến mã, tiếng gào của chiến sĩ...

Đây chính là chiến tranh của thời đại binh khí lạnh, người và người, giết chóc và va chạm nguyên thủy nhất.

Tổng Mặc rất khó hình dung tâm tình của mình lúc này, nhưng y cũng không thể nào phủ nhận được xao động trong nội tâm mình, chiến trường, có thể gọi ra huyết tính và xung động nguyên thủy của nam nhân, cho dù trận chiến tranh đó không có liên quan tới y.

Tổng Mặc bức bách mình dời lực chú ý ra khỏi chiến trường, y còn chuyện quan trọng hơn, đây cũng là nguyên nhân y rời khỏi Grilan, đi xa ngàn dặm tới đây.

Đám người Johnson tựa hồ cũng bị giết chóc trên chiến trường hấp dẫn. Mà người Sabisand...

Đợi đã!

Tống Mặc đột nhiên quay đầu nhìn nam nhân mặt sẹo, bọn họ sao vẫn còn ở đây?!

“Tại sao chúng ta không thể ở đây?”

“Các người không phải là người Sabisand sao?”

“Đúng vậy!”

“Vậy sao các người không xông lên?”

“Tại sao chúng ta phải xông lên?”

“Các người trốn ở đây không phải là để mai phục vương quân Obi sao?”

“Không phải.”

“Vậy các người trốn ở đây làm gì?”

“Đợi chết hết cả rồi thì dọn dẹp chiến trường vơ chút lợi.”

“... Người rút cuộc có thân phận gì?”

“Ăn cướp. Hơn nữa là kẻ cướp bị quốc vương Sabisand hạ lệnh bắt được là treo cổ.” Mặt sẹo nghiêng răng, ngón cái chỉ sau lưng, “Bọn họ cũng vậy.”

“Lừa ai chứ? Nếu thật sự là ăn cướp, người sẽ bị ta dọa ra như vậy sao?”

“Ta @\$%^&\$!!” Mặt sẹo chửi ầm lên, rồi xách cổ áo Tống Mặc, “Đệch mọe người nói dọa người như thế, là người đều sẽ sợ!”

“...”

Mọe, thì ra mọi người đều là người qua đường.

“Chuyện này người thường làm?”

“Thỉnh thoảng.” Nam nhân mặt sẹo ấn đầu Tống Mặc lại: “Đầu ngẩng cao quá rồi.”

“Ừ, vậy mỗi lần thu hoạch thế nào?”

“Bình thường, miễn cưỡng đủ miệng. Nếu muốn phát tài, còn phải đánh cướp những quý tộc mập chấy mỡ...”

Mặt sẹo đột nhiên ngậm miệng, tựa hồ cảm thấy mình nói quá nhiều. Tống Mặc thì lại gác lên vai hắn, tự động thân thuộc nói: “Huynh đệ, có muốn làm vụ lớn không?”

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Vấn Đề Trí Thông Minh

> Thành phố Cary nằm ở biên cảnh vương quốc Chisa, là lãnh địa của Calavi, trưởng tử của quốc vương Chisa. Tiếp giáp vương quốc Sabisand và Obi. Đây là một tiểu thành thị không tới mười ngàn nhân khẩu, thuế thu mỗi năm, lại chiếm một phần tám thuế thu thương nghiệp của vương quốc Chisa.

Obi và Sabisand chiến tranh nhiều năm, càng lúc càng có nhiều quý tộc bị bức phải không ngừng thu hẹp lãnh địa, không chọc được thì phải trốn đúng không? Mất lãnh thổ, vẫn tốt hơn là bị các đại binh mỗi năm đúng ngày đúng giờ tới kết thân nhiều.

Hiện tại, tiểu thành Cary của vương tử Calavi, là tòa thành biên cảnh cách hai nước gần nhất.

Đội thương buôn qua lại giữa hai quốc gia này, mỗi lần vận chuyển hàng hóa tới Obi và Sabisand, giữa đường khẳng định sẽ phải đặt chân trong tiểu thành Cary của Chisa. Nếu không, chỉ có thể ngủ ngoài trời, đợi đã thú nửa đêm tới gõ cửa.

Đội thương buôn nhiều người, mang tới tiền thuế phong phú cho tiểu thành Cary.

Lãnh chủ Calavi vương tử kiên định, “Cary là lãnh địa của Chisa, ta tuyệt đối sẽ không vì bất cứ lý do nào mà nhường một phân một tấc! Các

lãnh dân sống trong Cary không cần phải lo lắng, các người sẽ được thần Quang Minh chăm lo, được quân đội vương quốc bảo vệ!”

Calavi chỉ thực hiện được một nửa lời hứa, vì sự chăm lo của thần Quang Minh không phải chỉ hăn nói là có. Nhưng trước mắt quả thật có một đội quân năm ngàn người đóng trú ở Cary.

Người bị bịt trong trống sẽ cho rằng Calavi là thanh niên tốt yêu nước yêu nhân dân, thật ra, nguyên nhân hăn làm thế, chỉ có hai thứ.

Một là vương quốc Chisa và Angris cũng chiến tranh nhiều năm, chiến tranh là máy thiêu tiền, họ cần tiền thuế của Cary để lấp đầy quân khố trang bị quân đội.

Hai là lãnh chủ Calavi của Cary, trên thực tế không sống tại Cary, mà là trong cung điện tại thủ đô vương quốc. Quản lý tiểu thành Cary, là quan chính vụ vương quốc phái tới.

Suy nghĩ thật sự của Calavi là, quan viên chết có thể lại bổ nhiệm, lãnh dân cũng có thể di chuyển từ các lãnh địa khác sang.

Chỉ cần Cary còn, đội thương buôn sẽ còn tới. So với kim tệ mỗi năm đạt được từ Cary, mạng người, thật sự không tính là gì.

Không thể không nói, suy nghĩ này rất thiếu đánh, không phải thiếu đánh bình thường.

Mục tiêu của Tổng Mặc, chính là thành phố biên cảnh Chisa, Cary.

“Đây chính là mối làm lớn người nói?” Nam nhân mặt sẹo Touro nằm sấp cạnh Tổng Mặc, nhìn thành Cary, “Nơi này không phải dễ hạ thủ.”

“Ta biết.” Tổng Mặc gật đầu, “Nhưng mà, có khiêu chiến mới có thu hoạch. Nếu thành công, người có thể đạt được nhiều hơn dọn dẹp vệ sinh

trên chiến trường nhiều!”

Mặt sẹo trầm mặc nửa ngày, mở miệng nói: “Người của người, lại thêm thủ hạ của ta, chỉ có không tới sáu mươi người, người biết trú quân của Cary có bao nhiêu không? Cả năm ngàn! Chúng ta chỉ có vài người, không đủ cho người ta nhét kẽ răng.”

“Sao người biết?”

“Cary là thành phố biên cảnh giàu có nhất, người cho rằng ông đây chưa từng đánh chủ ý tới nó sao?”

Tổng Mặc vuốt cằm, mặt sẹo quen thuộc Cary như thế, thật là tin tốt, “Trú quân Cary có năm ngàn, sau đó thì sao?”

Nhưng Tổng Mặc muốn từ miệng mặt sẹo Touro đạt được nhiều tin tức hơn thì chắc chắn là phải thất vọng.

“Sau đó? Không có sau đó.”

“...”

“Làm gì nhìn ta như thế?”

“Người chỉ nghe ngóng được nơi đó có năm ngàn trú quân, còn dám tuyên bố mình từng đánh chủ ý với Cary?”

Cơ thịt trên mặt mặt sẹo run rẩy một trận, hai vết sẹo nhúc nhích, khiến hẳn trông có vẻ càng thêm dữ tợn: “Biết nơi đó có năm ngàn trú quân rồi, không vội chạy đi, còn nghe ngóng gì nữa?”

“Quả nhiên, đây chính là vấn đề trí tuệ.” Tổng Mặc vỗ đầu.

“Người nói gì?!”

“Touro huynh đệ, người là kẻ cướp, kẻ cướp!” Tống Mặc chỉ mũi mặt sẹo, “Người có từng nghe nói tập đoàn ăn cướp nào đi lấy cứng chọi cứng với quân đội chính quy chưa? Nếu tập đoàn ăn cướp có thể phát triển tới mức đánh ngang tay cùng quân đội vương quốc, không rơi xuống hạ phong, thì còn ăn cướp làm gì?”

“...”

“Nếu muốn làm kẻ cướp thành công nhất, thì phải tuân thủ một quy tắc, có điều kiện phải cố gắng, không có điều kiện phải sáng tạo điều kiện để cố gắng! Ăn cướp không chỉ dựa vào cơ bắp, còn phải dựa vào đầu, đầu hiểu chưa hả?!”

Mặt nạ nghe xong Tống Mặc nói, bắt đầu hoài nghi, mình có lẽ thật sự có vấn đề về trí năng?

Tống Mặc cạy cánh tay mặt sẹo đang nắm cổ áo mình ra, vỗ vai mặt sẹo, ẩn ý nói: “Có sai thì phải sửa, sửa rồi, thì sẽ là đồng chí tốt thôi.”

Mặt sẹo vô thức gật đầu, hắn còn đang chìm trong ưu thương trí năng của mình thấp hơn mức bình quân.

Tống Mặc không quản Touro, dù sao mấy tên này cũng chỉ là bị mình kéo tới phô trương thanh thế thôi. Y gọi Harold lại, ghé vào tai hắn thấp giọng nói vài câu, Harold do dự một chút, gật đầu, mang theo một tu sĩ khác, rời khỏi nơi trốn.

Mặt sẹo đúng lúc ngẩng đầu, thấy bóng lưng hai người, hỏi: “Bọn họ đi làm gì? Bị bắt thì sao?”

Tống Mặc hít thật sâu, “Touro huynh đệ, ta có nói người cũng không hiểu, chuyện này không phải dựa vào trí thông minh của người thì có thể lý giải.”

Touro: “...”

Harold và tu sĩ đi cùng hăn trước khi đi đã cởi giáp da, trong áo trùm là trang phục tu sĩ của Quang Minh giáo hội. Họ tới cách cửa thành hai ba trăm mét, dựa bên đường chờ đợi. Không bao lâu, một đội thương buôn quy mô cỡ vừa xuất hiện, chở đầy hàng hóa, nhìn hướng đi, là Cary chắc rồi. Harold và tu sĩ lập tức đứng lên, đi tới chỗ đội thương buôn.

Sau một phen đối thoại, Harold và tu sĩ thành công ngồi lên xe ngựa của thủ lĩnh đội thương buôn. Không có đội thương buôn nào cự tuyệt xin giúp đỡ của hai tu sĩ, so với quốc vương và đại quý tộc nhìn giáo hội thế nào cũng thấy ngứa mắt, thì những thương nhân này có cái nhìn không tồi với Quang Minh giáo hội.

“Thực sự rất cảm tạ, nếu không có sự giúp đỡ của ngài, chúng tôi có thể sẽ gặp phiền phức lớn. Thiện tâm của ngài, sẽ được thần Quang Minh chúc phúc.” Trên xe ngựa, Harold bày vẽ thần côn ngồi đối diện thủ lĩnh đội thương buôn, biểu hiện vô cùng hữu lễ. Là một chủ giáo kiến tập, bản lĩnh lòe người của hăn cũng giống y thuật của hăn, không thể xem thường. Chỉ là ở trước mặt Tổng Mặc, bản lĩnh này rất khó phát huy mà thôi.

Muốn so năng lực lòe người với lãnh chủ Grilan, e rằng chỉ có đại chủ giáo đích thân xuất mã mới đủ.

“Ngài nói thế thực làm bỉ nhân hổ thẹn.” Thủ lĩnh đội thương buôn là người trung niên hơn bốn mươi, mặt giống như quả cầu, mười ngón đeo mười cái nhẫn vàng, Harold phải nhờ vào ý chí kiên định nhất, mới có thể dời ánh mắt mình khỏi nhẫn của hăn, mà không phải lập tức bổ nhào lên lột xuống nhét vào ngực.

Từ sau khi tham gia liền mấy lớp giáo dục tư tưởng của Tổng Mặc, tư tưởng của Harold và mấy tu sĩ xuất hiện biến hóa đảo trời lệch đất. Em gái

vẫn muốn cướp, kích thích cũng vẫn muốn tìm, vàng, trở thành truy cầu cao thượng khác của những tiền nhân sĩ giáo hội này.

Thủ lĩnh đội thương buôn là tín đồ thành kính của Quang Minh giáo hội, biểu hiện của Harold và tu sĩ có thể nói là hoàn mỹ, hẳn sẽ không nảy sinh bất cứ nghi ngờ nào với hai nhân sĩ giáo hội tự xưng là ‘vì chiến tranh đột nhiên phát sinh, mà thất tán với tu sĩ khác’.

Thực tế, Harold và tu sĩ quả thật là nhân sĩ giáo hội, chỉ là, cần phải thêm vào chữ tiền.

“Ngài yên tâm, tối nay, mời ngài cùng đội thương buôn của ta vào thành Cary nghỉ ngơi, ngày mai, ta sẽ đích thân hộ tống ngài và vị tu sĩ này.”

“Thật sự quá cảm tạ ngài rồi!”

“Ngài khách khí quá, là một tín đồ thành kính, đây là điều ta nên làm.”

Harold cười gật đầu, ngồi trên xe ngựa, dễ dàng tiến vào thành Cary.

Mặt sọc trợn mắt há hốc mồm ngó hết, Tống Mặc hất cằm, “Đây chính là trí tuệ, học theo chút đi, huynh đệ.”

“...”

Sau khi vào đêm, Tống Mặc và đám người mặt sọc nhân sắc đêm, cẩn thận xuyên qua một vùng đất rộng rãi, giữa đường không gặp bất cứ phiền toái nào.

Quân đội của Obi và Sabisand tới làm tiền, đa số là vào ban ngày. Binh sĩ trú đóng ở Cary trên một năm, đều biết đạo lý này.

Sự thả lỏng của các binh sĩ, tạo thuận lợi cho đám người Tống Mặc.

Đứng dưới cửa thành, Tống Mặc vỗ gương mặt đông cứng, ra hiệu ăn cướp không nên lên tiếng, đợi qua nửa đêm, mới bắt đầu hành động.

Ngửa đầu nhìn ánh lửa chột tối chột sáng trên tường thành, Tống Mặc chép miệng, thế giới không có đèn pha, cũng không có pháo sáng, thực sự quá tốt đẹp.

Chính là gió lạnh thổi thì không tốt đẹp cho lắm.

Binh sĩ trên tường thành đã đổi hai lần trực ban, Tống Mặc tính toán thời gian, đợi đổi lần trực thứ ba, trên đầu thành xuất hiện tiếng vang khác thường. Tĩnh lặng một chút, một tiếng mèo kêu truyền ra, tiếp theo lại một tiếng. Tống Mặc vội kêu đáp lại, một lúc sau, cửa thành trước mắt mở ra một đường kẻ đủ ột người đi lọt.

Harold và tu sĩ mặc khôi giáp của thủ quân Cary, xuất hiện trước mặt Tống Mặc.

“Đại nhân, đi theo ta.”

Tống Mặc gật đầu, sau đó dặn dò đám người sau lưng, “Lén vào thành, không cần nổ súng, các người hiểu chưa?”

“Hiểu!”

“Xuyt, nhỏ giọng chút!”

Để lại mười người ở ngoài thành tiếp ứng, những người khác nối đuôi đi vào, Harold dẫn Tống Mặc tới chỗ ở của quan chính vụ. Còn ba tiếng nữa mới tới đợt đổi ca trực tiếp theo, bọn họ phải nhanh chóng hành động.

“Lãnh chủ đại nhân, nơi này phủ chính vụ.” Harold dẫn đám người Tống Mặc vào tòa nhà cao ba tầng ở ngay trung tâm thành. Vệ binh thủ

môn dựa lên tường thương ngủ gà ngủ gật, không cần Tống Mặc động thủ, người của Touro đã giải quyết hăn nhẹ nhàng.

Đánh ngất, bịt miệng, cột tay cột chân, ném vào góc tường, nhanh chóng gọn gàng.

Tống Mặc có hơi bất ngờ ở chỗ đám người Touro ngay từ đầu đã không định lấy mạng người kia. Ánh mắt quái dị của Tống Mặc khiến Touro cảm thấy khó yên, nhe răng nhìn Tống Mặc, hai vết sẹo dữ tợn trên mặt khiến hăn càng thêm dọa người.

Để lại vài người ở ngoài tuần tra, đám người đi qua cửa lớn vào trong phủ.

Harold rõ ràng rất quen thuộc với kết cấu bên trong tòa nhà này, quá mức quen thuộc.

“Đại nhân, khi chủ nhân của đội thương buôn ban sáng tới viếng thăm quan chính vụ, tôi cũng có mặt. Huống hồ, ngài cho rằng trước kia tôi cướp em gái nhiều lần như thế, đều chỉ cướp trắng thôi sao?”

Tống Mặc chớp chớp mắt.

“Bất cứ tòa nhà nào, chỉ cần tôi bước vào cửa lớn, thì có thể đoán ra đại khái kết cấu bên trong.”

Harold rất kiêu ngạo về bản lĩnh này của mình.

Tống Mặc có hơi câm nín, tên này tuyệt đối đã chọn lầm nghề, hăn không nên đi làm tu sĩ, mà nên làm nhà kiến trúc.

Đêm đã rất khuya, cả tòa nhà đều yên tĩnh. Một đám người theo Harold lên lầu hai, Harold chỉ một cánh cửa phòng ngủ nói với Tống Mặc: “Nơi này chính là phòng của quan chính vụ.” Sau đó chỉ một cánh cửa khác ở

cuối hành lang. “Nơi đó là chỗ ở của thuế quan vương quốc Chisa phái tới Cary.”

“Thuế quan?”

“Thuế quan.”

“Sao người biết mấy thứ này?”

“Nữ phó của phủ lãnh chủ, không cách nào giữ miệng với một tu sĩ có nụ cười nhã nhặn và diện mạo tuấn tú.”

“...”

Chẳng qua, nếu thuế quan còn chưa đi, tiền thuế của Cary năm nay khẳng định cũng vẫn chưa giao, Tổng Mặc vui vẻ xoa tay, phát tài rồi, sắp sửa phát tài rồi!

Quan chính vụ Meyfa ngủ không yên ổn lắm, luôn cảm thấy có mười mấy con mãnh thú tham lam đang vây quanh mình chảy nước miếng. Đột ngột giật mình tỉnh lại, chỉ thấy bên giường mình vây quanh một vòng đại hán hùng hổ mắt tỏa lục quang.

Vừa định kêu, đã bị một đại hán dùng vải bịt miệng, mùi hương xộc vào mũi khiến quan chính vụ nhớ tới đôi vợ tối qua đã cởi ra, còn chưa được nữ phó mang đi...

DI THẾ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Lãnh Chủ Đại Nhân Chịu Đả Kích

> “Quan chính vụ đại nhân, xin chào!” Tống Mặc đứng bên giường, nho nhã lịch sự nói với Meyfa: “Giữa đêm mạo muội tới viếng thăm, hy vọng ngài đừng để ý, chỉ cần ngài bảo đảm không la lên, ta sẽ buông ngài ra, thế nào?”

Meyfa gật đầu.

Tống Mặc vừa rút vớ ra khỏi miệng Meyfa, Meyfa lập tức chuẩn bị hét lên, Tống Mặc lại nhét vớ vào, mặt không cười nữa, gác kiếm lên cổ Meyfa: “Quan chính vụ đại nhân, ta đang nói lý với người, người lại muốn giở tâm kế với ta? Ta rất tức giận.”

“...”

“Hậu quả chọc ta tức giận, rất nghiêm trọng, người biết không?”

“...”

“Không nói chuyện?”

“...” Miệng bị bịt mà, bảo hăn nói kiểu gì?!

“Nếu người còn muốn giở trò, ta sẽ cắt mũi người xuống!” Tống Mặc lấy kiếm kê kê lên mặt Meyfa một chút, Meyfa vội vã gật đầu.

Nhưng tay Tống Mặc đưa tới bên miệng Meyfa lại đột nhiên thu về, tay cầm kiếm đổi hướng, mũi kiếm chỉ vào giữa chân Meyfa, “Ta đổi ý rồi, nếu người lại còn dám giở trò, ta không cắt cái mũi trên mặt người, ta cắt cái mũi này, thế nào?”

Mồ hôi lạnh lập tức tuôn đầy trán Meyfa, đầu lắc như trống bỏi.

“Thế nào, người dám phản đối?”

Meyfa lại vội gật đầu, cảm thấy không đúng, lắc đầu. Sau đó dứt khoát nặn ra hai con mắt lệ nhòe, muốn gọi lên lòng đồng tình của Tống Mặc đối với lão nhân gia. Cho dù là tâm xía răng, ít nhất vẫn còn tác dụng, không thể nói cắt là cắt!

Tống Mặc lúc này mới rút vớ ra lần nữa, Meyfa không còn lên tiếng.

Khi thấy đám người Tống Mặc, Meyfa cho rằng đây là một đám thích khách tới lấy mạng mình! Nhưng nếu muốn lấy mạng hãn, thì trực tiếp động thủ là được, hà tất phải phí lời với hãn?

Nếu không phải muốn lấy mạng hãn, vậy mục đích của đám người này có thể chỉ là một thứ, kim tệ!

Nghĩ thông điểm này, mắt Meyfa đảo đảo, biểu hiện thái độ vô cùng hợp tác, “Chỉ cần các người không tổn thương ta, cái gì cũng có thể thương lượng! Sau giá sách có ám các, bên trong là toàn bộ tài sản của ta, các người có thể mang đi hết.”

Meyfa vừa nói xong, lập tức có mấy người Sabisand đi tới chỗ giá sách duy nhất trong phòng.

Thấy lực chú ý của đám người Tống Mặc bị hút đi, Meyfa nhân thời cơ đập vỡ một ngọn đèn ở đầu giường, trên bốn trụ giường lập tức có một lồng

sắt thật lớn trùn xuống, thanh nào thanh nấy thô như ngón cái, vô cùng kiên cố, muốn dùng sức người phá hủy, gần như là không thể.

Cách lồng, Meyfa đặc ý nhìn đám người Tống Mặc cười nói: “Bọn cướp ngu xuẩn!”

Tống Mặc ngẩng đầu nhìn lồng, lại cúi đầu nhìn Meyfa, rốt cuộc là ai ngu? Y có nên nói với Touro, cuối cùng y cũng tìm được một kẻ có trí thông minh tương đương hãn không? Thật là chuyện đáng mừng mà.

Cái lồng từ trời rơi xuống này, không chỉ bao trùm bọn cướp vây quanh giường, mà cũng dính luôn cả Meyfa đang nằm trên giường! Thật là một thiết kế thiên tài! Người lắp đặt cái lồng này, có thù với quan chính vụ đại nhân sao?

Meyfa cuối cùng cũng phát hiện không bình thường, sắc mặt bắt đầu phát xanh, hãn muốn tiêu diệt cái tên công thợ đã làm cơ quan này!

Tống Mặc nhếch môi nhìn Meyfa, giơ nỏ trong tay lên, nhắm vào bộ vị nào đó giữa hai chân Meyfa... một tiếng sau, đám người Tống Mặc đeo ba mươi mấy cái túi rời khỏi phủ đệ của quan chính vụ đại nhân. Nhân trời tối rời khỏi thành Cary.

Đợi khi binh sĩ đến đổi gác phát hiện không đúng, họ sớm đã nhanh chóng chạy xa khỏi thành Cary.

Ba ngày sau, người Sabisand vì chiến bại mà nơi nơi đánh cướp lao vào thành Cary. Meyfa và binh sĩ thủ thành, đều chết dưới kiếm của người Sabisand. Kim tệ và bảo thạch thất tung, cùng một đồng đồ đựng vàng bạc và đồ trang sức, tự nhiên cũng bị tính lên đầu người Sabisand. Quân quan đã giết Meyfa phủ nhận chuyện này, vì muốn thoát khỏi hiềm nghi, còn lớn tiếng tuyên bố, chính vì không tìm thấy kim tệ, uổng phí chuyến đi, mới chém chết Meyfa giải hận! Nhưng không ai tin hãn, ngay cả quốc vương Sabisand cũng không tin hãn.

Tiền thuế cả năm của Cary, cộng thêm tài sản tư nhân của Meyfa, nói không có là không có? Đùa trò quốc tế gì chứ!

Thế là, chỉ cần không tìm ra tung tích cuối cùng của kim tệ, tội lỗi này, hẳn chỉ có thể tiếp tục gánh.

Quân quan chỉ có thể đập đầu la hét, không có thiên lý!

Tổng Mặc hiện tại không biết ai gánh tội ình, hiện tại y đang suy nghĩ một chuyện khác: Chia của.

Tuy đồ cướp được còn chưa tỉ mỉ kiểm kê, nhưng hơn ba mươi cái túi cao hơn nửa người đặt trước mặt, cởi miệng túi, ánh vàng lóe cả mắt, bất cứ ai cũng chỉ có thể chảy nước miếng chờ phần.

Đây là tiền thuế một năm của thành Cary! Lại thêm tài sản cá nhân của Meyfa, con số rất khả quan. Cái gọi là một đêm phát tài, trúng giải độc đắc, không ngoài như thế. So với những cái này, đánh cướp địa tinh có là gì, thực sự là nhỏ nhoi.

Vấn đề là, tiền nên chia thế nào?

Chia theo đầu người?

Tổng Mặc cảm thấy mình bị thiệt.

Chia một nửa?

Tổng Mặc vẫn cảm thấy mình chịu thiệt.

Nếu Tổng Mặc quyết định chiếm phần lớn, mặt sẹo Touro và thủ hạ của hẳn khẳng định không đồng ý.

Lẽ nào, đen ăn đen?

Tổng Mặc ngẩng đầu, nhìn mặt sọ Touro, đối phương cũng đang nhìn hắn. Bốn mắt nhìn nhau, xoẹt xoẹt, tia lửa tứ tán. Xem ra, nghĩ tới biện pháp này, không chỉ có mình người họ Tổng nào đó.

Nếu đã bị nhìn thấu, thì không có gì đáng phải che giấu nữa.

Touro và bọn cướp thủ hạ của hắn giờ trọng kiếm lên, bày tư thế tấn công, ba mươi tráng hán, ba mươi thanh trọng kiếm, rất có lực uy hiếp.

Nhân thủ bên phía Tổng Mặc có một bộ nỏ, Tổng Mặc còn có thêm một cây súng ngắn K54, mở chốt bảo hiểm, nhắm vào chân Touro nả một phát. Pằng một tiếng, viên đạn làm bùn văng lên chân to.

Tổng Mặc ra vẻ thối thối hòng súng, nhượng mảy, liếc mắt, nhếch môi, giả x vô cùng giống.

Có một câu thế nào nhỉ? Đừng giả x, giả x sẽ bị sét đánh. Dù sao mình cũng từng bị sét đánh rồi, coi như đã trả phí trước, không nhân cơ hội này giả x một lần, thì thật thiệt thòi.

Y nên cảm tạ những người Sabisand này, đã cho y một cơ hội tốt! Thật là những người tốt mà!

Mọi người tại đó đều bị tiếng súng dọa sợ, người Grilan còn tốt, họ đều từng thấy Tổng Mặc vác khẩu Mauser 98 của y sử dụng trong viện phủ lãnh chủ. Người Sabisand đi theo Touro bị dọa tái mặt, thần Quang Minh tại thượng, trong tay người này lại có thể phát ra tiếng sấm và tia lửa!

Touro càng biến sắc, “Người là ma pháp sư?!”

Ma pháp sư? Tay cầm súng của Tổng Mặc hơi run lên. Cái xưng hô này khiến y nhớ tới cái kẻ thích giả gái nào đó, lừa gạt tâm linh thuần khiết của y, còn nhân cơ hội muốn giở trò lưu manh với y, lập tức hỏa thẳng ba trượng, nhảy vọt ba thước, “Người mới là ma pháp sư, cả nhà người đều là

ma pháp sư! Nếu còn dám lôi kéo ông và đám xui xẻo đó vào chung bọn, ông hiện tại sẽ phập phập người!”

Tống Mặc vừa nói ra, một giọng nói mê người đột nhiên vang lên trên đỉnh đầu mọi người, “Lãnh chủ đại nhân, ngài nói thế, thật khiến người ta thương tâm.”

Nghe âm thanh này, mặt Tống Mặc đen thui tấp lự. Ngẩng đầu lên, nhìn Rhys Myers đứng trên cành cây sau lưng mình, giơ tay lên, nhắm vào hắc bản một phát.

Như trong dự liệu, không bắn trúng.

“Thân ái, ta ngàn dặm xa xôi chạy tới tìm người, người lại đối với ta như thế sao? Ôi, tim ta vỡ nát rồi!”

Rhys vừa nói, vừa tựa lên thân cây, che ngực, mái tóc dài màu nâu bị gió thổi lên, lướt qua gương mặt yêu diễm của hắc bản, người nhìn thấy, không ai không động tâm.

Ít nhất Touro và đám thủ hạ của hắc bản, đã là hai mắt hình trái tim, không biết đêm nay là đêm nào.

Khi đang chảy nước miếng với mỹ nhân, mỹ nhân lại đột nhiên lấy trong áo choàng đen to rộng ra một thứ kỳ quái, từ cao chỉ vào hắc bản, “Vừa rồi, người định động thủ với lãnh chủ đại nhân thân ái của ta?”

“Ta...”

Không đợi Touro nói xong chữ ta, Rhys đã bóp cò súng trường, hòng súng bắn ra không phải là đạn, mà là một nhúm ánh sáng trắng. Nhúm sáng trực tiếp bùng ra giữa không, hóa thành một cái lưới to trong suốt, bao trùm Touro và thủ hạ của hắc bản, mặc bọn họ có cố sức kéo xé, cũng không thể giã thoát.

Rhys búng tay một cái, trên lưới trong suốt hiện lên phù văn màu đen, nơi đám người Touro bị lưới bao trùm liền đau đớn như bị lửa thiêu, thoáng chốc liền lăn lộn dưới đất. Càng lăn, thì lưới càng thu chặt, đau đớn bắt đầu gia tăng. Tiếng kêu thảm thiết bị phong bế trong lưới, chỉ có thể thấy những cái miệng mở lớn của họ.

Rhys nhảy xuống cành cây, gác súng lên vai, đi tới trước mặt Tống Mặc, cong lưng cầm một lọn tóc đen của Tống Mặc lên đưa tới bên môi, nhẹ hôn, “Lãnh chủ đại nhân của ta, hiện tại chúng đã hoàn toàn mặc người xử phạt.”

Tống Mặc không đập một phát đánh vắng móng vuốt của Rhys, cũng không hỏi tại sao hắn lại xuất hiện ở đây, mà chỉ vào súng trường trên vai Rhys, nói: “Vừa rồi là sao?”

“Cái này?” Rhys đưa súng trường cho Tống Mặc xem, Tống Mặc lập tức nhìn thấy hàng phù văn màu đen trên cangk gỗ của súng, dung hợp vào đường vân của gỗ, giống như trời sinh đã là như thế, “Chỉ là một pháp thuật nhỏ đơn giản. Chỉ cần cải tạo một chút.” Ngón tay trắng nõn nhẹ vuốt qua hàng phù văn, hàng phù văn lưu động như có sinh mạng, sau đó Rhys giơ súng lên, nhắm vào thân cây mới đứng vừa rồi bóp cò, thân cây to bằng hai người ôm lại bị gãy ngang ngay giữa, đổ ầm xuống đất.

Rhys giao súng cho Tống Mặc, “Thế nào, thích không?”

Tống Mặc nhìn cây to, nhìn súng trong tay, lại nhìn Rhys, rất lâu không nói. Mọi, ý nghĩa tồn tại của tên này, trừ giở trò lưu manh, chính là đả kích người khác đúng không?!

Đám người Touro đồng thời cũng thấy cảnh này, bị dọa tới ngay cả tiếng kêu thảm cũng nuốt vào cổ họng. Nếu vừa rồi thứ này đánh lên người họ, ... thần Quang Minh tại thượng, ma pháp sư quả nhiên đều là sinh vật nghịch thiên!

Lúc này, Hắc Viêm chỉ huy quân đội tấn công vương thành Sabisand
vung kiếm chém đứt cổ tướng quân Sabisand trước mặt, quay đầu nhìn phía
bắc, khí tức này, là ma tộc?

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Về Nhà

> Chiến tranh của vương quốc Obi và vương quốc Sabisand đã duy trì ba ngày, vương quốc Sabisand gặp phải thảm bại mà từ khi kiến quốc tới nay chưa từng có.

Máu tươi của người Sabisand nhuộm đỏ tường thành và mỗi con đường trong thành, người Obi tấn công vương thành, tất cả nam nhân tay cầm vũ khí đều bị giết chết. Lão nhân, nữ nhân và hài tử đều bị tập trung vào một chỗ, tiếng khóc vang lên khắp nơi, đáng mừng là, chỉ cần không phản kháng, họ sẽ không phải lo lắng tính mạng, nếu so ra, các nam nhân không may mắn như thế.

“Máu tanh và giết chóc mới có thể xây dựng trật tự mới.”

Tướng quân Heluin của vương quốc Obi dẫn binh sĩ xông vào vương cung trước tiên, ở ngoài cửa cung, bọn họ gặp phải kháng cự cứng cổ nhất.

Hắc Viêm cười trên lưng chiến mã đen, Osafei không kiên nhẫn dẫm vó, được Hắc Viêm vỗ hai cái ai ủi, cuối cùng yên tĩnh lại.

“Quốc vương Sabisand là người thế nào?” Hắc Viêm tháo mũ xuống, để mái tóc đen dài bị gió thổi, máu tanh và mùi khói lửa trong không khí khiến hắn mê say.

“Bệ hạ, hắn là một người ngoan cố vô cùng.” Một ông già mặc quan phục tể tướng của Sabisand cong lưng đứng bên cạnh, khiêm tốn cúi đầu.

“Ngoan cố sao?” Hắc Viêm nhìn ngọn lửa đột ngột bùng lên trong vương cung, lắc đầu, “Không, ta cho rằng, hắc là một người cương nghị, đáng kính. Chẳng qua, hắc đã trao lòng tin cho người không nên trao.”

Mặt ông già hiện lên chút hồ thẹn, là quý tộc truyền đời có quyền thế nhất trong vương quốc, gia tộc Mill từng có mười hai tể tướng. Ruijin Mill là thần tử hiển hách cả đời được tin tưởng nhất, là thầy của Modi III, phò trợ hai đời quốc vương chấp chính hai mươi năm, trong cung đình Sabisand, được gọi là Ruijin cuồng vọng tự đại.

Hiện tại, tất cả đã thay đổi rồi.

Vương thành Sabisand kiên cố không thể phá đã bị công chiếm, vó ngựa của người Obi đã chằng chéo trong thành, ngàn năm nay, Sabisand chưa từng thảm bại như thế.

Modi III quyết tâm kháng cự tới cùng, cho dù là chết, cũng muốn kéo người Obi cùng xuống địa ngục.

Nhưng phần lớn mọi người đều không nguyện ý đi theo quốc vương của họ. Quyền thế, địa vị, tiền tài, mỹ tửu, quá nhiều thứ khiến họ lưu luyến. Phá hủy là không thể tránh, thất bại đã thành định cục. Kết quả kháng cự tới cùng, là huyết mạch gia tộc bị trảm tận gốc. Con đường duy nhất của họ, chính là quỳ rạp dưới chân quốc vương Obi Hắc Viêm, dùng sự phản bội đáng sỉ nhục nhất, để đầu hàng hắc.

Hắc Viêm nhìn các quý tộc Sabisand quỳ rạp dưới đất, đây chính là vương quốc đối lập với mình, người Sabisand đã chinh chiến nhiều năm?

Đây chính là quan viên và quý tộc đã chấp chương vương đình Sabisand?

“Thật đáng buồn.” Người nói không phải Hắc Viêm, mà là một quan viên cung đình Obi theo hắc xuất chinh Sabisand. “Các người đã phản bội

quốc vương của mình.”

Các quý tộc không mở miệng tranh biện, ngay cả Ruijin ngang tàng hống hách cũng vậy.

Nếu đã bị ấn dấu kẻ phản bội, thì còn có gì không thể nhẫn nhịn? Thái độ này, chính là câu nói ‘lợn chết không sợ nước sôi’.

Modi III quyết tâm kháng cự tới cùng bị mọi người phản bội, không có một đại thần nào đứng sau lưng hắn, khi một binh sĩ trung thành cuối cùng ngã xuống dưới kiếm của người Obi trước vương cung, hy vọng cuối cùng của Modi III đã bị hủy diệt. Hắn giống như mỗi quân chủ cuối đời khác, đốt cháy vương cung của mình, tặng cho hỏa thần, cũng không muốn để vương cung của mình lại cho người Obi dẫm đạp.

Hắc Viêm không để ý sự ngăn cản của những người khác, bước vào vương cung Sabisand đã bùng bùng ngọn lửa. Trong ngọn lửa nóng rực ngập trời, quốc vương sắp bị ngọn lửa nuốt chửng, trước khi chết đã đưa ra lời nguyện rửa ác độc nhất cho kẻ phản bội hắn: “Người phản bội Sabisand, sau khi chết linh hồn vĩnh viễn không thể an nghỉ, sẽ hóa thành tử linh, bị thể nhân oán hận, sỉ vả, sợ hãi.”

Hắc Viêm đứng đối diện Modi III, ngọn lửa đáng sợ cháy xung quanh hắn, nhưng căn bản không thể tổn thương hắn.

Áo giáp màu đen tuyền được ánh lửa chiếu sáng, giống như ánh sáng thần lưu lại thế gian.

“Người là một vương giả chân chính.” Hắc Viêm nhìn quốc vương Sabisand bị ngọn lửa bao quanh, giờ thanh kiếm vương giả lên, thể hiện kính ý của vương giả đối với Modi III. “Người là kẻ địch đáng tôn kính.”

Quốc vương Sabisand Modi III, trên mặt xuất hiện một nụ cười, trước khi linh hồn bị hỏa thần mang đi, hắn giống như nhìn thấy một con cự long

màu đen, mở rộng đôi cánh cực đại của mình, tiếng gầm cao vút vang vọng cả vương cung Sabisand.

Modi III ngã xuống, Hắc Viêm quay người rời khỏi vương cung.

Ngoài cửa cung, người Obi trung thành theo hăn, người Sabisand bị máu và lửa chinh phục, đều ngã dưới chân hăn.

Kỷ nguyên đại lục Quang Minh ngày 26 tháng 11 năm 1138, chiến tranh kéo dài ngàn năm giữa vương quốc Obi và vương quốc Sabisand, đã đặt dấu chấm hết.

Để vương cuối cùng của Sabisand, Modi III, được tổ chức tang lễ long trọng nhất an táng trong phần mộ hoàng thất, các quý tộc đầu hàng Hắc Viêm, tuy bảo vệ được tính mạng, nhưng lại bị trục xuất khỏi cung đình vĩnh viễn.

Kỷ nguyên đại lục Quang Minh ngày cuối cùng của tháng 11 năm 1138, quốc vương Hắc Viêm của Obi, đội lên vương miện Sabisand tại vương thành Sabisand đã bị chinh phục.

Bắt đầu từ hôm nay, hăn sẽ có quốc thổ khổng lồ nhất đại lục, chiến sĩ dũng mãnh nhất, đất đai phì nhiêu nhất.

Hăn đã sắp trở thành, vương của Obi và Sabisand, vương trong vương.

Tất cả tạm thời đều không có liên quan tới Tổng Mặc.

Trước khi vương cung Sabisand trở thành ngọn đuốc, Tổng Mặc dẫn người Grilan và đám người Rode ‘tự nguyện’ tuyên thệ hiếu trung với y, trở về quân đội của Saivans.

Chiến lợi phẩm giành được ở Cary, được an bài thỏa đáng ở một nơi ẩn mật, Johnson dẫn theo mấy người Grilan trung thành, cùng hai tu sĩ ở lại đó

canh gác, chuẩn bị đợi khi đại quân Obi trở về, lại lấy ra.

Quân đội Saivans sẽ không cùng trở về vương thành Obi với đại quân, thực tế đa số tổng đốc đều lục tục rời khỏi sau khi tham gia diễn lễ đăng cơ của quốc vương, trở về lãnh địa của mình, mang theo chiến lợi phẩm lần này, vui vẻ trở về qua năm mới.

Còn về tổng kết sau chiến gì đó, người Obi không có truyền thống này.

Vì thế Tổng Mặc mới có gan trở lại, cũng nhất định phải trở lại. Y và thủ hạ của Touro cộng lại cũng mới có năm mươi mấy người, muốn mang nhiều kim tệ và châu báu như thế trở về Grilan xa ngàn dặm, căn bản là chuyện không thể. Bọn họ không phải địa tinh, không cách nào huênh hoang buôn lậu vượt biên.

Còn về Rhys Myers... Tổng Mặc chọn bỏ lơ hẳn.

Không thể không thừa nhận, có lúc, sự ngưỡng mộ ghen tỵ của nam nhân, cũng rất kinh người.

Nhưng, thái độ làm lơ này không kéo dài được quá lâu, Rhys Myers biết, Tổng Mặc cũng biết. Là một lãnh chủ hợp cách và kẻ cướp thành công, có lúc, nhất định phải học thỏa hiệp.

Chỉ là bị bức thỏa hiệp thực sự là chuyện không đáng cao hứng chút nào, giống như lúc ở vương cung Obi bị Hắc Viêm ‘cướp mất’ mấy ngàn kim tệ... còn có tinh linh chạy vào phòng ngủ cướp mất kim tệ của y... quả nhiên, dù có tướng mạo đẹp cỡ nào, cũng không phải là người tốt!

Thế là, thẩm mỹ quan của Tổng Mặc trong thoáng chốc đã thăng hoa. Thăng hoa tới khi y thấy một tráng hán mặt đầy thịt, diện mạo dữ tợn đi tới, không khỏi dựng ngón cái lên khen ngợi một câu: “Huynh đài, người thật sự là ngọc thụ lâm phong, anh tuấn soái khí!”

Đại hán chờ người hai giây, ném chiến lợi phẩm mình đạt được trong chiến dịch Sabisand lần này, trừng mắt tức giận, mũi phì phì, giờ kiếm lên muốn chém Tống Mặc!

Đánh người không đánh mặt, chửi người không chửi khuyết điểm.

Tống Mặc nói xú nam là anh tuấn, tương đương trực tiếp sát muối vào lòng tráng hán, sau đó lại rắc một lớp tiêu, một lớp hoa tiêu lên, cuối cùng là sát chút bột ớt cho đủ vị, kết quả tuyệt đối là cực tốt!

Tráng hán cực kỳ phần nộ.

Mọi, xem hán thật sự là đầu óc ngu si tứ chi phát triển sao, không nghe ra là đang chế nhạo hán sao?!

Tống Mặc muốn khóc, y thật sự đang khen hán, còn thật hơn trên châu nữa!

Tống Mặc bị truy sát chạy vòng quanh quân đội hành tỉnh tây bắc ba vòng, cuối cùng chạy không nổi nữa, mắt thấy sắp bị tráng hán chém thành hai nửa, Rhys Myers đột nhiên từ trời giáng xuống, một cây trường cung màu đen cản thanh kiếm tráng hán, cánh tay vung lên, tráng hán giống như con diều bị gió thổi bay...

Tư thế đó, tuyệt đối là đẹp trai, khốc tàn nhẫn, khiến Tống Mặc lại lần nữa bị đả kích trầm trọng.

Cùng là nam nhân, sao cách biệt lại lớn như thế chứ?

Rhys kéo Tống Mặc lên, ghé vào tai Tống Mặc thấp giọng nói: “Thân ái, tại sao người không khen ta chứ? Nếu những lời này là nói với ta, ta sẽ càng đối đãi người dịu dàng hơn.” Nói xong, nhẹ thổi vào tai Tống Mặc.

Da gà da vịt lập tức nổi dậy người Tống Mặc, tên này, không giở trò lưu manh với y thì sẽ chết sao? Sẽ chết sao?!

Nhưng nhớ tới khẩu súng trường đã được mình cất đi, Tống Mặc siết chặt nắm tay, cắn chặt răng, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, tiểu gia nhin!

Tuy không được chia chiến lợi phẩm của Cary, Saivans cũng thu hoạch phong phú trong vương thành Sabisand. Vương cung bị thiêu rụi, quốc vương chết rồi, nhưng những đại quý tộc kia không phải vẫn còn sao?

Kinh nghiệm cho Saivans biết, những quý tộc truyền đời kế thừa ngàn năm này, ai không giàu chầy mỡ? Tuyệt đối là đối tượng hạ thủ tốt nhất. Hiên nhiên, người thông minh không phải chỉ có mình Saivans.

Thế là, trong mấy ngày ngắn ngủi, phủ đệ quý tộc tại vương thành Saivans gặp phải nhiều lần ‘viếng thăm’, kim tệ và bảo thạch, lương thực, bị từng xe chuyển đi, những lão gia quý tộc tác oai tác quái ngày xưa, chỉ có thể cong lưng mỉm cười đưa những kẻ đến viếng này đi.

Người Obi dám làm thế, tuyệt đối không phải không có nguyên nhân. Nói cho cùng, quốc vương Obi, cũng đã trở thành quốc vương Saivans, đã mang tới lý do tốt cho họ. Hẳn không cùng các tướng quân thủ hạ đi thăm viếng quý tộc, biểu đạt mình là người tốt yêu thích hòa bình, mà ở lại trong vương thành tập hợp lãnh chủ các nơi của Sabisand lại, tuyên bố muốn dẫn bọn họ tới thủ đô vương thành Obi để du lịch ba ngày miễn phí, còn về sau khi du lịch chờ đợi họ là đoạn đầu đài, ngôi nhà lao, hay về nhà ăn tết, thì phải xem số lượng kim tệ mà thân nhân của họ đưa tới.

Sau khi Tống Mặc biết hành động của Hắc Viêm, lập tức nói: “Quá bỉ ổi, quá vô sỉ! Thân là quốc vương một nước, sao có thể làm ra chuyện như vậy!”

Nói được một nửa, thì thấy Saivans ngồi đối diện mắt thẳng băng dòm mình chăm chăm, đáng điệu muốn nói lại thôi. “Tổng đốc đại nhân, tại sao người lại nhìn ta như thế?”

“Lẽ nào người không cảm thấy, hành động của bệ hạ, nghe rất quen thuộc, vô cùng quen thuộc...”

Có thể không quen thuộc sao, Tổng Mặc trước kia không phải làm như thế sao?

Khác ở chỗ, Tổng Mặc bắt là ‘tranh’, quốc vương bệ hạ thực lực hùng hậu, hẳn trực tiếp bắt người.

Thời gian mấy ngày trôi qua rất nhanh, tham gia xong diễn lễ đăng cơ ‘đơn giản’ của quốc vương, Tổng Mặc và Saivans thương lượng, muốn nhanh chóng lên đường trở về.

Nhiều kim tệ và châu báu như thế, Tổng Mặc thực sự không yên tâm. Chỉ có về tới Grilan, y mới có thể hết lo lắng.

Saivans cũng muốn về sớm. Chuyện buôn bán tiểu x thư thực sự quá tốt, giá cũng như Tổng Mặc nói, liên tục tăng cao, hiện tại đã tăng tới một ngàn năm trăm đồng kim tệ, nhưng cung không đủ đáp ứng cầu, đơn đặt hàng đã sếp tới tháng ba năm sau. Saivans đã có thể thấy trước cảnh tượng mê người mình đếm tiền tới rút gân rồi.

Tiền đề là, Tổng Mặc và những thủ hạ địa tinh của y, có thể bảo đảm chất lượng hàng hóa.

Hai người gần như không hẹn mà nên, ngày thứ hai sau khi diễn lễ đăng cơ hoàn tất, Saivans thỉnh ý quốc vương bệ hạ, rồi dẫn quân đội của hành tỉnh tây bắc rời khỏi Sabisand. Cùng rời khỏi còn có tổng đốc của ba hành tỉnh khác, lãnh địa của họ đều ở biên cảnh vương quốc Obi, sớm về, có thể tránh khỏi thời tiết tệ nhất của hàn đông.

Hắc Viêm cười trên lưng chiến mã Osafei, nhìn quân đội của bốn tổng đốc đi xa. Trước khi đi, tất cả quân đội đều tiếp nhận quốc vương kiểm duyệt. Khi quân đội của hành tỉnh tây bắc đi qua, chân mảy Hắc Viêm rõ ràng nhú lại, Osafei tựa hồ cũng trở nên nóng nảy.

Hắc Viêm vỗ Osafei.

Không ngờ là hành tỉnh tây bắc? Không, Saivans không dám làm ra chuyện này, che giấu ma tộc, sẽ chịu hình phạt nghiêm khắc nhất, vậy thì, là ai? Hắc Viêm muốn tìm cái tên ma tộc khiến người chán ghét kia trốn ở đâu. Sau đó, hắn nhìn thấy Tống Mặc.

Một nhân loại dám ôm đùi hắn, đòi kim tệ với hắn.

Đôi mắt vàng của quốc vương, chậm rãi híp lại, là y sao?

Lúc này, khí tức ma tộc đó lại biến mất một cách thần kỳ, ánh mắt Hắc Viêm nhìn Tống Mặc trở nên càng thêm phức tạp.

Rhys đi bên cạnh Tống Mặc, kéo rèm mũ trùm, đôi môi đỏ tươi cong lên độ cong mê hoặc. Thì ra, thật sự là rỗng, nhưng, cho dù là rỗng, cũng không thể cướp đồ của hắn.

Tống Mặc tự nhiên cũng nhìn thấy Hắc Viêm, cảm giác bị một con rồng nhìn chăm chăm, thực sự không tốt đẹp gì. Quay sang nhe răng nhìn Hắc Viêm, tiểu gia hiện tại tâm tình tốt, không tính toán với người!

Chỉ là Tống Mặc đang vui vẻ đợi về nhà đếm tiền, không hề biết, trong nhà còn có một kinh hỉ lớn hơn đang chờ đợi y.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 44

“Lãng Mạn” Trong Tuyệt

> Hắc Viêm nhìn quân đội hành tỉnh tây bắc đi xa, thấp giọng nói:
“Grilan...”

“Bệ hạ?”

“Tể tướng, có chuyện cần người làm.”

“Lời của ngài chính là mệnh lệnh, bệ hạ!”

Hắc Viêm quay đầu ngựa, hẳn nhất định phải làm rõ chuyện này, đại lục Quang Minh, không phải là nơi ma tộc có thể ở!

Quân đội hành tỉnh tây bắc trên đường trở về, Tống Mặc dẫn người rời khỏi nửa ngày, khi trở về, ngựa thồ người vác thêm hơn ba mươi cái túi đầy căng.

Con ngựa thân cao chân dài Saivans tặng cho Tống Mặc, chiến mã Sabisand huyết thống quý tộc, đều bị xem thành ngựa thồ sử dụng.

Dù sao thồ người cũng là thồ, thồ kim tệ cũng là thồ, có gì khác biệt? Huống hồ thân phận những chiến mã này đều là ‘tù binh’, tù binh thì không có chỗ nói này nói nọ.

Thế là, mười đại mã cao to tung hoành trên chiến trường, trở thành tiểu đệ vác bao dưới tay lãnh chủ nghèo khổ. Có hai chiến mã cố gắng phản kháng, kiên quyết không hợp tác. Tống Mặc một không đánh, hai không

măng, chỉ dùng túi có thông khí cột miệng chiến mã lại, treo một bó cỏ xanh trước đầu ngựa, trong cỏ xanh còn cột một củ cà rốt. Không nghe lời, thì không cho ăn! Treo cho dòm!

Chiến mã nóng nảy dậm chân, nhưng dậm cũng vô dụng. Tổng Mặc nên làm gì thì vẫn làm đó, còn cố ý kéo mấy chiến mã nghe lời tới trước mặt mấy con gậy sừ, chải lông cho chúng nó, cho chúng nó ăn kẹo.

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, không chỉ người có thể tuấn kiệt, ngựa cũng có thể.

Hai ngày sau, mấy con gậy sừ đã thành thật rồi. Từ trình tiết liệt nữ biến thành loli ngoan để đẩy ngã, người họ Tổng nào đó rất vừa lòng.

May là đại lục Quang Minh không có pháp luật bảo vệ động vật, nếu không, Tổng Mặc nhất định bị bắt nhốt mấy tháng rồi.

Tội danh: Ngược đãi tinh thần ngựa.

Những người khác thấy kết quả này, đều học theo. Chiến lợi phẩm Saivans đạt được ở Sabisand, có một phần lớn là chiến mã. Hành tinh tây bắc không thiếu tiền, là hành tinh biên giới, tác dụng của chiến mã lớn hơn. Ngạc nổi những chiến mã Sabisand này tính cách không tốt lắm, hơn ba trăm con chiến mã, chỉ thuần phục được không tới một trăm con. Vì thế, Saivans mới hào phóng như vậy, trực tiếp cho Tổng Mặc mười con.

Hiện tại, có biện pháp bỏ đói thuần ngựa của Tổng Mặc, các kỵ sĩ không cần phải tiếp tục quất roi, vừa la hét vừa đợi bị hất ngã nữa. Chỉ cần chuẩn bị một cái bao, một bó cỏ xanh là vạn sự đại cát.

Đương nhiên, phương pháp này không phải đều có tác dụng với tất cả chiến mã Sabisand, khi thật sự gặp con ương ngạnh tới cùng, có treo kẹo cũng vô dụng.

Vừa hay có mười con chiến mã là phần tử ngoan cố này, không có kỵ sĩ nào nguyện ý tiếp quản chúng.

Tổng Mặc liền mua chúng, chuẩn bị dẫn về Grilan, khai trai cho các lãnh dân.

“Người thật sự định làm vậy?”

“Đương nhiên.” Tổng Mặc vỗ một túi vàng vào mặt Saivans, “Đủ chưa?”

Saivans nhìn Tổng Mặc mấy giây, lại nhìn kim tệ trong túi, hẳn có thể nói, theo giá thị trường, chút kim tệ này, ngay cả nửa con chiến mã cũng không mua được không? Khỏi cần nói là chiến mã Sabisand.

“Thế nào, nhiều hả?” Tổng Mặc thấy Saivans không nói, tức tiếp lấy ra mười mấy đồng trong túi, “Biết người không tiện thu tiền của ta, mọi người đã rành nhau quá rồi. Nhưng, huynh đệ ruột còn tính toán rõ ràng mà, nên đưa thì vẫn phải đưa, đừng khách khí. Cứ lấy đi. Ta luôn rất trượng nghĩa, không cần cảm động quá.”

Saivans nhìn số kim tệ còn lại trong túi, nếu đổ ra đếm, đảm bảo không tới hai mươi đồng.

Da mặt Tổng Mặc Grilan này rớt cuống dầy cỡ nào, hẳn đã có nhận thức hoàn toàn mới.

Cuối cùng, Tổng Mặc với giá hữu nghị mười tám đồng kim tệ, mua mười sáu con chiến mã Sabisand còn lại trong tay Saivans, dắt vào trong đội ngũ của mình. Nói cũng kỳ quái, mấy con chiến mã tính nóng như lửa, bị các kỵ sĩ quát roi, cột cỏ, cũng vẫn hất chân sau, vào tay Tổng Mặc rồi, không tới một ngày, đã ngoan như tiểu bạch thỏ.

Mấy kỵ sĩ bị hất ngã đặc biệt tới hỏi Tổng Mặc, Tổng Mặc nghe rằng: “Vấn đề nhân phẩm.”

“...”

Vấn đề nhân phẩm?

Các kỵ sĩ quay mặt nhìn nhau, đây chính là ngựa ác cần người xấu trị sao? Có phải nó đã nói rõ, so với Tổng Mặc Grilan, họ vẫn là người cao thượng, người chân thành, người đã thoát ly hứng thú cấp thấp?

Nghĩ thế, các kỵ sĩ liền cân bằng.

Nhìn các kỵ sĩ vẻ mặt lằng lằng, một bộ vui vẻ, Tổng Mặc không hiểu.

Bị nói là nhân phẩm có vấn đề, mà lại cảm thấy cao hứng như thế? Những tên này khi bị hất xuống ngựa, khẳng định mặt đã chạm đất trước.

Trên thực tế, công lao thuần phục mười sáu con chiến mã này, phải tính lên người Rhys. Hắn chỉ cần đi một vòng trước mặt đám ngựa, vuốt tóc, hết sức là lời địa mắt cười, mười sáu con hán tử cứng và cô nương thép, lập tức đều quy. Không phải chỉ là thờ túi sao? Không sao, tới đi, có bao nhiêu chúng thờ bấy nhiêu! Trọng giáp kỵ binh còn có thể thờ, mấy túi kim tệ, hoàn toàn là chuyện nhỏ!

Biểu hiện của chúng hiện tại, khiến Tổng Mặc cũng không nhẫn tâm hạ thủ động dao.

“Johnson, bọn chúng hiện tại, nếu đâm dao trắng vào rút dao đỏ ra thì ta thật sự không thể hạ thủ được!”

“Cho nên?” Không ăn thịt?

“Cho nên, sau khi trở về, sẽ do người và Jason cầm dao.”

“...”

Tuyết lớn tới bất ngờ làm giảm tốc độ trở về. Thịnh thoảng có người sinh bệnh ngã xuống, Harold và ba tu sĩ, hiện tại trở thành người được hoan nghênh nhất trong đội ngũ.

Tổng Mặc cười trên ngựa, tay cầm dây cương bị đông cứng đờ, hơi thở ra cũng biến thành sương trắng, chân mày đều đọng một lớp băng.

Tuyết lớn như thế, không biết trong nhà hiện tại ra sao rồi?

Tuy người Grilan năm nay không cần lo lắng rầu rĩ vì lương thực nữa, nhưng đa số nhà ở của lãnh dân, trong mắt Tổng Mặc đều thuộc dạng công trình bã đậu, gặp tuyết lớn thế này, tám chín phần sẽ gặp vấn đề.

“Thời tiết đáng chết này!”

Rhys Myers đi tới cạnh Tổng Mặc, hắn không cười ngựa, áo trùm đen toàn thân rõ ràng hơi đơn bạc. Quanh thân lại giống như có một màn chắn trong suốt, ngăn cản hoa tuyết phát phối, đi vào trong tuyết, mà đôi ủng đen vẫn sạch sẽ.

“Lại là ma pháp?”

Tổng Mặc kéo khăn cột quanh miệng xuống, hiếm khi chủ động nói chuyện với Rhys.

“Chỉ là một pháp thuật nhỏ.” Rhys ngẩng đầu cười nhìn Tổng Mặc, thấy Tổng Mặc bị đông tái nhợt, liền gác tay lên lưng ngựa, nhảy vọt lên ngồi sau lưng Tổng Mặc.

“Người...”

“Đừng tức giận.” Rhys ôm Tổng Mặc từ sau lưng, cánh tay trắng nõn thay Tổng Mặc cầm dây cương, dùng áo trùm của mình bọc Tổng Mặc vào

lòng, “Cứ coi như lãnh chủ đại nhân đại phát thiện tâm một lần, chờ ta một đoạn thế nào?”

Tống Mặc hơi cử động môi, cuối cùng không nói gì.

Y không phải không biết tốt xấu, cho dù y cực kỳ không thích thú gì Rhys, nhưng hiện tại hẳn quả thật đang giúp mình. Được áo trùm trông đơn bạc đó bao lấy, y lập tức trở nên ấm áp.

“Người không cần phải vì mặt mũi của ta mà nói thế.” Tống Mặc cũng luồn tay vào trong áo chùng, thoải mái tựa lên người Rhys, “Tuy ta vẫn muốn dùng súng bắn bể đầu người, nhưng, một tiếng cảm tạ, ta vẫn biết nói.”

“Vậy sao?” Rhys nhếch môi, ghé vào tai Tống Mặc, “Nếu ta nói, cách cảm tạ mà ta muốn, là người hôn ta một cái, người sẽ làm thế nào?”

“Thế nào?” Một cây súng kiểu K54 chỉ vào cằm Rhys, “Đáp án này, vừa lòng chứ?”

“... Ta có thể nói không vừa lòng không?”

“Tùy người. Nhưng đáp án đều như nhau.”

“Được rồi.” Rhys lặng lẽ một lát, đột nhiên lại cười, “Ta phát hiện, ta thật sự thích người rồi.”

“Ta phát hiện, người một ngày không giở trò lưu manh thì toàn thân không thoải mái đúng không? Cẩn thận ta thật sự bắn người, không nổ đứt đầu, thì cũng bắn rớt mấy cái răng cửa của người!”

“Ha ha...”

Ngực Rhys vì tiếng cười mà không ngừng lay động, Tống Mặc cảm thấy có hơi không thoải mái, nghĩ lại, bỏ đi, chịu đựng vậy. Trời tuyết giá

lạnh, muốn tìm một lò sưởi hơi người miễn phí như thế, thực sự là quá khó.

Johnson và đám người Harold đi sau lưng Tống Mặc, đều là những người đã chứng kiến tại chỗ Rhys ôm Tống Mặc nói “đêm đó”. Tuy lãnh chủ đại nhân then quá hóa giận đã nhốt hẳn vào địa lao, nhưng theo như tình hình hiện tại, đêm thần bí đó, có lẽ thật sự là rất đáng nghiên cứu...

Đây chính là yêu trong lòng miệng lại chọi nhau? Lãng mạn trong trời tuyết giá lạnh?

Không biết tại sao, Johnson và đám người Harold nghĩ tới đây, đột nhiên cảm thấy càng lạnh.

Do thời tiết ác liệt, thời gian đội ngũ trở về gần như gấp đôi lúc đi.

Khi nhìn thấy cánh rừng Phi Thúy rậm rạp xa xa, bất luận là các đại binh hành tinh tây bắc, hay là người Grilan, đều bắt đầu lớn tiếng hoan hô.

Cuối cùng cũng sắp tới nhà, thật không dễ, thật không dễ mà.

Đám người Touro cùng Tống Mặc trở về, thì không vui vẻ gì nổi.

Suốt đường đi, bị bức ép, bị nô dịch, lúc nào cũng trải qua trong lo lắng, Touro muốn dẫn huynh đệ bỏ trốn giữa đường, nhưng luôn có thể nhìn thấy gương mặt yêu diễm đó cười với mình mỗi khi quay đầu.

Lúc đó sao hẳn lại bị gương mặt thế này làm mê mẩn?

Tên này nào phải thiên sứ mỹ lệ, căn bản chính là ma quỷ tới từ địa ngục!

Nhìn Tống Mặc cùng cười chung một con ngựa với Rhys Myers, Touro thật sự hối hận. Lúc đó sao hẳn lại bị quỷ mê mất tâm, quyết định ‘làm ăn lớn’ với cái tên mặt ngoài thuần lương, nội tâm gian xảo này? Làm ăn xong, sao còn nghĩ không thông muốn giở trò đen ăn đen làm chi?

Hiện tại thì tốt rồi, không chỉ không lấy được kim tệ, mà người cũng bị gô cổ...

Các huynh đệ, Touro ta thật có lỗi với các người... đến hang ổ của người ta rồi, muốn chạy càng khó khăn a...

Touro càng nghĩ càng bi thúc, nhất thời quá mức bi thương, hai hàng lệ nam nhi chảy ra. Một cơn gió lạnh thổi tới, nước mắt chưa kịp rơi xuống, đã đông cứng ở khóe mắt.

Nam nhân mặt sẹo trông không giống người tốt chút nào, nhưng ở khóe mắt lại đeo hai giọt lệ châu lóng lánh, êm dịu, trong suốt, hiệu quả thị giác này, người bình thường không thể tưởng tượng ra.

Tống Mặc nhìn thấy, lại lần nữa cảm thán. “Touro, cho dù người có cao hứng, cũng không cần khóc chứ. Lẽ nào người không biết thời tiết quý này, ngay cả hơi thở cũng bị đóng băng sao? Còn dám khóc, không sợ mắt bị đông cứng sao? Có thể thấy vấn đề trí thông minh của người khiến người lo lắng cỡ nào.”

Touro muốn phản bác, kết quả quá kích động, miệng mở hơi lớn, một cơn gió lạnh trực tiếp thổi vào miệng, hắt lập tức nói không ra tiếng.

“May là người theo ta, nếu không, người và đám huynh đệ của người, làm sao sống nổi qua ngày.”

Touro: “...”

“Sao không nói chuyện?”

Touro: “...”

Tống Mặc ghé lại ngó ngó, lập tức quay đầu, “Harold, tới giúp chút đi, Touro bị đông lưỡi rồi!”

Harold: “Tối đây, lãnh chủ đại nhân.Ồ! Thật sự bị đông! Mora, Jack, Dorsha, lại xem này, người này để lưỡi bị đóng băng rồi!”

Touro: “...”

Harold vừa la lên, không chỉ ba tu sĩ tới xem, mà người cảm thấy hiếu kỳ, ba tầng trong ba tầng ngoài vây lấy Touro chặt kín. Có thể thấy, thói quen tốt đẹp vây coi, không chỉ thịnh hành ở địa cầu.

Sau khi vây xem Touro, đội ngũ tiếp tục đi, mọi người một lòng muốn về nhà, không tự giác đi nhanh hơn, sau trưa liền tới rìa rừng Phỉ Thúy. Saivans và Tống Mặc hẹn lần gặp mặt sau, rồi hai đội ngũ tách ra. Các đại binh quay đầu ngựa, đi về hành tỉnh tây bắc, đám người Tống Mặc thì đi hướng ngược lại. Nhưng khi tới biên giới Grilan, Tống Mặc liền ngăn ra.

Đây còn là lãnh địa của y không?

Chỉ thấy một bức tường đất được xây cao trên hai mét, kéo dài mấy chục mét, sừng sững ở biên giới lãnh địa.

Tống Mặc chớp chớp mắt, y xác định mình không đi lầm chỗ, nhưng bức tường này là sao? Lẽ nào, có người nhân lúc y không ở đây, đã cướp ổ của y?

Bà nó! Là ai?! Ông muốn dẫn huynh đệ diệt toàn gia hân!

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Gà Trống Gallia

> (*Gà trống Gallia: Ý chỉ nước Pháp, Gallia là cách gọi nước Pháp thời trung cổ, gà trống Gallia là tượng trưng cho ý chí cách mạng của nhân dân nước Pháp thời bấy giờ)

“Rhys, khi người đi, bức tường này đã có chưa?”

“Ta không đi trên mặt đất, vấn đề này, không cách nào trả lời người.”

“...”

Đây là đang khoe khoang sao? Chắc chắn là đang khoe khoang rồi?! Trước đường 11 bày trực thăng tư nhân của mình ra, không biết sẽ khiến người ta ghen tỵ ngưỡng mộ, muốn ném bom vào nó sao?!

Cố sức áp chế xúc động muốn cho tên này một phát, Tống Mặc dẫn năm mươi mấy thủ hạ đi vòng hai vòng quanh tường cao, thế nhưng không tìm ra lối vào! Rốt cuộc là chuyện gì đây?

“Johnson, người thấy sao?”

“Lãnh chủ đại nhân, muốn tôi nói thật sao?”

“Phí lời!”

“Tôi không biết.”

“... Người thật thành thật.”

“Cảm tạ ngài khen ngợi.”

“...”

Khi Tống Mặc đang bó tay không biết làm sao, trong tường vôi đột nhiên truyền tới tiếng vang, tiếp theo, một cái thang cao được gác lên tường vôi, lão quản gia đầu đầy tóc bạc từ trên đó nhìn xuống đám người đang đi vòng bên tường vôi.

“Lãnh chủ đại nhân, ngài trở về rồi sao?”

“Quản gia, là ta. Chuyện gì thế này?”

“Một lời khó nói rõ.” Lão quản gia John thở dài, “Ngài vào trước đi đã rồi nói sau.”

Thì ra, trên tường vôi không phải không có cửa, mà là được che giấu rất tốt.

Chất liệu bên ngoài cửa không khác gì tường vôi, độ dày thì lại chỉ bằng một nửa mặt tường, khi đi vào rồi mới có thể thấy được kết cấu gỗ và thép bên trong cửa lớn, nhìn từ bên ngoài căn bản không thể nào phân biệt được ra đâu là cửa, đâu là tường. Nếu không phải Tống Mặc cho rằng bức tường này là kiến trúc phạm pháp chưa được mình phê chuẩn, có lẽ sẽ khen ngợi một tiếng. Nhưng hiện tại y không rảnh như vậy, khi đi vào tường vôi, nhìn thấy lãnh địa của mình, y lập tức trừng to mắt.

Tuyết trắng xóa phủ kín cả lãnh địa, nhà tranh đã không còn thấy bóng dáng. Kiến trúc chói mắt nhất là phủ lãnh chủ cao to sừng sững ở giữa lãnh địa của y, và hai lò nung bốc khói đen xa xa.

Trừ nó ra, một vùng phẳng phui, cái gì cũng không có!

“Quản gia?”

Chắc không phải chỉ mới mấy trận tuyết, đã đè sụp ‘dân cư’ rồi chứ?
Nếu nhà sụp, thì người đâu?

“Quản gia?”

Gọi hai tiếng rồi mà cũng không được đáp lại, Tống Mặc quay đầu, thì thấy lão quản gia John đã bổ nhào lên hơn ba mươi cái túi do mình mang về, hai mắt tỏa kim quang, hoàn toàn chìm vào trạng thái vong ngã.

“Quản gia!”

“A? Vâng, lãnh chủ đại nhân!”

Trán Tống Mặc nổi gân xanh, chỉ lãnh địa của mình, “Ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?! Nhà cửa đâu? Người đâu!”

“Cái này, nói ra thì rất dài.”

“Vậy thì nói ngắn gọn. ’

“Nhà đều bị dỡ rồi, người thì ngủ dưới đất.”

“Gì?!” Ngủ dưới đất?! Tống Mặc trợn to mắt.

Lão John vội giải thích: “Không phải như ngài nghĩ, mọi người hiện tại đều sống ở dưới đất.”

Tống Mặc lau mồ hôi lạnh, người sống dưới đất thì không có gì, những căn nhà tranh kia quả thật khó chống nổi mùa đông. Nhưng, tường vây này thì giải thích thế nào? Nếu y không nhìn lầm, trên tường vây còn có mấy gai nhọn sắc bén! Chuyện này tuyệt đối không thoát được liên hệ với một vài người nào đó trong lãnh địa.

“Đều là do địa tình và chu nho liên hợp với một người ngoài làm! Quản gia trung thành như nhất của ngài hoàn toàn vô tội!”

“...”

“Cụ thể thì ngài nên về phủ lãnh chủ trước đã, đối mặt hỏi một chút đi.”

Đối mặt hỏi một chút?

Tống Mặc vuốt cằm, nghe ý của lão John, chuyện không tệ hại như trong tưởng tượng của y. Ít nhất, cái tên muốn diên đảo chính quyền của y, chắc là không có tồn tại.

Nghĩ tới đây, mây đen phủ trên đầu Tống Mặc lập tức tan đi không ít.

Đáng tiếc là, tâm tình này, không duy trì được bao lâu.

Đứng trước phủ lãnh chủ, nhìn thấy thực vật màu xanh mọc đầy tường bên ngoài, Tống Mặc lại lần nữa dờ người. Ngẩng đầu ngó, bầu trời âm u vẫn còn đang đổ tuyết. Cúi đầu ngó, búp hoa trên thực vật dây leo kia đã sắp nở rộ. Ai có thể cho y biết, cái này lại là sao nữa đây?

“Lãnh chủ đại nhân, đây là tinh linh làm!”

Tinh linh?!

“Tinh linh nào?”

“Cái tên bị ngài lột y phục lại lột quần, ôm chặt không buông.”

Có cần hình dung tỉ mỉ như thế không?

“Cũng là vì muốn ngài nhanh chóng nghĩ ra thôi.”

Tống Mặc: “...”

Rhys vẫn luôn đứng bên cạnh Tống Mặc, làm người tàng hình, đột nhiên bước tới một bước, cúi đầu nói vào tai Tống Mặc: “Thân ái, nhiệt tình của người lại không phải dành cho ta, mà là đối với một tinh linh thích tự thanh cao, khiến người chán ghét, ta thật thương tâm.”

Tống Mặc đẩy đầu Rhys ra, “VẬY người liền trốn vào góc tường thương tâm vẽ vòng đi, nếu không thì trồng nấm cũng được. Ông đang bận, không rảnh để ý người.”

Những tên không biết chữ chết viết thế nào này, lại nhân cơ hội y không ở đây, ‘động tay động chân’ với lãnh địa của y! Không biết địa bàn và bà xã của người khác đều không thể tùy tiện chạm vào sao? Thật cho rằng y là con mèo không có miệng Hello Kitty đó sao?!

Sầm mặt bước vào phủ lãnh chủ, hạ nhân và thị nữ đều đã đợi ở đại thính, sau khi Tống Mặc mang một thân bông tuyết và hơi lạnh bước vào, lập tức cong người hành lễ, đồng thanh hô lớn: “Chủ nhân, hoan nghênh trở về!”

Tống Mặc hơi dừng chân một chút, sống tại Grilan gần một năm, y vẫn là lần đầu tiên gặp trận thế này.

Nhìn các cô nương trẻ tuổi sắp thành hàng, mặc trang phục nữ bộc, nuôi một đôi tiểu bạch thỏ mê người, nhìn ngang thành núi dọc thành lĩnh, cong lưng cúi người, cao thấp nhấp nhô, núi liền núi, Tống Mặc liền nhớ tới một ca khúc nhi đồng, thỏ con ngoan ngoãn, mở cửa ra nào, mau mở cửa ra...

Không được, quả thật là dơ bẩn, quá dung tục!

Ghé vào tai quản gia, thấp giọng nói: “Quản gia, đây là ông an bài?”

“Không, đây là một quý tộc xin ngài che chở kiến nghị.”

“Quý tộc?”

“Đúng.” Lão John ngừng một chút, vẻ mặt vi diệu hỏi: “Lãnh chủ đại nhân, ngài vừa lòng chứ?”

“Muốn ta nói thế nào đây? Chủ nghĩa hình thức, là không thể chấp nhận!”

“Vậy lần sau tôi sẽ sửa chữa!”

“Sửa chữa thì không cần, chủ nghĩa hình thức nếu có thể được đưa ra, cũng có giá trị của nó. Cho nên, tiếp tục duy trì!”

Tống Mặc vỗ tay, cười híp mắt biểu đạt niềm vui sau khi cứu biệt trùng phùng với các cô nương, mà các nam bộc đứng một bên, bị lãnh chủ đại nhân tự động bỏ lơ.

Đùa gì chứ, cùng một đám đại lão gia lẫn lộn mấy tháng, lại bị một đám đại lão gia khác lưu manh tới lưu manh đi, hiện tại y khẩn thiết cần sự an ủi của hoa và tiểu bạch thỏ.

Rhys Myers nhìn Tống Mặc đi vào lùm hoa, cong khoe môi, bỏ đi, chút chuyện nhỏ này, không đáng tính toán.

Chuyển mắt khỏi Tống Mặc, ngẩng đầu nhìn người đang từ cầu thang lầu hai đi xuống, trong con mắt biển xanh của Rhys, nhuộm lên một tầng băng sương.

Tống Mặc nghe tiếng động, ngẩng đầu, sau đó, tiểu bạch thỏ gì đó, toàn bộ là phù vân.

Trên cầu thang trước sau có ba người đi xuống, hai người y biết, người lùn Rode, tinh linh Gerrees. Gerrees đang cùng Rhys bốn mắt nhìn nhau, thuyết minh làm sao dùng mắt giết người, cho dù chỉ một chút môi lửa, hai người này đều có thể biểu diễn một màn ‘giết nhau rồi giết nhau’ trong nhà y. Bất ngờ là, hai người đều rất khắc chế. Không lập tức động thủ.

Người đi cuối cùng, Tống Mặc không biết, nhưng mới nhìn thấy người này, trong đầu Tống Mặc đã hiện ra một từ: Gà trống Gallia!

Tay áo xù, quần bó sát, giày cao cổ, trên cổ còn có một vòng ‘lá quạt’ vây quanh. Nếu y không nhìn lầm, trên mặt tên này còn đánh phấn thì phải?

Nếu không phải trên mặt hắn có hai nhúm râu được cắt gọt tỉ mỉ, Tống Mặc không cách nào phán đoán được người này rốt cuộc là trống hay mái.

Nhìn không được quay đầu nhìn Rhys, y sai rồi, so với ‘biến thái hoàn toàn’, loại trước mắt đây mới khiến người ta càng muốn một kiếm đâm chết hơn.

“A, ngài chính là lãnh chủ Grilan vĩ đại, đáng kính sao? Xin cho phép ta biểu đạt lời thăm hỏi chân thành với ngài tại đây.”

Gà trống Gallia vừa mở miệng, âm thanh như cổ ý bóp cổ họng phát ra, khiến ý chí muốn đâm chết hắn của Tống Mặc càng thêm kiên định.

“Quản gia, thứ này từ đâu chui ra vậy?”

“Người lùn Rode đưa tới cho ngài. Nghi thức hoan nghênh vừa rồi, chính là do hắn đề nghị. Chẳng qua tưởng vậy ngài nhìn thấy, chính là do hắn xúi giục địa tinh và chu nho xây dựng!”

Ánh mắt sắc bén của Tống Mặc như tia laze bắn vào Rode, người lùn râu rậm lại hùng hồn đặc chí: “Lãnh chủ các hạ, vị công tước Nelson này là người kế thừa vương vị thứ ba của vương quốc Chisa, vì muốn lật đổ sự thống trị của quốc vương mà bị lưu đày, giữa đường bị truy sát, hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn chiêu mộ nhân tài của ngài.”

“Đây là vu tội!” Rode vừa nói xong, Nelson đã đỏ bừng mặt dậm chân, “Đây là âm mưu vô sỉ, ta chưa từng muốn mưu hại vương huynh của mình!”

“Vậy người rớt cuộc đã làm gì? Mà bị ấn định tội danh mười phản?”

“Ta chỉ...” Nelson rõ ràng do dự một chút, “Ta chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là cùng thưởng trăng với đệ nhị vương phi của vương huynh.”

“À...” Tống Mặc gật đầu, thì ra, làm mũ xanh.

“Còn thêm, cùng đệ tam vương phi của vương huynh có cùng tiếng nói trong phương diện thưởng thức thơ ca”

“Hả?!” Hai cái mũ xanh?!

“Cùng đệ tứ vương phi giao lưu tâm đắc về phương diện hội họa.”

“OMG!” Ba cái?!

“Cùng đệ nhất vương phi của vương huynh...”

“Ừ...”

Tống Mặc hít ngược một hơi, vương hậu Chisa đã tuổi quá bán trăm rồi thì phải? Cái tên phát rồ mất trí này, ngay cả phụ nữ trung niên năm mươi tuổi cũng không bỏ qua?!

“Cùng đệ nhất vương phi của vương huynh, hoàn toàn không có gì!” Nelson nói xong câu này, nhìn mọi người một cách kỳ quái. “Sao các người đều là vẻ mặt này?”

Tống Mặc trầm mặc nửa ngày, đi tới trước mặt công tước Nelson, vỗ vai công tước, “Các hạ, quốc vương đệ hạ của quý quốc, thực sự quá nhân từ với người.”

“Cái gì?”

“Nếu đổi lại là ta, ai dám đội cho ta ba cái nón xanh, ta sẽ cắt tiểu jj của hắn, đánh cho hắn sinh hoạt không thể tự lo, sau đó ném hắn cho chó ăn!”

Nói tới đây, Tống Mặc nhe hàm răng trắng bóc ra, nửa uy hiếp nói với Nelson: “Cho nên, tốt nhất người đừng có chủ ý không tốt gì với các cô nương trẻ tuổi trong lãnh địa của ta, phụ nữ trung niên cũng không thể! Phụ nữ lão niên càng không được! Nếu không, ta sẽ cho người được mở mang nhãn giới, thái giám, là làm sao luyện thành. Người, hiểu chưa?”

Nelson bị dọa tái mặt, không thể khống chế bày ra tư thế bảo vệ đối với bộ vị mấu chốt nằm dưới eo, trên đùi nào đó.

Tống Mặc cười híp mắt vỗ lưng hắn, vỗ đến toàn thân mất đi mấy lạng thịt, cuối cùng khiến công tước đại nhân kiên tin yếu ớt tái trắng mới là quý tộc xem chút ngã dập mặt.

“Không biết quản gia của ta có thông báo cho các hạ chưa, Grilan bảo vệ ngài không phải bảo vệ miễn phí. Từ phí bảo vệ này, chắc từng nghe qua chứ?”

“Quý tộc chân chính sẽ không cầu hồi báo với người rất cần giúp đỡ!”

“Có loại người cao thượng này sao?” Tống Mặc ngoáy lỗ tai, “Người có thể giới thiệu cho ta không?”

“...”

“Tốt lắm, xem ra chúng ta đã đạt được nhận thức chung rồi.”

Đạt được nhận thức chung? Lúc nào?

“Nhìn đồ người mặc, chắc không thiếu tiền, mỗi tháng một trăm đồng kim tệ chắc là có thể lấy ra đúng không?”

“...”

“Mắc quá hả? Vậy tám mươi thế nào?”

“...”

“Năm mươi! Không thể bớt nữa.”

“... Tiền của ta, đều tiêu sạch trong lúc lưu vong rồi...”

“Không có tiền?!” Gương mặt cười híp mắt của Tống Mặc lập tức thay đổi, hai tay nắm chặt, siết vang răng rắc, “Vậy thì lấy thịt thế chấp!”

“Cái gì?! Không!”

Nelson lập tức một tay bảo vệ ngực, một tay bảo vệ cúc hoa, còn phải duy trì động tác ‘độ khó cao’ của quý tộc.

“Người yên tâm, ta hoàn toàn không có hứng thú với người, người không phải nói mình từng nghiên cứu nghệ thuật hội họa với đệ tử vương phi của quốc vương Chisa sao? Hiện tại ta đang thiếu nhân tài mặt này.”

“Hội họa?”

“Đúng, hội họa.” Tống Mặc gật đầu, “Hơn nữa, là sáng tác nghệ thuật cực kỳ tao nhã, rất nhiều quý tộc đều là kẻ ủng hộ trung thành của nghệ thuật này.”

Nghe Tống Mặc nói thế, mắt Nelson liền sáng lên.

Người Grilan thấy màn này, đều lau lệ đồng tình chân thành cho công tước Chisa sắp bị lừa đi lên lối đi không có đường về.

Công tước Chisa bị lừa gạt mù mờ được giao cho lão quỏ gia John mang vào phòng nhỏ, Tống Mặc chống hai tay, vô cùng khí thế gào lên: “Tiếp theo là ai?!”

Thế là, y nhìn thấy tinh linh Gerrees...

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Vấn Đề Kỹ Thuật Bản Súng Của Lãnh Chủ Đại Nhân

> Theo lý mà nói, chưa được chủ nhân đồng ý, đã tiến hành cải tạo với nhà của người ta, không cần nói là dùng ngôi đánh chết, mạng một trận cũng không thể thiếu đi?

Đương nhiên, đây là chỉ đặc quyền giai cấp.

Đối với đặc quyền giai cấp của kẻ nửa đường xuất gia như Tống Mặc mà nói, ngôi, có! Miệng, cũng có! Đánh, càng có! Nhưng chuyện luôn phát triển ngoài dự liệu của mọi người. Đặc quyền giai cấp cũng có khi lật thuyền trong mưa.

Gerrees kéo cung tiễn, mũi tên sắc bén, tỏa ra hàn khí, chỉ cách mấy cm đã có thể trực tiếp bắn nát mũi Tống Mặc.

“Giải thích!”

Tống Mặc chờ người một chút, tiếp theo tức tới mức lỗ mũi và lỗ tai đều bốc khói. Giải thích cái quỷ chứ giải thích!? Y còn chưa truy cứu tên này trồng hoa trồng cỏ ngoài tường nhà y, mà cái tên tai nhọn mũi hình lên trời này còn dám dùng tiễn bắn y?

Không cần Tống Mặc nói gì, hai mươi bộ nô, đồng thời chỉ vào Gerrees. Đám người Johnson về mặt ý nghĩa nào đó cũng là hán tử từng ‘lên’ chiến trường, đối đầu tinh linh, tự nhiên không còn vụng về như trước kia.

Gerrees làm như không thấy số nỏ nhắm vào mình, đôi mắt màu xanh lục nhìn chăm chăm Tống Mặc, cố chấp lặp lại hai từ vừa rồi: “Giải thích.”

“Người tốt cuộc muốn ta giải thích cái gì?”

“Thứ người bảo Rode đi tìm.”

Thứ y bảo Rode đi tìm? Tống Mặc nhú mày, nhìn Rode, Rode không dám lên tiếng, dùng hai tay miêu tả, Tống Mặc bừng tỉnh đại ngộ, hiểu rồi.

“Người là nói khoai tây?”

“Đúng.”

“Có gì phải giải thích?”

“Không có sao?” Ánh mắt Gerrees trở nên càng lạnh lẽo, giống như hàn băng vạn năm không tan, “Chẳng hạn, người làm sao biết loại lương thực thuộc về tinh linh này mọc ở đâu, trồng thế nào?”

“Khoai tây thuộc về tinh linh? Ai nói?”

“Loại lương thực này là nữ thần mặt đất ban cho tinh linh, chỉ có tinh linh mới có tư cách trồng nó!”

“...” Tống Mặc câm nín, tinh linh quả nhiên không phải bá đạo bình thường, không nói lý bình thường.

“Trả lời vấn đề của ta!”

Xem ra, hôm nay nếu không thể cho hắn một đáp án vừa lòng, tinh linh này sẽ quán mãi không buông. Sờ mũi, Tống Mặc dự định chân chính thành thật một lần. Ngoắc ngoắc ngón tay với Gerrees, biểu thị hắn lại gần một chút, sau đó ghé vào tai hắn thấp giọng nói: “Thật ra, ta tới từ một thế giới khác.”

Gerrees: “...”

“Tại thế giới đó của ta, khoai tây là loại lương thực rất bình thường. Hai tử mấy tuổi đều biết. Nói thế, người hiểu chưa?”

Đáp án của Gerrees là, lại lần nữa nhắm mũi tên vào y: “Cái cố sứt sẹo như thế, người cho rằng ta sẽ tin sao?!”

“Ta nói đều là thật.”

Mọi, hiếm khi y nói thật một lần, tinh linh này còn không tin! Làm người tốt thành thật thì khó thế sao? Đây không phải là bức y đi làm người xấu sao?

“Hoang đường! Người cho rằng mình được thần tử vong chiếu cố sao? Một nhân loại?”

Ánh mắt ngạo mạn của Gerrees khiến Tống Mặc triệt để tức giận, “Nhân loại thì sao?! Đừng quên người hiện tại đang ở trên địa bàn của ai! Thật sự chọc giận ta rồi, cẩn thận ông lột sạch người ra làm ‘nghệ thuật thân tinh linh’ đi triển lãm lưu động!”

Lão quản gia John đứng bên cạnh tinh linh lão đạo, không ngừng nói với mình, lãnh chủ tuổi trẻ vô tri, miệng không biết lựa lời, nói năng không kỵ húy, không kỵ húy... lão lãnh chủ, tôi thật có lỗi với ngài!

Ánh mắt Gerrees càng lúc càng lạnh, hẳn thật sự tức giận rồi.

Đột nhiên, một cánh tay trắng nõn chặn giữa Tống Mặc và Gerrees, Rhys Myers bước tới một bước, đứng trước người Tống Mặc, “Tinh linh, tốt nhất người đừng chọc giận ta. Muốn giống bạn của người, chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng sao?”

Gerrees chuyển mũi tên khỏi Tống Mặc, chỉ vào Rhys, đám người Johnson vẫn luôn nhắm nỏ vào hắn, bị làm lơ trắng trợn.

“Một ma tộc ích kỷ âm hiểm, lại quan tâm một nhân loại như thế? Hay là, trên người nhân loại này, có bí mật gì?”

“Cho nên sinh vật ta ghét nhất chính là tinh linh. Luôn ngạo mạn như thế, tự nhận thanh cao, tự cho là đúng, bất chấp lý lẽ.”

Rhys nắm chặt một tay Tống Mặc, đưa tới bên môi, nhẹ hôn một cái, nướng lông mi dài, thâm tình cuồn cuộn nhìn Tống Mặc: “Tinh linh sẽ không biết, tình yêu, khiến tất cả mọi người trầm mê. Ta là tù binh của tình yêu, thân ái, ta nguyện ý vì người che chắn tất cả gió mưa, người lẽ nào còn không hiểu lòng ta sao?”

Tình yêu, còn tù binh? Câu này là một ma tộc nói sao?

Trên mặt Gerrees vụt qua chút ngạc nhiên, sau đó sắc mặt hơi đen, nhìn thế nào, cũng có cảm giác muốn tìm chỗ ới. Tống Mặc thì mặt không biểu cảm nhìn Rhys, không nói một lời.

“Thân ái, cho dù là dung nham dưới địa phủ, cũng không thể sánh được nhiệt tình của ta dành cho người! Tim ta, bắt đầu từ phút này, sẽ đập vì người!”

“...”

“Thân ái, người sao vậy?”

“Gerrees, ta tán thành người dùng tiền phạt phạt hắn, không cần nể mặt ta. Tên này quá mức ớn lạnh...”

Gerrees: “...”

Rhys: “...”

Cuối cùng, Gerrees cũng không đạt được đáp án ‘mong muốn’ từ miệng Tổng Mặc. Mà Rhys Myers thì lại tràn đầy hứng thú với câu ‘tới từ thế giới khác’ của Tổng Mặc.

Còn những người khác trong phòng, căn bản không nghe được Tổng Mặc ghé vào tai Gerrees nói gì, chỉ nhìn thấy tinh linh tóc vàng xinh đẹp đó, một hồi dùng tiền nhắm lãnh chủ, một hồi dùng tiền nhắm mỹ nhân tóc nâu bên cạnh lãnh chủ, đám người Johnson cầm nỏ mà cũng muốn tê tay, nhưng từ đầu tới cuối đều bị làm lơ.

Lúc này, một miếng sàn trong phòng đột nhiên bị đẩy ra từ phía dưới, một địa tinh thò đầu ra, lớn tiếng nói: “Không tốt rồi, heo rừng lại tới rồi!”

“Heo rừng?”

Đám người vừa trở về lãnh địa còn không hiểu rốt cuộc là chuyện gì, địa tinh đã chui vào đất trở lại. Sắc mặt lão John lập tức thay đổi, nói với Tổng Mặc: “Lãnh chủ đại nhân, ngài đi khỏi không lâu, không biết vì nguyên nhân gì, một đám heo rừng của rừng Phi Thúy bắt đầu liên tục tấn công thôn dân. Nhà tranh ở biên giới lãnh địa, rất nhiều đều là bị heo rừng đụng sập.”

“Vậy tường vây?”

“Cũng là vì ngăn cản heo rừng.”

“Khó trách ông không hạ lệnh dỡ bỏ cái kiến trúc phạm pháp đó trước khi ta về.”

“Lãnh chủ đại nhân...”

“Ông hoàn toàn có thể trực tiếp nói cho ta biết. Ta không phải người không thông tình lý, không giảng đạo lý thế chứ?”

“Về một số phương diện mà nói, ngài là người như vậy.”

“Quản gia, có lúc, ông có thể không cần thành thật với ta như vậy.”

“Thứ khó tòng mệnh, lãnh chủ đại nhân, đây là việc mà một quản gia nhất định phải tuân thủ.”

“... Được rồi.”

Tống Mặc không định tiếp tục quẩn lầy vấn đề này với lão John, hiện tại nhiệm vụ cấp thiết, là đi xử lý đám heo rừng to gan dám đến lãnh địa của y ‘kết thân làm quen’.

Nghĩ tới thịt heo rừng, Tống Mặc liền nhin không được chảy nước miếng. Thịt heo hầm, miếng thịt nướng, thịt kho tàu, thịt xào...

Những con heo rừng này, quả thật là thịt đưa tới cửa. Không bắt quả thật không sao an ủi được sâu bụng.

“Johnson, Jason, dẫn theo vài người đi cùng ta. Touro, đến lúc người biểu hiện rồi, là hán tử, thì cùng đi bắt heo với ông!”

Có phải là hán tử hay không, có quan hệ gì với bắt heo chứ?

“Sao lại không có quan hệ, đừng bức ta lại nói bất cứ đề tài nào có liên quan tới trí thông minh của người.”

Tống Mặc đi bắt heo, Rhys tự nhiên sẽ không bàng quan, bất ngờ là Gerrees cũng đi theo.

“Người tới làm gì?”

Ánh mắt lạnh lẽo của Gerrees đâm Tống Mặc một cái: “Người cho rằng, dựa vào ai mới có thể cản trở đám heo rừng này? ’

Cái zề?

Tống Mặc quay đầu nhìn lão quản gia, đạt được đáp án khẳng định rồi. Lại quay đầu nhìn Gerrees, con mắt đảo đảo, nói: “Người nói thật cho ta biết, thật ra khoai tây gì đó chỉ là mượn cố đi, người gặp phiền phức, mới da mặt dày lưu lại Grilan không đi đúng không?”

“Ta giết người!”

Mắt thấy mũi tên của Gerrees quả thật sắp phạt phạt mình, Tống Mặc giơ súng trường được Rhys cải tạo qua, nhắm dưới chân Gerrees bắn một phát, “Người tốt nhất nên khách khí chút, cẩn thận ta trục xuất người ra khỏi biên giới!”

“Lãnh chủ đại nhân...”

Lão quản gia đổ đầy mồ hôi lạnh, heo rừng còn đang ở bên ngoài tường vây kìa, không thể để người của mình đánh nhau trước được đâu.

“Ai là người của mình với hửn?!”

Tống Mặc và Gerrees gần như đồng thời nói ra câu này, sau đó nhìn nhau một cái, lại chán ghét đồng thời hếch mặt đi. Rhys nhượng một bên mày, có lẽ, hửn nên giết chết tinh linh này...

Cách tường vây còn mấy mét, thì có thể nghe thấy tiếng vật nặng va đập.

Lão quản gia John bảo người bắt thang, Tống Mặc leo lên trước, đứng trên cao nhìn xuống, ai ya! Cái con này, tải trọng này, chỗ nào là heo rừng chứ, rõ ràng là trâu rừng đúng không?

Nhưng mà nhìn mấy cái vóc dáng này đi, lỗ mũi đó, lỗ tai đó, bốn chân thô ngắn đó, thân thể tròn trùng trục đó, không phải là heo rừng thì là gì?

Khi Tống Mặc đang kinh ngạc, lại có mấy cái thang khác gác lên tường, Gerrees và đám người Johnson tay cầm nỏ, bắt đầu nhắm bắn mấy con heo rừng đang xông mạnh vào tường vây.

Heo rừng da dày thịt thô nằm ngoài tưởng tượng của Tống Mặc, nỏ tiễn bắn lên người chúng chỉ có thể miễn cưỡng đâm xuyên lớp da, thì đã bị một tầng mỡ dày cản lại, máu cũng không chảy một giọt. Thứ duy nhất có tính uy hiếp nhất là cung tiễn của Gerrees, cung tiễn mang theo khí tức băng tuyết, trong trời tuyết tung bay, phát huy uy lực cực lớn, một khi bị hấn bắn trúng, tiếng tru của heo rừng lập tức vang lên. Mà heo rừng bị đám người Johnson cầm thành con nhím, cũng không thấy kêu được mấy tiếng. Ngược lại đám người Touro không có cung nỏ, chỉ có thể ném đá lại may mắn ném gãy chân sau của một con heo rừng.

Tình cảnh này, khiến Tống Mặc nhớ tới trong phim truyền hình, các thượng tướng quân thân trúng mười mũi tên, nhưng vẫn vùng trường thương, giết địch nhanh nhẹn như bằm củ cải cà rốt...

Không đúng, heo rừng này là thượng tướng quân, vậy y trở thành cái gì?!

Rhys kéo trường cung màu đen, mũi tên vút qua giữa không, giống như một ngọn lửa địa ngục cháy rực. Một con heo rừng bị bắn trúng, trên người lập tức bùng lên ngọn lửa đen, trong tiếng kêu thảm thiết, bị thiêu thành một đồng than cháy đen thui.

Tống Mặc chớp chớp mắt, thịt heo nướng than? Chỉ là lửa có hơi lớn quá...

Con heo rừng mà Gerrees bắn trúng, trực tiếp bị đông thành một tảng thịt đông, không phải là thịt heo đông lạnh, mà là cả một con heo rừng đều hóa thành băng, không qua bao lâu, thì đã bị tuyết lớn phiêu bay nhấn chìm.

Thế là, than cháy, cục băng, cục băng, than cháy. Trong chớp mắt, năm sáu con heo rừng đã hồn về tây thiên.

Tống Mặc đột nhiên la lên: “Dừng lại cho ta!”

Mưa tên bay giữa trời đột nhiên không thấy bóng dáng.

“Ta không nói dừng lại hết, Rhys, Gerrees, không cho phép các người động thủ nữa!”

“Tại sao?”

“Quá mức lãng phí! Đây đều là thịt cả, thịt!”

“...”

Rhys và Gerrees dừng tay, tấn công của các nam nhân không thể trực tiếp uy hiếp tới tính mạng của heo rừng, đám heo rừng bắt đầu húc tường vây càng mãnh liệt.

Tống Mặc nhìn các nam nhân cầm nỏ gào lên: “Thấy con heo rừng bị thương chân sau đó không? Tập trung tấn công nó!”

Con heo rừng đáng thương, gánh toàn bộ đòn tấn công, những con heo rừng khác thấy đồng loại bị tấn công, hừ hừ vài tiếng quái dị. Heo rừng bị vây công theo bản năng chạy tới chỗ ít mũi tên tấn công nhất, mũi tên không thể trực tiếp giết chết nó, nhưng cắm trên người cũng đau mà! Tống Mặc đợi chính là giờ phút này!

Giơ súng trường lên, nhắm vào con heo rừng đó nã một phát!

Vút một tiếng, bạo cú hoa của heo rừng luôn!

Tiếng kêu thảm thiết của heo rừng cao lên tám độ, nếu nó biết sẽ bị bạo cú, tuyệt đối sẽ không dựng đuôi lên! Nó thề!

Tấn công của mọi người dừng lại mấy giây, sau đó xoẹt xoẹt quay nhìn Tống Mặc, công tước Nelson chạy tới góp vui lại lần nữa bị kinh sợ bịt miệng mình, chuẩn về phòng nhỏ của phủ lãnh chủ.

Con heo bị Tống Mặc bắn trúng cuối cùng không chống đỡ nổi, chân sau co giật vài cái, chớp mắt không còn hơi thở. Những con heo khác thấy cảnh tượng khủng bố này, liền mở rộng bốn cái chân ngắn, chạy về rừng Phi Thúy như cơn gió.

Bị lửa thiêu, bị băng đông, đều có thể nhẫn nhịn, nhưng bị bạo cú... nhân loại thật sự là quá mức hung tàn!

Tống Mặc cười ha ha gãi đầu, “Nhìn ta làm cái gì vậy? Mau xuống dưới tha con heo về, tối nay mọi người có thịt ăn rồi!”

Mọi người lập tức hoan hô vang dội, có vài người thậm chí còn không đợi được cửa mở, trực tiếp dẫm lên thang nhảy xuống tường.

Đợi khi Tống Mặc xuống khỏi cầu thang, quản gia đi tới, cao hứng nói: “Lãnh chủ đại nhân, kỹ năng bắn súng của ngài thật sự rất tốt. Lão lãnh chủ dưới cửa tuyên có biết, khẳng định sẽ cảm thấy kiêu ngạo vì ngài!”

Tống Mặc lúng túng sờ mũi, nhìn xung quanh, sáp vào lão John nói: “Quản gia, chuyện này ta chỉ nói ình ông biết, thật ra, ta muốn bắn vào đầu của con heo đó.”

Lão John: “...”

Rhys Myers và Gerrees đứng cách đó mấy bước đồng thời chờ người ra một chút, Rhys đưa tay đỡ trán, cười tới mức hai vai run rẩy, Gerrees trực tiếp quay lưng lại, hiển nhiên khinh thường nói chuyện với Tống Mặc nữa, nhưng độ cong trên khóe môi hằn, lại tiết lộ tâm tình của hắn lúc này.

Rhys cười đủ rồi, ngẩng đầu nhìn Gerrees đi xa, thu ánh mắt lại, nói với Tống Mặc: “Thân ái, nếu người muốn nâng cao kỹ năng bắn súng, ta có thể giúp đỡ...”

Trả lời hần là một tiếng păng.

“Ông thích bạo cục hoa của heo rừng, thích làm gì thì làm đó!”

Gầm xong, thế giới an tĩnh.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Thành Ngâm.

> Heo rừng Tống Mặc giết chết, nặng hơn bảy trăm cân. Heo rừng có thể lớn tới như vậy, cũng coi như quý hiếm. Nhưng nghĩ tới rắn Mongu từng thấy, Tống Mặc liền thư thái. Heo rừng đã chết bị đông cứng ngắt, cột lên dây thừng, năm sáu tráng hán mới có thể miễn cưỡng lôi đi.

Con heo rừng to như thế, đủ để tất cả mọi người trong lãnh địa ăn một bữa mỹ mãn.

Tống Mặc hào phóng vung tay, tối nay toàn thể ăn thịt! Hàm nướng chiên xào, kiểu nào cũng có, căng da bụng, ăn no mới thôi!

Các lãnh dân nhận được tin tức thò đầu ra khỏi đất như ‘măng mọc sau mưa’. Tống Mặc biết cách hình dung này có hơi quái dị, nhưng nhìn mọi người đột nhiên xuất hiện trong mặt tuyết, y chỉ có thể nghĩ tới từ này.

Không phải măng, lẽ nào là chuột chũi sao?

Bất luận là nam hay nữ, già hay trẻ, đều vây quanh con heo rừng như tòa núi nhỏ chập chập tán thưởng. Nếu không phải thịt heo bị đông quá cứng, chỉ sợ những người này sẽ trực tiếp nhào lên cắn luôn cả thịt lẫn da ăn sống. Đây rõ ràng không phải đơn thuần là khát vọng với ăn thịt, mà rõ ràng là đã bị những con heo rừng này ức hiếp thảm.

Nghĩ lại cũng đúng, đang ở trong nhà, không chọc ai cũng không trêu ai, lại bị một đám heo rừng từ trời rơi xuống tông sập nhà, còn có mười mấy

người bị thương trong sự kiện nhà sập do nhân tố phi nhân tạo thành, bất luận là ở thế giới nào, bị phá hoại như thế, thù hận khẳng định bùng nổ. Bất luận kẻ thực hiện là người hay là heo...

Có câu kẻ thù gặp nhau đặc biệt đỏ mắt, các lãnh dân có biểu hiện này cũng không có gì kỳ quái.

“Quản gia, người bị thương hiện tại đều khỏe rồi chứ? ”

“Đều là bị thương nhẹ, lãnh chủ đại nhân không cần lo lắng.”

“Ừ.” Tống Mặc gật đầu, chỉ cần không phải trọng thương, bốn tu sĩ ở lại trong lãnh địa đã đủ ứng phó. Nhưng y vẫn dặn dò Harold lát nữa đi xem một chút, ngoài ra bảo Anne mang tiền hồi hạn cùng đi.

Cô nương tóc đỏ hiểu rõ ý, đi tới trước mặt Harold, cố ý nâng chiếc cằm nhỏ xinh lên, chân mày nhướng cao ngực ưỡn ra, dưới hai lỗ mũi của chuẩn chủ giáo đại nhân chậm rãi chảy ra hai hàng dịch thể đỏ tươi.

Nhìn bóng lưng yếu điệu của Anne, Harold quay đầu dựng ngón cái với Tống Mặc, lãnh chủ đại nhân, theo ngài, quả nhiên là rất có tiền đồ! Em gái gì đó có đủ!

Tống Mặc thật sự rất muốn nhắc nhở Harold một tiếng, theo đuổi em gái thì phải lau máu mũi trước, thật mất hình tượng tuấn nam. Ngắc nổi Harold chỉ một lòng đuổi theo em gái, sớm đã theo đuổi Anne tới mức chàng là gió thiệp là cát rồi.

Lão John bảo người nâng heo rừng vào nhà bếp của phủ lãnh chủ, cái con to thể này, nữ đầu bếp chắc chắn không thể ứng phó nổi, không cần dặn dò, nữ nhân có tài nấu ăn không tồi đều chủ động vào nhà bếp giúp đỡ.

Tống Mặc lại phái mấy nam nhân đi giúp đỡ một chút, ít nhất thì giúp rọc xương, nhưng vào không được năm phút, các nam nhân đều sắc mặt

xanh mét chạy ra. Tống Mặc hiếu kỳ đi vào trong nhà bếp nhìn một chút, chỉ một cái nhìn, lập tức sắc mặt biến đổi.

Mười mấy nữ nhân vây quanh heo rừng, cạo lông cắt thịt róc xương, động tác nhanh chóng dứt khoát. Miếng thịt cắt xuống thì ném lên bàn, sẽ có một nữ sĩ thân hình cao lớn tay cầm hai con dao, múa may lên xuống, theo con dao lên xuống, thịt vụn tứ tán, máu tươi bốn bề, tô điểm thêm nụ cười dữ tợn trên mặt nữ sĩ, cảnh tượng này, nhìn sao cũng thấy đầy máu tanh!

Lão quản gia John đứng sau lưng Tống Mặc, âm u nói một câu: “Lãnh chủ đại nhân, tôi đã nói, họ có thể ứng phó.”

Tống Mặc nuốt nước miếng, nhìn nữ sĩ thân hình cao to, vẻ mặt dữ tợn, giơ dao thật cao, tay nâng dao chặt, một cái móng heo bị cắt khúc nhanh chóng, lập tức, cái gì cũng không nói nổi.

“Quản gia, ông nói đúng.”

So với cái này, lột quần kỵ binh có là gì, thực sự là chuyện nhỏ. Không biết tại sao, trong đầu Tống Mặc đột nhiên xuất hiện cảnh tượng thế này: Saivans toàn thân trần truồng, bị một nữ sĩ ném lên bàn, tay nâng dao chặt...

Tống Mặc không tự chủ rùng mình một cái, các nữ sĩ của Grilan, hùng tráng uy vũ!

Muốn ăn thịt heo, còn phải đợi một chút. Nhân thời gian này, Tống Mặc bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm mình mang về. Rhys Myers không có hứng thú với mấy thứ này, trầm mặc tựa bên tường, ánh mắt từ đầu tới cuối không rời khỏi Tống Mặc. Tống Mặc xem như không thấy. Cái tạo súng trường cần hãm giúp đỡ, không phải chính là thỉnh thoảng bị trêu chọc chút sao? Lãnh chủ đại nhân biểu thị, y hold được!

Gerrees trở về phòng ở lầu hai, người lùn Rode đợi khi bóng lưng tinh linh biến mất ở ngã rẽ, thở phào một hơi, nói với Tống Mặc đang chảy nước miếng với đồ cầm nển bằng vàng: “Lãnh chủ đại nhân, ta đã tìm được khoai tây cho người, người dự định chừng nào...”

“Không thấy ta đang bận sao?” Tống Mặc ngắt lời Rode, lấy khăn tay lau sạch bụi trên đồ cầm nển, thỏa mãn giao cho lão John, “Quản gia, cất đi, đợi khi hết tiền, có thể trực tiếp nấu ra thành vàng dùng.”

Rode bị Tống Mặc chẹn họng trừng mắt, vì tìm khoai tây cho Tống Mặc, hắn bị tinh linh cầm cung tên uy hiếp, ngày ngày lo lắng không an, bộ dễ lắm sao?!

“Trừng ta làm gì?” Tống Mặc lại lấy một cái nút thắt lưng bằng vàng ra, bên trên còn khắc bảo thạch lam, “Chuyện đã đáp ứng người ta sẽ không quên, ta là người có chữ tín.”

Giao nút thắt lưng cho lão John luôn, kiểm kê xong túi cuối cùng, Tống Mặc cầm sổ chu nho ghi chép, lật xem từng trang, miệng gần như kéo banh tới tai, phát tài rồi, sắp sửa phát tài rồi!

Lão John cũng ánh đỏ đầy mặt. Đủ ba trăm ngàn kim tệ! Còn có các loại gia cụ châu báu, ông không phải đang nằm mơ chứ?

“Quản gia, không cần kích động như thế. Đây chỉ là bắt đầu.” Tống Mặc đứng lên, nhìn xung quanh, một tay chống eo, tay kia giơ cao, hướng về phía mặt trời đang mọc ngoài cửa sổ, lớn tiếng nói: “Không ai có thể ngăn cản chúng ta cất bước trên con đường quang minh! Tin tưởng ta, rồi sẽ có một ngày, mọi người đều có thể mặc lông la tơ lụa, ăn sơn hào hải vị, mười ngón tay, đeo hai mươi cái nhẫn vàng!”

Lãnh dân xung quan bận rộn kiểm kê chiến lợi phẩm, cùng các chu nho và địa tinh giúp đỡ ghi chép, nghe Tống Mặc nói thế, đều nhin không được

hai mắt hiện hình trái tim lấp lánh, bắt đầu tưởng tượng tháng ngày tốt đẹp hai tay đeo hai mươi cái nhẫn vàng...

Đám người Sabisand bị bức tuyên thệ hiệu trung, cũng nhin không được bị câu nói của Tổng Mặc dụ dỗ, kích động. Có lẽ, đi theo lãnh chủ đầy mắt đầy dạ toàn là kim tệ này, cũng không phải là chuyện xấu.

Trong tiếng hoan hô, Tổng Mặc tuyên bố, chiến lợi phẩm mang về lần này, mọi người trong lãnh địa, ai ai cũng có phần, không chỉ là các lãnh dân, bao gồm địa tinh, chu nho, người lùn, còn có cả Rode và thủ hạ của hắn, đều có thể được phân một phần. Nhưng, chỉ có một người ngoại lệ, công tước Nelson còn thiếu phí bảo vệ cho Tổng Mặc, tự động bị bỏ lơ.

Tuy hắn đề nghị địa tinh xây dựng tường vây, giúp lãnh dân ngăn cản tấn công của heo rừng, nhưng, chuyện nào ra chuyện đó, cảm tạ thì phải cảm tạ một chút, còn phí bảo vệ, vẫn phải thu. Nhiều nhất mỗi tháng miễn giảm ột phần mười. Nhiều hơn thì không thể.

Rhys Myers nhìn Tổng Mặc tay giơ cao, nói năng đỉnh đạc, cười đầy hàm ý.

Dụ hoặc nhân tâm, y làm còn tốt hơn ma tộc...

Nếu Tổng Mặc biết Rhys đang nghĩ gì, chỉ sợ sẽ lắc ngón tay, nói với hắn: “Huynh đài, dụ hoặc nhân tâm gì đó, đã quá thời rồi. Có một từ chính xác hơn, gọi là lừa gạt. Còn có một từ thời thượng hơn, gọi là tẩy não.”

Tổng Mặc giao công việc phân chia kim tệ lại cho lão quản gia John, y tin lão John sẽ xử lý chuyện này rất tốt. Mình thì theo địa tinh Joybis vào thành ngầm.

Cả mùa đông, người Grilan đều sinh sống dưới đất, là chủ nhân lãnh địa, Tổng Mặc nhất định phải biểu đạt sự quan tâm nên có đối với trạng thái sinh sống của lãnh dân.

Kim tệ cần có, quan tâm cũng cần có.

Xây dựng vật chất và tinh thần, hai tay đều phải nắm, hai tay đều phải cứng.

Đi xuống bậc thềm, trên hai vách tường được mài vô cùng nhẵn nhụi, cứ cách một khoảng, sẽ cắm một cây đuốc, nhưng lại không ngửi thấy mùi dầu lửa và khói. Đi gần lại nhìn, mới phát hiện, ngọn lửa trên cây đuốc, là từng viên đá màu đỏ điêu khắc vô cùng giống thật. Không phải bảo thạch, nhưng lại có thể phát sáng trong bóng tối.

“Sẽ không có bức xạ chứ?”

“Bức xạ?” Joybis không hiểu ý nghĩa của từ này.

“Có nghĩa là, bị viên đá này chiếu thời gian dài, có bị rụng tóc hoặc là sinh bệnh gì không.”

“Lãnh chủ đại nhân, ngài không cần lo lắng.” Joybis thề sắt son, “Những viên đá đỏ này, chúng tôi đời đời đều sử dụng, người lùn cũng dùng nó để chiếu sáng, tuyệt đối an toàn. Chỉ là thời gian sử dụng có hạn, cứ cách mười lăm năm, thì phải đổi mới.”

“À.” Tống Mặc gật đầu, tiếp theo nghĩ tới một vấn đề, “Giá thì sao?”

“Rất rẻ.” Joybis vừa đi vừa biểu thị Tống Mặc nhìn dưới chân. “Một viên đá đỏ ba trăm cân, chỉ cần năm mươi đồng kim tệ.”

Cái này mà còn rẻ?!

Tống Mặc rất muốn xách lỗ tai địa tinh lên mắng bại gia tử, những tên này tiêu tiền của người khác thì một chút cũng không biết tiết kiệm! Nhưng thấy Joybis vẻ mặt cười lấy lòng, Tống Mặc luôn cảm thấy một chữ cũng nói không nổi.

“Lãnh chủ đại nhân?”

“Khụ!”

Tay nắm quyền để bên môi nhẹ ho một tiếng, Tống Mặc hơi khó xử quay đầu nhìn cây đuốc đá đỏ trên tường, bỏ đi, dù sao ông hiện tại cũng coi như người có tiền, hiếm khi xa xỉ một lần.

“Joybis, ta nhớ trước kia không có lối đi này.”

“Vâng, lãnh chủ đại nhân. Cái này mới mở ra sau đó, vì các lãnh dân của ngài cũng cần sống ở dưới đất, những lối đi này là cần thiết.”

Đi qua hành lang dài, trước mắt là hai cánh cửa đá to lớn, trên cửa khắc gia huy của Grilan, cạnh cửa có bốn trụ đá to lớn, nền trụ đá hình tứ giác, độ cao của nền trụ, đã vượt qua đỉnh đầu Tống Mặc.

Joybis nhẹ ấn một cái lên hoa văn trang trí không bắt mắt cạnh cửa, hai cánh cửa đá tự động mở ra, không cần hỏi, khẳng định là cơ quan do chu nho thiết kế.

Khi cửa đá khởi động, trước mắt đột nhiên sáng bừng. Sau khi thấy rõ mọi thứ, cảm Tống Mặc xém chút rớt xuống đất, “Ta không phải đang nằm mơ chứ...”

Đây là một thành phố, một thành phố xây dựng dưới lòng đất!

Cầu đá lơ lửng và lối đi rộng rãi chằng chéo giao nhau, thành quách được bảo vệ chính giữa, ngoài thành là từng ngôi nhà đá hững hờ đan xen, cả thành phố, nhìn không thấy điểm cuối. Hơn nữa, qua các địa tinh và chu nho còn đang bận rộn tới lui, thì thành phố này, còn chưa hoàn tất!

Giữa các địa tinh, Tống Mặc còn nhìn thấy anh em người lùn Giosan và Mosby, họ đang dùng một cái ròng rọc, giúp các địa tinh vận chuyển từng

tảng đá nặng nề.

Lão tộc trưởng địa tinh thấy Tống Mặc và Joybis, vội lại đón, cong lưng hành lễ với Tống Mặc xong, bắt đầu giải thích với Tống Mặc, do các lãnh dân cũng cần xuống đất sinh sống, họ không thể không từ bỏ phương án xây dựng thành trì ban đầu, mà mở ra một thành phố đủ cho tất cả mọi người sinh sống.

“Cũng có nghĩa là, các người đã bỏ tòa thành thiết kế trước đó?”

“Không phải là thế, tòa thành trước kia xây dựng cho ngài, hiện đã trở thành một phần của quần kiến trúc chính.”

Một phần?

“Hơn nữa, trải qua thảo luận với các chu nho, chúng tôi cùng nhất trí cho rằng, thành phố này, còn có thể xây dựng lớn hơn!”

Tống Mặc há miệng, ngây ngẩn nhìn tất cả, những tên này, chắc chắn đã đào rỗng cả lãnh địa của y rồi, nếu còn định đào tiếp, có phải sẽ đào qua rừng Phỉ Thúy, đào tới hành tỉnh tây bắc?

Nếu thật sự có một ngày như thế, Saivans có vắc trường thương đi truy sát mình không?

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Lãnh Chủ Đại Nhân Không Cẩn Thận Đào Hố

> Lão địa tinh là người hướng dẫn không tồi, có nó ở đây, Joybis trở thành tùy tùng đắc lực danh đúng thật. Tổng Mặc vừa đi xem nơi ở của lãnh dân, vừa nghe lão địa tinh giới thiệu, thỉnh thoảng dừng lại hỏi vài vấn đề, lão địa tinh luôn có thể cho ý đáp án vừa lòng.

Chỉ ba mươi phút ngắn ngủi, trí tuệ và năng lực sáng tạo của các địa tinh cùng chu nho đã khiến Tổng Mặc được mở rộng tầm mắt.

Bố cục của cả thành phố này, hệ thống thoát nước chất thải cùng thông khí giữ ấm đều không thể bắt bẻ chỗ nào. Các địa tinh hấp thu giáo huấn bị Tổng Mặc diệt ồ, đã cải thiện thiết kế đường ống thông khí ngầm, cho dù có người chặn hết chín mươi chín phần trăm ống thông gió, chỉ còn lại một phần trăm, vẫn có thể bảo đảm không khí lưu thông trong thành ngầm. Đây là một sự nghiệp vĩ đại.

Về mặt giữ ấm, các địa tinh và chu nho đặt hàng một loại noãn thạch với người lùn, không cần phải đốt, bỏ đá đỏ vào trong nước, thì có thể khiến nước sôi, tỏa ra một lượng nhiệt lớn, thông qua đường ống Giosan và Mosby chế tạo, đưa hơi nóng vào trong mỗi hộ dân trong thành.

Một tảng noãn thạch nặng năm trăm cân, đủ để duy trì hơi ấm cho cả thành ngầm nửa tháng. Nghe thì có vẻ không tồi, nhưng giá thì càng không tồi. Vì tránh ình nhất thời xúc động bóp chết lão địa tinh, Tổng Mặc không thể không mặc niệm lần nữa: Mình hiện tại là người có tiền rồi, người có tiền rồi... người có tiền mẹ nó! Y vẫn muốn bóp chết lão da xanh nhăn

nheo này! Y kiếm chút tiền này dễ lắm à? Tiêu như thế, tiểu kim khố vừa mới chất đầy của y, không cần bao lâu sẽ thấy đáy!

Có lẽ là nhìn ra sắc mặt Tống Mặc không đúng, lão địa tinh vội nói với Tống Mặc, ngôi thành giữa thành phố, khác với dân cư, có thiết kế cung cấp độ ẩm riêng biệt, hơn nữa nhiệt độ có thể điều khiển.

So ra, một bên là cung cấp nhiệt tập trung, một bên là điều hòa riêng biệt, cảm giác ưu việt của đặc quyền giai cấp, cũng khiến Tống Mặc tạm thời hòa hoãn quyết tâm bóp chết lão da xanh.

Đường ống thải nước chôn sâu dưới đất nữa, anh em người lùn vỗ ngực bảo đảm với Tống Mặc, đường ống tuyệt đối kiên cố, sẽ không xuất hiện vấn đề bị xì hoặc nứt vên vên.

Bên cạnh còn chất một vài ống thép dùng để xây dựng đường ống, Tống Mặc nhìn thấy liền qua xem, gõ gõ lên ống thép, nhìn vào bên trong, lập tức trước mắt phát sáng, ống thép a, ống thép không gỉ chân chính!

Không khỏi ngửa đầu cười lớn, có cái này, pháo cối không còn là mơ, đại bác không còn là đồng thoại, pháo hỏa tiễn không còn là thần thoại trong truyền thuyết!

“Lãnh chủ đại nhân, ngài sao vậy?”

Tiếng cười của Tống Mặc kéo địa tinh, chu nho và anh em người lùn tới, đặc biệt là Giosan và Mosby, thấy Tống Mặc nhìn ống thép do mình chế tạo ra, liền cười không khép miệng, hai anh em nhất thời đều không hiểu gì cả. Nhưng chỉ có mấy ống thép này, cần phải thế sao?

Tống Mặc thì không quản nhiều như vậy, vội vàng kết thúc chuyến tuần thị dưới đất lần này, khích lệ các địa tinh và chu nho vài câu, bảo mọi người đợi lát nữa ‘lên trên’ ăn thịt, sau đó thì mang Giosan và Mosby biến mất chớp nhoáng, chỉ để lại cho các địa tinh và chu nho một đồng bụi.

Các địa tinh và chu nho nhìn nhau, bỏ đi, tiếp tục làm việc thôi. Có điều lãnh chủ đại nhân nói, lát nữa có thịt ăn? Vậy thì phải làm nhanh hơn chút nữa...

Tống Mặc dẫn anh em người lùn về phòng mình, nói với lão quản gia John, tới giờ ăn cơm thì lại kêu họ.

Khi sắp đóng cửa, một cánh tay trắng nõn ấn lên cửa, “Thân ái, ta có thể vào không?”

Tống Mặc nhìn Rhys, chép miệng, “Không vấn đề, vào đi.”

Phản ứng quá mức dứt khoát, ngược lại khiến Rhys hơi dờ người ra, Tống Mặc trực tiếp kéo áo Rhys, lôi người vào trong, đóng cửa, khóa lại.

Trong phòng, Tống Mặc lấy giấy viết ra, vùi đầu lên bàn, bắt đầu vẽ, Giosan và Mosby ngồi đối diện y, Rhys đứng sau lưng y, ba người đều không lên tiếng, nhìn Tống Mặc múa bút như bay.

Tống Mặc vẽ ra từng bức, từ hoàn toàn không hiểu linh kiện trên giấy đại biểu cái gì, đến dần có thể tổ hợp lại hình dáng thứ này trong đầu, mắt anh em người lùn càng lúc càng sáng, hận không thể trực tiếp giành lấy hình đã vẽ xong xem cho kỹ.

Vẽ mặt Rhys cũng trở nên nghiêm túc.

Tống Mặc vẽ xong bức cuối cùng, tựa vào lưng ghế nới lỏng cổ áo, đẩy hình vẽ tới trước mặt Giosan và Mosby, “Xem thử đi, có thể làm ra không?”

Anh em người lùn gần như đồng thời đưa tay ra, nhưng đều chậm một bước, hình vẽ rơi vào tay Rhys Myers.

Rhys lật xem từng tờ, ngồi trên tay vịn của ghế dựa cao, quay đầu nhìn Tống Mặc, “Đây là vũ khí?”

“Đúng.” Tống Mặc gật đầu, tỏ ý bảo anh em người lùn đang dựng râu trềng mắt vì bị cướp mất hình vẽ chờ đợi một chút, còn mình cầm một lọn tóc dài nâu trước mặt lên, quăn quanh ngón tay, trơn mịn như tơ lụa, “Người cảm thấy thế nào?” Nếu bảo là triền miên, thì càng giống hể không vừa lòng, sẽ giật luôn lọn tóc này khỏi đầu Rhys.

“Người đang hỏi ý kiến của ta?”

“Đương nhiên.”

“Rất đơn giản, xem thử liền biết.”

Rhys cúi đầu, nhẹ hôn lên đầu ngón tay đang quăn lấy tóc mình, một tay vẽ ra một hàng chú văn màu đen giữa không, hình vẽ trong tay liền như có sinh mạng, bay lên, các linh kiện trên hình vẽ bắt đầu thực thể hóa, thoát khỏi giấy, tự động xếp hàng, tổ hợp lại trên không.

Cho dù biết nam nhân này không bình thường, nhưng nhìn thấy cảnh này, Tống Mặc vẫn không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đây là cái gì?

Đây cũng là ma pháp?

Anh em người lùn thì nhú chặt mày, năng lực của ma tộc này, thực sự quá kinh người. Hẳn rất có thể là quý tộc trong ma tộc, thậm chí có thể là hoàng tộc.

Không tới năm phút, pháo cối được vẽ trên giấy đã hình thành, bày ra trước mặt Tống Mặc.

“Thân ái, đây chính là cái người muốn.”

Giấy vẽ đã thành giấy trắng, trôi nổi lơ lửng giữa không trung, trên tờ giấy trắng tinh, một vết mực cũng không còn lưu lại.

“Đây chỉ là một mô hình hư cấu, hay là thật?”

“Người có thể tự mình thử xem.”

Rhys nâng tay Tống Mặc lên, ấn lòng bàn tay y lên ống pháo cối, “Cái này là thật.”

Xúc cảm kim loại cho Tống Mặc biết, Rhys không lừa y.

“Có thể dùng?”

“Đương nhiên có thể.”

Tống Mặc trầm mặc nửa ngày, đột nhiên dựng ngón giữa với ông trời, mọe, vai chính xuyên việt hào quang vạn trượng, bá khí tung hoành, bàn tay vàng tài năng, toàn là lừa gạt! Bàn tay vàng có, hào quang vạn trượng có, bá khí tung hoành có, nhưng toàn bộ là của người bản địa!

Nhưng, Tống Mặc cũng phát hiện một vấn đề, Rhys Myers tuy có thể thực thể hóa đường nét trên hình vẽ, nhưng, một bức hình, chỉ có thể dùng một lần, nếu y muốn tạo bao nhiêu pháo cối, thì phải vẽ bấy nhiêu hình! Huống hồ vạn nhất ngày nào đó y và Rhys trở mặt... phá hoại xem ra còn đơn giản hơn là chế tạo.

So ra thì vẫn là người lừa thực tế hơn chút.

Tống Mặc lại vui đầu vẽ ra một phần nữa, giao cho Giosan và Mosby.

Anh em người lừa tử mĩ nghiên cứu hình vẽ, nói với Tống Mặc: “Lãnh chủ đại nhân, chế tạo loại vũ khí này, cần khoáng thạch tốt hơn nữa.”

Tống Mặc gật đầu, vấn đề này dễ giải quyết, không phải chỉ là vấn đề tiêu bao nhiêu kim tệ sao.

“Không sao, vấn đề có thể dùng tiền giải quyết, đều không phải là vấn đề!”

Tống Mặc hào hùng vung tay, nhưng trong lòng thì đang rỉ máu, bên chỗ địa tinh và chu nho một mớ rồi, bên đây lại thêm một mớ, đợi lát nữa nói không chừng ở đâu lại cần tiêu tiền, vì để lãnh địa của mình có thể duy trì phát triển, còn cần mở rộng đường tài lộ, các kiểu cướp, các kiểu buôn bán tiểu x thư a.

Anh em người lùn đi rồi, Tống Mặc định nói chuyện cho rõ với Rhys Myers.

“Hử?” Rhys thối vào tai Tống Mặc một cái, “Nói chuyện gì chứ?”

Tống Mặc xoa tai, không còn tức giận như trước kia, mà cười híp mắt nâng cằm Rhys lên, liếm liếm khóe môi, nhìn tia ngạc nhiên vụt qua rồi biến mất trong đôi mắt biển xanh đó, y như sương mù, chuyện nhỏ, ông có trên dưới năm ngàn năm lịch sử văn hóa hun đúc, còn có những bài ngoại khóa của nhân sĩ ‘giới văn hóa nghệ thuật’ như Aoi Sora hướng dẫn, trước đó là không muốn cho người mở mang kiến thức, còn nếu thật sự giỏi trò lưu manh, ông có thể khiến người quỳ xuống kêu lão phật gia!

“Ta muốn nói chuyện gì, người thông minh như thế, còn không biết hay sao?”

Tống Mặc gác tay lên vai Rhys, tay kia từ cằm hằn chậm rãi đi xuống, đầu ngón tay vuốt qua hầu kết nhô lên, xương quai xanh, đi sâu vào ngoại y màu đen, dán vào da thịt trơn mịn như cầm thạch.

Xúc cảm này, thật sự không tồi. Nhưng, tiếp theo nên nói sao mới có thể tăng lợi ích của mình lên lớn nhất?

Đầu óc thì mãi suy nghĩ, động tác của Tống Mặc lại không chút ngưng trệ, một thoáng không để ý, trực tiếp trượt vào thắt lưng Rhys, sau đó ấn lên nơi quá mức nào đó, còn theo bản năng nắm lấy!

Hình dạng này, xúc cảm này...

Tống Mặc ngẩng đầu lên nhìn Rhys, chỉ một cái nhìn, con mắt đã xém lọt trông, Rhys Myers, cư nhiên đỏ mặt?! Gương mặt xinh đẹp, vì một chút đỏ này, mà trở nên diễm lệ vô song, dụ người phạm tội...

Ông trời, còn có cảnh tượng nào kinh động hơn cỡ này không? Có không?!

Khi Tống Mặc kinh ngạc, Rhys đỏ mặt, tiếng gõ cửa vang lên, tiếng của lão quản gia John vang lên ngoài cửa: “Lãnh chủ đại nhân, bữa tối đã chuẩn bị xong, xin xuống lầu ăn thịt thôi.”

Xuống lầu... ăn thịt...

Ăn thịt...

Thịt...

Tay còn chưa buông ra, trong đầu Tống Mặc đã đột nhiên vọt ra một từ vô cùng hợp cảnh: trảo x long trảo thủ!

Tống Mặc kêu ngao một tiếng, nhanh chóng rút tay mình về, tận lúc này mới nhận ra vừa rồi mình làm gì, y xin thề với thần xuyên việt, y thật sự không có cố ý!

Y chỉ muốn lưu manh một chút, không muốn trực tiếp bước thêm! Lần này tốt lắm, vượt qua bước một, bước hai, trực tiếp vào bước hai chấm năm luôn!

Tống Mặc mở cửa, chạy trước, Rhys Myers ngây người tại chỗ, nhìn cửa lớn mở rộng, nhớ tới chuyện xảy ra vừa rồi, cuối cùng không nhịn được cười mấy tiếng.

Mình lại đi đồ mặt?

Tiếng cười dần dừng lại, con mắt biến xanh hơi híp, một tia ám sắc vụt qua rồi biến mất.

Nếu thật sự đã dẫn lên hứng thú của hắn, thì chỉ có thể trở thành đồ của hắn...

Chọc tới một ma tộc, hậu quả, là rất nghiêm trọng.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Con Đường Tài Lộ Mới.

> Tay nghề của đầu bếp không tồi, từ xa đã có thể ngửi thấy mùi thơm của thịt heo hầm bay ra từ nhà bếp.

Đại thánh tăng một của phủ lãnh chủ bày ba cái bàn dài hình chữ nhật, lãnh dân, địa tinh, chu nho, người Sabisand, đã ngồi đầy hai bên bàn. Vị trí phía trên giữ lại cho lãnh chủ Tống Mặc, lão quản gia John kéo ghế cho Tống Mặc, toàn thể ngồi xuống. Lão John vỗ tay, các nữ nhân giúp nấu nướng nâng cái khay lớn như cái bồn chứa thịt heo hầm ra.

Nhất thời, mùi hương thịt heo và tiếng nuốt nước miếng tràn lan khắp đại thánh.

Heo rừng hơn bảy trăm cân, trừ lông heo, thì không lãng phí một cái gì. Cái được nâng ra cuối cùng, là cái đầu heo to lớn, gương mặt dữ tợn, tựa hồ còn mang theo phần nộ và bất cam khi bị bạo súc.

Tống Mặc không kìm được dời mắt đi, y mới không thừa nhận mình chột dạ.

Nữ nhân bưng đầu heo đi tới vị trí của Tống Mặc, cái đầu heo này, trực tiếp đặt trước mặt y. Sau một tiếng bình, nữ nhân cong lưng hành lễ, “Lãnh chủ đại nhân, xin thưởng thức.”

Thưởng thức?

Một cái đầu heo?

Tổng Mặc chậm rãi quét nhìn cả sảnh, thấy ánh mắt mọi người không chớp lấy một cái nhìn y, và cái đầu heo trước mặt y.

“Quản gia, cái đầu heo này...”

“Lãnh chủ đại nhân, đây là con mồi ngài giết chết, phần tốt nhất, đương nhiên là để ngài thưởng thức.”

Phần tốt nhất?

Nhìn vào cái đầu heo phần nộ đó hai giây, Tổng Mặc giống như phát tiết gươm dao găm lên, hung tợn cắt lỗ tai heo xuống, bỏ vào miệng nhai.

Nhai mấy cái, phát hiện mùi vị không tồi, Tổng Mặc lập tức ném hết xoắn xuýt vừa rời lên chín tầng mây. Ném dao găm đi, hai tay cầm đầu heo, cắn một phát lên mặt heo, xé mạnh ra, lôi xuống một miếng thịt bự, ăn chảy mỡ đầy miệng.

“Nhìn ta làm cái gì? Ăn đi! Quản gia, ông cũng ngồi xuống, đừng đứng nữa.”

Nghe lời lãnh chủ, thấy lãnh chủ gặm đầu heo nhồm nhoàm, các lãnh dân sau phút kinh ngạc ban đầu, toàn bộ dựng ngón cái lên, cái gì là đàn ông? Đây chính là đàn ông! Cái gì là hào hùng? Đây chính là hào hùng!

Thế là, bất kể nam hay nữ, già hay nhỏ, toàn bộ đều ném dao găm cắt thịt sang một bên, trực tiếp cầm thịt heo trong mâm! Nhất thời, quyền đâm cước đá, đao quang kiếm ảnh. Ngay cả đám người Harold thân là nhân sĩ tiền giáo hội, cũng ném lễ nghĩa và tu dưỡng sang một bên, gia nhập vào hàng ngũ giành giật. Tại Grilan, ăn một bữa thịt là không dễ dàng, cơ hội khó có, không thể lỡ mất.

Tự tôn của tu sĩ?

Xin lỗi, không có thịt quan trọng hơn!

Touro và hơn ba mươi người Sabisand trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả, còn chưa kịp phản ứng, thịt trong mâm đã hết phân nửa.

“Thủ lĩnh, thật ra, nơi này không phải lãnh địa của một quý tộc, mà là ổ kẻ cướp đúng không?”

Người Sabisand ngồi cạnh Touro thấp giọng nói, những người khác cũng tán đồng lũ lượt gật đầu. Touro cắn răng, bất kể là ổ ăn cướp hay là lãnh địa quý tộc, hiện tại đã tới đây rồi, thì phải nhanh chóng ổn định, hẳn coi như đã hiểu, tại Grilan. Không cướp, thì không có cái ăn!

“Đừng lo nhiều như thế, giành ăn khẩn trương hơn. Các người muốn ôm bụng đói đi ngủ sao?”

Lời của Touro thức tỉnh tất cả người Sabisand, hơn ba mươi hán tử, thi nhau gia nhập hàng ngũ cướp thịt.

Có sự gia nhập của quân sinh lực, bàn ăn càng thêm náo nhiệt.

Địa tinh và chu nho trời sinh đã yếu thế, căn bản không cách nào tranh cao thấp với những nhân loại nhân ã đại này, nhưng, họ có kỹ thuật của mình. Các địa tinh trước khi thịt hầm xong, đã lén chuồn vào nhà bếp, ngó chăm chăm đầu bếp. Đợi khi thịt hầm xong, các nữ nhân bận rộn bưng ra ngoài, đã nhắm cơ hội lập tức hạ thủ. Các chu nho phụ trách canh chừng, đợi sau khi đắc thủ, mấy chục vóc đáng nhỏ trốn sang một bên, ngồi vây thành một vòng, các chu nho bố trí cơ quan họ chế tác ở ngoài vòng, không sợ chết thì cứ tới đi, ai cũng đừng mơ cướp đi thức ăn của họ!

Người lùn Rode và anh em Giosan Mosby ngồi với nhau, đừng thấy chiều cao của họ chỉ xấp xỉ địa tinh chu nho, nhưng sức lực thì người bình thường không thể so sánh. Muốn thi nắm đấm cướp thịt với họ? Bất kể là ai, một quyền đánh bay.

Gerrees và Rhys đều không xuất hiện. Tinh linh trời sinh không có hứng thú với các loại thịt, theo cách nói của Gerrees, thịt, có hại cho thân thể. Còn về Rhys... nghĩ tới Rhys, thì nhớ tới chuyện ô long phát sinh vừa rồi. Động tác gặm xương của Tống Mặc vô thức chậm lại. Nghĩ kỹ, mọi người đều là nam, không phải chỉ năm một cái thôi sao? Tính là cái rắm gì?

Hung tợn nhai một miếng thịt bự, trước mắt tựa hồ lại hiện ra gương mặt đỏ bừng, đẹp như hoa đào của Rhys... Tống Mặc không khỏi giật mình, được rồi, cái này quả thật là cái rắm!

Nếu có bình rượu thì tốt rồi, tốt nhất là Erguotou, uống say rồi, lên giường nằm, hôm sau tỉnh lại, chuyện gì cũng không còn. Bất kể người năm điều hay bị năm điều, ông tỉnh rượu quên hết, đánh chết không thừa nhận!

Tống Mặc nghĩ tới đây, nói với lão John: “Quản gia, trong phủ lãnh chủ có rượu không?”

“Lãnh chủ đại nhân, trước kia nhà Grilan nghèo tới mức bánh mì cũng sắp ăn không nổi, làm gì có tiền mà mua rượu? Huống hồ, trừ rượu mạch do người lùn ủ, và rượu trái cây do tinh linh ủ, những rượu khác mùi vị đều rất tệ, chỉ có dong binh mới thích.”

“Vậy sao...”

Tống Mặc vừa gặm xương, vừa âm thầm phỉ nhổ, đây chính là bi ai của kẻ không tiền, muốn mượn rượu giả điên cũng không được.

Nhưng, quản gia vừa nói, kỹ thuật ủ rượu của nhân loại, rất tệ?

Cái này có vẻ như là một con đường tài lộ không tồi nha...

Tống Mặc khi còn học đại học theo đuổi một em gái thích những thứ này, tinh dầu nè, rượu trái cây tự ủ nè. Tống Mặc vì muốn có chung đề tài

nói chuyện với em gái xinh đẹp, tra không ít tư liệu trên mạng, tuy cuối cùng không theo đuổi được em ấy, nhưng những thứ này thì không quên.

Muốn quên cũng không thể, nửa đêm thanh vắng ngồi chồm hổm trước màn hình, đối diện màn hình sáng lam u u cố gắng học thuộc lòng, để hôm sau có thể cùng em gái chuyện phiếm vài câu, thỉnh thoảng còn cười hê hê mấy tiếng, dọa đứa bạn ngủ chung nửa đêm thức dậy đi tè bị trượt chân, trực tiếp rớt xuống giường, sau đó đứng lên đánh cho người họ Tống nào đó một trận. Đánh tới mức y hai ngày liền không dậy nổi, em gái đang trong theo đuổi, tự nhiên cũng không còn gì để nói.

Ký ức tuổi thanh xuân này, từ đó ghi khắc vào tim.

Ký ức tình yêu, luôn là ngọt ngào mang theo chút đau khổ...

Tống Mặc vẽ mặt ưu thương ngửa đầu bốn mươi lăm độ nhìn trần nhà, nếu không để ý tới khúc xương trong tay đã gặm được một nửa, thì cảnh tượng này, có lẽ còn có thể duy mỹ chút. Thanh niên ưu thương phối với khúc xương thịt...

Ngay cả lão John cũng nhịn không được nghiêng đầu đi.

Không tới một tiếng, gần như tất cả mọi người đều vỗ bụng tựa vào ghế thở phì phì, không vì gì khác, vì no quá mà thôi.

Tới cuối cùng, vẫn là lực chiến đấu của các nữ sĩ kinh người, khi các nam nhân không thể không vì cái bụng bự ra mà nói thất lưng, các nữ sĩ lại bùng ra một nồi canh đặc rải hành, mỗi người một chén ăn hết sức vui vẻ.

Tống Mặc nhìn canh thịt nổi một tầng mỡ trước mắt, lại nhìn các nữ nhân nhanh chóng thu dọn bàn cơm, thứ bọn họ ăn vào, lẽ nào, đều dùng để cung cấp dưỡng chất cho đôi tiểu bạch thỏ mê người trước ngực?

Nhìn không được lại cảm thán lần nữa, các nữ sĩ Grilan, quả thật là hùng tráng uy vũ!

Kết thúc bữa tối, Tống Mặc rửa ráy xong trở về phòng mình, lên giường nằm, duỗi lưng, cuối cùng có thể nghỉ ngơi thoải mái rồi.

Y lại phát hiện một con đường phát tài khác, chẳng qua hiện tại là mùa đông, nếu muốn thử ủ rượu, vật liệu là vấn đề lớn... nhưng, vấn đề này cũng dễ giải quyết. Nhớ tới hoa tươi nở rộ trong tuyết lớn ngoài phủ lãnh chủ, Tống Mặc gối lên cánh tay, một tay giơ cao, năm ngón mở rộng, lại nắm chặt lại, trở người, khoe môi cong lên, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Khi y ngủ được không lâu, cánh cửa vốn đã khóa lại bị đẩy ra từ bên ngoài, một thân người thon dài, chậm rãi đi vào, nhờ ánh trăng, mái tóc dài màu vàng của người tới cũng phiếm lên tia thanh lãnh.

Tinh linh đôi mắt màu xanh lục, đi tới bên giường Tống Mặc, nhìn Tống Mặc đang ngủ say, phủ tay lên đỉnh đầu Tống Mặc, một lọn sáng màu lục từ giữa bàn tay hắt chậm rãi chảy vào giữa chân mày Tống Mặc, khi tia sáng cuối cùng sắp biến mất, một phù văn màu đen đột nhiên bao lấy toàn thân Tống Mặc, giống như một sợi xích đen dài, ngăn cách tất cả xung quanh Tống Mặc.

Tia sáng lục bị phù văn màu đen nuốt chửng, Gerrees không thể không dời tay đi, ánh mắt nhìn Tống Mặc, phức tạp khó giải thích.

Lúc này, cửa phòng lại mở ra lần nữa, Rhys Myers tựa vào cạnh cửa, đôi mắt màu biển xanh, lạnh lùng nhìn Gerrees, “Tinh linh, tốt nhất người nên cách xa y một chút.”

Gerrees đứng lên, đôi mắt màu xanh lục lạnh lùng nhìn vào Rhys, “Rhys Myers, người hạ cấm chú với y?”

“Không có.” Rhys đi vào phòng, búng tay một cái, cửa tự động đóng lại, ngăn cách tất cả mọi chuyện trong phòng, “Ta chỉ muốn bảo vệ y. Hơn nữa, cũng có hiệu quả rồi.”

“Bảo vệ? Rõ ràng đây là cấm chú!”

Gerrees thần sắc lạnh lùng, Rhys lại để ngón tay bên môi, “Xuyt, đừng đánh thức y.”

Đi tới bên giường, cúi đầu nhìn Tống Mặc vẫn ngủ say, phù văn màu đen vây xung quanh người y đã biến mất tăm, tay lại nâng lên vẽ một hàng chú văn, đôi mắt biến xanh đảo qua đôi môi hơi mấp máy, vụt qua một tia ám trầm.

“Tĩnh linh, những lời này ta chỉ nói một lần, tốt nhất người nên nhớ kỹ.” Rhys ngẩng đầu, nhìn Gerrees, sâu trong đôi mắt biến xanh, dần lan tràn huyết quang đỏ tươi, “Nhân loại này, thuộc về ta. Tốt nhất người nên cách y xa một chút, nếu không, ta sẽ cho người được mở mắt, cái gì gọi là địa ngục. ’

Đôi mắt Rhys đã hoàn toàn biến thành màu máu đỏ, hắn nâng tay phải lên, lòng bàn tay hướng lên, một quả cầu thủy tinh lớn bằng nắm tay xuất hiện trên lòng bàn tay, trong quả cầu thủy tinh, một linh hồn màu đỏ đang lặng lẽ ngủ say.

“Bod!”

Gerrees kêu lên, nhưng quả cầu thủy tinh lại biến mất giữa không.

Gerrees phản nộ rút trường cung ra, nhắm vào Rhys: “Ma tộc vô sỉ!”

“Đây chỉ là cảnh cáo.” Rhys xem như không nhìn thấy mũi tên, “Đừng thử thăm dò ranh giới của ta, cách y xa một chút, hiểu chưa?”

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Làm Ăn Với Tinh Linh.

> “Nếu nhân loại này biết diện mạo thật của người, người cảm thấy, y sẽ làm gì?”

“Đó không phải việc người nên quan tâm.”

“...”

Gerrees đi rồi, Rhys lặng lẽ nhìn Tống Mặc một cái, đôi mắt màu máu đỏ dần hồi phục lại màu lam sâu thẳm, nhẹ vén tóc trước trán Tống Mặc, cúi đầu, đặt một nụ hôn nhẹ như lông vũ lên trán y.

“Ngủ ngon, thân ái.”

Sau khi cửa đóng lại, trong phòng hồi phục yên tĩnh. Trong bóng tối, Tống Mặc vốn nên ngủ say vì cảm chú, lại chậm rãi mở hai mắt ra.

Sáng sớm hôm sau, lão quản gia John dẫn thị nữ gõ cửa phòng ngủ của lãnh chủ, thì thấy Tống Mặc ngồi trên giường, mang hai con mắt quầng thâm, nhãn thần hung ác, ánh mắt đờ đẫn.

Hai từ hình dung này hoàn toàn không thể nào đồng thời xuất hiện, nhưng Tống Mặc giờ này phút này, lại thể hiện hung ác và đờ đẫn một cách lâm ly tận mạng.

“Lãnh chủ đại nhân, ngài sao vậy?” Lẽ nào, tối qua ăn nhiều quá, nên chướng bụng?

Tống Mặc xoa xoa góc trán đang ần ần đau, y còn có thể bị sao chứ? Ngủ được nửa đêm, hai cái tên không mời mà tới huênh hoang xông vào phòng ngủ của y, tự cho là thông minh đối thoại ‘độ sâu cao’, vừa là chú ngữ, vừa là linh hồn, vừa là gì đó gì đó. Có thể ngủ được mới lạ!

Họ cho rằng một kẻ từng bị sét đánh, đầu óc thiên phú dị bẩm này chỉ một chú ngữ là có thể ru ngủ được sao?

Thống khổ là, y không chỉ không thể lấy súng dưới gối phẳng phẳng hai kẻ này, còn phải giả vờ tiếp tục ngủ, may là diễn xuất tốt, không bị phát hiện đang giả ngủ, nếu không, khẳng định sẽ có phiền phức không nhỏ. Kinh nghiệm lịch sử cho y biết, biết quá nhiều, luôn luôn không có kết cục tốt. Trừ các kiểu chết, chính là các kiểu chết.

Thế giới tốt đẹp như thế, không khí trong lành như thế, cuộc sống vừa mới bước vào quỹ đạo, Tống Mặc không muốn lại chết lần nữa.

Quay đầu nhìn cửa sổ có song sắt, xem ra, song sắt gì đó đã không còn tác dụng, y nhất định phải trang bị cửa chống trộm! Cửa chống trộm còn không đủ, y phải học tập quan chính vụ thành Cary bị mình viếng thăm kia, thiết kế cơ quan trong phòng ngủ.

Ai còn dám nửa đêm chạy vào phòng của y, thì phạt phạt chết hết luôn!

“Quản gia.”

“Ngài có gì phân phó? Lãnh chủ đại nhân.”

“Gắn cho ta mười cái khóa cửa, lại bảo địa tinh và chu nho thiết kế cơ quan ở mỗi góc trong phòng ta, đặc biệt là đỉnh giường, hàn lồng sắt lên!”

Khóa, cơ quan, lồng sắt?

Tống Mặc cài xong nút áo, quay đầu nhìn lão John: “Thế nào, có vấn đề sao?”

“Tôi có thể hỏi một chút, đại nhân tại sao phải làm như thế không?”

Tống Mặc hít sâu một hơi, “Quản gia, ta chỉ là, muốn ngủ ngon. Không hy vọng nửa đêm có người tới quấy rầy.”

Muốn ngủ ngon? Không hy vọng nửa đêm có người tới quấy rầy?

Lão quản gia John kinh ngạc nhìn Tống Mặc, lẽ nào, có người gan lớn bằng trời, dám nửa đêm chơi trò tập kích lãnh chủ?!

Lão John siết chặt năm tay, thân là quản gia trung thành nhất của nhà Grilan, ông tuyệt đối không thể dung thứ chuyện này tiếp tục phát sinh!

“Lãnh chủ đại nhân, chuyện này cứ giao cho quản gia trung thành của ngài! Bất cứ tên nào dám to gan quấy nhiễu ngài, tôi bảo đảm, sẽ cho hắn có đi không về!”

“Quản gia, ta xem trọng ông!”

“Đây là vinh hạnh của tôi, lãnh chủ đại nhân.”

Ăn sáng xong, Tống Mặc gọi Rode tới, cùng đi vào kho cất khoai tây. Vì mỗi lần ăn này, Rode quả thật đã bỏ tiền vốn kham, trong kho chất đầy khoai tây to to nhỏ nhỏ, Tống Mặc còn nhìn thấy một đồng khoai môn, trong đồng khoai môn còn có vài củ khoai lang.

Rode nói, cái này ngẫu nhiên phát hiện trong lúc tìm khoai môn. Tống Mặc từng vẽ cho hắn xem nhìn dáng khoai môn và khoai lang, nên hắn dứt khoát đào luôn về.

Có lẽ là vấn đề cất trữ, một phần khoai tây đã bắt đầu mọc mầm.

“Lãnh chủ đại nhân, ta đã tìm được khoai tây cho ngài, ngài nhất định phải thực hiện lời hứa của mình.”

Rode nói có hơi sượng cứng, lúc này tâm tình Tống Mặc rất tốt, không tính toán với hắn, cong người cầm một củ khoai tây đã mọc mầm lên, chỉ vào mầm xanh trên khoai tây, nói: “Cách trồng loại khoai tây này, thật ra rất đơn giản...”

Tống Mặc giải thích đại khái với Rode về quá trình trồng khoai tây, loại cây trồng này sở dĩ vẫn luôn bị tinh linh độc chiếm, Tống Mặc đoán, một là vì ‘hạt giống’ khoai tây rất đặc biệt, hai là không ai sẽ nghĩ rằng, lương thực sinh trưởng dưới đất.

Rode cầm một củ khoai tây mọc mầm khác lên, nhìn mầm xanh vừa mới nhú ra trên khoai tây, vẫn là vẻ mặt nghi ngờ.

Cắt miếng, rồi trồng?

Hạt giống cắt ra, còn có thể sống sót sao?

Tống Mặc dứt khoát cho Rode biết, nếu không tin, có thể tạm thời ở lại Grilan, tận mắt nhìn thử y làm sao trồng những củ khoai tây này lên.

“Đương nhiên, ở lại đây, phí nhà ở và phí ăn uống phải tính riêng.”

Rode nhanh chóng đáp ứng điều kiện của Tống Mặc, bất luận thế nào, có thể học được cách trồng khoai tây, đối với người lùn mà nói, cũng là một chuyện cực kỳ có lợi. Không ai để ý lương thực nhiều quá, tuy cuộc sống của phần lớn người lùn đều rất tốt, nhưng hộ nghèo khổ không có liên ba bữa thì cũng không phải không có.

Có loại lương thực cao sản, mùi vị cũng rất tốt này, tin rằng cuộc sống của mọi người đều sẽ tốt hơn nhiều, đến lúc đó, khen thưởng của các

trưởng lão khẳng định sẽ không ít, chút phí ăn uống và phí nhà ở bỏ ra hôm nay, căn bản không tính là gì!

Hiểu rõ những điểm này, Rode trả tiền tương đối dứt khoát. Tổng Mặc cầm một đồng kim tệ bỏ vào miệng cắn, hoài nghi đánh giá Rode vài cái, cái tên vì mấy đồng kim tệ mà có thể bị mình chọc tức sùi bọt mép này, chắc không phải bị người ta hạ chú chứ? Sao bị mình lừa hơn hai mươi kim tệ, còn có thể cười phơ phới như thế?

Giải quyết vấn đề của Rode và khoai tây xong, Tổng Mặc đưa kế hoạch ủ rượu ra hành động.

Sau khi nhốt mình trong phòng nửa ngày, Tổng Mặc vạch ra một phần kế hoạch tỉ mỉ, mà trong bảng kế hoạch này điều mấu chốt nhất, chính là tinh linh Gerrees nửa đêm không ngủ, chạy vào phòng y, còn phóng tia sáng xanh vào đầu y đó!

Hít sâu một hơi, Tổng Mặc tự nói với mình, muốn kiếm tiền, thì phải táo bạo nhưng thận trọng!

Chẳng qua, tinh thần cường hãn đều cần có vật chất bảo đảm.

Mười lăm phút sau, lãnh chủ đại nhân eo giắt lược đạn, vai vác súng trường 98, còn đeo một cây nỏ, năm ống tiền, thân mặc tảo tử giáp, xuất hiện ngoài cửa phòng tinh linh Gerrees.

Gerrees nghe thấy tiếng gõ cửa, mở cửa ra, thì thấy Tổng Mặc một thân võ trang, giáp trụ toàn bộ, phản ứng đầu tiên, tên này tới tìm mình quyết đấu.

Tổng Mặc kéo khóa an toàn của súng trường, nhắm hòng súng vào Gerrees, cười tươi như hoa xuân, “Gerrees, ta có chuyện muốn thương lượng với người một chút.”

“...”

Gerrees xác định, nhân loại đầu óc rõ ràng không bình thường này quả thật tới tìm mình quyết đấu. Lẽ nào, chuyện tới qua y đã biết rồi?

“Không cần lo lắng, ta sẽ không làm gì ngươi.” Tống Mặc vừa để ngón tay lên cò súng, vừa cười híp mắt nói với Gerrees: “Ta chỉ muốn bàn chuyện làm ăn với ngươi.”

“Bàn thế này?”

Gerrees gõ lên thân súng đang nhắm vào ngực mình, “Lãnh chủ đại nhân của Grilan, thích dùng vũ khí nhắm vào bạn làm ăn?”

“Cái này là để phòng vạn nhất. Dù sao, võ lực của hai ta chênh lệch quá lớn, đứng trên cùng một đường thẳng, mới có thể có chung tiếng nói, đúng không nào?”

Tống Mặc không chút để ý tới sự chế nhạo của Gerrees, chút công kích tinh thần này, đối với Tống Mặc mà nói, thực không tính là gì.

Ánh mắt Gerrees lấp lóe, hiếm khi hạ mình, “Được rồi, ngươi muốn nói gì?”

Khi Tống Mặc toàn thân vũ trang đi vào phòng tinh linh, vương cung Obi cách xa ngàn dặm, cũng phát sinh một chuyện có liên quan tới lãnh chủ đại nhân của Grilan.

Quốc vương Hắc Viêm đang xử lý chính vụ, không cẩn thận đánh rơi ấn chương bằng vàng xuống đất. Ấn chương lăn tới dưới vương tọa, tiếp theo, tiểu x thư bị ‘phủ bụi’ dưới vương tọa gần một tháng, cuối cùng được thấy lại mặt trời.

Quốc vương Hắc Viêm lật quyển sách mỏng đó lên, hiệu kỳ lật trang đầu...

Nửa ngày sau, trong cung điện truyền ra một tiếng vang lớn, quan thị tùng vội vàng đi vào, phát hiện, ngự án của quốc vương, đã không thấy bóng dáng, trước vương tọa, chỉ còn lại một lỗ lớn đen thui còn đang bốc khói.

Hắc Viêm mặt không biểu cảm ngồi trên vương tọa, một tay chống má, hai chân dài bắt chéo, mái tóc dài màu đen xõa xuống, bảo thạch điểm tuyết giữa tóc lộ ra sự sang trọng. Hắc Viêm lạnh lẽo nhìn quan thị tùng, giống như lỗ đen đột nhiên xuất hiện này hoàn toàn không có liên quan tới hắn.

Quan thị tùng bị Hắc Viêm nhìn có hơi mềm chân. Quyển sách nhỏ trong tay quốc vương đó, trông thế nào cũng thấy quen mắt, hình như chính là quyển sách mà hắn đã bảo thị tùng đặt trở về...

“Bệ hạ?”

Hắc Viêm không để ý tới quan thị tùng, vuốt vuốt nhẵn bảo thạch đỏ trên ngón tay cái, ngón tay vuốt qua văn tự hơi gấp khúc trên bìa sách, một bóng người dần hiện lên trong đầu Hắc Viêm, cái tên ôm đùi hắn, khóc tới trời đất tối tăm đó, cái tên dám trả giá với hắn đó, cái tên thiết kế ra vũ khí công thành uy lực cực lớn đó, giúp hắn cuối cùng công phá được tường thành Sabisand, trở thành vua của Sabisand và Obi, cái tên trên người có khí tức ma tộc đó...

Đôi mắt vàng chậm rãi híp lại, một luồng khí tức đáng sợ như gió bão sắp tới lan tràn xung quanh quốc vương.

Tổng Mặc Grilan.

Dám dùng thứ này lừa gạt hắn, thì nhất định phải trả giá!

Cự long không chỉ bá đạo, tham lam, thích kim tệ, thích cướp công chúa, còn có một thiên tính không để ai biết khác, thích ghi thù.

Thân là Hắc Viêm quốc vương Obi lại giống tổ tiên, không chỉ có năng lực cường đại của tổ tiên, mà còn kế thừa và phát dương truyền thống tốt đẹp của tổ tiên.

Ai dám khiêu chiến với uy nghiêm của hắn, hắn sẽ dậm nát đầu kẻ đó!

Lãnh chủ đại nhân ở Grilan xa xôi, còn không biết vì mình nhất thời nổi ý xấu, muốn tìm chút phiền phức cho con rồng bụng bự đó, kết quả lại là đào hố ình tự nhảy vào.

Nếu y biết cự long nhỏ nhen như thế... khẳng định sẽ ngay lập tức xé nát tiểu x thư nuốt vào bụng, đánh chết cũng sẽ không mang vào trong vương cung của cự long lại giống kia!

Nhưng trên đời không có thuốc hồi hận, hố đã đào rồi, lãnh chủ đại nhân cũng không chút tự giác nhảy vào rồi, chỉ đợi cự long bụng bự lại giống vác xẻng sắt lấp lại mà thôi.

Ôi thôi, thương thay!

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Các Mỹ Nhân, Vui Không?

> Đàm phán của Tống Mặc và Gerrees coi như thuật lợi. Tinh linh có lực tương tác trời sinh với đại tự nhiên, trồng rau củ trái cây trái mùa gì đó, hoàn toàn không thành vấn đề.

Tống Mặc không phải không biết trồng trong nhà kính, nhưng một là y không gom đủ vật liệu, hai là trong tay y không có hạt giống, ba là, y quả thật không phải học khoa nghiên cứu nông nghiệp, trong lãnh địa cũng không có nhân tài thế này.

Đàm binh trên giấy và hành động thực tế hoàn toàn là hai chuyện, nếu không, cũng sẽ không xuất hiện nhân vật kiểu ‘não gấu’ như Triệu Quát. (Nhân vật trong Tam Quốc Chí, giỏi binh pháp trên giấy nhưng không hiểu vận dụng)

Tống Mặc chỉ liệt ra hai loại trên giấy, nho và mía.

Nho dùng để ủ rượu, mía dùng để chế đường. Bất luận làm loại rượu trái cây nào, đường cũng là thứ tất yếu không thể thiếu. Công nghệ chế đường đỉnh cao trên đại lục Quang Minh bị tinh linh độc chiếm, chỉ có rất ít quốc gia nhân loại mới có công thợ hiểu cách tạo đường, đường xám mà những công thợ này tạo ra, còn mang theo chút vị đắng mặn chát, hoàn toàn không thể so sánh với đường trắng mà tinh linh tạo ra.

Không phải không ai thử dùng mật ong thay thế đường, nhưng ong mật trên đại lục Quang Minh, còn hung hãn hơn cả ong bắp cày trên địa cầu.

Người dám đánh chủ ý với tổ ong, đều bị đốt thành Thích Ca Mâu Ni. Nếu xui xẻo hơn, thì trực tiếp bị độc ong đưa đi gặp thần Quang Minh.

Việc này dẫn tới giá đường luôn cao không giảm.

Khi Tống Mặc biết, giá một túi đường trắng nhỏ, gần như cùng giá với kim tệ cùng chất lượng, con mắt xém chút rớt xuống đất.

Lũng đoạn sản xuất đường, lũng đoạn rượu trái cây, mọe, khó trách tinh linh ai cũng giàu chảy mỡ!

Tống Mặc lại lần nữa nảy sinh tâm lý thù giàu nghiêm trọng, y hận lũng đoạn!

Là một giai cấp thống trị nghèo túng có liên hệ mật thiết với giai cấp vô sản, Tống Mặc quả quyết khiêu chiến với lũng đoạn. Xx đã dạy cho chúng ta, người to gan cỡ nào thì sẽ có tài sản cỡ đó! Ủ rượu, sản xuất đường, ông đều phải làm!

Gerrees nhìn Tống Mặc siết chặt nắm tay, gương mặt dữ tợn, rõ ràng đã xuất thần, nói: “Lãnh chủ đại nhân, người có nghe không?”

“A? À! Đang nghe.”

Gerrees tựa vào lưng ghế, lật xem khế ước Tống Mặc đã viết sẵn, khác với sự biếng nhác nhàn nhã của Rhys, cho dù đã không còn phòng bị, nhưng tinh linh tóc vàng vẫn nghiêm nghị không thể xâm phạm.

Tống Mặc lắc đầu, sao y lại nghĩ tới mấy thứ này, chừng nào bị sét đánh lần nữa mới nghĩ tới chuyện ‘xâm phạm’ tinh linh từng bị y lột quần này.

Chỉnh lại mũ giáp hơi nghiêng do y lắc đầu, mọe, lột quần cũng không thể nghĩ!

Tống Mặc lại động một chút, áo giáp vang lên tiếng kim loại ma sát chói tai.

Gerrees nhin không được nhú mày, nhưng cái gì cũng không nói. Xem xong điều cuối cùng cũng khế ước, ngẩng đầu nhìn Tống Mặc: “Thứ người muốn, ta có thể cho người. Nhưng, người dùng cái gì để trao đổi? Trong đây không có viết ra.”

Tống Mặc dứt khoát tháo mũ xuống, đặt trên chân, nhìn Gerrees, nghiêm túc nói: “Giá do người đưa ra, chỉ cần đừng quá mức, thì ta có thể tiếp nhận.”

“Ừm.” Gerrees gật đầu, tựa hồ rất vừa lòng với thái độ của Tống Mặc.

Tống Mặc thở phào một hơi, từng có mấy lần giao thiệp với Gerrees, y đã có hiểu biết nhất định với tính cách của tinh linh này, đối với những tinh linh mặt cứng tâm lạnh lại không nói đạo lý, kẻo và roi đều hoàn toàn không có tác dụng, chỉ có thể cẩn thận cẩn trọng vượt lòng. Vừa vượt, vừa phải đề phòng cái tên bị vượt bất cứ lúc nào cũng sẽ quay đầu lại cắn mình một phát.

Gerrees bắt chéo hai tay lên chân, trầm ngâm một chút, mở miệng: “Điều kiện của ta rất đơn giản...”

Nằm ngoài dự liệu của Tống Mặc, điều kiện Gerrees đưa ra quả thật rất đơn giản, hẳn chỉ yêu cầu ở lại Grilan. Ngay cả vấn đề khoai tây, cũng không còn xoắn lấy nữa.

“Không vấn đề.” Tống Mặc vỗ ngực bảo đảm: “Bắt đầu từ khi khế ước này đạt thành, người chính là khách được Grilan hoan nghênh nhất.”

“Khách được hoan nghênh nhất?” Trong đôi mắt xanh lục của Gerrees vụt qua một tia khó hiểu, tiếp theo nhìn cửa phòng, khoe môi chậm rãi cong

lên, lúc này, băng tuyết tan ra, trăm hoa đua nở, Tống Mặc như người được khí tức của mùa xuân.

Trong đôi mắt màu xanh lục không có cứng chắc đóng băng, mà hóa thành một rãnh nước xanh lục, trong vắt thấy đáy.

Nhìn thấy nụ cười của Gerrees, Tống Mặc chờ người một chút. Tinh linh này, thật sự rất xinh đẹp. Không phải là thích hay ghét, Tống Mặc chỉ cảm thấy như thế. Giống như y luôn nghĩ muốn dùng súng bắn nát đầu Rhys mỗi khi hắn giở trò lưu manh, nhưng lại không phủ nhận, Rhys Myers có một tướng mạo không thể chê bai.

Khi Tống Mặc sững sờ, Gerrees đặt tay lên mu bàn tay Tống Mặc, nhiệt độ xa lạ khiến Tống Mặc thoáng chốc tỉnh táo, “Gerrees?”

“Ký kết khế ước.”

Gerrees hơi khép đôi mắt xanh lục lại, đôi môi màu hồng phấn, ngâm nga ngôn ngữ Tống Mặc không hiểu. Mang theo quy luật kỳ diệu, giống như tiếng ca thuộc về đại tự nhiên.

Theo âm thanh của Gerrees, một hoa văn hình lá xanh dài mảnh, xuất hiện trên mu bàn tay Tống Mặc.

“Cái này?”

“Khế ước.”

Gerrees nghiêng đầu, vén tóc dài bên tai, có thể thấy, sau lỗ tai dài nhón nhọn, có một vùng hoa văn màu lục, lá xanh trên mu bàn tay Tống Mặc hoàn toàn tương tự với những hoa văn này.

“Khế ước của tinh linh, khác với nhân loại.” Gerrees cầm bút lên, viết lên yêu cầu mình đưa ra trên cuối khế ước Tống Mặc đã soạn, sau đó ký tên

mình lên, “Sau khi khế ước kết thúc, những hoa văn này sẽ tự động biết mất khỏi tay người.”

“Vậy sao?”

Tống Mặc nâng tay lên, nhìn kỹ hoa văn trên mu bàn tay mình, sao y lại cảm thấy, mình giống như nhị sư huynh (Trư Bát Giới) bị đóng dấu lên vậy? Ý nghĩ chợt chuyển, rận nhiều rồi không sợ ngứa, dù sao trên người y đã có chú văn của Rhys, hiện tại lại thêm một chiếc lá, cũng không tính là gì. Lại nói dấu đã đóng rồi, muốn hối hận cũng không thể.

Tống Mặc ôm mũ đầu, cầm khế ước rời khỏi phòng Gerrees. Vừa mới ra khỏi phòng, thì lại thấy Rhys Myers đứng tựa vào tường.

“Rhys, sao ngươi lại ở đây?”

Rhys không trả lời câu hỏi của Tống Mặc, mà đột nhiên kéo tay phải của Tống Mặc lên, nhìn hoa văn màu xanh lục trên mu bàn tay, trong con mắt biến xanh vụt qua một tia đỏ.

“Sao vậy?”

“Không có gì.” Rhys cúi đầu, đặt một nụ hôn trên mu bàn tay Tống Mặc, “Thân ái, ta chỉ là muốn gặp ngươi thôi.”

Câu này lại lần nữa khiến da gà da vịt toàn thân Tống Mặc dựng đứng lên.

“Thân ái, lẽ nào ngươi không muốn nói gì hay sao?”

Tống Mặc thở dài, dứt khoát túm tóc dài của Rhys, ngẩng đầu lên, hôn một cái lên mặt Rhys, lại lấy từ trong ngực ra một cuốn tiểu x thư vừa mới ra lò, đập lên người Rhys, ngoài cười trong không cười nói: “Ta thân ái của

người hiện tại có chuyện cần giúp, người về phòng nghiên cứu chân lý của nghệ thuật đi.”

Rhys tìm lòng không đau sờ nơi vừa được Tống Mặc hôn, hình như, đây là lần đầu tiên Tống Mặc chủ động hôn hắn?

Tống Mặc đã quay người đi, biểu cảm thoáng chốc đã trở nên vô cùng hung hãn, mọe, ông vì kiếm tiền nuôi gia đình, đã bắt đầu hy sinh nhan sắc rồi! Nếu còn không để cho y được phát tài giàu có, thì thật là thiên lý khó dung nha!

Công tước Nelson đang đi tới, bị biểu tình hung ác của Tống Mặc dọa dựng tóc gáy, lập tức dán sát vào tường cos vách tường. Ngạc nổi Tống Mặc căn bản không định buông tha cho hắn, đi tới cạnh công tước Nelson, kéo cổ áo hắn, “Không đến phòng nhỏ vẽ tranh trả nợ, còn chạy loạn cái gì?”

Công tước Nelson lệ rơi đầy mặt bị Tống Mặc xách cổ áo tha đi, trên đường để lại vệt kéo lê thật dài.

Rhys đứng tại chỗ, cho tới khi bóng lưng Tống Mặc biến mất ở ngã rẽ cầu thang, mới mở miệng nói: “Tĩnh linh, ta từng cảnh cáo người, cách xa y một chút.”

Nói xong, một hàng phù văn màu đen xuất hiện trước mặt Rhys, phù văn uốn khúc thành một lọn gió màu đen, bao quanh tay phải của Rhys, gió đen tan đi, một cây trường cung màu đen quấn hoa văn vàng xuất hiện trong tay Rhys.

Gerrees tránh khỏi mũi tên màu đen vừa vọt qua, trở người chạm đất, hai tay đã nắm chặt hai thanh trường đao sắc bén khảm bảo thạch xanh, đao vung ngang, đôi mắt màu lục vọt qua một tia sắc nhọn: “Ma tộc dơ bẩn, ta phải đưa người về địa ngục!”

“Hử?” Rhys nhướn một bên mày, trường cung trong tay bắt đầu uốn khúc, hóa thành một thanh trọng kiếm màu đen.

“Vậy phải xem người có bản lĩnh này hay không, con của Lục sâm lâm, Gerrees Emeg! (Lục sâm lâm: rừng Xanh)

Tổng Mặc ném Nelson về lại phòng nhỏ, giao cho các địa tinh, quay người về phòng thay bộ áo giáp này, ngồi trước bàn, viết một phong thư ngắn cho tổng đốc Saivans của hành tinh tây bắc.

Pháo cối anh em người lùn chế tạo cần lượng lớn khoáng thạch, chế tạo thành ngàm cũng cần một lượng vật liệu lớn, hạt giống vụ xuân năm tới của lãnh dân không cần phải lo nữa, nhưng mục đích của Tổng Mặc không chỉ đơn giản là duy trì no ấm ọi người, Nelson tới đây, khiến Tổng Mặc có một suy nghĩ lớn gan.

Công tước của vương quốc Chisa, đệ đệ của quốc vương, người thừa kế vương vị thứ ba. Cho dù phần lớn thời gian hăn đều dùng để cùng các tẩu tử dung mạo như hoa của mình hoa tiền nguyệt hạ, phong hoa tuyết nguyệt, cũng không có nghĩa là hăn chính là đồ bị thọt từ đầu tới đuôi. Ít nhất trong chuyện em gái, hăn vẫn có thủ đoạn hơn là đám người Harold cướp là thất bại, thất bại xong lại cướp kia nhiều.

Chisa, Grilan, hành tinh tây bắc...

Tổng Mặc viết xong bức thư, xem lại một lượt từ đầu tới cuối, nội dung trong thư rất bình thường, người không biết nội tình chỉ cho rằng đây là một phong thư thăm hỏi của một lãnh chủ nghèo túng từng được Saivans thuê, nhưng Tổng Mặc xác định, Saivans sẽ nhìn ra được những thứ khác từ đây.

Chẳng hạn, các chu nho đã làm ra bản khắc in ấn rồi, lượng cung ứng tiểu x thư đã bước lên bậc thêm mới.

Còn về chuyện hạ thủ với Chisa, Tống Mặc không lập tức nhắc tới, nhưng y tin, thật sự tới ngày đó, Saivans tuyệt đối sẽ không bỏ qua miếng thịt béo đã đưa tới miệng.

Tống Mặc bỏ thư vào phong bì, vừa dùng xi phong lại, thì nghe thấy một tiếng vang lớn, hình như cả căn nhà đang dao động.

Động đất?!

Tống Mặc lập tức nghĩ tới việc chui xuống gầm bàn, nhưng cửa phòng lại bị lão quản gia mở ra, “Lãnh chủ đại nhân, không tốt rồi, đánh nhau rồi!”

“Quản gia, ông nói gì?”

Tống Mặc vừa nói xong, tiếp theo lại vang lên một tiếng âm, cả vách tường đột nhiên sụp xuống, lộ ra một lỗ lớn, cũng để cho Tống Mặc nhìn rõ được Rhys và Gerrees bay giữa trời, đang đánh nhau náo nhiệt bên ngoài.

“Lãnh chủ đại nhân, chính là bọn họ đã đánh nhau rồi.”

“Ta thấy rồi.” Tống Mặc vẻ mặt bình tĩnh, âm thanh cũng không có chút nhấp nhô nào, quay người đi tới cửa, mở cửa, lập tức, vô tường ào ào trút xuống người y.

Tống Mặc cầm nín đứng một hồi, vuốt bụi bặm trên mặt, bước nhanh ra ngoài, sau lưng Tống Mặc, lão John tựa hồ có thể nhìn thấy đỉnh đầu lãnh chủ đại nhân bốc khói đen.

Mười lăm phút sau, Tống Mặc dẫn ba tùy tùng đứng trước cửa lớn phủ lãnh chủ, bên cạnh, là pháo cối Rhys làm ra trước đó. Đạn pháo vẫn còn chưa chế ra, nhưng trên ống pháo lại có một hàng chú văn màu đen.

Tống Mặc híp mắt nhìn Rhys và Gerrees, khóe miệng mang theo nụ cười lạnh, điều chỉnh góc độ họng pháo, nhắm vào hai kẻ đang đánh nhau, nổ oành một cái!

Dỡ nhà y một lần không đủ, lại dỡ lần thứ hai, muốn y phá nhà dời đi luôn sao?!

Chùm sáng màu trắng chói mắt mang theo nhiệt độ như lửa nóng vụt qua giữa trời, nổ oành, âm vang thật lớn.

Rhys và Gerrees đồng thời dừng lại, vẻ mặt kỳ dị nhìn Tống Mặc đang ngửa đầu liếc họ. Tống Mặc cười híp mắt vẫy tay với hai người đó, “Ồ, các mỹ nhân, vui không?”

Nói xong, lại một phát.

Địch bà nó! Hổ không phát uy, xem y là mèo Garfield?! Nổ không chết các người cũng phải cho các người rớt một tầng da!

Tống đại lãnh chủ rất tức giận, hậu quả đặc biệt rất nghiêm trọng!

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Lãnh Chủ Đại Nhân Nổi Bão

> Oành! Oành! Oành!

Liên tiếp mấy tiếng nổ vang, Gerrees và Rhys vừa rồi còn đấu đá dờ cả nhà, bị Tổng Mặc xem chút nữa diệt luôn.

Khi số lần bắn của Tổng Mặc tăng thêm, đích nhắm tới cũng càng lúc càng tốt, từng cái từng cái đều có thể nổ càng gần bên cạnh hai người, áo trùm đen của Rhys bị khí nóng của cú nổ thổi bật lên, góc áo của Gerrees cũng bị đốm lửa đốt ra không ít lỗ.

Tổng Mặc hiểm khi được thấy dáng vẻ thê thảm đến thế của cả hai, cắn răng cười dữ tợn, mỹ nhân à mỹ nhân, các người cũng có hôm nay! Ống pháo bắn liên tiếp nhiều phát bắt đầu nóng lên, mồ hôi không ngừng trượt xuống gương mặt và cổ Tổng Mặc, Tổng Mặc dứt khoát cởi áo trên, chỉ mặc áo sơ mi mỏng manh, hào hùng hếch đầu, dám dờ nhà y? Không cho hai tên đó biết mặt một chút, y không mang họ Tổng nữa!

Thực tế, hiện tại y quả thật không còn là họ Tổng, y họ Grilan.

Rhys lại né khỏi một cột sáng nhanh chóng bắn tới, tầm mắt đảo qua phần eo Tổng Mặc do áo sơ mi bị thấm ướt bó sát lại, ánh mắt không khỏi tối đi.

Thật sự, rất mê người...

Gerrees cầm trường đao vào vỏ, cầm trường cung lên, một mũi tên mang theo khí băng sương nhanh chóng bắn tới chỗ Tống Mặc. Hắn không muốn giết chết Tống Mặc, chỉ muốn đông cứng vũ khí bắn ra chùm sáng nóng bức bên cạnh y.

Không ngờ giữa đường bay ra một mũi tên màu đen, đụng chệch mũi tên của hắn, hai mũi tên đồng thời lệch hướng, cắm vào chỗ cách Tống Mặc hơn mười mét.

Gerrees bắn liên tiếp ba mũi tên, đều bị Rhys cản lại.

“Người!”

Tinh linh tóc vàng quay phắt người lại, mũi tên trực tiếp bắn vào Rhys. Ma tộc tóc nâu dài nhảy lên cao, dùng trường cung trong tay chặn mũi tên của tinh linh, nâng tay phải, vạch ra một hàng phù văn đen uốn khúc giữa trời, phù văn giao lại thành một lưới sáng, mang theo gió đen, trực tiếp ụp xuống chỗ Tống Mặc đang đứng.

Tống Mặc theo bản năng lùi lại một bước lớn, lưới sáng do phù văn đen dệt thành, phủ lấy pháo cối, không ngừng thu chặt, ống pháo bằng kim loại chỉ lưu lại hạt tuyết bị hơi nóng hòa tan.

Tống Mặc nhìn tất cả, trên mặt không có biểu cảm kinh ngạc gì. Cũng giống như y nghĩ, nếu Rhys có thể chế tạo pháo cối, thì đương nhiên cũng có thể dễ dàng hủy diệt nó.

Nhưng, không sao.

Tống Mặc nhếch môi, ngón tay vuốt qua mái tóc đen ướt mồ hôi, hai mắt màu đen vụt qua một tia sáng. Lùi lại mấy bước, búng ngón tay, một tùy tùng bước lên, một khẩu súng Mauser 98 đã qua cải tạo được đưa vào tay y. Mười tùy tùng bao gồm Johnson đứng sau lưng Tống Mặc, vai vác

súng trường hoàn toàn không khác với khẩu trong tay Tổng Mặc. Ngoài ra còn có mười mấy nam nhân tay cầm nỏ đứng sau tùy tùng.

Trong thời gian Tổng Mặc ra ngoài làm việc, anh em người lùn trừ giúp đỡ địa tinh và chu nho xây dựng thành ngằm, phần lớn thời gian đều dùng trên việc chế tạo và nghiên cứu vũ khí, tuy tốc độ chế tạo súng trường không thể sánh bằng nỏ, nhưng, thời gian một tháng, cũng có thể tạo ra mười mấy khẩu. Trong tay tùy tùng, chính là thành phẩm chất lượng tốt nhất Giosan và Mosby đưa cho Tổng Mặc.

Tổng Mặc nâng tay phải lên, tất cả tùy tùng đều giơ súng lên, mà các nam nhân cầm nỏ thì cũng đã nhắm vào mục tiêu.

Tổng Mặc hạ quyết tâm, y nhất định phải cho hai tên này biết, tại Grilan, không phải họ muốn làm gì thì có thể làm nấy!

Đánh nhau có thể, tìm nơi không người đánh tới chết y cũng không quản! Nhưng, động thủ tại nhà của y, còn dỡ nhà y, chuyện này đã chạm vào ranh giới của Tổng Mặc, tuyệt đối quyết không để yên!

Lùi một bước biển rộng trời cao đó là nói với người tốt. Tổng Mặc tự nhận ngay cả góc áo của người tốt cũng không sờ tới, y chỉ biết, sau khi đăng đường nhập thấp, khả năng lớn nhất, chính là leo lên đầu lên cổ!

Động tác của Gerrees và Rhys đều ngừng một chút, trong lòng đều dâng lên một dự cảm không tốt lắm.

Tổng Mặc giơ súng nhắm đúng mục tiêu của mình, mở miệng: “Các mỹ nhân, trò chơi, chỉ vừa mới bắt đầu.”

Nói xong, ngón tay bóp mạnh cò súng. Tiếng súng chính là mệnh lệnh, Rhys và Gerrees không thể không nhảy vọt ra càng xa, tránh rừng đạn dày đặc. Sau năm phát súng liên tiếp, khoảng không lúc lấp đạn, các cung nỏ

thủ thay thế vị trí của các tùy tùng. Tuy cung nỏ không thể sánh bằng vũ khí nóng, nhưng uy lực cũng không hề nhỏ.

Súng trường trong tay Tống Mặc, trải qua cải tạo của Rhys, không cần dừng lại lắp đạn, y gần như không ngừng nghỉ nhắm vào Gerrees và Rhys bắn liên tục.

Lực dội ngược của súng trường khiến vai y bắt đầu đau nhức, nhưng, lửa giận đầy ngực và bản tính hiếu dũng ham chiến của nam nhân, khiến y bỏ qua đau đớn của vai và mỗi một của thân thể, y chỉ muốn giáo huấn hai cái tên kia cho đã! Nghẹn khuất từ khi xuyên việt tới nay, cần trọng từng ly, cùng đủ loại bức bối, tựa hồ đều phát tiết ra trong tiếng súng này.

Đến lúc cuối, Tống Mặc thậm chí không còn nhắm chuẩn nữa, chỉ liên tục bắn từng phát nối tiếp.

Rhys chú ý đến điểm này, Gerrees cũng không bỏ qua, chỉ là chọn lựa của hai người này lại khác biệt nhau. Gerrees lại lần nữa kéo trường cung, Rhys thì lại vạch ra một hàng phù văn đen giữa trời, một trận gió mạnh đột nhiên nổi lên, mọi người trước phủ lãnh chủ đều bị gió thổi không thể mở mắt, công kích thoáng chốc ngừng lại. Sau khi gió tan đi, Rhys đột nhiên xuất hiện sau lưng Tống Mặc, ôm lấy eo y, một tay giữ cầm Tống Mặc, cúi đầu, hôn thật sâu lên môi Tống Mặc.

Lập tức, cằm và mắt rớt đầy đất.

Gerrees hừ một tiếng, thu trường cung lại.

Người Grilan hoàn toàn ngốc lảng.

Chuyện trước mắt là gì?

Cái tên vừa mới bị lãnh chủ hạ lệnh phạt phạt dồn vào chỗ chết, sao lại đột nhiên xuất hiện sau lưng lãnh chủ, còn gì đó lãnh chủ?

Mấy lãnh dân còn nhớ chuyện lật quần xảy ra giữa Tống Mặc và tinh linh trước đó, kìm lòng không đậu quay sang ngó Gerrees. Nhìn qua nhìn lại, bưng tỉnh đại ngộ.

Ồn ào nửa ngày, thì ra là ‘hậu viện’ nhà lãnh chủ nổi lửa. Chẳng qua người đốt lửa võ lực hơi mạnh một chút, đốt tới mức lãnh chủ cũng nổi bão.

Các nam nhân tự cho là thông minh nháy mắt với nhau, lão John nhìn màn này, không khỏi thở dài một hơi, che trán. Không nghĩ cũng biết, từ nay về sau, trong lãnh địa lại nổi lên một hồi trào lưu hóng chuyện.

Lão lãnh chủ, lão John quả thật có lỗi với ngài...

Nhưng, không thể để lãnh chủ đại nhân tiếp tục bị vây xem. Thân là quản gia tận trung chức trách, lão John quả quyết bắt đầu dọn dẹp hiện trường.

Các lãnh dân vây xem bị lão John đuổi đi. Mà Tống Mặc bị Rhys hôn tới sắp thở không nổi, lại giãy không ra, chỉ có thể trân mắt nhìn quản gia đuổi toàn bộ tiểu đệ thủ hạ của y đi mất.

Mọ...e... Quản gia, người rút cuộc đứng về phía nào?!

Gerrees đeo trường cung lên, đi tới cạnh Tống Mặc và Rhys, lạnh lùng nhìn Rhys một cái, “Ma tộc, chiến đấu, vẫn chưa kết thúc.”

Rhys cuối cùng cũng buông môi Tống Mặc ra, khi y há miệng thở dốc, liền liếm khóe môi y, con mắt biến xanh biến thành xanh thẳm sâu hoắm, nụ cười trên môi cũng dần trở nên dịu dàng, chỉ là câu trả lời dành cho tinh linh, thì lại mang theo một cỗ sát ý lạnh lẽo, “Đương nhiên, hy vọng người cũng không quên.”

Tống Mặc há to miệng hít không khí trong lành, hơi lạnh vào đầy phổi khiến y không khỏi ho khan, một cổ khí tức màu xanh lục lại mang theo hơi ấm chảy vào người y, ngẩng đầu lên, đúng lúc thấy Gerrees thu tay về.

“Nhân loại, biểu hiện của người khiến ta kinh ngạc.” Gerrees nhẹ búng ngón tay, “Nhưng, chỉ một lần này thôi, lần sau đừng lặp lại.”

Nói xong, Gerrees quay người đi.

Tống Mặc chớp chớp mắt, vỗ vỗ ngực, khi đang nghi hoặc, sau gáy lại đột nhiên bị liếm một cái, Rhys gác chiếc kiếm cong xinh đẹp lên vai Tống Mặc, “Thân ái, người thích tinh linh đó sao?”

“Sao có thể?” Tống Mặc nghiêng đầu nhìn Rhys, giống như hắn vừa mới nói một câu thật nực cười, “Sao người lại có suy nghĩ kỳ quái như thế?”

“Vậy người ghét hắn?”

“Quả thật rất ghét.”

Rhys cọ mặt Tống Mặc, “Vậy thì tốt, ta đi giết hắn.”

“Không thể giết.”

“Người không phải ghét hắn sao?”

“Đúng là ghét, nhưng nếu giết cũng phải đợi đến khi hắn đem cho ta hạt giống nho và mía, ông còn đang đợi kiếm tiền đây.” Tống Mặc túm tóc Rhys, “Có nghe hay không, ‘thân ái’, hiện tại không cho phép giết hắn.”

“Đánh bán sống?”

“Vậy thì được.” Tống Mặc gật đầu, “Nhưng, nhớ tìm nơi không người cũng không có đánh dấu kiến trúc xây dựng nào, đặc biệt là không thể chọn

ngay trước phủ lãnh chủ của ta, nếu không, ông vẫn sẽ dùng pháo cối nã các người!”

“Được rồi.”

Rhys nhếch môi, chỉ là ‘hiện tại’ không được, đúng không?

Áo ngoài của Tống Mặc không biết đã ném đi đâu, sơ mi bị mồ hôi thấm ướt không thể chống gió, một cơn gió thổi qua, không khỏi rung mình ớn lạnh.

Rhys trực tiếp dùng áo trùm của mình bọc Tống Mặc lại, khí tức ấm áp, khiến Tống Mặc không thể cự tuyệt. Rhys hôn lên trán Tống Mặc một cái, nhẹ nhàng như hoa tuyết bay qua. Tống Mặc sờ mũi, cái gì cũng không nói.

Sau khi vào phủ lãnh chủ, Tống Mặc đẩy Rhys ra, cầm áo khoác thị nữ đưa mặc vào người, cài nút, nói với Rhys: “Người phá hủy pháo cối của ta rồi, phải phụ trách làm cho ta một cái khác.”

“Được.”

“Còn nữa,” Tống Mặc ngẩng đầu, nghiêm túc nói với Rhys, “Đây là Grilan, ta, là chủ nhân của Grilan.”

“Vâng, lãnh chủ đại nhân.”

Rhys hơi cong lưng, nâng tay Tống Mặc lên, hôn vào đó.

Tống Mặc gật đầu, lại ngẩng đầu nhìn Gerrees ở lối lên lầu hai, “Hy vọng người cũng nhớ câu này, Gerrees!”

Biểu tình Tống Mặc chưa từng nghiêm túc như thế này.

Hôm nay, y hiển thị thực lực của mình cho hai nam nhân này. Y quả thật không thể giết chết họ, nhưng cũng không phải hồng mềm mặc họ nhào

nặn.

Gerrees nhìn Tống Mặc thật sâu, một tay đặt trước ngực, thực hiện lễ nghi của tinh linh với Tống Mặc.

Hắn thừa nhận năng lực của nhân loại này.

Tống Mặc ngạo nghễ hất cằm, tốt lắm. Y chính là muốn cho hai tên này biết, địa bàn của y, y làm chủ! Ai dám làm bậy trong nhà y, y sẽ cho kẻ đó biết, có một khúc ca rất hay tên là chinh phục!

Lúc này, tổng đốc Saivans của hành tỉnh tây bắc nhận được mệnh lệnh tới từ thủ đô, mệnh lệnh do quốc vương đích thân ký, nội dung mệnh lệnh là: Hủy diệt Grilan.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Nước Mắt Địa Tinh.

> Thủ đô vương quốc Obi.

Quốc vương Hắc Viêm gần đây tâm tình vô cùng tồi tệ, đã có năm đại thần vì chộc giận quốc vương, mà chức quan bị truất sạch, lãnh địa và tài sản cũng bị đoạt đi. Hai trong số đó còn được hưởng thụ phục vụ đầy chuyên: bãi quan, tịch biên, chém đầu.

Trước khi không biết mục tiêu tiếp theo của quốc vương bệ hạ là ai, các đại thần quý tộc ra vào cung đình, gần như ai ai cũng tự giữ mình, đi đường đều đi bằng mũi chân, hận không thể lấy thước ra đo một chút, sợ mình có một chút sai sót nào.

Khi mọi người đang lo lắng sợ hãi đợi quốc vương lại lần nữa vung đồ đao chém xuống, Hắc Viêm lại đột nhiên không còn tìm các nhân viên công vụ gây phiền nữa, hẳn bắt đầu phát triển ra ngoài, chỉ là mục tiêu có hơi xa, lãnh thổ biên cảnh Angris gần hành tỉnh tây bắc, Grilan.

Các đại thần cảm thấy nghi hoặc khó hiểu đối với mệnh lệnh đột ngột này, Grilan?

Họ không biết vũ khí công thành phá sập tường thành Sabisand có từ tay Tổng Mặc, cũng không biết người trẻ tuổi từng khởi xướng ‘hoạt động kim tệ’ trên chiến trường chính là lãnh chủ Grilan. Ấn tượng duy nhất của họ đối với Grilan, chính là nghèo, rất nghèo, vô cùng nghèo. Nghĩ mà xem,

nơi mà ngay cả Quang Minh giáo hội cũng không thềm ngó tới, thì có thứ gì xơ múi được chứ?

Không ai dám trực diện nghi vấn quyết định của quốc vương, ai biết quốc vương bệ hạ có vì bỗng thấy ngứa mắt mà phật một cái giải quyết luôn không?

Tể tướng Murphy là ngoại lệ duy nhất.

Ông từng gặp lãnh chủ Grilan, lãnh chủ trẻ tuổi đó, thông minh, gian xảo, vì đạt được mục đích, thậm chí có thể ném tôn nghiêm xuống đất, tự mình dẫm lên vài cái.

Một tên có thể chế tạo ra vũ khí uy lực cực đại, nhưng lại không cần mặt mũi ôm đùi quốc vương bệ hạ, gào khóc um sùm, khóc xong còn dám trả giá đòi kim tệ với quốc vương bệ hạ...

Nghĩ tới đây, chân mày tể tướng Murphy không khỏi nhú lại. Người này, quả nhiên vẫn nên tiêu diệt thì bớt phiền lòng hơn.

“Tể tướng?”

“Có thần, bệ hạ.” Murphy vội ngừng mớ suy nghĩ trong đầu, cong lưng hành lễ.

Hắc Viêm ngồi trên vương tọa, gõ tay vịn bằng vàng khảm bảo thạch, “Vừa rồi người nghĩ gì?”

“... Grilan.” Tể tướng Murphy ngừng một lát, mới nói ra đáp án.

“Người cũng cho rằng, quyết định này quá cầu thả?”

“Thần không dám, quốc vương bệ hạ.” Murphy vội nói.

“Ừ.” Hắc Viêm nghiêng đầu chống tay lên cằm, đôi mắt vàng vọt qua một tia sáng khó hiểu, nghĩ nghĩ, lại nói với Murphy: “Tể tướng, người phái người đến hành tinh tây bắc một chuyến, nói với Saivans, ta muốn Tổng Mặc Grilan.”

Tể tướng Murphy vô thức hỏi: “Sống hay chết?”

“Sống. Chết rồi ta muốn làm gì, trang trí đình viện sao?”

“...”

Mệnh lệnh này còn kỳ quái hơn mệnh lệnh trước, Murphy hơi khó hiểu. Có lẽ, là bệ hạ cảm thấy hứng thú với thứ trong đầu lãnh chủ Grilan? Dù sao, người có thể phát minh ra pháo công thành và máy bắn đá bản cải thiện, cứ thế mà chết, quả thật cũng đáng tiếc.

Nhưng, bắt cái tên da mặt dày tới mức làm người ta phẫn nộ... tể tướng Murphy thở dài, bỏ đi, dù sao bắt về xong cũng không thể nào nhốt trong phủ tể tướng của ông, ông không cần lo lắng sẽ bị buồn nôn bức bối.

Tể tướng Murphy đi rồi, Hắc Viêm tiếp tục xử lý công vụ, sau khi ký xong văn kiện cuối cùng, kéo hộc ngằm dưới ngự án, lấy ra một quyển sách nhỏ vô cùng quen mắt, nhìn bốn chữ lớn nghệ thuật thân thể trên bìa, đôi mắt màu vàng híp lại.

Hắc Viêm cũng không hiểu mình lắm, tại sao còn không hủy diệt thứ này. Mỗi khi hắn nhìn thấy quyển sách này, đều sẽ nhớ tới cái tên ôm đùi hắn, khóc nước mắt nước mũi tèm lem đó.

Nghĩ tới đây, Hắc Viêm lại mở một hộc ngằm khác, trong đó còn có hai quyển sách nhỏ khác, cái này là lục ra từ trong nhà đại thần bị tịch biên. Đáng tiếc ở chỗ, trước khi quyển sách này được đưa tới tay Hắc Viêm, đại thần đó đã bị đưa lên đoạn đầu đài, mạng về nơi xa.

Hắc Viêm biết sở thích lén lút của các quý tộc, trong nhà xuất hiện một hai quyển sách như thế cũng không kỳ quái. Nhưng liên hệ tới xuất xứ của thứ này, chân mày Hắc Viêm không tự chủ nhíu lại.

Hắn tuyệt đối không thừa nhận, tối hôm phát hiện quyển sách này, hắn đã nằm mơ một giấc mơ hoang đường, trong mơ, cái tên ôm đùi mình khóc tới mù trời tối đất kia, bị mình bóp gáy, banh thượng y, hung tợn áp ngã dưới đất, đôi môi khiến mình phiền lòng đó, lại vô cùng mềm mại...

Trong cung của Hắc Viêm không thiếu mỹ nhân, nhưng chẳng giải quyết được vấn đề.

Một ngày, hai ngày, ba ngày... liên tục một tuần nằm mơ giống y vậy, quốc vương bệ hạ cuối cùng tức giận, hắn phải hủy diệt nguồn gốc khiến hắn bức bối, thế là, Tổng Mặc liền xui xẻo.

Chẳng qua, không biết xuất phát từ tâm lý gì, sau khi truyền đạt mệnh lệnh hủy diệt Grilan đó, Hắc Viêm lại bảo tể tướng Murphy ngầm đưa một mệnh lệnh khác cho Saivans.

Hắn muốn bắt Tổng Mặc tới đây làm gì?

Hắc Viêm xoa góc trán, có lẽ, hắn tự tay bóp nát người đó rồi, thì tất cả phiền não sẽ có thể tiêu tan như mây khói.

Tổng Mặc lúc này, đang dẫn các lãnh dân của mình xây dựng cơ sở.

Nhiệt tình xây dựng thành ngầm của các địa tinh và chu nho không hề thuyên giảm, Tổng Mặc gần như có thể xác định, họ đã đào qua biên giới, đào tới dưới rừng Phi Thúy.

Chứng cứ thực tế nhất, chính là một hang động của rắn Mongu ngủ đông, cùng một hang ổ của heo rừng ngủ say.

Rắn Mongu bị đào ra dài tới hơn bốn mươi mét, cũng con rắn xui xẻo này, đang ngủ ngon lành, lại bị người ta phá nhà.

Rắn Mongu ngủ đông hành động chậm chạp, không kịp phản kháng gì cả, đã bị đập nát đầu, đi châu ông vái.

Thịt rắn là vật tốt, nói chính xác hơn, đối với người sinh sống tại lãnh thổ Grilan này thì, chỉ cần là thịt, đều là vật tốt. Rắn Mongu hôm đó đã vào bụng mọi người. Các địa tinh và chu nho ăn bụng tròn lẳn liên càng nâng cao nhiệt tình công tác, đáng tiếc là, không còn gặp được vận may như thế nữa, hang heo rừng đào được sau đó, chỉ toàn trống không.

Chẳng qua các địa tinh nói cho Tổng Mặc biết, đây không phải lần đầu tiên chúng đào ra hang heo rừng, trước kia từng đào được một cái.

“Hang heo rừng kia sau đó đã xử lý thế nào?”

“Vì độ lớn thích hợp, đã xây thành nhà xí.” Lão địa tinh đặc biệt chỉ cho Tổng Mặc xem, “Lãnh chủ đại nhân không phải từng nói, nhà vệ sinh công cộng nhất định phải làm tốt sao?”

“...” Dờ nơi người ta ngủ đi, xây nhà xí?

“Nhưng từ đó về sau, lãnh địa đã bắt đầu gặp phải sự tấn công của heo rừng.”

Nghe lão địa tinh nói vậy, Tổng Mặc câm nín. Khó trách heo rừng sẽ dầm gió dãi tuyết tới Grilan gây hấn. Đào chỗ ở của người ta ra, đào xong không tính, còn lấy ra xây nhà xí. Nếu đổi lại là y, y cũng quyết không để yên.

May là lúc đó các heo rừng đều không có ở nhà, nếu không, những địa tinh uy lực không cao tới đâu sẽ bị bức phải dời đi nơi khác, thì thật xui xẻo.

Xuất phát từ suy nghĩ tới vấn đề an toàn, Tổng Mặc kiên quyết bảo dừng công trình thành ngầm. Các lãnh dân đều chưa từng đi vào trong địa giới trung tâm rừng Phi Thúy, ai cũng không biết bên trong đó ra sao, cho dù là ở dưới đất, cũng không nhất định an toàn.

“Trước tiên phải gia cố kiến trúc hiện tại, không thể xuất hiện vấn đề rò rỉ, sụp lún. Tốt nhất là xây dựng một tường đá ở bên ngoài thành.”

Các địa tinh không đào nữa, ai biết liệu có khách không mời nào đào tới chỗ họ không? Nếu đang ngủ tới giữa đêm, phát hiện một đám sóc thảo nguyên hoặc chuột chũi nào đứng bên giường cùng mình mắt to trừng mắt nhỏ, lúc đó chuyện sẽ rất náo nhiệt.

Địa tinh và chu nho suy nghĩ, cho rằng Tổng Mặc nói có đạo lý. Đặc biệt là các địa tinh, họ hiện tại chỉ có hơn năm mươi người, khi thành ngầm không ngừng khuếch đại, đã cảm thấy có hơi lực bất tòng tâm. Cho dù có sự giúp đỡ của chu nho và người lùn, tốc độ đào cũng đang chậm dần. Mệnh lệnh của Tổng Mặc đến rất kịp thời, các địa tinh tạm thời ngừng không đào tiếp nữa, chuyển sang bắt đầu tiến hành bảo vệ an toàn cho kiến trúc ngầm này.

Hiện tại người Grilan đã không còn bài xích các địa tinh như ban đầu, các địa tinh cũng nỗ lực sửa chữa thói quen xấu thuận tay dắt dê của mình. Tổng Mặc rất cao hứng thấy các địa tinh có thể chung sống hòa thuận với lãnh dân của mình, cũng rất vui mừng vì các địa tinh tự động cải tạo, chẳng qua y đưa ra một kiến nghị nho nhỏ: “Dê của nhà chúng ta thì không thể tùy tiện dắt, nhưng dê của nhà người khác, trong điều kiện nhất định, thì có thể suy nghĩ một chút.”

Nhà chúng ta?

Nghe Tổng Mặc nói thế, tất cả địa tinh đều trầm mặc.

Trước giờ không có ai nói với các địa tinh câu này. Địa tinh bắt đầu từ khi được sinh ra trên thế giới này, đã biết mình không được hoan nghênh, không có nơi nào sẽ trở thành nhà của họ. Cuộc sống của họ, chính là chuyển từ nơi này sang nơi khác, trốn trong thành đất, đợi ngày chuyển nhà tiếp theo.

Nhưng, lãnh chủ nhân loại này, lại nói với họ: “Nhà chúng ta.”

Các địa tinh bắt đầu rơi nước mắt, sau đó con thứ hai, con thứ ba... hơn năm mươi địa tinh nằm rạp xuống đất, năm ba con tụ lại một cụm, tiếng khóc ngập trời.

Mọi người nghe thấy tiếng động ra khỏi cửa, thấy cảnh tượng này, trong đầu đồng thời xuất hiện một suy nghĩ, chắc không phải lãnh chủ đại nhân muốn ăn cháo đá bát, đem những địa tinh này đi lột da bỏ nội tạng xào hầm nướng chứ?

Lão địa tinh mặt đầy nếp nhăn đi tới trước mặt Tống Mặc, cúi người thật sâu, giơ cao hai tay, lòng bàn tay hướng lên, trong tay nâng một tinh thể màu lục lớn bằng móng tay, giống như bảo thạch, nhưng trong đó lại giống như có sóng nước lưu động.

“Đây là cái gì?”

“Lãnh chủ đại nhân, đây là nước mắt của địa tinh.” Lão địa tinh vừa nói, vừa đưa tinh thể vào tay Tống Mặc, “Chỉ cần có nó, ngài chính là bạn của tất cả địa tinh.”

Do lão địa tinh dẫn đầu, tất cả địa tinh giơ cao hai tay, lớn tiếng hoan hô: “Lãnh chủ đại nhân vạn thế! Chúng tôi sẽ vĩnh viễn hiếu trung với ngài! Mong ngài vĩnh viễn thống trị lãnh thổ này!”

Nhìn tình cảnh trước mắt, không biết tại sao, Tống Mặc đột nhiên nhớ ra một câu nói: XX giáo chủ, thiên thu vạn đại, thọ dữ thiên tề!

Sau đó, Tổng Mặc 厶 luôn.

Cuối cùng, Tổng Mặc siết chặt tinh thể trong lòng bàn tay, trịnh trọng nói: “Ta nhận lễ vật của các người, ta lấy danh Grilan xin thề, ta sẽ chân thành đối đãi với tình cảm này.”

Đám người Harold nhìn cảnh này, không hện mà cùng đọc thánh từ chúc phúc trong Quang Minh giáo hội, Tổng Mặc quay đầu, nhường mảy với các nhân sĩ tiền giáo hội, “Chư vị, tại Grilan, chúng ta không thể giở trò phong kiến mê tín!”

“...”

“Nhưng, hôm nay ngoại lệ!” Tổng Mặc cười híp mắt nói: “Thế nào, ta là lãnh chủ lòng dạ rộng rãi phải không?”

“...”

Harold và các tu sĩ quay mặt nhìn nhau, cảm tưởng duy nhất là, lãnh chủ Grilan, tuyệt đối là độc nhất vô nhị trên đời, lòng dạ khoan dung tạm thời không bàn, nhưng độ dày da mặt này, trong giới quý tộc toàn đại lục, tuyệt đối không tìm ra người thứ hai!

Rhys Myers ngồi bên cửa sổ, nhẹ đung đưa ghế, mái tóc nâu rũ trên vai, vươn tay miêu tả hư ảnh hiện ra trước mặt, Tổng Mặc tóc đen, đang ôm một lão tinh linh, nhìn da nhẵn thoáng chốc đỏ bừng của lão tinh linh, cười vui vẻ mặc ý.

Thu tay lại, Rhys chậm rãi nhếch môi, “Tổng Mặc Grilan...”

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Phản Ứng Các Bên

> Người đưa tin Tổng Mặc phái tới hành tỉnh tây bắc trở về rồi, nội dung thư trả lời của Saivans rất ngắn, sau khi xem xong, chân mày Tổng Mặc lập tức nhíu thành một ngọn núi nhỏ.

Hắc Viêm hạ lệnh tiêu diệt Grilan?

Tổng Mặc xoa trán, không hiểu Hắc Viêm tại sao lại hạ mệnh lệnh này. Nghĩ nát cả óc, Tổng Mặc chỉ nghĩ ra được hai khả năng, y xúi giục lính đánh thuê đòi kim tệ, và tiểu x thư y để lại trong vương cung.

Nhưng kim tệ phân cho lính đánh thuê đều là của lãnh chủ và quý tộc Obi, Hắc Viêm không bỏ ra một đồng nào, hẳn không tất yếu vì cái này mà gây phiền ỉn.

Tiểu x thư... trừ khi con rồng này không được, nếu không, là nam nhân nhìn thấy thứ đó, đều sẽ không muốn lời người sáng tạo nó ra tiêu diệt chứ?

Hai loại khả năng đều bị xóa bỏ, đầu Tổng Mặc lại rối tung lên.

Vậy tại sao chứ? Y rốt cuộc chọc tới con rồng bụng bự đó chỗ nào? Hay là con rồng đó đã tới mấy ngày mỗi tháng đều có, bị rối loạn nội tiết?

“A!”

Tổng Mặc ôm đầu, tựa vào lưng ghế gằm lên, dọa lão quản gia John vừa đẩy cửa vào nháy dưng.

“Lãnh chủ đại nhân, ngài sao vậy?”

Tống Mặc toàn thân vô lực nằm bẹp trên bàn, vùi đầu vào giữa hai tay, u sầu nói: “Quản gia, chúng ta có phiền phức lớn...”

“Cho dù là phiền phức lớn cỡ nào, cũng luôn có biện pháp giải quyết. Lãnh chủ đại nhân, ngài không cần phải ủ rũ như thế.”

“Vậy sao?” Tống Mặc ngẩng đầu lên, tay gãi đầu, “Nhưng nếu phiền phức này thật sự rất khó giải quyết thì sao?”

“Tôi có thể hỏi một chút, phiền phức này rốt cuộc là gì không?”

“Quốc vương Obi.”

“...” Thần sắc lão John cứng đờ một chút, “Ngài xác định không nói sai?”

“Không.”

“...”

“Quản gia, ông đi đâu vậy?”

“Đi thu xếp vàng bạc cho ngài, chuẩn bị chạy.”

“...”

Trên thư Saivans nói, mệnh lệnh của Hắc Viêm là hủy diệt Grilan. Tống Mặc không cho rằng mình dẫn lãnh dân chạy rồi thì sẽ vạn sự đại cát. Tống Mặc từng thấy qua cảnh tượng quân đội Obi công đánh vương thành Sabisand, y nên may mắn là Hắc Viêm chỉ hạ lệnh hành tể tây bắc xuất binh, chứ không phải là một đội quân do vương thành phái ra. Nếu không, đến ngay cả thời gian chuẩn bị mình cũng không có, đã bị người ta tới đào ồ ra rồi.

Bức tường bên ngoài biên giới đó chỉ có thể ngăn chặn heo rừng, căn bản không thể chống đỡ vũ khí công thành, y thật giở khóc giở cười, những thứ này lại còn do mình ‘phát minh’ ra.

Trốn xuống đất tuy có thể, nhưng cũng không thể vào đó mãi không chui lên chứ? Sớm muộn gì cũng bị đói chết.

Dùng tranh nghệ thuật uy hiếp Saivans? Người ta đã báo tin ình, chuyện này Tống Mặc thật sự không làm được. Huống hồ không có Saivans thì vẫn còn có những người khác. Tóm lại, lần này Grilan thật sự chọc phải phiền phức lớn. Khả năng giải quyết hòa bình căn bản là số không.

Tống Mặc cào đầu thành cái tổ quạ, y thật sự không hiểu nổi, một quốc vương, tới tìm lãnh chủ y gây phiền, là sao? Cái này giống như là nguyên thủ quốc gia đột nhiên muốn hủy diệt một thôn trưởng, khoảng cách cấp bậc này cũng thật sự là quá lớn.

Mặt dán lên mặt bàn lạnh lẽo, Tống Mặc nhắm mắt lại, lại lần nữa cảm thụ được sự vô lực của mình. Y có vũ khí tiên tiến nhất thế giới này, nhưng đứng trước thế lực tuyệt đối, vẫn chỉ là một con tôm nhỏ chỉ có thể cuộn người lại.

Trong mắt Hắc Viêm, có lẽ chỉ cần động ngón chân một chút, đã có thể dậm y nát bấy.

Cứng đầu kháng cự tuyệt đối không hề thông minh, vậy nên làm sao...

Sự chán nản của Tống Mặc không duy trì bao lâu. Hiện tại y không phải là một kẻ trạch trò chơi vạn sự không rầu chỉ lo ăn no, y là chủ nhân một lãnh địa, nơi này có hơn bốn trăm người còn phải nhờ vào y mà ăn cơm sống sót.

Tục ngữ có câu nói rất hay, dựa núi núi đổ, dựa sông sông ngập, dựa người người chạy. Chuyện lâm đầu, vẫn phải dựa vào mình. Một nam nhân,

thì nên tự gánh vác. Thời gian còn lại cho y không nhiều, y phải nhanh chóng chuẩn bị tốt.

“Quản gia, triệu tập mọi người, ta có việc tuyên bố.”

“Tuân lệnh, lãnh chủ đại nhân.”

Ba mươi phút sau, người Grilan, địa tinh, chu nho, anh em người lùn, tám tu sĩ Harold, còn có cả Touro dẫn người Sabisand, đều tụ tập trong đại thánh phủ lãnh chủ.

Đại thánh phủ rộng rãi, hơn bốn trăm người có đứng có ngồi, mỗi người đều có thể ần ần cảm thấy được khả năng sắp có đại sự phát sinh.

Tổng Mặc đẩy cửa đi vào, một thân chính trang, lưng giắt trường kiếm, biểu tình nghiêm túc nhìn khắp mọi người. Sau đó, trong sự chú mục của hơn bốn trăm người, hơn tám trăm con mắt, y đi vào trước đại thánh, chống một tay nhảy bật người lên!

Động tác rất nhanh nhẹn, thân hình rất tiêu sái, đáng tiếc không phải là nhảy lên lưng người, mà là lên bàn ăn.

Mọi người tại đó: “...”

Trong cảnh trầm mặc, muốn phun nhổ cũng không tìm được lúc thích hợp.

Tổng Mặc đứng trên bàn, vỗ tay, tiếng vỗ tay thanh thúy lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người, nói trực tiếp vào vấn đề: “Vội vàng triệu tập mọi người tới đây, là vì ta có một chuyện cần tuyên bố, Grilan, có phiền phức lớn rồi.”

Tổng Mặc vừa nói xong, vốn cho rằng sẽ xuất hiện tiếng xôn xao nhưng lại không có, mọi người trong phòng vẫn giữ tư thế mấy phút trước, mắt

không hề chớp nhìn y.

Tổng Mặc nhẹ ho một tiếng, ừm, tốt lắm, xem ra, tố chất tâm lý của mọi người đều rất cứng cỏi!

Sau khi Tổng Mặc thông báo nội dung trong thư của Saivans, mọi người cuối cùng lên tiếng, nhưng nội dung lại có hơi khác biệt với dự tưởng của y.

“Lãnh chủ đại nhân, ngài nói là quân đội của hành tinh tây bắc sắp tấn công chúng ta?”

“Phải.”

“Chính là đám kỵ binh từng bị ngài bắt giữ?”

“Có thể nói vậy.”

“Đám kỵ binh bị lột sạch bách?”

“...Cái này...”

Không đợi Tổng Mặc nói xong, người Grilan tại đó đều hoan hô, các nam nhân hò hét cướp ngựa cướp áo giáp cướp kim tệ, các nữ nhân hưng phấn la kéo y phục lột quần, ngay cả lão nhân và hài tử cũng mặt đỏ gay, mang theo nụ cười dữ tợn.

Các địa tinh đã trải qua chuyện về nghệ thuật thân thể Saivans, đơn giản giới thiệu lại giao phong của lãnh chủ đại nhân trước kia cùng với tổng đốc Saivans khi còn là đội trưởng kỵ binh cho các chu nho có quan hệ không tồi với họ.

“Lãnh chủ đại nhân anh dũng, cô độc một mình, lao về phía trước, vùng trường kiếm, khí thế dễ như bẻ cành khô, đánh ngã toàn bộ hơn năm mươi kỵ sĩ!”

Tạm thời không bàn thành ngữ các địa tinh dùng có đúng hay không, cũng bất luận bọn họ nói vậy có bao nhiêu phần khoa trương, bất kể người khác có tin hay không, dù sao các chu nho tin.

Harold và mấy tu sĩ có phản ứng vô cùng bình tĩnh với việc này, dù sao họ đã quen cuộc sống quanh năm bị giáo hội truy sát, Grilan có thể thắng đương nhiên rất tốt, vạn nhất mà thua, thì cùng lắm lại chạy mà thôi. Chẳng qua, cái tên da mặt dày, nhưng lại một lòng suy nghĩ cho các lãnh dân, có lúc sẽ khiến người ta muốn đâm một kiếm, nhưng có lúc lại không thể không kính phục từ nội tâm, nếu thật sự chết rồi...

“Harold.”

Các tu sĩ tụ lại bên Harold, muốn nói lại thôi, Harold nhìn các tu sĩ, hỏi: “Có gì muốn nói sao?”

“Đúng, Harold.”

Ba người Mora từng cùng Harold đến Obi, lên tiếng trước tiên, “Chúng ta đã trải qua rất nhiều, vốn dĩ, chúng ta bị giáo hội ấn danh phản đồ, phải tiếp tục sống cuộc sống bị truy sát và trốn tránh khắp nơi, lãnh chủ Grilan đã thu lưu chúng ta, cho dù là thứ bội tín vô sỉ nhất, cũng biết cảm ân.”

“Mọi người đều nghĩ thế sao?”

“Phải.”

Các tu sĩ gật đầu, Harold quay lại nhìn Tổng Mặc đang đứng trên bàn thờ người tại chỗ vì phản ứng của người Grilan, cười.

“Nếu có thể có một mảnh đất không bị thế lực giáo hội bó buộc, để chúng ta sống, vậy thì, hãy cố hết khả năng của chúng ta, bảo vệ nó đi.”

Ý kiến của đám người Sabisand phân làm hai phía, một phía cho rằng, chuyện này không liên quan tới họ, vốn họ chính là bị Tống Mặc cường ép kéo tới đây, không bằng nhân cơ hội ly khai. Một phía khác cho rằng không thể không nghĩa khí như thế, Tống Mặc không hề dùng thái độ đối xử với tù binh để đối đãi họ, họ không thể phủi tay không lo.

“Trong mắt người Sabisand, chúng ta là tội phạm bị trục xuất, heo chó không bằng. Trong mắt người Obi, chúng ta vẫn là một đám tội phạm, một đám giun dế.” Touro trầm mặc một lúc, nói tiếp: “Tại đây, chúng ta là người.”

Các nam nhân đều trầm mặc.

Tống Mặc không lưu ý tới phản ứng của đám người Harold và Touro, sau khi kinh ngạc, y bắt đầu giải thích với các lãnh dân, lần này giao chiến với kỵ binh hành tinh tây bắc tuyệt đối không giống lần đó.

“Mục đích của họ không phải là cướp đồ.” Tống Mặc cao giọng, “Họ tới để giết người!”

Âm thanh của Tống Mặc khiến đại thánh lại trầm mặc mấy giây, tiếp theo, âm thanh của các lãnh dân lại vang lên: “XX hết đi! Ông không sợ!”

“Lãnh chủ đại nhân, có ngài ở đây, chúng tôi không sợ gì cả!”

“Cứ để bọn họ tới đi, tới một tên giết một tên, tới hai tên giết một đôi!”

Ông già tóc bạc tang thương đặc biệt giơ gậy lên, dùng âm thanh khàn khàn nói: “Lãnh chủ đại nhân, không có ngài, chúng tôi đều đã chết đói rồi, vì ngài, vì Grilan, liều với chúng thôi!”

“Liều thôi!”

“Đừng mơ tới Grilan điều võ dương oai!”

Các nam nhân siết chặt nắm tay, cánh tay giơ cao, lớn tiếng gầm lên, các nữ nhân cũng sẵn tay áo, mấy nữ đầu bếp mập mạp eo tròn còn vung dao bầy thể như đang mổ heo, lớn tiếng nói: “Bà đây phải lột sạch chúng, cạo lông róc da đem đi hầm!”

Tống Mặc muốn nói gì đó với các lãnh dân, nhưng âm thanh lại nghẹn trong họng, một chữ cũng không nói ra được.

Lão quản gia John đi tới cạnh Tống Mặc, ngửa đầu nhìn lãnh chủ đứng trên bàn lần đầu tiên tay chân vô thức, mở miệng nói: “Lãnh chủ đại nhân, chúng tôi đều là lãnh dân của ngài, là trường thương trong tay ngài, là thuần của ngài.”

Âm thanh của lão John không cao, nhưng lạ là lại truyền được vào tai mỗi người. Lập tức, tiếng kêu hỗn loạn ngừng lại.

Tống Mặc cúi đầu nhìn lão John, lão John cười, nụ cười này, khiến Tống Mặc không nhìn được đỏ mắt.

Lão quản gia của y, luôn dáng điệu nghiêm chỉnh, nghiêm túc cổ cách. Lúc này, ánh mắt nhìn y, lại giống như nhìn một một hài tử cần bảo vệ.

“Lãnh chủ đại nhân, chúng tôi sẽ bảo vệ ngài. Xin ngài lãnh đạo chúng tôi xua đuổi kẻ địch dám khiêu chiến Grilan!”

Lời của lão John như một tín hiệu, tất cả lãnh dân lại cao giọng lần nữa, lần này, địa tinh, chu nho, và anh em người lùn, đều gia nhập vào.

Họ sống tại Grilan, còn muốn tiếp tục sống tại đây, từ nay về sau, bắt đầu từ giờ phút này, họ đều là người Grilan!

Harold và các tu sĩ đứng sau lưng mọi người, cong lưng với Tống Mặc, đám người Sabisand thì nắm chặt tay phải, đâm vào ngực mình, họ sẽ cùng người Grilan bảo vệ mảnh đất này.

Rhys đứng cạnh lan can hàng lang lầu hai, nhìn những gì đang diễn ra trong đại thánh. Gerrees đứng cách hăn không xa, hai người hiếm khi có thời khắc bình yên chung sống như thế.

“Tinh linh, định xen vào sao? ”

Gerrees chỉ lạnh lùng nhìn hăn một cái, không nói gì, quay người đi. Mái tóc dài màu vàng nường theo động tác của hăn phất lên giữa không, giống như một tia sáng chói mắt.

Người lùn Rode đứng ở bên khác của Rhys lầm bầm: “Tinh linh đều là một đám ngạo mạn lại kỳ cục.”

“Hử?” Rhys nhìn gương mặt đầy râu của Rode, “Xem ra, chúng ta có cùng cảm quan về chủng loài tinh linh này.”

“Cho dù ta không thích tinh linh, nhưng ta cũng ghét ma tộc.” Rode nói oang oang, “Không ngờ ta lại muốn giúp đỡ tên đó, đầu óc ta nhất định bị vô nước rồi! Ma tộc, người có phải đã nhân lúc ta không chú ý, hạ chú ngữ gì với ta không hả?!”

Rhys cười cười, ngón tay thon dài trắng nõn quần lấy lọn tóc dài trước ngực, “Có lẽ, ai biết chứ?”

“Người quả nhiên là trời sinh một đôi với tên đó!” Rode tức giận vung rìu, “Đều âm hiểm gian trá!”

“Đa tạ khen ngợi, ta sẽ ghi tạc lời chúc phúc của người vào lòng.”

“...” Hăn còn muốn thêm một điều, đều không cần mặt mũi như nhau!

Khi người Grilan đang phấn khích, vò quyền sát tay chuẩn bị đánh kẻ địch, trong phủ tổng đốc hành tỉnh tây bắc, Saivans và thủ hạ tâm phúc của hăn, lại vẻ mặt rầu rĩ.

Đội trưởng kỵ sĩ do Saivans đích thân đề bạc mở miệng nói: “Tổng đốc đại nhân, thật sự phải làm như thế sao?”

“Đây là mệnh lệnh quốc vương tự tay ký.”

“Nhưng...” Tất cả bọn họ đều bị lãnh chủ Grilan đó nắm thóp trong tay, vạn nhất tên đó bị bức tới đường cùng, liều cả chết lười rách, đem ‘chân dung nghệ thuật’ của họ ra phát tán, họ sẽ triệt để mất sạch mặt mũi.

Đội trưởng kỵ binh chỉ lo lắng vấn đề hình chân dung, nhưng Saivans thì lại lo lắng một khi khai chiến, chỉ sợ mình sẽ không lấy được bao nhiêu tiện nghi gì tại Grilan.

Có lẽ người khác không biết, nhưng hắn thì rất rõ, trừ những vũ khí công thành đã bán cho hắn, trong tay Tổng Mặc, khẳng định còn rất nhiều vũ khí uy lực cự đại. Không nói gì khác, chỉ nói nỏ liên phát, đã đủ uy hiếp các kỵ binh thủ hạ của hắn.

Vừa nghĩ tới hậu quả có thể xảy ra nếu đánh với Tổng Mặc, Saivans liền bùng đầu. Huống hồ Tổng Mặc còn có thể giúp hắn kiếm một lượng kim tệ lớn, tự mình ra tay cắt đứt đường tài lộ, cho dù là Saivans, cũng sẽ đau lòng.

Bảo người đưa tin chuyển tin tức cho Tổng Mặc, chưa chắc không phải là muốn xem thử Tổng Mặc có thể nghĩ ra biện pháp giải quyết nào tốt hơn không.

Thở dài, Saivans vỗ trán, y nhất định là gấp điên rồi.

Lúc này, thị tùng tới báo, thủ đô lại truyền mệnh lệnh mới, lần này, người ký mệnh lệnh là tể tướng đại nhân. Tuy là công văn chính thức, nhưng lại đóng ấn chương cá nhân của tể tướng, cũng là do người của tể tướng đưa tới.

“Mệnh lệnh mới?”

Saivans mở sấp phong bức thư, mở một trang giấy mỏng ra, mấy hàng chữ ngăn ngủi, nhưng hắn lại xem mất cả tiếng đồng hồ.

Hắn không phải là đả, hoa mắt chứ?

Trên công văn viết rõ: Mang Tổng Mặc Grilan tới thủ đô, còn sống.
Quốc vương muốn vậy.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Lời Hứa Của Rhys.

> Mệnh lệnh của quốc vương và mệnh lệnh của tể tướng bày ra trước mặt, Saivans hoàn toàn chìm vào nghi hoặc và không biết làm sao. Grilan thì muốn đánh, lãnh chủ Grilan thì muốn bắt, còn bắt sống? Quốc vương muốn vậy, muốn để làm gì...

Saivans hai tay ôm đầu, hối hận vì lúc trước đã làm thế. Sớm biết vậy, thì không nên giải quyết Panvi, giờ thì hay rồi.

Đội trưởng kỵ sĩ nhìn dáng vẻ Saivans khổ bức, thềm vỗ ngực, quả nhiên, so với làm người quyết sách, làm một tay sai vẫn hơn.

Cuối cùng, Saivans cũng không nghĩ ra cách giải quyết nào tốt hơn. Trước mặt hẳn chỉ có một con đường, dẫn quân đánh Grilan, sau đó bắt Tổng Mặc, cột lại, đưa tới thủ đô.

“Nếu thật đơn giản như vậy thì tốt rồi...”

“Tổng đốc đại nhân?”

“Không có gì, ta cần suy nghĩ, người lui xuống trước đi.”

“Tuân lệnh.”

Đội trưởng kỵ sĩ đi rồi, Saivans ngẫm nghĩ, rồi lại viết một bức thư ngắn, phái thị tùng đưa tới Grilan. Hẳn muốn gặp mặt Tổng Mặc, âm thầm, không hy vọng bất cứ ai biết.

Khi thị tùng mang thư tới Grilan, Tổng Mặc đang tổ chức cho người dân trong lãnh địa bắt đầu gia cố tường thành, khoét một vài lỗ châu mai không bắt mắt ở những nơi khá kín của tường vây, đồng thời còn để anh em người lùn tăng tốc chế tạo vũ khí. Tốc độ chế tạo pháo cối quá chậm, tạm thời bỏ qua một bên, Giosan và Mosby hiện tại chủ yếu chế tạo súng trường và nỏ liên phát.

Ba thợ rèn Ed với Hassan vân vân thì dẫn theo các học đồ bắt đầu chế tạo vũ khí phòng vệ số lượng lớn, máy bắn đá và máy bắn tên đã thu nhỏ một số, đủ để cho kẻ địch tấn công chí mạng.

Người lùn Rode liên hệ với vài người bạn, khoáng thạch số lượng lớn được đưa tới Grilan. Lò luyện thép của anh em người lùn ngày đêm không ngừng bốc khói đen, tiếng lèng kèng bình bịch không lúc nào ngơi nghỉ trong mấy xưởng rèn.

Hỏa dược được chế tạo thật nhiều, đạn dược của máy bắn đá, đạn của súng trường, gần như chất thành núi nhỏ.

Johnson và Touro dẫn mấy nam nhân tăng mạnh huấn luyện, kiếm thuật của tám tu sĩ khiến mọi người phải nhìn bằng con mắt khác. Tám người này tay cầm trường kiếm và mâu tròn, vây thành một vòng, trợ chiến cho nhau, muốn công phá họ, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng, trận thế này, khiến Tổng Mặc nhớ tới trận hình tròn của người La Mã cổ. So với những tu sĩ này, kiếm thuật các nam nhân học được ở chỗ đại quân hành tinh tây bắc không đủ ngó tới.

“Nếu lại tăng thêm bốn trường thương binh, cho dù là kỵ sĩ đông gấp đôi, cũng không thể làm gì chúng ta.” Harold vừa lau mồ hôi vừa nói.

Tổng Mặc nhìn các tu sĩ tản trận hình, diễn tập phương pháp dùng trường kiếm và mâu tròn tấn công kẻ địch cùng bảo vệ mình, nói: “Ta cho rằng giáo hội đều là kỵ sĩ.”

“Bí mật bị người khác biết, thì không còn là bí mật nữa.” Harold buông khăn tay xuống, nhìn Tống Mặc, “Quang Minh giáo hội đã lập giáo mấy ngàn năm trên lục địa, phát triển tới nay, không chỉ dựa vào giáo nghĩa và những kỳ sĩ giỏi cao thanh kiểm chính nghĩa.”

Tống Mặc quay đầu nhìn Harold, đột nhiên hỏi: “Các người bị kỳ sĩ truy sát, trừ do cướp em gái tìm kích thích, có phải là còn có liên quan tới cái này không?”

“Lãnh chủ đại nhân, ngài thật sự rất thông minh.” Harold thu lại biểu tình nhẹ nhõm, trở nên nghiêm túc, “Chúng tôi từng thề, sẽ không tiết lộ bí mật này cho bất cứ ai, hiện tại lời thề đã bị chúng tôi phá vỡ rồi.”

“Cho nên?”

“Cho nên, là người được lợi, ngài phải phụ trách cho chúng tôi!”

Phụ trách? Tống Mặc xem chút rồi cảm. Sao y lại cảm thấy, Harold nói ra câu này, giống như là em gái thanh thuần bị đoạt đi trinh tiết, che mặt mà khóc, còn mình thì chính là đại thiếu hoa tâm khốn kiếp miệng ngậm thuốc, tựa vào đầu giường?

Có điều, em gái này khá là hung hãn, đột nhiên bùng nổ lao tới bóp cổ đại thiếu hoa tâm, hung ác đánh cho hai đấm: “Nói, tiểu tử ngươi có phụ trách hay không?!”

Harold buộc tóc dài lại, đi tới chỗ các nam nhân vùng trường kiếm, lại một vòng luyện đấu, đột nhiên giơ kiếm trong tay, cao giọng nói: “Vì lãnh chủ đại nhân! Vì Grilan!”

Bảy tu sĩ khác hưởng ứng hân đầu tiên, sau đó là các nam nhân kiệt sức mệt mỏi, họ dùng kiếm trong tay gõ vào khiên, la lớn: “Vì lãnh chủ đại nhân, vì Grilan!”

Tất cả mọi người, tựa hồ đều bị cảm xúc kích thích này cảm nhiễm.

Harold quay đầu lại, trên mặt mang theo nụ cười chân thành như có thể xua tan tất cả bất an và âm trầm, “Lãnh chủ đại nhân, ta, Harold, trình trọng tuyên thệ, hiệu trung với ngài, bảo vệ mảnh đất tự do này!”

Tiếng hô giống vậy lại vang lên lần nữa.

Tống Mặc sờ mũi, quả nhiên, so sánh với thần côn chuyên nghiệp, trình độ lừa gạt của y, chỉ có thể nói là nghiệp dư hạng ba.

Các nam nhân bận thao luyện, các nữ nhân bận làm thức ăn có thể trữ lâu, bất cứ thứ gì có thể ăn đều được dọn xuống thành ngăm. Lão nhân và hài tử cũng bận rộn giúp những chuyện nằm trong khả năng, cả lãnh địa, giống như một cỗ máy chiến tranh được khởi động, bắt đầu vận chuyển cao tốc.

Trong lãnh địa bận nhiệt hỏa ngập trời, lúc này công tước Nelson lại chuồn ra khỏi phòng nhỏ, giơ hai tay yêu cầu cùng tham gia vào trong trận ‘chiến đấu của thần thánh’ này.

“Người nói gì?”

Tống Mặc ngừng việc lau súng trường, chiến đấu của thần thánh?

“Phải, chiến tranh thần thánh dùng sinh mạng và máu tươi bảo vệ nhà cửa này, chính là ‘thánh chiến’!”

Nghe từ này, Tống Mặc không khỏi run một cái, nhớ tới bốn x đăng bạo cúc hoa chú Sam trước, rồi lại bị chú Sam bạo đầu, sắc mặt lập tức trở nên dữ tợn. Mọe, tên này là nguyên rủa y không thể chết yên sao?!

Túm lấy cổ áo Nelson, công tước Gallia lại lần nữa bị lãnh chủ Grilan tha đi ném vào phòng nhỏ, trước khi đóng cửa, đặc biệt tìm hai địa tinh tới,

“Trông chừng hăn, không vẽ cho xong thứ ta cần, không cho phép hăn ra ngoài!”

Dưới ánh mắt chứa đầy lệ của Nelson, cửa phòng nhỏ đóng rầm một tiếng.

Hai địa tinh dựng giá vẽ lên, nói với Nelson: “Công tước các hạ, ngài nên làm theo mệnh lệnh của lãnh chủ đại nhân đi.”

Nelson: “...”

Địa tinh: “Ngài yên tâm, chúng tôi sẽ làm việc cùng ngài. Chỉ cần chân chính chìm nhập vào đó, ngài sẽ phát hiện, đây là một công việc khiến người ta thoải mái vui vẻ.”

Nelson lau nước mắt, được rồi, hăn cũng không phải quá chống đối công việc này, tuy có hơi khác với ‘nghệ thuật vĩ đại’ trong tưởng tượng của hăn...

Khi Nelson dự định động bút, địa tinh lại mở cửa ra: “Công tước các hạ, nội dung công việc hôm nay của chúng ta phải điều chỉnh một chút...”

Mấy phút sau, trong phòng nhỏ truyền ra tiếng kêu chói lói của Nelson: “Thần Quang Minh tại thượng, tại sao lại vẽ lõa nam!? Hơn nữa còn là bốn mươi người!”

Tống Mặc nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Nelson, ngoáy ngoáy lỗ tai, cổ họng của công tước này thật lớn, có thể đi hát opera được luôn. Nếu gọi thần Quang Minh có tác dụng, hiện tại hăn đã không bị mình nhốt trong phòng nhỏ.

Rhys Myers ngồi đối diện Tống Mặc, ly trà trước mặt đã hơi lạnh.

Tống Mặc ho nhẹ một tiếng, “Ta có việc muốn nhờ người giúp...”

Rhys một tay chống mặt, đuôi ngón tay vuốt qua khóe môi, mái tóc dài màu nâu trượt khỏi vai, đôi mắt màu biển xanh dần trở nên thâm sâu theo động tác mở miệng khép miệng của Tống Mặc.

“... Người đang nghe chứ?”

Tống Mặc nói tới khô cả miệng, Rhys thì lại một chút phản ứng cũng không có. Ý hoài nghi cái tên đối diện này có phải đang mở mắt ngủ hay không?

“Đang nghe.”

Rhys vươn tay ra, nâng cằm Tống Mặc lên, sát lại gần, “Mỗi một từ đôi môi mềm mại này phun ra, đều giống như cánh hoa thơm tho, rơi vào trong thừa ruộng lòng ta.”

“...” Tống Mặc không biết làm sao nắm cổ tay Rhys, “Chúng ta có thể nghiêm túc một lần không?”

“Ta rất nghiêm túc.” Rhys lại sát tới, “Mỗi một câu ta nói với người, đều xuất phát từ chân tâm của ta.”

Tống Mặc lặng lẽ cùng Rhys nhìn nhau hai giây, không biết làm sao thờ dài, đứng lên, hôn một cái lên môi Rhys, hôn xong, ngồi lại, nhìn Rhys ngẩn người, “Hiện tại chúng ta có thể tiếp tục nói chuyện chưa?” Hôn đã hôn rồi, tên này nếu còn không nghiêm chỉnh, y sẽ bắn ột phát đạn!

Ngón tay thon dài trắng nõn vuốt qua bờ môi, Rhys thầm thì: “Lần thứ hai rồi.”

“Cái gì?”

“Đây là lần thứ hai người chủ động hôn ta.”

Rhys đứng lên đi tới trước mặt Tống Mặc, kéo y dậy, ôm vào lòng, tay đỡ sau gáy y, cọ cọ bên mặt Tống Mặc, “Cái này có phải là biểu hiện người cũng thích ta không?”

Tống Mặc gác cằm lên vai Rhys, không lên tiếng.

Thích? Đối với đàn ông thuần mơ ước em gái mềm mại hơn hai mươi năm, cho dù mỹ nhân trước mắt có yếu điệu, thì cũng vẫn là đàn ông. Một người đàn ông vừa hôn vừa bế vừa ôm y, nếu là không lâu trước kia, pằng pằng mấy phát còn là nhẹ.

Có thể hôn một cái, đã là cực hạn của Tống Mặc rồi.

Nhưng Tống Mặc cũng phải thừa nhận, đối với Rhys, y vẫn có thể hôn được, nếu đổi lại là Gerrees...

Nhớ tới gương mặt cục băng đó, Tống Mặc biểu thị, thật sự không thể làm nổi. Cho dù mình có thể hôn được, tinh linh đó cũng khẳng định bắn một mũi tên chọc y lưng một lỗ.

Tư duy của Tống Mặc đang phiêu bay, môi lại bị chặn lấy.

Đầu lưỡi lè khỏi môi, nhẹ liếm qua, ma sát nhẹ nhàng giữa môi và môi, mang theo sự run rẩy tê dại, ẩm ướt, ngọt ngào. Tống Mặc không phải lần đầu tiên cùng Rhys miệng đối miệng làm ‘hô hấp nhân tạo’, nhưng lần này, y cho dù có không muốn, cũng phải thừa nhận, nụ hôn này, rất thoải mái.

Thoải mái tới mức khiến y nhận không được nhắm mắt lại, tay ôm vai Rhys, tay kia thì vòng ra sau gáy Rhys, hung hăng hôn ngược lại!

Hôn rồi hôn, một dòng nhiệt bắt đầu tụ tập tới bụng, cánh tay mát lạnh men vào vạt dưới áo sơ mi của Tống Mặc, Tống Mặc giật mình, lập tức hoàn hồn lại.

Nhìn rõ tình cảnh trước mắt, sắc mặt vụt biến.

Quả thật, Rhys đã thò tay vào trong y phục của y, nhưng y cũng đã kéo ngoại y của Rhys xuống, tay kia, còn đang đặt trên thắt lưng người ta, bất cứ lúc nào cũng có thể kéo ra...

Rhys phát giác được Tống Mặc cứng người, cọ cọ đỉnh đầu Tống Mặc, “Sao vậy?”

Tống Mặc nhìn gương mặt yêu diễm vô cùng đang nhiễm rặng đỏ của Rhys, bụng dưới lại một hồi nóng lên, ý thức được sự thật vô cùng nghiêm trọng, ông đây lại đi phát tình với một nam nhân!? Mọe, nam nhân quả nhiên đều là động vật xúc động!

“#%##^\$^.. &!”

“Thân ái, người đang nói tiếng nước nào?”

“Tiếng thiên triều địa cầu.”

“...”

Bầu không khí kiều diễm lập tức biến mất, Rhys nhìn Tống Mặc sắc mặt đối tới đối lui, cảm thấy đặc biệt thú vị, không nhịn được nhéo mũi Tống Mặc, “Thân ái, muốn nhìn vẻ mặt người hiện tại không?”

“Ta muốn! Không biết ở đây có từ kính vạn hoa không?”

Rhys sửng sờ hai giây, tiếp theo lại cười ngả lên vai Tống Mặc, hơi thở ấm nóng phả lên cổ Tống Mặc, khiến y co cổ.

Đẩy Rhys trên vai ra, “Được rồi, nói chuyện chính.”

“Được rồi.” Rhys lau nước mắt trên khóe vì cười mà chảy ra, “Người muốn ta giúp làm vũ khí đúng không? Không vấn đề.”

Vừa nói, vừa chỏ chỏ miệng Tống Mặc, cúi đầu ghé vào tai Tống Mặc thổi hơi, “Chỉ cần người muốn, thì ta đều sẽ cho người.”

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Quân Đoàn Xương Khô?

> “Tổng đốc Saivans muốn gặp ta?”

“Đúng, lãnh chủ đại nhân.”

Saivans muốn gặp riêng y, so với việc Saivans thống lĩnh quân đội đánh qua, còn khiến Tổng Mặc cảm thấy khó tin hơn. Y biết Saivans là người như thế nào, có lẽ hẳn sẽ báo tin ỳnh, nhưng tuyệt đối sẽ không nghịch lại mệnh lệnh của quốc vương. Chỉ cần Hắc Viêm không thu hồi mệnh lệnh, cho dù Tổng Mặc có biến mình thành một cây rụng tiền, đừng đưa theo Saivans, Saivans vẫn có thể hươ đao chém mình.

“Thật ra là...” Tùy tùng do dự một chút, vẫn nói tin tức mình biết cho Tổng Mặc, “Tể tướng đại nhân đã đưa một mệnh lệnh khác, muốn bắt sống ngài áp giải tới thủ đô. Nghe nói, có liên quan tới quốc vương.”

“Đây là tổng đốc đại nhân bảo người nói cho ta biết?” Trong thư Saivans không viết những thứ này.

“Không.” Tùy tùng lắc đầu, “Ngài từng nói, chỉ có khi còn ngài, tôi mới có thể sống sót, hơn nữa sống càng tốt hơn.”

Ý của tùy tùng rất rõ, Saivans không dự định tiết lộ mệnh lệnh của tể tướng cho Tổng Mặc biết.

Điều này khiến Tổng Mặc không khỏi chìm vào trong luận âm mưu. Lẽ nào, Saivans định lừa mình qua, bắt giữ, sau đó nhân lúc Grilan như rồng

không đầu, tiến hành công chiếm?

Tựa hồ, đây cũng không phải không có khả năng...

Có lẽ, mình nên tiên hạ thủ vi cường?

Tống Mặc sờ cằm, lại nhìn thị tùng đứng trước mặt mình, đang vò mũ rõ ràng là nôn nóng bất an.

“Người không cần lo lắng, Saivans tổng đốc sẽ không biết là người tiết lộ mệnh lệnh này cho ta.” Tống Mặc kéo ngăn tủ, lấy ra một túi kim tệ nhỏ, đặt lên bàn, “Đây là của người.”

Thị tùng nhận kim tệ, cất vào lòng. Hắn không phải lần đầu tiên lấy kim tệ của Tống Mặc, nhưng lần này, luôn cảm thấy lấy nó thật không chân thật. Chuyện không thể kết thúc đơn giản như thế. Hắn có hơi hối hận đã nói mệnh lệnh của tế tướng ra.

“Người trở về nói cho Saivans, ta đáp ứng gặp mặt hắn.” Tống Mặc ngừng một chút, nói tiếp: “Địa điểm tạm định là ở rìa rừng Phi Thúy, nơi chúng ta gặp mặt lần trước.”

“Ngài...”

“Người không cần hỏi nhiều, cứ làm như ta nói.” Tống Mặc gõ bàn, “Nhưng ta hy vọng người có thể hiểu, còn sống, quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Hiểu ý ta chứ?”

Thị tùng nuốt nước miếng, hắn biết, Tống Mặc đang nhắc nhở hắn, mũi tên đã bắn ra rồi thì không thể thu hồi, hắn đã phản bội Saivans tổng đốc, đừng tiếp tục phản bội Tống Mặc. Nếu không, hắn chỉ có một con đường chết.

Sau khi cửa phòng đóng lại, lão quản gia John nói với Tống Mặc: “Lãnh chủ đại nhân, như vậy tốt không?”

“Cái gì?”

“Không xác định được mục đích chân thật của tổng đốc hành tỉnh tây bắc, đã tùy tiện tới gặp, nếu vạn nhất thì sao?”

“Không có vạn nhất.” Tống Mặc tựa lên ghế, tiếp tục lau súng trường của y, thời gian này, y luôn thích làm thế. Súng trường gỗ trước kia chu nho làm cho y, đã được Tống Mặc lau qua ba bốn lần, cho dù nó căn bản không thể dùng, chỉ có thể làm đồ trang trí trong phòng.

“Nhưng...”

“Quản gia, đây chỉ là suy đoán của chúng ta, Saivans không nhất định sẽ làm thế, có lẽ hẳn chỉ là muốn tìm ta thương lượng một chút.” Tống Mặc ngắt lời lão John, ngẩng đầu, cười nói: “Cho dù hẳn muốn thiết kế cạm bẫy cho ta chui vào, cũng không có nghĩa là cạm bẫy này nhất định kiên cố. Huống hồ, chỗ là do ta chọn, ai bẫy ai, còn chưa nhất định đâu.”

Nói xong, Tống Mặc đứng lên, duỗi lưng, “Lẽ nào ông đã quên, các địa tỉnh đã đào thành ngầm tới đâu sao?”

“Sắp tới trung tâm rừng Phỉ Thúy rồi, ngài nói không an toàn, bảo họ dừng lại trước.”

Lão John nói rồi bưng tỉnh đại ngộ: “Ngài là nói?”

“Đúng.” Tống Mặc siết chặt tay trái, đập vào lòng bàn tay phải, “Nếu Saivans tới tìm ta thương lượng, thì mọi người có gì nói đó. Nếu hẳn ôm tâm tư khác, thì ta sẽ cho hẳn biết, hai chữ hại người viết như thế nào!”

“Hại... hại người?”

“Chính thế, quản gia, cái gọi là hại người, chính là một môn học vấn bác đại tinh thâm. Nào nào lại đây, để ta giao lưu một chút vấn đề này với lão nhân gia ông...”

Tục ngữ nói rất hay, một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao, một mình hại người, thực sự không có hiệu quả tốt như cả một đám hại người.

Là quản gia của y, lão John không thể đổ trách nhiệm cho người khác.

Hai mươi phút sau, quản gia sắc mặt như thường rời khỏi phòng, tùy tùng Johnson nhìn thấy lão John đi tới, vừa định chào hỏi, đã bị lão John kéo tay, “Johnson, đi triệu tập tất cả tùy tùng, ta muốn bổ túc ọi người một bài học quan trọng, học vấn hại người!”

“...”

Sau khi thị tùng trở về hành tỉnh tây bắc, đã chuyển lại nguyên văn lời của Tổng Mặc cho Saivans. Saivans gật đầu, ý bảo hẳn có thể đi rồi.

Sau khi thị tùng đi, lúc đi ngang hành lang, đã đi ngang qua bảy tám kỵ sĩ giáo hội. Tại hành tỉnh tây bắc, gặp kỵ sĩ giáo hội không có gì hiếm lạ, nhưng hẳn kinh ngạc ở chỗ, nam nhân đi trước tiên, áo khoác trên người lại là màu vàng! Tướng mạo kỵ sĩ vô cùng anh tuấn, mái tóc màu lửa đỏ, như ngọn lửa có thể thiêu rụi tất cả mọi thứ.

Mắt thị tùng lập tức trừng lớn, kỵ sĩ màu vàng địa vị cao nhất trong đoàn kỵ sĩ giáo hội, sao lại xuất hiện ở đây?

Tại Grilan, lão quản gia John thành công truyền đạt tinh thần hại người của Tổng Mặc cho đám người Johnson, các tùy tùng phát huy phẩm đức tốt đẹp vui một mình không bằng vui nhiều mình, nhanh chóng truyền bá tinh thần này khắp cả lãnh địa, thế là, người Grilan, sau khi được cải tạo thành

kẻ cướp, lại bổ sung thêm thuốc hại người, lực chiến đấu nhanh chóng tăng lên 2. 5 phần trăm tiêu chuẩn.

Hình vẽ đại bác Tổng Mặc đưa cho Rhys đã biến thành vật thật, năm khẩu đại bác 150 xếp thành hàng, miệng pháo ngẩng trời, thân pháo đen kịt, giống như một con cự thú bằng thép lạnh lẽo, khiến người e dè, run sợ.

Tổng Mặc nhìn mấy khẩu đại bác này, mà như thấy năm mỹ nhân ngực khùng gợi cảm mặc bikini, môi đỏ nóng bỏng, eo thon chân dài, lập tức hai mắt phát sáng, nước miếng tuôn rơi.

“Đồ tốt, đúng là đồ tốt...” Tổng Mặc dán hai lòng bàn tay lên ống pháo lạnh lẽo, “Có mấy thứ này rồi, ông còn sợ ai chứ!”

Gặp thần nã thần, gặp phật nã phật!

Khi Tổng Mặc đang say mê, thợ rèn Ed từ xa chạy tới, vừa chạy vừa la, “Lãnh chủ đại nhân, không tốt rồi! Khoáng thạch và thép trong kho mất tiêu hết rồi!”

Tổng Mặc trừng to mắt, có người dám tới lãnh địa của y trộm đồ sao? Không biết đây là ổ ăn cướp à?!

“Ed, người phát hiện nguyên liệu bị mất hồi nào?”

“Nửa tiếng trước! Khoáng thạch và thép đầy cả kho, đột nhiên đều biến mất trước mắt tôi!”

Nửa tiếng trước?

Nếu y nhớ không lầm, lúc đó đúng là lúc Rhys tạo ra những đại bác này. Tổng Mặc quay sang nhìn Rhys, không phải như y nghĩ đó chứ?

Rhys nhún vai, “Chế tạo đồ vật, cần phải có nguyên liệu.”

“Cho nên?”

“Cho nên, đều đang ở trước mặt ngươi.”

“Vậy pháo cối trước kia?”

“Cũng giống vậy.” Rhys cười chỉ chỉ trán Tống Mặc, “Chỉ là dùng số ít, không ai phát hiện mà thôi.”

Tống Mặc chờ ra.

Y thật ngu, thật ngu, y vốn cho rằng ma pháp sư là sinh vật thần kỳ, có thể biến ra vũ khí y cần, không cần tốn một đồng kim tệ của y, nhưng cuối cùng, tiền tạo đại bác này, vẫn tính trên đầu y?!

Mọi, trả lại nhan sắc y đã hy sinh ra đây!

Khi Tống Mặc đang ai điều cho kim tệ của mình, Rhys đặt tay lên miệng đại bác sau lưng Tống Mặc, cúi đầu, nhìn Tống Mặc sắc mặt khó coi, nói: “Mà này, trừ ngươi, còn có người biết thao tác những vũ khí này sao?”

Nói gì?!

Tống Mặc ngẩng phắt đầu lên, trán chuẩn xác đụng vào cằm dưới của Rhys, Rhys thì không sao, nhưng nơi bị đụng tới của Tống Mặc nhanh chóng đỏ lên, chớp mắt đã xưng lên một cục.

Tống Mặc che đầu gối xồm xuống, nước mắt đầy mặt.

Không ai cho y biết, thân thể ma tộc cũng nghịch thiên như năng lực của họ. Độ cứng của bộ xương này, sắp sánh bằng kim cương rồi.

...

Rhys cũng ngồi xổm xuống, buồn cười xoa trán Tống Mặc, một luồng mát mẻ thấm vào nơi xưng đỏ, vết xưng lập tức biến mất.

“...”

Đau đớn qua đi, đầu óc tỉnh táo không ít. Tống Mặc cúi đầu không nói, bắt đầu phản tỉnh. Quả nhiên kế hoạch đại nhảy vọt gì đó là không thể. Vũ khí chế tạo ra không ai biết dùng, cũng chỉ có thể đem đi trang trí. Cho dù y có thể dạy cho người Grilan sử dụng những khẩu đại bác này, nhưng số người thao tác mỗi khẩu đại bác đều có yêu cầu riêng, chút người của Grilan, căn bản không đủ. Khó trách chủ tịch nói, người nhiều sức mạnh lớn, người ít, thật sự là vấn đề lớn.

Quay đầu lại nhìn, thật sự không nở mà...

“Thật ra chuyện này rất dễ giải quyết.”

“Giải quyết thế nào?”

“Không phải chỉ có người sống, mới có ích.”

Rhys kéo Tống Mặc dậy, vẽ mấy hàng phù văn đen uốn khúc giữa không, quỳ một gối xuống, úp bàn tay xuống đất, phù văn màu đen kết thành từng sợi xích, vây quanh người hắn, một vết nứt xuất hiện trên mặt đất, theo vết nứt dần khuếch đại, một bàn tay, nói đúng hơn, một bàn tay trơ xương, thò ra.

Tiếp theo, là cánh tay, thân thể, không tới một phút, một bộ xương hoành chinh, xuất hiện trước mặt Tống Mặc.

Tống Mặc đầu tiên là giật mình kêu lên, oái một tiếng nhảy lên người Rhys, đợi khi y nhìn rõ toàn diện bộ xương, lại dờ mắt nhảy khỏi người Rhys.

Bộ xương diễn bộ phim kinh dị bản dị thể cho Tống Mặc coi, chỉ cao không tới eo y!

Sau bộ xương đầu tiên, liên tiếp có mấy tên kích cỡ giống nó mò ra. Chuyện đầu tiên mấy con này làm sau khi leo lên, chính là đuổi tay đuổi chân, theo lý giải của Tống Mặc, rõ ràng là ghen quá lâu rồi, nên phải đuổi người vận động một chút.

“Rhys.” Tống Mặc cứng đờ quay đầu, nói với nam nhân bên cạnh mình: “Đây là, chiện gì?”

“Thân ái, người lại loạn ngôn ngữ rồi.”

“...”

Mọi, biến ra một đồng xương khô trước mặt y, còn không cho phép y dùng ngôn ngữ thiên triều biểu đạt tâm tình kích động một chút sao?

“Đây đều là chu nho.”

“Chu nho?”

“Ít nhất là khi còn sống.”

Rhys vừa nói, vừa vẫy tay, bộ xương nhỏ chui ra đầu tiên bước tới cột kẹ.

Ngón tay Rhys điểm lên đỉnh đầu bộ xương, một hàng phù văn đen men theo đầu ngón tay hằn chảy vào thân bộ xương, không tới mấy giây, hõm mắt vốn chỉ là hai cái lỗ đen của bộ xương, cháy lên hai nhúm lửa màu đen.

“Chủ nhân.”

Âm thanh như dùng lưỡi dao cạo lên miếng sắt vang lên bên tai Tống Mặc, Tống Mặc ngạc nhiên nhìn bộ xương, lại nhìn Rhys, Rhys cười nhéo

chóp mũi Tống Mặc, “Hiện tại, chúng đều là của người. ’

Tống Mặc biết chu nho là chủng tộc thông minh nhất trên đại lục, cũng biết năng lực học tập của họ rất mạnh, hoàn toàn có thể nắm vững thao tác chính yếu của đại bác trong thời gian ngắn, nhưng y lo lắng là, cái tay vừa mới chạm qua đầu bộ xương, lại nhéo mũi y như vậy?

Bộ xương chôn dưới đất không biết bao nhiêu năm...

Không biết loại cúm x, vi rút x gì đó có lấy mạng người không?!

Lưng Tống Mặc lại lần nữa nổi lên làn khí đen, lôi súng ngắn K54 ra, nhắm vào Rhys nã một phát! Ông nhin mi lâu lắm rồi! Chúng ta thù mới nợ cũ tính hết luôn!

Bộ xương chu nho còn đang không ngừng chui ra khỏi đất, bộ xương cháy lửa đen trong mắt đã tổ chức mọi người xếp đội làm vận động co duỗi rắc rắc tập thể.

Gerrees đứng ở cửa sổ phòng lầu hai, nhìn cảnh tượng diễn ra không xa, đôi mắt màu xanh lục hơi híp, “Xương khô?”

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Hoa Nho

> Năm khẩu đại bác 150 đã ngốn hết nguyên liệu khoáng thạch hiện có của Grilan, khi Tổng Mặc còn đang xoắn xuýt có nên bảo Rhys dỡ bỏ hai khẩu không, thì đợt khoáng thạch mới đã đưa tới. Rode đặc ý bừa bừa đứng bên cạnh bạn của hắn, hai người lùn đều cao bằng nhau, cổ thô như nhau, mặt đầy râu như nhau.

Nếu không nhìn áo mũ trên người họ, Tổng Mặc thật sự rất khó phân biệt ra rốt cuộc người nào là Rode, người nào là bạn của hắn.

Cũng giống như hai anh em Giosan và Mosby, cho tới nay, người trong lãnh địa, vẫn thường xuyên gọi lầm tên họ.

“Bạn ta Galland, một trong những người lùn đáng tin nhiệm nhất!”

Rode vỗ mạnh lên vai Galland, Galland thì nện một cú vào ngực Rode, nghe bình một tiếng, Tổng Mặc nghe mà cũng cảm thấy đau ngực.

“Rode, người phải nói Galland chính là người lùn đáng tin nhiệm nhất, không ai sánh được!”

“Bạn ta!”

Đập qua đánh lại, nện qua đá lại một phen, hai người lùn mới kết thúc phần thăm hỏi đặc biệt của họ.

Galland tới đã giúp Tống Mặc giải quyết nan đề lớn nhất trước mắt, Tống Mặc hiềm khi hào phóng một lần, trả kim tệ cho Galland theo giá của khoáng thạch, rồi lại thần bí móc ra hai quyển sách nhỏ, nhét vào tay Galland, “Đây là khuyến mãi.”

Galland nghi hoặc nhìn quyển sách nhỏ trong tay, bìa sách vô cùng giản dị, rất khó nhìn ra bên trong rốt cuộc là cái gì.

Tính cách người lùn thẳng đuột, cũng không có kiên nhẫn, Galland trực tiếp lật một quyển trong đó, sau đó, thì phản ứng y hệt như Rode lúc trước, máu mũi chảy dài, bịch một tiếng, ngất xỉu.

Tống Mặc chớp chớp mắt, nhìn Rode, thì ra người lùn đều yếu ớt như thế? Đúng là súng bằng thiết, đẹp mắt mà vô dụng...

Tống Mặc đang nghĩ thế, Galland đột nhiên tỉnh lại, lau sạch máu mũi, nhét hai quyển sách nhỏ vào ngực, hai mắt phát sáng nhìn Tống Mặc: “Lãnh chủ đại nhân, loại sách này, ngài cần đại lý tiêu thụ ra ngoài không?”

Phản ứng của Galland không chỉ nằm ngoài dự liệu của Tống Mặc, mà ngay cả Rode cũng cứng đờ tại chỗ.

“Người xác định?”

“Ta xác định.” Galland hào hùng vỗ ngực. “Galland là thương nhân giữ chữ tín nhất! Nếu ngài có thể để ta làm đại lý tiêu thụ của ngài, ta bảo đảm, mỗi quý đều sẽ đưa tới cho ngài ba xe khoáng thạch sắt! Miễn phí!”

Tống Mặc xoa cằm, mở lòng bàn tay ra, dựng thẳng năm ngón.

“Năm xe? Không vấn đề!”

“Năm mươi xe!”

“Không thể nào!”

Galland lập tức phủ quyết yêu cầu của Tống Mặc, “Đây đã vượt qua một nửa lượng giao dịch của đội thương buôn trong quý, ta sẽ phá sản.”

“Ba mươi xe, không thể giảm nữa.” Tống Mặc chống nạnh, cười híp mắt nhìn Galland, chỉ ngược hẳn, nơi đó đã đặt hai quyển sách nhỏ y tặng cho Galland, “Nếu người đáp ứng điều kiện của ta, ta không chỉ trao quyền đại lý cho người, hơn nữa, cũng không lấy không khoáng thạch của người, mỗi xe khoáng thạch, đều trả tiền theo giá thị trường. Thế nào?”

Galland hoài nghi nhìn Tống Mặc, Tống Mặc thì vẻ mặt chân thành, “Người có thể hỏi Rode thử, hẳn đã bắt đầu làm đại lý tiêu thụ loại sách này rồi, lợi nhuận, vô cùng khả quan.”

Galland quay đầu lại nhìn Rode, Rode đã vẻ mặt đỏ bừng, may mà hẳn mọc đầy râu, không tới mức khiến bạn già nhìn ra sự lúng túng của mình.

Tống Mặc liếc mắt nhìn Rode, ý tứ rất rõ ràng, đừng phá đám, nếu phá đám, hậu quả tự chịu.

Cuối cùng, Rode vẫn khuất phục dưới thâm uy của Tống đại lãnh chủ, gật đầu.

Người lùn Galland, dưới lời ngon tiếng ngọt của Tống Mặc, cùng bạn tốt Rode trợ Trụ hành ác, ký vào khế ước khiến hẳn sau này nhớ tới liền muốn đụng tường.

Khế ước quy định, người lùn Galland mỗi quý sẽ đưa ba mươi xe khoáng thạch tới Grilan, Tống Mặc sẽ chiếu theo giá thị trường trả tiền, còn trao quyền cho người đại diện Galland tiêu thụ sách nghệ thuật thân thể, mỗi lần bán ra một quyển, sẽ chia cho Tống Mặc năm trăm kim tệ.

Khế ước này nếu nhìn sơ qua, thì là Galland chiếm lợi, nhưng thực tế trong nó ẩn giấu mánh lới.

“Trả tiền theo giá thị trường” và “trả đủ tiền theo giá thị trường”, hoàn toàn là hai khái niệm.

Rode trân mắt nhìn Galland ký tên vào bảng khế ước này, không khỏi ngửa đầu thở dài, lại một người đáng thương, rơi vào trong cạm bẫy của ma quỷ. Nhưng, từ khi tinh thần hại người truyền khắp Grilan, Rode cũng không thể nào may mắn thoát khỏi sự công kích tinh thần mạnh mẽ. Nếu để mình lọt xuống hố bị người gọt xẻo, không bằng kéo huynh đệ tới cùng lọt hố chung.

Galland mang kim tệ và năm mươi quyển tiểu x thư đi, có bản khắc in ấn của chu nho và sự gia nhập của quân sinh lực là công tước Nelson, sự nghiệp tiểu x thư của lãnh địa đã bắt đầu phát triển mạnh mẽ. Nghĩ tới sự khác biệt giữa chủng tộc, Tống Mặc còn gợi ý cho địa tinh trừ bản nhân loại, nghiên cứu thêm bản người lùn, bản chu nho, tinh linh... được rồi, có Gerrees ở đây, Tống Mặc không có gan phát triển bản tinh linh.

Gerrees đã đem nho tới trồng, chỉ là nơi trồng có hơi kỳ lạ, bên tường đá ở rìa lãnh địa. Nếu không phải Tống Mặc ngăn cản, ngay cả mía Gerrees cũng định trồng ở đó.

“Tại sao trồng ở đây?” Tống Mặc nhìn nho đã bắt đầu leo dây, “Chỉ cần chiến tranh, chắc chắn đều sẽ tổn thất.”

“Vậy sao?” Gerrees không cho là vậy, ôm tay tựa vào một thân cây, nhìn dây nho đang leo tường với tốc độ mắt người có thể thấy, “Ngày mai, người sẽ biết nguyên nhân.”

Ngày mai sao?

Tống Mặc không hiểu lắm. Cách nói chuyện nửa vờ của tinh linh khiến Tống Mặc ngửa đầu.

Sáng sớm hôm sau, cơm sáng Tống Mặc còn chưa kịp ăn, đã vội chạy tới rìa lãnh địa, nhìn nụ hoa đã trổ trên dây leo. Những nụ hoa nhỏ màu xanh nhạt giấu mình giữa những chiếc lá hình bàn tay, rất khó phát hiện. Nếu không phải trong gió có mang theo mùi hương, Tống Mặc hoàn toàn sẽ không chú ý tới.

Tống Mặc lần đầu thấy hoa nho, nhin không được vươn tay chạm một cái, không ngờ nụ hoa bị y chạm vào lại đột nhiên phình lớn, cánh hoa mở ra, bao kín lấy nửa khớp ngón tay của Tống Mặc!

Có thể cảm giác được rõ ràng ngón tay bị gai nhọn sắc bén hình răng cưa cào rách, máu tươi chảy ra theo kẽ giữa các cánh hoa.

Dùng sức kéo ra, nhưng lõi thế nào cũng không đứt, lấy dao găm ra cắt, nhưng lại giống như cắt lên gân trâu, dao găm sắc bén bị bắn ngược lại.

Tống Mặc đỡ ra, chỉ có thể ngây người nhìn nụ hoa lớn bằng hạt gạo đỏ giống như tửu quý, liều mạng hút máu ở đầu ngón tay mình, dây nho tại đó bị nhuộm thành màu đỏ hồng.

Đây là chuyện gì?

Lẽ nào, Gerrees không phải trồng nho, mà là trồng hoa ăn thịt người biến chủng?!

“Cho nên ta nói, hôm nay người sẽ biết đáp án.” Giọng nói của Gerrees đột nhiên vang lên sau lưng Tống Mặc, “Loại thực vật này, tại rừng tinh linh, dùng để xây dựng hàng rào, xua đuổi mãnh thú.”

Ngón tay trắng nõn gần như trong suốt lướt qua nụ hoa đang cắn Tống Mặc, tia sáng màu xanh tràn vào dây nho, cánh hoa mở ra, Gerrees nắm cổ tay Tống Mặc kéo ra. Ngón tay bị cắn, phần bụng còn lưu lại vết thương rõ ràng, một giọt máu tươi chảy ra, giống như trân châu màu máu đỏ.

Tống Mặc cuối cùng cũng ý thức được đau đớn, muốn rút tay về, nhưng lại bị chuyện xảy ra tiếp theo dọa ngay cả tóc cũng dựng đứng.

Gerrees cúi đầu, ngậm lấy ngón tay bị thương của y!

Ánh mặt trời sáng sớm, rọi lên người tinh linh, Tống Mặc phát hiện, lông mi của Gerrees, cũng là màu vàng.

Chỉ mấy giây, Tống Mặc lại cảm thấy như đã qua mấy tiếng. Rút tay về, vết thương trên đó đã lành lại, không còn một chút dấu tích nào.

“Gerrees...”

“Cái gì?”

“Người không phải ăn chay sao? Uống máu của ta rồi, có bị tiêu chảy không? Nếu có, nhất thiết đừng nín.” Tống Mặc nhớ Gerrees từng nói, có vài ‘thức ăn’, đặc biệt là mặn, có hại với thân thể của tinh linh. Máu, cũng tính là đồ mặn đúng không?

Gerrees: “...”

“Sao không nói gì?”

“Chúng ta đã ký khế ước tinh linh.”

“Hả?”

“Cho nên, không chỉ là uống máu người, cho dù có ăn người, thân thể của ta cũng sẽ không có vấn đề gì.”

Tống Mặc: “...”

Tinh linh ăn thịt uống máu? Trong đầu Tống Mặc đột nhiên hiện ra cảnh tượng Gerrees đầu cắm lông vũ, mặc đầm da hổ, cầm côn nanh sói, chạy

quanh đồng lửa hô lê ca hát... trước mặt y là Gerrees sao? Không phải là ai khác giả dạng chứ?

“Thu lại suy nghĩ lung tung trong đầu người, nếu không, sau khi khế ước kết thúc, ta lập tức giết người.”

Nghe câu nói này xong, Tống Mặc lập tức thở phào, trước mặt là Gerrees, trăm phần trăm!

Đợi đã! Người khác nói muốn giết y, y lại thở phào sao?

Mọi! Lẽ nào bản chất của y lại là một M ẩn giấu rất sâu?!

Nhìn Tống Mặc ôm đầu như muốn đập tường, Gerrees sờ miệng mình, máu của nhân loại này tựa hồ có hơi kỳ lạ. Chắc chắn không phải là vì cấm chú của ma tộc, cũng không phải vì khế ước cùng tinh linh, vậy vì cái gì?

Có lẽ, hẳn nên xác định một chút...

Gerrees quay đầu lại, nhìn Tống Mặc, Tống Mặc bị đôi mắt màu xanh lục đó nhìn mà sống lưng lạnh toát, nhìn không được lùi về một bước, cảnh giác nhìn Gerrees, tay thì đã đặt lên khẩu súng ở eo.

Một làn gió đen bỗng nổi lên, Rhys xuất hiện sau lưng Tống Mặc, ôm y vào lòng. Người ngu ngốc nhất, cũng có thể nghe ra được sát khí và tức giận trong giọng nói của hắn.

“Tinh linh, ta từng cảnh cáo người rồi.”

Mắt Tống Mặc bị tay Rhys che mất, y không nhìn thấy chuyện gì xảy ra, chỉ có thể cảm giác được gió mạnh nổi lên và cánh tay Rhys ôm chặt.

Đợi khi tất cả hồi phục bình ổn, Rhys buông tay, Tống Mặc phát hiện, mình đã trở về trong phòng, Gerrees, không thấy bóng dáng.

“Yên tâm, ta không giết chết hân.”

Rhys ôm Tống Mặc, gác cằm lên vai y, một tay vòng ôm eo Tống Mặc, một tay cầm ngón tay bị Gerrees ngậm qua, đưa vào miệng mình.

“Người là của ta.” Rhys nhẹ cắn đầu ngón tay Tống Mặc, “Chỉ có thể là của ta.”

Tống Mặc rất muốn cho cái tên phát ngôn bừa bãi sau lưng một bạt tai, nhưng thân thể lại giống như đột ngột mất hết sức lực, chỉ có thể tựa vào ngực Rhys, mặc môi lưỡi hân liếm qua đầu ngón tay mình, mu bàn tay, lòng bàn tay, theo đường gân cổ tay chậm rãi đi xuống, để lại một đường ẩm ướt, cuối cùng chạm vào giữa cổ mình.

Nút áo sơ mi bị cởi ra, cằm bị nâng lên, bộ vị yếu ớt nhất cơ thể, lộ ra trước mắt.

Tống Mặc cảm thấy môi Rhys ở bên cổ mình, hàm răng tỉ mỉ cạo sát, giống như giấy tiếp theo, cổ mình sẽ bị cắn lủng, sinh mạng sẽ bị đoạt đi.

Cái tên đang ôm mình là ma tộc sao? Không phải quỷ hút máu sao?

Cuối cùng, Rhys buông Tống Mặc ra, Tống Mặc sờ nơi bị cắn trên cổ, còn tốt, không bị rách. Khi Tống Mặc suy nghĩ xem có nên cắn trả lại hay không, ngoài cửa sổ đột nhiên truyền tới tiếng nện thui, Tống Mặc ngẩng đầu lên, thì thấy một cái đầu lâu đang bám vúi trên góc cửa sổ, ngọn lửa đen trong hốc mắt chập chờn, nhìn chăm chăm vào y.

Phản ứng đầu tiên của Tống Mặc không phải kinh hãi, mà là tên này rốt cuộc đã ở đó nhìn bao lâu rồi?!

Mọi, thì ra bộ xương cũng nhìn trộm?!

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Phiền Phức Lớn Hơn

> Tống Mặc trong cửa sổ tròng mắt, bộ xương ngoài cửa sổ quang minh chính đại ‘nhìn trộm’. Không bao lâu, thì đã từ một biến thành mười mấy, tiếp theo là mấy chục, gần như chen đầy cửa sổ.

Tình huống này không phải lần đầu tiên phát sinh, chỉ cần có thể thấy được một bộ xương, thì những bộ xương khác sẽ chen chúc tới.

Nhìn một đồng bộ xương ngoài cửa sổ, nghe tiếng leo cửa sổ răng rắc, Tống Mặc bắt đầu hoài nghi, Rhys lôi những bộ xương này ra khỏi đất, không phải để giúp đỡ y, mà là tới gây phiền toái cho y đi?

“Thân ái, người hiểu lầm ta rồi.” Rhys cọ vào má Tống Mặc, “Nếu không thích, đưa chúng trở về là xong. Ta lại tìm cái mới cho người.”

Rhys vừa nói, vừa quay đầu nhìn mấy bộ xương ngoài cửa sổ một cái, chỉ nhìn một cái, mấy bộ xương vốn chen kín cửa sổ lập tức tan ra, thoáng chốc biến mất tăm.

Tống Mặc đột nhiên có một suy nghĩ kỳ cục, quả nhiên là người hiền bị khi dễ, người ác mới vô địch sao? Y có phải nên ném luôn chút thiện tâm còn tồn lại ra góc tường trồng nấm không...

Thực tế, các bộ xương không phải cố tình khiến Tống Mặc khó chịu.

Chúng đã học được cách thao tác đại bác, Tống Mặc tận mắt nhìn mấy chục bộ xương ‘lắp ráp’ lại ra hình kim tự tháp, dùng tốc độ không thể tin

nổi hoàn thành chuỗi thao tác định vị, lắp đạn, bắn, một tiếng nổ vang, mục tiêu bị nổ thành bã, sau khi khói bụi tan đi, để lại một hố sâu đường kính mấy chục mét.

Các chu nho sống trong lãnh địa của Tống Mặc, nhìn thấy động tác tiêu sái, thân thủ nhanh nhạy và cả đầu óc thông minh không chút thua kém khi còn sống của những bộ xương này, toàn bộ đều hai mắt hiện ngôi sao.

Một chu nho tuổi tác nhỏ nhất, ụp vào lòng mẹ, cắn ngón tay, nung nấu chí nguyện to lớn, nó hy vọng, sau khi trưởng thành có thể trở thành một bộ xương thông minh nhất lợi hại nhất!

Tống Mặc lau mồ hôi, rất muốn nói, nhóc, hiện tại đã nghĩ tới chuyện này là quá sớm đó.

Phần lớn bộ xương đều máy móc hoàn thành mệnh lệnh của Tống Mặc, chúng chuẩn xác, hiệu quả cao như cỗ máy do bộ xương tạo thành. Chỉ có một con là ngoại lệ, đó là bộ xương mà trong mắt có hai nhúm lửa đen.

Con này vóc dáng không tới eo Tống Mặc, thực sự gây không ít phiền phức cho Tống Mặc.

Sau khi học xong cốt lõi thao tác đại bác, các bộ xương hầu như đều mê đại bác. Nhưng nếu không có mệnh lệnh của Tống Mặc, thì phần lớn cũng chỉ mỗi ngày làm vận động co duỗi, sau đó rửa ráy ngủ nghỉ. Bộ xương này thì cả ngày chạy theo Tống Mặc, hai chùm lửa đen u ám nhìn chăm chăm vào Tống Mặc, cầm dưới động răng rắc, dùng âm thanh như dao mài vào đá nói sau lưng Tống Mặc: “Chủ nhân, bắn một phát, chủ nhân, bắn một phát nha?”

Lần đầu tiên nghe thấy câu này của bộ xương, Tống Mặc liền lão đảo, trực tiếp ngồi xuống đất.

Chủ nhân, bắn một phát, còn nha?

Tên này còn có công năng đó sao?

Nếu không phải Tống Mặc biết bộ xương này chỉ là muốn bắn đại bác phát nghiệm, không phải thật sự muốn làm vận động thiếu nhi không nên biết, chắc chắn sẽ bẻ bộ xương này thành khúc bổ nồi hầm.

Nhưng có một câu nói rất hay, gần mực thì đen, gần đèn thì rạng.

Mới đầu chỉ một con này, theo thời gian dần trôi, càng lúc càng nhiều bộ xương gia nhập vào trong đội ngũ chen chúc quanh Tống Mặc, có thể tưởng tượng một đồng xương cốt quanh người, yêu cầu bắn một phát không?

Các bộ xương kiên nhẫn mài cầu bắn pháo, Tống Mặc ưu thưởng ngừng đầu bốn mươi lăm độ nhìn trời, quả nhiên nên để Saivans tùy nghi tấn công qua?

Để những bộ xương này và đại binh hành tỉnh tây bắc đi bắn pháo!

Mọi người trong lãnh địa cũng thấy cảnh tượng những bộ xương bắn đại bác, Harold trầm mặc nửa ngày, chỉ nói với Tống Mặc một câu: “Lãnh chủ đại nhân, thế gian không có chuyện nào bi thảm hơn trở thành kẻ địch của ngài.”

Tống Mặc chớp chớp mắt, đây là khen hay đang xỏ y?

Rode càng trực tiếp, vỗ ngực, “Ông trời, may mà lúc đầu người không dùng những kẻ này đối phó ta! Nhưng mà, người quả nhiên không phải người, có thể khiến những kẻ này thích người như vậy...”

Tống Mặc giận, nói y không phải người? Đây là mắng người chắc chắn là mắng người mà?!

Lại một lần nữa bị vây trong đoàn xương khô, bị mọi người ngó, Tống Mặc bùng nổ.

Hơn một trăm khẩu súng trường, hơn hai trăm cây nỏ liên phát được phân ra, Tống Mặc yêu cầu các nam nhân phân làm hai đội, xếp hàng cách năm trăm mét, mặt đối mặt luân phiên bắn lẫn nhau. Mỹ kỳ danh rằng: Thao luyện năng lực thực chiến.

Tuy súng trường không lấp đầy đạn thật, mũi nỏ dùng mũi tên đầu gỗ tròn thay thế, khi bắn cũng tránh chỗ yếu hại, nhưng bắn lên người, cũng đau nha.

Tống Mặc chấp tay đứng cách một trăm mét, nhìn các nam nhân nhe răng méo miệng xếp hàng bắn nhau, lạnh giọng cười hê hê vài tiếng, vui chứ? Kích thích chứ? Sáng tới không thể tưởng tượng chứ? Dám cười chê y, thì phải có giác ngộ sáng tới đỉnh điểm!

Vào sau trưa một ngày đông, trong tuyết trắng sương mờ, Tống đại lãnh chủ đã cho các nam nhân Grilan nhận thức được sâu sắc, vây xem, cũng phải tìm đúng đối tượng.

Chẳng qua xếp đội thao luyện bắn nhau quả thật mang tới hiệu quả không tồi, các nam nhân ngắm bắn trúng tăng lên không ít, tin rằng khi thật sự lên chiến trường, cũng sẽ không xuất hiện tình trạng nhũn chân.

Có đại bác rồi, có súng trường và nỏ liên phát rồi, có hơn ba trăm hán tử cứng cỏi trải qua rèn luyện, vốn liếng của Tống Mặc đã rất đủ. Dùng một câu để hình dung tâm tình Tống Mặc hiện tại, đó chính là: Tới đi, tiểu gia hiện tại không sợ ai hết!

Đến ngày Tống Mặc hẹn gặp mặt, Saivans đã sớm chờ đợi ở bên rìa rừng Phỉ Thúy. Trước khi gặp mặt, Saivans không phải chưa từng nghĩ nhân cơ hội bắt giữ áp giải Tống Mặc, trực tiếp đưa về thủ đô. Nhưng suy nghĩ này chỉ vụt qua, đã bị gạch ngay một dấu chéo lớn.

Chỉ cần là người từng có giao tiếp với Tống Mặc, đều sẽ không cho rằng giở trò với y là chủ ý hay. Vì trước khi mình kịp giở trò, khẳng định sẽ bị đá ột phát, trăm phần trăm mặt chạm đất trước.

Tống Mặc trước giờ không giữ thể diện cho kẻ địch, Saivans vô cùng rõ điểm này, cho nên, hắn nuốt ngược tất cả âm mưu toan tính vào bụng.

Khi Tống Mặc tới điểm hẹn, Saivans đã đợi một lúc rồi.

“Tống đốc đại nhân, đã lâu không gặp.”

Tống Mặc nhìn Saivans bước xuống xe ngựa, lên tiếng thăm hỏi trước.

“Lãnh chủ các hạ, lời khách sáo xin miễn đi.” Saivans trực tiếp vào thẳng vấn đề, “Ta nghĩ, chúng ta hiện tại đều đối diện với một phiền phức lớn.”

“Ta cho rằng phiền phức chỉ có Grilan.”

“Không.” Saivans lắc đầu, khóe môi hiện lên nụ cười khổ, “Gặp phải Grilan, đã là một phiền phức rồi.”

Tống Mặc cười, y đã có thể đoán được thái độ của Saivans, hắn không thể nghịch lại mệnh lệnh của quốc vương, nhưng lại không muốn hoàn toàn trở mặt với mình, đến chết không qua lại. Theo tình hình trước mắt, cái hố lớn dưới đất, chắc không cần dùng tới.

Nếu là mấy ngày trước, luận thực lực, Tống Mặc tuyệt đối không phải là đối thủ của Saivans, nhưng hiện tại à, Tống Mặc sờ cằm, nếu đánh thật, các đại binh của hành tỉnh tây bắc, đừng mơ lấy được chút ích lợi gì trong tay y.

“Tống đốc đại nhân, ý của ngài ta hiểu rồi.” Tống Mặc đi tới gần Saivans, thấp giọng nói: “Chuyện luôn có cách giải quyết, chỉ phải xem

ngài có thành ý hay không...”

Thành ý?

Con người Saivans co lại, thành ý mà Tổng Mặc nói, hẳn quá hiểu, mấu chốt là, mệnh lệnh của tể tướng, so với mệnh lệnh của quốc vương, càng nan giải.

Công đánh Grilan có thể làm ra vẻ, nhưng bắt Tổng Mặc đưa tới thủ đô, thì là làm thật, không thể giả đồ một chút nào. Tổng Mặc cũng nghĩ tới điểm này, nhưng phương thức suy nghĩ của y và Saivans không giống nhau, Saivans chỉ là suy nghĩ từ kết quả, hẳn chỉ có hai chọn lựa, chấp hành mệnh lệnh, hoặc chống lại mệnh lệnh. Tổng Mặc thì cho rằng, phương pháp giải quyết tốt nhất, là phải bắt tay từ đầu sỏ.

Tể tướng mệnh lệnh Saivans bắt y, đưa tới thủ đô Obi, vì quốc vương.

Vậy, mục đích Hắc Viêm muốn bắt y là gì? Nếu có thể đưa ra điều kiện trao đổi đầy đủ, Hắc Viêm có bỏ qua ý định này không?

“Như vậy...”

Nghe Tổng Mặc phân tích xong, Saivans cũng cảm thấy lời của y không phải không có đạo lý. Nhưng rốt cuộc là cái gì mới có thể đả động quốc vương?

“Rất đơn giản, kim tệ, và vũ khí.”

Tổng Mặc không biết khi Hắc Viêm hạ lệnh trong đầu đang nghĩ gì, nhưng y lại rõ ràng, nên bắt tay làm từ chỗ nào, để nâng cái chân đang muốn dẫm lên đầu mình kia.

“Nhưng mà, trước đó, chúng ta cần đánh một trận, hơn nữa đánh phải thật lớn. Tốt nhất có thể khiến chiến trường trở thành trận chiến giằng co,

trận chiến tiêu hao, như thế, chuyện sẽ dễ hơn rất nhiều.”

“Người xác định?”

“Xác định.”

“Nhưng...”

“Ta biết người đang lo lắng cái gì.” Tổng Mặc cười híp mắt gác tay lên vai Saivans, “Không biết tổng đốc đại nhân có từng nghe qua hay chưa, có một từ, gọi là ‘diễn tập quân sự’.”

“Diễn tập quân sự?”

“Đúng, nói đơn giản là, trận thì vẫn đánh, nhưng người thì không cần chết nhiều thế làm chi...”

Khi Tổng Mặc đang truyền bá tính thực dụng và tính trọng yếu của diễn tập quân sự cho tổng đốc hành tỉnh tây bắc Saivans, lại một đội kỵ sĩ giáo hội tới hành tỉnh tây bắc.

Kỵ sĩ vàng tóc đỏ Airth nhận thủ lệnh của đại chủ giáo do các kỵ sĩ mang tới, thần sắc trở nên vô cùng nghiêm túc.

“Đại nhân Airth, đại chủ giáo cho ngài toàn quyền phụ trách xử lý chuyện này.”

“Thứ đó thật sự ở Grilan sao?”

“Vâng.” Kỵ sĩ ngẩng đầu nói: “Đại chủ giáo nói thế.”

Airth gật đầu, Grilan không có phân nhánh của giáo hội, đột nhiên xông vào, sẽ khiến chuyện trở nên phức tạp. Tuy hãn không cho rằng một lãnh địa nghèo mạt sẽ có dũng khí kháng cự kỵ sĩ giáo hội, nhưng đây dù sao vẫn tồn tại tới thể diện giáo hội.

Chẳng qua, quốc vương Obi hạ lệnh tổng đốc hành tỉnh tây bắc công đánh Grilan, đã cho họ cơ hội. Trận chiến này, họ không thể bàng quan.

Airth lập tức quả đoán, “Ta muốn đi gặp tổng đốc hành tỉnh tây bắc, chuyện này, phải nhanh chóng giải quyết.”

“Tuân lệnh!”

Lúc này, Airth và phần lớn mọi người, chỉ biết Hắc Viêm hạ lệnh hủy diệt Grilan, mà không biết mật lệnh tế tướng Murphy chuyển cho Saivans, cũng không biết mối quan hệ giữa Saivans và Tổng Mặc. Nếu hẳn biết những thứ này, chắc chắn sẽ không cho rằng mình xen vào trận chiến của hành tỉnh tây bắc và Grilan là một chủ ý tốt.

Nhưng có tiền cũng không thể mua được ‘biết sớm’, khi hẳn biết, tất cả đã muộn rồi.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Kỵ Sĩ Giết Không Chết

> “Kỵ sĩ Airth muốn gặp ta?”

Saivans kết thúc cuộc gặp gỡ với Tổng Mặc, vội vàng trở về hành tỉnh tây bắc, vừa xuống xe ngựa, đã nghe thị tùng báo cáo, kỵ sĩ vàng Airth của đoàn kỵ sĩ giáo hội đã đợi hẵn cả buổi chiều.

Nghe tin này, tâm tình tốt đẹp của Saivans lập tức tiêu tan như mây khói. Chính quyền của quốc vương và quý tộc, vẫn luôn đối lập với giáo hội. Những vị thần côn này luôn dựng các loại cờ hiệu để xen vào chính trị, thủ đoạn thường dùng nhất chính là kích động dân ý. Tại Obi, quyền uy của vương thất và thủ đoạn cứng rắn của quốc vương khiến giáo hội thu liễm không ít, nhưng từ Hắc Viêm trở xuống, lãnh chủ quý tộc và các tổng đốc, vẫn không có bất cứ hảo cảm gì với những nhân sĩ phản chính phủ dựng cờ hiệu tôn giáo này.

“Hắn muốn làm gì?”

Saivans vừa cởi áo khoác giao cho thị tùng, vừa đi về phòng khách. Cho dù hẵn cực kỳ không chào đón những kỵ sĩ giáo hội ăn mặc như hoa khổng tước này, cũng không thể tiếp tục để họ chờ ở đó. Dù sao quốc vương còn chưa chính thức trở mặt với giáo hội, là một tổng đốc, tốt nhất đừng mở ra tiền lệ.

Nhưng gặp thì gặp, đừng hy vọng hẵn có thể bày ra vẻ mặt tốt lành gì.

Trong phòng khách, Airth và ba kỵ sĩ khác nhìn thấy Saivans mở cửa vào, trong mắt đều có chút bất mãn. Đặc biệt là một kỵ sĩ đỏ trẻ tuổi, cho dù kẻ mù cũng có thể nhìn ra được cơn giận trên mặt hắn.

Saivans không để ý tới kỵ sĩ nô hỏa ngập trời kia, trực tiếp đi tới chỗ Airth, dùng thái độ ngạo mạn đặc biệt của quý tộc nói: “Kỵ sĩ các hạ, ngài muốn gặp ta?”

Thái độ này Tổng Mặc cũng từng lãnh giáo qua, kết quả là Saivans bị Tổng đại lãnh chủ bắt vào phòng nhỏ, cùng các kỵ sĩ thủ hạ của hắn được học một lớp nghệ thuật thân thể khác thường. Từ đó về sau, Saivans không còn bày vẻ mặt này với Tổng Mặc nữa. Nhưng đối với Airth, Saivans không cố kỵ gì.

Là tổng đốc hành tỉnh tây bắc, Saivans biểu thị, hắn rất bận, muốn gặp hắn, phải hẹn trước.

Mấy kẻ Airth không hẹn trước đã đột ngột tới cửa, chỉ đợi có một buổi chiều, thực sự không tính là cái chi.

Saivans nhú mày, giao thiệp với Tổng Mặc, bị lừa mấy lần rồi, cũng không phải toàn là chuyện xấu. Ít nhất, đối phó với những kẻ làm hắn đau đầu này, lại rất là nhẹ nhàng thoải mái.

Cục trưởng cảnh sát dám lôi chủ tịch tỉnh xuống ngựa, tự mình thành công thượng vị lại dễ đối phó vậy sao?

Hiển nhiên đám người Airth trước đó đã nghĩ hắn quá đơn giản.

Nhìn Saivans, Airth cắn răng, Saivans đang nói rõ với mình, hắn là tổng đốc hành tỉnh tây bắc, trưởng quan cao nhất của nơi này, mà mình chỉ là một kỵ sĩ giáo hội, trong mắt hắn chả là cái gì.

Thái độ này có thể nói là tương đối vô lễ, nhưng lại vô cùng hợp lý. Cho dù bọn họ thuộc riêng về vương đình và giáo hội, đối với Airth, Saivans vẫn là kẻ bề trên.

Kiều ngạo của kỵ sĩ vàng khiến Airth hận không thể lập tức phất tay áo bỏ đi, nhưng nhiệm vụ đại chủ giáo giao phó lại đánh tan xúc động của hắn.

“Tổng đốc đại nhân, xin chào! Ta là kỵ sĩ giáo hội Airth.”

Đối với phản ứng của Airth, Saivans có hơi kinh ngạc, những kẻ mắt cao quá đầu, hận không thể dùng mũi nhìn người này, lại khách khí như thế?

“Thật ra, mạo muội cầu kiến là có việc tương cầu.”

Airth hạ mình rất thấp, Saivans liền không có cách nào trực tiếp đuổi họ ra cửa, nhưng trong lòng lại kéo chuông cảnh báo, cái tên trước mặt, không đơn giản. Có thể đứng ở vị trí cao nhất trong kỵ sĩ giáo hội, không phải chỉ nhờ thân thủ xuất sắc mà thôi.

“Nếu có thể làm được, ta sẽ cố gắng giúp đỡ.”

“Đối với ngài mà nói, chuyện này dễ như trở bàn tay.” Airth nói: “Chúng tôi hy vọng có thể tham gia vào trong chiến tranh chinh phạt Grilan của ngài.”

“Cái gì?” Saivans đầu tiên là kinh ngạc, sau đó dùng vẻ mặt nghi ngờ nhìn Airth, “Cho ta biết lý do.”

“Mấy trăm năm nay, vinh quang của thần Quang Minh, vẫn không thể nào rơi tới Grilan. Là một thành viên của giáo hội, ta và các kỵ sĩ, hy vọng có thể gieo ánh sáng của thần đến mỗi một mảnh đất trên đại lục.”

Nếu không phải giáo dưỡng của quý tộc mọc rễ rất sâu, Saivans khẳng định sẽ trực tiếp phun nước lên mặt Airth, gieo ánh sáng của thần, lừa quỷ à?

Trong mắt người đời, Grilan là nơi nghèo rớt mồng tơi, Quang Minh giáo hội mấy trăm năm nay không có vươn vòi tới nơi này, nguyên nhân lớn nhất chính là vì nơi này nghèo. Hiện tại mấy tên kỵ sĩ này lại mở miệng là gieo ánh sáng của thần, xem Saivans hăn ngu hay là ngốc chứ?

Cho dù xuất thân quân nhân, trong đầu hăn cũng vẫn chứa não, không phải chứa thịt!

Nhưng chợt xoay chuyển ý nghĩ, những kẻ này cùng tham gia, cũng không có gì xấu.

Theo như cách nói của Tổng Mặc là, pháo hôi không tốn tiền, thì càng nhiều càng tốt...

Cuối cùng, Saivans đáp ứng thỉnh cầu của các kỵ sĩ. Tổng đốc vẻ ngoài là khó xử, thật ra đã thầm vui nở hoa. Đưa mấy người Airth đi, tổng đốc đại nhân lập tức cầm bút viết một phong thư ngắn cho Tổng Mặc, giao cho thị tùng khoái mã tăng tốc đưa tới Grilan.

Đứng trước cửa sổ, Saivans nhìn ánh mặt trời đang dần lặn xuống, cuối cùng nghĩ không ra, mục đích của những kỵ sĩ giáo hội kia rốt cuộc là gì?

Nhưng mà, bất kể bọn họ muốn làm gì, đại khái đều không thành công. Cho tới nay, Saivans còn chưa thấy được người có thể chiếm lợi ích trong tay Tổng Mặc.

Đương nhiên, quốc vương Obi Hắc Viêm là ngoại lệ.

Khi tin tức đưa tới Grilan, Tổng Mặc đang sắp xếp các lãnh dân xây dựng nhà tạm thời trong lãnh địa. Là diễn viên chính, nhân viên hoàn

chỉnh, đạo cụ cũng không thể thua thiệt.

Đánh xong một trận đùng đoàng, người có thể không chết, nhưng nhà thì không thể không cháy.

Nếu không, báo cáo tác chiến Saivans trình lên cấp trên không cách nào xem nổi.

“Kỵ sĩ giáo hội?”

Tổng Mặc vội vàng xem xong thư ngắn của Saivans, trong đầu cũng nổi lên suy nghĩ giống Saivans. Còn về mục đích của những kỵ sĩ giáo hội này, Tổng Mặc suy đoán, tám phần là tin tức đám người Harold sống ở Grilan đã bị lộ ra. Nhưng nói vậy cũng không đúng, vì tám người này, lại xuất động đoàn kỵ sĩ tinh nhuệ nhất giáo hội, thậm chí ngay cả kỵ sĩ vàng cũng phải ra, kiểu cách này khó tránh cao quá mức.

“Harold, người nói thật cho ta biết, người thật sự chỉ là một giáo chủ kiến tập đơn giản vậy thôi? Chắc không phải là đại nhân vật gì chứ, chẳng hạn con riêng gì đó của đại chủ giáo và một thánh nữ đời trước nào đấy.”

“Lãnh chủ đại nhân, trí tưởng tượng của ngài quá phong phú.” Harold bất đắc dĩ thở dài, “Nếu tôi có xuất thân đình như thế, còn cần chạy trốn sao?”

Tổng Mặc gãi đầu, “Harold, là nhân sĩ tôn giáo, ngôn ngữ thô thiển không phải thói quen tốt.”

Harold nghẹn khí tới tận mắt, trợn mắt nhìn Tổng Mặc nửa ngày nói không ra lời. Hít sâu một hơi, không ngừng nói với mình, không thể tức giận với dạng người này, tức chết cũng chỉ thiệt mình thôi.

“Kỵ sĩ vàng gì đó, trước kia người từng nói với ta. Áo khoác và áo giáp màu vàng, võ lực sẽ rất cao đúng không?”

“Đúng.” Nhìn khỏe môi Tống Mặc cong lên, chân mày Harold không tự chủ giật giật, lãnh chủ đại nhân đầu óc không mấy bình thường này lại đang nghĩ tới cái gì?

Khi Harold nhìn Tống Mặc tràn đầy nghi ngờ, Tống Mặc đột nhiên quay người phát tay, la lớn với các bộ xương đang vận động co duỗi ở xa, “Các bạn nhỏ, kẻ cho các người bắn pháo, cuối cùng cũng có rồi!”

Động tác của các bộ xương dừng lại, chỉ thấy mấy trăm khung xương cao nửa người, chỉnh tề giơ cao hai tay, dưới sự dẫn đầu của bộ xương thủ lĩnh, động cầm răng rắc, hô lớn: “Lãnh chủ vạn tuế! Bắn pháo vạn tuế!”

Tống Mặc siết chặt nắm tay, giơ cao quá đầu, đáp lại tiếng hô của các bộ xương, các bộ xương hoan hô càng lớn tiếng.

Lão John đang cùng các lãnh dân xây dựng nhà ở tạm thời thấy cảnh tượng này, bất giác ngửa đầu thở dài, lãnh chủ đại nhân quả nhiên đã lạc lối rồi, giáo dục của nhà Grilan quả nhiên đã xuất hiện vấn đề.

Nhưng căn nguyên, rốt cuộc là ở đâu chứ?

Tống Mặc không trả lời thư cho Saivans, chỉ bảo thị tùng mang về một câu nói: Không vấn đề.

Không vấn đề?

Saivans nghe thị tùng truyền đạt xong, trầm mặc nửa ngày, sau đó lập tức sắp xếp lại đội ngũ. Theo như trận hình tấn công tổng đốc đại nhân bày ra, đội ngũ kỵ sĩ giáo hội, giống như một góc đại lục bay ra, cách thật xa bộ đội chủ lực.

Airth thì không nghĩ vậy, chỉ đơn giản cho rằng đây là biểu hiện các quan quân hành tỉnh tây bắc bài xích họ. Dù sao mục đích của họ cũng

không phải thật sự muốn giúp Saivans tấn công Grilan, khoảng cách càng xa càng tiện cho họ hành động.

Các quan quân hành tỉnh tây bắc đã biết kế hoạch diễn tập của Saivans và Tống Mặc, nhìn đám người Airth hồn nhiên không biết gì, không hèn mà cùng nhớ tới một câu danh ngôn: Thật là rất ngốc rất ngây thơ.

Hai ngày sau, các đại binh hành tỉnh tây bắc chỉnh tề chờ xuất phát, mọi người tại Grilan cũng mài dũa mài quyền. Chỉ có các kỵ sĩ giáo hội là vẫn bị bịt tai che mắt.

Saivans cười trên ngựa, mặc áo giáp màu bạc, cánh tay giơ cao, vung mạnh xuống, các quan quân đồng thành hô lớn: “Xuất phát!”

Trong ngày tuyết ngập trời, đội ngũ ba ngàn người bắt đầu tiến quân tới Grilan.

Ông trời tựa hồ cũng đang giúp đỡ Tống Mặc, quân đội hành tỉnh tây bắc đi được nửa đường, bầu trời đột nhiên đổ tuyết, tuyết càng lúc càng lớn, tốc độ tiến quân của đội ngũ chậm đi rất nhiều. Đợi khi đi qua biên giới rừng Phỉ Thúy, tới Grilan, các sĩ binh gần như đều trở thành người tuyết.

Trong trời tuyết trắng, chỉ có các kỵ sĩ giáo hội vẫn màu sắc lòe loẹt.

Tống Mặc nằm sấp bên tường vây ở biên giới lãnh địa, trong kế hoạch của y và Saivans, tường vây sớm đã bị đẩy ngã một đoạn, nếu không, đại binh tây bắc làm sao xông vào trong Grilan phóng hỏa đốt nhà?

Nhưng, trước khi bọn họ lao vào, thì cũng phải kháng cự thích hợp một chút.

Thích hợp sao...

Tổng Mặc cong khoe môi, vẫy vẫy tay với bộ xương vẫn luôn đợi bên cạnh, bộ xương lập tức leo lên cầu thang, nhìn theo hướng Tổng Mặc chỉ.

“Có thấy không? Những tên mặc áo khoác bông đó, cứ nã họ!”

Bộ xương gật đầu, leo xuống, răng rắc dặm tuyết chạy tới chỗ đại bác. Máy trăm bộ xương lại bắt đầu chơi trò chồng kim tự tháp, sau khi độ cao đủ, xác định tọa độ, lấp đầy đạn pháo, tất cả liền sẵn sàng.

Tổng Mặc gật đầu, giơ một cây đuốc lên, đây là tín hiệu hẹn trước của y và Saivans.

“Ngọn đuốc vừa lên, liền nằm rạp xuống!”

Các quân quan thủ hạ của Saivans nhìn thấy cây đuốc, lập tức kêu lớn: “Đuốc, nằm xuống!”

Các đại binh chỉnh tề đồng loạt nằm rạp xuống. Chỉ còn lại các kỵ sĩ giáo hội ngậy ngốc ngẩn ra tại chỗ, tình huống gì đây? Khi bọn họ còn chưa hiểu ra sao, tiếng oanh của đại bác xé rách bầu trời, trong tiếng vang vọng ùng tai, năm viên đạn pháo cự đại từ trời bay xuống, một vài kỵ sĩ thậm chí còn không kịp tránh, đã bị nổ thành bã.

Ánh lửa và khói súng ngập trời, tuyết bắn lên đã thành màu đỏ.

Các đại binh hành tinh tây bắc gần nhất cũng bị chấn động khi đạn pháo chạm đất hất tung, gan ruột phèo phổi tựa hồ đều bị lệch vị trí. Sau khi chạm đất, không kịp lau sạch vết máu bên khoe môi, lập tức tay chân hoạt động bò tới chỗ xa hơn.

Tư thế tiêu chuẩn đó, tốc độ nhanh như gió đó, địa hành long cũng chỉ có thể cam bài hạ phong.

Nhìn tình cảnh này, các đại binh đều thầm nghĩ, nghe theo lời trưởng quan quả nhiên chính xác, trân trọng sinh mạng quý giá, tránh xa kỵ sĩ giáo hội!

Sau một vòng đạn nổ, đạn khói tan đi, nơi đội ngũ kỵ sĩ giáo hội bị tập trung tấn công, đã biến thành những cái hố sâu. Khi Tổng Mặc và Saivans đều cho rằng những pháo hôi này thật sự đã thành pháo hôi, một cột sáng vàng đột nhiên dâng lên trong hố đạn, mang theo khí thế lôi đình, cuộn trào mặt đất bị pháo đạn thiêu cháy.

Cột sáng vàng xuất hiện chỉ có có một chút, tia sáng biến mất, đứng tại chỗ đó, là kỵ sĩ vàng Airth và mười sáu kỵ sĩ đỏ!

Tổng Mặc ngạc nhiên nhìn những kỵ sĩ giáo hội không bị đại bác bắn chết, dũng sĩ, đây mới là dũng sĩ chân chính!

Đối đãi dũng sĩ, thì phải dùng đãi ngộ cao nhất!

Tổng Mặc giơ tay lên, hạ lệnh bắn đợt pháo thứ hai cho các bộ xương.

Thế là, đại binh tây bắc, cùng lãnh dân Grilan, bắt đầu vây xem pháo nổ, tia vàng, tia vàng, pháo nổ luân phiên biểu diễn, sau ba vòng pháo nổ, các kỵ sĩ cuối cùng không thấy bóng dáng nữa, Tổng Mặc vừa định giơ tay hoan hô, lại thấy một tia sáng vàng, Airth được tia sáng bao trùm, từ trong hố sâu cũng tới mấy chục mét, bay lên!

Tổng Mặc mở to mắt, mọ, vậy mà còn chưa chết?! Đây không phải kỵ sĩ, là gián phát dục quá độ đúng không?

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Mãnh Tướng Xuất Thế Ngang Trời

> Airth đứng giữa không trung, đầu khí vàng bao trùm toàn thân hắn, sáu kỵ sĩ đỏ đã chết trong pháo nổ vừa rồi, mười người còn sống thì cũng thương tích đầy mình.

“Đại nhân Airth, đây là âm mưu!” Một kỵ sĩ đỏ che vết thương trên vai lớn tiếng nói, “Grilan có vũ khí uy lực to lớn như thế, tổng đốc hành tỉnh tây bắc không thể không biết chút nào!” Máu đỏ tươi thấm ướt áo giáp bạc của hắn, màu máu đỏ, còn tươi diễm hơn áo khoác của hắn.

Airth mặt không biểu cảm nhìn đám người bên dưới, đội ngũ của hắn gần như đã toàn quân bị diệt, mà quân đội hành tỉnh tây bắc, trừ những kẻ khoảng cách quá gần bị ảnh hưởng, thì cơ bản là lông tóc vô thương.

Liên tưởng tới những hành động của Saivans trước đó, Airth nếu còn không hiểu mình đã bị hãm hại, thì thứ trên cổ hắn không phải là đầu, mà là cục đá rồi.

“Saivans, ta lấy danh nghĩa kỵ sĩ Quang Minh thề, nhất định bắt người phải trả giá!”

Tiếng nói của Airth vang vọng trong gió tuyết, mái tóc đỏ như lửa tung bay, Tổng Mặc nghe hắn thề chỉ cười lạnh hề hề, quả nhiên, ngồi xem đánh lộn phát tay bàng quan, so với trực tiếp động thủ đánh người, càng kéo thù gây hận hơn.

“Lãnh chủ đại nhân, còn muốn tiếp tục không?”

Harold vẫn luôn ở cạnh Tống Mặc, đối với các kỵ sĩ giáo hội bị Tống Mặc đánh ngã, nhân sĩ tiền giáo hội Harold không có chút xú tâm đồng tình nào. Không lâu trước hắn và thủ hạ còn bị những kẻ này truy sát chạy trốn khắp nơi, hận không thể hóa thân thành chuột chui xuống đất, hiện tại phong thủy luân lưu chuyển, nhìn người từng ngược mình bị ngược, thật không phải sáng bình thường.

Quả nhiên niềm vui nên xây dựng trên đau khổ của kẻ địch sao?

Tống Mặc đếm số kỵ sĩ giáo hội còn lại, tính đâu ra đấy, mười một người. Tuy dáng vẻ Airth bay từ dưới hố lên rất cuốn hút rất đẹp trai, nhưng cũng không thể che giấu sự thật hắn sắp trở thành kẻ trơ trọi một mình.

Vì nghiệm chứng uy lực của đại bác, toàn bộ đạn các bộ xương bắn ra đều là đạn pháo thực thể lấp đầy thuốc nổ, bắn mấy lượt như thế, tiêu tốn toàn là tiền!

Một phát đại bác, hoàng kim vạn lượng.

Mấy vạn vượng đã mất, vậy mà còn không đập chết gián, khiến Tống Mặc vô cùng ngứa răng.

“Không bắn nữa.”

Tống Mặc phất tay, dù sao mục đích đã đạt được rồi. Airth vừa rồi gào lên như thế, đã hoàn toàn cắt đứt đường sống của hắn, cho dù mình không bắn chết hắn, Saivans cũng sẽ không bỏ qua cho hắn. Một khi Airth tiết lộ chuyện hôm nay ra, Saivans tuyệt đối cũng không có quả ngon mà ăn.

Bộ xương có hai nhúm lửa đen ở mắt kéo góc áo Tống Mặc, “Chủ nhân, còn muốn bắn pháo!”

Tổng Mặc vỗ đầu bộ xương, “Nóng ruột không ăn được đậu hủ nóng, các người nghe lời, bắn pháo còn cả đông. Nếu không nghe lời, có tin ta cho chôn các người về đất lại không?”

Các bộ xương liền thành thật.

Cuộc sống chôn dưới đất đếm giun, làm sao vui vẻ được như cuộc sống rảnh rỗi liền làm vận động co duỗi, bận rộn thì bắn pháo mấy lần như hiện tại?

Lo xong bộ xương, Tổng Mặc hạ lệnh các nam nhân bắt thang lên tường đá, diễn tập quân sự của Grilan và hành tỉnh tây bắc, hiện tại mới chính thức mở màn.

Saivans nhìn mọi người xuất hiện trên đầu tường, nâng tay phải lên, các quân quan dưới trướng lập tức bắt đầu tổ hợp quân đội tấn công.

Chẳng qua là trước khi chiến đấu, hai đội nhân mã không hẹn mà cùng chỉ mũi giáo vào đám người Airth vẫn còn lơ lửng giữa trời.

Mười một kỵ sĩ giáo hội, trở thành bia nhắm tốt nhất.

“Nhìn thấy chưa? Cái bia tốt như vậy!” Tổng Mặc chép miệng, “Nếu bắn không trúng, hậu quả mọi người đã biết nha.”

Nghe được chữ nha đó, người Grilan đồng thời cảm thấy lạnh lưng, cục hoa căng chặt, lập tức giơ súng ra trận, nổ lên dây, cho dù bắn không chết, cũng phải bắn thành tàn phế!

Cách nghĩ của Saivans cũng giống Tổng Mặc, hẳn tuyệt đối không thể để Airth lông tóc vô thương trở về giáo hội, kết quả tốt nhất, chính là bắt tên đó chết tại đây. Có lẽ bệ hạ còn vì mình tiêu diệt tên kỵ sĩ vàng này mà ban thưởng ỉnh.

Thế là, trên chiến trường xuất hiện một màn quái dị, hai bên vốn là kẻ địch, lại đồng thời nhắm họng súng vào bên thứ ba vừa bị đại bác bắn qua.

Cái này có tính là họng súng nhất trí đối ngoại không? Hình như cũng không thể giải thích như thế.

Các kỵ sĩ đỏ may mắn sống sót sắc mặt đều biến. Âm mưu đã hoàn toàn vạch trần, bày ra trước mắt.

“Đại nhân Airth!”

Airth lại không kinh hoảng và phần nộ như các kỵ sĩ, hắn nhắm mắt lại, hai tay giữ kiếm, giờ ngang trước mặt, ánh sáng trước người lập tức bùng lên, tia vàng như du long bao lấy cả thân kiếm, Airth mở mắt ra, rống lên một tiếng, thân kiếm đột ngột vung xuống, một hình thập tự vàng mang theo khí thế vạn quân sấm sét, cuồn trào quanh hắn.

Trong tia sáng chói mắt, cuồng phong nổi lên.

Cát đá nổi lên xen lẫn tuyết bay, hát khúc phúng điệu sinh mạng.

Trận hình của quân đội hành tỉnh tây bắc bị đánh loạn, tường thành được xây bằng đất đá của Grilan bị nổ sụp một góc, ngay cả rừng Phi Thúy sau lưng Airth, cũng bị tai bay vạ gió.

Harold đã cảm thấy không hay ngay khi Airth giờ kiếm lên, lập tức nhắc nhở Tổng Mặc, nhất định phải để mọi người tản đi!

Tổng Mặc sẽ không lấy tính mạng của mình ra đùa, bất kể Harold có phải bắn tiếng đe dọa hay không, lập tức hạ lệnh mọi người tản đi, bất kể thứ gì, chạy trước nói sau.

Quả nhiên, khi mọi người chạy chưa tới hai trăm mét, một phần tường vây đã bị đánh sụp.

Tổng Mặc quay đầu nhìn một cái, trên trán lập tức đổ mồ hôi lạnh, “Woa woa, may là ông chạy nhanh.”

Người Grilan có Harold nhắc nhở, không bị tổn thất gì, nhưng các đại binh hành tinh tây bắc thì không may mắn như thế. Dưới một kích phần nộ của Airth, tại đó đã có hơn một trăm người táng mạng, ngoài ra còn có thêm ba trăm người bị thương.

Saivans nhìn tiền quân hỗn loạn, phần nộ giờ trường thương lên, muốn phóng tới chỗ Airth!

Một cú sấm sét của tổng đốc đại nhân, huy động dũng khí tác chiến của các binh sĩ, trên ngàn mũi trường thương đồng thời bay tới Airth và các kỵ sĩ sau lưng hắn.

Lập tức, thương bay như mưa.

Đám người Tổng Mặc đứng cách mấy trăm mét, nhìn màn này, gãi đầu, hình như, vai diễn có hơi sai lệch? Từ lúc nào, diễn viên lâm thời đã thành công lên ngôi, còn vai chính y đây thì bị đùn xuống dưới?

Mắt thấy Saivans và Airth lo đánh đổ mắt, con người Tổng Mặc xoay xoay, có tiện nghi không chiếm là đồ ngu! Lập tức tổ chức người Grilan, xếp đội chạy tới chiến trường. Mục tiêu, là các kỵ sĩ đỏ võ lực còn lâu mới bằng Airth.

“Đại boss đánh không chết, tiểu boss vẫn có thể càn quét.”

Tổng Mặc dựng ba khẩu pháo cối, đường bắn hình cung, so với đại bác thì thích hợp bắn mục tiêu ở cao hơn. Điểm này, đã được kiểm nghiệm qua trên người Rhys và Gerrees.

Theo tiếng đạn vun vút, kỵ sĩ đỏ liên tiếp rụng xuống, Airth cũng không thể không đáp xuống, cùng các kỵ sĩ tụ lại thành trận hình phòng thủ lần

nữa.

Thế lực con người dù sao cũng có hạn, cho dù Airth có mạnh, cũng không thể nào dựa vào sức một người mà đối kháng mấy ngàn người. Nhưng Saivans và Tổng Mặc muốn một lần đập bẹp hẳn, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng tiếp tục giằng co như vậy cũng không phải biện pháp. Xung quanh Grilan còn có lãnh địa của lãnh chủ khác, tuy khoảng cách xa, bình thường cũng không lui tới, nhưng động tĩnh lớn như vậy, không thể không gây chú ý, nhất định phải tốc chiến tốc quyết.

Khi Tổng Mặc hạ lệnh mọi người cầm súng trường lên, dự định cho Airth được mở mang một chút uy lực của xếp hàng bắn người, một bóng đen khổng lồ đột nhiên lao ra từ trong rừng Phỉ Thúy, chạy thẳng tới chỗ đám người Airth! Sau bóng đen, còn có mấy chục cái bóng đen theo sát.

“Rầm!”

Mọi người ồn ào nhìn màn này, bất luận là đại binh tây bắc hay người Grilan, đều bị bóng đen đột nhiên xuất hiện dọa sợ, không tự chủ thụt lùi một bước.

Đám người Airth quay lưng về rừng Phỉ Thúy còn chưa ý thức được đã xảy ra chuyện gì, liền cảm thấy sau lưng vụt qua trận gió lạnh, người nhanh nhẹn thì vội tránh sang một bên, người động tác chậm chút, lập tức gặp tai ương, trực tiếp bị húc ngã, có người còn bị hất lên giữa trời, ngừng lại hai giây, rồi rớt bịch xuống đất.

Airth đang đối đầu với quân đội của Saivans và người Grilan, đợi khi hẳn ý thức được không đúng, đã bị bóng đen to lớn lao tới sau lưng húc mạnh vào eo! Cú này uy lực kinh người, Airth trực tiếp bay ra hơn trăm mét, bịch một tiếng, dính lên tường đá ở biên giới lãnh địa Grilan, sống chết không rõ.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ được những vị khách không mời kia.
Một đàn heo rừng!

Heo rừng dẫn đầu lớn hơn con bị Tống Mặc giết chết cả một vòng, ước lượng cũng có tới tám chín trăm cân, con này không còn là heo nữa, sắp thành một con trâu rừng rồi.

Heo rừng càn quét các kỵ sĩ giáo hội, còn cảm thấy chưa tiêu giện, lại tấn công người Grilan và đại binh tây bắc!

Tống Mặc lập tức quả đoán, súng trường và nỏ cùng lên, đại binh tây bắc cũng kéo trường cung, gươm trường thương và trọng kiếm, đàn heo rừng giải quyết các kỵ sĩ giáo hội là tấn công người không phòng bị, hiện tại đã mất đi ưu thế, liên tiếp từng con ngã xuống đất.

Thấy tình thế không hay, đàn heo rừng chạy về rừng Phỉ Thúy, trải qua nét bút đậm của thần này, âm mưu, kế hoạch, giết người diệt khẩu gì đó, đều thành phù vân.

Tống Mặc sờ cằm, đàn heo rừng sao lại đột nhiên lao ra như vậy? Lẽ nào, ỗ của chúng lại không may bị dỡ nữa? Đảo mắt nhìn một vòng chiến trường như bề mặt trăng này, cùng bìa rừng Phỉ Thúy bốc khói, hình như có khả năng này.

Nhưng, tiếp theo nên làm sao?

Tiếp tục đánh, hay là dọn dẹp chiến trường?

Hán tử Grilan liếc nhìn đại binh tây bắc, các đại binh tây bắc liếc nhìn hán tử Grilan, nhất trí chọn lựa tạm thời bãi binh, dọn dẹp chiến trường trước.

Di thể các kỵ sĩ đã rất khó phân biệt, rất nhiều người ngay cả bã cũng không còn. Có thể nói là sống không thấy người, chết không thấy xác. Việc

này tạo thêm nhiều phiền phức cho Saivans, chẳng qua tổng đốc đại nhân luôn không sợ giáo hội, chút phiền phức này trong mắt hắn không tính là gì.

Trọng điểm của người Grilan là những con heo rừng trên chiến trường, nhiều heo rừng như thế, đủ cho bọn họ ăn mấy ngày.

Còn về Airth bị heo rừng húc bay, dính lên tường đá làm bối cảnh, đã bị dây nho quấn chặt, hoa nho bằng hạt gạo dính lên áo giáp của hắn, gần như có thể nghe thấy tiếng rạo rạo của răng cào qua miếng sắt.

Touro vác heo rừng vẽ mặt đỏ bừng đi tới, dùng trọng kiếm trong tay chọc chọc Airth hình như vẫn còn thở dốc, “Lãnh chủ đại nhân, tên này xử lý thế nào? Không bằng một kiếm kết thúc?”

“Đừng bận tâm hắn, cứ treo đó trước đi.”

Tên này lực sinh mạng bền bỉ, tính ra treo một đêm cũng không chết được. Dù sao đã không chạy thoát được lòng bàn tay của y rồi, tạm thời giữ hắn lại, nói không chừng sẽ có tác dụng.

Tổng Mặc chia một phần ba heo rừng cho Saivans, hai người đã thương lượng tốt, hôm nay bãi binh, ngày mai tiếp tục.

Tối nay, sau khi Saivans ăn xong cả một cái chân heo nướng, liền ngồi trong lều viết phần chiến báo đầu tiên, trên viết: Hôm nay, quân ta và người Grilan đối chiến, người Grilan dựa vào nơi hiểm yếu chống cự, còn dựng tường đá ở biên giới, ý đồ ngăn cản bước chân tiến công quân ta. Các chiến sĩ anh dũng không e sợ, nhiều lần xung kích, cuối cùng công phá được phòng tuyến đầu tiên của người Grilan! Các kỵ sĩ giáo hội phát huy tinh thần không sợ hãi, xung phong ở tuyến đầu! Tinh thần quân đội bạn thật đáng làm gương!

Ngặt nỗi tình hình chiến trường thiên biến vạn hóa, một đàn heo rừng từ trời rơi xuống, kỵ sĩ vàng Airth anh dũng, vì bảo vệ mọi người, lấy thân mình cản heo rừng, sơ suất bị heo rừng húc vào eo, tính mạng đang nguy kịch...

Tạm thời không nói tới lúc Saivans viết phần chiến báo này, đầu óc có tỉnh táo hay không, Murphy nhận được chiến báo, đã sắp thổ huyết rồi.

Thứ này có thể đưa cho quốc vương xem sao?!

Thế là, khi chiến báo trải qua trau chuốt của tể tướng, đưa tới bàn của Hắc Viêm, đã biến thành: Grilan có viện trợ thần kỳ, ngoại hiệu heo rừng, có dũng mãnh vạn người khó sánh, làm trọng thương kỵ sĩ vàng Airth của giáo hội...

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Nước Linh Hồn

> Tuyết lớn đổ suốt cả đêm. Sáng sớm, mặt đất bị tuyết trắng phủ kín, nếu bỏ qua tường đá bị sập và Airth treo trên tường đá, thì trận chiến trước đó giống như căn bản chưa từng phát sinh.

Dây nho trên tường vẫn tràn đầy sức sống, có lẽ nên nói, chúng đã mọc khỏe hơn trước đó. Hoa nho xanh nõn đã biến thành từng chùm quả lớn bằng móng tay, nhìn từ xa, giống như là bảo thạch treo trên dây leo màu xanh. Tổng Mặc đi tới bên tường, Airth vẫn bị treo ở đó, đã biến thành một người tuyết. Có điều khiến y kinh ngạc là, Gerrees tối qua vẫn không lộ diện, lại đứng cạnh Airth, trên người khoác áo màu xanh đen, tay cầm một ngọn đèn có đồ đằng thực vật, ánh lửa đã tắt, không biết đứng đây bao lâu rồi.

“Gerrees?”

Gerrees quay đầu qua, đôi mắt màu xanh lục phản chiếu ánh tuyết, giống như đông một tầng băng.

Tổng Mặc đi tới cạnh Gerrees, đưa tay hà hơi, sương trắng ngưng đọng trên chân mày và tóc y, hơi phát sáng.

Gerrees vươn tay ra, vượt qua mặt Tổng Mặc, một làn khí ấm bao trùm, “Tuyết còn rơi rất lâu.”

Tống Mặc chớp chớp mắt, không mấy thích ứng với thái độ quá mức ôn hòa của Gerrees.

“Tên này còn sống chứ?”

“Còn sống.”

Tống Mặc thò tay phải tuyết trên mặt Airth, vỗ mặt Airth, cứng ngắt, bị đông cứng như đá, miệng đã xanh lét, nhưng quả thật còn đang thở. Tống Mặc bắt đầu bội phục Airth, lực sinh mạng ngoan cường thể này, lấy con gián đập không chết hình dung hăn, thực sự có hơi tổn thất tài năng.

“Đấu khí.” Gerrees nhìn ra nghi hoặc của Tống Mặc, mở miệng nói: “Đấu khí của kỵ sĩ vàng, bảo hộ hăn.”

À, đấu khí, y hiểu rồi. Chẳng qua, Tống Mặc cảm thấy có hơi bất thường, Gerrees hôm nay, thực sự quá mức ôn hòa, quá hiếu ý người. Việc thất thường, tất có yêu khí!

Tống Mặc đánh giá tinh linh bên cạnh một lượt, híp mắt lại, “Gerrees, người có phải có chuyện gì cần ta giúp đỡ không? ’

“Không có.”

“Vậy có phải đã làm chuyện gì có lỗi với ta không?”

“...”

“Có một câu nói rất hay, thẳng thắn khoan dung, kháng cự nghiêm trị. Người chủ động nói đi, mọi người vẫn là quan hệ hợp tác, nếu để ta tra ra, cẩn thận ta đóng cửa thả Rhys!”

“...”

Gerrees nhìn chăm chăm Tống Mặc hai giây, không khỏi thở dài, nhân loại này quả thật so với hải yêu gian trá còn khó quẩn hơn.

“Được rồi.” Gerrees cuối cùng buông lỏng, “Nguyên nhân những kỳ sĩ này tấn công Grilan, rất có thể là vì ta.”

“Vì người?” Lẽ nào là nhân sĩ quyền uy nào đó của giới tôn giáo đối với tinh linh nhất kiến chung tình, tái kiến si tình, tam kiến vong tình, muốn diễn một màn luyến ái cấm kỵ? Quả nhiên Harold cướp thánh nữ là do cấp trên không đủ chính trực tạo nên?

“Không phải như người nghĩ.” Trán Gerrees nổi lên hai sợi gân xanh, trong đầu nhân loại này rốt cuộc chứa cái gì?

“Sao người biết ta đang nghĩ cái gì?”

“Người nghĩ gì, đều viết hết trên mặt rồi.”

“...”

Gerrees ý bảo Tống Mặc duỗi tay ra, đặt một bình thủy tinh lớn bằng nửa bàn tay vào lòng bàn tay Tống Mặc, thân bình trong suốt, bên trong chứa dịch thể màu lam đậm.

“Đây là cái gì?”

Tống Mặc hiểu kỳ giờ bình lên, lắc lắc một chút, nhưng dịch thể trong bình lại giống như chất keo dính lại, không dao động chút nào.

“Nước linh hồn.”

“Nước linh hồn?”

“Thánh thủy có thể khiến linh hồn sống lại, thánh vật Quang Minh giáo hội lưu truyền mấy ngàn năm.”

Tống Mặc cảm thấy thân bình mát lạnh trong tay bắt đầu nóng lên, vội nhét bình lại cho Gerrees, thứ thần kỳ như thế, đừng nên chạm tốt hơn. Ai biết có tạo nên bất cứ ảnh hưởng nào với sản phẩm không phải bản gốc như y không. Vạn nhất bản gốc bị sét đánh chết kia bị triệu hồi về, y nên làm sao? Nhà một phòng, không tới hai mươi mét vuông, ở một người còn miễn cưỡng được, ở hai người, chắc chắn bùng phát chiến tranh nội bộ.

Gerrees nhìn bình thủy tinh được dúm lại vào tay, “Người không muốn?”

“Ta muốn nó làm gì?” Tống Mặc phúi tay, “Ta đối với linh hồn, hay sống lại gì đó không thấy hứng thú. Thứ này tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt ta nữa.”

Gerrees siết chặt bình thủy tinh trong tay, Bod bị ma tộc cướp mất linh hồn, chìm vào giấc ngủ vĩnh viễn. Chỉ có nước linh hồn của Quang Minh giáo hội, mới có thể cứu hãn. Nhưng sau khi Gerrees đạt được nó, lại phát hiện, bình chứa nước linh hồn, lại không thể mở ra! Hơn nữa giáo hội tựa hồ có cách thức đặc biệt có thể theo dấu nước linh hồn đã mất. Gerrees không thể trở về Lục sâm lâm như thế, chỉ có thể tạm thời ở lại Grilan.

Hãn biết giáo hội sớm muộn cũng theo dấu tới đây, nhưng không nghĩ lại nhanh như thế. Càng không ngờ là, đoàn kỵ sĩ giáo hội do kỵ sĩ vàng thống lĩnh lại bị Tống Mặc dễ dàng đánh bại.

“Ta thiếu người một ân tình. Người có thể đưa ra một yêu cầu với ta.”

Tình linh trời sinh kiêu ngạo, khiến họ rất khó cúi đầu với bất cứ ai. Về chuyện này, quả thật là hãn mang tới phiền phức cho Tống Mặc. Bảo hãn xin lỗi hãn không làm được, nhưng có thể bù vào ở mặt khác.

Ân tình? Yêu cầu?

Tống Mặc xoa tay, con mắt đảo đảo, “Bất cứ yêu cầu gì?”

“Cởi quần miễn bàn.”

“... Người thật sự là Gerrees?”

“Hàng giả bao đổi.”

“Tinh linh sẽ không nói lời thô tục như thế!”

“Đối với người là ngoại lệ.”

Được rồi. Tống Mặc hít sâu một hơi, y không kiến thức thấp như tinh linh cảm hình lên trời này.

“Vậy ta nói đó nha?”

“Nói đi.”

“Yêu cầu của ta chính là, đổi yêu cầu này thành một trăm yêu cầu!”

“...”

“Này! Là người bảo ta nói! Làm gì lấy kiếm chọc ta?!” Tống Mặc vừa né kiếm của Gerrees, vừa kêu: “Đùa thôi mà, không cần phải vậy đi? Ta trả đòn đó, thật sự trả đòn đó!”

Tống Mặc chạy trước, Gerrees đuổi theo sau, Gerrees ở sau đã thu kiếm lại, đổi thành trường cung, gác tên lên cung, liên tiếp bắn vào Tống Mặc, Tống Mặc thỉnh thoảng giơ súng phản kích, khoảng cách của hai người không tới hai trăm mét, kỳ quái là, Gerrees lại không bắn trúng mục tiêu lần nào.

Tống Mặc chạy tới đầu dãy mồ hôi, bước chân dẫm lên tuyết cái cạn cái sâu, mấy lần xem chút ngã nhào. Sao không ai cho y biết, tính tình tinh linh còn nóng nảy hơn cả người lùn. Không nghĩ tới, y và Gerrees một chạy một đuổi, rơi vào mắt người khác sẽ là cảnh tượng gì.

Trong trời tuyết bay, lãnh chủ trẻ tuổi tóc đen chạy phía trước, tinh linh tuấn mỹ tóc vàng đuổi phía sau, lãnh chủ thỉnh thoảng quay đầu, giống như đang nói: “Đuổi theo ta đi, tới đuổi theo ta đi!”

Tinh linh tăng tốc độ, tóc dài lay động trong gió...

Cảnh tượng này, quả thật là romantic!

Nếu Tống Mặc biết người thấy cảnh này đang nghĩ gì, khẳng định sẽ bảo, romantic nhà nào lại dùng mũi tên và đạn để biểu đạt? Xem y là một M thật à?!

Chạy được một nửa, Tống Mặc trượt chân, ngã đập mặt xuống đất. Hai tay chống lên tuyết, ngẩng đầu, phun phì phì hai họng tuyết, nhìn Gerrees cách mình không tới mười bước chân, mọe, lẽ nào, hôm nay thật sự phải chảy chút máu sao?

Trước mắt đột nhiên lại xuất hiện một cánh tay, thon dài trắng nõn, cổ tay được bọc một vòng bao da đen, vòng bảo vệ cổ tay khảm bảo thạch ngay tay áo, tóc dài màu nâu rũ xuống, bị gió thổi lên, lướt qua một gương mặt tuyết mỹ.

Đôi mắt màu biển xanh thâm sâu nhìn y, trong mắt tựa hồ còn mang theo chút ý cười.

Tống Mặc cảm thấy da mặt nóng lên, vội lắc đầu, lỗi giác, nhất định là lỗi giác!

“Sao rồi, không muốn đứng dậy sao?” Rhys đợi một lúc, thấy Tống Mặc vẫn ngồi tại chỗ, hỏi: “Không lạnh sao?”

Tống Mặc đúng lúc này hắc xì một cái, vội nắm tay Rhys, được Rhys kéo lên, ôm vào lòng.

Áo khoác đen trùm lên người y, xua tan đi hơi lạnh.

Gerrees không đi tới, đứng tại chỗ, thu trường cung, nhìn Tống Mặc nói: “Lời trước đó, vẫn hữu hiệu.” Nói xong, quay người bỏ đi.

Rhys ôm Tống Mặc, cọ cọ vào gương mặt đã lạnh nên hơi đỏ, nắm tay y, đưa tới miệng nhẹ thổi hai hơi, “Người không có gì muốn nói với ta sao?”

Tống Mặc cử động ngón tay, phát hiện bị nắm quá chặt, kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, dứt khoát khai sạch chuyện nước linh hồn ra. Rhys nghe xong, gật đầu, hôn đỉnh đầu Tống Mặc một cái, “Ta biết, chuyện này người không cần lo lắng. Tinh linh đó gây phiền phức cho người, ta giúp người giải quyết hẳn.”

“Cái này tạm thời không cần.”

“Không sao, không cần khách khí.”

“Thật sự không cần.”

“Người không cần khách khí với ta.”

“Người nghe không hiểu tiếng người à?!”

“Ta là ma tộc.”

“...”

Khi hai người đi trở về, Tống Mặc nghiêng đầu, y hình như, đã quên cái gì đó?

Trong gió lạnh, Airth vẫn bị cột trên tường đá, khó khăn nặn ra hai giọt nước mắt...

Gió tuyết vừa dừng, đại binh của hành tỉnh tây bắc lập tức bắt đầu tập kết, Tống Mặc cũng bắt đầu tổ chức người Grilan bày trận thế phòng ngự.

May mà có các kỵ sĩ giáo hội biểu diễn hữu nghị, Saivans không cần lo lắng vấn đề tổn hại trong cuộc chiến, nhưng đánh một trận với Tống Mặc, thì phải có. Chẳng qua trường thương của các kỵ sĩ đều được bọc một lớp vải, trọng kiếm cũng không tốt khỏi vỏ. Nỏ liên phát người Grilan sử dụng đều áp dụng mũi tên bằng gỗ, súng trường bắn ra cũng là đạn rỗng.

Tiếng còi hiệu vang lên, kỵ binh hành tỉnh tây bắc xếp thành hàng ngang, trường thương giơ ngang, trong nhất thời, bầu không khí giết chóc khẩn trương lan tràn khắp nơi.

Kỵ binh trên trăm trên ngàn cùng xung phong, tiếng vó ngựa đủ khiến mọi người run sợ. Áo giáp bạc phản xạ ánh tuyết, chói lóa mắt.

Tống Mặc lặng lẽ đứng sau tường đá, trên góc lầu tạm thời dựng nên, truyền tới tín hiệu đối phương bắt đầu tấn công. Tống Mặc giơ trường kiếm, các bộ xương lập tức bắt đầu lắp đạn, theo tiếng hạ lệnh, năm khẩu đại bác đồng thời khai hỏa, đạn pháo vun vút bay vào trong đội ngũ kỵ binh tiên phong, nổ đùng, nhưng không có mảnh đạn và thuốc nổ bắn ra, mà là đất cát không tạo nên thương tích lớn gì. Một khi bị cát đất bắn lên người, kỵ sĩ và chiến mã sẽ tự động dừng tấn công, đứng yên tại chỗ, giơ cao trường thương, gào lớn: “Ta trúng chiêu rồi!”

Đây là đề nghị của Tống Mặc, theo truyền thống của kỵ sĩ, bảo họ giơ thương la chết hay bị thương, thực sự hơi làm khó người.

Thật ra, ban đầu Tống Mặc muốn đề nghị là ‘bị bạo cúc rồi’. Sau đó nghĩ lại, cả chiến trường vang lên tiếng bạo cúc... chỉ có thể bỏ qua.

Sau mấy đợt bắn pháo, hơn một nửa kỵ binh dừng lại trên đường xung phong, né ra xếp thành trận hình, sẽ không bị đội ngũ xuất hiện đâm đập hay ngộ thương. Nhìn các kỵ binh lao tới gần, súng trường và nỏ được kê

lên, bắt đầu luân phiên bắn, đạn và mưa tên đầy trời, khiến các kỵ sĩ tiên phong trở nên vô cùng gian nan.

Sắc mặt Saivans trong đội ngũ hậu phương thay đổi mấy lần. Tuy nói không phải thực chiến, nhưng Saivans chưa chắc không muốn nhân cơ hội hiển thị thực lực của mình cho Tổng Mặc xem, coi như trút giận. Nhưng nhìn tình cảnh hiện tại, lại liên tưởng tới nỗ lực hoàn mà các kỵ sĩ giáo hội gặp phải hôm qua, Saivans chỉ cảm thấy sau gáy phát lạnh.

May mà không phải đao thật súng thật, nếu không, quân đội của mình, khẳng định chịu thiệt lớn.

Tổng Mặc Grilan, thật là kẻ đáng sợ.

Ưu thế của vũ khí dù có rõ ràng, nhưng phương diện nhân viên lại thiếu hụt, khi các kỵ binh đợt sau thay đợt trước, người Grilan dần rơi xuống hạ phong.

Tấn công duy trì cả ngày, khi mặt trời lặn, đại binh hành tỉnh tây bắc cuối cùng đã công phá được phòng thủ của người Grilan, tất cả người Grilan đều lùi về lãnh địa, nhưng trước khi lui binh, Tổng Mặc còn không quên ‘bóc’ Airth đã toàn thân đông cứng, mặt mũi xưng phồng xuống khỏi tường đá, mang về.

Làm bia sống cả ngày, bị mũi tên và trường thương tấn công vô số, còn có thể sống, thật là thần nhân!

Trận chiến đầu tiên của hành tỉnh tây bắc và Grilan, đã bùng rền.

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Tham Lam Của Cự Long

> Nửa tháng tiếp theo, Saivans và Tổng Mặc đã sờ rõ tình hình đối phương, bắt đầu ba ngày một trận nhỏ, năm ngày một trận lớn, gặp gió lớn tuyết đổ lập tức đình chiến, sau khi tuyết ngừng lại tiếp tục đánh giăng co. Trong thời gian đó Saivans còn tranh thủ thời gian về hành tỉnh tây bắc vài ngày, xử lý chính vụ đã chất đông. May mà hiện tại là mùa đông, phần lớn đội thương buôn sẽ không tới hành tỉnh tây bắc vào thời tiết ác liệt này, Saivans mới có thời gian cùng Tổng Mặc kéo dài công việc ở đó.

Chiến báo của Saivans từng bức từng bức đưa về thủ đô, theo số lượng chiến báo tăng nhiều, độ khó khi tra chuốt chiến báo của tể tướng Murphy càng lúc càng cao, số lần treo đèn thức khuya cũng càng lúc càng nhiều.

Viện trợ thần kỳ cũng thôi đi, phóng hỏa đốt nhà cũng coi như đáng khen, nhưng cướp được một con heo rừng từ tay người Grilan làm gì có cửa là chiến tích?!

Tể tướng Murphy đầu phình gấp đôi, tay cầm chiến báo cũng run rẩy, thứ này nếu thật sự đưa lên bàn quốc vương, ông trăm phần trăm sẽ bị lưu đầy!

Dưới tình thế này, chỉ có thể tiếp tục điên đảo trắng đen, viết: Quân đội hành tỉnh tây bắc và người Grilan kịch chiến, bắt được hân tướng heo rừng của đối phương, lập tức đánh chết...

Quả thật có thể nói là lời hoang đường đầy giấy, lệ chua xót đầy tay.

Nếu Murphy may mắn xuyên việt, quen biết Tào đại đại (Tào Tháo), chắc chắn sẽ chấp tay nhìn nhau rơi nước mắt, cảm nín nghẹn ngào.

Tri kỷ a!

Tể tướng trình chiến báo lên, thở ra một hơi. Lúc đầu hạ lệnh hành tỉnh tây bắc tiến công Grilan, mọi người đều cho rằng căn bản không tính là một trận chiến, nhiều lắm là quân đội của vương quốc đến Grilan đi một vòng mà thôi. Hiện tại, chiến đấu đã duy trì nửa tháng, nhìn chiến cục thì thực sự không lạc quan. Không nói gì khác, chỉ nói Grilan trong một trận chiến đã hủy diệt đoàn kỵ sĩ giáo hội, ngay cả kỵ sĩ vàng cũng bị đánh bại, còn ai dám xem thường Grilan nữa?

Airth sống chết không rõ khiến giáo hội ngồi không yên nữa.

Mấy lão già trong giáo đình đều biết, vương thất Obi vẫn không hề nể mặt mũi Quang Minh giáo hội. Trong mắt Hắc Viêm, giáo hội vũ trang, nói đơn giản, là vũ trang phạm pháp của tổ chức phản chính phủ, nhìn thế nào đi nữa cũng thấy ngứa mắt. Hành động của đám người Airth không được sự cho phép của Hắc Viêm, chết cũng là chết uống. Vương đình không vì chuyện này mà chất vấn giáo hội xen vào hành động quân sự của hành tỉnh tây bắc đã là không tồi. Nhưng muốn âm thầm phái kỵ sĩ đi nữa, đã không có khả năng.

Những thần côn này nếu thông minh, tốt nhất nên co đầu, đừng chạm vào đầu mối của quốc vương nữa, gạt nổi thánh vật của họ lưu lạc tại Grilan, nhất định phải lấy về. Cái này giống như kho bạc của lực lượng vũ trang Chechnya bị người cướp mất, biết rõ kẻ trộm đang ở đâu, nhưng phải báo cáo với Putin một tiếng, mới có thể truy hồi về.

(Chechnya: cộng hòa Chechen, là một nước thuộc Liên bang nga. Trong thời gian Liên Xô sụp đổ, chính phủ lâm thời của Chechnya tuyên bố độc

lập, đặt tên nước là Cộng hòa Chechen. Nhưng hiện nay nền cộng hòa này vẫn chưa được quốc tế công nhận.

Putin: Vladimir Vladimirovich Putin, là chính trị gia người Nga, cựu thủ tướng Liên bang Nga, là tổng thống thứ hai và thứ tư của Nga cho tới nay. (Trích từ Wikipedia)

Cảm giác này, nghĩ thôi cũng thấy tim gan ruột đều đau.

Thực lực của Hắc Viêm bày ra trước mắt, chủ giáo đại nhân tóc bạc, râu dài, chỉ có thể giả làm cháu ngoại trước mặt Hắc Viêm, còn phải giả cho giống, giả cho tốt, nếu không, đừng nói truy hồi thánh vật, Hắc Viêm rất có thể sẽ quật ngược lại, nhân đó tận diệt Quang Minh giáo hội tại vương thành Obi, thậm chí trong nội cảnh Obi.

“Bệ hạ, thỉnh cầu ngài cho phép ký sổ giáo hội, tới Grilan truy hồi thánh vật bị mất.”

Chủ giáo đứng dưới vương tọa, tay cầm quyền trượng, giống như lão già gần đất xa trời. Nhưng ai cũng biết, dưới ngoại hình già nua nhăn nheo này, có dã tâm không hề thua kém bất cứ người trẻ tuổi nào. Dù sao, có thể chiếm giữ vị trí quan trọng chỉ thua đại chủ giáo tại Quang Minh giáo hội, tuyệt đối sẽ không phải thật sự là lão già không tranh thế sự.

Hắc Viêm ngồi trên vương tọa, tay chống má, tầm mắt đặt lên gương mặt già nua của chủ giáo, đôi mắt vàng, giống như có thể nhìn tới nơi sâu thẳm trong linh hồn đối phương, vạch trần bí mật ẩn giấu trong góc tối tăm nhất trước mặt mọi người.

“Dựa vào cái gì?”

Ngữ khí của Hắc Viêm một chút cũng không khách khí, tay cầm quyền trượng của chủ giáo đã nổi gân xanh. Ngặt nỗi hiện tại có việc cần cầu người, ông chỉ có thể hạ thái độ xuống thấp hơn.

“Bệ hạ, theo như ta biết, trận chiến với Sabisand của vương quốc, tổn hao không ít, giáo hội nguyện ý bỏ ra một phần lực cho nó.”

“Hử?”

“Năm trăm ngàn kim tệ, sáu trăm con bò, một ngàn ba trăm con dê, còn có tám mươi ngàn cân lúa mạch.”

Nghe được câu này, quan tài chính tại đó hít ngược một hơi, nhiều tài vật như thế, nhiều hơn cả tiền thuế lãnh địa cả năm của quý tộc giàu có!

Hắc Viêm nhìn chủ giáo đứng trước mặt, cân nhắc một chút, “Ta không thể đáp ứng người.”

“Bệ hạ? ”

“Chẳng qua ta có thể hạ lệnh tìm thánh vật giáo hội.” Nhìn chủ giáo mặt lộ hỉ sắc, Hắc Viêm vuốt nhẵn bảo thạch đỏ trên ngón tay, nói tiếp: “Cái giá là, gấp năm lần những gì người vừa nêu.”

Nghe xong, sắc mặt chủ giáo trở nên tái nhợt.

Năm lần?

Nếu đáp ứng điều kiện này, đại chủ giáo sẽ trực tiếp đưa ông đi gặp thần Quang Minh!

“Người có thể trở về chậm rãi suy nghĩ.” Hắc Viêm xoay nhẵn, “Ta không gấp.”

Nói xong, Hắc Viêm chậm rãi cười. Đó là sự lam tham cự long lộ ra khi thấy bảo tàng. Nếu trước kia thái độ của Hắc Viêm đối với giáo hội là sẽ có một ngày nào vùng vuốt đập dẹp, thì hiện tại đã biến thành vắt ra tất cả kim tệ trước, sau đó mới tìm cơ hội vùng vuốt đập dẹp.

Quang Minh chủ giáo vốn cho rằng có thể phá tài tiêu họa, tìm về thánh vật bị mất, giờ khóc không ra nước mắt. Ông không phải tiên tri, cũng không cách nào biết, dẫn lên lòng tham của một con cự long, là chuyện đáng sợ cỡ nào.

Chủ giáo mất hồn mất vía rời khỏi đại môn vương cung.

Khát vọng của cự long đối với kim tệ, sẽ áp đảo tất cả. Giáo hội chen ngang, khiến Hắc Viêm không còn khẩn cấp công chiếm Grilan, dẫn Tổng Mặc tới đây nữa.

“Tể tướng, nói với tổng đốc hành tỉnh tây bắc, ta khá là vừa lòng với tình trạng cuộc chiến trước mắt.” Hàm ý là, không cần phải tốc chiến tốc quyết, cứ kéo dài như thế đi. Trận chiến này kéo càng dài, giáo hội sẽ càng gấp, có thể vắt được càng nhiều kim tệ, nếu bọn họ đợi không được trực tiếp xuất binh, thì càng tốt, Hắc Viêm gõ bàn, vừa tiện đuổi hết họ ra khỏi Obi!

Hắn là quốc vương của Obi, thần dân Obi không cần phải có một tín ngưỡng khác ngang vai ngang vế với vương quyền.

Hắc Viêm nghĩ nghĩ, nói tiếp: “Ngoài ra, bảo hắn đi tìm thánh vật đó. Tìm được, thì trực tiếp đưa tới vương thành.”

“Tuân lệnh, bệ hạ.”

Saivans nhận được mệnh lệnh của tể tướng xong, lập tức thông báo cho Tổng Mặc, Tổng Mặc lúc đó đang bận thu hoạch mía và nho, chuẩn bị chế tạo đường và ủ rượu.

Tổng Mặc lau tay, nhận thư thị tùng đưa tới, Saivans không nói rõ trên thư, chỉ nói ngắn gọn, nói đại khái mệnh lệnh của tể tướng và suy đoán của mình, Tổng Mặc xem thư xong, nói với thị tùng: “Ta biết rồi, người trở về nói với Saivans, thánh vật đó, ta sẽ lưu ý cho hắn.”

Sau khi thị tùng đi, Tống Mặc tiếp tục làm việc, hôm nay đổ tuyết lớn, không cần đánh trận, đúng lúc có nhân thủ giúp đỡ.

Tùng chùm nho tím, quả nào quả nấy tròn căng, nhìn rất mê người. Nhưng nhớ tới Airth trước đó bị treo trên dây nho, Tống Mặc lập tức không còn ham muốn ăn nó.

Những người khác thì không để ý tới cái này, đặc biệt là lãnh dân Grilan trước giờ chưa từng thấy qua nho, khi Tống Mặc đã nói có thể tùy tiện ăn, gần như mỗi người một chùm, ăn tới ngay cả vỏ cũng không phun.

Tống Mặc chỉ có thể quay đầu đi, y sẽ nói với những tên này, bên trong nho, hàm chứa huyết lệ của kỵ sĩ vàng Airth sao?

Đương nhiên sẽ không.

Các địa tinh và chu nho cũng tới giúp đỡ, sức mạnh của địa tinh lớn bất ngờ, cũng khó trách, nếu sức lực quá nhỏ, thành ngầm sẽ không xây dựng nhanh như thế. Các chu nho thì có sức lực tỷ lệ thuận với vóc dáng, nhưng Tống Mặc cũng sẽ không đả kích tính tích cực và sức lao động của họ, dù sao họ cũng là một thành viên của Grilan.

Các bộ xương bị Tống Mặc đuổi sang một bên, thân thể người ở đây không phải người thiên triều của thế kỷ hai mươi mốt, chất Sudan rồi dầu cõng ngầm rồi Melamine, thậm chí có thể xưng là võ lâm cao thủ bách độc bất xâm. Vạn nhất trên mấy bộ xương này thật sự có mang theo cúm gia cầm gì đó, rượu ủ ra còn có thể bán được sao?

Thu hoạch nho khá thuận lợi, dù sao chỉ có hoa nho biết cắn người. Thu hoạch mía thì gặp chút phiền phức, chỉ vì những tên duyên dáng thanh mảnh, toàn thân tím đen này, sẽ quất người!

Bị chúng quất một cái, không phải đau bình thường. Tống Mặc tận mắt nhìn thấy một bộ xương lại quá gần bị quất bay, hóa thành một ngôi sao

băng vút qua chân trời, sau đó bịch một tiếng ngã xuống trong vùng tuyết cách mấy chục mét.

Tống Mặc hơi ngẩn người, nhìn Gerrees, thứ tên này trông ra, sao toàn bộ đều có mang theo thuộc tính hắc ám vậy?

“Gerrees, người nói thật với ta, người thật sự là tinh linh sao? Hay là, tinh linh đều là vậy?”

Gerrees ôm tay đứng một bên, hoàn toàn không có ý định trả lời Tống Mặc.

Rhys từ sau ôm lấy Tống Mặc, “Thân ái, người cuối cùng cũng nhận rõ mặt thật của chủng loài tinh linh này rồi.”

Tống Mặc cử động tay, muốn tránh khỏi cái tên đang tựa lên người mình. Nghĩ lại, một trong những chủng loài thích dùng mũi tên duy trì hòa bình thế giới, danh xưng bá đạo nhất cả đại lục, quả thật rất khó liên hệ tới thuần khiết đẹp đẽ, thiện lương bác ái.

Ngặt nổi tướng mạo của họ quá mức lừa gạt, mọi người luôn sẽ hết sức dung túng đối với thứ xinh đẹp, mỹ nhân càng hơn nữa.

Nghĩ tới đây, Tống Mặc thở dài, ngoại hình quả nhiên thật sự là một vũ khí giết chóc!

Thu hoạch mía chỉ là một khúc nhạc đệm, cho dù thực vật có hung hãn, sớm muộn cũng phải ngã dưới đồ đao của Tống Mặc.

Mía thu hoạch xong chất thành núi nhỏ, thợ rèn Ed sớm đã cùng các học đồ chuẩn bị xong máy móc chế tạo đường mà Tống Mặc cần.

Mấy khâu đầu chủ yếu do các lãnh dân hoàn thành, khâu sau bao gồm công việc bốc hơi kết tinh và chế tạo thành phẩm, giao cho chu nho. Do

công nghệ được áp dụng khá nguyên thủy, đường chế tạo ra cũng mang theo không ít tạp chất, Tống Mặc không thể không nghĩ cách tiến hành chế tác hai lần, mới đạt được đường trắng muốn có.

Đương nhiên, có cỗ máy gian lận Rhys ở đây, Tống Mặc hoàn toàn có thể chế tạo ra máy tạo đường tiên tiến nhất, ngất nổi trong đầu y chỉ có hình vẽ vũ khí, không có hình vẽ máy móc, có thể nghĩ ra cách tạo đường này, đã là phát huy vượt trình độ rồi.

Tống Mặc sản xuất đường không hề che giấu người trong lãnh địa, khi nhìn thấy đường trắng như tuyết, không chỉ người Grilan, địa tinh và người lùn, ngay cả chu nho tự tay làm ra đường, cũng sửng sờ.

Tất cả mọi người gần như đều mất đi năng lực ngôn ngữ, chỉ có thể ngây ngốc bốc một chút đường trắng bỏ vào miệng.

Suy nghĩ đầu tiên, đây thật sự là đường!

Suy nghĩ thứ hai, phát tài rồi!

Suy nghĩ thứ ba, đi theo lãnh chủ, quả nhiên có thịt ăn, có tiền kiếm!

Gerrees nhìn thấy đường Tống Mặc làm ra, con mắt màu xanh lục lấp lánh. Hẳn có thể xác định, cách tạo ra đường của Tống Mặc, hoàn toàn khác với phương pháp mà tinh linh nắm giữ, từ cách trồng khoai tây tới chế đường, những tri thức này, rốt cuộc y học được từ đâu?

Ma tộc?

Không thể.

Gerrees lắc đầu, ma tộc tuy có thể mô phỏng, nhưng không biết sáng tạo. Đây là nhược điểm trời sinh của họ. Thần linh rất hào phóng, nhưng

cũng rất bủn xỉn, họ sẽ không sáng tạo ra chủng tộc quá mức hoàn mỹ, để khiêu chiến quyền uy của mình.

Vậy thì, y nói muốn ủ rượu, chắc không phải chỉ nói cho vui.

Rhys nhìn đường Tống Mặc chế tạo ra, cũng chìm vào trầm mặc. Người này, có lẽ còn thú vị hơn trong tưởng tượng của hắn.

Tống Mặc đưa tới cho Saivans một túi đường, đồng thời kèm thêm một bức thư. Nội dung thư rất đơn giản, y nguyện ý cùng vương quốc Obi chia sẻ cách tạo đường.

Saivans nhìn thấy đường Tống Mặc đưa tới, đọc xong kế hoạch hợp tác của Tống Mặc, ngây ra rất lâu, chia sẻ với quốc vương, chứ không phải hành tinh tây bắc?

Nhớ lại Tống Mặc từng nói, muốn thay đổi cục thế trước mắt, chỉ có thể hạ thủ với quốc vương, mà cách giải quyết tốt nhất, chính là kim tệ, và vũ khí.

Kim tệ xếp trước vũ khí...

Chuyện này, Saivans không thể nào làm chủ. Hắn lập tức sao lại kế hoạch của Tống Mặc, giao ột đội binh sĩ, khoái mã tăng tốc đưa tới thủ đô. Đương nhiên, không quên kèm theo, đây là lãnh chủ Grilan sợ hãi quyền uy của quốc vương, muốn đưa điều kiện cầu hòa.

Sau đó đứng lên, ra khỏi lều, hôm nay thời tiết không tồi, thích hợp đánh một trận.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Cạm Bẫy Của Lãnh Chủ Đại Nhân.

> Thư của Saivans tới thủ đô, cùng với nó, còn có túi đường nhỏ Tổng Mặc đưa cho Saivans.

Tể tướng Murphy nhận được tin tức, lập tức mang kế hoạch hợp tác Saivans đã sao chép vào vương cung yết kiến quốc vương. Ông đã kiểm tra qua, túi đường này tuyệt đối không có bất cứ vấn đề nào, hơn nữa còn có khác biệt nhất định với đường do tinh linh tạo ra. Càng trắng hơn, độ ngọt cũng cao hơn. Nếu thật sự như trong thư Saivans đã nói, lãnh chủ Grilan nguyện ý hiến cách chế tạo đường cho quốc vương...

“Bệ hạ!”

Cảm xúc hưng phấn của tể tướng đã lộ ra trong lời nói, tinh linh lũng đoạn ngành tạo đường mấy ngàn năm, nếu vương quốc Obi có thể phá tan sự lũng đoạn của tinh linh, không nghĩ cũng biết, đó sẽ là món tài phú lớn cỡ nào!

Hắc Viêm không nói gì, chỉ mở túi đường ra, nhìn đường trắng tuyết, bốc một chút bỏ vào miệng, mắt híp lại, thật sự, rất ngọt.

Tể tướng vẫn nước miếng tung bay, quốc vương thì ăn hết vốc này tới vốc khác. Đợi khi nước miếng của tể tướng đã sắp cạn, quốc vương đã nhét toàn bộ đường trong túi vào miệng, nhai chóp chép chóp chép vui thích. Thấy tể tướng đột nhiên dừng lại, Hắc Viêm liếm môi, “Mùi vị quả thật không tồi.”

Murphy: “...” Ông chưa từng biết, quốc vương thích đồ ngọt.

“Tể tướng, chuyện này, sẽ không đơn giản như bề ngoài.” Hắc Viêm đơn giản liếc qua bảng kế hoạch, rồi đặt sang một bên, “Người cảm thấy, lãnh chủ Grilan, là người thế nào?”

Người thế nào?

“Tham lam, gian xảo, không cần thể diện.”

Ba từ, đã bao quát được hình tượng chói chang của Tổng Mặc trong lòng tể tướng Murphy vương quốc Obi.

“Nếu đã vậy, người cho rằng, một người như thế, sẽ dễ dàng đưa ra mỗi làm ăn kiếm được tiền như thế mà không có ý đồ khác sao?”

Tể tướng Murphy trầm ngâm một chút, nói: “Lão Julien của Angris đã bị Chisa dọa vỡ gan, hành tỉnh tây bắc và Grilan chiến tranh đã hơn nửa tháng, ông ta tới nay vẫn không nói một câu. Grilan không thể đạt được bất cứ trợ giúp nào từ Angris, tiếp tục đánh như thế, diệt vong là chuyện sớm muộn. Có lẽ y muốn thông qua phương thức này, bảo vệ lãnh địa và lãnh dân của mình.”

“Không.” Hắc Viêm lắc đầu, hai tay giao nhau, chống cằm, xem ra, tể tướng không hiểu vị tổng đốc hành tỉnh tây bắc kia như hắc tướng tượng. Nửa tháng, mấy ngàn kỵ binh, còn không công chiếm được một lãnh địa chỉ có mấy trăm người, cho dù Grilan có vũ khí tiên tiến nhất, nếu không phải đoàn kỵ sĩ giáo hội đột nhiên bị tiêu diệt, khiến người khác đánh giá quá cao lực chiến đấu của Grilan, thì chiến quả này, có thể dễ dàng bị phát giác ra chỗ hở trong đó.

Hắc Viêm biết Saivans và Tổng Mặc chắc chắn có giao tình gì đó, nếu không, Saivans ban đầu sẽ không để Tổng Mặc dùng thân phận lính đánh

thuê ở trong quân đội của mình, nhưng Hắc Viêm không ngờ, Saivans lại nguyện ý vì Tổng Mặc làm tới mức này.

Không biết tại sao, nghĩ tới điểm này, quốc vương bệ hạ đột nhiên cảm thấy không vui cho lắm.

“Tể tướng, ta muốn đích thân tới Grilan một lần.”

“Bệ hạ? ”

“Chính vụ gần đây sẽ do người và viện chính vụ xử lý.”

Hắc Viêm đứng lên, Sabisand đã diệt vong, kẻ địch mạnh nhất đã ngã dưới chân hắn, cuộc sống gần đây có hơi vô vị, nên tìm chút lạc thú ỉn. Nếu Saivans đối với mệnh lệnh của hắn đã bằng mặt mà không bằng lòng, hắn dứt khoát tự động thủ.

“Bệ hạ, ngài có muốn suy nghĩ một chút không?”

“Không cần.” Hắc Viêm đi tới trước mặt tể tướng, nói: “Ta đã phiên chán lão già của Quang Minh giáo hội rồi, nếu lão lại tới yến kiến, người có thể trực tiếp cho lão biết, vì giúp giáo hội tìm về thánh vật, quốc vương Obi đích thân đến biên giới rồi. Như thế, bọn họ sẽ bỏ kim tệ ra lệ làng một chút.”

“...”

Tể tướng Murphy đột nhiên cảm thấy đau đầu.

Quốc vương rất cường đại, đây là chuyện tốt, quốc vương cường đại rất tham tài, cái này cũng không có vấn đề gì. Quốc vương cường đại tham tài lại rất tùy tiện, cái này thì muốn lấy mạng già của người làm việc dưới trướng...

Quốc vương Obi tham lam tùy tính gần như đã thành truyền thống, các đại thần không dám đưa ra bất cứ dị nghị nào với việc quốc vương đột nhiên tới biên cảnh. Chỉ là sau khi chủ giáo Quang Minh giáo hội nghe được tin tức này, thì giống như bị sét đánh giữa trời quang, xem ra, kim tệ Hắc Viêm yêu cầu, ông bỏ ra thì tốt, không bỏ ra cũng phải bỏ.

Có kiểu ức hiếp người như vậy sao?

Grilan.

Kỵ sĩ vàng Airth tỉnh lại trong bóng tối, gian nan mở hai mắt, thì thấy một thanh niên tóc đen, cười híp mắt ngồi xổm trước mặt mình, đang dùng vỏ kiếm trong tay chọc lên mặt mình.

“Kỵ sĩ đại nhân, người cuối cùng cũng tỉnh rồi.”

Tổng Mặc không chút lúng túng khi nhân lúc người khác hôn mê động tay động chân bị bắt gặp, dứt khoát ném vỏ kiếm, định trực tiếp dùng tay vỗ một phát.

“Ta thật sự rất hiếu kỳ, người rốt cuộc do vật liệu nào tạo nên, bị treo trên tường đông lạnh lâu như thế, gần nửa tháng không ăn không uống, vậy mà còn sống.”

Lão John thấy Tổng Mặc đưa tay vỗ Airth, vội ngăn cản y, dùng vỏ kiếm chọc mấy cái thì thôi, đích thân dùng tay vỗ tuyệt đối không được! Không tắm rửa suốt thời gian dài như thế, có bẩn không chứ? Là một quý tộc, không thể không giữ vệ sinh như thế!

“Lãnh chủ đại nhân!”

Tổng Mặc nhún vai, được rồi, không chạm thì không chạm. Lão John cái gì cũng tốt, chỉ là cố chấp giữ giáo điều lễ nghĩa quý tộc gì đó, khiến y hơi ngứa răng.

Lãnh chủ đại nhân?

Airth tuy còn sống, nhưng đã là nỏ mạnh hết đà, mái tóc đỏ mất đi ánh sáng, gương mặt tuần lã cũng hao gầy hết sức, nghe xưng hô của lão John với Tống Mặc, đôi mắt màu trà không chớp lấy một cái nhìn Tống Mặc, được gọi là lãnh chủ đại nhân, tóc đen mắt đen... Tống Mặc Grilan?

“Người là... lãnh chủ Grilan?”

“Phải, ta là Tống Mặc.” Tống Mặc ngồi chồm hồm đã hơi tê chân, liền đứng lên, hoạt động tay chân, “Tuy ta muốn nói một câu, rất vui được quen biết người, nhưng chỉ sợ người sẽ không nguyện ý nghe.”

“...”

“Cho nên, ta định trực tiếp chút.” Tống Mặc thu lại nụ cười trên mặt, từ cao cúi nhìn Airth nằm dưới đất, “Người đã là tù binh của ta rồi, ta có mấy vấn đề muốn hỏi người, người tốt nhất nên biết điều một chút, nếu không, ta sẽ cho người hối hận vì đã tới Grilan.”

Đối phó với Airth, Tống Mặc không định ‘ôn hòa’ như đã đối đãi với Saivans. Y và Saivans có thể hợp tác, nhưng giáo hội à... y đã che giấu tội phạm truy nã của giáo hội, lại thu lưu tinh linh cướp thánh vật giáo hội, còn dự định bắt vài chủ giáo trong giáo hội tới phát triển sự nghiệp khỏe mạnh vệ sinh tại Grilan, ngay từ đầu, y và giáo hội đã là kẻ địch.

Cho nên, đối với tay chân đặc lực Airth của giáo hội, căn bản không cần thiết phải khách khí.

Nghe chữ tù binh này, tự tôn của kỵ sĩ vàng bị tổn thương, chảy máu, tim hán tử vỡ vụn. Không ngờ, Airth hẳn cũng có ngày hôm nay...

“Không nói chuyện?” Tống Mặc dùng mũi chân đá đá Airth đang nằm dưới đất, mắt híp lại, búng tay một cái, hai trảng hán trực tiếp đi tới, kéo

Airth còn chưa thể hoạt động dậy, cột lên trụ gỗ trong phòng.

Trụ gỗ này là Tống Mặc đặc biệt mô phỏng theo tiêu chuẩn trong động xx doanh xx tạo ra, trên tường xung quanh còn treo đầy các loại hình cụ, có đồ cổ tổ tiên các đời lưu lại, cũng có cái do Tống Mặc lâm thời treo lên cho đủ số, tóm lại, đây là một hình phòng tiêu chuẩn, cổ kim kết hợp, trung tây pha trộn, muốn gì có đó. Thực sự là uy hiếp đáng sợ, trang bị tốt nhất để nghiêm hình bức cung.

Anh em người lùn giúp Tống Mặc chế tạo những trang bị này, sau khi hoàn thành công việc, trực tiếp chạy về xưởng rèn, ngay cả tiền công cũng không cần.

Đám người Touro từng bị Tống Mặc đe dọa lần đầu tiên bước vào hình phòng này, lập tức bị dọa mềm chân, chuồn như làn khói mất tăm mất dạng.

Phản ứng khác với người khác, Rhys sau khi tham quan căn phòng này, dựa nghiêng bên cửa, cười tràn đầy xuân tình, nói với Tống Mặc: “Thân ái, thật ra đồ vật ở đây còn chưa đủ, cần ta giúp người bổ sung không?”

Lần này, người chạy là Tống Mặc.

Ma tộc gì đó, quả nhiên là sinh vật hắc ám.

Đương nhiên, Tống Mặc không định thật sự sử dụng những thứ này lên người Airth. Cho dù muốn làm nhân vật phản diện, cũng phải là nhân vật phản diện có lý tưởng có đạo đức có hoài bão. Tuy y quả thật rất muốn cảm thụ thực tế khí khái anh hùng của nhân vật phản diện chân chính, mở rộng lòng, vung roi tới một câu: “Nói, tiểu tử ngươi nói hay không nói!”, nhưng vạn nhất y thật sự làm thế rồi, lão John khẳng định sẽ nghĩ biện pháp lôi y về lò giáo dục lại.

Không sao, Tống Mặc biểu thị, quân tử động khẩu không động thủ, y hoàn toàn có thể kết hợp lý luận và thực tế, tấn công tinh thần toàn phương vị đa đẳng cấp với Airth.

Roi, roi có quần sợi thép, nhìn thấy không? Quất lên người, tuyệt đối tiêu hồn!

Ghế hồ nước ớt, có thể khiến người lâng lâng sảng khoái mà đi gặp thần Quang Minh! (Ghế hồ: đặt người ngồi vuông góc hình chữ L, sau đó chất đá/đệm/gỗ dưới góc chân, tới khi không chịu nổi.)

Nếu như vậy còn không đủ đô, còn có máy kéo căng trong thế kỷ giáo hội phương tây, thiết liên hoa, thiết xử nữ, khẳng định khiến kỵ sĩ đại nhân sáng tới không thể nói chuyện.

(Thiết liên hoa: tên đầy đủ là ngựa gỗ thiết liên hoa, phạm nhân ngồi lên ngựa, trên lưng ngựa gắn hoa sen do những miếng sắt nhọn tạo thành, khi khởi động nút xoay, hoa sẽ mở ra khép lại đâm vào thân dưới rồi xoay. Thiết xử nữ: cái hòm om sát người, trên nắp đầy gai nhọn dài, khi đóng nắp hòm lại thì...)

Kỵ sĩ đại nhân, có hứng thú nếm thử một chút không? Miễn phí sử dụng, toàn bộ quá trình sẽ do nhân sĩ chuyên nghiệp thao tác, trên năm mươi phần trăm sẽ không có nguy hiểm tới tính mạng!

Trong sự giảng giải kiên nhẫn mà đầy tính thú vị của Tống Mặc, sắc mặt kỵ sĩ vàng Airth từ xanh thành đen, từ đen thành trắng, cuối cùng biến thành trắng bệch.

Ý chí như sắt thép của hán tử chân chính đàn ông thuần túy, bị Tống Mặc cầm tua vít do thép làm nên, đâm thành cái rỗ.

Tống Mặc cảm thấy có hơi đáng tiếc, xem ra, thần kinh của kỵ sĩ đại nhân, còn lâu mới bằng thân thể cường hãn của hãn.

“Thế nào, suy nghĩ kỹ chưa? Hợp tác, hay không hợp tác?”

Airth cuối cùng gật đầu. Hẳn hiểu rõ cái này có nghĩa là gì, nhưng hẳn không có lựa chọn nào khác.

Lực độ đả kích tinh thần của Tổng Mặc, thực sự quá đáng sợ, kỵ sĩ vàng biểu thị, nếu đổi lại là đại chủ giáo, cũng hold không nổi!

Nửa tiếng sau, Tổng Mặc bước ra khỏi phòng, dặn dò quản gia chuẩn bị một căn phòng cho Airth.

“Lãnh chủ đại nhân, có cần phái vài người canh giữ không?”

“Không cần thiết.” Tổng Mặc lắc đầu, “Hắn chạy không được, Saivans còn ở đó đợi mồi xé hắn mà.”

“Nhưng...”

“Không có nhưng.” Tổng Mặc gác tay lên vai lão John, cười nói: “Quản gia, ông không phải cũng nghe thấy sao, kỵ sĩ đại nhân của chúng ta, đã khai hết toàn bộ những thứ hắn biết ra rồi, nếu hắn thật dám chạy, ta sẽ tuyên truyền toàn bộ lời hắn nói ra. Đến lúc đó, hắn còn thê thảm hơn cả Harold.”

“... Tôi hiểu rồi.”

“Hiểu thì tốt. Tin rằng kỵ sĩ đại nhân cũng sẽ hiểu điểm này.”

Biên cảnh Grilan, quân đội hành tinh tây bắc và các hán tử Grilan lại bắt đầu xếp hàng chiến đấu, không cần Tổng Mặc đích thân chỉ huy, Johnson, Harold và Touro, đã có thể thống lĩnh đội ngũ đánh ngang hàng với các kỵ binh hành tinh tây bắc đông gấp mấy lần.

Tổng Mặc đứng trên lầu hai phủ lãnh chủ, đưa mắt nhìn xa, nhìn tình huống chiến trường, Saivans chắc đã đưa kế hoạch hợp tác của y tới thủ đô

Obi rồi đi?

Lão John đứng sau lưng Tống Mặc, nhìn bóng lưng Tống Mặc, ông rất khó đoán được lúc này trong lòng Tống Mặc thật sự đang nghĩ gì.

Lãnh chủ đại nhân từ sau khi bị sét đánh tỉnh lại, thì vẫn đang trưởng thành, đang thay đổi, y đã không còn là đứa trẻ mình chăm sóc trưởng thành, mà là lãnh chủ Grilan có thể gánh vác trọng trách trên vai.

“Quản gia, trận chiến này, cũng sắp kết thúc rồi.” Tống Mặc quay đầu, “Chân chính kết thúc.”

“Lãnh chủ đại nhân, ngài là nói?”

“Thứ ta đưa ra, chắc sắp phát huy tác dụng rồi.” Tống Mặc ngừng một chút, nói: “Ta biết, ông không tán thành dùng cách tạo đường để giao dịch với Obi.”

“Lãnh chủ đại nhân...”

“Đừng vội phủ nhận.” Tống Mặc giơ tay lên, “Quản gia, ta hỏi ông, nếu ông vốn có cả một cái bánh kem ngon lành, lại đột nhiên có người cắt mất một miếng, ông sẽ làm gì?”

“Lập tức ăn hết toàn bộ phần còn lại!”

“... Ta là hỏi ông sẽ làm gì đối với kẻ cướp mất miếng bánh kia?”

“Diệt hần!”

“Chính thế.” Tống Mặc vỗ tay, “Tạo đường, vẫn luôn do tinh linh lũng đoạn.”

“Ý của ngài là?”

“Ta cướp miếng bánh của tinh linh, vì bảo vệ mạng sống của mình, thì phải kéo thêm càng nhiều người tới chia miếng bánh này. Người này, nhất định phải có quyền thế và năng lực chống chọi với tinh linh.” Vì kim tệ mà bẻ cổ tay với tinh linh, trừ cự long, ai có khí phách như thế nữa?

“Cho nên, ngài chọn hợp tác với quốc vương Obi?”

“Ta muốn thế. Nhưng phải xem đối phương sẽ chọn lựa thế nào.” Tống Mặc chống hai tay lên bệ cửa sổ, ngửa đầu hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, “Tạo đường, ủ rượu trái cây, đều là mối làm ăn do tinh linh lũng đoạn. Tinh linh cường thế, ngạo mạn, không nói lý, ta liền phải tìm kẻ càng không nói lý hơn để hợp tác, cho kẻ này chống chọi ở phía trước, tinh linh khẳng định sẽ không tới tìm ta gây phiền trước. Muốn kiếm món tiền lớn, thấp điệu rất quan trọng. Cho nên, chịu thiệt chút là tất yếu.”

“...” Nên khen lãnh chủ đại nhân thông minh hay là bảo y âm hiểm gian trá? Quân gia mê mang.

Trên thực tế, Tống Mặc cũng không nắm chắc kế hoạch này có thành công hay không. Hy vọng luôn tốt đẹp, nhưng ai biết con rồng bụng bự kia có vì kim tệ mà vờn vuốt vào trong cạm bẫy y giăng sẵn không?

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Lãnh Chủ Đại Nhân Đột Phát Kỳ Tưởng

> Tổng Mặc ngủ không ngon lắm, trên người cứ như có một ngọn núi lớn áp, tứ chi bị buộc chặt, không thể cử động. Trong mơ hồ, Tổng Mặc nhớ tới một từ, bóng đè.

Là thanh niên tốt chịu giáo dục của chủ nghĩa duy vật nhiều năm, Tổng Mặc vốn không tin tưởng mấy thứ quỷ thần. Nhưng chuyện xuyên tới dị thể giới còn có thể phát sinh, thì có gì là không thể nữa chứ?

Chỗ nào có áp bách, chỗ đó có kháng cự!

Trong lòng Tổng Mặc thầm niệm Phật Tổ Tam Thanh tổ sư thánh Muhammad, hòa thượng ngoại lai biết niệm kinh, hòa thượng ngoại lai đạo sĩ Allah cùng lên, quỷ này nên chuồn mất rồi đi?

(Tam Thanh gồm: Ngọc Thanh (Nguyên Thủy Thiên Tôn) – Thượng Thanh (Linh Bảo Thiên Tôn) – Thái Thanh (Đạo Đức Thiên Tôn / Thái Thượng Lão Quân))

Nhưng không ngờ, quỷ của Quang Minh đại lục lại cường hãn như thế, đơn độc khiêu chiến quần hùng cũng không rơi xuống hạ phong.

Áp lực trên người Tổng Mặc không những không giảm bớt, ngược lại càng lúc càng chặt. Thậm chí có một khí tức ấm nóng lướt qua cổ y.

Quý, biết thờ?

Tống Mặc lặng lẽ một chút, rồi ngẩng phắt đầu lên, nhắm vào người ‘quý’ húc đầu một cú!

Bịch một tiếng, đối phương tựa hồ không cảm thấy gì, nhưng Tống Mặc thì đã đau tới mắt nổi sao kim. Y húc phải không phải là đầu, mà là cục đá đi? Cú húc này khiến y hoàn toàn tỉnh táo. Mở mắt ra, trong bóng tối, quả nhiên có sinh vật hình người đang áp trên người y.

Tại Grilan dám không chào hỏi một tiếng, nửa đêm xông vào phòng ngủ lãnh chủ, chỉ có hai người. Mà trong hai người này kẻ cực kỳ có hứng thú với việc leo lên giường Tống Mặc, chỉ có một.

“Rhys Myers!”

Tống Mặc nghiêng răng, đầu càng choáng. Thời gian này quá mức thuận lợi, quả nhiên đã buông lỏng cảnh giác!

Rhys bị Tống Mặc nhận ra, dứt khoát búng tay, ngọn đèn trên đầu giường lập tức sáng lên, ánh đèn vàng mờ, chiếu sáng gương mặt xinh đẹp khiến người ta không thể di chuyển tầm mắt.

“Người tỉnh rồi?”

Rhys phủ cả người lên người Tống Mặc, hai tay nắm hai cổ tay Tống Mặc giữ hai bên người, chân đè chân Tống Mặc, mái tóc dài màu nâu rũ xuống, sợi tóc lướt qua cổ, mang theo từng đợt tê ngứa.

Phí lời!

Tống Mặc trợn mắt nhìn Rhys một cái, còn không tỉnh, y ngay cả bã xương cũng không còn sót!

“Buông ta ra!” Tống Mặc không thể động đậy, dùng đầu húc cũng là không thể tổn địch, mà hại mình ngàn lần, chỉ có thể trừng mắt nhìn nam

nhân đang đề mình, hung ác nói: “Nếu không ta cho người nổ oành một cái, ta thề!”

Rhys lặng lẽ nhìn Tống Mặc một lúc, cúi đầu, liếm chóp mũi Tống Mặc, xúc cảm ấm nóng ẩm ướt, trượt xuống, lướt qua môi, chạm vào cằm dưới hơi ngường, hàm răng tuyết trắng nhẹ cắn, không đau, nhưng lại để lại vết răng rõ ràng.

“Rhys Myers! Ta thật sự tức giận!”

Tống Mặc nhú chặt mày, âm thanh trở nên lạnh lẽo, đây là dự báo y sẽ nổi điên. Tống Mặc rất hiếm khi tức giận, một khi tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Rhys dừng lại, vùi đầu vào cổ Tống Mặc, đôi môi đỏ cọ cọ lên vị trí động mạch cổ, “Ta thích người.”

“...”

Không nhận được đáp án của Tống Mặc, Rhys ngẩng đầu, con mắt màu biển xanh có chút mờ mịt, “Ta thích người, Tống Mặc Grilan.”

“Thích ta, cũng không có nghĩa là người có thể nửa đêm trèo lên giường ta!”

“Tại sao?”

Tống Mặc mở miệng, muốn nói mình không thích nam nhân, nhưng lời lên tới môi, lại biến thành, “Không tại sao hết! Tóm lại người mau buông ta ra! Nếu không ta thật sự sẽ dùng pháo nã người!”

Rhys cuối cùng buông tay Tống Mặc ra, nhẹ hôn lên trán Tống Mặc, “Thật ra, người không ghét ta, đúng không?”

Tống Mặc xoa cổ tay đã hơi tê, gật đầu, “Ta không ghét người.” Tay nâng cằm Rhys lên, sát lại gần, Tống Mặc nhìn thẳng vào đôi mắt màu biển xanh của đối phương, tựa hồ có thể nhìn được màu ám đỏ ẩn giấu trong vùng sâu thẳm đó, “Ta không ghét người, Rhys Myers, có lẽ còn có hơi thích người.”

Câu trả lời của Tống Mặc khiến Rhys hơi ngạc nhiên, điều này khác biệt quá lớn với tác phong bình thường của Tống Mặc, hẳn vốn cho rằng, cho dù Tống Mặc sẽ không lấy súng dưới gối ra nhắm bắn hẳn, cũng sẽ cho hẳn một đấm.

Nhìn vẻ mặt Rhys, Tống Mặc cảm nín, thật ra ma tộc đại nhân mới là một M đi?

Tống Mặc hiểu rõ tính cách và ranh giới của mình, nếu y thật sự ghét Rhys, sẽ không để mặc đối phương ba lần bốn lượt tiếp cận mình, động tay động chân, hết ôm lại ấp... trong đầu nhớ lại những cảnh tượng này, trên trán Tống Mặc đột ngột phọt gân xanh, một sợi, hai sợi, ba sợi... khiến Rhys thấy mà cũng phải sợ hãi.

Nhưng, Tống Mặc vừa nói, y thích hẳn?

“Đúng, hơi thích người.” Tống Mặc sờ cằm Rhys, tăng mạnh lực, “Nhưng, không có nghĩa là, ta muốn cùng người lên giường, để người xxoo.”

“...”

“Thế nào?”

“Thân ái, từ người dùng quá nóng bỏng quá thẳng thừng, người ta sẽ xấu hổ.”

Rhys cứ như một thiếu nữ thuần khiết đỏ mặt, hai tay che mặt, mắt hiện lên hình trái tim đỏ.

Tống Mặc nhìn mà ngửa răng, y quả nhiên không nên mong chờ tên này có phản ứng của người bình thường, y bị rút gân rồi mới muốn nghiêm túc ‘bàn bạc’ với hần!

Thấy Tống Mặc không nói gì, buông cầm hần ra, Rhys cũng thu lại biểu tình như mộng ảo trên mặt, “Người không nguyện ý, có phải vì ngoại hình của ta không?”

“...” Tống Mặc có dự cảm rất không tốt, cực kỳ không tốt.

“Vậy dễ xử.” Rhys cười híp mắt, giây tiếp theo, một thiếu nữ nóng bỏng tướng mạo thiên sứ, thân hình ma quỷ, xuất hiện trước mắt Tống Mặc. Trường bào màu đen trùm lỏng lẻo trên người, cổ áo banh rộng, lộ ra bờ vai trắng tuyết tròn trịa.

Dự cảm của Tống Mặc đã ứng nghiệm, nhin không được ngửa đầu bốn mươi lăm độ, ưu thương nhìn trời, thần tiên nào tới thu thập yêu nghiệt này đi.

Cánh tay trắng tinh như ngó sen gác lên vai Tống Mặc, đôi môi như cánh hoa phả hơi như lan bên tai Tống Mặc, “Thân ái, kêu người ta Rhis.”

Trong lòng Tống Mặc có một đám ngựa bùn chạy qua.

Em gái giả đã lâu không xuất hiện một khi vừa tái xuất, hỏa lực có thể so sánh với hỏa tiễn của người yêu nước!

Rhys chủ động kéo một tay Tống Mặc, đặt lên ngực mình, tiểu anh đào màu hồng phấn ma sát vào lòng bàn tay Tống Mặc, cười xinh tươi, “Thân ái, thích không?”

Mặt Tống Mặc đỏ bừng lên, cho dù trong lòng biết em gái đang ngồi trên chân mình thực tế là anh trai, nhưng mặt sinh lý vẫn là không hold được! Thanh niên khỏe mạnh hơn hai mươi năm, rất dễ cọ súng ra lửa đó được không?

Xúc cảm mềm mại nơi lòng bàn tay, khiến y giống như bị điện giật rụt tay về.

“Người nên biến trở về đi.” Tống Mặc gian nan di chuyển ánh mắt, “Mau lên!”

Rhys điểm tay lên môi, nghiêng đầu, tóc dài trượt xuống vai, tô điểm một vùng da trắng nõn, khiến Tống Mặc xém chút phọt hai hàng máu mũi, không ngừng cảnh cáo mình, đây là nam nhân, nam nhân thuần túy!

“Nhưng, người thích ta thế này, không phải sao?”

“...”

“Mấy lần trước ta đã phát hiện rồi.”

“...”

“Thân ái, tới đi, dùng nhiệt tình đốt cháy bóng tối đen kịt này đi!”

Rhys nhào tới, Tống Mặc thành linh nâng chân lên, đập một cú vào ngực, đá mỹ nữ nóng bỏng trên giường ngã xuống đất, tiếp theo cầm ra giường, quần cô nương mảnh mai từng vòng từng vòng thành cái bánh chưng.

Rhys bị ra giường bao chặt ngẩng đầu lên, mắt chan chứa tình, “Thân ái, thì ra người thích chơi thế này sao? Nếu vậy, tư thế khác thuận tiện hơn.”

Rhys lại lần nữa biến hình, mỹ nam tóc dài hỗn loạn, nằm nghiêng dưới đất, chân dài thò ra khỏi ra giường cọ lên mặt đất lạnh lẽo, mê hoặc dị

thường.

“Tới đi, thân ái, chà đạp ta đi!”

Tống Mặc rùng mình, tên này quả thật từ trong ra ngoài hoàn toàn là biến thái! Nhất định phải ném ra, lập tức ném ra, tức khắc ném ra! Nếu không, y đừng mơ ngủ ngon!

Túm lấy nam nhân dưới đất vác lên, trọng lượng đè trên vai xém chút khiến y trật eo.

Tống Mặc nghiêng rặng chống đỡ đi tới cửa, đẩy cửa ném nam nhân xuống đất, xong chuyện phui phui tay, “Để nhiệt tình đi gặp quý đi!”

Nói xong, cửa đóng rầm một tiếng!

Ngoài cửa, Rhys ngồi trên hành lang, tay chống lên đầu gối, cười ra tiếng. Trong cửa, Tống Mặc tựa vào cửa, vỗ vỗ gương mặt hơi nóng, tất cả những gì xảy ra vừa rồi vẫn không thể xua ra khỏi đầu. Rhys đã rất lâu không làm thế rồi, đêm nay rốt cuộc bị sao chứ?

Nghĩ không rõ, Tống Mặc dứt khoát không nghĩ nữa. Khóa cửa xong, lại kéo bàn lại chặn cửa, đặt cơ quan chu nho chế tạo ở cửa sổ và bên cửa, Tống Mặc trở về giường, vùi đầu vào, “Không được nghĩ nữa, ngủ thôi!”

Tối đó, Tống Mặc không còn bị quấy rầy nữa, nhưng ngày hôm sau quản gia tới kêu Tống Mặc thức dậy, sau khi khổ sở mở cửa ra, xém chút bị cơ quan của chu nho kẹp trúng chân.

Nhìn lão quản gia John sắc mặt đen thui tay cầm dao phay, Tống Mặc nhin không được co ro vào trong ổ chăn, “Ngoài ý muốn, đây là ngoài ý muốn...”

Mấy ngày tiếp theo, đại binh hành tỉnh tây bắc và người Grilan không còn động võ nữa.

Saivans đã nhận được mệnh lệnh từ thủ đô, không bận tâm gì nữa, dẫn theo đại đội nhân mã trở về hành tỉnh tây bắc, chỉ để lại một đội ngũ kỵ binh không tới năm trăm người ở Grilan làm dáng.

Quốc vương giá lâm, đối với hành tỉnh tây bắc và Saivans mà nói, đều là một đại sự. Công tác an toàn nhất định phải làm tốt! Hành tỉnh tây bắc là thành phố thương nghiệp, không hạn chế thương nhân nước ngoài tới lui. Tuy hiện tại là rét đậm, đội thương buôn tới ít hơn mọi khi nhiều, nhưng cũng không phải không có. Vạn nhất trong một vài đội thương buôn này có tồn tại phần tử phạm pháp, khi Hắc Viêm tới, tạo ra một hai chuyện khủng bố tập kích, nhân viên công vụ của hành tỉnh tây bắc không chỉ không giữ được chén cơm, chỉ sợ còn phải tổ đội lên đoạn đầu đài du lịch một bữa.

Tổng Mặc cũng nhận được tin tức, Hắc Viêm đột ngột tới khiến y trở tay không kịp. Con rồng bụng bự này là cảm thấy hứng thú với kế hoạch của mình, hay có mục đích khác?

Trước đó Tổng Mặc chỉ muốn bẫy móng vuốt của con cự long này, nhưng không ngờ, con cự long này lại thò cổ vào trong.

Vuốt và cổ không phải là một khái niệm giống nhau.

Có đặt bẫy hay không? Vạn nhất dây thừng không đủ bền, đối phương giây thoát được, kẻ xui xẻo sẽ chính là y. Lá gan Tổng Mặc rất lớn, nhưng không lớn tới mức bất chấp hậu quả.

Nhưng rầu rĩ thì rầu rĩ, Tổng Mặc vẫn không ngừng kế hoạch lại. Thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, binh tới tướng ngăn nước đến đắp đê, chuyện lâm đầu, luôn có thể tìm được phương pháp giải quyết.

Mía và nho trong lãnh địa đã thu hoạch hoàn tất, nhưng Tống Mặc bức bối là, Gerrees lại dám giở trò với y, không nói mía, nho toàn bộ là không hạt!

“Quả nhiên núi cao còn có núi cao hơn sao?”

Tống Mặc dứt khoát đưa ra yêu cầu muốn mua hạt giống với Gerrees, nhưng lại bị cự tuyệt.

“Người không cần lo lắng, đến ngày ta cho rằng kế ước có thể kết thúc, ta sẽ bán hạt giống cho người. Tốt nhất bắt đầu từ hiện tại người nên gom kim tệ đi, giá của hạt giống, không rẻ đâu.” Gerrees nhìn Tống Mặc, dùng gương mặt xinh đẹp không nhiễm khói bụi nhân gian, nói lời vô cùng đầu cơ.

Tống Mặc câm nín, trước mặt y thật sự là tinh linh sao?

“Không cần hoài nghi, nếu người có cơ hội cùng tinh linh của Ngọc Thạch thâm lâm làm ăn một lần, người mới biết, cái gì gọi là thương nhân.”

Tống Mặc tiếp tục câm nín.

Chẳng qua khi Gerrees trồng đợt mía thứ hai, Tống Mặc đột nhiên nảy ra ý tưởng bất ngờ, bảo hân trồng quanh phủ lãnh chủ.

“Người xác định?”

“Xác định.” Tống Mặc gật đầu, những cây mía này không phải biết quất người sao? Đúng lúc có thể dùng để phòng vệ, có thể tiết kiệm được hộ vệ luôn!

Gerrees nhìn Tống Mặc nửa ngày, vẫn làm theo yêu cầu của Tống Mặc. Nếu nhân loại này đã một lòng muốn làm như thế, hân cũng đã tận nghĩa vụ nhắc nhở, vậy cứ trồng thôi.

Ngày đầu tiên trồng mía xong, Tống Mặc vui vẻ ảo tưởng mình từ thời đại binh khí lạnh nhảy vọt lên thời đại vũ khí nóng, lại từ thời đại vũ khí nóng lập tức một bước lớn tiến vào thời đại vũ khí sinh học, đây là một cú nhảy vọt rất chất!

Khi mía mọc cao tới đùi, Tống Mặc vẫn cười vô cùng sáng lạn. Ai còn dám đánh chủ ý với phủ lãnh chủ của y, không cần y phải tự động thủ, những cây mía này sẽ thay nhau quất bay!

Khi mía mọc cao hơn một người, Tống Mặc không cười nổi nữa, vào một ngày nào đó khi y dự định từ đại môn bước vào phủ đệ của mình, bị một cây mía ở trước cửa, trực tiếp quất bay...

Gerrees ôm tay đứng trước mặt Tống Mặc, dùng ánh mắt thương hại cúi nhìn y, “Ta đã nhắc nhở ngươi rồi.” Nói rồi, nhảy lên, nhẹ nhàng phóng tới lầu hai, mía ngay cả góc áo của hắn cũng không đụng tới được. Gió thổi mái tóc vàng nhạt của hắn, vô cùng tiêu sái.

Mang hai hàng máu mũi ngẩng đầu lên khỏi mặt tuyết, nhìn đám mía lắc lư theo gió, duyên dáng thanh nhã trước mặt, Tống Mặc cảm phần.

Vũ khí sinh vật bố nó!

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Quốc Vương Giá Lâm

> Hôm Tổng Mặc bị quất bay, mía xung quanh phủ lãnh chủ toàn bộ thảm ngộ đồ sát, một cây cũng không còn lưu lại. Đường nhiên, trước khi bị chém eo, các cây mía đã phản kháng lần cuối, Touro thống lãnh đội ngũ thu hoạch mía, người nào người nấy đều bị quất ặt xanh mũi bầm, ba người bị quất tới mức xém nữa không thể tự sinh hoạt.

Phòng khám chui của Harold và các tu sĩ lại lần nữa gặp họa chen lẫn.

Xưởng tạo đường có nguyên liệu mới, rất nhanh, đợt đường thứ hai được sản xuất ra. Tổng Mặc không dám để Gerrees trồng mía ở trong viện tử nhà mình nữa, mắt đảo đảo, mía được trồng trên tường đá ở rìa biên giới. Hoa nho biết cắn người, mía biết quất người, cùng là thuộc tính hắc ám, yêu nhau giết nhau đi.

Gerrees lần này lại không biểu đạt dị nghị với suy nghĩ đột xuất của Tổng Mặc, chỉ là ý kiến của các lãnh dân rất lớn, nho và mía yêu nhau giết nhau không cần gấp, nhưng bọn họ thì phải làm sao? Hiện tại trên cả vách tường đều leo đầy dây nho, bên cạnh là mía xếp hàng, nhìn từ xa vô cùng tình thơ ý họa, nhìn gần thì là huyết tanh bạo lực!

Chỉ cần lại gần trong vòng ba mét, không phải bị dây nho treo lên tường, thì sẽ bị mía quất bay, được một lần lữ hành trên không.

Trừ khi vũ trang toàn bộ, giơ khiên chắn và trọng kiếm, nếu không, bọn họ đừng mơ lại gần những thực vật này một bước!

Lẽ nào, sau này bọn họ ra vào lãnh địa, còn phải cùng mía và nho đánh một trận?

Mặt đất đi không thông, chỉ có thể đi dưới đất. Các địa tinh đặc biệt đào mấy thông đạo cho các lãnh dân ra vào, không cần thận lại đào vào nhà heo rừng, lần này, các heo rừng đúng lúc đều đang ở nhà...

Tuy phần lớn heo rừng cuối cùng đều vào bụng cư dân thành ngầm, nhưng vẫn có mấy con heo rừng chạy thoát. Chúng đã ghi nhớ kỹ bộ dáng của mấy kẻ da xanh này, chờ đợi một ngày nào đó báo thù rửa hận. Địa tinh và heo rừng, cuối cùng vẫn trở thành một đôi mâu thuẫn không thể điều hòa.

Tổng Mặc không biện pháp, chỉ có thể tổ chức các hán tử xếp hàng trước khi thu hoạch, dùng cung nỏ xếp đội bắn đám mía một lần, sau đó mới thu hoạch. Còn về nho, chỉ cần cẩn thận chút, trên cơ bản sẽ không cuồng bạo như mía.

Các đại binh hành tinh tây bắc ở lại Grilan, cứ cách vài ngày sẽ được nhìn thấy kỳ cảnh này, đã tô điểm thêm không ít lạc thú cho cuộc sống đóng trại khô khan.

Tổng Mặc vô cùng bất mãn với thái độ xem náo nhiệt của mấy đại binh kia, dứt khoát hạ lệnh mọi người vác súng vác nỏ, ‘mời’ những đại binh đó cùng tham gia vào trong cuộc lao động thu hoạch mía và nho.

“Lao động vinh quang!” Tổng Mặc dùng súng trường chỉ mũi đội trưởng kỵ binh, “Chúng ta cùng tham gia vào trong sự nghiệp lao động oanh oanh liệt liệt đi!”

Đội trưởng kỵ binh chớp chớp mắt, thân phận của họ là kẻ địch thì phải? Tại sao phải cùng lao động, cùng vinh quang?

Khi hấn khoác áo giáp, dùng trường thương phấn đấu vật lộn với mía, vấn đề này vẫn không thể hiểu nổi.

Không tới mười ngày, xưởng tạo đường của Grilan lại cho ra hai đợt nữa. Trên trăm cân đường, đủ cho Tống Mặc ủ rượu.

Các nam nhân Grilan hoặc nhiều hoặc ít đều biết chút nghề mộc, theo yêu cầu của Tống Mặc, tạo ra thùng rượu. Sau khi đã thử qua không thấy bị rỉ nước, Tống Mặc triệu tập các lãnh dân, bê nho cất trữ trong hầm ngầm ra. Một đồng chậu nho, sau khi rửa sạch, đều bị bóp nát.

Bình thường thì, nhiều nho như thế, lấy chân dẫm tốc độ sẽ nhanh hơn, hiệu quả cũng tốt hơn, nhưng Tống Mặc nhìn bàn chân bự của các lãnh dân, lập tức từ bỏ ý nghĩ này.

Mồ hôi chân đó được không?

Hai ba ngày không rửa chân đó được không?

Trong trời tuyết không mang giày, chân trần đi lại được không?

Chân này mà dẫm lên nho, uy lực có thể so với vũ khí sinh học, tuy rằng đại lục Quang Minh không có điều lệ an toàn thực phẩm, cũng không cần phải ấn nhãn QS lên bao bì, nhưng ủ rượu nho thành rượu độc... thật sự không thể.

Các lãnh dân làm theo yêu cầu của Tống Mặc, rửa tay mấy lần, cho tới khi lông tay trên mu bàn tay nam nhân cũng bị rụng hết, Tống Mặc mới gạt đầu. Địa tinh và chu nho cũng tới giúp đỡ, các bộ xương lại lần nữa bị loại trừ. Nhìn đám xương cốt co lại, ngồi xồm bên góc tường vẽ vòng, Tống Mặc nghiêng răng kiên quyết không mềm lòng.

Vệ sinh thực phẩm rất quan trọng!

Tổng Mặc ở lãnh địa bóp nhỏ ủ rượu, Saivans ở hành tỉnh tây bắc cũng đang bận sức đầu mẻ trán. Cả hành tỉnh tây bắc, nhân khẩu thường trú cộng thêm nhân khẩu lưu động, có cả ba bốn mươi ngàn, nhiều người như thế, trước kia đại biểu tiền thuế, hiện tại lại đại biểu phiền phức.

Quốc vương đã xuất phát rồi, cho dù hiện tại tuyết rơi liên tục, đường khó đi, thì trễ lắm cũng không vượt quá nửa tháng, là có thể tới hành tỉnh tây bắc. Đến lúc đó, vạn nhất thật sự xảy ra vấn đề...

Saivans gần như phá hết toàn bộ kỵ binh ra, ngày đêm tuần tra. Một khi phát hiện phần tử phạm pháp, lập tức trấn áp.

Thế là, hoạt động đàn áp bản Quang Minh đại lục, đã kéo màn.

Ấu dả đánh nhau? Phần tử nguy hiểm, nhốt vào ngục!

Lần sau sửa đổi? Còn dám có lần sau? Lập tức bắt lại!

Nhìn trộm phụ nữ tắm rửa? Phần tử lưu manh, nhốt vào ngục!

Trong đó có bà xã của người? Lừa ai chứ, bà xã của mình còn cần nhìn trộm! Tình thú? Tình thú cũng không được, lập tức bắt lại!

Đầu cơ tích trữ? Quả thật tội ác cực đại! Nhất định phải nhốt vào ngục!

Người là thương nhân? Thương nhân thì có thể đầu cơ tích trữ sao? Bắt hết lại!

Thương nhân bị đại binh tha đi lập tức nước mắt đầy mặt, hăn đời đời hành thương, chính là dựa vào đầu cơ tích trữ đó!

Trong mấy ngày ngắn ngủi, quan trị an đóng dấu đến run cả tay, người trong ngục gặp họa nhồi nhét. Trông coi nhà lao từ vài người tăng lên mấy chục người, ngày đêm luân phiên ba ca, vẫn bận tới tận mặt mũi.

Dù là thế, các đại tiểu quan hành tỉnh tây bắc cũng không dám lơ là, khi ngày quốc vương tới càng lúc càng gần, vòng mắt đen trên mặt mọi người càng lúc càng bự.

Tổng đốc đại nhân hiện tại áp lực như núi, trong thư viết cho Tổng Mặc, cũng nhắc tới mấy câu. Tổng Mặc xem thư xong, nhắc bút, viết bốn chữ lớn lên giấy: Điều tra nhân khẩu.

Saivans xem xong thư của Tổng Mặc, lập tức triệu tập nhân viên công vụ hành tỉnh tây bắc, mở hội nghị tác chiến hơn nửa tiếng. Sau cuộc họp, toàn bộ nhân viên công tác chính phủ đều cầm một quyển sách bắt đầu thăm viếng từng nhà từng hộ, kiểm tra đăng ký, trọng điểm ở khu thành bắc nơi tập trung đội thương buôn.

Hiệu quả công tác của các quan viên hành tỉnh tây bắc chưa từng cao như thế, trong lúc đó quả thật tìm ra không ít người có dấu hiệu khả nghi. Mấy kẻ nhìn trộm bà xã tằm và mấy người đầu cơ tích trữ bị nhốt trong ngục đều được thả ra, những tên này bị ném vào.

Công tác điều tra nhân khẩu tại hành tỉnh tây bắc tiến hành hừng hực khí thế, trong lúc này Tổng Mặc lại viết cho Saivans hai bức thư, trong thư nhất nhất liệt ra thập bát ban võ nghệ của hạ cấp tiếp đãi thượng cấp của thiên triều, khiến Saivans há miệng trợn mắt.

Đọc xong từng điều, Saivans gần như có cảm giác kính ngưỡng với Tổng Mặc.

Đây mới là nhân tài trời sinh làm quan a!

Tổng Mặc chép miệng, chưa từng ăn thịt heo, cũng phải từng thấy heo, cấp biệt xx đều là cảnh sát vũ trang dọn đường, cấp biệt Hắc Viêm có thể so với chủ tịch tổng thống, nói nghiêm khắc chút, còn cao hơn nữa, mấy cái này tính là gì?

“Tổng đốc đại nhân, làm quan tốt, biết làm quan, có thể có rất nhiều cách giải thích...”

Tiếp đãi quốc vương có lễ nghi và trình tự nhất định, chủ ý y cho Saivans, phần nhiều là những chuyện vụn vặt, nhưng chính những chuyện vặt này, lại luôn luôn có tác dụng mấu chốt.

Nếu Hắc Viêm thấy vui vẻ, Tổng Mặc tin rằng, mình và con rồng bụng bự đó bàn chuyện làm ăn sẽ thuận lợi hơn nhiều. Đã định xong chủ ý, Tổng Mặc lại viết cho Saivans một phong thư ngắn, bảo người đưa đi.

Năm ngày sau, quốc vương Hắc Viêm, tới hành tỉnh tây bắc.

Trong tuyết lớn ngập trời, binh sĩ mặc áo giáp đen, như một con cự long uốn lượn, kéo dài mấy dặm.

Hắc Viêm không ngồi xe ngựa, mà cưỡi hắc mã Osafei, đi trước đội ngũ. Osafei nhắc tung bốn vó, như một ánh chớp đen, lao đi trong tuyết. Gió thổi mái tóc cùng áo trùm đen của quốc vương Hắc Viêm, cho dù là tuyết đổ lớn, cũng phải e dè trước mặt hắc.

Tới gần chỗ quan viên hành tỉnh tây bắc, cánh tay mạnh mẽ của quốc vương kéo mạnh dây cương, Osafei nhắc cao hai chân trước trong tiếng ồn ào, bờm đen cũng múa may theo cử động của chiếc cổ.

Hắc Viêm vỗ về cổ Osafei, cúi nhìn các quan viên hành tỉnh tây bắc tới đón tiếp hắc. Cổ áo khoác khảm da chồn đen, tô điểm thêm gương mặt tuấn mỹ của quốc vương càng thêm cao quý, đôi mắt màu vàng, mái tóc dài màu đen, hắc là vương của Obi, vương của Sabisand, quốc vương cường đại nhất trên đại lục Quang Minh.

“Bệ hạ!”

Quan viên hành tỉnh tây bắc đồng thời cúi lưng, biểu thị kính ngưỡng và sợ hãi thành kính với quốc vương của họ. Trừ Saivans và vài người, phần lớn quan viên đều lần đầu tiên được gặp quốc vương, sự trẻ tuổi và tuấn mỹ của Hắc Viêm vượt qua sự tưởng tượng của họ, nhưng gương mặt xinh đẹp khiến người ta không dám nhìn thẳng đó, không chỉ mang tới chấn động cho họ, mà còn có sợ hãi sâu sắc.

Trước mặt hắn, không ai dám có một chút ý nghĩ khinh nhờn nào, đây chính là khí thế và uy nghiêm của vương giả.

Đương nhiên, Tổng Mặc ôm chân Hắc Viêm khóc, là định luận khác. So với Tổng Mặc, thần kinh của những quan viên này quá mức mỏng manh, tâm linh cũng hơi bị yếu ớt.

Saivans là tổng đốc hành tỉnh tây bắc, mở miệng: “Bệ hạ, ngài giá lâm, khiến chúng thần không khỏi sợ hãi.”

Con mắt màu vàng của Hắc Viêm đảo qua người hắn, Saivans không tự chủ rùng mình. Quốc vương bệ hạ, tựa hồ có chút bất mãn với hắn?

“Saivans Ladlon.”

“Vâng, bệ hạ.”

“Về Grilan, rất nhiều chuyện, ta hy vọng người có thể cho ta một lời giải thích.”

“Tuân lệnh, bệ hạ.”

Saivans cúi lưng thật sâu, rũ đầu, cho tới khi Hắc Viêm cười Osafei đi ngang qua hắn, mới dám lau mồ hôi đầy trán.

Xem ra, quốc vương không chỉ có chút bất mãn với hắn, mà là rất bất mãn...

Hắc Viêm tới hành tỉnh tây bắc rồi, trực tiếp vào ở phủ tổng đốc đại nhân. Hắc giáp kỵ binh của quốc vương lập tức bao vây phủ tổng đốc ba tầng trong ba tầng ngoài. Tình trạng này, đừng nói là thích khách, ngay cả con ruồi cũng không bay vào được.

Đương nhiên, hiện tại là mùa đông, không có ruồi nào để làm phép thử.

Thái độ của Hắc Viêm khiến Saivans khó thể nắm bắt. Quốc vương hết tám chín phần đã phát giác được việc ‘không rõ không ràng’ giữa hắn và Tổng Mặc, nói nghiêm trọng chút, rất có thể hắn đã bị dán lên dấu ‘thông địch’ và ‘làm trái vương lệnh’. Nhưng, Saivans dù sao cũng có người trong triều, tể tướng Murphy không có truyền tin bảo hắn chạy trốn, có thể thấy quốc vương bề hạ trước mắt vẫn không có dự định diệt gọn hắn.

Còn về chuyện Tổng Mặc phó thác, Saivans hiện tại có hơi chần chờ. Kim tệ đương nhiên quan trọng, nhưng có đáng để dùng đầu mình đi mạo hiểm không?

Ngày đầu tiên quốc vương tới, Saivans không được triệu kiến. Chỉ có thể thấp thỏm lo sợ đưa mỹ nhân rượu ngon đã chuẩn bị trước tới.

Rượu được để lại, nhưng mỹ nhân thì bị đưa về. Quan thị tùng của quốc vương tìm Saivans, cho hắn biết, vì làm giảm mệt mỏi trên đường, quốc vương cần ăn đồ ngọt.

Saivans lập tức bảo nhà bếp làm bánh kem mật ong đưa tới, nhưng quốc vương hiển nhiên không vừa lòng.

Đồ ngọt... Saivans trước giờ không nghĩ rằng quốc vương sẽ có sở thích này.

Tổng đốc đại nhân bắt đầu cào đầu, không biện pháp, phái người khoái mã tới Grilan, tốn trọng kim mua chút đường từ tay Tổng Mặc, khiến Tổng

Mặc chân chính được mở mắt một lần về hiện thực cục đường và kim tệ nặng như nhau, nhưng giá thì lại cao hơn kim tệ.

Quốc vương cuối cùng cũng vừa lòng. Nhưng, hắn không cần bánh kem nhà bếp làm, mà là muốn toàn bộ số đường Saivans mua từ chỗ Tổng Mặc.

Ngày thứ hai khi đường được đưa tới, Saivans cuối cùng được triệu kiến.

Đi vào trong phòng, thì thấy quốc vương dựa nghiêng trên ghế, vừa xem văn kiện, vừa dùng muỗng múc đường, bỏ vào miệng, nhai chom chếp.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Cự Long Tính Tình Không Tốt

> “Saivans Ladlon.” Hắc Viêm ăn xong muống cuối cùng, liếm môi, “Hiện tại, có thể giải thích quan hệ của người và lãnh chủ Grilan Tổng Mặc rồi chứ?”

“Bệ hạ...”

“Ta không muốn nghe bất cứ cái cớ và lời nói dối nào.” Hắc Viêm đặt văn kiện trong tay sang một bên, “Nếu không, người sẽ trực tiếp được đưa lên đoạn đầu đài.”

Nếu trong tay Saivans hiện tại có một cục đá, hẳn sẽ không chút do dự đập mình nát xiu.

Bi ai là, trong tay hẳn không có gì cả.

Dưới uy áp đáng sợ của quốc vương, cảnh tượng xuất hiện trong vương cung thủ đô Obi, lại tái diễn lần nữa. Saivans cứ như ống trúc đổ đầu, nói hết mưu kế với Tổng Mặc. Nhưng, chuyện Grilan sử dụng vũ khí tính sát thương quy mô lớn, chẳng hạn đại bác, Saivans lại không nhắc tới một chữ. Trong chiến báo trước kia, Saivans cũng cố ý tránh nội dung về vũ khí, đây là Tổng Mặc yêu cầu, cũng là quyết định của hẳn sau khi suy nghĩ cân nhắc.

Vũ khí này quá mức đáng sợ, một khi bị quốc vương biết được trong tay Tổng Mặc có vũ khí này, mà trước đó lại chỉ bán cho hẳn có máy bắn đá và

pháo công thành, Tống Mặc tuyệt đối sẽ không có kết cục gì tốt. Saivans cùng Tống Mặc ‘che giấu’ quốc vương, cũng sẽ không có quả ngon mà ăn.

Đây chính là ưu thế của kẻ thượng vị, có thể bá đạo không giảng lý mà không chút áp lực.

“Bệ hạ, thần và lãnh chủ Grilan, chỉ có qua lại làm ăn.” Saivans đổ mồ hôi lạnh, “Thần xin thề, thần đối với bệ hạ, đối với Obi, tuyệt đối trung thành.”

Hắc Viêm híp đôi mắt vàng lại, nhìn Saivans, không nói một lời.

Rất lâu, mới chậm rãi mở miệng, “Vậy thì, để ta nhìn thấy sự trung thành của người đi.”

Tống Mặc biết Hắc Viêm đã tới hành tỉnh tây bắc, cũng biết mình sớm muộn cũng phải gặp mặt quốc vương này một lần, nhưng không ngờ, lại nhanh như thế, hơn nữa, là dùng một phương thức tồi tệ.

“Lẽ nào ta đã nghĩ sai?” Tống Mặc đứng trên cao, nhìn xuống hắc giáp kỵ binh và quốc vương được kỵ binh hộ vệ đứng bên ngoài tường đá.

Y vẫn luôn cho rằng, kim tệ sẽ khiến Hắc Viêm động tâm, từ chuyện hấn lần đầu gặp đã lừa kim tệ và vũ khí của mình là có thể thấy, con rồng bụng bự này chấp nhất cỡ nào với kim tệ. Nhưng, sau khi kế hoạch hợp tác của mình được đưa đi, hấn lại ngàn dặm xa xôi chạy tới tấn công mình, lẽ nào, thật sự không diệt mình hoàn toàn thì không xong?

“Ta rốt cuộc đã chọn tới hấn chỗ nào?”

Tống Mặc nhíu chặt mày, thật sự rất muốn nã con rồng bụng bự này một phát chết luôn, cuối cùng vẫn là lý trí chiến thắng tình cảm.

Nếu y giải quyết quốc vương Obi, y cũng cách cái chết không xa nữa. Thậm chí cả Grilan, đều sẽ bị quét sạch trên đại lục Quang Minh. Còn về Angris có bị liên lụy hay không... Tổng Mặc hiện tại đối với lão quốc vương Julien của Angris oán niệm rất sâu. Vốn dĩ, y đã sắp quên vị thượng cấp trên đầu mình này rồi, không ngờ khi Saivans và mình chơi trò liên hợp diễn tập đang cao trào, lão Julien đột nhiên từ thủ đô Angris gửi cho y một phần văn kiện, tuyên bố chiến tranh của Grilan và hành tinh tây bắc không liên quan tới vương quốc Angris, là quốc vương, lão quyết định nghiêm thủ trung lập.

Tổng Mặc tin rằng, lão Julien không chỉ gửi văn kiện này cho y, trong tay Saivans khẳng định cũng có một phần, ngay cả Hắc Viêm có lẽ cũng nhận được.

Tuy rằng lão Julien có thái độ ra sao không có tí ảnh hưởng nào tới kế hoạch của Tổng Mặc, nhưng Grilan ít nhất vẫn là đất đai của Angris đúng không? Là quốc vương của Angris, mà khi lãnh chủ của quốc gia mình cùng tổng đốc quốc gia khác đánh nhau, lại tuyên bố rõ nghiêm thủ trung lập?

Tổng Mặc vẫn luôn tin tưởng, người có thể không cần thể diện, nhưng, phải xem tình huống.

Có vài lúc ném da mặt đi rồi, còn có thể tìm chỗ khác để bù về, nhưng vài lúc ném da mặt đi, thì căn bản không thể tìm về.

Hành vi của lão Julien, rõ ràng thuộc về sau.

Tổng Mặc có thể ôm chân Hắc Viêm, vì đó là mất mặt mình y, lão Julien gửi văn kiện này đi, thì mất cả tôn nghiêm của một nước.

Tổng Mặc lúc đó rất xung động, muốn trực tiếp tuyên bố độc lập, thậm chí ngay cả tuyên ngôn độc lập cũng đã soạn thảo xong một phần, nhưng lại bị lão John ngăn cản.

“Lãnh chủ đại nhân, cho dù quốc vương có không cần thể diện, ngài cũng không thể trực tiếp tát cho lão một bạt tai.” Lão John nghiêm túc nhìn Tống Mặc.

Ý của quân gia rất rõ ràng, mấy trăm người, mấy trăm khẩu súng cây nỏ, mấy chục khẩu pháo, làm chút vũ trang chiếm đất còn có thể, nhưng độc lập thì nguy hiểm quá lớn. Cho dù Tống Mặc đã định sẵn chủ ý âm mưu tạo phản, phân tách quốc gia, cũng không phải là hiện tại.

Cho dù Angris vì đánh thua trận mà trở nên yếu ớt, cũng là một quốc gia.

Tống Mặc suy nghĩ một lúc, cho rằng lão John nói quả thật có đạo lý.

Quả nhiên gừng càng già càng cay.

Cổ nhân từng nói, vách tường cao, trữ lương rộng, chậm xưng vương, tuyệt đối là danh ngôn chí lý.

“Huống hồ, quốc vương làm thế, cũng không phải không có đạo lý.” Lão John chuyển mũi nhọn, “Grilan đã chống thuế rất nhiều năm rồi, có thêm một Grilan, ít đi một Grilan, đối với quốc vương mà nói, không có gì khác biệt.”

“...Quân gia, ông rốt cuộc đang giúp ai?”

Lão Julien của Angris phải tay không quản tới Grilan, quốc vương Hắc Viêm của Obi thì lại thân chinh ra trận sau ‘tổn công chưa thắng’ của thủ hạ tổng đốc.

Bất luận nhìn từ phương diện nào, Hắc Viêm đều đã bỏ xa lão Julien mấy chục thân ngựa.

Tổng Mặc biểu thị, y hoàn toàn không ngưỡng mộ ghen tỵ, một chút cũng không!

Cái gọi là phùng má giả làm kẻ mập, vệt chết còn cứng miệng, chẳng qua là thế.

Trong thế giới một vùng trắng bạc, một ngàn tám trăm hắc giáp kỵ binh như một con lũ màu đen, cuốn tới Grilan.

Đối với quân đội của Hắc Viêm, Tổng Mặc không dám xem nhẹ, đại bác không thể dùng, chỉ có thể đẩy vũ khí bắn đá cổ xưa ra. Thao tác máy bắn đá rất đơn giản, không cần binh chủng kỹ thuật cao như pháo binh xương khô, các nam nhân Grilan hoàn toàn có thể đảm nhận.

Khi hắc giáp kỵ binh bắt đầu xung kích, máy bắn đá lập tức khai hỏa toàn diện. Nhưng đá dù sao cũng chỉ là đá, không thể chạm đất nở hoa như đạn pháo. Hắc giáp kỵ binh thân kinh bách chiến, có thể trở thành thân quân của quốc vương, thực lực tuyệt đối không thể xem thường. Bọn họ dường như có thể phán đoán ra điểm rơi của đá, trước khi đá chạm đất, đội ngũ đã sớm tản đi, sau đó lại hợp về, tiếp tục tấn công.

Sau hai vòng bắn, tổn hại của bên đi công kích, có thể bỏ qua không tính.

Tổng Mặc nghiêng răng, tóm một bộ xương khô tới, ném vào trong lưới thừng của máy bắn đá, ném áo ngoài, đích thân lên trận, vút một cái bắn bộ xương còn chưa làm rõ được là chuyện gì ra ngoài!

Bộ xương vạch ra một đường cong giữa không, nhanh chóng rơi tự do, theo bản năng tìm kiếm điểm trợ lực, sau đó, chuẩn xác không sai sót, dán lên mặt một hắc giáp kỵ binh!

Hắc giáp kỵ binh chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, theo bản năng muốn kéo thứ trên mặt xuống.

Các chu nho là chủng loại ‘yêu thích hòa bình’, nhưng chu nho đã thành bộ xương, không thể tránh khỏi bị nhiễm chút thuộc tính hắc ám. Lãnh chủ đại nhân đã đem giấu đại bác đi rồi, các bộ xương không có cửa bắn pháo, hiện tại bị Tổng Mặc xem như đạn pháo mà sử dụng, tuy ban đầu còn chưa rõ tình hình, nhưng biết những kẻ mặc áo giáp đen này là kẻ địch của chủ nhân, đánh thì đánh không lại, vậy cứ tóm lấy thôi!

Bộ xương bất kể ba bảy hai mươi mốt, tóm chặt không chịu buông tay, cùng hắc giáp kỵ binh triển khai một trận vật lộn thế lực ngang nhau!

Mười ngón tay sắc bén của bộ xương, bắt đầu tóm trái tóm phải trên người hắc giáp kỵ binh, áo giáp có thể chặn được trọng kiếm, bị bộ xương níu thành miếng sắt thương tích chồng chất. Kỵ binh xung quanh nhìn thấy nguyên bộ xương trên người chiến hữu, ngạc nhiên mở to miệng, lẽ nào, Grilan lại có tử linh pháp sư?! Nhưng binh xương khô của tử linh pháp sư, là từ dưới đất chui lên thì phải? Sao lại từ trên trời rơi xuống?!

Bộ xương cao bằng nửa người liên tục từ trên trời rơi xuống, các hắc giáp kỵ binh không thể không dừng cuộc tiến công, ném bỏ trường thương và trọng kiếm trong tay, rút chủy thủ sắc bén, bắt đầu gỡ xương!

Khi từng bộ xương khô bị các kỵ binh gỡ xuống khỏi người. Năm trăm kỵ binh tiên phong, hết một phần ba đã bị thương. Không chí mạng, nhưng lại khiến những đại binh này cảm thấy nghẹn khuất.

Tổng Mặc gác tay trước mắt, nhìn đội ngũ tiên phong rối loạn, cười lạnh hê hê: Muốn quét đại BOSS của hệ thống khoan BUG của ông, không chảy chút máu sao mà được?

Tiếng còi hiệu lại vang lên lần nữa, các kỵ binh tập kết đội ngũ, lại lần nữa phát động tiến công, các bộ xương bị kỵ sĩ dỡ ra thành từng khúc, đang bận rộn khắp nơi tìm kiếm các khúc xương bị lạc của mình, thỉnh thoảng có vài kẻ còn cãi nhau một trận để tranh khúc xương này là của ai.

Hắc giáp kỵ binh dự định rửa sạch sỉ nhục, chết cũng không thể tiếp tục mất mặt trước quốc vương. Nhưng sự việc phát triển luôn không theo ý chí của con người.

Đạn pháo xương khô có thể nói là thảm vô nhân đạo, nhưng tất cả những gì diễn ra tiếp theo, đối với hắc giáp kỵ binh mà nói, mới chân chính là thảm tuyệt nhân gian.

Cơ lữ đen dùng khí thế kinh người xung phong đi trước, kỵ binh tây bắc mang danh là trợ công, thực chất là qua đường, đặc biệt là những kỵ binh từng cùng người Grilan tham gia lao động, rất muốn nhắc nhở những thân quân của quốc vương, phía trước ẩn giấu nguy hiểm chí mạng, ngắt nổi chiến mã của hắc giáp kỵ binh quá tốt, tốc độ quá nhanh, không đợi lời của họ nói xong, hắc giáp kỵ binh đã chính diện gặp gỡ cùng dây nho trên tường và mía bên tường.

Lỗ lủng trên tường đá đã bị dây nho chiếm đầy, dây leo màu xanh, trong thời tiết rét đậm, dị thường chói mắt.

Hắc giáp kỵ binh ý thức được những thực vật này không bình thường, nhưng không biết, những thực vật này hung hãn cỡ nào. Các kỵ binh giơ trường thương và trọng kiếm, muốn cắt đứt dây leo, mở ra một con đường, nhưng không ngờ dây nho không bị cắt đứt, mà cả người lẫn ngựa đều bị cuốn lên, tiếp theo, bị mía hai bên bôm bốp đánh ột trận. Ngắt rồi, dây leo thả ra, mía đánh bay xa, đại binh tròn trịa lăn đi, tới người tiếp theo.

Dưới sự liên hợp siết cổ của dây nho và mía, tất cả kỵ binh lao tới tiên phong, đều bị nắn sửa thành hào quang vạn trượng, khí thế ngàn điều. Dùng cách nói hình tượng một chút, chính là ‘không cần quá sáng khoái a’.

Tổng Mặc và người Grilan nhìn tới chặc lưỡi liên tục, nhìn những bạn từng nắn sửa mình đi nắn sửa người khác, nhìn sao cũng thấy rất sượng...

Khi Tống Mặc cho rằng chiến đấu sắp kết thúc với thắng lợi áp đảo của bên mình, một uy lực đáng sợ thành hình giáng xuống, đội ngũ hắc giáp kỵ binh như thủy triều tách ra hai bên, Hắc Viêm cười trên chiến mã, chậm rãi đi ra.

Quốc vương đôi mắt màu vàng, giơ cao trường kiếm trong tay, trong không khí bắt đầu xuất hiện lốc xoáy đáng sợ, “Tống Mặc Grilan...”

Lời vừa nói xong, kiếm trong tay Hắc Viêm đột ngột vung xuống, kiếm khí đáng sợ mang theo thể như sấm sét, chém xuống đất, tường vây ngăn cản các kỵ sĩ sụp đổ ầm ầm, dây leo màu xanh thoáng chốc biến thành khô héo, mía cũng bị chém eo gãy đoạn, kiếm khí vẫn chưa tan, chỉ thẳng hướng Tống Mặc.

Một trận cuồng phong thành hình nổi lên, kiếm khí như gặp phải vách ngăn vô hình, không thể tiến thêm chút nào.

Sau cuồng phong, một thân người thon dài, chắn ngay trước Tống Mặc.

“Rhys?”

Mỹ nhân tóc nâu nghiêng đầu, nhìn Tống Mặc đang kinh ngạc, chớp chớp mắt, đôi môi đỏ cong lên, “Thân ái, cự long không thích hợp chơi trò chơi. Tính cách của chúng, đều không tốt lắm.”

Tống Mặc: “...”

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Hết Mức Rồi

> “Ma tộc?”

Hắc Viêm giơ trường kiếm lên, mũi kiếm chỉ thẳng vào Rhys Myers chặn trước Tống Mặc, “Chúng tộc hắc ám, thì nên bị trói buộc trong vực sâu dưới đất.”

Nói xong, trường kiếm chém xuống giữa không, kiếm khí như cự thú gào thét, xé rách cuồng phong, mở chiếc miệng rộng dữ tợn, mãnh liệt đổ ụp tới nơi ma tộc đang đứng.

Rhys thu lại nụ cười trên mặt, đôi mắt màu biển xanh biến thành đỏ máu, trường kiếm trong tay hóa thành trường cung màu đen, mũi tên màu đen quần hoa văn vàng, bắn ra như gió lốc, tựa như giao long rống lên, va mạnh vào kiếm khí của Hắc Viêm.

Cự thú và giao long, cắn xé, va đụng, đối kháng tuyệt đối của sức mạnh và sức mạnh.

Sức mạnh này đã hoàn toàn không phải đáng sợ có thể hình dung. Chỉ cần nhìn thảm trạng của những hắc giáp kỵ binh đứng hơi gần một chút, không kịp tránh né nên bị lan đến là biết.

Tay và chân đều bay đi đó được không?

Thùng sắt nung đốt đó được không?

Phản nhân loại đó được không?

Tống Mặc nhìn cảnh này, không nhìn được mở to miệng, mọe, ông quả thật là xuyên tới thế giới ma pháp rồi...

Sau khi thăm hỏi qua em gái của đại thần xuyên việt, Tống Mặc đột nhiên muốn hỏi thăm tất cả thân thích trực hệ của vị đại thần này.

Cái này quả thật là thế giới bí hiểm, đối diện với phi nhân loại thế này, phần đấu bình thường của gián, độ khó đã lên tới cấp năm sao.

Airth bị Tống Mặc đập dẹp, đủ để hiện thân thuyết pháp.

Hắc mã Osafei cào cào vó trước, hí lên một tiếng, thành linh tung bốn vó, phi thẳng vào Rhys, toàn thân trên dưới tràn đầy khí thế như trâu rừng, đáng vẻ như muốn tông chết cái tên trước mắt vì chủ nhân.

Hắc Viêm tay cầm trường kiếm, áo khoác đen phất phới theo gió, giống như sau lưng mọc đôi cánh đen.

Trường cung trong tay Rhys lại lần nữa hóa thành trường kiếm, một tay giữ kiếm, tay kia vạch một hàng phù văn giữa không, phù văn như có sinh mạng, quần lấy lòng bàn tay và cánh tay hắn, trước khi Osafei lao tới, trước khi kiếm của Hắc Viêm chém xuống, Rhys đột ngột quỳ một gối, lòng bàn tay vỗ mạnh lên đất, phù văn đen theo lòng bàn tay chìm vào đất, một tiếng vang đáng sợ, mặt đất, nứt ra.

Mặt đất nứt ra khiến Tống Mặc nhớ tới cảnh tượng khi xương khô chu nho bị Rhys lôi ra. Lần này khe nứt Rhys tạo ra, lớn hơn lần trước rất nhiều...

Trong vết nứt tràn ra một vùng khí tức đen, Hắc Viêm kéo chặt dây cương, Osafei dựng thẳng người, trước khi rơi vào trong khe nứt một khắc, đã dừng bước lại, buồn bực quấy đầu.

Rhys chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Hắc Viêm đối diện, trên gương mặt yêu diễm, hiện lên nụ cười không mang ý tốt. Giữa cánh môi đỏ hồng, lộ ra hàm răng trắng bóc.

Hắc Viêm nhú mày, Osafei cũng đột nhiên an tĩnh lại.

Rhys đứng lên, lại vẽ một hàng phù văn, sâu trong đôi mắt màu máu đỏ, trào lên tia hung quang cắn nuốt người, “Ta sẽ cho người biết, dòm ngó đồ của người khác, là chuyện ngu xuẩn cỡ nào!”

Phù văn đen nhanh chóng lan ra, nhanh chóng phủ kín cả cánh tay Rhys, sau đó giống như một con linh xà màu đen, chui vào trong vết nứt dưới đất. Một khắc sau, một cái đầu cực đại, đột ngột xuất hiện trong khe nứt, cái miệng rộng phủ đầy răng nhọn, phun ra cụm long khí đen, móng vuốt sắc bén gác lên rìa khe nứt, trong tiếng gầm đáng sợ, mặt đất lại nứt ra.

Một bộ xương cự long.

Thân hình khổng lồ, nói rõ nó có sức mạnh đáng sợ thế nào.

“Cốt long?”

Hắc Viêm nhìn bộ xương cự long đột ngột xuất hiện trước mặt, tay cầm kiếm càng thêm siết chặt. Đôi mắt màu vàng cháy bùng ngọn lửa tức giận.

“Ma tộc dơ bẩn, lại dám khinh nhờn long tộc!”

“Khinh nhờn?” Rhys đi tới cạnh cốt long, cốt long giống như một con thú cưng vội vã lấy lòng chủ nhân, cái đầu to lớn cúi xuống, để mặc Rhys vỗ vỗ lên răng trước thật lớn của nó, sau đó nhảy vọt lên, đứng trên đỉnh đầu nó, “Lẽ nào người không cảm thấy, nó hiện tại rất vui vẻ sao?”

Tựa hồ như nghiệm chứng lời của Rhys, cái đuôi thật lớn của cốt long lắc lắc, tạo nên một trận cuồng phong, mấy hắc giáp kỵ binh đang chìm vào

trạng thái lơ đãng vì sự xuất hiện đột ngột của cốt long, bị thổi tung lên trời. Trực tiếp bay xa mười mấy mét, bịch một tiếng, rớt xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Cốt long mà Rhys triệu hoán lần này, góp sức hơn xương khô chu nho lần trước rất nhiều, Rhys hạ lệnh một tiếng, cốt long liền chạy đi, lao tới tấn công Hắc Viêm! Tiếng bước chân vang lên rầm rầm, cứ như cả mặt đất đều rung động.

Miệng cự long mở rộng, phả ra long khí đen, móng vuốt sắc bén vung xuống, trong thoáng chốc đã để lại mấy vết trảo sâu tới mấy mét trên mặt đất.

Hắc Viêm cười trên lưng Osafei, giơ cao trường kiếm, sau mỗi một đạo kiếm quang, đều sẽ có mấy khúc xương rỗng rớt đất. Đối với cốt long mà nói, những khúc xương này đều chỉ là mưa lất phất, nhưng đối với những người khác trong chiến trường mà nói, những khúc xương này chính là từng tảng đá, một khi bị đập trúng, không chết cũng sẽ toàn thân thương tích.

Tổng Mặc và người Grilan ngay từ lúc Rhys triệu hoán cốt long, đã lập tức tránh xa, hiện tại y hoàn toàn không thấy rõ vẻ mặt của Rhys, chỉ có thể thấy mái tóc dài tung bay theo gió và trường bào màu đen của hắn.

Nhưng, tình huống hiện tại là, mỹ nhân tóc nâu đứng trên bộ xương thật lớn, bất luận nhìn thế nào đều giống như phần tử khủng bố uy hiếp hòa bình thế giới. Mà Hắc Viêm thì đã trở thành dũng sĩ đơn thân độc mã đấu tranh với thế lực tà ác.

Vậy mình là cái gì?

Đồng bọn của thế lực tà ác? Tông phạm uy hiếp hòa bình thế giới? Đại boss sau màn cuối cùng bị nhân sĩ chính nghĩa đẩy ngã lật trang bị?

“Lãnh chủ đại nhân...” Lão John không biết từ lúc nào đã tới sau lưng Tống Mặc đột nhiên mở miệng nói: “Tiếp tục như thế, thật sự có thể sao?”

“Cái gì?”

“Nơi bọn họ chiến đấu, ngài cảm thấy không có vấn đề gì sao?”

Nơi chiến đấu? Vấn đề?

Tống Mặc không hiểu nhìn lão John một cái, tiếp theo chuyển mắt sang nhìn chiến trường, Rhys và Hắc Viêm đang đánh nhau náo nhiệt, chiến đấu đã tiến vào ác liệt. Không biết tại sao, Osafei cũng thay đổi hình dạng, thân hình to lớn gấp ba lần, đỉnh đầu mọc ra một cái sừng sắc bén, bờm màu đen giống như từng cây kim thép, hai chiếc răng nanh mọc ra trong miệng tỏa ra hàn quang khiếp người.

Cơ mà, ngựa ăn chay thì phải?

Nhìn Osafei, Tống Mặc thật sự không xác định.

Rhys trên cốt long và Hắc Viêm trên Osafei, gần như người một kiếm ta một kiếm chém nhau không nghỉ. Cốt long và Osafei cũng người một vuốt ta một vó đánh nhau. Cốt long là vuốt và đuôi cùng lên, Osafei cũng không hề rơi xuống hạ phong, cho dù vó đá không tới, nó vẫn còn sừng, húc bà nó!

Trừ bốn vị này, những người khác trên chiến trường, đều tự động trở thành khách coi. Chiến trường như kỷ Jura này, không phải người bình thường có thể tham gia vào, trừ khi không cần mạng nữa.

“Quản gia, ta vẫn không hiểu lắm.”

Lão John thở dài, lãnh chủ đại nhân bình thường không phải rất thông minh sao, sao sự thật đã bày ra trước mắt, đầu óc vẫn là không kịp phản

ứng?

“Lãnh chủ đại nhân, nơi này là Grilan, lãnh địa của ngài.”

“Cho nên?”

“Lẽ nào ngài không cảm thấy, tòa nhà vừa mới bị con cốt long đó đập sập, rất quen mắt sao?”

Tòa nhà?

Tổng Mặc xoay đầu nhìn sang tòa nhà đã trở thành một đồng phế tích, đờ đẫn năm giây, đột nhiên phản ứng lại, đó là, phủ lãnh chủ của y?!

“Cảm tạ trời xanh, ngài cuối cùng cũng nhớ ra.”

Tổng Mặc trừng to hai mắt, nhìn cốt long và chiến mã người một cước, ta một vó dẫm lên đồng phế tích, Rhys và Hắc Viêm người một kiếm ta một kiếm chém cho lãnh địa của y diện mạo không hoàn chỉnh. Nhà trên mặt đất hoàn toàn biến mất, hoàn toàn không có khả năng tu bổ. Vậy dưới đất thì sao? Trước đó y làm sao cũng không ngờ được, bộ xương lớn thể này từ dưới đất chui ra...

“Quản gia, không thì, phái người đi xem thử đi?”

“Lãnh chủ đại nhân, đã không cần thiết nữa rồi.” Lão John đẩy lão địa tinh mặt xám mày tro sau lưng ra, “Bọn họ chính là mới từ trong thành ngầm chui ra.”

Tổng Mặc đờ đẫn, ngạc nhiên, nhìn lãnh địa bị Rhys và Hắc Viêm chà đạp, lại bị cốt long và Osafei dẫm đạp, trở thành tang hoang tiêu điều, cảm rớt xuống đất. Dưới ánh mắt chú mục của y, một góc lãnh địa, ầm ầm sụp xuống...

Tổng Mặc run rẩy đôi môi, hai tay cào đầu, kêu lên thảm thiết, “Rhys! Hắc Viêm! Ta x tổ tông mười tám đời các người!”

Hai người trong chiến đấu, đều bị tiếng gào bạo phát đột ngột của Tổng Mặc dọa nhảy dựng, ngay cả cốt long và Osafei đã biến thành thú một sừng cũng đờ ra một lúc.

Nhân loại này, đảm lượng thật sự kinh người.

Nhưng Tổng Mặc thì không quan nhiều như thế, thì ra tinh linh và ma tộc dĩ nhà trước kia chỉ là món khai vị, ma tộc và cự long đánh nhau, mới thật sự muốn mạng già của y!

Phủ lãnh chủ không còn rồi, thành ngăm cũng bị chôn vùi, kim tệ toàn bộ đều mọc cánh bay mất rồi!

“Quản gia, đẩy đại bác ra, vác pháo cối ra, chuyển máy bắn đá ra, ông phải tiêu diệt hai tên khốn kiếp lão toét này!”

Tổng Mặc hoàn toàn tức giận, y đã không còn muốn nghĩ xem làm vậy có lộ bí mật của mình trước mặt Hắc Viêm không, cũng không cách nào suy nghĩ hậu quả làm thế, hiện tại y chỉ muốn tiêu diệt hai tên này!

Theo mệnh lệnh của Tổng Mặc, các bộ xương chu nho thuần thực xoay ống pháo chỉ về hướng Rhys và Hắc Viêm trong chiến trường, ngay cả cốt long và Osafei cũng không được bỏ qua.

“Khai hỏa! Dùng đạn pháo bắn chết bọn họ!”

Tổng Mặc giơ tay phải lên, vung mạnh xuống, năm khẩu đại bác, mười hai khẩu pháo cối, và máy bắn đá nhét đầy đạn hỏa được đồng thời khai hỏa, lập tức, khói bụi tung tóe, tia sáng mù trời.

“Cự long? Biến mọe nó đi!” Oành!

“Ma tộc? Cũng biến mọe nó đi!” Oành oành!

“Ông chịu hết mức rồi!” Oành oành oành!

Từng tiếng pháo liên tiếp, Rhys đã bị Tống Mặc nã ột lần, có kinh nghiệm, nhanh chóng né ra. Hắc Viêm trước kia chưa từng thấy qua đại bác, thấy đạn pháo nghênh diện bay tới, trực tiếp dùng trường kiếm trong tay cản lại!

Vô tri thì phải trả giá...

Đạn pháo nổ ở cự ly gần, uy lực nổ trực tiếp tung Hắc Viêm khỏi lưng Osafei! Chỉ nhờ vào thân thể cường hãn của cự long, Hắc Viêm lông tóc vô thương, nhưng áo trùm đen thì bị thiêu mất một nửa.

Hắc Viêm vứt áo trùm trên vai đi, giơ trường kiếm lên, nhìn vết nứt trên trường kiếm, nhíu mày, “Đây là cái gì?”

Khi Hắc Viêm nghi hoặc, một bóng râm đột nhiên từ trời giáng xuống, cốt long cự đại chạy tới, nhắm vào hắn, chính xác đập xuống...

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Ép Mua Ép Bán

> Một đạp tràn đầy uy lực của cốt long, tôn nghiêm vương một nước của Hắc Viêm không còn gì.

Toàn trường yên tĩnh.

Ngay cả Tổng Mặc đang trong cuồng loạn cũng ngạc nhiên quên cả hạ lệnh, chỉ có các bộ xương hoàn toàn không bị ngoại giới ảnh hưởng, vẫn đang bận rộn như ong mật. Nhắm chuẩn, định vị, nhét đầy đạn pháo, oành một phát, cốt long vừa mới dẫm Hắc Viêm dưới chân, bị một viên đạn pháo nã ngay chóc.

Một khúc xương sườn cực lớn trực tiếp gãy rời nát bét, vi vu rớt xuống đất.

Tiếp tục tĩnh mịch.

Cốt long không có cảm giác đau, mất một khúc xương sườn r, hoàn toàn không có trở ngại, chỉ là cái chân dẫm lên người Hắc Viêm, đột nhiên bị một kiếm đâm xuyên từ dưới lên, kiếm khí bùng nổ, nửa cái chân không thấy bóng dáng. Một cái chân hoàn toàn không thể chống đỡ thân thể to lớn như vậy, thân hình như ngọn núi của cốt long ngã sang một bên, ầm ầm chạm đất.

Hắc Viêm một tay cầm kiếm chống xuống đất, toàn thân trên dưới dính đầy bùn đất, không còn chút tôn quý bá khí trước đó.

Rhys nhảy xuống khỏi đầu cột long, vỗ vỗ cái đuôi không ngừng lắc, đợi khi bé lớn xác an tĩnh xuống, quay sang nhìn Hắc Viêm.

Trường kiếm trong tay Hắc Viêm tràn đầy vết nứt như mạng nhện, giống như giầy tiếp theo sẽ nát bươm, nhưng kiêu ngạo của quốc vương không cho phép hấn lùi lại nửa bước, trường kiếm lại giơ lên lần nữa, trong đôi mắt màu vàng tràn lên hung ác không thuộc về nhân loại.

Rhys nhướn một bên mày, trong con ngươi đỏ máu tràn đầy sát khí.

Ma tộc và cự long, hai chủng tộc cường hãn nhất trên Quang Minh đại lục, một khi khai chiến, không chết không thôi.

Lúc này, đạn pháo của ba khẩu đại bác nhắm chuẩn về phía họ bay tới, dội xuống ngay đầu. Mặt tuyết trắng xóa trên đất đã sớm không còn tồn tại, giờ nổ văng ra toàn là đất cát. Sau khi cát bụi qua đi, hai mỹ nhân cường hãn lông tóc vô thương tiếp tục sáp vào đánh nhau, tư thế rất đẹp mắt, thái độ rất khoa trương, lực phá hoại rất cường đại.

Không tới một khắc, lãnh địa lại lần nữa bị nổ sập một góc.

“Lãnh chủ đại nhân, không thể tiếp tục như thế. Nhất định phải nghĩ cách khiến bọn họ dừng lại.”

“Quản gia, ông cảm thấy có thể sao?”

“... Không mấy khả năng...”

Tổng Mặc nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hai tên khốn vui đùa này, không cho họ biết tay, ta thực sự không cam tâm!”

“Nhưng...” Lão John chần chờ một lát, vẫn mở miệng nói: “Mảnh đất bị sập vừa rồi, có một nửa nguyên nhân, là do đạn đại bác.”

“...”

“Cho nên, cho dù không thể ngăn cản bọn họ tiếp tục đánh nhau, ngài cũng không thể lại bắn pháo nữa. Dù sao, người khác đỡ nhà ngài, sau chuyện còn có thể đòi bồi thường, nếu ngài tự mình cũng động thủ đỡ... kim tệ rất có thể sẽ không đòi được. Tình huống hiện tại là, kim tệ ngài có thể đòi được, đã rút bớt lượng lớn.”

“... Quân gia.”

“Vâng, lãnh chủ đại nhân.”

“Mấy lời này, tại sao ông không nói với ta trước khi nã pháo?”

“Nói rồi ngài cũng sẽ không nghe.”

“Ta là người không giảng lý thế sao?”

“Rất đáng tiếc, có lúc, ngài quả thật là vậy.”

“...”

“Ngài không cần nản lòng, người của gia tộc Grilan, đều có tính cách như thế. Chỉ là cá tính của ngài cường liệt hơn chút thôi.”

“...” Đây là an ủi hay là bỏ đá xuống giếng?

Dưới lời khuyên giải hết nước hết cái của lão John, Tống Mặc cuối cùng hạ lệnh dừng nã pháo. Trên thực tế, cho dù y không hạ lệnh, đạn pháo cũng đã cạn kiệt. Đạn pháo đại bác và đạn hỏa dược đơn giản hoàn toàn khác nhau, mỗi khi chế tạo một viên, đều tốn lượng lớn khoáng thạch và hỏa dược, nhìn một đồng vỏ đạn đầy đất, tim Tống Mặc cũng đang rỉ máu.

Ngẩng đầu nhìn Rhys và Hắc Viêm đánh trên mặt đất chưa đã nghiệm, đã bay lên giữa không, Tống Mặc hận tới ngứa răng, lẽ nào gặp phải loại phi nhân loại này, mình thật sự một chút biện pháp cũng không có sao?

“Cho dù giết không chết, bắt lại nắn sửa một phen, cũng được mà...”

Tống Mặc siết chặt nắm tay, hai mắt bốc hỏa, giọng nói của Gerrees đột nhiên truyền tới, “Ta có thể giúp ngươi.”

Tống Mặc đột ngột quay đầu, tinh linh tóc vàng đứng ở nơi cách y không tới ba mét, áo trùm màu xanh không nhiễm hạt bụi, hoàn toàn khác biệt với hai phi nhân loại đang đánh nhau khó thể tách rời trong chiến trường kia.

Tống Mặc nhìn Gerrees, nhíu mày, “Ngươi sẽ tốt bụng như thế sao?”

“Trên thực tế, cái này không tính là tốt bụng.” Gerrees đi tới trước mặt Tống Mặc, giơ tay nâng cằm Tống Mặc, “Đây chính là giao dịch.”

“Giao dịch?”

“Phải.” Gerrees gật đầu, đôi mắt màu xanh lục lóe qua tia sáng khó hiểu, “Ta có thể giúp ngươi vây khốn họ, nhưng ngươi nhất định phải đáp ứng ta một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Một chuyện ngươi hoàn toàn có thể làm được.”

“Được, thành giao!”

Tống Mặc biết điều kiện của Gerrees sẽ không phải là chuyện đơn giản, nhưng hiện tại y không có biện pháp khác. Nhân loại đã không thể nào ngăn cản Rhys và Hắc Viêm rồi, chỉ có dùng phi nhân loại, mới có thể ngăn cản họ.

Gerrees thấy Tống Mặc gật đầu, buông cằm Tống Mặc xuống, nhưng giây tiếp theo lại giữ lấy sau gáy Tống Mặc, đôi môi màu hồng nhạt đặt

giữa chân mày y, ẩn một nụ hôn phản phát như mang theo hương vị cỏ xanh.

Trong thoáng chốc Gerrees hôn y, Tống Mặc có thể cảm nhận được rõ ràng hoa văn hình chiếc lá trên mu bàn tay phải ẩn ẩn nóng lên. Tống Mặc giơ tay lên, phát hiện trên hoa văn đã có thêm một chiếc lá.

“Đây là sao?”

“Khế ước.”

Gerrees lời ít ý nhiều, vén tóc lên, hoa văn sau tai hằn, cũng đã thêm vào đồ án không khác gì trên tay Tống Mặc.

Tuy Rhys và Hắc Viêm đang đánh nhau túi bụi, nhưng hai người đều không bỏ qua màn Gerrees hôn trán Tống Mặc vừa rồi.

“Tinh linh đáng chết!”

Hai đạo kiếm khí lập tức xoay chuyển, bắn thẳng về phía Gerrees.

Gerrees ôm eo Tống Mặc, tránh khỏi sức mạnh đáng sợ có thể chẻ mặt đất, đáp xuống ngoài mây mét, buông Tống Mặc ra, hai tay mở rộng, tia sáng màu xanh bùng lên, mặt đất lại lần nữa chấn động, vô số dây mây phá đất chui lên.

Những dây mây màu nâu đậm này thô hơn dây nho Gerrees trồng tới mấy vòng, còn mang theo gai sắc bén, sau khi phá đất chui ra liền bắt đầu sinh trưởng nhanh chóng, một khi quấn lên thân người, sẽ giống như măng xà bắt được con mồi, càng quấn càng chặt.

Sau dây leo là từng mảng từng mảng hoa tươi đỏ nở rộ, nụ hoa to hơn cả nắm tay nam nhân thành niên dần nở ra, trong không khí lập tức lan tràn hương thơm thấm đượm lòng người, phấn hoa hình hạt gạo theo gió bay đi,

một khi hít vào, sức lực toàn thân sẽ giống như bị rút đi nhanh chóng, nửa bước cũng không thể nhúc nhích.

Tia sáng xanh quanh người Gerrees càng lúc càng chói mắt, dây mây và đóa hoa như có ý thức riêng, bao vây Rhys và Hắc Viêm.

Cho dù thực lực của hai người cường hãn, nhưng lúc hành động vẫn chậm hơn nửa nhịp. Dây mây màu nâu lập tức quăn lên, cột chặt hai người. Giãy khỏi một tầng, lại tới tầng nữa, thể lực không ngừng bị tiêu hao, nhưng dây leo cứ như vô cùng vô tận.

Sau khi xác định hai người trong thời gian ngắn không có biện pháp thoát ra, Gerrees quay sang nhìn Tống Mặc, “Thế này...”

Nói được một nửa thì ngừng lại, Tống đại lãnh chủ đã ngã xuống đất, ngủ bất tỉnh nhân sự.

Đưa mắt nhìn quanh, trên cả chiến trường, người có thể đứng thẳng, chỉ còn lác đác vài móng.

Lão quản gia John là một trong số mấy người tinh táo nhất còn lại, ông đi tới trước Tống Mặc, cúi lưng, ôm ngang Tống Mặc lên. Ông lão tóc hoa râm, ôm một thanh niên hơn hai mươi, lại không tốn chút sức nào.

“Gerrees các hạ.” Lão John ôm Tống Mặc, đứng trước mặt Gerrees, “Bất luận ngài có chủ ý gì, hy vọng ngài sẽ không thật sự tổn hại tới lãnh chủ đại nhân.”

“Nếu vậy thì sao?”

“Ta từng nghe nói tinh linh rất ghi thù.” Lão John nói từng chữ, “Nhân loại cũng thế.”

Nói xong, lão John ôm Tống Mặc quay người đi, không nhìn xem hiện tại Gerrees có vẻ mặt gì. Mấy địa tinh đi trước dẫn đường, tuy phần lớn thành ngầm đều đã bị chôn vùi, nhưng vẫn có một bộ phận may mắn thoát nạn. Người già phụ nữ trẻ em trong lãnh địa hiện tại đều trốn ở đó. Tòa chủ thành của thành ngầm cũng may mắn sống sót trong trận chiến vừa rồi, chẳng qua, một góc bị đạn pháo nổ sập. Nếu Tống Mặc biết chuyện này, chỉ sợ đánh chết cũng không ngủ được.

Trong bầu trời phiêu bay tuyết trắng, trong hoa tuyết xen tạp mưa đá to to nhỏ nhỏ, người bị hương hoa và phấn hoa làm cho ngủ mất, lục tục bị mưa đá dội tỉnh, mấy tên xui xẻo, còn bị đập trúng đầu, lại lần nữa hôn mê.

Tuyết càng lúc càng lớn, mưa đá cũng càng lúc càng nhiều, những cục băng cục nào cục nấy to bằng nắm tay từ trời rơi xuống, Rhys và Hắc Viêm gần như đồng thời xé nát vụn toàn bộ dây mây đang cột lấy mình. Gerrees cũng không hứng thú lại điều khiến chúng vây khốn họ nữa.

Cho dù hẳn rất muốn giết chết ma tộc đó, cướp về linh hồn của Bod, thì hiện tại cũng không phải là thời cơ tốt.

Tống Mặc được lão John mang vào thành ngầm xong, không lâu sau đã tỉnh lại. Được biết đang đổ mưa đá, nhà cửa trên mặt đất đều đã sập đổ, lều được dựng thì chống không nổi mưa đá, hắc giáp kỵ binh Hắc Viêm mang tới đang gặp phiền phức, sau khi không ít người bị thương, nghĩ nghĩ, nói: “Quản gia, bảo địa tinh cho bọn họ vào đi.”

“Lãnh chủ đại nhân?”

“Cứ làm như ta nói.”

“Tuân lệnh, đại nhân.”

Lão quản gia John mang theo Johnson và mấy địa tinh đi khỏi, Rhys đẩy cửa vào. Y phục trên người đã thay đổi, bụi bặm trên chiến trường

cũng được rửa sạch, trong mắt không còn huyết tanh và lệ khí, hồi phục màu biển xanh sâu thẳm.

“Lần đầu tiên thấy người mặc y phục màu trắng.” Tống Mặc nhìn Rhys, đột nhiên cười nói: “Người thế này, căn bản không giống ma tộc.”

Thấy Tống Mặc cười, Rhys tựa hồ thở phào một hơi, đi tới bên giường ngồi xuống, ôm Tống Mặc vào lòng, vùi đầu vào cổ Tống Mặc, hơi thở nóng hổi phả lên cổ Tống Mặc, tạo nên một cơn ngứa ngáy, “Người cảm thấy, ma tộc nên có bộ dạng ra sao?”

“Ta cũng không thể nói rõ.” Tống Mặc cầm một lọn tóc nâu lên, “Luôn cảm thấy, không nên như người bây giờ. Nhưng mà, như vậy cũng rất no mắt.”

“... Người không tức giận?”

“Người nói xem?” Tống Mặc đột nhiên chuyển ngữ điệu, vẻ mặt lạnh đi, dùng sức kéo lọn tóc dài trong tay, “Người cảm thấy, ta nên tiếp tục tức giận, hay không nên tức giận?”

“Thân ái, ta sai rồi.”

“Người sai chỗ nào?”

“Không nên uốn nắn con cự long đó?”

“Không đúng!” Tống Mặc kéo mặt Rhys lại, “Người uốn nắn hẳn không sai, nhưng, không nên uốn nắn trong nhà ta! Còn phá nhà của ta! Người biết xây thành ngầm này, ta tốn bao nhiêu kim tệ, tiêu phí bao nhiêu tinh lực không?!”

Tống Mặc càng nói càng tức giận, dưới sự phản nộ, trực tiếp ấn Rhys ngã lên giường, đầu gối đè lên ngực Rhys, một tay bóp cổ Rhys. Hoàn toàn

không biết sơ mi đã cởi nút áo trượt xuống theo động tác của y, lộ ra bờ vai màu mật và xương quai xanh, “Ông kiếm chút tiền để lắm sao? Xây nhà để lắm sao?! Người có biết không, ông hiện tại tức giận đến mức muốn giết người?”

“...”

“Người đỏ mặt làm gì?!”

“...”

Đợi đã, thứ gì đang chọt y?

Tống Mặc thu tay về nắm lấy vật gì đó vừa rồi đã chọt lên người mình, tức giận nhanh chóng tan đi, lý trí thoáng chốc ủa về, đây là, cái đó?!

Rhys nằm ngửa trên giường, tóc mai rối loạn, gương mặt đỏ bừng, “Thân ái, không cần mạnh bạo như thế, nha!

Nha mẹ người!

Tống Mặc xanh mặt, trán hiện lên một hàng gân xanh.

“Thân ái, cứ phát tiết lửa giận với ta đi.” Rhys mắt đầy xuân thủy, đầu lưỡi màu phấn hồng thè ra, liếm khóe môi, “Tới đi, ta gánh chịu được mà! A!”

A ba mi!

Gân xanh trên trán Tống Mặc dính thành một vùng.

Hít sâu, không thể trúng kế, không thể kém cỏi như tên yêu nghiệt không cần face này!

Sau khi xây dựng tâm lý mấy lần, Tống Mặc kéo cổ áo Rhys, “Người nghe cho rõ, nhà là người phá, người phải phụ trách, nếu không...”

“Nếu không?”

“Nếu không.” Tống Mặc nghiêng rằng, bà nó, ông liêu luôn, “Nếu không, cả đời người cũng đừng mơ lên giường của ta!”

Tĩnh lặng hai giây, Rhys ôm eo Tống Mặc, hai mắt phát sáng, “Cũng có nghĩa là, sửa nhà xong rồi, ta sẽ có thể lên giường của người, phải không?”

“Không phải...”

“Thân ái, người quả nhiên là thích ta, chỉ là phương thức biểu đạt quá hàm súc thôi!”

“Thật không phải...”

“Thân ái, ta đi liền! Kim tệ không phải vấn đề, vật liệu cũng không áp lực, cứ đợi ta!”

“Ta...”

Tống Mặc còn chưa nói xong một câu, Rhys đã xoay người nhảy xuống giường, trực tiếp lao ra ngoài. Tống Mặc duy trì một tư thế cứng đờ đủ năm phút.

Đây có phải chính là, ép mua ép bán?

Như vậy, đại sự không hay rồi... nếu muốn quyệt nợ, y nên trốn đi đâu?

Cùng lúc này, Hắc Viêm và các hắc giáp kỵ binh đã được lão John dẫn vào thành ngầm. Thành phố trước mắt tuy đã bị phá hủy hơn nửa, nhưng vẫn không tổn hại tới khí thế khoáng đạt.

Các địa tinh bận rộn dọn dẹp đá và gỗ rơi xuống, các chu nho bận dùng xe đẩy vận chuyển đất đá, anh em người lùn và các thợ rèn dựng càng nhiều cầu trục, công việc dọn dẹp thành ngăm tiến hành rất tuần tự.

Địa tinh, chu nho, người lùn, và nhân loại?

Hắc giáp kỵ binh không hện mà cùng muốn xoa mắt mình, ảo giác sao?

Hắc Viêm nhìn tất cả, lại chìm vào trầm tư.

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Lãnh Chủ Làm Bạn Với Thần Thú

> Nhìn những gì diễn ra trước mắt, người lùn Galland lần đầu tiên nảy sinh hoài nghi đối với cảm giác phương hướng của mình.

Rãnh dài ngàn vạn, ngôi vụn đầy đất, hố sâu cực đại gần như nối tiếp nhau. Tất cả nhà cửa trên mặt đất đều không thấy bóng dáng, ngay cả tiêu chí của Grilan, phủ lãnh chủ, cũng trở thành một đồng phế tích.

Đây là Grilan? Hẳn không phải đã đi lộn chỗ chứ?

Một bộ xương rồng khổng lồ nằm trên đồng các đá vụn đầy đất, nhìn đội thương buôn của Galland đến, ngẩng đầu, mở miệng liền phả ra long khí màu đen.

Galland vội vã đánh xe ngựa né tránh, nhưng áo khoác trên người vẫn bị thiêu thủng một lỗ lớn, râu trên mặt cũng xém chút bị xém lửa.

May mà cốt long chỉ phả long khí vào họ, không trực tiếp truy đuổi, nếu không, đội thương buôn của Galland, rất nhanh sẽ trở thành lịch sử.

“Trời ạ! Ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Galland ngồi trên xe ngựa, không hiểu nhú mày, râu đầy mặt che kín biểu cảm của hắn, nhưng không thể che đi lo lắng trong mắt hắn. Ở đây rõ ràng đã trải qua một trận chiến đáng sợ, một bên trong đó rất có khả năng tới từ thể lực tà ác của vực sâu hắc ám, con cốt long khổng lồ này chính là chứng minh!

Dưới tình huống này, tất cả người sống tại đây, chỉ sợ đều không thể tránh khỏi.

Galland nhớ Rode trước kia nói muốn lưu lại Grilan, nhìn cảnh tượng thê lương trước mắt, không khỏi chảy hai hàng lệ nóng, “Rode, bạn già của ta, người chết thật thảm mà...”

Khi Galland đang ai điếu cho Rode, một giọng nói tràn đầy tức giận đột nhiên truyền tới, “Người nói ai chết hả?!”

Galland nhìn sang hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy phía trước xe ngựa đột nhiên xuất hiện một cái động, nửa thân trên của Rode lộ ra khỏi mặt đất, đang trèo dần ra ngoài.

Galland giật mình sợ hãi, “Xác chết vùng dậy?!”

“Xác chết mẹ mi!” Rode cuối cùng leo lên, cầm một cục đá ném tới chỗ Galland, “Ông còn sống!”

Cùng Rode trèo ra khỏi động còn có mấy địa tinh, cuối cùng là lão quản gia John và tùy tùng Johnson của lãnh chủ.

Galland nhảy xuống ngựa, bước nhanh về phía Rode, “Cảm ơn trời đất, người còn sống!”

Rode đấm mạnh lên vai Galland, “Người trẻ mất hai ngày so với thời gian đã định.”

“Thời tiết tồi tệ này, ta đã cố sức rồi.” Galland đấm lại Rode, “Hơn nữa lãnh chủ Grilan muốn lượng khoáng thạch quá lớn, để gom cho đủ, ta phải phí không ít sức lực.”

“Đừng nói mấy thứ này với ta. Chúng ta từ khi vừa mở mắt đã quen biết, lời của người không lừa được ta.” Rode kéo kéo râu, “Nhưng người

cũng coi như may mắn, nếu thật sự tới Grilan đúng như thời gian đã hẹn, chỉ sợ cũng sẽ bị liên lụy...”

“Có liên quan tới Grilan biến thành thế này?”

“Nói ra dài lắm, chuyện này không phải nói hai ba lời thì có thể nói rõ.”

Rode nói tới đây, đột nhiên dừng lại, lão quản gia John đi tới, lấy ra khế ước Tổng Mặc và Galland đã ký trước kia, “Ngài Galland, chúng ta có phải nên giao dịch trước không? Ngài có thể tìm hiểu tình tiết chuyện với Rode sau.”

“A, đúng!” Galland gật đầu, “Quả thật nên như vậy.”

Galland lấy ra một phần khế ước khác, tỉ mỉ đối chiếu điều khoản trên hai bản khế ước, sau khi xác định không sai lầm gì, Galland liền giao mười xe khoáng thạch cho lão John.

“Đây là một phần khoáng thạch trong khế ước với lãnh chủ đại nhân, phần còn lại nửa tháng sau ta sẽ đưa tới.”

“Được, ngài là thương nhân đáng tin, tin rằng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.” Lão John giao sổ kim tệ đã thỏa thuận cho Galland, hai túi kim tệ nặng trình trịch tới tay, ngay cả gió lạnh thổi lên người cũng dường như ấm áp lên rất nhiều. Nhưng Galland lại không thu hết hai túi kim tệ, mà trả một túi cho lão John.

“Ngài Galland?”

“Là thế này, ngài quản gia.” Galland nói, “Lần trước sách lãnh chủ đại nhân giao cho ta làm đại lý, năm mươi quyển đã bán hết toàn bộ. Ta nghĩ, nếu có thể, cho ta thêm một chút được không?”

Lão John cười gật đầu, nói: “Đương nhiên, lãnh chủ đại nhân trước đó đã từng phân phó rồi.”

Địa tinh vừa rồi không lên tiếng bước lên, trong tay mỗi người đều cầm một cái túi.

“Trong này là một trăm quyển, lãnh chủ đại nhân nói, ngài có thể lấy đi trước, không cần trả tiền cọc.” Lão John vừa để địa tinh đem tiểu x thư bỏ lên xe ngựa của Galland, vừa đưa kim tệ Galland vừa trả cho ông lại cho hắn, “Ngoài ra, lãnh chủ đại nhân hy vọng có thể mua được vài vật liệu xây dựng ở chỗ ngài, ngài cũng thấy tình hình của Grilan hiện tại rồi đó.”

“Ta hiểu rồi.” Galland an bài thỏa đáng kim tệ và túi đồ, trình trọng nói với lão John: “Xin ngài truyền đạt cho lãnh chủ đại nhân, Galland nhất định sẽ không phụ ủy thác.”

“Nếu vậy, thì phần khế ước bổ sung này, cũng xin ngài ký một chút.”

Lão John lấy ra khế ước Tống Mặc đã viết xong từ trước, Galland xem qua một lượt nội dung bên trong, không chút do dự ký tên mình xuống. Lão John cất khế ước đi, dẫn địa tinh và Johnson xuống đất. Mười xe khoáng thạch, chỉ có bọn họ thì không thể vận chuyển xuống kho dưới đất, nhất định tìm nhiều nhân loại tới giúp đỡ.

Sau khi đám người lão John đi rồi, Galland vừa dỡ xe, vừa nghe ngóng từ chỗ Rode rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Thịnh thoảng liếc nhìn cốt long ở không xa, hình như Rode đối với con vật khổng lồ này không để ý lắm, nó cũng không công kích Rode như công kích đội thương buôn của mình trước đó, lẽ nào, một bọn?

Nhưng, chỉ có vong linh pháp sư và ma tộc mới có thể triệu hoán ra cốt long thì phải? Tộc người lùn trước giờ không có hảo cảm gì đối với vong linh pháp sư và ma tộc, sự chán ghét đối với họ, gần như không hề thua kém tinh linh.

Rode ngồi trên một tảng đá, nói: “Chuyện là thế này...”

Theo tường thuật của Rode, vẻ mặt Galland trở nên càng lúc càng kỳ quái.

Grilan và hành tể tây bắc liên hợp diễn tập quân sự? Đoàn kỵ sĩ của Quang Minh giáo hội muốn chen chân vào, kết quả bị diệt gọn, kỵ sĩ vàng còn được khuyến hàng thành công, bỏ mình phò ám?

Cự long quốc vương Hắc Viêm của Obi ngự giá thân chinh, tình nhân ma tộc cường hãn của lãnh chủ giáp trụ lên trận, cự long và ma tộc đại chiến tám trăm hồi, khiến Grilan trở thành như bây giờ?

“Rode, người đang kể chuyện cười à?”

“Ta cũng hy vọng đây là chuyện cười.” Rode thở dài, “Nhìn trước mặt đi, người sẽ biết sức phá hoại của ma tộc và cự long lớn cỡ nào. Nhưng, cường hãn nhất, vẫn là lãnh chủ đại nhân.” Trong mắt Rode tựa hồ xuất hiện vì sao lấp lánh, nếu hai tay chấp lại, ngẩng đầu mười lăm độ nhìn phía trước, quả thật là khắc họa chân thật nhất của thiếu nữ đang trong tình yêu, “Y dùng một loại vũ khí đáng sợ, đánh cả ma tộc và cự long!”

Còn về nét bút thần Gerrees khiến phần lớn mọi người trừ Hắc Viêm và Rhys đều ngất đi, bị Rode cố ý bỏ qua. Người lùn và tinh linh trước giờ không hợp nhau, nói cái tên Gerrees từ miệng ra, cũng khiến Rode toàn thân không thoải mái.

“... Vậy hiện tại tình trạng thế nào?” Trên thực tế, Galland rất muốn hỏi một câu, lãnh chủ đại nhân đơn độc khiêu chiến ma tộc và cự long, còn sống không? Nói không chừng đã bị trọng thương, nếu không, người tới giao dịch với hắn sao lại là một quản gia?

“Tình trạng hiện tại rất phức tạp.” Rode sờ cằm, kéo râu.

“Thế nào?”

“Ma tộc và cự long đều đang ở trong thành ngầm của lãnh chủ đại nhân. Đều đang bận rộn trùng kiến thành ngầm, nhưng thực tế, phá hoại, còn nhiều hơn trùng kiến nhiều...”

Galland nhíu mày tổng kết lại lời của Rode, cho ra kết luận như sau: Cự long phá hoại Grilan, ma tộc ưỡn ngực bước ra. Cự long và ma tộc chiến đấu, tạo nên đả kích mang tính hủy diệt với Grilan. Lãnh chủ Grilan phát điên, bắt đầu tấn công không khác biệt với hai người, kết quả lại biến thành cự long và ma tộc cùng giúp lãnh chủ trùng kiến thành ngầm?

Trên logic hoàn toàn nói không thông!

“Đừng nghĩ nữa, nghĩ nỗ đầu cũng nghĩ không ra đâu.” Rode vỗ vai Galland, “Người chỉ cần biết, Tổng Mặc Grilan là người thần kỳ, bất cứ chuyện gì xảy ra trên người y, đều không cần cảm thấy kinh ngạc.

“...”

Tổng Mặc được Rode xưng là ‘lãnh chủ thần kỳ’, lúc này đang ai điều cho kim tệ đã sắp cạn khô trong tiểu kim khố.

Vì khiến Galland nhanh chóng đưa khoáng thạch và nguyên liệu còn lại tới, Tổng Mặc không thể không nhìn đau bảo lão John đưa đủ số kim tệ cho Galland. Nhìn lão John lấy kim tệ ra khỏi tiểu kim khố, tim Tổng Mặc cũng nhỏ máu, vì tránh cho trái tim yếu ớt bị đả kích hai lần, y dứt khoát không đi gặp Galland, ủy thác toàn bộ chuyện giao dịch cho quản gia trung thành như nhất.

Mắt không thấy tâm không phiền.

Nhưng nhớ tới số lượng kim tệ cần tiêu hao để xây lại thành ngầm, Tổng Mặc liền không khỏi dựng ngón cái. Vốn cho rằng mình đã dẫn các

lãnh dân bước được bước lớn trên con đường mức sống bậc trung, không ngờ, giữa chừng xuất hiện một cái chân lớn, trực tiếp đá y trở về điểm xuất phát.

Không đúng, không chỉ là một cái chân, là hai cái! Mọe bà nó, sớm muộn cũng có một ngày, y sẽ chặt luôn hai cái chân này!

Nhưng nhiệm vụ cấp bách bây giờ không phải chặt chân, mà là kim tệ! Tiền còn lại trong tiểu kim khố, căn bản không đủ để duy trì việc trùng kiến cả thành ngầm. Cho dù Rhys có thể giúp đỡ, không có nguyên liệu, thì cũng như không.

Tiểu x thư tuy có thể kiếm tiền, nhưng so với số lượng kim tệ Tổng Mặc cần, chỉ là như muối bỏ biển.

Phương pháp kiếm tiền nhanh nhất, trừ ăn cướp, chính là làm đường và rượu nho. Kế hoạch của Tổng Mặc trước đó rất tốt, chỉ cần có thể ký khế ước với Hắc Viêm, có dù bảo vệ của Obi, đường trắng trong kho dưới đất, và mấy chục thùng rượu nho, lập tức có thể mang tới cho y lượng lớn kim tệ.

Nhưng ai có thể ngờ được, Hắc Viêm không xuất bài theo kế hoạch, hăn trực tiếp mang đại binh tới nhà y giờ trò lưu manh!

Lưu manh không thành, dứt khoát lợi dụng ‘thiện tâm’ nhất thời của Tổng Mặc chiếm cứ thành ngầm, thuận tiện chiếm lĩnh luôn kho trữ đường trắng, chỉ một ngày ngăn ngui, đường trắng trong kho đã ít đi một phần năm!

Tổng Mặc lần đầu tiên thấy bộ dáng Hắc Viêm ăn đường, mắt xém chút lọt tròn, hồi hận muốn cào tường. Y phát dương phong cách gì chứ, giả thánh mẫu gì chứ, để những tên này ở bên ngoài bị mưa đá đập chết thì tốt biết bao?

Hiện tại thì hay lắm, thỉnh thần dễ đưa thần khó, dẫn rồng vào nhà, đường trắng khó giữ.

Vì an toàn tài sản của mình, Tống Mặc chỉ có thể đóng cửa thả Rhys. Ma tộc và cự long lại lần nữa xuất thủ, tuy rằng có khắc chế sức mạnh, nhưng kho vẫn bị sụp...

Tống Mặc đã không muốn suy nghĩ có thể làm ăn với Hắc Viêm nữa không, y chỉ muốn sớm tiễn con ôn long này đi, cùng lắm, thì đưa hết số đường trắng cứu được trong kho cho hăn!

Nhưng Hắc Viêm lại nói với Tống Mặc, trong thời gian ngắn, hăn không định ly khai.

“Nơi này rất tốt, người cũng không tồi.”

Nói xong câu nói mờ ám không rõ này, quốc vương tùy tính không chỉ đuổi quan viên hành tỉnh tây bắc tới đón hăn, còn hạ lệnh hắc giáp kỵ binh ở lại thành ngầm giúp đỡ ‘nghĩa vụ lao động’, xây lại thành ngầm.

Hành động của Hắc Viêm khiến Tống Mặc khó hiểu, Rhys thì lại trực tiếp đỏ mắt. Ma tộc và cự long lại lần nữa đối đầu, phế tích vừa dọn dẹp một nửa, lại bị sụp một góc.

Gerrees đi tới cạnh Tống Mặc nước mắt đầy mặt, nói: “Cần ta giúp đỡ không?”

Tống Mặc mang hai hàng nước mắt quay đầu, y sẽ không bao giờ nói tinh linh và sinh vật phúc hắc bá đạo nữa, tuyệt đối là người tốt mà!

Nhưng ai có thể nghĩ tới, Gerrees vừa mới được phát thẻ người tốt, đây mấy triệu hoán ra trực tiếp hủy đi con đường chính yếu của thành ngầm.

...

Địa tinh và chu nho mặt xám mày tro bắt đầu ôm nhau mà khóc, tiếp tục như thế, năm nào tháng nào mới có thể hoàn thành công việc xây dựng chứ...

Cõi lòng Tống Mặc như có một đàn ngựa chạy qua, ba phi nhân loại này toàn bộ đều có thù với y sao hả?!

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Cuối Cùng Cũng Bàn Được Chuyện Làm Ăn

> Dưới sự liên thủ nỗ lực của ba phi nhân loại, qua một tuần, diện tích bị tổn hại của thành ngầm lên tới hai phần ba.

Cho dù hiệu suất công việc của địa tinh và chu nho có cao, cũng không thể so với tốc độ thành ngầm bị phá hoại. Cứ luôn là một khu vừa được chinh lý xong, khu khác sẽ bị nổ ầm đổ sụp.

Nước mắt địa tinh và chu nho đã chảy thành sông.

Tiếp tục như thế, không cần một tháng, công việc ‘tháo dỡ’ thành ngầm có thể hoàn thành thuận lợi, Tống Mặc cũng không cần phải phí sức lo lắng cho việc trùng kiến, hoàn toàn có thể vui vui vẻ vẻ cùng các lãnh dân của mình gói ghém hành trang ra ngoài đường ngủ.

Tống Mặc đã quen cuộc sống có nhà có cửa, không muốn màn trời chiếu đất tiếp xúc thân mật với đại tự nhiên. Thời tiết thế này, ngủ ngoài đường sẽ chết.

“Không thể tiếp tục như thế!”

Tống Mặc siết chặt nắm tay, dấn mạnh lên bàn, hiện tại gần như toàn bộ người Grilan đều bị công việc trùng kiến thành ngầm quẩn chân tay. Căn bản không rảnh lo tới chuyện khác.

Tiểu x thư đã rất lâu không đổi mới rồi, một trăm quyển giao dịch cho Galland, đã là toàn bộ những gì vẽ được trong thời gian trước đó, Saivans

thì đã bị ngừng hàng. Nhưng hiện tại Hắc Viêm chiếm cứ nhà của y phá hoại, tính ra tổng đốc đại nhân cũng không có tâm tư tới cùng y thảo luận vấn đề trái ước định.

Anh em người lùn giúp địa tinh và chu nho chỉnh lý cùng trùng kiến thành ngầm. Xưởng rèn và lò nung của họ đã bị hủy diệt triệt để trong trận ẩu đả của ma tộc và cự long không lâu trước đó, cùng trở thành lịch sử với phủ lãnh chủ Grilan.

Công tước Nelson trước đó bị nhốt trong phòng nhỏ đã chạy thoát được ra ngoài như kỳ tích khi phủ lãnh chủ bị hủy. Là chủ lực sáng tác tiểu x thư duy nhất, lại lần nữa bị Tổng Mặc nhốt vào phòng tối nhỏ trong thành lũy của thành ngầm.

Công tước đại nhân dậm chân kháng nghị, Tổng đại lãnh chủ chọn lựa làm lơ.

Kỵ sĩ vàng Airth đã có thể tự do hoạt động, hơn nữa bất ngờ là, trong công tác trùng kiến thành ngầm, hẳn phát huy tác dụng to lớn.

Chẳng hạn, chỗ nào đó bị sụp tường đá, gọi Airth một tiếng, kỵ sĩ vàng lập tức khoác áo ra trận, dấu khí màu vàng ngùn ngụt, mọi người thành công chạy thoát.

Có điều, chỉ vậy thôi, một mình Airth vẫn là cây đơn khó chống, chuyện đổ sụp liên tục diễn ra, không ít người đều bị thương, phòng bệnh chui của Harold lại lần nữa gặp họa chen chút.

Còn về mía và nho...

Gerrees cũng có tới hỏi Tổng Mặc, Tổng Mặc chỉ có thể lắc đầu. Xưởng chế tạo đường đã không còn rồi, có trồng cũng vô dụng.

Nghĩ tới đây, Tống Mặc đứng lên, “Tiếp tục như thế, thành ngằm vĩnh viễn không thể dựng lại, cho dù có dựng lại, mọi người cũng phải đi ăn gió tây bắc.”

Nói cho cùng, đầu sỏ tạo nên tất cả, vẫn là con rồng bụng bự đó. Chỉ cần xử lý hẳn, tất cả có thể được giải quyết. Còn về sau khi thành ngằm trùng kiến, vấn đề Rhys và giường, bị Tống Mặc cố ý bỏ qua.

Định xong chủ ý, Tống Mặc quyết tâm đi nói chuyện đằng hoàng với đầu sỏ gây họa tạo nên tất cả.

Lấy lý thuyết phục lấy tình đả động, thực sự không được, thì y bỏ chút máu, cho dù không thể lập tức đuổi con rồng bụng bự đó đi, ít nhất cũng không thể để hẳn tiếp tục ‘giúp đỡ’.

Kết quả Tống Mặc ưỡn ngực nâng hàm đến trước cửa, nắm chắc tay nắm cửa, vừa kéo cửa ra, đã xém chút đụng vào người đang đứng trước cửa.

Trường bào đen, thắt lưng khảm bảo thạch, tóc đen dài tới tận eo...

Tống Mặc hơi cứng người ngẩng đầu lên, nhếch môi, “Quốc vương bề hạ, xin chào.” Đây là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền tới sao?

Hắc Viêm cúi đầu, nhìn Tống Mặc chỉ cao tới cằm mình, cảm lên một lọn tóc đen giống với hẳn, thần sắc không rõ.

“Xin chào.”

Tống Mặc siết chặt nắm tay, vừa cổ vũ mình, vừa nói: “Bề hạ, ta có chuyện muốn bàn với ngài.”

“Vậy sao?” Hắc Viêm buông tóc Tống Mặc ra, “Ta cũng có chuyện, muốn bàn với ngài.”

“Cái gì?”

Tống Mặc có chút khó hiểu, lẽ nào, là đường không đủ ăn?

“Hình vẽ trên nóc tầng một của tòa chủ thành, người có thể giải thích một chút không?”

Tống Mặc chớp chớp mắt, không hiểu lắm, hình khắc trên nóc?

“Cần ta nhắc nhở người một chút không?” Hắc Viêm nâng cằm Tống Mặc lên, “Dừng sĩ giết rồng, hử?”

Tống Mặc bừng tỉnh đại ngộ, sau đó sắc mặt lập tức biến đổi.

Một góc chủ thành dưới đất tổn thất, là bị đạn pháo đại bác Tống Mặc tự bắn nổ sập. Một phần chủ thành nơi đó, cũng là hình thức ban đầu của cả tòa thành. Ban đầu là xây dựng làm nơi ở riêng của lãnh chủ, trên vách tường và nóc nhà, đều có khắc lịch sử vinh quang của gia tộc Grilan.

Ăn cướp, phản kháng bạo chính và giết rồng... tồi tệ hơn là, nhân vật địa tinh khắc ra, đều lấy Tống Mặc làm mẫu.

Cả tòa chủ thành dưới đất, chỉ có một chỗ.

Hôm nay phần kiến trúc đó vừa mới được địa tinh chỉnh lý lại, hắc giáp kỵ binh cũng giúp đỡ. Khi nhìn thấy hình khắc trên nóc bị tàn phá, sắc mặt các đại binh lập tức trở nên trắng như tuyết.

Thế là, con rồng bụng bự chiếm cứ trong thành cuối cùng cũng thấy được lịch sử vinh quang của gia tộc Grilan do Tống đại lãnh chủ chế ra.

Thân là quốc vương cự long, nhìn thấy hình khắc này, không lập tức dờ cả tòa thành này, đã là rất nể mặt Tống Mặc.

Nhưng, Tống Mặc thì rất bi thúc.

“Ta nghĩ, người nên cho ta một lời giải thích thật tốt.” Hắc Viêm trực tiếp giữ eo Tống Mặc, nâng y lên cao ngang tầm nhìn với mình, đôi mắt màu vàng lóe qua tia hàn lạnh khiến Tống Mặc sợ hãi, “Nếu không...”

Tống Mặc mở miệng, y thật oan uổng. Lúc đó bảo các địa tinh khắc nội dung này, chẳng qua là tùy tiện nói thôi, y căn bản không ngờ được, một ngày nào đó thật sự sẽ có một con rồng vào nhà của mình.

Nếu biết thế, đánh chết Tống Mặc cũng sẽ không khắc những bức ảnh giết rồng đó. Còn khắc y thành dũng sĩ giết rồng, cái này trừ tìm chết ra còn có cách giải thích nào khác sao?

Cánh tay Hắc Viêm càng lúc càng chặt, Tống Mặc cảm thấy eo mình sắp gãy.

“Nói.”

Khóe môi Tống Mặc giật giật, chứng cứ bày ra ở đó, trong mắt Hắc Viêm, y khẳng định là kẻ vô cùng xấu xa! Hiện tại y nói gì cũng đều sai. Rhys bây giờ không có đây, súng lục không tác dụng đối với con rồng bụng bự da dày thịt thô này, y gần như vô kế khả thi.

Nhưng mà, nhìn Hắc Viêm, tựa hồ không có ý định bóp chết y....

Tống Mặc đảo mắt, trầm hạ chủ ý.

“Quốc vương bệ hạ, tranh vẽ gì đó, hoàn toàn là bịa đặt, ngài bụng bự rộng lượng, đừng tính toán với ta được không? Vì sự rộng lượng khoan dung của ngài, ta sẽ giới thiệu cho ngài một vụ làm ăn kiếm nhiều tiền, ngài thấy thế nào?”

“Vụ làm ăn kiếm nhiều tiền?”

“Đúng, một khi bắt đầu làm, dùng kim tậ và bảo thạch trải giường tuyệt đối không còn là giấc mơ!”

Dùng kim tậ và bảo thạch trải giường...

Không thể không nói, bản tính yêu tiền của cự long là điểm yếu lớn của họ. Nếu Tống Mặc tiếp tục giải thích vấn đề tranh vẽ với Hắc Viêm, hôm nay y sẽ không có quả ngon mà ăn, nhưng nhắc tới kim tậ, lập tức thành công chuyển dời lực chú ý của Hắc Viêm.

“Vụ làm ăn gì?” Hắc Viêm vô thức hỏi, tiếp theo nhớ tới đồ ăn của mình thời gian này, “Đường?”

“Không chỉ là đường.” Thấy Hắc Viêm đã mắc câu một nửa, biểu cảm của Tống Mặc lập tức chuyển thành kiểu gian thương, vỗ tay Hắc Viêm, “Ngài buông ta ra trước, ôm ta như vậy, ngài không mệt sao?”

“Không mệt.”

“... Ta mệt.”

“Được rồi.”

Hắc Viêm buông Tống Mặc ra, Tống Mặc không chút dấu tích xoa eo, mọe, khẳng định là xanh một vòng. Cự long gù đó, quả nhiên hung tàn, sau khi thỏa thuận làm ăn nhất định phải giữ khoảng cách an toàn!

Tống Mặc muốn dẫn Hắc Viêm đi xem, là hầm rượu may mắn sống sót trong công tác ‘tháo dỡ’ thành ngầm. Hầm rượu được đào sâu hơn cả kiến trúc chủ chốt, nơi được chọn vô cùng ẩn mật. Tuy hiện tại thành ngầm đã tổn hại hơn nửa, nhưng hầm rượu và thùng rượu bên trong vẫn an nhiên vô sự.

Sau khi bỏ thùng rượu vào, thì hầm rượu liền bị phong kín, sau đó ngay cả Tống Mặc cũng chưa từng tới, hôm nay là lần đầu tiên mở cửa.

Trên vách tường hầm rượu khảm đá đỏ, không cần đuốc, đã có thể chiếu sáng cả căn phòng. Hơn năm mươi thùng rượu đặt chỉnh tề, giống như binh sĩ xếp hàng, đợi kiểm duyệt.

“Đây chính là vụ làm ăn người nói?”

“Như ngài thấy.” Thời gian chắc đã xấp xỉ, nhưng chất lượng của rượu nho thế nào, Tống Mặc cũng chỉ có thể cầu nguyện.

Tống Mặc đi tới cạnh thùng rượu gần nhất, đặt một thùng gỗ nhỏ bên dưới, hít sâu một hơi, sau đó tháo nút gỗ đậy trên thùng rượu. Lập tức, một mùi hương ngọt đậm đà tràn đầy phòng.

Tống Mặc hít hít mũi, cái này hình như hơi khác với rượu nho y từng uống, hoặc nên nói, rất khác.

Lẽ nào là vì chủng loại nho? Dù sao, trên trái đất không có hoa nho biết cắn người, và đây nho thích chơi trò trói người.

Tống Mặc hứng được nửa thùng rượu màu đỏ yêu dị, rồi nhét nút gỗ lại, Hắc Viêm đã không thể chờ đợi đi tới trước mặt y, đôi mắt màu vàng nhìn chăm chăm thùng gỗ trong tay Tống Mặc, yết hầu di chuyển lên xuống, không ngừng nuốt nước miếng.

Tống Mặc dùng muỗng gỗ múc dịch thể sền sệt không giống rượu nho, mà giống như mật ong, bỏ vào miệng. Nếu không phải mùi vị này mê người, y sẽ cho rằng rượu này đã biến chất rồi. Rượu vào miệng xong, Tống Mặc lập tức mở to hai mắt, cái này có còn là rượu nho không?!

Hắc Viêm thấy Tống Mặc ngậm muỗng ngậy ra tại chỗ, dứt khoát cướp thùng gỗ từ tay Tống Mặc, nhanh chóng gọn lẹ giải quyết sạch.

Uống xong rồi, liếm chút tia đỏ dính lại bên khóe môi, tựa hồ còn chưa thấy đã.

Tống Mặc hoàn hồn lại, nhìn thùng gỗ đã rỗng, nói với Hắc Viêm, “Bệ hạ, trước kia ngài có từng uống loại rượu này chưa?”

“Không có.” Hắc Viêm dứt khoát lắc đầu.

“Vậy sao?” Tống Mặc hiện tại có hơi không nắm chắc, thứ này trừ màu sắc, căn bản không giống rượu nho, thật sự có thể đem đi bán sao? Vạn nhất uống rồi xảy ra vấn đề gì thì làm sao? Y chỉ ném một miếng nhỏ, đã có cảm giác say túy lúy rồi. Còn sản sinh cả lỗi giác, nhìn thấy Hắc Viêm giơ thùng rượu lên đổ vào miệng...

Đợi đã!

Tống Mặc lập tức néo mình một cái, đau đớn khiến y biết cảnh tượng trước mắt tuyệt đối không phải là lỗi giác, lập tức đỡ ra.

Rượu đỏ tươi chảy qua đôi môi, men theo chiếc cổ trắng tuyết chảy vào cổ áo, cảnh tượng vốn nên làm cho huyết mạch sôi sục, nhưng trong mắt Tống Mặc, lại đại biểu một nghĩa khác.

Năm mươi thùng rượu nho của y, sắp đi theo vận mệnh của đường, không thể bảo vệ...

Nhưng, mỗi làm ăn này, chắc có thể thành công chứ? Không phải có câu tục ngữ, làm ăn trên bàn nhậu là địa điểm tốt nhất sao?

Nhìn Hắc Viêm trút rượu ừng ực, Tống Mặc xoa tay, cười híp mắt nói: “Bệ hạ, có muốn thêm chút đồ nhắm không?”

Đại trượng phu biết co biết duỗi, chân chó không sao, kim tệ mới là thật!

Có lẽ thái độ của Tổng Mặc và rượu nho đã đả động Hắc Viêm, Hắc Viêm cuối cùng cũng gật đầu với những điều khoản hợp tác Tổng Mặc đưa ra.

Thế là, vào buổi chiều tuyết bay lất phất, lãnh chủ Grilan và quốc vương Obi, trong hầm rượu dưới đất, bước đầu đạt thành hiệp nghị hợp tác, hơn nữa không lâu sau đã ký một bản mật ước, xem như hiệp nghị bổ sung cho kế ước hợp tác của Tổng Mặc và Saivans trước đó.

Ngoài cửa hầm rượu, Rhys tựa lên tường, chân chống lên tường, khoanh tay nghe Tổng Mặc và Hắc Viêm trả giá, ngẩng đầu, khóe môi cong lên độ cong làm người tâm động.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Lần Đầu Tiên Cầu Hôn

> Ba thùng rượu nho biến chủng vào bụng, dù là Hắc Viêm, cũng bắt đầu chịu không nổi.

So với rượu mạch người lùn ử và rượu trái cây tinh linh ử ra, rượu nho của Tổng Mặc, uy lực có thể sánh bằng Erguotou loại mạnh. Thử nghĩ xem, đã quen uống rượu nhẹ, lại đột nhiên nốc liền mấy bình Erguotou, cho dù không trúng độc rượu, cũng phải say mèm.

Hắc Viêm vừa không trúng độc rượu cũng không bị say mèm, hắc chỉ ôm thùng rượu nho thứ tư, tựa vào bên tường, đôi mắt vàng trở nên hơi mơ màng, mái tóc xõa trên vai, có một lọn dính bên khóe môi, tô điểm thêm đôi môi đỏ như máu. Một chút rượu chậm rãi chảy ra từ khóe môi, nhìn hắc, Tổng Mặc đột nhiên nghĩ tới một loại sinh vật: Quỷ hút máu.

Đối với y mà nói, sự tồn tại của Hắc Viêm, quả thật có thể so với ‘quỷ hút máu’.

Lừa kim tề của y, chiếm vũ khí của y, cướp đường trắng của y, hiện tại lại bung vuốt kéo rượu nho y phí sức cực khổ ử ra, nghĩ thế nào, cũng cảm thấy, mình đã chịu thiệt rất nhiều với cái tên này, trừ nén giận, vẫn là nén giận!

Tổng Mặc ngồi xổm trước người Hắc Viêm, hai tay chống cằm, mắt híp lại, năng lực tư duy của con rồng bụng bự hiện tại vô hạn tiếp cận số không, có lẽ, y có thể nhân cơ hội chiếm chút ích lợi?

Nghĩ lại, thôi bỏ đi. Cho dù hiện tại mình có thể lấy chút ích lợi từ tay hăn, đợi khi hăn tỉnh táo lại, khả năng lật lọng hoặc xù nợ cao tới tám mươi phần trăm. Một khi chọc giận cái tên bụng thì bự, mà lòng dạ cực nhỏ này, chỉ sợ y sẽ không có quả ngon mà ăn.

Nhưng như vậy, thì thật sự là ghen tức mà...

Có lẽ, có thể nhân cơ hội nhéo một cái cho hả giận? Tắt một cái thì Tống Mặc không dám, vạn nhất tắt con rồng này tỉnh lại luôn thì sao? Nhéo một cái thôi vậy, chắc không có vấn đề gì.

Nghiệm chứng đạt được từ người Rhys, chứng minh những phi nhân loại này không phải da dày thịt thô bình thường, chỉ nhéo một cái, chắc một chút dấu tích gây án cũng không lưu lại.

Nhưng tay Tống Mặc vừa mới đưa ra được một nửa, đã bị nắm lấy cổ tay.

Tống Mặc bị dọa nhảy dựng, tim bắt đầu đánh trống, chắc không phải, con rồng bụng bự này căn bản không có say chứ?

“Bệ hạ?”

Tống Mặc thăm dò kêu một tiếng, Hắc Viêm không trả lời, nhưng lại theo tính phản xạ nhìn về phía y, đôi mắt vàng, vẫn mê mang, không có tiêu cự. Tống Mặc xác định, tên này tuyệt đối đã say, bắt lấy cổ tay y chỉ là phản ứng bản năng.

Như vậy xem ra, tuy con rồng bụng bự này không có năng lực tư duy nữa, nhưng năng lực phòng ngự thì vẫn cường hãn. May mà vừa rồi y không có làm chuyện gì quá mức, may mắn thật...

Tống Mặc muốn thử rút tay về, nhưng cánh tay kia như gọng kiềm, không chút dấu hiệu sẽ thả lỏng.

“Bệ hạ, thương lượng chút nha, người buông ta ra, ta sẽ làm đường thật ngon cho người, thế nào?” Đối phó tửu quý, tuyệt đối không thể quá cứng rắn, đặc biệt là một con rồng say độ nguy hiểm lên tới cấp bậc SSS.

“Đường?”

Hắc Viêm lầm bầm một tiếng, thanh âm trầm hơn bình thường rất nhiều, mang theo từ tính khiến người ta toàn thân tê dại, Tống Mặc bất hạnh trúng chiêu, toàn thân bắt đầu nổi da gà.

Thiệt quá hãi hùng, âm thanh này, tuyệt đối có thể tiêu diệt ba đời giới nữ già trung trẻ.

Không, đối với cự long thì, là ba đời con cái già trung trẻ...

“Đúng, đường, đường trắng tinh, nếu ngài muốn, ta còn có thể làm kẹo sữa, kẹo trái cây, kẹo mềm, kẹo chocolate cho ngài__ cái này hiện tại hơi khó khăn, tóm lại, ngài cứ buông ta ra trước, được không?”

Sức mạnh của Hắc Viêm lớn dị thường, cổ tay Tống Mặc đã bắt đầu tê dại, tuyệt đối bầm xanh rồi.

Hắc Viêm nghiêng đầu, tựa hồ đang nghiêm túc suy nghĩ, nhưng cũng giống như không nghĩ gì cả. Khi Tống Mặc cho rằng nỗ lực đã lãng phí, cánh tay đang nắm giữ y đột nhiên buông lỏng.

Tống Mặc nhanh chóng rút tay về, xoa xoa cổ tay, quả nhiên bị bầm.

Có nên tìm người đưa hắc về phòng không, hay cho hắc nằm trong hầm rượu luôn, đợi tỉnh rượu rồi nói sau? Tống Mặc vừa xoa cổ tay, vừa nhìn Hắc Viêm, có lẽ, nên để hắc lại đây, năm mươi thùng rượu nho, đủ chuốc say hắc mấy ngày rồi, mình có thể nhân thời gian này, nhanh chóng trùng kiến lại thành ngăm.

Ừm, chủ ý hay, cứ làm thế đi! Nhưng vẫn phải thông báo cho đám đại binh kia một tiếng. Tránh cho họ tìm không thấy quốc vương, cho rằng y đã đóng cửa thả Rhys, trực tiết giết rồng diệt khẩu rồi.

Nghĩ là làm liền, Tống Mặc vừa định đứng lên, lại bị Hắc Viêm kéo tay, liền mất thăng bằng ngã tới trước, ngã thẳng vào lòng Hắc Viêm.

Lập tức, hương thơm của rượu nho ập vào đầu, còn xen tạp một mùi vị dễ ngửi khác, khiến ý thức của Tống Mặc có thoáng chốc mơ hồ, giây tiếp theo, một cánh tay giữ sau đầu y, một đôi môi ấm áp mang theo hơi rượu, đưa tới.

Tống Mặc vô thức tránh đi, môi Hắc Viêm chạm vào khoeo môi y. Có vẻ như cảm thấy bất mãn vì không đạt được mục đích, Hắc Viêm cưỡng ép kéo mặt Tống Mặc qua, đôi mắt vàng sáng kinh người, con ngươi trở thành đường mảnh thẳng đứng.

Bị đôi mắt này nhìn chăm chăm, Tống Mặc có một lỗi giác, y hình như là con mồi sắp bị mãnh thú nuốt vào bụng.

Y bắt đầu cảm thấy sợ hãi, theo bản năng móc súng lục ở eo ra, chỉ vào ngực Hắc Viêm, không đợi y bóp cò súng, một hàng phù văn đen đột nhiên xuất hiện trước mặt, quán lấy Hắc Viêm, một cánh tay trắng nõn thò ra từ sau lưng, nắm cánh tay cầm súng của y.

“Rhys?”

“Xuyt, dừng lên tiếng.” Rhys đè ngón tay lên miệng Tống Mặc, vạch một hàng phù văn ở giữa không, đan vào phù văn quán lấy Hắc Viêm mới nãy, trong phòng vang lên tiếng thầm thì như ru ngủ. Hắc Viêm dần buông tay Tống Mặc ra, đôi mắt vàng chậm rãi khép lại, chìm vào giấc ngủ.

Rhys ôm eo Tống Mặc, kéo y khỏi ngực Hắc Viêm, vỗ mặt y, “Sợ rồi sao? Biết sợ, còn dám chuốc say một con cự long?”

Tống Mặc há miệng, muốn nói y thật oan, Hắc Viêm tự uống say, cho dù y muốn ngăn cản, cũng không thể ngăn cản. Nhưng, Rhys không thật sự làm gì hản chứ?

“Yên tâm, ta chỉ cho hản ngủ một giấc. Thật sự giết chết hản, người sẽ có phiền phức đúng không? Hình như người còn dự định làm ăn với hản? Dám kết bạn làm ăn với cự long, thật đáng nể nha...”

“À.” Tống Mặc sờ mũi, không biết nên nói gì. Rhys hiếm khi nói chuyện không chút lưu tình như thế, có vẻ hản thật sự tức giận?

“Bỏ đi, rời khỏi đây trước đã.” Rhys ôm ngang Tống Mặc lên, “Nhưng, rượu người ủ lại có thể chuốc say một con cự long, khiến ta cũng muốn nếm thử xem...”

Cũng muốn nếm thử?

Trước mắt Tống Mặc lập tức hiện lên một cảnh tượng, mỹ nhân nga nga say, nửa nằm trên giường, mặt đỏ bừng, mái tóc đen xõa trên vai, một tay kéo cổ áo, lộ ra xương quai xanh với độ cong ưu mỹ, đôi môi đỏ khép mở, phun ra hai chữ: “Nóng quá...”

Mỹ nhân rất no mắt, cảnh tượng rất hương diễm, chỉ có duy một điểm không hoàn mỹ là, giới tính của mỹ nhân, là nam.

Nghĩ tới đây, Tống Mặc nhìn không được rùng mình toàn thân, thật đáng sợ. Tại sao y lại nghĩ tới phiên bản anh trai mà không phải là phiên bản em gái? Tuy rằng anh trai và em gái đều là một, nhưng độ chênh lệch không phải lớn bình thường...

Anh trai và em gái trong đầu Tống Mặc kịch liệt giao phong, tới mức quên luôn mình hiện đang bị Rhys ôm trong lòng, rêu rao qua phố...

Thế là, lời đồn lãnh chủ có người tình ma tộc, trực tiếp thăng cấp lên thành phiên bản cuối cùng Grilan sắp có lãnh chủ phu nhân ma tộc. Còn phu nhân tinh linh gì trước kia, sớm đã bị bánh xe lịch sử nghiền nát, chôn vùi dưới đất sâu.

Cho nên mới nói, lời đồn hóng chuyện cũng có lúc muốn hiệu quả, phải cần sự thật làm căn cứ.

Lão địa tinh da xanh từ đầu tới cuối tận mắt chứng kiến Rhys ôm Tổng Mặc đi xuống chủ thành dưới đất, đứng trên đồng đất đang dọn dẹp, hiện thân thuyết minh rõ.

“Có lãnh chủ phu nhân ma tộc cũng không tồi.”

“Sao nói vậy?”

“Dù sao chúng ta cũng không được người ta chào đón, so với không lên không xuống, còn không bằng dứt khoát khiến chuyện không được chào đón lên tới cùng!”

“Cao kiến!”

“Ta cũng chỉ là học được một chút xiu từ chỗ lãnh chủ đại nhân mà thôi...”

Các dân cư Grilan vừa bận rộn làm việc, vừa thấp giọng thảo luận, tuy bọn họ tự cho rằng giọng nói rất nhỏ, nhưng vẫn truyền vào lỗ tai người bên cạnh.

Hắc giáp kỵ binh giúp đỡ nghĩa vụ lao động về mặt ngưng trệ, những gì nghe thấy nhìn thấy tại Grilan thời gian này, đã cải tạo lại thần kinh của họ thành vô cùng cường hãn. Dù sao, người có thể họa tranh giết rồng huênh hoang như thế trên nóc nhà mình, cả Quang Minh đại lục, cũng không tìm thấy người thứ hai.

Tổng Mặc Grilan, không phải hung hãn bình thường.

Chẳng qua lãnh chủ đại nhân vô cùng cường hãn, dám nã pháo cùng lúc vào Hắc Viêm và Rhys trong mắt các đại binh, lúc này lại phiền não muốn đụng tường. Sau khi trở về phòng, Tổng Mặc cuối cùng mới chậm chạp phát hiện, Rhys ôm y trở về như thế! Giữa đường gặp mấy chu nho, mấy địa tinh, mấy lãnh dân, mấy đại binh, hai người lùn, một quân gia.

“Anh danh đường đường, bị hủy trong một thoáng...” Tổng Mặc ưu thương ngửa đầu bốn mươi lăm độ nhìn trời, sau hôm nay, y còn dám vỗ ngực, nói với các lãnh dân, y là thuần nam nhân thuần đàn ông sao?

Làm gì có thuần nam nhân thuần đàn ông bị ôm kiểu công chúa? Đây sẽ là một vết nhơ cả đời y...

Rhys đi tới bên giường, vỗ vai Tổng Mặc, đáp lại hắn là một đấm thẳng thừng. Tổng Mặc đỏ mắt, khí thế ngang tàn phóng ra, trái một đấm phải một đấm đập vào gương mặt khiến y nhìn là thấy tức giận kia.

Rhys vừa né tránh công kích của Tổng Mặc, vừa không hiểu hỏi: “Thân ái, người bị sao vậy?”

“Sao à?” Tổng Mặc mệt tới thở phì phò, nhưng không đánh trúng được mục tiêu cái nào, dứt khoát không đánh nữa, kéo cổ áo Rhys, “Người cố ý đúng không? Nhất định là cố ý đúng không?!”

Rhys nhìn Tổng Mặc, đột nhiên sáp lại hôn Tổng Mặc một cái, sau đó liếm liếm mũi Tổng Mặc, “Ừ, ta cố ý.”

Tổng Mặc sắp tức điên rồi, trực tiếp đấm một cái nữa, lần này Rhys không tránh được, hoặc nên nói, hắn căn bản không định tránh, nắm đấm đập thẳng lên mặt hắn, gương mặt trắng nõn không để lại bất cứ dấu tích nào, nhưng nắm tay của Tổng Mặc thì đã đỏ lên.

Tống Mặc chờ ra, y không nghĩ tới mình thật sự có thể đánh tên này. Nhìn năm tay của mình, y có nên đem cái móng heo nướng đỏ này đi cúng không?

“Bớt giận chưa?” Rhys nắm cổ tay Tống Mặc, kéo tay y lại, hôn lên ngón tay y, đầu lưỡi liếm qua lại giữa mấy khe tay, “Tay có đau không?”

“...”

“Ta không để ý cho người đánh thêm vài cái.” Rhys cười sấp lại, thổi nhẹ vào tai Tống Mặc, “Có lẽ, người không cần dùng đấm, lấy roi quất luôn đi, thế nào?”

Mặt Tống Mặc lập tức đỏ bừng, lấy tay bịt tai, tên này là M, tuyệt đối là M!

“Không muốn sao?”

Rhys càng sấp càng gần, cả người đều sắp đè lên Tống Mặc. Tống Mặc theo bản năng lùi ra sau, đợi khi y ý thức được, đã nằm ngửa trên giường.

Rhys chống tay bên tai Tống Mặc, cúi đầu, cắn một cái vào cổ Tống Mặc, lưu lại dấu vết đỏ bừng, ngón tay vuốt qua dấu vết đó, “Người là của ta, chỉ có thể là của ta, hiểu chưa?”

Tống Mặc không nói gì, Rhys ngẩng đầu, thì thấy Tống Mặc mặt không cảm xúc nhìn hắn, thần sắc nghiêm túc.

“Thân ái?”

“Rhys Myers.” Tống Mặc nâng tay lên, đặt lên vai Rhys, đôi mắt màu đen giống như hai đầm nước sâu, không thể thấy đáy.

“Đúng, thân ái.”

“Người rớt cuộc muốn làm gì?”

“Ta muốn làm gì, lẽ nào người không biết sao?”

Rhys lại cúi đầu, nhưng bị một cánh tay chặn cầm lại, “Ta không biết, quả thật không biết.” Tống Mặc nhìn Rhys chăm chăm, bị ánh mắt thế này chú mục, cứ như tất cả bí mật che giấu đều không nơi trốn tránh, “Ta không phải lần đầu tiên hỏi người vấn đề này, trước kia ta không để ý, nhưng hiện tại, người không thể tiếp tục nói dối ta nữa.”

“Tại sao?”

“Tại sao?” Tống Mặc đột nhiên cười, cười tới mức khiến ma tộc đè trên người y tim đập thành thịch, “Cũng như người từng nói, lẽ nào người không biết sao?”

Nói xong, Tống Mặc nâng đầu, chủ động hôn môi Rhys. Môi và môi ma sát nhau, tiếng thầm thì luẩn quẩn bên tai, “Rhys Myers, ta không muốn lại nghe thấy bất cứ lời nói dối nào, người có thể từ từ suy nghĩ, nghĩ xong rồi, hãy trả lời...”

Đôi mắt biển xanh lấp lóe, thoáng chốc trở nên thâm trầm. Rhys ôm Tống Mặc, đáp lại nụ hôn sâu hơn, khi môi hằn từ khóe môi trượt xuống cổ, tay từ vạt dưới áo sơ mi của Tống Mặc mò vào, Tống Mặc đột nhiên sử dụng sát chiêu cùng cực khiến vô số nam giới đều phải cúi người, cái chân thon dài, nhắm vào bộ vị dưới eo trên đùi nào đó của Rhys, một cú hung tợn!

Lập tức, mọi âm thanh biến mất.

Gương mặt yêu diễm của Rhys bắt đầu uốn éo, mồ hôi lớn bằng hạt đậu bắt đầu trượt xuống, Tống Mặc lại một cú, trực tiếp đá ma tộc đã cong thành con tôm xuống giường. Tống Mặc cài lại nút áo sơ mi, nhìn Rhys

nằm dưới đất, cười lạnh hai tiếng, thế giới này, không có Kim chung trạo Thiết bố sam... cho dù có, bộ vị nào đó, cũng không luyện được.

Tống Mặc cúi nhìn Rhys, y không nhìn thấu ma tộc này. Cho dù Rhys có nói với y ta yêu người trên ngàn lần, y vẫn không thể nào hoàn toàn tin tưởng.

Tống Mặc thật lâu không nói, Rhys ngẩng đầu, trán còn vết mồ hôi, nhưng miệng lại hỏi: “Thân ái, không tiếp tục sao?”

“...” Mệnh căn tử bị đá một cú thật mạnh, còn muốn tiếp tục?

“Ta cho rằng người thích cách chơi thế này, quả thật còn nghiện hơn cả dùng roi.”

“...”

“Muốn tới lần nữa không?”

“...” Y không nên dùng chân, y nên trực tiếp dùng gót giày đạp!

Cuối cùng, gót giày của Tống Mặc không đạp xuống. Tuy tên này là một M không cần face, nhưng y không hứng thú làm S.

Rhys đứng lên, ôm lấy Tống Mặc đã đen mặt, cúi đầu, tỉ lên trán Tống Mặc, cười nói: “Thân ái, ta thật sự thích người. Người chỉ cần nhớ, ta vĩnh viễn sẽ không làm ra bất cứ chuyện nào chân chính tổn thương người.”

“Cho nên, người quả thật có mục đích khác?”

“Nói thế nào nhỉ.” Rhys cọ cọ trán Tống Mặc, “Ta không muốn nói dối người, nhưng hiện tại, người biết những thứ này không có ích gì.”

“...”

“Đương nhiên, nếu người đáp ứng ta một chuyện, ta sẽ lập tức nói hết tất cả bí mật ra.”

“Chuyện gì?”

“Gả cho ta, thế nào?”

“...”

“Thân ái?”

“Gả cho người?” Tống Mặc trừng Rhys, nói từng chữ, “Thân ái, người xác định mình dùng đúng từ chứ?”

“Đương nhiên.” Rhys kéo tay Tống Mặc, đặt lên ngực mình, “Thân ái, người có biết hay không, mỗi ngày mỗi đêm, tim ta, đều vì người mà đập không ngừng nghỉ, tình cảm của ta, đều sôi sục khi nhớ tới người, như nham thạch trào lên từ tận sâu lòng đất. À, thân ái, sao người có thể hoài nghi chân tâm của ta dành cho người?”

Tống Mặc híp mắt nhìn Rhys, không nói lời nào, sau đó quay người đi tới bên tường, lấy súng trường treo trên đó xuống, nhắm vào Rhys nã một phát!

“Tim đập em người, nham thạch chị người! Nhiệt tình ba người! Ông là đàn ông, người dám bảo ông gả cho người?! Đi chết đi!”

Sau khi chứng kiến Rhys ôm Tống Mặc huênh hoang qua phố, người Grilan lại lần nữa may mắn tận mắt thấy cảnh tượng hung hiểm Tống Mặc vác súng truy sát Rhys.

Tình yêu, quả thật là tiểu yêu tinh giày vò người mà...

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Khế Ước Của Cự Long

> Lực sát thương của rượu nho biến chủng còn lớn hơn dự kiến của Tổng Mặc. Hắc Viêm ngủ đủ bốn ngày, sáng sớm ngày thứ năm, mới tỉnh táo lại. Johnson canh ngoài cửa hầm rượu chuyển tin Hắc Viêm tỉnh lại cho Tổng Mặc, Tổng Mặc lập tức mang theo khế ước, nhanh chóng chạy qua. Ai biết con cự long này có lập tức ngủ nữa hay không.

Nội dung khế ước sớm đã soạn xong, chỉ cần ký tên chấp thuận, lập tức có hiệu lực.

Hắc Viêm tỉ mỉ nhìn một lượt, chỉ ra mấy chỗ không vừa lòng trong đó, Tổng Mặc chỉ đành kiên nhẫn giải thích hết cho hắn.

“Bệ hạ, số tiền này, ngài còn không vừa lòng sao?” Tổng Mặc giả vờ khó xử nhìn Hắc Viêm, “Hai tám, nguyên liệu ta bỏ, thành phẩm ta làm, chỉ cần giúp đỡ chút về mặt tiêu thụ, ngài đã có thể hưởng không hai phần lợi nhuận, lẽ nào còn không đủ sao?”

“Không đủ.”

“Bệ hạ, ta là làm ăn nhỏ, buôn bán nhỏ.” Tổng Mặc lại lấy khăn tay ra, “Ngài cứ xem như thương xót ọi người nghèo khổ đi, mệnh ta khổ lắm mà, nhà cũng không còn nữa, hơn bốn trăm miệng ăn đang há ra đợi, kiếm chút tiền, là để nuôi dưỡng gia đình mà...”

Hắc Viêm co giật góc trán, “Rượu trái cây, chế tạo đường, những thứ này là mối làm ăn truyền thống của tinh linh. Đột nhiên xuất hiện một đối thủ cạnh tranh, bọn họ sẽ không để ý sao?” Ngón tay Hắc Viêm vượt qua góc mắt Tống Mặc, “Làm bia đỡ đạn, không phải sao?”

Tống Mặc nghiêng rằng, bà mọe nó con rồng bụng bự này thật không dễ lừa!

“Ba bảy, không thể nhiều hơn.”

“Năm năm.” Hắc Viêm mở một bàn tay ra, “Theo như ta biết, nguyên liệu người ủ rượu, là do tinh linh giúp người trồng thì phải? Người lẽ nào không muốn nắm giữ những nguyên liệu này trong tay mình? Ta có thể giúp người.”

“Bệ hạ, ngài nói thật chứ?”

“Ta bảo đảm.” Hắc Viêm chậm rãi cong môi, “Dùng danh nghĩa quốc vương Obi.”

Tống Mặc siết năm tay, cái này tốt hơn dự tưởng của y nhiều lắm. Vốn cho rằng Hắc Viêm sẽ bắt y chịu thiệt lớn nữa, không ngờ, con rồng bụng bự này lại nhượng bộ!

Nhưng, trong đó chắc không có âm mưu gì đó chứ?

Vẻ hoài nghi của Tống Mặc quá mức rõ ràng, đôi mắt vàng của Hắc Viêm nguy hiểm híp lại, nâng cằm Tống Mặc lên, “Tống Mặc Grilan, tốt nhất người đừng mang lòng nghi ngờ với lời của ta, nếu không, khó bảo đảm ta sẽ không đổi chủ ý.”

“Tuyệt đối sẽ không! Sao ta lại nghi ngờ ngài chứ?” Tống Mặc vội lắc đầu, cười lấy một cây bút ra cho Hắc Viêm, “Bệ hạ, hiện tại chúng ta ký khế ước được không?”

Hắc Viêm cầm bút, viết tên mình lên trang cuối cùng của khế ước đã sửa xong. Khi hắc viết xong nét cuối cùng, trên khế ước lập tức hiện lên một hàng phù văn đen, một lúc sau, chữ ký màu đen, biến thành màu lam đậm.

Hắc Viêm vuốt chữ ký trên giấy, “Mánh khéo của ma tộc.”

Tống Mặc lúng túng nhếch miệng, thực lực hai bên cách biệt quá lớn, vạn nhất Hắc Viêm sau này lật lọng, xé hợp đồng quyết nợ thì sao? Vì nhờ Rhys giúp đỡ, y phải trả cái giá không nhỏ, môi xưng cả ngày, ngay cả uống nước cũng nóng rát... nghĩ thôi cũng có thể ngập lệ chua xót.

Tống Mặc cất khế ước đi, dự tính ly khai, nhưng lại bị Hắc Viêm kéo lại.

“Tay.”

“Hả?”

Tống Mặc mù mờ ngẩng đầu, Hắc Viêm không kiên nhẫn, dứt khoát kéo tay phải của Tống Mặc, đeo một chiếc nhẫn vàng khảm một vòng bảo thạch đỏ to bằng hạt gạo vào ngón út của Tống Mặc. Chiếc nhẫn vốn lớn hơn ngón út một vòng, sau khi đeo vào, lập tức thu nhỏ, quấn chặt, cứ như nó được tạo ra theo kích cỡ ngón tay.

“Khế ước.”

Hắc Viêm lời ít ý nhiều, Tống Mặc chớp chớp mắt, nhớ tới dấu vết bị tinh linh ấn lên mu bàn tay phải, hiểu ra. Y chơi trò tâm nhãn với con rồng bụng bự, con rồng bụng bự cũng chưa chắc hoàn toàn tin tưởng y. Tinh linh chỉ phủ lên, cự long trực tiếp quấn chặt.

Nhưng, so với mấy chiếc lá của Gerrees, y thích cách của con rồng bụng bự hơn, cái nhẫn này nhìn thế nào cũng thấy rất giá trị, vạn nhất ngày nào

đó không còn cơm ăn, hoàn toàn có thể đem đi đổi tiền.

“Trước khi khế ước kết thúc, không lấy nó xuống được.” Hắc Viêm nhìn dáng vẻ Tống Mặc chảy nước miếng với chiếc nhẫn, trong mắt vụt qua ý cười, “Trừ khi cắt ngón tay gỡ xuống.”

Tống Mặc: “...”

Y thu lại lời trước đó, rỗng bụng bực gì đó, quả nhiên tham lam hung tàn!

Nhưng, Hắc Viêm lại lần nữa làm một chuyện nằm ngoài dự liệu Tống Mặc, hắn đưa một túi kim tệ cho Tống Mặc!

Tống Mặc ngây người đủ năm phút, mới cầm lấy túi kim tệ đó, vào tay nặng trình trịch, mở túi ra, quả thật là kim tệ.

“Tiền rượu.”

Hắc Viêm nói xong câu này, lại cầm một thùng rượu lên bắt đầu ngửa cổ nốc, Tống Mặc nhìn kim tệ trong tay, nước mắt đầy mặt.

Theo định giá trên khế ước, chút tiền này, ngay cả nửa thùng rượu cũng không mua nổi! Con rỗng bụng bực này nếu thật tâm đưa tiền, thì nên trả đủ tiền chứ!

Trả theo kỳ cũng không phải, trả đợt đầu cũng không phải, như vậy tính là gì chứ?

Bỏ đi. Tống Mặc lau nước mắt, nhét kim tệ vào túi, có vẫn còn hơn không, so với ăn không uống không, còn bày vẻ ta chiếm của người là nể mặt người trước đó, hiện tại ít nhất còn biết trả tiền.

Tống Mặc khổ mặt ra khỏi hầm rượu, vừa ra khỏi cửa, sầu khổ trên mặt biến mất tăm, biến thành vẻ mặt ánh dương sáng lạn. Lấy khế ước ra, nhìn

mấy điều khoản không rõ ràng trên đó, nụ cười trên khóe môi càng lúc càng lớn.

Trò chơi văn tự gì đó, thực sự quá uy vũ! Con rồng bụng bự tính ra vẫn không biết mình đã bị lừa một phen, nếu không phải vì đảm bảo những điều khoản này có thể được thực hiện, Tống Mặc sao phải chủ động cắt đất bồi thường cho Rhys?

Cho nên... Tống Mặc cười lạnh hề hề, y cuối cùng sẽ đòi lại gấp bội số kim tệ bị cướp trước kia.

Giải quyết vấn đề hợp tác với Hắc Viêm xong, Tống Mặc bắt đầu bỏ toàn bộ tinh lực và nhiệt tình vào công việc trùng kiến nhà cửa.

Năm mươi thùng rượu nho, đủ cho Hắc Viêm say mấy chục ngày. Đối với hiệu quả công tác cực cao của địa tinh và chu nho, thời gian này đủ cho họ hoàn thành việc trùng kiến thành ngăm.

Cầu trục rồng rọc người lùn chế tạo càng lúc càng hoàn mỹ, cho dù là chu nho sức mạnh chỉ ngang bằng con nít bảy tám tuổi, cũng có thể thao tác dễ dàng. Khoáng thạch giao dịch với Galland, phần lớn đều dùng để chế tạo công cụ và máy móc, vũ khí được tạo, gần như bằng không.

Nhờ ba phi nhân loại ban cho, hơn nửa thành ngăm đều bị đánh sụp dựng lại, khác với kế hoạch xây dựng của địa tinh ban đầu, Tống Mặc di chuyển toàn bộ nơi ở của lãnh dân tới khu thành đông và thành tây, khu thành bắc để lại xây dựng nhà xưởng, khu thành nam xây dựng công sự liên kết từ mặt đất xuống dưới đất, hơn nửa dự định men theo phần trên mặt đất của công sự, dựng thêm một hàng nhà kết cấu đất đá, dù sao cây trồng lương thực vẫn cần trồng trên mặt đất, người cũng không thể nào luôn ở dưới đất.

Kế hoạch thế này, cũng khiến hiệu suất làm việc của chu nho và địa tinh tăng cao không ít, không tới hai mươi ngày, thành ngăm đã thay đổi bộ

dáng.

Tổng Mặc ngửa đầu nhìn tầng đất bị đào rỗng, ăn cướp luôn có nguy hiểm, hơn nữa thu nhập không ổn định, dè mập như Cary kia, không phải lúc nào cũng có. Grilan muốn chân chính thoát nghèo tới giàu, đảm bảo thu hoạch dù hạn hay lụt, thì phải nghĩ biện pháp tốt hơn.

Hợp tác với Hắc Viêm rồi, Tổng Mặc có thể không phải lo lắng chuyện gì sau khi cướp bánh kem của tinh linh. Trừ nó ra, một vài vật phẩm xa xỉ hấp dẫn các lão gia quý tộc, đồ nhãn hiệu địa cầu, cũng có thể thay nhau ‘ra thị trường’.

Hắc Viêm rất nhanh sẽ phát hiện, một vài điều khoản trong kế ước, quy định hẳn nhất định phải bảo vệ cho những mối làm ăn của Tổng Mặc tại vương quốc Obi và cả những quốc gia phụ thuộc. Có lẽ Hắc Viêm cho rằng những thứ cần bảo vệ chỉ là đường và rượu nho, nhưng dự định của Tổng Mặc, thì không chỉ là thế.

Chẳng qua Tổng Mặc cũng không định để Hắc Viêm chịu thiệt quá lớn, dù sao, làm ăn trong nội cảnh Obi, y cũng phải đóng thuế.

Còn về vũ khí...

Tổng Mặc cảm thấy trước kia mình đã đi lầm chỗ, quá mức tin tưởng vào mấy đại bác chiến hạm. Sau khi kiểm nghiệm thực tế, cho dù y có làm ra cự pháo kiểu như ‘tiểu thư nước Pháp’, thì cũng vẫn không nổ chết được những phi nhân loại kia. Hơn nữa chế tạo đại bác quá mức lãng phí nguyên liệu, nguyên liệu làm năm khẩu đại bác, đủ để chế tạo mấy chục khẩu thậm chí mấy trăm khẩu pháo cối. Đổi lại thành lựu đạn, thì có thể tạo cả một ngọn núi nhỏ.

Rút kinh nghiệm xương máu, Tổng Mặc quyết định đi trên con đường khác, chế tạo vũ khí càng thêm sắc bén. Y không tin, đạn nguyên tử có thể xưng thiên hạ vô địch, còn không nổ chết được những phi nhân loại kia!

Đương nhiên, trước mắt Tổng Mặc vẫn không có năng lực tạo ra đạn nguyên tử và bom Hydro, hoặc đạn đạo của người yêu nước. Một là nguyên liệu không đủ, hai là, bản chất của Giosan và Mosby là thợ rèn, không phải chuyên gia vũ khí. Muốn chế tạo vũ khí càng cao cấp, còn cần một thời gian nữa.

Rhys thì có thể giúp đỡ, nhưng Tổng Mặc không muốn quá mức ỷ lại vào hãn. Cái tên ma tộc da mặt còn dày hơn tường thành này, một khi có cơ hội, luôn sẽ hình mũi lên mặt, hiện tại ngay cả cơ hội để hãn đăng đường nhập thất Tổng Mặc cũng không muốn cho, làm gì có chuyện cho hãn trực tiếp bước qua bước một bước hai chạy thẳng bước ba?

Một khi Rhys nóng đầu lên trực tiếp lao tới, đợi hãn, chỉ có đại bác và súng trường!

“Quá cao cấp làm không ra, ống hỏa tiễn vác vai chắc được đi? Nếu không, làm khẩu Bazooka của chiến tranh thế giới thứ hai?”

Tổng Mặc lầm bầm tự nói, lão John dẫn công tước Nelson tới, “Lãnh chủ đại nhân, công tước Nelson muốn gặp ngài.”

“Hử?” Tổng Mặc quay đầu, liền bị bộ dáng Nelson dọa nhảy dựng, “Công tước đại nhân, ngài sao vậy?”

Không tới hai tháng, công tước Nelson đã từ gà trống Gallia xinh đẹp rực rỡ biến thành một con gà trụi lông bước đi lão đảo. Y phục trên người đầy nếp nhăn, sắc mặt xanh trắng, dưới mắt còn đeo hai cái vòng đen đặt biệt rõ ràng, mắt đầy tơ máu, mang cái đầu tổ gà, hai cánh tay còn run rẩy như bị động kinh, nhìn thấy Tổng Mặc, miệng liền bắt đầu run rẩy, nhưng vẫn kiên trì nói: “Lãnh chủ đại nhân, thứ ngài cần đã hoàn thành rồi.”

Nói xong, đảo mắt trắng, trực tiếp ngất xỉu.

“Công tước đại nhân!” Tống Mặc vội dìu Nelson, quay đầu nói với lão John: “Quản gia, phái người đi gọi Harold mau!”

Vạn nhất Nelson về chào ông vải, y đi đâu tìm nhân tài ‘sáng tạo nghệ thuật’ thích hợp hơn? Kế hoạch hạ thủ với Chisa, cũng sẽ trở thành đề bàn trên giấy.

Lần đầu tiên gặp Nelson, trong đầu Tống Mặc đã có một kế hoạch, người thừa kế vương vị thứ ba, cùng các chị dâu của mình có quan hệ không rõ không ràng, bị quốc vương bệ hạ lưu đày, giữa đường bị truy sát, đại nạn không chết, được ‘quý nhân’ tương trợ... tình tiết cầu huyết kinh điển cỡ nào chứ?

Vai nam chính tất phải vì ‘chân tình’ với các chị dâu, cầm vũ khí lên, thống lĩnh những kẻ đi theo bị hấp dẫn bởi khí thế ngang tàng của hãn, cùng phấn đấu lật đổ sự thống trị ‘tàn bạo’ của quốc vương, cứu nữ nhân tâm ái của hãn khỏi vương cung như lồng giam, sau đó mọi người vây thành vòng, ngắm sao ngắm trăng, đàm chuyện lý luận nhân sinh và triết học.

Nếu tình tiết tiến triển đúng thế, vậy thì, bộ kịch cầu huyết này sẽ kết thúc với kết cục đại đoàn viên. Nhưng Tống Mặc dự định sẽ chen chân vào trong tình tiết. Tống Mặc chỉ là một lãnh chủ, y muốn phân tách quốc gia rất khó khăn, nhưng Nelson lại là người thừa kế vương vị chân chính, hãn làm thế, bất luận từ phương diện nào, cũng đều là đúng lý hữu tình.

Tiền đề là, buộc phải tiến hành đóng gói và chế tạo ở mức nhất định với Nelson, quốc vương Chisa đi con đường trường phái thực lực mấy thập kỷ như một, Nelson muốn thành công thượng vị, thì phải có ý tưởng khác biệt, đi con đường trường phái thần tượng phổ biến trên ngàn trên vạn thiếu nam thiếu nữ. Vốn liếng của Nelson không tồi, Tống Mặc cho rằng, chỉ cần lột đi kiểu ăn mặc như gà trống Gallia của hãn, tiến hành thao luyện mở rộng,

lại rèn luyện tài ăn nói, hăn vẫn rất có khả năng mê hoặc nhân tâm, và đầy tiềm lực âm mưu tạo phản.

Vì chân ái, vì chị dâu, vì cuộc sống tốt đẹp ngắm sao ngắm trăng, tin rằng Nelson sẽ làm theo suy nghĩ của Tống Mặc, bước trên con đường tạo phản sáng rực.

Nhưng, trước đó, hăn phải tiếp nhận khảo nghiệm nghiêm khắc, một trong những khảo nghiệm ở bước đầu, chính là trả lại các khoản nợ của hăn tại Grilan.

Phí lương thực, phí ở trọ, phí trang phục, thậm chí còn có phí nước thải và phí tài sản, vân vân vân vân...

Các khoản thu phí của thiên triều nhiều như sao trời, điều khoản vô số, chủng loại phức tạp, Tống Mặc chỉ thử thân thử chút thôi, đã khiến Nelson trở thành ‘giai cấp vô sản’ nợ nần chồng chất. Vì trả nợ, thời gian mỗi ngày của hăn trừ ăn cơm ngủ nghỉ, thì chính là làm bạn với tiểu x thư, nhưng cho dù hăn có tăng ca tăng tới sắp tan vỡ, những khoản nợ nần, vẫn không ngừng tăng lên.

Tống Mặc mỹ kỳ danh rằng: Đây là để rèn luyện lực ý chí cường hăn cho hăn.

Lão quản gia John gật đầu, “Ừm, nếu làm theo kế hoạch của ngài, công tước đại nhân tất sẽ có một trái tim còn cứng chắc hơn kim cương, ý chí còn cường hăn hơn sắt thép, thần kinh còn ngoan cường hơn cự thạch.”

“Quản gia, ông xác định không phải đang mỉa mai ta?”

“Không, tôi chỉ là nói đúng thật.”

“...”

Có điều, Nelson có luyện được ý chí như sắt thép hay không tạm không nhắc, thân thể của hắn thì đã ngã xuống trước rồi.

Thời bây giờ, bồi dưỡng ra một nhân tài tạo phản, cũng không dễ a...

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 73

Xẻng Công Bình

> Một tháng sau, công tác trùng kiến thành ngầm đã tiến vào hồi kết.

Bốn khu thành đông nam tây bắc được quy hoạch lại, kiến trúc chủ thành bị đạn nổ sụp một góc cũng được tu sửa, đường đi bị dây mây tổn hại cũng được trải lại. Trong lúc đó Tổng Mặc yêu cầu địa tinh và chu nho thuận tiện kiểm tra hệ thống thông gió và thoát nước luôn, xác định cả tòa thành ngầm không khí lưu thông tốt, hoàn cảnh trong lành.

Tuy địa tinh và chu nho không hiểu mấy từ ngữ kỳ quái thỉnh thoảng xuất hiện trong miệng lãnh chủ đại nhân cho lắm, nhưng cũng không trở ngại tới họ làm tốt công việc.

Đợi khi toàn bộ công trình kết thúc, Tổng Mặc đứng trước cửa thành ngầm, nhìn những căn nhà san sát nhau và đường phố tuần tự, tràn đầy tự hào. Nếu trước kia thành ngầm là kiến trúc cấp ba sao, hiện tại hoàn toàn có thể được xếp vào tiêu chuẩn năm sao!

Chẳng qua, sau khi nghiệm thu xong toàn bộ công trình, Tổng Mặc phát hiện một vấn đề, đó chính là xanh hóa!

Thành phố không thể không có màu xanh, cho dù là thành ngầm cũng vậy.

Dây mây Gerrees triệu hoán ra đã có tác dụng mới, nếu những thực vật này có thể sinh trưởng dưới đất, dùng để xanh hóa cảnh quan chắc không

thành vấn đề. Còn về bản tính thích trời quẩn của dây mây, dễ giải quyết. Tống Mặc đã làm thí nghiệm, những dây mây này chỉ cần cột được thứ gì đó, thì sẽ không chút hứng thú với thứ khác. Cho dù y lại gần trong vòng nửa mét, đối phương cũng không hề có chút phản ứng. Dây này đáng yêu hơn dây nho nhiều.

Biện pháp Tống Mặc nghĩ ra là, hai bên đường, cứ cách mấy mét sẽ dựng một trụ đá, cạnh trụ dựng hàng rào, dây mây sẽ trồng bên cạnh trụ đá, mượn dây mây quẩn quanh trụ đá và hàng rào, làm thành vòng xanh hóa thiên nhiên.

Thành quả rất vui thích, dây mây quẩn trên trụ đá và hàng rào, quả nhiên không chút hứng thú với người đi qua đi lại xung quanh.

Tống Mặc nhìn ‘vòng xanh hóa’ do mình sáng tạo ra, cười thấy mắt không thấy răng. Những dây leo này bình thường có thể mỹ hóa cảnh quan, làm sạch không khí, có nguy hiểm, thì cho nổ trụ đá, sẽ là đồ phòng ngự tốt nhất, quả thật là trang bị tất yếu, lựa chọn đầu để giết người!

Gerrees nhìn dây mây đầy hai bên đường, nói với Tống Mặc: “Sao người lại nghĩ ra được cách làm này?”

“Nói ra thì, vẫn là nhờ người cho ta linh cảm.”

“Ta?”

“Đúng.” Tống Mặc gật đầu, ngửa đầu nhìn dây mây xanh mướt leo lên đỉnh trụ đá, “Người không phải từng nói, tinh linh dùng dây nho để làm tường rào giậu sao?”

“... Là hàng rào.” Hơn nữa không có tinh linh nào đi dùng dây triền ti màu xanh này làm hàng rào, hay trang trí đình viện, quá khó coi.

“Dù sao đều như nhau.” Tống Mặc chép miệng.

“À.” Gerrees tiếp tục nói: “Người thật sự chỉ cần dây triền ti màu xanh là được? Thực ra, dây hỏa màu đỏ đẹp hơn, dây mã não màu tím cũng không tồi, còn có dây nham màu đen...”

“...” Tống Mặc câm nín nhìn Gerrees, hoa thì thôi đi, trồng một hàng dây mây màu máu đỏ hai bên đường, mỗi ngày đi lại trên con đường này, tự ngược tình thần à?

Còn màu tím, màu đen... Tống Mặc từng vì hiếu kỳ mà bảo Gerrees triệu hoán ra dây mây màu tím, kết quả xem chút cho rằng mình nhìn thấy thực vật ngoài không gian. Dây triền ti màu xanh dù sao vẫn nhìn ra được là thực vật, còn những thứ màu tím này, trên mỗi cọng đều phủ đầy gai nhọn, chốc chốc không ngừng nhe nanh múa vuốt, bất luận nhìn từ góc độ nào, đều giống như một quái thú bất cứ lúc nào cũng có thể cắn nuốt người! Đỉnh đầu Tống Mặc lập tức hiện lên một đường đen.

“Trên thực tế, dây mã não ôn thuận hơn dây triền ti rất nhiều.” Gerrees vừa nói, vừa vỗ dây mây màu tím.

Giống như đang vỗ một động vật nhỏ lạnh lợi không có chút lực sát thương. Dây mã não lập tức rung động như bị động kinh, Gerrees tiếp tục vỗ, dây mã não tiếp tục rung, rung đến cuối, bắt đầu quất mặt đất, trên đất lưu lại vô số động nhỏ do gai nhọn đâm ra.

Tống Mặc nhìn mà mồ hôi lạnh đầy đầu, cái này, cái này mà ôn hòa? Cho dù Gerrees bảo đảm những dây mã não này sẽ không tổn thương người, nhưng Tống Mặc cũng không có gan để Gerrees trồng nó trong thành của y.

Như vậy không phải tự ngược mình, mà là mọi người cùng ngược.

Gerrees nhìn biểu tình Tống Mặc, là có thể đoán được y đang nghĩ gì, thở dài, quả nhiên không thể trông đợi thẩm mỹ của nhân loại.

Tổng Mặc trừng mắt, so ra thì, thẩm mỹ quan của tinh linh mới có vấn đề đúng không?

Giải quyết vấn đề xanh hóa đường phố xong, Tổng Mặc lại bận rộn công việc trang trí chủ thành.

Tranh vẽ đã dẫn nên bất mãn của Hắc Viêm trước đó được tiến hành sửa chữa, các địa tinh đã có tư liệu sống không còn cần phải tưởng tượng hư không nữa, chỉ cần một ngày, đã hoàn thành toàn bộ công việc.

Trên tranh vẽ sắc màu rực rỡ, heo rừng thể hình cực lớn, gương mặt dữ tợn, lãnh chủ thống lĩnh người Grilan chống trả heo rừng, anh dũng vô cùng.

Lão địa tinh có tế bào nghệ thuật phong phú, còn đặc biệt vẽ cảnh tượng đặc sắc Tổng Mặc dùng súng trường bạo cúc hoa của heo rừng dẫn đầu!

Gần như nửa nóc nhà, đều được dùng để miêu tả lại thảm trạng của heo rừng sau khi bị bạo cúc, cùng với tư thế anh dũng hiên ngang của lãnh chủ đại nhân vai vác súng trường, ngửa đầu ưỡn ngực.

Tổng Mặc xem xong tranh vẽ đã hoàn thành, há to miệng, ngây ngẩn đủ năm phút.

Được rồi, hình như y có thể hiểu được tâm tình của Hắc Viêm khi thấy tranh vẽ giết rồng lúc đó rồi...

Thứ này nếu lưu lại cho con cháu đời sau chiêm ngưỡng, để chúng biết mình có một tổ tông thích bạo cúc... mọe nó đây sẽ là kiểu hài hước đen tối khác biệt sao?

Tổng Mặc túm cổ áo lão địa tinh, xách nó lên. Lão địa tinh hai chân rời đất, cổ bị cổ áo siết tới mức thở không nổi, nước mắt lộ độ nhìn Tổng Mặc tức giận ngập trời, không biết mình đã sai ở chỗ nào nữa?

“Ông có hung tàn như thế sao?! Ông là người theo chủ nghĩa hòa bình, mỗi ngày đều đang kêu gọi hòa bình thế giới!” Tống Mặc chỉ tranh vẽ, vẽ mặt dữ tợn nói với lão địa tinh: “Sửa ngay, sửa hết toàn bộ! Ông không muốn lại nhìn thấy mấy thứ này nữa!”

“Lãnh chủ đại nhân...”

“Nếu ngày mai những thứ này còn ở trên nóc nhà của ta.” Thần sắc Tống Mặc càng thêm hung ác, “Ta sẽ nấu toàn gia người!”

Thần sắc Tống Mặc thực sự quá đáng sợ, dọa lão địa tinh lập tức dẫn mấy địa tinh suốt đêm làm việc, bận cả đêm, cuối cùng cũng sửa chữa hoàn tất tranh vẽ trên nóc nhà.

Bạo cúc hung tàn và giết chóc máu tanh, biến thành lãnh chủ đại nhân và heo rừng đầu kê đầu, vai kê vai, giống như anh em và bạn bè, dựa sát vào nhau. Mặt trời đỏ từ từ dâng lên, lãnh chủ đại nhân giơ tay phải, heo rừng nâng móng trước, cùng thâm tình chăm chú nhìn hướng mặt trời dâng cao, giống như người yêu đang thề thốt với mặt trời trong kịch tình cổ điển...

Xem xong tranh vẽ được sửa, Tống Mặc lại lần nữa đờ ra năm giây.

Lão John đứng bên cạnh Tống Mặc, nhìn tranh vẽ trên nóc, đột nhiên nói, “Lãnh chủ đại nhân, vẫn nên xóa những tranh vẽ này đi. Tuy yêu thương động vật nhỏ là chuyện tốt, nhưng heo rừng... cái này không giống chuyện người bình thường sẽ làm.

Tống Mặc co giật khóe môi, trán nổi lên mấy sợi gân xanh, ánh mắt tức giận như súng liên thanh pằng pằng địa tinh. “Bôi đen toàn bộ nóc nhà này cho ông!”

Các địa tinh bị dọa rung như lá khô trong gió, dưới áp bức của cường quyền, chỉ có thể bắt thang tiếp tục làm lại.

Đợi sau khi tất cả tranh vẽ ‘bôi nhọ’ quan hệ cướp cạn của lãnh chủ đại nhân và heo rừng bị bôi đen toàn bộ, nguy cơ bị nấu của họ cuối cùng cũng qua.

Từ đó về sau, thành ngầm dưới đất của Grilan, có thêm một căn nhà có nóc đen, nghe nói, là do lãnh chủ đại nhân đích thân hạ lệnh, do trưởng lão địa tinh được lãnh chủ tín nhiệm nhất chấp hành, trừ lãnh chủ đại nhân, và quản gia cùng trưởng lão địa tinh có mặt ở đó lúc ấy, không có bất cứ ai biết nguyên nhân có cái nóc đen này.

Sau khi Tống Mặc Grilan trở thành boss phe phản diện số một đại lục Quang Minh, căn nhà nóc đen này, trở thành câu đố khó hiểu trong miệng mọi người. Nghe nói, chỉ cần giải được câu đố này, thì có thể đánh bại Tống Mặc Grilan! Vì mỗi khi Tống Mặc nghe thấy có người nhắc tới cái nóc đen này, sắc mặt đều lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Nhân sĩ chính nghĩa anh dũng thi nhau mà tới, nhưng toàn bộ đều vô công mà về.

Các nhân sĩ chính nghĩa dấn ngực dậm chân, người biết nội tình thì chỉ có thể âm thầm điên cuồng nện đất, thực ra, chỗ đen thui đó, chỉ che một đàn heo rừng mà thôi...

Mùa đông năm nay có vẻ đặc biệt ngắn, mỗi lần Galland tới đưa khoáng thạch và nguyên liệu, đều sẽ oán trách tuyết đọng bắt đầu tan, khiến đường trở nên càng lúc càng lầy lội, cũng càng lúc càng khó đi.

“Bánh xe ngựa luôn lún vào bùn lầy, rất ít đội thương buôn nào sẽ đi tới biên cảnh hẻo lánh vào lúc tuyết đọng bắt đầu tan ra thế này.” Galland ném một viên kẹo sữa vào miệng, ngọt tới híp mắt, “Lãnh chủ đại nhân, loại kẹo ngài chế tạo, thật sự rất ngon. Nếu quyền đại lý...”

“Ừ, đường đi quả thật là một vấn đề.” Tống Mặc ngồi đối diện Galland, “Galland, người đã kiếm không ít rồi, quá tham lam không phải là chuyện

tốt.”

Galland có chút lúng túng cào cào râu trên mặt, Rode ngồi bên cạnh hăn nhân cơ hội cho hăn một đấm, xém chút đánh hăn ngã khỏi ghế, “Bạn già, chuyện này người nghĩ cũng đừng nghĩ! Lãnh chủ đại nhân nói rồi, quyền đại lý đường (kẹo), là của ta!”

Rode vung vung nắm tay với Galland.

Galland quay đầu nhìn Tống Mặc, Tống Mặc gật đầu, nói: “Đúng thế, nhưng mà, vì đạt được quyền đại lý đường, Rode đã từ bỏ tiêu thụ ‘tập tranh nghệ thuật’, cũng có nghĩa là, người mua trước kia của hăn, đều sẽ trở thành khách hàng tiềm tàng của người. Hơn nữa, giá vào và giá thành vận chuyển của đường, cao hơn sách không ít, Galland, người có thể tự suy nghĩ.”

“Chỉ có thể chọn một loại?”

“Phải.”

Lời của Tống Mặc không cho bất cứ chỗ nào xoay chuyển, Galland suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn chọn tiểu x thư. Tuy đường chắc chắn có thể kiếm tiền, nhưng lợi nhuận của tiểu x thư đã bày ra trước mắt, vẫn là kim tệ đã nằm trong tay thực tại hơn.

Galland đến chỉ là khúc nhạc đệm, chỉ là khúc nhạc đệm nhỏ này lại nhắc nhở Tống Mặc, muốn làm giàu, phải sửa đường, khi đường đi tồi tệ, sẽ mang tới vấn đề rất lớn cho sự phát triển của Grilan sau này.

Nhưng có một điểm rất quan trọng, nếu sửa đường xong rồi, có mang tới sự thuận tiện cho những kẻ đánh chủ ý với Grilan không.

Chẳng hạn kiểu như Hắc Viêm.

Lãnh chủ đại nhân hiện tại đối với quốc vương bệ hạ có oán niệm rất sâu, tuy khế ước đã ký, hợp tác đã bắt đầu, nhưng quốc vương bệ hạ cường chiếm đường trắng và rượu nho của y, là sự thật không thể chối cãi.

Cho dù hản trả tiền, nhưng chút tiền đó, ngay cả nhét kẽ răng cũng không đủ!

Chẳng qua hiện tại cũng không phải lúc tính toán những thứ này, vấn đề đầu tiên, vẫn là có nên sửa đường hay không, nếu sửa đường, thì làm sao sửa?

Nghĩ không thông, Tống Mặc chỉ có thể đặt chuyện này sang một bên, trước ‘tu sửa’ lại lãnh địa như bề mặt trắng kia. Thành ngằm đương nhiên tốt, nhưng công trình bề mặt cũng không thể không làm. Lãnh địa hang hố lồi lõm thực sự không ra gì.

Các lãnh dân bắt đầu nhiệt hỏa ngập trời ‘tu sửa’ lãnh địa, xẻng công binh trong tay nhẹ hơn xẻ thô nặng hồi xưa sử dụng nhiều, dùng cũng vô cùng thuận tay, hiệu quả công tác không chỉ nâng cao gấp đôi.

Đám người Touro lần đầu tiên thấy xẻng công binh, còn chế nhạo cái thứ không ra hình dáng gì là đồ chơi của trẻ con, sau khi bị Tống Mặc giơ súng lục và xẻng công binh gọt ọt trận, các hán tử mặt đầy máu phải quý cho xẻng.

Tống Mặc lau mồ hôi, tuy so với những đại hán cường tráng này, y có thể tính là tàn phế cấp độ năm, nhưng dựa vào vũ khí sắc bén trong tay, vẫn có thể đánh cho họ tìm răng đầy đất!

Thực tế là, nếu Tống Mặc quay đầu, sẽ có thể thấy được không xa sau lưng mình, là Rhys Myers vẻ mặt cười tươi nhìn y và đám người Touro. Nếu y tỉ mỉ hồi tưởng, sẽ có thể phát hiện, trong trận đấu vừa rồi, Touro căn bản không dám trả đòn!

Touro ngồi dưới đất, nhìn Tống Mặc vẻ mặt đặc ý, lại cẩn thận ngó Rhys cười khiến người rét run không xa, toàn thân run rẩy, quyết định giả xuy yếu.

Lúc này, thủ đô vương quốc Obi gửi một mật lệnh tới cho hành tỉnh tây bắc, trên mật lệnh viết rõ ràng: Quốc vương bệ hạ thân khởi. (Gửi cho quốc vương bệ hạ)

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Ý Nghĩa Của Nhân

> Quốc vương Obi Hắc Viêm ở lại Grilan thời gian này, quan viên lớn nhỏ của hành tỉnh tây bắc gần như hai ngày ba lượt đến Grilan báo cáo. Tuy trước đó bị Hắc Viêm đuổi đi mấy lần, nhưng vẫn không thể nào đánh tan nhiệt tình lớp sau thay lớp trước, chạy tới Grilan của họ.

Khi tuyết lớn chặn đường còn tốt, tuyết đọng bắt đầu tan, biên cảnh Grilan lại lần nữa trở nên náo nhiệt. Quốc vương bệ hạ không gặp bọn họ? Không sao, có thể cùng Grilan bù đắp cho nhau, tiến hành gặp mặt hữu nghị một chút.

Phản ứng của Tổng Mặc đối với việc này, là trực tiếp chép miệng.

Bù đắp cho nhau?

Grilan hiện tại nghèo rớt mùng tơi, đường trắng và rượu nho đều bị Hắc Viêm chiếm rồi, Nelson tăng ca tới thổ huyết, số lượng tiểu x thư cũng chỉ đủ cung ứng cho Galland. Bù đắp con khỉ.

Gặp mặt hữu nghị?

Nếu y nhớ không lầm, thời gian trước, bọn họ còn đang đánh trận thì phải? Tuy rằng đánh giả với Saivans, nhưng Hắc Viêm là sống mái đao thật sừng thật. Không thấy y dẫn các lãnh dân cả ngày cả đêm tu sửa lại lãnh địa như bề mặt trắng đó sao? Hữu nghị cái đầu.

Mục đích những người này tới Grilan, mọi người đều thâm biết rõ.

Chẳng qua Tống Mặc không vạch trần bọn họ, cũng không ngăn cản bọn họ, chỉ là mỗi lần nhìn thấy những nhân viên công vụ một thân tơ lụa bảo thạch, đi ra đi vào lãnh địa của mình, Tống Mặc đều có xúc động muốn hạ thủ mổ xẻ con dê béo đó.

“Lãnh chủ đại nhân, ngài không thể làm thế.”

“Tại sao?”

“Ngài từng nói, thỏ không ăn cỏ gần hang.” Lão John đúng lý đúng lẽ nói: “Cho dù là ăn cướp, cũng phải cướp cho có phẩm vị, loại chuyện vừa nhìn đã biết là ai hạ thủ, chỉ có đồ ngu mới làm.”

Tống Mặc trầm mặt nhìn lão John, lại nhìn những đài triển lãm bảo thạch huênh hoang xuống xe ngựa ở không xa, sâu muộn.

Ăn cơm phải trả tiền, đây không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa sao? Con rỗng bụng bụng đó ở lãnh địa của y ăn không uống không, còn không cho phép y mổ vài con dê béo, đòi tiền vốn về sao? Huống hồ mấy con dê béo này ngày ngày vắn eo lắc mông là lời khoe thịt trước mặt y, chỉ có thể nhìn không thể mổ, mổ nó không có thiên lý!

Lão quản gia John thở dài, “Lãnh chủ đại nhân, đây là hiện thực. Ngài phải tiếp nhận thôi.”

Tống Mặc lại siết chặt năm tay, hung ác nói: “Hiện thật gì đó biến mẹ đi! Cho dù tiền vốn không thể đòi về, cũng phải kiếm chút tiền lời!”

Lão John: “...”

Ngày hôm sau, Tống Mặc liền mang các lãnh dân sửa chữa lại tường vây ngoài biên cảnh, để Gerrees trồng nho và mía ở bên tường vây lần nữa. Chỉ để lại vài chỗ cửa ngấm trên tường, và một đại môn có thể nhìn thấy được từ bên ngoài tường vây, trước cửa có hai trụ gỗ, trên trụ gỗ dùng ngón

ngữ thông dụng của đại lục Quang Minh viết hai dòng chữ tràn đầy ý họa: “Trường này ta xây, cửa này ta dựng, muốn đi qua đây, để lại năm kim tệ!”

Tống Mặc đứng cách tường vây mấy mét, nhìn những hoa nho tủa hương theo gió và mía đung đưa theo gió, hai tay chống nạnh, cười phải gọi là đắc ý, “Quản gia, thấy không, đây chính là trí tuệ!”

“Lãnh chủ đại nhân, nếu muốn thu tiền, tại sao không thu nhiều chút?”

“Ta muốn viết năm ngàn kìa, nhưng bọn họ sẽ không đưa. Làm người không thể quá tham lam, quản gia, người ầu quá.”

Tuy lão John không hiểu ‘ầu quá’ Tống Mặc nói có nghĩa là gì, nhưng lại rất có xúc động muốn banh đầu lãnh chủ đại nhân ra, xem thử bên trong rốt cuộc chứa cái gì.

Cứ thế, Hắc Viêm ở hầm rượu dưới đất ‘mơ mơ màng màng’, Tống Mặc thu phí qua đường tới quên trời quên đất, hơn nữa dưới danh mục phí qua đường, lại tăng thêm phí xe ngựa, phí trà nước, phí tổn thất trục cửa, phí lao động trông chừng ‘cửa thành’, vân vân vân vân. Tóm lại, lớn lớn nhỏ nhỏ hơn hai mươi khoảng thu phí, mỗi khoảng thu đều lấy phí dụng không cao, nhiều nhất không vượt quá năm đồng kim tệ, nhưng tích ít thành nhiều, thu từng khoản lại, tổng số vô cùng khả quan. Nhân viên công vụ hành tỉnh tây bắc vì muốn cầu kiến quốc vương, để có thể bàn giao với cấp trên, chỉ có thể cam tâm tình nguyện móc tiền, mỗi lần tới Grilan du lịch một chuyến, đều bị lột một tầng da. May là Tống Mặc chỉ muốn thu chút lợi tức, không dự định làm quá tuyệt, nếu không, những con dê béo hai ngày ba lượt tới Grilan làm khách này, sớm muộn cũng hưởng thụ được lạc thú ‘chạy lỗa thể’ một bữa.

Sau khi đếm xong kim tệ thu được trong một tuần, Tống Mặc cất kim tệ vào túi, đột nhiên nói với lão John: “Saivans chắc sắp tới rồi.”

Lão John ngậy ra, hỏi: “Lãnh chủ đại nhân, ngài xác định?”

“Ừ.” Tổng Mặc giao hai tay lại, chống cằm, “Quốc vương Obi ở đây, quan lớn quan nhỏ tại hành tỉnh tây bắc tới báo cáo không thiếu một ai, nhưng tổng đốc hành tỉnh tây bắc thì lại không lộ diện, cái này cũng không khỏi quá mức kỳ quái.”

Lão quản gia John gật đầu, “Ngài cảm thấy trong đó có vấn đề?”

“Vấn đề sao, ta cũng không rõ lắm.” Tổng Mặc dùng ngón tay út vạch lên môi, “Nhưng chỉ cần hấn đích thân tới, ta sẽ có thể xác định một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Đó là ngày con rồng bụng bự kia rời khỏi đây.”

Sự thật đúng như Tổng Mặc dự liệu, ngày hôm sau, Saivans đích thân tới Grilan. Nhìn thấy Saivans bước xuống khỏi xe ngựa, Tổng Mặc chớp mắt với lão John. Thế nào, quản gia, nói đúng rồi đi?

Saivans không phí lời, trực tiếp nói với Tổng Mặc, hấn muốn gặp quốc vương.

Saivans vẫn không đích thân tới Grilan, nhưng hấn từ miệng các quan viên trở về đã biết, quốc vương bệ hạ hiện tại cả ngày ở trong hầm rượu dưới đất, trong một ngày, gần như phần lớn thời gian đều dùng để ngủ, rất ít khi tỉnh táo. Saivans nhất định phải lập tức đích thân giao mật lệnh vào tay Hắc Viêm, hấn biết, Tổng Mặc khẳng định sẽ có biện pháp.

Tổng Mặc sờ cằm, híp mắt lại, “Kim tệ tốn nhiều đây!”

Tổng Mặc giơ năm ngón tay ra.

“Năm mươi? Không vấn đề!”

Saivans tự nhiên sẽ không cho rằng năm đồng kim tệ là có thể bãi bình Tống Mặc, nhưng hẳn vẫn là chưa hiểu biết đủ sâu với tính cách chết cũng cần tiền của Tống Mặc.

“Năm trăm.”

“... Trên người ta không mang theo nhiều tiền như thế.”

“Bảo thạch cũng như nhau.”

“Được rồi.”

Tống đốc đại nhân chỉ có thể tháo nhẫn bảo thạch lam trên ngón cái xuống, giao cho Tống Mặc, trong lúc vô tình nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón út tay phải Tống Mặc, lập tức kéo tay y, mắt trợn còn lớn hơn đồng tiền.

Tống Mặc bị hành động đột ngột của Saivans dọa nháy dưng, tuy rằng chức vị thay đổi, nhưng dù sao vẫn là xuất thân đội trưởng kỵ binh, sức mạnh của Saivans không phải lớn bình thường, trong lúc kinh ngạc, càng khiến cổ tay Tống Mặc bị siết phát tê.

“Saivans, người làm gì vậy?!”

“Cái này.” Saivans chỉ nhẫn trên ngón út của Tống Mặc, hỏi: “Người từ đâu mà có?”

“Quốc vương bệ hạ Obi vĩ đại cho ta.” Tống Mặc không tốt lành đáp: “Người có thể buông ta ra trước không?”

“Bệ hạ cho người?” Mắt Saivans càng trợn lớn, Tống Mặc có chút lo lắng, hai con mắt của hắn có trực tiếp phọt ra khỏi hõm mắt rồi rớt xuống đất không vậy.

“Saivans, người rốt cuộc bị sao vậy, cái nhẫn này có vấn đề à?”

“Vấn đề?” Saivans nhìn Tống Mặc, thần sắc phức tạp. Bản thân nhãn không có vấn đề gì, nhưng hoa văn trên nhãn, và cả bảo thạch đỏ khảm trên nhãn, lại đại biểu vương thất Obi!

“Chiếc nhãn này, thật sự là quốc vương bệ hạ cho người sao?”

“Đúng mà.” Tống Mặc hoài nghi nhìn Saivans, lúc đó Hắc Viêm nói đây là kế ước, chắc không phải là trên nó thật sự có gì không đúng chứ, “Saivans, người nói thật cho ta biết, thứ này, rốt cuộc có vấn đề gì? ”

“Xin lỗi, việc này không phải ta có thể nói.” Bất luận quốc vương bệ hạ xuất phát từ mục đích nào giao chiếc nhãn này cho Tống Mặc, Saivans chỉ có thể xác nhận một điều duy nhất là, bắt đầu từ lúc bệ hạ giao chiếc nhãn cho Tống Mặc, thì đã tuyên bố Tống Mặc Grilan, được vương thất Obi bảo vệ. Bất cứ ai dám tổn thương tới y, đều là khiên chiêu với vương thất Obi, nói chính xác hơn, là đang khiêu khích quyền uy của quốc vương Obi Hắc Viêm.

Nhưng nếu quốc vương bệ hạ không nói những điều này cho Tống Mặc, Saivans cho rằng mình tốt nhất cũng đừng nói. Nếu không khéo quá hóa vụng, chỉ sợ quốc vương bệ hạ thật sự sẽ đưa hãn lên đoạn đầu đài.

Tống Mặc thấy miệng Saivans kín như bưng, biết có hỏi về chiếc nhãn cũng không ra nữa, chỉ có thể xác nhận với Saivans, chiếc nhãn này, liệu có lấy mạng nhỏ của y không.

“Tuyệt đối sẽ không.”

Saivans trả lời chém đinh chặt sắt, Tống Mặc tin tưởng, cho dù giao tình không sâu, ít nhất Saivans sẽ không lừa y trong chuyện này. Huống hồ, nhãn gì đó, y có thể đi hỏi thử Rhys, tin rằng ma tộc đó sẽ vui vẻ giải đáp cho y.

Cùng lắm, lại hôn một cái thôi...

Chẳng qua thành ngăm hoàn tất rồi, Tống Mặc đang đối mặt vấn đề ‘trả tiền’. Trước khi chưa nghĩ được cách quyết nợ tốt hơn, mỗi lần thấy Rhys, tim Tống Mặc đều muốn vọt lên cổ họng.

Mang Saivans đi tới lối vào thành ngăm, Tống Mặc lấy một miếng vải đen ra, Saivans chủ động bịt mắt mình lại. Mỗi một quan viên hành tỉnh tây bắc từng đến thành ngăm Grilan, đều nhất định phải làm vậy. Làm thế tuy không thể bảo đảm không chút sơ suất, nhưng vì bảo đảm an toàn của thành ngăm, Tống Mặc đã định xong chủ ý, đợi khi Hắc Viêm và hơn một ngàn hắc giáp kỵ binh của hãn ly khai, sẽ lập tức phong kín lối vào này.

Tống Mặc không dẫn Saivans xuống hầm rượu, mà trực tiếp dẫn hãn vào trong chủ thành, vải đen che mắt được mở ra, Saivans thấy Hắc Viêm đang tỉnh táo ngồi trên ghế dựa cao trong phòng, trước mặt bày một mâm kẹo đủ màu, đang ăn rất hứng thú.

“Bệ hạ.” Saivans lập tức cong lưng hành lễ, đồng thời đưa mật lệnh của thủ đô ra cho Hắc Viêm.

Hắc Viêm cầm văn kiện vẫn còn phong kín hoàn hảo, trực tiếp bóc ra, vừa xem, vừa gọi Tống Mặc đang định ly khai, “Tống Mặc Grilan, loại kẹo này không tồi.”

“Người thích thì tốt, bệ hạ.” Tống Mặc cười híp mắt nói, “Nhưng ta nhất định phải nhắc nhở người, số lượng người ăn là phần của năm ngày.”

“...”

“Hơn nữa, định giá của loại kẹo này ngài đã biết, ngài có thể tưởng tượng một chút, đây là bao nhiêu kim tệ.” Tuy không cách nào ngăn cản con rồng bụng bự này chiếm tiện nghi của y, nhưng không có nghĩa là không thể nghĩ biện pháp khiến hãn cũng không vui vẻ. Hai người hiện tại là quan hệ hợp tác, tiền Tống Mặc kiếm, Hắc Viêm cũng muốn đạt lợi

nhuận trong đó. Tống Mặc đây là đang nói rõ với Hắc Viêm, thứ hắc ăn mất, rất có thể là kim tệ dùng để trải đường.

Dù sao, trình độ yêu thương kim tệ của cự long, hoàn toàn không phân trên dưới với Tống Mặc.

Mình ăn mất kim tệ của mình, không đau thịt à?

Hắc Viêm xoa xoa nhẵn bảo thạch đỏ trên ngón cái, buông văn kiện trong tay xuống, đôi mắt vàng nhìn Tống Mặc, nói: “Tống Mặc Grilan.”

“Có gì phân phó, bệ hạ?”

“Giao dịch một thứ nữa, thế nào?”

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 75

Tinh Thần Hàng Nhái

> “Giao dịch? Giao dịch thế nào?”

“Nước linh hồn.” Hắc Viêm nhìn Tống Mặc, nhàn nhạt nói: “Người giao nước linh hồn cho ta, ta có thể cho người trở thành quốc vương Angris.”

Nghe lời Hắc Viêm, Tống Mặc chờ ra, sau đó trực tiếp nói, “Ta cự tuyệt.”

Quốc vương Angris? Lừa quỷ đi.

Kinh nghiệm giáo huấn của lịch sử nói rõ, ‘chuyện tốt’ như bánh từ trời rơi xuống này, rơi lên đầu ai, người đó không có kết cục tốt. Huống hồ, cho dù Hắc Viêm thật sự khiến y trở thành quốc vương Angris, vị trí của y cũng ngồi không vững.

Có câu tự mình động thủ, cơm no áo ấm. Cho dù muốn tạo phản, cũng phải tự mình dựng cờ.

Lại nói, nước linh hồn ở trong tay Gerrees, y lại giao dịch với Hắc Viêm, thì tính là gì? Đây là vấn đề nguyên tắc.

“Tại sao?” Hắc Viêm đứng lên đi tới trước Tống Mặc, cúi đầu nhìn y, “Lẽ nào trở thành quốc vương Angris, còn không thể đả động người?”

“Đây không phải vấn đề điều kiện, mấu chốt là, ta không muốn làm giao dịch này với người.” Tống Mặc ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Hắc Viêm,

“Hiếu chưa, bệ hạ?”

Trong phòng đột nhiên yên ắng, bầu không khí trầm mặc đến đáng sợ. Saivans đã không dám ngẩng đầu nhìn biểu tình của Hắc Viêm hiện tại. Trong ký ức của Saivans, không ai dám ngỗ ngược với quốc vương Obi như thế, dám làm thế, không phải đã chết rồi, thì chính là còn chưa ra đời.

Bất ngờ là, Hắc Viêm không giống như Saivans tưởng tượng lập tức bung vuốt đập chết Tổng Mặc, mà thái độ ôn hòa nói: “Hai ngày sau ta sẽ rời khỏi Grilan, người có thể suy nghĩ một chút, suy nghĩ xong rồi thì hãy trả lời ta. Nếu không thỏa mãn với vương vị của Angris, có thể tăng thêm Chisa.” Hắc Viêm nâng cằm Tổng Mặc lên, “Cự tuyệt khoản giao dịch này, tuyệt đối không phải là chủ ý tốt, Tổng Mặc Grilan.”

Tổng Mặc trầm mặc nhìn Hắc Viêm, đột nhiên cười, “Bệ hạ, chưa từng có ai cự tuyệt người sao?”

“Cho tới nay, không có.”

“Có lẽ ta sẽ trở thành người đầu tiên.”

“Ta hy vọng người có thể thay đổi chủ ý.” Hắc Viêm nhẹ vuốt ve cổ Tổng Mặc, nghiêng đầu, môi lướt qua tai Tổng Mặc, “Đừng phủ nhận, nếu người thật sự muốn cự tuyệt ta, ngay từ ban đầu, đã không cần thừa nhận nước linh hồn đang ở Grilan, không phải sao?”

Tổng Mặc híp mắt lại, con người màu đen đột nhiên co rút, tiếp theo nâng tay đẩy Hắc Viêm ra, “Bệ hạ, nước linh hồn chân chính, ta khẳng định sẽ không lấy ra để giao dịch với người. Sỡ dĩ ta không phủ nhận nước linh hồn đang ở tại Grilan, là vì việc này không tất yếu, giấu đầu hở đuôi không chút tác dụng. Chẳng qua thì...”

“Chẳng qua?”

“Có lẽ ngài có thể cho ta biết, tại sao ngài muốn giao dịch thứ này với ta? Nói chính xác hơn là, ngài có thể dùng nó để làm gì? Hay là để đổi lấy cái gì?”

Lời của Tống Mặc khiến căn phòng lại lần nữa chìm vào trầm mặc.

Sau nửa ngày, Hắc Viêm thở dài, “Tống Mặc Grilan, người rất thông minh.”

“Quá khen.” Tống Mặc cười híp mắt nói, “Ta không thông minh như thế, chỉ là đầu óc xoay chuyển có hơi nhanh một chút thôi.”

Hắc Viêm suy nghĩ một chút, vẫn nói điều kiện trao đổi của Quang Minh giáo hội cho Tống Mặc, tuy không nói ra số tiền cụ thể, nhưng Tống Mặc có thể đoán được, có thể khiến Hắc Viêm động tâm, sẽ là một món tiền lớn cỡ nào. Nghĩ thôi cũng chảy nước miếng rồi... so ra thì, chút tiền y lột được trên người mấy con dê béo của hành tỉnh tây bắc, quả thật là so với hạt mưa lất phất còn lất phất hơn, còn không bằng cả hạt cát trong sa mạc.

Động động ngón tay, hai mắt Tống Mặc bắt đầu phát sáng, nước linh hồn chân chính là không thể dùng để giao dịch với Hắc Viêm, nhưng người thiên triều có tinh thần vĩ đại được người khen ngợi là gì? Tinh thần hàng nhái!

Từ lương thực tới vật dụng sinh hoạt, từ điện máy tới sản phẩm điện tử, không cái nào không thể làm nhái, hơn nữa thứ làm nhái ra, chưa chắc đã kém hơn nguyên bản.

Lúc này, hồn hàng nhái trong lòng Tống Mặc đã hùng khởi, không phải chỉ là một bình nước sao? Anh sẽ ấy cứng dị thể giới mở mắt một chút, uy lực của hàng nhái!

Chẳng qua trước đó, vẫn phải tiết lộ chút với vị quốc vương bệ hạ này, muốn để hàng nhái đổi thành hàng chính hãng, phải làm một vụ ly miêu

hoán thái tử, trộm long tráo phụng, chính là không thể che giấu Hắc Viêm, nếu không, Tống Mặc cũng không đạt được thứ mình muốn.

Thế là, nụ cười trên mặt Tống đại lãnh chủ lại lần nữa biến thành kiểu gian thương, “Bệ hạ, ta có một chủ ý, ngài có muốn vừa có thể đạt được kim tệ của giáo hội, lại có thể lừa bọn họ một võ không?”

“...”

“Chắc ngài cũng không quen nhìn mấy kẻ thần côn đó rất lâu rồi đi?” Tống Mặc sáp lại gần Hắc Viêm, cười giống như hồ ly, “Cái gọi là thần côn, luôn đồng nghĩa với bụng bít lừa gạt, động một chút là dùng thần dụ gì đó làm ngu dân, còn tổ chức một đám võ trang phản chính phủ mặc áo khoác hoa huỳnh hoang khắp chốn, không lừa một võ, thực sự chịu không được, có đúng không?”

Hắc Viêm vẫn không nói gì, chỉ là ánh mắt nhìn Tống Mặc, trở nên hơi kỳ quái. Tống Mặc không xem là gì, tiếp tục nói: “Ta có thể cho ngài nước linh hồn, nhưng nước này không phải nước đó, ngài hiểu ý ta chứ?”

“Người xác định?”

“Đương nhiên.” Tống Mặc vỗ ngực bảo đảm: “Ta có thể bảo đảm đảm người giáo hội đó, cho dù là đại chủ giáo, cũng không thể phân biệt được. Nhưng,” Đột nhiên lại chuyển lời, “Điều kiện giao dịch của chúng ta, phải đổi lại...”

Điều kiện giao dịch?

Hắc Viêm nghe tới điều kiện Tống Mặc đưa ra, chậm rãi cong khóe môi.

Saivans toàn thân cứng đờ đứng một bên, nhin không được muốn xoa mắt, lại ngoáy lỗ tai, quốc vương bệ hạ vĩ đại, vậy mà lại cùng một lãnh

chủ gian thương nghiêm túc thảo luận dùng thánh vật giả để lừa kim tệ của giáo hội?

Quang Minh thần tại thượng, cái này nhất định là ảo giác!

Điều kiện cuối cùng đàm xong, Tống Mặc có thể đạt được một phần năm tiền giao dịch của Hắc Viêm và Quang Minh giáo hội.

Tống Mặc vốn muốn đòi một nửa, nhưng nghĩ kỹ lại, lại cảm thấy không đáng dựa, vẫn không thể quá tham lam, nếu đòi quá nhiều, đặc tội người không nói, mấu chốt là, Hắc Viêm rất có thể sẽ quỵ luôn!

Chỉ có năm chắc độ này, mới có thể kiếm được tiền trong tay Hắc Viêm, lấp đầy tiểu kim khố của mình.

Nước linh hồn nhái đối với người khác mà nói còn khó hơn lên trời, đối với Tống Mặc thì, lại là một đĩa rau nhỏ. Hàng thật đang ở trong tay Gerrees, lại thêm máy gian lận Rhys kia, lại có kỹ sĩ vàng Airth là thiết bị kiểm nghiệm át chủ bài, quả thật là vạn sự chu toàn, chỉ thiếu đông phong.

Nhưng, nước trong bình có chút đặc biệt, rất khó tìm vật thay thế tương tự. Có điều, đây cũng không phải là vấn đề quá lớn...

Tống Mặc vừa đi, vừa nghĩ mấu chốt trong đó, đợi khi tới trước cửa phòng Gerrees, đã có chủ ý.

Gõ cửa phòng, Gerrees đang lau cung tiễn, trường cung màu xanh, dây cung màu bạc, trong tay tinh linh, giống như một thứ nhạc khí có thể diễn tấu ra quy luật ưu nhã, mà không phải là một công cụ giết người.

“Lãnh chủ đại nhân, có chuyện gì sao?”

Gerrees một thân trường bào màu lục nhạt, ngồi bên giường, tóc vàng quần trước trán, bảo thạch xanh rủ xuống như giọt nước, treo ở giữa trán

tuyết trắng, cùng đôi mắt màu xanh lục tô điểm cho nhau.

Ai có thể ngờ được, cái tên tinh linh nhìn rất ‘sạch sẽ’ khiến người ta tự thẹn thua kém, lại giết người mà mắt cũng không chớp?

Người không thể nhìn tướng mạo, cổ nhân quả thật không lừa người.

Tống Mặc lắc đầu, ném suy nghĩ khó hiểu trong đầu đi, “Gerrees, ta có chuyện, muốn thương lượng với người một chút.”

“Chuyện gì?”

“Nước linh hồn có thể cho ta mượn dùng tí không?”

“Có thể.”

Gerrees buông trường cung xuống, đưa tay phải ra, chỗ lòng bàn tay, cụm sáng màu lục bắt đầu ngưng tụ, sau khi tia sáng tản đi, bình thủy tinh chứa dịch thể màu lam, lặng lẽ nằm ở đó.

Tống Mặc dùng miếng vải bọt lên tay, đánh chết cũng không nguyện ý trực tiếp tiếp xúc với cái bình nước linh hồn này, vừa cẩn thận gói bình lại, vừa hỏi: “Người không hỏi ta làm gì sao?”

“Không tất yếu. Người sẽ trả nó về.” Gerrees nghiêng đầu, vén tóc vàng bên tai, “Khế ước, quên rồi sao?”

Tống Mặc giật khóe miệng, muốn thời khắc nhắc nhở y bị đóng dấu như nhị sư huynh sao?

Nhìn tinh linh lại bắt đầu lau vũ khí, Tống Mặc nghiêng răng, siết chặt bình trong tay, mọe, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, đợi tới ngày ông lật người, nhất định sẽ khắc trên một trăm tám mươi cái dấu, toàn bộ khắc hình tượng chói chang của nhị sư huynh, ấn lên trên người những phi nhân loại này!

Rời khỏi phòng Gerrees, Tống Mặc lập tức đi tìm Rhys, thấy nước linh hồn Tống Mặc cầm tới, Rhys trước tiên là hơi kinh ngạc một chút, tiếp theo lại cười kéo Tống Mặc ôm vào lòng, “Thân ái, đây là của hồi môn của người sao? Tuy hơi mộc mạc chút, nhưng ta không để ý đâu.”

Tống Mặc tát một phát qua, ma tộc không cần face nào đó vẫn lông tóc vô thương, nhưng tay Tống Mặc lại lần nữa thành móng heo nướng đỏ.

“Thân ái, người còn như thế, ta sẽ đau lòng.” Rhys kéo Tống Mặc ngồi vào lòng mình, nắm tay Tống Mặc đưa tới miệng, đầu lưỡi trơn trượt liếm qua lòng bàn tay Tống Mặc.

Tống Mặc bị liếm tới mức toàn thân nổi da gà, vội rút tay về, vừa lau nước miếng trong lòng bàn tay, vừa nói: “Người không biết vừa rồi ta đã cầm cái gì, đã liếm tay ta, bệnh xâm nhập từ miệng không biết à?”

“Thân ái, người đang quan tâm ta sao?” Rhys bày vẻ mỹ nữ ôm tim, “Ôi, ta thật sự rất cảm động.”

Tống Mặc lại lần nữa câm nín, hai tay bóp cổ Rhys, dùng sức lắc lư thật mạnh, “Người có thể nghiêm chỉnh chút không! Nghiêm chỉnh chút sẽ chết sao?! Sẽ chết sao?! Sẽ chết sao?! Hả?!”

Rhys vừa bị Tống Mặc lắc, vừa cười ra tiếng, dứt khoát ôm Tống Mặc, đỡ eo y, cúi đầu hôn xuống, chặn lại tất cả âm thanh trong miệng y.

Nụ hôn kết thúc, Rhys buông Tống Mặc ra, nhìn Tống Mặc đã tức đỏ hai mắt, vội nói: “Được rồi, ta nghiêm túc, thân ái, người muốn ta làm gì?”

Tống Mặc hít sâu một hơi, cuối cùng không chế được xúc động muốn vác súng giết người, chỉ vào nước linh hồn trên bàn, “Có thể mô phỏng không?”

Rhys cầm bình thủy tinh lên tỉ mỉ đánh giá, nói: “Bình không vấn đề, nhưng nước bên trong, không được.”

Tổng Mặc gật đầu, đúng như y nghĩ.

“Vậy thì cứ làm ra bình trước, nước bên trong, ta nghĩ biện pháp.”

“Được.”

Rhys cầm bình trong tay, tay kia vẽ phù văn giữa không, “Ta có thể hỏi một chút không, người muốn mô phỏng thứ này làm gì?”

“Kiếm tiền.” Tổng Mặc không chớp mắt nhìn chăm chăm bình thủy tinh dần hình thành giữa phù văn, “Đáng tiếc chỉ là vụ mua bán một lần.”

Bảo hản thân là ma tộc mô phỏng thánh vật giáo hội, còn dùng để kiếm tiền?

Rhys phát hiện, có lẽ hản vẫn chưa đủ hiểu Tổng Mặc Grilan.

Bình thủy tinh vào tay, Tổng Mặc lập tức đi tìm lão John, đi xuống hầm rượu lấy rượu nho ra. Đây là thành phẩm còn sót lại, cái khác, đều đã vào bụng Hắc Viêm. Nếu không phải Saivans hôm nay qua, chỉ sợ ngay cả chút này cũng không còn.

Tổng Mặc bưng ly chứa rượu nho lên, lắc lắc hai cái, lại lắc bình chứa nước linh hồn, quả nhiên, trừ màu sắc ra, quả thật giống y như dát.

Rhys nhìn cảnh này, cũng kinh ngạc.

“Giống chứ?” Tổng Mặc cười đưa rượu nho cho Rhys nhìn, “Chỉ là đổi màu, có thể làm được chứ?”

Đôi mắt màu biển xanh của Rhys, lúc này phân không rõ là cảm xúc gì, nụ cười trên mặt thì lại dần biến mất, ngón tay vuốt qua mặt Tổng Mặc,

“Tổng Mặc Grilan, người rớt cuộc...”

“Ta làm sao?” Tổng Mặc kỳ quái hỏi ngược một câu, “Làm không được sao? Ta đi tìm Gerrees.”

“Có thể.”

Rhys kéo cổ tay Tổng Mặc, cúi đầu, hôn đầu ngón tay y, nhìn nhẩn trên ngón út tay phải, ánh mắt lấp láy, tiếp theo rũ mắt xuống, lông mi dày để lại bóng râm hình quạt dưới mắt.

Một hàng phù văn đen chảy vào trong ly chứa rượu nho, dịch thể màu máu đỏ bắt đầu trở nên dần trong suốt, một viên bảo thạch lam to bằng móng tay bị nghiền nát bỏ vào trong ly rượu. Một lát sau, dịch thể trong ly đã có cùng màu với nước linh hồn.

Tổng Mặc giơ ly lên lắc lắc vài cái, lại so sánh với dịch thể trong bình thủy tinh, không có chút khác biệt nào.

Đổ dịch thể trong ly vào trong bình thủy tinh mô phỏng, hai bình đặt sát bên nhau, căn bản không cách nào phân biệt ra, cái nào là hàng nhái.

Tổng Mặc rất vừa lòng. Công việc tiếp theo, chính là đi tìm Airth kiểm định một chút. Thân là kỵ sĩ vàng của giáo hội, tay sai át chủ bài, chắc cũng từng thấy qua nước linh hồn chân chính, nếu hắn không thể phân biệt, vậy thì, khả năng thành công qua ải, trên cơ bản đã đạt tới trên chín mươi phần trăm.

Quả nhiên, khi Airth thấy hai bình thủy tinh đặt trước mặt, căn bản không thể phân biệt được đâu là thật.

“Thật sự không phân biệt được?”

Airth lắc đầu, “Sứ mạng của kỵ sĩ vàng, trừ tiêu diệt kẻ địch của giáo hội, chính là bảo vệ thánh vật. Đại chủ giáo sở dĩ phái ta tới Grilan, chính là vì ta từng thấy, hơn nữa quen thuộc với nước linh hồn. Chỉ cần bình không bị mở ra, căn bản sẽ không có người phát hiện, cái nào là giả.”

“À.” Tổng Mặc gật đầu, sau đó cầm hai bình lên, cười thấy mắt không thấy rằng, “Hê hê hê hê...”

Nghe tiếng cười này, Airth bắt đầu thấy lạnh sống lưng.

Hai ngày sau, Tổng Mặc đưa nước linh hồn nhái tới tay Hắc Viêm, vì bảo đảm không chút sơ sót, nắp bình được dán dính chặt vào miệng bình, muốn mở ra, trừ khi bóp nát bình, nếu không căn bản không thể.

“Nước linh hồn?”

“Giả.” Tổng Mặc lại lấy một bình ra, đặt bên cạnh, “Đây mới là thật.”

Hắc Viêm nhìn hai bình trước mặt, nếu Tổng Mặc không nói rõ trước, hoàn toàn không phân biệt được, cái nào là thật, cái nào là giả.

“Ngài yên tâm, đã cho chuyên gia kiểm định qua rồi, tuyệt đối không phân biệt được.”

“Người không lo lắng ta sẽ cướp đi đồ thật sao?”

“Không lo.” Tổng Mặc cười lắc đầu, “Đây là Grilan, cho dù ngài không lo lắng bị nổ bùng, hơn một ngàn hắc giáp kỵ binh của ngài, cũng không thể đao thương bất nhập đi?”

“... Ngay từ đầu người đã nghĩ kỹ rồi?”

“Đúng. Nếu không, ngài cảm thấy ta thật sự sẽ hảo tâm như thế, mang tiểu đệ của kẻ trước đó đã giở trò lưu manh tại nhà mình đường đường nhập thất?” Tổng Mặc cười cất nước linh hồn thật về, “Còn nữa, trước khi ngài

đi, nhớ trả hết phí ở trọ, phí thức ăn cùng một vài phí dụng khác trong thời gian này, ngài là bạn hợp tác, có thể miễn riêng, thủ hạ của ngài, thì phải trả.”

Hắc Viêm nhìn Tống Mặc một lát, đột nhiên cười không chút dự báo, lần đầu tiên hắc cười như thế, gương mặt tuấn mỹ, nụ cười trong sáng, cười như một đứa trẻ lớn xác.

“Bệ hạ...”

“Hử?”

“Ngài cười lên, thật trẻ tuổi.”

“...” Hắc còn chưa tới ba mươi tuổi!.

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 76

Phong Ba

> Hắc Viêm cuối cùng cũng sắp đi.

Ba ngọn núi bự đè trên đỉnh đầu cuối cùng cũng biến đi một ngọn, Tổng Mặc cao hứng xem chút lấy lựa quần eo, biểu diễn một bản ương ca kinh điển của Đông Bắc tại dị thể giới này, vừa uốn éo vừa hát: “Ngày giải phóng khu, ngày trong xanh, nhân dân giải phóng khu thật vui thích... ai ya hè hè ha ha ha!”

So với Tổng Mặc hưng phấn múa máy tay chân, thú một sừng Osafei có chút buồn bực, ngoắc ngoắc cổ, đánh giá trọng lượng đang đè lên lưng nó một chút, phì phì liền vài cái, nếu phiên dịch thành từ ngữ thông dụng của Quang Minh đại lục, thì chính là: Chủ nhân vĩ đại, ngài có phải nên khống chế lượng ẩm thực một chút không? Tiếp tục như thế, cho dù là thú một sừng, cũng có ngày hold không nổi đâu...

Hơn một ngàn hắc giáp kỵ binh có một nửa đã biến thành bộ binh, chiến mã của họ nếu không phải là bất hạnh gặp nạn trong trận chiến trước đó, thì là bị Tổng Mặc dùng danh nghĩa thế chấp phí ăn uống và phí ở trọ tịch thu rồi. Tổng Mặc coi như đã thủ hạ lưu tình, nếu không, tất cả đại binh đều phải dựa vào hai chân đi trở về hành tỉnh tây bắc, sau đó cho Saivans tổng đốc cung cấp công cụ thay đi bộ, rồi mới về thủ đô Obi.

Chiến mã của hắc giáp kỵ binh, đều là huyết thống tốt đẹp, là ngựa khỏe chọn một trong trăm, thậm chí ngàn dặm chọn một, chiến mã của hành tỉnh tây bắc dù có ưu tú, cũng không thể sánh bằng.

Từ Rolls Royce xuống dốc còn Charade, không nghĩ cũng biết lớn cỡ nào.

Tổng Mặc chép miệng, so với những đại binh hành tinh tây bắc lúc trước cũng tới Grilan giở trò lưu manh, hắc giáp kỵ binh, đã coi như được đãi ngộ tiêu chuẩn cấp năm sao rồi.

Ít nhất Charade còn có bốn bánh xe, đại binh hành tinh tây bắc trước kia, đều phải đi giao thông công cộng số 11, xem chút phải chạy lỏa về nhà.

Không phải tính giác ngộ của Tổng Mặc nâng cao, mà là đối thủ đã khác.

Nếu Tổng Mặc dám dùng cách đối đãi với Saivans và kỵ binh của hắn, áp dụng lên Hắc Viêm và hắc giáp kỵ binh... tuy rằng có thể đóng cửa thả Rhys, nhưng kết quả thả Rhys, tính ra còn nghiêm trọng hơn không thả.

Thành ngằm vừa hoàn công, vụ xuân vừa bắt đầu, Tổng Mặc không muốn lại đi tìm phiền phức ỉn.

Saivans đích thân dẫn binh chờ đợi ở biên cảnh Grilan, tường đá xây cao và rộng hơn trước kia, chặn trước mặt các đại binh. Dây leo bò lên tường, cây mía màu tím xếp hàng bên tường, thỉnh thoảng đong đưa lá với các đại binh, khoe khoang thân hình, cứ như đang nói với các đại binh: “Qua đây đi, có ngon người qua đi.”

Các đại binh hành tinh tây bắc đã học ngoan, đánh chết cũng không lại gần những thực vật này trong vòng ba mét, ngẩng đầu ưỡn ngực trừng mắt, tui tui không có thấy cái gì hết, khiêu khích vô dụng!

Cuối cùng, cửa lớn trên tường đá mở ra, Hắc Viêm cười trên Osafei dẫn đầu ra ngoài, dây nho và mía vốn dĩ ngông cuồng tự đại, huênh hoang hết cỡ, lập tức lùi ra chín mươi dặm, có mấy cây mía ở gần nhất, thậm chí đã

phát huy vượt trình độ, nhổ luôn cả gốc của mình lên, chuồn đi xa mười mấy mét, quả thật là thấy Hắc Viêm liền né xa.

Mía biết chạy sao?

Cầm và mắt của các đại binh đều rớt đầy đất. Không cần quan quân hạ lệnh, đã nhất tề lùi ra ba bước lớn, vật này nguy hiểm, cách xa là hơn.

Tống Mặc đích thân đưa Hắc Viêm ra ngoài biên cảnh, nghi hoặc nhìn mấy cái lỗ mía để lại, lại nhìn mấy cây mía đã chen nhau làm bạn bên cạnh, gốc rễ còn lộ cả ra ngoài, nhướng mày, tiến hóa rồi? Hay là gặp phải nguy hiểm thì đột nhiên bạo phát? Bất luận là loại nào, nếu những cái tên biết quát người này thật sự chạy khắp nơi, thì quả thật là vui lắm nha.

Vạn nhất bữa nào hưng trí lên, bất thành linh chạy ra sau lưng mình gì đó... nhất định phải hỏi Gerrees, cái này rốt cuộc là sao.

Cho dù là thuộc tính hắc ám, cũng phải có chừng mực. Mía tổ đội quát người, quá nghịch thiên.

Thấy Hắc Viêm, Saivans lập tức nhanh chóng xuống ngựa, một tay đặt ngang trước ngực, cong lưng, “Cung nghênh bệ hạ!”

Tất cả đại binh hành tĩnh tây bắc sau lưng Saivans đồng thời giơ trường thương lên, hô to: “Cung nghênh bệ hạ!”

Hắc giáp kỵ binh theo sau Hắc Viêm dùng trường thương trong tay cùng lúc nện xuống đất, tạo ra tiếng vang trầm đồng loạt. Những đại binh hắc giáp này, cho dù chỉ đứng ở đó, cũng không hề giảm bớt sự cường hãn vô cùng.

Tống Mặc quay đầu nhìn lực lượng vũ trang của mình, áo giáp da trên người là vì chuyện hôm nay mới đặc biệt bận vào, cung nỏ súng trường trong tay, vẻ nghiêm túc trên mặt, cũng không thể che giấu sự thật họ thân

là quân tạp nham. Cho dù quân tạp nham có tiêu diệt quân chính quy, tranh đủ thể diện, nội diện, vẫn thua kém rất xa.

Người đều là động vật thị giác, em gái mềm mại sẽ hai mắt phát sáng khi thấy anh lính thẳng tắp một thân quân phục, đối với anh lính đã cởi quân phục, bày cơ bụng tám múi... cũng hai mắt phát sáng.

Đều là tặc, nhưng anh tuấn tiêu sái thì gọi là hiệp đạo, mặt mũi dữ tợn thì gọi là thổ phỉ. Hiệp đạo sau khi làm việc cho tiền người khác được gọi là ngoài mạnh trong mềm cướp giàu tế nghèo, thổ phỉ sau khi xong chuyện chia tiền cho người khác được gọi là không mang ý tốt thu mua nhân tâm.

Tổng Mặc hạ quyết tâm, trở về nhất định phải đổi trang bị!

Nếu không vạn nhất bữa nào đó mình kéo đội ngũ này ra, chống nạnh ngựa cổ gào lên: “Đội ngũ của ông đã giải quyết kỵ binh hành tỉnh tây bắc, đánh dẹp đội kỵ sĩ giáo hội, bắt sống hơn một ngàn hắc giáp kỵ binh!”

Trong số người nghe được, mười người sẽ có mười một người, xuyt một tiếng, nhận định tên này đang thối phồng.

“Tổng Mặc Grilan.”

Hắc Viêm thúc ngựa tới trước mặt Tổng Mặc, dùng roi nâng cằm Tổng Mặc lên, roi ngựa thô ráp, cọ vào da Tổng Mặc, khiến y cảm thấy vô cùng khó chịu. Có lẽ cũng phát giác được điểm này, Hắc Viêm lấy roi ngựa ra, xuống khỏi lưng Osafei, dùng tay nâng cằm Tổng Mặc, ngón tay mang giáp trụ, tạo nên thương tổn độ hai với cằm Tổng Mặc.

Tổng Mặc có thể khẳng định, cằm xưng rồi...

Quả nhiên con rồng bụng bự này đang tỏ rõ không vui vì y yêu cầu kim tệ và giữ chiến mã sao? Trước khi đi phải lấy chút máu của y. Nhưng tại

sao mục tiêu hạ thủ là cầm của y? Không biết mặt là một trong những ưu điểm ít ỏi trên người y sao?

Hắc Viêm nhíu mày, cời giáp trụ trên ngón tay ra, “Ta không muốn tổn thương người.”

Tống Mặc nhìn Hắc Viêm một cách quái dị, lại ngẩng đầu nhìn trời, kỳ quái nha, lẽ nào hôm nay mặt trời mọc từ phía tây sao? Hay là, thứ đang ở trên trời, thật ra là mặt trăng, đã đổi ca với mặt trời?

Bất luận Hắc Viêm cố ý hay vô ý, Tống Mặc đều không định tính toán với hắn, hiện tại suy nghĩ duy nhất của y, chính là sớm tiến con rồng bụng bự này đi, sớm đi sớm tốt, đã tới biên cảnh rồi, chỉ cách cửa một bước, nhất thiết đừng xảy ra sai sót gì.

“Bệ hạ, không sao.” Tống Mặc hơi không thoải mái cười cười, đẩy tay Hắc Viêm ra, “Ngài nên xuất phát rồi.”

Hắc Viêm buông cầm Tống Mặc, nhưng lại thuận thế cầm tay phải y lên, cong lưng, một nụ hôn nhẹ rơi lên ngón tay út đeo nhẫn của Tống Mặc, “Tống Mặc Grilan.”

“Ừ?”

“Hãy làm...”

Hắc Viêm còn chưa nói xong, một cơn gió mạnh đột nhiên tách hắn và Tống Mặc ra. Sau khi gió tan, Tống Mặc đã bị Rhys Myers ôm vào lòng, đứng cách hắn năm mét.

Gương mặt diễm lệ của Rhys lạnh như băng sương, đôi mắt màu biển xanh tràn đầy sát khí, Hắc Viêm lại đeo giáp trụ lên, cử động ngón tay, ngẩng đầu, đôi mắt màu vàng, cũng tỏa đầy sát khí.

“Ma tộc, người đang tìm chết.”

“Đây là lời ta muốn nói, rồng mập!”

Rồng mập?!

Trán Hắc Viêm nổi lên một hàng gân xanh, nắm tay siết nghe răng rắc, “Mặt nữ nhân!”

Mặt nữ nhân?!

Con mắt màu biển xanh của Rhys bắt đầu tóe tia đỏ. Tuy hẳn có thể biến thành em gái, nhưng về bản chất, vẫn là phái mạnh không hơn không kém!

Diệt người!

Đây là tiếng lòng của một ma một rồng cùng lúc vang lên.

Rhys nâng tay phải vạch một hàng phù văn đen, một tiếng gào của cự long lập tức vang vọng chân trời. Tất cả mọi người đều theo phản xạ điều kiện nhìn xuống đất, lúc trước, cốt long từ đất chui lên thật sự đã tạo cho họ ấn tượng quá sâu. Nhưng lần này, cốt long không chui từ dưới đất lên, mà là trong rừng Phỉ Thúy cách biên cảnh không xa, trực tiếp bay ra. Đôi cánh bằng xương to lớn điều khiển cuồng phong, vượt rồng bị chém đứt đã hồi phục, bay vòng vòng trên đầu mọi người, thỉnh thoảng gào lên một tiếng, nhưng lại không phì long khí đủ để dung hóa mặt đất ra nữa.

Tống Mặc ngửa đầu nhìn cốt long trên trời, khó trách thời gian này không thấy nó đâu, thì ra đã chạy vào trong rừng Phỉ Thúy an gia, xưng vương xưng bá rồi. Nếu có nó ở đây, tin rằng các quan viên hành tỉnh tây bắc, tuyệt đối sẽ không chạy tới Grilan cần cù như thế.

Nhưng, móng vuốt của nó đang quắt cái gì kia, rắn Mongu?

Tống Mặc xoa xoa mắt, đã là một bộ xương rồi, còn cần ăn nữa sao?

“Rhys.”

“Cái gì?”

“Cốt long cũng biết đói sao?”

“Săn mồi chỉ là bản năng của nó thôi.”

“À.” Tống Mặc vỗ ngực, “Vậy ta yên tâm rồi.”

“Yên tâm?” Rhys kỳ quái nhìn Tống Mặc, “Yên tâm cái gì?”

“Trong lãnh địa có nhiều bộ xương chu nho như thế, cả ngày cầu bắn pháo thì thôi đi, nếu mà há miệng đòi ăn, ta sớm muộn cũng phá sản. Không bằng nhân sớm chôn lại cho rồi.”

“...”

Khi Tống Mặc và Rhys nói chuyện, cốt long không được chỉ thị bước tiếp theo, đã đáp xuống đất, bắt đầu giải quyết bữa trưa của nó. Từng khúc thịt rắn Mongu to bự từ miệng nó trượt qua cổ, lọt vào khoang ngực trống rỗng, trực tiếp rớt xuống đất, có mấy khúc còn co giật vào cái theo phản xạ thần kinh. Một bộ xương ăn đồ ăn, còn ăn vui vẻ như thế... cảnh tượng này, nhìn thế nào, cũng khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Sự xuất hiện của cốt long, không những không thể lập tức làm nóng chiến trường, ngược lại khiến xung quanh chìm vào một sự trầm mặc đáng sợ với gió lạnh bốn bề.

Cho dù là đấu sĩ nhiệt huyết hăng hái nhất, nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ này, trị số chiến đấu cũng sẽ liên tục giảm xuống.

Mẹ nó khủng bố rùng rợn quá trời!

“Rhys.” Tống Mặc kéo cổ áo mỹ nhân tóc nâu, “Ta không hy vọng người và Hắc Viêm đánh nhau ở đây.”

“...” Rhys không nói gì, trong mắt vụt qua cảm xúc không vui.

Tống Mặc trực tiếp vỗ hắt một cái, “Nghĩ cái gì đó, ta chỉ muốn nhanh tiến hắt đi, hắt đi rồi, kim tệ mới có thể đến tay! Kế hoạch tiếp theo của ta...”

“Kế hoạch?”

Ý thức được mình nói lỡ miệng, Tống Mặc hơi bức bối, hiện tại phòng bị của y dành cho Rhys hình như càng lúc càng thấp, đây không phải là hiện tượng tốt gì. Nhưng, kế hoạch này cũng không nhất định phải giữ bí mật với Rhys, chỉ là giải thích có hơi phiền phức.

“Lát nữa sẽ nói với người.” Tống Mặc nói tiếp: “Tóm lại, người không thể đánh nhau với hắt ở đây, như vậy chừng nào mới xong, hiểu ý ta chứ?”

“Ta có ích lợi gì?”

“... Ích lợi?” Tống Mặc híp mắt, “Cả đời đều không được phép lên giường của ta, thế nào? Hoặc là lại nã một phát pháo không sai lệch lần nữa? Không ở trong lãnh địa, độ chính xác sẽ tốt hơn chút...”

“Thân ái, ta sai rồi.”

“Ừ, biết sai thì phải sửa, ngoan.”

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 77

Lãnh Chủ Đại Nhân, Vạn Tuế!

> Rhys và Hắc Viêm cuối cùng không động thủ đánh nhau. Có lẽ hai người đều có suy nghĩ riêng, cũng có lẽ là do lời khuyên của Tổng Mặc có hiệu quả, tóm lại, nhìn đội ngũ đi xa, Tổng Mặc rốt cuộc cũng thở ra một hơi.

“Cuối cùng cũng đi rồi.”

Vừa nói xong, đội ngũ phía trước đột nhiên dừng lại, Osafei đi đầu đội ngũ nâng hai vó trước lên, hí một tiếng riêng biệt thật vang, giọng nói của Hắc Viêm theo gió truyền tới, khiến Tổng Mặc sửng sốt tại chỗ.

“Tổng Mặc Grilan, khi lần sau gặp mặt, người sẽ trở thành một đóa hoa tươi nở rộ đẹp nhất trong vương đình của ta!”

Hoa tươi?

Ý gì đây?

Tổng Mặc vẫn chưa hiểu ra, còn sắc mặt Rhys thì đã đen thui. Hắc Viêm rõ ràng là cố ý, từ sau hôm nay, lời này của Hắc Viêm, sẽ lập tức được lan truyền rộng rãi, tới khắp đại lục Quang Minh.

Tổng Mặc chép miệng, nhìn Hắc Viêm đi xa, lại liếc Rhys sắc mặt khó coi, sờ cằm, cái này, lẽ nào là, “Cầu hôn?”

Rhys cúi đầu nhìn Tổng Mặc, mắt phóng hung quang, “Người hỏi ta?”

“Đương nhiên. Đều là phi nhân loại, các người nhất định càng có chung tiếng nói.”

“... Ta thích người, người biết không?”

“Biết chứ.” Tống Mặc nhìn Rhys kỳ quái, “Sao người đột nhiên lại nói cái này?”

Rhys bất đắc dĩ thở dài, ôm Tống Mặc vào lòng, trán kề trán, “Tống Mặc Grilan, ta muốn moi tim ra cho người xem thử, ta rốt cuộc thích người cỡ nào.”

“Moi tim?” Tống Mặc cười híp mắt cọ cọ trán Rhys, “Tuy rằng ngay cả pháo cũng không nổ chết được người, moi tim ra có lẽ cũng không chết được, nhưng ta không thích cảnh tượng máu chảy đầm đìa, thôi miễn đi.”

Khóe môi Rhys giật giật, thật muốn bóp chết y, nhưng thật sự là hạ thủ không được!

Tống Mặc thấy Rhys cắn môi không nói, đột nhiên thò tay nâng mặt Rhys, hôn chóc hai cái vào hai bên má Rhys, sau đó liếm liếm môi, lại hôn một cái vào môi Rhys, môi và môi chỉ đơn giản chạm nhau, nhưng lại như mang theo một khí tức ngọt ngào.

Hôn xong rồi, Tống Mặc gãi đầu, “Đây là phần thưởng.” Ông quả nhiên không có giới hạn, hôn nam nhân hôn nhanh chóng như thế, còn cảm thấy mùi vị không tồi...

Rhys che môi vừa bị hôn, trợn to mắt, rặng đỏ từ chóp tai bắt đầu lan tràn từng chút. Tống Mặc nhìn mà cũng phải thấy lạ, chỉ là hôn vài cái mà thôi, tới mức này sao? Tên này bình thường trên đời là giả thôi sao?

“Rhys, người sao vậy?” Tống Mặc vỗ gương mặt đã hơi nóng của Rhys, “Lẽ nào...” xấu hổ sao?

Đại thần xuyên việt, quả thật là quá thần kỳ mà!

Mặt Rhys càng lúc càng đỏ, cuối cùng dứt khoát vạch một đạo phù văn đen, cuồng phong nổi lên, thoáng chốc biến mất tăm. Tống Mặc đứng tại chỗ, thối một lọn tóc đen vướng trên trán, đột nhiên quay đầu lại nói với lão quản gia John đã tiến vào trạng thái hóa đá từ hồi nãy: “Quản gia, chuyện này, ông thấy thế nào?”

“...”

“Bị sờ tiểu đệ đệ sẽ xấu hổ, nhưng chỉ là hôn vài cái, cần đỏ mặt sao?”

“...”

“Quản gia, sao không nói gì?”

“...”

Quản gia đang hóa đá, lúc này trong đầu chỉ còn vang vọng một câu nói, bị sờ tiểu đệ đệ, bị sờ tiểu đệ đệ, tiểu đệ đệ... hạ thủ là ai, bị sờ là ai?! Chủ động hay là bị động? Điều này rất quan trọng!

Rhys vừa rồi biến mất theo gió lại đột nhiên như một cơn gió chạy về, ôm ngang Tống Mặc lên, mặt không đỏ tim không đập, so với kẻ mới chạy đi vừa rồi, quả thật cứ như hai người, “Thân ái, vừa rồi là ta không đúng, hiếm khi người chủ động như thế, sao ta có thể không đáp lại.”

“Đáp lại?”

“Đúng.” Rhys hôn trán Tống Mặc một cái, “Trước kia người cũng đáp ứng rồi, sau khi thành ngăm xây xong, thì sẽ cho ta lên giường của người, chọn ngày không bằng đụng ngày, dứt khoát hôm nay luôn đi.”

Nói xong, ôm Tống Mặc bước nhanh đi.

Quản gia đang hóa đá tiếp tục hóa đá, chỉ là lời vang vọng trong đầu, từ tiểu đệ đệ, đổi thành lên__ giường.

Tạm thời không bàn chủng loại, lãnh chủ đại nhân tương lai là một giống đực... lão quản gia John lại lần nữa xác định, ông hoàn toàn không còn mặt mũi nào đi gặp lão lãnh chủ và những vị tổ tiên của nhà Grilan...

Lão quản gia đang dự định moi khăn tay ra lau nước mắt, sau lưng đột nhiên truyền tới một tiếng kêu thảm thiết, quay đầu lại nhìn, các hán tử Grilan cũng hóa đá, đã bị một đám mía bao vây. Mía cao hơn hai mét, xếp hàng chỉnh tề, đem từng hán tử quất bay lên trời, chạy trốn vô dụng, phản kháng vô dụng, mọi người đều được thể nghiệm một phen khoái cảm phiêu dang thiên thu!

Giờ đợi mọi người đều bị quất bay rồi mới đi thu thập tàn cục, hay là lập tức triệu tập nhân thủ đi cứu người?

Quản gia đang do dự bất định, phía trước lại truyền tới một hồi súng, Tổng Mặc đang cầm súng lục đã được anh em người lùn cải tạo, đuổi theo sau lưng Rhys, nã từng phát cho Rhys chạy nhảy loì choì.

Địa tinh và chu nho bị tiếng súng thu hút tới, bắt đầu vây xem lãnh chủ phát điên, còn thỉnh thoảng giơ cao hai tay, hô hào trợ uy cho lãnh chủ. Các bộ xương chu nho không vây coi Tổng Mặc, ngược lại vây lão John, cấp thiết biểu đạt tâm tình kích động của chúng, “Đại nhân, giúp chủ nhân, bắn một phát!”

Phiên dịch lại chính là: Quản gia đại nhân, vì giúp đỡ chủ nhân tiêu diệt tên kia, để chúng tôi bắn một phát!

Lão quản gia John đứng tại chỗ, tay cầm trường kiếm, tràn đầy xung động muốn dùng kiếm đâm chết chính mình.

Giờ này phút này, ông nhớ tới một câu danh ngôn của lãnh chủ đại nhân: Cuộc sống này thật không dễ qua...

Cuối cùng, Tống Mặc đuổi mệt rồi, bị Rhys nhắm đúng cơ hội ôm lên, bịt miệng. Tuy không đạt được ý nguyện leo lên giường, nhưng tâm tình của Rhys Myers, vẫn vui vẻ lâng lâng tận trời.

“Thân ái, người quả nhiên thích ta mà.”

Tống Mặc nhìn Rhys, lại nhìn súng trong tay, nửa ngày không nói.

Thời gian tiếp đó, Grilan hồi phục bình tĩnh. Mía vẫn thỉnh thoảng tổ đội quất người, phát động đột kích, các lãnh dân tích lũy được kinh nghiệm thực chiến phong phú trong lúc đấu trí đấu dũng với mía, công việc trùng kiến mặt đất của Grilan bắt đầu có bước tiến lớn.

Kế hoạch gốc của Tống Mặc lại lần nữa bị nhiệt tình công tác của mọi người làm loạn, nếu đã muốn xây nhà, tại sao không xây cho tốt một chút?

Thế là, không chỉ một dãy nhà trong kế hoạch của Tống Mặc bị sửa thành biệt thự kiểu hai tầng, mà ngay cả phế tích của phủ lãnh chủ cũng bị địa tinh sửa sang lại, dự định trùng kiến thành một tòa nhà mang tính tiêu chí đủ để đại biểu Grilan tại đó.

Các chu nho không hổ là chủng loài thông minh nhất đại lục, mấy bức vẽ bên ngoài thành lũy Tống Mặc từng vẽ, bị những chu nho này phát hiện, lập tức liền đem đi cất như bảo vật quý hiếm, hiện tại địa tinh tuyên bố muốn xây dựng lại phủ lãnh chủ trên mặt đất Grilan, bọn họ lập tức lấy hình vẽ ra, cùng mấy lão địa tinh tiến hành một hệ liệt cải tạo với thành lũy trên giấy. Đợi khi hình vẽ thành phẩm được đưa cho Tống Mặc xem, Tống Mặc đã không biết nên nói gì nữa.

Y nên may mắn vì mình chỉ vẽ kiến trúc kiểu Âu, chứ không vẽ đền Athens và Tử Cấm Thành ra sao? Nhưng, có thể kim tự tháp sẽ càng phù

hợp thâm mỹ của địa tinh hơn...

“Cái này.” Tống Mặc xoa tay, nhìn địa tinh và chu nho tràn đầy trông mong, “Ta có thể hiểu nhiệt tình làm việc của các người, cũng rất tán thưởng tinh thần cống hiến của các người cho lãnh địa, nhưng, các người có tính qua chưa, cái này phải tốn bao nhiêu tiền?”

“Chúng tôi tính qua rồi, đại khái năm mươi ngàn đồng kim tệ là có thể xong.”

Năm mươi ngàn?!

Tống Mặc xem chút ột con một cước, đá bay toàn bộ địa tinh và chu nho trước mặt. Xây nhà mà thôi, phải tốn năm mươi ngàn kim tệ, y kiếm chút tiền dễ lắm à?

Tống Mặc cong lưng, hai tay chia ra ấn lên vai địa tinh và chu nho, nghiêm túc nói: “Mills, Ayton, mùa đông vừa qua, nhà lãnh chủ cũng không có lương thực thừa...”

Địa tinh và chu nho nhìn nhau một cái, thực sự không nguyện ý từ bỏ kế hoạch xây dựng này, nhưng lãnh chủ đại nhân nếu đã mở miệng rồi...

Cả Tống Mặc và địa tinh chu nho đều không ngờ rằng, kế hoạch xây dựng phủ lãnh chủ, cuối cùng vẫn được vỗ bàn thông qua, chỉ là người vỗ bàn không phải Tống Mặc, mà là lão John.

“Lãnh chủ đại nhân, đây là mặt mũi.” Lão quản gia không cho phép nghi ngờ nói với Tống Mặc: “Huống hồ, tài chính của phủ lãnh chủ, hiện tại do tôi chi.”

Tống Mặc dự định giẫy dụa lần cuối, “Ta muốn thu hồi chìa khóa tiểu kim khố trong tay ông!”

“Không thể.” Lão John nghiêm túc lắc đầu: “Đây là mệnh lệnh của lão lãnh chủ. Nếu muốn thu hồi chìa khóa, xin ngài để lão lãnh chủ ra nói với tôi.”

Tống Mặc: “...” Cha của y trên thế giới này đã an hưởng cực lạc rất nhiều năm, lẽ nào, vì muốn để ông và lão John bàn chuyện, mà mình cũng phải đi chết?

Tống Mặc lúc này chỉ có một cảm giác: Quán gia, ông thật độc!

Lão John chỉnh cổ áo: Lãnh chủ đại nhân, ngài mới biết à?

Bất luận Tống Mặc giãy dụa thế nào, phản đối thế nào, thái độ của lão John từ đầu tới cuối vẫn cương quyết, việc trùng kiến phủ lãnh chủ, vẫn bắt đầu.

Tống Mặc nhìn Galland vận chuyển khoáng thạch và nguyên liệu tới, cầm túi kim tệ to đi, cảm thấy thế nào cũng ngứa mắt. Vì tránh ình làm ra hành vi không phúc hậu giữa đường cướp kim tệ về, dứt khoát mắt không thấy tâm không phiền, mang đám người Johnson bắt đầu kế hoạch trồng khoai tây của y.

Trên thực tế, Rode đã đợi tới mất kiên nhẫn rồi. Nếu Tống Mặc còn không có hành động, hẳn sẽ bắt đầu hoài nghi những gì Tống Mặc nói trước kia đều là lừa mình. Tuy dựa vào giao tình hiện tại với Tống Mặc, Rode sẽ không trở mặt, nhưng trong lòng vẫn có khúc mắc.

Nhìn một thửa ruộng đã chinh đồn, cùng khoai tây mọc mầm chất đống bên ruộng, hoài nghi trước đó của Rode đều biến mất. Nhưng lại có một nỗi lo khác. Không khỏi hỏi một câu: “Người thật sự nắm chắc?”

“Tin ta đi.” Tống Mặc vừa chỉ huy các lãnh dân cắt lát khoai tây mọc mầm đem đi trồng, vừa nói: “Tại Grilan, tất cả đều có khả năng!”

“Được rồi.”

Gerrees đứng bên cạnh quan sát, hẳn vẫn không hiểu, Tống Mặc rốt cuộc từ đâu biết được phương pháp trồng khoai tây.

Tống Mặc cởi áo khoác ngoài, đi vào trong ruộng, dự định thể nghiệm lạc thú trồng ruộng. Các lãnh dân xung quanh nhìn Tống Mặc hưng trí bừng bừng, có lòng khuyên can, nhưng rốt cuộc không mở miệng.

Bỏ đi, lãnh chủ đại nhân muốn làm thì làm đi.

Không qua mấy phút, Tống Mặc đã bắt đầu eo mỗi lưng đau, dựng thẳng người đấm đấm eo, công việc này quả thật không phải người bình thường có thể làm được. Người quanh năm ngồi phòng làm việc chỉ cần thể nghiệm một lần, sẽ biết có bao nhiêu khổ cực.

Nông dân bá bá, tuyệt đối hùng tráng uy vũ!

Các lãnh dân nhìn bộ dáng nhe nanh múa vuốt của Tống Mặc, đều cười đầy thiện ý.

Đối với họ mà nói, lãnh chủ đại nhân vốn dĩ chính là một kỳ tích. Bọn họ đời đời sống tại Grilan, tổ tiên đều đói bụng, sống trong căn nhà thấp bé hư hại, mặc quần áo vá chằng vá đụp. Sức lao động họ bỏ ra không thua bất cứ ai, thậm chí còn nhiều hơn, họ đối với lương thực mình trồng còn tận tâm hơn cả con của mình, nhưng mỗi năm, vẫn ăn không đủ no.

Họ cho rằng cuộc sống thế này sẽ tiếp tục như vậy, cho tới khi họ nằm trong lòng đất như tổ tiên. Nhưng lãnh chủ đại nhân trẻ tuổi đã thay đổi tất cả.

Tống Mặc Grilan khiến bọn họ lần đầu được biết, ăn no là tư vị gì.

Đêm đó, mọi người vây quanh lửa trại, nhìn lãnh chủ đại nhân phân phát kim tệ cho các lãnh dân, gần như không thể tin nổi tất cả đều là sự thật. Tổng Mặc không biết, những đồng kim tệ ít ỏi đến đáng thương đó, đều được các lãnh dân trân trọng cất đi, hơn nữa trịnh trọng nói với con cái của mình, cái này không phải là trời cao, cũng không phải thần Quang Minh, mà là lãnh chủ đại nhân ban cho.

Người Grilan cường hãn, và cũng biết cảm ơn.

Lãnh chủ đại nhân cho họ được ăn no, cho họ sống tiếp, hơn nữa sống với hy vọng thật tốt, họ nguyện ý dùng tất cả của mình, bao gồm cả sinh mạng, cống hiến cho người trẻ tuổi tên Tổng Mặc Grilan kia.

Người không chữ tín không thể đứng thẳng.

Tổng Mặc không phải người tốt về mặt ý nghĩa truyền thống, nhưng lại đặc biệt chú trọng lời hứa của mình, y hứa ọi người ăn no, mang tới cho người Grilan cuộc sống phú túc bậc trung, thì nhất định sẽ không tiếc nỗ lực đi theo hướng đó.

Người Grilan tuy không hiểu bậc trung có nghĩa là gì, nhưng lại biết, lãnh chủ đại nhân có thể cho họ ăn no, cho họ sống tốt, họ nguyện ý tin tưởng mỗi một câu của lãnh chủ đại nhân.

Hiện tại, lãnh chủ đại nhân nói trồng khoai tây, có thể cho ra sản lượng cao gấp mấy lần mạch, người Grilan, hoàn toàn tin tưởng.

Sau khi trồng tất cả khoai tây rồi, các lãnh địa đứng thẳng lại, nhìn Tổng Mặc cũng mồ hôi đầy mặt, tay đầy bùn đất, không biết ai dẫn đầu, mọi người cùng nâng Tổng Mặc lên, ném cao, tiếng kêu giật mình của Tổng Mặc bị nhấn chìm trong tiếng hoan hô của mọi người: “Lãnh chủ đại nhân, vạn tuế!”

Lão John đứng không xa thấy cảnh này, dừng bước lại, trên mặt lộ ra nụ cười mang theo hoài niệm trong sự an ủi.

Grilan, đây mới là Grilan, Grilan chân chính.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 78

Khoai Tây Diên Cường

> Tốc độ sinh trưởng của khoai tây rất khả quan, chỉ nửa tháng, lá xanh nõn đã phủ kín cả thửa ruộng.

Có nho và mía là tiền lệ, vấn đề chu kỳ sinh trưởng của khoai tây, đã bị Tống Mặc tự động bỏ lơ. Quy luật tự nhiên gì đó, trước mặt những thực vật này, nên bị ném ra góc tường trồng nấm đi.

Chẳng qua, lớn thật nhanh, lớn cũng rất cá tính, thì thật là một chuyện phiền phức.

Tống Mặc ngồi xổm bên ruộng, hai tay chống cằm, vô cùng nhàm chán ngáp một cái. Sau lưng y, một đội hán tử tay cầm nỏ và trọng kiếm, đang đối kháng với mấy chục cây mía.

Mười mấy lãnh dân khác thì vác nho đã thu hoạch đi qua, thỉnh thoảng nói một câu: “Xong chưa? Có mấy cây mía thôi mà.”

Các hán tử đối kháng với mía bị những lời nói mát châm chích đâm cho thật đau, quay đầu quát: “Có năng lực người thử đi?!”

Không đợi nói xong, đã bị một cây mía nhắm đúng cơ hội tranh thủ khe hở dùng lực quất bay, đáp xuống cách đó năm sáu mét, mặt úp xuống đất, không biết trời trăng.

Đây chính là cảnh tượng thu hoạch đặc biệt của Grilan, kinh hiểm và kích thích, vui vẻ và nước mắt đều có.

Tổng Mặc quay đầu, đếm đếm, đã là người thứ năm của hôm nay rồi, phòng khám chui của Harold lại sắp đầy rồi. Đứng lên, vỗ vỗ tay, lập tức có mấy bộ xương chạy tới, Tổng Mặc chỉ một trong số đó, “Đi, nói với lão đại của người, hôm nay không bắn pháo, nhưng có thể ném mấy quả lựu đạn.”

“Tuân lệnh, chủ nhân!”

Bộ xương nhận được mệnh lệnh co giò chạy đi, nhanh chóng tới mức khiến Tổng Mặc lo lắng có bị rớt mấy khúc xương giữa đường không.

Chưa qua mấy phút, các bộ xương đã nâng hai giỏ lựu đạn ra, đứng vững, mấy bộ xương bắt đầu gào lên: “Lãnh chủ đại nhân đã nói, hôm nay không bắn pháo, hôm nay ném đạn!”

Những bộ xương còn lại lập tức giơ cao hai tay, niềm hưng phấn được biểu đạt qua lời nói: “Chủ nhân, vạn tuế! Ném đạn, vạn tuế!”

Tổng Mặc nhìn không được vỗ đầu, y nghiêm trọng hoài nghi, không phải năng lực biểu đạt ngôn ngữ của bộ xương không đạt chuẩn, mà chúng nhất định là nhân cơ hội biểu đạt bất mãn không thể bắn pháo!

Các bộ xương chuẩn bị ném lựu đạn đứng ra xếp hàng, các hán tử lập tức lùi khỏi vòng chiến, chuồn đi thật xa.

Các bộ xương đợi khi lãnh dân chạy ra ngoài trăm mét, lập tức kéo dây ném đạn. Khi lựu đạn nổ, tiếng oành oành dính liền vào nhau.

Mía có lẽ còn quất được hán tử toàn thân vũ trang, nhưng đối với mấy cục sắt này không có bất cứ biện pháp nào. Đợi khi hai sọt lựu đạn đã ném hết, khói và bụi tan đi, hiện trường là một bãi phế tích.

Lựu đạn dùng để nổ mía là đặc chế, lượng hỏa dược rất ít, chủ yếu dựa vào miếng đạn nổ để sát thương mía một chút. Các bộ xương nhắm rất chuẩn, gần như tất cả mía đều bị chặt gãy eo. Có cái còn bị chặt thành ba

bốn khúc, không còn năng lực tổ đội quất người nữa. Các hán tử trước đó bị mía quất một trận, lập tức lao lên, nâng sọt cao hứng nhiệt liệt bắt đầu dọn dẹp ‘chiến trường’.

Những cây mía này đều là nguyên liệu tạo đường, một chút cũng không thể lãng phí.

Xưởng chế tạo đường sớm đã được dựng lại, quy mô lớn hơn trước không ít, phần lớn lãnh dân sau khi thành ngăm hoàn công, đều tới xưởng này giúp đỡ. Khi mía không ngừng thu hoạch, đường tạo ra cũng càng lúc càng nhiều, đã có một đợt đường được vận chuyển đi theo đội thương buôn của Rode. Rode thì vẫn ở lại Grilan, hẳn tạm thời giao đội thương buôn ột người bạn đáng tin, người lùn thề rằng, hẳn nhất định phải tận mắt nhìn thấy khoai tây chín rồi mới ly khai.

Tống Mặc không tỏ ý kiến gì với chấp nhất của Rode, chẳng qua chỉ cần không làm lỡ việc kiếm tiền của y, Rode muốn làm thế nào, đều là tự do của hắn.

Vì tránh phiền phức, trước mắt chỉ giao dịch đường trắng, kẹo sữa và kẹo mềm các loại, Tống Mặc tạm thời không định tiêu thụ ra ngoài.

“Trước cứ thử xem.” Tống Mặc nói với lão John: “Nước sâu bao nhiêu, chỉ có thử qua mới biết, không biết nông sâu đã lao đầu đi, chỉ có nước chết chìm.”

Y đã ký hiệp nghị với Hắc Viêm, quốc vương bệ hạ cũng đã hứa sẽ bảo vệ cho chuyện làm ăn của y, nhưng Tống Mặc không thích chuyện gì cũng đều ỷ vào người khác, bia đỡ đạn thì tốt, nhưng ai biết tấm bia này có thể đỡ được bao lâu, hiệu quả tốt thế nào? Thăm dò phản ứng của tinh linh một chút, đối với y đối với Hắc Viêm, đều không có gì xấu, có lẽ quốc vương bệ hạ còn vì thế mà cảm kích y, về chuyện nước linh hồn, sẽ cho y thêm nhiều ích lợi... đương nhiên, Tống Mặc cũng biết, khả năng này hơi nhỏ nhoi.

“Ta hiểu rồi, lãnh chủ đại nhân.”

Lão John không tiếp tục truy hỏi dự định của Tống Mặc, Tống Mặc cũng không tiếp tục nói nữa. Hiện tại y đang lo lắng một chuyện khác, Hắc Viêm chắc sắp về tới thủ đô Obi rồi, không biết giáo hội nhận được nước linh hồn bản nhái sẽ có phản ứng gì.

“Ngài lo lắng giáo hội lật lọng?”

“Ta không lo lắng cái này.” Tống Mặc lắc đầu, “Con rồng bụng bự đó sẽ không cho phép người khác lấy mất kim tệ của hãn, cho dù hãn biết rõ nước linh hồn đó là giả, khoản tiền của giáo hội cũng phải lấy cho bằng được.”

“Vậy ngài lo lắng cái gì? Quốc vương Obi không chia cho ngài phần ngài nên có?”

“Cũng không phải cái này.”

“Vậy thì là gì?”

“Là...”

Tống Mặc vừa nói một chữ, tiếng của Johnson đã từ ngoài cửa truyền vào, “Lãnh chủ đại nhân, xảy ra chuyện rồi!”

Xảy ra chuyện rồi?!

Tống Mặc lập tức đứng lên, vớ lấy súng trường treo trên tường, kéo chốt an toàn, “Bà nó chứ, là tên không có mắt nào lại tới lãnh địa của ông giở trò lưu manh?! Ông diệt nó!”

Lão John theo sát sau lưng Tống Mặc, mở cửa, thì thấy Johnson che trán đứng ở bên cửa, ở kẽ ngón tay còn có máu chảy ra, mắt bên trái xanh bầm, rất giống thảm trạng bị ngói đập vào.

“Johnson, rốt cuộc có chuyện gì?”

“Lãnh chủ đại nhân, ngài nên tự đích thân đi xem thử đi.” Giọng Johnson cũng hơi rung, “Quá đáng sợ!”

“Cái gì quá đáng sợ?”

“Khoai tây, mấy củ khoai tây đó!”

Khoai tây?

Tống Mặc và lão John quay mặt nhìn nhau, liên tưởng tới mía và nho, lãnh chủ đại nhân đột nhiên có dự cảm rất không tốt.

Quả nhiên, đợi khi tới cách thửa ruộng đại khái chừng mười mét, lập tức nghênh diện với một vật thể lớn bằng ba năm tay bay tới, nhắm thẳng mặt đám người Tống Mặc!

Tống Mặc bị dọa nhảy dựng, vội né tránh, động tác của lão John cũng khá nhanh, Johnson đáng thương phản ứng chậm chút, bị nện ột phát chắc nịch, bịch một tiếng ngã xuống đất.

Tống Mặc nghĩ mà thấy sợ nhìn Johnson ngã dưới đất không còn biết trời trăng mây nước, mười phần có hết chín phần là não chấn động rồi.

Chuyển mắt nhìn thứ đã đánh ngất Johnson, cầm lãnh chủ đại nhân rớt xuống đất, khoai tây, ba củ khoai tây tròn vo, mập mạp, lớn bằng năm tay người trưởng thành!

Tống Mặc cẩn thận dùng chân đá đá khoai tây trên đất, khoai tây lăn cùng cục sang một bên, yên tĩnh nằm ở đó, không còn thấy chút hung tàn nào của hồi nãy.

“Cái này là sao?”

Tống Mặc cong lưng nhặt một cái lên, nhìn ngó tỉ mỉ, lẽ nào, đây lại là một đám thuộc tính hắc ám? Ban đầu khi Rode vận chuyển khoai tây tới, không có nói tới chuyện này mà.

Bất luận thế nào, vẫn phải tận mắt nhìn thừa ruộng một cái, mới có thể cho ra kết luận cuối cùng.

Khoai tây trong ruộng hôm nay vừa chín, ba lãnh dân canh thừa ruộng, thăm ngô độc thủ trước tiên. Họ chỉ ra ruộng làm cỏ trong rãnh, lại bị khoai tây đột ngột từ dưới đất bay ra đập ngất. Những người khác nghe thấy tiếng vang, chạy tới xem, liên tiếp gặp thăm ngô bất hạnh, Tống Mặc đi tới bên ruộng, đúng lúc thấy cảnh tượng nguy hiểm của các lãnh dân tay cầm xẻng công binh và trường kiếm, anh dừng chiến đấu với khoai tây bay đầy trời.

Người lùn Rode đang giơ rìu, né khỏi một củ khoai tây bay tới chỗ hăn, bên chân hăn, đã chắt đồng ngón ngang ‘di thể’ của khoai tây.

Tống Mặc không dám lại gần nữa, tay vòng bên miệng, la lên với Rode: “Rode!”

Rode nghe thấy Tống Mặc gọi, vừa quay đầu, đã bị một củ khoai tây đập lên đầu, đỉnh đầu lập tức xưng lên một cục bự. Người lùn tức giận gầm lên, không để ý tới Tống Mặc nữa, lại tiếp tục vung rìu.

Tống Mặc nhìn khoai tây bay đầy trời và các lãnh dân đang chiến đấu với khoai tây, ngốc lảng.

Thì ra mía tổ đội quất người chỉ là pháo hôi, những em khoai tây như khẩu đại bác nhỏ này mới là vương đạo!

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 79

Vui Sống Được Mùa

> Lần đầu tiên đối chiến của người Grilan và khoai tây, kết thúc với bên khoai tây hết gạo sạch đạn.

Một đám hán tử mặt mũi xưng tím ngời bệt bên ruộng khoai, vừa xoa cánh tay đau nhức, vừa đếm chiến lợi phẩm của mình, đếm rồi đếm, không khỏi trợn to mắt, há banh họng, nửa ngày không nói nên lời.

Trước đó chỉ một lòng muốn đập khoai tây bay đầy trời rớt xuống, ai cũng không để ý tới số lượng khoai tây, hiện tại nhìn chiến lợi phẩm chất cao như núi, mọi người đều ngẩn ra.

“Ta không phải đang nằm mơ chứ?”

Một nam nhân tự tát ình một cái thật mạnh, bóp một tiếng, máu mũi tung tóe. Nhưng nam nhân không chút để ý, lập tức đứng bật dậy, lao tới bên đồng khoai tây vừa bị mình đập rớt ngổn ngang, hai tay cầm từng củ lên, “Không phải nằm mơ, không phải là mơ! Đây là sự thật!”

Tất cả mọi người đều bị động tác của hán tử đánh thức, ngạc nhiên đứng lên, nhìn khoai tây chất cao thành núi bên cạnh, những cái này, toàn bộ là lương thực có thể lấp đầy bụng! Trời ơi, quả là kỳ tích!

“Mọi người sao vậy?”

Tổng Mặc là lãnh chủ, nhưng không dừng cảm chiến đấu với khoai tây làm gương cho binh sĩ, có hơi áy náy. Thấy mọi người chờ ra thế, vẫn nhìn

không được hỏi một câu, mong là không có vấn đề gì.

“Lãnh chủ đại nhân!” Các hán tử bên ruộng quay ngoắc đầu lại, hai mắt phát sáng tia tia Tống Mặc.

“Hả?” Tống Mặc bị dọa nhảy dựng, kìm không được lùi về hai bước lớn.

Nhưng động tác của y vẫn không đủ nhanh. Giây tiếp theo, Tống Mặc lại lần nữa bị các hán tử khỏe mạnh ném lên trời, các lão nhân và nữ nhân nghe tin chạy tới, thì nhào vào đồng khoai tây, cười không khép miệng.

“Lãnh chủ đại nhân, vạn tuế!”

“Lãnh chủ đại nhân, ngài chính là ánh sáng của chúng tôi, là mưa rào của chúng tôi, là gió xuân của chúng tôi!”

“Lãnh chủ đại nhân, chúng tôi vĩnh viễn đi theo ngài!”

Tống Mặc còn không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thì đã bị ném hai ba đợt, muốn nói chuyện, nhưng hễ mở miệng là cắn phải lưỡi, đau ứa nước mắt, nên không dám tùy tiện mở miệng nữa.

Các lãnh dân hưng phấn hoàn toàn không chú ý thấy, mấy cây mía đã lặng lẽ lại bên ruộng, đứng cạnh khoai tây được chất đống, hình như đang quan sát những lán giềng xa lạ này. Đột nhiên, trong ruộng lại bay ra một củ khoai tây, so với khoai tây đã tấn công lãnh dân trước đó, củ này nhỏ hơn một vòng, nhưng tốc độ thì càng kinh người.

Khoai tây trực tiếp bay tới chỗ mía, một cây mía trong đó nhảy bật lên, phóng một cú quất giữa không, chuyện nhỏ, đồ mới tới, bày đặc ra về cái gì!

Khoai tây bị quất bay nửa đường đổi hướng, Tống Mặc trong đám người trở thành mục tiêu tiếp theo!

Vù__ bốp__ bịch!

Khoai tây bay tới, đập vào cằm Tống Mặc, các lãnh dân kinh ngạc nên động tác ngưng trệ, mặt lãnh chủ đại nhân đập xuống đất, tay chân giật giật, bất động luôn.

Yên lặng, hoàn toàn yên lặng như tờ.

Tiếp theo, các lãnh dân hai mắt bốc hỏa lại lần nữa cầm xẻng công binh và đao kiếm lên, lao vào trong ruộng cùng mía và khoai tây đánh giết lần nữa, hô to: “Báo thù cho lãnh chủ đại nhân!”

Tống Mặc nằm bệt dưới đất vẫn không lên tiếng, lão John đứng bên cạnh cong lưng, quan tâm hỏi: “Lãnh chủ đại nhân, ngài không sao chứ?”

Tống Mặc chống hai tay xuống đất, ngẩng đầu, phun phì phì hai họng đất, một dòng máu tươi từ khóe miệng chảy xuống, “Quản gia, ông cảm thấy ta có giống không sao không?”

“Giống.”

“Ta chảy máu nè!” Như vậy mà vẫn bảo là không sao?

“Một tháng, luôn sẽ có vài ngày như thế. Quen rồi sẽ tốt.”

“...”

Dưới sự nỗ lực của toàn thể lãnh dân, mấy củ khoai tây cuối cùng trong ruộng cũng bị moi ra, mía bên ruộng cũng bị chém gãy, Tống đại lãnh chủ lau máu bên miệng, đứng trên đống khoai tây, một tay chống eo, một tay giơ cao, hô to với các lãnh dân: “Hôm nay là ngày huy hoàng, ngày sáng lạn, ngày bội thu, ngày vui sướng!”

Tổng Mặc nói xong, ngừng một chút, tiếp theo quơ nắm tay thật mạnh, âm thanh nâng cao tám độ: “Bắt đầu từ hôm nay, Grilan sẽ hoàn toàn thoát khỏi cuộc sống bụng đói!”

Người Grilan lập tức lệ nóng quang tròng, hai tay nắm chặt, đây đều là lãnh chủ đại nhân mang tới cho họ!

“Có khoai tây rồi, chúng ta không cần phải lo lắng đói bụng! Có đường rồi, có rượu rồi, chúng ta sẽ kiếm được kim tệ đếm không xuể! Ta xin thề! Sẽ dẫn mọi người đi tới cuộc sống có thịt miếng bự, rượu chén lớn mà hưởng!”

“Lãnh chủ đại nhân vạn tuế!”

Các lãnh dân kích động mặt đỏ au, giơ cao hai tay bắt đầu hoan hô.

Tổng Mặc hạ hai tay xuống, bắt đầu tổng kết lần cuối: “Mọi người, xin đoàn kết quanh ta, lấy giàu có phú túc làm lý tưởng cao nhất, vì ngày mai tốt đẹp, cùng câu kết làm chuyện xấu, ý thế hiệp người, lừa đảo hãm hại thôi!”

Các lãnh dân: “...”

Lão John lập tức ho khan hai tiếng, dao nhỏ trong mắt bắt đầu phóng lên người Tổng Mặc, Tổng Mặc toàn thân giật nảy, lập tức ý thức được mình lỡ mồm, “Ý, sửa một chút, là mọi người cùng nhau đoàn kết, tự lực cánh sinh, gian khổ phấn đấu!”

“Lãnh chủ đại nhân, vạn tuế!”

Buổi diễn thuyết của Tổng Mặc đã thành công, tuy giữa chừng xuất hiện một chút vấn đề, nhưng người Grilan cũng chỉ xem như mình nghe lầm mà thôi.

Diễn thuyết kết thúc, các lãnh dân bắt đầu kiểm kê khoai tây đã thu hoạch, trừ đi mấy củ bị chém thành mấy khúc và bị hư, khoai tây còn nguyên vẹn có thể đem đi cất trữ đạt được trên ngàn cân.

Tổng Mặc và lão John thương lượng một chút, để lại một phần làm giống, còn lại thì chiếu theo đầu người mà phân phát cho các lãnh dân. Harold, đám người Touro, và địa tinh, chu nho cùng người lùn đều được nhận phần của mình. Còn mấy củ không thể giữ lâu, Tổng Mặc đều gom vào phần của y, phần tiết kiệm được đều chia cho lãnh dân.

“Hôm nay đều tới nhà ta ăn cơm!” Tổng Mặc phát tay, “Trong nhà còn hai con heo rừng, khoai tây hầm thịt heo, đảm bảo no!”

Các lãnh dân lại hoan hô, lãnh chủ đại nhân đối với người của mình luôn rất hào phóng, ngay cả Harold và đám người Touro đến sau cũng vô cùng rõ ràng.

Mọi người nâng từng sọt khoai tây về thành ngăm, Tổng Mặc tuyên bố chọn hôm nay là ngày lễ bội thu khoai tây của Grilan, xưởng chế tạo đường và rèn sắt toàn bộ nghỉ ngơi, công trình dưới đất cũng tạm hoãn, mọi người tập trung đến phủ lãnh chủ chúc mừng!

Khi xây dựng thành ngăm, Tổng Mặc đã phát hiện, người Grilan căn bản không có khái niệm nghỉ ngơi cuối tuần. Vì có thể thu hoạch thêm càng nhiều lương thực, kiếm thêm càng nhiều kim tệ, mọi người hận không thể làm việc suốt ngày tới tận tối.

Tổng Mặc quyết định thay đổi quan niệm này của người Grilan, trước kia ba bữa không đủ, cũng không có năng lực tự bảo vệ, mọi người đều căng chặt thần kinh, ngay cả Tổng Mặc cũng vậy, hiện tại tình huống khác rồi, Tổng Mặc nghĩ, ít nhất để mọi người biết, ngoài công việc, còn cần nghỉ ngơi và thả lỏng. Làm việc từ sáng tới tối, không biết nghỉ ngơi, đó là

máy móc. Máy móc còn cần thỉnh thoảng ngừng lại bảo dưỡng một chút, cho thêm dầu nhớt gì đó, hướng chi là người sống sờ sờ.

Sự phát triển của Grilan từ nay về sau, khẳng định không chỉ dựa vào nông nghiệp. Chỉ cần lượng tiêu thụ đường và rượu đạt tới dự kiến, Tổng Mặc sẽ bắt đầu mở ra nhiều cách làm ăn ngoài sáng hơn nữa. Grilan sẽ xuất hiện càng lúc càng nhiều nhà xưởng, người Grilan sẽ có nhiều công việc để làm, với nhiệt tình của người Grilan với làm việc, để tránh cho bản thân y từ đầu tới đuôi đều trở thành giai cấp phong kiến thống trị và tư sản ép khò máu cùng mồ hôi của nhân dân lao động, ngày nghỉ là cần phải quy định cứng rắn.

Cho dù nhân dân lao động tự nguyện bị vắt kiệt, chủ động bị vắt kiệt, hy vọng bị vắt kiệt, Tổng Mặc cũng không thể thật sự không lo tới. Giai đoạn hiện tại có lẽ tất cả mâu thuẫn đều có thể được che phủ, nhưng đợi tới khi mâu thuẫn thật sự bùng phát, Tổng Mặc tuyệt đối gánh không nổi. So với mất bò mới lo làm chuồng, không bằng lùi để giăng lưới. Tổng Mặc quyết định tiêu diệt tất cả những tình huống có thể xuất hiện ngay từ khi mọc mầm.

Chẳng qua, Tổng đại lãnh chủ muốn nhân đạo quy định thời gian làm việc, còn các lãnh dân thì hoàn toàn chẳng lý giải.

Một ngày làm việc tám tiếng, cứ năm ngày làm việc thì nghỉ ngơi hai ngày? Lãnh chủ đại nhân đang đùa à, bọn họ sẽ đói chết!

Tổng Mặc muốn nói, đây là nhọc nhàn kết hợp. Hơn nữa số tiền và lương thực mà lượng công việc này có thể kiếm được tuyệt đối không ít, khẳng định không đói chết người.

Các lãnh dân phản bác: Trước kia làm việc cả năm cũng vẫn đói bụng. Khó khăn lắm mới ăn no, lãnh chủ đại nhân lại muốn bọn họ nghỉ ngơi?

Không được, tuyệt đối không được! Bọn họ chỉ cần lương thực, không cần an dân!

Tổng Mặc câm nín, từ năm ngày làm việc nghỉ ngơi hai ngày, đổi thành tuần đầu nghỉ ngơi hai ngày, tuần thứ hai nghỉ ngơi một ngày, các lãnh dân vẫn bất mãn. Tổng Mặc thối râu trợn mắt vỗ bàn, y là lãnh chủ, y nói là phải nghe!

Các lãnh dân trực tiếp cự lại: Đây là cường quyền! Đây là áp bức! Đây là không bận tâm ý chí nhân dân!

Các lãnh dân hùng hồn lý lẽ, khẳng khái kích động, Tổng đại lãnh chủ ngoan cường chống đỡ, cũng chỉ có thể giành được một ngày nghỉ ngơi, đối với việc này, các lãnh dân vẫn có hơi phê bình. Vẫn là lão John đứng ra, cuối cùng mới áp được âm thanh phản đối.

Giai cấp phong kiến tư sản Tổng Mặc, lần đầu tiên chính diện giao phong với nhân dân lao động vĩ đại, kết thúc bằng thất bại của Tổng Mặc.

Kết quả thế này, Tổng Mặc phải quỳ lạy, y cảm thấy, nhân sinh quan, đạo đức quan, giá trị quan của mình, đã hoàn toàn điên đảo.

Đây chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ xảy ra trước bữa tối. Dù sao mở ra càng nhiều cách làm ăn chỉ là một kế hoạch của Tổng Mặc, hiện tại, vẫn phải trồng càng nhiều lương thực, để bảo đảm cả Grilan có thể tự cung tự cấp.

Nghĩ tới lương thực, Tổng Mặc lại nhớ tới lời Rode nói với y trước đó: “Lãnh chủ đại nhân, ta xin thề, những củ khoai tây ta đào được, đều là cây trồng bình thường tới không thể bình thường hơn! Căn bản không xuất hiện tình trạng như hôm nay!”

“Thật sự không có?”

“Thật mà!”

Tống Mặc tin Rode sẽ không nói dối về chuyện này, vậy vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu? Tống Mặc lại đi hỏi Gerrees, câu trả lời của tinh linh càng khiến y câm nín.

“Khoai tây người trồng, so với chủng loại trong Lục sâm lâm, đã ôn thuận hơn nhiều.”

Cái này mà gọi là ôn thuận?

Tống Mặc nhìn Gerrees vẻ mặt hoài niệm, lặng lẽ nuốt ngược vấn đề ‘khoai tây không ôn thuận’ có hình dáng ra sao vào bụng.

Câu trả lời của người lùn và tinh linh hoàn toàn trái ngược, Tống Mặc đau đầu, dứt khoát ném vấn đề này sang một bên, quản làm chi chứ, dù sao y đã phát hiện, mấy củ khoai tây này một khi rời khỏi cành, chỉ có thể tấn công một lần, một khi bị đánh rớt, thì sẽ giống với khoai tây ‘bình thường’, cùng lắm thì sau này mỗi lần thu hoạch, đều mang Airth theo, để hãm đứng bên ruộng, mở cái mai rùa màu vàng ra, cho những củ khoai này đập vào, đập có ác liệt cũng không sợ.

Tống Mặc vừa nghĩ, vừa cười hê hê, Airth ngồi cạnh bàn cơm, đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, luôn cảm thấy lại có bất hạnh sắp giáng lên đầu hắn, lắc lắc đầu, lỗi giác thì phải?

Vấn đề khoai tây tạm thời giải quyết, Tống Mặc lại bắt đầu khổ não, bắp cướp được từ tây địa tinh đã chất đống trong kho rất lâu rồi, rốt cuộc trồng hay không trồng? Tuy rằng địa tinh nói với y, bắp sẽ không hung hãn như khoai tây và mía, nhưng tại Grilan, vạn sự đều có khả năng! Vạn nhất trồng ra loại bắp điên cuồng nào... đại bác nhỏ đã đủ rồi, nếu còn có thêm cây súng liên thanh, chuyện sẽ càng nhức đầu.

Tổng Mặc đang khố nảo, trong bếp đã bay ra mùi thơm khiến người chảy nước miếng.

Các nữ đầu bếp làm theo lời dặn của lãnh chủ đại nhân, sử hết kỹ năng toàn thân, làm ra bữa tiệc khoai tây phong phú.

Khoai tây hầm thịt heo, khoai tây hầm xương, dùng mỡ heo đã luyện chế chiên khoai tây, khoai tây lát xào, khoai tây sợi xào, lại thêm khoai tây nướng, khoai tây luộc, cả ba chiếc bàn hình chữ nhật, đều được chất đầy.

Mùi hương xa lạ khiến người Grilan chảy nước miếng ròng ròng, nhưng lại khiến Tổng Mặc muốn khóc.

Chỉ là một bữa khoai tây, đã phải lấy dao lấy súng lấy gậy, chịu hiểm nguy bị đánh cho xưng mặt xưng mũi lao tới, đây là kiểu sống gì chứ! Tiếp tục thế, bắp của y, khoai môn của y, khoai lang của y... hoàn toàn có thể dự liệu được Grilan phát triển nông nghiệp về sau sẽ phải trải nghiệm gió tanh mưa máu thế nào...

“Lãnh chủ đại nhân?” Lão quản gia John thấy Tổng Mặc chỉ dờ người nhìn thức ăn đang bốc khói trước mặt, không nói cũng không động thủ, chỉ có thể nhắc nhở một câu, “Mọi người còn đang đợi ngài tuyên bố khai tiệc.”

“Hả? À.” Nghĩ nhiều thế ích gì, ăn no trước nói sau!

Tổng Mặc cầm nĩa lên trước tiên, xiên một miếng khoai tây bỏ vào miệng, lập tức nước mắt đầy mặt, mọe nó ngon thiệt!

Không biết là vì chủng loại đặc biệt hay nguyên nhân nào khác, khoai tây Grilan trồng ra, vừa thơm vừa mềm, còn mang theo vị ngọt, cắn một cái, hận không thể nuốt luôn lưỡi của mình. Một củ khoai tây lớn bằng nắm tay, trong chớp mắt đã vào trong bụng Tổng Mặc.

Các lãnh dân đã sớm không chờ nổi, thấy lãnh chủ đại nhân ăn xong một củ khoai, lập tức tay động như gió, thoáng chốc, trên bàn chỉ còn lại từng đường tàn ảnh, thức ăn trong mâm thì nhanh chóng giảm xuống với tốc độ mắt người có thể thấy. Cho dù là lão White không còn răng, cũng ăn tới mức tia đỏ đầy mặt.

Ngay cả Rhys và Gerrees, cũng một người bưng một mâm, chất đầy khoai tây nướng. Ma tộc và tinh linh đối với mấy món khác đều không mấy hứng thú, nhưng lại chung tình với khoai tây nướng.

Rhys vừa lột vỏ đã nướng đen của củ khoai, vừa nhìn Tống Mặc ngồi trước bàn, chậm rãi bỏ củ khoai nướng chín vào miệng, thấy Tống Mặc nhìn qua, từ tốn liếm khóe môi, cười đầy hàm ý, cứ như thứ hắn đang ăn không phải khoai tây, mà là Tống Mặc. Gerrees khinh bỉ nhìn Rhys một cái, nĩa trong tay hung tợn ghim vào một củ khoai, củ khoai đáng thương, lập tức chia năm sẻ bảy.

Khi toàn thể người Grilan xếp hàng ngồi ăn khoai tây, Hắc Viêm và hắc giáp kỵ binh của hắn, trải qua hơn nửa tháng lên đường cả ngày lẫn đêm, cuối cùng cũng tới vương đô Obi, Hắc thành.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 80

Lãnh Chủ Đại Nhân Vui Đầu Làm Ruộng

> Tế tướng Murphy và một đám đại thần, đứng trước vương cung, nghênh đón chủ nhân vương cung trở về. Hắc Viêm không thích nghi thức nghênh đón quá mức long trọng, nhưng trình tự nghênh tiếp quốc vương trở về, vẫn phải làm cho có.

Murphy tuy không cùng Hắc Viêm đến hành tỉnh tây bắc, nhưng không có nghĩa là ông không biết chút gì về hành động của quốc vương bệ hạ ở ngoài.

Hành động công đánh Grilan trước kia, tất cả bình thường, nhưng khi công đánh Grilan, quốc vương bệ hạ không những không tiêu diệt quân tạp nham Grilan nhanh chóng như bẻ cành khô, ngược lại còn nắm tay giảng hòa với đối phương, vào ở trong nhà người ta? Còn đuổi quan viên hành tỉnh tây bắc tới mời hãn trở về?!

Murphy nhận được tin tức này, gần như không dám tin vào mắt mình. Tay cầm văn kiện cũng run rẩy.

Nếu không phải công vụ liên lụy và sợ hãi quyền uy của quốc vương, tế tướng Murphy khẳng định sẽ đích thân chạy tới Grilan, xách cổ áo Tổng Mặc cos màn vua gào thét: “Nói, tiểu tử ngươi đã sử dụng yêu thuật gì mê hoặc quốc vương?!”

Trước khi Murphy xem chút thật sự ném bỏ công vụ, chạy tới Grilan, quốc vương bệ hạ phái người đưa khế ước đã ký với Tổng Mặc về, phần

khế ước này, lập tức khiến lửa giận của tể tướng đại nhân tan biến hơn nửa.

Đường, rượu nho.

“Đây tuyệt đối là việc làm kiếm tiền gấp bội.”

Bàn tính trong lòng tể tướng vang lạch cạch, ông và Tổng Mặc nghĩ được cùng một thứ, trừ chia phần lợi nhuận làm ăn, còn có thuế thương nghiệp của Obi.

Trong thư Hắc Viêm không dặn dò Murphy phải giữ bí mật chuyện này, tể tướng đại nhân sau khi suy nghĩ cân nhắc, vẫn quyết định tạm thời che giấu chuyện này. Quan tài chính cũng là kẻ thấy tiền sáng mắt, nếu để hẳn biết mỗi giao dịch của quốc vương bộ hạ và Grilan, chỉ sợ sẽ lập tức nâng thuế đường rượu trong biên cảnh Obi, trong thời gian ngắn có thể khiến quốc khố nhanh chóng đầy ứ, nhưng lại không có lợi về lâu về dài.

Lãnh chủ Grilan là người gian xảo, Murphy không cho rằng y không suy nghĩ tới điểm này. Tóm lại, vẫn phải đợi quốc vương bộ hạ về tới vương thành mới tính.

Nhưng một tháng trôi qua, hai tháng trôi qua... chủ giáo Quang Minh giáo hội nôn nóng tìm về nước linh hồn gần như mỗi ngày đều chạy tới gặp Murphy nói chuyện, quốc vương bộ hạ bị tể tướng và chủ giáo mong nhớ, vẫn không có tin tức trở về nào.

Chủ giáo đại nhân nôn nóng vạn phần, phạm vi địa trung hải trên đỉnh đầu càng lúc càng lớn, tể tướng Murphy nhìn mà cũng thấy đau lòng giùm lão.

May mắn là, không lâu trước, cuối cùng đã xảy ra một chuyện, khiến tể tướng đại nhân và chủ giáo đại nhân như được thấy ánh sáng.

Một nam nhân tự xưng là em họ của quốc vương Sabisand, tập kết một vài quý tộc Sabisand của phe cứng đầu, dấy lên một trận phản loạn ở biên cảnh đông nam của Sabisand trước kia.

Sau khi phản loạn bắt đầu, nguyên tể tướng Sabisand, thần tử Modi III tin tưởng nhất, Ruijimer, thề thốt rằng vương tộc Sabisand sớm đã đoạn tuyệt. Em họ của quốc vương đó chắc chắn là kẻ mạo danh.

Kẻ mạo danh sao?

Bất luận hãn là thật hay giả, vận mệnh cuối cùng vẫn như nhau. Nhưng, có hãn rồi, lại có thể ‘thỉnh’ quốc vương bệ hạ từ Grilan về vương đô.

Quốc vương một quốc gia, không nên ở bên ngoài quá lâu, đặc biệt là khi trong nước phát sinh phản loạn. Tể tướng Murphy chỉ thiếu nước cười to ba tiếng: Phản loạn tốt phản loạn tốt, phản loạn đi ha ha! Cho dù Hắc Viêm có tùy tính, cũng không thể nào bỏ mặc chuyện này không lo, tiếp tục ở lại Grilan.

Quả nhiên, Hắc Viêm sau khi nhận được tin tức, lập tức khởi hành về vương đô.

Lúc mặt trời lặn, đội ngũ của quốc vương đã vào vương thành.

“Cung nghênh bệ hạ!”

Murphy và các đại thần đặt một tay trước ngực, cong lưng thật sâu, dùng tư thế tôn kính nhất chào đón quốc vương của họ.

“Tể tướng, ta về rồi.”

“Hoan nghênh ngài trở về, bệ hạ!”

Hắc Viêm cười trên lưng Osafei, nhìn các thần dân của mình từ trên cao. Ánh chiều tà nhuộm đỏ áo trùm đen, quốc vương tuần mỹ tóc đen, cứ như

thần linh quang lâm thiên hạ. Hắc là vương của Obi, kẻ thống trị Obi, cuối cùng cũng có một ngày, hắc sẽ dẫm cả đại lục Quang Minh này dưới chân!

Chủ giáo Quang Minh giáo hội đứng không xa, siết chặt khuyên treo hình tròn trước ngực, lão có thể cảm nhận được, khi quốc vương tới gần, khuyên treo bắt đầu ần ần phát nhiệt.

“Nước linh hồn!”

Chủ giáo cúi đầu nhìn khuyên treo, khuyên treo hình tròn có khảm bảo thạch màu lam ở giữa, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện, bảo thạch rỗng bên trong, trong đó có một giọt dịch thể màu lam chậm rãi chảy xuôi, giống y như đút nước linh hồn trong bình thủy tinh.

Hắc Viêm thấy chủ giáo giáo hội, cũng thấy thần sắc kích động của lão, kéo dây cương, nhướng mày, thời gian dài trôi qua rồi, ông già khiến người chán ghét này chắc đã gom đủ tiền rồi đi?

Khi Hắc Viêm dự định đòi kim tệ với chủ giáo đại nhân, Tổng Mặc đang bận rộn vụ xuân trong lãnh địa.

Y dẫn người bê hạt giống bắp, mạch, khoai tây trong kho ra, lau mồ hôi đầy đầu, lãnh chủ đại nhân sạch sẽ mười phần.

Mỗi hộ lãnh dân Grilan đều có một thửa ruộng riêng của mình, cho dù mỗi năm sản lượng lương thực ít tới đáng thương, cũng không ai nỡ bỏ hoang thửa ruộng đó. Hiện tại thì khác rồi. Tổng Mặc tính tập trung tất cả lãnh dân lại lao động, hình thành kiểu kinh tế đại nông trường. Như thế, hiệu quả sản xuất sẽ nâng cao, các lãnh dân có thể có nhiều lương thực hơn năm trước nhiều. Đặc biệt là những nhà không đủ sức lao động, có thể thông qua phương thức này, ăn ‘chung nồi cơm’.

Đương nhiên, Tổng Mặc cũng từng suy nghĩ xem có xảy ra tình trạng chỉ ăn không làm không, nhưng nhớ tới tranh luận của các lãnh dân về ngày

ngghi trước đó, Tổng đại lãnh chủ cảm thấy, mình thuần túy là lo hão.

Huống hồ, Tổng Mặc đã quy định trước, làm nhiều được nhiều, làm ít được ít, không làm không được, tin rằng mọi người đều sẽ không vi phạm. Trong lòng các lãnh dân, lãnh chủ như y, vẫn rất có quyền uy.

Một điểm quan trọng hơn nữa là, sự hung tàn của khoai tây là điều mọi người đều biết, không có hộ gia đình nào dám một mình trồng loại cây hung tàn này. Bình thường còn được, nhưng khi thu hoạch, khẳng định sẽ bị đập vài cái, bị thương không sao, nhưng nếu trực tiếp về châu ông vải, thì thật quá oan mạng.

Mạch thì không có nỗi lo này, nhưng sản lượng quá thấp, căn bản ăn không đủ no.

Còn bắp thì... nhìn khoai tây lãnh chủ trồng ra, các lãnh dân đối với lời Tổng Mặc nói, bắp có lẽ là cây trồng ôn hòa, đã không còn ôm bất cứ hy vọng nào.

Tóm lại, trải qua sự thảo luận của toàn thể lãnh dân, mọi người nhất trí đồng ý cách thức lao động tập trung, cùng thu hoạch Tổng Mặc đưa ra.

“Người nhiều sức lực lớn!” Tổng Mặc siết nắm tay, “Khi thu hoạch, không cần lo lắng, chúng ta có Airth!”

Nói xong, liền bắt lấy cánh tay của kỵ sĩ vàng Airth, giơ lên cao, “Kỵ sĩ đại nhân sẽ ngăn cản toàn bộ tấn công hung bạo cho chúng ta, chúng ta hoan hô cho kỵ sĩ đại nhân đi!”

Tất cả lãnh dân đều giơ cao hai tay: “Kỵ sĩ đại nhân, ngài thật sự là người tốt!”

Airth cứng đờ tại chỗ, không còn gì để nói.

Đây chính là định nghĩa của Grilan về người tốt? Sao hẳn lại cảm thấy, không có gì khác với đồ ngu vậy.

Thế là, vụ thu hoạch của Grilan sau đó, luôn có thể thấy cảnh một kỵ sĩ chính nghĩa toàn thân tỏa ra ánh sáng vàng, tay cầm trường kiếm, đứng bên ruộng nghiêm trận chờ đợi. Trong từng tiếng kêu vang “kỵ sĩ đại nhân”, mồ hôi như mưa, sức mạnh bùng phát không thể so bì, trong tiếng hét cao, liên tục đánh bay thực vật hung tàn, tận chức trách bảo vệ nhân dân lao động cần mẫn...

Kế hoạch đã thông qua, chỉ còn vấn đề nhân thủ.

Địa tinh và chu nho vẫn bận chuyện trùng kiến lãnh địa, đối với lý tưởng hùng vĩ dự định xây dựng một tòa cung điện Versailles phiên bản di thể của họ, Tống Mặc đã vô lực ngăn cản. Y chỉ có thể mỗi ngày không tiếc mệt nhọc lái nhải bên tai lão John: “Tiền phải tiết kiệm chút, nhà lãnh chủ không có lương thực thừa! Nếu xài quá chúng ta đều phải uống gió tây bắc thôi đó!”

Lỗi tai lão John đã sắp bị những lời của Tống Mặc bện thành kén, dưới tình thế này, chỉ có thể đáp ứng Tống Mặc, công trình trùng kiến, tuyệt đối không thể vượt quá dự toán.

Tống Mặc thỏa mãn rồi.

Lão John nhìn bóng lưng Tống Mặc cao hứng bước thấp bước cao, lắc đầu, trong nụ cười mang theo bất đắc dĩ, nhiều hơn là sự nuông chiều của một trưởng bối đối với con cháu.

“Quản gia đại nhân?”

“Không có gì, tiếp tục làm đi.”

Địa tinh và chu nho không thể giúp đỡ canh tác, nhưng lại được phân một phần trong số lương thực, Tổng Mặc vốn dự định khoảng này sẽ lấy từ trong phần của y ra, nhưng các lãnh dân không đồng ý.

“Lãnh chủ đại nhân, ngài không thể làm thế.”

Lão White tóc trắng già nua đi tới trước Tổng Mặc, nghiêm túc nói: “Mọi người đều sinh sống tại Grilan, bọn họ giúp chúng ta xây nhà, chúng ta vốn nên cho họ ăn cơm, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa.”

Tổng Mặc gãi đầu, “Cái này không phải vì...”

“Bất luận vì cái gì, ngài đều không thể làm thế.”

“Hiện tại không phải giống như hồi trước không có cơm ăn, lãnh chủ đại nhân không thể tiếp tục như thế.”

“Đúng! Lãnh chủ đại nhân, cái này nên là mọi người cùng bỏ ra, không thể luôn để ngài chịu thiệt.”

Tổng Mặc muốn nói, y thật sự không chịu thiệt, dù sao địa tinh và chu nho hiện tại đang xây là xây nhà cho y. Nhưng các lãnh dân lại không để ý tới y, bất kể Tổng Mặc nói gì, họ đều kiên trì quan điểm của mình.

“Được rồi.” Tổng Mặc không biết làm sao, chỉ có thể nói: “Thế này, ta ra một nửa, mọi người ra nửa còn lại, thế nào?”

“Nhưng...”

“Không có nhưng!” Tổng Mặc nghiêng rằng, “Ta là lãnh chủ, phải nghe ta!”

“Cường quyền! Độc tài!”

“Ông cường quyền vậy đó, độc tài vậy đó, còn định biến thành một ngọn núi đè lên đầu các người, các người cần ta đi!”

Tổng Mặc hất đầu, ngửa cổ, bày bộ dáng ông là sơn đại vương, cuối cùng cũng dẹp yên chuyện này. Đợi các lãnh dân cuối cùng không lên tiếng nữa, mới âm thầm lau mồ hôi lạnh, mọ, làm lãnh chủ tư bản, cũng không dễ dàng gì!

Vấn đề cơ bản đã giải quyết, Tổng Mặc bắt đầu tổ chức các lãnh dân khai khẩn đất đai. Trước kia Hắc Viêm và Rhys cấu nhau, Tổng Mặc trực tiếp nã pháo, khiến lãnh địa bị hủy ngổn ngang, hố đạn đầy đất. Tình trạng khiến Tổng Mặc đau đầu trước kia, hiện tại lại tiện cho lãnh dân.

Tầng đất cứng ngắt đã bị lật tung, chỉ cần dọn dẹp đá vụn trên đất, san phẳng lại, thì có thể gieo trồng.

Mọi huấn luyện quân sự đều bị tạm dừng, các nam nhân Grilan đều tham gia vào trong sự nghiệp trồng ruộng vĩ đại, ngay cả đám người Touro và Harold cũng không ngoại lệ.

Muốn ăn cơm không? Muốn ăn, thì phải làm việc!

Dùng võ lực bảo vệ Grilan? Không cần, không thấy hàng mía mọc bên tường đá và dây nho leo đầy tường à? Chúng càng hữu dụng hơn!

Các hán tử bắt đầu cuộc sống mặt hướng đất lưng hướng trời. Các nữ nhân làm cơm đưa tới bên ruộng, lão nhân và hài tử không thể xuống ruộng làm việc cũng cố gắng làm những thứ nằm trong sức mình.

Mười mấy ngày sau, trừ mạch có kỳ sinh trưởng ‘chậm’, khoai tây và bắp, đều có thu hoạch. Khi thu hoạch khoai tây, vẫn phải dao rìu gây gộc cùng lên. Lúc này Airth phát huy tác dụng cực lớn, số người bị thương giảm mạnh.

Còn về bắp... được rồi, trải qua chiến đấu tàn khốc với khoai tây, tất cả mọi người đối diện với hàng bắp chinh tề trong ruộng, đều rút đầy mồ hôi.

Touro bị chọn làm đại biểu giờ khiêng lên cẩn thận lại gần, khi cách chừng năm mét, thân bắp nhẹ đung đưa, Touro bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, cách hai mét, thân bắp đung đưa càng dữ, Touro tuôn mồ hôi như mưa, cách một mét, thân bắp đột nhiên quất mạnh, trái bắp trên thân bắn ra như đạn pháo cối, mấy chiếc lá bao quanh trái bắp mở ra, râu bắp như từng cây kim, hạt bắp màu vàng như vô số hạt thép, tạch tạch bắn thẳng vào mặt...

Sau khi vòng tấn công kết thúc, nhìn lại Touro nằm dưới đất, một gương mặt ăn cướp hung hãn, đã bị tàn phá tới mức còn muốn giống bề mặt trắng hơn cả bề mặt trắng, đỉnh đầu còn xưng một cục to, tất cả mọi người vây xem đều hít ngược một hơi!

Tổng Mặc đứng một bên, sắc mặt tái nhợt, cái này nào phải súng liên thanh? Là bão lê hoa châm cộng bom bi bắn nâng cấp thì có!

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 81

Ma Tộc Bá Đạo

> Có câu võ công có cao, cũng không đấu lại dao phay, tường đồng vách sắt, cũng chống không lại đạn đạo.

Bắp quá hung tàn, chúng ta có thể bức gốc! Bức không lên, thì bẻ gãy eo! Tống Mặc không tin, mấy trăm người sống nhăn còn không đối phó được với mấy cây bắp!

Touro anh dũng được nâng vào phòng khám chui. Kỵ sĩ vàng Airth lại lần nữa được lên sàn diễn, đứng cách ruộng bắp năm mét, đầu khí màu vàng trên người bùng phát, trường kiếm được tuốt ra, gầm to một tiếng, một đường kiếm khí sắc bén quét tới ruộng bắp! Bắp vừa rồi còn uy phong bát diện, lập tức lũ lượt ngã xuống, ủ rũ nhụt chí. Đúng như Tống Mặc dự liệu, chỉ cần chém thân bắp, hạt bắp ở trên, sẽ không còn chút lực sát thương nào.

Thân hình Airth chấn động, bắt đầu vung kiếm đại sát tứ phương, Tống Mặc lập tức tổ chức lãnh dân đi nhặt bắp. Bắp còn thô hơn cả cổ tay, lột lá bì xanh mượt ra, chính là trái bắp đầy nhóc hạt vàng, nhìn không được cắn một miếng, cho dù còn sống, cũng không có vị đẳng chất nào, chỉ tràn đầy ngọt ngào.

Tống Mặc ngồi bên ruộng, cầm trái bắp cười híp cả mắt. Đồ tốt nha, tuyệt đối là đồ tốt! Bắp bội thu, khiến trong đầu y lại nghĩ tới một loại thức ăn có thể kiếm tiền, kẹo bắp.

Hình dáng xinh đẹp, vào miệng giòn xốp, thuận tiện mang theo, vừa có thể ăn no, vừa có thể làm đồ ăn vặt. Khác với đường trắng, kẹo bắp bất luận là tiêu thụ theo tổp hay tiêu thụ đơn, đều là mỗi làm ăn không tồi.

Tống Mặc cắn bắp xong, chùi miệng, đứng ở chỗ cao, bắt đầu chỉ huy lãnh dân chất bắp vào một chỗ, thân bắp chất chỗ khác. Đây cũng là đồ tốt, phơi khô là có thể sử dụng thay củi. Hiện tại còn là đầu xuân, sớm tối vẫn rất lạnh, thành ngằm mới xây đã tiêu tốn không ít kim tệ của Tống Mặc, không còn nhiều tiền để mua noãn thạch từ chỗ người lùn, chỉ có thể dựng từng bức tường lửa ở chỗ thông gió, đốt củi để giữ độ ấm cho cả thành phố.

Hiện tại đã có thân bắp, không cần các lãnh dân phải dậy sớm ngủ trễ đi đốn củi, vừa tiết kiệm sức lực, vừa bảo vệ môi trường!

Có khoai tây và bắp, lại thêm mạch, lương thực chính của người Grilan tuyệt đối không cần phải lo lắng nữa, từ nay về sau trừ khi xảy ra biến cố lớn gì, nếu không, mọi người tự cung tự cấp ăn no bụng là không thành vấn đề.

Sau khi ăn no, thì phải ăn ngon, Tống Mặc xoa tay, có phải nên triển khai sự nghiệp gia súc không? Thịt trứng gia cầm, một cái cũng không thể thiếu.

Trước đó chỉ bận rộn phát triển võ lực, võ trang ình, giờ nghĩ lại, quan trọng nhất, vẫn là phải nâng ức sống của mọi người, ăn no, mặc ấm, tổ chất thân thể sẽ lên, cộng thêm huấn luyện nghiêm khắc, vũ khí tiên tiến, quân tạp nham cuối cùng sẽ trở thành lịch sử, quân đội mạnh không còn là giấc mơ! Đợi tới ngày đó, ai còn dám tùy tiện đánh chủ ý với lãnh địa của y nữa?

Tống Mặc càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý, do tâm tình kích động, lại lột một trái bắp, bắt đầu cắn.

Dưới sự trợ giúp đắc lực của kỵ sĩ vàng Airth mồ hôi như mưa, thở phì phò như trâu, bắp của Grilan thu hoạch được phong phú.

Sau khi kiểm kê số lượng thu hoạch, Tổng Mặc ngồi trước mặt Airth đã bệt dưới đất, nắm tay kỵ sĩ đại nhân, mặt cười tươi, trong mắt tràn đầy sự cảm kích, “Kỵ sĩ đại nhân, người là người đáng yêu nhất cả Grilan!”

Airth ngẩng đầu lên, không cẩn thận nhìn ra sau lưng Tổng Mặc một cái, gương mặt đã mệt tới mức đỏ bừng lập tức tái nhợt, liều mạng muốn rút cánh tay khỏi hai móng vuốt của Tổng Mặc, kinh hoàng như cô nương bị ác bá đùa giỡn, “Lãnh chủ đại nhân, ngài buông ta ra!”

Tổng Mặc không hiểu nghiêng đầu, rốt cuộc vẫn buông tay Airth ra, không đợi kỵ sĩ đại nhân thở phào một hơi, vai đã bị gác lên, “Airth, lần đầu gặp người, ta đã phát hiện, người và Grilan, tuyệt đối có duyên phận không thể giải a.”

Tổng Mặc vừa nói ra, sắc mặt Airth đã không phải tái nhợt có thể hình dung nữa.

Ở không xa, Rhys Myers tựa vào thân cây, ngón tay thon dài như vô ý quăn lấy một lọn tóc rũ trước ngực, con mắt màu biển xanh băng quơ đảo qua Airth bị Tổng Mặc bá vai, khoe miệng cong cong. Airth lập tức cứng đờ, phảng phất như thứ ngón tay trắng nõn đó quăn lấy không phải là tóc, mà là cổ của mình.

Nhìn Rhys từng bước bước tới, Airth cứng đờ mở miệng nói: “Lãnh chủ đại nhân, cho dù tôi có từng phạm sai lầm, nhưng ngài từng nói, chỉ cần tôi nương nhờ Grilan, thì sẽ không tính toán chuyện xưa, đúng không?”

“Ờ đúng, ta từng nói thế.”

“Vậy thì, ngài nhất định sẽ không trăn mắt nhìn tôi bị giết chết, đúng không?”

“Đương nhiên.”

Tống Mặc vừa nói xong, một cánh tay trắng nõn đã nắm lấy cổ tay y, kéo khỏi vai Airth. Airth lập tức đứng lên, dùng tốc độ nhanh nhất chạy mất tăm. Đường như vừa rồi mệt tới mức ngồi liệt dưới đất chỉ là lỗi giác.

Tống Mặc nhìn đồng bụi lưu lại sau lưng Airth, chớp chớp mắt, ngẩng đầu lên, nhìn Rhys, “Hắn bị sao vậy?”

Rhys cầm ngón tay Tống Mặc, đưa vào miệng nhẹ cắn một cái, “Người xác định người không biết?”

Nhún vai, Tống Mặc cười cười, “Ta chỉ đùa thôi.”

“Đùa cũng không được.” Môi Rhys lướt từ đầu ngón tay tới lòng bàn tay, để lại một nụ hôn mang theo hơi lạnh, “Người là của ta.”

“Người có phải hơi quá bá đạo không?” Tống Mặc nhú mày, kết hôn rồi còn có thể ly hôn, hưởng hồ hiện tại họ ngay cả người yêu chính thức cũng không phải mà? Tên này quả hơi rộng rồi đó. Chẳng lẽ y cả đời có thể không tiếp xúc với người khác sao?

“Bá đạo?” Rhys cười, cúi đầu, hôn chóp mũi Tống Mặc, “Người vẫn chưa từng thấy qua khi ta chân chính bá đạo. Nhất thiết đừng chọc giận ta, Tống Mặc Grilan.” Con mắt biển xanh của Rhys, nhìn thật sâu vào mắt Tống Mặc, “Nếu không, ta sẽ bắt người về thành trì của ta, vĩnh viễn nhốt lại.”

Tống Mặc rũ môi, “Nếu thật sự có ngày đó, ta hy vọng, phòng nhốt ta, tường phải xây bằng bảo thạch, giường phải là kim tệ chất thành, nóc nhà phải khảm châu báu, đồ trải sàn phải là miếng vàng, làm được không? Nếu làm được, không cần người bắt, ta tự đi vào đó ở luôn.”

“... Người nghiêm túc?”

“Đương nhiên.”

“Ha...”

Rhys ôm lấy Tống Mặc, nâng cằm Tống Mặc lên, hung hăng chặn môi y.

“Thân ái, người luôn có thể khiến ta bất ngờ...”

Tống Mặc chép miệng, chuyện nhỏ, thiên triều năm ngàn năm lịch sử văn hóa, mạng lưới tin tức phát đạt của tân thế kỷ, thân là một người trạch trò chơi biết tiến tới, y có gì chưa từng thấy, chỉ một câu nói mà muốn uy hiếp y? Nằm mơ đi!

Nếu Tống đại lãnh chủ biết, ma tộc nào đó quả thật đang nghiêm túc suy nghĩ điều kiện y đưa ra, chắc sẽ không còn đắc ý nổi nữa.

Các lãnh dân đang bận thu hoạch bắp đảo mắt nhìn lãnh chủ đại nhân đang hôn nhập thần, hôn phát ngiên, chuyện tốt sắp tới rồi sao?

Tuy nói khác biệt chủng tộc, giới tính giống nhau, nhưng có một lãnh chủ phu nhân võ lực cường hãn tựa hồ cũng không tồi.

Nhưng, người kế tục tương lai của nhà Grilan nên làm sao?

Chẳng qua lãnh chủ đại nhân bị sét đánh cũng không chết, nói không chừng, đây không phải chuyện khó. Cho dù không phải tự sinh, thì cũng cướp về được, tuyệt đối không thành vấn đề!

Cùng Tống Mặc sớm chiều bên nhau, người Grilan mưa dầm thấm đất, tư duy như ngựa hoang đứt dây cương, nước sông đổi tuyến, không cách nào trở lại quỹ đạo chính quy nữa.

Mồ hôi cực nhọc cuối cùng đạt được hồi đáp, bắp và khoai tây thu hoạch được chất đầy nửa kho ngầm, cho dù hạt mạch không có thu hoạch,

lương thực năm nay cũng không còn phải lo.

Đợt khoai tây và bắp mới lại được trồng xuống, người Grilan vì cái bụng của mình, đã chuẩn bị trường kỳ đối kháng với những cây trồng hung bạo này, yêu nhau giết nhau tới thiên trường địa cửu.

Còn khoai lang Rode tìm được cùng khoai tây, Tổng Mặc tạm thời không định trồng, chủng loại cây trồng hiện tại đã đủ cho y đau đầu rồi, có vài người bị thương vẫn còn nằm trong phòng khám chui của Harold chưa ra, vạn nhất lại trồng ra loại hung tàn hơn nữa thì... Tổng đại lãnh chủ biểu thị, trừ khi bắt thêm được vài ký sĩ vàng nữa, nếu không trồng thêm chủng loại mới quá mức nguy hiểm.

Nhưng ký sĩ vàng dễ bắt lắm sao? Đương nhiên không.

Cho nên, kế hoạch trồng chủng loại mới, chỉ có thể hoãn lại.

Rode cảm thấy hơi đáng tiếc với quyết định của Tổng Mặc, thấy khoai lang bị Tổng Mặc chất đống bên góc tường, người lùn vuốt râu đầy mặt, sờ cái đầu còn sưng to, lời đã lên tới miệng lại nuốt trở về.

Lương thực quả đáng quý, nhưng tính mạng còn đáng giá hơn.

Câu này là Tổng Mặc nói, Rode cho rằng, tuyệt đối đủ chân lý.

“Rode, nếu biết khoai tây trồng thế nào rồi, kế ước trước kia của chúng ta, coi như hoàn thành rồi đi?” Tổng Mặc và Rode ngồi đối diện, trong tay mỗi người cầm một trái bắp, vừa gặm, vừa nói chuyện.

Bắp và khoai tây hiện tại trở thành lương thực người Grilan thích nhất, người già thích khoai tây hơn, hoặc nấu hoặc nướng, không có răng vẫn ăn được. Hai tử thì thích mùi vị của bắp hơn, hương vị ngọt ngào. Nếu không phải Tổng Mặc hạ lệnh nhất định phải trồngơ'ư mạch, chỉ sợ mọi người sẽ

xem những cây mạch đã mọc mầm như cỏ hoang mà nhổ bỏ, toàn bộ trồng bắp và khoai tây thay thế.

Sản lượng của xưởng chế tạo đường dần nâng cao, đường tạo ra lại bán đi một đợt. Buôn bán đường trước đó khiến đội thương buôn của Rode kiếm được đầy chậu đầy bát, không tới nửa tháng, lại tới Grilan.

“Ừ, quả thật.” Rode gặm bắp xong, chùi nước dính trên râu, “Trong tộc đã có người hồi thúc ta trở về rồi.”

“Vậy sao?”

“Đúng vậy.” Rode nhìn cái mâm đã rỗng, sờ bụng, vẫn chưa đã lắm, “Ta cũng không phải chưa từng ăn bắp, nhưng so với bắp trồng ở Grilan, mùi vị quả thật kém rất nhiều. Lẽ nào, đất đai ở chỗ người phì nhiều hơn những chỗ khác?”

“Đừng đùa.” Tống Mặc phủi tay, “Nếu thật như người nói, tại sao sản lượng mạch ở chỗ ta vẫn thấp như thế?”

“Cũng đúng.” Rode gật đầu, “Lần này ta mang phương pháp trồng khoai tây về, trưởng lão khẳng định sẽ cho ta không ít thứ, lãnh chủ đại nhân, ta nên nói một tiếng cảm ơn với người.”

“Nhất thiết đừng!” Tống Mặc vội xua tay, “Phiến tình gì đó, không phải chuyện người làm ăn nên làm. Cho dù người làm vậy, ta cũng sẽ không hạ giá cho người.”

“...” Gian thương!

“Người đang thăm chửi ta đúng không?” Tống Mặc cười híp mắt bưng một mâm khác dưới bàn ra, trong mâm chất đầy kẹo màu vàng hình vuông.

Rode hiếu kỳ nhìn thứ trong mâm, “Đây là gì?”

“Nếm thử đi.” Tống Mặc cầm một cục, nhai vài cái rồi nuốt xuống, lại cầm một cục lên, “Mùi vị không tệ đâu.”

Rode cũng cầm một cục bỏ vào miệng, lập tức mắt phát sáng, “Đây là kẹo?”

“Đúng, kẹo bắp.” Tống Mặc đẩy mâm đầy kẹo tới trước mặt Rode, “Ta cảm thấy, cái này kiếm được nhiều hơn cả đường.”

Kẹo sữa, kẹo mềm quá bình thường, kẹo bắp tốt hơn nhiều, nguyên liệu cũng rất đơn giản, cách chế cũng dễ. Nhưng Tống Mặc kiên tin, cho dù xuất hiện đối thủ cạnh tranh, kẹo bắp Grilan làm ra, mùi vị vẫn ngon nhất.

Lúc này, kẹo trong mâm đã mất đi một nửa, Rode ý thức được mình vừa làm gì, mặt hơi đỏ lên, may là có râu đầy mặt che giấu, khiến hắn không tới nỗi lúng túng quá, “Lãnh chủ đại nhân, kẹo bắp, cũng có thể giao cho ta tiêu thụ chứ?”

“Đương nhiên, ban đầu ta đã dự tính như thế.” Tống Mặc tựa vào lưng ghế, hai tay khoanh trước ngực, cười vô cùng hòa ái, “Nhưng, ta cũng có điều kiện.”

“Ngài yên tâm, kim tệ ta sẽ trả, một đồng cũng không thiếu.”

“Ta không chỉ cái này.” Tống Mặc lắc đầu, “Người quên điều kiện giao dịch chúng ta bàn trước đó sao?”

“Ngài là nói?”

“Nhân khẩu.” Tống Mặc hơi nghiêng người tới, cúi chỏ chống lên bàn, “Thời gian người ở lại Grilan, đội thương buôn của người đã ngừng đưa nhân khẩu tới Grilan. Người cũng nên biết, Grilan hiện tại thiếu cái gì. Kẹo bắp và đường trắng, ta có thể giao cho đội thương buôn của người làm đại lý, nhưng, người nhất định phải đưa nhiều người tới nữa cho ta.”

Rode suy nghĩ một lát, gật đầu. Quả thật, thời gian ở lại Grilan, hẳn thấy được tiềm lực phát triển của Grilan, cũng thấy được thiếu sót ở đây.

Nếu cứ phát triển thế này, Grilan quả thật sẽ xuất hiện tình trạng không đủ lực lao động.

Từ lực lao động, cũng là Rode nghe được từ miệng Tổng Mặc.

“Không hạn chế nhân loại hay chủng tộc khác, chỉ cần có thể làm việc là được, ta đều muốn.”

“Ta biết rồi, lãnh chủ đại nhân.” Rode cẩn trọng gật đầu, “Theo như ta biết, trong nội cảnh Sabisand bị vương quốc Obi chiếm lĩnh, đang phát sinh phản loạn, tin rằng không lâu sau, ngài sẽ có một lượng lớn lực lao động miễn phí có thể sử dụng.”

Phản loạn?

Tổng Mặc nhướng một bên mày, khó trách con rồng bụng bự đó vội vàng đi lấy người, thì ra là trong nước có phản loạn, nhưng, Tổng Mặc không cho rằng Hắc Viêm sẽ cho những tên dám giết người phóng hỏa trong nhà hẳn một con đường sống.

Nhưng Rode cũng đã nhắc nhở Tổng Mặc, tù binh, cũng là nguồn lực lao động quan trọng nha.

Nghĩ tới đây, Tổng Mặc cảm thấy, kế hoạch được sắp đặt cho công tước Nelson, cần đưa lên thực hiện rồi.

DI THẾ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 82

Không Cho Cũng Phải Cho

> Hắc Viêm ngồi trên vương tọa, nhìn chủ giáo Quang Minh đứng trước vương tọa, mấy tháng không gặp, lão già làm người chán ghét này, nếp nhăn trên mặt hình như tăng lên không ít.

“Bệ hạ...”

Chủ giáo Quang Minh mắt long lanh nhìn bình thủy tinh bị Hắc Viêm niết trong tay, sợ hãi không cẩn thận, làm rơi bình xuống đất.

“Bệ hạ, xin ngài nhất thiết phải cẩn thận!”

Thấy Hắc Viêm bắt đầu ném bình lên, chơi trò ném rồi tiếp, chủ giáo đại nhân cuối cùng hết nhịn nổi, ngữ khí cứng nhắc, rõ ràng khiến quốc vương bệ hạ vô cùng không vui. Tể tướng Murphy đứng bên cạnh hừ một tiếng, chủ giáo lập tức ý thức được mình quá mức. Cho dù là đại chủ giáo, cũng không dám dùng ngữ khí này nói chuyện với Hắc Viêm.

“Bệ hạ, xin ngài tha thứ vì ta mất khống chế.”

“Không sao.” Hắc Viêm hứng chiếc bình, hiếm khi vẻ mặt ôn hòa nói với chủ giáo: “Không cần khẩn trương như thế, ta tìm người tới, chỉ để thực hiện lời hứa trước đó.”

Nói xong, trực tiếp đặt bình thủy tinh lên bàn, bảo chủ giáo đi tới.

Chủ giáo hai tay run rẩy cầm lấy bình, màn vừa rồi, khiến tim lão cũng sắp vọt lên mắt.

Bình thủy tinh vừa vào tay, khuyên đeo hình tròn trước ngực chủ giáo bắt đầu nóng lên. Trên bình thủy tinh, có khắc phù văn cầu nguyện của giáo hội, đây là ký hiệu riêng biệt của bình thủy tinh chứa nước linh hồn, cũng là nguyên nhân giáo hội có thể theo tung tìm kiếm nước linh hồn đã mất trộm.

Phù văn là dùng một phương pháp đặc biệt khắc lên thân bình, hoàn toàn dung làm một cùng thân bình, chỉ có đại chủ giáo và kỵ sĩ vàng bảo vệ thánh vật mới biết sự tồn tại của phù văn. Cho dù là Gerrees đã trộm nước linh hồn khỏi giáo hội, cũng không phát hiện những phù văn căn bản không có bất cứ khí tức ma pháp nào.

Giáo hội vì an toàn của thánh vật, phí hết tâm cơ làm ‘đánh dấu dự phòng’. Đáng tiếc là, ai cũng không ngờ được, sẽ xuất hiện một Tổng Mặc dám làm giả thánh vật giáo hội, hơn nữa tên to gan bằng trời kia, lại tìm được một ma tộc động thủ!

Ma tộc là chủng tộc tinh thông phù văn nhất đại lục Quang Minh, lại thêm năng lực của bản thân Rhys, phù văn ẩn giấu trên bình thủy tinh, trước mặt hắn, không nơi ẩn náu.

Thế là, nhờ vào năng lực mô phỏng vượt bậc của Rhys, lại thêm người phân định cấp bậc chuyên gia là kỵ sĩ vàng Airth, nước linh hồn nhái, thành công qua ải.

Trừ khi trong giáo hội có người bóp nát bình, nếu không, căn bản sẽ không phát hiện đây là hàng nhái.

Đương nhiên, cho dù có bóp nát bình, tính ra cũng sẽ không có ai có thể phân biệt được thứ chứa bên trong rốt cuộc có phải là nước linh hồn chân chính hay không, người duy nhất có thể phân biệt thật giả, cũng chính là

người đã cho nước linh hồn vào trong bình thủy tinh, nhưng người đó sớm đã thành người thiên cổ, tới bã xương cũng không còn.

Chủ giáo lật đi lật lại kiểm tra bình thủy tinh, cho tới khi xác định trong tay là ‘hàng thật’, mới thở ra một hơi.

“Bệ hạ, ta đại biểu giáo hội và bản thân ta, gửi lời cảm tạ chân thành nhất cho ngài!”

“Ừ. Ta tiếp nhận lời cảm tạ của người.” Hắc Viêm cong khóe môi, chợt đổi giọng, “Nếu người đã xác định là thật, vậy thì, nên lấy tiền phải trả cho ta ra đi chứ?”

Lời của Hắc Viêm quá trực tiếp, nụ cười trên mặt chủ giáo Quang Minh lập tức cứng đờ, thân là vua một nước, nói toạc móng heo đòi tiền người khác như thế sao?

Hắc Viêm không để ý người khác nghĩ thế nào, hắn đã mang ‘thánh vật’ giáo hội trở về rồi, điều kiện giáo hội đã hứa trước kia, cũng bắt buộc phải thực hiện. Nếu không, hắn sẽ cho cái kẻ trước mặt này biết, lừa dối một con cự long, sẽ có kết cục gì!

Chủ giáo thấy Hắc Viêm có dấu hiệu trở mặt, lập tức nói: “Bệ hạ, ngài yên tâm, đã chuẩn bị hết cả rồi.” Nếu thánh vật đã tìm về, kim tệ nên trả, tự nhiên phải trả. Nếu không, chỉ sợ ngay cả vương cung này lão cũng không ra được.

Tu sĩ đợi bên ngoài nhận được mệnh lệnh, lập tức nâng mười rương chứa kim tệ vào.

Lương thực và dê bò đều đã giao cho Murphy, những kim tệ này, cần phải trực tiếp giao cho quốc vương.

“Bệ hạ, tất cả đều ở đây.” Chủ giáo vừa đau thít, vừa vung tay, nắp rương liền tiếp được mở ra, lập tức, ánh sáng vàng chói lọi chiếu sáng cả căn phòng. “Tổng cộng ba trăm ngàn đồng kim tệ. Ngài có thể phái người kiểm tra một chút.”

Hắc Viêm rời khỏi vương tọa, đi tới trước rương, tùy tiện cầm một đồng kim tệ có khắc hoa văn quyền trượng lên, con mắt màu vàng híp lại, “Chỉ có nhiều đây sao?”

“Bệ hạ?”

“Năm trăm ngàn.”

“Bệ hạ, như vậy không giống như đã nói lúc trước!”

“Nói lúc trước?” Hắc Viêm liếc mắt nhìn chủ giáo bị lời của hắn dọa tới, đang sắp tan vỡ, “Có định khế ước sao?”

(*Ở đây có chút sai lệch về tiền, ban đầu lúc thỏa thuận ở chương 62 đã thỏa thuận là năm trăm ngàn, có lẽ tác giả quên nên lúc này số tiền lại khác, ta chỉ làm đúng bản gốc thôi.)

“Nhưng mà...” Rõ ràng đã nói rồi mà! Cũng không nghe thấy ai dám đòi khế ước với quốc vương bệ hạ!

Chủ giáo đại nhân cho rằng Hắc Viêm cố ý làm khó, trên thực tế, quả thật hắn đang làm vậy.

Tổng Mặc dùng nước linh hồn bản nhái để lấy được một phần trong số tiền giao dịch Hắc Viêm đạt được lần này, Hắc Viêm cũng đau thít. Cự long chỉ có một chút sở thích như thế, Tổng Mặc lại chuyên môn muốn hạ thủ vào chỗ đó, Hắc Viêm không nguyện ý tự chịu thiệt, nếu đã vậy, thì chỉ có thể khiến Quang Minh giáo hội xéo thít.

“Năm mươi ngàn kim tệ, một đồng cũng không thể thiếu!”

Hắc Viêm búng tay một cái, bình thủy tinh trong tay chủ giáo, lại trở về tay hắn, đứng trước vương tọa, phủ nhìn lão già khô héo lùn hơn mình hai cái đầu, thoải mái ức hiếp người, “Đây là quốc gia của ta, người đứng trên đất của ta, lời ta nói, đại biểu cho tất cả, hiểu chưa?”

Hắc Viêm không tiếp tục nói nữa, chủ giáo đã hiểu ý của hắn, tiền này, mình cho thì tốt, không cho cũng phải cho!

Có kẻ không giảng đạo lý thế này sao?!

Chủ giáo đại nhân cảm thấy mình không phải đang đối diện với quốc vương chinh chiến tứ phương, uy danh hiển hách, mà là một tên cướp không hơn không kém!

Cự long thích cướp kim tệ cướp công chúa, quả thật không có khác biệt gì lắm với kẻ cướp.

Chủ giáo đại nhân thoáng chốc nhận rõ chân tướng.

Nhưng lời của quốc vương cường đạo này, lão lại không thể không nghe. Thánh vật giáo hội nhất định phải tìm về, quốc vương Obi cũng không thể đắc tội, giáo hội không cần e dè với những tiểu vương quốc và lãnh chủ, nhưng đối với Hắc Viêm, cũng chỉ có thể co cõ giả làm con cháu.

Còn phải giả cho tốt, giả cho giống, nếu không, lực lượng vũ trang phản chính phủ đối phó với quân chính quy, cũng chỉ có thể chịu đánh. Đây là kinh nghiệm tổng kết từ máu và nước mắt, trở thành tài liệu tham khảo quan trọng.

Không thể làm gì, chủ giáo đại nhân chỉ đành bảo tu sĩ đi theo mình trở về giáo đình linh tiên. Tu sĩ mang theo mệnh lệnh của chủ giáo trở về giáo đình, tiếp theo, lại có tám rương được nâng vào vương cung Obi. Do nhất

thời không tìm được nhiều kim tệ như thế, các loại đồ vàng, bao gồm đế cẩm nền đặt trước thánh tọa, cũng bị bỏ vào rương đem vào vương cung.

Nhìn tám rương vàng lấp lánh, Hắc Viêm thỏa mãn, Murphy cười, hai quân thần cùng nghĩ: Nếu thánh vật giáo hội cách vài ngày lại mất một lần, thì tốt biết bao a!

Chủ giáo đại nhân khóc không ra nước mắt nhìn kim tệ bị nâng đi, chỉ có thể không ngừng an ủi mình, ít nhất nước linh hồn đã trở về tay mình, hoàn thành mệnh lệnh của đại chủ giáo, có thể quang minh chính đại hùng hồn lý lẽ đi khóc kể nghèo. Lão vì truy hồi thánh vật, gần như phải đập nổi bán sắt, đại chủ giáo không thể ngồi nhìn không quản, trần mắt nhìn họ đi uống gió tây bắc!

Hắc Viêm nhận được kim tệ, tự nhiên sẽ không còn bủn xỉn phần cho Tổng Mặc, sau khi kiểm kê, liền phái người vận chuyển phần đã ước định với Tổng Mặc tới hành tỉnh tây bắc. Quốc vương Obi không thể huênh hoang đưa kim tệ tới Grilan, chỉ có thể thông qua Saivans, đưa kim tệ tới tay Tổng Mặc. Saivans nhận được kim tệ và mệnh lệnh của quốc vương, cũng không dám chậm trễ, rương cũng không mở, đã mang cả rương lẫn xe ngựa đi tới Grilan.

Các kỵ binh hành tỉnh tây bắc hiện tại đã học rất ngoan, tuyệt đối không lại gần biên cảnh Grilan trong phạm vi mười mét, nơi đó không chỉ có dây nho biết chơi trối người và cây mía thích quất người, mà gần đây còn có thêm khoai tây biết lao ra từ đất để chọi người!

Từng có một đội kỵ binh tuần tra biên cảnh đích thân trông thấy, một con heo rừng không cần thận chạy tới biên cảnh Grilan, khi cách năm mét, đã bị những thứ tròn trịa mập mạp này đập cho rách đầu chảy máu, ngã xuống không dậy nổi. Sau đó mấy người Grilan toàn thân giáp trụ, cầm khiên và một vài thứ giống như xẻng sắt, từ trong tường đi ra, vừa dùng khiên chống đỡ khoai tây không ngừng bay tới, vừa tha heo rừng về.

Cả quá trình không tới hai mươi phút, nhưng lại khiến đại binh tây bắc được mở mắt.

Đội khi công kích của khoai tây ngừng lại, những người Grilan đó lại cầm túi ra thu nhặt khoai tây lẫn đầy đất. Nhặt xong, còn cười cười với đại binh tây bắc, “Có ăn chưa? Nếu chưa ăn, đợi lát nữa, có đồ ngon cho các người.”

Các đại binh còn đang trong kinh ngạc, cho tới khi một mùi hương thơm phức bay tới, mới tỉnh táo lại.

Nam nhân vừa rồi cười với các đại binh dùng một túi đựng bảy tám củ khoai tây đã nướng chín, trực tiếp đưa cho họ, đội trưởng dẫn đầu cầm túi, mở ra, lại một cỗ hương thơm, xa lạ, nhưng khiến người ta rất muốn thưởng thức.

“Nếm thử đi, coi chừng phỏng.”

Trải qua diễn tập quân sự của Saivans và Tổng Mặc liên hợp tổ chức trước đó, kỵ binh hành tỉnh tây bắc và người Grilan cũng coi như có giao tình. Các đại binh thấy người Grilan cũng đang ăn thứ này, hương thơm lại rất mê người, lập tức chia khoai tây nướng mà ăn, cắn một miếng liền mắt sáng rỡ, trực tiếp mua mấy túi của người Grilan mang về, đương nhiên, là nướng chín. Từ đó về sau, mỗi lần có đại binh hành tỉnh tây bắc đi ngang qua, luôn sẽ mua mấy túi khoai nướng hoặc bắp nướng, thỉnh thoảng còn có quan viên phái tùy tùng tới mua một chút, dù sao trong kho cũng chất đầy, Tổng Mặc cũng không để ý các lãnh dân kiếm chút tiền tiêu vặt.

Cũng không biết là do Saivans hay là các quan viên hành tỉnh tây bắc không để ý mấy thứ này, mà cho tới nay, không có ai thấy hứng thú với việc trồng khoai tây.

“Lẽ nào, là thấy loại cây trồng này quá hung hãn sao?”

Tống Mặc tiện tay đánh bay một củ khoai đang lao tới mình, vuốt vuốt cầm, vô cùng khó hiểu.

Nhưng sau khi thấy mấy rương kim tệ Hắc Viêm chuyển tới, Tống đại lãnh chủ lập tức ném những nghi hoặc này ra sau đầu, tiền a, có số tiền này, rất nhiều chuyện, đều có thể bắt đầu làm rồi...

Công tước Nelson đang vui đầu tăng ca trong phòng tối nhỏ, đột nhiên cảm thấy sau lưng phát lạnh, có cảm giác như một loại mãnh thú ăn thịt nào đó đang địa mình.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 83

Đường Tài Lộ Mới

> Sau khi Tổng Mặc thành công moi được một trăm năm mươi ngàn kim tệ từ móng vuốt Hắc Viêm, đội thương buôn của Galland lại tới Grilan lần nữa.

Galland dẫn đội thương buôn đi xuyên hơn nửa đại lục Quang Minh, đã bán tiểu x thư tới tận cường quốc Lancey nằm ở cực bắc đại lục Quang Minh. Trong mấy tháng gần gũi, lượng yêu cầu của tiểu x thư tăng mạnh, cho dù công tước Nelson có tăng ca tới thổ huyết, thị trường vẫn là cung không đủ cầu.

Là một thương nhân thành công, Galland biết rõ chân lý vật quý do hiếm, cho dù giá tiền có cao hơn nữa, Galland cũng sẽ không bán hơn hai trăm quyển tại một nơi. Nhưng đi nhiều quốc gia rồi, tiêu phí trên đường cũng tăng lên không ít. Lại thêm phí vận chuyển khoáng thạch, Galland mỗi lần thấy sổ sách đều phải nhíu mày.

Trong lúc vô ý Galland đã nói chuyện này cho Tổng Mặc, Tổng Mặc cho hắn chủ ý, “Đừng chỉ chăm chăm vào buôn bán tiểu x thư và khoáng thạch, đi nhiều nơi rồi, mỗi nơi khẳng định đều sẽ có đặc sản, đó đều là đường tài lộ có thể kiếm tiền.”

Đặc sản? Galland gãi râu, trong đầu hiện ra một dấu hỏi thật lớn.

Tổng Mặc chỉ dành giải thích hàm nghĩa của từ đặc sản cho cái kẻ ‘chưa được mở mắt’ này, Galland bừng tỉnh đại ngộ, nắm tay Tổng Mặc, hai mắt

phát sáng, “Lãnh chủ, đầu óc của ngài thật sự không phải là đầu óc mà!”

Khóe miệng Tống Mặc co giật, đây là đang khen y? Cứ coi là vậy đi.

Nghe theo kiến nghị của Tống Mặc, đội thương buôn của Galland mỗi khi tới một nơi, sẽ bắt đầu vùng tiền thu mua sản phẩm đặc sắc nhất tại đó, chẳng hạn bì bì thú của Hoult, chỉ lớn bằng hai nắm tay người trưởng thành, toàn thân trắng tuyết, lông mượt mà yên tĩnh ôn thuận, là sủng vật các tiểu thư quý tộc thích nhất, giá mỗi con đều có thể bán lên tới năm trăm kim tệ. Còn có vải lụa của Chardo, các loại hương liệu của Sena, thậm chí là ủng da nai của Pend, đều giúp đội thương buôn của người lùn kiếm được một món lớn.

Mấy lần thử nghiệm, Galland dứt khoát từ bỏ việc buôn bán khoáng thạch được xem trọng nhất của người lùn, việc này khiến các thương nhân người lùn khác vô cùng khó hiểu, ngay cả một vài thương nhân nhân loại có quen biết với Galland, cũng cảm thấy đầu óc người lùn này có vấn đề.

Galland không tranh luận với bọn họ, chỉ là mỗi ngày trốn trong xe ngựa, đếm kim tệ tới rút gân. Lãnh chủ đại nhân nói rất đúng, lạng lẽ phát tài, không cần thanh thế.

Khi những người khác chế nhạo Galland đầu vô nước, quy mô đội thương buôn của Galland đã khuếch đại gấp đôi, các nhân viên của đội thương buôn kinh ngạc phát hiện, Galland bủn xỉn, lại chủ động tăng lương cho họ! Trời ạ, quả thật quá thần kỳ! Nếu Galland vì nước vô đầu mà tăng lương cho họ, thì có thể tăng thêm mấy gáo không?

“Đây mới là làm ăn.” Tống Mặc ôm bì bì thú Galland đặc biệt tặng cho y, sờ cục thịt tròn vo lông mượt rượt trong lòng, cười nói: “Chẳng qua xem ra, người thật sự kiếm được không ít.”

“Lãnh chủ đại nhân, đây là phần của ngài.”

Galland kiếm tiền rồi, tự nhiên sẽ không quên Tống Mặc đã cho hắn chủ ý. Muốn quên cũng không quên được, khi thời gian quen biết Tống Mặc dài rồi, Galland càng lúc càng cảm thấy Tống Mặc thâm sâu khó dò, hắn gần như không thể đoán nổi trong đầu lãnh chủ vốn nghèo rớt mùng tơi này rốt cuộc đang nghĩ gì, có lúc, hắn thậm chí cảm thấy, mỗi một câu Tống Mặc nói, đều có thâm ý khác.

Tống Mặc cũng không biết suy nghĩ của Galland, nếu y biết, khẳng định sẽ vỗ vai người lùn, cười lớn ba tiếng, nói với Galland, thiên triều địa cầu có một câu, là giả x.

Tống đại lãnh chủ biểu thị, hiện tại mình có tiền có nhà, còn có mỹ nhân thời khắc chuẩn bị leo lên giường y, không giả x một chút, thật sự là nói không thông không phải sao?

Nhưng giả x quá thành công, cũng khiến người ta rất đau đầu nha.

Tống Mặc giao túi chứa kim tệ cho lão John sau lưng, chỉ từ trọng lượng của túi đã có thể phán đoán ra, kim tệ bên trong tuyệt đối không ít. Túi giống vậy còn năm cái, Tống Mặc cười càng lúc càng hòa ái.

“Galland, người có từng suy nghĩ, tại mỗi thành phố nhất định đi qua, xây dựng một điểm tiêu thụ?”

“Điểm tiêu thụ?”

“Đúng.” Tống Mặc gật đầu, đặt bì bì thú ngoan ngoãn như đồ chơi bằng lông nhung lên bàn, lấy một phần kế hoạch đã viết sẵn ra từ ngăn kéo, giao cho Galland, “Người xem thử, cảm thấy thế nào?”

Đây là kế hoạch thương nghiệp kết hợp với khái niệm kinh doanh dây chuyền của hậu thế, chẳng qua đường cung ứng và tiêu thụ có hơi biến động một chút. Tống Mặc từng hỏi Galland và Rode, bao gồm Harold có nhiều kiến thức, thậm chí viết một phong thư cho Saivans tổng đốc, cuối

cùng phát hiện, loại phương thức kinh doanh này, tại đại lục Quang Minh quả thật không xuất hiện.

Nếu đã thế, y hoàn toàn có thể trở thành người đầu tiên ăn cua, sau đó mượn cơ hội kiếm một món lớn.

Khác biệt giàu nghèo giữa các nước trên đại lục Quang Minh rất lớn, cứ nhìn Grilan trước kia nghèo rớt mùng tơi, trong lãnh địa còn giống xã hội nguyên thủy đốt rừng làm rẫy là biết. Một vài bình dân của quốc gia giàu có, sống còn tốt hơn một vài lãnh chủ nước nghèo gấp bội, chẳng hạn Tổng Mặc Grilan chưa từng bị sét đánh, khi so sánh với bình dân trong vương thành Obi, chính là nghèo mạt rệp trong nghèo mạt rệp, hàng không mẫu hạm trong nghèo mạt rệp.

Galland xem qua kế hoạch của Tổng Mặc, trầm mặc.

Là một thương nhân, Galland có thể ngửi được mùi cơ hội trong kế hoạch. Nhưng hẳn cũng có thể nhìn được nguy hiểm trong đó, nếu làm theo kế hoạch của Tổng Mặc, Galland nhất định phải giao cho Tổng Mặc năm mươi phần trăm cổ phần đội thương buôn của mình, điều này khiến người lùn rất khó tiếp nhận.

“Không phải giao cho ta.” Tổng Mặc vuốt tai bì bì thú, “Ta sẽ bỏ tiền ra mua.”

“Nhưng...”

“Galland, lẽ nào ngươi không muốn kiếm nhiều tiền hơn sao?”

“Muốn thì muốn.” Galland buông kế hoạch xuống, nhìn thẳng Tổng Mặc, nghiêm túc nói: “Nhưng, bảo ta giao cho ngươi một nửa đội thương buôn, ta làm không được.”

“Không phải giao nửa đội thương buôn của người cho ta. Chỉ là cổ phần, hiểu chưa?”

“Cái này không phải giống nhau sao?”

“Không giống.” Tống Mặc lắc đầu, nói: “Nói cơ bản, ta sẽ không chen vào kinh doanh chủ yếu của đội thương buôn, chỉ là một vài chỗ, ta sẽ đưa ra vài kiến nghị, người hoàn toàn có thể quyết định tiếp nhận hay phủ quyết. Chẳng qua cần phải phân chia lợi nhuận sau mỗi lần buôn bán, làm kế ước quy định.”

“Thật sao?” Galland vẫn có hơi hoài nghi, hẳn rất khó tin tưởng Tống Mặc sẽ làm chuyện ‘lỗ vốn’ như thế.

“Thật.” Tống Mặc mặt đầy thành khẩn, “Kế hoạch này Rode cũng từng xem qua, hẳn cũng rất hứng thú. Nhưng gần đây hẳn đang bận vây quanh trưởng lão người lùn, đại khái một tháng sau mới có thời gian tới Grilan. Nhưng người không cần phải lo lắng, tuy rằng khuôn mẫu tiêu thụ tương tự, nhưng sản phẩm tiêu thụ, tuyệt đối không giống.”

“Ta cần suy nghĩ một chút.”

“Không sao, dù sao đây cũng chỉ là kế hoạch bước đầu, thực thi cụ thể còn cần một thời gian nữa.”

Galland mang bản kế hoạch và tiểu x thư đi, còn về đường và rượu nho, Tống Mặc chỉ để Rode kinh doanh, Galland chỉ có thể nhìn mà chảy nước miếng.

Đợi khi người lùn đi rồi, lão John vẫn luôn đứng sau lưng Tống Mặc không lên tiếng lại nhin không được nói: “Lãnh chủ đại nhân, ngài cảm thấy hẳn sẽ đáp ứng sao?”

“Sẽ.” Tống Mặc nói trảm đinh chặt sắt, lại ôm bì bì thú vào lòng, “Chỉ cần hần muốn kiếm tiền, thì nhất định sẽ đáp ứng. Nhưng, ta cũng cần phải làm chút nhượng bộ.”

“Nhượng bộ?”

“Cổ phần của ta chỉ cần vượt hơn bốn mươi lăm phần trăm. Đây sẽ là mức chót của hần, chỗ Rode thì khác.”

“Nếu là vậy, tại sao ngài không hợp tác toàn bộ với Rode chứ?”

“Trứng không thể đặt cùng một sọt.” Tống Mặc chọt chọt bụng mềm thịt của bì bì thú, “Nếu có thể, ta còn muốn đem kế hoạch này cho Saivans xem, tính ra hần cũng sẽ rất có hứng thú. Nhưng vậy thì phải tổ chức một đội thương buôn mới, quá phiền phức, Hắc Viêm khẳng định cũng sẽ chen chân vào, không có lợi.”

Tống Mặc vừa nói, vừa đứng lên, giao bì bì thú trong lòng cho lão John, “Quản gia, cái này cho người, đưa đến nhà bếp đi.”

“Lãnh chủ đại nhân, bì bì thú vừa mới ăn xong, dứt quá nhiều sẽ nghẹn chết.”

“Ta khi nào thì nói muốn dứt nó ăn?”

“Vậy thì?”

“Con này toàn thân là thịt, Galland tặng mười mấy con, mỗi một hai con ăn thử xem, nếu mùi vị ngon, thì giao ấy lãnh dân trong nhà không có sức lao động phát triển chăn nuôi, mọi người sẽ không cần phải rầu rĩ không có thịt ăn nữa.”

Lão John: “...”

Không bận tâm biểu tình hiện tại của lão John, Tống Mặc đuổi lưng, chỉ cần Galland đáp ứng xây dựng những điểm tiêu thụ này, một vài ‘đặc sản’ của Grilan cũng có thể theo đội thương buôn đi ra ngoài, bán tới nơi thật xa. Như vậy đối phương sẽ không tra được nguồn gốc của thương phẩm, y không những có thể tránh được rất nhiều phiền phức, mà còn có thể trốn sau màn kiếm tiền lớn.

Nghĩ tới đây, trong đầu Tống Mặc đã hiện ra cảnh tượng mê người mình lăn qua lăn lại trên núi vàng, lớn tiếng cười...

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 84

Muốn Hay Không Muốn

> Chuyện đúng như Tống Mặc đã dự liệu, Galland cuối cùng đáp ứng yêu cầu của Tống Mặc, nhưng cũng đưa ra điều kiện của mình, cổ phần đội thương buôn mà Tống Mặc mua được, hạn định là bốn mươi lăm phần trăm.

Tống Mặc không hề để ý việc này, nói cho cùng, y cũng chưa từng nghĩ sẽ bá chiếm đội thương buôn của Galland, cái y cần, chỉ là một con đường tiêu thụ, để y có thể bán được càng nhiều thương phẩm, kiếm được càng nhiều tiền, hơn nữa giảm nguy hiểm có thể phát sinh xuống thấp nhất.

Đối với kế ước này, hai bên đều khá thỏa mãn. Galland có được mẫu chốt kiếm tiền mới, Tống Mặc cũng đạt được thứ mình muốn. Nhưng thiết lập điểm tiêu thụ và an bài nhân viên, Tống Mặc và Galland nảy sinh một chút bất đồng. Galland kiên trì chỉ có người lùn mới là bạn làm ăn trung thành nhất, xét thấy quan hệ hợp tác với Tống Mặc, nhân loại cũng có thể tham gia quản lý cửa tiệm. Nhưng Tống Mặc cho rằng, trừ người lùn và nhân loại, những chủng tộc khác cũng có thể tham gia vào trong việc kinh doanh cửa tiệm, chẳng hạn địa tinh.

Địa tinh Joybis hiện tại là tín đồ trung thành của Tống Mặc, chỉ cần là lời Tống Mặc nói, nó tuyệt đối sẽ xem như thánh chỉ, cho dù là bảo nó đi trộm quần lót của đại chủ giáo Quang Minh, Joybis cũng không do dự nửa giây. May mắn là, Tống Mặc không có sở thích này, cho nên quần lót của đại chủ giáo vẫn an toàn vô sự.

Sự trung thành và cần cù của địa tinh khiến Tổng Mặc và người Grilan phải nhìn bằng con mắt khác, nếu cho họ cơ hội, có lẽ không phải không cách nào giúp họ đi trên quỹ đạo cuộc sống bình thường.

Đương nhiên, cuộc sống bình thường mà Tổng đại lãnh chủ nói, so với cuộc sống bình thường trong mắt người khác, vẫn có chỗ khác biệt.

“Địa tinh?” Galland nghe thấy đề nghị của Tổng Mặc, lập tức phản đối, “Không thể! Chúng là một đám trộm cướp, không có chút chữ tín nào!”

Tổng Mặc nhíu mày, nhưng không cách nào lập tức thay đổi hình tượng của địa tinh trong lòng người lùn, nói chính xác hơn, trừ địa tinh sống tại Grilan, phần lớn địa tinh trên đại lục Quang Minh, đều cần ‘lao động cải tạo’ một chút.

“Ta có thể bảo đảm.” Tổng Mặc vỗ vai Joybis thần sắc ảm đạm, “Hiện tại họ là lãnh dân của ta, ta có thể bảo đảm cho họ.”

Galland vẫn nghi ngờ, Tổng Mặc dứt khoát đưa ra ý kiến, địa tinh canh chừng tiệm, ngoài ra sẽ tăng thêm một chu nho, Galland cũng có thể phái người đáng tin nhất trong đội thương buôn tới giám sát, cho tới khi hẳn tin địa tinh của Grilan sẽ không làm ra chuyện nào mà hẳn không thể tiếp nhận mới thôi.

“Ta đã nhượng bộ rồi.” Tổng Mặc nhìn Galland vẫn ôm thái độ hoài nghi, ngữ khí bắt đầu trở nên cường ngạnh, “Đừng quên, tuy đội thương buôn là của người, nhưng làm ăn là hai người chúng ta. Cùng lắm cửa tiệm do địa tinh kinh doanh, toàn bộ kinh doanh thương phẩm ta cung cấp, bất luận lời lỗ toàn bộ tính cho ta.”

“... Được rồi.”

Thái độ cường ngạnh của Tổng Mặc khiến Galland thỏa hiệp, người lùn nhìn Joybis và mấy địa tinh được chọn ra, ngữ khí cứng nhắc nói: “Ta vẫn

không tin tưởng các người, nhưng ta nguyện ý tin tưởng lãnh chủ đại nhân, hy vọng các người sẽ không khiến y thất vọng.”

Các địa tinh hoàn toàn không để ý tới châm chọc của Galland, bọn họ hiện tại, trong lòng trong mắt chỉ có Tổng Mặc. Lãnh chủ đại nhân tin tưởng họ, nguyện ý giao công việc quan trọng cho họ, họ nhất định sẽ làm tốt nhất!

“Lãnh chủ đại nhân, chúng tôi xin thề, tuyệt đối sẽ không phụ kỳ vọng của ngài!”

An bài địa tinh xong rồi, Tổng Mặc lại đi tìm chu nho. Nghe xong kế hoạch của Tổng Mặc, các chu nho trầm mặc. Tổng Mặc lúc này mới nhớ ra, các chu nho đã quen sống cuộc sống tránh né, trường kỳ bị nhốt, bị truy bắt, khiến họ rất khó có tự tin đối diện với cuộc sống bên ngoài Grilan.

“Xin lỗi, là ta không suy nghĩ cận kề.” Tổng Mặc ý thức được sơ xuất của mình, trong lòng những chu nho này, ngoài Grilan, đi đâu cũng sẽ phải đối diện những kẻ có ý đồ bất chính với mình, bắt họ đối mặt với tình huống đó, quả thật là ép người khó xử, “Cứ xem như ta chưa từng nói chuyện này.”

Tổng Mặc phát tay, bảo các chu nho có thể đi, y nghĩ cách khác là được.

Chu nho không động, lão chu nho Ayton đi tới trước mặt Tổng Mặc, nói: “Lãnh chủ đại nhân, chúng tôi đáp ứng.”

“Cái gì?” Tổng Mặc có chút kinh ngạc, nhìn thần sắc các chu nho, bình tĩnh đại ngộ, “Các người không cần thiết phải vậy, ta không phải muốn bảo các người báo đáp ta cái gì cả.”

“Không, đây không chỉ là để báo đáp ân tình của ngài.” Ayton nói: “Trước khi gặp ngài, chúng tôi sống tại địa ngục, hiện tại, chúng tôi sống tại thiên đường. Nhưng, vẫn còn có rất nhiều tộc nhân đang chịu đựng

trong địa ngục, chúng tôi hy vọng có thể nói cho những tộc nhân đó, có một nơi, là nhà mà họ có thể an thân. Tại đây họ có ăn có mặc, còn có việc làm. Kế hoạch của ngài cho chúng tôi cơ hội này, để chúng tôi không cần phải trốn tránh trong bóng tối nữa, chúng tôi đối với ngài chỉ có cảm kích, sao lại cự tuyệt được?”

Lão chu nho vừa nói, vừa thành khẩn nhìn Tống Mặc, giống như đang nhìn hy vọng duy nhất của ông, “Lãnh chủ đại nhân, xin ngài thứ lỗi vì chúng tôi được voi đòi tiên, nhưng, tôi thật tâm hy vọng ngài có thể giúp đỡ chúng tôi.”

“...Ayton, người thật khiến ta khó xử.”

“Xin lỗi, lãnh chủ đại nhân.”

“Có lẽ ta không có sức mạnh lớn như thế.” Giọng Tống Mặc có hơi trầm, “Ta không vĩ đại như người nghĩ.”

“Không, chúng tôi không tin tưởng người vĩ đại, chúng tôi chỉ tin tưởng Tống Mặc Grilan.”

“Thương gân não nha.” Tống Mặc vuốt tóc đen rũ trước trán, dưới ánh mắt chăm chú thấp thỏm của chu nho, đột nhiên cười, “Người như vậy, khiến ta không đáp ứng không được.”

“Lãnh chủ đại nhân! Chúng tôi nguyện ý hiến dâng tất cả vì ngài!”

“Đừng, nhất thiết đừng.” Tống Mặc cười khom người, nhìn thẳng lão chu nho, “Ayton, ta không phải người tốt, cũng không phải thánh nhân làm việc không cần hồi báo. Nhưng ta đáp ứng người, ta sẽ cố gắng giúp đỡ đồng tộc của người, đồng dạng, người cũng phải đáp ứng ta, làm tốt chuyện ta an bài, thế nào?”

“Tuân lệnh, lãnh chủ đại nhân!”

Tất cả chu nho nằm rạp xuống, Ayton thậm chí muốn hôn giày Tổng Mặc. Tổng Mặc bị dọa nhảy bắn lên, tất gì thế này?!

Các chu nho thỏa mãn ly khai, họ cùng các địa tinh được chọn ra, tiếp nhận huấn luyện tập trung trong một tháng của Tổng Mặc, nội dung giáo trình huấn luyện do Tổng đại lãnh chủ đích thân cầm đao, tổn mất một tuần hoàn thành, quyển sổ không tới năm mươi trang, trở thành ‘thánh điển’ mà ngày sau tất cả ‘nghịệp vụ viên’ trên đại lục Quang Minh đều buộc phải học tập. Nếu một ‘nghịệp vụ viên’ nói hăn chưa học qua sổ tay tiêu thụ của Tổng Mặc Grilan, sẽ bị cả ngành khinh bỉ.

Đương nhiên, trước mắt quyển sổ này chỉ lưu thông trong nội bộ Grilan, ngay cả Galland và Rode, cũng chỉ có thể đưa các nhân viên được chọn tới Grilan cùng tiếp nhận huấn luyện, muốn sao chép ra mấy phần? Không thể!

Sở hữu trí tuệ nghe qua chưa? Cơ mật thương nghịệp nghe qua chưa? Chưa nghe qua? Chưa nghe qua không quan trọng, nào nào nào, lão quản gia John trải qua oanh tạc liên hoàn của Tổng Mặc, sẽ giải thích cho người một chút... nghe không hiểu, quá thống khổ?

Thống khổ đúng lắm! Quản gia đại nhân thẳng lưng ưỡn ngực, cười híp mắt vung thước bản, người không thống khổ, ông làm sao có thể thoát khỏi thống khổ bị Tổng Mặc niệm kinh trước đó chứ?

Cho nên, tiếp tục thống khổ đi, để lão nhân gia ông vui vẻ một chút.

Chuyện địa tinh và chu nho đã xong, Tổng Mặc lại chọn ra hơn ba mươi nam nhân thân thủ không tồi, họ sẽ cùng đi với địa tinh chu nho, bảo vệ an toàn cho những đứa vóc dáng nhỏ này. Dù sao trên đại lục Quang Minh, sức mạnh quyết định tất cả, thân phận của địa tinh và chu nho lại quá đặc thù, ai biết có gặp phải cái gì không? Vạn nhất có người thấy làm ăn đồ mắt, tới giờ trò côn đồ lưu manh đòi phí bảo kê gì đó, có nắm đấm, dễ nói chuyện hơn.

Cứ thế, lực lượng vũ trang Grilan bị tiêu hao không ít, Tống Mặc lại bắt đầu vùi đầu vẽ tranh, nếu không phải điều kiện không cho phép, y thậm chí muốn làm ra đạn đạo, ai dám đánh chủ ý với Grilan nữa, y sẽ chuẩn bị cho kẻ đó nổ chòm.

Nhưng, y cũng chỉ nghĩ vậy mà thôi, cái này không hiện thực.

Nói cho cùng, vẫn là vấn đề nhân khẩu!

Tống Mặc ném bút đi, nằm bệt lên bàn than thở, Rode vẫn chưa lo xong vụ trưởng lão người lùn sao? Lẽ nào, y phải tìm một kẻ buôn nhân khẩu mới? Nguy hiểm thật sự rất lớn nha...

“Thân ái, người sao vậy?”

Không biết từ lúc nào, Rhys đã đi vào phòng, đứng sau lưng Tống Mặc, hai tay chống hai bên mặt Tống Mặc, cúi người, hoàn toàn ôm trọn lấy Tống Mặc.

“Sao hả?” Tống Mặc nghiêng đầu, nắm lọn tóc dài màu nâu rũ trước mặt, quấn lên ngón tay, “Đang buồn bực đó.”

“Buồn bực cái gì?”

“Nhân khẩu.” Tống Mặc hừ một tiếng, “Vẫn là vĩ nhân nói đúng, người nhiều sức mạnh lớn. Quả nhiên sinh nhiều con mới có thể giàu có.”

“Sinh con?” Rhys đè thấp người, chân mày nhướng lên, khóe môi nhẹ cong, đôi môi đỏ ghé vào tai Tống Mặc, liếm vành tai căng tròn, “Thân ái, vấn đề này, ta cho rằng thích hợp bàn trên giường hơn, người thấy sao?”

“...” Tống Mặc gãi đầu lên tay, trừng Rhys một cái, kéo mạnh nhúm tóc trong tay, không thấy vẻ mặt bị đau của Rhys, cảm thấy hơi nhàm chán, “Rhys, ta đang nghiêm túc phiền não, không phải đang đùa.”

“Có thể nói cả chuyện cho ta không?” Rhys thẳng người dậy, kéo Tống Mặc lên, tự ngồi vào ghế, sau đó ôm Tống Mặc vào lòng, hôn má Tống Mặc, “Có lẽ, ta có thể giúp đỡ.”

“... Được rồi.”

Tống Mặc không cho rằng mình bệnh nặng cần chạy chữa khắp nơi, nhưng y quả thật cần tìm người nói chuyện.

Nghe Tống Mặc nói xong, Rhys cười, “Nếu chỉ là vậy, vấn đề không khó giải quyết, mấu chốt là phải xem dũng khí của người thế nào.”

“Dũng khí?”

“Đúng.” Rhys cúi đầu, cọ cọ trán Tống Mặc, “Dũng khí đối lập với tất cả những người tự xưng là phe chính nghĩa.”

“Người chắc không phải muốn ta phát động chiến tranh xâm lược chứ?” Tuy rằng y đã vạch một chuỗi kế hoạch âm mưu tạo phản dành riêng cho Nelson, nhưng cũng cần thời gian.

“Không, sao ta lại bảo người làm chuyện nguy hiểm như thế.” Rhys ôm Tống Mặc, chậm rãi nói: “Ta nói là ma tộc, muốn không?”

“Ma tộc?”

“Đúng, ma tộc.” Rhys cầm tay phải Tống Mặc lên, vuốt qua chiếc nhẫn trên ngón út của y, đôi mắt màu biển xanh lóe qua tia sáng khó giải thích, nhanh tới mức Tống Mặc không kịp nắm bắt.

Tống Mặc hoài nghi nhìn Rhys: “Người sẽ không lôi một đồng xương cốt ra cho ta nữa chứ?”

“Đương nhiên không.” Rhys siết chặt vòng tay ôm eo Tống Mặc, “Chỉ cần cung ứng ăn ở, tiền công tùy ý, muốn không?”

“Thật sao?”

“Thật.”

“Vậy được.” Tống Mặc ôm cổ Rhys, nói: “Cho ta, ta muốn!”

Lão quản gia John đang đẩy cửa đi vào đúng lúc nghe được câu này, sắc mặt biến đổi, lập tức hóa đá tại chỗ.

Lãnh chủ đại nhân, dè dặt của quý tộc, đều không cần nữa sao..

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 85

Bì Bì Thú Khiến Người Khó Hiểu

> Tuy Tổng Mặc đã có tâm lý chuẩn bị, nhưng khi nhìn thấy năm mươi tuấn nam mỹ nữ thân mặc trường bào màu đen trước mắt, vẫn không khỏi ngẩn người.

Rhys Myers rất xinh đẹp, với lý do đó, nhân hình của ma tộc chắc cũng không khó coi tới đâu. Nhưng tùy tiện triệu hoán ra năm mươi người thế này, giống hết tham gia thi đấu sắc đẹp, có hơi đả kích quá không? Liếc nhìn các vệ nữ sóng lượn cuộn trào trong đội ngũ, Tổng Mặc không khỏi nuốt nước miếng, cái này đâu phải tiểu bạch thỏ, là cả một cặp vú heo nướng! Cỡ F chỉ sợ cũng không chứa nổi...

Tổng đại lãnh chủ cả ngày bị anh trai leo lên giường, nước mắt đầy mặt, đây chính là thiên đường a!

“Người đang nhìn cái gì?” Rhys đứng sau lưng Tổng Mặc, một tay nâng cằm Tổng Mặc, lạnh mắt đảo qua mấy chị gái được Tổng Mặc ‘chú ý’ trọng điểm, các chị gái run rẩy, chớp mắt, đều biến thành anh trai anh tuấn thẳng tắp.

Tổng Mặc buồn bực.

Nhìn mà thôi, có cần phải vậy không?

“Cần!” Rhys chém đinh chặt sắt nói: “Người muốn nhìn, nhìn ta đủ rồi.”

Nói xong, nắm một tay Tống Mặc đặt trước ngực, “Người còn có thể sờ. Nhưng họ, không được. Nếu không ta sẽ giết họ.”

Lời của Rhys chỉ khiến Tống Mặc trề môi, ma tộc này trước kia còn uy hiếp muốn giam cầm y, không phải cũng chả thật sự hạ thủ sao?

Nhưng câu nói này lọt vào tai mấy ma tộc bị triệu hoán, không cần nghi ngờ là sấm sét giữa trời quang. Người của gia tộc Myers trước giờ nói một không hai, độc chiếm dục mạnh tới kinh người, tuy ma tộc hoặc nhiều hoặc ít đều có chút biến thái, nhưng bọn họ có thể xưng là biến thái trong biến thái, quả thật là biến thái hoàn toàn!

Chỉ là bị nhìn hai cái đã muốn giết chết, thế đạo gì vậy chứ! Quả nhiên xinh đẹp cũng là một cái tội sao?

Lập tức, một nữ sĩ cũng chẳng còn sót lại trong đội ngũ, hoa lệ biến thành nam nhân. Ai cần quan tâm hẳn về bản chất là anh trai hay em gái, tại đây, đều phải là anh trai mới được. Còn về tướng mạo, trời sinh mà, không biện pháp. Nếu không phải lực hồi phục của ma tộc kinh người, bọn họ khẳng định sẽ ngay lập tức rách vài nhát lên mặt, mang gương mặt đầy sẹo sẽ an toàn hơn nhiều.

Rhys coi như vừa lòng với sự thức thời của họ, nhưng Tống Mặc thì không vừa lòng, khó khăn lắm mới có em gái nuôi mắt, kết quả đều biến thành anh trai. Anh trai có no mắt cũng vẫn là anh trai!

Nhưng những ma tộc bị Rhys nhìn một cái đã có khuynh hướng tan vỡ, bảo bọn họ biến trở lại thành em gái tính ra không có khả năng.

“Bỏ đi, cứ vậy đi.” Tống Mặc phất tay, “Quản gia, phòng ở đã sắp xếp xong chưa?”

“Lãnh chủ đại nhân, đã sắp xếp xong rồi.”

“Được rồi.” Tổng Mặc gật đầu, quản gia làm việc, y yên tâm, “Mọi người đi nghỉ ngơi trước đi.”

Các ma tộc đứng tại chỗ không động, ánh mắt nhìn Rhys, cho tới khi Rhys gật đầu, mới đi theo quản gia và thị nữ, lục tục rời khỏi phòng.

Lão John rời khỏi phòng rồi, mới cảm thấy khó xử. Vừa rồi màn nữ biến nam ông cũng thấy rõ, trước đó sắp xếp phòng khách, là hai người một phòng, nam và nữ tất nhiên phải chia ra. Hiện tại thế này, nên làm sao?

Nghĩ tới đây, lão John dừng lại, quay người, nhìn năm mươi ma tộc trầm mặc trước mắt nói: “Xin mời nam đứng sang bên trái, nữ đứng sang bên phải, không thể phân biệt rõ ràng thì đứng nguyên tại chỗ.”

Nói xong, chỉ thấy tất cả ma tộc đều đứng nguyên tại chỗ, không chút động đậy nhìn lão John.

Quản gia không biết làm sao, thở dài, nếu thực sự không phân biệt được, thì chỉ có thể ghép đại. Tính ra đối phương cũng sẽ không có ý kiến gì lớn.

Thị nữ tóc đỏ Anne cầm nến đi bên cạnh, trong ánh mắt tràn đầy hiếu kỳ. Những người sau lưng, là đồng tộc của Rhys đại nhân?

Thân phận của Rhys tại Grilan đã không còn là bí mật, do có Harold, Anne cũng biết những thứ người khác không biết về những chủng tộc khác. Vì theo đuổi em gái tóc đỏ, Harold tung hết chiêu số toàn thân, những chuyện thú vị gặp được trên ‘đường du lịch’, cùng những tin tức về các chủng tộc khác, đều kể lại cho Anne.

Về ma tộc, Harold sử dụng từ vựng không tốt lắm, âm hiểm gian trá, ích kỷ lãnh khốc, giết người không chớp mắt. Là chủng tộc bị Quang Minh thần đuổi sâu xuống đất, không được ánh sáng chiếu cố.

Chúng tộc không được thần Quang Minh chiếu cố sao?

Anne cắn môi, cho dù chúng tộc được thần Quang Minh chiếu cố, thì có thể thế nào? Bọn họ không phải vẫn sống nghèo khổ, cơm không đủ no sao?

Nếu không có lãnh chủ đại nhân, cho dù bọn họ ngày đêm cầu nguyện, cũng không đạt được cuộc sống hiện tại.

Thần Quang Minh, giáo hội?

Anne nghĩ tới Harold và Airth, nụ cười mang theo chút trào phúng. Người Grilan nhất định đã sinh sống trong góc tối tăm bị thần Quang Minh lãng quên, tín ngưỡng duy nhất của người Grilan, chỉ có Tổng Mặc Grilan. Thần Quang Minh gì đó biến đi gặp quỷ đi!

Mấy ma tộc đi sau lưng, đột nhiên đều quay sang nhìn thị nữ tóc đỏ, thân hình duyên dáng, gương mặt xinh đẹp, nụ cười thuần khiết vô tà, cứ như không biết tới sự tối tăm của thế gian, nhưng nội tâm thì lại đang chửi rủa thần linh cao nhất được nhân loại tín ngưỡng?

Các ma tộc cúi đầu, mái tóc dài rũ xuống che đi nụ cười đột ngột xuất hiện trên mặt. Đúng như đại nhân Myers nói, Grilan, quả nhiên là một nơi thú vị.

Trong phòng ngủ của lãnh chủ, Tổng Mặc ôm hai tay tựa lên tường, nhìn ma tộc cười dâm đãng trước mặt, chếp miệng. Y biết mà, tên này sao lại có thể làm việc không công? Nhân công miễn phí do hắc mang tới, không lấy chút ích lợi đã cam tâm mới là lạ.

“Thân ái à...”

Câu nói này đã trở thành câu cửa miệng của Rhys, Tổng Mặc cũng nghe tới mức mọc kén trong tai. Từ ban đầu toàn thân không thoải mái, tới hiện

tại đã coi như chuyện thường, nếu hôm nào đó Rhys nói chuyện mà không mang theo từ này, Tống Mặc sẽ còn kỳ quái nhìn hắn vài cái.

Quả nhiên thói quen là thứ đáng sợ đúng không?

Cười nhạo một tiếng, Tống Mặc cũng không biết có nên biểu dương năng lực thích ứng mạnh mẽ của mình không. Nhưng quen rồi ít ra vẫn tốt hơn là mỗi lần bị đối phương đụng vào liền da gà da vịt rụng đầy đất đúng không?

Nói trắng ra, hiện tại y chính là chân bần toàn dựa vào bản thân cố sức làm, quý tộc gì đó lãnh chủ gì đó đều là hư vô, tiền kiếm nhiều rồi, không có thực lực cường hãn, sớm muộn cũng sẽ bị kẻ như Hắc Viêm cướp đi.

Tự lực cánh sinh, mượn thế, hai thứ không mâu thuẫn. Rhys quả thật thích y, bất kể sau cái yêu thích này che giấu mục đích gì, Tống Mặc chỉ cần biết, mình thỉnh thoảng có thể dựa dựa vào ngọn núi cao không thấy đỉnh này, thì vạn sự liền đại cát.

Còn về chuyện ngọn núi này khi nào sẽ chạy mất, đó không phải chuyện Tống Mặc quan tâm hiện tại. Nhưng, ích lợi nên cho, vẫn phải cho, huống hồ đây là mỹ nhân, y cũng không tính là chịu thiệt.

“Rhys.” Tống Mặc gác tay lên vai Rhys, ngẩng đầu, cười híp mắt lại, lông mi thật dài che đi cảm xúc trong mắt. “Hôm nay, người có thể ở lại đây.”

Ở lại đây?

Rhys hoảng hốt trong một thoáng, sẽ giống như hắn đã nghĩ sao? Nếu mà hiểu lầm...

Tay Tống Mặc men theo vai Rhys trượt đi, ôm cổ hắn, môi dán lên cằm Rhys, thè lưỡi liếm một cái, mang theo ám thị mỗi nam nhân đều thầm biết

rõ.

Hầu kết trước mắt bắt đầu lên xuống, có thể nghe được tiếng nuốt nước miếng.

Tống Mặc cười.

Đầu gối bị cánh tay mạnh mẽ vòng qua, thỉnh thoảng nâng lên, cả người bị Rhys ôm lên, “Thân ái, lời đã nói ra, sẽ không thể nuốt lại được nữa nha?”

Đôi mắt màu lam nhìn chăm chăm y, thâm sâu tới mức không thấy đáy.

Tống Mặc ôm Rhys, nghiêng đầu, cắn lên tai Rhys một cái, “Lời ta nói, trước giờ không bao giờ nuốt lại.”

Giây tiếp theo, Tống Mặc bị Rhys đặt lên giường, giống như đang đặt một bình sứ dễ vỡ, cẩn thận, thận trọng, trong động tác mang theo tỉ mỉ khiến người động tâm, nhưng hai mắt lại thiêu đốt ngọn lửa gần như có thể nuốt chửng tất cả.

Tống Mặc đột nhiên cảm thấy có chút hối hận, có phải y không nên khiêu khích hắn như thế?

Nhưng... bỏ đi.

Y cũng là một thanh niên khỏe mạnh hơn hai mươi tuổi, không thể cả đời tương thân tương ái với tay phải của mình được. Không phải chỉ là ấy ấy thôi sao? Ông đây không sợ!

Nghĩ tới đây, trong mắt Tống Mặc bùng lên đấu chí bùng bùng, lại nói, ai áp ai, còn không nhất định nha!

Rhys chống tay lên đầu giường, cúi người, nụ hôn mang theo hơi thở nóng bức, đặt lên trán Tống Mặc, lướt qua mặt, dừng lại ma sát bên đôi môi

hồng nhuận. Cánh tay bắt đầu thâm nhập từ vạt áo, có hơi lạnh lẽo, mang tới từng cơn tê dại và run rẩy.

Tống Mặc nhìn không được ngẩng đầu, cổ kéo ra tạo đường cong ưỡmỹ, hầu kết lập tức bị hàm răng trắng tinh cắn lấy, đôi môi đỏ máu mút thật mạnh, để lại dấu vết bóng mắt màu hoa hồng.

“A...”

Tống Mặc đau tới hít ngược một hơi, cầm tinh con chó sao?! Giơ nắm tay đập lên vai Rhys, “Không được cắn ta! Trở mặt bây giờ!”

Rhys cười nhẹ một tiếng, an ủi liếm liếm làn da bị hằn để lại dấu vết, ngón tay thon dài nhéo eo Tống Mặc, Tống Mặc nhìn không được run rẩy, muốn cười, nhưng lại bị chặn môi, xúc cảm tê ngứa,, dần chuyển hóa thành một dòng nhiệt lưu khiến người ta ngứa ngáy khó nhìn, từ nơi da bị tiếp xúc, thấm vào huyết dịch, xương cốt.

Có hơi lâng lâng...

Tống Mặc chớp chớp mắt, muốn để mình thanh tỉnh lại một chút, nhưng hơi nóng trên người lại lần nữa làm mù mờ tầm mắt của y. Bên tai chỉ có thể nghe thấy tiếng thầm thì thấp trầm ừ ừ như tiếng đàn Violoncelle, mang theo mê hoặc không cách nào kháng cự, chảy lan khắp người y.

“Tống Mặc Grilan...” Đôi môi đỏ tươi cuối cùng buông tha cho cổ y, nhưng lại đặt lên xương quai xanh tinh xảo, nút áo trên bị cởi ra từng cái, ngón tay linh hoạt, giống như đang gỡ một món quà đã chờ đợi rất lâu, gương mặt yêu diễm cũng nhuộm lên một tầng mờ mịt.

Bị một nam nhân áp, tựa hồ không khó tiếp nhận như y nghĩ...

Trong đầu Tống Mặc đột nhiên hiện lên câu nói này, mặt lập tức bóng rang, nếu trên đầu có cái gương soi, nhất định y sẽ thấy được gương mặt đỏ

muốn nhỏ máu của mình, sau đó không nhìn được đập đầu vào cột giường, ngất cho xong chuyện.

Động tác của Rhys rất dịu dàng, dịu dàng tới mức khiến Tống Mặc cảm thấy đáng sợ. Y thà rằng hấn thô lỗ một chút, ít nhất, như vậy sẽ khiến ý thức của y tỉnh táo.

Bị một nam nhân ở trên giường làm cho đầu óc choáng váng, không biết hôm nay ngày gì, thực sự quá mất mặt! Huống hồ, ngay cả trọng điểm cũng chưa tiến vào... nghĩ tới trọng điểm, tim Tống Mặc lập tức có một đàn thần thú chạy qua, trọng điểm gì đó, y căn bản không nên nghĩ tới a!

Cảm thấy sự cứng đờ của Tống Mặc, Rhys dừng lại, chống người lên, trường bào đen từ vai rũ xuống, lộ ra làn da trắng tinh nõn nà, ánh mắt Tống Mặc không thể khống chế men theo làn da trắng đó trượt xuống, dừng lại trên điểm hồng đào đó...

Nhìn rồi nhìn, hai dòng máu mũi chậm rãi chảy xuống... bầu không khí kiêu diễm trước đó lập tức cùng dòng máu mũi tan đi trong gió.

Rhys: "..."

Tống Mặc: "..."

Cùng đờ một thoáng, Tống Mặc kéo ra trải giường trùm lên đầu, y không còn mặt mũi gặp ai nữa!

Hôn cũng hôn rồi, sờ cũng sờ rồi, lập tức đã lên bước ba rồi, vậy mà y lại chảy máu mũi! Mọi nó chạy lên trên giường rồi còn chảy máu mũi, y còn có thể không tiến đồ thêm chút nữa không? Lại nói cũng không phải chưa từng thấy qua, hiện tại y kích động như thế để làm chi?!

Nên nói là vòng phản xạ của y quá dài hay là phản ứng quá khác thường?

Tống Mặc chôn đầu trong ra giường làm đà điếu, Rhys quỳ xồm đặt hai gối hai bên người Tống Mặc, một tay chống người, tay kia kéo ra giường che đầu Tống Mặc, không kéo ra, lại kéo, vẫn không ra.

Tống Mặc sắt lòng không muốn ra.

Rhys trầm mặc một chút, đột nhiên chống tay lên trán cười ra tiếng.

Nghe tiếng cười, Tống Mặc vụt cái bung ra giường ra, “Cười cái x chứ cười! Ông là xử nam, quá kích động không được sao?!”

Tiếng cười của Rhys càng lớn, cười tới rung người, không thể khống chế ngã lên người Tống Mặc, hôn Tống Mặc thật vang, “Thân ái, người thật sự rất đáng yêu.”

“Ta \$@@^#^&&!”

Tống Mặc lại phun ra một câu thô bỉ, dứt khoát nằm lên giường, cuộn ra lại, trở thành con nhộng.

“Thân ái, không làm nữa sao?”

“Làm cái đầu người!” Hiện tại còn có thể làm tiếp, đó là thần, không phải người.

Rhys còn đang muốn nói gì đó, cửa phòng lại đột nhiên bị gõ vang, tiếng nói của lão quản gia John từ ngoài truyền vào, “Lãnh chủ đại nhân, xảy ra chuyện rồi!”

Xảy ra chuyện rồi?

Tống Mặc lập tức ngồi dậy, mặc áo ngoài, kéo cửa, “Xảy ra chuyện gì?”

Lão John mắt không nhìn nghiêng, cố gắng xem nam nhân vẫn còn nằm trên giường y sam bất chỉnh như không khí, “Bì bì thú Galland tặng cho

ngài, đã chạy ra khỏi lồng, tấn công ruộng khoai tây!”

Bì bì thú tấn công ruộng khoai tây?

Những cục thịt tròn như trái banh, y nói muốn ăn, lại làm nát ba con dao, căn bản không thể ăn được kia?

Những quả cầu, tấn công khoai tây? Tổng Mặc nghĩ thế nào cũng cảm thấy là chuyện kỳ bí không thật. Nhưng quản gia nói rất nghiêm túc, Tổng Mặc cũng không cảm thấy ông sẽ đùa giỡn như vậy với mình. Tổng Mặc lập tức cùng quản gia chạy tới ruộng khoai tây, ở đó đã vây một vòng người, kỵ sĩ vàng Airth lại mở mai rùa, chắn trước mặt mọi người. Nhìn kỹ, đám người Harold cũng đang ở bên ruộng, thậm chí còn có mấy ma tộc!

Nhân sĩ tiền giáo hội và ma tộc hòa bình cùng nhau vây xem ruộng khoai tây?

Tình cảnh này, bất luận nhìn thế nào, cũng khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Đi lại gần, mọi người tự động nhường ra một con đường, để Tổng Mặc có thể nhìn rõ được chuyện đang diễn ra trong ruộng.

Chỉ thấy mười mấy cục thịt trắng núc ních, giống như cầu nhảy nhảy lên nhảy xuống, lao trái lao phải, vừa đá vừa đung, đá từng củ khoai tây như đạn pháo kia sang bên ruộng, hơn nữa còn không đá loạn, chỉ nhắm chuẩn một chỗ, không bao lâu, khoai tây đã chất thành núi nhỏ.

Khoai tây còn chưa tới thời gian thu hoạch, tấn công chỉ duy trì thời gian không dài, các bì bì thú tựa hồ cũng cảm thấy đã xấp xỉ, nhảy tới bên núi nhỏ khoai tây, một con ôm một củ khoai tây còn lớn hơn đầu chúng, cắn rào rào.

Toàn thể câm nín.

Tống Mặc quay đầu, nhìn lão John: “Quản gia, Galland nói, bì bì thú là động vật ôn thuận mảnh mai phải không?”

“Đúng.”

Vậy hiện tại là sao đây? Động vật được xưng là ôn thuận mảnh mai nhất đại lục Quang Minh, lại làm như chốn không người tấn công ruộng khoai tây cuồng bạo mà ngay cả heo rừng thấy cũng phải lùi bước?

Ai nói cho y biết, rốt cuộc là Galland lừa gạt y, hay là phong thủy của Grilan tốt quá? Có lẽ y nên cảm thấy may mắn vì những quả cầu này không phải động vật ăn thịt?

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 86

Quân Tạt Nham Đối Trang Phục

> Lượng ăn của bì bì thú và hành động đột ngột phát cuồng của chúng đều kinh người như nhau. Một củ khoai tây lớn hơn bọn chúng chỉ trong chớp mắt đã vào bụng. Bì bì thú ăn no xong ợ một cái, hồi phục ôn thuận, nhưng không còn khiến người ta cho rằng chúng mảnh mai nữa.

Khoai tây cuồng bạo còn bị đá, mảnh mai cái đầu!

Các bì bì thú toàn bộ nằm bệt xuống đất không động đậy, toàn thể lớn một vòng, bụng tròn vo, bốn cái chân ngắn gầy như không chạm được mặt đất.

Tống Mặc cố gom can đảm, đi tới xách một con lên, cục thịt trắng ngoan ngoan cọ cọ lòng bàn tay y. Tống Mặc co giật khóe môi, sao y lại cảm thấy, mấy con này không chỉ thay đổi tính cách, mà ngay cả trí thông minh cũng bước lên bậc thềm mới, không còn ngốc nghếch chỉ biết cos đồ chơi lông nhung, mà đã học được bán manh làm nũng rồi?

“Lãnh chủ đại nhân, nên xử lý chúng thế nào?”

Các lãnh dân đã bắt hết bì bì thú lại, trong mắt người Grilan, bất luận là động vật hay thực vật, đều chỉ được phân thành có thể ăn và không thể ăn. Bì bì thú rõ ràng thuộc về vế sau. Nếu không thể ăn, lại chà đạp ruộng khoai tây của họ, biện pháp tốt nhất, chính là đào hố chôn xuống làm phân bón!

“Xử lý thế nào à?” Tống Mặc nhìn bì bì thú trong tay, lại nhìn khoai tây còn chất đống bên cạnh, con mắt đảo đảo, “Dựng hàng rào bên ruộng khoai tây, nuôi chúng ở đó.”

“Lãnh chủ đại nhân, chúng ăn khoai tây của chúng ta!”

“Không sao, không phải chỉ là vài củ khoai thôi sao? Không thấy lượng thu hoạch của chúng hơn lượng ăn rất nhiều sao?”

Tống Mặc ôm bì bì thú trong lòng, cái con trò vo tựa hồ cũng cảm nhận được địch ý của những người khác đối với mình, co co đầu, lỗ tai rũ xuống. Đáng vẻ uất ức, nhưng lại không dẫn lên được chút lòng đồng tình nào của người Grilan.

Làm nũng vô dụng, bán manh vô dụng!

Chà đập lương thực của họ, thì phải trả giá!

“Làm như ta nói đi.” Tống Mặc vỗ đầu bì bì thú, “Để lão White và cháu của ông ta chăm sóc chúng, xem thử lượng ăn của chúng rốt cuộc là bao nhiêu, nếu mà không nhiều, thì nuôi chúng. Nói không chừng lần sau khi thu hoạch khoai tây, có thể giúp đỡ. Cho dù không giúp được gì, một con cũng có thể bán được mấy trăm kim tệ, giết thì đáng tiếc lắm.” Nói xong, gơ bì bì thú lên, nhìn con mắt to của cục thịt tròn, cắn răng, lộ ra nụ cười dữ tợn.

“Đúng chứ, bảo bối, người không muốn bị lột da ăn thịt đúng không? Dao phay không chặt được người, cùng lắm thì hằm luôn cả da lẫn thịt, hằm không chín còn có thể nướng, cách làm gà nướng bunn ta nhớ rất kỹ, bì bì thú nướng bunn, tựa hồ cũng không tồi.” Vừa nói, vừa liếm mép, bày vẻ nước miếng nhỏ giọt.

Bì bì thú không hiểu lời Tống Mặc, nhưng không trở ngại nó cảm nhận được uy hiếp của Tống Mặc, chỉ có thể phát huy uy thế của mình, tiếp tục

làm nũng bán manh với Tống Mặc. Tống Mặc hết cách, con người luôn không thể tính toán với cục thịt không hiểu tiếng người. Sờ sờ bụng bì bì thú, tính ra trong thời gian ngắn mấy con này cũng sẽ không ‘làm mưa làm gió’ nữa.

“Tạm thời cứ thế đi.”

Lão White dẫn cháu mình cùng mấy đứa con nít mới lớn khác, chọn một chỗ cách ruộng khoai tây chừng hai trăm mét, dựng một hàng rào tròn. Bên trong lót cỏ khô, bì bì thú đều được nuôi trong đây. Không chật chội như lồng trước kia, cũng không khiến những đứa này chạy mất.

Bì bì thú rất ngoan ngoãn, tự động xếp hàng đi vào hàng rào. Tuy giống như đang lẫn hơn... chúng ăn thật sự hơi bị nhiều, đi đường giống hệt như trái banh.

An trí bì bì thú xong, lãnh dân phụ trách trông coi ruộng khoai tây bắt đầu kiểm kê khoai tây bì bì thú chất đống bên ruộng, nhặt khoai bỏ vào sọt, đi ngang hàng rào, nhìn mười mấy cục tròn trong hàng rào, có lẽ lãnh chủ đại nhân nói đúng, giữ lại mấy con bì bì thú này, chắc có thể giúp đỡ.

Cất khoai tây vào kho, thái độ của người Grilan đối với bì bì thú đã hòa hoãn không ít, đặc biệt là các hài tử, chúng đối với những thứ dễ thương vẫn không có lực kháng cự quá lớn, cho dù phần lớn mấy đứa này chạy tới bên hàng rào nhìn mấy cục thịt kia, trong miệng chỉ toàn lầm bầm: “Thật mập nha, chắc rất nhiều thịt, ăn chắc ngon lắm...”

Một đoạn thời gian tiếp theo, Tống Mặc không còn chú ý nhiều tới bì bì thú và ruộng khoai tây nữa.

Galland truyền tin tới, điểm tiêu thụ các nơi đã xác định, cửa tiệm cũng đã tìm xong, quảng cáo mà Tống Mặc đề nghị cũng được làm ra. Đầu tư giai đoạn đầu khiến người lùn có hơi đau lòng, chẳng qua hiệu quả vô cùng rõ rệt. Một vài nhà cung ứng hàng và các đội tiểu thương, đã bắt đầu bàn

bạc với đội thương buôn của Galland. Thậm chí có một vài quý tộc tại đó sau khi nhìn thấy quảng cáo của Galland, liền biểu đạt hứng thú rất lớn.

Những chuyện này đều nằm trong dự liệu của Tống Mặc, nhưng lại khiến Galland vui mừng bất ngờ. Người lùn nói, hẳn vẫn là lần đầu tiên đối mặt bàn chuyện làm ăn với lão gia quý tộc. Trước kia tiếp đãi người lùn, nhiều lắm chỉ là quản sự mà thôi.

Tống Mặc xem xong thư của Galland, buồn bực hỏi quản gia của mình, “Lẽ nào ta không phải là quý tộc sao?”

Lão John: “... Ngài quả thật là một quý tộc.”

“Trả lời câu hỏi này cần suy nghĩ lâu như vậy sao?”

“...”

“Bỏ đi, xem như ta không hỏi.”

Sau khi bị Galland và lão quản gia John song trọng đả kích, Tống Mặc hóa bị phần thành sức mạnh, toàn thân tâm đều bỏ vào trong sự nghiệp giáo dục vĩ đại.

Người làm việc trong thành lũy ngầm, mỗi lần đi ngang qua, đều có thể thấy lãnh chủ và các địa tinh chu nho, một người một quyển sổ nhỏ, ngồi trong phòng cầm quyển sổ, hô khẩu hiệu, bắt đầu là lãnh chủ hô một câu, mọi người hô một câu, tiếp theo chính là lãnh chủ và mọi người cùng hô, hô tới cuối, địa tinh da xanh đều hô tới đỏ da, địa tinh da đỏ được lãnh chủ biểu dương một bữa trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, tiếng vỗ tay lập tức vang lên, cả cảnh tượng đặc biệt hùng tráng. Không nói người trong phòng, ngay cả người đi ngang qua, cũng có thể cảm thụ được không khí nóng bức, đấu chí sục sôi, và tinh thần ngoan cường không đạt mục đích thì không nghỉ!

Khí thể nhiệt hỏa ngập trời khiến Rhys và Gerrees đều cảm thấy hiếu kỳ, sau khi hiếu kỳ nghe xong một bữa ‘lớp đào tạo’, hai người không hẹn mà cùng nảy sinh một suy nghĩ, đây thật sự không phải là đang tuyên truyền giáo nghĩa của một giáo phái nào đó sao?

Trên thực tế, lớp đào tạo của người họ Tống nào đó, đã không phải tôn giáo có thể hold được, cho dù đại chủ giáo Quang Minh tới đây, cũng chỉ có thể cam bái hạ phong. Tính ra chỉ có tổ chức xx của địa cầu, hoặc là tổ chức x giáo nào đó, mới có thể so bì...

“Chặt giá không cần gấp, khiêu khích cũng không sao, khách hàng là thượng đế, thượng đế có kim tệ!”

Quyển sổ tiêu thụ nhỏ bì màu đỏ địa tinh chu nho mỗi người một quyển, châm ngôn tiêu thụ hai mươi chữ được viết ngay trang đầu của quyển sổ. Tuy chữ viết không mấy đẹp đẽ, nhưng lại khiến những người cầm quyển sổ đều xem là chân lý. Quyển sổ nhỏ do Tống Mặc Grilan đích thân sáng tác, được địa tinh và chu nho cùng đặt tên là ‘hồng bảo thư’.

Nghe ba chữ này, Tống Mặc lập tức mồ hôi như mưa.

Sổ có thể có, nhưng ‘hồng bảo thư’ gì đó, thật sự không thể có! (Hồng bảo thư: Một cách gọi tập sách trích dẫn lời của president Mao)

Trừ nó ra, còn có chuyện khiến Tống Mặc vô cùng để ý, sau khi Gerrees nghe xong lớp huấn luyện của y, liền không có hứng thú, nhưng Rhys thì lại triệu hoán năm mươi ma tộc tới, nhét vào trong phòng học.

Tống Mặc đứng trên bục giảng tạm thời dựng nên, nắm thước bảng, nhìn năm mươi cái áo khoác đen xếp hàng ngồi chỉnh tề bên dưới, góc trán hiện lên đường gân xanh.

Mọi nó chen vào lớp học lại chen khoa trương như thế, có được sự đồng ý của y chưa?!

Mọi nó chen vào lớp thì có thể, nhưng đóng học phí chưa?!

Mọi nó không đóng học phí đã muốn ngồi nghe, có chuyện tốt như vậy sao?!

Mọi nó đại lục Quang Minh không có chế độ giáo dục chín năm bắt buộc sao!

Mọi, xem người họ Tống này dễ ức hiếp lắm à?!

“Myers đại nhân nói, ngài ấy và lãnh chủ đại nhân ngài đều đã là quan hệ như vậy như vậy rồi, hoàn toàn là người một nhà, thì không cần phải tính toán nhiều như thế.”

Phục một tiếng, lý trí Tống Mặc triệt để đứt dây.

Quan hệ mẹ mi! Người một nhà cha mi!

Tống Mặc ném thước bảng đi vác súng trường lên, đỉnh đầu bốc hỏa, tức giận bưng bưng đi tìm ma tộc nào đó tính sổ. Một phút sau, trong thành lũy ngẫm truyền ra một hồi tiếng súng như bắn đậu, mọi người trong lớp học đợi một lát, thấy tiếng súng không có dấu hiệu dừng lại, Joybis là ‘lớp trưởng’ ho nhẹ một tiếng, bước lên bục giảng, giọng cao ‘hồng bảo thư’, lớn tiếng nói: “Lãnh chủ đại nhân tạm thời không về, nào, mọi người cùng nhau hô to khẩu hiệu để thanh giọc đi!”

Địa tinh chu nho lại lần nữa trở nên kích động, các ma tộc lần đầu tiên nghe giảng quay mặt nhìn nhau, bọn họ nảy sinh nghi hoặc giống Rhys, đây thật sự không phải là tổ chức giáo phái mới nổi nào sao?

Trong lúc đào tạo, Tống Mặc đặc biệt rút thời gian để tiến hành đối trang bị cho đội quân tạp nham của mình.

Nếu đã muốn làm, thì phải làm tốt nhất. Chuyện đổi trang bị này, Tống Mặc hiếm khi hào phóng một lần. Anh em người lùn căn cứ theo yêu cầu của y chế tạo áo giáp theo số đo của các nam nhân, so với áo giáp như miếng thép, thì nhẹ hơn, hình dáng cũng rất xinh đẹp, năng lực phòng ngự cũng là nhất lưu. Trừ mũ giáp, Tống Mặc còn đặc biệt ‘thiết kế’ cả bộ quân trang, thưởng y quần dài võ trang cộng thêm ủng quân đội, ngay cả mũ sĩ quan cũng vẽ ra. Tống Mặc vô cùng vừa lòng với kiểu cách quân trang mình vẽ ra, nhưng người bên cạnh nhìn thì đầu đầy sương mù, Harold và Touro lần đầu tiên nhìn thấy mũ sĩ quan đã hỏi cùng một vấn đề: “Đây là cái gì? Là dùng để đâm đầu địch nhân khi giắc đấu sao?”

Tống Mặc: “...”

Thẩm mỹ quan của thổ dân bản địa triệt để đả kích tính tích cực của Tống đại lãnh chủ, nhưng lại không khiến y tiêu tan ý định làm ra quân trang. Chỉ là gặp phải khó khăn về mặt chất vải. Galland tới đã giải quyết nan đề của y, vải lục la của Chardo, trở thành chọn lựa tốt nhất. Da heo rừng chất trong kho là nguyên liệu chế tạo đai quân trang tốt nhất, đai da rộng bằng lòng bàn tay, gắn thêm túi đạn và bao súng đặc biệt thiết kế, hiệu quả khi mặc thành phẩm lên người tốt vượt sức tưởng tượng của Tống Mặc.

Quân trang vốn là để thể hiện rõ sự uy vũ và khí thế của các nam nhân, mặc trên người cao đủ cao, trên thân thể tráng hán đủ cơ bắp, càng khiến người ta thưởng thức no mắt.

Nhìn các nam nhân sống lưng thẳng tắp, vác súng xếp hàng, Tống Mặc kích động muốn nhảy lên, khinh kỵ binh yếu nhót rồi, trọng kỵ binh thì tính là cái chim gì, ông đây mới gọi là quân đội của thời đại mới! Tinh anh trong quân đội! Đạn nguyên tử trong tinh anh!

Các nam nhân cũng vô cùng vừa lòng với quân trang trên người, mấy năm hiếm khi được mặc một bộ y phục mới, lãnh chủ đại nhân ngay cả giày

đai lưng đều phát cho, còn không cần tiền, thật là người tốt mà!

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 87

Say Rượu

> Thời gian một tháng chớp mắt trôi đi.

Các địa tinh và chu nho trải qua đào tạo đã nâng cao độ trung thành dành cho Tổng Mặc lên thêm năm mươi phần trăm, tuy rằng Tổng đại lãnh chủ không dự định làm thần tượng được sùng bái gì đó, nhưng nhân phẩm tốt quá, không còn cách nào a. Người ta muốn sùng bái y, cũng không thể nào vạch cổ áo nói: “Không cho sùng bái ông, nếu không ông cắn người” đúng không?

Còn năm ngày nữa tới ngày xuất phát, Tổng Mặc cử hành một bữa tiệc đêm trong thành chủ. Mâm thịnh heo hầm khoai tây thật lớn, mùi hương của bắp hầm sườn lan tỏa khắp nơi. Các món vật chiên nướng óng ánh giòn ngọt. Rượu nho mới ủ được bày ra, tuy rằng rượu nho phối hợp với đồ hầm thì chẳng ra cái gì, giống như là trong căn phòng cổ sắc cổ hương gượng ép bày một bức tượng thần Vệ Nữ cụt tay hoặc tượng David không mặc quần áo, nhưng đối với người Grilan mà nói, có ăn có uống chính là vạn tuế.

Tinh linh và ma tộc đều tham gia vào bữa tiệc, chỉ là vẫn có hơi không hòa hợp với người Grilan.

Gerrees bưng một ly rượu nho, lặng lẽ tựa vào góc tường, không nói một lời. Từ sau khi thấy nước linh hồn bản nhái của Tổng Mặc, tinh linh liền trở nên trầm mặc, trong đôi mắt màu xanh lục thường xuyên lóe qua tia sáng phức tạp. Mỗi lần ánh mắt Gerrees đặt lên người y, đều sẽ khiến y cảm thấy gai đâm cột sống. Nhưng gần đây Tổng Mặc vẫn luôn bận rộn, không

có thời gian để chú ý xem Gerrees rốt cuộc đang nghĩ cái gì, thực tế, Tống Mặc cũng không định đi tìm thêm nhiều phiền phức ỉnh. Chỉ là hoa văn trên mu bàn tay trái luôn luôn nhắc nhở y, y và tinh linh tóc vàng này còn có khế ước, y vẫn thiếu tinh linh này một ân tình không nhỏ.

“Hao tâm tổn trí quá.”

Tống Mặc sờ sờ mũi, cố ý chuyển ánh mắt ra khỏi Gerrees. Y không chuyển cũng không được, một đôi mắt biển xanh khác, gần như muốn bắn xuyên y rồi.

Chỉ là nhìn mà thôi, cần phải vậy sao?!

Tống Mặc quay lại trừng Rhys một cái, Rhys giơ ly rượu lên kính y một cái, nhẹ liếm khóe môi, tiếp tục dùng ánh mắt trắng trợn lột đồ y.

Lỗ tai Tống Mặc bắt đầu nóng lên, thật sự là... W\$R%!

Địa tinh và người lùn đang cụng rượu, hiển nhiên địa tinh da xanh không phải là đối thủ của người lùn râu xồm xoàm. Chu nho đang cổ vũ địa tinh, nhưng họ cũng chỉ có thể ủng hộ bạn tốt về tinh thần, không qua bao lâu, bảy tám địa tinh đều bị anh em người lùn chuốc tới mức chui xuống dưới bàn.

Anh em người lùn giành toàn thắng dứt khoát nhảy lên bàn rượu, giơ cao ly, hưng trí vời vời hát khúc chúc rượu của người lùn, Tống Mặc đang xem hứng thú, Joybis và mấy người Ayton đi tới cạnh y, giơ ly lên nói với Tống Mặc: “Lãnh chủ đại nhân, chúng tôi kính ngài! Cảm tạ sự hào phóng và nhân từ của ngài!”

“Ừ, ta cũng kính mọi người.” Tống Mặc cười giơ ly rượu lên uống cạn. Vẻ mặt hào sảng, nhưng trong lòng thì phỉ nhổ, mọe, dùng phương thức uống bia để uống rượu nho, ông cũng coi như đã sáng tạo tiền lệ.

Mấy ly rượu vào bụng, Tống Mặc bắt đầu nói nhiều lên, “Cái gọi là làm ăn à, chính là phải linh hoạt, nhất thiết đừng cố chấp cố hủ. Với người của Galland cũng phải sống chung cho tốt, hòa ái phát tài, quan hệ với nhau rất là quan trọng. Còn có quyển sổ nhỏ ta cho các người, mọi người lưu truyền nội bộ là được rồi, nhất thiết đừng truyền ra ngoài.”

“Lãnh chủ đại nhân, chúng tôi sẽ làm theo lời ngài.”

“Còn nữa, bảng kê chi tiết thu chi của cửa tiệm nhất định phải nhớ rõ, không thể xuất hiện chỗ nào mơ hồ nói không rõ.”

Trước mắt chỉ là giai đoạn đầu, khi việc buôn bán càng lúc càng mở rộng, vấn đề xuất hiện sẽ càng lúc càng nhiều.

Tống Mặc không phải học kinh tế, không có thao tác thực tế lần nào, chỉ có thể coi là đàm binh trên giấy, Galland có kinh nghiệm, nhưng lại là lần đầu tiên tiếp xúc với phương thức kinh doanh này, khẳng định cũng sẽ có khi không hiểu rõ.

Galland và Tống Mặc đã lập khế ước, là bạn hợp tác đáng tin. Nhưng những người khác trong đội thương buôn của Galland lại khác. Đối diện với lợi ích to lớn, rất khó nói sẽ không có người động tâm. Tống Mặc không thể lộ diện, muốn nắm vững chính xác tình huống ở những cửa tiệm đó, chỉ có thể dựa vào những chu nho và địa tinh này.

Đây là phụ trách đối với bản thân, cũng là đối với Galland. Bất luận thế nào, Tống Mặc đều không muốn vì những người khác mà nảy sinh lục đục với Galland, phòng họa khi chưa xảy ra là cần thiết. Một khi xuất hiện tình huống y lo lắng, có thể giảm ảnh hưởng tới mức thấp nhất.

“Lãnh chủ đại nhân, ngài yên tâm đi! Trí nhớ của chu nho là nhất lưu! Chúng tôi sẽ ghi nhớ rõ ràng mỗi khoảng thu chi của việc làm ăn!” Lão chu nho Ayton vỗ ngực nói: “Nếu ngài không tin, tôi thậm chí có thể nói chuẩn xác được mỗi người trong thành chủ lúc này đang mặc quần lót màu gì!”

“Người đang đùa à?”

“Đương nhiên không!” Ayton hiển nhiên đã say rượu, gần như dùng hết âm lượng gào ra lời tiếp theo, “Giống như ngài, quần lót tứ giác hình hoa!”

Ayton vừa nói xong, toàn trường lập tức yên lặng như tờ.

Tống Mặc nhìn xung quanh, biểu tình của đa số đều rất vi diệu, tinh linh thì vẫn là bộ dáng băng sơn như cũ, Rhys thì lại che miệng, cười hai vai rung không ngừng.

Mọi, mặt quần lót tứ giác hình hoa thì sao?! Ai quy định lãnh chủ thì không thể mặc quần lót tứ giác hình hoa chứ?!

Mát mẻ, sáng khoái, thoải mái!

Còn cười, cười cái x chứ cười!

Tống Mặc cứng đờ nhếch môi, ấn vai chu nho, “Ayton, sao người lại biết mấy thứ này?”

“Khi các thị nữ giặt y phục thì thấy.” Chu nho ngừng một chút, nói tiếp: “Lãnh chủ đại nhân, tuy tôi không phải rất muốn nói câu này, nhưng phẩm vị của ngài thật sự là có hơi tệ quá. Nếu ngài muốn giữ tim người yêu, nhất định phải cải tiến một chút, không yêu cầu gọi cảm, nhưng ít nhất phải có chút phong cách, tươi mát chút cũng không tồi, tứ giác hình hoa gì đó, đó là sở thích của đại thúc muộn tao...”

Sắc mặt Tống Mặc trở nên xanh mét, Gerrees lặng lẽ quay đầu đi, Rhys thì đã cười tới mức đập tường không ngừng.

Đã không có ai có thể ngăn cản lão chu nho say rượu nữa.

Sau khi Ayton thảo luận vấn đề quần lót hoa lệ với Tống Mặc, lại cùng quản gia về mặt nghiêm túc thảo luận tính quan trọng của màu sắc, sau đó

nói cho các đại hán Johnson Touro, nội y nhất định phải chăm đổi, tiếp theo lại quay sang người lùn... Tống Mặc có thể thấy rõ ràng, đối tượng bị Ayton tóm lấy nói chuyện, sắc mặt sẽ giống như bảng phối màu, trở nên vô cùng đặc sắc.

Toàn trường chỉ có duy nhị hai kẻ không bị lão chu nho quấy rối, đó là tinh linh và ma tộc.

Quả nhiên, cho dù dưới tình huống say rượu, những tên đầu óc phát triển, tứ chi gầy yếu này, cũng hiểu tránh hại tìm lợi, chỉ bóp hồng mềm.

Đối với chuyện mình trở thành hồng mềm bị bóp, Tống Mặc biểu thị bất mãn. Sau khi bất mãn, lại cảm thấy biểu tình của những người khác bị lão chu nho quấy rối vô cùng thú vị, chẳng hạn lão John.

Thấy vẻ mặt lão John khó chịu lại không thể phát tác, tâm tình của Tống đại lãnh chủ lập tức tốt lên không ít. Liên tiếp uống mấy ly rượu, đợi khi tiệc tối kết thúc, đã có hơi loạn choạng.

Phần lớn mọi người đều đã say tới bất tỉnh nhân sự, bị nâng về nhà mình. Người có thể tự đi, thì đường đi cũng là hình chữ S.

Tống Mặc xoa xoa góc trán, tựa lên tường, ợ một cái, cảm thấy dạ dày cuộn trào, có hơi khó chịu. Y không nên uống nhiều như thế. Nhưng hiếm khi có thể thả lỏng một chút, y rất lâu rồi không được cao hứng như thế.

Một cánh tay đột nhiên phủ lên trán Tống Mặc, khí tức lạnh lẽo từ lòng bàn tay chảy vào, khiến y dễ chịu hơn nhiều.

Tống Mặc ngẩng đầu, hơi mơ màng chớp mắt, “Gerrees?”

Tinh linh không nói gì, cho tới khi sắc mặt Tống Mặc không còn khó coi nữa, mới thu tay lại. Thấy Tống Mặc vẫn ngốc ngốc đứng tại chỗ, hẳn

rõ ràng không kiên nhẫn mở miệng nói: “Người uống say rồi, nên về phòng nghỉ ngơi.”

“Ha ha.” Tống Mặc cười ngốc hai tiếng, “Ta không say.”

Nói xong nâng tay trái lên, nắm lấy tóc dài màu vàng của Gerrees, “Gerrees, tóc người, thật đẹp... giống như vàng lấp lánh ánh sáng.”

Tinh linh nhú mày, miễn cưỡng áp xuống ý định muốn cắt đứt cái móng vuốt đang níu tóc mình, kéo cổ tay Tống Mặc: “Buông tay.”

Tống Mặc vẫn cười, không động.

Chân mày Gerrees nhú càng chặt, “Ta nói buông tay!”

Tống Mặc vẫn không động, trên tay đột nhiên dùng sức, Gerrees không phòng bị, bị y kéo mạnh phải cúi đầu, hơi thở ấm nóng mang theo mùi rượu ghé vào tai tinh linh, thấp giọng nói một câu.

Động tác của Gerrees ngừng một chút, con mắt màu xanh lục lóe qua tia sáng lạnh, “Người biết cái gì rồi?”

Tống Mặc buông tóc Gerrees ra, lại hồi phục bộ dáng say túy lúy, nhún nhún vai, “Ta là quỷ say rượu, có thể biết cái gì? Có lẽ ta chỉ là đang say rượu nói bậy thôi.”

Giây tiếp theo, một cánh tay trắng nõn ôm vai Tống Mặc, kéo rộng khoảng cách mờ ám giữa hai người, ôm lãnh chủ đại nhân say túy lúy vào lòng.

“Thân ái, các người đang nói gì?”

Rhys cúi đầu, trên mặt là nụ cười sủng nịnh, nhưng ý cười không lọt vào đáy mắt. Tống Mặc tựa hồ không phát giác được điểm này, cười ha ha

ngẩng đầu lên, hôn cầm Rhys một cái, “Ta đang nói với Gerrees, ta uống say rồi, sẽ nói bậy bạ.”

“Vậy sao?”

Ngón tay Rhys vượt qua khoe môi Tống Mặc, đầu ngón tay tựa hồ cũng dính lấy hương rượu, quay đầu nhìn Gerrees đứng bên cạnh, “Tinh linh, ta hy vọng người vẫn nhớ lời ta từng nói trước kia.”

Thần sắc Gerrees trở nên càng thêm băng lạnh, Rhys cong lưng ôm ngang Tống Mặc lên, mấy ma tộc đã chặn trước mặt Gerrees.

Tống Mặc gác cằm lên vai Rhys, tâm tình vui vẻ phẩy phẩy tay với tinh linh: “Gerrees, ngủ ngon!”

Gerrees nhìn gương mặt vô tội đó, gần như muốn cắn nát răng! Ngủ ngon cái đầu!

Bầu không khí giữa ma tộc và tinh linh càng lúc càng khẩn trương, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh nhau. Lão John vẻ mặt nghiêm túc bước qua, nói: “Chư vị, nếu làm ra tiếng vang quá lớn tại thành chủ thì không tốt lắm. Kiến nghị các vị di chuyển lên mặt đất, dễ thi triển hơn. Rừng Phỉ Thúy chính là chọn lựa không tồi.”

Câu nói này phiên dịch lại đơn giản chính là: Muốn đánh nhau thì đổi chỗ khác, đừng ảnh hưởng tới mọi người nghỉ ngơi. Bên ngoài có chỗ miễn phí, đánh chết cũng không ai quản.

Quản gia nói xong, quay người đi, làm như không có chuyện gì chỉ huy người làm và thị nữ dọn dẹp, tinh linh và ma tộc bị bỏ lại đó giống như quả cầu da bị đâm lủng, khí thể biến hết, quay mặt nhìn nhau.

Đánh nhau cũng cần phải ấp ủ không khí nha, bị quấy nhiễu như thế, còn đánh cái gì?

Tống Mặc bị Rhys ôm thẳng về phòng, giữa đường hai người vẫn không nói gì. Cho tới khi thân thể tiếp xúc với chiếc giường mềm mại, cơn say và mệt mỏi cùng trào lên, Tống Mặc nhin không được ngáp một cái, mặt cọ cọ lên gối, mái tóc đen xỏa tung ra, giống như đóa hoa hồng đen đang nở rộ.

Tay kéo cổ áo sơ mi ra, cuối cùng có thể thuận lợi hít thở vài cái.

“Thân ái, người đang mời gọi ta sao?”

Rhys ngồi bên giường, nhẹ vén tóc đen rũ trước trán Tống Mặc, nụ cười trên mặt có chút mơ hồ dưới ánh nến.

Tống Mặc lật người nằm nghiêng trên giường, kéo tay Rhys, nhìn vân tay trên lòng bàn tay trắng nõn đó: “Ta say rồi.”

“Ừ, say rồi.” Rhys giống như hiểu ra gật đầu, cúi người, nhẹ giọng hỏi: “Vậy thì, tất cả những gì ta sắp làm tiếp theo, đều có thể được tha thứ, đúng không?”

“Người muốn làm gì?” Trong mờ ảo, con mắt đen của Tống Mặc không chớp lấy một cái nhìn chăm chăm Rhys, giống như hai hồ nước sâu thẳm có thể nhấn chìm linh hồn.

“Người nói xem? Thân ái...”

Rhys nâng cằm Tống Mặc lên, chậm rãi cúi xuống...

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 88

Say Rượu Làm Càn

> Nụ hôn nhẹ nhàng, chậm rãi đặt xuống, ngậm lấy đôi môi hơi mang hương rượu. Đỏ hồng, mềm mại, Rhys nâng gáy Tống Mặc, ngón tay thon dài trắng nõn len vào trong mái tóc đen, xúc cảm như tơ lụa khiến hân yêu thích không rời.

“Thân ái, mở miệng ra.”

Đầu Tống Mặc hơi choáng váng, có lẽ y thật sự say rồi. Âm thanh chảy vào tai giống như lời nguyên của nữ vu, mỗi một chữ, đều mê hoặc thần trí của y, dẫn dắt mọi hành động của y.

Môi chậm rãi mở ra, đầu lưỡi khéo léo nhân cơ hội len vào, quấn quýt, trêu chọc, mang theo sự ấm áp khiến người không cách nào cự tuyệt, khiến y trầm say.

“Rhys...”

“Hử?”

Tống Mặc đột nhiên dùng sức ôm vai Rhys, kéo mạnh ngoại y của hắn, tay thò vào trong cổ áo sơ mi, nhiệt độ của lòng bàn tay, giống như có thể thiêu đốt làn da nam nhân.

Đôi mắt màu biển xanh hơi híp lại, trong mắt cháy bùng dục hỏa không thể hoài nghi. Mang theo dục vọng tối tăm và đáng sợ, tựa như có thể thiêu đốt người dưới thân thành tro.

“Thân ái, người đang đùa với lửa.” Năm lấy cánh tay đang quấy rối trên vai mình, nhẹ đưa tới khoe miệng, cắn chặt đầu ngón tay vẫn còn mang chút hơi ấm, khẽ dùng lực, hàm răng trắng bóc cắn sâu vào làn da màu mật, để lại một đường máu.

Đau đớn thoáng chốc khiến Tống Mặc hồi phục một chút thần trí, nhưng ngay lập tức lại bị nhiệt tình ập tới đánh tan.

Nụ hôn cuồng nhiệt, mang theo vị máu tanh, giống như cơn mưa bão đáng sợ, cuốn tất cả lý trí của y vào trong đó, y nhìn không rõ, sờ không tới, cũng đoán không thấu, chỉ có thể nương theo ngọn lửa đủ để thiêu hủy tất cả này.

Môi bị hút lấy mạnh bạo, gặm cắn, nó không còn giống nụ hôn giữa người yêu nữa, Tống Mặc chỉ cảm thấy mình đã trở thành thức ăn hợp khẩu vị nhất trong mắt nam nhân trên người, cảnh ngộ cuối cùng, chỉ có thể bị nuốt chửng vào bụng, hóa thành máu thịt của nam nhân, một chút cũng không còn lưu lại. Y bắt đầu cảm thấy sợ hãi, trong sợ hãi lại xen tạp một chút hứng thú khó thể nói rõ. Tựa hồ, y đang chờ đợi bị đối đãi như thế. Đầu lưỡi đã đi tới vai và trước ngực dần lên càng nhiều run rẩy và tê dại, hàm răng trắng tinh để lại từng vết từng vết răng cứ như dã thú đánh dấu lãnh địa.

Tất cả không gian, tựa hồ đều bị nam nhân tên Rhys Myers này lấp đầy, chiếm cứ. Ánh mắt nam nhân, cùng môi, và đôi tay, khống chế tất cả của y.

Áo trên và sơ mi của Tống Mặc không biết từ lúc nào đã bị xé mở, nút áo văng tứ tung, tay Rhys châm lửa khắp nơi trên người y, y phục toàn bộ đã trở thành phiền toái. Y muốn đứng lên, nhưng lại bị ấn trở về, nằm ngửa trên giường, y phục đã cởi được một nửa cuộn thành một cục, được lót dưới eo, hai cánh tay cũng bị hạn chế hoạt động, điều này khiến y cảm thấy không thoải mái, nhưng lại khiến nam nhân trên người hành động càng thêm thuận tiện.

Đôi môi giống như mang theo ma lực, cuối cùng bỏ qua điểm trước ngực y, thoáng chốc tiếp xúc với không khí, Tống Mặc có thể cảm giác được cơn xúng đầu sau khi hơi ẩm ẩm áp bức hơi, khẳng định là bị cắn rách rồi, nam nhân này tuyệt đối cầm tinh con chó, hơn nữa là biến chủng...

Mái tóc dài màu nâu mát rượi xõa xuống, phủ lên người Tống Mặc, hòa hoãn bớt nhiệt độ đáng sợ kia, đôi môi dạo chơi khắp chốn thì không bỏ qua cho y, cánh tay mạnh mẽ đỡ lấy eo y, nụ hôn như gặm cắn đặt lên bụng, giống như có một dòng điện từ nơi tiếp xúc lan ra khắp toàn thân y, Tống Mặc sợ ngứa, nơi không thể chạm vào nhất toàn thân, chính là eo của y, mà nơi sợ ngứa, luôn luôn là vòng mẩn cảm dễ gợi lên hứng thú nhất, eo Tống Mặc bị giữ chặt, bụng bị gặm cắn tùy ý không kiềm chế, y đã không còn muốn nghĩ sẽ để lại bao nhiêu dấu vết nữa, y đã hoàn toàn hưng phấn, cánh tay nắm ra giường mạnh bạo tới mức muốn xé rách miếng vải, hai chân dài không ngừng ma sát lên giường và lên eo lưng Rhys, nhưng nam nhân chính là không bỏ qua cho y, hung hăng cắn mạnh, bức bách y không thể không ngứa đầu, sâu trong cổ họng, phát ra tiếng kêu đè nén, gần như mang theo âm khóc.

“Rhys!” Tống Mặc dùng cùi chỏ chống người lên, cánh tay kia nắm lấy tóc Rhys, cắn mạnh, nghiêng răng: “Người đồ khốn láo toét!”

“Thân ái, tóc của ta ăn không ngon.” Rhys hơi ngẩng đầu lên, đôi môi đỏ như hoa hồng nhuộm máu, “Không cần gấp như thế, chúng ta có cả một đêm, ta sẽ thỏa mãn người.”

Thỏa mãn con quý!

Một tiếng gặm vừa rồi, khiến Tống Mặc tỉnh rượu một nửa, tục ngữ nói, rượu làm người gan dạ hơn, huống hồ Tống đại lãnh chủ trước giờ không cho rằng mình là nhát gan. Thấy Rhys vẫn còn tâm tình trêu ghẹo y, liền nhanh chóng giãy áo trên bó buộc hành động của mình ra, hai tay chống mạnh, trực tiếp đảo người, kéo Rhys trên người xuống áp dưới thân. Hai

đầu gối mở ra, quỳ hai bên eo Rhys, hai tay ấn lên ngực Rhys, cúi đầu, “Ba mi, ông muốn say rượu làm càn!”

“Mời.” Rhys cười híp mắt nằm ngửa, không còn chút điên cuồng trước đó, chỉ có hơi thở dốc nặng nề, và chỗ nào đó dưới eo, mới có thể nói rõ cảm xúc kích động hết như Tống Mặc của hắn lúc này.

Mời?

Tống Mặc liếm liếm môi, vậy thì y sẽ không khách khí nữa!

Kéo sơ mi của Rhys ra, cúi đầu, hung tợn cắn lên xương quai xanh của Rhys. Vừa rồi y bị cắn tới khóc cha gọi mẹ, nên đổi chỗ rồi!

Chỉ là Tống Mặc đã quên thân thể ma tộc này cường hãn thế nào, đạn pháo cũng bắn không xuyên. Tuy da thịt vẫn ấm áp mềm mại như thế, nhưng khi cắn, thì cắn bản không phải dễ dàng. Cho dù y có mài mòn cả hàm răng, cắn bản cũng không thể tổn thương hắn nửa phân!

Rhys dứt khoát giao hai tay gối sau đầu, để mặc Tống Mặc tùy ý làm bậy trên người mình. Thình thoảng phát ra một hai tiếng rên rỉ mang theo mê hoặc, “Thân ái, đúng là chỗ đó, mạnh lên! À, cố sức cắn ta đi! A! Ta thích người như thế!”

Tống Mặc từ toàn thân nóng bức tới toàn thân lạnh lẽo, còn không tới ba giây.

Ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn Rhys bị mình cắn tới hai má xuân xanh, mọe! Sao y lại quên mất, tên này là M trăm phần trăm!

Tống Mặc thẳng người dậy, chùi mép, cắn liếm mài cạo lâu rồi, khiến môi y càng thêm hồng nhuận, căng đầy, làm Rhys nhìn mà hai mắt bốc hỏa, nhìn không được lại áp Tống Mặc xuống dưới, trực tiếp kéo thắt lưng và quần y. Quần bị kéo tới đùi, động tác của Rhys đột nhiên dừng lại, hai mắt

nhìn vẻ đẹp nội tại của Tống Mặc, nhẹ than một tiếng, “Thân ái, người quả nhiên thích kiểu dáng này sao? Tuy ta cảm thấy cái này không là gì, nhưng, thỉnh thoảng thay đổi, vẫn tốt hơn đúng không?”

Tống Mặc cắn răng, quay đầu lại cười nhạo một tiếng, “Thế nào, thấy quần lót tứ giác hình hoa thì cũng không nổi à?”

“...”

Câu nói này của Tống Mặc căn bản chính là tự tìm đường chết.

Bất luận là chủng tộc nào, đối với một phái mạnh mà nói, ‘cứng không nổi’ gì đó, lực sát thương tuyệt đối không phải kinh người bình thường. Đây là từ khiêu chiến quyền uy phái mạnh, sớm nên bị đánh xuống mười tám tầng địa ngục! Người nói với Rhys câu này lần trước... ừm, danh tiếng biến thái của gia tộc Myers quá mức huy hoàng, vẫn chưa có ai dám nói với phái mạnh trong gia tộc này câu nói đó.

Tống Mặc Grilan, lại một lần nữa sáng tạo tiền lệ của lịch sử. Y giúp thư tập được ghi chép trong lịch sử lưu truyền mãi mãi!

Chỉ là người lần đầu tiên ăn cua, hoặc nhiều hoặc ít luôn phải trả giá chút, chẳng hạn bị càng cua kẹp một cái. Mà cái giá Tống Mặc phải trả, tựa hồ nhiều hơn một chút...

Thần sắc Rhys biến đổi, nụ cười trên mặt càng lúc càng mê người, con mắt màu biển xanh nhiễm lên một tầng sáng đỏ như máu, nắm một tay Tống Mặc, ấn lên chỗ nào đó trên người mình, “Thân ái, ta có cứng được hay không, người có thể đích thân cảm thụ một chút. Hay là, lập tức thử nghiệm luôn?”

Tống Mặc bị nhiệt độ nóng bỏng trong lòng bàn tay dọa nhảy dựng, không tự chủ ấn ấn, năm năm, theo bản năng thăm ước tính độ dài và độ thô, dự đoán độ kéo dài một chút, sau đó triệt để sợ hãi.

Nhớ lại tình hình lần trước sau khi năm qua, cảm tưởng của Tống Mặc chỉ có một, mọi nó kích cỡ trước khi cứng lên và sau khi cứng lên, sao lại chênh lệch nhiều như thế?!

Y xác định, Rhys tuyệt đối muốn làm người mặt trên rồi, nhưng cái kích cỡ này mà đâm vào trong người mình thì... có ai từng thấy qua người nào nhét một tấn đạn pháo vào trong họng pháo của pháo cối chưa? Hậu quả đó tuyệt đối là cục hoa tàn, vết nứt đầy rẫy, huyết lệ cùng lên!

Nghĩ tới hậu quả này, Tống Mặc cứng đờ, hóa đá, rạn nứt.

Y vẫn còn thanh xuân tươi sáng phải qua, một đồng kim tệ phải tiêu xài, không thể bị làm chết trên giường!

Miễn cưỡng cười hai tiếng, nói với Rhys đã chuẩn bị phát động, bất cứ lúc nào cũng có thể vác súng ra trận: “Đồng chí, hai ta kích cỡ như thế, muốn phối hợp thì không phải khó khăn bình thường, pin đại mà nhét vào khe lõm dành cho pin tiểu, nhét xong rồi cũng đem đi báo phế luôn.”

Tống Mặc đã bị chấn động tới nói năng lung tung.

Rhys nhú mày, con mắt híp lại nguy hiểm, “Người là đang, cự tuyệt ta? Trong tình huống này?”

“Không! Tuyệt đối không phải!” Tống Mặc lắc đầu như trống bỏi, đối với bất cứ nam nhân nào mà nói, chỉ cách cửa một bước, nhưng lại bị thông báo cửa ngẹt rồi, không có chỗ đá banh, đều là chuyện đòi mạng, “Cái này, người phải cho ta có chút tâm lý chuẩn bị, còn nữa, thuốc bôi trơn gì gì đó, cũng phải chuẩn bị đầy đủ. Chúng ta không thể làm vụ buôn bán một lần, phải dùng nhãn quang nhìn xa mà nhìn gần, đi trên con đường có thể duy trì phát triển! Đúng không?”

“Vẫn là cự tuyệt ta?”

“Tuyệt đối không phải! Ý của ta là, đổi cách thức!”

“Hử?”

“Thật ra, tay của ta làm cũng không tồi. Thử nó trước đi, thế nào?”

Tống Mặc cẩn thận nhìn Rhys, chỉ sợ nam nhân này đột nhiên phát cuồng, nhào lên lột quần. Thấy Rhys không phản đối, lập tức tự động ấn ngã Rhys, rồi ngồi lên đùi Rhys, quyết tâm, cắn răng, cởi dây thắt lưng Rhys, tụt quần, nắm lấy, bắt đầu vuốt!

Người xưa nói thật hay, vuốt vuốt càng khỏe mạnh!

Vì bảo vệ bên trong, đảm bảo mình không bị thương môg, tự tôn và mặt mũi gì đó biến đi gặp quỷ hết đi!

Tống Mặc hơn hai mươi tuổi chưa từng theo đuổi được em gái nào, luôn ru rú trong nhà, cả ngày làm bạn với ngũ chỉ cô nương, tay nghề quả thật làm không tồi, ít nhất từ biểu tình của Rhys có thể nhìn ra, hẳn coi như vừa lòng.

Tống Mặc vừa lên xuống trái phải hầu hạ, vừa nhân đó nhìn Rhys một cái, chỉ một cái nhìn, ánh mắt đã không thể di chuyển. Y nhìn đôi mắt màu biển xanh nửa khép của Rhys, chân mày nhuộm rặng đỏ, khóe mắt mang hơi nước, trán hơi nhú theo động tác của y, đôi môi đỏ nhẹ nhàng phun ra hơi thở hơi gấp rút, dường như có mang theo hương thơm dụ hoặc, xui khiến y bất giác cúi đầu, ngậm lấy mạt đỏ đó...

Đầu bị giữ chặt, ấn xuống, trao đổi hưng phấn và quần quýt từ môi răng, động tác trên tay thì vẫn không ngừng lại, chỉ là hưng phấn quá độ, lực độ không khống chế tốt, hung hăng một cái, Tống Mặc nghe được âm thanh phát ra từ nội tâm Rhys, cũng nắm chắc được một điểm trọng yếu, bất kể người địa cầu hay là người dị thế giới, bất kể là chủng tộc nào, chỉ cần là phái mạnh, cho dù có luyện được mình đồng da sắt, nơi dưới eo trên đùi

nào đó, vẫn là chỗ chí mạng, tuyệt đối chống không nổi một cú long trao thủ...

Chẳng qua, lực hồi phục của ma tộc thực kinh người. Rhys nắm vai Tống Mặc, ánh mắt nhìn tới mức Tống Mặc hơi run rẩy, chỉ đành rụt rè cười: “Nhất thời lỡ tay, đừng tức giận, đây không phải lần đầu tiên ta dùng tay làm cho người khác sao? Luôn dễ có chút sai sót về lực độ mà.”

Rhys híp mắt nhìn Tống Mặc một lát, đột nhiên lật người đè Tống Mặc xuống, trực tiếp lột hết quần và chiếc quần lót tứ giác hình hoa đỏ xuống, Tống Mặc kinh sợ đổ đầy mồ hôi lạnh, cho rằng cuối cùng sắp bị chặt, không ngờ Rhys chỉ là dùng sức khép chặt hai chân y, hung hăng áp xuống, hơi thở nóng bức thổi bên tai: “Lần này ta bỏ qua cho ngươi, không có lần sau!”

Tống Mặc chỉ cảm thấy chỗ giữa hai đùi, nóng tới mức có thể dung hóa cả người.

Nắm chặt ra giường dưới thân, cắn chặt môi, nhưng vẫn không thể khống chế tiếng nhẹ rên tràn ra khỏi miệng, cho dù nam nhân trên người không thật sự chiếm hữu y, Tống Mặc vẫn cảm thấy, trong người đã có một khí tức không thuộc về mình chảy vào, xa lạ, nóng hổi, khiến y trầm luân.

Nhìn gương mặt yêu diễm hơi lắc lư phía trên, Tống Mặc nhin không được vuốt lên đôi mắt đã nhiễm màu đỏ đó, ngẩng đầu, ngậm lấy môi Rhys.

Động tác Rhys ngừng lại một chút, tiếp theo hung tợn cắn vai Tống Mặc, mang theo cuồng nhiệt và phần uất khó thể giải trừ.

Đợi khi vị máu tanh chảy đầy miệng, mới chậm rãi nhả ra, liếm liếm vết thương bị mình cắn, “Tống Mặc Grilan... rồi sẽ có một ngày, ngươi sẽ hoàn toàn thuộc về ta!”

DI THẾ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 89

Lãnh Chủ Đại Nhân Bi Thúc

> Tống Mặc tỉnh giấc, chỉ cảm thấy giữa hai chân nóng rất đau đớn.

“A...”

Vén chăn ra nhìn, lập tức hít ngược một hơi. Chỉ thấy bên trong đùi nơi tiếp cận góc đùi bị cọ vừa đỏ vừa xưng, có mấy chỗ còn rách da, chạm một cái là đau thấu tim. Tình hình này, đi đường hai hàng là cái chắc, mà quần có mặc nổi hay không là chuyện khác nữa. Thân trên không cần nói, y cũng không nhớ nổi tối qua Rhys đã cắn bao nhiêu cái lên người mình, tính ra vết răng chắc cũng mấy chục chỗ!

Tống Mặc gãi đầu, cố nhịn đau đứng lên, chân vừa chạm đất, cửa phòng đã bị đẩy ra. Tống Mặc nhìn rõ người tới, ngay cả hỏi cũng lười, trực tiếp mấy bước nhào tới bên tường, nắm lấy súng trường treo trên đó nã ngay một băng!

Rhys Myers tựa hồ đã sớm phòng bị, nhanh chóng né tránh, đạn toàn bắn hụt, bắn lên tường, tia lửa khắp nơi.

Tống Mặc nghiêng rằng, hai mắt bốc hỏa trừng Rhys, mọe nó, tuy tối qua tên này không làm tới cuối, nhưng vẫn lật tới lật lui giày vò y mấy lần như chiên cá, nên sáng đã sáng hết rồi, nên ra cũng ra rồi, nhưng y lại không có mặt mũi gặp người nữa!

Nếu các lãnh dân thấy bộ dạng y thế này, hiếu kỳ hỏi một câu: “Lãnh chủ đại nhân, ngài sao lại đi kiểu này?”

Lẽ nào trả lời: “Vì giữ xx, chỉ có thể cho người ta x chân, kết quả mài thành hai hàng? A ha ha ha!”

Mọi, đừng nói uy nghiêm lãnh chủ, tôn nghiêm nam nhân cũng sắp bị ném tới góc tường trông nấm luôn rồi!

“Người đừng tránh!” Tống Mặc tức giận lấp thêm đạn, “Dù sao bắn không chết người, để ta bắn vài phát trút giận coi!”

Rhys: “...” Bắn không chết hẳn, cũng không có nghĩa là hẳn vui vẻ ăn đạn.

“Mọi! Người còn tránh?!. Không được tránh! Còn tránh ông khóc cho người xem!”

Tống Mặc đã không định giữ da mặt nữa, một khóc hai nháo ba thất cổ, dù có lăn lộn xỏ lá hôm nay cũng phải bắn ra mấy cái lỗ trên người tên khốn kiếp này!

Rhys thấy Tống Mặc lại cầm súng lên, vội giơ tay, nói: “Thân ái, người bỏ súng xuống trước đi, có gì từ từ nói.”

“Không có gì để nói!” Tống Mặc mài răng ken két, “Cái thứ mọc trên người người đó căn bản không phải xx, mà là côn điện cao áp! Mài ông cả buổi tối, người xem đi!” Vừa nói, vừa vén vạt dưới sơ mi lên, lộ ra chỗ xưng đỏ trên đùi, “Như vậy bảo ông làm sao mặc quần, làm sao đi đường?!”

Nhìn mảng đỏ sạm trên làn da màu sữa, ánh mắt Rhys không khỏi lấp lóe, liếm liếm khóe môi, biểu tình trên mặt nói rõ trong đầu hẳn đang nghĩ

cái gì. Tống Mặc càng thêm bốc hỏa, đây là một con cầm thú mà! Không, nói thế quá có lỗi với cầm thú, cầm thú cũng không có cầm thú như thế!

Bất kể ba bảy hai mươi mốt, lại mấy phát súng. Không đợi Tống Mặc lấp đạn vào nĩa, Rhys đã xuất hiện sau lưng y, ôm lấy eo y, cúi đầu, cọ cọ lên mặt y, “Thân ái, là ta không tốt, đừng tức giận, được không?”

Nói rồi, cánh tay men theo vạt áo trượt xuống dưới, đặt vào bên trong đùi Tống Mặc, nhẹ ma sát, một làn hơi mát dịu theo động tác ngón tay hằn tườì đều lên da, giảm đi đau đớn nóng rát.

“Ta sẽ phụ trách.” Rhys liếm tai Tống Mặc, “Chỉ cần người có thể nguôi giận, người muốn làm gì cũng được. Tốt hơn chưa?”

Tống Mặc hừ một tiếng, không để ý hằn, thử động, phát hiện nơi vừa rồi còn khiến y bốc hỏa đầy đầu, đau đớn đang dần giảm bớt, cúi đầu vạch vạt áo ra, chỗ xưng đã dần tan đi, chẳng qua...

“Tay người đang đặt ở đâu đó?”

Tống Mặc híp mắt lại, trong giọng nói mang theo băng vụn, lật tay chỉ súng vào cầm Rhys, “Nếu còn không lấy ra, ông sẽ bắn người bế gáo, rồi mới gọt cái móng vuốt của người!”

Rhys chớp chớp mắt, nghe lời rút tay về, giây tiếp theo, lại ôm ngang Tống Mặc lên, “Bảo bối, tối qua ta làm quá mức, hiện tại ta bồi thường cho người, được không?”

Rhys không để ý Tống Mặc giẫy dụa, ôm y đi vài bước tới bên giường, đặt Tống Mặc lên giường, hằn thì đứng, chậm rãi kéo trường bào đen trùm trên người. Phản ứng đầu tiên của Tống Mặc là cầm gối lên đập cái tên không cần mặt mũi này, cả đêm giờ trò lưu manh với y còn không đủ, sáng sớm lại giờ tiếp!

Rhys nghiêng đầu đi, tránh khỏi cái gối, cười cười, kéo trường bào, ném xuống đất. Tống Mặc vốn cho rằng sẽ lại nhìn thấy cái đó đó trở ngại thường thức, kết quả lại phát hiện, dưới trường bào đen, kỳ thật ẩn giấu thứ khác.

“Người...”

Rhys buông tay, một cái mũ sĩ quan xuất hiện trên tay hắn, xoay vài cái, đội lên đầu, đôi ủng bóng loáng gõ gõ lên mặt sàn, mang theo âm luật khiến người tâm động, “Y phục này tuy hơi kỳ quái, nhưng, mặc cũng không tồi, người thấy sao?”

Tống Mặc nhìn Rhys, không tự chủ nuốt nước miếng.

Tống Mặc vẫn luôn biết Rhys xinh đẹp, nhưng không biết quân trang mặc lên người hắn rồi, sẽ hoàn mỹ tới mức khiến người ta không thể chuyển mắt. Thắt lưng rộng bằng lòng bàn tay hiển hiện phần eo gầy, ủng cao tới gối bao trọn đôi chân thon dài, ngón tay được bọc trong bao tay trắng tuyết mọc lấy viền mũ màu đen, Rhys nghiêng đầu, cong khóe môi, đôi mắt biển xanh nhìn Tống Mặc thật sâu, “Thế nào, thích không?”

Trong đầu Tống Mặc lập tức hiện lên bốn chữ lớn chói lóa vạn trượng: Đồng phục dụ hoặc!

Lãnh chủ đại nhân lập tức cảm thấy xoang mũi nóng lên, đại thần xuyên việt, tha cho thuộc tính trạch nam của y đi!

Đặc biệt là một trạch nam đang bị mỹ nhân quân trang cố gắng bẻ cong, thật sự là bi thương không chịu nổi mà!

Rhys thấy Tống Mặc chỉ lảng lảng nhìn hắn không nói, dứt khoát khuy một chân lên mép giường, nâng cằm Tống Mặc lên, “Thân ái, cho ta biết, người thích không?”

Nhìn Rhys gần trong gang tấc, máu mũi của Tống Mặc, cuối cùng cũng chảy xuống.

“Thân ái, đây là sở thích của người sao? Thật sự thích như thế?” Rhys xoa xoa Tống Mặc, đầu ngón tay tuyết trắng lập tức bị dính máu đỏ, “Nếu tối qua ta mặc y phục này cầu hoan với người, có phải có thể đạt thành tâm nguyện rồi không, hử?”

Rhys vừa nói xong, máu mũi của Tống Mặc đã từ chảy biến thành phun, thẳng tới tung tóe...

Lúc này, Tống Mặc chỉ có một cảm tưởng, quả thật là trên đầu chữ sắc có một cây đao, đao đao đều có thể lấy mạng người mà!

Lão quản gia John thấy lãnh chủ chậm chạp chưa thức dậy, dẫn theo thị nữ Anne và nô bộc, cầm đồ rửa mặt đến ngoài cửa phòng ngủ của lãnh chủ, gõ vài cái, trong phòng không có tiếng đáp, lại gõ thêm vài cái, vẫn không có tiếng đáp. Lão quản gia John chợt giật mình, tối hôm qua, hình như là Rhys đưa lãnh chủ đại nhân về phòng, vậy sau đó...

Sắc mặt quản gia lập tức biến đổi, không bận tâm gì nữa, vừa nói: “Thất lễ rồi!” Vừa co chân, đạp cửa phòng ra!

Cùng một tiếng vang lớn, cửa phòng đáng thương lập tức gãy làm hai khúc, phơi thây tại chỗ. Nếu cánh cửa có thể nói chuyện, nó chắc chắn sẽ lau nước mắt trong đồng bụi mà kêu oan, nó đây chộc tới ai chứ, hơn nữa, cửa không khóa, đá cái gì mà đá...

Lão John đá một cú gãy cửa, bước vội vào phòng, thấy Tống Mặc đang chảy máu mũi, sắc mặt trở nên càng khó coi, “Anne, khăn tay!”

Thị nữ tóc đỏ vẫn còn chưa hoàn hồn khỏi tư thế anh dũng vừa rồi của quản gia, nghe tiếng lão John, vẫn không phản ứng, là nô bộc bên cạnh cô bước tới một bước, đưa khăn tay cho quản gia.

Lão John đi vài bước tới bên giường, làm như không thấy Rhys Myers bên cạnh, dùng khăn tay lau vết máu trên mặt Tống Mặc, nâng cằm Tống Mặc lên, “Lãnh chủ đại nhân, ngẩng đầu lên, Ampat, đi gọi Harold!”

Nô bộc nghe thế, nhanh chóng chạy đi, Tống Mặc muốn ngăn cản cũng không kịp, chỉ có thể nắm cổ tay lão John, hơi gian nan nói: “Quản gia, ta không sao, chỉ là tâm hỏa hơi vượng thôi. Không cần gọi Harold.”

Lão John nhú mày: “Lãnh chủ đại nhân, xin đừng tùy tính như thế.”

Rhys Myers tựa bên giường, vẫn bị coi như không khí.

Không tới hai phút, Harold đã được Ampat dẫn tới, thấy Tống Mặc ngồi ngẩng đầu trên giường, trên mặt là một chiếc khăn tay dính máu, còn cho rằng Tống Mặc thật sự xảy ra chuyện, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc, đặt thùng y liệu giả dì lên giường, bên trong chất chính tề máy móc y liệu mà Tống Mặc bảo người lùn chế tạo cho nhân sĩ tiền giáo hội.

“Lãnh chủ đại nhân, ngài không thoải mái ở đâu, hay là bị thương?”

Harold cầm ống nghe bệnh lên, bày vẽ nhân sĩ chuyên nghiệp. Tống Mặc đẩy tay lão John ra, tự lấy khăn tay che mũi, nói năng mơ hồ: “Ta không khó chịu gì, cũng không bị thương, chỉ chảy máu mũi thôi.”

Harold vẫn không tin, trên gương mặt anh tuấn là vẻ lo lắng, “Lãnh chủ đại nhân, nên để ta kiểm tra cho ngài một chút đi.”

Tống Mặc vội lắc đầu, mọe, chảy máu mũi mà thôi, cần phải vậy sao? Lại nói, vừa rồi là một màn trang phục dụ hoặc, hiện tại lại muốn chơi trò bác sĩ?

Cho dù thần kinh y có thô hơn đùi, cũng chắc chắn không hold nổi.

Không được, nhất quyết không được!

“Ta thật sự chỉ là tâm hỏa quá thịnh thôi, mới chảy máu mũi.” Tổng Mặc lấy khăn tay ra, phát hiện máu đã ngừng chảy, “Người xem, không sao rồi đúng không?”

“Nhưng...”

“Không có nhưng nhị gì hết.” Tổng Mặc phất tay, tự xuống giường, “Ta thật sự không sao, mọi người đi hết đi, nên làm gì thì làm đó. Quản gia, hôm nay mía và nho đều đến lúc thu hoạch phải không? Harold, phòng khám của người hôm nay chỉ sợ lại bận rộn rồi.”

Tổng Mặc vừa nói, vừa đi tới chỗ Anne bưng bồn nước, cô nương tóc đỏ từ tình trạng ngẩn ngơ vừa nãy, thấy Tổng Mặc đi tới, theo bản năng cong lưng hành lễ, nhưng sau khi ánh mắt nhìn xuống dưới, sắc mặt lập tức đỏ lên. Tuy cô nương này lột quần lót của khinh kỵ binh không chút áp lực, nhưng lãnh chủ đại nhân dù sao vẫn khác... Anne chỉ cảm thấy trái tim bắt đầu đập thình thịch không tiền đồ, sắc mặt càng thêm đỏ au.

Tổng Mặc không hiểu nhìn Anne, bị gì vậy, đỏ mặt cái gì?

Lão John ho một tiếng, “Lãnh chủ đại nhân, quần!”

Quần?

Tổng Mặc chớp chớp mắt, cúi đầu, sau đó, cứng đờ. Trống không, ngay cả quần lót tứ giác hình hoa cũng không có... ngồi trên giường không nhìn ra, nhưng đứng lên rồi, không ngoài ý muốn chính là lộ chim.

Rhys tựa bên giường, quay người đi, tuy không phát ra tiếng, nhưng vai thì hơi khẽ run, rất rõ ràng, tên này đang cười, cười vui sướng khi người gặp họa!

Harold cũng quay đầu đi, là tiền chủ giáo kiến tập của giáo hội từng được hưởng giáo dục tốt đẹp, hân biểu thị, gặp phải tình huống này, cứ coi

như không thấy gì hết mới là lựa chọn tốt nhất. Chỉ là, tại sao hẳn cũng muốn cười?

Tống Mặc cứng đờ giật giật môi, y coi như đã lĩnh hội được lúc trước Saivans khoe chim dưới ánh nhìn chòng chọc của mọi người đã có tâm trạng thế nào rồi. Saivans là bị bức phải khoe chim, còn y chắc là vô ý chủ động có hành vi lưu manh?

Mọi nó thiệt mất mặt!

Nghĩ tới đây, Tống Mặc vụt một cái bắn mấy đạo hàn quang vào Rhys trên giường, còn cười, không biết nhắc nhở y?! Để y mất mặt đến vậy trước em gái!

Lão John không biết làm sao thở dài, cởi áo khoác trùm lên người Tống Mặc, nói: “Anne, người vẫn nên ra ngoài trước đi.”

Lúc này, tinh linh Gerrees đứng lúc đi ngang qua phòng Tống Mặc, nhìn thấy tình hình bên trong, liền dừng lại, trầm mặc một lúc, triệu hoán ra một sợi dây mây, cuốn hai mảnh của cánh cửa lên, cố định lại vào khung cửa. Làm xong việc này, lại không nói một lời mà đi.

Mọi người trong phòng: “...”

Quả nhiên, tâm tư của tinh linh thì người đừng nên đoán sao?

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 90

Món Quà Phiền Toái

> Gieo trồng tập thể hóa của Grilan đã có quy mô, trừ phủ lãnh chủ còn đang trùng kiến và những quần kiến trúc xung quanh, phần lớn lãnh địa đều đã được khai khẩn, trồng bắp, khoai tây và mạch. Bắp và khoai tây chín chất đầy trong kho, mạch thì cũng mọc tốt hơn năm ngoái.

Bội thu cũng mang tới phiền phức, sau khi một phần địa tinh chu nho và người bảo vệ của họ đi theo đội thương buôn của Galland, vấn đề không đủ lực lao động của Grilan lại càng hiện rõ hơn. Cho dù có ma tộc gia nhập, ngặt nổi việc làm trong lãnh địa cũng cảm lúc càng nhiều.

Là lãnh chủ Grilan, thời gian này Tống Mặc bận tới sứt đầu mẻ trán, đầu choáng mắt hoa. Nhưng mà không có chuyện nào có thể cho y lười một chút.

Đâu đâu cũng cần nhân thủ, chuyện nào cũng cần cân nhắc.

Khi rảnh thì cảm thấy cỏ mọc trên người, khi bận thì hận không thể nhổ tóc luôn.

Công việc trùng kiến phủ lãnh chủ không thể dừng lại, nếu không kim tệ đã bỏ vào đều sẽ phí trắng. Tống Mặc không muốn để lại một khu dự án treo theo kiểu cung điện Versailles trong lãnh địa Grilan.

Khoai tây và bắp trong ruộng cứ cách nửa tháng sẽ thu hoạch một lần, rừng Phỉ Thúy có rất nhiều heo rừng ngon miệng và nấm tươi ngon để thu

gom, các lãnh dân lại phát hiện dấu tích heo rừng ở gần tường vây, không biết từ lúc nào, trong ruộng mạch đột nhiên có một đàn ‘chim lớn’ kích cỡ giống đà điểu, hình dạng giống thiên nga, nhưng tiếng kêu thì giống vịt bay vào. Đàn chim lớn này chỉ là đàn đầu tiên làm khách, tiếp theo liên tiếp có mấy loại chim khác nhau nhím trứng thừa ruộng mạch này, liền làm tổ đẻ trứng ở đây. Chỉ cần đi một vòng bên ruộng mạch, gần như mỗi lần đều có thể nhặt được mấy quả trứng chim, trở về nhà khai trai.

Chẳng qua nhặt trứng chim thì được, còn đi vào trong ruộng, nghĩ cũng đừng nghĩ! Kết quả của người lấy thân thử nghiệm là... thảm liệt tới mức ngay cả bác sĩ chân trần của phòng khám chui cũng phải rớt hai giọt nước mắt cá sấu.

Thế là, đàn chim trong ruộng, và người Grilan, vẽ một đường ranh giới vô hình bên ruộng mạch, phân biệt rõ ràng.

Theo tình hình trước mắt, mạch năm nay đừng mơ thu hoạch.

Nhưng người trong lãnh địa không ai hiểu nổi một điều, rừng Phỉ Thúy gần ngay trước mắt, mấy con chim này chạy tới ruộng mạch của Grilan an gia là sao? Ở trong rừng chán rồi, muốn ném thử cuộc sống đất bằng? Vậy cũng không cần chạy tới chỗ này chứ?

Có lẽ, chỉ có cốt long vừa ăn xong ba con chim lông trắng, đang thỏa mãn nằm ngủ phò phò trong rừng, mới có thể trả lời vấn đề này...

Lãnh chủ đại nhân dẫn mọi người cùng thu hoạch xong bắp, ngồi xồm bên ruộng, cầm bình nước lớn rót ừng ực vào bụng, lau mồ hôi đầy mặt, đứng lên, nhìn đàn chim huênh hoang bay trên không, thoải mái làm ổ trong ruộng mạch của y, khoe môi giật giật, cái này cũng tính là nghề nuôi trồng kiểu mới chứ? Ít nhất người ta đã cố gắng không ít để làm phong phú thêm bàn cơm của người Grilan.

Tổng Mặc cũng chỉ có thể an ủi mình như thế.

Khi nghề nuôi trồng kiểu mới của Grilan phát triển càng thịnh vượng, Rode dẫn đội thương buôn của hãn tới.

Tổng Mặc nhìn thấy Rode bước xuống xe ngựa, lập tức cười tươi, lớn tiếng nói: “Bạn ta, người tới rồi!”

Rode cũng cười tươi, lần này mang khoai tây về, thực sự giúp hãn giành được không ít chỗ tốt. Tuy đã phí một phen tâm tư xoay vòng hội trưởng lão, nhưng mấy ông già tự nhận thanh cao tách rời xã hội đó, sau mấy hồi cũng bị hãn thu xếp ổn thỏa. Kim tệ đưa tới, rượu ngon dâng lên, lại thêm kẹo mà Tổng Mặc đặc chế, thuận tiện nhét thêm vài quyển tiểu x thư bìa cứng 25x, tất cả trưởng lão đều bật đèn xanh cho hãn.

Sở dĩ chậm trễ lâu như thế, là vì Rode đích thân tham gia vào việc trồng khoai tây của tộc. Cuộc chiến thu hoạch khoai tây đã trải nghiệm ở Grilan khiến người lùn phải đổ mồ hôi lạnh, vạn nhất tộc nhân không hiểu rõ sự lợi hại trong đó, bị đập trúng thậm chí bị đập chết vài người, hãn sẽ là hảo tâm làm chuyện xấu.

Nhưng khoai tây người lùn trồng ra, cùng khoai tây ở Grilan hoàn toàn khác nhau! Cho dù khoai tây làm giống đều tới từ Grilan, khi thu hoạch, căn bản không xuất hiện chuyện khoai tây tấn công người! Ánh mắt người lùn phụ trách gieo trồng và chăm sóc ruộng khoai tây nhìn Rode, khiến hãn lúng túng muốn chết.

Cảnh báo giả? Uống cho họ nghiêm trận chờ đợi, ngay cả áo giáp rìu sắt cũng mang theo.

Rode cũng chỉ có thể lúng túng cười cười.

Lúng túng thì lúng túng, Rode cũng cảm thấy kinh hỉ vì phát hiện này. Lập tức đưa tin cho đội thương buôn của mình, đích thân dẫn đội tới Grilan lần nữa.

Gặp Tống Mặc, người lùn cười sáng khoái, “Lãnh chủ đại nhân, đã lâu không gặp rồi!”

“Rode, thật sự đã lâu không gặp nha.” Tống Mặc và Rode đấm vai nhau, cười nói: “Chuyện khoai tây đã giải quyết rồi?”

“Giải quyết rồi.” Rode gật đầu, rồi nói lại chuyện khoai tây trồng trong tộc khác với khoai tây Grilan cho Tống Mặc nghe, “Lãnh chủ đại nhân, ta tuyệt đối không lừa người.” Rode đặc biệt cường điệu câu này, “Ta đã đưa một vài khoai tây thu hoạch đợt đầu tới, người có thể trồng thử xem.”

“Ừ.” Tống Mặc nhận khoai tây, nhưng lại không để chuyện này trong lòng. Gerrees không phải từng nói qua, khoai tây của Lục sâm lâm còn hung tàn hơn của y trồng sao? Khoai tây tại sao lại có những biến hóa này, tính ra Gerrees cũng không cách nào cho y một đáp án chính xác.

Dù sao bất kể hung tàn hay ôn thuận, có thể ăn là được. Hơn nữa hiện tại có bì bì thú rồi, trình độ khó khăn của việc thu hoạch khoai tây đã giảm đi không ít so với trước kia, cũng không cần phải xoắn xuýt vấn đề này. Y muốn bàn chuyện khác với Rode.

“Rode, người biết chuyện làm ăn của Galland không?”

“Biết, lần này ta tới, cũng là vì bàn chuyện này với ngài.”

Người lùn tuy hào sảng, nhưng cũng rất thông minh. Xưng hô của hắn đối với Tống Mặc đã đổi, đủ thấy hắn xem trọng chuyện này cỡ nào.

“Hử?” Tống Mặc cúi đầu nhìn Rode, “Người nghĩ sao?”

“Đương nhiên việc có thể kiếm được tiền tuyệt đối không chê nhiều.”

Rode và Tống Mặc cùng đi vào thành ngầm, phủ lãnh chủ dưới đất vẫn chưa xây xong, chiêu đãi khách khứa, chỉ có thể vào trong thành lũy ngầm.

Trước khi xuống thành ngăm, Rode nói với Tống Mặc: “Lãnh chủ đại nhân, lần này ta tới, mang cho ngài một món quà, ta nghĩ, ngài vẫn nên xem trước là hơn.”

“Quà?”

“Đúng.” Rode vuốt râu, “Vì biểu đạt thành ý của ta, đặc biệt mang tới cho ngài.”

Lời của Rode gợi lên hứng thú cho Tống Mặc, y thật sự nghĩ không ra người lùn có thể tặng cho y cái gì, hạt giống thực vật? Hay là kim tệ?

Rode dẫn Tống Mặc đi tới trước xe ngựa để quà, chiếc xe ngựa này lớn hơn những chiếc khác trong đội thương buôn gấp đôi, phía trên phủ vải che màu đen, do bốn con ngựa cực kỳ khỏe mạnh kéo, vết bánh xe lõm thật sâu trong bùn, Tống Mặc chỉ có thể khẳng định duy nhất một điều, trong xe chắc chắn chứa vật không nhỏ...

Rode cầm một góc khăn che, kéo mạnh, mắt Tống Mặc lập tức trợn to, trong xe ngựa, chứa đầy người! Hơn nửa đều là nam nhân thân thể khỏe mạnh!

Tiếp theo, chân mày Tống Mặc nhíu lại, y có thể thấy được, tay chân những nam nhân này đều bị trói lại, trên người hoặc ít hoặc nhiều cũng mang theo vết thương, thương thế trông không mấy nghiêm trọng, ít nhất ý thức của họ vẫn còn tỉnh táo.

“Rode?”

“Lãnh chủ đại nhân, lần trước ngài từng nói, Grilan cần lực lao động.”

“Ta đúng là từng nói thế. Nhưng ta cũng từng cường điệu, người đưa tới Grilan, đầu tiên là phải tự nguyện không phải sao?” Ngữ khí của Tống Mặc có hơi thay đổi, “Nếu không phải tự nguyện, sẽ rất khó xử cho ta.”

“Cái này...”

“Rode, người nói thật cho ta biết, bọn họ rốt cuộc từ đâu tới? Ta không tin người có thể bắt được nhiều nam nhân khỏe mạnh như thế!”

Rode cảm thấy lúng túng cào râu, “Ngài vẫn còn nhớ trước khi đi ta đã nói với ngài, chuyện phản loạn ở Sabisand chứ?”

“Nhớ.”

“Không lâu trước, phản loạn đã bình ổn, những người này, đều là phản quân.”

“Cái gì?!” Tống Mặc nghe xong nhú mày, lập tức túm cổ áo Rode, “Người mang những kẻ Hắc Viêm muốn tiêu diệt tới lãnh địa của ta? Người là muốn làm ăn với ta hay là muốn tìm phiền phức cho ta?!”

Rode vội giải thích: “Chuyện này quốc vương bệ hạ của Obi cũng biết! Trong tay quan viên bán bọn họ cho ta có mệnh lệnh quốc vương ký.”

Tống Mặc nghi ngờ nhìn Rode: “... Người không lừa ta?”

“Không có, tuyệt đối không có!” Rode vỗ cổ tay Tống Mặc, ý bảo y buông mình ra, “Ta dùng kẹo bấp và kim tệ để đổi lấy họ, ngài yên tâm, họ đều không phải là kẻ ngu xuẩn cố chấp, phần lớn đều là bình dân không sống nổi nữa. Tham gia phản quân cũng là vì kiếm miếng cơm. Ngài chỉ cần cho họ miếng ăn chỗ ở, họ sẽ làm việc vì ngài.”

Tống Mặc vẫn có chút nghi ngờ. “Nếu đã như người nói, tại sao phải trói họ lại?”

“Cái này...” Rode xoa tay, “Để phòng vạn nhất mà, dù sao hộ vệ trong đội thương buôn không nhiều, vạn nhất chạy mất hoặc là gây chuyện thì sao?”

Tống Mặc trợn mắt, tức là vẫn có nguy hiểm không phải sao?!

Rode cười lấy lòng, ít nhất là sức khỏe nhiều không phải sao?

Lúc này, lão quản gia John đi tới, nghe thấy lời Rode, liền nói với Tống Mặc: “Lãnh chủ đại nhân, những người này ngài có thể thu nhận.”

“Quản gia?”

“Ngài Rode nói đây là món quà tặng cho ngài, cũng có nghĩa là, ngài không cần phải trả bất cứ thứ gì ón quà này, chỉ cần nói một tiếng cảm ơn là được rồi, không phải sao?”

“Ta...”

Tống Mặc muốn nói, những tên này khẳng định là phiền phức, nhưng lão John lại lắc đầu, “Lãnh chủ đại nhân, xin tin tưởng quản gia của ngài, dù có ngang bướng không phục tùng cỡ nào, tôi cũng có thể điều giáo họ trở thành trung khuyến quên mình vì ngài!”

Nói xong, gọi Johnson tới, dẫn theo nô bộc của phủ lãnh chủ, bắt đầu dỡ xe.

Tống Mặc đứng nguyên tại chỗ, bên tai vẫn còn vang vọng lời của lão John, điều giáo? Trung khuyến? Y có phải là, nghe lầm rồi không?

Rode kéo góc áo Tống Mặc, “Lãnh chủ đại nhân, quà quản gia của ngài đã nhận thay ngài rồi, chúng ta có phải nên bàn chuyện làm ăn không?”

Tống Mặc cúi đầu nhe răng nhìn Rode, “Người không nghe thấy sao? Vừa rồi quản gia nói, nếu đã là quà, thì đúng lẽ không cần hỏi báo, đúng không?”

“A... đúng.”

“Cho nên, chuyện làm ăn vẫn bàn, nhưng mà điều kiện ưu đãi gì đó, người nghĩ cũng đừng nghĩ!”

“Lãnh chủ đại nhân!”

Rode muốn khóc, chuyện gì vậy chứ, nếu không phải vì tranh lấy nhiều ưu đãi, thì hẳn còn tặng quà làm gì chứ!

Tổng Mặc không để ý tiếng kêu than của Rode, vừa đi, vừa nghĩ, Hắc Viêm biết chuyện này? Hẳn rồi cuộc đang nghĩ cái gì, một quốc vương lại đem bán tội phạm chiến tranh đáng lý ra phải đưa lên đoạn đầu đài, kiểm kim tệ cũng không phải kiểm như thế đi, chắc không phải có âm mưu toan tính gì chứ?

Tể tướng Murphy trong vương cung Obi, lúc này cũng có nghi vấn giống y Tổng Mặc.

“Bệ hạ, đây thật sự là mệnh lệnh của ngài?”

“Ừ.” Hắc Viêm cầm một cục kẹo bắp bỏ vào miệng, nhai mấy cái rồi nuốt xuống, lại cầm một cục, cái này mùi vị ngon hơn đường nhiều.

“Nhưng, bọn họ là tội phạm chiến tranh, nên bị đưa lên đoạn đầu đài!”

“Tể tướng.” Hắc Viêm không nâng mắt, vừa ăn kẹo, vừa nói: “Những kẻ đã bán không chỉ là tội phạm chiến tranh, mà còn có binh dân trong khu phản loạn.”

“Ngài là nói...”

Hắc Viêm lại cầm một cục kẹo lên ném vào miệng, “Nơi đó hiện tại thuộc về Obi, tàn sát chỉ tạo nên chỉ trích.”

Murphy bị ý tứ lộ ra trong lời Hắc Viêm dọa cho sắc mặt đột biến, lẽ nào trước đó quốc vương bệ hạ muốn giết sạch toàn bộ người trong khu

phản loạn?! Nhưng bình dân là vô tội mà!

“Ta biết chứ, nhưng ta thấy bọn họ chướng mắt.” Hắc Viêm nói không chút phập phồng, nhưng lại khiến Murphy có cảm giác hãi hùng khiếp vía, “Nhưng giết bọn họ rồi, cũng có chút phiền phức, không bằng bán chung với tội phạm chiến tranh, chủ ý không tồi, đúng không? Như vậy, sống chết của họ, đều không còn bất cứ liên quan nào với Obi, với ta nữa.”

Phản loạn lần này, gần như tác động tới một phần năm quốc thổ của Sabisand trước kia, cũng có nghĩa là, một phần năm nhân khẩu... hắc gần như có thể xác định, phần lớn mọi người, đều sẽ biến mất không chút tiếng vang trên đường...

Murphy cúi đầu, mồ hôi chảy theo góc trán, rớt xuống đất, lặng yên như tờ.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 91

Thăm Dò Của Rhys

> Thương nhân luôn trục lợi. Cho dù không dùng quà cáp đổi được ưu đãi lớn, Rode vẫn vô cùng thỏa mãn lợi nhuận mình có thể đạt được.

“Đây không phải vụ buôn bán một lần.” Tổng Mặc giao khế ước đã soạn xong cho Rode, “Đây là lợi nhuận lâu dài. Nghĩ thử xem, con của người, cháu của người, thậm chí chắt của người, đều có thể giành lợi trong vụ làm ăn này.”

“Ngài là chỉ gia tộc sao?”

“Đúng.”

Quang Minh đại lục vẫn chưa có khái niệm xí nghiệp gia tộc, thậm chí ngay cả khái niệm xí nghiệp cũng không có. Trước đó Tổng Mặc kiến nghị dựng tiệm với Galland, cũng chỉ tuân theo lý luận buôn bán thời kỳ đầu. Rode hiển nhiên thông minh hơn Galland nhiều, cũng nhìn xa hơn. Tổng Mặc thích nói với hắn nhiều thứ hơn.

“Đây đúng là vụ làm ăn lớn.” Rode xem xong khế ước, cầm bút lên, trình trọng ký tên mình lên trang cuối khế ước, “Lãnh chủ đại nhân, ngài luôn có thể nghĩ được biện pháp kiếm tiền khiến người phải kinh thán. Hợp tác với ngài, là chuyện đúng đắn nhất tôi làm từ khi sinh ra tới giờ.”

Rode tâm đắc vô cùng thành khẩn, Tổng Mặc nhớ tới lần đầu khi bàn chuyện làm ăn với Rode, tên này miệng sùi bọt mép, được nâng ra khỏi

phòng, vẻ mặt lập tức trở nên vi diệu. Rode từng thề rằng sẽ không bước vào Grilan một bước, cũng không giao dịch với y bất cứ thứ gì nữa thì phải? Hiện tại lại nịnh bợ y, còn nịnh bợ không chút áp lực như thế.

Quả nhiên những gì nói trong luận tư bản, đều là chân lý!

“Rode, phương thức kinh doanh của Galland người cũng thấy rồi, ta đề nghị người xây dựng điểm bán hàng, tốt nhất là gần tiệm của Galland một chút.”

“Như vậy sẽ không có vấn đề gì chứ?”

“Không. Chúng loại hàng hóa của các người khác nhau.”

“À, ta biết rồi.” Rode gật đầu, nghĩ kỹ lại, lãnh chủ đại nhân nói đúng, hiện tại không giống trước kia. Trước kia hãn và Galland đều bán khoáng thạch, là quan hệ cạnh tranh với nhau, hiện tại hàng hóa bày trong tiệm không còn cùng loại, trên cơ bản sẽ không tồn tại quan hệ cạnh tranh ép giá với nhau, hơn nữa hãn bắt đầu muộn hơn Galland, gần nhau một chút, nhân viên trong tiệm cũng có thể học được không ít từ tiệm đối phương. Nhưng mà... Rode nhìn Tống Mặc, muốn nói gì đó, lại có hơi chần chờ.

“Sao thế?”

“Lãnh chủ đại nhân, trong tiệm của Galland, có người ngài phái tới đúng không?”

“Ừ.” Tống Mặc gật đầu, “Một vài địa tinh và chu nho, còn có người bảo vệ họ.”

“Vậy thì, trong tiệm của tôi có phải cũng cần?” Hợp tác làm ăn, luôn sẽ lưu tâm nhân với nhau, hướng hồ vụ làm ăn này lợi nhuận kinh người, Tống Mặc cho dù có phái người đi, cũng không có gì đáng trách.

Thấy Rode chần chờ, Tống Mặc ngẫm nghĩ một chút liền hiểu ý hẳn.

“Rode, người đừng hiểu lầm, ta phải người tới tiệm của Galland, là vì việc làm ăn của riêng ta.” Tống Mặc gõ bàn, “Grilan cũng có đặc sản cần bán ra ngoài, giao cho nhân viên của Galland, chỉ sợ họ không có gan bán, cũng bán không được giá cao.”

Đặc sản của Grilan?

Cơ thịt trên mặt Rode run run, sẽ không phải là cái thứ hẳn nghĩ tới chứ?

“Không cần nghi ngờ, chính là thứ người đang nghĩ.” Tống Mặc ngoắc ngón tay với Rode, thấp giọng ghé vào tai người lùn vừa sáp lại nói: “Cái gì kiếm nhiều tiền nhất? Vũ khí, đạn dược!”

Cơ thịt trên mặt Rode càng run lợi hại, quả nhiên!

“Nhưng, ngài tiêu thụ những cái này, sẽ không có vấn đề gì chứ?”

“Không đâu.”

Tống Mặc rất tự tin, y đã tỉ mỉ kiểm tra qua địa chỉ tiệm mà Galland chọn trên bản đồ, sau đó chọn ra vài chỗ trong đó, là địa điểm thường trú cho địa tinh và chu nho. Những cửa tiệm này được mở ở mấy thành phố thương nghiệp chủ yếu của những đại quốc giàu có đông đúc, đội thương buôn tới lui rất nhiều, người nhiều hỗn tạp, thích hợp để buôn lậu và tẩu táng hàng nhất. Trước kia bản đồ trong tay y quá đơn giản, trừ ranh giới giữa nước và nước, ngay cả thành phố cũng rất ít khi có đánh dấu trên bản đồ, càng không cần phải nói tới những tiểu thành và lãnh địa không có ý nghĩa chiến lược. Nhưng Tống Mặc cũng không có cách nào bỏ mặc chuyện trong lãnh địa, cùng đội thương buôn của Galland chạy tới mấy nơi này một lượt, khi đang đau đầu, Rhys lại giúp đỡ y.

Bản đồ Rhys cầm tới, tỉ mỉ tới kinh người, ngay cả Grilan trước kia nghèo rớt mùng tơi, cũng được vẽ lên trên. Tống Mặc cầm bản đồ đầu tiên là vui sướng, sau đó chính là hoài nghi tên này rốt cuộc muốn làm gì?

“Thân ái, người cảm thấy ta muốn làm cái gì?”

“Phát động chiến tranh? Chín phần mười rồi.” Tống Mặc gục lên bản đồ, tỉ mỉ đối chiếu địa chỉ Galland cho y.

“Nếu ta thật sự nghĩ thế thì sao?”

Rhys khuyu một gối trước mặt Tống Mặc, nhìn chăm chăm y, “Nếu thật sự có ngày đó, người sẽ làm gì?”

“Làm gì?” Tống Mặc nhíu mày, “Nên ăn thì ăn nên uống thì uống, nên làm gì thì làm đó.”

“Chỉ vậy thôi?”

“Chỉ vậy thôi.” Tống Mặc trừng Rhys một cái, “Người còn muốn thế nào/”

“Người không cảm thấy ta quá đáng?”

“Chỉ cần người không tấn công ta, ta hơi đâu bận tâm người đánh ai.” Tống Mặc ném thước và bút, đột nhiên nâng cằm Rhys lên, “Nói ra thì, chiến tranh dễ phát tài nhất. Bảo bối, người dự định khi nào động thủ? Nói trước cho ta biết nhé, ta để trừ hàng.”

“...”

“Hai ta phối hợp một chút, người đánh người, ta bán vũ khí, người cướp địa bàn ta kiếm kim tệ, thế nào?”

Rhys cảm thấy, cái tên trước mắt, mới là đại biểu chân chính của ma tộc đáng bị Quang Minh giáo hội định nghĩa là hắc ám tà ác, ích kỷ lãnh khốc, tham lam vô sỉ, không việc ác nào không làm. Chẳng qua... đôi mắt màu biển xanh lấp lóe, đôi môi đỏ tươi đặt lên chóp mũi Tống Mặc, hấp thích!

Trên thực tế, Tống Mặc không hề thờ ơ như y đã biểu hiện ra, thăm dò của Rhys, khiến y hiểu rất nhiều chuyện. Chẳng hạn, năm mươi ma tộc trông đã biết không đơn giản kia.

Có sự che chở của đội thương buôn và cửa tiệm, những ma tộc này có thể thông thuận đi lại trên đại lục Quang Minh. Nhớ tới tình cảnh lúc đầu khi Rhys bị hai tinh linh theo sát không buông, Tống Mặc chợt cười lạnh. Có lẽ Rhys căn bản không định che giấu y, ngay từ ban đầu, năm mươi ma tộc này, chính là sơ hở. Dù sao, năm mươi bác sĩ có chân tài thực học lại đi làm tay sai vệ sĩ không có hàm lượng kỹ thuật nào, còn không cần tiền lương, người có đầu óc đều biết là không bình thường.

Nhưng, mục đích Rhys làm thế là gì? Giở cao ngạo cờ chính nghĩa chống kỳ thị? Cực độ nhảm chán tìm kích thích? Hay là đã tâm bưng bưng muốn xưng vương xưng bá?

Bất luận là lý do gì, Tống Mặc cũng không định nghiêm cứu sâu, cứ cảm thấy có vài lời nếu hỏi rồi, rất nhiều chuyện sẽ phát triển theo hướng y không thể dự liệu. Hơn nữa Rhys cũng chỉ là thăm dò, chứ không nói rõ cuộc hẳn muốn làm gì, không phải sao?

Trực giác của Tống Mặc luôn rất chuẩn, lần này, y vẫn tin vào trực giác của mình. Nhưng muốn kiếm tiền nhờ chiến loạn, là thật.

“Gan lớn, mới có thể kiếm nhiều tiền.” Tống Mặc bá vai Rode, “Có hứng thú tham gia kiếm một mớ không?”

Cán cân chính nghĩa và tà ác trong lòng Rode đang không ngừng nghiêng đi, cuối cùng vẫn là kim tệ chiếm thượng phong, “Ta làm!”

“Tốt lắm.”

Tống Mặc cười híp mắt lấy ra một phần khế ước nữa, Rode nhìn những điều khoản trên đó, gãi đầu, nghi ngờ nhìn Tống Mặc, có phải y đã sớm bày sẵn cạm bẫy đợi hấn chui vào không?

“Không, sao ta lại làm như thế.” Tống Mặc vội giả điếc, “Ta sẽ không đặt bẫy bạn bè.” Nhiều lần chỉ đào hố đợi người khác tự nhảy vào, sau đó xúc hai xẻng đất lấp lên mà thôi.

Chuyện làm ăn rất thuận lợi, Rode không định ở lại Grilan thêm nữa.

“Thời gian chậm trễ trong tộc nhiều lắm rồi, tiếp theo sẽ bận lắm.” Rode ngay cả cơm tối cũng không ăn, đã vội vàng đi, trước khi đi, lại để một xe ngựa hàng hóa cho Tống Mặc.

“Rode, người khách khí như thế, khiến ta ngại lắm đó nha.”

Tống Mặc vừa nói mấy câu khách khí với Rode, vừa gọi mấy tráng hán tới, nhanh chóng dỡ xe. Mỹ kỳ danh rằng: Mặt trời sắp lặn xuống núi rồi, không thể làm lỡ thời gian của Rode.

Rode nhìn lãnh chủ đại nhân khẩu thị tâm phi, gãi râu, chép miệng, không sao, quen rồi!

Hàng dỡ từ trên xe xuống phần lớn là vải, còn có mười mấy cái túi và ba cái rương gỗ.

“Những thứ này đều là vải lục la, chắc là thứ ngài cần hiện tại. Trong túi là hạt giống khoai tây và một vài cây trồng khác ta mang tới, trong rương là một vài đặc sản trong tộc ta. Đúng rồi, còn một chuyện nữa.” Rode vỗ đầu, “Trên đường ta gặp một thôn trang địa tinh bị nhân loại thiêu hủy, chắc là mới xây dựng gần đây. Thôn đã bị thiêu rồi, địa tinh chắc cũng chạy rồi,

thôn đó cách chỗ của ngài không xa lắm, tốt nhất ngài nên phái người đi tuần tra, địa tinh chạy đi có thể sẽ tới chỗ của ngài.”

Địa tinh? Trước mắt Tống Mặc lập tức sáng bừng.

“Rode, tin này của người chính xác không?”

“Đương nhiên, trong đội thương buôn có rất nhiều người đều thấy thôn trang đó, quy mô cũng không nhỏ, chắc ít nhất cũng có không dưới một trăm địa tinh sinh sống tại đó.”

Tống Mặc vỗ đùi, đây tuyệt đối là buồn ngủ có người đưa cái gối, quả thật là tốt tới không thể tốt hơn!

Hơn một trăm địa tinh đó! Không sợ bọn họ tới, chỉ sợ bọn họ không tới thôi!

“Rode, thôn đó cụ thể nằm ở chỗ nào?”

“Ngài hỏi cái này làm gì?”

“Đương nhiên là phái người đi tìm rồi!” Tống Mặc xoa xoa tay, “Hơn một trăm địa tinh, hê hê hê hê...”

Không biết tại sao, thấy nụ cười trên mặt Tống Mặc, Rode đột nhiên cảm thấy, địa tinh gặp phải y, thì không biết là ai xui xẻo đâu. Những người khác nhiều lắm là đuổi địa tinh ra khỏi nhà, phóng hỏa đốt nhà, gặp phải vị này... hẳn có phải hơi có lỗi với mấy địa tinh đó không?

Tất cả thương nghị thỏa đáng, đội thương buôn của người lùn xuất phát trước khi mặt trời lặn.

Rode ngồi trên xe ngựa, vẫy tay với Tống Mặc, “Lãnh chủ đại nhân, nửa tháng sau ta sẽ tới nữa!”

Trừ ký hiệp ước hợp tác với Tống Mặc, xe ngựa Rode mang tới cũng đã chứa đầy hàng. Đường và rượu nho tất nhiên không thể thiếu, xe ngựa đưa người Sabisand tới hiện tại chứa hai cỗ máy bắn đá bản cải tạo. So với kích cỡ trên giấy Tống Mặc giao cho Hắc Viêm thì nhỏ hơn một nửa, không thể dùng để công thành, mà thích hợp cho các quý tộc quynh nhau hơn.

Giữa nước và nước quanh năm chiến loạn không ngừng, giữa quý tộc cũng không thấy nghỉ ngơi.

Người đánh ta ta đánh người, người cướp ta ta cướp người. Giữa đại quý tộc thực lực hùng hậu phát sinh xung đột, có lúc còn không thua kém chiến tranh của hai nước nhỏ. Nhưng so với Hắc Viêm, loại chiến tranh này, cũng chỉ cùng cấp bậc với sống mái trên đường.

Nếu có một ngày Hắc Viêm và Rhys không phải đơn độc, mà dẫn theo tiểu đệ đánh tập thể...

Cảnh tượng đó, nghĩ thôi cũng kích động nhân tâm.

Được rồi, Tống Mặc buộc phải thừa nhận, việc tới hôm nay, nhân sinh quan giá trị quan thế giới quan của y đã hoàn toàn sụp đổ. Chẳng qua chỗ như Quang Minh đại lục này, tam quan không đổ, cơ bản sẽ không có gì để phát triển tiền đồ. Tống đại lãnh chủ kiên trì giữ vững con đường phát triển, tam quan, nhất định phải đổ, kiên quyết phải đổ, không đổ cũng phải đổ!

Kế hoạch tiêu thụ vũ khí của Tống Mặc, đa số vẫn là vũ khí lạnh, vũ khí công thành và vũ khí có tính sát thương lớn, đều đã sửa chữa từ cơ bản. Một điều đáng nhắc là, trong quá trình cải tạo vũ khí, Tống Mặc và anh em người lùn còn tình cờ tạo ra máy ủi đất.

Đương nhiên, không có động cơ, toàn bộ nhờ vào sức người, nhưng nhìn máy ủi đất phiên bản chùy công thành thu nhỏ trước mắt, Tống Mặc vẫn tự hào không thôi.

Coi đi, huynh đệ đã từ tên buôn vũ khí thăng cấp thành nhân tài kỹ thuật cao rồi!

Có máy ủi đất, máy thu hoạch gì đó cũng lục tục xuất hiện, các bộ xương cả ngày không có gì làm cuối cùng cũng có đất dụng võ.

Các bộ xương cũng rất nhanh phát hiện lạc thú khi thao tác máy móc, xương khô không biết mệt mỏi, kết quả ngày đêm làm việc không nghỉ là, Grilan bước vào thời đại nhảy vọt phát triển đất canh tác, lương thực bội thu...

Đất canh tác và lương thực luôn không chê nhiều.

Tổng Mặc còn phát hiện hạt thóc trong số hạt giống Rode đưa y!

“Thóc, gạo a!”

Tổng Mặc nâng thóc còn chưa tuốt vỏ, cao hứng tới muốn nhảy lên. Giosan và Mosby nhìn thấy những hạt giống này, nói với Tổng Mặc, những thứ này toàn bộ là mọc hoang.

“Mọc hoang?”

“Đúng.” Mosby cầm một hạt thóc lên, vò vò, “Nếu ta nhớ không lầm, trong lãnh địa của trưởng lão Alder có một vùng lớn, lúc đầu xém chút bị xem là cỏ dại nhổ bỏ. Sau đó trong tộc có người phát hiện thứ này có thể ăn, mới giữ lại. Nhưng cũng không có ai chăm sóc và gieo trồng, mọi người vẫn thích mạch hơn, à, đúng rồi, hiện tại còn có khoai tây.”

Nghe Mosby nói xong, Tổng Mặc lại tỉ mỉ kiểm tra túi hạt thóc này, quả nhiên đều không căng hạt. Nhưng không sao, người khác không trồng, y trồng!

Tống Mặc trước giờ không biết, mình sẽ hoài niệm mùi vị của gạo như thế.

Thế là, người Grilan đang làm việc trong ruộng, cùng xương khô đẩy máy móc chạy qua âm ầm, đều thấy được lãnh chủ đại nhân của họ vẻ mặt say mê, hai mắt phát sáng nhìn hạt thóc trước mặt, miệng không ngừng lầm bầm: “Ơm à, ta nhớ người muốn chết rồi đó!”

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 92

Hán Tử Thật, Thuần Nam Nhân

> Quang Minh đại lục gần đây phát sinh một vài chuyện mới mẻ, rất nhiều thành phố ở các nước, trong một đêm, xuất hiện hai cửa tiệm có tên kỳ quái. Một tiệm ‘cửa hàng Bách Hóa’, một tiệm ‘cửa tiệm Tân Hoa.’

Tên tiệm kỳ quái không nói, đồ bán trong tiệm cũng đa dạng đủ loại, hễ là thứ người có thể nghĩ tới, thì ở đây gần như đều có. Lương thực, da lông, thổ sản bình thường, khoáng thạch người lùn chuyên kinh doanh, thậm chí ngay cả đường và rượu nho xa xỉ cũng được bày lên kệ.

Trên vài kệ hàng của tiệm còn bày một vài mô hình vũ khí như đồ chơi một cách sáng tạo, nếu gặp người biết hàng, thì đó không chỉ là một món đồ chơi mà thôi.

Rất nhiều người hiếu kỳ đi vào, khi đi ra, trong túi đã không còn một xu, toàn bộ đổi lại thành hàng trong tiệm. Cho dù là vậy, họ cũng cảm thấy mình đã chiếm được lợi.

Nếu chỉ là chủng loại hàng hóa đa dạng, giá cả thực tế, thì vẫn không có gì hiếm lạ, chỗ làm người ta kinh ngạc là, trong những cửa tiệm này lại có chu nho và địa tinh làm việc!

Địa tinh bị người căm ghét và chu nho gan nhỏ như chuột trước kia, đều mặc cùng một kiểu trang phục, mặt cười tươi tiếp đãi khách khứa, bên cạnh họ, luôn sẽ có một hai người khoác áo trùm đen hoặc mặc y phục màu xanh. Kiểu cách y phục của những người này rất kỳ quái, nhưng lại thẳng

tấp mười phần. Dây lưng trên eo và ủng cao dưới chân, càng thể hiện rõ tư thế anh hùng của họ, thường xuyên dẫn tới ánh mắt ngưỡng mộ. Có vài cô nương trẻ tuổi vào tiệm đi một vòng, không mua bao nhiêu thứ, mà mắt chỉ lưu luyến trên người những nam nhân cường tráng thẳng tắp này, gần như không nỡ đi.

Rất nhiều người muốn biết người sắp đặt sau màn của những cửa tiệm này rốt cuộc là ai, nhưng bất luận thăm dò thế nào, nhân viên trong tiệm, bao gồm địa tinh và chu nho, trừ giới thiệu và chào bán hàng hóa ra, vĩnh viễn chỉ có hai câu nói: “Xin chào, hoan nghênh ghé thăm!”, “Tạm biệt, hoan nghênh lần sau lại tới!”

Mấy lần như thế, trừ hỏi ra những cửa tiệm này có quan hệ với đội thương buôn của người lùn, cái khác, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Galland đã quen thuộc thành thạo với mấy kiểu thăm dò này, có lúc còn có thể làm thành mấy mối làm ăn không nhỏ. Rode là người mới, trải qua giai đoạn ban đầu hơi luống cuống tay chân, cũng dần thành thạo, áp dụng phương pháp ứng phó càng hiệu quả hơn.

“Bất luận người đi vào là ai, thân phận gì, không móc kim tệ ra khỏi túi của họ, chính là sự thất trách của chúng ta!”

Mỗi ngày sau khi kết thúc kinh doanh, địa tinh và chu nho tới từ Grilan đều sẽ bưng ghế nhỏ ra ngồi xếp hàng, cầm sổ nhỏ làm tổng kết công việc hôm đó. Mới đầu, nhân viên trong đội thương buôn của Galland và Rode không đồng ý lắm, nhưng dần dần, họ phát hiện, hàng hóa những tên này bán ra luôn nhiều hơn mình, khách hàng có xảo quyết, cũng đừng mơ chiếm được tiện nghi trong tay họ. Khi thu mua đặc sản địa phương, hễ là thứ qua tay địa tinh và chu nho, đều được phân loại xử lý tốt, bày cạnh nhau. Hàng khô và da lông, trải qua xử lý đơn giản, trông đáng tiền hơn giá trị thu mua nhiều.

Cứ thế một thời gian, các nhân viên trong tiệm cuối cùng cũng không tìm được hỏi ra, các địa tinh và chu nho cũng không che giấu, trực tiếp trả lời, “Đây chính là bao bì.”

“Bao bì?”

“Đúng!” Mấy địa tinh chất da lông đã chỉnh lý xong lại với nhau, vỗ vỗ, “Bao bì, rất quan trọng!”

“Vậy gặp những khách hàng xảo quyệt và khó nhằn thì sao? Hình như các người mỗi lần đều có thể ứng phó rất tốt.”

“Cái này à...” Địa tinh bắt đầu do dự, bao bì là mắt có thể thấy rồi, không tất yếu phải che giấu, nhưng vấn đề này thì đã liên quan đến nội dung trên ‘hồng bảo thư’, nói cho người ngoài, được không?

Nhân viên tựa hồ cũng biết mình hỏi thế không hay cho lắm, sờ đầu, cười lúng túng.

Chu nho đang tính sổ sách bên cạnh thấy vậy, đi tới vỗ địa tinh, “Lãnh chủ đại nhân và đội thương buôn của họ là bạn hợp tác, tiết lộ một chút, cũng không sao.”

“Thật sao?”

“Ừ. Cửa tiệm này là chúng ta kinh doanh độc lập, họ chỉ là chạy tới giúp đỡ vài ngày, dạy họ một vài thứ, cứ coi như thù lao.”

Chu nho vừa nói, vừa nháy mắt với địa tinh.

Có lúc, càng là thứ không đạt được, thì càng hiếu kỳ. So với để họ nảy sinh một vài tâm tư không tốt, còn không bằng cho họ biết một vài mẹo nhỏ. Nhân loại vốn dĩ đã không yêu thích gì địa tinh, đối với chu nho cũng không xem trọng, Galland và Rode có thể tiếp nhận họ, không có nghĩa là

những nhân viên này cũng vui vẻ làm công sự với họ. Thịnh thoảng ấy tên này chút ích lợi, cũng là tất yếu. Lãnh chủ đại nhân từng nói, lợi ích, mới là thứ có thể đả động nhân tâm nhất.

“Vậy được.”

Địa tinh dẫn nhân viên đã hỏi đó sang một bên truyền thụ kinh nghiệm, chu nho lại cầm bút lên, bắt đầu tính toán thu chi và lợi nhuận cả tuần nay, đây là việc cơ bản nhất, trong tay hắn còn có một quyển sổ sách khác, ghi chép toàn bộ những mối buôn ‘đặc sản’ của Grilan. Tổng Mặc xem trọng sủng đạn nhất, trước mắt vẫn chỉ là làm nhỏ, dù sao tiệm vừa mới bắt đầu kinh doanh không lâu, rất khó có khách hàng lớn chân chính tới cửa. Những thứ khác, bao gồm các loại kẹo, rượu nho, còn có một vài điểm tâm và bánh quy có thể trữ lâu, mùi vị cũng không tồi, thì bán ra cũng khả quan. Thức ăn dùng khoai tây và bắp chế tạo nên, cũng rất được hoan nghênh.

“Có phải nên kiến nghị với lãnh chủ đại nhân, gia tăng tiêu thụ các loại hàng này?”

Chu nho tính xong con số cuối cùng, đóng sổ lại. Địa tinh cũng đã tiễn nhân viên mặt đầy nụ cười như thể vừa đạt ích lợi lớn bằng trời đi.

“Thu nhập hôm nay thế nào?”

Địa tinh bưng ghế nhỏ tới ngồi bên cạnh chu nho, ở đây trừ họ ra, còn có một ma tộc luôn mặc áo khoác đen, chẳng qua tên đó thường xuyên không thấy bóng dáng. Địa tinh và chu nho viết chuyện này trong phần hồi báo công tác mỗi tháng, giao cho Tổng Mặc.

Lãnh chủ đại nhân từng nói, lười biếng trốn việc, chỉ hưởng lợi chung, là phải trừ lương!

Hình như những ma tộc này cũng không có tiền lương gì? Mặc kệ nó, không có lương để trừ, thì trừ đồ ăn! Dù sao không thể để bọn họ tiếp tục

trộm lười như thế. Địa tinh và chu nho đều là người hâm mộ trung thành của Tống Mặc, loại hành vi chỉ ăn không làm, còn thường xuyên trốn việc của ma tộc, trong mắt họ, tuyệt đối không thể tha thứ!

Tống Mặc nhận được báo cáo của địa tinh và chu nho xong, lại phải mười mấy nam nhân tới cửa tiệm giúp đỡ, đối với chuyện ma tộc luôn biến mất không thấy, thì lại không nhắc một chữ. Y sớm đã biết, Rhys triệu hoán năm mươi ma tộc này tới, mục đích chủ yếu, tuyệt đối không phải là làm tay sai và vệ sĩ cho cửa tiệm của y.

“Chẳng qua, loại lợi dụng trắng trợn này, rất đáng giận nha...”

Tống Mặc ném báo cáo sang một bên, hai tay giao nhau đỡ sau đầu, tựa vào lưng ghế, hai chân nghênh ngang gác lên bàn, cắn bút, lông vũ trên đuôi bút đung đưa lên xuống.

Lão John đi vào, thấy chính là cảnh này. Nhịn không được nhíu mày, “Lãnh chủ đại nhân, hình tượng!”

Cho dù biết ông có nói một trăm lần cũng vô dụng, nhưng quản gia tận chức vẫn mở miệng nhắc nhở Tống Mặc, thân là một lãnh chủ, ngồi như thế, quả thật quá... phong phạm quý tộc gì đó, quản gia đã không còn trông đợi, nhưng ít nhất phải ổn trọng một chút chứ?

“A, quản gia, ông tới rồi!”

Tống Mặc vội rút chân xuống, ngồi đoan chính, động tác nhanh chóng giống như đã rèn luyện mấy trăm lần.

“Lãnh chủ đại nhân, điểm tâm của ngài.”

Lão John đặt mâm đựng điểm tâm và đồ uống nóng lên bàn trước mặt Tống Mặc.

Hương vị của bánh ngọt không ngừng kích thích vị giác Tống Mặc, xiên một miếng bỏ vào miệng, hạnh phúc híp mắt lại.

Đây chính là cuộc sống hạnh phúc của giai cấp tư sản phong kiến a! Nhớ tới cuộc sống khi vừa xuyên qua đây, cả ngày bánh mì đen, nhìn lại hiện tại, Tống đại lãnh chủ đều cảm thấy mình quả nhiên là số mạng vai chính bá khí tung hoành!

Đương nhiên, nếu không có một hai ngọn núi lớn từ đầu tới cuối cứ đè trên đỉnh đầu mình, thì càng tốt hơn.

“Joybis lại đưa thư về, bánh kem trong tiệm đã bán sạch, cần thêm hàng.” Bánh kem và bánh quy làm ra để thỏa mãn cái bụng của mình, đã trở thành hàng tiêu thụ nhanh trong tiệm, là điều Tống Mặc trước kia không nghĩ tới.

Tống Mặc đưa báo cáo của địa tỉnh cho quản gia, lão John là tổng quản tài chính của phủ lãnh chủ, Tống Mặc không tị húy thương lượng chuyện làm ăn với ông.

Lão John đảo mắt xem xong báo cáo của Joybis, nghĩ một chút, nói: “Mạch trong kho đã không còn nhiều.”

“Ta biết.” Tống Mặc gật đầu, “Ta đã viết thư cho Saivans rồi, hẩn đáp ứng vận chuyển một đợt mạch nữa tới đây. Để đáp lại, khoai tây và bắp bán cho hành tỉnh tây bắc, số lượng và cả giá cả đều phải điều chỉnh một chút.”

Saivans cũng học được thông minh rồi.

Tống Mặc bất mãn chép miệng, nếu không phải đàn chim lớn đó chiếm mất ruộng mạch của y không đi, y cần phải đi mua mạch của Saivans sao?

“Ngài dự định làm thế nào, đáp ứng điều kiện của tổng đốc?”

“Cái này à.” Tống Mặc giao hai tay chống cằm, “Chẳng qua một hai lần mà thôi, đáp ứng hẳn cũng không ngại.”

Tống Mặc quyết tâm muốn trồng một ruộng mạch khác, dù sao có xương khô đó, khai khẩn đất không thành vấn đề. Mấu chốt là, không thể lại để ấy con chim lớn vô sỉ đó chiếm cứ.

Nên làm thế nào?

Trồng một vòng mía quanh ruộng? Hay là bắp, hoặc là khoai tây? Nhưng làm thế, cũng là hại địch một ngàn hại mình tám trăm. Những thứ này mà cuồng bạo lên, thì sẽ không nhận rõ đối tượng.

Vậy thì, bì bì thú?

Tính ra cũng là đưa đồ ăn vào miệng mấy con chim lớn đó. Đừng thấy bì bì thú đối diện dao phay trên người vẫn lù lù bất động, nhưng đối với mấy con răng nhọn miệng sắc có thể sánh với chim Moa kia, cũng chỉ có thể đợi mỡ xẻ. (Chim Moa: tên gọi chung của 11 loại chim không biết bay đã tuyệt chủng)

“Phiền toái nha...” Tống Mặc không muốn bị bóp chẹt nguồn hàng, tuy rằng sẽ không thật sự tổn thất cái gì, nhưng nghẹn khí nha.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền tới tiếng của thị nữ Anne, “Lãnh chủ đại nhân, không tốt rồi, xảy ra chuyện rồi!”

“Xảy ra chuyện gì nữa?”

Lão John đi tới, mở cửa, thì thấy Anne kéo váy, thở phì phò vừa chạy, vừa la, “Đánh nhau rồi!”

Lực chú ý của Tống Mặc đầu tiên là bị đôi tiểu bạch thỏ sống động trước ngực Anne hút lấy, sau đó nghe thấy lời của Anne, chân mày liền

nhúu lại, đánh nhau rồi? Lẽ nào là đám người Sabisand bị Rode đưa tới?

“Lãnh chủ đại nhân, mấy người Sabisand kia đã tề thay đổi hoàn toàn, làm lại từ đầu.” Lão John tràn đầy tự tin nói, “Bọn họ tuyệt đối không dám có hành vi nhiễu loạn trị an lãnh địa như thế.”

Lão John nói xong, Tống Mặc không khỏi rung mình.

Ngẫm xem đám người Sabisand đó đã phải sống những ngày thế nào dưới tay quản gia của mình? Người ta thường là giáo dục roi và kẹo, nhưng quản gia là vùng roi rồi, ngoài ra còn cộng đập thêm mấy chục xẻng công binh, kẹo thì ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Nếu không phải lão John nói ông đang ‘điều giáo’ lực lao động, Tống Mặc trăm phần trăm sẽ cho rằng quản gia của mình đang thêm ngói vào sự nghiệp huấn luyện quân sự cho Grilan. Hơn một trăm người Sabisand này, sau khi bước ra khỏi trại huấn luyện của lão John, đập đá trên ngực, tay không chặt ngói gì đó đều là tiểu case, người ta không mặc áp giáo không có búa rìu, ngay cả chân mày cũng không nhúu lại! Đủ để khinh thường biệt đội hải cẩu của chú Sam, khinh bỉ Beret đỏ cổ còn thô hơn đùi! Là cả một trại tinh binh đặc chủng!

Chẳng qua, những binh lính đặc chủng này hiện tại đều là trung khuyển của lãnh chủ đại nhân, tuyệt đối là lãnh chủ đại nhân chỉ đâu đánh đó, hận ai cắn nấy! Một phát là chảy máu, tuyệt đối sẽ không khâu hạ lưu tình!”

Tống Mặc tỉnh ngộ, lệ nóng lưng trông nắm tay quản gia, quả nhiên, quản gia mới là tâm phúc của ta! Vé ăn của ta! Chỗ dựa vững chắc nhất trong cuộc đời ta!

Quản gia trấn định tự hào phất đầu, ngài mới biết?

Nếu không phải những người Sabisand đó xảy ra chuyện, thì là ai?

“Là thóc ngài trồng!”

Thóc?

Nghe Anne nhắc tới tâm can bảo bối của y hiện tại, Tống Mặc lập tức chạy tới như một cơn gió, không đợi chạy tới bên ruộng, từ xa đã nghe thấy từng chuỗi tiếng nổ truyền tới, nghe mà hãi hùng khiếp vía, đi lại gần, lập tức đỡ ra.

Trong ruộng lúa, hạt thóc vàng đung đưa theo gió, trong ruộng bắp, bắp no căng nghiêm trăn chờ đợi.

Trong không khí giăng phủ đầy khí tiêu điều, cứ như sắp sửa chớp nẩy sét đánh, mưa bão ập tới.

Giây tiếp theo, trên ruộng lúa nổi một vùng sương mù màu vàng, nhìn kỹ, rõ ràng là từng hạt thóc ghép thành quân đoàn, bắp cũng không hề yếu thế, lá bì bao lấy trái bắp thoáng chốc banh ra, để lộ râu bắp như kim thép và hạt bắp như đạn thép!

Đại chiến, sắp sửa bắt đầu!

Tống Mặc tới đây, giống như là phát động tín hiệu cho cuộc chiến này, lập tức, bắp và thóc che kín bầu trời nhanh chóng lao vào nhau, trong tiếng lộp bộp, không ngừng có binh sĩ ‘gặp nạn’ rớt xuống đất, nổ tung, biến thành từng hạt bắp rang và cốm gạo trắng tuyết, hy sinh tráng liệt!

Tống Mặc chớp chớp mắt, há há miệng, người và người đánh nhau, có thể khuyên can, người và thực vật đánh nhau, cũng có biện pháp, nhưng gạo và bắp đánh nhau, thì nên làm sao?

Khuyên can?

Ai nghe y chứ?

Bạo lực trấn áp?

Không thấy Airth có mai rùa bảo vệ vẫn bị bắn thành mặt rỗ sao?

Nhìn thóc và bắp đánh tới không thể tách rời, Tổng đại lãnh chủ hồi hận xanh ruột. Y thật ngốc, thật ngốc, sớm biết vậy, thì không nên trồng gạo ngay cạnh bắp! Nhưng y làm sao biết gạo và bắp lại đánh nhau? Khoai tây và bắp không phải ở chung rất tốt sao?

Hiện tại hồi hận đã muộn rồi, việc cần làm bây giờ, là nghĩ cách cứu chữa. Trên mặt đất đã chắt một tầng bắp rang, đây đều là lương thực, đều là tiền đó!

Tổng Mặc lập tức triệu tập nhân thủ, cầm mấy chục cái túi lớn, dùng dây thép xây thành vòng, cột lên trụ, “Nghe lệnh ta, chỗ nào đánh hứng nhất, thì dùng túi trùm chỗ đó, mấy cái túi này đều chắc lắm, áo giáp của mọi người ngay cả trọng kiếm cũng không chém rách được, tỷ lệ bị thương rất thấp!”

Vì cứu lấy lương thực và kim tệ của y, lãnh chủ đại nhân toàn thân giáp trụ, đi trước làm gương, thống lĩnh các hán tử cùng căng cổ lao tới!

Thế là, hơn ba mươi hán tử võ trang từ đầu tới chân, cầm gậy, theo sau lãnh chủ, mang tinh thần không sợ hãi, lao vào chiến trường!

Ánh tịch dương làm bối cảnh nhuộm thêm sắc màu bi tráng cho họ, người Grilan ở sau lưng họ vung khăn tay, chảy nước mắt nóng hổi, cùng bắp và thóc bay đầy trời, cảm thán từ tâm phế, “Đây mới là hán tử thật, thuần nam nhân chân chính!”

DI THẾ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 93

Ghen Ty

> “A!”

Tống Mặc nhìn vào gương, thò tay chọt vết bầm trên khóe môi, đau nhúu cả mày. Khóe môi bị gạo bắn bầm tím, nghĩ tới cũng cảm thấy không thể tin nổi.

“Quản gia, thống kê ra chưa?”

“Ở đây cả rồi, lãnh chủ đại nhân.” Lão John giao sổ ghi chép lại số lượng thu hoạch mỗi lần cho Tống Mặc, lo lắng nói: “Hay để cho Harold xem thử cho ngài đi?”

“Không cần, ta không dễ hỏng thế.” Tống Mặc phất tay, xem rõ con số trên sổ, chỉ cảm thấy khóe môi lại bắt đầu đau. Cả năm mẫu ruộng lúa, hai mươi mẫu ruộng bắp, thu hoạch còn không tới một nửa dự tính!

“Quản gia, ông xác định con số này chính xác chứ?”

“Tôi đích thân dẫn người thống kê.” Lão John ngừng một chút, nói tiếp: “Thóc và bắp thu hoạch đều đưa vào kho, mấy thứ chất đọng trên đất thì nên làm sao?”

“Cái đó à,” Tống Mặc chép miệng, “Bảo mọi người lấy túi tới gom đi, chỉ gom phần trên, phần dính đất thì không cần, để lại đó làm phân bón luôn.”

“Gom lại làm gì?”

“Ăn đó.” Tống Mặc nhìn lão John một cái, “Cái này à, bắp rang rất ngon, thêm chút đường, hoặc thêm chút mật ong, bình thường làm đồ vặt, đôi cũng có thể làm điểm tâm.” Nói tới đây, Tống Mặc đột nhiên vỗ tay, “Trước kia sao ta không nghĩ tới, Joybis gửi thư nói điểm tâm trong tiệm đã cạn, có thể đưa mớ bắp rang này tới cho hẳn.”

“Lãnh chủ đại nhân, ngài xác định thứ này ăn ngon sao?”

“Xác định. Không tin ông lấy một chút nếm thử đi.”

Tống Mặc dứt khoát đứng lên, cũng bất kể chuyện khác, chạy thẳng tới ruộng lúa.

May là y trồng lúa cạn, nếu là lúa nước, mấy hạt cốm gạo đó đều có thể đem đi chơi trò ném xuống nước.

Nhìn đồng cốm gạo chất như mây đó, Tống Mặc không bận tâm đau nhức ở miệng, đích thân triệu tập lãnh dân cầm túi sạch tới gom lại. Chỉ gom một phần ba ở trên, thì đã trên ngàn cân rồi. Tống Mặc hốt một vốc bỏ vào miệng, không có thêm phụ liệu, thực phẩm thuần tự nhiên, mang theo hương thơm của gạo và bắp, cho dù không có đường, không có mật ong, mùi vị vẫn ngon tới mức y không ngừng được.

“Mọi người nếm thử đi.” Tống Mặc bảo những người khác cột miệng túi lại, lấy một nửa trong túi của mình ra, đưa ọi người, “Đừng chờ ra nữa, nếm thử đi, ngon lắm.”

Người Grilan đối với cái ăn luôn là yêu thương chung tình, nghe Tống Mặc nói thế, liền bước lên, người một nắm ta một nắm chia cốm gạo trong túi, ăn miếng đầu tiên, tiếp theo là miếng thứ hai, ăn xong trong tay rồi, vẫn còn chưa đã.

“Ngon không?”

Tổng Mặc híp mắt cầm túi lên, thấy các lãnh dân ăn xong biết mùi muốn nuốt hết toàn bộ cốm gạo trên mặt đất, vội ngăn cản: “Mấy cái này dơ rồi, đừng gom nữa. Gạo và bắp có thể trồng lại, không cần lo không được ăn.”

Bắp rang và cốm gạo cũng được đưa vào kho, theo yêu cầu của Tổng Mặc, chống ẩm chu toàn. Ngoài ra chia ra một phần, bỏ thêm đường và mật ong rang lại, mùi vị càng ngon hơn. Ngay cả lão John không thích ăn đồ ngọt, cũng ăn không ít.

“Jason, người dẫn người đưa mấy thứ này tới cho bọn Joybis. Nói với hắn, loại thức ăn này chỉ có Grilan mới có thể sản xuất, việc định giá, làm như ta đã viết trên thư, không thể dao động quá nhiều, hắn biết nên làm thế nào.”

“Vâng.”

“Ngoài ra lại đưa tin cho Galland và Rode, mấy ngàn cân, chỉ dựa vào mấy cửa tiệm của chúng ta khẳng định không được, cái này không thể để lâu, thời gian dài mùi vị sẽ kém đi.”

“Tuân lệnh, lãnh chủ đại nhân.”

Jason nhận lệnh, cùng hai mươi nam nhân, thúc hơn mười chiếc xe ngựa đi khỏi. Ngựa kéo xe, đều khỏe mạnh mập mạp, ăn tới mức mỡ màng đầy người, đội thương buôn cỡ lớn bình thường, cũng khó tìm được con ngựa tốt như thế.

Grilan hiện tại không thiếu lực lao động cũng không thiếu ngựa. Chiến mã mang về từ chiến tranh hồi trước, lại thêm lột được từ tay quan viên hành tỉnh tây bắc, cộng với khi Hắc Viêm đi để lại, tính dồn lại, Grilan hiện tại cũng có hơn ba trăm con ngựa.

Trước kia Tổng Mặc muốn dùng những con ngựa này để xây dựng đội ngũ kỵ binh của mình, sau đó nghĩ lại, cảm thấy cách này không thiết thực. Cái khác không nói, chỉ nói thuật cưỡi ngựa, cho dù đội ngũ của mình có súng, có mã tấu, nhưng vẫn không phải là đối thủ của những kỵ sĩ năm dài tháng rộng cưỡi trên lưng ngựa.

Địa bàn đủ cứng, trang bị chỉnh tề, ngặt nỗi kỹ thuật điều khiển tồi tệ, ngựa tốt cũng chỉ có thể chạy được tốc độ qq, càng không cần nói là đi bảo trên quốc lộ, căn bản chỉ có kiếp hít bụi.

Huấn luyện kỵ binh gà mờ, còn không bằng thành thành thật thật phát triển bộ binh. Bộ binh được vũ trang vũ khí nóng, tuyệt đối không kém hơn kỵ binh cầm trường thương và trường kiếm. Đại binh do Harold huấn luyện ra cũng đã chứng thực được tính chính xác của quyết định này.

Súng trường, lựu đạn, pháo cối, đại bác, phối hợp lại, kỵ binh lao tới chỉ có thể bị nổ bị pằng pằng. Giosan và Mosby gần đây đang nghiên cứu súng liên thanh, hình vẽ Maxim đã giao vào tay hai người lùn này, Tổng Mặc tin, không tới một tháng, Maxim sẽ có thể ra đời chói lói. Có những thứ này, y hoàn toàn có thể làm cua bước ngang ở nơi nhỏ hẹp như Grilan này. Cho dù là lão Julien của Angris, chạy tới cũng chỉ đành cam chịu bị đánh.

Còn về dạng như Hắc Viêm... Tổng Mặc biểu thị, không cùng một cấp bậc, tạm thời còn không đánh tới. Đương nhiên tiền đề là con rồng bụng bự này đừng đột nhiên nảy sinh ý tưởng mới lạ lại chạy tới lãnh địa của y giở trò lưu manh. Nhưng hiện tại bọn họ là người hợp tác, khả năng này, chắc rất nhỏ.

Không thể dùng trong quân đội, thì chỉ có thể dùng để phát triển dân sinh.

Có xương khô và máu ối đất, không cần dùng ngựa kéo cày, cho dù Tổng Mặc muốn làm thế, cũng sẽ bị lão John ngăn cản. Thân là một quý

tộc, lại hạ lệnh để chiến mã đi cày ruộng? Đùa trò quốc tế gì chứ!

Không thể dùng để cày ruộng, thì giết ăn thịt? Đề nghị này lại bị lão quản gia phủ quyết. Grilan hiện tại không thiếu thịt, mổ chiến mã thêm cơm, thuần túy là phí phạm của trời.

Đây cũng không được kia cũng không được, Tổng Mặc dứt khoát vỗ bàn, “Vậy ông nói phải làm sao đây, cũng không thể nuôi không như vậy!”

“Ngài có thể xây dựng một đội thương buôn.”

Năm ngoài dự liệu, lão John lại đưa ra một đề nghị không tồi cho Tổng Mặc.

“Đội thương buôn?”

“Đúng.” Lão John đặt sổ chu nho chuyển về lên bàn, nghiêm túc nói: “Ngài cần một đội thương buôn, nếu ngài dự định hợp tác lâu dài với người lùn.”

“Ta không hiểu lắm.”

Lão John nhìn Tổng Mặc một cái thật sâu, “Ngài không phải không hiểu, chỉ là lười suy nghĩ.”

“...” Tổng Mặc gãi đầu, y là vậy sao?

“Ngài đưa chu nho và địa tinh vào tiệm, chỉ là làm dự phòng. Vì hợp tác lâu dài sau này, ngài cần một đội thương buôn, quy mô không cần quá lớn, nhưng nhất định phải bảo đảm một khi đội thương buôn của Galland và Rode xuất hiện vấn đề, hàng hóa không thể nào cung ứng kịp thời, thì ngài có thể lập tức khống chế đại cục.”

“Ông là nói...”

“Ngài là lãnh chủ Grilan, nắm giữ chuyện làm ăn trong tay ngài, thì ngay cả quốc vương Angris cũng không có quyền xen vào. Nhưng Galland và Rode thì khác, họ chỉ là thương nhân bình thường. Người lùn không giống như nhân loại phân thành nhiều quốc gia, họ chỉ có một hội trưởng lão. Người lùn luôn rất chú trọng tới lợi nhuận của tộc, ngài làm sao biết trong tộc họ sẽ xem xét chuyện này thế nào, có chen vào hay không?”

“Không nghiêm trọng như thế đi? Lại nói, người lùn hình như cũng không làm ra chuyện này.”

“Bất kể thế nào, phòng ngừa một chút luôn tốt. Càng hưởng hồ,” Lão John ngừng một chút, “Hiện tại chuyện làm ăn của ngài chỉ là bước khởi đầu, có thể dự kiến, chuyện làm ăn từ nay về sau sẽ càng ngày càng lớn, vấn đề gặp phải cũng càng lúc càng nhiều, xây dựng một đội thương buôn thuộc về bản thân ngài, cũng là chuẩn bị tốt từ trước.”

“Vậy à.” Tống Mặc sờ cằm, “Quả thật có đạo lý.”

Lời của lão John, lật đổ vài giả thiết trước đó của y, nhưng cũng chỉ ra cho y một con đường khác. Nhưng vạn nhất Galland và Rode biết y tự tổ chức đội thương buôn, liệu có cho rằng y muốn kết thúc hợp tác? Huống hồ, tổ chức một đội thương buôn cũng không phải chuyện dễ như thế, phải tạo rất nhiều quan hệ, tình huống các nơi cũng phải hiểu rõ, có lẽ còn phiền phức hơn y hợp tác với đội thương buôn của người lùn như bây giờ.

“Ta không phải kích động ngài bỏ đội thương buôn của người lùn mà tự làm riêng.” Lão John thấy Tống Mặc dao động, nhưng vẫn hơi chần chờ, tiếp tục nói: “Ta chỉ hy vọng trong tay ngài có nhiều con bài hơn thôi.”

“Quản gia, ta hiểu ý ông. Ông để ta nghĩ kỹ chút đã.”

“Lãnh chủ đại nhân...”

“Ta biết ông là muốn tốt cho ta.” Tống Mặc ngừng một chút, cười nhìn lão John, nói: “Nếu phải chọn ra một người ta tin tưởng nhất trên thế giới này, trừ ông, không có người nào nữa.” Có lẽ cảm thấy có hơi lúng túng, lỗi tai Tống Mặc hơi đỏ lên, “Đây là lời thật lòng của ta!”

Lão John nghe thế, biểu cảm trên mặt có hơi hoảng hốt, rất lâu trước kia, tựa hồ cũng có người, nói với ông như vậy. Sâu trong ký ức, nam nhân cùng tóc đen mắt đen đó...

“Quản gia?” Tống Mặc nghi hoặc nhìn lão John, “Ông sao vậy?”

“Không sao.” Lão John cong lưng, “Có thể được ngài tín nhiệm, là vinh quang cao nhất của một quản gia.”

Ngoài phòng, Rhys một thân trường bào đen tựa lên tường, nghe mấy câu nói ngắt quãng thỉnh thoảng truyền ra từ trong phòng, ngón tay nhẹ gõ lên tường, người tin tưởng nhất sao?

Cười nhẹ một tiếng, ngón tay ngừng lại, trong mắt lóe qua lãnh quang.

Quả nhiên, chỉ thích, vẫn không đủ.

Trong đôi mắt ma tộc cháy bùng ngọn lửa màu đỏ, gương mặt xinh đẹp nhuộm lên vẻ rực rỡ khiến người nghẹt thở. Rhys Myers chưa từng biết, hẳn sẽ chỉ vì một câu nói của Tống Mặc, mà sản sinh xung động giết người.

Đây chính là, ghen tỵ?

Chậm rãi nhắm mắt lại, hẳn thích Tống Mặc Grilan, vậy thì, tất cả của người này, bao gồm linh hồn, đều bắt buộc phải thuộc về hẳn!

Tống Mặc đang thảo luận chi tiết thành lập đội thương buôn với lão John đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, theo phản xạ nhìn ra sau, đương nhiên, cái gì cũng không có.

“Lãnh chủ đại nhân, ngài sao vậy?”

“Không có, không có gì.” Tống Mặc mím môi, chắc là lỗi giác đi?

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 94

Ghen Ty 2

> Tổng Mặc cuối cùng ăn được cơm đã tưởng niệm từ lâu.

Theo lý thường mà nói, khẩu vị của gạo khô không ngon bằng gạo nước, nhưng gạo khô trồng tại Grilan, khi nấu cơm thì hạt nào hạt nấy no căng lóng lánh, bỏ vào miệng, thơm phưng phức. Tổng Mặc ăn liền ba chén, mới luyến tiếc ngừng lại. Vỗ vỗ cái bụng đã nhô lên, đây mới là hưởng thụ a.

Cả ngày bánh mì bấp nướng khoai tây, miệng cũng sắp nhạt như chim rồi.

Tổng Mặc chống cằm, đột nhiên vỗ mình một cái, trước kia sao y không nghĩ tới, làm gì mà dùng hết mạch để nướng bánh mì? Bánh bao sủi cảo bánh nướng dầu cháo quấy, loại nào làm ra cũng đều có thể kiếm tiền!

“Quản gia, quản gia!”

Tổng Mặc hưng phấn đứng lên đi tìm lão John, mở cửa, thì lại đụng phải Rhys đang đứng bên ngoài.

“Rhys?”

Tổng Mặc xoa lỗ mũi bị đụng phải, ngẩng đầu, “Sao người lại ở đây?”

“Tại sao ta không thể ở đây?” Mỹ nhân tóc nâu kéo tay Tổng Mặc, đầu ngón tay lướt qua chóp mũi Tổng Mặc, “Đỏ rồi.” Nói xong, cúi đầu liếm

một cái.

“Cái này...”

Tống Mặc hơi tránh ra sau, gần đây Rhys thường xuyên không thấy bóng dáng, rất khó nói hẳn đang ở chỗ nào đó của thành lũy, hay đã rời khỏi Grilan đi làm chuyên khác. Giống như ma tộc được phân tới các tiệm, cho dù hiểu kỳ bọn họ rốt cuộc đang làm gì, Tống Mặc cũng sẽ không chủ động hỏi.

Không hỏi thì không hỏi, ngặt nỗi Tống Mặc vẫn hiểu kỳ.

Y quả thật có hảo cảm với Rhys Myers, hảo cảm này khiến y thường xuyên không tự chủ để mắt tới ma tộc này. Tống Mặc không phủ nhận mình đang đi trên đường cong, nhưng bên kia của đường cong lại có một phi nhân loại, còn là một phi nhân loại tâm tư khó lường, cái này thật sự phiền lòng nha.

Sờ mũi, Tống Mặc cảm thấy mình bị thiệt. Còn tại sao lại có cảm tưởng này, thì ngay cả y cũng không rõ.

Rhys kéo Tống Mặc, dẫn y vào phòng, đóng cửa lại, đôi mắt màu biển xanh mang cảm xúc khó dò, “Vừa rồi tại sao ngươi muốn tránh ta?”

“Ngươi nghĩ nhiều rồi.” Tống Mặc lắc đầu, “Ta chỉ nghĩ được cách kiếm tiền mới, muốn đi tìm quản gia mà thôi.”

“À, quản gia.” Rhys nâng tay Tống Mặc, đưa tới miệng, đôi môi lướt qua mu bàn tay màu sữa đó, nhẹ cắn đỉnh ngón trỏ, “Đừng đi.”

“Hả?”

“Ở lại đây với ta, được không?”

Tống Mặc khó hiểu nhìn Rhys, cứ cảm thấy cảm xúc của hắn không đúng lắm.

“Rhys, người sao vậy?”

Một tay bị Rhys nắm, Tống Mặc chỉ có thể nâng tay kia lên sờ mặt Rhys, ngón tay vuốt qua tóc nâu rũ bên mặt, “Người đang nghĩ gì đó?”

“...”

Sau trầm mặc ngắn ngủi, Rhys đột nhiên ôm chặt Tống Mặc, vùi đầu vào cổ y, giọng nói mang theo buồn bực chậm rãi thốt lên, “Ta ghen tỵ.”

“Hử?” Tống Mặc càng không hiểu, “Người ghen cái gì?”

“Quản gia của người!”

“Hả?” Tống Mặc chờ ra, “Tại sao?”

“Người nói người người tin tưởng nhất, là ông ta!”

“Rhys!” Chân mày Tống Mặc nhíu lại, tên này nghe lén?

Rhys đột nhiên giống như con nít hờn lẫy, nghiêng đầu đi, cắn cổ Tống Mặc một cái, “Dù sao, ta ghen tỵ!”

“Được rồi, người ghen.” Tống Mặc không biết làm sao, tên này hôm nay chắc không định giảng lý rồi, “Nhưng người cũng không thể luôn ôm ta như vậy, ta còn phải đi làm công chuyện.”

“...”

“Rhys.” Tống Mặc nói mang theo an ủi, ngón tay len vào tóc Rhys, vuốt vuốt cho xuôi, Tống Mặc từng nuôi một con mèo lông dài, mỗi lần vị miêu

tinh nhân này dựng lông, vuốt lông luôn có kết quả không tồi, “Ta quả thật từng nói vậy, người ta tin tưởng nhất là quản gia của ta.”

Rhys ngẩng đầu lên, đôi mắt màu biển xanh, thoáng chốc ngưng kết một tầng sương mù.

Tống Mặc sáp lại, kề vào trán hắn, “Quản gia giống như người thân của ta, ta tin tưởng người thân của mình, không có gì đáng trách. Người không nên tính toán chuyện này.”

“Vậy sao?”

“Đúng.” Tống Mặc cười, đột nhiên cắn môi Rhys một cái, “Huống hồ, người ta thích, là người.”

Nói xong, chỉ thấy gương mặt xinh đẹp trước mắt hiện rõ ngạc nhiên, mấy giây sau, nhanh chóng đỏ lên, càng tô điểm thêm đôi mắt tú lệ vô song.

Tống Mặc thấy hứng thú, dứt khoát ngậm môi dưới của Rhys, quả nhiên, mặt càng đỏ.

Rhys che miệng, sương mù trong mắt dần hóa thành hai hồ xuân thủy, nở rộ yêu diễm và xuân tình, cái đẹp này, mang theo sự dụ hoặc như độc dược. Cho dù là Tống Mặc, cũng không tự chủ được mà nuốt nước miếng.

Mỹ nhân, đây là phạm quy biểu cảm a!

Rhys nâng cằm Tống Mặc lên, đôi môi đỏ tươi đặt lên trán Tống Mặc, lên má, lướt qua chóp mũi, cuối cùng ngậm miệng Tống Mặc, tỉ mỉ liếm láp, cắn mút, mang theo tiếng nước nhè nhẹ, đầu lưỡi linh hoạt tách hàm răng ra, len vào trong khe hở trắng tuyết, mùa may nóng bức.

Chỉ là một nụ hôn, nhưng lại khiến eo chân Tống Mặc bắt đầu tê dại, một cánh tay mạnh mẽ kịp thời giữ lấy y, ôm y vào lòng, giúp y không nhũn xuống đất.

“Tống Mặc...” Giọng nói thấp trầm phát ra từ khe hở hai môi, “Thân ái...”

“Ừ?”

Tống Mặc ôm tay Rhys, hoàn toàn quên mình còn rất nhiều chuyện phải làm, nụ hôn của ma tộc khiến y trầm mê, thậm chí có chút ghen thờ, nhưng không muốn buông tay, chỉ muốn càng nhiều hơn.

Tống Mặc ý thức được có chút không đúng, nhưng thân thể bắt đầu trở nên nóng bức, tiếng nói của Rhys mang tới từng cơn run rẩy.

“Ta muốn người.” Đôi môi đỏ tươi ngậm lấy vành tai căng đầy, giọng nói mang theo dụ hoặc chảy vào tai, “Cho ta, được không?”

Thân thể Tống Mặc nhịn không được bắt đầu run rẩy.

“Ta muốn hôn người, hôn môi người, hôn cổ người, hôn da thịt toàn thân người.” Cùng với câu ấy, tay Rhys cởi áo khoác của Tống Mặc, kéo cổ áo sơ mi, đầu lưỡi lập tức theo xuống, đẩy lên một cơn sóng nóng bức, “Ta muốn tiến vào thân thể người, chiếm hữu người, ôm chặt người, cho người hoan lạc lớn nhất, khiến người rơi nước mắt, khóc thút thít, trong thế giới, chỉ còn lại ta...”

Áo ngoài và sơ mi bay lượn như cánh bướm, nhẹ đáp xuống đất, ý thức của Tống Mặc hóa thành một mớ hỗn loạn, không tự giác để mặc Rhys muốn gì làm nấy. Khi sau lưng tiếp xúc với mặt bàn lạnh lẽo, mới hồi phục lại khá nhiều lý trí. Sau khi ý thức ủa về, lập tức phát giác được tình cảnh hiện tại, ngạc nhiên nhìn mình trừ quần ra thì không còn gì cả, lại nhìn

Rhys đang đè trên người mình, y phục chỉnh tề, đầu Tống đại lãnh chủ lập tức trào lên một cơn tức giận.

Tống Mặc túm tóc của Rhys, hung ác hỏi: “Nói, vừa rồi có phải người động tay động chân lên người ta không?!” Nếu không, sao y lại bất tri bất giác bị tên này cởi sạch quần áo chứ?!

Nắm tay siết lại, đập mạnh lên vai Rhys, chống cùi chỏ lên đỡ người, nhưng lại vô tình đưa hạt hồng thẳng vào miệng nam nhân.

Rhys vừa cười thắt lưng Tống Mặc, vừa cắn điểm trước ngực đó, giọng nói hơi hàm hồ, “Thân ái, người không thích sao?”

“Mẹ...” Thích con khỉ! Cắn cái đầu người chứ cắn!

Tống Mặc chỉ cảm thấy đau đớn đi kèm tê dại, từ nơi bị Rhys tiếp xúc lan khắp toàn thân, đáng chết! Ngón tay bóp chặt vai Rhys, giống như đang chủ động nhào vào lòng.

Rhys chớp chớp mắt, “Thân ái, thì ra người nhiệt tình như thế, không cần gấp, chúng ta từ từ tới.”

Từ từ tới mẹ mi!

Hai mắt Tống Mặc gần như muốn phun lửa, Rhys Myers hiện tại, trên mặt làm gì còn có một chút buồn bực hay xấu hổ nào?!

Ghen tỵ gì đó, xấu hổ gì đó, mẹ nó toàn là giả bộ đúng không!?

“Đứng lên cho ta!”

Tống Mặc đẩy Rhys, chỉ muốn đẩy nam nhân này ra, nhưng lại quên đề phòng, giây tiếp theo, quần đã bị đôi tay trắng nõn thon dài đó kéo xuống, mắc ở cổ chân, nút khóa trên thắt lưng gõ lên hoa văn kim loại của chân bàn, tạo ra tiếng đinh đang.

Tống Mặc ý thức được, đại sự thật sự không hay rồi!

Rhys ấn một tay trước ngực Tống Mặc, không thấy dùng sức, nhưng lại nhẹ nhàng áp đảo Tống Mặc trên bàn, tay kia nắm chân Tống Mặc, chậm rãi kéo lên, gác lên vai mình, cúi người, hôn môi Tống Mặc.

Dịu dàng ngọt ngào đều không thấy bóng dáng, trong nụ hôn chỉ có cuồng bạo và điên cuồng gần như muốn nuốt chửng tới tận cùng, giống như mỹ vị mình nhòm ngó đã lâu cuối cùng được bày lên bàn, có thể tận tình thưởng thức, không may mắn luyện tiệc nào, nhưng lại có thể kích khởi dục vọng ẩn giấu nơi sâu nhất trong nội tâm nam nhân.

Tống Mặc sắp thở không nổi rồi.

Đầu gối bị đè tới trước ngực, miệng bị gặm cắn phát đau, ngay cả không khí hít vào cũng trở nên xa xỉ.

Cuối cùng, Rhys buông môi Tống Mặc ra, Tống Mặc há miệng hít lấy hít để, ngực phập phồng kịch liệt, tròng Rhys, hận không thể lập tức xèo cho tên này ngàn đao!

“Đáng chết... ưm!”

Lời còn lại, lại lần nữa bị chặn trong miệng.

Rhys một tay bịt miệng Tống Mặc, cúi đầu, nhẹ liếm qua mặt y, “Xuyt, thân ái...”

Tay kia, nhàn nhã cời trường bào đen trên người, nút áo sơ mi chỉ cời hai cái, lộ ra xương quai xanh trắng tuyết, kéo một tay Tống Mặc lên, đặt vào làn da trắng đỏ, cảm thụ nhiệt độ lòng bàn tay, cười nhẹ một tiếng, “Thân thể là thành thật nhất, người thích, đúng không?”

Tổng Mặc ừm ừm hai tiếng, mắt trừng lớn, ý tứ rất rõ ràng, người bịt miệng ông, bảo ông làm sao mà nói?!

Rhys buông tay ra, miệng Tổng Mặc được tự do, nhưng lập tức bị hành động tiếp theo của Rhys dọa cho nín luôn.

Hai cổ tay đều bị nắm chặt, ghì trên đỉnh đầu, một chân gác lên vai Rhys, chân kia bị bức vòng lên eo hăn, câu nói cửa lớn mở rộng, hoan nghênh ghé thăm, chính là câu miêu tả chân thật nhất tình cảnh y hiện tại!

Rhys lấy trong túi ra một bình thủy tinh xinh xắn, trên thân bình khắc hoa văn tinh xảo, trong bình chứa đầy dịch thể màu đỏ, mở nắp ra, lập tức tỏa hương thanh mát. Trừ dịch thể bên trong, bất luận nhìn thế nào, cái bình này đều giống y như đút với bình chứa nước linh hồn của giáo hội.

“Cái này, Rhys...” Cảm thụ được tiếp xúc nóng bức dưới thân, Tổng Mặc nói chuyện cũng mang theo sự cẩn thận, “Đây là cái gì?”

“Cái này?” Rhys cười đổ dịch thể màu đỏ vào lòng bàn tay, “Bôi trơn.”

Bình chứa nước linh hồn nhái dùng để chứa thuốc bôi trơn?

Đỉnh đầu Tổng Mặc hiện lên ba đường đen. Các ông già trong Quang Minh giáo hội sẽ khóc đúng không?

Tiếp theo, tay Rhys đặt vào nơi khiến Tổng Mặc run rẩy sợ hãi, động tác chậm rãi, Tổng Mặc lúc này thật sự bị dọa. Gần như không chút do dự muốn co chân đá bay nam nhân trên người. Mọe, nếu thật sự để hăn đắc thủ, chỉ sợ y sẽ không thấy được mặt trời sáng mai!

Nhưng nghĩ thì dễ, hiện thực thì luôn tàn khốc.

Lý luận cần phải kết hợp thực tế, kết quả của liều lĩnh là, Tổng Mặc bị kịch.

Mỹ nhân tóc nâu đem hai chân y gác hết lên vai, lấy tay bịt hai mắt Tống Mặc, bóng tối chôn vùi sợ hãi trong đôi mắt y, âm thanh dự hoặc mang theo an ủi, vang lên bên tai y, “Thân ái, ta thích người.”

Giây tiếp theo, đau đớn cơ hồ muốn chẻ đôi Tống Mặc, trào tới từ nơi nào đó trên cơ thể, Tống Mặc ngửa mạnh đầu, cần cổ kéo ra đường cong yếu đuối đến thê mỹ, miệng há ra, muốn kêu lên, nhưng âm thanh lại bị nghẹn trong cổ họng, cánh tay lớn trên mắt vẫn không di chuyển, thế giới vẫn một màu tăm tối, nhưng cảm giác của cơ thể thì lại càng thêm rõ ràng...

Đau đớn khiến chút lý trí cuối cùng cũng bị thiêu sạch, Tống Mặc hung tợn nắm cổ tay Rhys, kéo cánh tay che mắt mình ra, há miệng, cắn thật mạnh lên cánh tay hắn.

Bà mợ, ông muốn cắn chết mi!

Đôi mắt màu biển xanh thoáng chốc đỏ tươi, đau đớn do bị cắn càng thêm kích thích sự bạo ngược ẩn giấu dưới vẻ ngoài tuyệt mỹ của ma tộc, đầu lưỡi đỏ hồng lè ra, liếm liếm khoe môi, giống như dã thú sắp sửa bắt đầu hưởng thụ đại tiệc, máu tanh, tàn khốc...

Tống Mặc cắn tay Rhys, nhìn vẻ mặt hắn, chớp chớp mắt, đột nhiên ý thức được, mình hình như đã làm một chuyện ngu xuẩn tới mức không thể ngu xuẩn hơn được...

Giây tiếp theo, dự cảm của lãnh chủ đại nhân, ứng nghiệm.

Va chạm mãnh liệt gần như sắp đâm nát thân thể y, Tống Mặc giãy dụa trong đau đớn và hưng phấn, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một câu nói hoàn chỉnh: “Rhys Myers! Tên khốn nạn đê tiện!”

“Thân ái.”

“Biến x người đi!”

“Ta thích người.”

“Cút x mi đi!”

“Ta yêu người.”

“Xx đầu mi.”

Rhys không nói nữa, bắt đầu vùi đầu vào cây cối.

Tổng Mặc triệt để bị kịch...

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 95

Ai Mặt Dày Hơn

> Tống Mặc tỉnh lại trên giường của mình trong phòng ngủ. Nhìn màn giường quen thuộc, Tống Mặc không khỏi cảm thán, không ngờ y vẫn còn sống, thật là kỳ tích!

Hai chân đã không còn tri giác, nhưng nơi bị sử dụng quá độ thì không đau đớn nghiêm trọng như tưởng tượng. Cẩn rằng, Tống Mặc dùng cùi chỏ chống đỡ thân thể, miễn cưỡng ngồi dậy, gần như ôm quyết tâm chết chắc, thò tay xuống dưới, quả nhiên, bị thương rồi. Nhưng, chắc là đã được bôi thuốc.

Chẳng qua, cái này cũng không thể thay đổi được sự thật tên khốn kiếp dê tiện đó dùng pin đại cố chấp nhét vào lỗm pin tiểu, dùng củ cải ruột đỏ lấp vào hố dành cho cà rốt, cố chấp đâm cho y ngất luôn!

Đường đường lãnh chủ đại nhân, bá khí tung hoành uy phong bát diện, lại bị một nam nhân làm ngất xỉu, kỳ đại sỉ nhục! Bất kể có hưởng thụ hay không, ngất xỉu vẫn là sự thật!

Diệt hần, nhất định phải diệt hần! Giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích!

Súng trường nổ đầu, nã đại phác, hay trực tiếp dùng Maxim? Một phát giết luôn không được, thì tấn công dồn dập cũng phải được đi?

Tống Mặc đang mắt phóng hàn quang, ngồi trên giường suy nghĩ một trăm linh một cách chết dành a tộc, cửa phòng bị mở ra, Rhys đang chết các

kiểu trong đầu Tống Mặc bước vào. Trường bào đen chỉ khoác trên vai, sơ mi trắng cởi mất ba nút, thắt lưng trên quần đã không thấy bóng dáng, vạt dưới sơ mi phanh rộng, lộ ra một phần eo trắng tinh. Mái tóc dài màu nâu rũ trước ngực, da trắng môi đỏ, dưới ánh nến mờ ảo, càng thêm yêu diễm mỹ nhân.

“Người tỉnh rồi?”

Thấy Tống Mặc đã ngồi dậy, Rhys bước lại bên giường, kéo Tống Mặc ôm vào lòng, nhẹ chạm vào trán Tống Mặc, “Vẫn khỏe đúng không, ăn chút gì nha?”

Nói rồi, búng tay một cái, một bàn ăn nhỏ xuất hiện trước mặt Tống Mặc. Trên bàn bày mấy miếng bánh kem và một mâm trái cây, còn có một bình đồ uống còn nóng. Tống Mặc hít hít, hình như, là trà sữa?

Rhys lấy nữa xiên một miếng bánh kem đưa tới miệng Tống Mặc, “Nếm thử xem, mùi vị chắc không tồi.”

Tống Mặc bắt đầu do dự, y nên lập tức lật bàn, biểu thị ông đây rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, hay là lấp đầy bụng trước rồi nói? Trước đó còn chưa cảm thấy gì, hiện tại người được mùi thơm thức ăn, bụng lập tức bắt đầu kêu vang.

Cuối cùng, vẫn là bản năng thân thể chiếm thượng phong, trước khi Tống Mặc còn chưa suy nghĩ xong có nên lật bàn hay không, đã mở miệng ngậm lấy cái nữa. Mùi vị ngọt ngào của bánh kem lập tức kích thích vị giác của y, bụng càng kêu vang. Tống Mặc nhú mày, đối thành như vậy, y rất cuộc đã ngắt bao lâu?

Rhys điều chỉnh tư thế một chút, để Tống Mặc tựa lưng vào ngực mình, ngồi thoải mái hơn một chút, rót trà sữa trong bình vào ly, đặt vào tay Tống Mặc, lại xiên một miếng bánh kem, “Người ngủ cả buổi chiều, ta rất lo lắng.” Nói rồi, cọ cọ đỉnh đầu Tống Mặc, “Là ta không tốt, làm quá mức.”

Tống Mặc ăn bánh kem, không nói một lời.

Cái này tính là gì, tát một cái rồi lại ột miếng táo ngọt? Hay là đang dùng chính sách lung lạc? Bất luận là loại nào, đều không thể xóa đi chuyện tên này đã làm!

Nếu xin lỗi có tác dụng. Thì trên đời này sẽ không có chuyện giết người đền mạng rồi!

Thấy Tống Mặc không nói, Rhys cũng trầm mặc. Chỉ là liên tay dứt Tống Mặc ăn bánh kem, cho tới khi ba miếng bánh kem đã ăn hết, lại dứt mấy trái nho, sau khi Tống Mặc ý bảo mình ăn không nổi nữa, hắn mới dừng lại. Cầm bình trà lên, rót đầy vào ly đã trống của Tống Mặc.

Hơi nóng thoáng chốc bốc lên, làm mơ hồ biểu cảm của hai người, Tống Mặc rũ mắt xuống, vẫn không nói một lời.

Trong phòng lại lần nữa chìm vào trầm mặc.

Tống Mặc uống xong đồ uống trong ly, Rhys cầm ly đặt qua một bên, nâng cằm Tống Mặc lên, đôi mắt màu biển xanh nhìn Tống Mặc chăm chú, đôi mắt thâm sâu không đáy, mang theo chút thấp thỏm và bất an, “Thân ái, nói gì đi, được không?”

Nói gì?

Tống Mặc ngẩng đầu, nhìn mỹ nhân vẻ mặt bất an, cười, nhưng ý cười không vào đáy mắt. Vỗ vỗ mặt Rhys, tiếp theo chân mày dựng lên, hất tung cái bàn nhỏ vẫn còn đặt trên giường xuống! Cuối cùng có thể lật bàn rồi, ghen chết y mất!

Rhys: “...”

Bổ sung thể lực rồi, vết thương trên người cũng không còn trở ngại lớn, Tống Mặc quay người, kéo mạnh cổ áo Rhys, vể mặt dữ tợn, âm thanh lạnh lẽo, “Người muốn ta nói gì, hử?!”

“Thân ái, ta...”

“Mọi mi chứ thân ái!” Tống Mặc ấn ngã Rhys, cúi chỏ húc vào cổ họng Rhys, “Người đối xử với ‘thân ái’ của người như thế à, hả?!”

“Người nghe ta giải thích.”

“Giải thích vô dụng!”

“Ta...”

Bốp!

Tống Mặc trực tiếp cho Rhys một bạt tai, “Ta dùng củ cải ruột đỏ đâm người tám lần, sau đó lại xin lỗi người, người có tha thứ cho ta không?!”

Rhys chậm rãi nghiêng đầu, liếm liếm môi, “Thân ái, loại chuyện này, luôn phải làm thử mới biết, không phải sao?” Vừa nói, vừa chủ động kéo tay Tống Mặc, đặt lên ngực mình, “Thân ái, có muốn thử không?”

Thử? Thử cái đầu mi đó!

Quả nhiên là thứ không cần thể diện, vô địch thiên hạ sao?!

Tống Mặc tức điên lên, nhảy bật xuống giường, cầm súng trường treo trên tường, mở chốt bảo hiểm, nhắm vào Rhys, không nói hai lời bóp cò bắn. Rhys không hoảng loạn chỉnh lại y phục, tránh khỏi đạn bay tới, chậm rãi nói: “Thân ái, chúng ta đã là quan hệ thân mật như thế rồi, có phải nên suy nghĩ chuyện sau này một chút không?”

Nói xong, lại tránh khỏi một băng đạn.

“Suy nghĩ cái đầu mi!”

Tổng Mặc ném súng trường đã bắn hết đạn, kéo ngăn tủ, lấy ra hai cây súng lục, trái phải cùng nã, tuy nói là không nhắm chuẩn, nhưng mà tiêu được giận!

“Thật không suy nghĩ một chút sao? Chẳng hạn cuộc sống của chúng ta sau này.”

Câu trả lời của Tổng Mặc là trực tiếp chọi súng lục đã hết đạn vào Rhys. Lại mở tủ áo, lấy ra một khẩu pháo cối đã qua cải tạo từ dưới đáy tủ ra... Rhys cuối cùng cũng ý thức được, thân ái thật sự tức giận...

Oành! Oành! Oành!

Sau ba tiếng vang thật lớn, vách thường của thành lũy ngấm tựa hồ cũng run rẩy, tất cả mọi người trong thành lũy đều bị giật mình tỉnh giấc. Tiếng vang lắng xuống, lão quản gia John hạ lệnh tất cả mọi người ở yên trong phòng, sau đó dẫn nô bộc tuần đêm chạy tới chỗ phát ra tiếng vang, đợi tới nơi xảy ra chuyện, lập tức chờ người.

Trước mắt, là phòng ngủ chính của thành lũy, cũng là phòng của Tổng Mặc.

Lúc này, hai cánh cửa gỗ điêu khắc đã bị nổ ra một cái lỗ bự, từ trong lỗ bay ra mùi thuốc súng. Rất rõ ràng, vấn đề xảy ra trong phòng. Nghĩ tới tình cảnh Rhys ôm Tổng Mặc, đưa y vào phòng ngủ trước đó, chân mày lão quản gia John nhíu lại thật sâu.

“Các người lui xuống trước đi.”

Nghĩ tới khả năng nào đó, quản gia đại nhân cho rằng nô bộc không nên tiếp tục ở lại.

“Nhưng, quản gia đại nhân, lãnh chủ đại nhân thì sao?”

“Cứ làm như ta nói.” Lão quản gia John quay đầu lại, lạnh lùng nhìn nô bộc một cái, “Hiểu chưa?”

Nô bộc bị dọa im thin thít, lập tức xoay người đi.

Đợi nô bộc đi xa, lão John hít sâu một hơi, tiến tới đẩy cánh cửa đã hư tổn ra, quả nhiên, một đồng phế tích.

Trên vách tường đâu đâu cũng là lỗ đạn, ra giường và màn giường đều đã nát bươm, không có một món gia cụ nào còn hoàn hảo, trên mặt đất là hai cái lỗ lớn do đạn pháo nổ ra, Rhys Myers đang đu trên ngọn đèn ở nóc phòng, lãnh chủ đại nhân đang lắp đạn pháo, dự định bắn cho hấn rụng xuống!

May là phòng đủ lớn... quản gia rất lấy làm mừng.

Nhưng, nhìn Rhys lông tóc vô thương, chỉ là y phục hơi hỗn loạn, lại nhìn Tống Mặc phần nộ hai mắt bốc lửa, ánh mắt lão John lấp lóe. Xem ra, lãnh chủ đại nhân vẫn không phát hiện, bốn phía quanh y, sạch sẽ không có một mảnh đạn, một cục đá vụn hay là một khúc gỗ gãy. Ma tộc này, chắc vẫn luôn bảo vệ y. Nếu không thiết lập phòng vệ quanh người y, không nói gì khác, chỉ nói đá vụn bắn ra và gia cụ vỡ gãy, cũng đủ khiến y bị thương.

Phòng dù có lớn, cũng không trống trải như bên ngoài.

Chẳng qua, không thể tiếp tục như thế nữa.

Lão John đặt tay bên miệng, nhẹ ho một tiếng, “Lãnh chủ đại nhân, xin dừng tay.”

“Quản gia?” Tống Mặc quay đầu, “Ông tới hồi nào?”

“Vừa tới.”

Lão John lại nhìn Rhys trên nóc phòng một cái, bước qua mảnh đạn và đất nẻ vỡ vụn trên đất, lại gần Tống Mặc, giơ tay thử nhiệt độ trên trán Tống Mặc, không tán đồng nhìn y, “Lãnh chủ đại nhân, thân thể của ngài vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, không thích hợp vận động kịch liệt như thế nữa.”

Thân thể vẫn chưa hoàn toàn hồi phục... vận động kịch liệt...

Oành một cái, mặt Tống Mặc đỏ thầu. Luôn cảm thấy, quản gia nói vậy là có ẩn ý.

Giống như y từng nói với Rhys, y quả thật xem lão John là người thân, thậm chí là trưởng bối. Hiện tại bị lão John nói như thế, Tống Mặc chỉ muốn tìm một cái lỗ nào chui xuống. Chẳng qua, trước khi chui vào, phải vò vò tên Rhys Myers nhét vào trước!

“Quản gia...”

Tống Mặc lúng túng mở miệng, lão John không muốn nói thêm nữa, ôm y lên, chỗ này đã không thể ngủ nữa, may là cách vách còn có phòng khách.

Đi tới bên cửa, bị cản lại.

Nhìn Rhys đưa tay cản mình, lão John thần sắc bất biến, “Xin tránh ra, lãnh chủ đại nhân cần nghỉ ngơi.”

“Y là của ta.” Rhys thò tay hướng về phía Tống Mặc, “Thân ái, đến chỗ ta rồi, ta không cho phép người khác chạm vào người.”

Lão John không để ý tới Rhys, mà nhìn Tống Mặc, “Lãnh chủ đại nhân, ý của ngài thì sao?”

“Buông ta xuống, ta tự đi.”

Tình cảnh trước mắt khiến Tống Mặc cảm thấy kỳ cục, hơn nữa không phải kỳ cục bình thường.

Lão John y lời, hai chân Tống Mặc vừa chạm đất, Rhys đã muốn đi tới, lần này, đổi sang lão John cản lại, “Lãnh chủ đại nhân nói rồi, ngài muốn tự đi. Xin đừng làm chuyện dư thừa.”

Rhys Myers nhìn quản gia sắc mặt lạnh nhạt, lại nhìn Tống Mặc, ủy khuất xoắn tóc, “Thân ái, chúng ta đã sắp kết hôn rồi, sao người ngay cả ôm cũng không nguyện ý để ta ôm?”

Kết hôn?!

Một câu nói, khiến lão John và Tống Mặc đồng thời kinh hãi.

“Lãnh chủ đại nhân, ngài muốn kết hôn với hắn?!”

“Ta nói muốn kết hôn với người bao giờ?!”

Hai câu gần như nói ra cùng lúc, nghi vấn trong lời cũng giống như nhau.

Rhys thâm tình nhìn Tống Mặc, nhưng Tống Mặc một chút phản ứng cũng không có. Ma tộc lập tức hí hai mắt lại, khóe môi cong lên, xoay người, lại lần nữa trình diễn màn biến thân, em gái Rhis mềm mại đã lâu không gặp lên sàn!

Cô nương mảnh mai hai mắt ứa lệ, vẻ mặt ủy khuất, ngón tay trắng nõn che đôi môi như cánh hoa, “Lãnh chủ đại nhân, ta đã là người của ngài rồi, ngài lại đối với ta như thế sao?”

Em gái khóc sụt sùi, tiếng vang rấm rức, hai vai run rẩy có thể khiến cho kẻ lòng dạ sắt đá nhất cũng phải nảy sinh thương tiếc.

Nhưng Tống Mặc thì nhìn tới ngựa răng, mọe, nếu thật sự là em gái này, y cũng đã nhận rồi! Nhưng kẻ áp y là anh trai, còn là anh trái có kích cỡ củ cải ruột đỏ!

“Lãnh chủ đại nhân, ngài thật sự muốn chơi xong rồi bỏ sao?”

Tống Mặc không nói gì, chỉ là ánh mắt kiên định. Sống cả đời với củ cải ruột đỏ? Nghĩ cũng đừng nghĩ!

“Được, ta biết rồi.”

Em gái mềm mại lau nước mắt, Tống Mặc còn đang thấy quái dị sao tên này lại từ bỏ như thế, thì thấy em gái này vén trường bào lên, banh hòng thật bự, vừa chạy, vừa khóc, “Lãnh chủ đại nhân quất ngựa truy phong! Ăn xong không chịu nhận trách nhiệm! Tống Mặc Grilan là kẻ phụ tình!”

Giữa đêm yên tĩnh, giọng nói của Rhys truyền đi rất xa, những người bị lão John hạ lệnh ở yên trong phòng, cuối cùng không nhịn được mở cửa ra, thì thấy được một cảnh kinh người khiến Tống Mặc có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch....

Tống Mặc ở trong phòng ngạc nhiên tròn to mắt, cảm rớt xuống đất, cả người đã hóa đá.

Rất lâu sau, mới cứng ngắc quay đầu qua, nhìn lão John, nói từng chữ: “Quản gia, đây là cái gì?”

“Chắc là bức hôn.”

“...” Tống Mặc hít thật sâu, “Không ngờ ta tới giờ mới phát hiện!”

“Cái gì?”

“Thì ra trên thế giới này, còn có người mặt dày hơn ta!”

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 96

Khế Ước Của Người Bảo Vệ

> Tốc độ và uy lực lan truyền tin đồn luôn rất kinh người, đặc biệt là lời đồn mang theo màu sắc phấn hồng nào đó.

Rhys Myers ban hòng rót nước mắt chạy quanh thành lũy một vòng, mỹ danh đồ phụ tình ăn xong rồi bỏ của Tổng Mặc ngày thứ hai đã truyền khắp Grilan.

“Có nghe chưa, lãnh chủ đại nhân và một mỹ nhân ma tộc không rõ không ràng!”

“Tin tức của người đã out rồi, tin mới nhất, lãnh chủ đại nhân xxoo một mỹ nhân, sau khi này này nọ nọ, một cước đá bay!”

“A, trời ạ!”

“Cái này còn chưa có giật gân đâu, nghe nói mỹ nhân đó đã mang thai! Lãnh chủ đại nhân không thừa nhận, cho nên mới... người hiểu đó!”

“Khó trách!”

Và thế là, sau khi qua một tay, hai tay, ba tay... nội dung lời đồn nhanh chóng biến vị, cho dù Tổng Mặc muốn làm như không nghe thấy, cũng không thể.

Cái này tính là sao?! Từ lúc nào y ngay cả con cũng có luôn rồi vậy?! Còn là song sinh một nam một nữ?!

Tống Mặc nghe được phiên bản mới nhất, hận không thể trực tiếp kéo đại bác ra, nã chết cái tên không cần mặt mũi kia!

“Lãnh chủ đại nhân, xin nguôi giận.” Lão John bình tĩnh nhàn nhã đứng bên bàn, lật xem từng trang báo cáo lợi nhuận Johnson mang về, “Ngài chỉ cần dừng để ý nó, qua một thời gian lời đồn này sẽ nguôi xuống.”

“Vậy sao?”

“Đúng.” Lão quản gia John trả lời chém đinh chặt sắt, “Ngài lúc trước ngay dưới ánh mắt mọi người lột y phục tinh linh, lại y sam bất chỉnh ôm tinh linh, đây là mọi người tận mắt nhìn thấy, không phải cũng lặn mất rồi sao?”

Tống Mặc nhíu mày, đích thật, tin đồn lấy sự thật làm căn cứ mà cuối cùng còn không đứng vững, huống hồ là loại suy đoán chỉ dựa vào lời một phía này. Nhưng, Tống Mặc hoài nghi nhìn lão John, quản gia làm gì lại đi nhắc tới mấy chuyện y và tinh linh đó, đây là an ủi y, hay là sát muối lên vết thương của y?

Nhắc tới chuyện này, Tống Mặc liền nhớ tới hồi đó có từng thấy qua cái gì đó của Gerrees, nhớ tới cái gì đó của Gerrees, liền không tự chủ đem so sánh với cái gì đó của Rhys, sau khi so sánh, Tống Mặc cho ra kết luận, quả nhiên đều là phi nhân loại! Không phải củ cải ruột đỏ thì là củ cải trắng, người bình thường như ta thật sự theo không kịp.

Cảm thán phi nhân loại, trong đầu lại hiện ra Hắc Viêm. Nhìn chiếc nhẫn trên ngón út tay phải, trong đầu Tống Mặc nhanh chóng hiện ra cảnh tượng thế này: Một con rồng bụng bự đầu đội mũ vàng bay tới, uy phong bát diện luẩn quẩn trên thành lũy, miệng bự há ra, phun một họng lửa, uy vũ vô địch! Nghĩ miết nghĩ miết, tư duy lại bắt đầu chạy theo hướng không bình thường lắm, cự long sau khi biến thân đều là không mặc y phục đúng không? So với tình huống của mấy con động vật hoang dã khác, người ta đi

trên đất, ít nhất còn có một cái đuôi che che, cự long bay trên trời, quả thật chính là phô trương huênh hoang, triển thị hùng phong với tất cả sinh vật trên mặt đất!

Tống Mặc biểu tình vi diệu ngửa đầu bốn mươi lăm độ nhìn trời, kết hợp với hình thể của cự long, suy tưởng kích cỡ Hắc Viêm một chút, sau đó triệt để bài phục. Đây tuyệt đối không phải là củ cải có thể hold nổi...

Quả nhiên, cự long mới là ‘đại’ trượng phu sao?

Chẳng qua, y đang yên lành làm quái gì lại nghĩ mấy cái này? Tống Mặc khổ não chống trán, triệt để bị suy nghĩ tự do như ngựa hoang đứt dây của mình đả kích.

Lão John đang kiểm tra sổ sách, tranh thủ liếc Tống Mặc một cái, nhanh chóng thu ánh mắt về, giả vờ cái gì cũng không thấy. Khi lãnh chủ đại nhân xuất thần hoặc tưởng tượng, vẫn không nên quấy nhiễu mới tốt.

Trải qua khuyến giải của lão John, Tống Mặc quyết định làm như không thấy những lời đồn trong lãnh địa. Quả nhiên không được mấy ngày, lời đồn về y và Rhys dần bình lặng, nhưng không biết tên nào rảnh tới đâu trứng, lại đi moi hai ba chuyện không thể không nói của y và Gerrees lúc trước ra!

“Lãnh chủ đại nhân một cước đá bay ma tộc mỹ nhân, là vì vẫn còn nhớ nhưng không quên được tình linh, một mảnh tình si!”

“Lãnh chủ đại nhân quả thật là thuần nam nhân, tấm gương nam nhân của đời ta!”

Thuần nam nhân, tấm gương nam nhân?

Tống Mặc chống cằm suy nghĩ, quả nhiên là quá rảnh rồi, không có gì làm! Tống Mặc vung tay, đem hết tất cả hạt giống khoai môn, khoai lang,

và cả thóc còn lại trong kho ra.

Không có gì làm phải không? Tắm nhảm phải không? Cảm thấy hứng thú với đời sống tư nhân của ông phải không? Mọi nó đi trồng ruộng hết cho ông!

Là một giai cấp tư sản phong kiến, Tống Mặc tiến hành phản tỉnh sâu sắc về hành vi của mình, nhân từ khoan hậu đều không được, áp bức và bóc lột mạnh bạo mới là đạo lý thép!

Và thế là, sự nghiệp nông canh của Grilan lại lần nữa bước vào thời kỳ nhảy vọt nhiệt hỏa ngập trời, tương lai không lâu sau, sẽ bước lên một bậc thềm mới!

Trong lãnh địa, gần như đâu đâu cũng là cảnh tượng bận rộn. Các bộ xương đầy mấy ụ đất chạy qua âm âm, các lãnh dân vừa vung xẻng công binh chinh lý đất trồng, vừa cảm thán, quả nhiên, tinh linh mới là chân ái của lãnh chủ đại nhân! Không thấy trước kia đồn thổi lãnh chủ đại nhân và ma tộc mỹ nhân thế này thế kia, lãnh chủ đại nhân hoàn toàn không để ý, một khi nhắc tới tinh linh, liền nổi giận lôi đình, bắt đầu giành lại địa bàn ngay sao?

Tổ chất thân thể của người Grilan hiện tại là cực đỉnh, đào đất, chuyện nhỏ! Trồng ruộng, cũng không là gì! Điều duy nhất có thể khiến mọi người lo lắng, chỉ có một khắc trước khi thu hoạch chủng loại cây mới! Bắp, khoai tây, gạo lúc trước, quả thật khiến các lãnh dân ghi nhớ sâu sắc, muốn quên cũng không được. Nỗi lo này dần dần thay thế nhiệt tình của các lãnh dân với hóng chuyện, lời đồn trong lãnh địa, cuối cùng cũng lắng xuống.

Quả nhiên có chuyện làm thì không còn tâm tư đi hóng chuyện nữa.

Trên thực tế, đào bỏ luống đất nảy sinh lời đồn, là thủ đoạn tốt nhất bảo đảm không còn nảy sinh phiền phức tương tự. Tống Mặc từng thử qua, ngắt

nổi nguồn gốc gây họa thuộc dạng gián điệp không chết, thật muốn diệt hẳn, còn khó hơn lên trời!

Không thể tiêu diệt Rhys, chỉ có thể võ trang ình.

Tổng Mặc đi tìm anh em người lùn, giao chuyện liên quan tới nông canh cho lão John, còn y liên tục một tuần đều ngâm trong xưởng rèn. Mô phỏng thủ đoạn của lão John, tay trái roi da tay phải xẻng công binh, dưới cánh tay còn kẹp một túi kẹo, anh em Giosan và Mosby dưới uy áp của lãnh chủ đại nhân, phát huy vượt trình độ, làm ra Maxim và Bazooka!

Khi thử bắn, đạn như mưa của Maxim hủy luôn miếng gỗ dùng làm bia bắn, một chút bã cũng không còn. Đạn pháo uy lực lớn Bazooka bắn ra trực tiếp khoan lỗ trên vách núi vĩ đại. Tổng đại lãnh chủ cuối cùng thỏa mãn, hôm đó liền dẫn người vác Bazooka, nâng Maxim, võ trang toàn bộ cho phủ lãnh chủ đã hoàn thành trên mặt đất!

Lão quản gia John nghiêm cấm Tổng Mặc nã pháo ở thành lũy ngầm, Tổng Mặc dứt khoát dọn lên trên mặt đất ở.

Trước cửa Maxim, sau tường pháo cối, trước cửa sổ là Bazooka, trong viện là năm sáu đồng lựu đạn, nô bộc thị nữ tay cầm một khẩu súng bắn tỉa, trên eo lãnh chủ đại nhân có hai khẩu 54, ba khẩu súng lục ổ quay, trên vai vác một khẩu 95, còn muốn tăng thêm một khẩu Bazooka, nhưng thử thì thấy quá nặng, đeo lên rồi đi cũng không nổi, chỉ có thể từ bỏ.

Võ trang hoàn tất, Tổng Mặc chống nạnh đứng trước cửa phủ lãnh chủ cười ha ha, ông đã võ trang ình và nhà ở thành nhím, nếu còn dám vượt lờn trì một bước, đạn pháo đạn súng cùng lên chào hỏi!

Rhys từng thử mấy lần, mỗi lần muốn lén xâm nhập, đều vô công mà về, khoảng cách gần nhất cũng chỉ tới được trước cửa sổ lầu hai của phủ lãnh chủ, trực tiếp bị một phát đạn pháo trên sân thượng nã rụng, tiếp theo chính là cơn mưa đạn dày đặc không lộ gió. Ma tộc vừa tránh đạn, vừa

buồn bực, hăn rõ ràng đã che giấu rất tốt, những tên tuần tra đó sao phát hiện được hăn?

Rhys đang suy nghĩ xem mình rốt cuộc đã để lộ sơ hở ở đâu, Tống Mặc thì đang ở trong phủ lãnh chủ tiến hành mật đàm cùng tinh linh.

Ma tộc dạ tập không thành, chỉ đành thường xuyên chơi trò phá ải, Gerrees là nguyên nhân chủ yếu. Trên đại lục kẻ sở trường phù văn nhất là ma tộc, giỏi truy tung nhất không cần nghi ngờ chính là tinh linh. Lúc đầu Gerrees và Bod có thể đi hơn nửa đại lục Quang Minh, suốt đường truy đuổi Rhys tới Grilan, đủ thấy năng lực truy tung của họ mạnh cỡ nào!

Gerrees đáp ứng giúp Tống Mặc, chỉ vì Tống Mặc nói với hăn: “Câu ta nói trước kia, không phải là đùa.”

Câu nào?

Gerrees bắt đầu không hiểu, cho tới khi Tống Mặc bày ra tư thế say rượu, mới bừng tỉnh.

Nhớ tới câu mà Tống Mặc nói bên tai hăn, biểu tình của Gerrees cuối cùng cũng xuất hiện vẻ thả lỏng, “Người nói, người có biện pháp giúp ta?”

“Ừ, đúng.” Tống Mặc gật đầu, tựa trước cửa sổ, ánh mặt trời sau trưa chiếu rọi ấm áp, sống ở thành lũy ngầm tuy tốt, nhưng không hưởng thụ được sự ấm áp này, “Ta có thể giúp người, chỉ dựa vào khế ước này.”

Nhìn hoa văn màu xanh trên mu bàn tay Tống Mặc, ánh mắt Gerrees trở nên phức tạp. Tiếp theo lấy bình nước linh hồn vẫn luôn giấu bên người ra, đặt lên bàn, Tống Mặc lại lắc đầu, biểu thị Gerrees cất nước linh hồn đi.

“Không dùng tới.”

“Người xác định?”

“Ít nhất ta không dùng tới.” Tống Mặc chép miệng, trước đó làm hàng nhái là bất đắc dĩ, hiện tại bảo y tiếp cận thứ này nữa, y vạn lần không nguyện ý, trong cái bình này không phải chứa rượu nho, “Ta không biết thứ này dùng thế nào, cũng không định biết.”

Tống Mặc đi tới trước bàn, hai tay chống lên bàn, cúi nhìn Gerrees ngồi bên kia bàn, “Ta có thể giúp ngươi, nhưng, ngươi cũng phải đáp ứng ta một điều kiện.”

“Chỉ cần ta có thể làm được.”

“Rất đơn giản, bảo vệ ta!”

Tống Mặc vừa nói ra, ánh mắt Gerrees liền lấp lóe, tự nhiên như không nhìn hướng bộ vị nhiều thịt nhất nào đó trên người Tống Mặc, nhướng một bên mày, bảo vệ, hử?

Tống Mặc xoay đầu theo ánh mắt hẩn, giận nha, siết chặt năm tay, đập bình lên bàn, “Bảo vệ ta nói, không phải ý này!”

Tên trước mặt thật sự là tinh linh sao?! Còn có thể đó đó thêm chút không?! Lẽ nào lương thực của Grilan biến dị, nên tinh linh sinh sống tại đây một thời gian cũng bắt đầu khác người rồi?

“Vậy thì, ngươi hy vọng ta bảo vệ ngươi cái gì?” Gerrees khoanh tay trước ngực, “Theo như ta biết, hiện tại lực lượng vũ trang của ngươi, đủ để bảo vệ bản thân ngươi rồi.”

Tống Mặc hít sâu một tiếng, “Nếu đơn giản như ngươi nói thế, ta còn tìm ngươi làm gì?!”

Gerrees nhìn Tống Mặc, không nói tiếng nào, Tống Mặc trừng Gerrees, không nói một lời.

Thực tế, trong lòng Tống Mặc đang đánh trống, tinh linh về mặt lạnh lẽo, ngay cả thở cũng giống như có mang theo băng này, có thật sự tiếp nhận điều kiện của y không. Phải biết, muốn lấy cầu thủy tinh giam giữ linh hồn Bod ở chỗ Rhys, tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

Chỉ dựa vào Gerrees, trừ khi hắn có năng lực đánh bại Rhys, thậm chí giết chết Rhys, nếu không nghĩ cũng đừng nghĩ!

“... Được.”

Cuối cùng, Gerrees mở miệng trước, hắn đột nhiên đứng lên, ấn sau cổ Tống Mặc, gần như kéo cả người y qua bàn, hai người gần trong gang tấc, đôi mắt màu xanh lục của Gerrees hầu như biến thành trong suốt, “Ta đáp ứng bảo vệ ngươi. Khế ước thành lập!”

Âm luật kỳ diệu thuộc riêng về tinh linh lại lần nữa vây quanh toàn thân Tống Mặc, hoa văn màu xanh trên mu bàn tay ẩn ẩn nóng lên, một sợi dây mây chậm rãi leo lên mu bàn tay y, Tống Mặc muốn cúi đầu nhìn, nhưng bị tay Gerrees ấn chặt vai, đôi môi màu hồng ẩn lên trán y. Nụ hôn này không có bất cứ sắc thái cảm tình nào, có, chỉ là thành kính và băng lạnh khi lập khế ước.

Sau khi được Gerrees buông ra, động tác đầu tiên của Tống Mặc chính là xắn tay áo lên, hoa văn vốn chỉ phủ trên mu bàn tay y, đã theo cổ tay leo lên trên, một cái chiếc xanh đơn độc, cũng biến thành dây mây thô bằng ngón út, bao bọc nửa cánh tay y.

“Đây là?”

“Khế ước của người bảo vệ.”

Gerrees cầm tay trái Tống Mặc lên, cúi đầu, môi nhẹ nhàng chạm lên tay, nơi bị môi Gerrees tiếp xúc, dây mây màu xanh lục cứ như sống lại.

“Không cần sợ hãi, đây chỉ là kế ước.” Gerrees thẳng người dậy, “Hơn nữa, rất hữu dụng.”

“Vậy sao?” Tống Mặc giơ tay lên, nhìn một lúc, tiếp theo lại hỏi: “Người không còn hỏi ta muốn người bảo vệ ta cái gì sao? ”

“Không cần nữa, kế ước sẽ cho ta biết.”

“... Chắc không phải có cái này rồi, ta nghĩ gì người cũng biết hết chứ?”

“Không. Chỉ là khi người gặp nguy hiểm, ta sẽ biết.”

“Vậy thì được.” Tống Mặc thở phào một hơi, vạn nhất Gerrees có thể biết trong đầu y đang nghĩ gì, thì vui lắm nha.

Chẳng hạn không lâu trước đó y vừa mới so sánh kích thước của hân, nếu bị Gerrees biết, tính ra tinh linh sẽ trực tiếp đánh vỡ kế ước, một tiền bản chết y.

Tống Mặc bên này đang nghĩ, trên mặt Gerrees lại đột nhiên vụt qua biểu tình kỳ quái. Còn về chân tướng kế ước có thật như tinh linh nói không, thì quả thật phải xem xét lại.

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 97

Thần Côn Xui Xẻo

> Sau khi lập khế ước với Gerrees, phòng vệ của phủ lãnh chủ lập tức trở nên kiên cố như vàng. Rhys muốn thành công vượt ải độ khó lập tức tăng lên năm sao, Tổng Mặc cuối cùng có thể ngủ an ổn.

Động tâm thì động tâm, thích thì thích, làm cũng làm rồi, nhưng muốn sống cả đời, thì vẫn cần phải suy nghĩ thận trọng.

Tuy kết hôn rồi còn có thể ly hôn, nhưng so với ly hôn rồi lại kết hôn lần hai, còn không bằng ngay từ đầu đã mở to mắt chọn thật kỹ. Huống hồ kết hôn với mấy phi nhân loại như thế, có thể ly hôn hay không, còn phải nói lại. Cột mình lên một cái cây cổ nghiêng chỉ có thể nhìn được vỏ bên ngoài, mà không thể nhìn được ruột bên trong sớm như vậy, lãnh chủ đại nhân cho rằng, chuyện nhìn đã biết mình chịu thiệt thẽ, kiên quyết không thể làm!

Người yêu có thể, đường đường nhập thất miễn bàn!

Cho dù thật sự có ngày đường đường nhập thất, cũng phải lột hết vỏ cây trước, xem thử bên trong rốt cuộc có gì hãy nói!

Lãnh chủ đại nhân quyết tâm kiên định, động tác nhanh chóng, thủ đoạn hiệu quả. Sau khi liên tiếp cả tháng trời dạn tập thất bại, Rhys hết hy vọng qua ải, chỉ có thể thu cờ thu trống tạm thời, cảnh báo của phủ lãnh chủ mấy ngày liền không còn vang lên.

Nhưng, không có nghĩa là hăn từ bỏ. Trực tiếp leo lên giường không được, mỹ sắc dụ hoặc cũng bị bẻ ngoặt, Rhys dứt khoát đi đường khác, thứ có thể đả động lòng lãnh chủ đại nhân nhất là gì? Kim tệ!

Ma tộc quyết định tiến hành thế công kim tệ tới cùng, tổ chức phản chính phủ nào đó trước nay vẫn không hợp với ma tộc liền gặp tai ương, bị bức cống hiến một phần sức lực a tộc trên con đường cầu ái.

Giáo đình Quang Minh các nơi liên tiếp gặp phải xâm lược của nhân sĩ bất minh, kẻ xâm lược không tạo ra bất cứ tổn thương nào với tu sĩ và chủ giáo trong giáo đình, chỉ là cướp sạch sẽ kho của giáo đình. Đặc biệt là mấy giáo đình của thành phố thương nghiệp, càng trở thành khu ảnh hưởng nặng nhất, mấy lần như thế, kho sạch sẽ tới mức ngay cả chuột cũng không thèm tới thăm viếng nữa.

Chuyện này, căn bản là không thể che giấu.

Trong nhất thời, các lời đồn nổi lên xôn xao, có người nghi ngờ là tinh linh làm, cũng có người nghi ngờ là nhân viên trông coi của chính giáo đình tự biến thủ, nhưng tra tới tra lui, vẫn không có một chút đầu mối nào.

Người bình thường chỉ biết kim tệ trong kho của giáo đình bị trộm, nhưng không biết, trừ kim tệ, còn có hai thánh vật cũng không cánh mà bay.

Đối với Quang Minh giáo hội mà nói, kim tệ mất chỉ là chuyện nhỏ, nhưng thánh vật mất, còn mất cả hai cái, mới chân chính đòi mạng.

Thần côn sở dĩ có thể trở thành thần côn, không phải chỉ dựa vào miệng lưỡi mà thôi, không có chút nguyên liệu thực chất, không có một hai thứ có thể lấy ra xuất thủ, sớm muộn cũng bị đuổi xuống khỏi thần đàn.

Trên thân bình chứa nước linh hồn có khắc phù văn theo dấu, bình bạc thánh nữ và kiếm kỵ sĩ bị mất lần này, lại không có thứ này. Bình chứa

nước linh hồn chỉ là đồ chứa, khắc thì khắc thôi, nhưng trên chính thánh vật lại khắc cho vài vết, đại chủ giáo cũng không có cái gan đó. Tội danh phá hoại thánh vật mà ẩn xuống, lập tức sẽ phải thoái vị nhường cho người hiền, nói không chừng còn phải tới sở phán xét ở một thời gian.

Dù sao, trong giáo hội cũng tồn tại tranh quyền đoạt lợi, các thần côn cũng có giang hồ.

Càng huống hồ, ý nghĩa tượng trưng của hai thánh vật này còn lớn hơn ý nghĩa thực dụng. Nước linh hồn nói cho cùng vẫn còn có tác dụng rút máu phục sinh, trộm bình nước và một thanh kiếm không lưỡi làm gì? Đâm người cũng đâm không chết, còn phải mạo hiểm bị đoàn kỵ sĩ giáo hội truy sát, ăn no rừng mỡ à?

Sau khi thánh vật bị trộm, sáu đại chủ giáo của giáo đình tụ lại, mở một cuộc tọa đàm cấp bậc đại lão, trải qua thảo luận ngăn ngui nhưng kịch liệt, hội nghị truyền đạt tin thánh vật bị mất, tinh thần khẩn trương lửa cháy chân mày, hơn nữa giao nhiệm vụ gian nan mang tính lịch sử là tìm thánh vật về cho đoàn kỵ sĩ giáo hội.

Kỵ sĩ vàng kế nhiệm đâm ngực thề thốt nhất định kế thừa ý chí của ‘liệt sĩ’ Airth, tìm thánh vật về cho giáo hội, nhưng các chủ giáo vẫn nhú mày không thôi, các thánh nữ cũng liên tục than thở, mấy thứ trụ cột gia đình đều bị trộm rồi, không biết kẻ trộm là ai, anh minh và thể diện cũng bị mất sạch!

“Nhất định phải bảo vệ tốt nước linh hồn và thủy tinh cầu hy vọng!”

Một chủ giáo nói thế, người phụ trách coi quản nước linh hồn của giáo đình lập tức bảo chứng kiên quyết hoàn thành nhiệm vụ! Nhưng chủ giáo coi quản thủy tinh cầu hy vọng của giáo đình thì lại biến sắc.

Mọi người cũng phát giác được không đúng, ánh mắt vút vút nhìn qua, làm chủ giáo đại nhân tuổi quá bảy mươi như bị đèn soi, đổ mồ hôi lạnh

như thác nước Nicaragua, cuối cùng không chịu nổi áp lực, để lộ thật tình, “Thủy tinh cầu hy vọng, bị người đánh tráo rồi...”

“Cái gì?!”

“Sao người không nói sớm?!”

“Trước đó vẫn không biết, không lâu trước mới phát hiện...”

Tất nhiên chuyện bị đánh tráo cũng là mới đây?!

Một ông già chột ngón tay rất ủy khuất, năm ông già khác cùng thối râu trừng mắt, thánh vật bị mất từ hai thứ lên tới ba thứ, lại thêm kho các nơi bị cướp sạch, rốt cuộc là ai gây khó dễ cho giáo hội?!

Cùng lúc này, Tống Mặc ở cách ngàn dặm, đang đứng trong phòng chật đầy kim tệ, nửa ngày không nói ra lời. Giây tiếp theo, một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy eo y, đôi môi đỏ tươi lướt qua vành tai, “Thân ái, thích không?”

Tống Mặc nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Rhys gác cằm lên vai mình, cầm một đồng kim tệ có khắc hình đại chủ giáo lên thối thối, “Mấy chuyện giáo hội, là người làm?”

“Ừ.”

“Nghe nói, giáo hội không chỉ bị mất kim tệ?”

“Đúng. Chẳng qua chuyện này giáo hội sẽ không truyền ra ngoài, người từ đâu mà biết?”

“Ta tự nhiên có nước bước của mình.” Tống Mặc khêu cằm Rhys, hỏi: “Mỹ nhân, người rốt cuộc muốn làm gì? Huênh hoang khiêu chiến với cả Quang Minh giáo hội như thế, chuyện ngu xuẩn này không giống như người sẽ làm. Còn nữa, kim tệ thì thôi đi.” Tống Mặc ngừng một chút, nói tiếp: “Người lấy thánh vật giáo hội làm gì?” Ma tộc trộm thánh vật giáo

hội, quả thật giống như quỷ hút máu đi trộm cây thánh giá của đức cha, Bạch Nương Tử cướp bát ăn của Pháp Hải, đầu bị rút gân hay bị giật gân chứ?

“Nếu ta nói với người, những thứ gọi là thánh vật này, vốn là đồ của ma tộc, người tin không?” Rhys lấy lòng cọ cọ lòng bàn tay Tống Mặc, vè mặt lưỡi biếng, đôi mắt màu xanh lam thì lại nhìn chăm chăm Tống Mặc.

“Bao gồm nước linh hồn?”

“Ừ.” Rhys gật đầu, cười một tiếng, “Buồn cười không?”

“Khó trách...” Tống Mặc sờ cằm, khó trách bình nhái của Rhys, rượu nho đã cải tạo, cho tới nay vẫn không bị lộ tẩy.

Chẳng qua, nói những thứ có thể gọi là cơ mật này cho y biết, tên này đang đánh chủ ý gì?

Tống Mặc nhéo mặt Rhys, kéo mạnh, “Người cho ta biết mấy thứ này, là dự định hoàn toàn kéo ta xuống nước?”

“Không.” Rhys cười, “Thân ái, ta chỉ muốn thẳng thắn với người, dù sao người ta đều là của người rồi.” Vừa nói, vừa liếc mắt đưa tình phóng mị nhãn với Tống Mặc.

Lãnh chủ đại nhân lập tức buông tay, xoa xoa tay, tiếp theo vỗ lên mặt Rhys chỗ vừa mới bị mình nhéo, “Kim tệ ta nhận. Nếu người muốn ta giúp, tốt nhất nói thẳng, nếu không, đừng trách ta trở mặt, hiểu không?”

“Hiểu.” Rhys nắm cổ tay Tống Mặc, “Ta sẽ không che giấu người nữa, người muốn biết bất cứ chuyện gì, đều có thể trực tiếp hỏi ta. Người muốn bất cứ thứ gì, ta cũng có thể cho người. Cho nên...”

“Cho nên?”

“Khế ước này.” Rhys kéo tay áo Tống Mặc, ngón tay vuốt qua dây mây xanh trên tay y, “Mau sớm xóa bỏ với tinh linh đi, thân ái.”

“Tại sao?”

“Người thật không biết khế ước này đại biểu cái gì sao?” Rhys nghiêng răng nghiêng lợi.

“Thật không biết.” Tống Mặc vô cùng vô tội.

Rhys kéo Tống Mặc qua, cúi đầu chặn môi y, giây tiếp theo, dây mây trên tay Tống Mặc bùng lên ánh sáng xanh, thoáng chốc thực thể hóa quần lên cổ Rhys. Trên dây mây dựng thẳng gai nhọn sắc bén, bảo đảm đâm một cái là một lỗ máu.

Rhys kéo dây mây, “Hiện tại biết chưa?”

Tống Mặc gật đầu, “Biết rồi.”

“Vậy giải trừ khế ước với tinh linh chứ?”

Tống Mặc ý chí kiên định lắc đầu, vỗ vỗ dây mây đã hóa thành hoa văn quần lại lên tay mình, đây quả thật là trang bị tất yếu của người lữ hành, lợi khí phòng sói màu xanh không ô nhiễm, lựa chọn hàng đầu để phòng kẻ leo giường phòng dạ tập!

Ma tộc tìm thủy tinh vỡ nát đầy đất phát thệ, hăn và tinh linh đáng chết kia không đội trời chung!

Gerrees trong phòng lau xong cung nỏ, búng tay một cái, một dây mây mảnh nhỏ thò ra sau tai, giống như động vật nhỏ lấy lòng cọ cọ vào mặt Gerrees, sờ dây mây, tinh linh chậm rãi cười.

DI THẾ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 98

Sự Nghiệp Giáo Dục

> Sau khi kiểm kê xong sổ kim tệ Rhys gom về từ Quang Minh giáo hội, miệng Tống Mặc mãi không khép lại được.

Y hợp tác với đội thương buôn của người lùn, đã mở được một trăm năm mươi cửa tiệm, buôn bán vô cùng thịnh vượng, nhưng lợi nhuận của cả một quý, vẫn không tới được một phần ba chỗ này!

Tống Mặc ngồi khoanh gối dưới đất, nhìn lão quản gia John chỉ huy nô bộc và thị nữ cắt từng rương kim tệ đi, vận chuyển xuống thành ngầm, thầm thì tự nói: “Quả nhiên thần côn biết lừa gạt mới là nghề nghiệp kiếm tiền nhanh nhất sao?”

Lão John nghe thấy Tống Mặc nói, nhưng không nghe rõ là nói cái gì, quay lại hỏi một câu, “Lãnh chủ đại nhân, ngài có gì dặn dò sao?”

“Không có gì.” Tống Mặc phất tay, đứng lên, đi tới bên cạnh lão John, đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Quản gia, địa tinh Jason mang về, đã an bài chỗ ở hết chưa?”

“Ngài yên tâm, đã an bài hết rồi. Mills đang dẫn họ xây dựng tường vây bên biên giới lãnh địa. Ngoài ra Ayton truyền tin tới, có một vài chu nho bí mật liên hệ với hắn, hy vọng lãnh chủ đại nhân có thể thu lưu họ.”

“Ừ.” Tống Mặc gật đầu, “Chỗ Mills, ông chú ý một chút, những địa tinh đó tạm thời vẫn phải trông chừng, đừng để họ hoạt động khắp nơi trong

lãnh địa. Tin Ayton truyền về nếu là chính xác, thì phái Johnson đi đón người.”

“Tuân lệnh, lãnh chủ đại nhân.”

Công việc vận chuyển kim tệ rất tuần tự, Tống Mặc không giúp được gì, cũng không có chỗ chen vào, dứt khoát rời khỏi phủ lãnh chủ. Dự định đi tuần tra lãnh địa của y. Đây cũng là công việc thường ngày của lãnh chủ, chỉ là Tống Mặc thường xuyên cùng các lãnh dân bên nhau, nên không giống những lãnh chủ quý tộc khác thoát ly quần chúng, mỗi lần xuất tuần, đều khiến các lãnh dân hết sức lo sợ.

Trải qua đại khai phá đất canh tác và trùng kiến phủ lãnh chủ, Grilan nghèo túng, đã chậm rãi trở nên giàu có.

Đất đai mọc đầy cỏ hoang được khai khẩn thành từng luống ruộng tuần tự thẳng tắp, các loại cây trồng trở thành một phong cảnh xinh đẹp nhất điểm xuyết cho Grilan.

Các lãnh dân tốp năm tốp ba làm việc trong ruộng, tiểu mạch và thóc màu vàng đã sắp chín, làm việc bên cạnh ruộng mạch đều là nữ nhân và hài tử mới lớn không có lực chiến đấu, họ không phải đang thu hoạch mạch, mà là nhặt trứng chim. Nếu như may mắn, còn có thể nhặt được một hai con chim non vì thể chất yếu, bị anh chị em gạt bỏ, lại bị cha mẹ vứt bỏ.

Nếu còn sống, sẽ được đưa tới ‘trại chăn nuôi’ mà lãnh chủ đại nhân hạ lệnh xây dựng, nơi đó hiện tại đã nuôi hơn hai mươi con chim non, có người đặc biệt chăm sóc và coi chừng. Nếu đã chết, thì có thể mang về nhà cải thiện bữa ăn. Nhặt được con nhiều thịt, thì trực tiếp đưa tới phủ lãnh chủ, thêm vào cơm tối cho lãnh chủ.

Tống Mặc cười ngựa đi qua, các nữ nhân và hài tử đều cười hỏi han y, một hài tử còn lấy ra một con chim hơi lớn trong sọt sau lưng, lớn tiếng nói, “Lãnh chủ đại nhân, cái này tặng cho ngài!”

Tống Mặc cười cảm ơn, bảo tùy tùng nhận lấy con chim non đó, cho hài tử một đồng kim tệ, hài tử không lấy, Tống Mặc cứng mặt, cuối cùng, lãnh chủ đại nhân đại thắng! Sau khi hài tử giao kim tệ cho ba mẹ, mẹ của nó trực tiếp đưa sọt đựng hơn mười cái trứng chim cho Tống Mặc, Tống Mặc không biện pháp, chỉ có thể bảo tùy tùng đưa trứng chim và chim non về phủ lãnh chủ, còn mình thì dẫn một tùy tùng khác tiếp tục tuần tra lãnh địa.

Bên ruộng lúa tụ tập một đám nam nhân toàn thân vũ trang, vác gậy dài và túi lớn.

Các nam nhân nghiêm trận chờ đợi, kỵ sĩ vàng Airth cũng chuẩn bị vào vị trí, theo một tiếng hạ lệnh, các nam nhân vác gậy chạy vào trong ruộng mạch. Bọn họ nhất định phải nhanh chóng, trước khi những hạt thóc này bay lên trời, cố gắng thu hoạch thật nhiều, nếu không, chỉ có thể thu hoạch được từng túi cốm gạo.

Tuy cốm gạo cũng có thể bán được giá tốt, nhưng dù sao không phải là lương thực, cũng không có cách nào làm hạt giống.

Tống Mặc đứng bên ruộng lúa, rất muốn khích lệ vài câu, chẳng hạn như “Các anh em cố gắng lên”, nhưng nghĩ lại, thực sự có chút không thích hợp, chỉ có thể xoay đầu ngựa đi, trở về dặn dò lão John lấy một phần trong tiểu kim khố của mình ra, khen thưởng cho những hán tử tâm huyết chảy máu chảy mồ hôi nhưng không chảy nước mắt, đang phấn đấu tới cùng với thực vật kia.

Bắp mấy ngày trước đã thu hoạch một lần, hiện tại chỉ có mấy cây bắp trĩu trĩu đứng thẳng trong ruộng. Những cây bắp này cũng không để lãng phí, sẽ trở thành nhiên liệu đốt cung cấp độ ấm cho thành ngấm.

Thu hoạch khoai tây đã không cần các lãnh dân động thủ, chỉ cần năm được thời kỳ chín của khoai tây, sau đó đưa bì bì thú được nuôi dưỡng tới bên ruộng khoai tây là được. Tuy rằng sẽ lãng phí nhiều thời gian hơn, bì bì

thú cũng sẽ ăn mất một phần khoai tây, nhưng so với số lượng thu hoạch cuối cùng, số bị bì bì thú ăn mất có thể bỏ qua không tính. Lão White và cháu của ông đặc biệt phụ trách chăm sóc những con bì bì thú này, cho dù tiểu White không có cha mẹ, hai ông cháu vẫn có thể dựa vào công việc này mà sống không tồi. Trong lãnh địa mấy hài tử đã mất cha mẹ, cũng được Tổng Mặc an bài tới chỗ lão White làm việc, chúng dùng sức lao động của mình để đổi lấy thức ăn, không có ai cảm thấy có gì không đúng. Nếu Tổng Mặc hạ lệnh bảo chúng chỉ ăn mà không làm, tính ra ngay cả mấy hài tử này cũng đều cảm thấy đầu óc lãnh chủ đại nhân có phải lại bị sét đánh nữa không. Không làm việc, sao có thể có cơm ăn?! Bọn chúng là lãnh dân của lãnh chủ đại nhân, không phải ăn mày!

Mỗi lần thấy đáng về những hài tử làm việc, Tổng Mặc chỉ cảm thấy lương tâm của mình bị khảo vấn nghiêm khắc.

Những hài tử này, lớn nhất cũng không hơn mười ba tuổi, nhỏ nhất mới chỉ có sáu tuổi, tuy chúng chỉ giúp đỡ chăm sóc bì bì thú, lão White cũng sẽ không để chúng làm việc nặng nhọc gì, nhưng Tổng Mặc vẫn có cảm giác tội ác vì sử dụng lao động trẻ em.

Tại thiên triều, y chắc chắn sẽ bị chửi là lòng dạ ác độc sinh con không có xx!

Tại Grilan, các lãnh dân lại khen ngợi y khoan hậu nhân từ, có một tâm linh như thủy tinh!

Cách biệt này, quá lớn phải không?

Tổng Mặc không biện pháp, cũng chỉ có thể cố gắng ưu đãi những hài tử này ở mặt khác. Hơn nữa phải cố gắng làm không để lộ dấu vết, nếu không, các hài tử tuyệt đối sẽ không tiếp nhận. Nếu Tổng Mặc nói đây là chuyện mình nên làm, tính ra những nhóc con này sẽ trực tiếp khóc cho y

coi, lẽ nào lãnh chủ đại nhân cho rằng chúng không thể làm việc, lười biếng lại vô dụng sao?!

Tổng Mặc chỉ có thể thỏa hiệp. Loại quan niệm thâm căn cố đế này, không thể thay đổi trong thời gian ngắn. Muốn để chúng tiếp nhận suy nghĩ của mình, biện pháp hiệu quả nhất, chính là để chúng được vào trường học, tiếp nhận giáo dục.

Tại Quang Minh đại lục, chỉ có thành viên vương tộc và quý tộc mới có thể tiếp nhận giáo dục tốt nhất. Quang Minh giáo hội là ngoại lệ. Mà bình dân có thể nhận biết chữ biết tính toán đã rất giỏi, phần lớn mọi người thậm chí ngay cả tên của mình cũng không biết viết.

Tình huống của Grilan cũng vậy. Cả phủ lãnh chủ, người biết đọc viết chỉ có Tổng Mặc và lão quản gia John, mấy tùy tùng Johnson miễn cưỡng có thể nhận ra tên mình, các thị nữ thì ngay cả tên mình cũng không nhận ra, càng không cần nói là viết ra.

Nếu so sánh, đám người Airth và Harold xuất thân từ Quang Minh giáo hội, quả thật chính là ‘người trí thức’ không hơn không kém, thậm chí so sánh với lãnh chủ đại nhân, cũng không thua kém.

Nếu nói tại thế giới này Tổng Mặc Grilan miễn cưỡng coi như tiếp nhận giáo dục cao trung, thì những tiền tu sĩ giáo hội này lại là học viên tốt nghiệp chính quy cầm được học vị học sĩ. Là giáo chủ kiến tập, Harold đã bắt đầu học chương trình nghiên cứu sinh, chẳng qua vị học sinh có vấn đề này vì vấn đề tình cảm mà ‘bỏ học’ giữa chừng, khai trừ cả thầy cô và hiệu trưởng, cho nên không lấy được bằng.

Tổng Mặc không thể ngăn cản những hài tử này làm việc đổi lấy lương thực cho chúng, nhưng cũng không thể để chúng tiếp tục như thế. Ngay từ đầu, Tổng Mặc đã dự định phát triển sự nghiệp giáo dục của Grilan, nhưng luôn vì chuyện này chuyện kia mà chậm trễ, hiện tại có tiền rồi, cũng có

thời gian, Tổng Mặc quyết định phải tiến hành sự nghiệp giáo dục này tới cùng!

“Làm trường học! Nhà trẻ, tiểu học, trung học, cao trung, ngay cả đại học! Ông hiện tại có tiền rồi, làng đại học ông cũng có thể xây!”

Tổng đại lãnh chủ hào tình vạn trượng, lão quản gia John lại tạt cho y một chậu nước lạnh.

“Ai tới dạy?”

Tổng Mặc chờ ra.

Người trí thức trong lãnh địa chỉ có mấy tiền tu sĩ giáo hội kia. Nhưng đám người Harold hiện tại đang phấn đấu vì sự nghiệp vệ sinh của Grilan, phòng khám chui của phủ lãnh chủ đã thay đổi diện mạo, treo biển trở thành một bệnh viện chính quy. Mấy tu sĩ giỏi thảo dược đang bận chế tạo dược liệu, đặc biệt là thuốc trị thương, từ thương ngoài da tới thương gân động cốt, một chuỗi thuốc uống, thuốc bôi ngoài đã bắt đầu sản xuất số lượng lớn. Cái này phải quy công cho cống hiến vô tư của các hán tử Grilan, cũng phải cảm tạ sự giúp đỡ hữu nghị của các cây trồng.

Mỗi lần thu hoạch lương thực, mọi người đều hoặc ít hoặc nhiều sẽ bị chút thương tích, từ thương gân động cốt ban đầu, tới hiện tại nhiều nhất là cọ rách một tầng da, võ lực của các hán tử đang không ngừng tăng cao, trình độ y thuật của các bác sĩ chân trần cũng đang không ngừng tăng cao. Harold từng nói với Tổng Mặc thế này: “Do làm việc cường độ cao thời gian dài, hiện tại trình độ trị liệu ngoại thương của ta, đã vượt qua chủ giáo dạy ta y thuật rồi.”

Tổng Mặc không dám tiếp lời, y không biết Harold đây là đang cảm thán y thuật của mình tiến bộ, hay đang oán trách công việc quá mức nhiều, lãnh chủ đại nhân là phần tử trí thức bóc lột.

Cứ cảm thấy, khả năng sau lớn hơn một chút...

Trừ thuốc trị thương, một vài thuốc viên trị đau đầu cảm mạo nóng sốt cũng được tạo ra. Tuy mùi vị thuốc viên không tốt tới đâu, nhưng hiệu quả quả thật không tồi.

Nếu Tổng Mặc muốn phát triển sự nghiệp giáo dục trong lãnh địa, những tiền tu sĩ giáo hội này gần như là chọn lựa duy nhất làm thầy. Nhưng Tổng Mặc lại trực tiếp pass chọn lựa này.

Một là bọn họ bận chuyện bệnh viện, không có thuật phân thân, hai là Tổng Mặc lo lắng những tên này một khi lên bục giảng, sẽ giáo dục ra một tốp thần côn độc lập độc hành.

Dù sao, chủ giáo kiến tập thích theo đuổi em gái, và tu sĩ vui vẻ tìm kích thích, bất luận nhìn từ phương diện nào, đều không cách gì dạy ra được học sinh đúng khuôn phép.

Nhưng không tìm bọn họ, còn có thể tìm ai?

Tổng Mặc nhú chặt mày, không chú ý ngựa đã đi tới bên ruộng trồng khoai lang và khoai môn. Mấy lãnh dân trông coi ruộng thấy Tổng Mặc, lập tức đứng lên hỏi han.

“Chào lãnh chủ đại nhân!”

“Chào mọi người!”

Tổng Mặc nhảy xuống ngựa, khoai lang và khoai môn trồng đều không nhiều, nhưng kỳ sinh trưởng có vẻ dài hơn khoai tây, nửa tháng trôi qua rồi, trừ mọc ra mấy cây xanh um tươi tốt, thì trong ruộng không có một chút động tĩnh nào. Cách nói này có lẽ hơi kỳ quái, nhưng có tiền lệ khoai tây, Tổng Mặc cảm thấy, ruộng của Grilan có thể phát sinh bất cứ chuyện gì,

cho dù có ra mấy quả bom khoai lang, cũng không cần kinh ngạc. Nhưng mà không chút tiếng động thế này, lại khiến người lo lắng.

“Lãnh chủ đại nhân, ruộng vẫn không có động tĩnh gì.” Một lãnh dân xoa tay, “Tôi nghĩ, có phải có thể đào một chút lên coi.”

“Năm chắc không?”

“Chúng tôi đã nói với đại nhân Airth rồi, chỉ cần ngài đồng ý, hẳn sẽ tới giúp đỡ.”

Khóe môi Tổng Mặc giật giật, Airth trở thành đầu cù là (người vận năng) sao? Hay là, lô cốt di động?

“Đợi thêm nữa đi.” Tổng Mặc luôn cảm thấy khoai tây và khoai môn sẽ không ‘ôn hòa’ như chúng biểu hiện ra, “Đợi thêm nửa tháng nữa xem sao, có lẽ chỉ là vì kỳ sinh trưởng dài.”

“Ừm, vậy làm theo lời ngài.”

Tuần tra ruộng xong, Tổng Mặc dự định đến biên giới lãnh địa xem thử, mía và nho mọc rất tốt, đợt rượu nho mới đã vận chuyển đi, tuy thời gian hơi ngắn, nhưng mùi vị không tồi.

Tường vây ở biên giới lãnh địa đã kéo dài mấy trăm mét, các địa tinh cần cù khiến người lóa mắt, phủ lãnh chủ xây xong rồi, liền chạy tới biên giới xây tường vây, ngay cả địa tinh mới gia nhập Grilan, đều tham gia vào vận động xây tường dưới sự lãnh đạo của Mills. Có lẽ thực vật cũng có ý thức khoan đất, hiện tại gần như là địa tinh xây tường vây tới đâu, dây nho liền leo tới đó, Gerrees thấy hiện tượng này, dứt khoát trồng càng nhiều mía, mấy trăm cây mía cùng quất người, chỉ nghĩ thôi cũng thấy kinh sợ. Mỗi lần Tổng Mặc đi tới biên giới tuần tra, đều phải lo lắng sợ hãi thời gian dài, sợ sau lưng mình đột nhiên xuất hiện mấy cây mía, lao tới tấn công đột ngột.

Nhưng có mía và nho này, lãnh địa lập tức trở nên an toàn rất nhiều, cứ cách một thời gian đi ra tường vây, đều có thể thấy heo rừng hoặc là mấy ‘loại thịt’ khác bị dây nho cột trên tường, cái này có thể coi là niềm vui ngoài dự tính không?

Tuần tra lãnh địa xong, Tống Mặc vừa tiếp tục nghĩ xem nên làm sao phát triển sự nghiệp giáo dục của Grilan, vừa trở về phủ lãnh chủ.

Vừa vào đại thính, đã thấy Nelson từ phòng nhỏ ra ngoài hóng gió.

Trước mắt lãnh chủ đại nhân lập tức sáng trưng, nhân sĩ giáo hội không thể dựa, nhưng công tước đại nhân thì dựa vững nha!

Huống hồ, hiện tại y có tiền rồi, ‘kế hoạch Nelson’ cũng có thể chính thức bắt đầu!

Công tước Nelson đang dạo quanh, thấy Tống Mặc cười tươi rói đi tới chỗ hắt, đột nhiên thấy lạnh sống lưng, hầu như vô thức muốn quay người chạy, nhưng bị Tống Mặc ôm vai lại, cười nói: “Công tước đại nhân, hôm nay thời tiết thật đẹp, nào, chúng ta nói chuyện...”

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 99

Công Tước Bị Lừa Gạt.

> Nelson thấp thỏm bất an ngồi trên ghế.

Tổng Mặc cười híp mắt đóng cửa, đi tới cạnh Nelson, vỗ vai Nelson, nói: “Không cần khẩn trương, thả lỏng chút.” Nói rồi, đi tới bên kia bàn ngồi xuống.

Nelson bị dọa nháy dưng, xém chút như thiếu nữ xuân tình lấy tay che ngực, la lớn: Đừng chạm ta!

Tổng Mặc quái dị nhìn Nelson, y đáng sợ như vậy sao?

Nelson cười khở hai tiếng, hần căn bản không muốn ở chung một phòng với vị lãnh chủ đại nhân này. Nếu đến hiện tại còn không nhìn rõ được mặt thật của Tổng Mặc Grilan, trong đầu hẳn chắc chắn là chỉ chứa một đồng hồ.

Y quả thật chính là một ác ma không máu không nước mắt, ích kỷ lãnh khốc! Cho dù mình có mệt tới mức chỉ còn lại da bọc xương, y cũng vẫn lấy roi quất cho hai cái, cho tới khi xác định thật sự không còn một giọt máu nào để vắt nữa, mới chịu buông tay.

Nelson bắt đầu hoài nghi, lúc đầu có phải để cho kỳ sĩ của tam hoàng huynh bắt lấy rồi giải quyết luôn thì tốt hơn không? Dù sao bị kiếm đâm chết cũng chỉ là chuyện một thoáng, chứ cái kiểu chế tác sách báo ‘nghệ thuật thân thể’ không ngày không đêm, tăng ca không nghỉ này, mọt nó

thật sự giày vò người. Hiện tại hẳn ngay cả nhìn thấy cái bình có chút đường cong, đều sẽ nảy sinh ‘linh cảm nghệ thuật’ nào đó! Tiếp tục như thế, hẳn không phải sẽ trở thành cuồng tình sắc, thì chính là trở thành cuồng tình sắc. Là một quý tộc vương thất lấy ưu nhã và văn minh để làm chiêu bài của mình, thì còn có gì đả kích hơn nữa không?

Nghĩ tới nghĩ lui, sắc mặt Nelson càng trở nên khó coi.

Hắn nhìn kẻ đầu sỏ tạo nên tất cả, hận không thể trực tiếp lao tới bóp chết, nhưng hắn không dám, cũng không thể.

Tuy tay mạnh chân mạnh của Tổng đại lãnh chủ đối với người khác thì không đáng kể tới, nhưng Nelson là thanh niên nghệ thuật, tay chân còn mạnh hơn của lãnh chủ đại nhân...

Bốp!

Tổng Mặc vỗ lên bàn, Nelson lập tức run rẩy, sợ hãi nhìn Tổng Mặc, lúc này mới phát hiện, không ngờ hắn đã nói hết mấy thứ vừa suy nghĩ ra miệng!

Lúc này, Nelson chỉ có một ý nghĩ: Mạng ta hết rồi!

Tổng Mặc trước tiên là lạnh lùng nhìn Nelson vài cái, sau đó đột nhiên cười. Cười hoa xuân nở rộ, cười tới sáng lạn chói chang, cười khiến Nelson xém chút trượt khỏi ghế.

“Công tước đại nhân, không cần lo lắng, ta hiểu người.” Tổng Mặc rút tay về, “Nhà nghệ thuật mà, tư tưởng luôn khá sắc bén cấp tiến. Người yên tâm, ta sẽ không tính toán với người.”

Nelson không biết mình có nên thở phào không, hắn luôn cảm thấy, lời của Tổng Mặc còn chưa nói xong.

“Chẳng qua thì...”

Tống Mặc chuyển lời, Nelson lập tức nghiêng rằng, xem đi, hắn đã biết mà!

Nhìn Nelson bày ra biểu tình khảng khái vì nghĩa, Tống Mặc cố ý hạ giọng, mang theo chút an ủi và dụ hoặc, sống chung với Rhys lâu rồi, không tự giác cũng học theo một vài đặc chất nào đó của ma tộc, chẳng hạn ngữ điệu nói chuyện.

“Công tước đại nhân, người có từng nghĩ tới chuyện buông bút vẽ, vĩnh viễn rời khỏi phòng tối nhỏ không?”

Nelson đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Tống Mặc, y lại tốt bụng như thế sao? Lời kế tiếp của Tống Mặc, khiến tim hắn lập tức bắt đầu đập điên cuồng.

“Có muốn báo thù vương huynh của người không?” Tống Mặc đứng lên, đi vòng qua bàn, đi tới bên cạnh Nelson, một tay gác lên vai Nelson, cong lưng, tiếp tục nói: “Có muốn... trở thành quốc vương Chisa?”

Quốc vương Chisa?!

Con người Nelson nhanh chóng co rút, Tống Mặc có thể cảm nhận được rõ ràng sự căng cứng dưới lòng bàn tay. Rất hiển nhiên, công tước đại nhân không giống như hắn đã biểu hiện ra ngoài, chỉ một lòng mê đắm trong đại dương nghệ thuật và văn hóa lãng mạn. Hơn nữa, trải qua nghệ thuật hun đúc thời gian dài, tính ra hắn cũng không thể tiếp tục giả bộ nữa.

“Các hạ...” Nelson gian nan mở miệng, giọng nói mang theo âm khàn vô thức, “Ngài đang đùa sao.”

“Không, ta không thích đùa.”

Tống Mặc buông tay, lùi ra một bước, “Công tước đại nhân, ta vẫn luôn cảm thấy đồng tình với thảm cảnh của ngài.”

“...” Vào phòng tối nhỏ, vẽ tiểu x thư cả ngày cả đêm, vị này chính là đồng tình người khác như thế sao?

“Ngài vì sự phát triển của Grilan mà tăng ca thêm giờ làm việc nhiệt tình cũng khiến ta vô cùng cảm động.”

“...” Hẳn không hề tự nguyện nha!

“Tuy muốn giúp ngài, nhưng khổ là không có cơ hội.”

“...”

“Có điều hiện tại, cơ hội đã tới rồi!”

“Cơ hội?”

Sau lưng Nelson lại bắt đầu phát lạnh, luôn cảm thấy trước mặt đột nhiên xuất hiện một cạm bẫy đen thui, chỉ đợi mình nhảy vào.

“Đúng! Ta hiện tại, muốn tiền có tiền, muốn người có người!” Tống Mặc tiếp tục múa may ba tấc lưỡi không xương, “Nếu người nguyện ý, ta có thể giúp người triệt để lật đổ bạo quyền của quốc vương Chisa, để người ngồi lên bả tọa quốc vương!”

“... Đây là mưu phản...”

“Không thể nói thế, người cũng là người thừa kế vương vị, không phải sao?”

“Người thừa kế vương vị...” Nelson thấp giọng nói, đúng, hẳn là người thừa kế vương vị thứ ba của Chisa!

“Hơn nữa.” Nụ cười trên mặt Tống Mặc đột nhiên trở nên ái muội, “Lẽ nào người không muốn tiếp tục cùng các chị dâu của người ngắm trăng ngắm sao, bàn lý tưởng bàn triết học sao? Lẽ nào người không muốn dưới ánh trăng lãng mạn, hồi ức quá khứ, ngắm nhìn hiện tại, tưởng tượng tương lai?”

“Ta...”

“Thế nào?”

Nelson muốn nói, hắn không muốn! Nhưng lời lên tới miệng, thì làm sao cũng không nói ra được!

“Nghĩ thử xem, vương quyền, tài phú, mỹ nhân!” Tống Mặc siết chặt nắm tay vung mạnh, đập lên vai Nelson, xém chút làm công tước ngã xuống, “Một khi thành công, người sẽ trở thành quốc vương Chisa!”

“Giúp ta, người có thể đạt được cái gì?”

“Công tước đại nhân, người nói thế, thật sự khiến ta thương tâm.” Tống Mặc che ngực, “Ta là người bạn quốc tế mong mọi hòa bình, không thể chịu được áp bức và bức hại, người là bạn ta, ta giúp người, không phải là chuyện đương nhiên sao?”

Nelson câm nín.

“Chẳng qua, nếu người đã yêu cầu như thế, ta cũng miễn cưỡng đưa ra một vài điều kiện vậy, tránh cho người cảm thấy hổ thẹn.”

Nelson càng thêm câm nín. Thật muốn nói, hắn sẽ không hổ thẹn, một chút cũng không!

“Nhưng trước lúc đó, công tước đại nhân, đất phong của người, hiện tại do ai quản hạt?”

“Người hỏi cái này làm gì?”

“Rất đơn giản, mưu phản làm sao mà không cần căn cứ địa chứ?”

Nelson bị ghen một chút, “Đất phong của ta sớm đã bị đoạt mất lúc bị lưu đầy rồi, nơi đó đã không còn thuộc về ta. Hiện tại ai đang quản hạt ta không rõ lắm.”

“Nhưng, cũng vẫn phải còn người ủng hộ người chứ?”

Nelson chần chờ một chút, hẳn không biết có nên nói con bài cuối cùng của mình cho Tống Mặc không.

Là vương thất quý tộc, người thừa kế vương vị thứ ba, Nelson nếu chưa từng dòm ngó bảo tọa quốc vương, thuần túy là lừa người! Nếu không có một chút thủ đoạn, căn bản không thể nào sống tới hiện tại trong vòng tranh đấu vương thất kịch liệt đó.

Nhưng, tất cả là nơi ỷ lại cuối cùng để hắn bảo toàn tính mạng, nếu nói ra... chỉ là Tống Mặc nói này giờ, thật sự quá dục người.

“Công tước đại nhân, người có thể suy nghĩ kỹ một chút, rồi cho ta đáp án.” Tống Mặc không còn gấp, y tin, kết quả cuối cùng, nhất định sẽ như y muốn, “Nhưng ta thật lòng muốn giúp đỡ người, dù sao, có một người quan hệ không tồi ngồi lên vương vị quốc vương Chisa, đối với ta chỉ có ích, không phải sao?”

“Ba ngày, ba ngày sau, ta cho người đáp án.”

“Được rồi.” Tống Mặc thỏa mãn gật đầu, tiếp theo nói, “Điều kiện trao đổi cũng rất đơn giản, ta muốn thành Cary. Ngoài ra, còn có mười thầy dạy chuyên thuộc của vương thất.”

“Chỉ đơn giản như thế?”

“Chỉ đơn giản vậy thôi.”

“Ta sẽ nghiêm túc suy nghĩ.”

“Tốt lắm, ta mong chờ đáp án của người.”

Tống Mặc và lão John rời khỏi phòng, để lại mình Nelson tại đó. Tống Mặc không lo lắng Nelson sẽ cự tuyệt y, vì hãn căn bản không có lý do cự tuyệt.

“Lãnh chủ đại nhân.” Lão John đắn đo mở miệng, “Ngài như thế, có phải quá trẻ con không? ’

“Hử?”

“Nelson không phải là bạn của ngài, một khi ngài giúp hãn ngồi lên vương vị, rất có thể hãn sẽ lập tức trở giáo.”

“A, cái này không cần lo lắng.” Tống Mặc đứng lại, duỗi lưng, “Một quốc vương bù nhìn, sẽ không có năng lực làm như thế.”

“Quốc vương bù nhìn?”

“Đúng vậy.” Tống Mặc quay đầu, nhìn lão John, “Quản gia, ông sẽ không cho rằng ta giúp một quý tộc lưu vong bị mình bóc lột thổ huyết ngồi lên vương vị, mà không giữ lại chút đường xoay chuyển nào sao? Huống hồ, lẽ nào ông không tin vào năng lực lừa gạt của ta?”

“Không.” Lão John ngừng một chút, nói: “Nhưng đối phương cũng có thể nghĩ tới điểm này đúng không?”

“Bất luận hãn đang nghĩ gì, đều sẽ căn lấy mỗi câu ta đã ném ra. Vì hãn căn bản không có cách nào cự tuyệt.” Tống Mặc đi tới cầu thang xoắn, sờ hoa văn trên tay vịn, “Grilan quá nhỏ, ta cần mảnh đất lớn hơn, nhiều người hơn, nhiều thứ có thể ọi người sống cuộc sống tốt hơn.”

Tổng Mặc bước lên bậc thang đầu tiên, “Người từng nói với ta, dấy binh đao với lão Julien là chuyện ngu xuẩn. Ta chỉ là một lãnh chủ, còn là một quý tộc suy tàn không thể bước lên bàn tiệc, tùy tiện khiêu chiến quốc vương, cho dù cuối cùng ta có thể thắng lợi, nhưng cũng không thể ngồi ổn trên vị trí đó. Nhưng Nelson thì khác! Hắn là thành viên vương thất Chisa căn cốt vững chắc, người kế thừa vương vị danh chính ngôn thuận.”

Tổng Mặc đứng trên bậc thang, cúi nhìn lão John, “Trong Chisa cũng không phải đồng lòng, các quý tộc tranh quyền đoạt lợi, có kẻ được quốc vương sủng tín, thì cũng có kẻ bị áp chế cảm thấy bất mãn, bất mãn này tích lũy ngày rộng tháng dài, một khi bùng phát, hừ hừ... chỉ cần Nelson biểu lộ ra chí hướng đó, triển thị chút thực lực nhất định, rất nhanh sẽ có một đám người tụ lại bên cạnh hắn.”

“Ngài khẳng định như thế?”

“Ừ.” Tổng Mặc gật đầu, “Hai cửa tiệm mở trong nước Chisa, đã truyền một vài tin tức vô cùng thú vị về cho ta.”

“Địa tinh?”

“Đúng.” Tổng Mặc tựa người vào tay vịn, hoa văn kim loại khảm trên thắt lưng gõ lên đó, vang lên thanh thúy, “Trừ ăn trộm, địa tinh cũng vô cùng giỏi trong việc thăm dò tin tức.”

Lão John hơi kinh ngạc nhìn Tổng Mặc, lãnh chủ đại nhân ngay từ đầu đã trù tính những chuyện này?

“Quản gia, ta không phải cố ý che giấu ông.”

“Lãnh chủ đại nhân, đây vốn không phải là thứ tôi nên hỏi.”

“Bắt đầu từ hiện tại, ông nhất định hỏi tới.”

“Hả?”

“Quản gia, người ta tin tưởng nhất, là ông.” Tống Mặc bước xuống bậc thềm, đứng cách lão John hai bước. “Trước kia không nói với ông, chỉ là vì ta còn chưa nắm chắc nước cờ này đi có đúng hay không, có hữu dụng hay không, hiện tại kết quả đã có, ta cần ông giúp ta, đi tiếp cả ván cờ này!”

“Lãnh chủ đại nhân...”

“Chúng ta tứ cố vô thân.” Tống Mặc đột nhiên giơ hai tay lên, trên ngón tay út tay phải, là chiếc nhẫn bảo thạch đỏ, trên mu bàn tay trái, phủ hoa văn màu lục, kéo dài tới cổ tay, chôn giấu trong tay áo, “Những thứ này, là kế ước của ta định với mấy tên đó. Nói thật, ta rất thiết thòi. Nhưng, chỉ cần trong lúc những kế ước này tồn tại, ta đều không phải lo lắng tính mạng.”

“Lãnh chủ đại nhân, ngài hoàn toàn không cần phải làm như thế.”

“Ta không có lựa chọn, cũng sẽ không có ai cho ta lựa chọn.” Tống Mặc ngữ khí kiên định nói: “Nếu không thể trở nên mạnh hơn, sớm muộn cũng sẽ bị người mạnh hơn nuốt chửng. Quản gia, làm tốt chuyện ta căn dặn đi, ta chỉ có thể tin tưởng ông, cũng chỉ có thể dựa vào ông.”

Nói xong, Tống Mặc xoay người đi lên cầu thang xoắn, giữa đường, hình như có cảm ứng gì đó ngẩng đầu lên, thì thấy Rhys đứng ở phía trên cầu thang xoắn cúi nhìn mình. Ma tộc tóc nâu, không biết từ lúc nào đã lặng lẽ đứng ở đó. Tống Mặc hơi nhíu mày, lời vừa rồi, hẳn nghe thấy rồi sao?

Rhys đưa tay với y, lòng bàn tay trắng tuyết ngửa lên, môi đỏ mở ra, âm thanh dịu dàng vang vọng trong đại sảnh rộng lớn, “Thân ái, tới chỗ ta đi.”

Tống Mặc nhìn Rhys một lúc, quả nhiên, đã nghe thấy rồi sao?

Nhưng, không sao. Sớm muộn cũng phải để hăn biết.

Nghĩ tới đây, chân mày nhú chặt giãn ra, Tống Mặc bước lên, nắm tay Rhys. Y biết ma tộc này vẫn còn có chuyện che giấu y, cũng biết hăn sẽ lợi dụng y, nhưng, vì đạt được nguyện vọng và mục đích của mình, y phải bảo hồ lột da. Điều duy nhất đáng mừng là, tên biết ăn người này, thích y.

Lão quản gia John đứng tại chỗ, nhìn hai người biến mất ở ngã xoay, một tay đặt trước ngực, cong lưng xuống, tóc bạc trắng rũ xuống, che hai mắt ông, cũng che đi biểu tình của ông.

Lãnh chủ đại nhân, tất cả, đều sẽ như ngài mong muốn.

Ta, xin thề với ngài.

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 100

Ma Pháp Sư Nhân Loại

> Đúng như Tổng Mặc dự liệu, chờ đợi ba ngày là đáng giá. Công tước Nelson hai mắt đầy tơ máu, sớm đã đợi ở ngoài phòng ngủ của y, thấy Tổng Mặc câu đầu tiên nói chính là: “Các hạ, ta chấp nhận điều kiện của người!”

Tổng Mặc lập tức vui vẻ, ánh mắt nhìn Nelson cũng trở nên vô cùng nhiệt tình, nắm lấy tay công tước đại nhân, siết chặt, “Công tước đại nhân, người đã chọn lựa rất thông minh! Ta vẫn luôn chờ đợi ngày này!”

Nelson nắm lại tay Tổng Mặc, giống như cuối cùng cũng tìm được tổ chức: “Các hạ...”

Tiếng ho khan của lão John đúng lúc vang lên, ngắt đứt màn thâm tình nhìn nhau của hai phần tử tạo phản sắp cùng sáng tạo sự nghiệp vĩ đại.

“Lãnh chủ đại nhân, chú ý ảnh hưởng.”

Ảnh hưởng?

Tổng Mặc lúc này mới hoàn hồn, nhìn xung quanh, quả nhiên, ánh mắt nô bộc thị nữ đều rất kỳ quái, cứ như đầu óc lãnh chủ đại nhân đột nhiên phát sinh biến dị, không thèm nhìn tới mỹ nhân ma tộc leo lên giường, đột nhiên nhìn trúng gà trống Gallia về tướng mạo chỉ có thể đánh giá là một sao, thân hình thì ngay cả nửa sao cũng không có kia.

Mọi! Mắt lãnh chủ đại nhân trừng to, con mắt y có kém coi vậy sao?! Cho dù có đá Rhys treo tường, cũng không tìm người thế này!

Nô bộc và thị nữ bưng tỉnh đại ngộ, quả thật, đã từng ăn qua bánh mì trắng bỏ thịt heo, ai cũng không muốn lại đi gặm bánh mì đen phối cà rốt, lại không phải thẩm mỹ quan và vị giác cùng xảy ra vấn đề.

Công tước Nelson rất thương tổn, nhớ lại lúc trước hẳn cũng là thiếu niên anh tuấn, là một trong những thành viên được hoan nghênh nhất trong vương thất Chisa! Hiện tại lại rơi vào bước đường bị một đám người hạ đẳng bình phẩm từ đầu tới chân...

Tổng Mặc hí mắt lại, nhìn Nelson lại không cẩn thận nói lời trong lòng ra, người hạ đẳng, hử?

Được rồi, y sẽ cho cái vị người thượng đẳng này, công tước các hạ cao quý này biết, quan niệm giai cấp không sai, nhưng phải làm rõ lập trường của mình.

Nếu không, hậu quả rất nghiêm trọng...

Biểu tình của Tổng Mặc không có biến hóa quá lớn, nụ cười vẫn như cũ, nhưng Nelson lại có thể nhìn ra một chút dữ tợn trong đó. Hẳn chọn hợp tác với Tổng Mặc Grilan, rốt cuộc là đúng hay là sai?

Tổng Mặc thì bất kể Nelson đang nghĩ gì, ôm vai Nelson, cười nói: “Các hạ, nếu người đã hạ quyết tâm, thì chúng ta nên thảo luận một chút tình tiết và chương trình cụ thể đi.”

Lão quản gia John lại nhắc nhở một câu, “Lãnh chủ đại nhân, ngài vẫn chưa dùng bữa sáng.”

“A, đưa tới thư phòng của ta đi.” Tổng Mặc quay lại nhe răng với lão John, “Ngoài ra chuẩn bị một phần cho công tước các hạ, các hạ, ngài cũng chưa ăn sáng đúng không?”

“Chưa.”

“VẬY ĐƯỢC, CÙNG ĂN.”

Nhìn Tống Mặc và Nelson đi vào thư phòng, lão John lắc đầu, ông đột nhiên bắt đầu thương hại công tước Nelson, đương nhiên, sự thương hại này chỉ dừng ở mặt tinh thần, hơn nữa cũng chỉ có một thoáng, vì thực hiện nguyện vọng của lãnh chủ đại nhân, công tước các hạ, xin ngài khắc chế bi thương thuận theo biến cố.

Cơm sáng của lãnh chủ rất đơn giản, mấy lát bánh mì trắng, mấy lá rau, một cái trứng chiên, chỉ thế mà thôi. Nhưng, so với cuộc sống bánh mì đen cùng cà rốt, bữa sáng trước mắt, đủ để hình dung là thịnh soạn.

Tống Mặc cũng không kén chọn, kẹp rau và trứng chiên vào trong bánh mì, cắn một phát mất một miếng lớn, nhai nhai, nuốt xuống, tuy không có bơ cũng không có muối, nhưng Tống Mặc vẫn ăn rất ngon miệng, thấy Nelson chỉ ngây ngẩn nhìn mình, thức ăn trước mặt không hề đụng tới, y kỳ quái hỏi: “Các hạ, người không đói sao? Mau ăn đi, đừng khách khí!”

Nelson không phải không đói, cũng không phải khách khí, hẳn chỉ là lại lần nữa bị sự bủn xỉn của Tống Mặc chấn động.

Hắn vẫn luôn cho rằng cơm sáng của mình rất đơn giản, là do bị cố ý cắt xén, dù sao Tống Mặc có thể nhốt hắn vào phòng tối nhỏ gian khổ phần đầu, có thể thấy y căn bản không xem hắn là khách nhân có thân phận cao quý để đối đãi. Nhưng khi thấy bữa sáng của Tống Mặc, Nelson mới ý thức được, hẳn hoàn toàn hiểu lầm rồi.

Trước khi Nelson bị lưu đầy, cho dù là một nô bộc trong phủ đệ của hắn, cũng ăn tốt hơn Tống Mặc! Ít nhất trên bánh mì của họ còn có quét bơ, thỉnh thoảng còn có thể thêm một miếng thịt nướng!

Tống Mặc thế này, đã bủn xỉn tới cảnh giới nhất định rồi, y thật sự sẽ toàn tâm toàn ý giúp đỡ mình ngồi lên vương vị Chisa? Một khi mình ngồi

lên vương vị rồi, y có phủ nhận điều kiện đã bàn trước đó, há miệng sư tử đòi thêm?

Trong đầu Nelson đột nhiên hiện lên cảnh tượng thế này, hắn ngồi trên vương tọa run run rẩy rẩy, Tống Mặc dẫn người Grilan, hô hào đánh cướp vương cung của hắn, sau đó, thậm chí ngay cả thắt lưng và y phục trên người hắn cũng bị lột... chuyện người Grilan lột sạch tổng đốc Saivans và khinh kỵ binh thủ hạ của hắn, Nelson cũng đã nghe qua... mồ hôi lạnh trên trán Nelson lập tức chảy xuống, hắn bị màn tự biên của mình dọa sợ.

Nelson bắt đầu do dự, so với gặp phải đái ngộ như thế, còn không bằng thành thành thật thật lưu vong, quy quy củ củ vẽ tiểu x thư. Ít nhất vẽ tiểu x thư sẽ không bị lột sạch y phục.

Tống Mặc phát giác được vẻ mặt Nelson không đúng, ăn cho xong bữa sáng của mình, lau miệng, hai ba câu đã đào được suy nghĩ của Nelson ra. Đương nhiên, công tước đại nhân cũng không ngu tới mức khai hết toàn bộ suy nghĩ của mình, hắn đã giữ lại chỉ nói ra một phần chuyện khiến mình lo lắng.

Nelson cảm thấy, chuyện này, chỉ đề cập một chút là được, Tống Mặc chắc có thể phát hiện hắn rốt cuộc đang lo lắng cái gì. Có lẽ, hắn còn có thể từ miệng Tống Mặc đạt được một bảo đảm nhất định. Dù sao, chuyện mưu phản, nếu không có hắn tham gia, cỡ lớn không thể phát lên.

Tống Mặc chép miệng, quả nhiên, vương thất quý tộc gì đó, trời sinh đã biết chơi mưu kế.

Nhưng, nếu Nelson cho rằng y sẽ đi theo bước chân hắn, thì sai lầm lớn rồi.

Mưu phản là cần, hợp tác cũng cần, nhưng quyền chủ động nhất định phải nằm trong tay y! Nếu không, y đi tốn sức làm áo cưới cho người ta, là ngu hết thuốc chữa!

Thế là, Tổng Mặc biểu tình nghiêm túc, đứng lên, ngữ khí kiên định nói với công tước Nelson, “Công tước các hạ, suy nghĩ của người là hoàn toàn sai lầm!”

“Hả?”

“Quá tiêu cực rồi! Quá không trách nhiệm rồi! Quá không nam nhân rồi!”

“...” Hắn lo lắng bị lộ sạch, thì có liên quan gì tới không phải nam nhân?

“Người phải biết, cuộc đời con người đều có hạn.” Tổng Mặc ngừng một chút, hít sâu một hơi, biểu tình nghiêm túc, lập tức biến thành khẳng khái hào hùng, “Đem cuộc đời có hạn bỏ vào trong sự nghiệp mưu phản vô hạn, mới khiến nhân sinh của người trở nên càng có ý nghĩa hơn!”

Nelson: “...”

“Khi người lớn tuổi, người có thể tự hào nói cho con cháu của mình, người đã bỏ hết tất cả tinh lực vào trong sự nghiệp mưu phản vĩ đại, phấn đấu trọn đời vì tự do của nhân dân Chisa!”

Nelson: “...”

“Người vĩnh viễn sẽ không còn phải cảm thấy nhục nhã vì mình vô dụng không tài cán, hối hận vì mình tầm thường! Cuộc đời người, là cuộc đời vinh quang, cuộc đời sáng lạn, cuộc đời hạnh phúc! Đây mới là hán tử thật, thuần nam nhân!”

Nelson: “...”

“Cho nên!” Tổng Mặc siết năm tay, vung mạnh, “Các hạ, người còn do dự không?”

Nhìn nắm tay của Tống Mặc, Nelson lập tức nghiêng rằng, “Không!”

“Còn lo lắng không?”

“Tuyệt đối không!”

“Hiện tại chuyện người muốn làm nhất là gì?”

“Mưu phản!”

“Tốt lắm, đủ đàn ông.”

Nghe câu khen thưởng này, kèm theo một đấm vào vai, công tước lập tức nước mắt tuôn rơi.

“Lãnh chủ đại nhân, người nói đúng lắm! Là ta quá yếu đuối, quá không nam nhân!” Nelson lau nước mắt chảy xuống, kiên định nói: “Ta đã hạ quyết tâm rồi, mưu phản không thành công, kiên quyết không quay đầu!”

Tống Mặc vẻ mặt được an ủi vỗ vỗ vai công tước Nelson, “Công tước các hạ, quyết định của người, khiến ta kính phục!”

Lão John nhìn Tống Mặc cười như hồ ly, lại liếc Nelson đã tự đưa cổ vào trong thòng lọng mà không biết, lại còn chấm nước miếng giúp Tống Mặc đếm tiền, lập tức câm nín.

Hôm đó, ‘hiến chương tự do’ về thành lập chính quyền tự do dân chủ tại Chisa do Tống Mặc soạn thảo chính thức ra lò.

Điều thứ nhất của hiến chương quy định: Toàn bộ quyền lợi Chisa thuộc về nhân dân, đại biểu của nhân dân lấy Nelson làm trung tâm, đoàn kết phấn đấu tự do quanh hần, họ sẽ thay thế nhân dân sử dụng tất cả quyền lợi, lật đổ sự bạo_ chính của quốc vương, triệt để giải thoát nhân dân trong áp bức và bóc lột tàn khốc.

Nhìn thứ mình tự viết ra, Tống Mặc cũng cảm thấy ngứa răng.

Mang danh nghĩa tự do dân chủ, từ đầu tới đuôi lại vì phục vụ cho giai cấp phong kiến thống trị, cái này tính là sao! Cái này giống như chú Sam vậy, mông mình còn chưa lau sạch, đã đi khắp nơi chỉ trích vấn đề ‘nhân quyền’ của nước khác, thuần túy là Thích Ca Mâu Ni cười Địa Tạng Bồ Tát cái đầu mụn cơm, đơn giản là rảnh quá tìm chuyện làm!

Nhưng, Tống Mặc chỉ là nghĩ nghĩ mà thôi. Dù sao, y chỉ là lãnh chủ Grilan, giúp đỡ Nelson, cũng chỉ vì lợi ích của mình, y không có thánh mẫu tới mức vì người không liên can mà khiêu chiến với chế độ quyền uy của đại lục Quang Minh.

Kiến càng rung cây, châu chấu đá xe, đó chuyện kẻ ngốc mới làm.

Có lẽ tương lai có một ngày, chế độ này sẽ bị lật đổ, nhưng tuyệt đối không phải hiện tại.

Hiển chương hoàn thành, Nelson sau khi xem qua tỉ mỉ, liền ký tên vào trang cuối, và ấn dấu tay mình lên, hợp tác chính thức có hiệu quả.

Tống Mặc cao hứng có thừa, giơ ly rượu lên, tiếng rượu chạm thanh thúy, kèm theo tiếng chúc mừng của lãnh chủ đại nhân, “Công tước đại nhân, vì tự do!”

Nelson đã bị hưng đầu, cũng giơ cao ly rượu, “Vì tự do!”

“Vì lý tưởng!”

“Vì lý tưởng!”

“Vì chị dâu! Tiến lên!”

“Vì...” Đầu óc Nelson đột nhiên xoay chuyển lại, nhìn Tống Mặc, chị dâu?

Tổng Mặc chớp chớp mắt, cười bắn thiêu, hàm ý của nụ cười này, là nam nhân đều sẽ hiểu.

Nelson đầu tiên là đỏ bừng mặt, tiếp theo dứt khoát la lên: “Vì chị dâu!” Ngửa đầu uống cạn rượu nho trong ly.

Tổng Mặc cười híp mắt nhìn hắc, quay sang hỏi lão John: “Đã ghi lại hết chưa?”

“Ghi lại hết rồi.”

Lão John gật đầu, trong tay là một quả cầu thủy tinh hình tròn, đường kính không tới năm cm, do Rhys đích thân chế tạo.

Tổng Mặc ý bảo lão John cất thủy tinh cầu đi, chỗ yếu có càng nhiều càng tốt. Cũng giống như hình vẽ chân dung của các kỵ sĩ hồi trước, các quý tộc đều rất yêu thương danh dự của mình. Lúc đầu công tước Nelson bị quốc vương Chisa lưu đày, chỉ sợ hắc thật sự đã đội cho quốc vương ba cái mũ xanh, nhưng trong tội danh của hắc, cũng sẽ không có khoảng ‘thông gian’ này. Chỉ cần Nelson ngồi lên vương vị rồi, bất luận hắc và các chị dâu của hắc có phát triển tiếp tục không, cái này đều sẽ trở thành một trong những nhược điểm tốt nhất.

Tổng Mặc ý bảo nô bộc đưa Nelson đã uống say về phòng, lão John cũng hành lễ rồi lui ra, chỉ còn lại mình Tổng Mặc ngồi trên ghế, tự uống rượu một mình. Dòng rượu đỏ tươi nhuộm đỏ môi y, thuật theo khóe môi chảy xuống, được ngón tay trắng tuyết lau đi. Tổng Mặc ngẩng đầu lên, nhìn Rhys không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng mình, đối phương đang đưa đầu ngón tay y vào miệng, nhẹ ngậm liếm, giống như đang ngậm lấy môi Tổng Mặc.

Tổng Mặc cười, mày mắt cong cong, giơ tay lên, nắm một lọn tóc của Rhys, kéo xuống, Rhys thuận thế cong lưng, nhẹ hôn lên trán Tổng Mặc, dây mây trên tay trái của Tổng Mặc lại bắt đầu rục rịch muốn động. Vẻ mặt

Rhys lập tức đông cứng, Tống Mặc nhẹ cười ra tiếng, ngả ngón nâng cằm Rhys lên, “Mỹ nhân, thời khắc khảo nghiệm của ngươi tới rồi, trên đầu chữ nhân có một cây đao.”

Rhys nắm tay Tống Mặc, cắn lên cổ tay y, không dùng lực, chỉ có một cổ tê đại thuận theo nơi bị cắn truyền khắp toàn thân. Giây tiếp theo, dây mây trên cổ tay trái Tống Mặc đột nhiên thực thể hóa, thuận theo tay Tống Mặc quấn dần lên, nhưng lại bị một đạo phù văn đen trói buộc, không thể tiếp tục di động một phân. Nhưng chúng chỉ có thể vây khốn dây mây, lại không thể hoàn toàn phá hủy dây mây, đây là khế ước Tống Mặc và tinh linh ký kết, một khi bị cưỡng ép phá vỡ, Tống Mặc khẳng định sẽ bị thương.

Tống Mặc quái dị chớp chớp mắt, y biết Rhys đã từng động tay chân lên người mình, cũng biết những phù văn này đối với thân thể y không có hại gì, khi gặp nguy hiểm còn bảo vệ y, chỉ là không ngờ, lại còn có tác dụng này.

Nhìn dây mây và phù văn quấn vào nhau, Tống Mặc đột nhiên nảy sinh một suy nghĩ kỳ lạ, trói buộc gì đó, yêu nhau giết nhau gì đó, thực sự khẩu vị rất nặng nha...

Nghĩ nghĩ, Tống Mặc ngáp một cái, rượu bắt đầu nổi tác dụng, mắt cũng dần mở không nổi.

Rhys dứt khoát ôm ngang Tống Mặc lên, kề lên trán Tống Mặc, không nhìn tới dây mây bất cứ lúc nào cũng có thể phá phù văn tấn công mình, thấp giọng nói: “Thân ái, ngủ một chút đi, ta biết ngươi mệt rồi.”

Tống Mặc lại ngáp một cái, gật đầu, tựa vào vai Rhys, dần nhắm mắt lại. Rhys ôm Tống Mặc, đi tới trước cửa sổ, ánh trăng thông qua cửa sổ bán mở chiếu vào phòng, hai mắt ma tộc dần mất đi màu lam đậm, biến thành vùng máu đỏ.

Tống Mặc được ôm trong lòng Rhys, đang say giấc nồng.

Ngày hôm sau, Tống Mặc tỉnh lại trên giường mình. Vén chăn bước xuống, chuyện hôm qua sau khi uống say y một chút cũng không nhớ, lúc mơ hồ, hình như có gặp Rhys?

Lắc lắc đầu, hơi rượu khiến trí nhớ của y trở nên mơ hồ, dứt khoát không nghĩ nữa, hôm nay là ngày đội thương buôn của Rode tới Grilan, không biết người lùn sẽ mang tới cho y bất ngờ nào nữa.

Rode tới sau buổi trưa, người lùn trước nay luôn nhiệt tình, đương nhiên, trong đó phần lớn là tác dụng của kim tệ. Buôn bán trong tiệm càng lúc càng tốt, Rode và Galland thương lượng với Tống Mặc, muốn mở thêm nhiều tiệm nữa. Tống Mặc không đáp ứng, “Tiệm quá nhiều, nguồn cung cấp hàng có thể đáp ứng được sao?”

Quả thật, cho dù có thể thu mua tại nơi đó, cũng có thể cùng một vài đội thương buôn cỡ nhỏ hoặc quý tộc ký hiệp ước, nhưng vận chuyển hàng hóa chủ yếu vẫn phải dựa vào đội thương buôn của người lùn.

“Mở rộng quy mô đội thương buôn đi.” Tống Mặc đề nghị với người lùn, đồng thời đề nghị người lùn kết nạp một vài đội thương buôn cỡ nhỏ đáng tin vào trong đội ngũ của mình, không cần phải mua những đội thương buôn đó, chỉ cần ký hiệp nghị với họ, thay mặt vận chuyển hàng hóa của tiệm, đổi lấy một phần lợi nhuận, tin rằng rất nhiều đội thương buôn sẽ nguyện ý làm.

Đồng thời, Tống Mặc cũng nói với Galland và Rode, y dự định tổ chức một đội thương buôn, đây là kiến nghị của lão John, sau khi Tống Mặc suy nghĩ, cân nhắc lợi hại, vỗ bàn thông qua.

Galland và Rode không có dị nghị gì, chuyện Tống Mặc lo lắng cũng không xuất hiện, ngược lại còn nhiệt tình cho Tống Mặc biết những chuyện liên quan cần chú ý khi thành lập đội thương buôn.

“Xây dựng một đội thương buôn không dễ dàng.” Galland và Rode nói với Tổng Mặc như thế, “Nhưng ta tin lãnh chủ đại nhân tuyệt đối không có vấn đề.”

Rất rõ ràng, hợp tác với Tổng Mặc có thịt ăn, làm ăn với lãnh chủ có tiền kiếm, đã trở thành nhận thức chung của hai người lùn.

Rode lần này tới đây, là vì bắp rang Tổng Mặc phái người đưa tới tiệm trước đó, loại thức ăn này được hoan nghênh bất ngờ, đặc biệt là sau khi đã được thêm đường và lẫn mật ong, gần như cung không ứng cầu.

“Lãnh chủ đại nhân, xin chào! Ngài vẫn tuần tú như thế!”

“Rode, người cũng vậy. Râu của người xem ra thật sự uy vũ cực điểm!”

Tổng Mặc mặt không đổi sắc nói ra mấy từ buồn nôn trái lương tâm, người lùn rõ ràng rất hưởng thụ.

Sau khi trao kim tệ và hàng hóa chứa trên xe, Rode lại dẫn Tổng Mặc tới trước một chiếc xe ngựa, “Lãnh chủ đại nhân, lần này tổng cộng là mười sáu nam nhân, tám nữ nhân.”

“Ít như thế?”

“Hiện tại chỉ gom được nhiều đó. Nhưng ngài không cần lo lắng, theo tin tức đáng tin, Obi và Seeger sắp khai chiến rồi, đến lúc đó, ta có thể kéo thêm một đội quân tới cho người!”

Tổng Mặc gật đầu, đột nhiên nghe nhắc tới Obi, lại nhớ tới con rồng bụng bự đó, lợi nhuận quý này y đã đưa tới hành tỉnh tây bắc, tin chắc Saivans sẽ đưa không thiếu một cặp cho Hắc Viêm. Từ sau khi rượu nho ra mắt, tinh linh liền nhận được tin tức, đã có tinh linh đến tiệm hỏi thăm, nhưng chung quy vẫn không tra ra được Grilan. Tổng Mặc dám đánh cược, Hắc Viêm tuyệt đối đã giúp đỡ không ít.

Nghĩ tới đây, đối với mười mấy rường kim tệ vận chuyển tới hành tỉnh tây bắc, Tống Mặc cũng không còn thấy đau lòng như thế nữa.

Tống Mặc đang nói chuyện với Rode, người trên xe ngựa đã lục tục bước xuống, lực chú ý của Tống Mặc hoàn toàn bị một nam nhân khoác áo trùm màu nâu vàng trong đó hút lấy, không phải vì hấn ta anh tuấn mê người thế nào, nguyên nhân là vì hấn ta có tướng mạo quá mức đặc biệt.

Thật không phải xấu bình thường mà...

Nam nhân phát giác được ánh mắt của Tống Mặc, đi về phía y, đám người Johnson lập tức cảnh giác, nam nhân dừng lại khi cách Tống Mặc còn năm bước, cong lưng hành lễ với Tống Mặc, vô cùng lễ mạo nói: “Lãnh chủ đại nhân, xin chào, vô cùng cảm tạ ngài nguyên ý thu lưu ta.”

Tống Mặc chớp chớp mắt, tướng mạo rất có sáng tạo thế này, quả thật là trời sinh làm nhân tài đạo tặc! Nhưng hành sự lại nho nhã lịch sự, nói chuyện còn mang theo phong độ người tri thức, y thật sự không phán đoán được nam nhân này rốt cuộc có nghề nghiệp gì, lẽ nào, tội phạm trí thức?

“Lãnh chủ đại nhân.” Rode kéo vạt áo Tống Mặc, “Hấn tên Houma, là ma pháp sư.”

“Ma pháp sư?” Tống Mặc lập tức sững sờ, ma pháp sư nhân loại?

“Đúng, lãnh chủ đại nhân.” Houma tiếp tục lịch sự nói, “Ma pháp sư chỉ là nghề nghiệp của tôi hiện tại, trước đây, tôi là một sát thủ.”

Tống Mặc tròn to mắt, sát thủ tướng mạo sáng tạo như thế? Sát thủ không phải đều nên vừa khốc vừa đẹp trai, áo gió đen phất phơ sao?

“Trước khi trở thành ma pháp sư, tôi đã hạ quyết tâm, thề thay hồn đổi sát, nhưng, rất đáng tiếc, tôi là người hoài cũ, cho nên...”

Cầm Tống Mặc rút xuống. Hóa ra quý ngài Houma này trước tiên là thay hồn đổi sát, quyết định lập địa thành phật, sau đó phát hiện mình vô cùng hoài niệm công việc trước kia, lại cầm đồ đao lên?

Tống Mặc kéo cổ áo Rode qua, hung tợn nói: “Mọi! Người mang tới một tội phạm giết người cho ông?!”

“Lãnh chủ đại nhân, nguôi giận!” Rode vội vàng nói: “Houma không phải là người lạm sát vô tội, hắn giết đều là mấy kẻ tàn ác xấu xa cùng cực thành tính, người người đều căm phẫn! Hơn nữa...”

Tống Mặc quay đầu lại, nhìn Houma, “Rode nói, đều là thật sao?”

Houma gật đầu, “Đúng vậy.”

“Nếu đã thế, người không phải nên nhận được hoan nghênh và tôn trọng nhiệt liệt sao?”

Quang Minh đại lục đối với người giết chết ác đồ sẽ không nghiêm trị, Houma nếu thật sự giống như Rode nói, vì dân trừ hại, thì căn bản không cần phải trốn tới Grilan.

Houma nhún vai, “Chủ yếu là ác đồ chết trong tay ta, phần lớn đều là quý tộc, kẻ gần nhất, là một vương tử của tiểu quốc nào đó, hắn giết chết hơn mười thiếu nữ, nhưng vì thân phận, không bị bất cứ trừng phạt nào. Ta đúng lúc đi ngang, liền thuận tay giết hắn. Phụ thân hắn tức giận, thề muốn đem ta ngũ mã phanh thây, lại thêm thân phận ma pháp sư của ta, cho nên, lãnh chủ đại nhân, ngài hiểu đó.”

Tống Mặc bình tĩnh. Tư pháp tiếm quyền, y hiểu.

Hạ đao với phú x đại, quan x đại, thật sự là dũng sĩ!

Thế là, Tống đại lãnh chủ vung tay, thu nhận!

Houma cong miệng, lãnh chủ đại nhân, vì cảm kích ân thu lưu, ta sẽ tiếp tục tỏa sáng, phát huy sở trường!

Mồ hôi Tống Mặc lập tức tuôn xuống...

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 101

Gió Nổi Thành Cary

> Ánh mặt trời sáng sớm sưởi ấm mặt đất đã bị bóng tối bao trùm cả đêm, tiểu thành Cary của vương quốc Chisa kết thúc một đêm yên tĩnh, lại lần nữa hồi phục sự huyền ảo ban ngày.

Cửa thành mở rộng, từng đội thương buôn đi vào trong thành. Đội ngũ gần như giảm bớt một nửa so với trước kia, báo hiệu sắp tới lại không thái bình.

Thủ vệ cửa thành ngáp dài, trước kia vương quốc Obi hủy diệt Sabisand, nạp toàn bộ nơi đó vào trong bản đồ của vương quốc Obi. Bại binh Sabisand cùng truy binh Obi đuổi sát theo sau, trước sau lao vào thành Cary. Bất luận là bại binh hay là truy binh, đối với thành Cary không thuộc về nước mình, đều không có khách khí, cướp bóc, gần như mỗi ngày đều diễn ra, một khi gặp phải phản kháng, trường mâu và trọng kiếm sáng choang đều không phải là bài trí, ngay cả chấp chính quan Meyfa tiền nhiệm cũng chết trong loạn binh, thành Cary ai ai cũng sợ hãi. May là hỗn loạn chỉ duy trì thời gian rất ngắn, rất nhanh, thành chủ Cary, vương tử Calavi của Chisa phái tới năm ngàn trú quân, cùng tới với trú quân, còn có chấp chính quan tân nhậm Nadun Josh, so với Meyfa, vị quý tộc Chisa không tới bốn mươi tuổi này, có thủ đoạn chấp chính cực tốt, trong thời gian rất ngắn, đã ổn định hỗn loạn trong Cary.

Nhưng ông trời tựa hồ cũng thích làm khó dễ người trong tòa thành nhỏ này, một vài bại binh Sabisand trốn được truy sát của kỵ binh Obi, nhưng

lại không còn nhà để về, do cùng đường, vì lấp đầy bụng, dứt khoát làm kẻ cướp. Các đại binh ở quốc gia này vốn không có khác biệt gì với ăn cướp, nên cũng coi như đã trở lại nghề chính, chỉ là không có cờ hiệu của quan lại.

Thành Cary lập tức trở thành con dê béo trong mắt đám cướp này, võ lực thì bình thường, nhưng toàn thân mỡ màng, không mỡ thực sự có lỗi với mình.

Mấy lần nếm được đồ ngon, cũng tạo ra danh tiếng, nhân số của bọn cướp này càng lúc càng lớn như quả cầu tuyết lăn dần, sau Touro, trở thành băng nhóm tội phạm mạnh nhất hoành hành xung quanh đây. Những đại binh Sabisand này, căn bản không để mấy ngàn binh sĩ thành Cary vào mắt, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, nhàn tản vô sự thì cướp một mớ, thực sự tạo nên không ít phiền phức cho thành Cary đang hồi phục.

Chấp chính quan Nadun không thể không gửi thư về cho vương đô Chisa và vương tử Calavi, thỉnh cầu vương quốc phái nhiều thủ quân tới đóng trú trong Cary, nhưng trước khi thủ quân tới, thành Cary chỉ có thể dựa vào phòng vệ hiện có, và hộ vệ của đội thương buôn ra vào thành Cary.

Nadun đối với việc này thật rất đau đầu.

Kết quả những tên cướp này còn chưa tiêu diệt, lại truyền tới một tin khiến Nelson lo lắng, quốc vương Obi Hắc Viêm và quốc vương Jiera của Seeger cắn nhau. Obi và Seeger đều là nước lớn, vốn còn có một Sabisand giữ thế chân vạc, hiện tại Sabisand bị hủy rồi, vừa khéo quét sạch trở ngại giữa hai nước, hiện tại biên cảnh hai nước nối nhau, Hắc Viêm và Jiera đều là phần tử hiếu chiến, sớm muộn cũng sẽ đánh nhau một trận.

Động thủ khiêu chiến trước là Jiera, phản loạn phát sinh ở trong nội cảnh tiền Sabisand trước đó không lâu, sau lưng có bóng dáng Seeger, Hắc Viêm không cho phép bất cứ ai khiêu chiến với quyền uy của mình, dám

vườn móng vuốt tới đất đai thuộc về hãn, gan dạ lắm! Lật bàn, phái binh, đèo vuốt, khai chiến!

Quốc vương Seeger Jiera không chịu yếu thế, đánh thì đánh, sợ người à!

Hai vị quốc vương hiểu chiến một lời không hợp, lập tức mùi thuốc súng tung tóe, thi nhau hạ lệnh điều động binh mã giăng trận ở biên cảnh, trong lòng đều nghĩ, đánh chết người, đánh cho người sống không thể tự lo, xem người còn khoa trương nữa không!

Đại thần hai nước, đặc biệt là tể tướng Murphy của Obi và tể tướng Jonjo của Seeger, đều bị sự tùy tính của quốc vương mình làm bốc hỏa, khóe miệng phồng lên, còn có xu hướng lan tràn trong miệng.

Các đại thần dưới tể tướng cũng không vui vẻ gì, đặc biệt là đại thần tài chính, tục ngữ nói, đánh trận đánh chính là tiền.

Cho dù binh sĩ có dũng mãnh, nhưng nếu đói bụng, hay lấy binh khí cùn đi liều mạng, cũng chỉ là kiếp pháo hôi chờ bị diệt.

Seeger là đại quốc sản xuất lương thực, cũng là quốc gia sản xuất hoàng kim và bảo thạch nhiều nhất đại lục, trong quốc khố chất đầy tài phú, đủ để khinh thị cả đại lục Quang Minh. Hắc Viêm sớm đã nhìn kim khố của Seeger tới đỏ mắt, cơ hội tốt như thế, không đánh một trận, cướp sạch của hãn, Hắc Viêm ngủ cũng thấy không ngon.

Tuy hợp tác với Tổng Mặc, khiến kim khố của con rồng bụng bự cũng đã từng bước tăng cao, nhưng kết hợp với thuộc tính của vị này một chút, chỉ có một câu có thể khái quát: Kim tệ, luôn không chê nhiều.

Sau khi điều binh, hai vị quốc vương không hẹn mà cùng hạ một quyết định, ngự giá thân chinh!

Tiểu đệ thủ hạ đánh nhau không đủ nghiệm, phần tử hiếu chiến phải đích thân ra trận đơn đấu.

Tể tướng Murphy và Jonjo thấy thủ lệnh của quốc vương, cùng cái miệng phồng rộp, là sắc mặt biến xanh.

Quốc vương một nước bỏ lại chính vụ chạy tới biên cảnh đánh nhau cùng người ta, vậy là sao chứ! Làm việc dưới tay ông chủ tùy tính như thế, thật không dễ dàng...

Tuy Obi và Seeger vẫn chưa đánh nhau, nhưng đó cũng chỉ là chuyện sớm muộn. Trừ đại thần và thần dân hai nước, quan chấp chính Nadun của Cary tuyệt đối là người quan tâm tới trận chiến này nhất.

Không biện pháp, một khi khai chiến, Cary không thể tránh khỏi lại bị cuốn vào trong, nếu vận khí tốt, tổn tiền tiêu họa, vận khí không tốt, diệt thành cũng có thể nữa là.

Nadun sầu lo, sầu tới mức cơm ăn không vô, tóc cũng rụng từng nắm, mắt thấy đã có xu thế địa trung hải trên đầu.

Càng lúc càng nhiều đội thương buôn chọn đi đường vòng, tránh khỏi nơi sắp trở thành chiến trường này, nhưng lại có một vài đội thương buôn đi ngược hướng những đội khác, chen lẫn nhau chạy tới đây.

Những đội thương buôn này phần lớn đều buôn bán lương thực, một khi phát sinh chiến tranh, giá cả lương thực khẳng định sẽ tăng cao, không có đối thủ cạnh tranh, họ có thể tùy ý lên giá, đủ cho họ kiếm được đầy chậu đầy bồn. Hơn nữa, những đội thương buôn này còn có một mối làm ăn lén lút, buôn bán nhân khẩu. Bất luận là Obi hay Seeger thắng lợi, tin rằng họ cũng có thể kiếm một mớ lớn trong đó.

Chẳng qua muốn phát tài nhờ chiến tranh, cũng không phải dễ như thế, đao kiếm không có mắt, những người trong đội thương buôn này tuy không

hắn sẽ chết oan mạng, nhưng ít nhất lúc nào cũng đang phải mạo hiểm tính mạng.

Trong đó, có một đội thương buôn đối với người Cary mà nói vô cùng xa lạ. Bọn họ lần đầu tới thành Cary, nhưng so với những đội thương buôn khác, thì tạo nên nhiều chú ý hơn.

Bề ngoài, đội thương buôn này buôn bán lương thực, bọn họ bán một loại thức ăn gọi là khoai tây. Thành Cary quanh năm đón tiếp đội thương buôn tới từ các nơi, không tính là xa lạ với khoai tây, khiến bọn họ hiếu kỳ là, loại thức ăn chỉ có tinh linh mới có thể trồng này, thế nhưng lại xuất hiện với số lượng lớn trong đội thương buôn của nhân loại, hơn nữa giá cả gần như có thể nói là rẻ.

Lòng hiếu kỳ thôi thúc người Cary kéo nhau tìm tới đội thương buôn này, lúc này mới phát hiện, trừ khoai tây, bọn họ còn mang tới nhiều thứ kỳ diệu khác, bắp rang, cốm gạo, thậm chí còn có một loại thức ăn được gọi là khoai lang khô, hài tử có thể làm đồ ăn vặt, một miếng có thể ăn được rất lâu. Ngăn ngủi không tới hai ngày, danh tiếng đội thương buôn này đã truyền khắp thành Cary, thương phẩm mang tới cũng nhanh chóng tiêu thụ, ngay cả quan chấp chính cũng nghe được đại danh của họ.

“Khoai tây?”

Cửa tiệm của người lùn vẫn chưa mở ở Cary, cư dân thành Cary chỉ nghe được đại danh của những cửa tiệm này từ miệng đội thương buôn ghé tới, nhưng không rõ trong những cửa tiệm này rốt cuộc tiêu thụ cái gì. Nhưng Nadun thì khác, vương đô Chisa có cửa tiệm của người lùn, hắn không chỉ một lần tới những cửa tiệm này, so với thức ăn, hắn hứng thú với một loại hàng khác trong đó hơn.

Vũ khí!

Cửa tiệm mở ở vương thành Chisa chủ yếu kinh doanh ‘đặc sản’ của Grilan, làm việc trong cửa tiệm chủ yếu là địa tinh và chu nho. Ánh mắt của họ chính xác hơn bất cứ ai, có thể chuẩn xác phán đoán được đâu là khách hàng lớn, những khách hàng nào sẽ thích một vài hàng hóa ‘đặc biệt’.

Nadun hiển nhiên được họ phân loại vào loại sau. Joybis phụ trách kinh doanh tiệm từng thử thăm dò tiến cử một hai mô hình vũ khí cho Nadun, Nadun không khiến nó thất vọng, tiêu ba trăm kim tệ mua máy bắn đá bản thu nhỏ đó, Joybis còn tặng thêm cho Nadun một mô hình nổ một phát đã qua cải thiện như quà tặng kèm, còn dùng một phương thức ẩn ý khác nói cho Nadun biết, nếu hần vừa lòng với vũ khí kiểu này, bọn họ bán, không chỉ có mô hình. Nadun hiểu rõ, gật đầu.

Vụ buôn bán này, địa tinh và Nadun đều rất vừa lòng.

Nhưng hai bên đều không ngờ rằng, khi Nadun nghiên cứu mô hình máy bắn đá và nổ mua về, dự định đặt mua mấy vũ khí này cho lãnh địa gia tộc, thì lại đột nhiên nhận được lệnh bổ nhiệm của vương tử Calavi, dùng thân phận quan chấp chính tới thành Cary.

Kế hoạch mua vũ khí không thể không tạm thời ngừng lại, Nadun không có hứng thú dùng tiền của mình để võ trang cho lãnh địa của vương tử. Nhưng hần cũng không đem chuyện vũ khí nói cho bất cứ ai trong gia tộc. Những vũ khí này vốn chính là con bài để hần cạnh tranh vị trí gia chủ gia tộc, chỉ có do hần cống hiến, mới có ý nghĩa thực tế.

Trước khi đi, Nadun đặc biệt tới tìm Joybis một lần, dưới lời hứa của một trăm kim tệ, địa tinh đáp ứng hần, sẽ không bán vũ khí giống vậy cho bất cứ người nào khác của gia tộc Josh. Nadun yên tâm, dẫn theo mấy thân tín và đội ngũ hộ tống, đến thành Cary nhận chức.

Sau khi Nadun đi, người Grilan làm việc trong tiệm hải Joybis, làm thế, được không?

Địa tinh xảo quyết chớp chớp mắt, nó quả thật đáp ứng Nadun không bán vũ khí ‘giống vậy’ cho người nào khác của gia tộc Josh, “Giống vậy, hiểu chưa?”

Hán tử Grilan bừng tỉnh đại ngộ, hình tượng địa tinh trong mắt hần, tự động trở nên cao lớn. Không hổ là được đích thân lãnh chủ đại nhân đào tạo, thủ đoạn làm ăn, thật sự khác biệt!

Joybis khiêm nhường phát tay, “Không có gì, so với lãnh chủ đại nhân, ta còn kém xa lắm đó!”

Nói rồi, giao kim tệ Nadun đưa cho nó lại cho chu nho, “Một trăm đồng, vào sổ.”

Chu nho gật đầu, lật một quyển sổ nhỏ bì xanh ra, trình trọng viết lên trên mặt: Khoảng thu thêm đồ ngọc đưa tới, một trăm đồng kim tệ.

Lúc này đồ ngọc Nadun đang bị chiến tranh sắp sửa bắt đầu của Obi và Seeger khiến cho sút đầu mẻ trán, biết tin đội thương buôn này, lập tức nhớ tới vụ mua bán đã bàn với địa tinh trước đó, lập tức trước mắt sáng rực, cứ như nắm được cọng rơm cứu mạng!

Bọn họ có thức ăn tiêu thụ trong tiệm, khẳng định có cách lấy những vũ khí ở đó tới!

Nadun hiện tại đã không còn để ý vấn đề tiền bạc, hưởng hồ thành Cary không thiếu tiền, hần hiện tại hận không thể dọn sạch kho của thành Cary, vũ trang toàn bộ thành cùng bản thân tới tận răng!

Thảm ngộ của Meyfa, tuyệt đối không thể phát sinh trên người hần!

Nhận được lời mời của quan chấp chính, mọi người trong đội thương buôn đồng thời thở phào một hơi, lần này bọn họ tới Cary, mục tiêu chính là Nadun, nếu không thể móc nối quan hệ với quan chấp chính này, công tác làm trước kia, toàn bộ phí trắng.

Lãnh chủ đại nhân liên tục nói rõ, Cary sau này chính là của mọi người, tốt nhất diễn biến hòa bình, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, không thể sử dụng bạo lực.

Xem xong thư của Nadun, Harold hóa trang thành dẫn đội của đội thương buôn và tùy tùng Johnson của lãnh chủ, thương lượng cùng tay anh chị Touro một chút, quyết định làm theo kế hoạch.

Sau khi mọi người tản đi, Harold lập tức viết thư cho Tống Mặc ở Grilan, giao cho địa tinh vẫn luôn trốn trong đội không lộ diện, “Giao bức thư này cho lãnh chủ đại nhân, ngoài ra cho lãnh chủ đại nhân biết, tất cả thuận lợi.”

Địa tinh thận trọng gạt đầu, lập tức đào hang động, lẫn mất.

Harold ngồi khoanh gối trên thảm, khoe miệng không khỏi giật giật, nhìn cái hang đen thui trước mắt, thở dài, mấy tên này, có thể đổi chỗ khác đào không?

Bất đắc dĩ, chỉ đành kéo thảm lại lấp lên cái lỗ địa tinh đào ra, nhưng không ngờ nửa đêm đi tiểu, không chú ý lọt một chân vào trong hố, mặt đập xuống đất, ngẩng đầu lên, trong bóng tối, máu mũi chảy lách tách.

Tiền giáo chủ kiến tập đại nhân lau máu mũi, địa tinh, da xanh, đợi đó cho hần!

Không thể không nói, cho dù là thần côn, hơn nữa là thần công nửa đường bỏ học, cũng rất ghi thù.

Khi đám người Harold thành công gặp được quan chấp chính Cary Nadun, đồng thời tại Grilan, buổi lễ khai giảng học kỳ một tiểu học chính quy, do Tổng Mặc bỏ vốn xây dựng, chính thức bắt đầu.

Tổng Mặc vẫn kiên trì một câu nói, dù khổ cũng không thể thể khổ hài tử, dù nghèo cũng không thể nghèo giáo dục!

Tuy rằng lực lượng thầy dạy vẫn chưa đủ hùng hậu, nhưng phòng học có thể làm cửa sổ thông thoáng, rộng rãi đủ cho ngựa chạy cũng không vấn đề.

Trường học xây dựng bên cạnh phủ lãnh chủ, cao bốn tầng, vuông vuông vức vức, địa tinh cầm hình vẽ, nghiên cứu nửa ngày, mới xác định lãnh chủ là bảo hộ xây nhà. Trừ chỗ học, Tổng Mặc còn vòng thêm một sân trường thật lớn cho trường học này, trên bãi cỏ còn dựng sân bóng rổ, dựng cầu môn đá banh, bóng rổ thiên triều ít nhất còn có một Diêu Minh, nhưng bóng đá thì đánh chết cũng không thể lao ra khỏi Châu Á, không ra khỏi cửa nước. Tổng Mặc thề tại trường học xây dựng ở Grilan, nhất định phải cùng chú trọng văn hóa và thể dục, vì tương lai Grilan, bồi dưỡng ra nhân tài kiệt xuất đa phương diện phát triển toàn diện trí tuệ thân hình!

Hôm trường học khánh thành, Tổng đại lãnh chủ hưng phấn bừng bừng tham quan trường học, thậm chí muốn đặt tên cho trường học là tiểu học Hy Vọng, kết quả bị lão quản gia cường chế đàn áp, quản gia nghiêm túc hùng hồn nói với lãnh chủ đại nhân, không được!

“Nhất định phải đặt tên là Grilan!” Quản gia dựng thẳng sống lưng, nói từng chữ: “Không cho thương lượng!”

Được rồi, Tổng Mặc dưới ánh mắt nghiêm lệ của quản gia, chỉ có thể thỏa hiệp. Các lãnh dân tựa hồ cũng vừa lòng với cái tên ‘tiểu học Grilan’ hơn.

“Đây là ân thưởng của lãnh chủ đại nhân cho chúng tôi, ngài chính là thần linh của chúng tôi!”

Tống Mặc lúng lúng cười, sùng bái cá nhân gì đó, trong phạm vi nhất định còn có thể có, nhưng thần linh gì đó, thì miễn đi. Y không muốn giống như ông chú râu ria nào đó của phương tây, bị đóng lên cái giá chữ thập ngày đêm sùng bái.

Hiệu trưởng trường học do Tống Mặc đảm nhận, mà người thầy đầu tiên của trường, lại là Houma trước đó được Rode đưa tới Grilan.

Ngài tiền sát thủ, ma pháp sư hiện tại, dưới ánh mắt hoài nghi của Tống Mặc, luân phiên dùng ngôn ngữ thông dụng đại lục, tiếng tinh linh, tiếng người lùn, trình bày nỗi khát vọng trở thành một người thầy nhân dân được sùng bái của hắn. Sau đó, lại rút kiếm ra cái xoẹt, biểu thị hắn không chỉ có văn hóa, mà còn có võ lực. Sau khi biểu diễn kiếm thuật, lại lấy ra một cây pháp trượng, cho Tống Mặc mở mắt một chút ma pháp sư ưu tú từ đâu luyện thành.

Sau một chuỗi biểu diễn đặc sắc, Houma ưu nhã cong lưng: “Lãnh chủ đại nhân, chọn ta, tuyệt đối không sai!”

Tống Mặc vô thức gật đầu, quả thật, lớp văn hóa lớp thể dục cùng đảm nhận, hoạt động ngoại khóa cũng có thể hợp lý an bài thực hành ma pháp gì đó, thật sự là nhân tài mà!

Nhưng, để một sát thủ làm thầy, thật sự không có vấn đề chứ?

Tống Mặc suy nghĩ rất lâu, vẫn chưa quyết.

Mà khi Tống đại lãnh chủ trầm tư, lão quản gia John đã lấy ra một bảng hợp đồng, cùng Houma ký khế ước công tác, đợi khi Tống Mặc hoàn hồn lại, muốn ngăn cản đã không kịp.

Đợi Houma đi rồi, Tống Mặc lo lắng nói: “Quản gia, ta lo lắng.”

“Hử?”

“Tên đó là sát thủ mà!”

“Hiện tại hẳn là ma pháp sư.”

“Nhưng ma pháp sư này nhớ cũ đó, không lâu trước không phải còn giết một vương tử sao?” Tống Mặc cắn cắn răng, “Vạn nhất mấy nụ hoa của chúng ta đều bị hắn dạy méo, trở thành hoa ăn thịt người thì sao đây?”

Lão John hiếm khi thu lại thần sắc nghiêm túc, đặt kế ước Houma đã ký tới trước mặt Tống Mặc, nói: “Tôi có thể bảo đảm với ngài, hẳn là một nhân tài không tồi, từng được hưởng giáo dục tốt đẹp, từ ngôn hành cử chỉ, rất có thể xuất thân quý tộc.”

“Quý tộc?” Tống Mặc quái dị.

“Đúng, mẫu chốt hơn là.” Lão John chỉ chỉ lên mục tiền lương trên kế ước, “Hắn rất tiết kiệm tiền.”

Ánh mắt Tống Mặc thuận theo ngón tay lão John mà nhìn, khi nhìn thấy con số không thể tin nổi đó, mắt liền sáng lên. Quả thật, rất tiết kiệm tiền!

Ngó lão John, lại ngó kế ước, Tống Mặc cuối cùng quyết định, tin tưởng vào con mắt nhìn người của quản gia nhà mình.

“Quản gia, ta tin ông! Hoa ăn thịt người thì hoa ăn thịt người đi, dù sao cũng là ăn người khác!”

Lão John giật giật lông mày, ông thật sự rất muốn nói, cho dù không có sự giáo dục của Houma, với lời nói và việc làm của lãnh chủ đại nhân, nhiều năm hun đúc, các đóa hoa của Grilan, cũng không thể nào mọc thẳng.

Nhưng, vì không tổn hại tới lòng tự tôn của lãnh chủ, lão John cuối cùng vẫn nuốt câu này vào bụng.

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 102

Kiểm Kỵ Sĩ

> Khi địa tinh xuất phát từ thành Cary, Tổng Mặc đang thống lĩnh các hán tử toàn thân vũ trang chặt khoai lang.

Quả thật là chặt chứ không phải đào.

Lần đầu tiên khi Tổng Mặc thấy khoai lang trưởng thành, y mất năm phút nói không nên lời, nghẹn nửa ngày, cuối cùng phun ra một câu: “Mọi nó cái này đâu phải khoai lang, đây là sinh vật ngoài vũ trụ đúng không?!”

Các lãnh dân không biết sinh vật ngoài vũ trụ trong miệng lãnh chủ đại nhân đại biểu cái gì, nhưng cho dù là người hiểu biết nông cạn nhất, cũng biết những khoai lang trưởng thành này không bình thường!

Khoai tây biết bay ra khỏi đất nện người, bắp biết bắn mưa lê hoa sâm, thóc cũng biết bay lên trời bôm bốp một trận biến thành cốm gạo, tuy hành động hơi quái dị chút, tính cách tàn bạo chút, nhưng ít nhất kích cỡ vẫn bình thường, nhưng khoai lang trước mắt...

Tổng Mặc muốn cào đầu, màu sắc và hình dạng thì đều không sai, nhưng có ai từng thấy qua khoai lang mọc ười mấy mét, bự bằng năm người ôm chưa?! Có ai từng thấy khoai lang không chôn dưới đất, mà trực tiếp đâm lủng đất, sừng sững ở trong ruộng uy phong lẫm lẫm, cứ như một cây đại thụ chưa?!

Ban đầu khoai lang Rode đưa tới rõ ràng đều bình thường, nhưng mấy củ trước mắt, phải nói là phát dục quá độ hay đột biến gen?

Trồng một củ khoai lang, mọc ra một vùng khoai lang... sự thật thẳng hùng biện, nhưng sự thật này quá mức khoa trương rồi đi.

Tống Mặc chép chép miệng, nhìn khoai lang cao chót vót trong ruộng, cầu nguyện mấy củ này chỉ là hơi lớn tướng thôi, chứ không có biến dị gì khác, nhưng sự thật đã khiến y thất vọng.

Chỉ cần lại gần khoai lang trong vòng năm bước, mấy cái lá chiếm cứ trên ‘đỉnh đầu’ khoai lang sẽ trực tiếp quất tới, định vị chuẩn xác, lực đạo kinh hồn, uy vũ dũng mãnh, người nhìn là sợ.

Tống Mặc phản ứng cũng coi như nhanh, nhưng cũng không tránh được vận mệnh bị quất bay, may là lão John đứng sao lưng chặn cho y một cái, nếu không y cũng phải cùng các lãnh dân đi lại quá gần thể nghiệm kích thích mạo hiểm bay trên không rồi. Dù là thế, mặt vẫn bị để lại một dấu vết đỏ tươi.

Tống Mặc xoa xoa khóe môi, các hán tử bị quất bay, trên mặt toàn bộ đỏ lét, té ra thứ này chuyên đánh mặt?

Nhưng, cũng vẫn có biện pháp đối phó với thứ này! Biết quất người, không chỉ có mình khoai lang.

Tống Mặc vẫy vẫy tay với Jason đứng một bên, ghé vào tai Jason như thế như thế dạn dò một lượt, thần sắc Jason vô cùng ngưng trọng, đợi khi Tống Mặc nói xong, sắc mặt đã trở nên tái nhợt. Cho dù là thế, khi Tống Mặc hỏi hân có lòng tin hoàn thành nhiệm vụ không, đầu Jason vẫn kiên định gật xuống!

Lão quản gia John đứng sau lưng Tống Mặc, nhìn bóng lưng bi tráng của Jason, vô cùng vừa lòng. Rất tốt, không uổng phí sự giáo dục của lão

nhân gia ông. Mệnh lệnh của lãnh chủ đại nhân nhất định phải chấp hành, cho dù có phải mạo hiểm sinh mạng!

Các lãnh dân nhìn Tống Mặc, lại nhìn Jason và năm sáu nam nhân bị hắc triệu tập đi mất, trên đầu đều treo dấu chấm hỏi.

“Lãnh chủ đại nhân, ngài đây là?”

“Cứ đợi đi.” Tống Mặc vòng hai tay trước ngực, híp mắt nhìn khoai lang thẳng tắp trước mặt, chuyện nhỏ, ta không tin không trị được mi!

“Mora, người dẫn vài người vào trong xưởng rèn, lấy hết rìu trong đó ra.”

“Tuân lệnh, lãnh chủ đại nhân.”

“Jack, người đi tìm người lùn Giosan, nói với hắc, ta cần mười cái khiên tròn.”

“Tuân lệnh.”

“Tốt, mọi người lùi lại chút đi, đợi họ trở về, chúng ta sẽ đi thu hoạch khoai lang!”

Mười mấy phút sau, Mora và Jack mang thứ Tống Mặc cần tới. Tống Mặc lập tức chọn ra mười nam nhân cường tráng nhất, sức lực lớn nhất, nói cách khác, cũng là dũng sĩ chống đòn nhất, một người một khiên tròn, tám người phân chia rìu, hai người còn lại chỉ có thể dùng trọng kiếm.

Mười nam nhân xếp hàng ngang, đứng bên ruộng, bày tư thế xung phong và tấn công, chỉ đợi lãnh chủ hạ lệnh một tiếng, thì sẽ lao vào trong ruộng triển khai giác đấu liều chết với khoai lang.

Tống Mặc không lập tức hạ lệnh, mà tiếp tục đợi, cho tới khi từ xa truyền tới tiếng hô của đám người Jason, Tống Mặc lập tức phấn chấn tinh

thần, tới rồi!

Mọi người không hện mà cùng nhìn về hướng âm thanh truyền tới, chỉ thấy một vùng cát bụi mù mịt, Jason và năm sáu nam nhân thở như trâu chạy ở trước, sau lưng còn có mười mấy cây mía thân cao thô trắng đuổi theo!

Hai chân nam nhân gần như chạy thành cái phong hỏa luân, tốc độ nhanh chóng, mỗi khi đến chỗ nào, đều có thể cuốn bụi ngập trời, hình như còn bắn tia lửa xoèn xoẹt. Mía kiên nhẫn đuổi theo sau lưng các nam nhân, nếu ai rớt lại một chút, sẽ trực tiếp bị một cú quất bay, bay lên trời làm bạn với vì sao!

Các nam nhân đối phó mía đã có kinh nghiệm, chỉ cần chặt đứt eo, những thứ này lập tức sẽ thành thật, nhưng lãnh chủ đại nhân hạ lệnh không được chặt, chỉ có thể dẫn những cây mía này tới bên ruộng khoai lang, thế là, các nam nhân bị thúc, chúng mía thì lại không chút khách khí nào, không phản kháng? Tốt lắm! Quất! Quất mạnh vô! Quất bay người!

Trong chớp mắt, khoảng cách của nam nhân và mía với ruộng khoai lang càng lúc càng gần...

Tổng Mặc đợi chính là khắc này, khi Jason cách y khoản chừng ba mét, liền nháy mắt với quản gia, lão John sắc mặt nghiêm túc gật đầu, đột nhiên phóng người nhảy bật lên, một cú đá tung ra, Jason chạy ở ngay đầu bị đá bay... lại một cú đá, nam nhân thứ hai cũng bay đi... một chuỗi liên hoàn đá, các nam nhân sau lưng Jason toàn bộ bay đi...

Các nam nhân liên tiếp bay lên giữa trời, lại nhanh chóng rơi tự do, trong tiếng bình bịch, mặt đập xuống đất.

Lập tức có người đi tới kiểm tra tình hình, phát tay hai cái với Tổng Mặc, ý là không đáng ngại.

Tống Mặc yên tâm.

Động tác của quân gia quá nhanh, các nam nhân bay quá xa, chúng mía mất đi mục tiêu truy kích, trực tiếp nhào tới chỗ quân gia, lão John đối diện mía, lẫm liệt không sợ hãi, đứng thẳng tắp, trước khi mía quất lên người ông, một vùng dây khoai màu xanh mang theo mấy cái lá tổ chăng, ùn ùn kéo tới quất vào đám mía! Cự lý quá gần, quất ột cái!

Mía tự nhiên không chịu yếu thế.

Thế là, sau gạo đại chiến bắp, Grilan lại lần nữa trình diễn một kỳ cảnh, mía liều mạng với khoai lang!

Song phương tác chiến thủ đoạn tương đồng, vũ lực không phân trên dưới, bất đồng là, mía một lòng tấn công, khoai lang thì công thủ đầy đủ, nó có thể dễ dàng quất bay mía, nhưng mía thì lại không thể làm gì với khoai lang ười mấy mét.

Chẳng qua, như vậy đủ rồi. Tống Mặc gào lên: “Các anh em, lao lên cho ta!”

Một tiếng hạ lệnh, mười nam nhân đợi bên ruộng lập tức giơ cao khiên tròn, vung rìu vung trường kiếm, lay tới tấn công khoai lang! Lần này, không bị lá khoai lang ngăn cản, các nam nhân trực tiếp lao tới bên cạnh chúng, rìu và trọng kiếm cùng vung, dùng sức chặt!

Mấy nhát, vỏ ngoài của khoai lang đã bị chặt nát, một mùi hương thơm ngọt bay vào mũi, Tống Mặc kích động, cái này hàm lượng đường rất cao nha! Chế đường, ủ rượu, làm lương thực ăn, đều có thể! Lãnh chủ đại nhân kích động rút trường kiếm ở eo ra, việc nghỉ không từ lao vào ruộng khoai lang!

Nhận được cổ vũ của lãnh chủ đại nhân, các nam nhân tại đó, hể trong tay có vũ khí, đều sẽ theo sát lãnh chủ đại nhân, kêu lên lao tới!

Lão John không động, mà cản mấy tiền tu sĩ cũng bị kích tình cảm
nhiễm lại, nói: “Các người thì đừng đi, đợi lát nữa, chắc chắn các người
bận lắm.”

Lão John vừa nói xong, đã có một nam nhân quá mức nhiệt tình, không
cẩn thận lao vào trong vòng chiến của khoai lang và mía, bay lên giữa trời,
còn có một cây mía cùng bị quất bay với hắn, mía ở giữa không cũng
không quên cho nam nhân thêm một cú nữa... các tiền tu sĩ nhìn đường
cong ưu mỹ mà nam nhân vạch ra giữa không, lại nhìn lão John, thận trọng
gật đầu, “Quả thật.”

“Thuốc trị thương còn không?”

“Còn, chỉ là không biết có đủ hay không...”

“Vậy phối thêm chút đi.”

“Được.”

Lão John và các tiền tu sĩ thương lượng giải quyết sự tình, Tổng Mặc
thống lĩnh các hán tử tiếp tục đại kể chặt khoai.

Khoai lang thực sự quá lớn, muốn thu hoạch nguyên vẹn căn bản là
không thể, may là khoai lang có nhiều cách trồng, Tổng Mặc có thể không
chút áp lực phân khoai lang lớn quá cỡ này thành nhiều miếng, không cần
phải lo lắng vấn đề trồng tiếp sau này.

Chặt một hồi, trường kiếm trong tay Tổng Mặc đột nhiên rắc một tiếng
gãy ngang, vũ khí trong tay các nam nhân cũng xuất hiện tổn hại trình độ
khác nhau, thứ duy nhất hoàn hảo, chỉ có rìu lấy từ trong xưởng rèn tới.

Tổng Mặc lau mồ hôi, triệu tập nam nhân đã không còn vũ khí thuận tay
nữa, ôm lát khoai lang đã bị chặt rơi đầy đất trong ruộng, chất đông lại,
không được bao lâu, khoai lang thu hoạch đã chất thành mấy ngọn núi nhỏ.

Tống Mặc đứng một bên, liếc nhìn kiếm gãy trong tay, thanh kiếm này là được truyền lại từ lão Grilan, nghe nói năm đó từng được lão Grilan dùng để chém gấu, hiện tại lại bị mình lấy đi chặt khoai lang, cũng không biết lão Grilan có tức tới mức đội mồ chui ra... Tống Mặc ước tính trọng lượng trong tay, thanh kiếm này khi giao vào tay y, đã bị gãy, y đã sửa lại một lần, hiện tại lại gãy nữa, trừ cán kiếm, chỉ còn thân kiếm không rộng bằng bốn ngón tay, bên trên còn phủ đầy vết nứt, gãy thành thế này rồi, còn có thể sửa không? Hay nên nói, còn giá trị để sửa không?

Lão John đi tới, đứng bên cạnh Tống Mặc, nhìn kiếm gãy trong tay Tống Mặc, trên mặt vệt qua vẻ phức tạp.

Tống Mặc vẫn luôn cúi đầu, không chú ý thấy, Gerrees nghe tin chạy tới thì lại thấy được thoáng chốc đó trên mặt quần gia, tuy rất nhanh, nhưng vẫn bị tinh linh bắt lấy.

Nhớ tới khí thế của lão nhân gia này khi cảnh cáo mình lúc trước, đôi mắt màu xanh của Gerrees lấp lóe, có lẽ, ông ta không chỉ là hư trương thanh thế mà thôi.

“Gerrees?” Tống Mặc nhìn thấy Gerrees, có chút quái dị, “Sao người lại tới?”

Gerrees không nói gì, mà đi thẳng về ruộng khoai lang, tới bên ruộng, nhẹ nhàng nhảy vọt lên không, kéo trường cung trong tay, một mũi tên bắn gãy cuống lá nổi dính trên đỉnh đầu khoai lang, lập tức, lá khoai lang trước đó còn giương nanh múa vuốt, giờ giống như mất đi sự sống, cùng dây khoai rút xuống đất. Khoai lang mất đi cây lá cũng lập tức ầm ầm ngã xuống.

Gerrees cong lưng nhặt lá và dây khoai rút dưới đất lên, nhìn kỹ, giống như vô cùng hứng thú.

Tống Mặc nuốt nước miếng, mình liều chết liều sống, dẫn các hán tử rơi máu nước mắt, còn chưa giải quyết xong, tinh linh này chỉ một mũi tên đã có thể giải quyết?!

Y nên ngưỡng mộ ghen tỵ? Hay nên ngưỡng mộ ghen tỵ?

Gerrees lấy được thứ hân cảm thấy hứng thú, liền cất trường cung đi, quay người định đi, Tống Mặc bước tới hai bước, cười cười, muốn nói huynh đệ, giúp đỡ chút nha?

Gerrees thách thức nhìn y một cái, biểu tình rất thiếu đánh, chính là đang nói: Muốn ta giúp đỡ? Cầu ta đi.

Thực tế, đây hoàn toàn là Tống Mặc tự suy diễn, tinh linh vẫn luôn vẻ mặt băng sơn, vẫn luôn thiếu đánh như thế. Nhưng bảo Tống Mặc cầu hân gì đó, thật sự không có hứng thú.

Lãnh chủ đại nhân cảm thấy tức giận, dứt khoát hất đầu, ông mới không thèm cầu người khác! Ông có biện pháp! Ai nói biết nhảy cao biết bắn tên chỉ có tinh linh?!

Thế là, Tống Mặc rải rộng chân, hai tay chống nạnh, khí vận đan điền rống lên một tiếng: “Rhys Myers, ra đây!”

Tống Mặc vừa rống xong, ma tộc tươi cười đầy mặt đã đứng ngay trước mặt y, “Thân ái, người tìm ta?”

Tống Mặc bị Rhys đột nhiên xuất hiện dọa nhảy dựng, vỗ vỗ ngực, cái này quá xuất quỷ nhập thần, cho dù y chủ động gọi người, cũng không cần đột nhiên như thế nha.

Nhưng bỏ đi.

Tống Mặc chỉ ruộng khoai lang, “Mấy thứ dây với lá khoai lang đó đó, bắn rớt xuống hết cho ông!”

“...”

“Không nguyên ý?” Tống Mặc nhú mày, “Người không phải nói thích ta, cái gì cũng nguyên ý làm vì ta sao? Hay là, người lừa ta?”

“Thân ái, ta sao lại lừa người?”

“Vậy tốt, phập phập đi!”

Tống Mặc kiên trì, Rhys chống không lại, chỉ đành nói, “Hy vọng người đừng hối hận.”

Hối hận?

Tống Mặc còn chưa kịp phản ứng, Rhys đã bay lên không, bào đen bị gió lạnh đột nhiên nổi lên thổi lật phật, trường cung màu đen có hoa văn vàng xuất hiện trong tay hắn, một thanh trường kiếm màu đen mang theo khí thế lôi đình vạn quân bắn trúng một củ khoai lang gần nhất, bình một tiếng, khoai lang bị bắn trúng lập tức nổ tung, vụn khoai lang nát bấy bắn ra như mưa, rớt lên đầu mọi người, may mà kỵ sĩ vàng Airth kịp thời xuất hiện, mở mai rùa phòng ngự, nhưng vẫn có người bị thương.

Rhys Myers trên không quay người lại, vô tội nhìn Tống Mặc sắc mặt xanh mét, nhún nhún vai, “Thân ái, ta đã nhắc nhở người rồi.”

Tống Mặc trừng Rhys, tên này không phải cố ý chứ?

Rhys úy khuất lau nước mắt không tồn tại trên khóe, thân ái, sao người lại có thể hiểu lầm ta như thế? Ta thật oan uổng a...

Tống Mặc nghiêng đầu đi, một tay che mặt, y vậy mà lại thích cái tên khốn kiếp vô sỉ không nhập điệu này, còn cùng hắn thế này thế kia? Đầu y

quả nhiên là từng bị sét đánh mà!

Mũi tên của ma tộc có tính phá hoại quá lớn, Tống Mặc lại không muốn đi cầu tình linh, chỉ có thể tiếp tục dẫn các lãnh dân đổ máu đổ nước mắt trong ruộng khoai lang. May là các lãnh dân có kinh nghiệm đối kháng với khoai tây và bắp, một trận trôi qua, đã có thể tránh né tấn công của khoai lang, lại thêm có mía thu hút phần lớn hỏa lực, đợi khi mặt trời xuống núi, cuối cùng phần lớn khoai lang chín đã chặt xong. Còn lại một hai củ, đã không tính là gì.

Tống Mặc và mọi người cùng mệt tới mức ngồi bên ruộng thở dốc, Houma lại vào lúc này dẫn các hài tử tan học đi tới bên ruộng, chỉ người cạnh ruộng, nói: “Các em, đây chính là hậu quả không hiểu tri thức, không biết biến thông, chỉ biết sử dụng蛮 lực!”

Nói rồi, Houma giơ pháp trượng trong tay lên, vung trên không, một củ khoai lang ười mấy mét, cứ như bị sức mạnh vô hình trói chặt, từ rễ tới dây và lá cũng thành thật không còn chút động tĩnh, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bay tới bên ruộng, đáp xuống đất, bụi cũng không dính một hạt.

Các hài tử lập tức ánh mắt nóng bỏng nhìn Houma, “Thầy, thật lợi hại! Có thể dạy chúng em không?”

“Đương nhiên!” Houma cười gật đầu, gương mặt vô cùng có sáng tạo, hiếm khi lộ ra vẻ hài hòa như thế, “Chỉ cần các em nguyện ý học, hoàn toàn có thể dùng những pháp thuật này để tung hoành thiên hạ!”

Các hài tử lại bất kể Houma nói gì, nghe hẩn nguyện ý dạy mình ma pháp, lập tức vui vẻ chạy tới bên Tống Mặc biểu đạt hiếu trung, “Lãnh chủ đại nhân, ngài yên tâm đi, đợi khi tụi em học được bản lĩnh này ở chỗ thầy, sẽ có thể thay mọi người làm việc rồi!”

Nghe mấy hài tử nói thế, Tống Mặc cảm động, khóe miệng Houma bắt đầu gật gật, học ma pháp lại chỉ để đi trồng ruộng?!

Quả nhiên là lãnh chủ thế nào, sẽ có lãnh dân thế nấy sao?

Hành động của Houma đã nhắc nhở Tống Mặc, nếu Houma có thể dùng ma pháp để thu hoạch cây trồng, thì tại sao Rhys không thể?

Quả nhiên, trước đó hẳn là cố ý sao?!

Mọi! Cả ngày mở miệng là thích thích, thời khắc mấu chốt, lại giúp y như thế, thích, thích mẹ mi!

Tống Mặc giao chuyện sử lý sau đó cho lão John, khí thế bừng bừng đi tìm Rhys tính sổ. Nếu không có gì sai, tên đó chắc đang ở phủ lãnh chủ!

Quả nhiên, vừa vào phủ lãnh chủ, đã thấy ma tộc tựa bên cầu thang xoắn, Rhys nghe thấy tiếng động, quay đầu lại, trên gương mặt xinh đẹp, mang theo nụ cười ôn hòa, “Về rồi à?”

Lửa giận của Tống Mặc đột nhiên bị dập tắt hết.

Nhìn ma tộc, y đột nhiên cảm thấy suy nghĩ và hành động của mình trước kia đều ngu xuẩn cực điểm. Y dựa vào cái gì cho rằng Rhys nhất định sẽ giúp mình? Không lợi không nhún tay, quả nhiên đúng đắn.

Nói ra thì, y thật sự là mù đầu. Chuyện mình có thể làm, mắc mớ gì phải dựa vào người khác?

Chỉ thoáng chốc, Tống Mặc lại nghĩ thông rất nhiều chuyện.

Nhìn Tống Mặc như thế, nụ cười trên mặt Rhys càng thêm sâu.

“Ừ, ta về rồi.” Tống Mặc ngẩng đầu lên, nhìn Rhys, tuy nói đã nghĩ thông, nhưng tên này cố ý gây loạn cho y, thì không thể bỏ qua, “Mỹ nhân, ta vừa nãy rất tức giận, biết không?”

“Biết.” Rhys đi tới, ôm eo Tống Mặc, cọ cọ chớp mũi Tống Mặc, “Cho nên, ta đợi ở đây, chính là để xin lỗi.”

“Xin lỗi? Chỉ ngoài miệng hay thực tế?” Tống Mặc lại lộ ra nụ cười gian thương, “Người biết ta chỉ cái gì mà, thân ái.”

“Đương nhiên.” Rhys buông Tống Mặc ra, búng tay một cái, một ma tộc toàn thân đều ẩn giấu trong áo trùm đen đột nhiên xuất hiện, cầm một cái hộp dài hẹp, đi tới trước mặt hai người, cong lưng, giơ hộp lên cao.

“Đây là?” Tống Mặc nghi hoặc nhìn hộp.

“Mở ra thử đi.”

Tống Mặc nhìn Rhys một cái, mở nắp hộp.

Trong hộp là một thanh trường kiếm màu bạc lặng lẽ nằm im, chỉ nhìn, cũng có thể cảm nhận được hàn khí và sát khí tỏa ra từ thân kiếm. Tống Mặc hơi chững lại, “Tặng cho ta?”

“Đúng, thích không?”

Tống Mặc rút kiếm ra, nắm chặt cán kiếm, tuốt kiếm khỏi vỏ, lập tức, cả phòng sáng bừng. Tống Mặc vô thức híp mắt lại, đợi khi ánh sáng bạc tan đi, lại nhìn trường kiếm trong tay, trên thân kiếm rộng ba ngón khắc hoa văn phức tạp, lưỡi kiếm sắc bén chém sắt như bùn.

“Kiếm tốt!”

Tống Mặc gần như si mê nhìn kiếm trong tay, lực sát thương của vũ khí nóng không phải vũ khí lạnh có thể so bì, nhưng chấn động và hưởng thụ thị giác vũ khí lạnh mang tới, thì vũ khí nóng có cười ngửa cũng đuổi không kịp.

Rhys phát tay, ma tộc nâng hộp lập tức biến mất tăm.

“Ta thích, rất thích!

Tống Mặc vung mạnh kiếm, tiếng xé không vang lên rõ ràng.

“Người thích thì tốt. Thanh kiếm kỵ sĩ này, chỉ có ở trong tay người, mới có ý nghĩa tồn tại.”

Kiểm kỵ sĩ? Nghe có vẻ rất quen tai.

Tống Mặc nhíu mày, tay vung kiếm chợt dừng lại, “Người nói, đây là kiếm kỵ sĩ?

“Đúng.”

“Món thánh vật giáo hội?”

“Không sai.”

Tống Mặc biết thánh vật giáo hội bị mất cắp đang ở trong tay Rhys, nhưng không ngờ hẳn sẽ tặng ình, huống hồ, “Nhưng thanh kiếm đó không phải không có lưỡi, đâm người cũng đâm không chết sao?”

“Chỉ là một bùa chú đơn giản mà thôi.” Rhys nhún vai, “Quang Minh giáo hội sa sút rồi, đời sau càng vô dụng hơn đời trước.”

Tống Mặc câm nín.

Nhìn kiếm trong tay, lại nhìn Rhys, cái này muốn hay không đây?

Muốn, một khi bị Quang Minh giáo hội biết được, y nhất định trở thành tội phạm truy nã hàng đầu trên bàn của mấy thần côn kia. Không muốn, thực sự không nở nha...

Suy nghĩ đắn đo, Tống Mặc cắn răng, “Thanh kiếm này, ta muốn!”

Nói xong, trực tiếp tra kiếm vào vỏ, giắt ở thắt lưng, trong lãnh địa hiện tại không chỉ có tội phạm truy nã của giáo hội, trước đó lại tiêu diệt một đoàn kỵ sĩ giáo hội, sớm muộn cũng sẽ phải đối đầu với Quang Minh giáo hội, sợ cái chim!

Lại nói, Rhys tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ đem thanh kiếm này cho y, còn về hãn muốn làm gì... thấy kẻ hãn, binh tới tướng ngăn, nước đến đấp đề!

Rhys từ sau lưng ôm Tống Mặc vào lòng, nhẹ hôn lên đỉnh đầu Tống Mặc, nhắm hai mắt lại, ai cũng không biết, lúc này hãn đang nghĩ gì.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 103

Lãnh Chủ Đại Nhân Tự Phản Tỉnh

> Bì bì thú cũng nảy sinh hứng thú với khoai lang.

Khi khoai lang lại chín lần nữa, mấy cục thịt trắng này đột nhiên xuất hiện ở bên ruộng, thân hình càng thêm tròn trịa, không ảnh hưởng chút nào tới hành động của chúng, nhanh nhẹn bậc lên, nhảy vào ruộng lao tới chỗ khoai lang.

Dây và lá màu xanh của khoai lang lập tức quất tới, mấy cục thịt màu trắng cách gần nhất lập tức bị quất bay, như hạt trôi nước lăn lông lốc trên trời, những cục thịt khác ngừng cũng không ngừng, tiếp tục lao tới!

Động tác của bì bì thú quá nhạy bén, trừ lúc đầu, thì tấn công của dây khoai mười lần thì ít nhất có bảy tám lần hụt, cục thịt màu trắng vun vút chạy tới gần khoai lang, mấy con nhảy lên người khoai lang, vóc dáng nhỏ bé, động tác linh hoạt, dây khoai lang từng khiến Tống Mặc và người Grilan nhắc tới biến sắc, trước mặt chúng, chẳng là cái đình gì.

Bì bì thú leo lên khoai lang, mở miệng liền bắt đầu gặm. Mùi vị khoai lang rất ngọt, những cục thịt nhỏ này ăn rồi liền không ngừng lại.

Khoai lang tức giận, bất kể ba bảy hai mươi mốt, dây khoai lập tức chào hỏi lên người bì bì thú. Bì bì thú nhảy lên, khoai lang bị chính dây của mình quấn lấy, siết chặt, thoáng chốc chia năm sẻ bảy...

Các hán tử Grilan đang toàn thân giáp trụ, chuẩn bị huyết chiến một trận, nước mắt đầy mặt.

Bọn họ tuyệt đối không phải đang ngưỡng mộ ghen tỵ mấy cục thịt này, bọn họ chỉ vui quá mà khóc, đúng, vui quá nên khóc! Không cần bị quất nữa... nhưng mọe nó, khoai tây trước kia, khoai lang bây giờ, bọn họ vậy mà lại thua ấy cục thịt lông trắng toàn thân thịt không?!

Hiệu suất của bì bì thú kinh người, không tới bốn tiếng, khoai lang trong ruộng đều đã tự giải quyết mình, thỉnh thoảng còn có củ bị khoai lang khác ngộ thương, tóm lại, bì bì thú VS khoai lang, bì bì thú toàn thắng!

Mía tụ tập bên ruộng phát hiện mình hoàn toàn không có đất dụng võ, ngay cả hứng thú quất người cũng mất luôn, trực tiếp xếp hàng bỏ đi.

Thu hoạch khoai lang xong, bì bì thú bận rộn mấy tiếng, con nào con nấy ăn bụng tròn vo, bốn cái chân ngắn cấn bản không thể nào chạm đất, thật sự trở thành từng trái banh.

Tổng Mặc đi tới bên núi khoai lang do bì bì thú chất thành, nhặt một cục thịt da bụng hướng trời, nằm tiêu cơm lên, xoa xoa, gãi gãi cái cằm của nó, bì bì thú một khi ăn no, thì sẽ trở nên vô cùng ôn thuận, Tổng Mặc gãi nó, nó cũng không phiền, con mắt tròn vo ướt nước nhìn Tổng Mặc, cho dù là lãnh chủ đại nhân chỉ yêu kim tệ, cũng bị manh tới tâm can run rẩy một hồi.

“Ăn no rồi?”

Bì bì thú ợ một cái.

Tổng Mặc lại gãi vài cái, rồi đặt bì bì thú xuống, dặn dò các lãnh dân vận chuyển khoai lang bì bì thú đã thu hoạch về kho. Còn về những con bì bì thú ăn no tới mức đi đường không nổi, tự nhiên giao cho lão White chăm sóc.

Năng lực sinh sôi của bì bì thú rất mạnh, lại thêm sự chăm sóc tận tâm của lão White, đã từ mười mấy con, phát triển lên hơn ba mươi con. Chỗ vốn dùng hàng rào vây lại đã không đủ cho nhiều banh thịt ở nữa, lão White thỉnh ý quản gia xong, thì chọn một chỗ cách ruộng khoai tây không tới năm mươi mét, dựng một cái hàng rào khác, dời một phần bì bì thú tới đây, giao cho cháu của ông cùng mấy hài tử khác chăm sóc. Hiện tại, mấy cục thịt này chỉ sợ lại sắp phải dọn nhà lần nữa rồi. Tống Mặc mở miệng, lão White ngay hôm đó đã dựng một vòng hàng rào ở bên ruộng khoai lang.

Tống Mặc thở ra một hơi, khoai lang không cần lo nữa. Nhưng, quay đầu nhìn lại khoai môn vẫn như cũ không chút động tĩnh, Tống Mặc liếm môi, luôn cảm thấy, mấy thứ này cũng sẽ không an phận a.

Không phải nói, đại boss bình thường luôn xuất hiện sau cùng đó sao?

Nếu mà còn hung tàn hơn cả khoai tây khoai lang thì... Tống Mặc biểu thị, không thể tưởng tượng. Y không biết nên mong đợi ngày khoai môn chín mau tới, hay hy vọng những thứ này cứ tiếp tục yên hơi lặng tiếng như thế.

Tống đại lãnh chủ lòng đầy ưu thương giữa mặt bốn mươi lăm độ nhìn trời, bất đắc dĩ thở dài.

Từ khi trường học xây xong, có Houma bổ nhậm, Tống Mặc nghiêm khắc quy định, mỗi một nhi đồng đến tuổi tại Grilan, đều phải đi học!

Còn về phạm vi đến tuổi, lãnh chủ vùng bút, dưới đến sáu tuổi, trên đến mười sáu tuổi!

Thế là, mỗi ngày đều có thể thấy một hàng đầu củ cải cao thấp khác nhau, đeo cặp sách lãnh chủ đại nhân thiết kế, mặc đồng phục lãnh chủ đại nhân phát miễn phí, đi ngang ruộng vào trường học.

Mới đầu, các hài tử đi học không mấy tích cực, không phải vì chơi, mà là cảm thấy lãng phí thời gian làm việc.

Thậm chí có vài hài tử mười sáu tuổi ý đồ báo giả tuổi tác, không đi học, trực tiếp theo mấy thợ rèn Ed học rèn sắt.

Tống Mặc nhíu mày, hài tử không nguyện ý đi học, làm sao mà được?

Cuối cùng vẫn là lão John kéo Tống Mặc sắp chui vào sừng trâu trở ra, “Lãnh chủ đại nhân, mười sáu tuổi, đã tính là người trưởng thành rồi.” Lão quản gia nói, “Ngài có thể yêu cầu chúng vào trường học học tập, nhưng cũng không thể quá bức ép chúng.”

“Bức ép?” Tống Mặc quái dị nhìn lão John, “Nhưng ta là vì tốt ấy hài tử.”

“Lãnh chủ đại nhân, điểm xuất phát của ngài là tốt, nhưng không thể một mực yêu cầu những người khác phải bước mỗi bước theo suy nghĩ của ngài. Họ là lãnh dân của ngài, nghe theo mệnh lệnh của ngài là thiên kinh địa nghĩa, nhưng họ cũng có tư tưởng của mình. Ngài cảm thấy chuyện này là vì tốt cho họ, có thể giúp họ sống tốt hơn, nhưng ngài có thể xác định mỗi người đều nghĩ như thế không?” Lão John ngừng một chút, mới nói tiếp: “Cũng như mấy hài tử đã muốn khai giả tuổi tác trước đó, trong đó có một hài tử, cũng giống tiểu White mất đi cha mẹ, chỉ có một bà nội hành động không tiện nương tựa mà sống. Nó là lực lao động chủ yếu trong nhà, làm học đồ thợ rèn, hoặc trồng ruộng, đều có thể bảo đảm nó và bà nội ăn no bụng, nhưng đi học cả ngày, nó sẽ không cách nào làm việc, ngài cảm thấy, nó sẽ cho rằng đây là chuyện tốt sao?”

“...”

Lời lão John hàm ý sâu sắc, Tống Mặc cũng bắt đầu phản tỉnh lại mình, y có phải hơi quá tự cho là đúng không? Y cho rằng tiếp nhận giáo dục là một chuyện tất yếu, có lẽ, những lãnh dân không nghĩ như vậy?

“Quản gia, ta... ta có phải, đã làm sai hay không?”

“Không, ngài không sai.” Lão John hiền từ nhìn Tống Mặc, thậm chí dùng tay vuốt tóc Tống Mặc, đối với một quản gia mà nói, đây là hành vi vô cùng vượt mức, nhưng Tống Mặc hiển nhiên không để ý, tay lão John, khiến y cảm thấy ấm áp, “Ngài làm được tất cả những gì một lãnh chủ có thể làm cho lãnh dân. Ngài ọi người ăn no mặc ấm, ngài ọi người hy vọng sống tiếp, cho nên, không ai sẽ nói ngài làm sai? Nếu có người dám nói thế, hẳn sẽ bị đánh ẹ hẳn cũng nhận không ra.”

“Quản gia...” Lão nhân gia ngày buông lời thô tục nha...

“Nhưng, về chuyện đi học này, tôi đề nghị ngài suy nghĩ một chút, một vài hài tử tuổi tác khá lớn, hy vọng ngài có thể chấp nhận chọn lựa của chúng. Thực tế, trở thành học đồ thợ rèn, không chỉ là ở Grilan, mà tại cả Quang Minh đại lục, đối với nam hài bình dân mà nói, đều là một con đường không tồi. Ngài nghĩ sao?”

Tống Mặc trầm mặc một chút, gật đầu.

Quả thật, y phải thừa nhận, mười sáu tuổi, đã hoàn toàn có thể quyết định mình muốn làm gì, nên làm gì rồi. Y không nên cưỡng ép ý chí của mình lên người chúng. Chúng không phải là NPC trong trò chơi, chúng là người sống!

Huống hồ, trừ trường học chính quy, không phải còn có trường dạy nghề sao?

Giống như lão John nói, các loại ngành nghề, đều cần có nhân tài, nếu những hài tử này tự tìm được đường đi, y không nên ngăn cản chúng, mà nên cố gắng giúp đỡ chúng.

Nghĩ tới đây, Tống Mặc giật mình, độc đoán chuyên quyền gì đó, tuyệt đối không thể có! Thoát ly quần chúng gì đó, cũng tuyệt đối không thể có!

Trong lãnh địa còn có một tiền sát thủ chuyên năm thóp quý tộc, đợi hạ đao, sơ hở là không được!

Ngày hôm sau, Tống Mặc đích thân đến trường, ngồi trong phòng học, cùng các hài tử trong lãnh địa nói chuyện ý nghĩa sâu xa một lần.

Dân Grilan gốc không tới bốn trăm, lúc này hài tử ngồi trong phòng học, vẫn chưa tới sáu mươi, trước kia cuộc sống của người Grilan không tốt, cho dù có con, cũng chưa chắc có thể nuôi sống. Nhưng hiện tại thì khác, lãnh chủ đại nhân tin tưởng, sớm muộn cũng có một ngày, mỗi một phòng trong ngôi trường này, đều sẽ đầy người!

Các hài tử đang ăn cơm giữa buổi, trường học cung cấp miễn phí ổi hài tử một bữa cơm giữa buổi và một bữa cơm trưa, tuy chỉ là bánh mì và khoai tây, thỉnh thoảng có thêm mấy miếng thịt nướng, nhưng cũng khiến các hài tử vui vẻ không thôi. Chuyện ‘ăn cơm miễn phí’ này, ban đầu khiến các hài tử rất bất an, không làm việc, không bỏ ra bất cứ sức lao động nào, chỉ lo ăn, quả thật là...

Cha mẹ các hài tử cũng tìm tới lão quản gia John, hy vọng có thể làm nhiều việc hơn để thanh toán lại những ‘bữa cơm miễn phí’ của các hài tử.

Quản gia lắc đầu, “Đây là yêu cầu của lãnh chủ đại nhân, cũng là mệnh lệnh.”

Mệnh lệnh sao?

Các lãnh dân trầm mặc, nhưng từng đôi mắt đỏ lên, lại khiến lão John cong khóe môi, lãnh chủ đại nhân chắc không phải vì muốn mọi người cảm kích mới làm như thế, nhưng luôn luôn là những hành động không có ý đồ gì này, lại luôn có thể đạt được thu hoạch không ngờ tới.

Không ai không yêu thương hài tử của mình, bản thân có thể ăn không no mặc không ấm, nhưng luôn hy vọng hài tử có thể sống tốt hơn.

Các hài tử tan học về nhà đều bị cha mẹ nghiêm khắc dạy bảo: “Nhất định phải hiếu trung với lãnh chủ đại nhân! Học cho giỏi, ngày ngày đi học! Nếu không, bàn tay hầu hạ!”

Lúc nói, bàn tay đã chào hỏi bôm bốp, bất luận là nam hài hay nữ hài, đều đã quen với bàn tay của cha mẹ, bất luận là nam nữ đánh riêng hay đánh chung cặp, đều là chuyện nhỏ. Bàn tay đánh xong, kéo quần lên, rửa tay, ăn cơm!

Ngay cả là Tống Mặc Grilan trước khi đổi ruột, cũng được lão Grilan giáo dục như thế.

Hễ là anh trai hay em gái Grilan có thể trưởng thành dưới hoàn cảnh ‘ác liệt’ như thế, năng lực chịu đánh, đều không phải cường hãn bình thường.

Cho nên nói, văn hóa khu vực gì đó, dân phong dũng mãnh gì đó, đều có xuất xứ.

Cuộc nói chuyện của Tống Mặc và các hài tử duy trì cả buổi chiều, trong lúc đó Houma bị cướp mất giờ dạy, lại không biểu hiện phản đối gì. Hãn nhìn Tống Mặc viết lên bản đen làm bằng gỗ mấy chữ lớn ‘lý tưởng của ta’, bất giác cũng chìm vào trầm tư.

Lý tưởng, khi hãn vẫn còn là hài tử, lý tưởng của hãn lại là cái gì chứ?

Tựa hồ, không phải là giết người...

Tống Mặc mới bất kể ngại tiền sát thủ đang nghĩ gì, sau khi giải thích lý tưởng là gì, căn cứ theo tuổi tác lớn nhỏ, để cho từng hài tử bắt đầu nói, đợi khi năm mười mấy hài tử đều nói xong, lại viết xuống dưới ‘lý tưởng của tôi’ bốn chữ lớn ‘kế hoạch nghề nghiệp’.

Viết xong, vỗ vỗ tay, “Các hài tử, có lý tưởng vẫn chưa đủ, làm sao thực hiện lý tưởng mới là quan trọng nhất! Trước mặt không có đường không

phải gấp, mọi người có thể đi từng bước từng bước, đường là do chúng ta tạo ra! Nếu trên đường có trở ngại cũng không cần phải lo, tảng đá, thì đá đi, gai, thì chặt đi! Các em phải ghi nhớ, các em là người Grilan, người Grilan, vĩnh viễn không lùi bước!”

Tổng Mặc nói xong, các hài tử trong phòng học lập tức nhiệt huyết sôi sục.

Tiếp theo, Tổng Mặc chuyển lời, “Ta biết mọi người đối với tương lai của mình đều có định vị rõ ràng, nhưng, ta cũng hy vọng mọi người hiểu rõ, bất luận mọi người làm gì, tri thức đều không thể thiếu. Chẳng hạn, tiểu Jack, em muốn làm học đồ thợ rèn, đúng không?”

“Đúng, lãnh chủ đại nhân.”

“Suy nghĩ của em rất tốt, ta từng hỏi Ed, hắn cũng nói, em rất thông minh, là hài tử biết chịu khổ.”

“Lãnh chủ đại nhân...”

“Nhưng, em cũng phải biết.” Tổng Mặc ngừng một chút, nhìn tiểu Jack, cũng nhìn những hài tử khác, “Thợ rèn của Grilan, không phải có thể cầm búa rèn, thì vạn sự đại cát. Các em cũng thấy, cha mẹ và trưởng bối của mình, vũ khí sử dụng hiện tại hoàn mỹ hơn nhiều, cũng như cây súng trong tay ta.” Tổng Mặc giơ súng 54 trong tay lên, “Các em có biết, chế tạo khẩu súng này, cần bao nhiêu linh kiện? Mỗi linh kiện có quy cách thế nào? Cần chế tạo ra sao không?” Các hài tử mù mờ lắc đầu.

“Muốn chế tạo khẩu súng này, đầu tiên phải hiểu cách xem bản vẽ, phải hiểu những thuyết minh đơn giản và con số ghi chú trên bản vẽ.” Tổng Mặc cười, “Mọi người có thể không cần phải làm ra bài thơ hay, cũng không cần phải học lễ nghĩa cao nhã gì đó, nhưng, mọi người phải học biết đọc, biết tính toán, biết cách xem hình vẽ, tính được sổ sách, học phương pháp làm người và ứng phó đời, đây mới là mục đích ta bảo các em đến trường học

tập. Tương lai của các em, tuyệt đối không chỉ hạn chế trong nơi nhỏ bé như Grilan, ta bảo đảm với các em! Mọi người hiểu hết chưa?”

“Hiểu rồi!”

Các hài tử hô vang và chinh tề, Tống Mặc thỏa mãn gật đầu, lại nói: “Tiếp theo, mọi người có thể viết lý tưởng và kế hoạch nghề nghiệp của mình ra, giao cho thầy Houma.”

Houma đột nhiên nghe Tống Mặc nhắc tới mình, kinh ngạc quay đầu, “Ta?”

“Đương nhiên, người mới là thầy của chúng.” Tống Mặc nói đúng lẽ: “Bắt đầu từ ngày mai, mỗi buổi sáng, an bài những hài tử này học lớp văn hóa, học đọc học viết, lại thêm tính toán đơn giản, buổi chiều, căn cứ theo kế hoạch nghề nghiệp của chúng, mà an bài lớp thực hành cho chúng.”

“Lớp thực hành?”

“Đúng, muốn làm học đồ thợ rèn, thì đưa chúng tới xưởng rèn, muốn trồng ruộng, thì an bài chúng vào các ruộng khác nhau, muốn chăn nuôi, may là trại chăn nuôi cũng đã xây rồi, đang cần người, muốn làm binh sĩ, thì ta sẽ để Jason tới dẫn người, còn về muốn làm ma pháp sư, thì phải làm phiên người lo lắng thêm rồi.”

Làm như vậy, các hài tử vừa có thể học được tri thức, lại có thể kiếm tiền phụ gia đình, nhất cử lưỡng tiện.

Tống Mặc nói liền một hơi, thở cũng không thở. Houma lại nghe mà đổ mồ hôi lạnh, nhiều công việc như thế, đều bắt một mình hăn hoàn thành?

“A, vừa rồi ta sơ sót rồi, còn có người muốn làm kiến trúc sư đúng không?”

Lập tức có hai hài tử giơ tay lên.

“Ừ, phần lớn chu nho đều không ở đây, ta sẽ an bài địa tinh dạy các em, họ đang ở biên giới lãnh địa đào đất xây tường, các em có thể đích thân động thủ thực hành một chút. Còn tiền công, thì do địa tinh trực tiếp trả cho các em.”

“Lãnh chủ đại nhân vạn tuế!”

Tất cả hài tử đề hoan hô, Tống Mặc lại thêm một câu, “Đừng cao hứng quá sớm, tiền đề của những việc này là, các em có thể dùng văn tự để viết chuyện mình muốn làm ra đã, nếu không, tất cả miễn bàn, biết chưa?”

Vừa nói xong, lập tức có mấy hài tử nhú mày rũ mặt cắn bút, hài tử ngồi bên cạnh chúng thì lại liếc mắt nhìn, cho người không học chăm chỉ, đáng!

Tống Mặc an bài xong tất cả, thì quay người ra khỏi phòng học. Y còn phải đến xưởng rèn, ngoài ra phải cùng lão John thương lượng an bài một chút. Houma cùng ra với y, Tống Mặc cho rằng Houma muốn tiễn y, vừa định nói không cần khách khí, Houma lại đột nhiên mở miệng nói: “Ngài là một người kỳ quái.”

“Hả?”

“Ta từng gặp qua rất nhiều quý tộc, chưa từng gặp ai như ngài.”

“Người là nói ta không giống quý tộc? Quả thật, quản gia của ta cũng thường xuyên nói thế, nói ta không có phong phạm quý tộc.” Tống Mặc chép miệng, phong phạm quý tộc có thể làm cơm ăn sao? Xem Nelson đi, vị đó rất có phong phạm, hiện tại còn không phải phải dựa vào y sao?

“Ngài quả thật không có phong phạm quý tộc gì cả.” Houma ngừng một chút, “Nhưng ngài so với bất cứ quý tộc nào, đều giống một quý tộc hơn.”

Tổng Mặc bị lời Houma làm mù mờ, nhưng người ta nói xong câu này thì quay người đi, muốn truy hỏi, cũng không biết hỏi từ đâu. Chẳng qua thì... lãnh chủ đại nhân sờ mũi, vị tiền sát thủ này, chắc là đang khen y, không sai nhỉ?

Nghĩ tới đây, lãnh chủ đại nhân lập tức có cảm giác lâng lâng, quả nhiên tất cả khổ bức và bi thức trước kia đều là đệm lót, bắt đầu từ hiện tại, y sẽ bá khí tung hoành!

Chấp tay, ngâm nga khúc nhạc, lãnh chủ đại nhân lắc lư ra khỏi trường học, khi lão John đợi ở ngoài trường học thấy bộ dáng này của Tổng Mặc, lập tức nhú mày.

Nhìn thấy chân mày nhú chặt có thể kẹp chết ruồi của quản gia, Tổng đại lãnh chủ lập tức không được.

Bá khí tung hoành gì đó, trước mặt quản gia, đều là phù vân...

Thấy Tổng Mặc đứng nghiêm lại, lão John mới nói: “Lãnh chủ đại nhân, địa tinh mang tin từ thành Cary về, còn có một phong thư Harold gửi.”

Mắt Tổng Mặc sáng rỡ.

Cùng lúc này, đám người Harold ở thành Cary, đã cùng quan chấp chính Nadun đạt thành hiệp nghị bước đầu, Nadun cứ như không tiếc vốn, mua năm cỗ máy bắn đá đã cải thiện trong tay Harold.

“Harold, lẽ nào không thể bán cách chế tạo chúng cho ta sao?” Nadun vẫn không chết tâm, hẳn đã từng nghiên cứu mô hình máy bắn đá mua về, loại máy bắn đá này tốt xa thứ hiện có. Hẳn không giống như Panvi bị Saivans giết chết, trong tay không có chu nho, cho dù có mô hình, thợ rèn nhân loại cũng không thể nào hoàn toàn chế tạo một khẩu máy bắn đá cho hẳn, huống hồ, máy bắn đá địa tinh bán cho hẳn, bên trong cố ý lấy mất

một linh kiện chủ chốt trọng yếu, một khi mở ra, rất khó có thể gắn trở lại, nhân loại không khéo tay như chu nho.

“Cái này không phải chuyện ta có thể làm chủ, chấp chính quan các hạ.” Harold ưu nhã cầm ly rượu lên, lắc lắc rượu đỏ trong ly, đây là Nadun đặc biệt dùng để chiêu đãi hân, rượu nho do tinh linh ủ, đã uống qua rượu nho Grilan sản xuất, Harold hoàn toàn ngửa mắt loại rượu nho này, quả nhiên như lãnh chủ đại nhân nói, xa xỉ rồi khó chịu nghèo nổi sao?

“Thật sự không được sao? Ta có thể nâng giá lên cao hai phần.”

“Ta là thương nhân, các hạ.” Harold buông ly rượu xuống, “Ngài biết thương nhân đều trục lợi, nhiều kim tệ như thế, thực sự khiến ta động tâm.”

“VẬY...”

“Đáng tiếc, ta quả thật không có quyền lợi này, hơn nữa trong tay ta cũng không có bản vẽ của vũ khí này.”

“VẬY À.” Nadun rõ ràng thất vọng, “Tiếc thật.”

Thấy đã xấp xỉ, Harold đột nhiên hạ giọng, “Nhưng, nếu ngài nguyện ý mua thêm mấy cỗ máy bắn đá, ngoài ra đặt thêm một vài nỏ, ta có thể làm chủ, để ngài gặp mặt người có thể làm chủ việc này.”

Lời của Harold khiến Nadun không chút do dự lại ký thêm một đơn đặt hàng.

Sự sáng khoái của Nadun khiến Harold rất cao hứng, xem ra, vị chấp chính quan đại nhân này tiêu tiền người khác thật sự là không chút mềm tay. Hắn có thể xác định, tiền mua vũ khí, hết chín phần là tiền thuế năm nay của thành Cary, đợi khi hắn đào sạch số kim tệ này rồi, Nadun muốn báo cáo với thuế quan quốc vương phái tới, thì phải nghĩ biện pháp khác.

Trực tiếp nhất, chính là lại thu thuế.

Harold cầm khế ước, nhìn con số ở trên, cười vô cùng thỏa mãn, “Chấp chính quan các hạ, ngài yên tâm, chuyện đã đáp ứng ngài, nhất định sẽ làm được cho ngài!”

Harold lấy được thứ mình muốn rồi, đứng lên cáo từ, Nadun đặc biệt an bài xe ngựa cho hắn.

Ra khỏi phủ chấp chính quan, ngồi lên xe ngựa, Harold quay lại nhìn tòa nhà cao lớn dần bị bóng đêm che phủ, khóe miệng cong lên. Cũng không biết lãnh chủ đại nhân nhận được tin tức từ đâu, vậy mà có thể nắm được rõ ràng tính cách và kiểu hành sự của chấp chính quan này.

Quả thật, năng lực chấp chính của hắn rất mạnh, nhưng ở phương diện khác, thì lại xung động ngu xuẩn đến buồn cười.

Đây chính là kiểu nhân tài què chân sao?

Nghĩ tới đây, Harold cười ra tiếng. Chẳng qua, nhìn phần đơn đặt hàng, lãnh chủ đại nhân chắc sẽ cao hứng đi?

Harold vừa cười, vừa nhìn qua cửa sổ xe ngựa ra ngoài, một đội kỵ sĩ đi lướt qua xe ngựa, nhìn rõ trang phục của các kỵ sĩ, nụ cười trên mặt Harold biến mất.

Đoàn kỵ sĩ giáo hội?

Bọn họ tới thành Cary làm gì?

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 104

Kế Hoạch Thành Thương Nghiệp Dưới Đất

> Thư Harold rất ngắn, chỉ lác đác vài câu, nhưng lại nói rõ ràng mọi chuyện.

“Xem ra, Harold làm không tồi, chuyện rất thuận lợi.”

Tống Mặc giao thư cho quản gia, lão John liếc vài cái, xem xong, gật đầu, “Tiếp tục như thế, thành Cary rất nhanh sẽ thuộc về ngài.”

“Hy vọng đi.”

Chuyện quá mức thuận lợi, ngược lại khiến Tống Mặc có hơi bất an, luôn cảm thấy giữa đường sẽ có gì đó ngoài ý muốn phát sinh.

“Lãnh chủ đại nhân?”

“Ừ, không có gì.”

Tống Mặc hoàn hồn, nhìn địa tinh đứng trước bàn, địa tinh đào động suốt đường về, còn chưa tắm rửa, đầu tóc mặt mũi toàn là bụi bặm. Tống Mặc đứng lên, đi tới trước mặt địa tinh, cong người, vỗ vỗ vai nó, lập tức vô số bụi bay lên, “Nhiệm vụ của người hoàn thành không tồi!”

Địa tinh nhận được biểu dương thoáng chốc đỏ mặt, chọc chọc ngón tay, đáng vẻ xấu hổ, “Lãnh chủ đại nhân, đây là việc ta nên làm!”

“Cho dù là vậy, người cũng nên nhận được khen ngợi. Quản gia, lát nữa thưởng cho Raleigh mười đồng kim tệ, ba mươi cân gạo, năm cân thịt heo.”

“Lãnh chủ đại nhân!” Địa tinh kích động nhảy lên, gạo a, hiện tại người trong lãnh địa, đều đã thích mùi vị của gạo rồi, nấu cơm thơm phức, ăn cùng thịt nướng bóng lưỡng, lại kèm thêm mấy lá rau xanh và cà rốt, quả thật là một loại hưởng thụ! Tương ứng, bao gồm cả địa tinh và chu nho, tất cả sinh vật các loài, lượng cơm đều tăng thêm.

Raleigh tin rằng, một khi mang phần thưởng của lãnh chủ về nhà, vợ nó sẽ cao hứng tới mức hôn nó không thở nổi. Nhưng, đối với nam nhân mà nói, đây cũng là một loại hưởng thụ...

Nhìn địa tinh tự chìm vào ảo tưởng của mình, trở nên lâng lâng, Tống Mặc cười.

Muốn ngựa chạy, lại không cho ngựa ăn cỏ, trên đời làm gì có đạo lý như thế.

Làm một lãnh đạo tốt, khi thuộc hạ làm việc xuất sắc, thì không được bủn xỉn khích lệ và biểu dương, khích lệ về tinh thần, nhưng vật chất cũng phải có biểu thị.

Tống Mặc tiếp tục cười nói vài câu với địa tinh, rồi bảo nó xuống nghỉ ngơi. Địa tinh này không lâu sau còn phải trở về thành Cary, giao thư hồi âm của y cho Harold, địa đạo nó đào trước đó, tính ra vẫn có thể dùng, đường trở về chắc có thể tiết kiệm không ít thời gian.

Nghĩ tới đây, Tống Mặc vỗ tay, địa đạo! Trước kia sao y không nghĩ tới! Theo kế hoạch, một khi Nelson ngồi lên vương vị, thành Cary sẽ giao cho y, nhưng Nelson vừa ngồi lên bảo tọa quốc vương lại đi chuyển tay một thành phố có tiền thuế phong phú của Chisa ra ngoài, người tiếp nhận còn là một tiểu lãnh chủ của Angris, khó tránh quá mức chướng mắt. Chỉ cần là người có trí thông minh bình thường, đều biết trong đó khẳng định có mớ

ám. Tổng Mặc không sợ người khác tìm phiền phức, nhưng phiền phức càng ít càng tốt.

Địa đạo do địa tinh đào đã cho y linh cảm, y có thành dưới đất, tại sao không thể đào một địa đạo nối giữa thành Cary và Grilan? Đến lúc đó tới lui toàn là ở dưới đất, đợi khi kế hoạch của Harold bên đó thành công rồi, bất kể Nelson có làm như ước định cắt nhường thành Cary cho y không, thành phố nhiều thịt đó đã vào trong miệng y rồi, nhai nhai vài cái là có thể nuốt vào bụng ngay!

Tổng Mặc càng nghĩ càng cảm thấy biện pháp này được, đi vội tới tú bên tường, kéo ngăn chính giữa, lấy ra bản đồ Rhys Myers cho y, bày ra bàn, ngón tay vẽ một đường giữa thành Cary và Grilan, Angris vốn chính là nước láng giềng của Chisa, giữa thành Cary và Grilan cũng không có lãnh địa của quý tộc nào khác, cái hang ngầm này khi đào sẽ không gặp bất cứ trở ngại nào!

Tổng Mặc cười, quay đầu nói với lão John: “Quản gia, ông xem, chúng ta đào một hầm ngầm ở chỗ này thế nào?”

“Hầm ngầm?”

“Phải.”

Tổng Mặc giải thích suy nghĩ của mình cho lão John, sau khi hầm ngầm đào xong, lại bố trí một đường ray, tàu điện ngầm tạm thời không có điều kiện, nhưng xe đẩy gì đó, khẳng định không có vấn đề.

Có địa tinh, có chu nho, có người lùn, Tổng Mặc hoàn toàn có thể bảo đảm, đường hầm ngầm của mình, tuyệt đối là công trình kim cương chất lượng bảo đảm thời gian lâu dài, bỏ xa công trình bã đậu hủ hế đổ mưa là phải chèo thuyền mười vạn tám ngàn dặm!

Lão John nghe Tống Mặc giải thích xong, thỉnh thoảng gật đầu, lâu lâu sẽ chỉ ra một hai vấn đề, cũng sẽ đưa ra kiến nghị của mình, đợi khi Tống Mặc và lão John thương lượng xong, đường hầm ngầm ban đầu vốn chỉ dùng để nối liền giao thông của Grilan và thành Cary, đã phát triển thành đường thương nghiệp không hơn không kém.

“Nếu đã làm, tại sao không làm tốt hơn?” Lão John nói với Tống Mặc: “Buôn bán trên mặt đất, ngài đã triển khai rồi, buôn bán dưới mặt đất cũng có thể thử một chút. Rất nhiều chủng tộc sẽ không muốn đi lại dưới mặt trời, mà trong tay họ thì lại không thiếu kim tệ.”

Tống Mặc chớp chớp mắt, quả nhiên gừng càng già càng cay! Tư duy của y vẫn giới hạn kiếm kim tệ ở xã hội nhân loại, quản gia của y, đã nghĩ tới trên mặt đất trong lòng đất đều tung lưới tóm gọn, nhân loại phi nhân loại đều không bỏ qua!

Cao, thực sự là cao!

Đây mới là cao thủ, cao thủ trong cao thủ!

“Quản gia! Ông chính là sao kim của ta!” Tống Mặc nắm tay lão John, “Cái đầu tóc bạc của ông, luôn sẽ chỉ rõ phương hướng đi tới cho ta! A, nhà có người già, chính là như có bảo vật, cổ nhân quả thật không lừa người!”

Lão John giật giật khoe môi, ông già như thế sao? Còn đầu tóc bạc...

Quản gia lần đầu tiên xoắn xuýt vấn đề tuổi tác của mình, vừa xoắn xuýt vừa cắn răng, hài tử xúi quẩy này, thật muốn đập một trận! Không, không thể đập hài tử, muốn đập thì nên đập cha hài tử! Nhưng cha hài tử đã chết tới không thể chết nữa rồi, quả nhiên vẫn là nên đập hài tử sao...

Lão John buông lỏng nắm tay, buông rồi lại nắm, rốt cuộc vẫn nhớ mình là quản gia, cảnh báo cuối cùng giải trừ.

Tổng đại lãnh chủ dưới tình trạng mù mờ không biết, may mắn tránh được một bữa ăn đập.

Thiện tai thiện tai.

Thành thương nghiệp dưới đất trước mắt vẫn chỉ là một ý tưởng, nhưng Tổng Mặc tin, chỉ cần y muốn, đây chỉ là chuyện sớm muộn.

Khi trả lời thư cho Harold, Tổng Mặc cũng nhắc tới một hai câu. Trong thời gian ngắn, Harold không cách nào rời khỏi thành Cary, đường hầm ngầm này đối với người trong đội thương buôn và hãn cũng rất quan trọng. Vạn nhất kế hoạch có xuất hiện biến cố, thân phận đám người Harold bại lộ, chạy trên mặt đất khẳng định sẽ bị vây bắt tiêu diệt, còn không bằng cùng địa tinh chui địa đạo.

Địa tinh đưa thư hồi âm tăng lên ba người.

“Lỗ thông gió để lại trên đường đều ẩn mật chứ?” Tổng Mặc giao thư hồi âm tới Harold cho địa tinh, hỏi: “Sẽ không bị người phát hiện chứ?”

“Lãnh chủ đại nhân, xin ngài yên tâm.” Địa tinh vỗ ngực bảo đảm, nó đào địa đạo rất sâu, lỗ thông gió cũng chọn chỗ ẩn mật nhất. Máy chỗ dễ dàng phát hiện, nó sẽ chặn chết trên đường trở về.

“Ừ. Tốt lắm. Các người làm việc, ta yên tâm.”

Phương diện đào hang, địa tinh là chuyên gia, Tổng Mặc chỉ dặn dò vài câu, thì không mở miệng nữa.

Ba địa tinh đeo túi hành lý, trừ thư hồi âm tới Harold, còn có máy bắn đá và nỏ một phát cải thiện. Còn về Harold muốn tìm ai tới cos đại boss, bán bản vẽ cho Nadun, đó không phải vấn đề Tổng Mặc quan tâm lúc này.

Đừng thấy tiền chủ giáo kiến tập đại nhân ở trước mặt em gái bị ngã hết lần này tới lần khác, một khi đối thủ chuyển thành anh trai, chỉ số thông minh của vị này lập tức tăng cao thêm mười phần trăm, hạ thủ một chút cũng không lưu tình.

Tống Mặc sờ cằm, lại trở về nhìn địa đồ bày trên bàn, ngón tay vuốt tới vuốt lui giữa Angris và Chisa, rất nhanh, bao gồm thành Cary, Grilan, còn có hai nơi khác, đều bị y vẽ vào vòng tròn.

Nơi đó trước kia thuộc về công tước Nelson, sau khi Nelson bị lưu đày, đã bị quốc vương thu hồi, giao cho đại nhi tử của hắn là Calavi.

“Calavi vương tử...” Tống Mặc thầm thì, nếu y nhớ không lầm, thành Cary cũng là lãnh địa của vị vương tử điện hạ này, hiện tại lại phải nghĩ biện pháp lấy lãnh địa của Nelson từ tay hắn ra, bất kể nói sao, y và vị vương tử điện hạ này đều sắp bẻ cổ tay, không, nên nói, đã bắt đầu rồi, chẳng qua y vẫn trốn ở trong tối hạ thủ, vương tử điện hạ vẫn chưa phản ứng gì.

Cho nên, lãnh địa nhiều rồi, địa bàn lớn rồi, cũng không phải là chuyện gì tốt, một khi không chú ý, thì sẽ bị người khác đào góc tường. Còn đào vô cùng sáng khoái.

Tống Mặc đang xem bản đồ, Rhys đẩy cửa vào, đúng lúc nghe thấy cái tên Calavi, khóe miệng cong lên, “Thân ái, người đang nói ai?”

Tống Mặc nhìn Rhys đứng trước cửa, bất đắc dĩ thở dài, yêu cầu ma tộc này trước khi vào phải gõ cửa, quả nhiên là một tham vọng cao. Nhưng, ít nhất hắn không còn vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng y, cũng coi như là tiến bộ đi?

Mọi! Yêu cầu này cũng hơi bị thấp nha!

“Đại vương tử Chisa.” Tống Mặc ngoắc ngón tay, biểu thị Rhys lại gần, chỉ vào vòng tròn đã vẽ trên bản đồ, nói: “Ta định lấy hết vùng đất này, những chỗ này đều là địa bàn của vương tử đó. Không thể tranh chính đại, phải hành sự trong âm thầm luôn có chút phiền phức.”

Rhys nắm tay Tống Mặc, đưa tới bên miệng, hôn lên mu bàn tay y, “Để hắc biến mất, không phải được rồi sao?”

Tống Mặc co giật khóe môi, biến mất?

“Ta có không dưới một trăm phương pháp khiến hắc hoàn toàn biến mất, không lưu lại chút dấu vết nào.” Môi Rhys men theo mu bàn tay Tống Mặc hướng dần lên, cách tay áo sơ mi nhẹ cắn cổ tay y, “Thân ái, người thấy sao?”

Tống Mặc trầm mặc một lúc, lắc đầu.

“Thân ái, người quá mềm lòng.”

“Đây không phải vấn đề có mềm lòng hay không.” Tống Mặc nhú mày, một khi Nelson ngồi lên vương vị, cả nhà quốc vương hiện tại khẳng định không có kết cục tốt, có lẽ quốc vương và con cái của hắc đều sẽ chết, nhưng bọn họ không thể chết trong tay y.

“Được rồi.” Rhys nhún vai, nâng cằm Tống Mặc lên, hôn nhẹ vào khóe môi y, thấp giọng nói: “Thân ái, rồi có một ngày người sẽ hiểu, từ bi không cần thiết, so với lãnh khốc từ đầu tới đuôi, càng tàn nhẫn hơn.”

Tống Mặc không phải rất hiểu câu này của Rhys, có lẽ y cũng không muốn hiểu, tóm lại, Tống Mặc hạ quyết tâm rồi thì sẽ không thay đổi. Hơn nữa, một khi chuyện Calavi chết trong tay y mà truyền ra ngoài, cho dù không phải y đích thân động thủ, cũng là một phiền phức lớn.

Tranh đoạt quyền lợi giữa thành viên vương thất, người hạ độc ta, ta dùng dao chém người là thuộc về mâu thuẫn nội bộ, Tống Mặc mà chen chân vào, giải quyết Calavi, thì sẽ thuộc về mâu thuẫn ngoại bộ.

Mâu thuẫn nội bộ có thể thương lượng, mâu thuẫn ngoại bộ thì không có thương lượng.

Cho dù Nelson không có gan đối phó y, Tống Mặc cũng không đạt được ích lợi gì. Ma tộc cường đại tới mức có thể xem thường tất cả quy tắc của thế giới này, nhưng Tống Mặc không được, y có ranh giới của mình.

“Rhys.” Tống Mặc chống tay lên bàn, hơi nghiêng người tới trước, tay kia giữ sau gáy Rhys, kéo thấp, ngẩng đầu lên, nhẹ ngậm môi Rhys, chặn lời còn lại của ma tộc trong miệng.

Nelson vừa cùng Jason luyện tập kiếm thuật xong, tình cờ đi ngang cửa, quỷ thần sai khiến ngó vào phòng một cái, cửa phòng không đóng chặt, vô tình cho hắn thấy rõ được tất cả những gì diễn ra trong phòng.

Lãnh chủ tóc đen, nửa quỳ trên bàn, tay ôm cổ ma tộc tóc nâu, mắt hơi khép, ma tộc ôm y, cúi đầu, môi men theo má Tống Mặc, trượt tới sau gáy, nhẹ cắn mút.

Cổ áo bị kéo ra, cần cổ ngửa lên tạo một độ cong ưu mỹ, giống như thiên nga uốn cổ.

Tay Tống Mặc chống lên bàn, bị dây mây màu xanh và phù văn màu đen bao bọc, dây mây và phù văn xoắn lấy nhau, điểm thêm chút đặc sắc quái dị ột màn vốn nên hương diễm.

Nelson lập tức trốn to mắt, quan hệ của Tống Mặc và Rhys trên cả lãnh địa này không phải là bí mật, nhưng Nelson trước đó cả ngày bị nhốt trong phòng tối nhỏ, lại là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến lãnh chủ Grilan và ma tộc không rõ lai lịch ở chung đơn độc thế này.

Đột nhiên, Rhys vùi đầu vào cổ Tổng Mặc như vô ý đảo mắt qua cửa phòng, đôi mắt biển xanh vụt qua tia sáng đỏ máu, Nelson sau cửa như bị sét đánh, một nỗi sợ hãi khó thể nói rõ dâng lên từ sau lưng, hăn gần như không chút do dự quay người chạy.

Suốt đường không ngừng nghỉ chạy về phòng, khóa cửa lại, sơ mi của Nelson đã thấm ướt mồ hôi lạnh.

Công tước bị dọa tái mặt cảm thấy ghen khuất, như vậy là sao chứ! Quả thật, đứng sau cửa như thế đúng là một hành vi quý tộc không nên làm ra, nhưng thật xúi quẩy, tại sao muốn thân thiết lại không chịu đóng cửa!? Mà kẻ đi ngang lại là hăn?!

Nelson nhú mày, trước mắt vẫn thỉnh thoảng hiện lên đôi mắt đáng sợ đó, quá đáng sợ, Tổng Mặc Grilan vậy mà lại trở thành người yêu của kẻ đáng sợ như thế, còn thế này thế kia, quả nhiên không phải người thường!

Nhưng... lãnh chủ Grilan như thế có thể ủng hộ mình mưu phản, phần thắng của mình chắc cũng cao hơn đúng không?

Nghĩ rõ điểm này, công tước Nelson bị Rhys dọa vọt tim lên cổ lập tức bình tĩnh lại, đi tới bàn mở ngăn kéo, bên trong có ba bức thư hăn đã viết từ sớm, xem ra, những bức thư này nên giao cho lãnh chủ Grilan rồi. Y có thực lực, cũng có năng lực giúp hăn thoát khỏi khốn cảnh trước mắt, còn về sau đó hăn phải trả cái giá thể nào... ít nhất sẽ không tệ hơn hiện tại.

Nelson ở trong phòng xây dựng tâm lý ỉnh, bên kia, Tổng Mặc kiên định đẩy Rhys còn muốn tiếp tục ra, cài lại nút áo sơ mi, đối với việc ấy ấy trên bàn, lãnh chủ cho biết, y có bóng ma tâm lý.

“Vậy đổi chỗ khác?” Ma tộc vẫn không chết tâm, hai tay chống hai bên người Tổng Mặc, môi cắn một nút áo sơ mi, “Chúng ta đi lên giường, sao?”

“Miễn bàn.” Tống Mặc trực tiếp ấn mặt Rhys, đẩy hẳn ra, “Ta còn có việc.”

Rhys ngậm nút áo bị hẳn cắn đứt, vẻ mặt ủy khuất, Tống Mặc nhìn sơ mi bị thiếu mất một hột nút, trán hiện lên một đường gân xanh.

Mọe, thật sự cầm tinh con chó sao?!

Không để ý tới Rhys cắn nút áo ken két, Tống Mặc trực tiếp lấy áo khoác mặc lên, nhắc tay, cảnh cáo Rhys còn muốn lại gần, “Người nếu dám cắn rớt nút áo khoác của ta, cẩn thận ta lại dùng pháo nã người!”

Rhys ủy khuất, ghen khuất, buồn bực, thế là, bùng phát.

Anh trai lại lần nữa biến thành em gái, đôi mắt to tròn ầng ậ nước mắt, miệng chu lên, hờn dỗi: “Người là người xấu!” Mở cửa, y sam bất chính chảy lệ chạy đi.

Vừa khóc, vừa gào: “Tống Mặc Grilan là tên xấu xa!”

Lần trước Rhys giữa đêm hôm chảy nước mắt chạy đi kể lể ủy khuất, lần này trực tiếp giữa ban ngày ban mặt làm xấu thanh danh của Tống Mặc.

Tống Mặc cứng đờ đứng trong phòng, tay nâng lên còn chưa buông xuống, nhìn cửa mở rộng, cả người cứng ngắt, hóa đá, sau đó xói mòn luôn...

Lần thứ hai rồi, mọe nó lần thứ hai rồi!

Có kẻ nào vô sỉ hơn, mặt dày hơn, kinh khủng hơn tên này không?

Có không?!

Lão quản gia John đi vào phòng, thấy lãnh chủ đại nhân đã hóa thành bã, mặt không biểu cảm nói một câu: “Lãnh chủ đại nhân, cần tôi giúp ngài

giải quyết phiền phức này không?”

Tống Mặc đang ở trạng thái bả cam nín nhìn quán gia.

Quán gia hiểu rõ gật đầu, “Tôi hiểu rồi, nếu ngài thay đổi chủ ý, bất cứ lúc nào cũng có thể thông báo cho tôi.”

Nói xong, trực tiếp quay người đi.

Mấy giây sau, ngoài cửa truyền tới một tiếng vang lớn, tiếp theo là tiếng kêu giật mình của thị nữ, “Quán gia đại nhân, sao ngài lại đá gãy cột?!”

Tiếp theo là lão John trả lời nghiêm túc đường hoàng: “Vì cái cột này quá không kiên cố.”

Tống Mặc đang ở trạng thái bả: “...”

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 105

Bí Mật Của Grilan

> Nửa tháng sau, Tống Mặc lại nhận được thư của Harold.

Giao dịch với quan chấp chính Nadun Josh của Cary rất thuận lợi, đơn đặt hàng tổng cộng mười cỗ máy bắn đá, một ngàn năm trăm cây nỏ, khiến Tống Mặc kiếm được không ít, lại thêm bản vẽ máy bắn đá, Nadun Josh tựa hồ đã quét sạch kho thuế của Cary.

May là hắn vẫn nhớ thành Cary là địa bàn thuộc về đại vương tử Chisa Calavi, nếu không, một đồng kim tệ trong kho cũng không còn.

Dù là thế, tiền thuế dân cư và đội thương buôn tới lui của Cary năm nay, cũng không thể nào không tăng thêm, nếu không, Nadun căn bản không thể nào báo cáo với thuế quan vương quốc sắp tới.

Trong kho thuế còn không tới mười ngàn đồng kim tệ?

Đùa cũng phải có giới hạn.

Cho dù là quan chấp chính tham lam nhất, cũng sẽ không làm chuyện ngu xuẩn rõ ràng là đặt cổ dưới lưỡi đao như thế.

Chuyện đã thế, kế hoạch của Tống Mặc đã hoàn thành bước đầu, bước tiếp theo, đội thương buôn do Harold thống lĩnh sẽ mở một cửa tiệm tại thành Cary, có quan hệ với Nadun, lại thêm chiến tranh của Obi và Seeger sắp phát sinh, đội thương buôn tới thành Cary cũng ít đi rất nhiều, vật tư sinh hoạt của cư dân trong thành trở nên khan hiếm. Là thành phố thương

nghiệp, người Cary không thiếu tiền, nhưng kim tệ không thể làm cơm ăn. Tình huống này càng tiện cho đám người Harold hành sự. Giúp bọn họ nhẹ nhàng đứng vững tại thành Cary.

“Võ lực không phải là cách tốt nhất để giải quyết vấn đề, lấy được thành Cary mà không tổn thương chút nào, mới có thể phát huy giá trị của nó lên lớn nhất. Thứ ta muốn làm không phải là vụ buôn bán một lần, mà là chiếm cứ lâu dài, cho tới khi người ở đây quên mất thành Cary trước kia từng thuộc về Chisa, cho tới khi họ chỉ nhớ lãnh chủ của mình là Grilan.”

Harold ghi nhớ những lời của Tống Mặc, cũng không tiếc sức thực thi.

Tống Mặc nói với Harold, người như Nadun Josh, có thể lôi kéo. Sự trung thành của gia tộc Josh đối với quốc vương Chisa cũng phải đợi xem xét. Thư công tước Nelson viết cho lão Josh gia chủ hiện tại của gia tộc Josh, đã được địa tinh đưa tới.

Lão Josh từng là thầy của Nelson, quan hệ này, có lẽ không phải là nguyên nhân chủ yếu mà Nelson liên hệ ông, nhưng chỉ cần cho Tống Mặc biết, gia tộc Josh có thể đào góc tường, thì đã đủ. Nelson đào nhất đầu tiên, Tống Mặc giúp xúc đất, sớm muộn tường cũng xuất hiện một cái lỗ.

Nadun Josh, thành Cary, đại vương tử Calavi...

Ánh mắt Tống Mặc dừng lại thật lâu trên thư của Harold, ngón tay gõ lên bàn, chỉ cần y tìm được một chỗ hỏng, quân bài domino sẽ có thể nảy sinh hiệu ứng mắc xích, chỉ cần quốc gia của Hắc Viêm và Seeger đánh nhau, thành Cary sẽ trở thành vật trong túi của y. Y có nên viết thư cho Hắc Viêm, thúc dục hắn đánh trận này mau một chút không, lẽ mà kéo dài như vậy hoàn toàn không giống phong cách của hắn.

Nếu tể tướng Murphy đang bị sự tùy tính của quốc vương làm cho sứt đầu mẻ trán, mà biết Tống Mặc ở xa ngàn dặm có dự định này, không cần

phải nói nhiều, tuyệt đối sẽ bùng nổ muốn cắn chết, châm ngòi thổi gió, đổ dầu vào lửa, chỉ sợ thiên hạ không loạn, quá đáng giận đúng không?!

Vì muốn hoàn toàn dẫn ánh mắt của quốc vương Chisa và đại vương tử Calavi ra khỏi thành Cary, Tổng Mặc còn phải đánh chủ ý lên phần đất bị mất của Angris.

Lão Julien vẫn hoài niệm không quên với phần đất bị mất, đây cũng là chuyện không biện pháp, bị người ta cắt mất một phần ba nhà mình, lão Julien có ngủ cũng ngủ không yên.

Đánh nhau lâu như thế, hai bên đều có thắng bại, nhưng chưa từng mất nhiều đất đai như thế.

Tổng Mặc tin rằng, nếu lão tổ tông của lão Julien dưới hoàng tuyền mà biết, không đội mồ chạy ra đánh chết lão, thì cũng sẽ tát cho lão rụng răng đầy đất!

Mọi nó làm mất sạch danh dự của vương thất Angris rồi!

Lão Julien càng không thể buông xuống, Tổng Mặc càng có thể nhân đó mà mượn đề làm văn. Quan hệ hợp tác của y và Hắc Viêm là một tán dù bảo vệ, lão Julien sẽ không dễ dàng động tới y, nếu y nói cho lão Julien biết, có biện pháp đoạt về đất đai Angris bị cướp mất, cho dù không phải toàn bộ, ít nhất cũng là một nửa, tin rằng lão Julien tuyệt đối sẽ không cự tuyệt hợp tác với y.

Còn điều kiện giao dịch, Tổng Mặc cười búng giấy viết thư, muốn lấy lại một phần đất đai đã được thu hồi, thì không hề quá đáng đúng không?

“Quản gia, ông cảm thấy chủ ý này thế nào?” Tổng Mặc ngửa đầu nhìn lão John đứng sau lưng mình, quản gia từng theo bên cạnh lão Grilan, hiểu biết về lão Julien, khẳng định nhiều hơn y, “Quốc vương bộ hạ sẽ tin tưởng thành ý của ta chứ?”

“Đây không phải vấn đề tin hay không.” Lão John hơi cúi đầu, nhìn mắt Tống Mặc, “Chỉ cần có một chút hy vọng, quốc vương bệ hạ sẽ nắm chặt.”

“Nên nói là mắc câu?”

“Có lẽ.”

“Vậy thì, lão sẽ đáp ứng điều kiện ta đưa ra chứ?”

“Sẽ.” Câu trả lời của lão John không có chút chần chờ nào, “Nhưng, sẽ không phải là nơi tốt gì.”

“Cũng sẽ không kém hơn Grilan trước kia.”

Tống Mặc vốn cũng không muốn đòi đất đai tốt nào, mục tiêu của y là những mảnh đất vô chủ, cũng chính là mảnh đất mà quý tộc Angris thống trị nơi này trước đó đã bị giết chết, hoặc là căn bản không có năng lực thu hồi lại địa bàn này. Hơn nữa, cự ly cách Grilan cũng không thể quá xa. Tiện cho kế hoạch xây dựng thành phố thương nghiệp dưới đất của y.

Mục đích ngay từ đầu của Tống Mặc đã không phải ở trên mặt đất, mà là ở dưới mặt đất.

Bất luận thế nào, đào động trong địa bàn của mình, so với đào đất dưới chân người khác, khẳng định không giống nhau.

Diễn biến hòa bình tại thành Cary, xúi giục gia tộc Josh, hợp tác với lão Julien, triệt để dẫn sự chú ý của quốc vương Chisa đi... một vòng nối một vòng, cho dù mắc xích nào trong đó xảy ra sai sót, chỉ cần nắm chặt hướng đi chính, Tống Mặc sẽ có thể nắm chắc tám phần kéo được cờ phản mưu phản của Nelson, cùng quốc vương Chisa đối đầu, sau đó bức đối phương xuống đài!

Đương nhiên, mục đích chính xác, tiền đồ sáng rực, nhưng đường đi thì uốn éo.

“Thiên thời địa lợi nhân hòa, một cái cũng không thể thiếu.” Tổng Mặc lâm bầm tự nói.

Lão John từ đầu tới đuôi tham gia vào quá trình lập ra và tiến trình kế hoạch, không thể không thừa nhận, lãnh chủ đại nhân thật sự rất có thiên phú và tài năng để ‘tạo phản’. Gia tộc Grilan đời đời chống thuế, nhưng cũng không có lãnh chủ nào có thể chống sào đứng lên, mưu triều oán vị. Nhưng, lẽ nào chính tinh thần phản kháng không sợ hãi này, tích lũy đời đời, mới tạo nên Tổng Mặc Grilan hôm nay sao?

Lão John chưa từng nghĩ qua Tổng Mặc hiện tại đã đổi ruột. Ông chỉ có thể đi tìm nguyên nhân trong gen huyết thống gia tộc Grilan và vấn đề giáo dục.

Nếu Tổng Mặc biết suy nghĩ của lão John, khẳng định sẽ cười to ba tiếng, Grilan chống thuế thì tính là gì? Vĩ nhân từng nói: Đấu với trời, lạc thú vô cùng, đấu với đất, lạc thú vô cùng, đấu với người, lạc thú vô cùng!

Y thế này, chỉ có thể tính là kết quả phấn đấu nỗ lực dưới chỉ đạo của tinh thần vĩ đại này.

Trong thư Harold còn nhắc tới tin đội kỵ sĩ giáo hội vào thành Cary, Tổng Mặc xem tới đây, lập tức liên tưởng tới tin báo của địa tỉnh đưa tới gần đây, trong tất cả tin báo, đều nhắc tới tin đoàn kỵ sĩ giáo hội và giáo đình nơi đó có dị động.

“Quản gia, ông thấy sao?”

Tổng Mặc giao thư của Harold cho lão John, “Trên thư Harold nói, hành động của những kỵ sĩ này không ẩn mật, gần như là đánh trống khua chiêng tìm thứ gì đó...”

Lời chưa nói xong, Tống Mặc đã ngừng lại, vô thức cúi đầu, nhìn bội kiếm màu bạc trắng ở eo, tìm đồ?

Lão John thuận theo ánh mắt của Tống Mặc mà nhìn, mắt lấp lóe, “Ngài nghĩ thế nào?”

“Ta...” Tống Mặc gỡ bội kiếm ra, đặt lên bàn, “Quản gia, ta nghĩ, đại khái đây là một trong những thứ mà các kỵ sĩ đang tìm.”

Lão John nhìn Tống Mặc, thật lâu không nói.

“Ông không cảm thấy kinh ngạc sao?”

“Không.” Lão John nói từng chữ, “Có ma tộc đó ở đây, vạn sự đều có thể.”

“...” Quản gia, kỳ thật ông cũng xuyên đúng không?

“Lãnh chủ đại nhân, ngài dự định xử lý chuyện này thế nào?” Lão John đặt thư của Harold xuống, lại chỉ vào báo cáo của địa tinh trên bàn, “Theo những suy đoán này, lần này đoạn kỵ sĩ chắc là dốc toàn lực, gần như mỗi thành phố trọng yếu của mỗi nước, đều có thể thấy bóng dáng của họ. Nước linh hồn của giáo hội từng xuất hiện tại Grilan, tin rằng giáo hội lập tức sẽ chú ý tới nơi này.”

Tống Mặc đột nhiên vỗ bàn, đứng lên, “Vậy thì để họ tới đi!”

“Hả?”

“Dù sao rận nhiều rồi không sợ bị cắn nữa! Lúc đầu ta muốn thanh kiếm này, đã không nghĩ có thể tránh được phiền toái! Hơn nữa...”

“Hơn nữa?”

Tống Mặc chớp chớp mắt, “Lẽ nào ông không cảm thấy, lượng công việc của Airth hiện tại quá nhiều sao?”

“Cho nên?” Cái này có quan hệ gì tới Airth?

“Bắt thêm hai ba kỵ sĩ vàng, sẽ như thêm ngói cho việc xây dựng lãnh địa, giảm gánh nặng cho Airth! Nghĩ thử xem, ba cái mai rùa cùng bung ra, cảnh tượng hùng tráng thế nào!”

“Lãnh chủ đại nhân, kỵ sĩ vàng kế nhiệm, chỉ có một người.”

“Một người cũng không sao, hai cái mai rùa cũng không kém!”

Lão John lập tức bái lạy cho ý nghĩ kỳ lạ của lãnh chủ đại nhân.

“Lãnh chủ đại nhân, lẽ nào ngài không suy nghĩ thêm một chút sao? Lần này khác lần trước, một khi đối đầu với đoàn kỵ sĩ giáo hội, rất có thể sẽ khiến cả giáo đình báo thù.”

“Không cần suy nghĩ nữa.” Tống Mặc vung tay, “Ông đây đã sắp giúp người ta vung cờ tạo phản, võ trang cắt đất rồi, giáo hội gì đó, ai sợ ai! Không phải chỉ là một đám thần côn chơi trò phong kiến mê tín sao, ông đây không sợ!”

“...” Đó quả thật là một đám thần côn, nhưng là một đám thần côn có thể lay động từng quốc vương thống trị mỗi nước!

“Vậy ta sẽ viết thư cho Hắc Viêm!”

Tống Mặc hưng phấn cầm viết lên, trong đầu lão John vẫn còn đang phân tích vấn đề thần côn và quốc vương, Tống Mặc chuyển đề quá nhanh, ông nhất thời không kịp phản ứng lại.

“Ngài viết thư cho quốc vương Obi?”

“Đúng.” Tổng Mặc cầm bút lên, xoẹt xoẹt xoẹt viết mấy hàng chữ lớn, viết xong rồi, cầm lên đặt trước mặt lão John, “Ta nói với Hắc Viêm, thánh vật giáo hội bị mất, chỗ ta có, nếu lại muốn bịp đám thần côn đó lần nữa, có thể liên hệ với ta. Ngoài ra khuyên hẳn muốn đánh nhau thì động tác nhanh chút, cứ như vậy khiến người vội xem náo nhiệt cộng thêm muốn thừa nước đục thả câu đau thương không thôi đây.”

“...” Lãnh chủ đại nhân, ngài xác định bức thư này mà gửi đi, đối tượng quốc vương Obi muốn tấn công sẽ không đổi thành Grilan chứ?

Khóe miệng quản gia vẫn còn giật, Tổng Mặc nói tiếp: “Phái hai địa tinh tin tưởng được, chuyển lời cho Harold, nghĩ cách liên hệ với đoàn kỵ sĩ giáo hội ở thành Cary, khiến bọn họ đều tới Grilan! Lại thông báo cho địa tinh tại tiệm các nơi, bắt đầu truyền tin thánh vật giáo hội bị mất cấp đang ở Grilan. Ta không tin, đám thủ hạ thần côn đó không mắc câu!”

“Ngài muốn dẫn bọn họ tới đây?”

“Đương nhiên!” Tổng Mặc siết nắm tay răng rắc, “Tới một tên, bắt một tên, tới hai tên, bắt một đôi! Tới một đám, bắt cả đoàn!”

“...”

Tổng Mặc càng nói càng kích động, hai mắt bắt đầu phát sáng, “Ông đang buồn vì lực lao động không đủ đây, mấy kẻ trực tiếp đưa tới cửa này, cả phí vận chuyển cũng miễn, có ngu mới bỏ qua!”

Xây dựng lãnh địa cần người, giúp Nelson tạo phản cũng cần người, mấy kỵ sĩ giáo hội này đều là lực lao động và binh sĩ sẵn có, một khi tới, thì một tên cũng đừng mơ rời khỏi!

Lão John cảm thấy đau đầu, rất muốn khuyên Tổng Mặc bình tĩnh một chút, nhưng thấy bộ dáng Tổng Mặc, căn bản sẽ không nghe lời khuyên, ông thở dài, đây là thời kỳ phản nghịch tới muộn sao?

Nhân loại đã không thể ngăn cản Tống Mặc rồi, chuẩn bị tốt mới làm nên chuyện, lãnh chủ đại nhân bùng phát bá khí, quyết định triệt để đi trên con đường thênh thang của phản phong kiến mê tín, thề đối kháng đến cùng với thế lực giáo hội.

Lão John nhìn Tống Mặc, suy nghĩ khuyên can toàn bộ bị dập tắt, cong lưng, một tay đặt trước ngực, “Như ngài mong muốn, lãnh chủ đại nhân.”

“Quản gia, đừng nghiêm túc như thế.” Tống Mặc đi tới trước mặt lão John, cười híp mắt nói: “Ông nên nói rằng, chúng ta vì mục tiêu và lý tưởng vĩ đại, phấn đấu đi tới, vì ngày mai tốt đẹp của Grilan, phấn đấu cả đời!”

Lão John lúc này chỉ có một suy nghĩ, huyết mạch của gia tộc Grilan, triệt để mọc méo rồi, giáo dục của gia tộc Grilan, hoàn toàn xảy ra vấn đề rồi. Ông một chữ cũng chẳng muốn nói, mà một chữ cũng nói không ra.

Sau khi quản gia đi, một cơn gió đen đột nhiên nổi lên, gió đen tan đi, Rhys Myers đứng trước mặt Tống Mặc. Tống Mặc ngồi trên ghế, hai chân dài gác chéo lên bàn, hai tay khoanh trước ngực, nhẹ hừ một tiếng.

Rhys không như trước kia trực tiếp dính lên người Tống Mặc, mà đứng đối diện Tống Mặc, ánh mắt phức tạp nhìn y.

“Không nói gì?” Tống Mặc liếc xéo Rhys một cái, chép miệng, “Hay là, không biết nên nói gì?”

“...”

Thấy Rhys vẫn không lên tiếng, Tống Mặc dứt khoát rút chân về, chống một tay lên, vượt qua bàn, đối diện với Rhys ngồi ngay mép bàn, nâng cằm hẳn lên, “Mỹ nhân, ta đã làm như người muốn, ít nhất phải nói tiếng cảm ơn chứ?”

Rhys nắm cổ tay Tống Mặc, “Ta không muốn...”

“Bớt giùm.” Tống Mặc cười nhạo một tiếng, “Đừng nói với ta ban đầu người đưa thanh kiếm ky sĩ đó cho ta, không có mục đích khác, lừa con nít ba tuổi đi.”

“Nhưng ta không muốn để người trực tiếp đối lập hoàn toàn với giáo hội!”

“Cái này ta tin.” Tống Mặc sờ cằm Rhys, nhìn vào đôi mắt màu biển xanh đó, “Nhưng người không thể phủ nhận, người là muốn kéo ta xuống nước đúng không?”

“... Không phủ nhận.”

“Vậy không phải xong rồi sao?” Tống Mặc lắc chân chột chột mũi chân vào Rhys, Lúc đó ta nhận thanh kiếm này, đã không nghĩ có thể thoát khỏi mớ phiền phức đó, hiện tại, nhìn thấy ta tự giác như thế, anh dừng hiến thân như thế, không phải người nên nói mục đích thật cho ta rồi sao?”

“Mục đích?”

“Đúng.” Tay Tống Mặc men theo cằm Rhys trượt xuống cổ, đặt lên vai hắn, “Bắt đầu từ lần đầu tiên người biến thành Rhis, tiếp cận ta, nói thử xem, người rốt cuộc muốn làm gì? Đừng nói thích ta gì đó, vừa gặp đã yêu gì đó, cái cớ vừa nghe đã biết là nói dối này, ta căn bản sẽ không tin.”

“... Người thật muốn biết?”

“Đương nhiên, ta hỏi người không dưới ba lần rồi.” Tống Mặc ngẩng đầu lên, thu lại nụ cười trên môi, “Mỗi lần, đáp án của người đều không giống nhau, mỗi lần, người đều đang nói dối. Ta không muốn nghe thấy bất cứ lời nói dối nào nữa!”

“Tại sao?”

“Người còn có mặt mũi mà hỏi!” Tống Mặc kéo cổ áo Rhys, “Mọi nó ông thích một tên lừa gạt mở miệng là nói dối, có bức mình hay không?! Ta muốn nghe lời nói thật, hiểu chưa?!”

Rhys trầm mặc nửa ngày, vẻ mặt nghiêm túc của Tống Mặc khiến hắn cảm nhận được hoảng hốt kỳ lạ. Trực giác cho hắn biết, không thể tiếp tục nói dối, nếu không, chờ đợi hắn, rất có thể chính là vận kiếp bất phục.

Qua rất lâu, Rhys cuối cùng mở miệng nói: “Là ta dùng sét đánh người.”

“Giề?” Tống Mặc như gặp phải quỷ nhìn Rhys, đã nghĩ tới rất nhiều khả năng, nhưng cũng không nghĩ tới, Rhys mở miệng lại là câu này, liền hỏi theo tính phản xạ: “Người và ta không oán không thù, làm quái gì lại lấy sét đánh ta?”

“Đánh chết người, rồi thay thế vào.”

Người này, muốn giết chết y, sau đó thay thế y?

Tay nắm cổ áo Rhys bất giác thả lỏng, vô thức móc súng lục ra, chỉ vào trán Rhys.

Rhys không để ý súng chỉ trên trán, chống một tay lên vai Tống Mặc, trong mắt dần hiện lên tia sáng đỏ, “Ta xem chút nữa đã thành công rồi... hiện tại, ta thấy may mắn vì mình đã thất bại...”

“Đừng né tránh vấn đề!” Tống Mặc nghiêng răng nghiêng lợi nói, tay cầm súng dùng lực muốn đứt gân, “Nói, rốt cuộc tại sao!”

“Vì nơi này rất đặc thù, cha của ta, thân vương Myers đời trước, đã an nghỉ tại đây.”

Zề?!

Tổng Mặc chờ ra, tiếp theo đỉnh đầu bốc ra làn khói, nổ cái ầm.

Mọi, cha hử ‘an nghỉ’ tại đây, hử lại muốn dùng sét đánh chết mình, đây là cái logic khốn kiếp gì chứ?!

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 106

Chuyện Cũ

> Tống Mặc nghĩ tới nghĩ lui, cũng vẫn không ra, một thân vương ma tộc an nghỉ, và con hắc lấy sét đánh mình, có quan hệ trực tiếp nào. Khả năng duy nhất, chính là cha của mình là nguyên nhân chủ yếu dẫn tới cha hắc an nghỉ, hay nên nói, cha mình trực tiếp giải quyết cha hắc?

“Sao có thể?” Rhys chống hai tay hai bên người Tống Mặc, gần như ôm cả người Tống Mặc vào lòng, “Cha ta đã an nghỉ hơn một ngàn năm rồi, lúc đó, cha của cha người còn chưa có ra đời.”

Rhys nâng cằm Tống Mặc lên, nghiêng đầu, né khỏi họng súng của y, nhẹ hôn lên má Tống Mặc. “Một ngàn bảy trăm năm trước, sáu đại chủ giáo của Quang Minh giáo hội, liên hợp với gia tộc đối địch trong ma tộc, nhân lúc cha ta bất ngờ bị thương, liền vô sỉ tập kích ông, đoạt mất phần lớn ma lực của ông, phong kín trong thánh vật giáo hội, còn muốn nhân cơ hội giết chết ông.”

Tống Mặc chớp chớp mắt, kịch tình này... cả một truyền kỳ vương tử báo thù... thánh vật, sờ sờ kiếm ký sĩ trên eo, chính là chỉ mấy cái này?

“Nhưng, cha ta dễ giết như vậy sao?” Rhys ngẩng đầu, “Thân vương ma tộc, không phải những kẻ tiểu nhân gian tà có thể dễ dàng tiêu diệt!”

Tống Mặc tiếp tục chớp mắt, dù có đỉnh, cuối cùng, không phải cũng ‘an nghỉ’ rồi sao?

“An nghỉ, không có nghĩa là tử vong.”

Rhys nhìn Tống Mặc, “Sức mạnh của thân vương ma tộc, không phải người bình thường có thể tưởng tượng. Cho dù bị đoạt đi phần lớn ma lực, cha ta, cũng chỉ chìm vào giấc ngủ, chứ không chết. Nếu ông muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh.”

Tống Mặc sờ cằm, không đúng, nếu biết cha hẳn không chết, tại sao không kéo người về, còn ở lại Grilan làm gì?

“Không kéo về được.” Rhys bất đắc dĩ thở dài, “Cha ta an nghỉ tại Grilan không phải là bí mật, nhưng bất luận là giáo hội, hay là gia tộc đối địch, cả ta, cũng không biết rốt cuộc ông chôn bản thân ở đâu.”

Tống Mặc: “...”

“Quang Minh giáo hội năm đó, gần như đều đã lật tung đất đai Grilan một lượt, dẫn tới nơi này liên tục hơn năm mươi năm cỏ mọc không nổi, vẫn không tìm được chút xúu dấu vết nào.”

Cũng có nghĩa là, cha hẳn bị vây đánh tới chỉ còn một tầng da, thấy tình thế không hay, trực tiếp đào hố chôn mình luôn, lấp đất lên rồi lo ngủ, đáng tiếc hố đào quá sâu, đất đè chặt quá, không chỉ khiến kẻ địch không tìm được, mà ngay cả con ông cũng tìm không ra.

Thì ra đây không phải là vương tử phục thù ký, mà là chuyển tìm kiếm thân vương ma tộc sao?

Nghĩ kỹ lại, Rhys chắc không lừa y, địa tinh và chu nho xây dựng thành ngầm, gần như đã đào rỗng dưới đất Grilan rồi, hang heo rừng cũng đào trúng mười mấy cái, hang rắn Mongu cũng đào ra mấy cái, nhưng không nghe nói đào ra sinh vật hình người.

“Vẫn không đúng.” Tống Mặc nhíu chặt mày, “Nếu như người nói, cha người đã lợi hại như vậy, tại sao không chống đỡ tới khi về nhà rồi ngủ? Vẫn tốt hơn ở một nơi xa lạ chứ? Cũng bớt cho người nhà tìm không được ông ta.”

“Ôi...” Rhys ngừng một chút, mặt hiện lên vẻ lúng túng, “Thực tế, năm đó cha ta vì cãi nhau với mẹ ta, bị mẹ ta đánh một trận, bị thương rời khỏi nhà, mới bị giáo hội và gia tộc đối địch thừa cơ.”

“...” Thì ra không chỉ là âm mưu gian kế, còn có liên can tới bạo lực gia đình. Có thể đánh cho thân vương ma tộc bỏ nhà đi, quả nhiên vương phi mới là đại trượng phu sao?

“Cho dù là thế, thì liên quan gì tới người dùng sét đánh ta?”

Rhys gác cằm lên vai Tống Mặc, “Vì chỉ có thông qua huyết thống trực hệ của Grilan, mới có thể tìm được cha ta.”

“Có ý gì?”

Rhys cọ cọ hóm cổ Tống Mặc, “Grilan là mảnh đất không có tín ngưỡng.”

“Mảnh đất không có tín ngưỡng?” Tống Mặc kéo Rhys khỏi vai mình, “Nói vậy là sao?”

“Người ở đây không tín ngưỡng Quang Minh thần, cũng không tín ngưỡng bất cứ thần linh nào của đại lục Quang Minh.” Rhys nhìn Tống Mặc, chậm rãi nói: “Chuyện đó trải qua hơn một ngàn bảy trăm năm, mảnh đất vốn phì nhiêu bị Quang Minh giáo hội hủy hoại hoàn toàn, người Grilan năm đó, từ lãnh chủ tới lãnh dân, không còn tin tưởng giáo hội nữa, thậm chí căm hận giáo hội đã hủy diệt nhà cửa của mình, khiến mình chìm vào khốn cảnh.”

Điểm này Tống Mặc hoàn toàn có thể lý giải, trải qua tàn phá như thế, ai còn tươi cười chào đón kẻ tàn phá chứ? Không ném bình xăng đã không tồi rồi!

Nói tới cùng, thân vương Myers đời trước và Quang Minh giáo hội, còn có ma tộc chen vào trong chuyện này, đều là đầu sỏ tội phạm! Grilan chính là pháo hôi vô tội gặp tai ương!

Khó trách vôi của Quang Minh giáo hội vẫn không vươn vào Grilan, trừ nơi này nghèo tới mức khiến họ không muốn tới giúp nghèo, còn vì người ở đây căn bản không tin ngưỡng thần linh của họ sao? Tuy người Grilan sẽ không như tổ tiên mình thấy những tên thần côn đó liền xanh mắt, nhưng cũng sẽ không cho họ sắc mặt tốt đẹp gì.

Đương nhiên, giáo hội cũng có thể sử dụng thủ đoạn cứng rắn chiếm lĩnh mảnh đất này, nhưng một khi họ làm thế, tuyệt đối sẽ khiến mọi người phẫn nộ. Vốn dĩ quốc vương các nước và các lộ chư hầu đã thấy ngứa mắt những thế lực võ trang phản chính phủ này lắm rồi, nếu mà còn đưa sơ hở ra mặt, không nhân cơ hội cạo sạch bọn họ mới là kẻ ngốc!

Hơn một ngàn bảy trăm năm trôi qua, sau khi chủ giáo tham gia vào trong chuyện này toàn bộ đã đi gặp thần Quang Minh, thánh vật phong giữ ma lực của thân vương ma tộc, cũng được cất trong giáo đình đóng bụi, các thần côn của giáo hội thì tiếp tục biến chất sa sút, tranh quyền đoạt lợi, rất ít ai nhắc tới thân vương ma tộc an nghỉ tại Grilan.

“Trước khi cha ta ngủ say, đã ký một phần kế ước với lãnh chủ Grilan đời đó, cũng chính là tổ tiên của người.”

“Khế ước?”

“Đúng, giáo hội không biết sự tồn tại của khế ước này, nhưng lúc đó ma tộc truy sát cha ta, lại có thể cảm giác được ma lực dao động khi khế ước thân vương đạt thành, kỳ quái là, bọn họ không nói chuyện này cho giáo

hội.” Rhys cười, “Cho dù hợp tác, giáo hội và ma tộc, cũng vĩnh viễn không thể nào chân chính thẳng thắn với nhau.”

“Khế ước người nói...”

“Khế ước này, là trực tiếp dùng huyết mạch để ký kết. Cha ta dùng một giọt máu của ông, dung nhập vào trong người Grilan, chỉ có lấy giọt máu thuộc về thân vương ma tộc đó ra khỏi huyết thống trực hệ của Grilan, mới có thể tìm được nơi ông ngủ say. Mà Grilan ký khế ước này, lại không biết hết, ông ta chỉ cho rằng, cha ta, là dùng năm mươi kim tệ, mua một phần mộ ở tại lãnh địa của ông ta.”

Năm mươi kim tệ, đã bán cả bản thân và con cháu đời sau đi?

Tống Mặc co giật khóe môi, ngu ngốc cỡ nào đây?!

“Cho nên, người dùng sét đánh chết ta, chính là vì muốn lấy máu của ta sau đó thay thế thân phận của ta, ở tại lãnh địa của ta, tìm cha người, thuận tiện tìm thần côn giáo hội đó báo thù?”

“...”

“ĐM!” Tống Mặc nhìn không được lửa giận hiện tại, cuối cùng bạo phát, “Hơn một ngàn bảy trăm năm rồi! Nhiều huyết mạch trực hệ Grilan như thế, sao người không đi đánh họ, lại chăm chăm đánh ta?!”

Rhys: “... Đây là trọng điểm sao?”

“Trọng điểm!”

“Năm nay ta một ngàn bảy trăm chín mươi sáu tuổi.”

“Cho nên?”

“Ma tộc một ngàn tám trăm tuổi mới thành niên. Ma tộc vị thành niên, không thể rời khỏi ma giới. Nhưng, nếu ta muốn kế thừa gia tộc Myers, nhất định phải tìm được cha ta, lấy nhẫn cầm quyền có khắc huy hiệu gia tộc trong tay ông. Cho nên, không thể không rời khỏi ma giới trước bốn năm.”

“Cho nên, ta đúng lúc gặp xui, trùng hợp bị đánh?”

“...”

Tống Mặc ánh mắt chờ đợi nhìn Rhys, vị thành niên? Vị thành niên hơn một ngàn bảy trăm tuổi?!

Mọi nó y bị một tên vị thành niên hơn một ngàn bảy trăm tuổi áp sao?!

“Người phát hiện sét không đánh chết ta, liền nói thích ta, cũng là vì ở lại Grilan, tìm giọt máu của cha người đúng không?”

“Không!” Rhys vội lắc đầu, “Ta thích người, là nghiêm túc!”

“Người cảm thấy, ta còn có thể tin người sao?” Tống Mặc kéo cổ áo Rhys, “Người lấy sét đánh ta, ta có thể tha thứ.” Vì người bị sét đánh chết căn bản không phải là y, “Nhưng người ba lần bốn lượt lừa ta, chuyện này không cho thương lượng!”

“Thân ái...”

“Câm miệng!” Tống Mặc bình sinh hận nhất là kẻ lừa dối! Hơn nữa còn là kẻ lừa dối mang cái mặt mỹ nhân giả vờ mình rất vô tội! “Người muốn máu của ta, ta có thể cho người, nhưng.” Ánh mắt Tống Mặc trở nên lạnh lẽo, “Người nhất định phải lấy thứ bằng giá tới đổi!”

Nói rồi, Tống Mặc rút kiếm kỵ sĩ ở eo ra, để trên cổ tay, “Rhys Myers, người có muốn làm giao dịch này với ta không?”

“Tổng Mặc Grilan!” Rhys đột nhiên nhẹ gầm một tiếng, trên cánh tay bị kiểm để lên của Tổng Mặc, lập tức trào lên vô số phù văn màu đen, bao chặt cánh tay y, giây tiếp theo, kiểm trong tay bị rút xuống đất, cả người bị Rhys ôm vào lòng.

“Giao dịch biến mẹ đi!” Rhys vùi đầu vào vai Tổng Mặc, cấp thiết hôn mặt và tai y, “Ta thích người! Ta thật sự thích người!”

Âm thanh có hơi vô thố, ma tộc lần đầu tiên trở nên hoảng loạn, Tổng Mặc rũ mắt, chậm rãi nhếch môi.

Đã lừa y, còn muốn sống tốt sao?!

Thích Rhys là ngoài ý muốn, nhưng ngoài ý muốn đã phát sinh rồi, Tổng Mặc không thể xem như không tồn tại.

Nhưng y nhất định phải a tộc này chịu giáo huấn, để hẳn biết, dám lừa y, cái giá là rất lớn. Món nợ trước kia, phải tính rõ từng chút một, không vắt khô giá trị còn lại của tên này, y không phải Tổng Mặc!

Ngay lúc này, ngoài cửa sổ đột nhiên xuất hiện một trận kinh hô.

Tổng Mặc đá Rhys một cú văng ra, kỳ quái quay nhìn một cái, chỉ một cái, cầm đã rút xuống đất.

Tổng Mặc xoa mắt, xác định mình không phải ảo giác, Jason và mấy hán tử Grilan toàn thân giáp trụ, đang bay trên trời?!

Khi nhìn kỹ lại, trong tay những hán tử này, đều đang cầm một củ khoai môn, hai cái lá lớn trên dây khoai môn, chuyển động ong ong như cánh quạt máy bay, hán tử bị treo bên dưới, theo tiếng ong ong chọt lên chọt xuống, chọt trái chọt phải, được lĩnh hội kích thích và khoái cảm như tàu lượn.

Tiếp theo, khoai môn mọc bên dưới, bắt đầu nổ tung hết củ này tới củ khác.

Tổng Mặc ngồi không yên, lập tức mở cửa sổ chạm đất, vừa gào lên, muốn các lãnh dân lấy túi và dây thừng, cột móc kéo khoai môn lại cứu người, không ngờ một củ khoai môn đột nhiên bay thẳng về phía y, không đợi Tổng Mặc phản ứng lại, trực tiếp nổ tung...

Harold ở trong thành Cary xa xôi, sau khi nhận được hồi âm và bản vẽ máy bắn đá của Tổng Mặc, lập tức liên hệ với Nadun Josh, đoàn kỵ sĩ giáo hội đột nhiên xuất hiện trong thành Cary khiến hành động của Harold trở nên bó tay bó chân, hẳn không xác định những kỵ sĩ này có nhận ra mình không, nhưng tiền tu sĩ Gela đồng hành cùng hẳn lại nhận ra hai kỵ sĩ đó trong đó, trước khi được phân tới dưới tay Harold, Gela từng cộng sự ở một phân giáo đình với họ.

“Gela, mấy hôm nay người cũng phải cẩn thận, cố gắng đừng lộ diện. Chuyện giao dịch bản vẽ, giao cho ta và Touro.” Harold ngừng một chút, nói tiếp: “Touro, sau khi gặp Nadun, người đừng nói chuyện, chỉ cần gật đầu hoặc lắc đầu là được, hiểu chưa?”

“Hiểu rồi.”

Trải qua ‘mưa mưa gió gió’ và ‘tháng ngày gian khổ’ tại Grilan, Touro không còn là tên ngốc to xác đánh cướp và vợ vét ở ngoài vương thành Sabisand trước kia nữa.

“Còn một chuyện nữa.” Harold trải thư Tổng Mặc gởi tới trước mặt mọi người, “Lãnh chủ đại nhân còn dặn dò chúng ta, phải lan tin này ra ngoài.”

Ánh mắt mọi người đồng thời tập trung lên lá thư trước mặt, các tu sĩ đều biết chữ, Johnson và Touro cũng từng tham gia lớp xóa mù do Tổng Mặc tổ chức, miễn cưỡng có thể đọc viết, xem xong nội dung trên thư, không khỏi sửng sờ.

“Thánh vật giáo hội bị mất trộm, tại Grilan?”

“Nhớ chưa?” Harold xếp thư lại, bỏ lên ngọn nến, đốt sạch tận cùng, “Tìm mấy người nhanh nhẹn trong đội thương buôn, không cần dùng địa tinh, họ còn chuyện khác phải làm, tốt nhất là để lộ tin này đội thương buôn khác, để họ truyền tin vào tai Nadun và kỵ sĩ đoàn.”

“Hiểu rồi.”

Tình cảnh giống vậy, cũng phát sinh trong cửa tiệm do địa tinh và chu nho chường quản tại các nơi trên đại lục.

Các địa tinh và chu nho nhận được mệnh lệnh của Tổng Mặc lập tức hành động, không quá một tuần, lời đồn về thánh vật đã được truyền ra rộng rãi.

Hắc Viêm trước khi xuất phát tới biên giới một ngày liền nhận được thư của Tổng Mặc, xem xong nội dung trên thư, Hắc Viêm nhướng một bên mày. Tế tướng Murphy nhìn vẻ mặt Hắc Viêm, không biết tại sao, có một dự cảm rất không hay.

Cùng lúc này, lão Josh gia chủ hiện tại của gia tộc Josh, lão quốc vương Julien của Angris, trên bàn đều có bày thư của Nelson và Tổng Mặc.

Lão Josh lặng lẽ suy nghĩ cả một buổi chiều trong phòng, vẫn không thể hạ quyết tâm, lão Julien thì sau khi xem xong thư do Tổng Mặc lấy thân phận lãnh chủ trình tới, lập tức viết thư trả lời.

Phản ứng mỗi người khác nhau, nhưng đều rõ một chuyện, gió khuấy động đại lục Quang Minh, đã nổi lên rồi.

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 107

Trung Thành Dao Động

> Tổng Mặc bị bột khoai môn nổ tung bắn đầy mặt đầy đầu.

Lau bột phấn dính trên mí mắt, một mùi hương ngọt ngào lập tức tràn vào mũi, không ngừng kích thích vị giác của lãnh chủ đại nhân. Nhịn không được chấm một chút phấn bỏ vào miệng, liếm liếm, lập tức, sáng mắt.

Độ ngọt này, mùi vị này, bột tiểu mạch cấp cao cũng không thể sánh bằng!

Cái này còn là khoai môn sao?

Khi Tổng Mặc ngây người, trên trời lại xuất hiện biến hóa, các hán tử Grilan vừa rồi còn treo trên trời chơi trò tàu lượn, xếp đội khí thế bừng bừng lao về phía Tổng Mặc ở cửa sổ!

Khí thế này, quy mô này, có thể so với máy bay ném bom F15!

Trong tiếng oành oành, mặt Tổng Mặc biến trắng, sẽ chết người đó! Cho dù không nổ chết, cũng sẽ bị đè chết, thậm chí là bị nghiền chết!

Bất luận thế nào, đủ kiểu chết!

Y không đặc tội mấy quả khoai môn này mà?

Các lãnh dân cũng bị khoai môn đột nhiên tập trung nổ làm đờ người, thấy lãnh chủ chìm vào nguy hiểm, lập tức phấn đấu quên mình lao tới, vừa lao, vừa hét: “Lãnh chủ đại nhân, chúng tôi tới cứu ngài!”

Nói rồi vung tay lên, đem đao kiếm, rìu, dao phay, đá trong tay, hễ là thứ có thể tìm được, toàn bộ đều ném về phía khoai môn, mục đích duy nhất chính là chém hết khoai môn này rớt xuống!

Còn về có chém phải người bị treo dưới khoai môn không... bị thương vì lãnh chủ đại nhân, vinh hạnh cả nhà! Những hán tử này, chỉ thiếu trực tiếp múa may gào lên: “Nào! Ném qua đây! Nã pháo vào ta!”

Các lãnh dân nhắm vào khoai môn, nhưng khoai môn lại không ngoan ngoãn đợi ở đó để bị chém, thế là, khoai môn né, lãnh chủ đại nhân bị kích.

Tổng Mặc hít sặc sao né khỏi một cục đá lớn bằng nắm tay người trưởng thành, quay đầu lại né khỏi một thanh trường kiếm, không đợi thở phào một hơi, vù vù hai tiếng, mọe, ngay cả nỏ tiễn cũng dùng?!

Sắc mặt Tổng Mặc từ tai tái trực tiếp thẳng cấp thành trắng bệch, đây là cứu người hay mưu sát?! Bọn họ muốn nhân cơ hội này giải quyết y, lật đổ nền thống trị của giai cấp tư sản phong kiến, xây dựng xã hội xxxx hay sao?!

Trên mắt nhìn nỏ tiễn bay về phía mình, Tổng Mặc muốn tránh, nhưng căn bản tránh không được. Y không phải là phi nhân loại như Rhys Myers, võ lực không đủ cao đâu!

Đột nhiên, một phù văn đen chắn trước người Tổng Mặc, mũi tên bay về phía y bị một vách tường ngăn trong suốt chắn lại, không còn đi thêm được nữa, lũ lượt rớt xuống. Mấy dây mây màu xanh thoáng chốc bay ra khỏi tay Tổng Mặc, tụ thành một cái khiên màu xanh, trực tiếp giúp Tổng Mặc cản lại tấn công của khoai môn.

Các lãnh dân nhìn thấy màn này lập tức tăng sự sùng bái dành cho Tổng Mặc thêm năm mươi phần trăm nữa, lãnh chủ đại nhân uy vũ bá khí!

Tổng Mặc chớp chớp mắt, nhìn phù văn, chột dây mây, cái này, là hệ thống khen thưởng?

Thấy các lãnh dân tựa hồ còn muốn ném binh khí, y lập tức gào lên: “Dừng tay cho ông!”

Nói xong, một tay chống lên bệ cửa sổ, trực tiếp nhảy từ lầu hai xuống! Dây mây trên tay lập tức bay ra quần quanh lan can bên cửa sổ, bảo vệ y an toàn đáp đất.

Rhys tựa bên tường bị hành động đột ngột của Tổng Mặc dọa nhảy dựng, tiếp đó cũng nhảy xuống theo Tổng Mặc, kéo Tổng Mặc vào lòng, đáp xuống đất, “Người loạn quá!”

Tổng Mặc không để ý tới Rhys, đẩy hẳn ra, lấy tay áo lau bột khoai môn trên mặt, thấy khoai môn trên trời lại bay về phía y, lập tức xoay người chạy!

Lãnh chủ đang chạy, khoai môn đang đuổi theo, các lãnh dân múa binh khí theo sát đằng sau.

Ba đội, bắt đầu vận động marathon quanh Grilan.

Tổng Mặc cảm thấy, trên người mình khẳng định có công năng thu hút, kéo hết toàn bộ thù hận của khoai môn, nếu không, mấy củ khoai môn này làm quái gì chỉ đuổi theo mình y nữa?!

Tổng Mặc không phải chạy loạn như rùa mất đầu, y chạy thẳng về phía ruộng khoai lang, gạo và bắp trồng gần một chút đã đánh nhau, khoai lang và khoai môn khẳng định cũng là vua không gặp vua.

Kết quả chứng minh, trí tuệ của lãnh chủ đại nhân đã trải qua sự thật khảo nghiệm.

Nếu nói gạo và bắp là hai I đánh nhau x năm (Iran – Iraq), vậy thì khoai môn và khoai lang chính là gấu bắc cực và chú Sam của thời kỳ chiến tranh lạnh. (Gấu bắc cực: Nga, chú Sam: Mỹ)

Chạm nhau, đánh chết!

Tổng Mặc chấp nhận cái giá sẽ bị khoai lang quất bay, thành công dời nguồn họa. Nhìn khoai lang múa dây khoai cùng khoai môn như máy bay thả bom đánh nhau, Tổng đại lãnh chủ trực tiếp ngồi xuống đất, vừa thở dốc, vừa cảm thán, sống thật sự không dễ...

Rhys đi tới bên cạnh Tổng Mặc, quỳ một gối xuống, một tay phủ lên trán Tổng Mặc, một dòng khí mát lạnh tràn ra từ lòng bàn tay Rhys, chảy vào người Tổng Mặc.

Phối gần như muốn nổ đã không còn đau đớn nóng rát, hơi thở nặng nề cũng dần bình ổn, Tổng Mặc dứt khoát nhắm mắt lại, nằm giang tay giang chân dưới đất, “Cảm ơn.”

“... Không cần.”

Tổng Mặc cảm ơn hân như thế, ngược lại khiến Rhys cảm thấy buồn bực, cứ như khoảng cách giữa hân và Tổng Mặc đã bị kéo rộng, rõ ràng trước đó, người này còn huênh hoang tìm hân giúp đỡ, chỉ trong một đêm, lại khách khí tới mức như người xa lạ.

Rhys Myers, lần đầu tiên có cảm giác đau lòng.

Tổng Mặc mở hé mắt ra một đường, nhìn Rhys bên cạnh, chép chép môi, chỉ là một câu cảm ơn đơn giản, thuận miệng nói ra mà thôi, cần đến mức đó sao?

Tống Mặc quả thật rất tức giận vì chuyện Rhys lừa y, sớm muộn cũng sẽ bắt bù lại, nhưng không định cùng ma tộc này đến chết không còn qua lại. Dù sao, y vẫn thích tên vị thành niên hơn một ngàn bảy trăm tuổi này.

Một tay chống người, kéo tóc Rhys qua, hôn lên mặt hắn một cái, “Đừng nghĩ bậy bạ, ta không phải người như thế. Cho dù muốn tính sổ người, ta vẫn thích trực tiếp động thủ.” Tấn công tinh thần gì đó, Tống đại lãnh chủ cho rằng, đó không phải sở trường của y.

Rhys sờ nơi vừa được Tống Mặc hôn, chớp chớp mắt, mặt lại đỏ.

Tống Mặc lặng lẽ quay đầu, cắn chặt răng, đánh chết y cũng không thừa nhận, biểu tình của Rhys hiện tại, mọi nó thật sự là manh tới mức tim gan đều run. Vị thành niên gì đó, ma tộc gì đó, quả nhiên quá đáng ghét!

Tống đại lãnh chủ, thành công kiêu ngạo...

Lão quản gia John thấy tình hình ở chung của Tống Mặc và Rhys, ánh mắt lấp lóe, đi tới, nói với Tống Mặc: “Lãnh chủ đại nhân, tiếp theo nên xử lý thế nào?”

“A?” Tống Mặc ngẩng đầu lên, vẫn hơi khó hiểu.

“Khoai môn.” Lão John chỉ khoai lang và khoai môn đang đánh nhau bất phân, khoai lang cao to bị khoai môn nổ cho trứng lỗ lỗ, khoai môn thì bị khoai lang quất tới choáng váng mất phương hướng, ai cũng không chiếm được tiện nghi.

“A, cái này!” Tống Mặc áy náy gãi đầu, sao lại quên mất chính sự chứ, “Bảo mọi người đi lấy bao, hốt hết bột khoai môn về, lại tìm thêm mấy cái túi nhỏ chút, dùng kẽm móc thành vòng, cột lên gậy, chụp mấy củ khoai môn còn chưa nổ vào.”

Quản gia gật đầu, đây quả thật là biện pháp hay. Xoay người triệu tập lãnh dân, lúc vô tình đảo qua Rhys, ma tộc như có cảm giác, nhìn lão John, nhưng lại chỉ thấy bóng lưng thẳng tắp của quản gia.

“Sao vậy.”

“Không có gì.” Rhys lắc đầu, rũ mắt.

Các lãnh dân nhận được mệnh lệnh, lập tức hành động, Tổng Mặc lại hỏi người trông chừng ruộng khoai môn, những củ khoai môn này rốt cuộc là sao. Được biết ruộng khoai môn trước đó vẫn bình thường, những củ khoai môn này chỉ là đột ngột từ dưới đất bay lên. Ban đầu, những củ khoai môn này bay cũng không cao lắm, người cách gần đó, phản ứng đầu tiên đều là muốn bắt những củ khoai môn này lại, ai ngờ, những củ này lại thành linh từ máy cũ biến thành máy phản lực... thế là, liền xuất hiện cảnh Tổng Mặc thấy trước đó.

Tổng Mặc sờ cằm, xem ra y dự liệu không sai, quả nhiên kẻ ra sân cuối cùng, mới là đại boss ẩn giấu.

Nói tới boss, Tổng Mặc lại nhớ tới Hắc Viêm. Chỗ lão Julien không cần lo lắng, bên Hắc Viêm... không biết con rồng bụng bự đó lần này có vì kim tệ mà chủ động thò vuốt vào trong cạm bẫy không? Chắc là sẽ đi...

Hắc Viêm được Tổng Mặc nhớ thương, lúc này đã tới biên cảnh Obi, nghênh đón họ, là đại quân Seeger do quốc vương Jiera thống lĩnh.

Obi và Seeger, hai vương quốc cùng cường đại giàu có trên đại lục Quang Minh.

Hắc Viêm và Jiera, hai nam nhân đáng sợ cùng khiến người nghe sợ hãi, đối diện với đối thủ đủ để chiến đấu, ngực đều đồng thời dâng lên chiến ý ngập trời.

So với Hắc Viêm, Jiera càng giống một quốc vương vĩ ngạn được miêu tả trong thư quyển cổ xưa.

Hắn cao to, cường tráng, lồng ngực chắc nịch mang áo giáp kiên cứng, cơ bắp nổi lên trên cánh tay nói rõ sức mạnh không hề thua kém, đường nét như đao khắc, chân mày dày nặng, cả gương mặt tuy không thể nói là anh tuấn, nhưng tràn đầy khí khái nam tử. Kẻ địch của hắn, có lẽ nên nói, tất cả những kẻ dám đối địch với hắn, đều đã chết dưới rìu của hắn.

Nhìn Hắc Viêm đối diện, Jiera đột nhiên cười ha ha, “Hắc Viêm, quốc vương Obi! Người mảnh mai như một cô nương!”

Lời của Jiera không cần nghi ngờ là một sự sỉ nhục, các binh sĩ Seeger bắt đầu cổ vũ hùng hồn, trường thương nện lên mặt đất, trọng kiếm gõ lên khiên che, trong tiếng âm vang, mang theo kiêu ngạo ngông cuồng tự đại.

Osafei dưới người Hắc Viêm nóng nảy phì mũi, cái sừng duy nhất trên trán phá giáp trụ chiến mã, mũi sừng nhọn, bất cứ lúc nào cũng có thể đoạt đi tính mạng kẻ địch.

Hắc Viêm vỗ cổ Osafei, gió thổi mái tóc dài đen của hắn, đôi mắt màu vàng, lấp lóe tia sáng khát máu.

Cự long kiêu ngạo, không cho phép sự bôi nhọ của giun dế!

Tiếng reo hò của binh sĩ Seeger vẫn đang tiếp tục, binh sĩ Obi thì vẫn bảo trì yên lặng, một sự tĩnh lặng đáng sợ. Bọn họ giống như một thanh lợi kiếm chờ tuốt khỏi vỏ để nhuộm máu, trong trầm mặc chờ đợi chiến tranh bắt đầu.

Dần dần, binh sĩ Seeger dừng động tác, ngậm miệng. Người Seeger và người Obi đều có tài năng thiện chiến, trực giác đối với nguy hiểm của họ, chuẩn y hệt dã thú.

Những người Obi thân mặc áo giáp đen trầm mặc, khiến người Seeger cảm thấy nguy hiểm.

Nguy hiểm mang theo mùi máu tanh.

Jiera nhú hai mày, giơ rìu chiến trong tay, tiếng còi hiệu du dương thấp trầm vang lên trên bình nguyên.

Hắc Viêm chậm rãi cong khóe môi, trường kiếm tuốt ra, tiếng còi hiệu của người Obi, cũng vang lên.

Mấy kẻ thối còi cứ như dùng hết chút không khí cuối cùng trong lồng ngực, dùng âm thanh cổ xưa triển thị chiến ý của vương quân.

Trong tiếng còi, hai vị quốc vương, đồng thời hạ lệnh tấn công.

Không ai chọn phòng thủ, tại bình nguyên rộng rãi không thấy điểm kết, binh sĩ Obi và Seeger, triển khai một trận mặt đối mặt, va chạm của sức mạnh tuyệt đối.

Tiếng vó ngựa chấn động mặt đất, tiếng la của các nam nhân vang vọng đất trời, điều hâu bay qua bầu trời, cúi nhìn mặt đất, hai dòng lũ như nước sông chảy mạnh, mãnh liệt va vào nhau.

Tiếng hí của chiến mã, tiếng la của binh sĩ, lưỡi kiếm bén chém rách áo giáp, tiếng than thở đoạt đi sinh mạng, giống như tấu lên huyền cầm cổ xưa một khúc ai ca nhuộm đầy sát khí và dũng khí. Máu tươi tung tóe, như từng đóa hoa nở rộ trên mặt đất mênh mông, máu tanh nở rộ.

Người Obi, người Seeger, thế lực tương đương.

Hắc Viêm giơ tay lên, đội ngũ sau lưng đột nhiên tách ra như thủy triều, mười cỗ máy bắn đá thật lớn được đẩy ra. Người Seeger ở xa thấy cảnh này, kinh ngạc mở to mắt.

Người Obi điên rồi sao?

Khoảng cách này, đá bắn ra sẽ trực tiếp rớt giữa chiến trường!

Lẽ nào người Obi đã điên cuồng tới mức ngay cả người của mình cũng không bận tâm sao?

Chuyện xảy ra tiếp theo, khiến sự kinh ngạc của người Seeger biến thành hoảng sợ, người Obi thao tác máy bắn đá thật lớn, theo tiếng vang oành oành, tảng đá to lớn và đạn pháo nhét đầy hỏa dược, trực tiếp bay vào doanh trại Seeger ở hậu phương chiến trường!

Một quả đạn pháo, thậm chí nổ tung cách Jiera không tới mười mét, miếng sắt bay ra, rạch lên trán quốc vương, máu đỏ tươi nhuộm đỏ gương mặt Jiera.

“Bệ hạ!”

Doanh trại ở hậu phương Seeger xuất hiện hỗn loạn, ảnh hưởng tới binh sĩ trong chiến trường. Cán cân nghiêng về hướng Obi.

Tình trạng cuộc chiến thế lực ngang nhau, đã sắp bị phá vỡ.

Hắc Viêm hí mắt lại, giơ cao trường kiếm trong tay, vung mạnh, mũi kiếm trực tiếp chỉ vào quốc vương Seeger!

Tiếng còi hiệu du dương lại vang lên, Osafei giơ cao vó trước, hí lên từng trận, gió truyền tiếng nói của quốc vương khắp mọi ngóc ngách chiến trường, “Giết!”

Các binh sĩ hai mắt đã nhuộm đỏ máu, đi theo quốc vương của họ, như sóng lớn vỗ bờ, lao về chiến trường.

Jiera đối diện đầy y quan chắn trị ình ra, giơ cao rìu chiến, gầm lên: “Giết!”

Dũng khí của người Seeger sẽ không thua bất cứ ai, trên chiến trường, không phải người chết, chính là ta vong!

Khi đại quân Obi và Seeger giết nhau, ai cũng không phát hiện, nơi cách chiến trường đại khái năm trăm mét, sau đồn đất màu nâu vàng, có hai địa tinh nằm sấp.

“Đánh nhau rồi.” Một địa tinh trong đó nói.

“Ừ.”

“Có thể thông báo cho Harold đại nhân rồi.”

“Không cần đợi tới khi bọn họ phân thắng bại sao?”

“Ngốc à.” Địa tinh gõ bạnh một cái, “Bất kể ai thắng ai bại, đối với kế hoạch của đại nhân Harold đều không có ảnh hưởng gì.”

“Vậy sao?”

“Harold đại nhân nói thế.” Địa tinh gãi đầu, “Tóm lại, chúng ta lập tức về thành Cary.”

“Không cần để lại một người thủ ở đây sao?”

“Người muốn ở lại?”

“Không muốn.”

“Vậy còn phí lời cái gì?”

Hai địa tinh thương lượng xong, quay đầu chui vào trong địa đạo đã đào trước đó, cửa địa đạo dùng nắp gỗ chặn lại, ai cũng không phát hiện được ở đây từng có địa tinh tới.

Harold nhận được tin Obi và Seeger khai chiến trước Nadun Josh một bước, người Grilan còn ở lại thành Cary đồng thời hoan hô, tiếp theo không hện mà cùng che miệng, không thể cười, không thể kêu, sẽ bị phát hiện.

Harold đợi mọi người yên tĩnh, mở miệng: “Tin rằng quan chấp chính đại nhân đã ngồi không yên rồi, đây là cơ hội tốt.”

“Ta nói này, dứt khoát tiêu diệt hẳn đi.” Touro lấy tay vẽ qua cổ, “Dù sao kim tệ đã đến tay rồi, diệt hẳn, trực tiếp đẩy cho người Obi hoặc Seeger.”

“Không thể làm thế.” Harold lắc đầu, “Ý của lãnh chủ đại nhân là lấy toàn bộ thành Cary này, giết Nadun, sẽ có quan chấp chính mới khác, nhất định phải giữ hẳn lại.”

Touro vỗ đầu mình, “Quên mất, nhất thời hứng trí.”

Những người khác đều thiện ý cười hai tiếng.

Kế hoạch đã tiến hành tới nay, trong lòng mọi người đều ghen hơi, khó tránh hơi nóng nảy.

“Càng tới gần cuối, càng phải bình tĩnh.” Harold thu lại nụ cười, nói với mọi người, “Mọi người cần phải phục tùng mệnh lệnh, nếu bất cứ ai dám tự tiện hành động, cho dù chỉ khiến chuyện có chút sai sót, ta sẽ khiến cho hẳn biết, hậu quả nghiêm trọng thế nào!”

Harold cố ý dè nặng ngữ khí, tuy không có nghiêm nghị, nhưng mọi người đều giật mình, đỉnh đầu nóng hổi bắt đầu bình tĩnh lại.

Đúng, kế hoạch vẫn chưa thành công, hiện tại chưa phải lúc cao hứng.

Nadun Josh trong phủ đệ của chấp chính quan quả thật đúng như Harold nghĩ, như kiến trên chảo nóng đứng ngồi bất an. Chiến tranh của Obi và

Seeger đã bắt đầu, bất luận ai thắng ai bại, thành Cary chỉ sợ sẽ gặp phải nạn cướp.

Quân đội vương tử Calavi đáp ứng vẫn chưa tới, có lẽ nên nói, căn bản sẽ không tới. Nadun cũng như vương tử ở tại vương thành xa xôi đó, đều rất rõ, dù có đưa thêm nhiều quân đội tới thành Cary, cũng chỉ để cho người ta giết.

Obi và Seeger, bất luận quốc gia nào, Chisa đều không thể chống chọi, chọn lựa duy nhất, chính là lại hy sinh người trong thành một lần, dù sao thành Cary gặp phải chuyện này cũng không phải là lần một lần hai, chắc đã quen rồi.

Người chết thì không cần phải lo, lại di chuyển người từ nơi khác tới thôi, thành có bị phá cũng không sao, xây lại là xong. Chỉ cần mảnh đất này vẫn còn ở trong tay mình, thì vạn sự đại cát.

Đây thật sự là đo kim tệ của Chisa, để vui vẻ với nước bạn.

Vương tử Calavi có thể nghĩ thế, quốc vương Chisa cũng có thể nghĩ thế, nhưng Nadun Josh thì không thể nghĩ thế!

Vương tử và quốc vương ở cách ngàn dặm, nhưng đao của ‘nước bạn’ đang gác trên cổ hắn đó! Quan chấp chính bất luận thế nào cũng không thể rời khỏi thành Cary, cho dù có bị giết chết ở đây, giống như tiền nhiệm Meyfa của hắn, cũng đại biểu thành Cary vẫn thuộc về Chisa. Một khi Nadun rời khỏi thành Cary, thì có nghĩa là Chisa từ bỏ nơi này, vậy thì, bất luận binh sĩ của quốc gia nào vào đóng trong thành Cary, nơi này đều sẽ trở thành mảnh đất của người khác.

Vương tử Calavi sẽ không cho phép Nadun làm thế.

Máy bắn đá giao dịch với Harold đã đặt trên tường thành, bản vẽ máy bắn đá mua tới thì lại không có bất cứ tác dụng nào, tìm không được công

thợ và nguyên liệu, căn bản không kịp chế tạo. Nadun có chút hối hận, sớm biết vậy, mua bản vẽ làm gì, tiền mua bản vẽ, đủ để mua thêm mười mấy cỗ máy bắn đá và mấy ngàn cây nỏ một phát rồi.

Đột nhiên, bước chân Nadun dừng lại, hắn nhớ tới lần gặp trước, biểu thị ẩn ý của Harold.

Thương nhân nhìn giống như một quý tộc đó, một câu nói mang đầy hàm nghĩa, đột nhiên chiếm cứ đầu óc hắn, “Quan chấp chính đại nhân, mạng sống, quan trọng hơn mọi thứ, ngài thấy sao?”

Mạng sống, quan trọng hơn mọi thứ?

“Giao dịch buôn bán mà chúng tôi làm, còn nhiều hơn ngài có thể tưởng tượng rất nhiều.”

Lúc đó Nadun không hiểu ý của Harold, hiện tại hồi tưởng lại, Harold có phải đang ám thị với hắn, có thể giúp hắn thoát khỏi khốn cảnh hiện tại không?

Không, một thương nhân, không thể có sức mạnh này, vậy thì, là cái gì?

Ánh mắt Nadun trở nên khó hiểu, nếu trước đó hắn còn muốn vì Calavi vương tử mà thủ ở thành Cary, thì sau khi vương tử bắt đầu trì hoãn phái trú binh, thậm chí ngay cả khoản chi mua vũ khí cũng không muốn bỏ ra, sự trung thành của Nadun, đã bắt đầu nảy sinh dao động.

Giống như thương nhân đó nói, mạng sống, quan trọng hơn mọi thứ.

Ngài nói xem, vương tử điên hạ?

Nadun đã quyết định.

Nửa tiếng sau, một chiếc xe ngựa chạy ra khỏi phủ đệ của quan chấp chính, đi tới nơi ở của đội thương buôn Harold.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 108

Lãnh Chủ Đại Nhân Sơ Ý

> Harold đã từng tưởng tượng các loại phản ứng của Nadun Josh, nhưng không ngờ, hắn sẽ đích thân tới tìm mình. Cái này có phải đồng nghĩa rằng, hắn đã đoán được ám thị của mình trước đó?

“Harold, nên làm sao?”

Đối với việc Nadun Josh tới, mọi người trong đội thương buôn phản ứng khác nhau, có người cho rằng đây là một cơ hội tốt, có thể triệt để lôi kéo tên này, cũng có người cho rằng rất có thể đây là một loại thăm dò, tốt nhất nên cẩn thận hành sự.

Harold đắn đo một lúc, quyết định trước gặp Nadun rồi nói.

“Bất luận chấp chính quan đại nhân đến đây có mục đích gì, đều chỉ có thể nói rõ một vấn đề.” Harold ngừng một chút, “Giữa hắn và lãnh chủ thành Cary, vương tử Calavi của vương quốc Chisa, đã xuất hiện vết nứt.”

Lời của Harold khiến mọi người hiểu ra, quả thật, như vậy rất dễ giải thích tại sao Nadun lại phải đích thân tới đây, hắn không có chọn lựa nào khác. Vương tử Calavi đã bỏ mặc hắn, muốn dùng tính mạng của một quan chấp chính nữa, để giữ lại thành Cary trên bản đồ Chisa.

Đối với người Cary đã quen với việc đại binh nước ngoài ba ngày hai lượt tới quấy nhiễu, hoàn toàn tê liệt mà nói, trước kia là quân đội Obi và Sabisand, hiện tại đổi thành Obi và Seeger, chỉ giống như là cuộc đấu tiếp

sức, bất kể tuyển thủ là ai, thành Cary đều sẽ mắc dây thừng của đích đến, không có gì khác nhau. Nhưng đối với quan chấp chính mà nói, thì lại là chuyện đòi mạng.

Hắn còn có tương lai tốt đẹp, không muốn vì một tiểu thành, còn là tiểu thành thuộc về người khác, mà phải bỏ cả tính mạng.

Là chủ giáo kiến tập của Quang Minh giáo hội, được bồi dưỡng trọng điểm, Harold rất rõ ràng chuyện không thể đưa ra ánh sáng này.

Chỉ là khiến hắn không ngờ nổi, vương tử Calavi lại dễ dàng bỏ mặc Nadun Josh như thế. Người này tuy về một vài phương diện nào đó thì có hơi ngu ngốc một chút, nhưng năng lực chấp chính và thủ đoạn chính trị lại là nhất lưu, sau lưng hắn còn có một gia tộc đại quý tộc Josh, vương tử Calavi lẽ nào không lo lắng gia tộc Josh sẽ cản ngược hắn một cái sao, hay là nói, hắn quá mức tin tưởng vào thân phận người thừa kế vương vị thứ nhất của mình? Phải biết rằng, trừ vương tử, công chúa cũng có quyền thừa kế vương vị. Huống hồ hắn không chỉ có một em gái vừa đầy mười sáu tuổi, mà còn có một em trai không lâu trước vừa mới ra đời!

Lại thêm công tước Nelson đang được lãnh chủ đại nhân bảo vệ... Harold gần như có thể dự kiến, không cần lãnh chủ đại nhân ra tay, thân phận người thừa kế thứ nhất của vương tử Calavi, đã tràn ngập nguy cơ rồi.

“Gela, cùng ta đi gặp chấp chính quan đại nhân.”

Harold đứng lên, đi tới trước gương, chỉnh lý lại ngoại hình một chút, đây là một trong những thói quen hình thành qua ngày rộng tháng dài làm tu sĩ ‘công tác’ và ‘học tập’ ở Quang Minh giáo hội.

Bất luận nội bộ của bọn họ có bản thủ mục rửa thế nào, hình tượng Quang Minh giáo hội thể hiện ra ngoài, vẫn luôn xinh đẹp gọn gàng.

Là một thần côn, đặc biệt là một thần côn hợp cách, vĩnh viễn không thể lồi thoi hoặc không đủ tốt mà xuất hiện trước mặt người khác.

Vì thói quen này của Harold, Nadun Josh còn từng nhận nhầm hăn là một quý tộc, hơn nữa là quý tộc gia cảnh không tồi, tuyệt đối không phải là mấy kẻ nghèo rớt mùng tơi còn bày đặt sĩ diện.

Nếu Tổng Mặc biết suy nghĩ này của Nadun, tính ra sẽ không còn muốn lôi kéo hăn nữa, mà sẽ trực tiếp cầm súng pằng pằng tên này. Bất luận nhìn từ góc độ nào, Nadun đều giống như đang ám chỉ Tổng Mặc Grilan trước kia.

Nghèo rớt mùng tơi... mọe, đây gọi là tính cách!

Lại nói, ông hiện tại có tiền rồi! Sớm muộn cũng có kim tệ chọi chết mi!

Nadun Josh đợi không bao lâu, Harold mặt tươi cười đã đẩy cửa vào, thấy Nadun hơi không thoải mái, nhưng không che giấu được nôn nóng, nụ cười trên mặt Harold càng sâu. Chấp chính quan đại nhân thật sự đã là con kiến trên chảo nóng rồi, cho dù chỉ có một chút cơ hội sống, hăn cũng sẽ nắm thật chặt!

“Chấp chính quan đại nhân, xin chào.” Harold cười thông dong hành lễ hỏi han Nadun Josh, “Gặp ngài thật cao hứng.”

Gela đi sau Harold, tỉ mỉ quan sát mỗi biểu tình trên mặt Nadun Josh, sau khi Nadun hồi lễ, hơn nữa còn nói mục đích mình tới đây, Gela không tự chủ nhìn sang Harold, toàn bộ đều như hăn dự liệu.

Vị chấp chính quan đại nhân này, khả năng bị bọn họ lôi kéo, cao tới hơn tám mươi phần trăm, chỉ cần đưa điều kiện ra, hăn phản bội lại Calavi tuyệt đối là chuyện chắc chắn mười phần.

Nhìn Harold và Nadun Josh nói chuyện, từ ám thị ẩn ý tới nói rõ ràng, chỉ thiếu trực tiếp trả giá, khoe mắt Gela giật giật không chút dấu vết, quả nhiên, đây chính là nguyên nhân Harold đại nhân có thể trở thành chủ giáo kiến tập, mà mấy kẻ bọn họ chỉ có thể mọc cỏ trên vị trí tu sĩ sao?

Giống như lãnh chủ đại nhân nói, võ công cao cường, cũng địch không lại dao phay, vùi đầu khổ cực, cũng không sánh bằng tán dóc.

Thần côn, mọe chỉ được cái miệng.

Nghĩ tới đây, Gela đột nhiên cảm thấy [icon] vì chính mình. Sao hẳn lại có thể nói cái từ ‘thần côn’ này, từ này có gì khác biệt với chửi rủa con mai rùa gì đâu?

Harold đang nói chuyện với Nadun, tranh thủ liếc mắt nhìn Gela một cái, Gela lập tức giật mình, kéo tư duy đã nghiêng chín mươi độ trở về.

Harold không nhìn hẳn nữa, mà tiếp tục nói với Nadun: “Chấp chính quan đại nhân, đây là tất cả thành ý của ta, ngài có thể suy nghĩ một chút.”
Ngừng một chút, nói tiếp: “Vì một người dễ dàng đẩy mình vào đường chết mà trung thành đến cùng, ngài cảm thấy, đáng sao?”

“...”

“Ngài trung thành với quốc vương Chisa. Vương tử Calavi, vẫn chỉ là vương tử. Người kế thừa vương vị, không phải chỉ có mình hẳn...”

Harold không nói tiếp, nhưng vẻ do dự trên mặt Nadun lại biến mất từng chút, Harold xác định, hẳn đã động tâm rồi, không cần phải suy nghĩ quá lâu, hẳn sẽ đáp ứng điều kiện của mình. Huống hồ, cũng không có quá nhiều thời gian cho hẳn suy nghĩ, chiến tranh giữa Obi và Seeger, sẽ không duy trì quá lâu, hai cường quốc số một số hai trên đại lục Quang Minh, căn bản không thể dễ dàng để quốc gia khác tiêu diệt triệt để. Obi có thể diệt Sabisand, cũng phải trải qua ‘nỗ lực’ của mấy đời quốc vương. Rất nhanh

chiến tranh sẽ kết thúc, nếu Nadun tiếp tục do dự, con dao gác trên cổ hắn, sớm muộn cũng sẽ chém xuống.

Nadun không lập tức đáp ứng điều kiện Harold đưa ra, mượn có muốn suy nghĩ một chút, rời khỏi nơi ở của đội thương buôn.

Harold nhìn xe ngựa đi xa, quay người lại, nói với Gela vẫn luôn đứng sau lưng không lên tiếng: “Gela, nơi này lập tức sẽ thuộc về Grilan, lãnh chủ đại nhân của chúng ta.”

Gela nhìn Harold.

“Chuyện đúng đắn nhất trong đời ta, chính là dẫn mọi người rời khỏi Quang Minh giáo hội, cậy nhờ Tổng Mặc Grilan.”

Harold cười, gương mặt anh tuấn, nhuộm lên sắc thái dã tâm, “Không có bất cứ ai có thể ngăn cản bước chân của y, quyết tâm của y, trí tuệ, dũng khí của y, tấm lòng quảng đại của y, thủ đoạn hành sự nằm ngoài dự liệu, cho dù là quốc vương một nước, cưỡi ngựa cũng đuổi không kịp. Lãnh chủ đại nhân của chúng ta, sớm muộn cũng sẽ nổi danh cả đại lục Quang Minh.”

“Người nghĩ vậy sao?”

“Đúng, ta hy vọng người cũng nghĩ thế.” Harold thu lại nụ cười trên mặt, “Bất cứ ai cũng không thể ngăn cản bước chân của y, lãnh thổ Grilan, sẽ không ngừng mở rộng, ta tin rằng, đi theo y, chúng ta sẽ thấy những cảnh tượng chưa được thấy, và có lẽ là chưa từng tưởng tượng.”

Harold đi ngang Gela, gác tay lên vai Gela, vỗ vỗ, “Chúng ta hiểu trung là lãnh chủ đại nhân.” Harold thu tay lại, “Nhớ lời ta, Gela. Thời gian người theo ta dài nhất, ta mới nói với người những lời này, hiểu chưa?”

Harold đi xa rồi, Gela vẫn đứng nguyên tại chỗ, siết chặt nắm tay, rất lâu sau, ngẩng đầu lên, mê mang trong mắt hoàn toàn biến mất tầm, bước đi, theo sát sau lưng Harold.

Nếu trước đó Gela chỉ là vì bị ngôn hành của Tổng Mặc làm cảm động, vậy thì, sau mấy lời của Harold, Gela đã không còn chọn lựa thứ hai nữa.

Tu sĩ đã quen âm mưu toan tính đấu đá hãm hại trong giáo hội, tu sĩ thích tìm kiếm kích thích, đã triệt để cột mình lên chiến xa Grilan, hiến toàn bộ trung thành của mình cho Tổng Mặc Grilan.

Tổng Mặc không biết thành Cary đang phát sinh chuyện gì, y đang vận khí nhìn thư trả lời của lão quốc vương Julien. Xem nội dung trong thư ba lần, Tổng Mặc trực tiếp xé thư thành mảnh vụn, ném xuống đất, còn chưa hết giận mà dẫm lên vài cái.

Mọi! Ngay cả hai mảnh đất cũng không muốn nhượng, đã muốn dùng năm ngàn kim tệ mua mình đi, uống cho lão còn dám nghĩ đến!

Tổng Mặc phát tiết xong, ngồi xuống ghế, chống tay lên trán, xoa xoa huyệt thái dương, quả nhiên, qua lại với mấy lão chính trị bóng lờng, y vẫn còn non lắm. Khó trách ban đầu lão Grilan có thể biến chống thuế phạm pháp thành chống thuế hợp pháp, tiểu Grilan thì lại phải cho thuế quan mấy đồng ngân tệ làm phí xe ngựa.

Thủ đoạn không được a.

Tổng Mặc nhíu mày, chỗ lão Julien, là trước kia y không nghĩ tới. Quả thật, kéo được da bụng của Hắc Viêm, lão Julien không thể làm gì y, cũng không dám làm gì y, nhưng không có nghĩa là lão sẽ không giở thủ đoạn với y.

“Sơ ý quá...” Tổng Mặc lầm bầm: “Nghĩ quá đương nhiên rồi, thật sự xem người ta là đồ ngu sao? Đồ ngu mà sau khi đánh bại trận, mất nhiều

đất đai như thế, lại có thể ngồi ổn định trên vương vị sao, đừng thấy người ta già nhăn nheo rồi, dù sao vẫn lăn lê bò lết nhiều năm rồi...”

Lão John đứng một bên, nghe lời thăm thì của Tống Mặc, không khỏi nhíu chặt mày, đây là cái gì với cái gì vậy?

“Lãnh chủ đại nhân, xin chú ý tu dưỡng.”

Quản gia đã không trông mong gì Tống Mặc một ngày nào đó nổi lương tâm, nhật phong phạm quý tộc đã mọc nấm ở góc tường về, nhưng ít nhất khi nói chuyện cũng phải chú ý một chút chứ? Y là quý tộc, không phải mãng phu, không phải cái gì cũng có thể tùy tiện nói.

Còn da nhăn nheo...

Cho dù cảm nhận của họ đối với lão quốc vương Julien không tốt lắm, cũng không có nghĩa là từ này có thể tùy tiện dùng lên người một quốc vương, huống hồ Tống Mặc còn là một lãnh chủ dưới sự thống trị của quốc vương da nhăn này.

Ánh mắt lão John nhìn Tống Mặc giống như muốn chọt hai cái lỗ trên người y, Tống Mặc lại không chút cảm giác, y đang khổ não vì sự sơ ý của mình. Lão Julien thật sự là vắt chày ra nước! Hai vùng lãnh địa mà thôi, hơn nữa hiện tại còn không phải nằm trong tay lão, đã muốn tính toán chi li rồi!

Tống Mặc có thể tưởng tượng, nếu thật sự đoạt những vùng đất đó về, chỉ sợ năm ngàn kim tệ đã đáp ứng kia cũng không được đưa tới tay mình.

Đến lúc đó, thật sự phải dựng cờ tạo phản sao? Lại thêm Nelson, vậy không phải là tác chiến hai bên sao?

Hồi trước, kết quả của râu nhỏ ngạo mạn tự đại khiêu chiến hai bên là nhanh chóng bị đánh tan, cuối cùng còn ình một hạt đậu phộng... Tống

Mặc giết mình, không được, tác chiến hai bên gì đó, quá nguy hiểm. (Râu nhỏ: Adolf Hitler)

Nhưng, thật sự phải cho lão nhăn nheo đó chiếm tiện nghi sao?

Tổng Mặc không cam tâm.

Cho dù y không cam tâm, cũng không có biện pháp nào tốt. Cho dù y phui tay giữa chừng, lão Julien cũng sẽ tự tới, tài nguyên mà quốc vương một nước có thể điều động, so với một lãnh chủ, thực sự hơn rất nhiều.

“Quản gia, ta là một tên ngốc, kiêu ngạo tự mãn hại chết người...”

Tổng Mặc nằm bệt lên bàn, cào đầu, lão John cũng đã xem qua thư của quốc vương, đối với lão Julien, ông hiểu hơn Tổng Mặc nhiều. Từ khi lão ra đời, tới khi ngồi lên vương vị, rồi cho tới bây giờ.

Tên này quả thật không dễ đối phó, nhưng Tổng Mặc cũng không cần phải khó xử vì thế.

“Lãnh chủ đại nhân, ngài có thể giao chuyện này a tộc.”

“Rhys?”

“Đúng.” Lão John gật đầu, “Ma tộc giỏi nhất, chính là mê hoặc nhân tâm.”

Tổng Mặc chớp chớp mắt, “Ông là nói, để Rhys đi sắc dụ lão nhăn nheo đó, đem đất đai cho ta?”

“...”

“Như vậy không được!” Tổng Mặc vỗ bàn, “Đó là người của ta!”

Trán lão John nổi lên một đường gân xanh, ông nói bảo Rhys Myers đi sắc dụ lão Julien hồi nào?!

“Không phải?” Tống Mặc hoài nghi nhìn lão John, “Quản gia, là ông nói ma tộc giỏi nhất là mê hoặc nhân tâm mà.”

“Lãnh chủ đại nhân, ý của ta là, chuyện chiếm cứ hai lãnh địa đó, giao a tộc xử lý.” Lão John xoa xoa góc trán, đau đầu, khi nên thông suốt mà không thông suốt, khi không nên thông suốt lại nghĩ loạn, hài tử xúi quẩy này!

“Ông là nói, giành địa bàn?”

“Đúng, giành địa bàn.”

“Nhưng...”

“Mục đích chủ yếu của ngài, chính là muốn tạo hỗn loạn trong Chisa, dời ánh mắt của kẻ nắm quyền Chisa ra khỏi thành Cary, ngoài ra lót đường cho kế hoạch đoạt vương vị của Nelson, không phải sao?”

“Đúng vậy không sai.”

“Vậy thì, người thực hành chủ yếu là ngài hay là lão Julien thì có gì khác biệt? Cho dù lão không đáp ứng giao hai vùng lãnh địa đó cho ngài, ngài cũng có thể tự giành lấy không phải sao?” Quản gia nói chuyện không có chút nhấp nhô, nhưng lại dễ dàng an ủi tâm tình nóng nảy của Tống Mặc, “Giao a tộc làm, quốc vương sẽ không phát hiện bất cứ dấu vết nào, cũng không có cách nào truy cứu trách nhiệm tới ngài, đến lúc đó, ngài còn có thể đòi lấy năm ngàn kim tệ từ chỗ lão, có gì mà không vui chứ?”

Tống Mặc sờ cằm, không cần tự mình động thủ giành địa bàn, còn có thể được không năm ngàn kim tệ, cũng đạt được mục đích, nghe quả thật

không tồi, nhưng, Rhys... không biết tại sao, Tổng Mặc vẫn cảm thấy có chút khó chịu.

“Nếu ngài tức giận với ai đó, cách tính nợ tốt nhất, chính là lợi dụng hẳn, lợi dụng hẳn tới một chút bã cũng không còn.”

Lão John đột nhiên nói ra câu này, Tổng Mặc quái dị nhìn quản gia của mình, “Quản gia, đây thật không giống lời ông sẽ nói.”

Lão John đứng thẳng dậy, chỉnh lại cổ áo, “Không có gì phải kỳ quái, có lãnh chủ đại nhân làm gương, thân là quản gia, tôi cũng phải theo sát, nghĩ thứ ngài nghĩ, lo thứ ngài lo.”

Tổng Mặc há miệng, chớp mắt, đây là đang biểu đạt trung tâm với y, hay đang gián tiếp chỉ trích y?

Đợt chiến đấu đầu tiên của đại quân Obi và Seeger đã kết thúc.

Quân đội Obi sử dụng máy bắn đá nằm ngoài dự liệu, tạo tổn thương lớn cho đại quân Seeger, nhưng người Seeger dù sao cũng thân kinh bách chiến, sau hoảng loạn ngắn ngủi, bắt đầu ngoan cường chống cự, tuy cái giá phải trả không nhỏ, nhưng cũng không cho quân đội Obi chiếm nhiều tiện nghi.

Jiera vừa cười nhạo Hắc Viêm, lại lần đầu tiên chính thức đối mặt quốc vương cự long, đã xém chút nữa bị Hắc Viêm chém đứt tay. Đợi khi trời tối ngừng chiến, hai bên thu binh, kiểm kê thương vong, cả hai đều có nhận thức mới về kẻ địch của mình.

Jiera ở trong lều băng bó vết thương, hận Hắc Viêm nghiêng răng nghiêng lợi.

Hắc Viêm thì không chút tổn thương, vừa nhai kẹo bắp nhóp nhép, vừa viết thư trả lời cho Tổng Mặc. Đối với cự long mà nói, đánh nhau và kiểm

kim tệ, một cái cũng không thể thiếu!

Còn về Quang Minh giáo hội lại lần nữa bị Tống Mặc và Hắc Viêm cùng nhắm vào, quả thật phải tự cầu đa phúc.

Quang Minh thần vào lúc này, đã không còn tác dụng...

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 109

Giáo Đình Bị Chấn Động

> “Thánh vật bị mất, đang ở Grilan?”

Tổng Mặc một tay dàn dựng, tin đồn về thánh vật nhanh chóng truyền đi, phản ứng của giáo đình tương đối nhanh, không quá ba ngày, đã tra được nguồn gốc lời đồn.

Tiệm do địa tinh và chu nho quản, bắt đầu xuất hiện một đồng kẻ do tu sĩ giả trang, thăm dò tin tức. Giả trang vụng về không che giấu được hai mắt địa tinh và chu nho, nhưng không bị vạch trần. Tương phản, địa tinh và chu nho vô cùng phối hợp với những tu sĩ này, gần như hỏi gì đáp nấy, cứ như căn bản không biết mục đích thật sự của họ.

Chẳng qua, khi do thám tin tức, những kẻ này đồng thời cũng phải bỏ chút tiền, thiên hạ làm gì có bữa cơm miễn phí, không phải sao?

“Là một đội thương buôn. Ta cũng là nghe được tin này từ miệng của đội thương buôn đó.” Địa tinh đưa một túi đường nhỏ cho tên thăm dò tình báo, “Một trăm năm mươi đồng kim tệ.”

Phải nói, tên này đã là lần thứ tư tới cửa trong vòng một tuần, cách ăn mặc và nói chuyện mỗi lần đều khác nhau, lẽ nào hấn thật sự cho rằng dán đầy râu lên mặt, thì bọn họ sẽ không nhận ra hấn sao? Cho dù đổi lớp da, cũng đừng mơ lừa được hai mắt địa tinh! Kẻ coi tiền như rác thế này, không chặt một đao, cắt một miếng thịt béo, thực sự là có lỗi với mình. Thế là, mỗi lần vị tu sĩ này vào tiệm, địa tinh và chu nho tiếp đãi hấn đều sẽ vô

cùng nhiệt tình, hễ là hàng hóa ‘giá cao’ trong tiệm, trừ vũ khí ra, địa tình gần như đều tiến cử với hần một lượt.

Tu sĩ giả trang thành phú thương cũng rất dứt khoát, bất kể là rượu nho hay kẹo, chỉ cần cảm thấy không tồi, đều sẽ lập tức mua, vui vẻ trả tiền. Thăm dò tin tức cũng là công việc, kim tệ tiêu pha ở đây đều có thể xem như tiền công, trở về báo với chủ giáo đại nhân. Mà đồ mua được, thì lại có thể tự tiêu.

Có câu ăn uống của công, thì phải chọn đồ quý, bất kể đúng sai. Cái nào quý thì mua cái đó, cái nào quý thì ăn cái đó.

Huống hồ đồ mua về hần cũng không độc chiếm, ở chỗ thượng cấp, đều đã dứt lốt rồi, hai bình rượu nho, một túi kẹo bắp, không phải tặng không.

Huống hồ, chỉ cần có thể đạt được tin tức hữu dụng, chút tiền này giáo hội căn bản sẽ không đặt trong mắt.

Sở dĩ giáo hội làm như thế, cũng là vạn bất đắc dĩ.

Nếu là những chỗ khác, bất kể tin tức có chính xác hay không, kỵ sĩ đoàn sẽ đuổi tới ngay hôm đó, nhưng Grilan... một đoàn kỵ sĩ đã bị tiêu diệt, ngay cả kỵ sĩ vàng Airth cũng không thể chạy thoát, điều này khiến các chủ giáo đại nhân đau lòng nhức óc, không thể không cân trọng hành sự,. Bỏ mất một kỵ sĩ đoàn còn có thể nói là không biết sự tình, sơ ý khinh suất, nếu lại còn chịu thiệt lần nữa, thì chính là đầu óc bản thân có vấn đề.

Thế là, cùng lúc tìm kiếm lời đồn về thánh vật, tin tức có liên quan tới Grilan cũng liên tiếp được đưa tới trước mặt các chủ giáo đại nhân.

Nghe nói, Tổng Mặc Grilan trước kia còn nghèo rớt mùng tơi, đột nhiên trong một đêm giàu phát lên, trở thành người có tiền!

Nghe nói, Tổng Mặc Grilan trở nên có tiền, tham gia buôn bán nhân khẩu, buôn lậu vũ khí, chế và bán đồ không lành mạnh!

Nghe nói, sau lưng Tổng Mặc Grilan còn có một núi dựa cường đại, chính là quốc vương Obi!

Nghe nói, ngọn núi này cũng tham gia một chân vào trong buôn bán không lành mạnh của Tổng Mặc Grilan, mỗi tháng đều đạt được lợi nhuận to lớn.

Nghe nói, chiến tranh Obi phát động với Seeger, chính là vì cung cấp nguồn hàng to lớn cho Tổng Mặc Grilan...

Đủ loại tin tức hoặc thật hoặc giả, khiến các đại chủ giáo đầu choáng mắt hoa, thấy là phát hoảng. Đặc biệt là khi tiểu x thư xuất xứ Grilan được đưa tới trước mặt đại chủ giáo, các chủ giáo đại nhân càng thêm mặt đỏ tai hồng, không bận tâm máu mũi đang chảy, trực tiếp vỗ bàn đứng lên.

Đây làm gì còn là một quý tộc nữa, rõ ràng là một tên cướp ác độc quen thói, lưu manh, vô sỉ!

Buôn bán nhân khẩu, buôn lậu vũ khí, bán đồ không lành mạnh, câu kết làm bậy với quốc quân tàn bạo có tiếng trên đại lục... Tổng Mặc Grilan thế này, thánh vật giáo hội bị trộm, tuyệt đối không phải chuyện không có khả năng.

Nước linh hồn trước kia, các đại chủ giáo gần như có thể xác định, lời đồn thánh vật ở Grilan, ít nhất có trên năm mươi phần trăm là thật!

Nhưng, nếu quốc vương Obi thật sự là ngọn núi dựa sau lưng Tổng Mặc Grilan, vậy thì, chuyện nước linh hồn bị mất trước kia, có lẽ cũng không thoát khỏi can hệ với người này, nói thế, chuyện Hắc Viêm lấy nước linh hồn ‘bán cho’ giáo hội...

Đây gọi là, tiêu thụ của gian?

Lãnh chủ ăn cướp, quốc vương tiêu thụ của gian, giáo hội lại trở thành kẻ tiêu tiền như rác. Cả mấy trăm kim tệ, cứ bị đoạt đi như thế!

Lần này thánh vật bị mất, liệu có phải là đối phương nếm được vị ngọt lúc trước, lại lần nữa chấp nhận nguy hiểm, làm việc buôn bán không vốn?

Mọi nó thật vô sỉ!

Nếu Tổng Mặc biết kết luận của những đại chủ giáo này, khẳng định sẽ ghen hòng trên trời, kêu to oan uổng.

Hai lần thánh vật bị mất trộm quả thật không có quan hệ trực tiếp với y, nước linh hồn là Gerrees trộm, kiếm kỵ sĩ và bình bạc thánh nữ là ma tộc hạ thủ, y chỉ bị kéo xuống nước, nhiều lắm là kiếm chút tiền ngoài mà thôi. Sao lại tính hết lên đầu y, nằm mà cũng trúng đạn vậy sao?!

Các đại chủ giáo tổng kết ra bản thân là kẻ tiêu tiền như rác, chìm vào trầm mặc.

Thật lâu sau, một đại chủ giáo mở miệng: “Có lẽ, chúng ta có thể tổn chút kim tệ nữa...”

“Không thể!” Lời chưa nói xong, đã bị một chủ giáo khác cắt đứt, “Lẽ nào người muốn nói, lại mời quốc vương tham lam đó, giúp chúng ta ‘tìm’ thánh vật bị mất về?”

“Tại sao không thể?” Một chủ giáo khác nói, “Đừng quên giáo huấn của Airth và kỵ sĩ đoàn! Grilan không phải dễ đối phó đâu!”

“Vậy thì thế nào?” Đại chủ giáo phản đối cao giọng, “Đường đường Quang Minh giáo hội, vậy mà lại bị một tiểu quý tộc dọa sao?”

“Đây không phải vấn đề tiểu quý tộc hay đại quý tộc.” Đại chủ giáo địa vị cao nhất cuối cùng mở miệng: “Chúng ta không thể lại mất một kỵ sĩ đoàn. Nếu kỵ sĩ vàng kể nhiệm gặp bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào, nghĩ thử xem mấy kẻ đã sớm ngứa mắt chúng ta, Hắc Viêm của Obi, Jiera của Seeger, Seti của Lancey, Xihas của Iger, nếu kỵ sĩ đoàn của chúng ta biểu hiện không chịu nổi một kích, bọn họ sẽ phản ứng như thế nào, lẽ nào còn cần ta phải nói tiếp sao?”

“...”

“Chúng ta không thể bị bắt lấy điểm yếu nào cả, cũng không thể cho bọn họ bất cứ cơ hội nào!”

“Nhưng...”

“Không có nhưng nhị gì!” Đại chủ giáo nghiêm giọng nói: “Chúng ta không thể mạo hiểm!”

“Lẽ nào, chúng ta thật sự phải đợi tên tham lam đó tới cửa bắt chẹt sao?” Đại chủ giáo giữ ý kiến phản đối chán nản siết chặt năm tay đập lên bàn, “Như vậy quả thật là sỉ nhục!”

Mất kim tệ là nhỏ, mất mặt mới là lớn!

Tuy nói thánh vật giáo hội liên tục bị mất, khi còn chưa tìm được kẻ trộm, từ trong ra ngoài giáo hội đã mất mặt hết rồi, nhưng dù sao vẫn khác tình huống này.

“Không.” Đại chủ giáo địa vị cao nhất nói: “Chúng ta trực tiếp phái người tới Grilan.”

“Người là nói?”

“Có thể nghĩ cách tiếp xúc với lãnh chủ đó, thăm dò tên đó rốt cuộc muốn làm gì. Đừng thả lỏng giám sát với mấy cửa tiệm kia, chuyện này, tuyệt đối sẽ không đơn giản như vẻ ngoài.”

“Không đơn giản?”

“Chư vị cảm thấy, người bình thường có biện pháp trộm đi thánh vật do kỵ sĩ đoàn trông coi, nhưng không lưu một chút dấu vết nào, để chúng ta không thể tìm thấy bất cứ đầu mối nào hay sao?”

“Có lẽ, là kẻ trộm chuyên nghiệp.”

Đại chủ giáo địa vị cao nhất lắc đầu, “Cái này là sau khi thánh vật bị mất, ta trong lúc vô tình phát hiện, chư vị có thể xem một chút.”

Cuộn da dê hơi ố, bên góc bị rách, rõ ràng là bức thư tay cổ xưa.

“Thư tay này có thể cho các vị biết, trong thánh vật, rốt cuộc phong kín cái gì.”

Cuộn da dê mở ra, ký ức cổ xưa triển thị trước mắt, thần sắc mọi người tại đó, lập tức biến đổi.

“Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của ta.” Đại chủ giáo cất cuộn da dê đi, “Dù sao chuyện này đã trải qua rất lâu rồi, có lẽ, đối phương thật sự chỉ vì kim tệ, cũng chưa biết chừng.”

Thần sắc mỗi người mỗi kiểu, nhưng chịu đả kích thì đều như nhau. Ai có thể nghĩ rằng, thánh vật giáo hội cất giữ, thứ phong kín bên trong, lại là sức mạnh ma tộc bị bọn họ sỉ vả?

Nhưng, bất kể trong thánh vật phong kín cái gì, đều nhất định phải tìm về, là điều không cho phép nghi ngờ.

Hôm đó, hội nghị chủ giáo liền cho ra quyết định, mệnh lệnh giáo đình phát ra, dùng tốc độ nhanh nhất đưa tới tay kỵ sĩ đoàn. Kỵ sĩ vàng kế nhiệm nhận được mệnh lệnh, lập tức triệu tập các kỵ sĩ đã phân tán ở các nơi tìm kiếm đầu mỗi thánh vật, đi tới Grilan.

Cùng đi còn có một đội tu sĩ do chủ giáo Mies thống lĩnh, bọn họ gánh mệnh lệnh của đại chủ giáo, muốn thử cùng Tổng Mặc Grilan chính diện tiếp xúc, nếu có thể, hy vọng dùng một phương thức ‘hòa bình’, thu hồi thánh vật.

Trước khi đi, đại chủ giáo lời ít ý nhiều nói với Mies: “Vấn đề có thể dùng kim tệ giải quyết, thì không phải vấn đề.”

Quả thật, vấn đề có thể dùng kim tệ giải quyết, thật sự không phải là vấn đề. Sợ là sợ mục đích của đối phương, không chỉ là kim tệ mà thôi.

Thư của Hắc Viêm cùng tin tức đoàn kỵ sĩ giáo hội xuất phát cùng tới tay Tổng Mặc.

Hắc Viêm cảm thấy rất hứng thú với đề nghị của Tổng Mặc, có lẽ nên nói, chỉ cần dính líu tới kim tệ, quốc vương bộ hạ của Obi đều sẽ cảm thấy hứng thú. Nhìn ấn chương hắc long ở trên trang cuối bức thư, Tổng Mặc xoa xoa nhẫn bảo thạch đỏ trên ngón út tay phải, “Xem ra, quốc vương bộ hạ đã nắm chắc phần thắng.”

Câu này hoàn toàn chả có chút liên can gì tới nội dung được viết trong thư trả lời của Hắc Viêm, lão John nghe thấy lời này, động tác trên tay ngừng một chút, hỏi: “Lãnh chủ đại nhân, ngài là chỉ chiến tranh của Obi và Seeger?”

“Đúng vậy. Quốc vương bộ hạ có thể vào lúc chiến tranh bận rộn, dùng khẩu khí thảo nhiên này trả lời thư cho ta, có thể thấy hẳn căn bản không đặt Seeger trong mắt. Không phải nói quốc vương Seeger rất biết đánh

sao?” Tổng Mặc cầm một góc bức thư, quật phật phật, “Chẳng qua vậy cũng tốt.”

Rồng bụng bự thẳng rồi, vẫn có lợi với y hơn là quốc vương Seeger thẳng. Rode cũng có thể nhân cơ hội mang tới cho y mấy xe người. Nếu là người Obi, cho dù Rode dám hạ thủ, Tổng Mặc cũng không dám nhận, còn về người Seeger, phía trước có con rồng bụng bự chống, Tổng Mặc cho rằng, buôn bán nhân khẩu không áp lực.

Còn về đoàn kỵ sĩ giáo hội thế lực hùng hậu kia... Tổng Mặc xoa tay, cười.

Cuối cùng cũng tới rồi, y đang trông ngóng ngày nà đây!

Tới đi, e on! Baby! Nhào vào vòng tay mênh mông của Grilan nào!

Lãnh chủ đại nhân vẻ mặt dữ tợn, cười lạnh liên hồi, lão John thông minh chọn lựa quay đầu đi, làm như không thấy, làm như không nghe. Nelson đứng ngoài cửa đang định gõ cửa, nghe thấy tiếng cười này, mồ hôi lạnh liền đổ rào rào.

Có phải hửn, chọn sai lúc rồi không?

Nếu không, lần sau lại tới?

Suy nghĩ đắn đo, Nelson cuối cùng vẫn cố gom dũng khí, gõ cửa phòng Tổng Mặc. Dù sao đưa đầu là một đao, rút cổ cũng là một đao, sớm chết sớm siêu sinh.

Tổng Mặc không thấy kỳ quái khi Nelson tới tìm mình.

Địa tinh truyền tin từ Chisa về, gia tộc Josh vô cùng bất mãn với hành vi vương tử Calavi xem Nadun là con tốt thí. Bất luận thế nào, Nadun Josh là con cháu đích tôn của gia tộc Josh, hơn nữa còn là một trong những thành

viên gia tộc có năng lực nhất. Bất luận trong gia tộc Josh tranh quyền đoạt lợi thế nào, bài xích nhau thế nào, nhưng đối ngoại, vẫn là nhất trí.

Bọn họ có thể sử dụng đủ âm mưu thủ đoạn với nhau, hận không thể dồn đối thủ vào chỗ chết, nhưng, lại không cho phép người khác làm gì thành viên quan trọng của gia tộc mình.

Cho dù là con của quốc vương, người thừa kế vương vị thứ nhất của Chisa, vương tử Calavi cũng không được!

Khi lão Josh biết được tin quốc vương không dự định phái trú quân tới thành Cary, vương tử Calavi cũng không có ý định điều quan chấp chính tại thành Cary đi, trái tim vốn dao động bất định, đã trở nên kiên định.

Vị trí quốc vương, nên đổi người rồi.

Đương nhiên, người đó không phải là Calavi, cũng không phải là em gái hãn Olivia, càng không phải là tiểu vương tử Caddo còn chưa đầy một tuổi, mà là học trò của hãn, Nelson đã hứa sẽ cho gia tộc Josh càng nhiều vinh quang!

Nếu đối phương đã bất nhân, cũng đừng mong trách hãn bất nghĩa!

Lão Josh bắt đầu hoài nghi, quốc vương sớm đã vì ông là thầy của Nelson mà nghi ngờ ông, chỉ là ngoài sáng không thể nắm được thóp gì của gia tộc Josh, chỉ có thể âm thầm bài trừ xóa bỏ thế lực của gia tộc Josh. Lần này vương tử Calavi mệnh lệnh Nadun tới thành Cary làm quan chấp chính, chính là đánh chủ ý này!

Có lẽ bọn họ đã biết Obi và Seeger sẽ đánh nhau từ sớm, ngay từ ban đầu, đã muốn khiến Nadun chết tại Cary!

Lão Josh càng nghĩ càng cảm thấy chuyện đúng là thế, càng nghĩ càng cảm thấy đây chắc chắn là âm mưu của quốc vương, ngay cả chuyện một

đưa công tử bột nào đấy trong gia tộc bị người ta đánh gãy giò tại phố hoa, cũng đều bị liên hệ tới âm mưu của quốc vương.

Có lẽ cũng nên thấy xui xẻo thay quốc vương Chisa và vương tử Calavi, ai có thể ngờ rằng, Obi và Seeger sẽ đột nhiên đánh nhau? Ai lại nghĩ tới, lão Josh lại xem trọng Nadun Josh như thế? Càng khiến người không thể ngờ được là, nội tâm lão Josh lại ‘âm u’ như thế, nước có bắn hay không, đều tạt lên người quốc vương bệ hạ và vương tử điện hạ.

Tóm lại, đủ mọi chuyện trùng hợp ghép lại, đã cung cấp chứng cứ xác thực cho luận âm mưu của lão Josh, cũng tìm cho gia tộc Josh một cái cớ hoàn mỹ để triệt để trở giáo.

Quốc vương đã dự định tiêu diệt gia tộc Josh rồi, lẽ nào gia tộc Josh còn phải ngồi đó chờ chết sao?

Lão Josh hôm đó đã triệu tập thành viên quan trọng của gia tộc, mở một hội nghị gia tộc trong mật thất của trạch đệ, lấy thư của Nelson ra, giao ọi người chuyên đọc.

Đợi khi toàn thể thành viên đều xem thư xong, lão Josh mới đứng lên, thân thể già mua, nhưng vẫn có khí thế như hùng sư, “Gia tộc Josh, nhất định phải đưa ra chọn lựa!”

Thư của Nelson, lại thêm lời của lão Josh, khiến thành viên gia tộc tại đó đều nổ tung.

“Đồ đao của quốc vương bệ hạ đã chém xuống rồi, chúng ta không có con đường thứ hai để chọn lựa!”

“Nhưng đây là mưu phản.”

“Sao có thể nói là mưu phản? Công tước đại nhân vốn chính là người thừa kế vương vị!” Chỉ là thứ ba, sau khi tiểu vương tử ra đời, đã bị đẩy

xuống hàng thứ tư.

“Nhưng...”

“Không có nhưng nhị gì hết!”

“Đúng, không có nhưng, quốc vương bề hạ đối xử với chúng ta như thế, chúng ta không thể trăn mắt nhìn gia tộc này bị hủy diệt!”

“Thử nghĩ tới nhà Lanca trước kia đi, cùng là đại quý tộc, thậm chí là thông gia của quốc vương, nhưng vẫn bị tịch biên diệt tộc!”

“...”

Tranh luận kéo dài một thời gian, trong lúc đó lão Josh vẫn không lên tiếng, cho tới khi tiếng nói dần lắng xuống, mới lấy ra bức thư thứ hai Nelson viết cho ông, nếu nói bức thư nhất chỉ là muốn lấy tình cảm và ngôn từ hoa lệ để đả động cá nhân lão Josh, vậy thì, bức thư này lại đại biểu lợi nhuận có thể khiến gia tộc Josh động tâm.

Đất phong, tước vị, tài phú truyền đời, tất cả mọi thứ, đều đủ để đả động trái tim kiên cường nhất.

“Thế nào? ”

Lão Josh đánh giá phản ứng của mọi người trong phòng, quả nhiên, kẻ phản đối kiên định trước đó, đứng trước lợi nhuận trắng trợn, cũng bắt đầu dao động. Như vậy đã đủ rồi.

“Nếu công tước đại nhân thật sự có thể thực hiện được lời hứa, gia tộc Josh, sẽ theo ngài ấy!”

Thực tế, bức thư thứ nhất quả thật do Nelson viết, nhưng quyết định ý nghĩa của bức thư thứ hai, lại là do Tống Mặc đọc, Nelson viết, lão John chau truốt.

Cuộc sống vương thất dạy cho Nelson những thứ bảo mạng, nhưng lại không dạy hẳn nên làm sao điều khiển nhân tâm. Chân tình đả động người, tài phú lại càng đả động người. Nelson hiển nhiên vẫn chưa hiểu rõ đạo lý này lắm, chỉ muốn dùng thái độ khiêm tốn, ngôn từ thành khẩn để đả động đối phương. Tống Mặc không cho rằng suy nghĩ này là sai, nhưng, vẫn chưa đủ.

Đối đãi với người khác nhau, cần áp dụng phương pháp khác nhau.

Lấy tình cảm ra đả động một lão hồ ly chỉ biết lợi ích, thuần túy là râu ông nọ cắm cằm bà kia.

Sự thật cũng chứng minh điểm này.

Sau khi bức thư đầu tiên của Nelson được gửi đi, như đá chìm xuống biển. Bức thư thứ hai gửi đi không lâu, gia tộc Josh đã truyền tin tới. Nelson tới tìm Tống Mặc, cũng là vì chuyện này.

“Công tước đại nhân, người xem cái này trước đi.”

Tống Mặc kéo ngăn tủ, cất thư của Hắc Viêm đi, lấy ra một phong thư khác, trên đó ghi chép kết quả thảo luận quyết định cuối cùng của hai gia tộc quý tộc Chisa khác sau khi nhận được thư của Nelson.

Gia tộc Toka đứng về phía Nelson. Thái độ của một gia tộc khác thì vẫn chưa rõ ràng.

Tống Mặc ngồi đối diện Nelson, cười nói: “Kết quả này đã rất tốt rồi.”

Nelson gật đầu, ít nhất chuyện có mở đầu không tồi.

“Tiếp theo, cần ta làm gì?”

Nelson triệt để bày rõ thái độ của mình, hiện tại hẳn không có gì cả, người có thể giúp hẳn ngồi lên vương tọa Chisa, chỉ có Tống Mặc.

“Tiếp tục giữ liên hệ với hai gia tộc đứng về phía người, có lẽ bọn họ sẽ mang tới cho chúng ta một kinh hỉ không nhỏ.”

Lưới quan hệ rắc rối phức tạp của các quý tộc nổi đời, chính là thứ hiện tại trong tay Tổng Mặc thiếu hụt. Chỉ cần Nelson có thể nắm chặt gia tộc Josh và gia tộc Toka trong tay, những mạng lưới quan hệ này sẽ phát huy tác dụng to lớn, rất nhiều nan đề bày ra trước mặt Tổng Mặc, đều giải quyết dễ dàng.

Chẳng hạn lãnh địa của Nelson bị quốc vương Chisa thu hồi giao cho vương tử Calavi, hiện tại quý tộc đại diện vương tử Calavi quản lý nơi đó, có quan hệ thông gia với gia tộc Josh.

Góp sức không phải chỉ nói trên miệng mà thôi, đầu danh trạng vẫn phải có chứ nhỉ?

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 110

Nụ Cười Của Quốc Vương

> Gia tộc Josh và Toka quy phục, đã giải quyết được vấn đề căn cứ địa ‘mưu phản’, Harold tại thành Cary truyền tin tốt về, chuyện hợp tác với Hắc Viêm bịp thêm Quang Minh giáo hội một mớ nữa cũng đã như ván đóng thuyền, chỉ có bên chỗ lão Julien là vẫn chưa chịu há mồm.

Tống Mặc nhíu mày, lẽ nào, thật sự phải như quân gia nói, tìm Rhys giúp đỡ?

Tuy trước mắt khả năng này là biện pháp tốt nhất và cũng là nhanh nhất, nhưng...

“Thân ái, đang nghĩ gì vậy?”

Đôi tay trắng nõn từ sau thò tới, ôm lấy Tống Mặc. Tống Mặc vô cùng tự nhiên ngã ra sau tựa vào ngực Rhys, ngửa đầu lên, xoa cằm Rhys, cười nói: “Mỹ nhân, ta có chuyện tìm người giúp.”

Rhys cúi đầu cọ cọ chóp mũi Tống Mặc, “Dầu sôi lửa bỏng cũng không chối từ.”

“Không cần phải vậy.” Tống Mặc cười lắc đầu, “Chuyện này đối với người mà nói, chắc rất đơn giản.”

Tiếp theo, Tống Mặc nói cho Rhys biết chuyện mình dự định hợp tác với lão Julien, nhưng đối phương lại chỉ muốn chiếm tiện nghi, vắt cổ chà ra nước.

“Ta muốn lấy hai vùng lãnh địa, nhưng lão chỉ nguyện ý cho ta năm ngàn kim tệ!” Tống Mặc hí mắt lại, “Số kim tệ này có thể thật sự đến được tay ta hay không, còn là con số chưa biết.”

“Thân ái, đừng tức giận.” Rhys ôm eo Tống Mặc siết lại thật chặt, “Thứ người muốn, đều sẽ thuộc về người. Còn về quốc vương Angris, nếu người không muốn gặp lão ta nữa, ta sẽ cho lão lập tức biến mất.”

“Chỉ cần lấy hai vùng lãnh địa đó về cho ta là được rồi.” Tống Mặc vỗ tay Rhys, “Vẫn chưa thể giải quyết lão nhăn nhoe đó, để lão lại vẫn hữu dụng.”

Quốc vương Chisa còn sống tốt, lão Julien tuyệt đối không thể đi gặp thần Quang Minh vào lúc này.

“Được.” Rhys nâng tay Tống Mặc lên, hôn lên ngón tay y, “Tất cả sẽ như người mong muốn.”

Đoạt hai vùng lãnh địa, không phải là chuyện lớn, nếu Tống Mặc đã muốn, hẳn thậm chí có thể lấy Angris và Chisa tặng cho y.

Nhưng đây hiển nhiên không phải là thứ Tống Mặc mong muốn. Nếu chuyện không phải cần giải quyết nhanh chóng, y càng muốn rằng tự mình giành được lãnh địa từ tay lão Julien hơn.

Tống Mặc lật tay nắm tay Rhys, nói tiếp: “Còn một chuyện muốn người giúp nữa.”

“Cái gì?”

“Mô phỏng kiếm kỵ sĩ và bình bạc thánh nữ đi.”

“... Ta có thể hỏi tại sao không?”

“Đương nhiên là vì kiếm kim tệ rồi.”

Tống Mặc lại lộ ra bộ mặt gian thương lần nữa, “Quang Minh giáo hội chính là mấy kẻ tiêu tiền như rác ngu xuẩn tiền nhiều, người không phải cũng từng đụng bọn họ sao, đúng lúc này lừa một vốn lớn đi! Lần trước chỉ là nước linh hồn, lần này hai món cộng lại... tuy rằng Hắc Viêm muốn lấy phần lớn, nhưng ít nhất ta cũng có thể đạt được con số này.”

Tống Mặc cười híp mắt dựng ba ngón tay lên, “Ba trăm ngàn, chạy không thoát.”

Rhys nắm cổ tay Tống Mặc, ngón tay ma sát theo huyết quản màu xanh, đôi mắt màu biển xanh trở nên sâu thẳm, “Người còn dự định hợp tác với quốc vương Obi sao?”

Tống Mặc đột nhiên cảm thấy nhiệt độ trong phòng giảm xuống, có hơi lạnh, xoa xoa tay nói: “Hợp tác với hãn, có thể kiếm càng nhiều kim tệ hơn.”

“...”

“Đoàn kỵ sĩ giáo hội đã gần tới Grilan rồi.” Tống Mặc nhìn Rhys, nghiêm túc nói: “Bọn họ dám huênh hoang phái binh tới Grilan, lại không dám trực tiếp đối đầu với Hắc Viêm, mấu chốt nằm ở đây.”

“Mấu chốt?”

“Thực lực.”

Tống Mặc gác tay lên vai Rhys, tay kia men theo sống mũi trắng nõn thẳng tắp của Rhys, “Người nên rõ ràng hơn ta, tại đại lục Quang Minh, thực lực đại biểu tất cả. Đây cũng là nguyên nhân tại sao ta nhất định phải thông qua Hắc Viêm, để giao dịch với giáo hội.”

Tự kiếm tiền đương nhiên tốt, nhưng Tống Mặc biết rõ, Grilan trước mắt, vẫn không cách nào đối kháng với Quang Minh giáo hội. Quá mức tự

đại, không khác nào tự tìm đường chết.

Lạc đà có ồm cũng lớn hơn ngựa, huống hồ con lạc đà này còn sống rất tốt. Bản thân y là một con ngựa non còn chưa trưởng thành, miễn cưỡng có thể đá hậu mấy cú, nhưng lại không thể tổn thương được con lạc đà. Chỉ có tìm cự long lớn hơn lạc đà, tính khí cũng nóng nảy, mới có thể trấn án triệt để con lạc đà đó, khiến nó ngoan ngoãn hiến tài phú ra.

Còn về vấn đề cự long ăn thịt ngựa non húp canh... Tổng Mặc bày tỏ, thịt miếng lớn quá, sẽ nghẹn chết người, trước khi thực lực của mình chân chính mạnh tới mức có thể bước ngang đại lục Quang Minh, thì vẫn nên thấp điệu húp canh mà thôi.

Rhys cúi đầu, hôn trán Tổng Mặc một cái, “Nếu người nguyện ý, ta có thể khiến cả đại lục này cúi đầu xưng thần dưới chân người.”

“Đó cũng là vì người, mà không phải ta.”

Tổng Mặc đẩy Rhys ra, “Nếu thật sự có ngày đó, ta hy vọng, bọn họ thần phục là Tổng Mặc Grilan, chứ không phải Rhys Myers, người hiểu chưa?”

“...”

“Bỏ đi, nói những thứ này làm gì, ta lại không phải thật sự muốn xưng vương xưng bá trên đại lục.” Tổng Mặc gãi đầu, tiếp theo nói: “Ta hợp tác với Hắc Viêm, là vì giáo hội dám chọc ta, không dám chọc hắn, đòi nợ còn phải tìm mấy tráng hán tới ra vẻ, cướp kim tệ từ túi thần côn, tự nhiên phải có năng lực đánh họ ngã rạp hết. Còn lại chính là nếu ta trực tiếp bàn kim tệ với họ, có vài chuyện sẽ làm không được.” Ít nhất đám kỵ sĩ chơi trò lưu manh đó không cách nào bắt giữ một cách quang minh chính đại. Những người khác tạm thời không nói, nhưng tên kỵ sĩ vàng giống Airth kia, Tổng Mặc nhất định phải giữ lại.

Thả mai rùa đã đưa tới cửa, thì y không phải là Tống Mặc Grilan nữa.

“Không có nguyên nhân khác chứ?”

“Người cảm thấy còn nguyên nhân gì?” Tống Mặc híp mắt lại, nhìn Rhys đầy nguy hiểm, tay gác trên vai Rhys hơi dùng sức, “Rhys Myers, người ở chỗ của ông mà còn đeo dấu đen, nếu còn nghĩ đông nghĩ tây, thì vĩnh viễn đừng mơ tẩy trắng nữa, ông sẽ hoàn toàn bôi đen người, đen vĩnh viễn, hiểu chưa?”

“... Thân ái.”

“Gọi thân ái cũng vô dụng!” Tống Mặc vỗ mặt Rhys, “Mỹ nhân, muốn ta xóa bỏ hết chuyện người lừa gạt ta là không thể, nhưng nếu biểu hiện tốt, tranh thủ xử lý khoan hồng, thì có thể. Cho nên, nên làm thế nào, người nên rõ hơn ta.”

“Không thể thương lượng sao?”

“Không cho thương lượng.” Nói rồi, Tống Mặc kéo tay Rhys đang vòng trên eo mình ra.

Rhys không biết làm sao nhìn Tống Mặc, hẳn biết rõ, Tống Mặc nghiêm túc.

“Được rồi.”

Rhys cầm tay Tống Mặc lên, cong lưng nhẹ hôn lên mu bàn tay y, nhìn chiếc nhẫn bảo thạch đỏ trên ngón út, ánh mắt lấp lóe, sớm muộn gì, hẳn cũng phải cho con rồng đó biết tay!

Rhys ra khỏi phòng Tống Mặc, làm thánh vật bản nhái, thuận tiện triệu hoán thủ hạ giúp Tống Mặc giành địa bàn, Tống Mặc ngồi trong phòng, bắt

đầu trù tính nên làm sao ăn hết toàn bộ đoàn kỵ sĩ Quang Minh giáo hội tới xâm phạm.

Muốn không chút tổn thương bắt hết toàn bộ, hiển nhiên không có khả năng. Vậy thì, làm sao để giảm thương vong xuống thấp nhất?

Tổng Mặc gác hai chân lên bàn, hai tay bắt chéo, rũ mắt, chìm vào trầm tư.

Lão John đẩy cửa vào, thấy chính là cảnh tượng nhìn như tiêu sái, nhưng thực chất không có chút phong phạm quý tộc nào đấy, không khỏi quay đầu, thở dài, bỏ đi, ông sớm đã không còn trông mong nữa rồi.

Nhẹ ho một tiếng, “Lãnh chủ đại nhân, tổng đốc Saivans của hành tỉnh tây bắc tới thăm.”

“Saivans?” Tổng Mặc vội rút chân xuống bàn, lại bị quản gia tóm gáy, tuy lão John không trách mắng y, nhưng bị đôi mắt nghiêm khắc đó chột chột, lãnh chủ đại nhân nói rằng, áp lực như núi, “Sao hân lại tới đây?”

Lẽ nào, là Hắc Viêm dặn dò?

Nhìn Saivans đi tới, Tổng Mặc xem chút nhận không ra. Người này còn là mãnh nam kiện tráng anh tuấn tiêu sái, thẳng tắp hồi xưa sao? Khi Hắc Viêm rời khỏi Grilan, thân hình Saivans rõ ràng vẫn rất tiêu chuẩn, mới không có bao lâu, nhìn cái bụng tướng quân uy vũ này đi, chiếc cằm đôi khoa trương đó đi, tơ lụa bảo thạch đầy người, nếu Tổng Mặc hiện tại đem công khai tranh nghệ thuật vẽ Saivans hồi xưa, trong mười người, sẽ có mười người cho rằng y đang đùa.

Xem ra, từ cục trưởng cảnh sát lên chủ tịch tỉnh, không chỉ là biến hóa về chất, mà còn nhảy vọt về lượng. Từ mãnh nam khỏe mạnh thẳng cấp lên thành x nam trung niên. Đả kích thị giác này, thật sự là mạnh bạo!

Tổng Mặc âm thầm cảnh giác, nhất định phải nhắc nhở vị thành niên hơn một ngàn bảy trăm tuổi kia, nếu hắn có một ngày biến thành bộ dáng này, y tuyệt đối đã không thương lượng!

Saivans cười bước tới, dùng lễ nghi quý tộc hỏi han Tổng Mặc, “Đã một thời gian không gặp rồi, lãnh chủ đại nhân một chút cũng không đổi.”

“Tổng đốc đại nhân, ngài thì lại thay đổi không ít.” Tổng Mặc nhéo mạnh lên đùi mình, cuối cùng có thể bẻ cong vấn đề, “Không hổ là đại sứ biên cương cường quân một phương.”

Saivans cười phui tay, “Nào có, cũng nhờ lãnh chủ đại nhân chiếu cố, ta mới có hôm nay.”

Nghe Saivans nói thế, Tổng Mặc liền đề phòng, tên này, đã từ một quân nhân, hoàn toàn thoát xác biến thành một chính khách hợp cách, đặc điểm lớn nhất của chính khách, chính là thích mở mắt nói dối, càng thích nói lời nhiều nghĩa.

Bề ngoài nghe có vẻ như Saivans đang nịnh nọt y, nhưng nghĩ kỹ, lại cảm thấy mùi vị không đúng lắm.

Tổng Mặc chép miệng, thượng cấp của thượng cấp hắn, còn đang hợp tác kiểm kim tệ với y, nếu Saivans thật sự đánh chủ ý muốn đòi địa bàn với y, thì kéo hắn xuống khỏi vị trí tổng đốc, chẳng qua là chuyện động động ngón tay.

Vị trí tổng đốc chỉ có một, người muốn ngồi lên vị trí này, thì lại rất nhiều.

Một Panvi ngã xuống, có một Saivans đứng lên. Một Saivans bị kéo xuống, sẽ có ngàn vạn Saivans đứng lên.

Tổng Mặc không nói gì, chỉ thâm trầm nhìn Saivans một cái, cho rằng y không nghe ra sao? Chơi trò văn tự, người thiên triều là tổ tông!

Saivans bị Tổng Mặc nhìn tới khó chịu, ý thức được lời vừa rồi của mình quả thật không thích hợp, nhớ tới mệnh lệnh của quốc vương, tổng đốc đại nhân vội vàng chỉnh lại thái độ, “Lãnh chủ đại nhân, lần này ta tới thăm, là có chuyện liên quan tới đoàn kỵ sĩ giáo hội...”

“Hử?”

Tổng Mặc nhượng một bên mày, quả nhiên.

Biên cảnh Obi và Seeger, chiến tranh lại tiếp tục.

Chiến thuật của hai bên đều không có biến hóa quá lớn, vẫn là xung phong, tấn công, lại xung phong, lại tấn công. Đối với người Obi và người Seeger mà nói, chỉ có tiến công, mới là sứ mạng của binh sĩ. Phòng thủ, là chuyện kẻ yếu mới làm.

Chiến thuật này nhìn thì đơn giản, nhưng hai nhánh kỵ binh cường quân đã trở thành mạnh nhất trên đại lục Quang Minh. Kết quả cứng cứng chọi nhau, luôn là lưỡng bại câu thương, cho người ta cơ hội thừa nước đục. Nhưng người Obi không để ý, người Seeger cũng thế. Đánh bại đối thủ mạnh mẽ như mình, là vinh quang của chiến sĩ, là kiêu ngạo của nam nhân, đối kháng với kẻ địch thực lực tương đương, vết thương để lại, mới là huân chương của dũng khí!

Người Seeger từng chịu khổ từ máy bắn đá của người Obi, trận hình hậu quân đã sửa lại, máy bắn đá đã cải thiện tuy bắn được xa nghịch thiên, nhưng mỗi lần bắn đều cần phải có thời gian, người Seeger nắm lấy nhược điểm này, tổn thất gặp phải không ngừng giảm xuống.

Jiera cười trên lưng ngựa, âm trầm nhìn tất cả biến hóa trong chiến trường, trận chiến đấu trước đó, Hắc Viêm xem chút đã chặt đứt một tay

hắn, vết thương vẫn còn đang ần ần đau.

Quốc vương cường hãn không nguyên ý thừa nhận mình đã chiến bại, hắn thề nhất định phải giết chết Hắc Viêm!

Chiến đấu vẫn nóng hổi như trước, tổn thất máy bắn đá tạo ra cho người Seeger càng lúc càng nhỏ.

Hắc Viêm giơ tay phải lên, tấn công của máy bắn đá ngừng lại, không đợi người Seeger thở phào một hơi, một thứ vũ khí khổng lồ khác được đẩy ra, pháo công thành!

So với máy bắn đá, pháo công thành đã được Tống Mặc cải thiện, độ bắn càng xa, uy lực càng lớn, thời gian giữa mỗi lần tấn công cũng càng ngắn. Hơn nữa, đại quân của Hắc Viêm lần này chỉ mang theo không tới hai mươi cỗ máy bắn đá, nhưng lại mang theo tới năm mươi khẩu pháo công thành!

Trong tiếng lao xao, dây cung do sợi thép bện thành được kéo căng nhất, mũi tên cực đại, lóe ánh sáng khiếp người, khoe miệng Hắc Viêm cong lên nụ cười lãnh khốc, tay phải vung xuống, mưa tên màu đen phủ trời, vun vút nhắm vào hậu quân Seeger.

Mỗi mũi tên to lớn, đều sẽ mang đi vài cho tới vài chục tính mạng, đây là trận giết chóc một chiều, người Seeger không có sức trả đòn.

Con người Jiera co rút lại, một mũi tên to lớn mang theo tiếng gió, trực tiếp nhắm vào hắn, hộ vệ bên cạnh liều chết đẩy hắn ra, bản thân bị mũi tên bắn giữa eo, máu tươi và thịt vụn văng ra, nhiễm đỏ mặt đất mênh mông...

Chiến trường biến thành một vùng lặng ngắt.

Tiếp theo, người Obi gào lên như hùng sư, người Seeger cũng bị cái chết của đồng僚 nhuộm đỏ mắt, cái chết không khiến bọn họ sợ hãi,

ngược lại kích động hung tính của họ. Bọn họ, tất cả mọi người, đều trở thành hung thú giết chóc.

Jiera siết chặt cái rìu, một đường đỏ chói chảy xuống khoe môi, “Hắc Viêm!”

Gào lên một tiếng, quốc vương Seeger, giơ chiến rìu lên, thống lĩnh người Seeger bị máu tươi chọc giập, lao vào chiến trường.

Hắc Viêm cũng giơ trường kiếm lên, người Obi cầm trường thương, hú vang lao tới chiến trường....

Chiến đấu, từ ban ngày kéo dài tới khi trời tối, người Seeger tử thương thảm trọng, nhưng lực chiến đấu cường hãn, cũng khiến người Obi phải sợ. Trận chiến này, Hắc Viêm và Jiera lại đối đầu lần nữa, Jiera không thể như nguyện giết chết Hắc Viêm, mà lại vĩnh viễn để lại cánh tay trái của mình trên chiến trường.

Trở về lều, Hắc Viêm ném áo khoác dính đầy máu xuống đất, hiển nhiên vô cùng bất mãn vì mình chỉ chém đứt được một tay của Jiera. Sau khi thấy kẹo bắp và rượu nho còn chưa khui ở trong mâm, tâm tình lập tức tốt lên rất nhiều.

Thị tùng cẩn thận quan sát vẻ mặt quốc vương, thấy Hắc Viêm cầm một cục kẹo bắp lên bỏ vào miệng, lập tức thở phào một hơi.

Không đợi hãn ra khỏi lều, văn thư đi trình bản thống kê tổn thất và một bức thư tới từ Grilan cho Hắc Viêm. Sau lưng văn thư còn có hai binh sĩ đi theo, nâng một cái rương sắt khóa kín vào.

Hắc Viêm tùy ý lật xem báo cáo tổn thất của văn thư, sau đó mở phong thư đó ra, xem xong trực tiếp đi tới trước rương mà binh sĩ nâng, mở chốt khóa rương, nắp mở ra, bên trong là một hộp gỗ hình chữ nhật và một cái tráp dài.

Hắc Viêm híp mắt lại, nhìn vết đèn cây trên hộp và tráp, là gia huy Grilan, còn có... sờ sờ nhẫn bảo thạch đỏ trên ngón cái, vết ấn của nhẫn.

Hắc Viêm cười.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 111

Vũ Khí Bí Mật Của Lãnh Chủ Đại Nhân

> Lão Josh thấy yêu cầu công tước Nelson đưa ra trong thư, trước tiên là chờ ra, sau đó cười to ra tiếng, “Tốt, không hổ là học trò của ta!”

“Cha?”

Con của lão Josh, phụ thân của Nadun, Joad nghe thế hỏi, “Thư của công tước đại nhân viết gì?”

“Con tự xem đi.”

Joad Josh cầm thư, xem từ đầu tới đuôi, nhướng một bên mày, “Đầu danh trạng?”

“Đúng, đầu danh trạng.” Lão Josh cười hàm ý sâu xa, “Xem ra, cuộc sống lưu đầy, đối với công tước các hạ của chúng ta, không chỉ là một chuyện xấu, ít nhất, khiến hãn có năng lực và quyết đoán để trở thành quốc vương Chisa. Hiện tại, ta có thể yên tâm để nói, chọn lựa của gia tộc Josh, là không sai.”

Joad Josh gật đầu, nhớ tới Nadun Josh bị vây ở thành Cary, lửa giận đối với quốc vương và vương tử Calavi lại tăng thêm rất nhiều. Nếu không phải họ từng bước bức gần gia tộc Josh, nếu không phải họ cố ý bức con hãn vào chỗ chết, gia tộc Josh sao phải chấp nhận nguy hiểm, bước trên con đường âm mưu phản loạn?

“Joad.”

Tiếng nói của lão Josh ngắt đứt tư duy của Joad Josh, “Cha.”

“Ta biết con đang lo lắng cho Nadun, ta cũng vậy.”

“Cha...”

“Nadun là cháu của ta, cũng là một trong những đứa cháu đích tôn xuất sắc nhất của gia tộc Josh, hoàn toàn có năng lực kế thừa vị trí của ta.”

“Cha, ngài quá khen rồi!”

Joad Josh không thể không siết chặt hai nắm tay, khống chế cảm xúc kích động của mình. Hẳn là người kế thừa gia tộc, nhưng vào lúc hai mươi tuổi đã bị trọng thương trên chiến trường, từ đó bệnh tật triền miên, cho dù là đại chủ giáo của Quang Minh giáo hội, cũng không thể chắc chắn trị hết được cho hẳn, nhưng hai em trai của hẳn thì thân thể khỏe mạnh, sống thêm mấy chục năm nữa cũng hoàn toàn không có vấn đề, trăn mắt nhìn vị trí gia chủ vốn nên thuộc về mình rơi vào trong tay người khác, Joad Josh không cam tâm. May là hẳn có một đứa con xuất sắc, Nadun Josh được lão John tán thưởng, nhưng, hiện tại con hẳn lại đang ở chỗ nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng! Tất cả, đều là do Calavi ban cho!

“Thật ra, hoàn cảnh của Nadun, không tồi tệ như con nghĩ.”

“Sao lại vậy?” Joad Josh ngạc nhiên nhìn lão Josh, “Trận chiến của Obi và Seeger sẽ không duy trì quá lâu, bất luận ai thắng ai bại, đến lúc đó, thành Cary...”

“Con cho rằng chiến tranh giữa Obi và Seeger sẽ kết thúc rất nhanh sao?”

“Đúng.” Joad Josh tuy thân thể không tốt, đầu óc lại vô cùng thông minh, đây cũng là lý do hẳn không bị hai đứa em trai hoàn toàn bài trừ khỏi trung tâm quyền lực gia tộc. “Bất luận đối với Obi hay đối với Seeger mà

nói, trận chiến này đều quá mức vội vã, hai quốc gia cường đại, trước khi chưa chuẩn bị vạn toàn, thì không thể triệt để đánh bại đối phương, thậm chí là diệt quốc.”

“Quả thật.” Lão Josh gật đầu, “Suy nghĩ của con giống ta.”

“Một khi chiến tranh kết thúc, Nadun...” Joad Josh nhú chặt mày.

“Không.” Lão Josh đột nhiên cười thần bí, kéo ngăn tủ ra, lấy một phong thư giao cho Joad Josh, “Xem chút đi.”

Joad Joad cầm bức thư không có ký tên, mở ra, liếc thật nhanh, mắt lập tức trợn banh.

“Grilan?” Joad Josh ngẩng đầu lên, thần sắc vẫn chần động không thôi, “Cha, Nadun sao lại có quan hệ với Grilan? Hay là, đây là lão Julien của Angris ở sau lưng giở trò?”

“Quả thật là bút tích của Nadun không sai, không cần hoài nghi, đây là do Nadun viết, chẳng qua là thông qua đội thương buôn của Grilan, đưa tới tay chúng ta.” Lão Josh ngừng một lát, nói tiếp: “Hơn nữa ta đã tra rõ, chuyện này, không có bất cứ quan hệ gì với lão Julien.”

“Vậy thì.” Joad Josh bước tới một bước, hai tay siết chặt đè lên bàn, “Phải chăng chúng ta có thể mang Nadun rời khỏi thành Cary?”

“Điểm này, trong thư Nadun cũng có nhắc tới.” Lão Josh có chút kỳ quái, “Ý của nó là, nó muốn ở lại Cary.”

“Cái gì?”

Cùng lúc này, thông qua Nadun Josh, Tống Mặc muốn thử tiếp xúc với gia tộc Josh, đang lười biếng nằm bẹp trên bàn, áo trên đã cởi bỏ hai nút, một tay cầm văn kiện quạt không ngừng.

“Nóng quá đi...”

Tống Mặc kéo cổ áo, rất khó tưởng tượng, thời tiết lại đột ngột nóng thế này. Rõ ràng mấy ngày trước còn đổ mấy cơn mưa nhỏ, sớm tối còn phải mặc áo khoác hơi dày chút, thỉnh thoảng, nhiệt độ lại giống như bị rút gió tăng cao làm người ta không thể chịu nổi.

Tống Mặc dán mặt lên mặt bàn mát lạnh, cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

“Quạt máy, điều hòa... lấy cho ta cái quạt hương bồ cũng được...”

Tống Mặc lăm bằm, đầu sắp nóng thành một mớ bột dính rồi.

Nghĩ tới Hắc Viêm vẫn còn ở biên cảnh đánh trận, con rồng bụng bự đó quả nhiên là đại trượng phu! Thời tiết thế này, còn một thân áo giáp chạy khắp nơi sát phạt, cũng không sợ nóng tới mức mọc sảy toàn thân.

Nghĩ tới con rồng bụng bự một thân là sảy, gãi đủ kiểu... Tống Mặc không khỏi bật cười, vội nhéo mình mấy cái, không thể cười nữa, quá không phúc hậu.

Kiểm kị sĩ và bình bạc thánh nữ hàng giả đã đưa tới cho Hắc Viêm, y ở đây cho sẽ kị sĩ đoàn một nhất, bắt giữ toàn bộ, Hắc Viêm bên đó sẽ có thể tìm Quang Minh giáo hội trực tiếp đòi tiền.

“Mấy trăm ngàn chạy không thoát đâu, trên cả triệu cũng có khả năng, nếu là con rồng bụng bự đó... đáng tiếc, vẫn chỉ có thể chiếm một phần ba.”

Tống Mặc muốn dùng kim tệ chất đồng như núi để di chuyển lực chú ý của mình, hiệu quả vẫn không tốt. Tâm tính tự nhiên sẽ mát gì đó, quả nhiên không thích hợp với y.

Dứt khoát tháo hết nút áo sơ mi ra, banh áo ra, nếu không phải sợ lão John ‘kiểm tra’, y đã cởi luôn cả quần rồi. Mùa hè mà, vốn nên là quần tứ giác hình hoa, áo ba lỗ dép lê, mặc một thân chính trang, trong ba tầng ngoài ba tầng, thuần túy là tự chịu tội.

Rhys Myers đẩy cửa vào, thấy ngay cảnh tượng hoạt sắc sinh hương này.

Lồng ngực trắng nõn, vòng eo nhỏ gầy, bờ mông căng tròn, chân dài thẳng tắp, xương quai xanh hình dáng ưu mỹ, đôi môi mềm mại...

Tống Mặc ngẩng đầu nhìn Rhys một cái, lại lười biếng gác cằm lên bàn, “Nước miếng chảy xuống rồi kìa.”

Rhys theo phản xạ lau khóe miệng, cái gì cũng không có.

“Mắc lừa rồi!” Tống Mặc cười híp mắt, “Chẳng qua cũng không khác biệt gì, vốn đã đủ nóng rồi, người đừng nhìn ta như thế nữa.”

“Hử?” Rhys liếm liếm môi, đi mấy bước tới trước Tống Mặc, cong lưng, cùi chỏ chống lên bàn, mái tóc dài màu nâu rũ xuống vai, một tay chống cằm mình, tay kia vén tóc Tống Mặc lên, “Nhìn người thế nào?” Lại gần một chút, đôi môi phun ra lời nói mờ ám, “Người cảm thấy, ta đang nhìn người thế nào, hử?”

“... Giống như muốn ăn ta vậy.” Tống Mặc không thoải mái di chuyển ánh mắt, cài lại hai nút sơ mi, nhưng lại bị Rhys nắm cổ tay, môi Rhys lướt qua khóe môi và má y, đặt ở giữa cổ, nhẹ cắn một cái.

“Nóng, đừng chọc ta.”

Tống Mặc đẩy Rhys ra, lại phát hiện, so với mình, thân thể Rhys lại mát lạnh, sờ lên vô cùng thoải mái. Tống Mặc nghi hoặc nhìn Rhys một cái, lại

sờ sờ, là cảm xúc và nhiệt độ đó, không phải ảo giác. Trước kia đã từng thế này thế nọ rồi, cũng không cảm thấy nhiệt độ cơ thể của tên này thấp mà?

“Chỉ là một ma pháp nhỏ thôi.” Rhys cười, kéo tay Tống Mặc, sờ lên má mình, “Thoải mái không?”

Mắt Tống Mặc lập tức sáng rõ, dứt khoát trực tiếp kéo áo khoác của Rhys ra, banh sơ mi trắng tuyết, trực tiếp ôm lấy.

Ôm rồi, cọ cọ, nhin không được cảm thán một tiếng, mọe nó thật thoải mái, đây đúng là máy giảm nhiệt thiên nhiên.

Rhys cười híp mắt ôm eo Tống Mặc, tự giác cởi luôn áo khoác của mình ra, sơ mi cũng mặc trên khuỷu tay, thậm chí còn hỏi Tống Mặc một câu, “Quần có cần cởi hay không?”

Lão quản gia John lại lần nữa vào lúc không thích hợp, đẩy cửa không thích hợp, nhìn thấy màn không thích hợp, nghe thấy câu nói không thích hợp.

Sau đó...

Lão John duy trì tín điều làm việc của quản gia, lùi lại một bước, đóng cửa lại, ngăn cách tất cả trong phòng, bước nhanh tới bên cạnh trụ ở hành lang, co chân đạp một cước.

Đúng lúc thị nữ Anne đi ngang qua giật mình kêu lên: “Quản gia, sao ngài lại đá gãy cột rồi?”

Lão John đứng vững, chỉnh lại cổ áo giữa bụi bặm đầy trời, dáng vẻ nghiêm túc nói: “Vì cột này cũng không chắc chắn lắm. Hoàn toàn là công trình bã đậu hủ, một cước là gãy.”

Địa tinh vô tội bị vu oan hai lần lập tức nước mắt đầy mặt, khổ bức chảy lệ. Đây là bôi nhọ! Đại đại bôi nhọ! Sao bọn họ có thể xây dựng ra công trì bã đậu hủ? Rõ ràng là có thể chịu được động đất cấp mười hai!

Tống Mặc trong phòng nghe tiếng vang, lý trí và tình cảm đang lấy kiếm đâm nhau, cuối cùng lý trí bị đánh bay, lãnh chủ đại nhân chếp chếp miệng, dù sao cũng tức giận rồi, cũng không cần phải vội, chịu áp lực tiếp tục ôm.

Rhys Myers để mặc Tống Mặc ôm mình, ngón tay chậm rãi vuốt tóc Tống Mặc, cúi đầu, hôn lên tóc y, đôi mắt màu biển xanh, vụt qua tia sáng gian xảo.

Tuy thời tiết rất nóng, nhưng các lãnh dân Grilan thì sớm đã quen rồi.

Nên trồng ruộng thì trồng ruộng, nên rèn sắt thì rèn sắt, nên rèn luyện thì rèn luyện.

Trải qua một phen giảng giải của Tống Mặc, tính tích cực dành cho việc đi học của các hài tử tăng cao rất nhiều, trên cơ bản không có hiện tượng cúp học và bỏ học. Houma kim hiệu trưởng, chủ nhiệm lớp, và thầy các khoa, bố trí một ma pháp trận cỡ nhỏ trong phòng học, tự động điều chỉnh nhiệt độ trong phòng, ngăn cản khí nóng bên ngoài. Các hài tử lại cảm thấy không mấy thích ứng, dưới kích thích một nóng một lạnh, rất nhiều hài tử hắt hơi, cảm thấy không thoải mái, đến bệnh viện tìm tu sĩ lấy thuốc, uống xong mới dần chuyển biến tốt.

Houma có lòng lại làm chuyện không tốt, không biện pháp, chỉ có thể dỡ bỏ ma pháp trận.

“Thầy Houma, mùa hè thì nên chảy mồ hôi mới đúng!” Tiểu Jack đã là học đồ thợ rèn chính thức, nói chuyện cũng lớn gan hơn trước nhiều.

Các hài tử khác thi nhau phụ họa, trải qua một thời gian ở chung, chúng phát hiện, tính khí của Houma kỳ thật không tồi, chưa từng dễ dàng nổi giận với mọi người, tuy nói là tướng mạo hơi xấu chút, nhưng lãnh chủ đại nhân từng nói, đây gọi là sáng tạo, không phải sao?

Houma nhìn những hài tử trong phòng học, cảm giác này, so với việc hắc ám chết mấy tên quý tộc và vương tộc ức hiếp bá tính còn vui vẻ hơn.

Tới Grilan, nói không chừng, có lẽ là chuyện đúng đắn nhất hắc làm trong đời này...

Tổng Mặc sau khi biết những chuyện Houma làm ở trường, lập tức tìm Rhys, giảng mấy chục cái ma pháp trận lớn lớn nhỏ nhỏ trong phủ lãnh chủ của mình, thế là, hơi nóng trong phủ lãnh chủ toàn bộ bị quét sạch, Tổng Mặc cảm thấy mình cuối cùng cũng sống lại.

Sau khi Rhys làm xong tất cả, Tổng Mặc đột nhiên gác vai hắc, âm trầm ghé vào tai hắc nói: “Nếu Houma không làm ra ma pháp trận, người có phải muốn che giấu ta mãi không?” Máy giảm nhiệt cơ thể người gì đó, quả nhiên là đang chiếm tiện nghi của y!

Thân thể Rhys cứng lại một chút, “Thân ái, sao ngươi lại nghĩ vậy?”

Tổng Mặc nhướn một bên mày, “Vậy ngươi muốn ta nghĩ thế nào, hử?”

Rhys: “...”

Hôm đó, trong phủ lãnh chủ lại vang lên tiếng súng thiếu vắng đã lâu.

Xưởng rèn hiện tại là nơi nóng nhất Grilan. Nếu không tắt yếu, Tổng Mặc hầu như không nguyện ý lại gần một bước, ngạt nổi đoàn kỵ sĩ giáo hội sắp tới rồi, muốn bắt hoàn chỉnh lực lao động tự đưa tới cửa này, thì chế tạo vũ khí mới là điều quan trọng nhất.

“Lãnh chủ đại nhân, sao ngài lại đích thân tới?”

Đám người Ed và Hassan hiện tại đều đang giúp đỡ trong xưởng rèn của người lùn, thấy Tổng Mặc, vội đứng lên hỏi thăm.

“Mọi người làm tiếp đi.”

Tổng Mặc xua tay, áo khoác trên người đã được Rhys khắc phù văn lên, giúp y không tới nổi bước hai bước thì tuôn một thân mồ hôi.

Cho dù là thế, Tổng Mặc cũng không dám đứng quá gần bàn công tác và lò nung của người lùn, Giosan thấy Tổng Mặc, trực tiếp lấy một cây súng đã làm xong trên bàn lên, đưa cho Tổng Mặc, gương mặt đầy râu cười hào sảng, “Lãnh chủ đại nhân, cái này chế tạo theo bản vẽ của ngài, ngài xem thử đi.”

Tổng Mặc nhận súng từ tay Giosan, so với súng trường mà người Grilan sử dụng hiện tại, hòng súng của khẩu súng này dài hơn mảnh hơn, hình dáng cũng hơi kỳ lạ, Tổng Mặc bóp cò một cái, tiếng cắc nhẹ vang lên, y thỏa mãn gật đầu, vỗ vỗ vai Giosan, “Tốt lắm, súng giống vậy, ta cần năm mươi khẩu nữa.”

“Không vấn đề!”

Giosan vỗ ngực bảo đảm, Tổng Mặc để cánh tay vừa vỗ lên người Giosan ra sau lưng, siết chặt, mọe, thành móng heo nướng đỏ rồi phải không?

Người lùn này đang bốc cháy sao?

Rời khỏi xưởng rèn, Tổng Mặc trực tiếp đi tìm các tu sĩ còn ở lại Grilan. Lần này Harold chỉ mang theo Gela và một tu sĩ khác, còn lại đều ở trong lãnh địa.

Các tu sĩ gần đây cũng rất bận rộn, thời tiết nóng bức, bọn họ bận chế tạo nước thuốc chống nắng.

Tuy rằng người Grilan không mấy để ý tới mấy thứ này, nhưng Tổng Mặc vẫn yêu cầu mỗi người đều phải tới bệnh viện để nhận một phần nước thuốc miễn phí, ngoài ra còn thêm một bình thuốc nhỏ. Đặc biệt là khi làm việc dưới ruộng, thì phải mang theo bên người.

Nước thuốc của các tu sĩ có hiệu quả không tồi, tuy mùi vị thì thật tồi tệ. Cái này làm Tổng Mặc nhớ tới nước hoắc kháng bệnh, chỉ cần uống một lần, cả đời khó quên. Lẽ nào, thật sự là thuốc đẳng dã tạt? (Nước hoắc kháng bệnh: Một loại thuốc nước dã nắng của TQ)

Lần này Tổng Mặc tới tìm các tu sĩ, lại là vì chuyện khác. Các tu sĩ thấy Tổng Mặc, cũng không phí lời, trực tiếp lấy một cái hộp hình chữ nhật trong tủ ra, mở nắp, bên trong bày mấy chục ống tiêm nhìn như phi tiêu. Các tu sĩ lại lấy một cái hộp hình chữ nhật khác ra, bên trong là từng bình thuốc đã phối chế xong.

Tổng Mặc lấy một ống tiêm ra, lại cầm một bình thuốc ra, lắc một chút, “Hiệu quả thế nào?”

“Vẫn chưa thử qua.” Một tu sĩ trong đó nói, “Chẳng qua, để đạt hiệu quả mà lãnh chủ đại nhân yêu cầu, chắc là không vấn đề.”

“Vậy sao?”

Tổng Mặc đóng nắp hộp lại, đưa cho tùy tùng, chuẩn bị tìm vật thí nghiệm xem thử hiệu quả.

Đây là đại lễ y chuẩn bị cho kỵ sĩ đoàn, có thể bắt hết những kẻ đó không, toàn phải dựa vào cái này.

Nghĩ tới đây, lãnh chủ đại nhân lại lần nữa cười hê hê.

Đoàn kỵ sĩ giáo hội đang trên đường tới Grilan, đồng thời cảm thấy sau lưng rét lạnh. Nghi hoặc lau mồ hôi trên mặt, rõ ràng nóng như thế, tại sao họ lại cảm thấy lạnh?

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 112

Đoàn Kỵ Sĩ Giáo Hội Xui Xẻo

> “Phía trước chính là Grilan.”

Kỵ sĩ vàng Bobbys nhìn tường vây cao to dường như kéo dài vô tận trước mắt, nghi hoặc hỏi: “Người xác định chứ?”

“Các hạ, quả thật không sai.”

Tu sĩ đi theo mở bản đồ ra, chỉ ký hiệu rừng Phỉ Thúy và hành tỉnh tây bắc, rồi lại chỉ vào một mảnh đất bên cạnh rừng Phỉ Thúy, “Nơi này là biên cảnh Angris, bên cạnh chính là rừng Phỉ Thúy, tuy không có đánh dấu trên bản đồ, nhưng quả thật là Grilan.”

Các tu sĩ cất bản đồ đi, kỵ sĩ vàng Bobbys chìm vào trầm tư. Hẳn khác Airth, Airth là dựa vào một thân dũng võ, không gặp tranh luận ngồi lên vị trí cao nhất của kỵ sĩ đoàn, mà hẳn hiểu rõ, chỉ luận riêng về võ lực, hẳn căn bản không thể nào sánh bằng Airth, nguyên do các đại chủ giáo đề bạt hẳn, phần nhiều là do hẳn hành sự cẩn trọng.

Kỵ sĩ đoàn đã gặp tấn công mang tính hủy diệt một lần, trong thời gian ngắn, tuyệt đối không thể lại xuất hiện lần nữa, nếu không, cả giáo hội đều sẽ mất sạch mặt mũi. Các quốc vương trước kia còn vì sự tồn tại của kỵ sĩ đoàn mà coi như khách khí với giáo hội, nói không chừng sẽ lập tức trở mặt, trục xuất giáo đình trong nước đi.

Bobbys gọi một đội kỵ sĩ nhỏ tới, nói: “Truyền lệnh xuống, ngừng tiến tới, toàn thể cảnh giác.”

“Tuân lệnh!”

Tu sĩ Mies đi cùng bước tới, nói với Bobbys: “Trong tay ta có mật lệnh của đại chủ giáo, nếu có thể, cố gắng đừng phát sinh xung đột vũ lực với Grilan.” Ngừng một lát, hạ giọng nói tiếp: “Đại chủ giáo nói, vấn đề có thể dùng kim tệ để giải quyết, tốt nhất là dùng kim tệ để giải quyết.”

“Đại chủ giáo nói thế?”

Bobbys hoài nghi nhìn Mies một cái, Mies khẳng định gật đầu.

“Mục đích của chúng ta là thu hồi thánh vật giáo hội, bất luận dùng phương pháp nào. Giáo huấn của Airth, lẽ nào người đã quên rồi sao?”

“Ta không quên.” Bobbys nhú mày, hẳn chính là vì suy nghĩ tới điểm này, nên mới hành sự thận trọng như thế. Nhưng là người lãnh đạo địa vị cao nhất của kỵ sĩ đoàn, hẳn nhất định phải cân nhắc tới suy nghĩ của các kỵ sĩ. Đặc biệt là mấy kỵ sĩ đỏ trước đó đã cùng hắn tranh đoạt địa vị người lãnh đạo cao nhất, liệu có nhân cơ hội sinh sự không? Một khi nội bộ kỵ sĩ đoàn bất hòa, cho dù là đại chủ giáo, cũng không thể bảo đảm trăm phần trăm, hẳn sẽ không bị kéo xuống khỏi vị trí hiện tại.

“Ta biết lo nghĩ của người.” Mies tiếp tục nói, “Nhưng, chúng ta buộc phải ưu tiên việc thu hồi thánh vật.”

Mies ra vẻ vỗ vỗ vai Bobbys, vẻ mặt Bobbys vẫn không trở nên thả lỏng. Nhưng vẫn đồng ý đề nghị của Mies, “Nếu đã vậy, ta phái một đội kỵ sĩ hộ tống các người qua.”

“Được.” Mies lại tiến gần chút, thấp giọng nói: “Bất luận thế nào, chỉ cần ta có thể vào Grilan, thì sẽ có biện pháp thăm dò rõ đối phương, đến lúc

đó...”

Hai người trao đổi ánh mắt mang đầy hàm ý, tiếp theo lộ ra nụ cười thâm hiểm rõ.

Chỉ cần xác định Grilan không khó đối phó như trong tưởng tượng... Bobbys siết chặt trường thương trong tay, vậy thì... Kỵ sĩ vàng và tu sĩ đang mật mưu, căn bản không biết, sau tường vây, đang mai phục một đội ngũ hai mắt phát xanh.

Ngày cũng trông, đêm cũng trông dê béo tới cửa, mắt không xanh mới lạ.

Các nam nhân xoa đấm xoa quyền, các nữ nhân cũng xoa đấm xoa quyền.

Các nam nhân hưng phấn không thôi vì trận chiến sắp tới, các nữ nhân cũng hưng phấn không thôi vì trận chiến sắp tới.

Các nam nhân muốn hung hăng giáo huấn những kỵ sĩ giáo hội này một chút, các nữ nhân thì lại muốn lột sạch mấy kẻ này!

Lột sạch...

Các nam nhân ngạc nhiên nhìn về mấy nữ nhân tràn đầy hưng phấn, nữ nhân thì không chút để ý ưỡn đôi đại bạch thỏ trước ngực, “Nhìn cái gì mà nhìn! Lãnh chủ đại nhân nói rồi, vì để khiến mấy tên này nhanh chóng dung nhập vào đại gia đình Grilan, kiên quyết không thể để bọn họ lưu lại một chút thứ gì có thể hoài niệm tới giáo hội!”

Nói rồi, sáp lại, bắt đầu nghiên cứu, rốt cuộc là cơ ngực của nam nhân Grilan có xúc cảm hơn, hay là phần hông của đại binh tây bắc căng tròn hơn, có lẽ các kỵ sĩ giáo hội sắp bị lột sạch càng có quang cảnh... lần trước

đoàn kỵ sĩ giáo hội tới Grilan giờ trò lưu manh, trừ Airth, đều bị lãnh chủ đại nhân tiêu diệt, thật sự quá đáng tiếc.

“Chẳng qua lấy Airth ra suy đoán, những kỵ sĩ này, chắc sẽ không khiến người thất vọng...”

Trừ nữ nhân Grilan, nữ nhân Sabisand tới sau đó cũng gia nhập thảo luận. Quả nhiên là gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, cho dù là thiếu nữ thuần khiết trước đó thấy nam nhân là đỏ mặt, khi sống giữa những nữ sĩ cường hãn cả ngày nghiên cứu lột y phục cởi quần, cơ ngực và đùi, cũng sẽ tiến hóa biến chất...

Các nam nhân lặng lẽ cầm nín quay đầu đi, siết chặt súng trong tay, ánh mắt nhìn đoàn kỵ sĩ giáo hội đó, tràn đầy ngưỡng mộ ghen tỵ...

Một tiên tu sĩ nằm ở góc ẩn mật bên cạnh tường vôi, giờ thứ gọi là ‘kính viễn vọng’ mà lãnh chủ phát minh ra, nhìn thấy Mies và Bobbys ở xa, ngay cả khẩu hình nói chuyện của họ, cũng có thể thấy được rõ ràng.

“Dorsha, thấy rõ rồi chứ?”

Một tiên tu sĩ khác tên Roger nằm bên cạnh hẳn, chột chột cánh tay hẳn, “Thế nào?”

Tiên tu sĩ được gọi là Dorsha giao kính viễn vọng cho Roger, “Người tự xem đi, là Bobbys.”

“Bobbys?” Roger kinh ngạc, “Đó là cái tên làm gì cũng lo trước nghĩ sau, hẳn là kỵ sĩ vàng kế nhiệm?”

“Chính là hẳn.” Dorsha chỉ Mies bên cạnh Bobbys, “Thấy tên đó không? Kẻ phụ họa của đại chủ giáo, hẳn cũng tới rồi.”

“Mies?” Roger giơ kính viễn vọng lên, trước tiên là bị tình cảnh vừa thấy rõ dọa tới, sau đó hưng phấn siết nắm tay, “Thật sự là hắc, ta sớm đã muốn thu thập hắc!”

“Thật không biết đại chủ giáo đang nghĩ gì.” Dorsha không mang ý tốt nói: “Vậy mà lại phái hai kẻ thế này tới, không phải thuần túy là tìm chết sao?”

Nói rồi, giơ một tay lên, lau trước cổ một cái, “Theo như lãnh chủ đại nhân nói, toàn bộ chết nè chết nè!”

“Lãnh chủ đại nhân không có nói vậy.” Roger buông kính viễn vọng xuống. “Lãnh chủ đại nhân nói là phải bắt sống. Ta cũng cảm thấy chủ ý này không tồi.”

“Vậy thật sự quá tốt rồi.”

Một âm thanh nữa đột nhiên chen vào, Roger và Dorsha đồng thời quay đầu, “Lãnh chủ đại nhân?”

Không biết từ lúc nào, Tống Mặc đã nằm bên cạnh Roger, cầm lấy kính viễn vọng, tỉ mỉ nhìn kỹ sĩ đoàn ở xa, ừ, thân hình không tồi, ngựa cũng không tồi, còn có tu sĩ, quá tốt, quả thật là niềm vui bất ngờ.

Một khi Nelson nhận được đầu danh trạng của gia tộc Josh, thì sẽ chuẩn bị trở về lãnh địa của hắc, để xây dựng căn cứ địa mưu phản, triển khai vũ trang phân đất trong nước Chisa, cùng phân tranh với quốc vương, đến lúc đó, nhân thủ của Grilan khẳng định lại bị rút đi một phần, trong lãnh địa sẽ ít đi rất nhiều lực lao động. Lại thêm hai vùng lãnh địa Rhys lấy về cho y, vấn đề không đủ nhân thủ lập tức hiện rõ ràng.

Đoàn kỹ sĩ giáo hội tới, quả thật là một cơn mưa kịp thời, trút xuống rào rào, giải quyết vấn đề lực lao động khẩn trương của Grilan. Tu sĩ đi theo, cũng có thể giúp thêm ngôi cho bệnh viện của Harold. Một khi nhân viên

đầy đủ, các tu sĩ cũng có thể tới trường học giúp đỡ. Một mình Houma thân kiêm nhiều chức, trừ lớp văn hóa còn phải an bài lớp thực hành, cả ngày bận bù đầu, tuy người tài làm được nhiều việc, nhưng mệt nhiều thành bệnh, hay lao lực quá độ gì đó, cũng khiến Tống Mặc lo lắng.

“Lãnh chủ đại nhân, có phát tín hiệu cho lính mai phục chưa?”

“Mọi người đã chuẩn bị hết chưa?”

“Xong rồi, lãnh chủ đại nhân.”

“Vậy được.” Tống Mặc giơ súng lên, pằng pằng hai phát, đạn được đặc chế, trên đó có phù văn Rhys khắc, bay lên giữa trời sẽ nổ ra ánh đỏ chói mắt.

Các kỵ sĩ giáo hội ngậy người, nhìn ánh đỏ nổ ra giữa trời, đây là chuyện gì?

Các đại binh hành tinh tây bắc mai phục bên rìa rừng Phi Thúy, lập tức nhảy vọt lên, trên người phủ đầy dây mây, đội cái nón cỏ lao tới tấn công đoàn kỵ sĩ giáo hội!

Vừa xung phong vừa kêu quái dị, trông hệt như một đám người nguyên thủy xuyên không tới.

Đây cũng là chủ ý của Tống Mặc, nguy trang ẩn náu, đột nhiên tấn công. Cho dù chưa ăn qua thịt heo, thì cũng phải thấy heo chạy, Saivans ban đầu ôm thái độ hoài nghi, Tống Mặc phun ra một vài thuật ngữ chuyên nghiệp, hẳn chưa từng nghe qua. Sau khi Tống Mặc dùng sự thật chứng minh chiến thuật này có thể được, Saivans bị thuyết phục.

Tống đốc đại nhân giao toàn bộ quyền chỉ huy trận chiến lần này cho Tống Mặc. Tống Mặc cũng không khách khí, đổi toàn bộ hơn một ngàn năm trăm kỵ binh thành bộ binh, áo giáp trên người cũng cởi hết xuống, đổi

thành ‘áo chống đạn’ nhẹ nhàng tiện lợi do người lùn chế tạo, trải qua thử nghiệm, nó tiến tuyệt đối không thể bắn xuyên, lại thêm áo khoác có bôi màu, toàn thân lại gắn đủ cành lá, nằm dưới đất, gần như dung làm một thể với hoàn cảnh xung quanh.

Cách ngụy trang này trên thực tế vô cùng vụng về, chỉ cần nhìn kỹ một chút, sẽ có thể phát hiện dấu vết. Nhưng tại Quang Minh đại lục, tuyệt đối là lần đầu xuất hiện, cũng không có ai sẽ nghĩ tới dùng cách này ngụy trang binh sĩ, tiến hành mai phục. Huống hồ đối với quân đội ở đây thì, bất luận tiến công hay phòng thủ, đều phải chính diện quang minh, đeo đầy lá trên người rồi ẩn náu, tính là sao chứ?

Hoàn toàn ngược lại tinh thần kỵ sĩ! Nếu bị đồng liêu hoặc kẻ địch biết, thì ngẩng đầu không nổi!

“Sau khi thành công, mỗi người năm mươi cân khoai tây, năm mươi cân khoai lang, mười cân kẹo!” Ngừng một chút, “Nếu hoàn thành nhiệm vụ tốt, lại thêm hai bình rượu nho!”

Tổng Mặc hào phóng vung tay, đưa ra thù lao đủ khiến các đại binh hành tỉnh tây bắc động tâm. Kim tệ bất cứ lúc nào cũng có thể có, nhưng thù lao mà Tổng Mặc hứa, đặc biệt là kẹo và rượu nho, thì không phải có tiền thì nhất định mua được.

Đội trưởng kỵ binh nghiêng răng, “Làm!”

Các đại binh cũng dậm chân, “Làm!”

Tổng Mặc nhún vai, làm thì làm, thô tục thế làm gì...

Các đại binh đồng thời hai mắt mù mờ nhìn Tổng Mặc, thô tục?

Tổng Mặc ưu thương ngửa đầu bốn mươi lăm độ nhìn trời, văn hóa ngôn ngữ của thiên triều là bát đại tinh thâm, các người không hiểu...

Đại binh hành tinh tây bắc nhận được tín hiệu liên hò hét tấn công kỵ sĩ đoàn, vì giảm bớt thương vong, bọn họ không lao tới quá gần, dù là vậy, cũng dọa cho các kỵ sĩ giáo hội và các tu sĩ đi theo xem chút ngã khỏi ngựa.

Mấy thứ này là cái gì đây?!

Người sao? Hay là dã thú?

Sinh vật ngoài hành tinh?

Kỵ sĩ vàng Bobbys lập tức cầm cung treo ở bên yên ngựa ra, kéo cung bắn tên, một mũi tên bắn thẳng vào ‘quái vật’ đang chạy tới, các kỵ sĩ cũng lập tức làm theo, chuyện kỳ quái phát sinh, mũi tên khí thế hung hãn, bắn trúng mục tiêu rồi, nhưng ngay cả một chút da cũng không bị rách, trực tiếp rớt xuống đất, nếu nhìn kỹ, còn phát hiện, đầu mũi tên đã gãy.

Đại binh tây bắc bị bắn trúng chỉ cảm thấy giống như mũi chích một cái, nhìn mũi tên rớt dưới đất, sờ chỗ bị bắn trúng, cười toét miệng, lộ ra hàm răng trắng đều.

Giơ vũ khí trong tay lên, một cây lang nha bổng thật lớn, phối hợp với Grilan, la lớn một tiếng, những đại binh tây bắc khác cũng la theo, sắc mặt Bobbys biến đổi.

Một tu sĩ đi theo sắc mặt lập tức tái đi kêu lên, “Quái vật!” Rồi quay đầu chạy về hướng ngược lại.

Có người đầu tiên, liền có người thứ hai, có tu sĩ, thì sẽ có kỵ sĩ. Người luôn có tâm lý theo số đông, một khi mọi người đều bắt đầu chạy, thì không ai nguyện ý ở lại chỗ cũ nữa.

Cảnh Tổng Mặc chờ đợi cuối cùng cũng xuất hiện, đoàn kỵ sĩ giáo hội và tu sĩ đi theo, giống như vịt bị lừa, như ong vỡ tổ điên cuồng chạy tới

biên cảnh Grilan.

Tổng Mặc giờ kiểm kị sĩ trong tay lên, “Chuẩn bị.”

Khi đoàn kị sĩ giáo hội cách tường vây đại khái một trăm mét, đại binh tây bắc lập tức dừng lại, co căng chạy ngược về. Đoàn kị sĩ giáo hội và các tu sĩ còn chưa kịp phản ứng, kiểm kị sĩ trong tay Tổng Mặc đã chém mạnh xuống, la lên, “Khai hỏa!”

Mưa đạn phủ đầu phủ mặt bay tới mục tiêu.

Năm mươi khẩu súng gây mê đặc chế, lại thêm đạn gây mê đếm không hết, luân phiên bắn ba đợt.

Kẻ đầu tiên bị bắn trúng, là kẻ chạy ở cuối cùng, ngược lại kẻ nào gần tường vây hơn, thì an yên vô sự. Bobbys ý thức được tình huống bất thường, nhưng đội ngũ đã chìm vào hỗn loạn, cho dù Bobbys biết lúc này biện pháp tốt nhất chính là tổ chức lại đội ngũ, tiến hành phản kích, nhưng ngạt nổi lực bất tòng tâm. Hắn không có vũ lực cường đại như Airth, đấu khí kim sắc, chỉ có thể miễn cưỡng kéo dài mười mét. Gần như chỉ bằng một nửa của Airth.

Tổng Mặc sờ cằm, mai rùa vàng này, không tốt cho lắm nha.

Lúc này, dị biến phát sinh.

Các kị sĩ bị đạn gây mê bắn trúng sau khi ngã xuống, lại đột nhiên lao đảo đứng lên, sắc mặt đỏ bừng, sau khi gào lên một tiếng trung khí mười phần, liền thực hiện một hành động khiến người khác ghen hòng trần trối.

Xé đồ!

Áo giáp cởi ra, sơ mi ném bỏ, quần lột xuống, giày hất ra, quần lót lột bỏ, toàn bộ lột sạch!

Vừa lộn, vừa bày ra các kiểu poss, poss cơ ngực, poss dụ hoặc, poss giờ súng, poss bắn cung, poss có hại tới phong tục...

Toàn thể lặng ngắt.

Bất luận là bên tấn công, hay bên bị tấn công, trông mắt đều rớt hết xuống đất.

Sáu bảy trảng hán cơ bắp, tập thể thoát y x vũ, hiệu quả thật đáng sợ! Lóa mù mắt chó hợp kim titan của tất cả mọi người tại đó! (Mắt chó....: Một cách cường điệu mà thôi.)

Tống Mặc buông lỏng tay, kiểm kị sĩ giờ được nửa chừng rớt cái keng xuống đất, cứng ngắt quay đầu, nhìn hai tiền tu sĩ, người đã phát minh kiêm chế tạo thuốc gây mê, hiện đang ở tình trạng sái quai hàm, “Dorsha, Roger, các người xác định thứ mình làm ra là thuốc gây mê?” Không phải x ca?

“Xác định, xác định mười ngàn lần đó, lãnh chủ đại nhân.”

Ngữ điệu của Dorsha cũng hơi lằng lằng, “Ngài không phải từng thử nghiệm trên người heo rừng sao? Chỉ cần một mũi, lập tức ngã.”

“Ngã thì ngã rồi đó, nhưng không phải lại đứng lên, còn...” Tống Mặc run rẩy chỉ tay về các kị sĩ đang ‘múa may’, “Giải thích thế nào đây?”

Thuốc gây mê phát huy hiệu quả của thuốc x? Không thể nha, heo rừng rõ ràng rất bình thường! Một mũi liền ngã, ngủ thật say, một ngày một đêm!

“Có lẽ...” Roger nuốt nước miếng, “Tác dụng đối với heo rừng, và tác dụng đối với người, có khác nhau?”

Dorsha vỗ tay, “Đúng đó, nói không chừng đây là tác dụng phụ của thuốc gây mê đối với người!”

Tròng mắt Tống Mặc xem chút lọt cửa sổ, tác dụng phụ của thuốc gây mê nhà ai lại thế này?!

May là trạng thái ngoài ý muốn này không duy trì quá lâu, sau khi các kỹ sĩ xé đồ thành công, triển thị cơ bắp chắc nịch của mình ọi người, thì thì nhau ngã xuống đất.

Tuy các nữ sĩ bóp cổ tay cảm thấy hơi tiếc, nhưng phần lớn mọi người vẫn thở phào một hơi.

Dorsha và Roger coi như xác định thuốc bọn họ nghiên cứu ra không có vấn đề.

Đoàn kỹ sĩ giáo hội cũng không cần phải mất mặt nữa. Nhưng... bọn họ rõ ràng đã cao hứng hơi sớm, trên trăm cây mía màu tím đã lặng lẽ di động tới sau lưng các kỹ sĩ, dây nho leo đầy trên tường vôi, cũng bắt đầu rục rịch muốn động, khoảng cách của họ, quá gần...

Airth tận mắt thấy toàn bộ quá trình, lau mồ hôi lạnh, bắt đầu thấy may mắn, lãnh chủ đại nhân đối với hắn, vẫn vô cùng nhân từ hữu ái ôn hòa...

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 113

Lãnh Chủ Đại Nhân Bị Chọc Giận

> Đoàn kỵ sĩ Quang Minh giáo hội và các tu sĩ đi theo đều không ngờ rằng, chuyến tới Grilan lần này, sẽ trở thành trải nghiệm suốt đời khó quên của họ, triệt để cải biến vận mệnh của họ.

Từ một nhân sĩ giới tôn giáo tiền đồ sáng lạn, lưu lạc tới mức trở thành đồng phạm của phần tử phạm tội, đây chỉ là chuyện chớp mắt.

Sau khi gặp phải hai lần mai phục liên tiếp, các kỵ sĩ còn chưa kịp tổ chức phòng thủ phản kích, đã bị múa đột nhiên xuất hiện sau lưng quất bay, bịch một tiếng, va vào tường đá cao to. Dây nho trên tường cùng ào lên, trói tất cả những ‘vật sống’ còn có thể thở dám va lên tường lại, động cũng dừng nghĩ. Muốn giãy thoát? Càng là nằm mơ.

Trên dây nho màu xanh, dưới chiếc lá lớn bằng lòng bàn tay, ẩn núp từng xâu hoa nhỏ xanh nõn, tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, nếu bình thường thấy những bông hoa này, kỵ sĩ và tu sĩ bị cột có lẽ còn nhàn nhã mà tán thưởng một tiếng, nhưng hiện tại, những đóa hoa không bắt mắt này, mọe nó đang hút máu của họ đó!

Hơn một ngàn kỵ sĩ giáo hội, cộng thêm hơn một trăm tu sĩ đi cùng, trừ mấy ‘kẻ may mắn’ trước đó bị bắn thuốc gây mê, biểu diễn màn xé đồ, sau đó hôn mê bất tỉnh ra, toàn bộ đều được múa quất bay lên tường vây ở biên giới hưởng thụ dây trói, diễn lại cảnh kỵ sĩ vàng Airth trước kia từng diễn trong cuộc chiến.

Đáng tiếc là, trừ kỵ sĩ vàng Bobbys kế nhiệm và mười mấy kỵ sĩ đỏ, phần lớn kỵ sĩ đều bắt đầu sắc mặt tái nhợt, tứ chi cứng đờ. Các tu sĩ đi theo thì chỉ còn một hơi thoi thóp, bất cứ lúc nào cũng có thể đi gặp thần Quang Minh của họ. Chẳng qua, nếu bảo bọn họ da giòn máu lỏng, mất máu quá nhiều, không bằng nói là bị dọa.

Chỗ kỳ quái thế này, vũ khí đáng sợ thế này, thực vật hung tàn thế này! Tất cả ở đây, đã triệt để đảo điên nhận thức trước kia của họ.

Tổng Mặc gục trên đầu tường chếp miệng, cái này có là gì chứ? Đại bác và pháo cối của y còn chưa có đẩy ra đâu. Nếu không phải vì bắt sống những lực lao động này, thì cần phải phiền phức thế sao? Trực tiếp bắn vài phát pháo qua, tất cả đã xong!

So với Airth, mai rùa của kỵ sĩ vàng này hoàn toàn không đáng để mắt. Tổng Mặc tin rằng, lấy số đạn được lúc trước đối phó với Airth ra, tuyệt đối có thể nã hấn năm bẹp.

Nghĩ tới đây, Tổng Mặc hí mắt lại, vì bắt mấy tên này, y còn thiếu Saivans một ân tình không nhỏ, cũng đồng nghĩa với thiếu ân tình của Hắc Viêm. Tuy Saivans chủ động tìm tới cửa giúp đỡ, nhưng Tổng Mặc không cho rằng loại giúp đỡ này không cần đền đáp. Giúp đỡ không cần thù lao, làm chuyện tốt không cần hồi báo, căn bản là không thể.

Còn về Hắc Viêm sẽ muốn lấy thứ gì để trao đổi, không ngoài kim tệ, vũ khí, hoặc là kẹo cùng rượu nho?

Dù sao con rồng bụng bự đó cũng không chơi trò gì mới mẻ cả, mấy tổn thất này, sớm muộn cũng có thể bù vào!

Hiện tại sao...

Tổng Mặc sờ cằm, cười lạnh hề hề, nên chiêu đãi mấy vị khách từ xa tới này chứ nhỉ.

Những kẻ bị cột trên tường đồng thời cảm thấy lạnh sống lưng, cảm giác đó lại tới rồi! Rõ ràng là trời trong gió mát, vạn dặm không mây, sao bọn họ lại cảm thấy lạnh tới mức răng cũng run?

Trực giác của Bobbys cho hắn biết, tất cả những thứ vừa trải qua, vẫn không tính là gì, khảo nghiệm chân chính, chỉ vừa mới bắt đầu!

Một cánh cửa ngầm trên tường được mở ra từ bên trong, trên cửa treo một tu sĩ, khi cửa bị đẩy ra, hắn đóng đưa vài cái, áo khoác và áo bào dài trông như tấm thảm treo trên cửa.

Hắn là Mies.

Tổng Mặc bước ra khỏi cửa, tóc đen mắt đen, thân mặc chính trang của lãnh chủ, các nam nhân theo sau lưng y, một hàng quân trang ủng dài võ trang cùng mũ trum lớn, vai vác súng trường, eo giắt xẻng công binh, bờ lưng thẳng tắp, bước đi thống nhất, ánh mắt kiên nghị. Con người các kỵ sĩ của kỵ sĩ đoàn đồng thời co rút, tuy áo của những nam nhân này và vũ khí trong tay họ đều rất kỳ quái, nhưng khí thế dũng mãnh trên người họ, lại không thể nghi ngờ.

Kình địch!

Giây tiếp theo, vẻ mặt các kỵ sĩ từ cảnh giác biến thành ngạc nhiên, kinh ngạc, bọn họ nhìn thấy kỵ sĩ vàng Airth tiền nhiệm, cũng mặc trang phục giống thế, đi theo sau lưng lãnh chủ tóc đen kia!

Đây là sao?

Đại chủ giáo không phải nói, Airth ‘hy sinh vì nhiệm vụ’ rồi sao?

Vẻ mặt Bobbys đặc biệt đặc sắc, từ ngạc nhiên tới không tin, rồi đến khinh thường, tiếp theo, tất cả biểu cảm đều trở về bình tĩnh. Tổng Mặc sờ cằm, xem ra, mai rùa mới tới này, võ lực không sánh bằng Airth, nhưng gân

nào thì không kém, chẳng qua, tiến hành giáo dục lại là cần thiết, những kỵ sĩ và tu sĩ này đều vậy.

Một hàng người chậm rãi đi ngang mặt kỵ sĩ bị cột trên tường vậy, một vài kỵ sĩ còn chút sức tàn kêu lên: “Tiểu nhân không dám quang minh chính đại chiến đấu! Nhượng phụ! Bỏ ổi vô sỉ!”

Tổng Mặc làm như không nghe thấy tiếng kêu gào của các kỵ sĩ, những kẻ này cũng chỉ có thể gào mấy lần rồi thôi, không thấy bọn họ càng kêu, dây nhò càng thít chặt sao?

Khi tới trước mặt Bobbys mặc áo trùm màu vàng, Tổng Mặc đứng lại, dùng mũi súng nâng cằm Bobbys, ngạo mạn nhìn hắn, “Người chính là kỵ sĩ vàng kế nhiệm?”

Bobbys nhú mào, quay đầu đi, không nói tiếng nào.

“Ừm, có chí khí.” Tổng Mặc cười híp mắt nói: “Airth, ban đầu người bị treo cả đêm trong trời tuyết lạnh giá, mấy ngày liền không ăn không uống, không biết vị này có thể kiên trì bao lâu? Thời tiết hiện tại tốt hơn lúc đó nhiều, có lẽ hắn có thể đánh bại kỷ lục của người.”

Sắc mặt Airth bất biến, chỉ là dùng ánh mắt đồng tình nhìn Bobbys, Bobbys tức giận nhìn hắn, “Phản đồ!” Rồi quay sang Tổng Mặc, “Bỏ ổi!”

Tổng Mặc lấy họng súng chỉ chỉ ngực Bobbys, “Giáo hội ba ngày hai lượt phái người tới lãnh địa của ta giở trò lưu manh, ta biểu hiện đã rất khách khí rồi, lẽ nào, còn phải dọn chiếu đón khách, rượu nước mỹ nhân dâng lên?” Nếu tính luôn chuyện đâm thần côn đó làm tại Grilan hơn một ngàn bảy trăm năm trước, Tổng Mặc cảm thấy, mình làm vậy coi như đã phúc hậu rồi.

Miệng Bobbys lại ngậm kín như trai.

“Không nói sao?”

Ánh mắt Tống Mặc lấp lóe, đang định mở miệng tiếp, bên cạnh lại có người khác nói: “Lãnh chủ đại nhân, lãnh chủ đại nhân tôn kính...”

Nhìn theo hướng âm thanh truyền tới, là tu sĩ Mies treo trên cửa.

Tống Mặc nghiêng đầu, nhìn Mies, “Người gọi ta?”

“Lãnh chủ đại nhân, ngài hiểu lầm rồi, mục đích chúng tôi tới lần này không phải đối địch với ngài, chỉ là muốn thăm hỏi ngài một chút.”

Tống Mặc nhượng một bên mày, khoanh tay, hắc cảm, chỉ chỉ các kỵ sĩ treo trên tường, “Tới thăm hỏi thế này đây? Nói dối cũng phải dễ tin chút.”

Mies cũng biết mình mượn cớ quá miễn cưỡng, chỉ đành căng da đầu tiếp tục nói: “Ngài thật sự hiểu lầm rồi, giáo hội nghe nói thánh vật bị mất ở tại Grilan, lần này phái ta tới, chỉ là muốn tra xem tin tức này có chính xác không, tuyệt đối không có ý mạo phạm ngài.”

“À.” Tống Mặc gật đầu, làm như đã hiểu, rồi hỏi tiếp: “Vậy thì, nếu tra rõ tin tức xác thực, các người dự định làm gì?”

“Chúng tôi...” Mies ngừng lời, đột nhiên ý thức được hiện tại đang ở trước mặt mọi người, trước mặt tất cả kỵ sĩ giáo hội. Nếu nói ra chuyện đại chủ giáo nguyện ý dùng kim tệ đổi lấy thánh vật, những kỵ sĩ này sẽ nghĩ thế nào? Đoàn kỵ sĩ giáo hội khác với tu sĩ trong giáo đình, bọn họ tuân thủ nghiêm ngặt giáo nghĩa và tinh thần kỵ sĩ lúc đầu, Mies nếu dám nói lời này ra, hình tượng của đại chủ giáo, chỉ sợ lập tức sẽ rớt xuống ngàn trượng trong lòng họ.

Các kỵ sĩ không dễ dàng phản bội giáo hội, bọn họ là tay chân và lực lượng vũ trang giáo hội nuôi dưỡng, nhưng đại chủ giáo trong lòng họ, lại

không phải là thần thánh không thể xâm phạm, nếu họ muốn, thậm chí có năng lực thao túng quyền lực trong tay đại chủ giáo.

Sáu đại chủ giáo, cũng không phải đoàn kết hết lòng, những người khác cũng vui vẻ nhìn một ai trong số đó thất thế, thậm chí bị kéo xuống khỏi vị trí hiện tại.

Nếu hẳn nói ra, đại chủ giáo tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hẳn... sắc mặt Mies càng lúc càng khó xem, trắng bệch như người chết.

Tống Mặc nhàn nhã đợi đáp án của hẳn, thấy Mies chậm chạp không mở miệng, y nhường một bên mày, “Nói đi, sao không nói nữa? Ta còn đang đợi đây.”

“Lãnh chủ đại nhân... có thể, nói riêng không?”

Mies gian nan rặn ra một nụ cười, nhưng Tống Mặc lại không để ý hất đầu, “Không cần, ta hành sự trước nay luôn quang minh lỗi lạc, nói ở ngay đây đi.”

Mies xém chút phun ra một họng máu.

Người quang minh lỗi lạc sẽ làm chuyện mai phục và tập kích sao?

Mies cắn răng, dứt khoát nhắm mắt lại, không nói nữa. Hẳn không xác định mình nói mệnh lệnh của đại chủ giáo ra thì sẽ tạo ra bao nhiêu ảnh hưởng đối với kỳ sĩ đoàn, nhưng hẳn lại biết rõ, nếu là thông qua miệng của hẳn, để hình tượng đại chủ giáo chịu tổn hại, ngày sau trở về giáo hội, tuyệt đối sẽ không có quả ngon cho hẳn ăn.

Nếu Tống Mặc mà biết Mies còn muốn trở về giáo hội, tiếp tục ôm đù đại chủ giáo, tính ra sẽ thở dài một tiếng.

Hài tử đơn thuần, đứa trẻ đáng thương, bị thần côn giáo dục tới đâu cứng ngắc rồi. Rơi vào trong tay của y, còn muốn trở về?

Chưa từng nghe nói sư tử sẽ nhả miếng thịt dăng tới miệng ra.

“Nếu người không muốn nói, vậy ta dứt khoát nói thay người.” Ngón tay Tống Mặc nhẹ gõ lên cánh tay, mặt mang biểu tình vi diệu, “Đại chủ giáo tôn kính, có phải muốn dùng kim tệ để ‘mua’ thánh vật về?”

Lời này nói ra, các kỵ sĩ kinh ngạc.

Tựa hồ cảm thấy được tin tức này còn chưa đủ đô, Tống Mặc nói tiếp: “Nước linh hồn lần trước, đã bán được giá tốt, lần này, giáo hội dự định bỏ ra bao nhiêu?”

“Người nói dối! Chủ giáo đại nhân sao có thể làm chuyện này!”

“Người đang khinh nhờn thánh vật, nhất định sẽ bị thần Quang Minh trừng phạt!”

“Người...”

Tống Mặc bị tiếng kêu gào của các kỵ sĩ làm đau đầu, phất tay với Jason, “Khiến bọn họ câm miệng hết đi!”

Jason trực tiếp cầm súng gậy mê lên, bắn liên ba đợt, mấy tên kêu gào hung tợn nhất, trên người đã cắm bảy tám cây ‘phi tiêu’ rồi, đầu rũ xuống, ngất đi.

Tống Mặc không kịp ngăn cản, nhìn Jason, lại nhìn các kỵ sĩ trở thành bia, bỏ đi, cho dù có tác dụng phụ, có dây nho trói rồi, tính ra cũng không có chuyện gì lớn.

Chẳng qua, lần này Tống Mặc hoàn toàn nghĩ sai.

Khi y đang định tiếp tục trao đổi mảnh làm ăn của đại chủ giáo với các kị sĩ, chợt để bị đen đại chủ giáo, các kị sĩ đã ngất thi nhau thức tỉnh, gầm lên một tiếng, cơ thịt trên người nổi cộm cộm, ngay cả dây nhợ bền chắc, cũng chỉ có thể cam bái hạ phong trước mặt họ.

Tống Mặc trợn mắt nhìn những kị sĩ này giãy khỏi tường vây, giơ tay lên, mô phỏng Tarzan đập ngực bình bịch, sau đó, thoáng chốc giãy khỏi tất cả đồ che chắn trên người. So với xé đồ bày poss đơn thuần đột trước, ‘biểu diễn’ vòng hai rõ ràng thăng cấp, các hán tử vạm vỡ một tay chống eo, tay kia giơ cao quá đầu, trên tay mặc vẻ đẹp nội tại đủ màu, uốn eo bày mô, bắp đùi chắc nịch luân phiên múa may trái phải trước sau, nếu mà phối thêm âm nhạc đặc sắc, tuyệt đối là Trư Bát Giới lấy vợ, đại Ương ca đông bắc không cần giải thích... (Ương ca: Một thể loại múa bên TQ)

Tống Mặc chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt, đột nhiên quay đầu nhìn sang Dorsha và Roger đang ở bên cạnh cầm bút kích động ghi chép gì đó, mọe, đây rốt cuộc là thuốc gây mê hay là thuốc kích thích?! Ngay cả dây nhợ cũng giãy thoát được, ai dám nói với y tác dụng phụ chỉ có x ca, y cho kẻ đó biết tay ngay!

Các nữ sĩ Grilan thì không lo nhiều thế, các cô hưng phấn trèo lên tường vây, la hét nhìn các kị sĩ đang múa may, kích động đỏ cả mặt, tiếng huyết sáo vang lên không dứt, giống hệt như quán bar lúc nửa đêm...

Tống Mặc một tay che trán, bất đắc dĩ thở dài, tiếp theo quay sang nhìn Bobbys đã cứng ngắc thạch hóa, khóe miệng nhếch lên, không mang ý tốt nói: “Anh bạn, lời dư thừa ta cũng không muốn nói nữa, chỉ một câu, đầu hàng hay không đầu hàng? Nếu không đầu hàng, ta sẽ cho bọn họ bắn người mấy phát, cho người cũng xuống dưới biểu diễn một chút, tạo phúc cho các đồng bào nữ tính quảng đại của Grilan. Nếu như vậy còn không đủ ‘thỏa mãn’ người, ta sẽ cho đội thương buôn của người lùn dẫn mọi người đến các nơi biểu diễn lưu động, tạo phúc cho đồng bào nữ tính của đại lục Quang Minh.”

Bobbys: “...”

“Thế nào?”

Còn có thể thế nào?

Kỵ sĩ vàng ý chí kiên định, trong tiếng hoan hô và huyết sáo của các nữ sĩ, đầu ngựa cao cũng phải cúi xuống.

Tổng Mặc tiếc nuối chặc một tiếng, có vậy đã khuất phục rồi? Y còn muốn dẫn hãn xuống hình phòng trong thành lũy ngầm dạo một lần đó. Quả nhiên ở cùng kẻ máu M như Rhys thời gian dài rồi, y cũng bắt đầu tiến hóa theo hướng S rồi sao? Cái này không tốt, phải sửa!

Airth lặng lẽ bước lùi hai bước, lại lần nữa xác định, lãnh chủ đại nhân đối xử với mình lúc trước, thật sự là rất nhân từ và hòa nhã. Saivans biết chuyện đã trải qua, cũng lau mồ hôi lạnh trên trán, so với đái ngộ của các kỵ sĩ giáo hội, hãn và các kỵ binh thủ hạ chỉ bị vẽ hình nghệ thuật, thật sự nên cảm tạ ông trời.

Khi tại Grilan giữa ban ngày ban mặt biểu diễn bar đêm tổn thương phong tục, tạo phúc cho các nữ tính quảng đại, chiến tranh của Obi và Seeger vẫn đang tiếp tục.

Hắc Viêm sau khi nhận được hàng nhái do Tổng Mặc đưa tới tâm tình liền rất tốt, vì thế tương ứng, thế công của Obi đối với Seeger cũng càng thêm kịch liệt.

Hắc Viêm không định tiếp tục giằng co tại biên cảnh với Jiera, một đồng kim tệ đang đợi hãn, khát vọng của cự long đối với kim tệ, đủ khiến chiến đấu của hãn tăng thêm năm mươi phần trăm.

Người Seeger và quốc vương của họ, liền bị kịch.

Máy ném đá, pháo công thành, máy bắn tên, nổ mạnh, luân phiên ra trận, người Seeger trong mấy ngày ngắn ngủi, được lĩnh hội sâu sắc sinh mạng tốt đẹp thế nào, nhân sinh đặc sắc thế nào, chiến tranh tàn khốc thế nào, và hòa bình quan trọng thế nào...

Sau khi Jiera mất tay trái, một con mắt cũng bị Hắc Viêm chém hỏng, trên mặt để lại một vết thương sâu tới tận xương, từ trán rạch qua mắt phải, trực tiếp xuống cằm, khiến gương mặt góc cạnh rõ ràng của hắn, càng thêm tràn đầy ‘nam tử khí khái’. Đương nhiên, cũng có một cách nói khác, đó chính là ‘biến tướng’.

Hắc Viêm không thỏa mãn với chiến quả này, hắc long bụng bự, tâm nhãn lại không lớn gì, tới nay vẫn ghi hận Jiera cười nhạo hắn trên chiến trường. Dám khiêu khích một con cự long, thì nhất định phải trả giá!

Nhẹ lắc ly rượu, rượu đỏ tươi trong ly, tựa hồ đang dự báo vận mệnh của người Seeger.

Thành Cary lúc này, cũng là cảnh tượng bận rộn.

Nam nhân thành niên bị điều động toàn bộ, phối hợp với trú quân cùng thủ vệ Cary, máy bắn đá Harold vận chuyển tới được an bài sau tường thành, bảo đảm có thể đạt được tầm bắn và tầm nhìn tốt nhất, trừ đó ra, Harold còn kiến nghị Nadun bố trí dây cản ngựa bên ngoài thành Cary. Cái này cũng là sáng kiến đầu tiên tại Quang Minh đại lục. Tổng Mặc không nỡ sử dụng trong lãnh địa của mình, dù sao tù binh và chiến mã đều là tài sản của Grilan, tổn thất đều là kim tệ của y. Muốn biết uy lực của dây cản ngựa, dứt khoát lấy tới thành Cary thực nghiệm, dù sao nơi này cho dù có đạt được chiến lợi phẩm, cũng tạm thời không thể vào tay y.

Harold đã nói rõ thân phận của mình cho Nadun, lão Josh cũng đã nói chuyện gia tộc ủng hộ công tước Nelson cho Nadun, chuyện tới nước này,

Nadun đã không còn chút hồ thẹn nào đối với việc phản bội vương tử Calavi.

Ngược lại, đối với vương tử Calavi, đối với quốc vương Chisa hiện tại, trào lên nỗi căm hận.

Thì ra, tất cả đều là do bọn họ bày kế sẵn! Bọn họ sớm đã muốn hạ thủ với gia tộc Josh, hẳn đúng lúc trở thành pháo hôi tốt nhất!

Nadun không hổ là cháu ruột của lão Josh, ngay cả nội dung tự biên cũng giống như nhau.

Quốc vương Chisa và vương tử Calavi quả thật muốn thông qua việc bỏ mặc Nadun Josh, để giữ lại thành Cary, nhưng nói trước đó bọn họ là muốn hạ thủ với gia tộc Josh, cố ý ném Nadun tới thành Cary làm pháo hôi, thì quả thật là vu oan cho họ.

Nhưng, bất kể người khác nghĩ thế nào, dù sao đối với nội dung tự biên của mình, lão Josh tin, Nadun tin, những người khác của gia tộc Josh cũng tin, cho nên, quốc vương Chisa và vương tử Calavi, đã định là năm cũng trúng đạn.

Harold nhân lúc thành Cary bố trí phòng ngự, yên hơi lặng tiến an bài nhân thủ của mình vào vài vị trí quan trọng của thành Cary, hiện tại bọn họ và Nadun là quan hệ hợp tác, một khi Nadun lật mặt, bọn họ cũng có đủ năng lực để khống chế hẳn, triệt để nắm giữ thành Cary.

Một vài chuyện Harold không tiện ra mặt, đều do Gela tới hoàn thành, so với đấu đá hục hặc trong giáo hội, khống chế một thành Cary nhỏ bé, hoàn toàn không đáng để mắt.

Trong thư Harold gửi cho Tổng Mặc viết thế này: “Lãnh chủ đại nhân, không lâu sau, tất cả những gì ngài mong đợi, sẽ thành hiện thực.”

Cùng lúc này, gia tộc Josh và lão quốc vương Angris Julien đồng thời bắt đầu hành động.

Muốn lấy lại lãnh địa của công tước Nelson không khó khăn, nhưng vì bảo đảm chuyện không chút sơ sót, lão Josh đặc biệt phái đưa con thứ của mình tới, dùng thân phận liên hôn và hảo hữu, thăm viếng quý tộc thay thế vương tử Calavi quản lý lãnh địa, hơn nữa mang theo thư viết tay của lão Josh.

Khi gia tộc Josh bận trình đầu danh trạng của mình, Tống Mặc và lão Julien coi như đã hoàn toàn trở mặt. Lão Julien cắn chặt năm ngàn kim tệ không chịu buông bỏ, thậm chí còn dùng khẩu khí từ cao nhìn xuống viết trong thư hạ kim tệ xuống còn bốn ngàn, rất rõ ràng, lão dự định bỏ Tống Mặc làm một mình. Tiếp theo, liền truyền tới tin lão Julien động thủ.

Lãnh chủ đại nhân, triệt để bị chọc giận.

Xem ra, chỉ để Rhys giúp cướp địa bàn về là không đủ, nhất định phải cho lão Julien biết, có vài chuyện, là không thể làm, có vài tiện nghi, cũng không thể chiếm...

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 114

Đào Hồ Tự Chôn

> Tin tức đoàn kỵ sĩ giáo hội thứ hai bị diệt tại Grilan, nhanh chóng lan truyền như mọt cánh.

Dưới sự gợi ý của Tổng Mặc, địa tinh đã tiến hành các kiểu biên tập nghệ thuật với quá trình chiến đấu, tin tức truyền vào tai giáo đình, gần như đã biến đổi hoàn toàn.

Từ đoàn kỵ sĩ giáo hội trúng lầm mai phục nuốt hận chịu thất bại, đến hành tinh tây bắc chen ngang một chân vùng đao sau lưng, lại đến lãnh chủ Grilan uy vũ bá khí kinh khiếp thiên hạ, thậm chí ngay cả heo rừng viện trợ trong trận chiến trước kia cũng trở thành vai chính, khiến chân tướng các kỵ sĩ bại bởi thuốc gây mê, từ đầu tới cuối không hề xuất hiện trong chuyện này.

Tổng đại lãnh chủ nghiêm lệnh, thứ thuốc cấm này, uy lực cực lớn, nhất định phải bảo quản thỏa đáng, trước khi luật bản quyền chưa được đưa ra, tin tức về loại thuốc này nghiêm cấm tiết lộ ra ngoài.

Các địa tinh không hiểu cái gì là luật bản quyền, nhưng vẫn trung thành chấp hành mệnh lệnh của lãnh chủ đại nhân. Các lời đồn về kỵ sĩ đoàn, liên tục như lửa lan truyền khắp đại lục Quang Minh, trình độ đặc sắc này, thậm chí vượt qua đại chiến thần ma được miêu tả trong cổ thi.

Tới mức sau đó, gần như nơi nào có địa tinh, thì nơi đó có lời đồn về đoàn kỵ sĩ giáo hội.

Giáo đình ban đầu chỉ cho rằng đây là nghe nhầm đồn bậy, nhưng khi lời đồn càng lúc càng kịch liệt, kỵ sĩ đoàn tới Grilan và tu sĩ đi cùng vẫn không có tin tức truyền về, các đại chủ giáo cuối cùng bắt đầu hốt hoảng.

“Rốt cuộc là có chuyện gì chứ?”

“Bobbys lẽ nào không chịu nổi một kích vậy sao?”

“Mies cũng không có tác dụng gì!”

Trong hội nghị đại chủ giáo, sáu đại chủ giáo gần như cãi nhau um sùm, các thánh nữ đi theo đại chủ giáo không nói một lời, chỉ là sắc mặt từ đầu tới cuối đều khó coi. So với đại chủ giáo, cuộc sống của các cô càng khổ sở.

Thí dụ, nếu hình dung giáo đình là một công ty, đại chủ giáo đều là cổ đông, chủ tịch hội đồng quản trị và tổng giám đốc tay nắm cổ phần, mà chủ giáo thì là giám đốc các bộ, tu sĩ là nghiệp vụ kiêm nhân viên, kỵ sĩ đoàn là bảo vệ kiêm tay chân, thánh nữ thì là vật may mắn tuyên dương văn hóa xí nghiệp.

Khi công ty gặp phiền phức, vật may mắn không thể nào thoát khỏi, cho dù các cô bình thường chỉ để bày cho đẹp mắt.

Thánh vật bị trộm, kỵ sĩ đoàn lần thứ hai bị diệt, tuy tín đồ của giáo hội vẫn không giảm đi, nhưng âm thanh nghi vấn đã bắt đầu xuất hiện. Mầm mống nghi ngờ một khi đã gieo xuống, chỉ cần có dinh dưỡng và nước mưa, thì rất dễ đâm chồi nảy lộc. Các đại chủ giáo chỉ cần cả ngày ở trong giáo đình bảo trì thần bí, nhưng các thánh nữ thì không thể không mỗi ngày bên ba trong giáo đình, đối diện với các loại nghi vấn, dùng nụ cười để an ủi giáo đồ.

“Còn không bằng bị Harold cướp đi.”

Các thánh nữ không hẹn mà cùng nghĩ tới chủ giáo kiến tập lúc trước nhiệt tình theo đuổi họ, nghe nói, tên đó rời khỏi giáo hội rồi sống rất tốt...

Các thánh nữ mỗi ngày bận tới sứt đầu mẻ trán, nhanh chóng trở nên tiêu tụy, các đại chủ giáo vẫn chỉ tranh cãi tại hội nghị chủ giáo, mà không đưa ra bất cứ biện pháp khả thi nào.

Nội bộ giáo đình bắt đầu trở nên lo sợ bất an, cho dù các chủ giáo liên tục bác bỏ tin đồn, bảo đoàn ký sĩ giáo hội bị diệt lần hai chỉ là nói nhảm, nhưng ký sĩ đoàn vẫn không truyền chút tin tức nào về, thì là sự thật không thể tranh cãi.

Sau đó, một bức thư tay do quốc vương Obi Hắc Viêm gửi tới cho giáo đình, đã khiến giáo đình đang phiền phức quần thân lại như tuyết pha sương.

Quốc vương cự long đã ngầm hiểu rõ ngay cả che giấu cũng thấy phiền, nói thẳng vấn đề với giáo đình, thánh vật đang ở trong tay hắn, muốn lấy về, lấy tiền ra đổi.

Các đại chủ giáo xem xong bức thư, lại lần nữa muốn thử liên hệ với ký sĩ đoàn, nhưng tin tức gửi đi như đá rơi xuống biển, ngay cả người đưa tin cũng không thấy trở về, đến lúc này, bọn họ không thể không tin, đoàn ký sĩ giáo hội thật sự bị diệt rồi, không thể trở về nữa, muốn thu hồi thánh vật, chỉ có thể dùng kim tệ để trao đổi với quốc vương tham lam đó!

“Quả thật khô hài đáng cười!”

Một đại chủ giáo tính tình nóng nảy dấm mạnh lên bàn, ấn chương và ly nước trên bàn cũng theo đó run lên, “Cái tên đáng ghét!”

Năm đại chủ giáo còn lại bảo trì trầm mặc, ngay cả đại chủ giáo bất hòa với lão nhất, cũng không lên tiếng.

Gần như tất cả con đường đều đã bị chặn chết, chỉ còn một con đường bày ra trước mặt họ, lấy tiền đổi thánh vật về!

“Việc tới nay, chỉ có thể làm thế.”

Đại chủ giáo địa vị cao nhất chậm rãi đứng lên, chòm râu trắng bóc rũ tới trước ngực, gương mặt trắng xanh đầy nếp nhăn, đôi mắt màu tro không thấy chút vẩn đục nào, “Chúng ta phải nghênh thánh vật về giáo hội trước, còn về chuyện khác...”

Đại chủ giáo siết chặt thủ trượng, đầu kia của thủ trượng, nện mạnh xuống mặt đất, đá lát thật lớn nhanh chóng nứt ra, trong tiếng nứt vỡ chói tai, giọng nói của đại chủ giáo truyền rõ ràng vào tai mỗi người, “Ngày tháng, còn rất dài.”

Câu này hàm ý sâu xa, nhưng đại chủ giáo khác bình tĩnh, bọn họ có vẻ đã quên, ông già này, làm sao đoạt được vị trí hiện tại, ông già này, nhìn thì hiền từ, nhưng thực tế, còn độc ác nham hiểm hơn mọi người ở đây.

Chiến tranh tại biên cảnh Obi và Seeger đã tiến vào hồi kết. Giống như dự báo của nhiều người, trận chiến này duy trì không bao lâu, tổn thất của hai bên, đều nằm trong phạm vi có thể thừa nhận. Cho dù người Seeger bại trận là đã định sẵn, nhưng cũng không có cảm xúc chán nản nào.

Không có quân đội nào bất khả chiến bại, huống hồ bại cho người Obi đồng dạng cường đại. Người Seeger tin rằng, một lần thất bại, không thể đại biểu cái gì, chỉ có kẻ cười tới cuối, mới là kẻ thắng.

Người Obi sử dụng vũ khí cỡ lớn trong cuộc chiến đã gây tổn thất không nhỏ cho người Seeger, cũng khiến người Seeger nóng mắt, thực tế, nếu không có những vũ khí cỡ lớn này, trận chiến này vẫn còn đánh được.

Kỵ binh Obi và Seeger thế lực tương đương, không có những vũ khí cỡ lớn đó, cho dù hai bên phân thắng bại, cũng đã định là kết cục thảm liệt.

“Những vũ khí đó, chúng ta cũng cần những vũ khí như thế!”

Jiera ngồi trong lều, vết thương trên mặt đã kết sẹo, chỗ cánh tay bị cụt vẫn đau đớn, nhưng không chút tổn hại tới uy nghiêm vương giả của hắn.

“Bệ hạ, thần nhận được tin, những vũ khí đó, hình như không phải người Obi phát minh.”

“Hử?”

Jiera giơ tay lên, y quan đang thay thuốc cho vết thương của Jiera nhanh chóng làm xong rồi lui ra. Thư ký quan do tể tướng Seeger Jonjo phái vào quân cung kính nói: “Thần từng thấy qua máy bắn đá tương tự với cái người Obi sử dụng trong tiệm do người lùn mở ở vương đô, chẳng qua đó là mô hình thu nhỏ.”

“Cái gì?” Jiera kinh ngạc, nắm cổ áo thư ký quan, “Người nói là thật?”

“Vâng, bệ hạ.” Cho dù bị Jiera nắm cổ áo, thư ký quan vẫn không đổi sắc mặt, nhân viên công vụ Seeger trường kỳ làm việc trong cung đình đều vô cùng rõ ràng, quốc vương bệ hạ trừ tùy tính, tính khí cũng nóng nảy ra, thì rất ít khi tùy ý giết người, đặc biệt là quý tộc. Điểm này, hoàn toàn trái ngược với quốc vương Obi thích đưa quý tộc lên đoạn đầu đài.

“Người biết từ bao giờ?”

“Trước khi thần tới đây.”

Jiera buông thư ký quan ra, thư ký quan chỉnh lại cổ áo, ho khan hai tiếng, cho dù quốc vương bệ hạ không dễ dàng muốn mạng hắn, nhưng hắn cũng sẽ không can rỗi, vẫn cung kính nói: “Những cửa tiệm đó hiện tại rất có tiếng, một vài hàng hóa rất khó mua được, chẳng hạn rượu nho và kẹo, đều có thể mua được tại đó. Trong vương đô có hai cửa tiệm như thế, một trong đó là do người lùn kinh doanh, một tiệm khác, người kinh doanh là

địa tinh và chu nho. Mô hình máy bắn đá, thần thấy trong tiệm do địa tinh kinh doanh.”

“Bọn họ bày những vũ khí như thế ra tiêu thụ?” Jiera nhú chặt mày, “Tại sao trước kia không có ai báo cáo với ta?”

“Bệ hạ, cửa tiệm do địa tinh kinh doanh đó là sau khi ngài rời khỏi vương đô, đến biên cảnh rồi mới khai trương. Bọn họ cũng không bày những vũ khí đó ra tiêu thụ.” Thư ký quan tiếp tục nói, “Bọn họ hình như có thể phân biệt được những khách hàng nào sẽ cảm thấy hứng thú với những món đồ như thế. Hơn nữa, bọn họ tiêu thụ không chỉ là thành phẩm, mà còn có bản vẽ.”

“Bản vẽ?”

Jiera không hưng phấn như thư ký quan đã nghĩ, chân mày càng nhíu chặt, “Người lập tức trở về, nói với tể tướng, tra rõ rốt cuộc là ai mở những cửa tiệm đó!”

“Bệ hạ, là người lùn...”

“Cứ làm như ta nói!” Jiera lạnh lùng nhìn thư ký quan một cái, “Ngoài ra, sau khi về vương đô, lập tức mua bản vẽ trong tiệm đó, bất luận giá cả bao nhiêu.”

“Tuân lệnh, bệ hạ.”

Thư ký quan cúi người, trán cũng đổ mồ hôi. Hắn không nên quên, mệnh lệnh của bệ hạ tuyệt đối không cho phép nghi ngờ.

Đợi thư ký quan đi rồi, Jiera ngồi xuống, ngón tay vuốt qua vết thương trên mặt, chỗ cánh tay cụt lại ầm ầm đau. Siết chặt nắm tay, hai mắt lóe qua tia thống hận, Hắc Viêm, thù này, sớm muộn cũng phải báo!

Khác với Jiera, tâm tình Hắc Viêm lúc này, lại rất tốt.

Đại chủ giáo đã hồi âm cho hẳn, giáo hội đồng ý dùng kim tệ đổi thánh vật, còn về cần bao nhiêu, đều do hẳn quyết định.

Đều do hẳn quyết định? Xem ra, đám thần côn đó, rất có tiền nha.

Hừ lạnh một tiếng, Hắc Viêm đặt thư tay của đại chủ giáo sang một bên, cầm báo cáo Saivans trình tới. Về thăm ngộ của đoàn kỵ sĩ giáo hội tại Grilan, Saivans toàn bộ viết rõ trên báo cáo. Ngay cả các kỵ binh hành tinh tây bắc làm sao hiệp trợ tác chiến, tổng đốc đại nhân cũng không bỏ qua.

Nhưng hai màn ‘múa thoát y’ đặc sắc tuyệt luân của các kỵ sĩ, Saivans lại không nhắc tới, không vì gì khác, đối với tổng đốc đại nhân, cái này quá tổn hại phong hóa, hơn nữa khiến hẳn nhớ tới chuyện bị Tổng Mặc dùng hình vẽ nghệ thuật bắt chẹt hồi xưa, chỉ nghĩ thôi cũng thấy tâm can đều đau.

Nhưng, Saivans không nói, không có nghĩa là Hắc Viêm không biết. Tất cả những gì phát sinh khi kỵ sĩ đoàn tới Grilan, quốc vương bộ hạ đều rõ ràng.

Thuốc gây mê, hử?

Hắc Viêm cầm một cục kẹo bắp lên bỏ vào miệng, nhai nhem nhếp, cắn thành bột vụn.

Grilan lúc này, Tổng Mặc đang nhìn hơn một ngàn lực lao động, cười thấy răng không thấy mắt.

Các kỵ sĩ trải qua chiến đấu căn bản không thể coi là chiến đấu trước đó, lại thêm uy hiếp của lãnh chủ đại nhân lòng dạ đen thui, một chút ý niệm phản kháng cũng không có nữa. Đặc biệt là kỵ sĩ từng trúng thuốc gây mê, xé đồ, cả đời này cũng không muốn nếm thử lần nữa.

Ngất xỉu không phải lo, xé đồ không sao, dùng vẻ đẹp nội tại múa hát đại Ương cũng không tính là gì, mấu chốt là, sau khi bọn họ tỉnh lại, còn có thể nhớ lại rõ ràng trước đó đã xảy ra chuyện gì! Đây chính là đòi mạng nha!

Có thể tưởng tượng một nhân sĩ giới xx bình thường nghiêm túc chăm chỉ, trong đầu lúc nào cũng chiếu lại khoảnh khắc kích thích mình đã từng vô ý trải nghiệm không?

“Phải chăng cái này có thể chứng minh, trong những thân thể lãnh khốc khỏe mạnh này, chôn giấu một trái tim phần hồng muện tao?”

Tống Mặc xoa cằm, cười híp mắt nhìn các kỵ sĩ giáo hội đã như bức tượng điêu khắc, khỏe mạnh không quan hệ, muện tao cũng không là gì, chỉ cần có thể làm việc, thì đều là đồng chí tốt!

Lão John dẫn theo mấy thị tùng kiểm kê nhân số xong, đi tới nói với Tống Mặc: “Lãnh chủ đại nhân, tổng cộng là một ngàn ba trăm sáu mươi bảy người, trong đó có một trăm mười tu sĩ, một kỵ sĩ vàng, mười tám kỵ sĩ đỏ.”

Tống Mặc gật đầu, bắt đầu suy nghĩ nên an bài những kẻ này thế nào.

Khi không có lực lao động, đau đầu, có lực lao động rồi, vẫn đau đầu.

Grilan hiện tại, cộng thêm người Sabisand do Rode đưa tới, tính hết cũng không tới sáu trăm người, trừ mấy địa tinh và nam nhân tới các tiệm làm việc, nam nhân tráng niên còn chưa tới ba trăm.

Tống Mặc nhíu mày, chuyện này, hình như có chút phiền phức.

Lần này không phải thêm một trăm hai trăm, mà là hơn một ngàn, rủi đầu trong này có người không phục tùng quản giáo, xảy ra chuyện gì, thì sẽ phiền phức. Tuy y không cho rằng hơn một ngàn người này sẽ có thể dấy

sóng lớn gì tại Grilan, nã mấy phát pháo, một loạt đạn pằng pằng là có thể giải quyết. Nhưng nếu vậy, trước đó y liền phí sức trắng.

Nã pháo?

Tống Mặc nhếch môi, y biết nên tìm ai tới trông coi những kẻ này rồi.

Tống Mặc ngoắc ngoắc ngón tay với lão John, ghé vào tai lão John, thấp giọng lầm bầm vài câu.

Lão John nhìn Tống Mặc một cái quái dị, hỏi: “Xương khô?”

“Đúng, xương khô.” Tống Mặc cười híp mắt nói, “Nếu không nghe lời, thì cho xương khô tới bắn họ một phát!”

Đỉnh đầu lão John vụt lên ba đường đen, ông biết lãnh chủ không phải là ý này, nhưng câu này nghe thế nào cũng thấy giống cái ý đó! Chẳng qua, nếu lãnh chủ đại nhân đã phân phó, ông cũng chỉ có thể làm theo. Đây cũng là cách tốt nhất trước mắt.

Chẳng qua dùng xương khô chu nho sinh vật hắc ám đến trông coi những nhân sĩ giáo hội, tính ra cũng chỉ có Tống Mặc có thể nghĩ ra.

Quản gia hơi cúi người, “Tuân lệnh, lãnh chủ đại nhân.”

Tống Mặc cười híp mắt nhìn lão John, “Ngoài ra, vấn đề ‘cải tạo’ những người này, phải làm phiền ông rồi.”

Cảnh lão John tiến hành giáo dục với người Sabisand do Rode đưa tới, tới nay Tống Mặc vẫn khó quên, y tin, những kỹ sĩ giáo hội này vào tay quản gia, không cần bao lâu, sẽ có thể thay da đổi thịt, từ một tay sai và nghề nghiệp thần côn, đã thành công thay đổi suy nghĩ, thay đổi hình tượng, biến thành nhân dân lao động tốt đẹp.

Những kẻ dạy mãi không sửa, một trái tim đỏ luôn hướng về giáo hội, Tổng Mặc không để ý lại cho họ bước trên con đường ‘bạn của phụ nữ’.

Sinh hoạt vật chất của Grilan hiện tại cực kỳ phong phú, cuộc sống văn hóa tinh thần thì vẫn vô cùng thiếu thốn. Vì làm giàu cuộc sống văn hóa tinh thần của Grilan, cũng vì tìm chút lạc thú ỉn, Tổng Mặc thật sự rất hy vọng một bộ phận kỵ sĩ tiếp tục ngoan cố không sửa chữa, để y có cớ mà mở tiệc bar đêm, mãnh nam thoát y vũ gì đó, biểu diễn lưu động gì đó, nói không chừng còn có thể tăng thêm thu nhập cho lãnh địa...

Tổng Mặc đang suy nghĩ đầy mấy thứ không lành mạnh, một cánh tay trắng nõn thò qua vai y, nâng cằm y lên, Rhys Myers cúi đầu nhìn Tổng Mặc, “Thân ái, người đang nghĩ gì?”

Tổng Mặc vô thức thuận miệng trả lời: “Mãnh nam.”

Lời vừa nói ra, Tổng Mặc liền ý thức được không hay, quả nhiên, giây tiếp theo, Rhys nhướn một bên mày lên, kéo dài giọng: “Mãnh nam? Thân ái, người đang ám thị ta cái gì sao?”

“Ta không...”

“Ta hiểu rồi, vấn đề ẩn mật thể này, sao có thể thảo luận trước mặt nhiều người.” Mỹ nhân tóc nâu mắt xanh cười vén một lọn tóc đen của lãnh chủ lên, đưa tới bên môi, nhẹ hôn một cái, “Thân ái, vấn đề này, nên để chúng ta lên giường bàn đi.”

Nói xong, liền ôm ngang Tổng Mặc, cất bước, mục đích, là phòng ngủ.

Tổng Mặc lập tức thấy trước mắt đen thui, thân thiết cảm thụ được, rốt cuộc cái gì là tự đào hố chôn mình...

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 115

Tín Đồ

> “Thân ái, ta thích người, ta muốn người...”

Câu nói này giống như có mang ma lực, thấm vào chân tay xương cốt Tổng Mặc.

Suốt đường bị Rhys ôm về phòng ngủ, nằm lên chiếc giường mềm mại, dây mây trên tay rục rịch muốn động, nhưng lại bị phù văn áp chế, mỹ nhân tóc nâu đề trên người giống như đang ve vuốt một món đồ sứ tinh xảo, mu bàn tay vuốt qua mặt y, ngón tay vẽ qua cằm y, nhẹ chọt lên điểm nổi lên giữa cổ, nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, đặt lên môi y, đầu lưỡi linh hoạt tách hai cánh môi, tỉ mỉ miêu tả đường nét môi y, mang theo cảm giác tê dại khó thể diễn tả.

Tổng Mặc nhin không được híp mắt lại, giống như con mèo thỏa mãn, thu lại móng vuốt sắc bén, chủ động ngửa cổ, lộ ra cần cổ yếu ớt, chờ đợi chủ nhân vuốt ve.

Con mắt màu biển xanh lấp lóe, cúi người, dùng má cọ cằm, cọ cổ Tổng Mặc, ngón tay cởi nút áo sơ mi ra, một nút, một nút nữa, khi cởi đến nút thứ ba, tay hẫng, bị đề lại.

Ngẩng đầu lên, nhìn sâu vào đôi mắt như trân châu đen đỏ, chậm rãi cười.

“Thân ái...”

Rhys không đẩy cánh tay nắm lấy mình ra, mà cúi đầu, men theo cổ Tổng Mặc, liếm hôn xương quai xanh, giống như đang nếm mỹ vị trân quý, trân trọng, nhưng lại mang theo sự tàn bạo ý đồ nuốt chửng tất cả.

Tổng Mặc hơi híp mắt, cảm thụ xúc cảm chân thật nhất trào lên trong người, bị dẫn dắt, bị mê hoặc, muốn ném hết lý trí đi, chỉ trầm mê trong lưới tình do nam nhân này dệt ra, không thể tự cứu.

Cuối cùng, cánh tay ấn tay Rhys, buông ra.

Cánh tay lớn đặt được tự do tách sơ mi len vào, đi từ lồng ngực hơi đơn bạc tới phần eo mảnh gầy, ma sát, cảm thụ sự mịn màng và nhiệt độ dưới tay, hơi thở, bắt đầu trở nên nặng nề.

Một tiếng vang nhẹ khi kim loại đụng nhau, nút cài dây lưng của Tổng Mặc, bị mở ra.

Dây mây và phù văn trên tay trái quấn nhau càng thêm mãnh liệt, Tổng Mặc gập chân lên, để mặc Rhys kéo quần mình xuống, khi tay đối phương muốn tiếp tục, Tổng Mặc đột nhiên ôm lấy cổ Rhys, chân móc eo Rhys, lật người, đè Rhys dưới thân!

Rhys chớp chớp mắt, còn chưa kịp phản ứng, dây mây trên tay trái Tổng Mặc đã phá được ngăn cản của phù văn đen, điên cuồng mọc dài ra, tiếp theo, giống như có ý thức, nhào tới chỗ Rhys đang bị Tổng Mặc đè dưới thân, quấn cổ hắn, vòng qua vai và tay, cột chặt hai tay hắn lên cột giường.

Rhys nhìn Tổng Mặc, không hiểu hỏi: “Thân ái, người muốn làm gì?”

Tổng Mặc cười vỗ vỗ mặt Rhys, “Thân ái, mỹ nhân, chúng ta đổi ‘tư thế’, thế nào?”

Tư thế? Rhys nhượng một bên mày, hắn cảm thấy, Tổng Mặc không chỉ muốn đổi tư thế mà thôi...

Chỉ cần Tống Mặc thích, hắn cũng không phải rất để ý mấy cái này. Chỉ là, dùng dây mây của tinh linh trói hắn, khiến ma tộc cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Rhys thả lỏng cơ thể, đầu lưỡi phẩn hồng liếm lên môi, khoe mắt đuôi mày hiện lên nét phong tình kiều diễm mê dụ tâm thần.

“Thân ái, bất luận người muốn làm gì, ta cũng sẽ thỏa mãn người, không cần phải thế này đâu.” Rhys ngẩng đầu, không bận tâm dây mây quấn trên cổ phủ đầy gai nhọn, “Thứ của tinh linh, làm mất hứng lắm.”

Tống Mặc nhàn nhã ngồi trên người Rhys, ấn tay lên ngực hắn, ngón tay vuốt qua lồng ngực bán mở, “Ta cảm thấy thế này rất tốt.” Nói rồi, đột ngột xé phanh áo trên của Rhys, cúi đầu, cắn điểm đỏ trước ngực hắn, vừa cắn, vừa ngước mắt nhìn nam nhân khẽ nhũm mày, ngữ âm hơi hàm hồ nói: “Trói, cũng là một loại tình thú.”

Trói? Tình thú?

Không biết tại sao, Rhys đột nhiên nghĩ tới kỳ sĩ giáo hội bị treo trên dây nho... nếu hắn nói, mình nguyện ý vì Tống Mặc biểu diễn múa thoát y một lần, liệu y có nguyện ý bỏ qua cho hắn không? Khả năng lớn nhất là cời hết xong lại tiếp tục trói đi...

Dùng ma lực giãy thoát những dây mây này không phải chuyện khó, nhưng sau đó muốn cùng Tống Mặc thế này thế kia, chính là nằm mơ.

Rhys cảm thấy bất đắc dĩ khi mình hiểu rõ Tống Mặc như thế.

Rhys cắn răng, nhắm mắt, nhận mệnh nói: “Thân ái, tới đi!”

Tống Mặc nhìn Rhys bày vẻ đại nghĩa lẫm liệt, khảng khái vì nghĩa, thầm vui.

“Cần phải tới mức này sao?” Dùng mũi cọ cọ mũi Rhys, cố ý bỏ qua vết răng bị mình cắn ra trên ngực đối phương, “Ta sẽ rất dịu dàng.”

Rhys: “...”

“Yên tâm, kỹ thuật của ta chắc không tồi.” Tống Mặc bắt đầu cởi thắt lưng Rhys, “Với lại, lý luận vẫn cần phải liên hệ thực tế, nếu không, người biến thành em gái đi?”

Rhys: “...”

“Bỏ đi, tính ra người nếu thật sự biến thành em gái, ta sẽ không hạ thủ được, vẫn là anh trai chịu đựng tốt hơn.”

Rhys: “...” Hiện tại hắn nuốt lời, còn kịp không?

Tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của Rhys, Tống Mặc cười híp mắt liếm cổ Rhys một cái, rút dây thắt lưng của hắn ra, đứng lên, hai tay cầm thắt lưng quất một cái, một tiếng bốp, tiếng dây da quất trúng khiến người ta tê đầu, “Thân ái, lửa là người chọc, người phải phụ trách, lâm trận thoái lui, không phải chuyện nam nhân làm!”

Nói rồi, Tống Mặc ném dây lưng xuống giường, bắt đầu cởi sạch quần áo trên người Rhys, vừa cởi, vừa hưng phấn nói: “Ta sớm đã muốn chơi như thế rồi, thân ái, mau kêu mấy tiếng đi, để ta có chút cảm giác thành tựu!”

Rhys câm nín, hắn biết tính cách của mình không bình thường lắm, nhưng Tống Mặc khiến kẻ không bình thường như hắn cảm thấy càng không bình thường, rốt cuộc là không bình thường tới trình độ nào?

Chẳng qua, vì thỏa mãn thân ái, Rhys quyết định, kêu mấy tiếng vậy.

Thế là, ma tộc mỹ nhân, nhẹ nhúc nhích eo, hai mắt mê mang khẽ mở đôi môi, từng tiếng rên rỉ khiến eo chân tê dại, tràn ra từ đôi môi đó.

Nếu là người bình thường, bất luận nam nữ, nghe thấy âm thanh này, máu mũi tung tóe, mặt đỏ tai hồng là cái chắc, nhưng người bình thường làm sao có thể so với Tống Mặc?

Nghe tiếng kêu của Rhys, Tống Mặc không vừa lòng vỗ ngực hấn một cái, “Kêu lớn một chút, không tình nguyện một chút, nhiều cảm xúc một chút!” Nói rồi, tay kéo vật che đậy cuối cùng trên người Rhys xuống. “Đừng cứ a a a hoài vậy, kêu cái gì khác coi, đừng đừng mà gì đó, nhanh lên!”

Rhys cũng bị Tống Mặc kích khởi đấu chí, âm thanh trở nên uyển chuyển mê người, cao thấp nhấp nhô, tiếng thông dụng đại lục, tiếng ma tộc, tiếng tinh linh, thậm chí là tiếng long tộc, lần lượt ra trận, tạo thành một khúc ‘kêu rên trên giường’ chấn động nhân tâm! Bất kể là phái mạnh hay phái yếu, nghe thấy âm thanh này, tuyệt đối không xúc động không lấy tiền!

Tống Mặc cuối cùng cũng vừa lòng, cười gian hê hê, cuối cùng nói ra câu thoại mà y vẫn luôn muốn nói, nhưng lại không có cơ hội nói, “Người kêu đi, có kêu rách cổ họng cũng không có ai tới cứu người đâu!”

“...”

“Thế nào?”

Tống Mặc đang chơi cao hứng, lại thấy Rhys vừa rồi còn một bộ không tình nguyện, đột nhiên thần sắc biến đổi, đầu lưỡi liếm khóe môi, khóe mắt nhiễm đỏ, đuôi mày nhẹ rung, biểu tình đó phải nói là dâm đãng, phải nói là sắc tình, khiến người ta huyết mạch sôi sục.

“Thân ái, nào, tới đi! Chà đập ta đi, ta là của người! Tất cả của ta đều là của người!”

Tống Mặc nghiêng rằng, “Người cho rằng nói như thế, ông sẽ bỏ qua cho người?”

“Đương nhiên không!” Rhys nhìn Tống Mặc, mày mắt như tơ, giống như đang nói: Thân ái, cầu chà đập! Cầu chà đập mạnh bạo, cầu chà đập không chút lưu tình! Tới đi.

Tống Mặc: “...”

Sao y lại quên tên này là thể chất M?

Đáng chết sao y lại quên tên này da mặt dày cỡ nào?!

Nhưng, đã làm tới nước này rồi, bảo Tống Mặc buông tay, thì tuyệt đối không có khả năng. Nhìn tiểu huynh đệ tinh thần phấn chấn của mình, lại nhìn đại huynh đệ tinh thần cũng phấn chấn của Rhys, Tống Mặc cắn răng, tay ấn lên ngực Rhys, nhẹ đứng lên, tay kia, nắm lấy nơi hỏa nhiệt đó.

Hơi thở của Rhys trở nên càng thêm gấp rút, “Thân ái, buông ta ra.”

Tống Mặc làm như không nghe thấy, xúc cảm ở lòng bàn tay khiến trong bụng y trào lên hơi nóng phồng người, hai chân nhịn không được bắt đầu cọ sát, mặt đỏ hồng, giống như sôi phẫn.

Đôi mắt biển xanh của Rhys cũng trở nên đỏ tươi theo động tác của Tống Mặc, hai hàng phù văn đen uốn lượn men lên dây mây đang trói tay hắn, khi phù văn không ngừng bành trướng, gai nhọn trên dây mây thu lại từng cái, cổ tay dùng sức giãy mạnh, dây mây đứt thành từng đoạn, rớt lên ra giường trắng tuyết, thoáng chốc hóa thành từng tia sáng xanh, rồi biến mất tăm.

Rhys ngồi dậy, chậm rãi kéo trói buộc trên cổ xuống, đỡ sau đầu Tống Mặc, hung hăng hôn lên môi y. Ma sát, cắn mút, hoàn toàn khác với sự dịu dàng trước đó, mà giống như muốn nuốt chửng Tống Mặc vào bụng mới thôi.

Tống Mặc không theo kịp tốc độ của Rhys, chỉ cảm thấy trên môi đau đốn từng cơn, dần biến thành tê dại, trong người lại nổi lên cảm giác kỳ diệu, y cấp thiết muốn đạt được vài thứ.

Rhys buông Tống Mặc ra, tì lên trán Tống Mặc, giữa hơi thở gấp rút, âm thanh trở nên khản đặc, “Thật muốn ăn người, từng miếng từng miếng ăn người! Khiến người hoàn toàn thuộc về ta!”

Tống Mặc dựng thẳng lưng, hai chân quỳ trên giường, một tay ấn lên vai Rhys, tay kia nâng cằm Rhys: “Người có thể thử xem.” Con mắt màu đen, sáng kinh người, “Rhys Myers, người có thể thử xem, có thể khiến ta hoàn toàn thuộc về người không, hay, khiến người triệt để thuộc về ta.”

Lời của Tống Mặc khiến hai mắt Rhys biến thành màu đỏ máu, một tay đỡ eo Tống Mặc, tay kia chậm rãi theo chân đi lên, luồn vào vạt dưới sơ mi, thăm dò nơi làm người mơ tưởng đó.

Tống Mặc khẽ rên một tiếng trong cổ họng, bất giác ngửa cổ lên, tóc đen nhẹ đong đưa theo động tác của y, giây tiếp theo, lao tới đột ngột khiến y giật mình kêu ra tiếng, tiếp theo bị ôn nhu chặn kín môi, va chạm hung tàn và nộ hôn dịu dàng tới không thể tin nổi đều tới từ một nam nhân, lôi kéo lý trí và tình cảm của y, kéo xé thân thể y.

Đau đốn, nóng cháy, khoái cảm, đan xen vào nhau, khiến Tống Mặc quên cả suy nghĩ, gần như muốn ngừng hô hấp.

Nhiệt tình mật mờ bắt đầu khuếch tán, bao lấy hai người, như dung nham dưới lòng đất sâu, thiêu cháy tất cả sinh mạng.

Trong tầm nhìn chao đảo, Tống Mặc nắm bắt được đôi mắt màu đỏ sậm chuyên chú, tràn đầy nhiệt tình và bạo ngược đó, hung hăng bóp cổ Rhys, cắn lên vai hắn. Động tác của Rhys càng thêm hung hãn, Tống Mặc cảm thấy, eo mình, sắp bị gãy rồi.

Lại cắn một phát thật mạnh, không tổn thương được đối phương, mà hàm răng của mình thì lại tê dại, Tống Mặc hung ác nói: “Đây là người thiếu ta!”

Động tác của Rhys đột nhiên ngừng lại, cúi đầu nhìn Tống Mặc, nhìn đôi mắt màu đen phủ đầy hơi nước mờ mịt đó, như một tín đồ hướng thánh, cúi đầu, đặt một nụ hôn dịu dàng lên mặt Tống Mặc, “Tất cả của ta, đều là của người, ta là tín đồ trung trinh nhất của người.”

Tống Mặc đột nhiên cảm thấy có chút lúng túng, tiếp theo lại cảm thấy mình đạo đức giả, dứt khoát ôm chặt vai Rhys, chân quấn lên eo Rhys, “Phí lời làm gì, tiếp tục!”

Rhys cười, nhẹ cắn cổ Tống Mặc, thấp giọng nói: “Tuân lệnh, lãnh chủ đại nhân của ta.”

Gerrees lặng lẽ ngồi trong phòng, lau trường cung màu xanh, đột nhiên sau tai cảm thấy nóng rực, ngón tay trắng nõn vén tóc dài lên, ngón tay vuốt qua hoa văn màu xanh đang ần ần phát nhiệt, dây mây mảnh nhỏ chậm rãi vươn ra từ trong hoa văn, giống như đứa trẻ bị úy khuất, quấn lên ngón tay tinh linh, cầu an ủi.

Đôi mắt màu xanh lục của Gerrees vụt qua tia hàn quang: “Ma tộc?”

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 116

Làm Ăn Lớn

> Khi Tống Mặc tỉnh lại, đã là buổi trưa ngày hôm sau. Trong phòng vẫn tối tăm, qua cửa sổ nửa mở, có thể thấy mây đen cuồn cuộn trên bầu trời, sắp mưa rồi.

Tống Mặc ngồi dậy, cảm giác không thích ứng truyền tới từ dưới eo, thân thể giống như bị xe cán qua, đau nhức. Mở chăn ra, chân vừa chạm đất, liền mềm nhũn, xém chút ngã xuống đất.

Một cánh tay trắng nõn mạnh mẽ từ sau vươn tới ôm eo Tống Mặc, tiếp theo, nhẹ đặt nụ hôn dịu dàng lên vai y, “Thân ái, không ngủ thêm một chút sao?”

Tống Mặc nghiêng đầu qua, nhìn Rhys còn hơi buồn ngủ mông lung, hừ một tiếng, thật sự nghĩ y không biết tên này đã tỉnh từ sớm sao? Giả bộ đáng này cho ai coi chứ?

Tống Mặc nhướng mi lạnh lùng, Rhys cười lấy lòng, liếm môi Tống Mặc, “Thân ái...”

“Được rồi.” Tống Mặc đẩy Rhys ra, cố gắng đứng lên, bất kể thế nào, là một nam nhân, Tống Mặc cũng có kiên trì của y. Một khi đứng thẳng, đau nhức ở cuối eo càng thêm rõ ràng, Tống Mặc nhú mào, vịn cột giường, kiên định đẩy cánh tay Rhys ra.

“Thân ái, người... không thoải mái.” Rhys vừa cẩn thận nhìn Tống Mặc, vừa nói.

Tống Mặc lại trừng hăn một cái, “Đây là lỗi của ai?! Ta rõ ràng đã nói dừng lại, không muốn nữa, là ai làm hoài không ngừng hả? Hả?!”

Rhys sờ mũi, lúc đó, hăn làm sao mà ngừng được.

Nghे tiếng lăm bầm nhỏ nhẹ của Rhys, góc trán Tống Mặc phình lên một đường gân xanh, nắm đấm siết rồi buông, buông rồi siết, thật sự rất muốn đánh tên này một trận, nghĩ tới hàm răng vẫn còn đang đau nhức, mọe, đánh hăn cũng chỉ có y đau.

Vừa mặt dày vừa tùy tính, không có chút tiết chế nào, sao y lại tìm một kẻ không hiểu chuyện như thế ỉnh chứ!

Khó trách hơn một ngàn bảy trăm tuổi rồi mà còn chưa thành niên!

Nghĩ tới đây, Tống Mặc đột nhiên ý thức được một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, y lờ một vị thành niên lên ngủ? Hơn nữa còn không phải ngủ một lần!

“Thân ái, người sao vậy?” Tống Mặc đột nhiên không lên tiếng nữa, Rhys tựa vào đầu giường, kỳ quái nhìn y, thái độ lười biếng, mái tóc dài màu nâu rũ xuống vai, trên lồng ngực trắng tuyết, hai điểm đỏ hồng, càng thêm dụ người.

Tống Mặc nuốt nước miếng, che mũi, y có phải nên may mắn, ma tộc không có ‘pháp luật bảo vệ người vị thành niên’ không? Nếu không, ngủ với Rhys Myers tương đương ma tộc cao giàu đẹp đời thứ n, khẳng định y sẽ bị a sir nào đó của ma tộc vượt giới mời vào tù ngồi, tội danh là ‘xx vị thành niên’.

Tình thần vừa buông lỏng, bụng cũng bắt đầu kêu vang, Tống Mặc lúc này mới ý thức được, từ hôm qua tới bây giờ, trừ cơm sáng ra, y chưa có hạt gạo vào bụng. Cũng có nghĩa là, y và Rhys Myers đã ‘chiến đấu’ trên giường một ngày một đêm!

Nhìn ra giường bị chà đạp thành cục, thể hiện chiến quả huy hoàng, Tống Mặc đỏ mặt, quả nhiên là hồng nhan họa thủy!

Tâm tình Rhys thì lại vô cùng tốt, búng tay một cái, y phục tùy ý ném trên mặt đất cũng biến mất không thấy, trên người đã đổi sang bộ trường bào màu trắng, thắt lưng khảm bảo thạch lam thắt chặt vòng eo, ăn mặc đơn giản, nhưng vẫn thể hiện rõ thân hình thon dài, anh tuấn thẳng tắp.

Tống Mặc nhìn nóng mắt, nhưng cũng chỉ có thể mở tủ, từ trong ra ngoài, tự tay mặc từng cái lên người.

Ma tộc gì đó, ma pháp gì đó, y một chút cũng không ngưỡng mộ, một chút cũng không!

Không ngờ Rhys lại ôm lấy y từ sau lưng, hôn sau gáy y một cái, cài đồ cài cổ áo có khảm bảo thạch màu đen lên cổ áo sơ mi của Tống Mặc, một làn khí mát thấm, chảy ra từ cài cổ áo, dần dần bao trùm toàn thân Tống Mặc, ngay cả đau nhức trên người, cũng hòa hoãn không ít.

“Đây là?” Tống Mặc cúi đầu, cầm cài cổ áo lên nhìn, “Cũng là ma pháp?”

“Không.” Rhys cười gác cằm lên vai Tống Mặc, “Đây là ma thạch, chỉ có trên Diệm sơn của ma giới, Diệm sơn là lãnh địa của gia tộc Myers, lần sau có cơ hội, ta mang người tới đó chơi.”

“Diệm sơn?” Tống Mặc lần đầu tiên nghe Rhys nhắc tới chuyện về ma giới, không khỏi hỏi một câu: “Ma giới, rốt cuộc trông thế nào?”

“Thế nào à...” Rhys đột nhiên nói chậm lại, cứ như một khúc nhạc cổ xưa chậm rãi vang lên bên tai Tống Mặc, “Đó là một nơi xinh đẹp tới lóa mắt... chim gai bay lượn trên không, tê giác đen một sừng chạy trên thảo nguyên rộng lớn, Diêm sơn đỏ rực phun ra nhiệt diêm chói mắt, bầu trời cũng giống như nhuộm lên màu đỏ rực... khi mặt trời lặn xuống, là thời cơ tốt nhất để bắt tê giác đen một sừng, chiến sĩ ma tộc chạy giữa đá núi lởm chởm, kéo trường cung, mũi tên sắc bén đâm sâu vào da thịt tê giác đen một sừng, máu chảy lên láng, mùi vị ngọt ngào nhất...”

Nghe Rhys kể, cuộn tranh sinh động chậm rãi mở ra trước mắt Tống Mặc, y cứ như thật sự nhìn thấy thế giới bị nhân loại hình dung là đáng sợ và vực sâu hắc ám, nơi này bao la vô biên, mặt đất mênh mông và bầu trời vô tận, dòng sông cổ xưa và áng mây lưu động, đàn thú chạy qua, sau nó, là mỹ nhân phản phất như có thể tranh huy hoàng với trời đất...

Tống Mặc vội che mũi, đánh chết y cũng không thừa nhận, y đã nghĩ mỹ nhân cuồng dã để trần thân trên, chỉ cột một miếng da thú quanh eo đó thành Rhys Myers.

Rhys nhìn mặt Tống Mặc đỏ lên từng chút, ngay cả lỗ tai cũng đỏ, khóe miệng cong lên, thối khí bên tai y, trong âm thanh mang theo ý cười, “Thân ái, người đang nghĩ cái gì, hử?”

Ngữ điệu như đang ve vãn, hơi nóng thối bên tai, Tống Mặc nhin không được rùng mình, chân mềm đi, xém chút ngã xuống.

Bịt lỗ tai, hung tợn trừng Rhys một cái, “Thành thật chút đi!”

Rhys nhún vai, biểu thị mình rất vô tội, Tống Mặc đẩy hẳn ra, tiếp tục cài nút áo sơ mi.

Đã vào giữa hạ, cho dù có đổ mưa, cũng vẫn oi bức vô cùng. Tống Mặc chỉ đơn giản mặc lên sơ mi quần dài, cài thắt lưng, đang chuẩn bị sẵn tay áo lên cài nút ở cổ tay áo, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Sau ba tiếng gõ quy luật, ngừng một chút, ngoài cửa truyền tới âm thanh của lão quản gia John, “Lãnh chủ đại nhân, ngài đã thức dậy rồi chứ?”

Tống Mặc vội chỉnh lý lại sơ mi, xác định không có bất cứ cái gì không thỏa đáng, mấy bước tới bên cửa, kéo mở cửa phòng, “Dậy rồi.”

Sắc mặt lão John không có bất cứ dị thường nào, cho dù nhìn thấy Rhys tựa bên giường, vẻ mặt vẫn không có biến hóa gì.

Tống Mặc lặng lẽ thở ra một hơi. Không biết tại sao, đối diện lão John, y luôn cảm thấy giống như mang người tình về nhà qua đêm, sau đó bị phụ huynh bắt gian tại trận.

“Lãnh chủ đại nhân, bữa trưa đã chuẩn bị xong rồi.” Lão John sắc giọng nói: “Xin ngài rửa mặt chải đầu xong, thì dời bước tới nhà ăn, ngoài ra, địa tinh truyền tin về, đã nhận được một mối làm ăn lớn.”

Nói xong, đứng lên, vỗ vỗ tay, mấy thị nữ nối đuôi mà vào, bắt đầu chỉnh lý căn phòng.

Tống Mặc cố gắng để cho tầm mắt nhìn rời khỏi ra giường trong tay thị nữ, chuyển lên mặt Rhys, “Muốn cùng ăn không?”

Rhys cười cười, đi tới, nhẹ hôn lên mặt Tống Mặc, “Thân ái, ta muốn đi hai ngày.”

“Hả?”

“Tên khiến người phiền lòng, ta sẽ giúp người giải quyết.”

Nói rồi, đứng thẳng dậy, ý vị không rõ nhìn lão quản gia John bên cạnh một cái, rồi xoay người đi.

“Lãnh chủ đại nhân.” Thấy Tống Mặc đứng ngây tại chỗ, lão John ho một tiếng.

Tống Mặc xoa góc trán, hoàn hồn lại, vừa đi về phía nhà ăn, vừa hỏi lão John, “Địa tinh nhận được mỗi làm ăn lớn, là cái gì?”

“Đều viết trong báo cáo, đã đưa vào thư phòng của ngài rồi.” Ngừng một lát, nói tiếp: “Từ hôm qua tới nay, ngài còn có rất nhiều việc chưa làm.”

Tống Mặc rất muốn nói, quản gia, có thể đừng nghiêm túc chăm chăm như thế không?

Lão John vẻ mặt cứng ngắc, không thể.

Tống Mặc bất đắc dĩ, chỉ có thể tăng nhanh cước bộ đi tới nhà ăn, không ngờ giữa đường gặp phải Gerrees đứng tựa bên tường, tinh linh tóc vàng, hình như đặc biệt đợi y.

“Gerrees, chào buổi trưa.”

Tinh linh hơi cúi đầu, “Chào, lãnh chủ đại nhân.”

Sau câu nói này, gió lạnh.

Tống Mặc nhắc chân muốn đi, đôi mắt màu xanh lục của Gerrees lại không chớp nhìn y, lãnh chủ đại nhân bị hấn nhìn, lập tức, áp lực như núi. Chân đã nhắc lên, nhưng vẫn không bước nổi.

Tống Mặc bế tắc, chỉ có thể dừng lại, “Người có chuyện tìm ta sao?”

Gerrees không nói gì, ánh mắt chuyển sang lão John, quản gia hiểu ý lùi lại hai bước, nói với Tống Mặc: “Lãnh chủ đại nhân, tôi đi xem an bài bữa trưa cho ngài một chút.”

Nói xong, quay người đi.

Đợi khi bóng lưng lão John biết mất ở góc cầu thang xoắn, Gerrees mới mở miệng: “Tổng Mặc Grilan, hy vọng người không quên khế ước chúng ta đã định.”

“Khế ước?” Tổng Mặc nhíu mày, “Ta không quên.”

“Vậy thì, “Gerrees bước tới một bước, nắm chặt cổ tay Tổng Mặc, kéo tay trái của y lên, chỉ vào hoa văn màu xanh khuyết mất một góc trên cánh tay, “Cái này, nên giải thích thế nào?”

Nhìn biến hóa của hoa văn, Tổng Mặc cũng kinh ngạc. Chắc không phải, có liên quan tới Rhys dùng phù văn giết đứt dây mây chứ?

Chớp chớp mắt, y nên giải thích với Gerrees thế nào?

Nói mình dùng dây mây chơi trò ‘trói’ với ma tộc, không cẩn thận làm đứt, tới mức bị mất một góc?

Cho dù Gerrees tin, y cũng không nói được.

Lúng túng cười hai tiếng, Tổng Mặc mở miệng: “Thuần túy là ngoài ý muốn, điều kiện ta và người trao đổi, tuyệt đối sẽ không thay đổi. Điểm này xin người an tâm.”

“Vậy sao?” Gerrees chợt kéo mạnh cánh tay Tổng Mặc, thân thể Tổng Mặc vốn đã không thoải mái lắm, bị Gerrees kéo mạnh, bước chân lão đảo đụng vào ngực hần, hơi thở thanh mát ập tới, một làn lạnh hương.

Gerrees nâng cằm Tổng Mặc lên, trong đôi mắt màu xanh lục ánh lên gương mặt Tổng Mặc, giống như thủy tinh trong suốt, không nhìn ra bất cứ cảm xúc nào.

“Tổng Mặc Grilan, ta chọn tin tưởng người, hy vọng người sẽ không khiến ta thất vọng.”

“Sẽ không, tuyệt đối sẽ không.” Tống Mặc vội lắc đầu.

Tống Mặc vẫn không thích đặt trứng trong cùng một sọt. Y và Gerrees hợp tác, trừ điều kiện trao đổi với Gerrees lúc đầu, còn có một điểm, y muốn thông qua Gerrees, hòa hoãn quan hệ với tinh linh.

Mỗi làm ăn của y và người lùn càng làm càng lớn, phiền phức chọc tới cũng càng lúc càng nhiều. Đặc biệt là buôn bán kẹo và rượu, tương đương trực tiếp cắt mất một miếng lớn trên cái bánh kem vốn thuộc về tinh linh, tuy nói có Hắc Viêm ở đây, nhưng con rồng bụng bự đó ba ngày hai lượt xảy ra tình huống, không phải người khác tìm hấn đánh nhau, chính là hấn tìm người khác khiêu chiến, luôn có lúc không thể quan tâm. Lại nói, Grilan và vương thành Obi cách nhau mười vạn tám ngàn dặm, một khi thật sự có tinh linh tìm tới cửa gây phiền toái. Hắc Viêm cũng không tới kịp.

Trông mong Saivans giúp đỡ?

Tống Mặc cảm thấy, còn không bằng đi tìm heo rừng sẽ đáng tin hơn chút.

Tại đại lục Quang Minh, danh tiếng yêu thích bạo lực của tinh linh cũng nổi danh như mỹ mạo và mẹo kinh doanh của họ. Saivans có thể dẫn binh hợp tác với Tống Mặc hạ đài giáo hội, nhưng chưa chắc có gan cùng tinh linh chính diện giao phong. Cho dù Hắc Viêm có hạ mệnh lệnh cho họ, tổng đốc đại nhân cũng sẽ do dự.

Rhys từng nói, tên đầy đủ của Gerrees là Gerrees Emeg, cái họ Emeg này, trong thế giới tinh linh, đại biểu quyền lực và địa vị cực cao. Có Gerrees ở đây, cho dù thật sự có tinh linh tìm tới cửa gây phiền phức, thấy Gerrees, cũng sẽ cân nhắc một chút, mà Gerrees cũng sẽ không trêu mắt nhìn y bị tinh linh khác bẻ cổ.

Ít nhất, trước khi y lấy được thủy tinh cầu vây linh hồn của Bod từ chỗ Rhys ra, mạng nhỏ của y, vẫn có thể bảo đảm.

Tống Mặc vẫn nghĩ không thông lúc trước Gerrees và Bod tại sao theo sát Rhys không buông, chỉ vì Rhys là ma tộc? Lý do này nghe có vẻ dễ hiểu, nhưng lại trăm ngàn sơ hở. Nhưng Gerrees không nói, Rhys cũng không giải thích, Tống Mặc dứt khoát xem như mình không biết. Chỉ cần không trở ngại tới mình, không cần phải truy cứu nguồn gốc.

Gerrees sau khi nhận được đáp án khẳng định của Tống Mặc, không còn làm khó y nữa, kéo tay Tống Mặc, ngón tay lướt qua chỗ khuyết nhỏ mơ hồ trong hoa văn màu xanh, trong ánh mắt không hiểu của Tống Mặc, ấn môi lên phần da thịt đó. Hoa văn màu xanh lục trên tay Tống Mặc bắt đầu phát sáng, vùng hoa văn nhỏ đã biến mất lại xuất hiện trở lại, ngưng kết trên tay Tống Mặc.

Xúc cảm xa lạ, đôi môi lạnh lẽo, Tống Mặc giật nảy.

Gerrees buông Tống Mặc ra, Tống Mặc vội rút tay về, không bận tâm kiểm tra tình trạng trên tay, trực tiếp kéo tay áo xuống, che chỗ vừa bị Gerrees chạm vào. Nắm chặt cổ tay, nơi đó tựa hồ còn hơi nóng.

Gerrees nhìn Tống Mặc, dùng âm thanh như nước mát nói: “Ta hy vọng, trước khi kế ước của chúng ta kết thúc, tình trạng này, sẽ không xuất hiện lần thứ hai.”

Tống Mặc gật đầu, không nói gì.

Tinh linh xoay người đi, Tống Mặc đứng tại chỗ, mặt không biểu tình ngẩng đầu lên, nhìn về hướng Gerrees đi, đôi mắt đen, sâu không thấy đáy.

Lão quản gia John thấy Tống Mặc đi vào nhà ăn, vỗ tay một cái, các thị nữ đưa cơm trưa của lãnh chủ đại nhân lên.

Sườn heo rừng nướng than, canh cải xanh, một chén cơm trắng.

Từ khi trồng gạo, trên bàn cơm của lãnh chủ liền rất ít khi xuất hiện bánh mì nữa. Tổng Mặc gần như mỗi bữa đều muốn ăn cơm. Thói quen ẩm thực của mỗi người trong phủ lãnh chủ cũng bắt đầu thay đổi theo lãnh chủ đại nhân, gián tiếp, cũng ảnh hưởng tới người trong lãnh địa, mọi người đều thích loại thức ăn chính trắng tinh long lanh này.

Trên thực tế, người Grilan chọn ăn loại thức ăn này cũng có hơi bất đắc dĩ.

Ruộng mạch trong lãnh địa bị một đám chim lớn chiếm cứ, bất luận bọn họ trồng mạch ở đâu, những con chim này đều sẽ chuẩn xác tìm tới, giống như đã nghĩa ruộng mạch từ lâu. Mà những cây trồng khác, chúng ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn một cái.

Tuy những con chim lớn đó đã làm phong phú thêm bàn cơm của các lãnh dân, trứng chim và thịt chim trở thành thứ thường thấy trên bàn cơm của người Grilan, trại chăn nuôi trong lãnh địa cũng phát triển ngày càng sung túc. Nhưng chuyện bị những con chim lớn đó chiếm ruộng mạch, người Grilan vẫn ghi nhớ không thôi.

Thậm chí có người bắt đầu cầu khẩn, tốt nhất mạch cũng trở nên hung hãn bạo lực như những cây trồng khác, cho dù không thể sánh với bắp và khoai tây, nhưng cũng phải bắt chước theo thóc.

Như thế, xem những con chim lớn này làm sao còn làm ổ trong ruộng mạch được! Làm sao còn khoa trương được!

Sau khi biết suy nghĩ của các lãnh dân, Tổng Mặc câm nín nửa ngày, nên nói, người Grilan quả nhiên đủ cường hãn sao?

Ăn xong bữa trưa, Tổng Mặc lập tức đứng dậy đến thư phòng xử lý công việc bị tồn đọng. Lãnh chủ đại nhân vẫn còn rất tự giác, đối với điểm này, quản gia biểu thị rất vừa lòng.

Báo cáo địa tinh đưa tới đặt ngay trên trên đầu văn kiện, Tổng Mặc lướt xem, khoe môi tựa hồ cũng bạnh tới tận tai.

Seeger, quả nhiên là mỗi làm ăn lớn!

Có phải y nên trả một khoản phí quảng cáo cho con rồng bụng bự đó không? Nếu không có hẳn đánh một trận tại biên cảnh, người Seeger mắt mọc trên đỉnh đầu, căn bản sẽ không chú ý tới những mô hình vũ khí trong tiệm của địa tinh.

Tổng Mặc vừa xem báo cáo, ngón tay vừa gõ lên bàn, chiến tranh giữa hai đại quốc, cho dù chỉ là một xung đột biên giới, động tĩnh cũng không nhỏ. Hắc Viêm sử dụng vũ khí cỡ lớn, không chỉ cho người Seeger thấy, thám tử của những quốc gia khác khảng định cũng thấy được. Seeger đã mở đầu, những quốc gia khác sẽ nghe tiếng gió mà động, tin rằng không bao lâu sau, y chắc chắn sẽ trở thành nhà buôn vũ khí lớn nhất trên đại lục Quang Minh, kim tệ, sẽ có thật nhiều!

Tổng Mặc càng nghĩ càng vui, cuối cùng nhin không được cười ra tiếng.

Cùng lúc này, chiến tranh của Obi và Seeger, kết thúc với chiến bại của Seeger.

Hắc Viêm và Tổng Mặc có quan hệ hợp tác, lãnh chủ đại nhân lại đã lên tiếng chào hỏi trước, quốc vương cự long đang bận đòi kim tệ của giáo hội, trực tiếp thống lĩnh đại quân về vương thành, mà người Seeger chiến bại, lại không bỏ qua miếng thịt béo là thành Cary.

Đánh bại trận rồi, ít nhất, cũng phải tìm chút thứ bù vào.

Thành Cary, không cần nghi ngờ là đối tượng hạ thủ tốt nhất.

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 117

Lãnh Dân Bạo Loạn

> Nadun Josh không ngừng đi qua đi lại trong phòng, cho dù đã chuẩn bị vạn toàn, hắn vẫn cảm thấy nôn nóng và bất an.

Chiến tranh ở biên cảnh Obi và Seeger đã kết thúc rồi, thám tử hồi báo, đại quân Obi đã trở về vương thành, đại quân Seeger thì lại ở yên tại chỗ.

“Đây không phải dấu hiệu tốt.”

Trước khi triều đình Sabisand chưa bị Obi công chiếm, giữa hai nước gần như cứ cách một thời gian, sẽ phát sinh chiến tranh, bất luận ai thắng ai bại, người Cary đều sẽ gặp tai bay vạ gió.

Kẻ chiến thắng sẽ đạt được thứ mình muốn từ tay kẻ chiến bại, kim tệ, lương thực, chiến mã, thậm chí nữ nhân.

Ánh mắt kẻ chiến bại, lại luôn luôn nhắm vào lãnh địa và tiểu thành biên cảnh của quốc gia phụ cận. Rất nhiều thành phố được xây dựng cùng lúc với thành Cary đã thay đổi chủ, hoặc đứt khoát hoang phế, trở thành một chỗ thê lương đổ nát bị cát phủ kín nơi biên cảnh.

Thành Cary có thể tồn tại tới nay, là một kỳ tích.

Nadun Josh không biết kỳ tích của thành Cary có thể duy trì hay không, nhưng hắn và gia tộc Josh đều đã như cười trên lưng cọp.

Gia chủ Josh đã giao đầu danh trạng cho công tước Nelson, Nadun cũng đã ký hiệp nghị với người Grilan, bất luận là gia tộc hay bản thân Nadun, đều đã không còn đường lui.

Sự việc bại lộ, quốc vương Chisa và vương tử Calavi sẽ không bỏ qua cho gia tộc Josh, bất luận là lão Josh hay là Nadun, đều sẽ bị đưa lên đoạn đầu đài, giống như gia tộc Lanca trước kia, tất cả thành viên gia tộc, đều bị giết chết, ngay cả công chúa vương quốc gả vào nhà Lanca, em gái ruột của quốc vương Chisa, cũng không thể chạy thoát một kiếp.

Quốc vương Chisa như thế, sẽ không bỏ qua cho gia tộc Josh. Đồ đao trong tay hãn, không phải đã vung lên rồi sao?

Nadun dừng bước, hít sâu một hơi, nếu đã thể hiện rõ quyết tâm của mình trong thư, thì, không thể tiếp tục do dự nữa.

Bất luận thế nào, hãn là Nadun Josh, thành viên gia tộc có năng lực nhất đời này của gia tộc Josh, một trong những người thừa kế được gia chủ đặt nhiều trông mong!

“Chấp chính quan đại nhân, có tình báo!”

Tiếng gõ cửa và giọng nói của văn quan trú quân ngắt đứt tư duy của Nadun Josh, người Seeger, đã sắp tới thành rồi!

Cửa thành Cary đóng chặt, tại công sự trú ẩn tạm thời xây dựng trên tường thành, trú quân tay cầm cung nỏ và thành dân bị chiêu mộ trốn trong đó, khẩn trương nhìn cát bụi nổi lên do chiến mã chạy tới.

Trên tường thành còn có mấy hàng lỗ châu mai, căn cứ theo kiến nghị của Harold, cải tạo thế này vừa không cản trở mũi tên bắn ra, lại có thể bảo vệ mức độ lớn nhất cho nhân viên bên mình, cùng công sự trú ẩn trên đầu tường thành, đều kỳ diệu như nhau.

Rất nhiều giả tưởng của Tổng Mặc, đều được Harold thực hành tại thành Cary, Harold và Tổng Mặc có suy nghĩ giống nhau, bất kể có hữu dụng hay không, cứ thử trước hãy nói. Nếu hữu dụng, sau này có thể vô trang Grilan, nếu vô dụng, tổn thất cũng không phải là mình.

Nếu Nadun biết chuyện này, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Khi Nadun tới, trưởng quan cao nhất của trú quân đã hạ lệnh đẩy máy bắn đá ra, đá lớn và đạn được đội thương buôn của Harold vận chuyển tới đã chất đầy bên cạnh máy bắn đá, quân nhân và thành dân thao tác máy bắn đá đều cởi áo trên, năm ba người ôm một tảng đá lớn, bỏ vào lưới ném của máy bắn đá, kéo góc ngấm của đòn bẩy tới lớn nhất, chỉ cần hạ lệnh một tiếng, thì có thể bắn tảng đá này vào giữa đám người Seeger đang tới xâm phạm.

Harold cũng tới, sau khi cùng Nadun Josh ký hiệp ước, tại thành Cary hẳn đã có quyền phát ngôn và địa vị nhất định. Người Seeger tới xâm lược, hẳn xuất hiện ở đây, cũng không kỳ quái.

Nadun đứng trên tường thành, nhìn đại quân Seeger, cho dù người Seeger bị người Obi đánh bại, thì thành Cary trong mắt họ, vẫn là giun dế dễ dẫm nát.

Tiếng vó ngựa ầm ầm, kỵ binh Seeger mặt mũi dữ tợn, khiến dũng khí trước đó của người Seeger, giống như quả cầu khí bị chích bể, nhanh chóng biến mất, tay bắt đầu run rẩy, trong mắt trào lên sợ hãi.

“Người Seeger, người Seeger tới rồi!”

Trong thành bắt đầu chìm vào hoảng sợ, Nadun Josh biết mình nhất định phải nói gì đó, làm gì đó, nhưng phát hiện giọng nói lại nghẹn trong họng, âm thanh khô khàn không phát nổi một âm tiết, chân cũng giống như nặng ngàn cân, căn bản không thể cất bước.

Harold không chút dấu vết nhìn Nadun một cái, trao đổi một ánh mắt với Gela sau lưng, là tiền thân cô từng bị giáo hội truy sát thời gian dài, luôn luôn chìm trong nguy hiểm, cứu tử nhất sinh mới có thể đứng ở đây, Harold và Gela có thể lý giải sự sợ hãi của Nadun, nhưng sẽ không tán đồng.

Bất cứ ai cũng có thể sợ hãi, nhưng Nadun không được!

Hắn là trưởng quan cao nhất của thành Cary, có thể nói, hắn hiện tại là xương sống của người Cary!

Nhìn Nadun hiện tại, đối với Tổng Mặc Grilan trước kia dường như đối diện với người Obi, Harold và Gela đồng thời không hẹn mà cùng trào lên cảm giác kiêu ngạo.

Harold bước tới một bước, cầm một thanh trường thương, đập mạnh xuống đất, một tiếng vang trầm đục truyền đi rất xa.

Trú quân và thành dân bị đại quân Seeger dọa sợ đột nhiên tỉnh táo lại, lúc này mới phát hiện, phổi nóng rất đau đớn, không biết từ lúc nào, bọn họ đã vì sợ hãi mà nín thở.

Harold nhìn quanh, lớn tiếng nói: “Sợ hãi, khủng hoảng, là rất bình thường! Đối diện với kẻ địch như thế, bất cứ ai cũng sẽ sợ hãi!”

Trú quân và thành dân không tự chủ nhìn về hướng âm thanh truyền tới, thì thấy một nam nhân anh tuấn cao to, đang cầm trường thương, đứng thẳng tắp, “Nhưng, không thể vì sợ hãi, mà đánh mất dũng khí! Các người không có đường lui, lui lại một bước, thì chính là tử vong! So với bị giết chết mà không chút phản kháng, không bằng liều chết một phen, còn có cơ hội sống tiếp!”

Nói rồi, Harold giơ cao trường thương, “Không có quân đội nào không thể đánh bại, bọn họ!” Trường thương chỉ vào người Seeger ngoài thành,

“Cũng chẳng qua là bại quân bị người Obi đánh ột trận thôi!”

Những lời của Harold tuy không thể tính là inh, nhưng đủ để khiến cho người Cary gần như bị sợ hãi đánh bại có lại lòng tin. Tiếp theo, Harold bước lùi một bước, nói với Nadun bên cạnh: “Chấp chính quan đại nhân, hiện tại, là lúc người cổ vũ sĩ khí rồi.”

Nadun vẻ mặt phức tạp nhìn Harold một cái, mím môi, khô giọng nói: “Cảm ơn.”

Harold hơi gật đầu, hẳn không phải không thể nói ra lời càng làm phần chấn nhân tâm, cũng không phải không thể kéo toàn bộ trú quân và thành dân tới bên mình, là một chủ giáo kiến tập ưu tú, những gì Harold học, chính là làm sao ‘lừa gạt’. Nhưng hẳn không thể làm thế, ít nhất hiện tại không thể.

Chuyện lãnh chủ đại nhân giao phó chỉ còn thiếu một bước cuối, vào thời khắc mấu chốt này, hẳn không thể để Nadun sinh nghi kỵ với mình, từ sau khi Nadun Josh dễ dàng tin rằng vương tử Calavi cố ý đưa hắn tới thành Cary chịu chết, Harold đã biết, người này, đa nghi thế nào.

Người như thế, vĩnh viễn không thể nào trở thành kẻ thượng vị ưu tú.

Nhưng, người thế này, lại lợi dụng tốt nhất.

Harold đứng sau lưng Nadun, nghe những lời khẳng khái hào hùng của hắn, buộc phải thừa nhận, về một số phương diện, Nadun vẫn rất ưu tú.

Gela đứng bên cạnh Harold, thấp giọng nói: “Chuyện đã an bài tốt rồi. Bao gồm quân quan trung hạ cấp, văn quan tùy quân, quan trị an trong thành, đều có người của ta. Một vài quan viên, và gia tộc của họ, cũng nguyện ý hợp tác với chúng ta.”

Harold gật đầu, nhìn người Seeger càng lúc càng gần bên kia, trò hay, chỉ mới bắt đầu.

Lãnh chủ đại nhân, Harold từng bảo đảm với ngài, tất cả những gì ngài kỳ vọng, đều sẽ thành hiện thực!

Quốc vương Seeger Jiera thống lĩnh đại quân suốt đường tới thành Cary, thành Cary vốn nên kinh hoàng thất thố vì bọn họ sẽ tới, lại hoàn toàn tĩnh lặng, tĩnh lặng quái dị.

Jiera giơ tay phải lên, đại quân lập tức dừng lại.

“Bệ hạ?”

“Không bình thường!”

Jiera nhíu mày, vết sẹo trên mặt càng thêm dữ tợn.

Đột nhiên, một trận xé không truyền tới, từ trong thành Cary bay ra mười mấy tảng đá to, trực tiếp nhắm thẳng vào người Seeger.

Con người Jiera đột ngột co rút, các quan quân lập tức lớn tiếng la lên: “Máy bắn đá, tản ra!”

Vừa nói xong, tảng đá cực lớn đã trực tiếp bay vào giữa đội ngũ người Seeger, máu tươi tung tóe...

Người Seeger đã ăn đủ khổ từ máy bắn đá và đủ loại vũ khí cỡ lớn trong tay người Obi, hiện tại, thành Cary trước kia căn bản không được bọn họ đặt vào mắt, lại mang tới cho họ một ‘kinh hỉ’ như thế, người Seeger không nén được cơn giận, giống như đàn sói bị chọc tức, nhờ kinh nghiệm tích lũy khi chiến đấu với người Obi, nhanh chóng tản ra, trong tiếng đá bay vù vù, nhanh chóng lao tới thành Cary, lửa giận của họ, nhất định phải dùng máu tươi mới có thể dập tắt!

Đàn sói phần nộ không biết, cách đó không xa, dưới cỏ hoang và đất cát ẩn giấu từng hố bẫy địa tinh đã đào sẵn, trong hố bẫy cắm trụ gỗ đủ để xuyên thủng bụng ngựa, mà trước hố bẫy, còn có một vùng dây cản ngựa...

Tin tức thành Cary bị người Seeger tiến công truyền về vương đô Chisa, quốc vương Chisa sớm đã sút đầu mẻ trán, so với nội loạn đang diễn ra trong nước Chisa, thành Cary bị người Seeger tập kích, căn bản không tính là gì.

Đất đai cướp được của Angris, hiện tại, toàn bộ lan tràn chiến tranh.

Nguyên nhân sự việc, là một quan viên chiếm lãnh địa, cướp một nữ nhi của lãnh dân vào trong phủ đệ của mình. Cha già tóc bạc tang thương, lưng còng, ở trước đại môn quan viên gào khóc cầu xin, nhưng bị quan viên đó dùng tội danh không hề có tống vào đại lao, không lâu sau liền truyền ra tin đã chết trong lao.

Chuyện này, trở thành dây dẫn lửa cho cả câu chuyện. Nhà cửa bị chiếm cứ, nô dịch, thuế nặng, sỉ nhục, toàn bộ đều bùng phát vào lúc này.

Lãnh dân phần nộ tấn công trú quân Chisa đi tuần, cướp đoạt vũ khí, tấn công vào phủ đệ của chấp chính quan nơi đó, nhìn quan chấp chính trước kia cười trên đầu họ, tác oai tác quái, chỉ cần đập một cái là có thể đập họ vào bùn, giờ lại giống như con chó nằm liệt dưới đất, mặt tàn khốc bạo ngược nhất trong con người hoàn toàn bùng phát, chấp chính quan chết không toàn thân, gần như bị xé thành mảnh vụn.

Tiếp theo, các lãnh dân đỏ mắt phá nhà kho, cướp sạch kim tệ trong kho và tài vật trong phủ đệ. Các lãnh dân vẫn không chịu thôi, đưa mắt nhắm vào thị nữ và nô bộc trong phủ đệ của chấp chính quan, bọn họ, đều là người Chisa!

Khi trú quân Chisa gần đó nghe được tin tức đuổi tới, phủ đệ của chấp chính quan đã trở thành một đồng phế tích, không còn lại một người

sống...

Tuy lãnh dân tham gia vào chuyện tập kích bị đưa lên đoạn đầu đài, nhưng, cũng đã triệt để đốt cháy lửa giận trong lòng các lãnh dân bị chiếm lãnh địa. Bọn họ sẽ không quan tâm người bị giết chết rốt cuộc đã làm gì, bọn họ chỉ biết, người bị giết chết, đều là người Angris! Người Chisa đem nam nhân Angris trong cả lãnh địa này, thậm chí một vài nữ nhân, giết sạch!

Tiếp theo đó là hoảng sợ. Bọn họ bắt đầu lo lắng, người bị giết tiếp theo, có phải là mình chẳng? Khi sợ hãi chồng chất tới một trình độ nhất định, cuối cùng như núi lửa phun trào.

Bị chiếm lãnh địa, bạo loạn liên tiếp phát sinh. Quân đội Chisa chạy khắp nơi như đội cứu hỏa, nhưng hiệu quả cực nhỏ. Luôn luôn là một nơi bị trấn áp rồi, nơi khác lại nổi lên.

Kẻ bạo loạn chỉ cần bước lên hô cao, thì có thể tập hợp một đám người, thậm chí có người Chisa, cũng tham gia vào đó.

Quốc vương Chisa trong một đêm gần như già đi mười tuổi, chiến tích trước kia được hăn hăng say kể lại, đủ được viết vào đại sự ký vương tộc, hiện tại lại trở thành một phiền phức, phiền phức thật lớn.

Lãnh dân bạo loạn, so với khi chính diện đối chiến với quân đội Angris còn muốn khiến quốc vương Chisa đau đầu hơn.

Đạo lý rất đơn giản, ông có thể giết chết toàn bộ địch quân, nhưng lại không thể đưa lãnh dân lên đoạn đầu đài. Một phần ba quốc thổ Angris, chứ không phải là một hai thành phố. Nhưng nếu không giết chết toàn bộ kẻ bạo loạn, đời sau của họ sẽ ghi nhớ kỹ mỗi hận này, rồi một ngày nào đó....

“Nhất định là âm mưu của lão Julien!” Vương tử Calavi tức giận nắm chặt trường kiếm ở thắt lưng, “Phụ vương, chúng ta không thể để mưu kế của lão hồ ly đó thành công!”

Quốc vương Chisa mệt mỏi lắc đầu, ý bảo vương tử Calavi yên lặng, nhưng cũng đã hung hăng ghi hận lão Julien, ông sẽ không để lão già đó đắc ý quá lâu!

“Đi mời tể tướng tới đây.”

Thực ra, lão quốc vương Julien của Angris, không hề xuân phong đắc ý như trong tưởng tượng của quốc vương Chisa. Chuyện tập kích ban đầu, quả thật là người hăn an bài làm, nhưng phát triển sau đó, lại thoát khỏi sự khống chế của hăn.

“Quốc vương bệ hạ, thần hoài nghi, có một lực lượng khác tham gia vào, lực lượng này, rất mạnh.”

Lão Julien nhận được báo cáo của thám tử, ngồi trên vương tọa, thật lâu không nói. Người bên dưới không biết, nhưng lão lại rất rõ, có thể làm ra chuyện này, trừ Grilan, không còn ai khác. Nhưng khiến lão Julien không hiểu là, chỉ dựa vào lực lượng của một lãnh địa, làm sao làm được tất cả? Cho dù Grilan có dũng khí chống thuế, nhưng dù sao đó cũng là trong nước Angris, Tổng Mặc Grilan, làm sao vươn vói tới tận Chisa? Lẽ nào, sau lưng còn có bóng dáng của quốc vương Obi? Nếu thật sự là thế, Tổng Mặc Grilan ban đầu tại sao còn muốn tìm mình hợp tác?

Lão Julien càng nghĩ càng không hiểu, trước đó lão muốn đẩy Tổng Mặc Grilan ra, áp chế y, có phải, đã làm sai rồi không?

Lão Julien có chút hối hận, nhưng tên đã bắn không thể quay đầu, bất luận thế nào, lão tuyệt đối không thể rút lui vào lúc này! Bị lão Grilan đặt bẫy, lẽ nào còn phải cúi đầu với tiểu Grilan? Lão Julien làm không được.

Huống hồ chuyện chưa chắc đã tồi tệ như lão nghĩ. Quốc vương Obi chưa chắc sẽ giúp đỡ Tổng Mặc trong chuyện này, như vậy đối với hẳn không có ích lợi gì.

Chuyện quả thật đúng như lão Julien nghĩ, Hắc Viêm không lợi không làm, nhưng bên cạnh Tổng Mặc, còn có Rhys Myers. Từ một mặt ý nghĩa nào đó mà nói, hậu quả ma tộc chen chân vào, so với cự long động thủ, còn khiến người ăn không tiêu hơn.

Khi Chisa loạn như nồi cháo, trong nước Angris cũng xuất hiện phản loạn, dù sao, nước láng giềng của Angris, không phải chỉ có mình Chisa, quốc gia từng phát sinh chiến tranh với Angris, cũng không chỉ có một Chisa.

Nói cách khác, Angris, cũng có lãnh địa bị chiếm của quốc gia khác...

Tổng Mặc nhận được tin ma tộc truyền về, ngồi trong thư phòng, trầm mặc rất lâu.

Trong thư Rhys chỉ nói rất nhẹ nhàng, nhưng Tổng Mặc có thể tưởng tượng ra, tại Chisa, tại Angris, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì.

“Lãnh chủ đại nhân.” Lão John gõ cửa đi vào, “Ngài nên nghỉ ngơi đi.”

Tổng Mặc mù mờ ngẩng đầu nhìn lão John một cái, quay đầu đi, ngoài cửa sổ đã tối thui. Thì ra, y đã ngồi lâu như thế rồi sao?”

“Quản gia.” Tổng Mặc căn cứ môi, “Ta có chút bất an.”

“Bất an? Tại sao?”

“Ta không biết.” Tổng Mặc gãi đầu, “Chuyện thành công, ta nên vui vẻ. Nhưng...”

Lời chưa nói hết, bị Tổng Mặc nuốt về.

“Lãnh chủ đại nhân.” Lão John ôn hòa nhìn Tống Mặc, giống như trưởng bối dạy dỗ y, “Ngài từng nói, chúng ta cô lập không nơi trợ giúp. Chỉ có khiến lòng mình trở nên kiên định, mới có thể tiếp tục bước đi trên con đường đã chọn.”

“Vậy sao?”

Tống Mặc ngẩng đầu lên, nhìn lão John.

“Đúng, lãnh chủ đại nhân, xin tin tưởng tôi.”

Lão John đứng trước bàn, cúi đầu nhìn Tống Mặc, ngọn nến trong tay ông là nguồn sáng duy nhất trong căn phòng tối tăm, chiếu sáng một bên gương mặt ông, bên kia, bị bóng tối nhấn chìm.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 118

Dự Cảm Không Hay

> Tấn công của người Seeger với thành Cary duy trì cả một ngày, trừ hơn một trăm di thể để lại trước cửa thành, thì không đạt được cái gì.

Màn đêm buông xuống, Jiera không thể không hạ lệnh ngừng tấn công, người Cary mưu kế đa đoan, ở ngoài cửa thành, người Seeger đã chịu đủ khổ, tuy số người tử vong không nhiều, nhưng tổn thất của chiến mã thì đạt tới ba trăm, cộng thêm tổn thất trong trận đấu với người Obi, Jiera dù có tài đại khí thô, cũng bắt đầu đau lòng.

Người Seeger bắt đầu do dự, tiếp tục tấn công, hay lui binh?

Tiếp tục tấn công, không biết còn gặp phải cái gì, nếu lui binh, khẳng định sẽ mất sạch mặt mũi! Bại cho người Obi không tính là gì, nhưng bại cho thành Cary... Jiera giờ rìu chiến lên, bổ lên bàn vuông trong lều, đó là sỉ nhục!

“Đây không giống tác phong của người Cary.” Thư ký quan tùy quân sau khi báo cáo tổn thất với John, nói tiếp: “Trong thành nhất định có cổ quái.”

“Cổ quái?”

“Đúng, bệ hạ.” Thư ký quan tiếp tục nói: “Người Cary sẽ không có ý chí phản kháng kiên định như thế, cũng sẽ không có thủ đoạn gian xảo như thế.”

“Vậy thì, là ai?!”

Jiera trừng to mắt, hiển nhiên đã bị lửa giận thiêu đốt.

Lúc này, ngoài lều truyền tới âm thanh của một tướng quân Seeger, “Bệ hạ, thành Cary gửi tới một bức thư.”

“Cái gì?” Jiera nhanh chóng đi ra trước lều, vén rèm lên, “Thư?”

“Đúng, bệ hạ.” Tướng quân giao bức thư cột trên một mũi tên cho Jiera, hẳn đã để y quan kiểm tra, trên mũi tên và bức thư, không có gì trò gì.

Jiera cầm thư, mở ra, xem rõ nội dung trong đó, chân mày càng nhíu càng chặt.

“Một trăm kim tệ, hai ngàn con dê?”

Cùng lúc này, trong phủ chấp chính quan trong thành, Nadun cũng nhíu chặt mày, nhìn Harold ngồi đối diện, “Một trăm kim tệ, hai ngàn con dê, gần như bằng tiền thuế nửa năm của thành Cary.”

Harold nhún vai, nói: “Chấp chính quan các hạ, ngài sẽ không cho rằng, chỉ dựa vào một thành Cary, mười mấy cỗ máy bắn đá, là thật sự có thể cản được đại quân do quốc vương Seeger đích thân thống lĩnh sao?”

“Ta...”

“Thấy tốt liền thu.” Harold ngồi thẳng dậy, thu lại biểu tình thả lỏng, nghiêm túc nhìn Nadun, “Ngài cũng thấy biểu hiện của người Seeger hôm nay, chúng ta đã chuẩn bị vẹn toàn, gần như mỗi mắc xích đều suy nghĩ tới, giăng dây cản ngựa và hố bẫy, sử dụng máy bắn đá và cung nỏ, sử dụng hầm trú ẩn, triệu tập thành dân, nhưng tổn hại gây cho đối phương căn bản không tính là gì. Ngược lại, người Seeger chỉ dùng mũi tên phản kích, tổn thương của chúng ta, đã đạt hơn hai trăm người!”

“...”

“Nếu như Seeger bất chấp mọi giá, ngày mai, thành Cary sẽ bị công phá.”

“Cho nên, người mới bảo ta viết bức thư đó?”

“Đúng.” Harold gật đầu, “Hiện tại là thời cơ tốt nhất. Người Seeger nhất định cũng đang do dự, tiếp tục đánh, hay lui binh. Mục đích của họ không phải hủy diệt thành Cary, thành Cary chủ động dâng kim tệ và gia súc, nhân lúc người Seeger chưa quyết tâm tiếp tục tấn công, sẽ là một bậc thang cho người Seeger leo xuống, hết tám chín phần, bọn họ sẽ lui binh. Nếu không, đợi khi bọn họ nắm rõ hư thực trong thành Cary, chính là lúc chết của tất cả mọi người trong thành Cary.”

“Nếu là vậy, tại sao còn phải kháng cự?”

Harold cười lạnh một tiếng, “Nếu không để người Seeger biết thành Cary có năng lực phản kháng, người cho rằng chút tiền và đồ này có thể xua họ đi được sao?”

Nadun trầm mặc, hẳn không phải người không có óc, hẳn thừa nhận, Harold nói đúng.

Đã nói tới đây, không tất yếu tiếp tục nói nữa. Harold đứng lên, “Thư đã đưa đi rồi, có muốn nuốt lời cũng vô dụng. Huống hồ, đây là biện pháp có thể bảo mạng duy nhất trước mắt.”

“Đợi đã!”

Thấy Harold định đi, Nadun vội gọi lại, “Tại sao người phải giúp ta như vậy?”

“Giúp người?” Harold quay đầu, nhìn Nadun, không trả lời vấn đề của hắn, “Xin nghỉ ngơi sớm chút đi, chấp chính quan đại nhân, ngày mai, ngài phải đích thân đi gặp quốc vương Seeger.”

Nadun không lên tiếng nữa, Harold cong lưng hành lễ xong liền đi.

Trở về nơi ở, hai địa tinh sớm đã đợi trong phòng hắn.

Harold không phí lời, trực tiếp mở ngăn tủ, lấy giấy ra viết một bức thư ngắn, dùng nến phong lại, giao cho địa tinh, “Nói với lãnh chủ đại nhân, ta đã làm theo phân phó của y, kế hoạch rất thuận lợi, người Seeger chắc có thể chấp nhận điều kiện, thành Cary an toàn.”

Địa tinh thận trọng gạt đầu, cất thư của Harold đi, trực tiếp lật thăm trên sàn lên, dưới thăm là một cái hang động đen thui, địa tinh nhảy vào.

Nhớ tới lai lịch của cái hang này, khéo môi Harold không khỏi giật giật, nhìn địa tinh còn lại, nó vừa mới từ Grilan trở về.

“Lãnh chủ đại nhân có dặn dò gì mới không?”

Địa tinh không nói gì, trực tiếp giao một bức thư cho Harold, nội dung thư rất ngắn, không có quá nhiều nội dung về kế hoạch, chỉ nói cho Harold, một khi chuyện có biến, bất luận thế nào, nhất định phải dẫn người Grilan an toàn rời khỏi thành Cary.

“Mạng sống là quan trọng nhất. Harold, ta không hy vọng người và mọi người xảy ra bất trắc gì.”

Ngắn ngủi vài cây, Harold lại xem đi xem lại, đợi khi hắn hoàn hồn lại, địa tinh đã không còn ở đây, đứng trong phòng, đổi thành Gela.

“Gela?”

“Lãnh chủ đại nhân giao phó nhiệm vụ mới sao?”

“Không có, không, cũng có thể xem như là một nhiệm vụ.”

Harold giao thư cho Gela, “Người tự xem đi.”

Gela nghi hoặc nhận bức thư, xem xong, phản ứng giống hệt Harold.

“Người cảm thấy thế nào?”

Gela cười, “Ta thấy mừng vì mình có tín ngưỡng mới.”

Harold lấy thư lại, gấp kỹ, không để lên nền đốt sạch như mọi lần, mà cất bên người, thầm thì nói: “Lãnh chủ đại nhân, tuyệt đối sẽ không phụ tín nhiệm và kỳ vọng của ngài...”

Ngày hôm sau, người Seeger không tiếp tục tấn công, như vậy đã thể hiện rõ thái độ của họ.

Thấy phản ứng của người Seeger, Nadun Josh hạ lệnh nâng một cái giỏ treo thật lớn lên đầu thành, dựng cờ một mặt màu trắng, đây là tín hiệu đã hẹn với người Seeger trong thư.

Nadun từng hỏi Harold, tại sao nhất định phải giơ cờ trắng, Harold cười thần bí, cái gì cũng không nói, vì hắn cũng không hiểu rốt cuộc là tại sao.

Thực tế, tất cả đều tới từ gợi ý của Tổng Mặc, còn về tại sao lãnh chủ đại nhân lại làm như thế... chỉ có mình y rõ ràng.

Người Seeger ngoài thành thấy cờ trắng trên tường thành, lập tức báo cáo với Jiera, Jiera phái một đội kỵ binh và thư ký quan tùy quân ra, đồng dạng giơ cờ trắng, đi tới gần thành Cary.

Nadun hít sâu một hơi, ngồi vào trong giỏ treo. Lúc này, người trên tường thành đã biết Nadun muốn đi đàm phán với người Seeger, xin bọn họ lui binh, đều kích động nhìn Nadun, cho dù hôm qua bọn họ đánh lùi tiến công của người Seeger, nhưng cũng không bị thắng lợi hun mờ đầu, không

ai là đồ ngu, tiếp tục đánh nữa, kết cục duy nhất của thành Cary, chính là bị người Seeger công phá.

Có thể không đánh tiếp, đương nhiên tốt nhất.

Mấy trú quân phụng mệnh cùng Nadun đi xuống, bọn họ không có giỏ treo, chỉ cột một sợi dây thừng ở thắt lưng, may là tường thành Cary cũng không cao lắm, tốc độ xuống dưới cũng nhanh, sẽ không khiến bọn họ quá khó chịu.

Khiến Nadun cảm thấy bất ngờ là, Harold cũng định đi cùng hắn.

“Harold?”

“Chấp chính quan đại nhân, kế hoạch này là ta đưa ra, ta tự nhiên phải cùng ngài đi gặp người Seeger.”

Harold cười cười, như thể hắn chỉ đi ra ngoài tản bộ một vòng, chứ không phải đi gặp người Seeger tay cầm đao kiếm.

Nadun khẽ động môi, nhìn Harold, trong mắt trào lên thần thái không tên. Harold một lòng hướng về em gái, trừ đó ra, chỉ có lãnh chủ đại nhân, tự nhiên sẽ không để ý tới tâm tình của Nadun lúc này. Nhưng Gela bên cạnh hắn lại chú ý thấy, nhìn nhìn gương mặt anh tuấn, thân hình cao to của Harold, lại nhìn nhìn Nadun, xem ra, muốn lấy thành Cary, cột gia tộc Josh lên chiến xa của lãnh chủ đại nhân, dễ hơn tưởng tượng nhiều...

Mỹ nhân kể gì đó, tuyệt đối không phải là độc quyền của người thiên triều.

Nếu Harold biết những gì Gela nghĩ lúc này, khẳng định sẽ trực tiếp rút kiếm, đâm cho hắn một lỗ.

Hắn đối với anh trai, không có hứng thú, hoàn toàn không có!

Mỹ nhân kể gì đó, toàn bộ đi chết đi!

Đàm phán cùng người Seeger tiến hành rất thuận lợi, Nadun tuy tại vài phương diện thì hơi chân ngắn chút, nhưng trên bàn đàm phán, lại biểu hiện vô cùng thông minh. Người Seeger dù sao cũng không chiếm được quá nhiều tiện nghi, ngược lại khi người Seeger và Nadun đàm phán, Harold chủ động nói vài câu với thư ký quan tùy quân của Seeger, thư ký quan quái dị nhìn hằm, “Người là người Cary?”

“Không.” Harold lắc đầu, “Ta là người Grilan.”

Thư ký quan hiểu ra gật đầu, “Được, ta biết rồi.”

Đàm phán kết thúc, từ một trăm kim tệ và hai ngàn con dê, người Seeger cũng mang đi hơn mười cỗ máy bắn đá trong thành Cary. Nadun không có lập trường ngăn cản, theo như cách nói của Harold, “Chấp chính quan đại nhân, ngài đã không có đủ kim tệ để chi trả cho số còn thiếu của những vũ khí này nữa. So với vậy, không bằng trực tiếp bán cho người Seeger, bù vào món nợ của đội thương buôn.” Một câu nói nói rõ hoàn cảnh của Nadun hiện tại.

Tiền bán máy bắn đá, lý đương nhiên đều vào trong túi Harold. Chẳng qua, Nadun vẫn phải trả cho đội thương buôn một khoản tiền. Máy bắn đá bán lại cho người Seeger theo giá của hàng đã qua sử dụng, khoảng chênh lệch, tự nhiên phải do Nadun tới bù.

“Đương nhiên, ngài cũng có thể không trả khoản tiền này.” Harold đứng trước mặt Nadun, vẻ mặt rất ôn hòa, nhưng ánh mắt lại thiếu đánh, “Nhưng, cũng hy vọng ngài có thể nghĩ kỹ, hậu quả khi làm thế.”

Người Seeger đã lui binh, thành Cary gần như đã nằm trong tay hằm, trong thư lãnh chủ đại nhân nói, lãnh địa của công tước Nelson đã tới tay, gia tộc Josh không thể nào phản giáo nữa, phản bội làm một lần còn được, làm hai lần, căn bản không được người ta yêu thích.

Chuyện đã tới mức này, hẳn tự nhiên không tất yếu phải quá mức khách khí với Nadun nữa.

Nadun không biết làm sao, chỉ đành đáp ứng.

Hôm đó, chấp chính quan liền ban lệnh trưng thu thuế mới, người Cary dưới sự kinh ngạc, trong lòng cũng trào lên bất mãn, sau khi trưng binh, chính là trưng thuế sao?

Khi sự bất mãn này tích lũy tới một trình độ nhất định, thành Cary, đã nằm trong tay.

Chuyện phát sinh tại thành Cary đối với một vài người mà nói, giống như bọt sóng không bắt mắt, không thể tạo nên bất cứ phong ba nào, chẳng hạn quốc vương Chisa. Nhưng đối với Tổng Mặc mà nói, thì lại là một bước quan trọng nhất trong kế hoạch của y.

Sau khi địa tinh đưa thư của Harold về, Tổng Mặc xem chút nhảy cồn khỏi ghế, y không thể không cao hứng, chuyện lần này, hoàn toàn là dựa vào bản thân y để hoàn thành. Không mượn sức ma tộc, không mượn sức cự long, y một mình độc lập giành lấy một thành phố!

Đây không phải là một trò chơi, mà là hiện thực, hiện thực rành rành!

Từ khi kế hoạch bắt đầu tới nay, thư liên lạc của y và Harold đã chất đầy hai ngăn kéo, tuy người chấp hành kế hoạch là Harold, nhưng mỗi một bước của kế hoạch, đều là tâm huyết của Tổng Mặc.

Sao y có thể không cao hứng, sao có thể không hưng phấn?

Cái này hoàn toàn khác với hỗn loạn Rhys tạo nên tại Chisa và Angris, đây là y, dựa vào năng lực của mình để làm được!

Rhys vừa từ Chisa trở về, thấy chính là Tống Mặc đang ngồi trên ghế, bộ dáng cười vui vẻ.

Rhys cảm thấy rất thú vị, cong khówek môi, bước tới, tì lên tay vịn của ghế, tay vòng lên vai Tống Mặc, thổi hơi vào tai Tống Mặc, “Thân ái, ta về rồi, người liền cao hứng như vậy sao?”

Tâm tình của Tống Mặc rất tốt, kéo móng vuốt sắp sửa thò vào trong cổ áo sơ mi của mình ra, nghiêng đầu nâng cằm Rhys, nói: “Mỹ nhân, thành Cary lập tức sẽ là của ta rồi.”

Ánh mắt Rhys lấp lóe, “Thành Cary?”

“Đúng, thành Cary.” Tống Mặc ôm cổ Rhys, ngón tay vuốt qua làn da mịn màng đó, “Người không vui mừng cùng ta sao?”

Chỉ là một tòa thành nhỏ mà thôi.” Rhys chớp chớp mắt, kéo tay Tống Mặc qua, hôn lên mu bàn tay y, “Nếu người muốn, ta có thể mang Chisa và Angris cho người.”

“Cái này không giống.” Tống Mặc lắc đầu, “Người cho ta, và tự ta giành lấy, hoàn toàn khác nhau.”

“Vậy sao?” Rhys nghiêng đầu, gương mặt yêu diễm, trông vậy mà lại có chút đáng yêu, “Vậy thì, người cũng không muốn lấy lãnh địa ta cướp được từ tay quốc vương Chisa và Angris sao?”

“Ta muốn!”

Tống Mặc đứng bật dậy, ấn vai Rhys, “Đã nói từ đầu rồi, những thứ đó phải cho ta!”

“Người xác định muốn hết?”

“Muốn!” Rhys đáp ứng giúp Tổng Mặc cướp hai vùng lãnh địa vốn đã nhắm sẵn từ Chisa, còn về Angris, coi như một giáo huấn cho lão Julien.

“Vậy được.”

Rhys ngồi thẳng dậy, búng tay một cái, một ma tộc đột nhiên xuất hiện trong phòng, trong tay cầm một cuộn giấy.

“Đại nhân, các hạ.”

Ma tộc toàn thân bọc trong áo trùm, âm thanh cũng khó phân biệt nam nữ, nhưng lại không khiến người ta nảy sinh cảm giác chán ghét.

Rhys lại búng tay một cái, cuộn giấy trong tay ma tộc bay lên, mở ra trước mắt Tổng Mặc, là một tấm bản đồ, trên đó dùng mực màu đỏ, vẽ lại biên giới ở giữa Chisa, Angris và Grilan.

“Thân ái, những nơi đường đỏ vạch ra, hiện tại đều là của người.” Rhys nói, lại chỉ vị trí thành Cary, “Nơi này, hiện tại cũng phải thêm vào.”

Tổng Mặc xoa mắt, cho rằng mình nảy sinh lỗi giác.

“Người xác định không phải đang giỡn với ta?”

“Sao ta lại làm như thế?”

“Nhưng...”

Trong tay Tổng Mặc còn một tấm bản đồ mà ma tộc vẽ trước đó, biên giới giữa lãnh địa đều vô cùng rõ ràng, đối với tấm trước mặt, Rhys gần như đã khoanh nửa Chisa, hơn nửa Angris vào trong rồi!

Địa bàn lớn thế này, y không cần phải kéo cờ tạo phản, võ trang chiếm đất, trực tiếp mặc hoàng bào lên người, đăng cơ xưng vương là được rồi.

“Nếu người muốn làm thế, cũng có thể.”

Tống Mặc: “...”

Rhys tựa lên người Tống Mặc, tay vén tóc đen của Tống Mặc lên, nhẹ giọng nói: “Thân ái, ta còn một chuyện phải nói với người.”

“Cái gì?”

“Mẹ của ta đã rời khỏi ma giới rồi, rất có thể cũng tới đại lục Quang Minh.”

Cái gì?!

Mắt Tống Mặc đột nhiên trừng lớn, vị vương phi có thể đánh cho thân vương ma tộc tới mức bỏ nhà mà đi đó?!

Không biết tại sao, Tống Mặc đột nhiên có một dự cảm rất không hay...

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 119

Vương Phi Tới 1

> Chủ giáo Luca của Quang Minh giáo hội đại diện sáu đại chủ giáo, cầu kiến quốc vương Obi.

Thất bại của đoàn kỵ sĩ giáo hội, khiến giáo hội không thể không cúi đầu với Hắc Viêm. Cự long tham lam tuyệt đối ham muốn không nhỏ, trong mắt chủ giáo đại nhân, vương cung màu đen giống như một con cự thú đang đợi chọn người mà nuốt, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng hẳn.

“Chủ giáo, mời theo ta.”

Thị tùng quan của cung điện lên tiếng lịch sự mà lạnh lẽo, người Obi, so với giáo hội, càng tín ngưỡng vào quốc vương của họ hơn.

Chủ giáo Luca bước vào vương cung, Hắc Viêm và tể tướng Murphy đang bàn luận công việc sau cuộc chiến với Seeger, tuy quốc khố đầy ắp, nhưng Murphy vẫn hy vọng có thể đòi được nhiều khoản bồi thường chiến tranh từ Seeger, đất đai tạm thời không cần, chỉ là một trận thắng lợi của chiến tranh tại biên giới, chưa đủ để cướp được một phần địa bàn từ tay Jiera. Sự tùy tính của Hắc Viêm thường xuyên khiến tể tướng đại nhân đau đầu, nhưng tể tướng đại nhân cũng không thể không thừa nhận, chính sự tùy tính này của Hắc Viêm, đã khiến cho vương quốc Obi càng thêm cường đại hơn bất cứ lúc nào.

“Bệ hạ, chủ giáo Luca của Quang Minh giáo hội cầu kiến.”

“Ừ.”

Hắc Viêm ngẩng đầu lên, đôi mắt màu vàng, lóe qua tia sáng tham lam, tể tướng Murphy quá quen thuộc biểu tình này của quốc vương, Quang Minh giáo hội, chỉ sợ lại sắp xui xẻo rồi.

Là kẻ ủng hộ của quốc vương, Murphy rất khó chịu với chuyện Quang Minh giáo hội muốn thử chen tay vào chính vụ Obi, bất cứ kẻ nào dám khiêu chiến vương quyền, thêm phiền phức cho quốc vương bệ hạ, đều đáng bị dẫm vào trong bụi đất lịch sử.

Chủ giáo Luca đi vào đại thánh, hành lễ với Hắc Viêm ngồi trên vương tọa, trước mặt quốc vương Obi, ông không có cách nào làm giá, cho dù có, cũng đã mất sạch sẽ vào lần trước dùng kim tệ đổi nước linh hồn rồi.

Lần này, lại muốn làm chuyện giống vậy, chủ giáo cảm thấy mặt cũng nóng lên.

Ông hiểu tại sao đại chủ giáo không đích thân tới gặp quốc vương Obi, thực tế, không chịu nổi mất mặt. Còn về tại sao hai lần đều muốn ông tới giao dịch, chủ giáo Luca nắm chặt quyền trượng trong tay, không phải chỉ là con số kim tệ lần trước báo lên hơi lệch chút sao? Tu sĩ thăm dò tin tức đều có thể dùng tiền công ăn uống, ông chỉ báo giả có vài số, cần phải vậy sao?

Công báo tư thù, mọe nó thật nhỏ nhen!

“Quốc vương bệ hạ, xin chào, rất vinh hạnh được gặp ngài!”

Hắc Viêm ngồi trên vương tọa, chuyển động nhãn bảo thạch đỏ trên ngón cái, âm thanh thâm trầm hữu lực, “Chủ giáo, gặp người, ta cũng rất cao hứng.”

Hắc Viêm quả thật rất cao hứng, trong mắt hắn, chủ giáo Luca hiện tại giống như một ngọn núi vàng, khi cự long thấy núi vàng, không cao hứng mới lạ.

Quan thị từng cung đình lui ra, không bao lâu, hai vệ binh nâng một rương gỗ vào, Hắc Viêm ý bảo chủ giáo Luca đi tới, tự mở ra.

“Người có thể đích thân kiểm tra một chút.”

Hắc Viêm gác tay lên vương tọa, thân thể hơi nghiêng tới, giống như một con ác thú đang nhe nanh, liếm mép, đợi con mồi tự sa vào lưới, “Nhất định phải xem kỹ.”

Chủ giáo Luca cảm thấy sau lưng từng đợt lạnh lẽo, cổ họng căng chặt, nhưng không thể không di chuyển bước chân, đi tới trước rương, mở nắp ra.

Trong rương đặt hai cái hộp, động tác của Luca dừng một chút, tiếp theo mở hộp hình chữ nhật ra, một thanh trường kiếm màu bạc, lặng lẽ nằm trong tơ lụa màu lam đậm, bảo thạch khảm trên thân kiếm, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Con người chủ giáo co lại, buông quyền trượng ra, cầm trường kiếm lên, rút kiếm ra, ma sát hoa văn trên cán kiếm, không sai, đây là kiếm ký sĩ.

Vậy thì, trong hộp còn lại...

Chủ giáo Luca gần như cấp bách mở hộp kia ra, trong hộp là một bình bạc nhỏ nhắn tinh xảo. Thân bình thon dài, trên miệng bình có tráng một đường men màu đỏ sậm, vô cùng độc đáo. Loại men này, độc nhất vô nhị, không có bất cứ công nghệ nào có thể mô phỏng.

Cho dù không có phương pháp cảm nhận đặc biệt như nước linh hồn, nhưng chủ giáo vừa nhìn đã nhận ra, đây chính là bình bạc thánh nữ!

Ba thánh vật bị mất, hai thứ đã ở đây!

Chủ giáo Luca hít sâu một hơi, bình lặng tâm tình kích động, đặt kiếm kị sĩ và bình bạc thánh nữ vào hộp, đứng lên, nói với Hắc Viêm, “Quốc vương bệ hạ, cảm tạ ngài tìm thánh vật về cho giáo hội...”

Hắc Viêm giơ một tay lên, ngăn lời cảm tạ của Luca, “Ta muốn gì, giáo hội chắc rất rõ ràng.”

Ý của quốc vương cự long rất rõ, không cần phí nhiều lời, lấy tiền ra, mới thực tế.

Chủ giáo ghen một chút, ấn gân xanh vừa nổi lên trán trở về, nói: “Bệ hạ, vậy con số cụ thể?”

Chủ giáo nói tới đây, thì ngừng lại, nhìn Hắc Viêm trên vương tọa, hàm ý là: Cụ thể muốn bao nhiêu, nói con số đi!

Hắc Viêm thỏa mãn gật đầu, rất biết điều. Thế là đưa hai cánh tay ra, mở rộng hai bàn tay, dựng thẳng mười ngón!

Chủ giáo ngây ra tại chỗ, tựa hồ không thể nào lý giải được hành động này của Hắc Viêm. Mười ngón tay, một trăm (mười vạn) kim tệ? Căn bản là không thể! Hắc hạo tâm được vậy sao?

Murphy nhẹ ho một tiếng, “Bệ hạ.”

Hắc Viêm nhìn Murphy, lại nhìn chủ giáo ngây người ở đó, bưng bình, thu một tay về, mười ngón tay đổi lại thành một ngón, nghĩ nghĩ, lại thêm năm ngón, “Một triệu năm trăm kim tệ, không thương lượng.” Vốn dĩ chỉ muốn một triệu, đột nhiên nhớ tới câu Tống Mặc từng nói qua, đưa giá trên trời, trả giá xuống đất, ai biết giáo hội liệu có trả giá với hắn không? Thêm nhiều chút, cũng không tồi!

Chủ giáo xem chút phun máu, ngã ngửa tại chỗ.

Một triệu năm trăm ngàn?! Hãn cũng nói ra được!

Khi chủ giáo Luca bị con rồng bụng bự lợi dụng thánh vật giả bắt chẹt kim tệ, đoàn kỵ sĩ giáo hội đang tiến hành lao động cải tạo tại Grilan.

Là lãnh chủ, Tổng Mặc có rất nhiều chuyện bận rộn, chuyện cải tạo kỵ sĩ đoàn, toàn quyền giao cho lão quản gia John. Lão John nói rằng, mình cũng rất bận, thế là phó thác trọng nhiệm này lại cho tiền kỵ sĩ vàng Airth.

“Airth, lãnh chủ đại nhân tin tưởng người, ta cũng rất xem trọng người, cho nên, nỗ lực đi!”

Lão quản gia John nói xong câu này, thì xoay người đi. Thân hình thẳng tắp, dưới chân nổi gió.

Airth luôn bày vẻ mặt poker trước mặt lão John, biểu hiện vô cùng chính trực nghiêm túc, đợi sau khi lão John đi rồi, gương mặt không có biểu cảm, đột nhiên hiện lên một nụ cười hơi dữ tợn. Các kỵ sĩ giáo hội xếp hàng đợi một bên nhất tề rét run, ngay cả xương khô chu nho đảm nhận trông coi, cũng không khỏi rụt cổ, xương đầu hơi run, tạo tiếng vang răng rắc.

Có thể dọa sinh vật hắc ám co cổ, nếu lãnh chủ đại nhân có mặt tại đó, khẳng định sẽ dựng ngón cái lên, kỵ sĩ vàng Airth, uy vũ!

Kỵ sĩ vàng Bobbys kế nhiệm đứng ngay trước đội ngũ, nhìn Airth, nhúu mày. Hãn và Airth coi như quen thuộc lẫn nhau, luôn cảm thấy Airth trước mắt này có chút bất thường.

Bobbys không biết, cho dù là hán tử kiên cường hơn nữa, sống tại Grilan mấy tháng, linh hồn như kim cương cũng sẽ bị dùi thành than tổ ong, thậm chí có khả năng bị xoắn thành bánh quai chèo. Còn về con

đường tâm trạng mà Airth đi qua, hoàn toàn không phải Bobbys và các kỵ sĩ giáo hội lúc này có thể lĩnh hội được.

Nhưng, không sao!

Trong mắt Airth phóng ra lục quang, nắm tay siết chặt, vui một mình không bằng vui chung, khổ một mình không bằng khổ cả đám, những gì hẳn từng trải nghiệm, những kẻ này toàn bộ chạy không thoát!

Tiền kỵ sĩ vàng vung tay, ngọn lửa đen trong mắt chu nho lấp lóe, các kỵ sĩ giáo hội toàn bộ bị mang vào thành ngầm, bắt đầu một chuyến tham quan miễn phí hình phòng của thành lũy ngầm...

Airth đứng trước cửa hình phòng, nhìn các kỵ sĩ giáo hội lầm liệt không e dè bước vào, mặt nhỏ tái mét bước ra, nụ cười trên mặt càng thêm dữ tợn. Ánh mắt các kỵ sĩ nhìn vị tiền kỵ sĩ vàng, giống như đang nhìn một ác quỷ.

Airth chép miệng, đây mới có là gì chứ?

Nhớ lại lúc trước, hẳn không chỉ là miễn phí tham quan, bên tai còn có thuyết giải sinh động như thật, mỗi khi đêm khuya yên tĩnh, nhớ lại giọng nói lạnh lẽo mang theo ý cười của Tống Mặc, Airth đều thấy toàn thân rét lạnh.

So sánh với thảm ngộ của mình xong, Airth quả đoán căn rằng, kẹo chỉ là phù vân, roi mới là vương đạo!

Kết thúc chuyến tham quan hình phòng, Airth dẫn các kỵ sĩ đi tới ruộng khoai tây đang đợi thu hoạch.

Bì bì thú hôm nay, có thể nghỉ ngơi một ngày.

Sau khi các kỵ sĩ bị khoai tây đập cho sứt đầu mẻ trán, lại gặp phải thiệt hại nghiêm trọng bên ruộng bắp, tiếp theo bị đuổi vào ruộng lúa, thương thế

quá nặng thì được đưa vào bệnh viện, không mất tay cục chân, trực tiếp đưa vào ruộng khoai lang, khi các kỵ sĩ mặt mày bầm tím chiến đấu với khoai lang, đỉnh đầu vang lên ong ong, ngẩng đầu lên, một hàng khoai môn bay qua... bên ruộng còn có mười mấy cây mía đang đợi tìm sơ hở...

Airth đứng bên ruộng, mở mai rùa vàng, gặm khoai lang khô, nhìn các kỵ sĩ giáo hội thê thảm, trong lòng nghĩ, phải chăng sau khi thu hoạch sau, nên đưa bọn họ tới biên giới tham gia vào vận động xây tường của địa tinh?

Đã gọi là lao động cải tạo, không lao động, thì sao cải tạo?

Gặm xong túi khoai lang khô, Airth động động hàm, hăn hình như có thể hiểu lãnh chủ đại nhân rồi, nhìn người khác ‘mồ hôi như mưa’, ‘gian khổ phấn đấu’, sao hăn lại cảm thấy sáng khoái như thế vậy?

Hồn thuộc tính S của Airth đang cháy rực bùng bùng, các hán tử giáo hội, tự cầu nhiều phúc đi.

Khi các kỵ sĩ giáo hội lao động cải tạo dưới thúc đẩy của tiền kỵ sĩ vàng, thì hơn một trăm tu sĩ giáo hội do Mies đi đầu, đang ở trong bệnh viện Grilan, nước sôi lửa bỏng.

Roger lắc lắc dịch thể màu đỏ hồng trong ống thủy tinh, lãnh chủ đại nhân không mấy vừa lòng với thuốc gây mê do họ chế tạo, đặc biệt là tác dụng phụ của thuốc gây mê, khiến Tổng Mặc rất đau đầu. Tưởng tượng một chút, đợi tương lai bọn họ lên chiến trường, muốn bắt tù binh, bắn một phát, tù binh không ngất, nhưng lại bắt đầu thoát y múa máy, cởi xong rồi mới tự động nằm xuống... người khác sẽ không biết đây là tác dụng phụ của thuốc gây mê, chỉ sẽ cho rằng Tổng Mặc Grilan là ác quỷ háo sắc, còn chuyên môn háo sắc hán tử, háo sắc mãnh nam!

Nhìn đi, ngay cả tù binh cũng bị lột sạch rồi mới trói lại!

Hán tử và mãnh nam, sẽ trở thành gánh nặng không thể thừa nhận trong cuộc đời của Tổng Mặc Grilan!

Tuy các nữ sĩ rất tán thưởng tác dụng phụ của thuốc gây mê, nhưng Tổng Mặc vẫn hạ lệnh, thuốc gây mê, nhất định phải nghiên cứu lại! Muốn nghiên cứu lại thuốc gây mê mới, thì phải tiến hành thí nghiệm lượng lớn. Trước đó chỉ có thể làm thí nghiệm trên người heo rừng bị bọn họ bắt được, lãng phí dược liệu không nói, hiệu quả thử nghiệm ra cũng không phải rất ổn định, khi đám người Roger vô kế khả thi, đám tu sĩ Mies dẫn tới, đã giúp giải quyết vấn đề lớn.

Hơn một trăm đối tượng thí nghiệm miễn phí... mắt đám người Roger cũng xanh.

Thế là, trong bệnh viện Grilan, bắt đầu một màn ‘thí nghiệm cơ thể người’ tội ác!

Một thời gian tiếp theo, bệnh viện trong lãnh địa trở thành đề tài bàn luận sau bữa cơm của các nữ sĩ, các nữ sĩ sau một ngày bận rộn, chuyện thích làm nhất, chính là bưng ghế nhỏ ra, ngồi ngoài cửa bệnh viện, tụ lại vây coi.

Mỗi ngày đều có thể thấy một hán tử nào đó y sam bất chinh từ trong chạy ra, hoặc là bị ném ra, ở trước cửa lớn thực hiện một màn biểu diễn đặc sắc hoạt sắc sinh hương. Đám người Roger không phải cố ý, thực sự là bọn họ không có hứng thú để xem một đám hán tử ở trước mặt mình uốn eo dẻo mông thoát y, không nguyện ý tự xem, thì chỉ có thể ném ra ngoài, cho người khác xem.

Điều duy nhất khiến các nữ sĩ cảm thấy đáng tiếc là, thân hình các tu sĩ, hoàn toàn không thể so sánh với các kỵ sĩ.

Phần lớn đều cứ như gà luộc, chẳng có gì đặc sắc.

Tống Mặc vào một buổi hoàng hôn nào đó cũng gia nhập vào trong đội ngũ các nữ sĩ, đúng lúc nhìn thấy Mies bị ném ra từ trong cửa lớn, người từng là tâm phúc của đại chủ giáo, lúc này hai má đỏ bừng, mắt lấp lánh như nước kéo áo trên của mình. Trong tiếng hoan hô của các nữ sĩ, động tác càng lúc càng lớn gan, mặt nhẵn phóng loạn, hôn gió ném bậy, chỉ số xx, cấp năm sao!

Theo như nữ sĩ bên cạnh nói, đây là lần thứ hai Mies lên diễn hôm nay, lực biểu hiện nghệ thuật và công lực cảm nhiễm bầu không khí, lại bước lên một bậc thêm mới!

Đầu Tống Mặc nổ ầm ầm, mọe, thì ra không chỉ là kỹ sĩ, ngay cả tu sĩ cũng có một trái tim muộn tao!

Tiếp tục như thế, ngoài cửa lớn bệnh viện có thể trực tiếp dựng đài, làm nơi bán vé hại phong tục.

Tuy nói trước kia y cũng từng có suy nghĩ muốn làm phong phú cuộc sống văn hóa tinh thần trong lãnh địa, nhưng mở một chỗ ‘thiên đường nhân gian’ ở ngoài cửa bệnh viện, có phải hơi quá mức không?

Khi Tống Mặc xoa cằm nhú mi, một âm thanh đột nhiên truyền vào tai y, “Grilan, thật sự là nơi thú vị.”

Âm thanh này khó phân nam nữ, nghe vào trong tai, một cảm giác rã rời xông thẳng vào đầu, khiến eo cũng cảm thấy nhũn ra, nếu nói âm thanh của Rhys đã tính là cấp bậc yêu nghiệt, thì âm thanh của người này, có thể xưng là hắc sơn lão yêu.

Tống Mặc quay đầu lại, nhìn người nói chuyện, phản ứng đầu tiên là, cao quá!

Phản ứng thứ hai là, thật tuyệt!

Phản ứng thứ ba là, ai đây?!

Người nói chuyện cúi đầu nhìn Tống Mặc, ưỡn ưỡn cặp xx đủ khiến bất cứ nam nhân nào phun máu mũi tung tóe, đôi môi mọng nước khê cong, ném mị nhân cho Tống Mặc, tiếp theo ôm Tống Mặc vào lòng, sử ra chiêu tất sát: vùi ngực!

Tất cả nam nhân toàn thiên hạ, đều sẽ nguyện ý hạnh phúc mà chết trong chiêu tất sát này...

Cho dù hiện tại người tình của Tống Mặc là anh trai, nhưng y cũng từng mơ tưởng tới em gái hơn hai mươi năm, cảm thụ sóng biển bập bềnh đè chặt hai bên má, Tống Mặc hạnh phúc dập dờn, say mê, trên đầu bốc lên từng hàng bong bóng màu phấn hồng.

“Thân ái, ta cuối cùng cũng gặp được người rồi.”

Sau khi vùi ngực, đôi môi đỏ trực tiếp hôn lên mặt Tống Mặc, “Bảo bối, người còn đáng yêu hơn cả trong tưởng tượng của ta!”

Tống Mặc gian nan ngẩng đầu, nhìn về mỹ nhân tóc nâu cao hơn mình nửa cái đầu, vừa định nói gì, sau lưng lại truyền tới giọng nói của Rhys, “Mẹ?”

Tống Mặc chớp chớp mắt, mẹ?

Mỹ nhân được Rhys gọi là mẹ buông Tống Mặc ra, khi Tống Mặc hít lấy hít để, trực tiếp bay ra đá một cước, đá bay Rhys đang đi tới, tóc dài màu nâu phất phới, thâm tình nói, “Con trai, ta nhớ con lắm đó nha!”

Nói rồi, lại một đạp, Rhys sít sao né tranh, Tống Mặc thì lại nhìn mà lời mắt ghen hòng, gian nan nuốt nước miếng, không hổ là nữ sĩ đã đánh cho thân vương ma tộc phải bỏ nhà đi, tuyệt đối bá khí uy vô!

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 120

Vương Phi Tới 2

> Vương phi ma tộc tới, điểm thêm sắc màu khác biệt cho Grilan.

Mỹ nhân tóc nâu cao lớn này, giống như máy phát điện thiên nhiên, một nụ cười một cái nhíu mày, một hành động một cử chỉ, đều phong tình vô hạn. Bất luận nam nữ già trẻ, được cái hùng thư, chỉ cần bà nguyện ý, đều sẽ quỳ dưới chân bà chấp nhận chinh phục. Ngay cả thực vật cuồng bạo của Grilan, trước mặt bà, tựa hồ cũng thông minh hơn nhiều.

Tổng Mặc từng tận mắt thấy khoai môn như máy bay thả bom, xếp đội hình tề bay vào trong kho, khiến Airth chỉ huy các kỵ sĩ giáo hội đang phấn đấu trong ruộng khoai môn bóp cổ tay không thôi.

Trải qua một đoạn thời gian lao động cải tạo, các kỵ sĩ giáo hội đã cởi áo khoác tay sai thần côn ra, bắt đầu vô hạn tiếp cận với nhân dân lao động của Grilan. Kỵ sĩ vàng Bobbys kế nhiệm, đã chỉnh lại thái độ đầu tiên, tam quan sụp đổ, bày rõ vị trí, kiên quyết đi theo bước chân của tiền kỵ sĩ vàng Airth, vì phát triển của Grilan, cống hiến một phần sức lực của mình.

Grilan hiện tại, thường xuyên có thể thấy được hai cái mai rùa vàng tiêu sái đồ mờ hôi cực nhọc bốn ba, chẳng qua, một cái hơi lớn, một cái hơi nhỏ.

Còn về đám tu sĩ Mies, vẫn mỗi ngày không gián đoạn cống hiến vô tư để làm phong phú cuộc sống văn hóa tinh thần của Grilan. Trong báo cáo của đám người Roger viết cho Tổng Mặc, những tu sĩ này vĩnh viễn đều là

một bộ hình tượng cuồng nhiệt tử vì đạo cúc cung tận tụy tới chết mới thôi vì Quang Minh giáo hội.

Trên thực tế, tín ngưỡng của các tu sĩ sớm đã bắt đầu dao động, đám người Roger sợ dĩ làm thế, chỉ vì bọn họ không nỡ buông vật thí nghiệm hàng tốt giá rẻ này mà thôi.

Tổng Mặc không rõ tính toán nhỏ trong lòng các tiền tu sĩ, so sánh thái độ của kỵ sĩ đoàn và các tu sĩ, bất giác nảy sinh kính phục với đám người Mies. Đây tuyệt đối là đồng chí ‘tốt’ ý chí kiên định nha!

Đối với kẻ cốt khí kiên cường như thế, thì phải nghiêm túc chăm chỉ đối đãi!

Đè ép từ thân thể, đánh tan từ tinh thần, triệt để khiến bọn họ ý thức được, thề chết đi theo tổ chức phản chính phủ Quang Minh giáo hội đó, là hành động không thông minh cỡ nào! Nhất định phải nhanh chóng thay đổi suy nghĩ, lao vào vòng tay của Grilan! Là những tiền tu sĩ cần hướng dẫn tư tưởng cho những tu sĩ kia, còn phải tiếp tục nỗ lực!

Đám người Roger nhận được mệnh lệnh liền cười, xoa xoa nắm tay, nỗ lực, bọn họ nhất định sẽ tiếp tục nỗ lực, tuyệt đối không phụ kỳ vọng của lãnh chủ đại nhân!

Đám người Mies biết chân tướng sự việc liền khóc. Có kiểu đảo trắng thay đen, uốn éo sự thật như thế sao? Mắt thấy các kỵ sĩ đang sá thân trong ruộng, sau khi trải nghiệm sự thật tàn khốc rằng mình ở trước cửa bệnh viện banh áo tháo thắt lưng, hơn một trăm tu sĩ rõ ràng đã tuyên thệ thoát ly Quang Minh giáo hội, phấn đấu cả đời vì sự nghiệp vĩ đại của Grilan! Kết quả sáu tên ích kỷ vì mình này, lại cố tình uốn éo bọn họ thành phần tử ngoan cố bướng bỉnh không sửa đổi!

Oan khuất này sao chịu nổi đây!

Do Mies tổ chức, các tu sĩ mở một hội nghị bí mật, hội nghị quyết định, không thể tiếp tục như thế! Bọn họ cũng biết y thuật, bọn họ cũng biết nghiên cứu thuốc thang! Thế là, các tu sĩ động gân não, giải phóng tư tưởng, tiếp thu ý kiến quần chúng, thông qua các loại thủ đoạn, đã đem suy nghĩ chân thật và giá trị có thể lợi dụng của họ viết thành một bức huyết thư, đưa tới trước mặt Tổng Mặc.

Tổng Mặc nhận được huyết thư của các tu sĩ, thật sự là chữ chữ dính máu, hàng hàng nhiễm lệ, xem xong, khoe môi lãnh chủ đại nhân giật giật, cầm bức huyết thư đó, lắc lắc trước mặt sáu tiền tu sĩ Roger, “Đây là sao?”

Roger sờ sờ mũi, nói: “Lãnh chủ đại nhân, chuyện là thế này...”

Roger vừa nói, Tổng Mặc vừa gật đầu, nghe tới cuối, sờ cằm, nếu người ta đã đầu thành rồi, tiếp tục đối đãi với người ta như thế là không đúng! Tuy nói Quang Minh đại lục không có truyền thống ưu đãi tù binh, cũng không có công ước Genève gì đó, nhưng đối đãi trước kia đã chinh được thái độ, cũng đối được tư tưởng của đám người Mies, nếu tiếp tục thô bạo như thế nữa, tuyệt đối là không thể được.

Nhưng, cũng không thể đơn giản tin tưởng đám người đó như thế, phải biết, bọn họ và đám người Harold khác nhau, không phải chủ động ly khai giáo hội, lại bị giáo hội suốt đường truy sát, có mâu thuẫn không thể điều hòa với giáo hội! Vạn nhất bọn họ giả bộ đầu thành, lại âm thầm đánh chủ ý chạy trốn, thì thật sự không hay.

Tổng Mặc vỗ bàn, những kẻ này không phải nói mình có sở trường y thuật, có thể chế tạo thuốc thang sao? Vậy được, cho họ một vài vật liệu và dụng cụ thí nghiệm, ai có thể nghiên cứu ra thứ khiến Tổng Mặc vừa lòng, được vật có ích cho Grilan trước, thì người đó có thể thoát khỏi thân phận vật thí nghiệm, không cần phải mỗi ngày đúng giờ đúng chỗ biểu diễn nghệ thuật hành vi cho các nữ sĩ Grilan nữa.

Thằng sống thua chết, cạnh tranh bắt đầu!

Đám người Mies nhận được tin, ngậy ra một lúc, lập tức gồng tay sẵn tay áo, vì không để tiếp tục thoát y trước mặt đám nữ nhân nữa, liều thôi!

Số lần các tu sĩ thoát y giảm đi, thời gian giải trí nhàn tản của các nữ sĩ Grilan cũng theo đó giảm bớt, đồng dạng, vương phi ma tộc Laurent đang ở Grilan, cũng nhàn tản.

Vương phi nhàn tản, rất đáng sợ.

Lực chú ý của vương phi, bắt đầu tập trung lên thằng con của mình, Rhys Myers. Rhys từng muốn đời mỗi họa đi, nói với vương phi Laurent, trong lãnh địa có một tinh linh trời sinh không hợp ma tộc đang ở, nhưng hăn lại không ngờ, ảnh hưởng khí chất của vương phi quá mạnh, Gerrees sớm đã mất bóng dáng.

Còn về hăn đã ẩn trốn, hay là dứt khoát chạy mất, không ai biết.

Rhys rất câm nín, ngạo khí và dũng khí của tinh linh đâu?! Tinh linh dám ngàn dặm truy sát mình, cũng không dám đối mặt với mẹ mình sao?

Diện tích lãnh địa không nhỏ, dưới mặt đất còn có thành lũy ngầm khổng lồ do địa tinh và chu nho xây dựng, bên cạnh lãnh địa là một khu rừng Phỉ Thúy quanh năm không thấy mặt trời, muốn tìm một tinh linh trong nơi lớn như thế... rất đáng tiếc, Laurent không có kiên nhẫn này.

So với tổn phí sức lực đi tìm một tinh linh đã ẩn giấu giải buồn, không bằng tìm thằng con ngay trước mắt cho tiện.

Ma tộc vị thành niên hơn một ngàn bảy trăm tuổi khổ bức rồi, hình tượng lãnh ngạo cao quý hoàn toàn sụp đổ. Sụp thì sụp rồi, nhưng Tổng Mặc lại nhờ đó mà hiểu được một mặt khác của Rhys, cũng khiến Rhys Myers ở trước mặt y, càng thêm chân thật.

Tuy nhiên, trình độ này, có chút bạo lực.

Tổng Mặc vừa dùng trứng chim đã luộc chín lăn qua vết bầm ở khoeo mắt Rhys, vừa thầm phỉ báng, tên này da dày tới mức đạn cũng bắn không xuyên, lại bị vương phi đánh một phát liền bầm, đủ thấy võ lực của vương phi kinh người cỡ nào, tuyệt đối là đại trưởng phu trong đại trưởng phu, Lý Tiểu Long trong Lý Tiểu Long!

Theo cách nói của Rhys, tại nhà Myers, thân vương và người kế thừa của thân vương thuộc sinh vật nhị đẳng, đứng ở đầu chuỗi thực vật này, tuyệt đối là vương phi, vương phi vui, mọi người đều vui, vương phi buồn bực, mọi người buồn bực. Vương phi muốn đánh người, trừ thân vương và người kế thừa thân vương, toàn bộ trốn biệt.

Nói đơn giản, vương phi dậm chân một cái, mặt đất cũng muốn run!

Đây thật sự là một gia tộc thần kỳ ‘thương yêu lẫn nhau’. Trên đầu Tổng Mặc bốc ra từng bong bóng, ảo tưởng cảnh tượng vương phi tiểu vũ trụ bùng phát, một cú đá liên hoàn, đá bay thân vương và người kế thừa thân vương, những người khác thi nhau học theo địa tinh đào hang trốn biệt... vội vàng căn môi, không được, không thể cười!

Rhys thấy Tổng Mặc không nói, trong mắt lại vụt qua ý cười, ôm eo Tổng Mặc, đưa mặt lại gần phần bụng y, rầu rĩ nói: “Thân ái...”

Tổng Mặc vỗ hân một cái, “Thành thật chút, vết bầm trên mặt còn chưa tan đau, người muốn làm quốc bảo sao?”

“Quốc bảo?” Rhys ngẩng đầu lên, không hiểu nhìn Tổng Mặc, chớp chớp mắt, ánh mắt thiệt mê ly, biểu tình thiệt hoang mang.

Biết bộ dáng hiện tại này trên tám mươi phần trăm là Rhys cố ý làm ra, nhưng tim Tổng Mặc vẫn nhẹ run rẩy, quả nhiên mỹ nhân có bộ dáng nào cũng đều đẹp. Nhịn không được nhéo mặt Rhys một cái, đúng lúc lại nhéo

ngay chỗ bầm, thấy Rhys nhú mào, tâm tình Tống Mặc lập tức nở hoa, “Quốc bảo là gì không quan trọng.” Tống Mặc lại chọc chọc vết thâm trên mặt Rhys, “Nên giải quyết vấn đề trên mặt người trước đã.”

Rhys ôm Tống Mặc không buông tay, thấp giọng lầm bầm vài câu, âm thanh rất thấp, Tống Mặc không nghe rõ.

“Cái gì?”

Tống Mặc không hiểu cúi đầu, cọ trán Rhys một cái, càng hiểu Rhys, Tống Mặc càng phát hiện, tính cách chân thật của Rhys và ấn tượng đầu tiên tạo nên thực sự cách nhau rất xa.

Gian xảo âm hiểm, tùy ý càn quấy quả thật không phải là lời nói bậy của giáo hội, nhưng ai có thể nghĩ rằng, ma tộc hắc ám bị hình dung là đối lập với Quang Minh, lại trẻ con như thế?

Rõ ràng là một gương mặt yêu diễm tà mị, nhưng thường xuyên mang biểu cảm vô tội, nói ra khiến Tống Mặc giờ khóc giờ cười, lại thêm cố ý lấy lòng, Tống Mặc muốn tiếp tục tức giận cũng tức giận không nổi.

Nhìn không được lại nhéo một cái, Tống Mặc không tốt lành nói: “Giả quá nhiều, thì không giống nữa.”

Rhys lập tức giãn chân mào ra, cười.

Kéo một tay Tống Mặc lên, phủ lên mặt mình, nghiêng đầu, môi nhẹ chạm vào lòng bàn tay Tống Mặc, xúc cảm mềm mại mang theo cẩn thận và thương tiếc.

Tống Mặc hoảng hốt một thoáng, sắc mặt hơi đỏ muốn rút tay về, lại phát hiện sức lực trên cổ tay lớn kinh người. Một bàn tay to lớn giữ sau đầu y, đè xuống, gương mặt yêu mị dần tiếp cận, gần tới mức có thể nhìn được

chân mày run rẩy như cánh bướm, cảm giác được hơi thở ấm áp thổi lên mặt...

Tống Mặc vươn hai tay qua vai Rhys, chống lên lưng ghế, một chân quỳ lên đùi Rhys, hai mắt nhắm lại. Môi nhẹ tiếp xúc, nhẹ hôn, giống như dùng lông vũ quét qua, ngứa ngứa, nhưng không muốn tách ra.

Đầu lưỡi linh hoạt thò ra khỏi môi, vẽ theo đường môi, tiến vào giữa hai cánh môi khẽ mở, đảo qua hàm răng trắng tinh, nạy ra, tìm kiếm một chiếc lưỡi khác, nhẹ chạm, quẩn lầy... nước miếng không nuốt kịp chảy ra khỏi khóe môi, được nhẹ lau đi, hầu kết di động lên xuống, hơi nóng mờ ám bắt đầu tràn ra từ nơi sâu nhất, chậm rãi chảy khắp cơ thể.

Đầu Tống Mặc hơi choáng, đợi khi y phản ứng lại. Mình đã banh cổ áo Rhys ra, cắn lên cổ hằn ròi.

Nhìn Rhys Myers quần áo hỗn loạn, đôi môi sưng đỏ, mắt dậy sóng, dáng vẻ mặc quân ngất hái, Tống Mặc nhìn không được nuốt nước miếng, đây, là y làm sao?

Rhys nghiêng đầu nhìn Tống Mặc đột nhiên dừng lại, nắm một tay y, ngậm lấy vài ngón, “Thân ái, sao vậy, không tiếp tục sao? ”

“Ta...”

Tống Mặc vừa nói một chữ, cửa phòng lại bị gõ vang, Tống Mặc vội đẩy Rhys ra, chỉnh lý lại quần áo, lúc này tới tìm y, chắc là quản gia.

Nhưng ngoài dự liệu, cửa mở ra, người đi vào không phải là lão quản gia John, mà là vương phi ma tộc Laurent mặc đầm dài màu rượu đỏ.

Đầm dài ôm người thể hiện hoàn mỹ thân hình hỏa bạo của vương phi, đôi tuyết trắng mê người trước ngực, khiến Tống Mặc không tự chủ nhớ lại cảm giác hạnh phúc được vùi ngực đó...

Về mặt Tống Mặc bán đứng y, Rhys híp mắt lại, ngón tay giữ cầm Tống Mặc, quay đầu y lại, “Thân ái, ta cũng có!”

Cái gì? Có cái gì?

Tống Mặc chớp chớp mắt, giây tiếp theo, anh trai ngồi trên ghế, biến thành em gái, em gái kéo sơ mi lỏng lẻo ra, để lộ đôi tiểu thỏ trắng nõn và hai hạt đào trên tiểu thỏ, tiếp theo giữ gáy Tống Mặc, trực tiếp kéo vào lòng mình, “Nào!”

Tống Mặc ngã nhào.

Y thực sự không cách nào lý giải đường lối tư duy của những ma tộc này, quả nhiên chủng loài khác nhau, phương thức tư duy cũng không giống nhau sao?

Trước mặt mẫu thân đại nhân thế này thế nọ, quá xx rồi không phải sao?! Nói nghiêm trọng chút, y đây được coi như là xx vị thành niên đó! Khó bảo đảm vương phi trước kia còn đem y vui ngực sẽ không đột nhiên nổi sung, một cước đá bay y. Y không có năng lực phòng vệ cường hãn như Rhys, một cú đá như thế, tuyệt đối là phải đi gặp thượng đế luôn!

Nhìn tình cảnh trước mắt, Laurent không những không tức giận, ngược lại cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, không thể khống chế bắt đầu đầm tường, tường đá kiên cố, lại bị bà đầm ra từng cái hố lớn như cái chén.

Lúc này, mỹ nhân gì đó, x lớn gì đó, vui ngực gì đó, đều mọc cánh bay đi, trong đầu Tống Mặc chỉ nghĩ tới một việc, phí dụng tu sửa vách tường, ai bỏ?

Laurent cười đủ rồi, vén lọn tóc dài rũ trước trán ra, đi tới trước mặt Rhys, vỗ vai hân, “Con trai, cho con một lời khuyên chân thành, muốn lấy được bà xã, nhất thiết không thể học theo cha con, nên đi theo mẹ học hỏi đi, hiểu chưa?”

Rhys hừ một tiếng, nhưng Tống Mặc lại khẽ động trong lòng, ánh mắt nhìn Laurent, mang theo tìm tòi.

Laurent cười, ngón tay sơn móng đỏ tươi nâng cằm Tống Mặc lên, “Ta đẹp không?”

Tống Mặc không thoải mái tránh khỏi ngón tay Laurent.

Sự tránh né của Tống Mặc khiến Laurent hơi ngạc nhiên, sau đó nụ cười trên mặt càng sâu, cúi đầu, giọng nói mang theo dụ hoặc làm say lòng người, “Người thích nam nhân?”

“Không thích.” Tống Mặc lại tránh ra sau.

Laurent nhướn một bên mày, chỉ Rhys, “Lẽ nào nó không phải nam nhân?”

“Cái này không giống.”

Rhys cũng mở miệng nói vào lúc này, “Mẹ...”

Nhưng Laurent không để ý tới hần, à một tiếng, thẳng người dậy, đột nhiên búng tay một cái, một hàng phù văn đen từ dưới chân bà dâng lên, phù văn tan đi, một mỹ nam tóc nâu cao lớn, đứng trước mặt Tống Mặc. Làn da trắng tinh, đôi môi căng mọng, đôi mắt màu biển xanh, rất giống Rhys, nhưng lại hoàn toàn không giống.

Sau khi biến đổi, y phục trên người Laurent cũng khác. Trường bào màu đen bao kính hai chân dài, sơ mi màu đỏ như máu, nhưng lại không hề có cảm giác không hợp.

Trên người Laurent, có một ma lực do năm tháng lắng đọng, giống như rượu ngon làm người say, thời gian càng lâu, càng thơm.

Laurent vuốt tóc dài, đôi mắt màu biển xanh trở nên càng thêm thâm sâu, đôi môi đỏ cong lên mê người, nhìn Tống Mặc, lại hỏi lần nữa, “Ta đẹp không?”

Sắc mặt Rhys thay đổi, “Mẹ!”

Tống Mặc nhú mày, lùi lại một bước, trực tiếp kéo tay Rhys, mở miệng hỏi: “Ba mẹ người đều có thể biến tới biến lui như thế sao?”

Rhys không hiểu Tống Mặc tại sao đột nhiên hỏi vấn đề này, vẫn gật đầu, cho Tống Mặc một đáp án khẳng định.

Tống Mặc nhú mày, hỏi một vấn đề rõ ràng nằm ngoài tình huống: “Vậy người tốt cuộc là do ai sinh, ba người hay mẹ người?”

Rhys: “...”

Laurent: “...”

Lúc này, tiếng gõ cửa lại vang lên, ngoài cửa truyền tới tiếng nói của Jason, “Lãnh chủ đại nhân, tổng đốc đại nhân của hành tỉnh tây bắc tới thăm.”

Saivans? Lẽ nào, là chuyện của Hắc Viêm sao?

Tống Mặc buông tay Rhys ra, một khi nghĩ tới con rồng bụng bự đó đưa kim tệ tới ình, hai mỹ nhân trong phòng đối với lãnh chủ đại nhân đều thành phù vân.

Mỹ nhân đương nhiên tốt, nhưng giá kim tệ cao hơn! Có kim tệ rồi, có kỵ sĩ đoàn hơn một ngàn lực lao động, phổ thương nghiệp ngầm, có thể bắt đầu rồi!

Chẳng qua, tại sao lại là Jason tới báo? Trước kia đều là quản gia.

Tay nắm nắm đấm cửa của Tống Mặc đột nhiên ngừng lại, hình như, từ sau khi Laurent ở lại Grilan, quân gia trước giờ không cùng bà xuất hiện tại một nơi... là y nghĩ nhiều sao?

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 121

Vương Phi Tới 3

> Saivans quả thật tới đưa kim tệ cho Tổng Mặc.

Hai thánh vật giả trong tay Hắc Viêm, trực tiếp đổi về hai triệu kim tệ từ giáo hội, kết quả khi giáo hội muốn thử trả giá là, cự long quốc vương không vui, vung vuốt, giá trực tiếp từ một triệu năm trăm kim tệ tăng tới hai triệu.

Các đại chủ giáo thương lượng một chút, vẫn dứt khoát bỏ tiền, ai biết tiếp tục trả giá giữa, quốc vương Obi tham lam có tiếp tục ném ra một cái giá không thể ngờ nổi nào không?

Chủ giáo Luca thân gánh trọng nhiệm lại lần nữa tới thăm vương cung của Hắc Viêm, nhìn hai con cự long toàn thân đen kịt được khắc trên cửa lớn vương cung, Luca xém chút nước mắt đầy mặt, đen, thật sự quá đen!

Nhưng người ta có thực lực đen như thế, giáo hội chỉ có thể nhận mệnh.

Cùng chủ giáo Luca vào vương cung, còn có hai mươi cái rương. Quang Minh giáo hội có tiền, nhưng lập tức lấy ra hai triệu kim tệ, cũng vẫn thương gân động cốt. Trong rương trừ kim tệ, còn có bảo thạch và kim khí định giá. Quang Minh giáo hội rất biết điều, không muốn thử động tay chân gì, Hắc Viêm vừa lòng, kiểm ký sĩ và bình bạc thánh nữ cuối cùng trở về vòng tay của giáo đình.

Vừa lấy thánh vật về, sáu đại chủ giáo tuyên bố với bên ngoài, trải qua nỗ lực bền bỉ của đoàn kỵ sĩ giáo hội và các tu sĩ, cuối cùng tìm về được hai thánh vật. Hắc Viêm khinh thường vạch trần trò dặt vàng lên mặt của Quang Minh giáo hội, chỉ cần tiền tới tay, cho giáo hội mặt mũi cũng không ngại. Hiện tại còn chưa thể triệt để trở mặt, cự long đã phát hiện, giáo hội là một đường cung tiền không tòi, so với đuổi họ đi, còn không bằng giữ lại tiếp tục vắt, kim tệ, không bao giờ chê nhiều.

Hai triệu kim tệ và các loại kim khí bảo thạch, không tới mức khiến Hắc Viêm đếm tiền tới rút gân, cũng đủ cho cự long yêu thích kim tệ vui vẻ nửa ngày. Nhưng, Hắc Viêm vẫn nhớ một phần ba trong đó thuộc về Tổng Mặc, dù sao hai thánh vật giả này, đều tới từ Grilan.

“Sáu trăm ngàn.”

Hắc Viêm đứng trước hàng ruộng đã mở, cong lưng bốc một nắm kim tệ lên, mở lòng bàn tay, nhìn từng đồng kim tệ từ kẽ tay trượt xuống, rớt lại vào ruộng, tạo nên tiếng va chạm động nhân, đôi mắt màu vàng híp lại. Nhớ tới đôi mắt như màn đêm đó, bất giác cảm thấy thân thể hơi nóng.

“Tổng Mặc Grilan...”

Quốc vương cự long hiếm khi hào phóng một lần, trừ một phần ba đã hên, đặc biệt thêm vào một trăm ngàn, tổng cộng bảy trăm ngàn kim tệ, chất đầy năm chiếc xe ngựa, do hắc giáp kỵ binh đưa đi, cả ngày lẫn đêm, không mất mấy ngày, đã tới hành tỉnh tây bắc.

Các quan viên lớn nhỏ trong hành tỉnh tây bắc đều rất hiếu kỳ với năm xe ngựa tới từ vương đô, từ vết xe lún sâu có thể thấy, trong xe ngựa tuyệt đối không phải chứa đồ bình thường. Nhưng huy hiệu vương thất trên xe ngựa, và hắc giáp kỵ binh hộ tống xe ngựa, đã đánh tan hiếu kỳ của họ. Không ai có gan tới dò hỏi, càng không cần nói tới tra xét, không cần mạng nữa à?

Đối với chuyện quốc vương bệ hạ đưa tiền cho lãnh chủ Grilan, Saivans tổng đốc không tiết lộ ra ngoài một câu. Sau khi xe ngựa và kỵ binh tới, cả quá trình dỡ xe cũng miễn, trực tiếp được tổng đốc đại nhân đưa tới Grilan.

Tổng Mặc nhìn năm chiếc xe ngựa trước mặt, lão quản gia John đã kiểm qua số lượng, tròn bảy trăm ngàn kim tệ!

Đây không phải số nhỏ.

Tổng Mặc nhíu mày, cứ cảm thấy số tiền này hơi phồng tay. Tin tức y nhận được là, Hắc Viêm chỉ đòi từ giáo hội hai triệu kim tệ, y có thể đạt được nhiều nhất là sáu trăm ngàn! Mà Hắc Viêm lại chia cho y bảy trăm ngàn... con rồng bụng bự đó từ lúc nào đã hào phóng như thế?

“Tổng đốc các hạ.” Tổng Mặc quay đầu, nói với Saivans, “Bệ hạ có nhắc tới yêu cầu nào khác không?” Nếu Hắc Viêm nhân cơ hội đòi chút vũ khí hoặc kẹo rượu nho, Tổng Mặc ngược lại có thể tiếp nhận. Nếu không, đột nhiên cho y nhiều tiền như thế, Tổng Mặc luôn cảm thấy trong lòng không chân thật.

Saivans nhìn Tổng Mặc một cái, không nói gì. Trực tiếp lấy một bức thư viết tay của Hắc Viêm ra, trên giấy viết thư màu trắng, thể chữ phóng túng, trên dấu nấn màu đỏ, có ấn huy hiệu vương thất.

Tổng Mặc chần chờ một chút, cầm thư, mở ra trước mặt Saivans, xem xong nội dung trên thư, sợ hãi.

Mọi, nếu không phải khả năng lý giải của y có vấn đề, chính là phương thức viết thư của Hắc Viêm có vấn đề, đây tuyệt đối là một bức thư tình!

Tổng Mặc xoa xoa mắt, cho rằng mình bị hoa mắt, nhưng bất luận xem lại mấy lần, đều là một bức thư tình không hơn không kém!

Trong hàng chữ tràn đầy khí tức mờ ám, ngay cả dấu câu cũng đều bốc bong bóng màu hồng. Tống Mặc suốt cả hai đời, đây là lần đầu tiên nhận được thư tình.

Con rồng bụng bự viết thư tình, thế giới này huyền ảo rồi sao?

Saivans thấy thần sắc Tống Mặc biến tới biến lui, nhưng chung quy không nói một lời, bắt đầu hiệu kỳ trong thư của quốc vương bệ hạ rồi cuộc viết cái gì, có thể khiến lãnh chủ Grilan biến sắc.

Về tìm tòi của Saivans Tống Mặc có thấy, đột nhiên nổi lên tâm tư tàn ác, Hắc Viêm dọa y nhảy dựng, y tìm bồi thường từ chỗ tổng đốc thủ hạ của Hắc Viêm, không tính là gì chứ?

Lãnh chủ đại nhân cười híp mắt ngoắc ngoắc ngón tay với tổng đốc đại nhân, thấp giọng nói: “Muốn biết quốc vương bệ hạ viết gì trên thư không?”

Tổng đốc đại nhân nghi ngờ nhìn lãnh chủ đại nhân, rồi cuộc lòng hiếu kỳ chiếm thượng phong, gật đầu, lập tức, hắc bắt đầu hồi hận quyết định này của mình.

“Đây là một bức thư tình.” Tống Mặc thần bí nói, sau đó hất đầu, “Đẹp trai quá, hết cách a!”

Nói xong, vỗ tay, bước đi hiên ngang, để lại cho Saivans một bóng lưng tiêu sái ‘không cần súng bái anh, anh chỉ là truyền thuyết’.

Quản gia bắt đầu chỉ huy nô bộc dỡ năm chiếc xe ngựa xuống, vận chuyển kim tệ về thành ngầm.

Còn lại Saivans bị dập dùi trong gió, hóa đá rạn nứt.

Quốc vương bệ hạ viết thư tình?

Tổng đốc đại nhân đồng dạng cảm thấy thế giới này huyền ảo rồi.

Bức thư tình quái lạ khó hiểu của Hắc Viêm không khiến Tổng Mặc khốn quẩn quá lâu, có câu binh tới tướng ngăn, nước tới đắp đê, cho dù đối phương có dẫn binh tới Grilan giở trò lưu manh nữa, y cũng sẽ không để cho con rồng bụng bự đó chiếm bất cứ tiện nghi nào nữa.

Nói cho cùng, Tổng Mặc căn bản không tin Hắc Viêm thích y. Con rồng bụng bự đó lần đầu tiên gặp mặt đã bịp mắt của y mấy ngàn kim tệ, tiếp theo lại dẫn binh tới lãnh địa của y gây phiền, giở trò lưu manh xong, gần như uống sạch rượu nho trong hầm, sự thật rành rành, bất luận Hắc Viêm làm gì, đều sẽ bị Tổng Mặc phủ lên màu sắc âm mưu. Cho nên, quốc vương cự long hiếm khi muốn lãng mạn một lần, nhưng mị nhân của hắn lại ném cho người mù, bị kịch từ đầu tới đuôi.

Chuyện này không thể che giấu được Rhys, ma tộc vẫn còn nhớ tình hình lần trước Hắc Viêm xuất thủ mạnh bạo tại Grilan, cũng nhớ câu nói mà Hắc Viêm để lại trước khi đi, Tổng Mặc không tin, không có nghĩa là hắn không rõ, trong đầu con cự long lại giống kia rồi cuộc đánh chủ ý gì.

Cự long là chủng tộc khiến ma tộc đều liếc xéo, một khi bọn họ muốn thứ gì, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông xuôi, một khi không như ý, trực tiếp cướp lấy. Ma tộc bị hình dung thành chủng tộc hắc ám, nhưng ít nhất kẻ bị người ta nắm được chỗ yếu, huênh hoang cướp kim tệ cướp công chúa, vĩnh viễn đều là cự long tính tình không tốt.

Hắc Viêm chính là huyết mạch của cự long từng cướp công chúa, để lại vương thất Obi. May mắn là, huyết thống cự long lại giống, khiến hắn có sự cường hãn người bình thường không thể sánh bằng, bất hạnh là, sự tham lam của cự long, luôn cùng sinh với cường hãn.

Chiếc nhẫn đại biểu vương thất Obi trên ngón út của Tổng Mặc, càng khiến Rhys ghen ở cổ họng. Hắn lại không thể cưỡng ép Tổng Mặc tháo

xuống, Tống Mặc và Hắc Viêm còn có quan hệ hợp tác, có Hắc Viêm ở đây, có thể giúp Tống Mặc cảm không ít phiền phức. Cho dù Rhys tự nhận hoàn toàn có thể bảo đảm Tống Mặc an toàn, nhưng thân phận ma tộc của hắn, dù sao vẫn là một chướng ngại.

“Rồng mập đáng chết!”

Rhys hận nghĩ rằng, Laurent đi tới cạnh Rhys, gác tay lên vai Rhys, ngữ điệu mang theo mê hoặc, chậm rãi lan tỏa trong phòng, “Con trai của ta, đồ mình thích, thì phải nằm trong tay, lo trước lo sau không phải là phong cách của gia tộc Myers.”

Rhys đẩy tay Laurent ra, “Mẹ, đừng dùng mị thuật với con.” Nói tới đây, đột nhiên chuyển giọng, “Còn nữa, trước đó tại sao dùng mị thuật với y? Mẹ biết rõ y là người yêu của con.”

Laurent biết y trong miệng Rhys là chỉ ai, ngón tay trắng tinh có sơn móng tay đỏ chói điểm điểm lên đôi môi căng đầy, nói: “Đây chỉ là cách ta biểu đạt hảo hữu.”

“Biểu đạt hảo hữu?” Rhys nhìn Laurent, “Con không cảm thấy vậy.”

“Thế sao?”

Laurent không bận tâm nhún vai, động tác có thể coi là thô lỗ, khi bà làm, lại mang mùi vị khó diễn đạt.

“Mẹ.” Con mắt màu biển xanh của Rhys biến thành đỏ sậm, âm thanh trở nên cứng ngắt, “Con là người kế thừa thân vương Myers, gia chủ tương lai của nhà Myers. Tống Mặc Grilan là bạn đời con chọn lựa, con không hy vọng có bất cứ ngoài ý muốn nào xảy ra với y. Mẹ nên hiểu ý con.”

“À.” Laurent cười đầy sâu xa, “Vậy thì, con trai của ta, con có thể cho ta biết, tìm được cha con chưa? Lấy được nhẫn quyền lực chưa?”

“...”

“Chưa, đúng không?”

Nụ cười của Laurent càng sâu, thân hơi nghiêng tới, dùng giọng nói thấp tới mức khó thể nghe thấy, nói bên tai Rhys, “Người yêu của con, trong thân thể có máu của cha con đúng không? ‘Thánh vật’ phong ấn ma lực của cha con cũng tới tay rồi, nếu đã vậy, còn do dự cái gì chứ?”

“Mẹ...”

“Nhanh tìm được cha con, chồng của ta, lấy được nhẫn quyền lực, kế thừa nhà Myers, không phải là việc con nên làm hiện tại sao?”

“Không!” Rhys kiên định lắc đầu, “Con từng lừa y, sẽ không lừa y lần thứ hai, cũng không muốn tổn thương y, con thích y!”

“Thích?”

Nụ cười trên mặt Laurent biến mất, trở nên lạnh lẽo, con mắt màu biển xanh giống Rhys cũng biến thành đỏ sẫm, “Con sẽ hối hận, con trai của ta.”

Phù văn màu đen bắt đầu lưu động bên chân, Rhys biết tính cách của mẹ mình hỉ nộ vô thường, hần lập tức lùi lại một bước, trước khi Laurent bùng nổ, đẩy cửa sổ nhảy xuống.

Laurent ngậy ra, đường đường người kế thừa gia tộc Myers, vậy mà lại nhảy cửa sổ bỏ trốn? Đây là chuyện mà trước kia Rhys Myers tuyệt đối sẽ không làm!

Thời gian hẳn ở Quang Minh đại lục, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?

Laurent đi tới cửa sổ, nhìn Rhys an toàn tiếp đất, ngửa đầu nhìn bà, trong đôi mắt đã hồi phục màu biển xanh, ngưng kết ý chí không thể dao động.

“Thích... sao?” Laurent nhẹ thăm thì, yên lặng cười.

Orlando, đây chính là con trai của chúng ta...

Laurent đứng bên cửa sổ, nhìn Rhys quay đầu đi tới chỗ Tổng Mặc đang chỉ huy nô bộc vận chuyển kim tệ, Tổng Mặc thấy Rhys, cũng cười lại đón, Laurent hứng thú nhìn hai người, bà không thể không thừa nhận, con trai của mình, thật sự thích lãnh chủ nhân loại trong thân thể kế thừa máu của thân vương ma tộc, mà nhân loại tóc đen đó, cũng dùng phương pháp riêng biệt của mình, để thích con trai của bà.

Xem ra, cho dù bà muốn làm người xấu, cũng làm không được.

Laurent chống hai tay lên bệ cửa sổ, lắc đầu, bỏ đi, dù sao đã hơn một ngàn bảy trăm năm rồi, không cần phải vội nhất thời.

Lúc này, ánh mắt Laurent đặt lên một thân người thẳng tắp đi sau lưng Tổng Mặc, thân hình cao to, mái tóc màu bạc, ngũ quan bị năm tháng để lại vết tích, vẫn khiến bà cảm thấy quen thuộc.

Ánh mắt Laurent chậm rãi híp lại.

Dường như cảm ứng được ánh mắt đặt trên người mình, lão quản gia John vô thức ngẩng đầu lên, nhìn thấy Laurent đang đứng bên cửa sổ. Hai người yên lặng nhìn nhau một lát, rồi lão John dời mắt đi trước.

Tổng Mặc phát giác được lão John bất thường, quay đầu lại hỏi: “Quản gia, ông sao vậy?”

“Không có gì, lãnh chủ đại nhân.” Lão John trả lời đầu ra đẩy, “Tôi chỉ đang nghĩ, phổ thương nghiệp ngầm ngài nói, lúc nào sẽ khởi công.”

“Đợi Harold truyền tin về, thì có thể khởi công.” Tổng Mặc cười híp mắt nói: “Nhắc mới nhớ, đến lúc để Nelson về nước rồi.”

Trong nước Chisa đã hỗn loạn vô cùng, trừ lãnh địa chiếm được, một vài lãnh địa quý tộc của Chisa, cũng liên tiếp xuất hiện vấn đề, trừ gia tộc Josh và Camer đã có nhận thức chung với Tổng Mặc, hai gia tộc quý tộc khác mà Nelson từng liên hệ cũng không còn dao động nữa, lục tục ném cành ô liu cho công tước đại nhân, các quý tộc có liên hôn với những gia tộc này, hoặc ít hoặc nhiều cũng hiểu được bọn họ nên âm thầm làm gì.

Một đề chọn lựa bày ra trước mặt mọi người, ủng hộ công tước Nelson, hay kiên định đứng về phía quốc vương? Hội họp thầm kín chưa từng dừng lại. Hiện kẻ vẫn còn bị bịt trong trống, đại khái chỉ có cả nhà quốc vương Chisa.

Tổng Mặc mới đầu cho rằng đây không phải là hiện tượng tốt, mưu phản gần như đã bày ra mặt rồi, còn có thể thành công sao? Nhưng phát triển tiếp theo lại nằm ngoài dự liệu của Tổng Mặc, không ngừng có gia tộc quý tộc liên hệ với Nelson, trên bàn công tước, đã bày một chồng thư dày.

Tổng Mặc ý thức được, nếu để công tước Nelson ra sáng, thì càng đạt được nhiều ích lợi.

Lãnh địa bị chiếm trong nước Chisa, bao gồm quốc thổ của Angris trước kia, và mấy chỗ khác cướp được trong tay quốc gia khác, đều đã được nắm trong tay Rhys, cũng có nghĩa là, những địa bàn này hiện tại đều do Tổng Mặc vò nắm. Thế lực quý tộc ủng hộ công tước Nelson cũng bắt đầu hình thành quy mô nhất định, đủ để đối chọi với quốc vương.

Nghĩ liên làm, hôm đó Tổng Mặc và Nelson tiến hành một cuộc mật đàm trong phòng nhỏ của phủ lãnh chủ, mật đàm kéo dài tới nửa đêm. Ngày hôm sau, công tước trên mặt mang hai cái vòng mắt đen, bước ra khỏi phòng nhỏ, gần như không thể đè nén niềm vui trong lòng.

Hắn sắp trở thành quốc vương Chisa!

Tất cả, đều là do Tổng Mặc Grilan cho hắn!

Bất luận Nelson sau này sẽ ra sao, vào lúc này, hẳn thành tâm thành ý cảm kích Tổng Mặc.

Còn về Tổng Mặc, y đang lật xem hiệp nghị vừa mới ký với Nelson, cười vô cùng vui vẻ. Lão John đứng sau lưng y, lại hơi không tập trung, Tổng Mặc gọi ông hai tiếng, ông mới hoàn hồn lại.

“Quản gia, ông sao vậy?”

“Không có gì, lãnh chủ đại nhân, từ hôm qua tới giờ, ngài đều không ăn gì, tôi đi chuẩn bị bữa sáng cho ngài.”

Lão John nói xong Tổng Mặc liền thật sự cảm thấy đói, gật đầu, cất kế ước đi, cùng lão John ra khỏi phòng. Giữa đường, gặp Laurent đang đi tới. Trên người bà vẫn là bộ đầm dài màu đỏ rượu, mái tóc dài màu nâu vẫn lên, lộ ra cần cổ ưu mỹ như thiên nga trắng..

Vương phi ma tộc xinh đẹp, đi về phía hai người, từng bước từng bước, giống như đang tiến hành một nghi thức nào đó, Tổng Mặc cảm thấy kỳ quái, vừa định mở miệng, Laurent lại nhẹ gật đầu với y, sau đó quay sang nhìn lão John, nói: “Người tốt cuộc là ai?”

“Tôi chỉ là quản gia của lãnh chủ Grilan, phu nhân.”

“Vậy sao?”

Laurent hiển nhiên không tin, nhưng lão John không nói nữa.

Tiếp theo, một hàng phù văn đen dâng lên từ dưới chân Laurent, một làn gió lốc màu đen bao quanh toàn thân vương phi, gió đen tan đi, vương phi xinh đẹp cao quý, biến thành thanh niên tóc dài thân hình cao lớn.

Laurent cười lạnh một tiếng, nhảy vọt lên, trực tiếp tấn công vào lão John, lão John kéo Tổng Mặc sang một bên, nghiêng người, né khỏi công

kích của Laurent.

Laurent vẫn không chịu thôi, lại quét một cước qua, lão John cũng nhấc chân lên, bình một tiếng, hai chân chạm nhau, Laurent nhú mày, “Người còn không thừa nhận sao?”

Lão John thu chân lại, lùi ra sau một bước, vẫn không nói gì.

Tống Mặc nhú mày lấy làm lạ, rốt cuộc là chuyện gì?

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 122

Thân Phận Của Quản Gia

> Lão quản gia John và vương phi ma tộc Laurent quyền cước tới lui quên trời đất. Mọi người trong phủ lãnh chủ đều bị tiếng đánh nhau thu hút tới, Tổng Mặc nhú mày, phát tay, ý bảo mọi người tản ra. Tuy Tổng Mặc không giống những lãnh chủ quý tộc khác, luôn bày vẻ cao cao tại thượng, nhưng sự kính sợ của người Grilan đối với y, thì không hề ít.

Mọi người lại vội vàng tản đi như lúc tới, trong đại thánh chỉ còn lại Tổng Mặc, quản gia, và Laurent.

Tổng Mặc nhìn lão John và Laurent hoàn toàn không có ý tứ dừng lại, chân mày càng nhú chặt, kết hợp với bí mật mà Rhys từng tiết lộ với y, và thái độ của Laurent, Tổng Mặc đột nhiên có một suy đoán to gan.

“Quản gia, lẽ nào chính là thân vương ma tộc hơn một ngàn bảy trăm năm trước, dùng năm mươi đồng kim tệ lừa tổ tiên Grilan?”

Lời thì thầm của Tổng Mặc không lớn, nhưng Laurent và lão John lại nghe được rõ ràng, động tác của hai người đồng thời ngừng lại, biểu tình trên mặt hết như một khuôn, đồng thời lớn tiếng gào lên: “Làm sao có thể!”

“Chồng của ta anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong, yêu mị động nhân mỹ mạo như hoa, sao lại là lão già nhăn nhoe này?!”

“Lãnh chủ đại nhân, ta là nhân loại!”

Lúc lão John nói chuyện lộ ra sơ hở, Laurent nhân cơ hội đá một cước vào ngực lão John, đúng ngay vị trí trái tim. Sức mạnh của Laurent kinh người, lão John lùi liền vài bước, khoe môi chảy xuống dòng máu đỏ.

Tống Mặc lập tức biến sắc, tính cách của y không thể tính là tốt, cũng có hơi ích kỷ, nhưng có một điểm, y cực kỳ bao che khuyết điểm.

Lão John là quản gia của y, là người thân cận nhất y nhìn thấy đầu tiên sau khi tới thế giới này, bất kể thân phận của ông là gì, bất kể ông là nhân loại hay ma tộc, Tống Mặc vẫn xem lão John là người thân!

Người thân của mình bị ức hiếp, Tống đại lãnh chủ làm sao có thể bỏ qua cho được?!

Cho dù là mẹ của Rhys, cũng vậy!

Tay thò vào eo, móc ra khẩu súng 54 không rời thân, giơ lên, nhắm vào Laurent. Người đều có ranh giới cuối, nếu phải chọn lựa, Tống Mặc không chút do dự chọn lão John!

“Dừng tay!” Tống Mặc lạnh giọng, “Ta nói, dừng tay!”

Tiếng súng vang lên, viên đạn sượt qua bên tai Laurent. Tống Mặc là cấp bách không chờ được, chút võ lực nhỏ bé đáng thương của y trước mặt hai người này căn bản không đủ nhìn, trừ nổ súng, y không có cách nào ngăn cản bọn họ tiếp tục đánh nhau.

Laurent lần đầu tiên được hiểu biết về uy lực của súng lục, ánh mắt đảo qua lỗ đạn trên tường, lại xoay về Tống Mặc, con mắt màu đỏ sậm, không có bất cứ cảm xúc dao động nào, không nhìn ra được bà đang tức giận, hay đang nghĩ tới chuyện khác. Lão John lâu vết máu trên khoe môi, đứng thẳng dậy, cũng nhìn Tống Mặc, trên mặt lộ ra vẻ an ủi, đây là đứa trẻ ông chính tay nuôi lớn!

Rhys Myers đột nhiên xuất hiện, nắm cổ tay Tống Mặc, thấp giọng nói: “Thân ái, bà là mẹ của ta.”

Tống Mặc nghiêng đầu nhìn Rhys một cái, “Đúng nhỉ, mẹ của người.”

Tống Mặc dùng ánh mắt bất thiện nhìn Rhys chăm chăm, tên này không lý nào không nghe thấy động tĩnh vừa rồi, nhưng vẫn không xuất hiện, hẳn đang có ý định gì?

Rhys lúng túng giật khốe môi, hẳn không thể nói với Tống Mặc, đối với thân phận lão John, hẳn vẫn luôn hoài nghi, Laurent có thể thăm dò ông một chút, cũng là hy vọng của hắn. Laurent hạ thủ cũng có chừng mực, bà sẽ không thật sự làm lão John trọng thương, càng sẽ không giết chết ông, Tống Mặc chỉ là quan tâm nên loạn.

Tống Mặc nhìn Rhys, đoán được suy nghĩ của hắn, cười nhạt một tiếng. Y có thể nổ súng vào Laurent, lão John đối với Rhys mà nói, cũng đồng dạng không phải là gì. Hoặc nên nói, trong mắt Rhys, ông chỉ là quản gia, một nô bộc thân phận hơi ột chút, chỉ thế mà thôi.

“Quản gia, chúng ta đi.”

Tống Mặc nói với lão John, y còn rất nhiều chuyện phải làm, không có thời gian lãng phí ở đây. Còn Laurent và Rhys đang hoài nghi lão John gì đó, chẳng liên quan tới y.

Lão John nói mình là nhân loại, thì y liền tin, quản gia của mình, là nhân loại!

“Đợi đã!”

Laurent đột nhiên lên tiếng, nói với Tống Mặc: “Ta xin lỗi vì hành động của mình vừa rồi.”

Tống Mặc hơi quái dị nhìn Laurent một cái, phải rồi, đánh chó còn phải nể mặt chủ nhân, y và Rhys hiện tại là người yêu, tuy đây chẳng phải quan hệ bền chắc gì, Laurent tại Grilan, nhiều lắm chỉ là khách, đến nhà người ta làm khách, không nói hai lời, đã cùng quản gia người ta đánh nhau, quả thật là có lỗi. Cho dù bà có hoài nghi cỡ nào, cũng không nên vượt qua chủ nhân, trực tiếp động thủ với quản gia.

Nói nghiêm trọng chút, thậm chí có thể xem như là đang khiêu chiến với chủ nhân. Cho dù Tống Mặc là nhân loại, là chủng tộc Laurent vẫn không đặt vào mắt, nhưng lời xin lỗi của Laurent, cũng là cần thiết.

Tống Mặc nhếch môi, “Vừa rồi ta cũng có chỗ không nên, cũng phải nói một tiếng xin lỗi với ngài.”

Nghe Tống Mặc nói thế, biểu tình Rhys xuất hiện biến hóa, y quá khách khí rồi, giống như trong một thoáng, đã vẽ một đường ranh giới phân biệt rõ ràng giữa bọn họ.

Laurent cũng nghe ra được sự xa lạ trong ngữ khí của Tống Mặc, nhìn Rhys một cái, rồi lại quay sang nhìn Tống Mặc, nói: “Ta có một chuyện, muốn xác nhận với quản gia của người, hy vọng người có thể cho phép ta xác nhận.”

Tống Mặc không lập tức trả lời, mà dò hỏi lão John, “Quản gia, ý của ông thế nào?”

Lão John nhẹ gật đầu, đi vài bước tới trước mặt Laurent, một tay đặt trước ngực, cong lưng, dùng thái độ vô cùng hoàn mỹ, nói với Laurent: “Đã mạo phạm ngài, vô cùng xin lỗi, vương phi điện hạ. Nhưng, tôi có thể khẳng định với ngài, tôi là một nhân loại không hơn không kém.”

“Vậy sao?” Laurent vẫn có chút không tin, nhưng bà lại không thể tiếp tục thản nhiên động võ với lão John nữa, “Vậy ông có thể giải thích dùm, rằng tại sao trên người ông, lại có dao động ma lực của ma tộc?”

Lão John hơi suy nghĩ một chút, giơ tay phải lên, cởi bao tay màu trắng ra, lộ ra bàn tay lớn mạnh mẽ, gân xanh trên mu bàn tay thể hiện rõ sức mạnh, ngón tay thon dài, trên eo bàn tay và cạnh trong ngón tay còn có vết chai do cầm vũ khí, đây không nên là tay của một quân gia, mà giống như một võ giả, một đấu sĩ cầm kiếm.

Chân mày Laurent nhíu lại, sau đó, con người co rút, bà gần như mất khống chế nhìn chiếc nhẫn màu bạc trên ngón cái lão John. Chiếc nhẫn đơn giản tới mức mộc mạc, trên đó không khắc bất cứ bảo thạch nào, chỉ có khắc phù văn cổ xưa trên mặt, đó là tộc huy của gia tộc Myers.

Laurent nắm cổ tay lão John, “Đây là nhẫn quyền lực, sao lại ở trong tay ông?!”

Lão John rút mạnh tay mình ra, tháo chiếc nhẫn trên ngón cái xuống, “Đây là thân vương Myers giao cho tôi bảo quản. Các người có thể cảm nhận được ma lực dao động của nó, giáo hội cũng có thể, giáo hội hơn một ngàn bảy trăm năm trước, không phải là những kẻ giá áo túi cơm như bây giờ.”

Tổng Mặc cũng có chút kinh ngạc, thân vương Myers, cha của Rhys? Rhys đến Grilan, trừ tìm cha của hắn, còn lại là vì chiếc nhẫn này thì phải?

“Orlando đang ở đâu?”

“Nơi ông ta ở, cách các người không xa, hơn nữa, vẫn đang ngủ yên, không có bất cứ ai tới quấy nhiễu. Muốn tìm ông ta, thì tự mình nghĩ cách đi. Nhưng, đừng đánh chủ ý với lãnh chủ đại nhân nữa, nếu không, ta sẽ không bỏ qua cho các người! Vương phi tôn kính, và con trai của ngài!”

Laurent truy vấn, nhưng lão John vẫn mang vẻ gió thổi không động, trực tiếp tháo chiếc nhẫn trên tay xuống, tùy ý ném cho Rhys, Rhys vội đón lấy. Chiếc nhẫn rời khỏi lão John, một dòng ma lực cường đại lập tức trào

ra từ chiếc nhẫn, cho dù là Tống Mặc, đều có thể cảm nhận được sức mạnh thoáng chốc bùng phát đó.

Tống Mặc quái dị nhìn quản gia của mình, lão John một tay chống lan can, trực tiếp nhảy từ lầu hai xuống, một chân khuyu chạm đất, rồi đứng lên, vỗ bụi vồn không tồn tại trên vai, rồi đeo bao tay lại, đi tới trước mặt Tống Mặc, “Lãnh chủ đại nhân, rất xin lỗi, khiến ngài kinh ngạc rồi.”

“Vết thương trên người ông?”

“Không quan hệ, chỉ là cấn rách lưỡi mà thôi.”

Khóe môi Tống Mặc giật giật, quản gia của y, thật sự là thâm tàng bất lộ nha.

Laurent và Rhys đều bị chuyển biến bất ngờ làm cho choáng váng, cũng nảy sinh một hoài nghi khác với thân phận của lão John, lão John quay đầu lại, nhìn Laurent, “Không cần đoán nữa, John đích thật là tên của ta, ta cũng là nhân loại không hơn không kém. Tên đầy đủ của ta là, John Rand.”

Rand?

Theo tiếng thông dụng đại lục, ý nghĩa của cái họ này, là quang minh?

Tống Mặc ra khỏi phủ lãnh chủ, trở về thành lũy ngầm, lặng lẽ ngồi trong phòng, trong đầu vẫn còn vang ong ong, dường thấy y vẻ ngoài bình tĩnh như thế, thật ra, trong đầu đã loạn thành nôi cháo.

Lão John thì bình tĩnh giống như chuyện vừa rồi chưa từng phát sinh.

“Quản gia.” Tống Mặc đột nhiên ngẩng đầu lên, “Ta từng nói, ông là người ta tin tưởng nhất trên thế giới này.”

“Lãnh chủ đại nhân...”

“Đừng để ta thất vọng.”

Trong giọng nói của Tống Mặc ẩn ẩn mang theo một chút khẩn cầu, y rất ít khi thể hiện yếu đuối với người khác, nhưng, nếu lão John từ đầu tới cuối toàn nói dối với y, y không biết, mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Trong phòng yên tĩnh dị thường, tĩnh tới mức có thể nghe thấy được nhịp tim đập của mình. Tim Tống Mặc vọt lên cổ họng, cuối cùng, lão John chậm rãi mở miệng nói: “Lãnh chủ đại nhân, tôi tên John Rand, hơn một ngàn bảy trăm năm trước, là kỵ sĩ vàng thuộc đội kỵ sĩ Quang Minh giáo hội.”

Kỵ sĩ vàng?

Tống Mặc ngạc nhiên nhìn lão John, thần sắc lão John không giống như giả vờ, chứng minh ông không nói dối.

“Ông là, người của giáo hội?”

“Trước kia là vậy.” Lão John cười một cái, “Hiện tại, tôi chỉ là quản gia trung tâm của ngài.”

Tống Mặc nhìn lão John, nhin không được nhớ tới hai cái mai rùa vất vả bên ba trong ruộng đồng của Grilan, đồng dạng là kỵ sĩ vàng, sao khác biệt lại lớn như thế chứ?

Nhưng, lão John vừa nói là hơn một ngàn bảy trăm năm trước?

Vậy hiện tại ông bao nhiêu tuổi rồi?

Một nhân loại, có thể sống lâu như thế sao?

Biểu tình của Tống Mặc tràn đầy hoài nghi, lão John nói tiếp: “Tôi là nhân loại, không cần nghi ngờ, còn tại sao tôi lại sống lâu như thế... vì tôi cùng thân vương Myers, cũng ký khế ước.”

“Khế ước?”

“Đúng, năm đó, thân vương bị giáo hội và ma tộc liên thủ phục kích, tôi chính là một thành viên trong đó, thân vương các hạ rất cường đại, ngật nổi đã bị thương, một mình không địch nổi số đông, cuối cùng bị chúng tôi đánh ngã.”

Tống Mặc há miệng, rốt cuộc cũng không nói gì, dùng ánh mắt ý bảo lão John tiếp tục.

“Giáo hội dùng thánh vật giam cầm phần lớn ma lực của thân vương, nhưng thân vương Myers vẫn chạy thoát. Chúng tôi suốt đường truy sát, truy thẳng tới Grilan, lúc đó thân vương đã là nỏ mạnh hết đà, nhưng may là gặp được lãnh chủ Grilan, cùng lãnh chủ ký khế ước, giữ được tính mạng, nhưng cũng chìm vào giấc ngủ.”

“Vậy ông?”

“Tôi tìm được ông ta trước khi thân vương ngủ say, cũng gặp được tổ tiên của ngài, một thanh niên xinh đẹp cũng tóc đen mắt đen, khi cười lên, dường như có thể xua tan tất cả bóng tối thế gian.”

Ngữ khí của lão John tràn đầy hoài niệm, nhưng Tống Mặc lại từ trong đó nghe ra được một chút vị đạo không tầm thường.

Xua tan tất cả bóng tối, xinh đẹp, ừm?

Ánh mắt của Tống Mặc trở nên kỳ quái, lão John thở dài, “Ngài không cần nghi ngờ, ta đối với tổ tiên của ngài, vừa gặp đã yêu, tình yêu, là thứ mỹ diệu đến thế...”

Mắt thấy chủ đề của lão John bắt đầu từ chiến đấu tàn khốc nghiêm túc chuyển ngoặt sang phong hoa tuyết nguyệt lãng mạn, Tống Mặc vội ho nhẹ một tiếng, “Xin nói trọng điểm.”

“Lúc đó, tôi thân mang sứ mạng, phải triệt để tiêu diệt thân vương Myers!” Ánh mắt lão John trở nên sắc bén, giống như lưỡi đao tuốt khỏi vỏ, “Nhưng ai ngờ được tên ma tộc gian xảo đó, đã ký khế ước với tổ tiên của ngài, lấy một giọt máu của ông ta, dung nhập vào trong người tổ tiên ngài! Chỉ cần ông ta chết, nhà Grilan, cũng sẽ diệt vong!”

“Cho nên, ông bỏ qua cho ông ta?”

“Đúng, vì bảo vệ người yêu của tôi, tôi và thân vương ma tộc ký khế ước, sau đó tất cả hành động của Quang Minh giáo hội, càng khiến tôi không hối hận quyết định này của mình!”

Lời tiếp theo, không cần lão John nói, Tống Mặc cũng có thể tưởng tượng, đây chắc là phần nộ phá ải vì hồng nhan phiên bản Quang Minh đại lục? Nói thế, hình như cũng không đúng lắm...

Nhưng, thân vương Myers sẽ dễ dàng tin tưởng một kỵ sĩ vàng của giáo hội sao? Còn là hung thủ mai phục ông ta?

“Ông ta không có chọn lựa khác. Cho dù ông ta đã ký khế ước với Grilan, nhưng lúc đó người đang tìm ông ta trừ giáo hội, còn có ma tộc. Trên người ông ta có nhãn quyền lực của nhà Myers, sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện. Lúc đó nhà Myers đang vì thân vương không rõ tung tích mà chìm vào hỗn loạn, Laurent tuy cường hãn, nhưng dù sao không cách nào đơn độc áp chế tất cả những người có ý đồ bất chính, mà Rhys Myers, vẫn còn đang bọc tã.”

Tống Mặc gật đầu, một khi thân vương Myers bị đào từ đất ra, chắc chắn nghèo không cần hoài nghi, muốn đợi tới khi con trai của ông trưởng thành tới đào ông lên, ít nhất phải an toàn chôn được hơn một ngàn bảy trăm năm đã.

Đây quả thật là rất rầu người nha.

“Tôi chọn ký huyết khế với thân vương Myers, đây là khế ước và lời hứa không thể nào làm trái. Ông ta giao nhẫn quyền lực cho tôi bảo quản, chỉ có đấu khí vàng, mới có thể che giấu khí tức ma lực khổng lồ của nhẫn quyền lực.”

“VẬY Laurent...”

“Bà ta từng thấy hình dáng của tôi lúc còn trẻ. Năm đó tất cả đại quý tộc ma tộc, đều từng tiếp xúc với đoàn kỵ sĩ Quang Minh giáo hội. Đại lục Quang Minh hơn một ngàn bảy trăm năm trước, không hòa bình như hiện tại.”

Hòa bình?

Đỉnh đầu Tống Mặc hiện ba đường đen, thế đạo như vậy, còn gọi là hòa bình?

“Dù sao hiện tại chỉ có nhân loại đang đánh tới đánh lui. Năm đó thì hoàn toàn khác, tinh linh tuyên xưng yêu chuộng hòa bình, nhưng giết chóc thì không chút mềm tay, càng không cần nói có quá nhiều ma tộc không có quan niệm gì, chỉ thừa nhận kẻ mạnh. Ngay cả người lùn, cũng thường xuyên tới chen chân vào.”

Nghe lão John nói thế, Tống Mặc có hơi lú lờ, chợt nghĩ lại, chuyện đã qua hơn một ngàn năm rồi, hiện tại không có bất cứ quan hệ gì với y, y còn lo lắng cái gì?

Hiện tại y hiểu kỳ nhất, là thân vương Myers rốt cuộc đang chôn ở đâu, tại sao ai cũng không tìm được?

“VÌ ông ta không ở Grilan.”

Không ở Grilan? Vậy vừa rồi lão John nói với Laurent, nơi thân vương ngủ rất gần, là gạt người sao?

“Không phải, tôi không gạt bà ta.” Lão John cong khóe môi, Tống Mặc luôn cảm thấy ông cười rất không mang ý tốt, “Năm đó quả thật ông ta chôn mình tại Grilan, nhưng giáo hội đào ba tấc đất cũng tìm không được, là vì cái gì, lãnh chủ đại nhân, ngài muốn biết chứ? ”

Tống Mặc theo bản năng gật đầu, “Vì cái gì?”

“Vì, trước khi giáo hội động thủ, tôi đã đào ông ta lên, chôn ở một nơi khác.”

“Một nơi khác?”

Không phải Grilan, nhưng cách rất gần, còn không dễ bị phát hiện... đầu Tống Mặc chợt lóe linh quang, sẽ không phải là, “Rừng Phỉ Thúy?”

“Đúng.” Lão John gật đầu, “Tôi chôn ông ta ở trong rừng Phỉ Thúy. Nơi chôn, tôi dùng đầu khí thiết lập vách ngăn, bất luận là giáo hội hay ma tộc, đều không thể tìm được ông ta.”

Thân vương ma tộc, trong miệng lão John, giống như một món đồ, bị đào lên, chôn lần hai, sau đó giả bộ như không biết gì hết, trăn mắt nhìn ma tộc và giáo hội đào ba tấc đất vốn là nơi chôn đồ, một tới đầu nổi gân xanh, đỉnh đầu bốc khói, chung quy không chút thu hoạch...

Dưới sự tô điểm của trí tuệ quản gia, giáo hội và ma tộc thật sự rất ngu rất ngây thơ.

“Lúc đó giáo hội và ma tộc đều không nguyện ý từ bỏ, chia nhau phái người ở lại Grilan, giám thị tất cả tại đây, tìm kiếm bất cứ đầu mối nào có thể.”

“Người giáo hội lưu lại, là ông?”

“Đúng, là kỵ sĩ vàng, tôi không thể đổ trách nhiệm cho người khác!”

Lão John nói nghe chính khí lắm liệt, nhưng Tống Mặc nghe lại đen mặt. Y đột nhiên nhớ tới một câu chuyện cười trước khi xuyên việt, bánh bao và gạo đánh nhau, không địch lại, tìm bánh chưng tới viện trợ, bánh chưng lại lột lá chuối ra, hét lớn ‘ta là năm vùng’, lúc đó, bánh bao sẽ có tâm tình gì?

Sét đánh ầm ầm đi...

Quang Minh giáo hội lúc đó, làm sao cũng không ngờ được, kị sĩ vàng võ lực cao nhất, lại chơi trò gián điệp trong gián điệp với mình?

“Vậy ma tộc ở lại Grilan thì thế nào?”

Lão John nghe rằng, “Bị tôi giải quyết rồi. Người của giáo hội hiện tại, cũng đã không biết tới sự tồn tại của tôi rồi.”

Trong lòng Tống Mặc như có đàn ngựa chạy qua, lúc này chỉ có một suy nghĩ, ma tộc giáo hội gì đó đều yếu muốn chết, tổ tông Grilan không cần động gân não, đã có thể lợi dụng kị sĩ vàng cường hãn nhất trên lịch sử, mới là bá khí tung hoành, cường hãn uy vũ chân chính!

Mà, vị lão tổ tông đó biết lão John thích ông không?

Biết đi...

Nhưng nếu ông thật sự có cái đầu này, còn bị ma tộc dùng năm mươi kim tệ lừa một võ sao? Còn lừa hơn một ngàn bảy trăm năm...

Lãnh chủ đại nhân xoắn xuýt.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 123

Bảo Tố Sắp Tới

> Xoắn xuýt cả buổi tối, lãnh chủ đại nhân cho ra kết luận, lão tổ tông Grilan, là một bình hoa thành công, hơn nữa rất có thể là một bình hoa bôi đen thui thành công nhất lịch sử.

Nếu thật sự là thế, vậy lúc đó ông và thân vương Myers ký khế ước, rốt cuộc là bị lừa, hay là có mục đích khác, thì đáng phải bàn luận lại.

Có lẽ chỉ là vì bị ma tộc bức bách?

Tổng Mặc sờ cằm, không phải không có khả năng này, Grilan lúc đó, võ lực không cao như hiện tại đâu.

Nghĩ không thông, Tổng Mặc dứt khoát ném chuyện này đi, thân phận của lão John không còn là bí mật nữa, từ kinh ngạc ban đầu tới thản nhiên hiện tại, Tổng Mặc có cảm giác thở phào một hơi, dù sao, không ai thích bị người mình tin tưởng bịt trong trống.

“Lãnh chủ đại nhân, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi.”

Thẳng thắn thân phận của mình rồi, nhưng cách hành sự của lão John không thấy có chút thay đổi nào. Tổng Mặc gãi đầu, đây coi như là kết quả không tồi đi? Nếu lão John đột nhiên thay đổi thái độ, y thật sự không biết nên làm sao ở chung với quân gia của mình nữa.

Nhưng, thật sự muốn tiếp tục xem lão John là quân gia sao?

Tống Mặc bắt đầu do dự.

“Lãnh chủ đại nhân, ngài không cần phải phiền lòng vì chuyện này.” Trên mặt lão John hiểm khí lộ ra nụ cười, “Tất cả đều sẽ không thay đổi. Tôi vẫn là quản gia của ngài.”

“Nhưng...”

Tống Mặc dùng ánh mắt phức tạp nhìn lão John, nếu giáo hội biết sự tồn tại của lão John, liệu có xem ông như tổ tông mà cúng bái không? Hoặc là...

“Tôi hiểu ngài đang lo lắng cái gì.” Lão John nói: “Tôi có thể bảo đảm với ngài, chuyện ngài lo lắng, tuyệt đối sẽ không xảy ra, cho dù có vạn nhất, tôi cũng sẽ bóp nát cái vạn nhất này trong tay tôi.”

Lão John mở rộng bàn tay, cánh tay lớn đeo bao tay trắng bóp lại thật mạnh, nắm tay siết chặt, thể hiện sức mạnh không thể so bì.

Tống Mặc không nói gì, hình như y đã hiểu nguyên nhân lão John cả ngày đeo bao tay rồi, không chỉ là vì thân phận quản gia, mà là để che giấu hai tay của ông. Đôi tay đó, chỉ cần nhìn qua một lần, thì có thể xác định, là một đôi tay của võ giả. “Được rồi, ta biết rồi.”

Tống Mặc cười, cười mình lo bò trắng răng, hơn một ngàn bảy trăm năm, nam nhân trước mắt đều an nhiên vô sự ở lại Grilan, chắc sau này cũng sẽ không có gì xảy ra cả.

Nghĩ thông rồi, phiền não trong lòng Tống Mặc lập tức bay sạch, tâm tình tốt rồi, khẩu vị lập tức đại khai, ăn liền ba chén cơm, hai trái bắp, mới dừng đĩa.

Lão John và các nô bộc không cùng Tống Mặc ăn cơm sáng, cho dù Tống Mặc có bình dị gần người, nhưng khoảng cách về thân phận địa vị,

thì không thể thay đổi.

Theo sự phát triển của Grilan, địa vị của Tổng Mặc trong lòng người Grilan càng lúc càng cao, khoảng cách này cũng càng lúc càng rõ ràng. Đương nhiên, đây không phải ý chỉ Tổng Mặc vừa xuất hiện, mọi người liền quỳ đầy đất, hô to ‘lãnh chủ đại nhân thần công cái thể thọ dữ thiên tề’! Khoảng cách này, hoàn toàn xuất phát từ cảm kích và kính sợ từ nội tâm dành cho Tổng Mặc.

Khi Tổng Mặc chú ý thấy tình huống này, từng thử thay đổi, thoát ly quần chúng không phải là chuyện tốt. Ngặt nỗi các lãnh dân căn bản không chịu theo, trước mặt nói thì tốt lắm, nhưng vừa quay đầu, nên làm gì, vẫn là làm đó.

Tổng Mặc cũng buồn bực, nhưng không chút biện pháp.

Lão John an ủi y: “Lãnh chủ đại nhân, đây không phải là chuyện xấu.”

Tổng Mặc gật đầu, y biết, chỉ là nhất thời có chút khó thích ứng thôi. Quả nhiên mình vẫn không có khí khái uy vũ bá khí nhất thống giang hồ sao?

Ăn cơm sáng xong, Tổng Mặc bắt đầu xử lý công sự.

Nông nghiệp, y liệu và sự nghiệp giáo dục của Grilan đều đã bước trên quỹ đạo, phát triển tuần tự. Các lãnh dân hiện tại ăn no mặc ấm không thành vấn đề, sinh bệnh cũng không cần phải tự mình chống đỡ, các tu sĩ của bệnh viện cũng vì chứng minh mình đã hồi cải triệt để thay đổi làm người mới, mà phát triển thi đấu kỹ năng nghề nghiệp, thuốc mới liên tục xuất hiện, đội thương buôn của người lùn còn mang đi một vài dược phẩm, chẳng hạn thuốc viên giải nắng và thuốc nước, bỏ trong tiệm bán. Trong trường cũng không còn một mình Houma đáng thương chống đỡ, các tu sĩ Roger và Dorsha thường xuyên tới trường làm kỹ sư linh hồn nghiệp dư, đương nhiên, trước mắt có thể làm như thế, chỉ có mấy tu sĩ ban đầu đi theo

Harold, còn về đám người Mies, còn đang trong thời kỳ khảo sát, trừ chế thuốc, cống hiến lớn nhất, chính là tăng thêm đề bàn luận sau bữa cơm của các đồng bào nữ trong lãnh địa. Tổng Mặc cảm thấy quái dị ở chỗ, bóng dáng Laurent vậy mà lại xuất hiện trong những câu chuyện này, sờ cảm, quả nhiên trường kỳ sống hai nơi không phải là chuyện tốt, khoảng cách quả thật đã có, đẹp khăng định cũng có. Nếu Rhys còn không tìm được thân vương ma tộc, tính ra vương phi có thể sẽ chơi trò ngoại tình rồi...

Từ khi có đoàn kỵ sĩ giáo hội gia nhập vào, công việc xây dựng lãnh địa đã bước trên bậc thềm mới. Vận động xây tường của địa tinh đã đạt được phát triển nhảy vọt, tường vây ở biên giới lãnh địa kéo dài trên ngàn dặm, độ cao cũng từ hơn hai mét ban đầu, trực tiếp tăng vọt lên năm mét, chỗ chuyển ngoặt của tường, đều làm theo kiến nghị của Tổng Mặc, chế tạo chòi gác và đài quan sát, trên tường vây, cũng căn cứ theo chiến báo thành Cary do Harold đưa về, xây dựng các công sự ẩn náu. Các địa tinh kết hợp với kinh nghiệm trên chiến báo, gia cố tăng độ dày cho tường vây đã thành hình, rồi đào rỗng một đoạn mặt trong tường vây, thử đào lỗ châu mai, hiệu quả thì rất bình thường, dù sao, tình huống của Grilan và thành Cary có khác nhau rất lớn, kinh nghiệm của thành Cary, không phải có thể làm theo toàn bộ.

Các địa tinh trực tiếp từ bỏ chuyện cải tạo lỗ châu mai, bắt đầu thử đào cạm bẫy ngoài tường vây, hơn một ngàn kỵ sĩ giáo hội, tay để trần, chia thành bốn tổ, vùng xẻng công binh, ngày đêm không ngừng đào a đào, tiền kỵ sĩ vàng Airth và kỵ sĩ vàng kế nhiệm Bobbys chân thành hợp tác làm việc xấu, thống lĩnh kỵ sĩ đoàn đã thay đổi hoàn toàn, bước trên con đường nhân dân quân đội, tiến hành đại phát triển đất đai ở biên cảnh Grilan, cạm bẫy đào ra không ngừng cải tiến, cho tới khi người của mình cũng xem chút trúng chiêu, bị Tổng Mặc hạ lệnh ngừng công, những người này mới chịu chấm dứt.

Cạm bẫy đã đào xong không giấu đi, chỉ là xây dựng rào cản cảnh báo rõ ràng, các lãnh dân ra vào đều sẽ cẩn thận hơn. Đáng tiếc, nhân loại có thể xem hiểu những rào cản cảnh báo này, nhưng động vật thì không thể hiểu. Không có loại động vật nào lại nhàn tản vô sự đi nghiên cứu văn tự và ngôn ngữ của nhân loại.

Kẻ gặp bất hạnh đầu tiên, vẫn là heo rừng.

Tổng Mặc thật sự nghĩ không thông, heo rừng trong rừng Phỉ Thúy rốt cuộc có bao nhiêu, sao hết nhà này nhà kia bị bắt, mà vẫn sinh sôi không ngừng, bắt hoài không hết?

“Trọng thương và chết rồi thì ăn, bị thương nhẹ thì giữ lại, thử nuôi xem.”

Trại chăn nuôi trong lãnh địa đã có quy mô riêng, bên trong nuôi chim non mà hồi trước các lãnh dân nhặt bên ruộng mạch về, phần lớn là bị cha mẹ bỏ rơi hoặc là bị đào thải trong cuộc cạnh tranh của anh chị em đồng bào. Những con này không thể thích ứng với chọn lọc tự nhiên của đại tự nhiên, nhưng lại dễ thuần hóa hơn mấy loại chim khác, từ chim hoang dã chuyển thành gia cầm trong nhà. Từ mười mấy con phát triển lên mấy chục con, cho tới hiện tại trên trăm con, chỉ mất không tới ba tháng. Trứng gia cầm thu hoạch mỗi ngày, cũng không còn là số ít.

Các lãnh dân phát hiện chỗ tốt của chăn nuôi, không còn thỏa mãn khi chỉ đi xung quanh ruộng mạch mà nhặt nữa, bọn họ bắt đầu đi vào trong ruộng, một khi đôi chim vợ chồng nào đó sơ ý, trứng chim và chim non trong ổ trên tám mươi phần trăm sẽ không cánh mà bay.

Chim ba chim mẹ phần nộ bắt đầu tấn công những kẻ dám hạ thủ với con cái của mình, người Grilan dần tích lũy được kinh nghiệm trong cuộc chiến với chim lớn, nhân loại và điều loại bắt đầu một màn đối kháng kéo dài.

Dù là thế, những con chim lớn này cũng không dọn ra khỏi ruộng mạch của Grilan, mà vẫn kiên cường ở lại kiếm sống.

Cái này là tại sao chứ? Lãnh chủ đại nhân vô cùng khó hiểu.

Heo rừng bắt được cũng được nuôi dưỡng, heo rừng trưởng thành rất khó thuần phục, cũng rất hung hãn, lãnh dân trông coi mấy lần xem chút bị thương, Tống Mặc không biết làm sao, chỉ có thể đem giết lấy thịt. Có thể chạy thoát lưỡi dao, sống tiếp đều là mấy con heo con chưa trưởng thành. Grilan lần đầu tiên nuôi dưỡng heo rừng, cũng là một sáng tạo trên cả đại lục Quang Minh.

Các lãnh dân đối với heo rừng trong trại chăn nuôi vô cùng hiếu kỳ, đặc biệt là các hài tử, giống như lúc trước đối với bì bì thú, động vật vóc đáng nhỏ, luôn có thể khiến chúng hứng thú vô cùng.

Houma không ngăn cản lòng hiếu kỳ của các hài tử, ngược lại, hãn còn đặc biệt dẫn các hài tử lợi dụng thời gian học dư, đến rừng Phỉ Thúy một lần. Có Houma ở đây, Tống Mặc không cần phải lo lắng cho sự an toàn của các hài tử, nhưng từ sự cẩn trọng, vẫn phái năm hán tử cầm súng trường đi cùng.

Houma không có dị nghị gì, hãn biết, Tống Mặc không phải không tín nhiệm hãn, làm thế, chỉ là để phòng vạn nhất. Dù sao các hài tử đang thời điểm nghịch ngợm, nếu khi vào rừng Phỉ Thúy có đưa đi lạc, một mình hãn quả thật không có thuật phân thân, trừ bảo vệ các hài tử, Tống Mặc còn có một mục đích khác, lão John nói với y, thân vương Myers được chôn trong rừng Phỉ Thúy, Tống Mặc cũng rất hiếu kỳ, muốn thử tìm xem. Giống như trò chơi tìm kho báu, bất kể kết quả thế nào, quá trình trong đó luôn khiến người ta ngứa ngáy khó chịu.

“Lãnh chủ đại nhân, nếu ngài thật sự muốn biết, tôi có thể giúp ngài đào ông ta ra lần nữa.” Lão John vẻ mặt nghiêm túc nói với Tống Mặc.

“Như vậy không thích hợp mà hả?”

“Không sao.” Lão John lắc đầu, “Đào ra, rồi lại chôn nữa là được, rất tiện.”

Tống Mặc cam nín nhìn lão John, trong đầu hiện lên cảnh tượng thế này: Vào một đêm tối nguyệt hắc phong cao, quán gia một thân đồ đen, ở trong rừng Phi Thúy, múa xẻng sắt, đào thân vương ma tộc đã ngủ hơn một ngàn năm ra...

Nghĩ tới đây, tư duy của Tống Mặc đột nhiên lại chuyển ngoặt, nhắc mới nhớ, lúc trước, quán gia là trực tiếp chôn thân vương xuống đất? Không có quan tài gì hết sao?

“Đương nhiên không có.” Lão John nhìn Tống Mặc: “Ông ta còn sống, không cần quan tài. Lại nói, ông ta cũng không có tiền trả cho quan tài của tôi.”

“Vậy thì... y phục trên người ông ta đó, còn không?”

Hơn một ngàn bảy trăm năm rồi, xương cốt cũng muốn hóa thành bã, tuy nói ma lực của thân vương đại nhân có thể bảo vệ thân thể của hắn an nhiên vô sự, nhưng y phục trên người... nghĩ tới một ngày nào đó trong tương lai, Myers thân vương được con trai tìm thấy, nhảy vọt lên từ cái hố đã ngủ hơn ngàn năm, cha con trùng phùng, sau một màn khóc lóc, lại phát hiện trên người không một mảnh vải, thân vương lộ chim giữa ban ngày ban mặt ... cảnh này 囧 囧 cỡ nào chứ....

Lão John một tay chống trán, thở dài, “Lãnh chủ đại nhân, ngài có thể nghĩ một vài chuyện bình thường chút không?”

Chuyện bình thường?

Tổng Mặc chớp chớp mắt, lẽ nào, cảnh tượng y vừa nghĩ tới trong đầu, đã lơ nói ra rồi?

Lão John nhìn y, biểu tình rõ ràng, chính là như thế.

Tổng Mặc lúng túng cười mấy tiếng, cầm văn kiện lên, ý đồ che giấu suy nghĩ bậy bạ của mình vừa rồi, vốn chỉ là làm bộ, nhưng sau khi thấy nội dung trên văn kiện, biểu tình của Tổng Mặc lập tức trở nên nghiêm túc.

Văn kiện này được người cùng Nelson trở về vương quốc Chisa gửi về, trước mắt cục thế Chisa vẫn hỗn loạn, mỗi lãnh địa bề ngoài đều đang tự làm theo ý mình, như rắn không đầu, nhưng thực tế lại đều nằm trong vòng khống chế của Rhys. Nếu Rhys nói đem những địa bàn này cho Tổng Mặc, thì tuyệt đối sẽ không nuốt lời, Tổng Mặc đã sớm phái người đến giao tiếp với ma tộc chưởng quản những nơi này, cũng nắm được tình huống thực tế của những vùng bị chiếm, sở dĩ bị kích động dễ dàng như thế, chỉ vì người sinh sống tại đây, quả thật chịu không nổi nữa.

Chisa đối với lãnh địa bị chiếm, đặc biệt là lãnh địa đoạt từ Angris, gần như là bóc lột tận xương. Cho dù Rhys và Tổng Mặc không chen tay vào, nơi này sớm muộn cũng sẽ xảy ra vấn đề.

Thuế nặng, tham quan, quân nhân hoành hành, cuộc sống được bữa sớm lo bữa tối, những mâu thuẫn này đã vô cùng sắc bén, sớm muộn cũng có ngày bùng phát.

Tổng Mặc thở ra một hơi, trước mắt nơi bị chiếm đã nằm trong tay y, thì không có đạo lý lại nhả ra, Nelson cũng trở về Chisa rồi, chỉ cần ngồi lên tiếng, trong nước Chisa khẳng định sẽ càng trở nên hỗn loạn, chính là cơ hội tốt để thừa nước đục thả câu.

Đáng tiếc, mục đích của y không chỉ là thế, y muốn giúp Nelson ngồi lên vương vị Chisa, mà sau đó... Tổng Mặc chậm rãi bóp chặt văn kiện trong tay, trên tờ giấy trắng tinh, để lại từng đường nhăn.

“Lãnh chủ đại nhân?”

“Không có gì.”

Tổng Mặc buông văn kiện xuống, xoa mặt một cái, tự cười nhạo, “Quản gia...”

“Cái gì?”

“Nhân loại, quả nhiên là sản vật của dã tâm.” Mình cũng không thể tránh khỏi.

Lão John nhìn Tổng Mặc, miệng hơi động, nhưng không nói chữ nào.

Cùng lúc này, thành Cary đã thành công chuyển chủ.

Do Nadun Josh tăng thuế nặng không chút dự báo, dân cư trong thành và đội thương buôn tới lui đều oán hận không thôi, Nadun bận tới sứt đầu mẻ trán, chuyện cũng chưa thấy khởi sắc. Quan thuế vụ vương quốc lại tới, càng như tuyết pha sương.

Sự kiêu ngạo và ngang ngạnh của quan thuế vụ tạo nên bất mãn cực lớn cho Nadun, Harold thấy thời cơ chín muồi, thuyết phục Nadun, trong đêm thứ ba khi quan thuế vụ tới phát động phản loạn, trực tiếp giam cầm quan thuế vụ vương quốc.

Trong thành giới nghiêm, quan viên và quân quan vẫn trung với quốc vương Chisa và vương tử Calavi bị tung lưới bắt gọn, cùng quan thuế vụ vương quốc bị nhốt trong phủ đệ của chấp chính quan.

“Không thể giết chết những người này.” Harold nói với Nadun, “Phải đưa bọn họ không chút tổn thương về cho quốc vương Chisa, ngoài ra cộng thêm thư viết tay của công tước Nelson.”

Harold giao thư Tổng Mặc đưa tới cho Nadun, “Chuyện này, sẽ do ngài làm.”

Nadun cầm thư, nhìn Harold một cái phức tạp, cuối cùng vẫn nói ra một chữ, “Được.”

Hắn biết, thành Cary hiện tại, đã không phải hắn nói là được.

Thành Cary đổi chủ chỉ là một tín hiệu, khi quốc vương Chisa kinh ngạc xem thư của Nelson, không thể tin tưởng, huynh đệ chỉ biết phong hoa tuyết nguyệt, bị hắn lừa dối, truy sát, lại có thể làm ra chuyện này, Nelson đã ở trong lãnh địa hắn đoạt về, dựng cờ mưu phản.

Mười hai gia tộc quý tộc lớn nhỏ như gia tộc Josh, gia tộc Toka, đứng về phía Nelson. Quân đội của họ dùng cố lãnh địa bị chiếm bạo loạn không ngừng tập kết quân, khi Nelson dựng cờ mưu phản, dưới tay đã có quân đội không dưới năm trăm ngàn.

“Vương huynh của ta, tất cả những gì ngài cho ta, ta sẽ hoàn trả lại gấp trăm gấp ngàn lần!”

Trải qua huấn luyện kiếm thuật một thời gian, Nelson không còn là con gà trống Gallia Tổng Mặc gặp lúc đầu, mặc áo giáp màu bạc xám do người lùn chế tạo, là lễ vật Tổng Mặc tặng cho hắn, eo giắt trường kiếm, là bảo vật gia truyền gia tộc Josh dâng lên, áo khoác trên người một màu đỏ như máu, trên gương mặt thư sinh, nhuộm lên sự cuồng nhiệt của dã tâm và phục thù.

Nelson giơ tay lên, hô lớn: “Tài phú, địa vị, nữ nhân, đi theo ta, những thứ này, đều là của các người!”

Các đại binh lớn tiếng hoan hô, trừ kỵ binh của gia tộc quý tộc, trong đội ngũ còn xen tạp không ít lính đánh thuê. Tổng Mặc từng mang người dùng thân phận lính đánh thuê tham gia vào trong chiến tranh của Obi và

Sabisand, vô cùng rõ ràng những người này đều là một đám người vì tiền mà không cần mạng, dùng trong nội chiến của Chisa, vừa thích hợp.

Một vài người Grilan cũng giả trang thành lính đánh thuê, gia nhập vào quân đội của Nelson. Trong số văn quan bên cạnh Nelson, cũng không thiếu bóng dáng người Grilan.

Tổng Mặc sẽ không giám sát Nelson một bước không rời, cũng sẽ không khiến Nelson triệt để thoát ly khỏi tầm khống chế của y.

Nelson hiểu rõ điểm này, đối với việc này cũng không có bất cứ dị nghị nào.

Khi Chisa nổi gió, trên bầu trời Angris cũng cuộn cuộn mây đen.

Tổng Mặc đứng trước cửa sổ, nhắm hai mắt lại, vài làn gió mát thổi tan cái nóng trong không khí, một tiếng sét đột ngột, tia chớp lóe qua đám mây tầm tối, bão, sắp tới rồi.

Tổng Mặc đột nhiên thấy tâm tình rất tốt, hai tay nắm bệ cửa sổ, vươn nửa người ra, cười mở miệng la lớn: “Mưa rồi, lấy quần áo vào!”

Các lãnh dân sớm đã quen hành động thỉnh thoảng động kinh của lãnh chủ đại nhân, ngẩng đầu nhìn trời, ừ, sắp mưa rồi, quả thật nên lấy quần áo vào rồi...

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 124

Xin Lỗi

> Công tước Nelson có quý tộc trong Chisa và Tổng Mặc ủng hộ hai bên, binh nhiều lương đủ, tự tin tràn đầy, có chuẩn bị đi đánh quốc vương Chisa không chút chuẩn bị, phản loạn vừa bắt đầu, thực sự chiếm được không ít tiện nghi, địa bàn nhanh chóng mở rộng, thế lực nhanh chóng phát triển, hình thành thế lực đủ để đối chọi ngang tay với quốc vương Chisa.

Khi thực lực tăng mạnh, thế lực khuếch đại, thủ đoạn hành sự của Nelson cũng càng lúc càng cường ngạnh.

Mấy lãnh địa quý tộc ở gần lãnh địa của công tước, hễ nơi nào không chịu góp sức hoặc còn dự định xem chừng, đều bị công chiếm nhanh chóng. Chủ nhân lãnh địa, may mắn trốn trong vương đình tại đô thành Chisa đều chửi um sùm, kẻ bất hạnh thì trực tiếp bị Nelson bắt giữ, lấy mạng.

Thủ đoạn sét giạt gió cuốn này, chấn động nhiều người, một vài quý tộc còn đang do dự bất định, đều phải ném cành ô liu cho Nelson. Quốc vương Chisa đã già rồi, vương tử Calavi hình như chống không nổi, không thấy vương tử điện hạ ngay cả thành Cary cũng đánh mất rồi sao? Không phải ném vào tay người Seeger, mà là trực tiếp bị công tước Nelson vô thanh vô tức lấy mất!

Có thể thấy, công tước các hạ mới là chân nhân bất lộ tướng chân chính, không kêu thì thôi, kêu là kinh người.

Gia nhập, phản loạn, mới là vương đạo!

Trên thực tế, thành Cary đối chủ hoàn toàn không có nửa điểm quan hệ với Nelson, Tổng Mặc chẳng qua là mượn danh Nelson, giảm bớt tinh thần chống đối của người Cary, cũng thuận tiện thêm phiên cho quốc vương Chisa. Đợi khi y chân chính tiêu hóa hoàn toàn thành Cary, Nelson và thành Cary, không còn bất cứ quan hệ nào nữa.

So với thành Cary, Nelson hiện tại và phản quân thủ hạ của hắn, càng khiến Tổng Mặc quan tâm hơn.

Từ tin tức gửi về, có thể thấy hình như Nelson đã bị thắng lợi làm mù đầu, hoang tưởng ông đây anh hùng cái thế, thiên hạ vô địch. Tổng Mặc hiểu rõ, quốc vương Chisa đánh trận cả đời, còn từng đánh lão Julien bỏ mũ bỏ giáp, cướp mất một phần ba quốc thổ Angris. Người như thế, sao có thể luôn bị động chịu đánh, hiện tại ảnh ản hẳn không phát, rất có thể là muốn làm rõ thực lực của Nelson, xem thử thắng em này rốt cuộc có thực lực lớn cỡ nào, nguyên nhân khác, có thể là vì vấn đề những lãnh địa bị chiếm.

Đợi khi hắn làm rõ kẻ đứng bên cạnh Nelson là ai, Nelson rốt cuộc mấy lạng mấy cân, chính là lúc hắn bắt đầu phản kích. Lúc đó, mới bắt đầu khảo nghiệm của Nelson.

Hiện tại, chẳng qua là khai vị mà thôi.

Tổng Mặc gõ bàn, y phải thừa nhận, đây là thất sách của mình. Y vẫn suy nghĩ quá đơn giản, công chiếm một quốc gia, và cướp một phần địa bàn, hoàn toàn là khái niệm khác nhau. Nelson cũng không phải con rối do y giật dây, hắn có suy nghĩ của riêng mình. Không thể nào hoàn toàn hành động theo suy nghĩ của Tổng Mặc. Hiện tại hắn không còn là quý tộc lưu vong bị nhốt trong phòng nhỏ của Grilan nghiên cứu nghệ thuật thân thể nữa, hắn đã là ‘thanh niên nhiệt huyết’ có thực lực tấn công bảo tọa quốc vương Chisa, thậm chí có thể nói là một ‘con bạc’.

Bất luận cược thắng hay thua, đều sẽ khiến con bạc đánh mất lý trí, tiếc là, Nelson hiện tại còn cách hai kết quả này một khoảng nhất định nữa, nhưng hẳn lại cuồng vọng cho rằng, mình đã cách phần thắng toàn cục rất gần rồi.

Suy nghĩ này rất nguy hiểm.

Tổng Mặc đang suy nghĩ, có phải nên nhắc nhở Nelson không, hay để mặc hẳn chịu thiệt, rồi mới giúp đỡ?

Y có hơi lấy làm lạ, cho dù đầu óc Nelson có nóng nhìn không rõ hiện trạng, lẽ nào những quý tộc Chisa bên cạnh hẳn cũng bị nóng đầu cả sao, trở thành óc đậu hủ?

Nếu quốc vương Chisa là hồng mềm dễ nhào nặn như thế, thì y đâu cần phải tìm lão quốc vương Angris hợp tác, xem chút bị lừa, sau đó lại tìm ma tộc giúp đỡ, chỉ vì muốn cướp hai địa bàn trong tay hẳn?

Trực tiếp dẫn người vác súng vác đại bác đi không phải được rồi sao?

Có câu, không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo. Quý tộc Chisa bên cạnh Nelson, sẽ không ngốc tới mức nhìn không rõ ý đồ của quốc vương Chisa, nhưng bọn họ lại không nhắc nhở Nelson, rốt cuộc là tại sao?

Lẽ nào, bọn họ còn muốn suy nghĩ xem Nelson có thích hợp làm quốc vương Chisa hay không nữa sao?

Nếu thật sự là vậy, trên cổ những người này, khẳng định không phải là đầu, mà tuyệt đối là một cục đá.

Đã tham gia phản loạn rồi, đã dán dấu hiệu của Nelson lên rồi, còn hai lòng ba dạ, không phải có bệnh sao? Lẽ nào bọn họ cho rằng trở giáo trước trận chiến sẽ được sự tha thứ của quốc vương Chisa? Nằm mơ đi con!

Tống Mặc xoa trán, cầm bút lên, muốn viết cho Nelson một bức thư, viết được hai hàng, thì dừng lại, vò giấy thành một cục ném sang một bên.

Bỏ đi, tính ra Nelson hiện tại cũng không nghe lọt lời của y, còn sẽ cho rằng y đang lo bò trắng răng.

Dù sao thân quân của quốc vương phần lớn đều đang bận trấn an lãnh dân bạo loạn ở lãnh địa bị chiếm, không thể nào phái toàn bộ đi tiêu diệt phản quân của Nelson, nhưng khẳng định sẽ điều ra một phần, chính là bộ phận được điều đi lâm thời này, cũng đủ cho Nelson sặc rồi.

“Nên để hãn chịu giáo huấn thì tốt hơn.”

Có câu, thất bại là mẹ thành công, một lần thất bại sẽ không khiến Nelson triệt để mất đi cơ hội, nhưng lại có thể khiến hãn nhìn rõ được bản thân, cũng nhìn rõ được quốc vương Chisa. Đừng có suy nghĩ viễn vông gì nữa...

Tống Mặc tựa lên lưng ghế, xoa sau gáy, thời gian dài ngồi trước bàn làm việc, khiến cổ và vai y đều hơi tê cứng. Một đôi tay thon dài trắng nõn đột nhiên gác lên vai Tống Mặc, lực đạo thích hợp nhẹ xoa nắn, Tống Mặc đầu tiên hơi kinh ngạc một chút, tiếp theo thả lỏng cơ thể, tựa ra sau, ngửa đầu, nhìn mỹ nhân tóc nâu đang bóp vai ỳnh, “Rhys, sao người luôn thích xuất quỷ nhập thần, đi đường không tiếng động vậy.”

Rhys cười, cúi đầu, hôn môi Tống Mặc một cái, đầu lưỡi liếm qua khoe môi, nhẹ nhàng.

“Xin lỗi.”

“Hử?”

Tống Mặc phát ra một đơn âm tiết mang theo nghi vấn, giơ tay lên, ôm cổ Rhys, “Tại sao xin lỗi? Đứng sau lưng ta không lên tiếng, dọa ta sao?”

“Không.” Rhys lắc đầu, cúi người, hai tay chống lên hai tay vịn ghế, lại hôn Tống Mặc một cái, sau đó đứng thẳng dậy, nhẹ nhàng xoay cả ghế và Tống Mặc trên ghế lại, tì lên trán Tống Mặc, “Vì tất cả những gì diễn ra trước đây.”

Rhys không nói rõ, nhưng Tống Mặc lại hiểu ý hần.

Laurent và lão John đánh nhau, Rhys vì mục đích muốn tra rõ thân phận của lão John, mà không ra tay ngăn cản, cuối cùng lại bất ngờ lấy được nhẫn quyền lực, nhưng cũng đã thật sự đắc tội Tống Mặc.

Tống Mặc vô cùng bao che khuyết điểm, Rhys biết, lão quản gia John đối với Tống Mặc rất quan trọng, Rhys cũng biết. Rhys biết hoàn toàn không cần thiết, nhưng hần chính là khó chịu. Thậm chí vì sự quan trọng này mà cảm thấy ghen tỵ.

Rhys vùi đầu vào cổ Tống Mặc, rầu rĩ nói: “Ta rất xin lỗi, thật đó. Ta biết quản gia đó có địa vị gì trong lòng người... ta ghen với ông ta!”

Lời của Rhys khiến Tống Mặc ngạc nhiên, tiếp theo bật cười. kéo tay Rhys khỏi vai mình, hai mắt ngậm cười nhìn vào đôi mắt biển xanh, cắn môi Rhys một cái, nói: “Ta chấp nhận lời xin lỗi của người.”

Tâm tình Tống Mặc trông không tồi, ánh mắt Rhys lấp lóe, tay ôm Tống Mặc bắt đầu không thành thật, ngón tay thò vào trong vạt áo Tống Mặc, giống như có mang theo ma lực, vượt qua phần eo Tống Mặc, tạo nên từng cơn run rẩy.

“Thân ái...”

Âm thanh rót vào tai Tống Mặc trở nên thấp trầm, mang theo khí tức ái muội không cách nào nói rõ, chỉ cảm thấy nghe thấy âm thanh này rồi, tay chân cũng đều sẽ trở nên tê dại.

Tống Mặc vội cắn môi một cái, để mình tỉnh táo lại, nâng cằm Rhys lên, nhìn hắn đầy nguy hiểm, “Người muốn làm gì?”

Nói rồi, bóp cổ tay Rhys, rút tay hắn ra khỏi áo mình.

Rhys rất muốn thuận thế tiếp lời: “Làm người.” Nhưng hắn biết, hai chữ này mà nói ra, Tống Mặc tuyệt đối sẽ không đỏ mặt xấu hổ ôm cổ hắn hôn hắn, mà trên chín mươi phần trăm, sẽ móc súng lục ở eo ra, cho hắn một phát nổ đầu.

Nhìn súng trường treo trên tường một cái, rồi trong tủ ở góc tường, là bộ nỏ được dùng làm vật trang trí, Rhys nuốt nước miếng, quả nhiên, leo giường, đặc biệt là leo lên giường lãnh chủ Grilan, thật sự là một chuyện nguy hiểm mà kích thích...

Tống Mặc bất kể Rhys đang nghĩ gì, tay bắt đầu dùng sức vé cằm Rhys, “Nghe này, ta nói tiếp nhận lời xin lỗi của người, nhưng không nói tha thứ người, nếu người dám làm bậy... ta sẽ rất tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, người, hiểu chứ?”

Rhys vội gật đầu, không dám tiếp tục quấy nữa. Lấy lòng tiếp tục xoa vai bóp tay cho Tống Mặc, nghe Tống Mặc vì thoải mái mà rên rỉ ra tiếng, tiểu nhân trong lòng ma tộc cắn khăn tay nước mắt đầy mặt.

Mọi nó khổ bức dữ lắm biết không? Nam nhân gia tộc Myers đều là thế quân nghiêm hay sao? Chỉ được xem không được ăn, giày vò lắm biết không?!

Lực đạo không tự giác tăng mạnh, Tống Mặc hừ một tiếng, Rhys lập tức không dám nghĩ bậy bạ nữa.

Thôi vậy, ăn không được, thì sờ vài cái, chiếm chút tiện nghi, cũng không tồi... nếu thật sự làm thân ái bức bội, tính ra ngay cả sờ vài cái cũng không được.

Qua một lát, Tống Mặc không còn phát ra tiếng nữa, hình như đã ngủ, Rhys cúi đầu nhìn, quả nhiên, mắt Tống Mặc đã nhắm lại, hơi thở trở nên bình ổn.

Rhys nhẹ hôn trán Tống Mặc một cái, Tống Mặc đã ngủ khê lằm bằm một câu, Rhys sáp lại muốn nghe cho rõ, nhưng Tống Mặc lại ngậm chặt miệng, môi hơi động vài cái, vô thức dựa vào ngực Rhys.

Rhys ôm Tống Mặc, đôi mắt màu biển xanh, nhìn người trong lòng, dịu dàng như tia nắng ban mai lướt qua mặt biển, hần cúi xuống ôm ngang Tống Mặc lên, lo y bị giật mình, động tác rất nhẹ, mang theo cẩn thận tuyệt đối, cảm thụ hơi ấm và trọng lượng trong lòng, ma tộc vô thanh cười.

Đôi môi lại lần nữa đặt lên trán Tống Mặc, hình dáng môi tựa như đang nói: “Ta thích người.”

Ra khỏi phòng, không ngoài ý muốn thấy lão quản gia John.

Rhys Myers gật đầu, lão John nhìn Tống Mặc trong lòng Rhys, hơi khom người, cái gì cũng không nói.

Hai người đi lướt qua nhau, từ đầu tới cuối, đều bảo trì trầm mặc.

Thực tế, Tống Mặc hoài nghi quý tộc Chisa đi theo Nelson hai lòng ba dạ, thật sự là oan uổng cho họ, bọn họ không phải không thấy rõ ý đồ của quốc vương Chisa, cũng không phải không nhắc nhở Nelson, ngặt nỗi Nelson không nghe khuyên giải, ngang bướng như lửa, bọn họ có biện pháp nào? Cũng không thể lấy đao gác lên cổ Nelson, uy hiếp hẳn phải nghe lời đi?

Chuyện này Tống Mặc có thể làm được, nhưng những quý tộc đó không thể làm, cũng không dám làm. Vạn nhất Nelson ngồi lên vương vị rồi, lúc đó lại tính nợ thì sao?

Võ lực không thể, mọi người chỉ có thể không ngừng khuyên giải.

Lão Josh hai lần ba lượt viết thư cho Nelson, gia chủ gia tộc Camer và mấy đại quý tộc khác cũng đã nhiều lần phái người đưa thư cho Nelson, những bức thư này gần như toàn bộ chìm xuống đáy biển, cho dù có hồi âm cũng chỉ hàm hồ vài lời, rõ ràng không có ý thay đổi thái độ. Nelson cuối cùng không kiên nhẫn, dứt khoát không trả lời chữ nào luôn.

“Loạn quá rồi!”

Gia tộc Josh và gia tộc Camer gần như không tiếc sức ủng hộ Nelson, bọn họ đã không còn đường lui, nhất định phải ủng hộ Nelson ngồi lên vương vị, mới có thể bảo vệ gia tộc của mình, có được những gì mình muốn.

Nhưng biểu hiện của Nelson thời gian này, khiến hai vị gia chủ vô cùng bất ngờ, bất giác bắt đầu lo sợ.

Công tước đại nhân trước đó rõ ràng còn biểu hiện không tồi, sao đột nhiên lại không còn đầu óc như thế?

Lão Josh và lão Camer gặp mặt, trao đổi ý kiến một chút, rồi lại âm thầm liên hệ với những kẻ ủng hộ đáng tin khác của Nelson, mấy lão hồ ly mật mưu một phen, quyết định, nhất định phải giúp công tước đại nhân bình tĩnh đầu óc lại, nếu không tiền đồ của mọi người thật đáng lo.

Suy nghĩ của những người này giống với Tống Mặc, chỉ là nên làm sao khiến vị thanh niên nghệ thuật đầu óc đang nóng này bình tĩnh lại, thì còn phải nghĩ biện pháp...

Chisa phát sinh nội loạn, lão quốc vương Julien vốn nên là người cao hứng nhất, nhưng kinh nghiệm đấu tranh chính trị quanh năm đã cho lão biết, chuyện này, không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Lãnh địa bị chiếm bạo loạn, thân quân quốc vương trấn áp, thành Cary đổi chủ, công tước bị quốc vương lưu đày dựng sào chống lên... những chuyện này nhìn thì không chút liên hệ, nhưng lại giống như một vòng tròn một vòng.

Chuyện tại lãnh địa bị chiếm lão Julien có thể khẳng định là Tổng Mặc hạ thủ, ban đầu lão còn hoài nghi, dù sao đối với lãnh chủ không lâu trước còn nghèo rớt mùng tơi, thì đây là chuyện không thể. Nhưng tin tức do thám tử đưa về, khiến lão John không thể không tin. Còn về Tổng Mặc làm sao làm được, lão Julien vẫn không hiểu, vậy thì, những chuyện tiếp theo, có liên quan tới Tổng Mặc hay không?

Lãnh địa chiếm được của Angris tuy không nhiều như Chisa, thời gian này cũng không thái bình, nếu...

Lão Julien không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Cùng lúc này, Hắc Viêm trong vương cung Obi cũng nhận được tin thành Cary đổi chủ và Chisa nội loạn. So với lão Julien và những quốc gia khác chú ý tới Chisa, tin tức trong tay Hắc Viêm tỉ mỉ hơn, thậm chí mỗi chi tiết nhỏ đều vô cùng rõ ràng.

“Thật thú vị.”

Hắc Viêm cong khóe môi, ma sát nhẫn bảo thạch đỏ trên ngón cái, thầm thì: “Tổng Mặc Grilan, thật là người thú vị...”

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 125

An Giác

> Đền bù chiến tranh của Seeger đã được đưa tới Obi.

Thua trận nhưng không thua khí thế, tuy đánh trận thua rồi, người Seeger vẫn không muốn phải mất mặt trước người Obi, khi vào thành, ai nấy đều ngửa đầu ưỡn ngực, khí thế mười phần. Nếu không phải biết thực tình, người trong vương thành Obi, sẽ cho rằng những người Seeger này không phải tới đưa khoản đền bù chiến tranh, mà tới để ‘thăm hỏi hảo hữu’ thuận tiện ‘gây chuyện’.

Người Obi âm thầm nghị luận, người Seeger quả thật giống như một đám ngốc, quốc vương bệ hạ nên giáo huấn bọn họ vài lần, để đám người Seeger này biết, hoa tại sao lại đỏ như vậy!

Hắc Viêm không tính là sư tử mở to mồm, nhưng con số bồi thường cũng đủ khiến quốc vương Jiera đau lòng một trận.

Nếu không phải người Seeger đã được ‘trợ cấp’ ở nơi như thành Cary. Jiera tuyệt đối sẽ không cho tiền nhanh chóng như thế.

Hắc Viêm biết rõ, kim tệ và bảo thạch đưa tới cho hắn, trên sáu mươi phần trăm đều là người Seeger cướp được từ chỗ khác, chỉ có không tới bốn mươi phần trăm là lấy từ quốc khố Seeger, nhưng hắn không để ý.

Đối với quốc vương cự long mà nói, có kim tệ là được, bất luận kim tệ này tới từ đâu.

Tể tướng Murphy tiếp đãi sứ giả Seeger, không biết xuất phát từ mục đích nào, lần này dẫn đội tới vương thành Obi, lại là tể tướng Seeger Jonjo. Nếu không bận tâm thân phận đối địch, hai tể tướng đại nhân đồng dạng thường xuyên đau đầu vì quốc vương tùy tính, tuyệt đối sẽ có ngôn ngữ chung.

Tể tướng và tể tướng, hai mắt ngấn lệ.

“Bệ hạ, đây là toàn bộ số bồi thường mà người Seeger đưa tới, còn có thêm một ngàn con dê và năm trăm con chiến mã.”

Hắc Viêm gật đầu, xuống khỏi vương tọa, vật dưới trường bào đen đi loanh quanh quanh mấy cái rương chứa bảo thạch và kim tệ. Đột nhiên, hắn dừng lại trước một rương bảo thạch, rương không lớn, chỉ bằng bốn năm tay của người trưởng thành, đặt phía trên một cái rương chứa kim tệ. Nắp rương đã mở ra, bên trong là bảo thạch đủ màu, chói mắt nhất, là một viên bảo thạch màu đen trong đó.

Bảo thạch màu đen không hiếm thấy, nhưng viên có màu như trời đêm trước mắt này, lại vô cùng quý hiếm.

Obi không có loại bảo thạch này, Seeger cũng không có. Còn người Seeger từ đâu lấy được bảo thạch này, Hắc Viêm không để ý, chỉ là, bảo thạch đen khiến hắn lại nhớ tới mái tóc đen kịt, đôi mắt đen kịt của Tổng Mặc, thân thể giống như lại trào lên cảm giác kỳ quái.

Nóng bức, nhưng không đáng ghét.

Con mắt màu vàng vụt qua tia sáng khó giải thích, Hắc Viêm đóng nắp rương lại, nói với quan thị tùng cung đình đứng bên cạnh, “Đưa cho lãnh chủ Grilan.”

Quan thị tùng cong người hành lễ, không nói thêm một câu, triệu tập thị tùng tới, nâng rương lui ra khỏi phòng.

Hành động của Hắc Viêm dọa tới Murphy. Tể tướng đại nhân kinh ngạc há to miệng, quốc vương bệ hạ, vậy mà đi tặng đồ cho người khác? Lẽ nào, hẳn lại có được vũ khí uy lực cường đại nào khác từ chỗ lãnh chủ Grilan sao?

“Không có.” Hắc Viêm nhìn Murphy một cái, “Ta tặng đồ cho người khác, rất kỳ quái sao?”

Kỳ quái! Rất kỳ quái! Vô cùng kỳ quái!

Có một thoáng, tể tướng Murphy xem chút cho rằng đầu của quốc vương bệ hạ bị sét đánh, lối suy nghĩ không thể trở về bình thường.

Tể tướng Murphy không nói gì, nhưng biểu tình vụt qua trên mặt lại bán đứng ông.

Hắc Viêm tức chết.

Nhìn Murphy, cự long thầm nghĩ, gần đây hẳn có phải hơi hài hòa quá, tính khí tốt quá chăng?

Thực ra, người cho rằng con rồng bụng bự bị sét đánh trúng đầu, không chỉ là tể tướng đại nhân của Obi.

Tổng Mặc nhận được rương bảo thạch này, giống như nhìn thấy thứ gì đáng sợ, có lẽ là gặp phải chuyện không thể nào tin nổi.

“Người nói lại lần nữa?”

“Rương bảo thạch này, là quốc vương bệ hạ tặng cho ngài.”

Thật sự là Hắc Viêm tặng? Tổng Mặc hoài nghi nhìn Saivans.

Tuyệt đối không sai! Saivans khẳng định gật đầu, vì tăng thêm sức thuyết phục, còn lấy khăn tay của quốc vương ra.

Tống Mặc lão đảo lúi liên ba bước, mắt trợn còn lớn hơn trống đồng, hai tay vẽ một dấu chéo lớn trước ngực, nhìn chăm chăm cái rương, chỉ thiếu gào lên: “Yêu nghiệt, mau hiện nguyên hình!”

Thấy phản ứng của Tống Mặc, Saivans há miệng, nhưng lại không nói gì.

Cũng đúng, quốc vương bệ hạ mà lại tặng cho người khác một rương bảo thạch mà chẳng có lý do nào cả, đây thật sự không thể nào tin nổi. Thậm chí có thể nói là một trong mười đại kỳ tích của Obi. Khi bảo thạch được đưa tới hành tỉnh tây bắc, tổng đốc đại nhân cũng bị dọa trực tiếp trượt từ ghế xuống đất.

Có thể thấy hình tượng bủn xỉn tham lam của Hắc Viêm đã khắc sâu lòng người thế nào. Ngay cả tiểu đệ thủ hạ của hắn cũng cảm thấy boss tặng quà cho người khác là chuyện đáng sợ cỡ nào.

Theo cách nói của Tống Mặc, một con cự long chỉ lấy vào không bỏ ra, xem kim tệ như mạng sống, chỉ số tham lam cấp mười sao, mà lại đi tặng cho y một rương bảo thạch, nếu như không có âm thầm đánh chủ ý nào, thuần túy là chuyện viễn vông.

Liên tưởng tới một trăm kim tệ nhiều hơn trước đó, lại nhìn rương bảo thạch bày trước mắt, mồ hôi lạnh của Tống Mặc thấm ướt sơ mi, cho dù là giữa trưa của ngày hè nắng gắt, nhưng sau lưng vẫn trào lên một làn khí lạnh.

Con rồng bụng bự đó, rốt cuộc muốn làm gì?

Saivans vỗ vỗ bụng tướng quân đã có quy mô của mình, nói với Tống Mặc: “Lãnh chủ đại nhân, ngài không cần phải nghĩ quá nhiều, có lẽ đây chỉ là một phút tâm huyết dâng trào của quốc vương bệ hạ.”

Câu này, Saivans nói thật sự không có chút nào đáng tin. Tổng Mặc nhìn hắn một cái, hắn cũng nói là ‘có lẽ’, không phải sao? Tổng Mặc mới không tin con rồng bụng bự đó sẽ hảo tâm như thế, nhưng Hắc Viêm đánh chủ ý gì, y thật sự nghĩ không ra.

Vũ khí? Kẹo? Rượu nho? Hay là gì khác?

Tổng Mặc nhú mày, nhìn bảo thạch trước mắt, giống như củ khoai môn bồng tay, thứ này, thật sự không ăn nổi mà...

“Nếu không.” Tổng Mặc gian nan nuốt nước miếng, “Người mang về đi?”

Nghĩ cũng biết, đây thịt đã dâng tới miệng ra, Tổng Mặc phải hạ quyết tâm lớn thế nào, gạt nổi rương bảo thạch này y thật sự không dám nhận, bồng tay nha!

“Cái này không được.” Saivans vội xua tay, đùa à, quốc vương bệ hạ chỉ đích danh là bảo thạch đưa cho lãnh chủ Grilan, hắn mang về, tính là sao? Bệ hạ liệu có cho rằng hắn tham ô, trực tiếp đưa hắn lên đoạn đầu đài không cơ chứ?

Saivans không tự chủ run run, cuộc sống rất tốt đẹp, hắn còn rất trẻ tuổi, vì một rương bảo thạch mà lên đoạn đầu đài, quá thiệt!

Nghĩ nghĩ, Saivans nói: “Không lâu trước người Seeger đã đưa khoản bồi thường chiến tranh tới vương đô, rương bảo thạch này cũng được đưa tới cùng, rất có thể bệ hạ vì cảm kích vũ khí người thiết kế đã phát huy tác dụng lớn trong cuộc chiến.”

Lý do này nhìn thì cũng có lý, nhưng nghĩ kỹ, lại trăm ngàn sơ hở.

Nếu Hắc Viêm có giác ngộ này, Tổng Mặc sẽ không đi lòng vòng nhìn con rồng bụng bự nữa.

Suy nghĩ đắn đo, Tống Mặc vẫn nhận rương bảo thạch. Không biện pháp, y không thể thật sự bảo Saivans mang rương về, cũng không thể chạy tới vương cung Obi, đối mặt hỏi con rồng bụng bự đó rốt cuộc đánh chủ ý gì. Tống Mặc có dự cảm, nếu y chủ động đi tìm Hắc Viêm, tuyệt đối là dùng bánh bao thịt đánh chó, có đi không về.

“Có lẽ, con rồng bụng bự đó thật sự chỉ nhất thời tâm huyết dâng trào?”

Nhìn đám người Saivans đi xa, Tống Mặc lầm bầm tự nói như thế.

Lão quản gia John đứng sau lưng Tống Mặc, vẫn vẻ mặt nghiêm túc, nhưng miệng thì lại nói ra một câu dọa Tống Mặc lông tơ dựng đứng, tóc tai sợi nào sợi nấy cũng cứng đờ: “Lãnh chủ đại nhân, cự long chỉ tặng quà cho đối tượng mình theo đuổi.”

Cái gì?!

Tống Mặc đột nhiên quay đầu, mặt xung huyết nhìn lão John: “Quản gia, ông nói cái gì?”

“Tôi nói, quốc vương bệ hạ của Obi, rất có thể đang theo đuổi ngài.”

“Thật sao?”

“Nếu không có gì bất ngờ, thì năm chắc tám chín phần.” Lão John nghĩ nghĩ, lại bổ sung: “Tính thử, con cự long đó tuy chưa thành niên, nhưng cũng biết phát tình.”

“Quản gia, có thể đừng kinh bạo như thế không? Ta cảm thấy cái này còn khó tin hơn là hần bị quốc vương Seeger đánh bẹp dí.”

Lão John cười cười, “Có thể là tôi nghĩ sai. Lãnh chủ đại nhân, cơm tối hôm nay, ngài muốn ăn gì?”

Tống Mặc: “...” Chủ đề chuyển biến cũng hơi bị nhanh nha?

Tuy ngoài miệng nói không tin, nhưng Tống Mặc vẫn ghi nhớ lời của lão John. Chuyện phát sinh tiếp theo, tựa hồ đang chứng minh câu nói của lão John, tổng đốc đại nhân của hành tỉnh tây bắc cứ cách một thời gian thì sẽ tới Grilan một lần, mỗi lần đều sẽ mang thứ khác tới, không có cái nào ngoại lệ, đều là quà tặng cho Tống Mặc.

Từ bảo thạch chưa qua điêu khắc, đến trang sức chế tác tinh xảo, rồi tơ lụa hoa mỹ tới mức giá trị ngang với vàng, thậm chí còn có mấy con bì bì thú!

Tống Mặc ôm hai con bì bì thú màu đen hiếm thấy, khoe miệng co giật, y có thể nói, y rất ngưỡng mộ ghen tỵ với kẻ giàu cao đẹp trai của dị thế chứ?

Tống Mặc cũng vẫn rất cẩn trọng, mỗi lần Saivans tặng quà, y đều sẽ để hẳn mang về số kẹo và rượu nho đồng giá trị, bất luận thế nào, Tống Mặc không dám nhận không những thứ này. Y cũng từng thử muốn thông qua Saivans đưa thứ Hắc Viêm đã tặng y trở về, nhưng không một lần thành công.

Một đoạn thời gian như thế, Hắc Viêm không có dấu hiệu sẽ ngừng tay, cho dù hẳn có ra ngoài đánh nhau, trở về cũng không quên lại tặng cho Tống Mặc một phần quà.

Hắc Viêm không phải người bình thường, cũng không phải thủ đoạn bình thường có thể đánh tan. Tống Mặc không muốn thật sự chọc giận hẳn, nhưng cũng không có biện pháp nào tốt có thể khiến hẳn đánh tan suy nghĩ này.

Cũng không thể trực tiếp nói với hẳn, ta có người yêu rồi, người đừng mong nhớ nữa chứ?

Không phải là tìm chết thì là gì?

Tống Mặc đau đầu muốn nứt, bị một con rồng bụng bự mong nhớ, ngủ cũng nằm mơ ác mộng.

Tình huống này ảnh hưởng nghiêm trọng tới hiệu suất công tác và chất lượng giấc ngủ của Tống Mặc, lãnh chủ đại nhân quyết định, không thể tiếp tục như thế nữa, phải nghĩ biện pháp...

Thế là, vào một đêm nguyệt hắc phong cao, lãnh chủ đại nhân trần trọc trần trở, phần nộ tung mềm, trùm áo khoác lên, rời khỏi phòng ngủ, trực tiếp xông vào phòng Rhys.

Tiếng mở cửa đánh thức ma tộc chỉ mới ngủ, Tống Mặc nắm tay nắm cửa, tay kia cầm ngọn nến, ánh sáng của ngọn nến lắc lư trong bóng tối, chiếu sáng nửa gương mặt thanh tú của y, đổ bóng lên vách tường, đôi mắt màu đen, nhìn chăm chăm Rhys. Ánh mắt đó, khiến tâm can nhỏ bé của ma tộc không khỏi run rẩy một cái.

Rhys cẩn thận hỏi: “Thân ái, người muốn làm gì?” Nếu trong tay Tống Mặc không phải đang cầm nến, hẳn quả thật cho rằng thân ái dự định nửa đêm cho hắn một phát súng chết luôn trên giường. Biểu cảm này, thực sự quá đáng sợ.

Tống Mặc đá một cái lên cửa phòng, hung ác mài răng, “Làm người!”

Rhys muốn khóc, đây là lời thoại mà hắn vẫn luôn muốn nói, nhưng không nói ra được...

Tống Mặc không quan tâm nhiều như thế, đi tới bên giường, đặt giá nến lên tủ đầu giường, cách lớp chăn, trực tiếp ngồi quỳ trên người Rhys, tay nắm mái tóc dài rũ trên gối, cúi đầu, hôn như cắn lên môi Rhys, nụ hôn mang theo bạo ngược và huyết tanh, kích khởi dã tính chôn sâu trong thân thể nam nhân, hơi thở của hai người đều trở nên thô nặng.

Tiếng răng môi ma sát và tiếng nuốt nước miếng vang lên rõ ràng trong căn phòng tĩnh mịch.

Nụ hôn kết thúc, Tống Mặc tách khỏi môi Rhys, liếm lên khóe môi bị cắn rách của mình, hít một hơi: “Nói đi, làm, hay không làm?”

Rhys nhìn Tống Mặc, có thể từ sâu trong đôi mắt màu đen đỏ, nhìn thấy được nôn nóng và bất an, tay vuốt lên mặt Tống Mặc, ngửa đầu, nhẹ ngậm môi Tống Mặc.

Nụ hôn này hoàn toàn khác cái vừa rồi, dịu dàng, thương yêu, Tống Mặc cảm thấy, mình dường như bị Rhys xem là giọt nước chạm vào liền vỡ, ngay cả tiếp xúc cũng trở nên vô cùng cẩn thận.

Y không phủ nhận, y thích cảm giác này.

Tâm trạng thấp thỏm bất an vì hành động khó hiểu của Hắc Viêm cũng dần bình ổn lại, hai mắt nhắm chặt, cảm thụ nụ hôn nhẹ không ngừng đặt lên môi, lên mặt, cổ và tai, giống như làn gió nhẹ ấm áp thổi qua, mang đi bất an và nôn nóng, mang tới an tâm và tĩnh mịch.

Rhys ôm eo Tống Mặc, lật người, áp y dưới thân. Tống Mặc vòng hai tay ôm vai Rhys, hai người chỉ hôn lẫn nhau, tựa hồ ai cũng không có ý định tiếp tục bước tiếp theo.

Rhys vén chăn ra, bọc lấy cả hai người, môi đặt lên cổ họng Tống Mặc, liếm hầu kết nhô lên, không ngoài ý muốn, người trong lòng bắt đầu run rẩy, nhẹ cắn một cái, run càng lợi hại.

Tiếng cười thấp nhẹ vang lên, đầu ma tộc bị gõ một cái, không dùng sức, nhưng âm thanh của Tống Mặc vẫn hung ác như vừa rồi: “Không được cười!” Đây là chỗ mẫn cảm của y, tuyệt đối là chạm liền run, muốn nhin cũng không được.

Rhys lại cười càng dữ, cả người nằm bệt trên người Tống Mặc, cười tới mức vai cũng run.

Tống Mặc cũng nhin không được cười ra tiếng, y không biết tại sao, chỉ là muốn làm thế mà thôi.

Khi y thấy đôi mắt biển xanh tràn đầy ý cười đó, nhìn thấy ảnh phản chiếu của mình trong đôi mắt đó, thoáng chốc, lồng ngực giống như bị một cảm xúc không tên lấp đầy, mang theo chua xót, nhưng lại khiến tim y tràn đầy.

Rhys cười đủ rồi, vén tóc trước trán lên, cúi đầu hôn trán Tống Mặc, “Ngủ đi.”

Đầu ngón tay trắng nõn lướt qua vết thâm dưới mắt Tống Mặc, “Mấy hôm nay người không ngủ ngon đúng không? ”

“Không hỏi tại sao à?”

“Không.” Rhys ôm Tống Mặc vào lòng, cọ cọ mặt Tống Mặc, “Ta chỉ cần biết, người nguyện ý tới chỗ ta tìm an ủi, vậy là đã đủ.”

Tống Mặc không nói tiếp, chậm rãi nhắm mắt lại.

Rhys lặng lẽ nhìn Tống Mặc một lúc, đôi mắt màu biển xanh biến thành màu đỏ, ai cũng không thể dòm ngó đồ của hắn, cho dù là cự long, cũng vậy!

Hắn sẽ cho con cự long dám dòm ngó bảo vật của người khác trả giá...

Trăng treo giữa trời, ngọn nến trong phòng cháy sạch tới hết, tắt ngúm, hai người trên giường cũng ngủ say.

Hai người trán kề nhau, mười ngón giao nhau, tóc đen và tóc nâu quấn vào nhau, giống như kết thành lời thề cổ xưa...

Trong một căn phòng khác, Laurent đứng trước cửa sổ, ngửa đầu nhìn ánh trăng màu bạc trên trời, thấp giọng nói: “Orlando, người còn không chịu tỉnh dậy sao...”

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 126

Uy Lực Của Phòng Nhỏ

> Một đêm ngon giấc.

Sáng hôm sau, Tống Mặc mơ hồ ngồi dậy, vừa mở mắt ra, đã xém chút bị một căn phòng kim tệ bảo thạch lóa mù mắt.

Không tin nổi xoa xoa mắt, cho rằng mình nảy sinh ảo giác. Sau mấy lần, kim tệ bảo thạch trong phòng vẫn không biến mất, chất đầy đất, khiêu chiến với thần kinh Tống Mặc. Đau đầu xoa huyết thái dương, chuyện này là ai làm, nghĩ cũng biết.

“Thân ái, thích chứ?”

Đôi tay trắng nõn vươn ra từ sau lưng, ôm lấy Tống Mặc. Tống Mặc nghiêng đầu, “Những thứ này từ đâu ra? Người lại ăn cướp kho của ai?”

“Không có.” Rhys cọ lên má và cổ Tống Mặc, giống như con mèo đang lấy lòng chủ, “Những thứ này đều là tài sản của gia tộc Myers.”

Nói rồi, đưa chiếc nhẫn màu bạc đeo trên ngón cái tay phải của mình cho Tống Mặc xem, “Nhớ chứ, nhẫn quyền lực, có cái này rồi, ta đã có thể sử dụng quyền lực của thân vương Myers.”

“Cho nên... người ăn cướp kho của nhà mình?”

“Bắt đầu từ hiện tại, cũng là của người.”

“Cái gì?”

“Ta nói.” Đôi môi đỏ nhẹ hôn lên tai Tống Mặc, “Tất cả của ta, đều là của ngươi, thân ái.”

Mặt Tống Mặc hơi đỏ, hung tàn thô bạo nói: “Nói bậy nói bạ, buông ra!”

Rhys không những không buông y ra, ngược lại được voi đòi tiên, tay ôm eo Tống Mặc không ngừng trượt xuống, chậm rãi vuốt qua bụng, tiếp tục men xuống...

Theo động tác của cánh tay đó, Tống Mặc toàn thân giật nảy.

Nam nhân vào sáng sớm dễ xúc động bản năng nhất, bị xoa với nắn thế này, không phản ứng, mới là lạ.

Hơi thở của Tống Mặc bắt đầu bất ổn, không tự chủ tựa vào ngực Rhys, trở ngược tay nắm vai Rhys, ngửa đầu, tiếng rên rỉ đè nén tràn ra khỏi môi, Rhys cúi đầu gặm cổ Tống Mặc, để lại dấu vết đỏ tươi.

“Thân ái.” Rhys liếm dấu vết mình để lại, nhẹ ngậm tai Tống Mặc, đầu lưỡi linh hoạt vẽ theo đường nét vành tai, “Cho ta, được không?”

Thân thể Tống Mặc nóng lên, đầu cũng bết dính lại, nhưng lúc này Rhys lại ngừng lại, làm y hận ngứa răng.

“Phí lời cái gì, tiếp tục!”

Rhys cười, “Tuân lệnh.”

Cánh tay mạnh mẽ đỡ eo Tống Mặc, để y ngồi lên đùi mình, một thoáng xúc động khiến Tống Mặc cảm thấy trước mắt sáng lóa, không thể khống chế bật kêu ra tiếng, nhưng lập tức bị một cánh tay chặn lại, ngón tay thò vào trong miệng, trêu chọc chiếc lưỡi mềm mại, Tống Mặc dùng sức cắn

mạnh, không tạo nên thương tổn cho ngón tay đó, mà xém chút rớt nguyên hàm răng.

Tống Mặc muốn khóc, sao y luôn quên tên này không thể cắn, cắn rồi cũng chỉ đau mình.

Rhys cắn sau cổ Tống Mặc, giống như thú đực động tình, sợi tóc màu đen lướt qua mặt hăn, mang theo khí tức đặc trưng của Tống Mặc, khiến hăn say mê.

Động tác dịu dàng bắt đầu trở nên hung hãn, hai tay Tống Mặc không có bất cứ sức lực nào, chỉ có thể vươn ra sau níu vai và tay Rhys, không qua bao lâu, cánh tay cũng bắt đầu tê dại, thân thể giống như con thuyền nhỏ run rẩy trong sóng biển, không thể khống chế ngã nghiêng trái phải, eo cũng tê dại, ngay cả chân, cũng bắt đầu run rẩy, y bắt đầu cảm thấy sợ hãi kỳ quái.

Tống Mặc nắm cánh tay đang giữ eo mình, “Để ta nhìn người, để ta nhìn người!”

Rhys hừ nhẹ một tiếng, giây tiếp theo, tầm mắt xoay chuyển, Tống Mặc bị Rhys ấn ngã lên giường, tầm mắt nhắm vào đôi mắt màu biển xanh, cuối cùng thở phào một hơi.

Ôm cổ Rhys, ngẩng đầu lên, chủ động hôn môi Rhys.

Nhiệt tình vẫn đang tiếp tục...

Thị nữ Anne không tìm thấy Tống Mặc trong phòng ngủ lãnh chủ, được lão quản gia John thông tri, tới phòng Rhys, đến cửa, gõ vài tiếng, nhưng thật lâu không có tiếng trả lời.

Mấy thị nữ bưng dụng cụ tẩy rửa quay mặt nhìn nhau, giao lưu ý kiến một chút, tiếp theo bưng tỉnh đại ngộ. Lãnh chủ đại nhân đang ở trong

phòng người yêu, còn có thể làm gì?

Quản gia đại nhân không tới, các cô nên làm sao, tiếp tục gõ cửa, hay đợi ở đây?

Khi các thị nữ không biết nên làm sao, cửa phòng đột nhiên mở ra, Rhys chỉ đơn giản mặt quần dài vào, khoác sơ mi lười biếng tựa cửa, một tay chống lên khung cửa, theo động tác cúi đầu, mái tóc dài màu nâu trượt xuống bên mặt, đôi môi đỏ như chảy máu, toàn thân trên xuống đều lộ ra khí tức dụ hoặc sau khi thỏa mãn, khiến các thị nữ tại đó đều bắt đầu mặt đỏ tim đập.

Không hổ là người yêu mà lãnh chủ đại nhân chọn lựa, đủ vị!

Đương nhiên, các thị nữ chỉ đơn thuần tán thưởng, không có nảy sinh tâm tư khác với Rhys. Trong lòng người Grilan, lãnh chủ đại nhân chí cao vô thượng, bất cứ ai dám mạo phạm hoặc khiêu chiến lãnh chủ đại nhân, đều nên bị tổng vào địa ngục!

Muốn tìm nam nhân, trong lãnh địa có rất nhiều.

“Có chuyện gì?”

Giọng Rhys hơi khàn, nhưng lại dụ người dị thường.

Thị nữ Anne bước tới một bước nói: “Lãnh chủ đại nhân có thức dậy chưa?”

Rhys đảo mắt qua dụng cụ tẩy rửa và bộ y phục trong tay các thị nữ, nhìn ra sau một cái, “Còn chưa, y cần nghỉ ngơi.”

“Vậy có cần đưa bữa sáng tới không? Lãnh chủ đại nhân tỉnh lại có thể dùng.”

“Không cần. Nếu cần ta sẽ gọi các người.”

Nói xong, đóng cửa phòng lại, tất cả trong, đều bị chặn lại sau cửa.

Anne lặng lẽ đứng một lúc, nói với các thị nữ khác: “Mọi người đi làm việc đi, tính ra lãnh chủ đại nhân nhất thời sẽ không dậy đâu.”

“Nhưng...”

“Gần đây lãnh chủ đại nhân vẫn không ngủ ngon.” Anne chỉ dưới mắt, “Mọi người chắc cũng thấy quầng thâm dưới mắt lãnh chủ đại nhân chứ. Hiếm khi có thể ngủ một giấc, chúng ta đừng nên quấy rầy.”

Các thị nữ nghĩ nghĩ, đồng thời gật đầu.

Anne thì đang thầm suy đoán, quản gia không giống như trước kia, cùng các cô đi gọi lãnh chủ đại nhân thức dậy, có phải đã sớm dự liệu được tình huống hiện tại không?

Quả nhiên gừng càng già càng cay!

Anne lập chí trở thành thủ lĩnh thị nữ ưu tú nhất Grilan, nắm tay siết chặt lại, chuyện cần học tập còn rất nhiều, nhất định phải tiếp tục nỗ lực!

Tống Mặc ngủ rất say, tóc ướt mồ hôi dính trên trán, khiến y cảm thấy không thoải mái. Mày nhíu lại, nhưng không tỉnh giấc.

Rhys tựa bên giường, lật một quyển sách, thấy Tống Mặc nhíu mày, liền phủ tay lên trán Tống Mặc, một hàng phù văn đen chậm rãi lưu chuyển trước trán Tống Mặc, mang theo khí tức mát lạnh, Tống Mặc trong giấc mơ thoải mái giãn mày, hơi thở trở nên bình ổn.

Ma tộc tóc nâu mắt xanh cười nhẹ một tiếng, cúi người nhẹ hôn mặt Tống Mặc, “Thân ái, an tâm ngủ đi, ta sẽ canh cho ngươi.”

Cả ngày, Tống Mặc đều không ra khỏi phòng Rhys. Cho tới tối, mới bị tiếng kêu gào của bụng đánh thức, tựa vào đầu giường, nhìn ráng chiều đầy

trời ngoài cửa sổ, mới ý thức được mình đã ngủ bao lâu.

“Hiếm khi có thể ngủ lâu như thế.”

Tống Mặc gác tay sau cổ, lắc cổ một chút, xương cũng phát ra tiếng rắc nhẹ, một cánh tay trắng nõn đặt lên mu bàn tay y, “Thân ái, chỗ này hả?”

Động tác xoa bóp nhẹ nhàng, cổ hơi khó chịu vì ngủ quá lâu cũng trở nên nhẹ nhõm.

“Ừm, tốt rồi.”

Tống Mặc đẩy tay Rhys ra, bước xuống giường, toàn thân trên xuống chỉ phủ một tấm ra giường, bước tới tủ quần áo, mở ra, trống rỗng.

Tống Mặc hơi ngần ngừ. Sau đó nhớ ra đây không phải là phòng mình, quay lại nhìn Rhys, “Quần áo.”

Rhys tựa bên tường, một tay đỡ cằm, cười không mang ý tốt, “Ta cảm thấy, bộ dáng người thế này, rất tốt.”

“Tốt cái đầu người!”

Tống Mặc tiện tay cầm một thứ lên ném qua chỗ Rhys, Rhys nghiêng đầu tránh đi, búng tay một cái, ra giường trên người Tống Mặc đột ngột rớt xuống đất, sơ mi màu trắng và quần dài màu đen, bao bọc trên người y, cổ áo sơ mi khảm thủy tinh trong suốt, từng hạt tổ thành gia huy của gia tộc Rhys.

Tay áo hơi dài, chỗ cổ tay hơi chật, nhưng không hề có cảm giác rườm rà rối rắm.

Tống Mặc giơ tay lên nhìn nhìn, chất liệu sơ mi y chưa từng thấy qua, nhưng mặc trên người thấy rất thoải mái.

“Đây là chất vải chỉ ma tộc có.” Rhys bước qua, giúp Tống Mặc cài lại nút áo sơ mi, từng hột từng hột, đều là dùng chân trâu khảm thành, “Đúng như ta nghĩ, rất hợp với người.”

“Chỉ ma tộc có sao?”

“Ừ.”

Ngón tay vuốt qua gia huy Myers trên cổ áo, trong mắt Rhys vụt qua tia cười bí ẩn, tiếp theo lại lấy ra một cái đồ cài cổ áo bảo thạch xanh, Tống Mặc vội đẩy hẳn ra, “Ta không cần những thứ này, mùa hè, nóng.”

“Trên nó có một ma pháp trận cỡ nhỏ.” Rhys dứt khoát đeo đồ cài cổ áo lên cho Tống Mặc, “Có thể giảm nhiệt.”

Tống Mặc không nói gì.

Chỉnh lý trang phục xong, Rhys lại búng ngón tay một cái, căn bản không cần Tống Mặc động ngón tay, rửa mặt đánh răng đã đâu ra đó. Trong đầu Tống Mặc đột nhiên hiện lên một suy nghĩ: Rhys Myers, trang bị tất yếu của người lữ hành, giết người phóng hỏa đều có.

Vội lắc đầu, nghĩ bậy bạ gì chứ.

Tống Mặc không ăn cả cơm sáng và cơm trưa, cho dù bụng đói, cơm tối cũng không dám ăn nhiều. Ăn xong hai chén cơm, sờ bụng đã nửa no, liền buông đũa xuống.

“Không ăn nữa sao?”

Rhys cũng rất thích vị của cơm, hẳn vẫn không quen dùng đũa, chỉ có thể dùng nĩa, nhưng động tác lại vô cùng ưu nhã. Tương ứng với động tác ưu nhã, là lượng cơm cực kỳ không ưu nhã.

Tống Mặc vừa ăn xong chén thứ hai, hẳn đã ăn được năm chén cơm rồi.

“Buổi tối không thể ăn quá nhiều.”

“À.” Rhys hiểu rõ gật đầu, bảo thị nữ giúp bối chén thứ sáu.

Tổng Mặc: “...”

Hít thật sâu, y không so lượng cơm với phi nhân loại!

Ngủ cả ngày, tinh thần sung túc, Tổng Mặc bắt đầu xử lý công vụ chất đống. Vàng cùng bảo thạch trong phòng Rhys, Tổng Mặc không nhập vào kho của mình, gần đây y bị Hắc Viêm làm cho xém chút suy nhược thần kinh, nhận lễ, còn là lễ lớn như thế, có áp lực lắm.

Bảo thạch của Hắc Viêm có thể dùng kẹo và rượu nho trao đổi, nhưng vàng của Rhys... dùng bản thân y?! Cho dù Rhys nói tặng không cho y, Tổng Mặc cũng không dám tin.

Lãnh chủ đại nhân không phải người học thức nông cạn, biết rõ làm người không thể quá ngu ngốc quá ngây thơ.

Tiền của phi nhân loại, không thể tùy tiện lấy.

Lão quản gia John đưa một bình trà tới thư phòng của Tổng Mặc, trong phòng, Tổng Mặc đang tràn đầy tinh thần cúi người làm việc.

Trên báo cáo Harold đưa về có thuật lại tỉ mỉ tình huống của thành Cary hiện tại, phần tử cố chấp đều bị đưa về vương đô Chisa, Nadun Josh cũng thức thời giao quyền lực trong tay ra, cư dân thành Cary đối với việc này không có phản ứng không tốt gì, cả thành Cary, đều đã nằm trong sự khống chế của Harold.

Đương nhiên, ngoài mặt vẫn còn dựng cờ hiệu của Nelson, chẳng qua người biết nội tình, toàn bộ đều hiểu, thành Cary, hiện tại đã đổi tên thành Grilan rồi.

“Quản gia, phố thương nghiệp ngầm có thể khởi công rồi.”

Tổng Mặc buông báo cáo của Harold xuống, nói với lão John: “Ta từng đề cập với Rode, Galland, bọn họ cũng cảm thấy rất hứng thú với đề nghị này.”

“Vẫn do địa tình và chu nho thiết kế xây dựng sao?”

“Ừ.” Tổng Mặc gật đầu, nói tiếp: “Ta đã có phương án rồi, cụ thể xây dựng thế nào, ta sẽ nói cùng bọn họ một chút. Rode và Galland đều sẽ bỏ vốn, ngoài ra, ta còn muốn bàn với Gerrees một chút, xem hẳn có hứng thú hay không.”

“Tinh linh?”

“Đúng. Ta lấy của tinh linh miếng bánh lớn như thế, cũng phải có chút thể hiện. Ta từng nghe ngóng qua, các đường làm ăn của tinh linh với chủng tộc khác không nhiều, thương phẩm tiêu thụ cũng có hạn. Thật ra, bọn họ còn rất nhiều thứ tốt, chỉ là bọn họ vẫn không nhận thấy, không biết chúng quý thế nào, nhưng những chủng tộc khác thì vô cùng hứng thú.”

“Tinh linh sẽ có hứng sao? Bọn họ không thiếu tiền.”

“Ai lại chê kim tệ trong tay mình nhiều chứ?” Tổng Mặc nhếch môi, “Nếu bọn họ thật sự thanh cao như thế, thì sao còn ôm chết công nghệ rượu nho và chế tạo đường? Không phải là vì độc quyền, kiếm nhiều tiền thôi sao.”

“Cũng phải.”

“Huống hồ, đợi khi Nelson ngồi lên vương vị, địa bàn trong tay ta sẽ gấp mấy lần hiện tại, lại xẻo chút thịt trên người lão Julien, ta có thể xây dựng, không chỉ là một phố thương nghiệp, mà là một tòa thành thương nghiệp ngầm!”

Tống Mặc càng nói càng hưng phấn, “Đến lúc đó, bất kể là chủng tộc nào, chỉ cần muốn làm ăn, nguyện ý tuân thủ quy củ, đều có thể tới đây! Tiệm bên đường còn có thể cho thuê lấy phí, lại thêm một món thu nhập.”

Lão John không nói gì.

Tống Mặc vẫn đang thao thao bất tuyệt, “Có lẽ vẫn nên đưa tin cho con rồng bụng bự đó, bất kể gần đây hãn phát tình hay sao, nhưng khẳng định vẫn cảm thấy vô cùng hứng thú với việc kiếm tiền.”

Lão John: “...”

Nghĩ liền làm, trước kia Tống Mặc đã có phương án, lại tốn thêm một đêm để hoàn thiện kế hoạch, xong xuôi thì viết thư cho hai người lùn và Hắc Viêm, ngoài ra bắt đầu tìm tông tích Gerrees trong lãnh địa, y cảm thấy Gerrees chắc vẫn chưa rời khỏi Grilan, chỉ là trốn đi thôi. Còn tại sao lại nghĩ thế, cúi đầu nhìn hoa văn màu xanh trên mu bàn tay mình, lãnh chủ đại nhân chép miệng.

Khi Tống Mặc nhiệt hỏa ngập trời thực thi kế hoạch xây dựng thành thương nghiệp ngầm, quân đội của công tước Nelson, cuối cùng cũng chính diện gặp mặt thân quân của quốc vương Chisa.

Lòng tự tin của Nelson, gần như đã tiêu hao sạch trong trận chiến này.

Nhìn quân đội của mình bị quân đội quốc vương đánh tháo chạy thê thảm, quý khốc sói tru, công tước đại nhân quan chiến ở hậu phương, sắc mặt tái nhợt.

“Sao lại như thế? Sao lại như thế?!”

Văn quan và mấy đại biểu quý tộc sau lưng, đều nghe thấy Nelson không ngừng lặp đi lặp lại câu này, muốn thử nhắc nhở công tước đại nhân

nên nghĩ biện pháp, ít nhất không thể bị diệt toàn quân, nhưng công tước đại nhân giống như đã ngăn người, cái gì cũng không nghe thấy.

Cuối cùng vẫn là một văn quan không bắt mắt nhất trong đội ngũ nói với Nelson một câu, mới khiến Nelson bình tĩnh lại, “Công tước đại nhân, nếu còn không nghĩ cách, ngài sẽ không còn gì cả.”

“...”

“Lãnh chủ đại nhân bảo ta nói với ngài, phòng nhỏ của Grilan, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh ngài.”

Văn quan nói xong, công tước Nelson lập tức giống như bị hất máu gà, rút trường kiếm ra, gào to một tiếng, đích thân dẫn hậu quân trực tiếp lao vào chiến trường! Phản quân được công tước đại nhân xung phong đi đầu cổ vũ, lập tức đấu chí sục sôi, tuy không thể nào vẫn hồi bại cục cuối cùng, nhưng cũng không thể như quan chỉ huy đối phương đã nghĩ, bại không thể vẫn hồi.

Khi trở về quân, mấy đại biểu quý tộc lũ lượt kéo lên tán dương sự dũng cảm của công tước đại nhân, còn tán dương hành động của Nelson hôm nay trong thư viết về cho gia chủ, cũng khiến lão Josh và lão Camer có một nhận thức sai lầm: Công tước Nelson, thập phần dũng võ! Sự bất tài trước đó, đều là khí huyết phương cương của người trẻ tuổi.

Thực ra, công tước Nelson tại sao lại bùng phát lực chiến đấu cường hãn như thế, đại khái, chỉ có bản thân hãn và lãnh chủ đại nhân ở Grilan mới biết.

Tổng kết lại một câu: Phòng tối uy mãnh của ta, uy vô bá khí!

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 127

Thành Thương Nghiệp Ngầm

> Người lùn Rode và Galland nhận được thư của Tổng Mặc xong, lập tức bỏ lại tất cả mọi chuyện trong tay vội chạy tới Grilan.

Cửa tiệm hợp tác với Tổng Mặc mở ra, khiến cho hai người lùn kiếm lợi đầy chậu đầy bõn, bất luận trong quốc gia nhân loại hay trong tộc người lùn, địa vị đều được tăng cao. Ngay cả trưởng lão trong tộc nhìn thấy bọn họ cũng đều khách khí không ít.

Nhưng, tiềm kiếm nhiều, buôn bán quá tốt, thì không thể nào ngăn cản người khác làm theo.

Liên tục có một vài cửa hàng tương tự mở ra kinh doanh, người đầu tư cửa tiệm bỏ sức lớn, thậm chí tiêu nhiều tiền để đào đi vài nhân viên trong tiệm của hai người lùn, mô phỏng phương thức kinh doanh của người lùn, nhưng họa hổ họa bì nan họa cốt, nhân viên bị đào đi cũng chỉ là dạng nửa vời, chung quy không thể chân chính đối kháng với cửa tiệm của người lùn.

Một vài người lập tức rút lui bỏ cuộc, một vài người khác thì cẩn rằng kiên trì. Tuy không kiếm được nhiều như tiệm của người lùn, nhưng cũng dần lấy lại được tiền vốn. Chẳng qua, nhân viên đào được từ trong tiệm người lùn, hiện tại đều đã hối hận không thôi, lúc đó bị kim tệ sáng lóa mê mù mắt, cho rằng dựa vào công phu mèo ba chân mình học được, có thể đại triển quyền cước, nhưng không ngờ lại rơi vào bước đường hiện tại. Ông chủ cũ đối với bọn họ hận nghìn rắng nghìn lợi, ông chủ mới cũng cảm

thấy tổn kim tệ trên người họ toàn phí công, cuộc sống càng ngày càng khó khăn.

Rõ ràng nhất, so với tiền công lúc trước được nhận trong tiệm người lùn, hiện tại còn không kiếm được tới một phần ba. Không phải không có người muốn mặt dày trở về, nhưng đã không thể nữa.

Người lùn tính cách như lửa, thống hận nhất kẻ phản bội. Rode và Galland đã buông lời, không chỉ không tiếp nhận những nhân viên đó trở về, ngay cả thân thích của họ, cũng không còn được thuê.

Như thế, nhân viên bỏ đi lúc trước lại phải chịu đựng lửa giận của thân thích, một khi nghĩ tới quyết định như bị quỷ ám của mình hồi trước, liền hận không thể ình hai bạt tai.

Trong tiệm do địa tinh và chu nho kinh doanh, thì không phát sinh tình huống này. Không phải không có ai tới đào tường, cũng không phải không cho ra giá lớn, nhưng trong tiệm không có bất cứ ai động tâm.

Đùa à, mạng của bọn họ hiện tại đều là của lãnh chủ đại nhân, chỉ một chút kim tệ như thế đã có thể đả động sao?

Dám xúi giục bọn họ phản bội lãnh chủ đại nhân, quả thật là thập ác không từ!

Địa tinh và chu nho ngoài mặt bất động thanh sắc, nhưng âm thầm cho người theo đuôi đám đào tường đó, sau khi xác định bọn họ do ai sai khiến, lập tức báo cho Tổng Mặc.

“Không sao, không cần để ý.”

So với sự tức giận của Rode và Galland, Tổng Mặc ngược lại cảm thấy không tất yếu phải kinh ngạc. Đào tường, nhảy máng, không phải là chuyện hiếm lạ gì. Chỉ là thương nghiệp của Quang Minh đại lục còn chưa phát

đạt, mới khiến Rode và Galland đột ngột gặp phải chuyện này liền không thể tiếp nhận. Có lẽ trong đó cũng có nguyên nhân do tính cách của người lùn, chẳng qua, những nhân viên bị đào đi từ trong tiệm của họ, quả thật là làm không mấy phúc hậu. Bọn họ tương đương với mang theo cơ mật thương nghiệp nường nhờ đối thủ cạnh tranh của ông chủ trước, dù ở tại thiên triều, hành động này cũng rất khó được tha thứ.

“May là lúc trước đã ký hiệp nghị với bọn họ.” Tống Mặc đặt báo cáo của địa tinh sang một bên, xoa cằm: “May là đã để lại đường lui.”

Sớm đã liệu được tình huống này, Tống Mặc không chen tay vào trong tiệm do hai người lùn kinh doanh, mà phân tiệm do địa tinh và chu nho kinh doanh khỏi việc làm ăn của người lùn, như thế, cho dù nhân viên của họ có thể học được một vài thứ, cũng sẽ không tạo nên tổn thất quá lớn nào. Chẳng qua, trải qua lần ‘nhảy máng’ này, tin rằng người ở lại, sẽ càng đáng để tin tưởng. So sánh cuộc sống của người đã đi và của mình hiện tại, không ai sẽ dễ dàng bị lời ngon tiếng ngọt đả động nữa, trừ khi đầu óc bị lừa dối.

Tống Mặc cũng an ủi Rode và Galland như thế, dù sao hai người lùn bị những người đã bỏ đi chọc tức không nhẹ.

“Chuyện này cũng giúp chúng ta nhìn rõ được ai có thể tin tưởng, không phải sao?” Tống Mặc ý bảo thị nữ rót trà cho hai người lùn, “Cho nên, hai vị, không cần quá tức giận.”

Hai người lùn gãi râu đầy mặt, cũng cảm thấy lời Tống Mặc có lý, những kẻ ý chí không kiên định đã đi rồi, người ở lại, đều là người trung thành. Đối với việc làm ăn của họ, ngược lại có lợi vô hại.

“Quả thật là vậy.”

Trên gương mặt cứng ngắt của Rode lộ ra nụ cười, bưng ly trà lên uống cạn, lập tức bị bỏng liên tục thè lưỡi, Tống Mặc và Galland đều cười.

“Chuyện này tạm thời gác sang một bên.” Tống Mặc đích thân cầm bình trà lên, rót cho Rode ly nữa, đẩy điểm tâm tới trước mắt hắn, “Kế hoạch thành thương nghiệp ngầm, các người cảm thấy thế nào?”

“Thiên tài làm ăn!”

Người lên tiếng là Galland, hắn và Rode cảm thấy kinh ngạc vì suy nghĩ này của Tống Mặc, sau khi kinh ngạc, chính là chấn động, bọn họ gần như có thể suy đoán được, một khi thành phố thương nghiệp ngầm này được xây dựng, mình là kẻ bỏ vốn đầu tư, sẽ kiếm được bao nhiêu!

“Nói thế, các người đều cảm thấy chủ ý này không tồi?”

“Đương nhiên!” Rode lớn tiếng nói: “Ta và Galland vừa nhận được thư của người liên tới đây, chính là muốn bàn với người chuyện này.”

“Ừ.” Tống Mặc không kỳ quái vì phản ứng của hai người lùn, chỉ là y còn chưa thể xác định, chuyện mình muốn nói tiếp theo, liệu có khiến bọn họ vỗ bàn đứng lên, trực tiếp lật bàn không, “Thật ra, kế hoạch này, còn có một phần ta chưa nói với các người.”

“Cái gì?”

“Là thế này...”

Một tiếng tiếp theo, Tống Mặc nói hết toàn bộ kế hoạch thành thương nghiệp cho hai người lùn, Galland và Rode đối với phần lớn kế hoạch đều không có dị nghị gì, duy chỉ có một điều khiến bọn họ bất mãn, Tống Mặc lại còn muốn hợp tác với tinh linh!

“Bảo chúng ta cùng làm ăn với kẻ cả ngày hình mũi lên trời?!” Rode đúng như Tống Mặc nghĩ, trực tiếp lật bàn, “Không thể!”

Thái độ của Galland cũng thế, Tống Mặc bắt đầu đau đầu.

“Một chút khả năng thương lượng cũng không có?”

“Không có!”

Tống Mặc híp mắt lại, gần đây có phải y quá dễ nói chuyện rồi không, khiến hai tên này dám ở trước mặt y la hét, quên mất Tống Mặc Grilan y là người thế nào rồi sao?

Tống Mặc sầm mặt xuống, không nói lời nào nhìn hai người lùn đối diện mình, ngón tay gõ lên bàn có quy luật, một tiếng tiếp một tiếng, giống như đang gõ vào lòng hai người lùn.

Galland và Rode biến sắc, thái độ của Tống Mặc khiến bọn họ ý thức được mình vừa mới làm gì. Tiếp theo bắt đầu khổ não, nói trắng ra là ngày tháng qua lâu rồi, bọn họ gần như đã quên mình từng ăn bao nhiêu khổ dưới tay nhân loại này!

Qua một lúc lâu, Tống Mặc mới chậm rãi mở miệng nói: “Hợp tác với tinh linh, là buộc phải làm. Nếu hai vị không nguyện ý, ta có thể tìm người khác.”

Rode và Galland đồng thời kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tống Mặc, Tống Mặc không để ý tới chấn động và phản nộ trong mắt họ.

“Làm ăn mà, chính là như thế, dĩ hòa vi quý, hòa không còn nữa, dứt khoát rồi đấy.”

Nói xong, Tống Mặc tựa vào lưng ghế, hai tay khoanh trước ngực, như cười như không nhìn Rode và Galland, “Thế nào?”

Galland và Rode nhìn nhau một cái, nói tới cùng, bọn họ không phải chưa từng làm ăn với tinh linh, dù sao là thương nhân, bọn họ không thể vì thành kiến mà không mua bán với một chủng tộc nào đó. Nhưng hợp tác

làm ăn với tinh linh, trong lòng hai người lùn vẫn cảm thấy có chút khó chịu.

Nếu bọn họ kiên trì, thì đồng nghĩa với từ bỏ mỗi làm ăn này, Tống Mặc vẫn luôn nói được làm được, bất luận là Rode hay là Galland, đều không nguyện ý để kim tệ tuột khỏi kẽ tay mình. Chuyện làm ăn của họ có thể phát triển thành quy mô hiện tại, tác dụng phát huy của Tống Mặc không thể ước lượng, một khi rã đám, không nói thành thương nghiệp ngầm, ngay cả chuyện làm ăn hiện có của họ, đều sẽ gặp đả kích không nhỏ, kẹo, rượu nho, các loại điểm tâm đủ dạng, đều là đặc sản của Grilan!

Cẩn rằng: “Chúng tôi đáp ứng!”

“Tốt lắm.” Tống Mặc cười, nói tiếp: “Vậy thì, chỉ cần hai vị thay ta đi thuyết phục trưởng lão trong tộc người lùn thôi.”

“Cái gì?”

“Các người sẽ không cho rằng, thành thương nghiệp ngầm lớn như thế, chỉ dựa vào chúng ta thì có thể độc lập xây dựng chứ? Huống hồ, các người cũng ăn riêng lâu như thế rồi, lẽ nào không muốn tặng chút ích lợi cho tộc mình sao?”

“Ích lợi?”

“Đúng.”

Tống Mặc kéo ngăn tủ, đặt bản kế hoạch hơn hai mươi trang trước mặt hai người lùn, “Vừa rồi ta chỉ nói đại khái, đây là tư liệu tỉ mỉ, các người có thể xem thử.”

“Tất cả ở đây?”

“Đúng. Một khi kế hoạch thành công, chúng ta có thể lũng đoạn thương nghiệp của đại lục Quang Minh! Nghĩ thử xem, đó là bao nhiêu kim tệ?”

Lời của Tổng Mặc tràn đầy tính cổ động, đỉnh đầu hai người lùn đều bốc lên từng chuỗi bong bóng, trở nên ngẩn ngơ.

Quả thật, bao nhiêu kim tệ a...

“Chỉ dựa vào chúng ta, không thể làm được những chuyện này, cho dù làm được, cũng sẽ bị kẻ đồ mắt gây phiền. Cho nên, chúng ta mới phải tìm càng nhiều người hợp tác.”

“Cho nên, mới cần hợp tác với tinh linh?”

“Đúng.” Tổng Mặc ngừng một chút mới nói tiếp: “Hợp tác với tinh linh, cũng không cần các người ngày ngày ngồi bên bàn mắt to trừng mắt nhỏ, mọi người chỉ cần thống nhất chí hướng hợp tác, gặp mặt một lần, ký khế ước, thì vạn sự đại cát. Còn có gì phải khó chịu? Hơn nữa, công trình lớn thế này, nguyên liệu và khoáng thạch cần để xây dựng không phải con số nhỏ, chỉ có người lùn có thể cung cấp. Mỗi làm ăn lớn thế này, tin rằng trưởng lão của các người sẽ động tâm đi? Ta còn có thể hứa, một khi hoàn thành, người lùn muốn thuê hoặc mua cửa tiệm trong thành thương nghiệp ngầm, giảm còn tám phần, thế nào?”

Rode và Galland trầm mặc nửa ngày, mở miệng nói: “Vậy được, chúng ta muốn xem kế hoạch trước, ngày mai trả lời cho người.”

“Được.”

Tổng Mặc cũng không muốn bắt hai người lùn lập tức ra quyết định, gọi thị nữ tới, dẫn hai người lùn tới phòng khách nghỉ ngơi, một đêm, đủ cho bọn họ nghiên cứu thấu triệt kế hoạch này, và cho ra quyết định.

Sau khi người lùn đi, cửa sổ phòng bị gõ hai cái, Tống Mặc ngẩng đầu lên, một bóng người khoác áo trùm màu xanh, đứng trên bệ cửa sổ, mũ trùm đã cởi xuống, lộ ra mái tóc màu vàng của người tới.

Tống Mặc đứng lên, đi tới trước cửa sổ, mở hăn ra, cười nói với Gerrees: “Nghe thấy cuộc nói chuyện vừa rồi chứ?”

Gerrees gật đầu, gương mặt lạnh như băng sương, không có biểu cảm gì, chỉ có đôi mắt màu xanh lục, thỉnh thoảng xẹt qua chút gợn sóng.

Tinh linh tóc vàng quỳ một gối trên bệ cửa sổ, thò tay ra, nâng cằm Tống Mặc lên, “Người đang có ý đồ gì?”

Tống Mặc đẩy tay Gerrees ra, lùi lại một bước, nói: “Chuyện này ta nghĩ rất lâu rồi. Ta cướp mỗi làm ăn của tinh linh, cũng phải làm chút gì đó.”

“Vậy sao?”

“Đúng, có tiền mọi người kiếm, thị trường lớn như thế, ai cũng không thể một mình nuốt chửng. Ta chỉ muốn làm ăn kiếm tiền, không muốn đối lập với tinh linh. Người hiểu ý ta chứ?”

Nghe Tống Mặc nói thế, ánh mắt Gerrees lấp lóe.

“Cho nên, kế hoạch thành phố thương nghiệp ngầm này, xem như bồi thường của ta với tinh linh, thế nào?”

Tống Mặc lại lấy một bản kế hoạch khác ra, giao cho Gerrees, “Người có thể xem thử, kế hoạch này tuyệt đối kiếm ổn. Trước kia người không phải nói với ta tinh linh của Hồng sâm lâm là thương nhân trời sinh sao? Nếu có thể, ta còn muốn gặp mặt bọn họ một lần, để thỉnh giáo một chút mẹo làm ăn. Hơn nữa, ta nói lời thật, tinh linh có rất nhiều thứ tốt đều lãng

phí không không, nếu lấy ra ngoài bán, khẳng định có thể kiếm tiền. Ai mà chê tiền nhiều chứ?”

Gerrees tùy ý lật vài trang, rồi cất kế hoạch đi, đứng lên, “Ta muốn về tộc một lần, sau khi về, sẽ cho người đáp án.”

Nói rồi, nhảy xuống, nhấp nhô vài cái, không thấy bóng dáng nữa.

Tống Mặc chớp chớp mắt, cứ thế mà đi?

Lúc nào trở lại, cũng phải ột kỳ hạn chứ? Lẽ nào hăn mãi không trở lại, mình sẽ không thể làm ăn sao?!

Hung hăng mài răng hai cái, Tống Mặc hít sâu vài hơi, không thể tức giận, tức giận với tinh linh, không ý nghĩa.

Nghĩ kỹ lại, người lùn đã xong, tinh linh chắc cũng không có vấn đề quá lớn, con rồng bụng bự đó cũng sẽ không từ bỏ cơ hội kiếm tiền, tiếp theo, có phải nên tìm Rhys bàn bạc không, hay trực tiếp đi tìm Laurent?

Người nhiều, mới náo nhiệt chứ.

Lão quản gia John vẫn luôn làm người tàng hình trong phòng, từ đầu tới cuối không lên tiếng nghe thấy Tống Mặc lăm bầm, chân mày không khỏi giật một cái, người lùn, tinh linh, cự long, ma tộc, một kế hoạch thương nghiệp, gần như đã bao gồm mấy chủng tộc cường hãn nhất trên đại lục Quang Minh, ông nên nói, lãnh chủ đại nhân thần kinh quá mức cường hãn, hay là căn bản không được bình thường?

Không biết tại sao, tiền kỹ sĩ vàng, luôn cảm thấy khả năng sau lớn hơn một chút, dù sao, người bình thường căn bản sẽ không làm như thế, có lẽ nghĩ cũng không nghĩ tới...

Lúc này, Hắc Viêm nhận được thư của Tống Mặc, sau khi xem xong nội dung trên thư, trầm mặc một lát, trong con mắt vàng lóe qua tia nóng bỏng, khứu giác của cự long với vàng, luôn dị thường mẫn cảm. Khi tể tướng Murphy yết kiến, nhìn thấy, chính là nụ cười khiến người ta không thể dời mắt trên mặt quốc vương bệ hạ.

Thần kinh Murphy không khỏi nháy một cái, có dự cảm rất không tốt.

Nhưng Hắc Viêm lại mở miệng trước, âm thanh ưu nhã như Violoncelle, truyền vào tai Murphy: “Tể tướng, ta muốn rời khỏi vương cung một thời gian.”

Murphy: “...”

Ông thống hận trực giác của mình!

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 128

Khách Từ Các Phương

> Trong nước Chisa, phản quân do công tước Nelson thống lĩnh, đã công chiếm hơn nửa quốc thổ, dưới khích lệ của phòng nhỏ, công tước đại nhân bùng phát lực chiến đấu và đấu chí kinh người, thống lĩnh quân đội dưới tay, cho thân quân của quốc vương Chisa hoàn toàn hiểu rõ, xem nhẹ đối thủ, thì phải trả cái giá gì.

Trừ cuộc chiến thảm bại ban đầu, mấy trận chiến tiếp theo, phản quân gần như không để thân quân quốc vương chiếm được bất cứ tiện nghi nào, thậm chí xuất hiện dấu hiệu dần áp đảo vây diệt thân quân quốc vương.

Có lẽ chịu đả kích quá lớn, mỗi lần chiến đấu, công tước Nelson đều lao đi xung phong, tuy bên cạnh hẳn luôn có không dưới năm kẻ bảo vệ, mỗi lần chiến đấu ngay cả cơ hội mặt đối mặt chém vài đao cũng không có, nhưng tinh thần không sợ hãi này, vẫn khích lệ cổ vũ quân đội dưới tay hẳn, nếu công tước đại nhân đã xông lên rồi, bọn họ còn do dự cái gì nữa?!

Ngay cả lính đánh thuê cầm tiền làm việc, cũng có thêm phần kính trọng với Nelson. Kẻ không cần mạng, luôn thích kết giao với kẻ không cần mạng. Bất kể bên trong Nelson rốt cuộc thế nào, biểu hiện thời gian này, tuyệt đối có thể khiến những lính đánh thuê lưỡi đao dính máu phải nhìn bằng con mắt khác.

Nelson bắt đầu nghe lời khuyên, quý tộc và tù binh ở những nơi bị công chiếm, không cần lo lắng đầu mình bất cứ lúc nào cũng sẽ rớt xuống. Đồng thời, công tước Nelson nhận được kiến nghị của Tổng Mặc, tiến hành an ủi

với nhân dân trên vùng đất bị công chiếm, giảm bớt thuế, lãnh dân bị chiến tranh hủy đi ruộng đất, có thể nhận được bồi thường, nếu bất hạnh bị ảnh hưởng, gia quyến của người chết, cũng có thể nhận được cứu trợ một trăm đồng kim tệ. Gia quyến của binh sĩ thì được nhận hai trăm đồng.

Mấy đại quý tộc ủng hộ Nelson, hiện tại không thiếu tiền.

Lãnh dân đời đời làm việc trong đồng ruộng, gần như không có cơ hội thấy được số tiền lớn như thế, tiền cứu trợ phản quân nhận được, càng khiến thân quân quốc vương đỏ mắt.

Nhiều việc làm như thế, khiến sự thiện lương và dũng mãnh của Nelson ghi sâu vào lòng người, thành công chuyển biến hình tượng, có danh tiếng cực tốt, càng lúc càng nhiều người quên Nelson là người tạo ra phản loạn, hẳn là một kẻ phản loạn, bọn họ bắt đầu chờ đợi Nelson có thể thay thế quốc vương Chisa, ngồi lên vương tọa.

Quốc vương nhân từ, lòng dạ khoan dung như thế, mới là quốc vương Chisa cần có!

Đám lão Josh và lão Camer cuối cùng thở phào ra.

Tiếp theo, Tổng Mặc phái người đưa tới cho Nelson hai cỗ máy bắn đá bản cải thiện. So với thứ quân đội Obi sử dụng, hai cỗ máy bắn đá này nhỏ hơn một chút, trọng lượng cũng giảm bớt không ít, thích hợp hành quân, nhưng uy lực thì một chút cũng không giảm.

Tảng đá thật lớn như mưa bão tấn công kẻ địch, phản quân gần như không đợi tấn công của máy bắn đá dừng lại, đã lao lên tấn công, vung binh khí, lớn tiếng hô hào, giống như tên điên đã giết chóc đỏ mắt. Thân quân quốc vương bị cách đánh không cần mạng của phản quân dọa vỡ mật, liên tục có binh sĩ buông bỏ vũ khí giơ tay đầu hàng trên chiến trường.

Sự sợ hãi đối với phản quân bắt đầu lan tràn trong thân quân quốc vương, cả đội đào tẩu cũng bắt đầu xuất hiện.

Một đội trưởng kỵ binh, dẫn theo một đội kỵ binh nhỏ dưới tay, nhân cơ hội tuần tra ban đêm chạy khỏi quân doanh thân quân quốc vương, trực tiếp chạy tới quân doanh của phản quân. Ban đầu mọi người còn cho là tập kích, đợi khi chân chính làm rõ ý đồ của đội kỵ binh này, toàn bộ đều trợn mắt ghen hòng.

Tình huống này liên tục xuất hiện, thậm chí có tướng quân cấp bậc cao lâm trận trở giáo, danh vọng của Nelson càng nâng ột bước.

Bọn họ tin rằng, đã không còn ai có thể ngăn cản bước chân tiến tới của công tước Nelson, hẳn cuối cùng sẽ dẫn mọi người, công chiếm vương đô, bảo tọa của quốc vương Chisa, sẽ thuộc về công tước đại nhân! Bọn họ đi theo công tước đại nhân, đều sẽ là công thần phò trợ tân quân! Quyền lực, địa vị, kim tệ, vinh quang gia tộc, đều sẽ thành hiện thực trong tay họ!

Lão hồ ly như lão Josh và lão Camer, đều nhịn không được kích động siết chặt nắm tay. Bọn họ giống như con bạc đã nắm chắc phần thắng, chờ đợi, chính là giây phút con bài cuối cùng được công bố.

Quốc vương Chisa sắp mất đi bảo tọa của hắn, trong vương cung, bắt đầu trở nên thấp thỏm bất an.

Sự việc rốt cuộc tại sao phát sinh?

Quốc vương Chisa nghĩ không hiểu, quân đội của hắn, rõ ràng cường hãn hơn phản quân của Nelson gấp bội! Hắn mới là kẻ thống trị của Chisa, tại sao, nhiều người lại chọn phản bội hắn như thế?!

Quốc vương Chisa ngồi trên vương tọa, cứ như thoáng chốc già đi mười tuổi. Nhìn Calavi dưới vương tọa thỉnh cầu thay hắn thân chinh diệt phản

quân, quốc vương Chisa mệt mỏi phất tay, giống như đồng ý thỉnh cầu của Calavi, lại giống như đã mất đi tất cả hy vọng.

Ngay cả bản thân Nelson, cũng không ngờ thành công sẽ tới nhanh như thế.

Nelson rất kích động, cũng có chút mê mang. Khi cách thành công càng lúc càng gần, trong lòng lại dâng lên một sự bất an.

Cảm giác này rất tế nhị, Nelson không có ai có thể thương lượng, hẳn không thể nói với đám lão Josh hay lão Camer, những người khác càng không thể nói, hẳn chỉ có thể viết thư cho Tổng Mặc, cùng đưa đi với tin tức trong nước Chisa.

Thư trả lời của Tổng Mặc rất đơn giản, chỉ có một câu: Cạn ly vì tân quốc vương!

Nelson nắm chặt bức thư, xem đi xem lại câu này, bất an và mê mang trong lòng nhất thời tan biến sạch, đúng, hẳn sắp trở thành quốc vương Chisa, hẳn không cần bất an, cũng không cần mê mang, chỉ cần, tiếp tục bước đi!

Khi nước Chisa ào ào vũ bão, Grilan cũng sắp chào đón một cơn bão.

Thành thương nghiệp ngầm còn chưa khởi công, địa đạo từ thành Cary tới Grilan lại được bảo vệ rất tốt. Tin tức Chisa truyền về, đều do địa tình thông qua địa đạo ngầm này đưa về Grilan. Vừa có thể giảm không ít thời gian, cũng tránh gặp phải phiền phức khi gặp đội kỵ binh tuần tra biên cảnh của Angris.

Lão Julien gần đây không biết bị giật kinh phong gì, phái nhiều binh sĩ đóng trú ở biên cảnh. May là những đại binh này chỉ giả vờ giả vệt tuần tra biên cảnh, không có ý đi vào Grilan, nếu không, lãnh chủ đại nhân khẳng định sẽ kéo đại bác ra, nã trước vài phát rồi nói.

“Grilan hiện tại hoàn toàn khác trước kia rồi.”

Câu nói này, không chỉ nói không mà thôi. Dựa vào thực lực của Tổng Mặc hiện tại, chỉ cần y muốn, dựng cờ tạo phản, võ trang chia đất là không vấn đề.

Tổng Mặc tuần tra lãnh địa xong, ngồi lên chòi gác cạnh tường vây, nhìn đội kỵ binh tuần tra của Angris ở xa, không thể không thừa nhận, cho dù bị Chisa đánh bại, đại binh của Angris, cũng không phải chỉ có cái vẻ. Thân hình đó, cơ thịt đó, tuyệt đối là tiêu chuẩn cấp ba sao.

Cấp năm sao, thì chỉ có hắc giáp kỵ binh của Obi mới đủ. Còn cao hơn, tính ra chỉ có mấy phi nhân loại kia.

Các nữ nhân thấy những kỵ binh tuần tra này, lập tức đôi mắt phát sáng, xúi giục các nam nhân có súng gây mê bản cải thiện của tu sĩ trong tay, “Bắn một phát, thế nào?”

Các nam nhân dưới sự dụ hoặc của từng đôi đại bạch thỏ, lời nói cự tuyệt rất khó thốt ra. Nhưng vô cớ nổ súng với kỵ binh tuần tra biên cảnh của Angris... đây không phải là tìm phiền phức cho lãnh chủ đại nhân sao?

Cuối cùng, các nữ nhân vẫn không thể như nguyện, hiện tại các tu sĩ trong bệnh viện đều đã thông minh rồi, ngày đêm không ngừng nghiên cứu ra thuốc mới, cho dù lúc không có việc gì, cũng tuyệt đối không để mình trở nên rảnh rỗi. Đối tượng thí nghiệm của đám người Roger nhanh chóng giảm xuống, mãnh nam thoát y cũng dần bật vô âm tính, các nữ sĩ Grilan nói rằng, bọn họ rất trống rỗng cô đơn.

“Lãnh chủ đại nhân, thật sự không thể bắn một phát sao?”

Một ngày nào đó, khi thị nữ trong phủ lãnh chủ hỏi Tổng Mặc vấn đề này, Tổng Mặc trong một thoáng cho rằng thị nữ này có linh hồn của xương

khô chu nho. Ho khan một tiếng, thanh thanh cổ họng: “Hiện tại vẫn không được.”

“Vậy sao?” Thị nữ tiếc hận vô cùng.

“Rồi sẽ có cơ hội thôi.” Lãnh chủ đại nhân chuyển lời, cười vô cùng sáng lạn: “Không cần ủ rũ, hôm đó, rất nhanh sẽ tới thôi.”

Thị nữ lập tức máu dâng sống lại, chạy đi thông báo, “Lãnh chủ đại nhân nói rồi, lập tức có thể tới một phát rồi!”

Tống Mặc: “...”

Lão Julien đột nhiên tăng kỵ binh biên cảnh, mục đích thật sự rất đáng nghi. Bất luận mục đích của lão Julien là gì, muốn triệt để trở mặt với y, hay chỉ đơn thuần muốn uy hiếp y, Tống Mặc đều đã quyết định, kiên quyết không thể để lão như nguyện!

Lão Julien từ đầu tới cuối chưa từng làm Tống Mặc thấy thuận mắt, cơ hội duy nhất có thể khiến y thấy thuận mắt cũng bị lão Julien lãng phí, xem chút phá hoại kế hoạch của Tống Mặc.

“Nếu đã vậy, đừng trách ta thủ đoạn tàn nhẫn.”

Tống Mặc còn chảy hai giọt nước mắt cá sấu vì các kỵ binh Angris còn chưa biết đã sắp gặp nguy hiểm kia, quay đầu liền gọi đám tu sĩ Roger chuẩn bị lượng lớn thuốc gây mê, lãnh chủ đại nhân muốn làm gì, không nói cũng biết.

Đại biểu của người lùn và tinh linh bất cứ lúc nào cũng sẽ tới Grilan, không thể để những đại binh này hai ngày ba lượt đi lòng vòng ở ngoài lãnh địa.

Tổng Mặc đang nghiên cứu, nên hạ thủ quang minh chính đại, hay là bắn súng sau lưng, thì một vị khách không mời mà tới đột nhiên xuất hiện.

Nhìn vương kỳ hắc long lất phất trên không, cùng quốc vương cự long cười trên lưng Osafei, trong tim Tổng Mặc đột nhiên có một đám ngựa chạy qua. Đáng chết! Sao y lại quên mất tên này!

Người lùn và tinh linh ngồi xuống bàn chuyện hợp tác đã rất khó đẹp yên, con rồng bụng bự lại sọt một chân vào, còn không phải thêm loạn sao?!

Hắc Viêm căn bản không cảm thấy mình là khách không được hoan nghênh, ném công vụ lại cho tể tướng Murphy, cố ý bỏ lơ sắc mặt khó coi của tể tướng, tăng tốc rời khỏi vương đô, thậm chí không dừng lại ở hành tinh tây bắc, trực tiếp tới Grilan.

Các hắc giáp kỵ binh đi sau quốc vương, giống như một dòng lũ màu đen, khi cách biên cảnh Grilan chừng ba trăm mét, thì dừng lại. Động tác thống nhất, không thẹn là kỵ binh mạnh nhất trên đại lục!

Cảnh này, đúng lúc lọt vào mắt các kỵ binh Angris tuần tra, các kỵ binh giật mình, lẽ nào, quốc vương Obi muốn dẫn binh công đánh Angris sao?

Các đại binh không cho rằng Angris sẽ là đối thủ của Obi. Theo cách nói của Tổng Mặc, cái này giống như Chery QQ và Landrover đụng nhau, ai thắng ai bại, nhìn là biết liền.

Đầu xe QQ bị dẹp, mà Landrover thì vẫn có thể phóng một trăm hai mươi cây số.

Hắc Viêm không để ý tới các kỵ binh biên cảnh Angris thấy mình liền chạy về báo tin, vỗ vỗ cổ Osafei, thúc ngựa đi tới, đi thẳng tới cách tường vây không tới hai mươi mét, ngẩng đầu nhìn Tổng Mặc trên chòi gác, đôi

mắt màu vàng không chớp, giống như mãnh thú nhìn chăm chăm con mồi, giây tiếp theo, sẽ bổ nhào tới, cắn đứt cổ con mồi.

Tống Mặc không tự chủ rùng mình, xoa xoa tay, sao đột nhiên lại thấy hơi lạnh? Nghĩ nghĩ, vẫn mở miệng trước: “Bệ hạ, sao ngài lại tới đây?”

Hắc Viêm mở miệng: “Ta muốn gặp người. Thích quà ta tặng người chứ?”

Nghe Hắc Viêm nói vậy, Tống Mặc trượt chân, xém chút đã rơi tự do từ chòi gác xuống. Theo tính phản xạ quay đầu, may là Rhys không ở đây.

Y xác định rồi, Hắc Viêm thật sự tới thêm phiền phức.

Cùng lúc này, trong rừng Phi Thúy cách quân đội Hắc Viêm chừng năm trăm mét, sáu thân người mặc áo khoác màu xanh lục đứng trên cành cây, một trong số đó mở miệng: “Gerrees, đây chính là Grilan?”

“Đúng.”

“Người không phải nói, mỗi làm ăn này, người hợp tác là người lùn và lãnh chủ Grilan sao?”

“Không sai.”

“Vậy thì.” Tinh linh mở miệng vừa rồi, quay đầu qua, mũ trùm trượt xuống, lộ ra mái tóc dài màu đỏ như lửa, giống y hệt như Bod, “Vậy con cự long lại giống đó, là sao?”

“Ta cũng không rõ.”

Tinh linh vừa hỏi lập tức câm nín.

Được rồi, hẳn biết tinh linh của Lục sâm lâm đều là cái điệu bộ này, nhưng tìm bọn họ tới làm ăn, là Gerrees không sai chứ? Hẳn bày bộ mặt

lạnh này, là muốn nháo cái gì? Chỉ có Bod có thể chịu được hãn.

Mà nhắc mới nhớ, Bod đang ở đâu? Hãn không thể nào rời khỏi Gerrees lâu như thế...

Ngoài tinh linh, đội xe của người lùn cũng đã vượt qua biên cảnh, chạy tới Grilan. Tinh linh chỉ phái ra vài đại biểu, nhưng người lùn là cả hai đội xe!

Rode và Galland ngồi trên xe ngựa dẫn đầu, trên xe còn có ba trưởng lão người lùn, bọn họ đối với kế hoạch xây dựng thành phố thương nghiệp ngầm rất hứng thú, nhưng nghĩ tới phải hợp tác làm ăn với tinh linh, lão người lùn râu dài chạm đất có phản ứng giống y Rode và Galland lúc trước, toàn thân không thoải mái.

“Trưởng lão các hạ, đây chỉ là làm ăn.” Giọng Rode sang sảng, trực tiếp truyền ra ngoài xe, truyền vào trong tai các người lùn đồng hành khác, “Mỗi làm ăn này một khi thành công, trong tộc không cần phải lo lắng vì kim tệ nữa, hơn nữa, lãnh chủ Grilan đã đáp ứng chúng ta, nếu là người lùn làm ăn ở trong thành thương nghiệp ngầm, thì có thể hưởng thụ các loại ưu đãi...”

Rode nhai đi nhai lại câu nói này, đợi hãn dừng lại, Galland lập tức tiếp lời, tóm lại, trước khi tới Grilan, nhất định phải khiến ba vị trưởng lão hoàn toàn thay đổi thái độ.

Lãnh chủ đại nhân nói đây gọi là tẩy não, đồng thời từng bảo đảm, hiệu quả sau khi tẩy não thành công, tuyệt đối là cực đỉnh!

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 129

Hợp Tác Vui Vẻ

> Người tới là khách, Tống Mặc không thể nào cự tuyệt Hắc Viêm ngoài cửa, y không có cái gan đó. Lãnh chủ đại nhân chỉ có thể mở cửa lãnh địa, ‘ngheh tiếp’ quốc vương Obi. Hắc Viêm được an bài vào ở thành lũy ngầm, con rồng bụng bự vừa vào thành lũy ngầm chuyện đầu tiên làm chính là đi tìm hầm rượu. May là Hắc Viêm không có làm ra hành động vượt mức nào khác, nếu không, chấp nhận không cần kim tệ luôn, Tống Mặc cũng phải đóng cửa thả Rhys.

Sau Hắc Viêm, tinh linh và người lùn cũng lục tục tới nơi.

Sáu tinh linh xếp hàng ngang, ai nấy xinh đẹp thuận mắt, môi đỏ răng trắng, nhìn mà Tống Mặc ngẩn người. Tuy rằng đã quen nhìn mặt mỹ nhân của Rhys, nhưng nhiều tinh linh cùng xuất hiện như thế, vẫn khiến Tống Mặc nhìn không được cảm thán, trừ tính cách không nói, tinh linh quả nhiên là chủng tộc được thần linh chiếu cố.

Gerrees và hai tinh linh trong đó đại biểu Lục sâm lâm, ba đại biểu còn lại đại biểu Hồng sâm lâm, tinh linh Lục sâm lâm đều có màu tóc là vàng nhạt hoặc thuần bạc, tinh linh của Hồng sâm lâm toàn bộ đều là mái tóc đỏ như lửa, hai bên có một điểm duy nhất tương đồng, đều là đôi mắt màu xanh lục.

Tinh linh Hồng sâm lâm không lạnh như băng sương như tinh linh Lục sâm lâm, bọn họ chủ động thăm hỏi Tống Mặc, còn mang tới lễ vật của lãnh chủ đại nhân, một loại hoa màu lục trồng trong thủy tinh, cánh hoa

giống như rau câu. Tống Mặc cầm thủy tinh hình thoi, rất hoài nghi, đây thật sự là thực vật sao?

“Lãnh chủ đại nhân, đây là hoa bảo thạch.”

Lão John thấp giọng nói bên tai Tống Mặc: “Chỉ mọc ở trong rừng tinh linh, chỉ có thể trồng trong thủy tinh, mới có thể sống. Đóa hoa nở ra giống như bảo thạch, vì thế có tên này.”

“Vậy sao?”

Tống Mặc luôn cảm thấy, gọi là hoa rau câu thì thiết thực hơn chút, nếu không, hoa pudding? Nghĩ nghĩ, vẫn là đừng nên nói ra, vạn nhất trở mặt với tinh linh đối diện thì sao?

Các tinh linh được Tống Mặc an bài vào ở trong phủ lãnh chủ trên mặt đất, ngày đầu tiên bọn họ tới đã bị các thực vật cuồng bạo đủ kiểu trong Grilan hấp dẫn.

“Lãnh chủ các hạ, ruộng nông của ngài, thật sự là rất thú vị.”

Allan tóc đỏ nhảy lên túm một củ khoai môn, củ khoai môn đáng thương giãy dụa muốn thoát khỏi tay tinh linh, bay được giữa chừng, lại luôn bị chuẩn xác bắt lại. Tống Mặc có một loại lỗi giác, khoai môn là hoa cô nương đáng thương, tinh linh là lão tài địa chủ vô sỉ, bắt được là không buông tay...

Mấy tinh linh khác cũng cảm thấy hứng thú với những thực vật này, đặc biệt là thóc, lương thực chính của tinh linh là mạch và trái cây, rừng tinh linh không trồng lúa, lúa cạn hay lúa nước đều không có. Lần đầu tiên được ăn cơm, trừ Gerrees ra, năm tinh linh khác đều vô cùng kinh ngạc. Không ngờ còn có thực vật mà tinh linh không biết? Ánh mắt mấy người nhìn sang Gerrees đều trở nên bất thiện, vậy mà dám giấu chúng ta! Gerrees căn bản không để ý ánh mắt của những người khác, lại bởi một chém cơm. Mùi vị

của cơm rất hợp khẩu vị của tinh linh, Allan đề nghị, muốn mua một vài hạt giống của Tổng Mặc về trồng, Tổng Mặc lúc này mới biết, tinh linh cũng không thể ‘tự không sinh có’, thực vật mà rừng tinh linh không có, bọn họ cũng cần hạt giống mới có thể trồng.

Gerrees vẫn lãnh đạm bảo trì trầm mặc, chẳng qua lại âm thầm tìm Tổng Mặc một lần, nói với y, “Allan là anh em bà con của Bod.”

Tổng Mặc hiểu ý hẩn. Hẩn đang thúc giục Tổng Mặc nhanh chóng lấy linh hồn Bod khỏi tay Rhys. Nhắc mới nhớ, chuyện này quả thật bị y bỏ qua, điều kiện bàn với Gerrees lúc trước, hiện tại đã đến lúc thực hiện rồi.

Chẳng qua, phải nên làm sao, hay là trực tiếp mở miệng với Rhys? Tổng Mặc không chắc cho lắm.

Ma tộc tóc nâu hiện tại không vội đi khắp nơi đào cha già nữa, bắt đầu từ khi Hắc Viêm vào ở trong thành ngầm, hẩn đã bắt đầu chăm chăm nhất cử nhất động của Hắc Viêm, rõ ràng đã xem con rồng bụng bự này thành kẻ địch. Tổng Mặc tin rằng, chỉ cần một chút mồi lửa, hai tên này sẽ lại đánh nhau. Lúc này bàn vấn đề tinh linh với Rhys, không phải là đổ dầu vào lửa sao?

Tổng Mặc vỗ trán, đau đầu nha.

Người lùn tới cũng khiến lãnh chủ đại nhân tốt hơn ít nhiều, thấy hai đội xe dài dài, xe ngựa dừng lại, bước xuống đều là người, khóe môi Tổng Mặc co giật, đây là mang nhà tới hôi của hay sao?

Rode và Galland nháy mắt với Tổng Mặc, dẫn ba lão người lùn râu dài chấm đất đi tới trước mặt Tổng Mặc, Tổng Mặc biết, đây chắc chắn là trưởng lão trong tộc người lùn, dẹp yên ba người này, thì mỗi làm ăn này không thành vấn đề nữa.

Giosan và Mosby cũng nhận được tin nhiều người lùn tới Grilan, nghe nói còn có ba trưởng lão trong đó, hai anh em lập tức trốn xuống chỗ sâu nhất trong thành ngầm, đánh chết cũng không chui ra. Tổng Mặc lúc này mới nhớ ra, hai người này, là tội phạm truy nã của người lùn.

“Hoan nghênh tới Grilan, các hạ tôn kính.”

Tổng Mặc hảo hữu chào hỏi với ba lão người lùn, nụ cười không có sơ hở, ngữ khí vô cùng thành ý, thái độ đúng mực, vừa không cao ngạo, cũng không nịnh bợ. Ba lão người lùn trao đổi ánh mắt với nhau, đều cho ra một kết luận, lãnh chủ Grilan, không đơn giản.

“Đi đường xa tới chắc các vị đều mệt mỏi, nước nóng và thức ăn đều đã chuẩn bị xong rồi.”

Tổng Mặc không gấp, đã đến trước cửa nhà người ta rồi, y không cần lo lắng vệt đã nấu chín biết bay nữa. Bảo thị nữ và thị tùng dẫn người lùn đi nghỉ ngơi ăn cơm, một mình gọi Rode và Galland lại. Về thái độ của trưởng lão người lùn, y vẫn cần phải trao đổi với hai người lùn này.

Ba trưởng lão dù sao đã có tuổi, ngâm nước nóng xong, ăn cơm, mệt mỏi liền trào lên, nằm trên giường ở phòng khách, không qua bao lâu, trong phòng đã vang lên tiếng khò khò. Một vài người lùn trẻ tuổi hồi phục tinh lực, bắt đầu tham quan Grilan với sự chỉ dẫn của thị tùng, không ngoài ý muốn, đụng mặt với tinh linh ở bên ruộng.

Người lùn và tinh linh nhìn nhau ngửa mắt đã mấy chục ngàn năm, gặp nhau, lập tức tia lửa tung tóe.

Các tinh linh kéo trường cung, các người lùn giơ rìu lên, mắt thấy sắp sửa mở một cuộc hỗn chiến máu tanh ở Grilan. Đừng thấy số lượng người lùn đông hơn tinh linh gấp bội, nhưng nếu thật sự đánh, ai thắng ai bại, vẫn rất khó nói.

Tống Mặc nhận được tin, không nói chuyện với Rode và Galland nữa, cầm súng trường chạy qua. Đánh nhau ở trên địa bàn của y, đã được chủ nhân như y đồng ý chưa? Đánh chết cũng không cần gấp, nhưng hủy hoại ruộng của y, chà đạp lương thực của y, ai đền?!

Khi Tống Mặc chạy tới, hai bên vẫn chưa đánh nhau, người lùn tản thành nửa hình tròn, mấy tinh linh bị bao bên trong, Tống Mặc đếm đếm, năm tinh linh, Gerrees không ở đây.

Pằng!

Tống Mặc bắt một phát chỉ thiên, thu hút sự chú ý của cả hai bên. Người lùn và tinh linh đều quên đánh nhau, hơn hai mươi cặp mắt đều nhìn chăm chăm Tống Mặc, và súng trong tay Tống Mặc.

Bọn họ đều là lần đầu tiên thấy loại vũ khí này, có thể phát ra tiếng vang thật lớn, khẳng định uy lực cũng không nhỏ.

“Chư vị, thời tiết nóng, hỏa khí cũng không cần phải lớn như thế đâu. Mọi người nếu muốn hợp tác làm ăn, thì nên dĩ hòa vi quý.” Tống Mặc cười híp mắt vác súng trên vai, đám người Jason nghe tiếng súng cũng chạy tới, trong tay bọn họ đều có súng gây mê, lãnh chủ đại nhân híp mắt, nếu mà mấy tên này không nghe lời, hừ hừ!

Người lùn hừ vài tiếng, thu rìu lại trước tiên, không biện pháp, mỗi làm ăn này đối với người lùn rất quan trọng. Cuộc sống của Rode và Galland hiện tại, khiến mọi người đều rất ngưỡng mộ, mọi người đều rất mong đợi mỗi làm ăn này có thể thành công.

Tinh linh cũng thu trường cung lại, tuy tinh linh kiêu ngạo, nhưng cũng không thật sự không nhiễm khói bụi nhân gian, lịch sự, vẫn là cần thiết.

Tống Mặc vừa lòng, y không thật sự hy vọng mấy tên này có thể anh em tốt ôm vai bá cổ, ném bỏ hết oán hận, nhưng ít nhất, tại thời gian ở Grilan,

không thể đổi chọi.

Đợi khi bàn chuyện làm ăn xong, ký khế ước, kim tệ tới tay, y bận tâm mấy tên này đi đánh chết đánh sống, chết hay sống làm chi.

Chuyện người lùn và tinh linh cũng kinh động tới Hắc Viêm và Rhys, cự long và ma tộc gần như trước sau tới nơi, Rhys trực tiếp đứng sau lưng Tống Mặc, Hắc Viêm thì đứng cách năm mét, lặng lẽ nhìn, trong tay còn cầm một túi kẹo bắp, thỉnh thoảng ném một viên vào miệng.

Thái độ của hai người rất rõ ràng, tinh linh và người lùn nếu không chịu yên, bọn họ không để ý ra tay giáo huấn một chút.

Quả nhiên, núi dựa của lãnh chủ đại nhân rất cứng, rất đáng tin tưởng.

Toàn bộ hắc giáp kỵ binh Hắc Viêm dẫn tới đều ở trong thành ngầm, có kinh nghiệm lần trước, hiện tại bọn họ xe nhẹ đường quen. Chẳng qua Tống Mặc không định để bọn họ ở miễn phí, phí lương thực và phí ở trọ vẫn phải trả, nếu không đưa tiền, thì phải lao động để bù vào.

Hắc Viêm không thiếu chút kim tệ này, càng huống hồ, các quan viên lớn nhỏ của hành tỉnh tây bắc, biết quốc vương bệ hạ lại chạy tới Grilan, sớm đã đưa cho Tống Mặc hai rương kim tệ. Phụ trách toàn bộ phí dụng của các hắc giáp kỵ binh, còn dư dả.

Người đưa tiền trước khi đi còn hỏi một câu, phí qua đường của các quan viên, có phải vẫn thu theo lần trước không?

Từ đó có thể thấy, tính cách chết cũng cần tiền của Tống Mặc, sớm đã ghi sâu lòng người.

Tống Mặc bảo người tới mang một câu về cho Saivans, hai ngày sau, mời hẳn tới Grilan một chuyến. Người tới gật đầu, không hỏi tổng đốc đại nhân tới làm gì, chuyện giữa đại nhân vật, vốn không phải hẳn nên can dự.

Tổng Mặc rất vừa lòng thái độ của người này. Cho hẳn vài đồng kim tệ, coi như tiền boa.

Người hợp tác trong kế hoạch của Tổng Mặc đã tới, thành thương nghiệp ngầm bất cứ lúc nào cũng có thể khởi công. Hiện tại vấn đề cần giải quyết là, các bên ký hiệp ước, cùng phân chia lợi nhuận.

Hắc Viêm là một bên hợp tác, không thích hợp tự mình ký tên lên khế ước, Tổng Mặc chỉ có thể mời Saivans tới dự thính, thuận tiện ký tên đóng dấu.

Địa điểm đàm phán định tại đại thính của thành ngầm, đại thính rộng rãi, trên nóc nhà treo đèn chùm thủy tinh tinh xảo, đèn hỏa sáng trưng. Trong đại thính bày một bàn tròn thật lớn, sáu tinh linh, năm người lùn, cộng thêm quốc vương cự long ngồi bên cạnh, Saivans ngồi sau lưng Hắc Viêm, hẳn không thể ngồi ngang bằng với quốc vương. Cho dù Hắc Viêm cho phép, hẳn cũng không dám, tế tướng Murphy mà biết, sẽ trực tiếp chém đầu hẳn xuống làm bóng đá.

Rhys ngồi bên cạnh Tổng Mặc, Tổng Mặc vốn muốn để cho lão John một vị trí, nhưng lão John cự tuyệt. Ngược lại Laurent không mời mà tới, Tổng Mặc chỉ có thể thêm vào một chỗ ngồi bên cạnh Rhys.

Nhìn thấy hai ma tộc này, sắc mặt người lùn và tinh linh đều không tốt đẹp gì, còn về Hắc Viêm, hẳn và Rhys căn bản đã ngửa mặt đối phương từ lâu, nhưng suy nghĩ tới chuyện tiếp theo, con rồng bụng bự và ma tộc, rốt cuộc vẫn nhịn không phát tác tại chỗ.

Những người lùn khác và người Grilan ngồi vây ngoài bàn, ngay cả đoàn kỵ sĩ giáo hội và các tu sĩ cũng được cho phép vào đây. Tổng Mặc nói với họ, hiện tại bọn họ đã là một thành viên của Grilan, những gì người Grilan có thể được, bọn họ cũng có thể.

“Mỗi làm ăn này rất lớn, lớn đủ để bao hàm cả đại lục Quang Minh.”
Trước khi bắt đầu đàm phán, Tổng Mặc triệu tập người Grilan, nói thế này:
“Ta sẽ ọi người biết, kiếm tiền, không phải là một chuyện quá khó. Tiền đề là, mọi người nhất định phải trung thành với Grilan.”

Các tiền kỹ sĩ và tu sĩ giáo hội biết, lời này, thực tế là đang nói với bọn họ. Bọn họ đã có hiểu biết về lực lượng vũ trang của Grilan, tự nhiên sẽ không có ý định chạy về giáo hội, còn đối với bản lĩnh kiếm tiền của Tổng Mặc, thì là lần đầu tiên tận mắt thấy.

Kinh ngạc, chấn động, đều không đủ để hình dung tâm tình họ lúc này.

Nghĩ thử xem, tinh linh, người lùn, ma tộc, quốc vương Obi, có thể ngồi ngang hàng với những người này, chỉ sợ ngay cả đại chủ giáo của Quang Minh giáo hội cũng không làm được!

Quả nhiên, Tổng Mặc Grilan, mới là đại trưởng phu chân chính!

Tổng Mặc không biết tiền nhân sĩ giáo hội ở tại đây đang nghĩ gì, y ngồi bên bàn, phát bản kế hoạch tỉ mỉ của thành thương nghiệp ngầm ổi người, bản kế hoạch này còn tỉ mỉ hơn bản mà Rode và Galland đã từng xem, mỗi điều khoản đều tỉ mỉ tới từng chi tiết, chỉ cần biết chữ, đầu óc không bị đá đập bể, thì có thể nhìn được cơ hội thương nghiệp lớn bao hàm trong đó.

Trong nhất thời, đại thính trừ tiếng lật giấy, thì không còn tiếng động nào khác.

Tổng Mặc nhìn xung quanh, tốc độ của các tinh linh rất nhanh, lướt lướt xem xong bản kế hoạch, ghé vào bắt đầu thấp giọng bàn luận những thứ trên bản kế hoạch. Tốc độ của người lùn chậm hơn tinh linh một chút, bọn họ xem rất tỉ mỉ, đặc biệt là ba trưởng lão người lùn, gần như là trau chuốt ý nghĩa của từng chữ từng câu trong đó, cho đến khi xác định không có ý nghĩ khác, mới tiếp tục xem phần sau. Khiến Tổng Mặc bất ngờ là, Hắc Viêm và Laurent đều cầm bản kế hoạch xem rất nghiêm túc, Hắc Viêm có

thể lý giải, cự long thích kim tệ, cũng nổi tiếng như hãn thích cướp công chúa, nhưng Laurent, lẽ nào vương phi ma tộc cũng thiếu tiền sao?

Laurent xem xong bản kế hoạch, vỗ vai Rhys, thấp giọng nói với Rhys vài câu, Rhys gật đầu, hai ma tộc lại đồng thời nhìn sang Tống Mặc, cùng một kiểu mắt màu biển xanh, khiến Tống Mặc rất không thoải mái, chỉ đành quay đầu đi.

Laurent cười, hạ giọng nói với Rhys: “Con trai, mau lừa người về nhà, bà xã thế này, con kiếm được lắm.”

Nếu Tống Mặc biết Laurent đang nói gì với Tống Mặc, tính ra sẽ lập tức vỗ bàn đứng lên, trực tiếp lật bàn.

Bà xã mẹ mi! Kiếm được ba mi!

Tuy giọng của Laurent thấp, nhưng Hắc Viêm vẫn nghe được, cự long nhú mày, không lên tiếng. Hãn biết rõ thực lực của mình, đối phó Rhys, thực lực tương đương, không phải rơi xuống hạ phong, nhưng Laurent... lão yêu quái sống trên mười ngàn năm, con rồng bụng bự biểu thị, vẫn nên cẩn thận một chút.

Saivans triệt để bị kế hoạch hùng vĩ của thành thương nghiệp ngầm chinh phục, tay cầm bản kế hoạch cũng run rẩy. Gian nan nuốt nước miếng, nhìn bản kế hoạch như nhìn cây hái ra tiền.

Cuối cùng, tất cả mọi người xem xong bản kế hoạch, cũng đánh dấu lại một vài chỗ không vừa lòng trong đó, Tống Mặc đứng lên, thanh giọng, mở miệng nói: “Chư vị, bản kế hoạch này đã xem xong rồi, có thể đưa ra ý kiến.”

Sau một chút trầm mặc ngăn ngủi, đàm phán, chính thức mở màn.

Tinh linh và người lùn không nhường nhau, cự long và ma tộc thỉnh thoảng thêm vài câu, Saivans cũng gom dừng khí trợ uy cho quốc vương bệ hạ, bút trong tay mấy người phụ trách ghi chép sau lưng Tổng Mặc chưa hề dừng lại, Tổng Mặc vẫn không nói gì, cũng không tham gia vào trong tranh cãi, chỉ là cúi đầu nhìn vấn đề các bên đưa ra, yên lặng nghĩ biện pháp giải quyết.

Cuộc đàm phán này duy trì cả ngày, vẫn không thấy kết quả, Tổng Mặc dứt khoát vung tay, tạm dừng, ngày mai tiếp tục.

Thế là, ngày qua ngày, cả một tuần, đại thánh thành ngẫm vẫn chưa từng an tĩnh.

Nhìn mọi người cãi tới mặt đỏ cổ gân, Tổng Mặc đột nhiên nhớ tới hội nghị liên hiệp quốc của địa cầu.

Xoa góc trán, may là chỉ có mấy chủng tộc này, nếu mà thêm cả địa tinh, chu nho, địa tộc, thú tộc, và mấy quốc vương nhân loại cường đại vào, tính ra căn nhà này cũng sắp bị nổ tung. Còn về Quang Minh giáo hội, bị Tổng Mặc tự động bỏ qua.

Cãi thì cãi, mọi người cũng không phải không nói lý, một khi đưa ra biện pháp giải quyết thích đáng, lập tức sẽ thu trống lui binh, tiếp tục vấn đề tiếp theo.

Suốt bảy ngày, đàm phán tiến hành trong nhịp điệu cãi nhau, giải quyết, tiếp tục cãi, tiếp tục giải quyết, đợi khi tất cả vấn đề đều đã yên, bản kế hoạch ba mươi trang, đã tăng lên tới hai trăm trang.

Tổng Mặc cầm bản kế hoạch trước mặt, chắc lưỡi, quả thật là một bước nhảy vọt về lượng và chất.

Xác định tất cả điều khoản, không còn ai đưa ra dị nghị, đại biểu các bên lần lượt ký tên chấp thuận trên bản kế ước. Đối với việc ký tên mọi

người đều không có ý kiến, nhưng tại sao còn phải ấn dấu tay?

Lãnh chủ đại nhân cười híp mắt ý bảo, để phòng vạn nhất.

Mọi người ngẫm nghĩ, cũng cảm thấy không có gì, dứt khoát ấn dấu tay lên.

Khế ước sao lại bốn phần, Tống Mặc một phần, Hắc Viêm một phần, tinh linh một phần, người lùn một phần, theo điều khoản đã thành lập trên khế ước, thành thương nghiệp ngầm sắp tới lúc khởi công, đầu tiên là xây dựng đường thương nghiệp giữa thành Cary và Grilan, sau đó chính là đường ngầm thông Grilan, hành tỉnh tây bắc, vương đô Obi, đây chỉ là công trình đợt một, sau đó còn có đợt hai, đợt ba, đợi khi công trình kết thúc, gần như có thể xây dựng một mạng lưới giao thông thương nghiệp chằng chéo cả đại lục Quang Minh.

“Địa tinh và chu nho sẽ phụ trách kế hoạch và xây dựng thành thương nghiệp, khoáng thạch và nguyên liệu xây dựng do người lùn cung cấp, nếu đồng ý, người lùn cũng có thể tham gia vào trong việc xây dựng công trình, thù lao trả theo việc. Những người hợp tác sẽ bỏ vốn và giải quyết phiền phức có thể gặp. Con đường thương nghiệp đầu tiên hoàn thành, mọi người có thể chia nhau miễn phí mười cửa tiệm bên đường, còn lại thì cần phải bỏ tiền ra mua, những cửa tiệm này là do mình kinh doanh hay là cho thuê, rao bán, đều do người mua tự quyết định. Sau này mỗi khi hoàn thành một công trình, đều sẽ từ đó loại suy. Chi tiết nhỏ còn lại, đều đã liệt ra trong điều khoản bổ sung.”

Điều khoản bổ sung cũng rất quan trọng, dính tới địa bàn của quốc gia khác, luôn phải có chút biểu thị, dù sao, không ai vui vẻ khi người khác không chào hỏi tiếng nào, đã đào động dưới nhà mình.

Còn về bỏ tiền mua đất hay trực tiếp vác đao cướp... phật viết, không thể nói.

Tổng Mặc đứng bên bàn, nhìn xung quanh, thấy mọi người không có dị nghị gì, nên cho ra tổng kết cuối cùng, “Tóm lại, mọi người hợp tác vui vẻ!”

Theo câu nói này, nhà thầu và nhà phát triển đất đai đợt đầu tiên của đại lục Quang Minh, mới vừa ra lò.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 130

Bức Tường Màu Vàng

> Sau khi ký khế ước, công việc xây dựng thành thương nghiệp ngầm triển khai tuần tự, tinh linh và người lùn đều không vội đi, tạm thời ở lại Grilan.

Người lùn mỗi ngày bận cùng địa tinh chu nho thảo luận nguyên liệu xây dựng và khoáng thạch cần có của thành ngầm, thấy bản vẽ thành thương nghiệp chu nho vẽ ra, không nói người lùn trẻ tuổi, ngay cả ba trưởng lão người lùn cũng sáng mắt. Bọn họ lần đầu tiên thấy bản vẽ thế này, mỗi chi tiết nhỏ của kiến trúc đều biểu hiện rất rõ ràng.

“Thật sự là nghệ thuật lợi hại.”

Ba trưởng lão người lùn cầm bản vẽ không muốn buông tay, Ayton được Tổng Mặc ủy nhiệm làm kiến trúc sư trưởng của thành thương nghiệp ngầm rõ ràng đặc ý chinh mữ an toàn, “Cái này có là gì, tại Grilan, ngay cả con nít ba tuổi cũng biết làm sao vẽ cái này.” Lời nói rõ ràng khoa trương, nhưng đủ để nói rõ, kỹ thuật vẽ thế này, tại Grilan không phải là bí mật gì.

“Cái gì?”

Ba trưởng lão người lùn đồng thời kinh ngạc, lộ ra vẻ không thể hiểu nổi. Kỹ thuật thế này, nên là do người thông minh nhất trong tộc nắm giữ, sao lại dễ dàng truyền dạy cho hài tử? Còn là chủng tộc khác?

“Có gì phải kỳ quái.”

Địa tinh Mills phụ trách đốc công đi tới, nó và Ayton đã trở thành cặp bạn tốt, chỉ cần có một người ở đây, luôn sẽ thấy người kia, “Đây là lãnh chủ đại nhân truyền dạy cho chúng ta, lãnh chủ đại nhân hào phóng mà tài đức, kỹ thuật họa này, chỉ là một môn cơ bản trong trường học của Grilan mà thôi.”

Mills nói, ba trưởng lão người lùn càng thêm khó hiểu, kỹ thuật bảo bối này, chỉ là một môn học cơ bản?

Địa tinh và chu nho nhìn nhau một cái, dứt khoát đề nghị ba lão người lùn đến trường học của Grilan xem thử, tất cả đều sẽ hiểu rõ.

“Chúng ta đi, thích hợp không?” Bất luận là chủng tộc nào, đều sẽ không dễ dàng để người ngoại tộc học được kỹ thuật của mình. Người lùn giỏi luyện kim, kỹ thuật chế tạo vũ khí gần như không truyền cho người ngoài. Còn về Giosan và Mosby, bọn họ bị tộc truy nã, được Tổng Mặc thu lưu, nên về mặt nhận thức, đã xem mình là người Grilan, tự nhiên sẽ không keo kiệt truyền thụ kỹ thuật rèn sắt cho nơi này. Chẳng qua, cũng là hai người lùn này từ ban đầu đã một mình che giấu tộc nhân, bán vũ khí a tộc, thì sẽ giữ quy tắc sao?

“Không sao, lãnh chủ đại nhân sẽ không để ý.” Ayton cười nói: “Nếu chư vị muốn, cũng có thể tham dự, chẳng qua để trao đổi, cần phải dạy mấy bữa luyện kim cho các hài tử trong trường. Không cần phải là tri thức quá sâu, chỉ cần dạy chúng nên làm sao phân biệt khoáng thạch, là được.”

Ba lão người lùn thương lượng một lúc, cuối cùng vẫn không nhin được hiếu kỳ, mang mấy người lùn trẻ tuổi đến trường học. Hiệu trưởng Houma đang dạy lớp ma pháp cho các hài tử, thấy người lùn đột nhiên tới xem, ánh mắt lấp lóe, gương mặt cực kỳ đặc sắc, lộ ra nụ cười dữ tợn.

Thực ra, hần chỉ là biểu đạt thiện ý, nhưng trong mắt người lùn, lại biến thành không mang ý tốt.

Người này, là thầy?

Rõ ràng là ma pháp sư!

Thò đầu vào nhìn các hài tử đang nghiêm túc nghe giảng trong phòng học, lại nhìn Houma với ‘nụ cười có trá’, trong lòng các người lùn bắt đầu đánh trống. Bọn họ thực sự không giỏi giao thiệp với ma pháp sư, hiện tại bỏ đi, còn kịp không?

Houma lại mở miệng vào lúc này: “Hoan nghênh tới tiểu học Grilan, các em, vỗ tay.”

Tiếng vỗ tay vang lên bộp bộp, thấy đôi mắt lớn lấp lánh của các hài tử, người lùn làm sao cũng không bỏ đi được. Ba trưởng lão người lùn đồng thời hiện lên một suy nghĩ, bọn họ, có phải bị tính kế không?

Khi các người lùn đang khó xử ở trường học, Mills và Ayton lừa bọn họ vào địa bàn của Houma lại đã bắt đầu làm việc. Còn về các người lùn tại trường học được nhận ‘hoan nghênh’ nhiệt liệt bao nhiêu, Mills và Ayton bảo rằng, không liên quan tới họ.

Lãnh chủ đại nhân không phải nói, lực lượng thầy dạy ở trường vẫn rất mỏng manh, thêm vài người thầy, cho dù là tạm thời, cũng tốt. Những người lùn này kéo gia đình tới Grilan ăn chặn, không bắt bọn họ bỏ chút cống hiến, thực sự là khó chịu.

Đã vào tay Houma, không moi lấy thứ trong bụng ba lão người lùn ra, Mills và Ayton thề sẽ viết ngược tên mình!

“Ayton, người thật sự không giống chu nho.”

Mills cài lại dây mũ an toàn, vừa nói xong, đã bị Ayton gõ một cái lên đầu.

“Chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân, người cũng không giống địa tinh! Làm việc đi.”

Vì xây dựng thành ngăm, Tổng Mặc đã triệu tập một phần địa tinh và chu nho làm việc trong tiệm về, ngoài ra phái một vài người Grilan tạm thời thay thế công việc của họ. Các địa tinh và chu nho không oán trách gì, sau khi giao phó công việc hoàn tất thì bắt đầu lục tục về lãnh địa.

Địa tinh Joybis không trở về, nó phụ trách bàn chuyện bán vũ khí với Seeger, đã có mặt mũi, giao dịch đang tiến hành tới phần mấu chốt, tạm thời không thể đi, Tổng Mặc dứt khoát để nó ở lại trong tiệm, phụ trách an bài và điều động nhân viên của tiệm trong thời gian này. Không tới mức vì đột nhiên đổi nhiều người mà có sai sót gì.

Joybis thầm báo oán với chu nho sắp trở về, nó đã rất lâu không gặp lãnh chủ đại nhân, cũng muốn về thăm. Chu nho chuyển nguyên văn lời của Joybis về cho Tổng Mặc, Tổng Mặc cười ha ha, nhớ lại lần đầu tiên gặp Joybis, lúc đó, y cướp của Joybis một túi kim tệ, ai có thể ngờ, túi kim tệ đó lại là của tinh linh, mà sau đó lại phát sinh rất nhiều chuyện.

“Mang bức thư này cho Joybis, nói với nó, làm cho tốt, ta xem trọng nó.”

Tổng Mặc giao thư đã viết xong cho người Grilan sắp tới tiệm, dẫn đầu là một tu sĩ mà Harold dẫn tới trước kia.

Cho dù có thành kiến khá sâu với giáo hội, nhưng Tổng Mặc cũng phải thừa nhận, Quang Minh giáo hội thật sự là nhân tài như nước. Không nói đám người Harold lúc mới tới ai nấy văn võ song toàn, chỉ nói đám Mies tới sau này, tạo những đột phá ở lĩnh vực y học, cũng đủ khiến Tổng Mặc cười không thể ngậm miệng. Càng không cần nói đoàn kỵ sĩ giáo hội đã cống hiến thật lớn cho xây dựng cơ sở và sự nghiệp nông canh của Grilan!

Gần đây Airth và Bobbys cuối cùng cũng được nhàn nhã, mai rùa vàng không còn cần phải đi khắp nơi cứu hỏa nữa, kỵ sĩ đoàn cũng đột nhiên thanh nhàn. Nguyên nhân là tinh linh thay thế công việc của họ.

So với các kỵ sĩ chỉ có thể chọi cứng, tinh linh với thân thủ quen thuộc và nhanh nhẹn khi đối phó thực vật, khiến bọn họ ở giữa những thực vật cuồng bạo, như vào chốn không người.

Tuy thực vật trong rừng tinh linh cũng có tính cách thế này hoặc thế kia, giống như Gerrees nói, khoai tây của Grilan còn ôn thuận hơn ở Lục sâm lâm nhiều, nhưng đối với năm tinh linh khác mà nói, ruộng của Grilan, vẫn có lực hấp dẫn rất lớn.

Từ thóc chưa từng tiếp xúc, tới khoai lang lớn quá sức tưởng tượng, khoai môn có thể bay trên trời, còn có bắp có thể chơi trò trốn tìm, đều khiến các tinh linh mê say.

Tống Mặc nhìn bắp trốn trái trốn phải trong đất, cùng năm tên vui tới quên trời đất, khoe môi giật giật, quay lại nhìn Gerrees mặt lạnh một cái, hy vọng đối phương có thể ình một lời giải thích.

Những tên này, thật sự là tinh linh sao? Sao y lại cảm thấy, có gì đó không đúng?

Gerrees lạnh lùng đảo mắt nhìn Tống Mặc một cái, cái gì cũng không nói, trực tiếp quay người đi.

Tống Mặc nghẹn một bụng tức, xem chút phun máu.

Y thật sự rất muốn nói một câu: Đồng chí tinh linh, kiêu ngạo là không thể dùng. Bình dị gần người mới là vương đạo! Thật sự chộc giận y rồi, tinh linh tên Bod kia cứ tiếp tục ở trong thủy tinh cầu ngủ tới khi đất trời sụp đổ đi.

Tống Mặc đang âm thầm chọt tiểu nhân Gerrees, tinh linh trong ruộng bắp đã di chuyển trận địa, chạy vào ruộng khoai lang. Bắp đã rút xuống đất không còn bất cứ lực sát thương nào nữa, đợi khi các tinh linh đi khỏi, các lãnh dân chờ ở bên cạnh bắt đầu cầm túi thu gom bắp trên đất, tuy phần lớn đều đã thành hạt bắp, nhưng mọi người không để ý.

Trong ruộng khoai lang, các tinh linh di chuyển chớp nhoáng, chơi đùa hưng phấn, dây khoai lang quất tràn đầy uy lực, cũng đành phải chịu kiếp bị cắt thành từng khúc. Tống Mặc ngửa đầu thở dài, bỏ đi, cho bọn họ chơi đi, dù sao y cũng không có tổn thất gì, còn tiết kiệm được nhân lực.

Tống Mặc nghĩ thế, nhưng đoàn kỵ sĩ giáo hội thì không vậy. Những tinh linh này cướp mất công việc của họ! Khiến các kỵ sĩ đã bị tẩy não thành công, lấy lao động làm vinh quang rất không quen. Các kỵ sĩ biết phân lượng của mình, bọn họ không phải đối thủ của tinh linh, chỉ có thể nhân lúc tinh linh không có dây tăng ca thêm giờ, luôn là khi trời tối sẽ chạy vào ruộng, làm ca đêm.

Sáng không được, tối phải được chứ!

Dù sao bị thương thì có bệnh viện, bọn họ không để ý.

Thế là, vào mùa thu hoạch, người Grilan trên mặt đất không còn được một giấc ngủ ngon. Luôn là nửa đêm bị tiếng chiến đấu ồn ào ở trong ruộng đánh thức, tiếp theo chính là ánh vàng chói mắt, muốn ngủ cũng ngủ không được. Dưới tình thế này, toàn bộ đều dọn vào thành ngầm, cuối cùng cũng có thể cách được âm thanh ồn ào.

Đối diện với kết quả này, Tống Mặc trợn mắt ghen hòng.

Đây gọi là có cạnh tranh mới có áp lực sao? Hay là các kỵ sĩ đã bị một hệ liệt lao động cải tạo khiến cho gân não không bình thường rồi?

Còn về các tinh linh bị cướp đi lạc thú nên làm sao... Tống Mặc nhớ tới mía và nho ở biên cảnh lãnh địa, cùng lắm thì cho những tinh linh này đi chơi trò trốn tìm với mía, cái gì cũng có biện pháp giải quyết thôi.

Chẳng qua, người lùn ở lại vì giúp đỡ xây dựng thành ngăm, tinh linh ở lại vì cái gì? Cũng không thể thật sự là vì vui thích với thực vật cuồng bạo của Grilan chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui, Tống Mặc nhớ tới một câu nói của Gerrees, “Allan là anh em họ hàng của Bod.”

Thở dài, được rồi, vấn đề lại trở về khởi điểm, xem ra, nhất định phải nói chuyện với Rhys rồi.

Nhưng hiện tại thật sự không phải là thời cơ tốt.

Hắc Viêm lại lần nữa chiếm cứ hầm rượu của thành ngăm, rượu nho ở đây không bán ra ngoài, cũng là rượu được ủ thời gian dài nhất, mùi vị tốt nhất.

Tống Mặc kiên trì, thứ tốt nhất định phải giữ lại ỉnh. Không muốn lại tiện nghi cho con rồng bụng bự đó.

Hiện tại cũng không phải là lúc tính toán nhiều như thế, chỉ cần con rồng bụng bự này đừng lại gây phiền cho y trong thời gian này, Tống Mặc đã cảm tạ trời đất. Còn về Rhys cũng chạy tới hầm rượu, cả ngày trừng mắt với Hắc Viêm, Tống Mặc không phúc hậu nghĩ, hai vị này liệu một ngày nào đó có đột nhiên thấy vừa mắt nhau, diễn một màn yêu nhau giết nhau khoáng thế tuyệt luân không nhỉ?

Nghĩ thôi cũng rét.

Nhưng, Rhys là người yêu của y thì phải? Sao y lại có suy nghĩ như thế chứ?

Tổng Mặc tiếp tục rét.

“Lãnh chủ đại nhân, ta có một chuyện muốn nói với ngài.”

Địa tinh Mills nhận lúc rảnh công việc, tìm tới Tổng Mặc, Tổng Mặc đang bận chỉnh lý kho, là bên bỏ vốn xây dựng thành thương nghiệp, y không phải chỉ bỏ vào một con số nhỏ.

“Chuyện gì?”

Tổng Mặc bảo lão John tiếp tục kiểm kê ghi chép, mình và Mills ra ngoài.

“Về chuyện xây dựng thành thương nghiệp ngầm.” Mills ngừng một chút, thấy Tổng Mặc ý bảo nó nói tiếp, mới tiếp tục lên tiếng: “Lượng công việc lớn thế này, chỉ dựa vào địa tinh và chu nho hiện có trong lãnh địa, thì không thể nào hoàn thành trong thời hạn. Người lùn có thể giúp đỡ, nhưng bọn họ không giỏi việc xây dựng này.”

“Cho nên?”

“Tôi có một vài người bạn địa tinh, Ayton cũng liên hệ được với rất nhiều chu nho trong thời gian kinh doanh cửa tiệm, nếu lãnh chủ đại nhân cho phép, tôi và Ayton đề nghị ngài có thể thuê những người này, tiền lương không cần nhiều lắm, chỉ cần có thể cho bọn họ ăn no là được rồi.”

Tổng Mặc trầm mặc, qua rất lâu, mới nói với địa tinh thấp thỏm bất an: “Mills, ta biết người muốn giúp đỡ đồng tộc. Nhưng, những người này, có thể tin không?”

“Lãnh chủ đại nhân...” Vẻ mặt Mills trở nên khẩn trương, “Tôi biết, danh tiếng địa tinh không tốt lắm, nhưng, tôi có thể bảo đảm, bọn họ tuyệt đối sẽ không có tâm tư không tốt với Grilan, cũng sẽ không tiết lộ chuyện ở đây ra ngoài!”

Tống Mặc nhìn Mills một lát, “Mills, ta tin người. Chuyện này để ta suy nghĩ một chút, được không?”

“Lãnh chủ đại nhân, thực sự rất cảm kích ngài!”

Tống Mặc vội xua tay, “Đừng vội cảm ơn ta, có thể thuê họ không, ta còn chưa quyết định.”

“Ngài nguyện ý suy nghĩ, đã đáng cho chúng tôi cảm kích.” Mills nói: “Huống hồ, trong tay ngài có nước mắt của địa tinh, tất cả địa tinh, đều sẽ xem ngài là bạn, cho dù ngài cuối cùng quyết định không thuê địa tinh làm việc, chúng tôi vẫn cảm kích ngài.”

Tống Mặc nhếch môi, gãi đầu, “Mills, người nói thế, ta thật sự không có cách nào quyết tâm cự tuyệt người. Được rồi, người để mấy địa tinh đó phái vài đại biểu tới Grilan nói chuyện, ngoài ra thông báo cho Ayton, cũng gọi chu nho tới. Đúng như người nói, công trình lớn thế này, chỉ dựa vào nhân thủ hiện tại, quả thật rất khó hoàn thành trong kỳ hạn.”

“Cảm ơn ngài, lãnh chủ đại nhân!”

Mills thỏa mãn đi, Tống Mặc sờ mũi, cười khổ hai tiếng, bỏ đi, cứ coi như làm chuyện tốt.

“Trong tay người có nước mắt của địa tinh?”

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng nói của Laurent, Tống Mặc bị dọa nhảy dựng, xoay người lại, nhìn Laurent mặc đầm dài màu đỏ, vỗ vỗ ngực, Rhys cũng vậy, Laurent cũng vậy, lẽ nào ma tộc đều thích xuất hiện sau lưng người khác bất ngờ như vậy, dọa người chơi sao?

“Đúng là ta có.” Tống Mặc gật đầu, “Có quan hệ gì sao?”

Laurent cười nhẹ một tiếng, “Không có gì.”

Vào lúc này, dưới chân Tống Mặc đột nhiên dao động một cái, tiếp theo, lại một cái, bên cạnh Tống Mặc không có chỗ nào mượn lực, thấy sắp bị ngã, thì được Laurent ôm eo lại.

“Cảm ơn.”

“Không có gì.”

Laurent cười cười, buông Tống Mặc ra, lại đột nhiên như phát giác được cái gì, vẻ mặt biến đổi, dưới chân dăng lên phù văn đen, thoáng chốc không thấy tông tích.

Tống Mặc đứng nguyên tại chỗ, nhú mào, xảy ra chuyện gì?

Cùng lúc này, các địa tinh đang phụ trách mở thông đạo từ Grilan tới hành tinh tây bắc, khi đào tới trung tâm rừng Phỉ Thúy, bị một bức tường màu vàng cản lại. Cuộc mấy cái, xẻng công binh trong tay địa tinh cũng bị cong lưỡi, nhưng bức tường màu vàng đó không lưu lại một chút dấu vết nào.”

“Dùng thuốc nổ đi.”

Các địa tinh thương lượng một chút, chọn cho nổ. Bức tường này chặn ở đây, chỉ có thể đổi đường, làm lỡ công việc. Không bằng cho nổ, sụp rồi, đào tiếp là xong.

Một lần không được, hai lần, hai lần không được, ba lần, lượng thuốc nổ dần tăng thêm, cho tới hai lần cuối cùng, uy lực của vụ nổ gần như sánh bằng một lần động đất.

Cho dù là thế, bức tường màu vàng cản trước mặt họ, vẫn không hề có chút dao động, mà bên trong bức tường, hình như có thứ gì đó, đang từ từ thức tỉnh...

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 131

Thân Vương Myers

> “Cái gì?”

Tổng Mặc nghe tin địa tinh truyền về, ngay lập tức quay đầu nhìn lão quản gia John đứng bên cạnh.

Bức tường màu vàng, xẻng công binh không cuốc được, thuốc nổ cũng vô dụng, trừ đầu khí của kỵ sĩ vàng, còn có thể là gì? Lúc đầu Airth có thể liên tục an toàn vô sự dưới sự oanh tạc của đại bác, lão John cường hãn tới mức có thể đánh thân vương năm bẹp, bức tường màu vàng này là do ai làm ra, căn bản không cần hoài nghi nữa!

Xua tay ý bảo địa tinh tới báo ra ngoài, Tổng Mặc nhìn lão quản gia John, “Quản gia, tiếp theo nên làm sao?”

Laurent khẳng định đã qua đó, không biết bà sẽ phản ứng thế nào, liệu có tới tìm lão John gây phiền không? Tuy Rhys từng bảo đảm với y, nhưng Tổng Mặc vẫn không nắm chắc.

“Không làm sao cả.” Lão John nhàn nhã thông dong giúp Tổng Mặc chỉnh lý tư liệu, nguồn vốn đầu tiên đã tới, khoáng thạch của người lùn cũng đang trên đường vận chuyển, tinh linh đã rải hạt giống dây mây ở hố đào sẵn, bảo đảm an toàn thi công.

Nếu không có gì bất ngờ, một tuần sau, đường ngầm thông giữa Grilan và hành tinh tây bắc sẽ có thể làm xong, giống như đường ngầm thông từ

thành Cary tới Grilan, tiến hành thi công hàng ngang, mở rộng, đào sâu, bắt đầu xây dựng chế tạo một hàng phòng ốc ngầm mỹ quan chỉnh tề.

Chẳng qua, ai cũng không ngờ được, thông đạo địa tinh thiết kế, lại gặp phải thân vương Myers ngủ say. Nếu không giải quyết vấn đề này, thì phải đổi đường, không ai nguyện ý làm thế.

“Lãnh chủ đại nhân, chúng ta hiện tại qua đó, thế nào?”

Tổng Mặc hoài nghi nhìn lão John, y luôn cảm thấy, quân gia không vội đi ‘cứu người’, mà là vội đi xem náo nhiệt.

Lắc đầu, khẳng định là lỗi giác.

Giữa rừng Phi Thúy, đã loạn thành một nồi cháo.

Địa tinh thi công sớm đã chạy theo đường đào mất bóng dáng, động vật to to nhỏ nhỏ trong rừng cũng tứ tán, cốt long chiếm cứ trung tâm khu rừng cũng bay lên trời, đôi cánh xương tung cao, luẩn quẩn trên không, nhưng chung quy không dám hạ xuống, tựa hồ đang sợ hãi gì đó.

Tiếp theo, một tiếng vang lớn truyền tới, một cột sáng màu đen dâng lên chọc trời, phù văn màu đen thực thể hóa như xích sắt quấn lên cột sáng, trung tâm cột sáng, là Laurent nhìn chăm chăm mặt đất dưới chân.

Rhys cũng tới, chẳng qua, ma tộc vị thành niên chỉ có thể tránh xa một bên, nhìn Laurent giải phóng ma lực.

Trong ký ức của Rhys, lần trước Laurent phát cuồng, là khi mấy ma tộc ý đồ muốn nhân lúc thân vương Myers không rõ tung tích, muốn nuốt chửng nhà Myers, kết quả Laurent thân là vương phi, bùng nổ tại chỗ, mấy ma tộc kia, di cốt không còn.

Phù văn màu đen quần trên cột sáng, một cột gió lốc màu đen bắt đầu thành hình, thực vật, đất đá trên mặt đất, đều bị cuốn lên trời, lộ ra chỗ sâu bên dưới, là hang động địa tinh đào ra, cùng bức tường màu vàng do đấu khí hình thành.

Thực ra, nói là bức tường thì không chính xác, những đấu khí này hình thành một quả cầu tròn thật lớn, bao lấy người đang ngủ bên trong. Laurent nhìn chăm chăm phần đỉnh quả cầu, bên trong tựa hồ có thể thấy được một bóng người mơ hồ. Bóng người động động, trong con mắt đỏ sậm của Laurent lóe qua chút cấp thiết, hai tay giơ cao quá đầu, Rhys thầm kêu một tiếng không tốt, “Mẹ, đợi đã!”

Có thể dừng tay vì một câu nói của Rhys, thì không phải là Laurent nữa. Cũng không phải là vương phi Myers năm đó đánh bốn công tước và hầu tước ma tộc tan xương nát thịt!

Cầu sáng màu đen hình thành trong lòng bàn tay Laurent, cánh tay Laurent đột ngột vung xuống, quả cầu mang theo tiếng gió, nổ trên đấu khí màu vàng, lực lượng cột sáng màu đen hình thành, cũng bị quả cầu mang đi, lực lượng khủng bố, phảng phất như mặt đất cũng muốn nứt ra.

Rhys đi tới, muốn ngăn mẹ lại, tiếp tục như vậy, nói không chừng cha sẽ bị thương.

Laurent nghiêng đầu qua, cười cười với hắn, đôi mắt đỏ sậm, mang theo cuồng vọng và tùy ý, “Con trai, sức mạnh của cha con, hơn ta gấp bội! Hiện tại ta chỉ muốn mang ông ấy ra!”

“Mẹ, phần lớn ma lực của cha, bị đoạt đi rồi.” Rhys búng tay một cái, bình bạc thánh nữ của giáo hội, thủy tinh cầu hy vọng, trôi nổi giữa không. Kiếm kị sĩ đã tặng cho Tổng Mặc, nước linh hồn đang ở trên người tinh linh, bốn thánh vật này, cầm cố phần lớn ma lực của thân vương Myers.

“Không, không phải như vậy.” Laurent lắc đầu, “Con còn chưa thành niên, không hiểu kẻ thống trị của gia tộc Myers có sức mạnh thế nào.”

Thấy Rhys vẫn không hiểu lắm, Laurent không định nói thêm nữa, vừa định tiếp tục dùng quả cầu tấn công đầu khí, muốn đánh vỡ quả cầu màu vàng giam cầm thân vương Myers, thì bên trong lại truyền tới một âm thanh mà Laurent rất quen thuộc.

“Laurent.”

Âm thanh hơi khàn, mang theo sự lười biếng khi vừa tỉnh giấc, nếu nói Rhys được di truyền mị hoặc khó phân biệt nam nữ từ Laurent, thì âm thanh này, lại là thuần túy, dương cương, thuộc về vương giả trời sinh, cứ như tất cả của thế giới, đều nên quỳ dưới chân người này.

“Orlando, là người sao?”

Laurent đi tới trước đầu khí vàng, một tay phủ lên, người bên trong cũng vươn tay ra, lòng bàn tay cách đầu khí, phủ lên tay Laurent.

“Laurent, thân ái, là ta.”

Một câu ngắn ngủi, Laurent lại đợi đã một ngàn bảy trăm chín mươi sáu năm.

“Orlando...”

Giọng nói mang theo ghen ngào, vương phi ma tộc lúc này, không còn cường hãn, là cường giả khiến người ta nhìn đã sợ hãi nữa, mà là một người vợ vì người trong lòng tỉnh giấc, mà vui sướng rơi lệ.

“Orlando, đây là con của chúng ta.” Laurent lau nước mắt bên khóe, “Không lâu sau, nó sẽ thành niên.”

“Rhys?”

“Cha.”

Rhys bước tới, hai tay bóp mạnh, tiếng nứt vỡ vang lên, bình bạc thánh nữ và thủy tinh cầu hy vọng đồng thời nứt ra, ma lực bị phong ấn trào ra cuộn cuộn, cấp thiết muốn trở về thân thể của thân vương.

Linh hồn ngủ say trong thủy tinh cầu cũng thoáng chốc tỉnh lại, mơ hồ nhìn xung quanh, một vòng sáng màu lục bao bọc thân thể trong suốt của hắn, khi Tổng Mặc đuổi tới, đúng lúc thấy được màn này.

Tổng Mặc vừa dừng bước, hai cơn gió mạnh trực tiếp vút qua bên cạnh Tổng Mặc, Gerrees và Allan.

Gerrees lấy nước linh hồn ra, dịch thể màu lam trong bình thủy tinh, bắt đầu sôi sục, cuối cùng, sau khi dịch thể màu lam trở nên trong suốt, thân bình nứt vỡ, ma lực hội tụ lại, bay tới chỗ thân vương Myers ở giữa đấu khí vàng. Mảnh nứt của thủy tinh rớt xuống đất, dịch thể trong suốt lại ngưng cố thành một cục, chậm rãi trôi tới chỗ Bod trong vùng sáng xanh lục. Sau khi tiếp xúc với ánh sáng xanh, khoảnh khắc dung nhập vào nhau, tia sáng xanh lóe lên, một lúc sau, trở nên âm đậm, Bod trong vùng sáng, cũng không thấy bóng dáng.

Gerrees lấy một viên bảo thạch đỏ treo trước ngực, hạt giống màu lục ngủ say trong bảo thạch đã có dao động của sinh mạng.

“Bod đã về đến rừng tinh linh rồi.” Gerrees nói với Allan: “Đá sinh mạng của hắn, đã hồi phục sinh cơ.”

Allan nhìn bảo thạch trước ngực Gerrees, trong đôi mắt màu xanh lục lóe qua tia sáng phức tạp, “Hắn đưa đá sinh mạng cho người?”

“Phải.”

“Được rồi, nếu là bản thân hãn nguyện ý, ta cũng không có gì để nói.” Allan vỗ vai Gerrees, tinh linh Lục sâm lâm, còn là vương tộc, Bod thật là...

“Dù sao chuyện bên này đã kết thúc rồi, chúng ta cũng ở đây hơi lâu rồi, ta lập tức khởi hành về Hồng sâm lâm, báo cáo chuyện ở đây với nữ vương bộ hạ, tính ra Bod sẽ không tỉnh lại trước khi ta về, người muốn ở lại đây, hay cùng ta về Hồng sâm lâm?”

“Trở về.”

Hãn ở lại Grilan, mục đích quan trọng nhất chính là vì lấy lại linh hồn của Bod, ký khế ước với Tổng Mặc cũng là vì thế. Hiện tại, linh hồn Bod đã lấy về, tuy nói có chút khác biệt với khế ước ban đầu, nhưng ít nhất kết quả vẫn giống nhau.

Gerrees đi tới trước mặt Tổng Mặc, “Lãnh chủ Grilan, cảm tạ tất cả những gì ngài làm.”

“Không.” Tổng Mặc lắc đầu, “Đây không phải là vì ta.” Linh hồn của Bod có thể ra khỏi thủy tinh cầu, thật sự không có quan hệ gì với y. Nói nghiêm khắc chút, y không hề thực hiện được điều kiện đã lập với Gerrees, y làm trái ước định.

“Cho dù là thế, vẫn cần cảm tạ người.” Sự tồn tại của Tổng Mặc, đã giúp hãn rất nhiều, ai có thể nghĩ rằng, ma tộc sẽ thích một nhân loại? Hơn nữa, thân vương ma tộc, lại ngủ ở nơi cách lãnh địa của người này gần như thế?

Gerrees cười, cúi đầu, nhẹ hôn lên trán Tổng Mặc một cái, Tổng Mặc chỉ cảm thấy trên mu bàn tay trái nóng lên, giơ tay lên, hoa văn màu xanh kéo dài tới nửa cánh tay, bắt đầu mờ dần, tan đi, chỉ trong chớp mắt, đã biến mất tăm.

“Khế ước kết thúc rồi.”

Gerrees nói, Tống Mặc sờ nơi không lâu trước vẫn còn hoa văn màu lục, trước kia luôn cảm thấy cái này không khác biệt gì với dấu ấn trên người nhị sư huynh, hiện tại không có, thật sự không quen cho lắm a.

Rhys ở bên cạnh đã nhìn tới hai mắt bốc hỏa, tinh linh kết thúc khế ước, cần phải như thế sao?! Cho dù không có thủy tinh cầu hy vọng, hẳn vẫn có thể giam cầm linh hồn của tinh linh! Có muốn thử xem không?!

Allan phát giác được cơn giận của ma tộc, hoặc nên nói, chỉ cần là người có mắt, đều có thể phát giác được ma tộc này lúc này toàn thân từ trên xuống đều tỏa ra vị chua. Gerrees lại làm như hoàn toàn không biết, kết thúc khế ước với Tống Mặc, lại kéo tay Tống Mặc, đặt một hạt giống màu xanh như bảo thạch vào lòng bàn tay Tống Mặc.

“Đây là?”

“Hạt giống của dây bảo thạch.”

Gerrees chỉ chỉ hạt giống ở lòng bàn tay Tống Mặc, hạt giống tròn vo đột nhiên run rẩy một chút, nứt ra, thò ra một sợi dây mây nhỏ xíu trong suốt, men theo lòng bàn tay Tống Mặc bò lên cánh tay, leo tới vị trí cổ tay, quấn lên, đỉnh dây mây dính trên hạt giống, giống như một món đồ trang sức do bảo thạch và thủy tinh dẻo thành.

Tống Mặc chớp chớp mắt, đây, là tặng quà khi chia tay?

Rhys cuối cùng nhịn hết nổi, trực tiếp lao tới, kéo Tống Mặc vào lòng mình, nắm chặt cổ tay Tống Mặc, đúng lúc nắm vào cái vòng tay do dây mây kết thành, thoáng chốc, dây mây mỏng manh vô hại, liền phồng lên từng cái gai nhọn, Rhys đen mặt.

Tống Mặc nâng tay Rhys lên nhìn, không bị thương, lại nhìn dây mây đã hồi phục nguyên trạng, chớp chớp mắt, nên nói lẽ vật này là không tồi chứ?

Chỉ là không biết, trừ gai nhọn, còn có công năng trói không...

Tống Mặc liếm khóe môi, cười, Rhys đột nhiên cảm thấy sau lưng phát lạnh, tay ôm eo Tống Mặc hơi siết lại, Tống Mặc không đẩy hẳn ra, mà nói với Gerrees và Allan: “Đi đường bình an, hoan nghênh lần sau lại tới Grilan làm khách.”

Hai tinh linh gật đầu, quay người đi. Chỉ mấy lần nhấp nhô đã không thấy bóng dáng.

Tống Mặc vỗ tay Rhys, “Được rồi, người đi rồi, có phải người nên tiếp tục chú ý tới vấn đề gia đình người không.”

Vấn đề gia đình?

Rhys không hiểu nhìn Tống Mặc một cái, Tống Mặc nâng cằm về hướng Laurent.

Laurent và Orlando hai bên đấu khí vàng, hai đôi mắt gần như đều phun lửa. Cha của mình còn bị nhốt, quá trình thu hồi ma lực mới tiến hành một nửa, đã chạy sang một bên đi tranh cãi ghen tuông với tinh linh?

Bất hiếu tử! Bất hiếu tử đáng giết ngàn đao!

Rhys hơi ngậy ra, sờ sờ mũi, có câu lấy vợ rồi liền quên mẹ, chính là cách nói chân thật nhất với hắn lúc này. Chẳng qua, vợ còn chưa lấy tới tay, cha mẹ đã bị hắn ném hết ra sau đầu.

“Thân ái, kiếm kị sĩ, có thể cho ta dùng một chút không?”

“Dùng một chút?”

Tống Mặc hỏi ngược lại, tiếp theo hiểu ra, nhanh chóng tháo bội kiếm ở eo xuống, dù sao trong tay y có súng có đạn, mang thanh kiếm này cũng là vì nó dễ coi, cho dù nát rồi, trang trí trên kiếm cũng không thiếu đi, không sao. Y muốn bảo kiếm thì trực tiếp để người lùn chế tạo là được.

Rhys cầm kiếm kỵ sĩ, đi tới cách Orlando và Laurent năm bước, một hàng phù văn đen leo lên thân kiếm, kiếm kỵ sĩ phát ra tiếng nứt vỡ, ma lực phong ấn trên thân kiếm cuối cùng được tự do, hội tụ cùng với ma lực đã được giải phóng trước đó, do ma lực của Rhys dẫn dắt, không ngừng tấn công đầu khí vàng đang giam cầm thân vương Myers.

Nhưng một màn kỳ quái phát sinh, ma lực của thân vương thành công xông qua đầu khí, trở về người thân vương, còn cầu tròn do đầu khí vàng hình thành, thì vẫn an nhiên vô sự. Trên quả cầu còn xẹt qua một đường sáng, như đang nói, chuyện nhỏ, muốn phá cầu đây, không có cửa đâu!

Laurent: “...”

Rhys: “...”

Tống Mặc: “Quản gia?”

Tống Mặc lên tiếng đã nhắc nhở Laurent, bà trừng mắt nhìn lão John, “Thả chồng ta ra.”

Lão John nhún vai, nói: “Đây là khế ước của ta và thân vương Myers, hẳn đã lấy lại ma lực, trực tiếp có thể bước ra khỏi đầu khí của ta. Sau khi hẳn bước ra, đầu khí sẽ tự nhiên biến mất.”

“Cái gì?”

Laurent ngây ra một chút, sắc mặt trầm xuống, “Orlando?”

Thân vương Myers không khỏi bước lùi một bước, ngật nổi không gian trong đấu khí vốn không lớn, ông có lùi cũng chẳng lùi được tới đâu.

“Orlando, ra cho ta!”

“Laurent...”

“Có ra hay không?!”

“Em đừng tức giận, ta liền ra.”

Thân vương điện hạ cũng không ngốc, trước kia Laurent vội cứu ông, không thể ra tay. Một khi ông bước ra khỏi đấu khí, đợi ông, tuyệt đối là một trận đòn. Bỏ nhà đi gì đó, bị giáo hội đánh bẹp gì đó, nếu không đánh ông một trận, Laurent tuyệt đối quyết không chịu thôi.

Nộ khí tích lũy hơn một ngàn bảy trăm năm... vợ chồng mấy ngàn năm, thân vương điện hạ, thực sự là rất hiểu người vợ mỹ điểm động nhân của mình.

Laurent hí mắt lại, triệt để tức giận. Hai tay siết lại nghe răng rắc, dám bàn điều kiện với bà, hử?

Bước lùi một bước, hai tay kéo vạc đầm lên, hung hăng đập một cái lên quả cầu do đấu khí vàng hình thành!

Thân vương bên trong đột nhiên rùng mình, thầm kêu to chuyện lớn không tốt, vội nói: “Thân ái, bảo bối, ta ra, lập tức ra liền!”

“Ra?” Laurent cười lạnh một tiếng, “Trễ rồi!”

Nói xong, dùng sức nắm chặt, quả cầu vàng cực lớn, phá đất mà ra, phóng người nhảy lên, đá một cú nghiêng, quả cầu trực tiếp bay lên, Laurent lại đá tiếp một cái, quả cầu vàng bay lên trời, cốt long đang luân

quần trên không bị đập trúng, ngao một cái phun long khí ra, nhưng không dám tính toán với ma tộc đang đứng dưới đất ngửa đầu nhìn.

Tống Mặc nhìn mà trợn mắt ghen hòng, chọc chọc Rhys: “Ta nói, ba mẹ người đánh nhau rồi.”

Rhys: “...” Nói chính xác hơn, là cha hắn bị mẹ hắn đơn phương đánh.

Thấy Laurent bay lên trời, có ý định bồi thêm vài cước, Tống Mặc lại chọc chọc Rhys, “Người không đi khuyên can sao?”

“Người cảm thấy, ta có thể khuyên được sao?”

“... Không thể.”

“Cho nên, đợi khi mẹ ta trút giận xong rồi, là được. Yên tâm, bà sẽ giữ mạng lại cho cha, ít nhất ông vẫn còn phải tham gia vào nghi thức kế vị và điển lễ thành nhân của ta, còn có hôn lễ của chúng ta.” Rhys quay nhìn Tống Mặc, khóe môi cong lên, thiên kiều bá mị, động nhân vô cùng.

Khóe mắt Tống Mặc co giật, có kiểu nói cha mẹ mình như vậy sao? Quả nhiên là bất hiếu tử!

Lúc này, trên không lại truyền tới tiếng nứt vỡ, dấu khí màu vàng tan đi, sương đen bao trùm bầu trời, lão John lập tức kéo Tống Mặc ra sau lưng, một màn sáng màu vàng chắn trước mặt hai người. Còn về Rhys Myers, bị lão nhân gia ông chọn lựa quên luôn.

Ma tộc chỉ có thể tự lực cánh sinh, phù văn màu đen bao trùm toàn thân, hình thành một vách ngăn đen kịt.

Trên không, thân vương Myers ngủ dưới đất đã hơn một ngàn bảy trăm năm, cuối cùng cũng hiện chân dung!

Tịch mịch như chết.

Thân vương tướng mạo rất anh tuấn, tương tự Rhys năm sáu phần, nhưng lại càng thêm dương cương, anh khí bừng bừng. Thân thể thân vương rất cao lớn, ước chừng còn cao hơn Laurent một cái đầu. Làn da của thân vương hơi tái, chắc là do bị chôn dưới đất quá lâu. Thân hình thân vương rất tuyệt, cơ ngực dày chắc, cơ bụng tám múi, cơ bắp tay, cơ đùi, cơ hông, cơ cẳng chân... sở dĩ có thể nhìn rõ ràng như thế, là vì, thân vương điện hạ, toàn thân trên xuống, một miếng vải cũng không có!

Nếu trước kia đoàn kỵ sĩ giáo hội tập thể múa thoát y đã coi là bùng nổ, thì hành động khoe chim giữa trời của thân vương điện hạ lại là cái gì?

Chấn động?

Tổng Mặc thực sự không tìm được từ nào hình dung xác đáng chút. Y từng nghĩ tình huống này có thể xuất hiện, nhưng khi chân chính đối diện, cảm giác thật sự rất là ‘kỳ diệu’.

Ấn cảm đã sái quai trở lại, Tổng Mặc vỗ vỗ vai Rhys đã toàn thân cứng ngắt, “Đừng để ý, tình huống này ta đã sớm dự liệu rồi. Dù sao đã chôn nhiều năm như thế rồi, chất vải có bền chắc cũng sẽ biến thành bã.”

Rhys: “...”

“Nói thật, thân hình của cha người thật sự không tồi. Thế này!” Tổng Mặc dựng ngón cái lên.

Rhys: “...”

Đây tính là an ủi? Hay là bỏ đá xuống giếng?

“Chẳng qua, người vẫn nên đi tìm y phục cho cha người mặc vào đi, dù sao, như thế giữa ban ngày ban mặt, thực sự rất tổn hại phong hóa.”

Rhys xác định, đây là bỏ đá xuống giếng.

Lúc này, con cự long màu đen đã ngủ một ngày trong hầm rượu, chậm rãi mở đôi mắt màu vàng ra.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 132

Bí Mật Khế Ước

> Chuyện phát sinh trong rừng Phỉ Thúy kinh động tới cả Grilan, cộng thêm miêu tả tỉ mỉ như thật của các địa tinh, càng thu hút hứng trí tìm tòi của người Grilan. Gần như người của cả lãnh địa, đều tụ tập tới bên rìa rừng Phỉ Thúy, không ngoài dự liệu, đều thấy cảnh Laurent đập cho chồng một trận, cũng thấy được khoảnh khắc mang tính lịch sử khi thân vương Orlando Myers bước ra khỏi đấu khí vàng.

Lập tức, ghen hòng trợn mắt, toàn trường tĩnh lặng.

Người Grilan dưới sự hun đúc của Tổng Mặc, sớm đã chuẩn bị gặp biến không kinh, nhưng hành động bay lên trời khoe chim này, vẫn là lần đầu tiên gặp, thực sự khiến người ta cảm thán không thôi.

Phải cần dùng khí lớn cỡ nào, da mặt dày cỡ nào, tính cách quái cỡ nào?

Các nữ nhân không rảnh bàn luận thân hình của thân vương đẹp hay xấu, các cô có suy nghĩ giống các nam nhân, nam nhân trôi giữa trời kia, đầu óc có bình thường không?

Người bình thường, có làm như thế sao? Không phải vừa rồi bị đánh ngu luôn rồi chứ? Cho dù các kỵ sĩ giáo hội ba lần bốn lượt chơi trò nhảy nhót, múa thoát y, nhưng mọi người đều biết, đó là tác dụng phụ của thuốc gây mê, nhưng nam nhân này, hoàn toàn xác thực là chủ động như thế đó...

Khác với dân Grilan chính gốc, các kỵ sĩ giáo hội và tu sĩ tới sau này, thứ chú ý tới đầu tiên chính là đấu khí vàng đang bao bọc toàn thân thân vương Myers.

“Đó là đấu khí của kỵ sĩ vàng. Thực lực, cực mạnh.”

Ánh mắt Airth chuyên chú nhìn trên trời, Bobbys cũng biểu hiện giống hần, hai kỵ sĩ vàng, cách nghĩ như nhau, kỵ sĩ vàng có thể giải phóng đấu khí như thế, cho tới nay, chỉ xuất hiện trong cuốn sử của Quang Minh giáo hội. Đó là chuyện đã vô cùng xa xôi, ít nhất cũng cả ngàn năm. Tên tuổi của kỵ sĩ cũng không được ghi chép, giống như bị người ta cố ý bỏ qua, không ai biết kỵ sĩ vàng đó tên là gì, thuộc về gia tộc nào, kết cục cuối cùng ra sao. Giống như là cố ý ẩn giấu kỵ sĩ đó, muốn xóa bỏ tất cả tin tức của hần trong giáo hội.

Airth và Bobbys từng cho rằng, đây chẳng qua là người sáng tác sử quyển đùa mà thôi, có lẽ là khuếch đại lên, Airth đã là kỵ sĩ vàng thực lực mạnh nhất trong gần trăm năm nay rồi, nhưng vẫn không đuổi kịp một phần mười của người này.

Nếu thật sự như trong sử quyển miêu tả, thì đó gần như không phải là sức mạnh thuộc về nhân loại.

Người như thế, sao có thể ngay cả tên cũng không được lưu lại trong lịch sử giáo hội?

Hiện tại xem ra, là do bọn họ kiến thức thiên cận. Người như vậy, quả thật từng tồn tại!

Điểm chủ ý của địa tinh và chu nho khác với những người này, bọn họ chỉ nghĩ, lãnh chủ đại nhân quả nhiên bất phàm, thời gian ngắn như thế đã giải quyết trở ngại chặn thông đạo, công trình không cần đổi đường.

“Tiếp tục về làm việc chứ?”

“Đội đã.”

Mills phụ trách đốc công chỉ thân vương Myers trên trời, và Laurent bên kia, “Đội bọn họ xuống đã, chúng ta lại tiếp tục.”

Các địa tinh thi nhau gật đầu, chu nho cũng đồng ý lời của Mills.

Công trình đương nhiên quan trọng, nhưng mạng nhỏ cũng rất quan trọng.

Lúc này, một cột sáng màu vàng đột nhiên từ dưới đất dâng lên, hình thành một vách ngăn giữa thân vương Myers và Laurent, tiếp theo, lão John mặc y phục quân gia xuất hiện trong tầm mắt mọi người, trong tay ông cầm một thanh cự kiếm màu vàng, mái tóc màu trắng tung bay theo đấu khí, đôi mắt vụt qua tia sáng sắc bén, mở miệng nói: “Muốn đánh nhau, hay là gia bại, đều đổi chỗ khác cho ta! Dám làm lỡ công trình của lãnh chủ đại nhân, ta chém các người! Còn nữa, Orlando Myers, mặc y phục vào!”

Lão John nghĩa chính từ nghiêm uy hiếp thân vương và vương phi ma tộc, cự kiếm trong tay ẩn hiện đấu khí vàng, giống như một con rồng cuộn màu vàng, bất cứ lúc nào cũng có thể há to miệng, nuốt chửng kẻ địch trước mắt. Giống như đang nói với với hai vợ chồng thân vương, ông không phải đang đùa.

Sắc mặt thân vương Myers và vương phi đều biến đổi. Bọn họ đều từng giao thủ với lão John, biết thực lực của kỵ sĩ nhân loại này, thân vương Myers còn từng cùng lão John lập huyết khế, biết lão John tuyệt đối đã nói là làm.

“John Rand.” Orlando Myers quay người qua, “Ta...”

Chưa nói xong, mũi kiếm đã chỉ vào mũi ông, lão John lạnh lùng nói: “Xuống dưới! Mặc y phục!”

Thân vương Myers và vương phi nhìn nhau một cái, vậy mà lại ngoan ngoãn đáp xuống, thân vương cúi đầu nhìn, một hàng phù văn màu đen lập tức bao lấy toàn thân ông, Phù văn tan đi, thân vương vừa rồi còn khoe chim trên trời đã thành quý ông ăn mặc hợp người, dẫn vương phi của ông, thản nhiên ra khỏi rừng Phi Thúy.

Còn về tay của ông đã bị tay vương phi bóp thành một mảng xanh bầm... thân vương biểu thị, chuyện nhỏ, ông chịu được!

Chẳng qua, không đợi ông đi được bao xa, đột nhiên bị Tổng Mặc gọi lại.

“Thân vương các hạ, đợi đã.”

“Grilan?”

Thân vương Myers quay người lại, đôi mắt nhìn Tổng Mặc có chút nghi hoặc, ngũ quan của Tổng Mặc quá mức quen thuộc, khiến ông hốt hoảng trong một thoáng, tiếp theo hiểu ra, đây không phải là Grilan lúc trước ký khế ước với ông, một người bình thường không thể nào sống lâu như thế.

Tổng Mặc thấy thân vương Myers chỉ nhìn y, không nói tiếng nào, dứt khoát mở miệng đi thẳng vấn đề: “Nếu ngài đã bình an tỉnh giấc, có phải, nên giải trừ khế ước với nhà Grilan rồi không?”

“Người xác định?”

“Đương nhiên.” Tổng Mặc kỳ quái nhìn thân vương Myers một cái, biết trong người có một giọt máu của thân vương này, còn truyền qua đời đời, Tổng Mặc cảm thấy khó chịu. Bất luận y và Rhys có quan hệ gì, khế ước này, nhất định phải giải trừ! Huống hồ thân vương Myers đã đoàn tụ gia đình, khế ước đã đạt thành rồi mà?

Cho dù lão tổ tông Grilan thật sự là bên ngoài trong sáng, nhưng định khế ước là có dụng tâm khác, đều không liên quan tới Tổng Mặc.

Y chỉ muốn giải trừ khế ước, lập tức, hiện tại!

Thân vương Myers nhìn Tổng Mặc một lát, mở miệng: “Lẽ nào lãnh chủ Grilan mà ta lập khế ước, không nói cho hậu đại của ông ta, giọt máu này, đại biểu cái gì sao?”

“Cái gì?”

“Sinh mạng.” Thân vương Rhys nói: “Tuy không thể khiến người có giọt máu này trong người trường sinh bất lão, nhưng có thể khiến mỗi người kế thừa giọt máu này, có một cơ hội chết rồi phục sinh.”

Cái gì?!

Tổng Mặc đột nhiên trợn to mắt, tiếp theo lắc đầu: “Ta không tin.”

Nếu thật sự là vậy, tại sao trong ký ức của Grilan một chút cũng không có?

Lão John mắt lấp lóe, cúi đầu, nói bên tai Tổng Mặc: “Ông ta nói là thật. Cha của ngài, từng giết chết một con gấu, nhưng ông cũng bị trọng thương. Đêm đó ông trở về phủ lãnh chủ, liền đã... chẳng qua ngày hôm sau, lại tỉnh lại. Chỉ là bản thân không ông biết, chỉ cho rằng mình trọng thương hôn mê, bất tỉnh nhân sự. Người duy nhất biết chuyện, chỉ có tôi và lão George.”

Lão George? Cũng là vị thầy thuốc lúc trước Tổng Mặc Grilan bị sét đánh, lão John mời tới?

Tổng Mặc nghiêng đầu, chớp chớp mắt, có thần kỳ như vậy sao?

Nếu thật sự là thế, chắc không phải đời đời Grilan, đều là nhân sĩ xuyên không chứ?

Cái này quá đáng sợ.

Thân vương Myers nói tiếp: “Lúc đó Grilan cùng ta lập khế ước, thân mang trọng bệnh, nếu không có giọt máu đó, ông ta vốn sẽ phải chết sau một tháng nữa, mà ông ta lại được sống tiếp. Nói thế, người hiểu chưa?”

Tổng Mặc kinh ngạc, lại lần nữa nhìn lão John, lão John lại gật đầu lần nữa. Ông nhớ, lần đầu tiên nhìn thấy thiếu niên tóc đen đó, sắc mặt y tái nhợt.

Tổng Mặc hiểu rõ, lão tổ tông Grilan quả nhiên là có ý đồ, nhờ khế ước sống lại một lần, còn thu của người ta năm mươi đồng kim tệ, quả nhiên là đại trượng phu! Chẳng qua gặp phải giáo hội thế này, trừ khi năm dăm cứng, chỉ chơi trò tâm nhân là vô dụng, kết quả khiến người ta đào ba tấc đất trong lãnh địa của mình, cả lãnh địa này đều bị đào hổng, lãnh dân ngay cả cơm cũng ăn không no.

Cũng không biết lão tổ tông Grilan ký khế ước lúc xưa, có hối hận hay không? Hay là mỗi ngày đều nguyên rửa đám người giáo hội tới Grilan đào đất sinh con không có mộng gì đó...

“Chẳng qua,” Thân vương Myers chợt chuyển lời, “Khế ước ta cho Grilan, là linh hồn phục sinh, mà người...”

“Ta?”

“Người thật sự, là Grilan?”

Thân vương Myers vừa nói xong, lông tơ toàn thân Tổng Mặc dựng hết lên, mồ hôi lạnh lập tức tuôn rào rào.

Không phải đi?

Lẽ nào y nghĩ sai rồi, Grilan các đời đều là tự mình sống lại một lần, chỉ có y, là chiếm địa bàn của người khác?

Rhys nhú mày, hẳn có thể hiểu ý của cha mình, nhưng không có hứng truy cứu. Hẳn thích là Tống Mặc Grilan hiện tại, thích con người y, tính cách của y, tất cả của y, y là ai, có quan hệ gì?

Huống hồ, Tống Mặc Grilan lúc trước bị hẳn dùng sét đánh chết, cho dù Tống Mặc Grilan hiện tại và trước kia khác nhau, đó cũng là món quà ma thần ban cho hẳn.

Ma tộc ích kỷ, lãnh khốc, tính cách quái dị đa đoan. Nhưng bọn họ một khi đã nhận định chuyện gì, hoặc người nào, thì tuyệt đối sẽ không thay đổi nữa.

Chủng tộc khác phỉ nhổ ma tộc đủ điều, nhưng có một điều, bất cứ chủng tộc nào, cũng không theo kịp ma tộc.

Sự trung thành với hôn nhân!

Một vợ một chồng, cho tới khi sinh mạng kết thúc.

“Cha, đừng nói tiếp nữa.”

Rhys đi ra giữa thân vương Myers và Tống Mặc, cảm tầm mắt thân vương Myers nhìn Tống Mặc, một cánh tay vươn ra sau, nắm chặt tay Tống Mặc, “Y là bạn đời con nhận định, thuộc về con. Cho dù là ngài, cũng không thể dùng ánh mắt này nhìn y, dùng ngữ khí này nói chuyện với y!”

Thân vương Myers kinh ngạc, ánh mắt của ông làm sao? Ngữ khí của ông lại làm sao? Ông rõ ràng cái gì cũng không làm! Tại sao con của ông

lại dùng ánh mắt nhìn kẻ bất lương mà khinh bỉ ông? Có còn thiên lý hay không!

“Laurent, thằng nhóc khốn kiếp này ăn hiếp ta!”

“Là người tự tìm.”

Thân vương Myers: “...”

Quả nhiên ông nên tiếp tục ngủ dưới đất sao? Con trai bà xã đều ăn hiếp ông, ông tỉnh lại còn có ý nghĩa gì nữa!

Nếu ông không đoán sai, thì là địa tinh đào ông ra đúng không?! Mấy con da xanh đỏ trừu nhìn trộm chính là đào hang, trước giờ chưa từng làm việc tốt!

Khi thân vương Myers vì vấn đề gia đình mà giận lây địa tinh, trong lòng Tống Mặc lại bắt đầu lo lắng một chuyện khác, y có thể hiểu ý của thân vương Myers, lão John khẳng định cũng có thể! Ông bảo vệ là đời sau của Grilan, ông sẽ đối với kẻ cướp ổ người khác như y ra sao?

Lão John là người y tin tưởng nhất sau khi tới thế giới này. Mà y, lại lừa người đã đối tốt với mình.

Tống Mặc rất bất an, thậm chí có chút không biết làm sao.

Một cánh tay lớn ấm áp phủ lên đỉnh đầu Tống Mặc, Tống Mặc giật nảy, đỉnh đầu truyền tới giọng nói của lão John: “Bất luận người là ai, người tới từ đâu, người đều là hài tử mà ta bảo vệ, điểm này, sẽ không thay đổi.”

Tống Mặc kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn lão John: “Ta...”

“Không cần lo lắng, hài tử của ta.” Lão John lần đầu tiên ôm Tống Mặc vào lòng, giống như một trưởng bối hiền từ, an ủi đứa trẻ thấp thỏm bất an,

“Ta sẽ bảo vệ người.”

Ông không phải không phát giác được sự biến hóa của Tống Mặc, cũng không phải chưa từng hoài nghi nguyên nhân Tống Mặc thay đổi, nhưng, khi Tống Mặc nói với ông, y tin tưởng ông, lão John đã quyết định, không truy cứu.

Hơn một ngàn bảy trăm năm rồi, trừ thanh niên tóc đen khiến ông động tâm, chỉ có hài tử trước mặt, cho ông tín nhiệm toàn tâm toàn ý, ông nhất định sẽ báo đáp phần tín nhiệm này.

Bất luận y là ai.

Cho dù linh hồn đã thay đổi, huyết mạch của Grilan vẫn đang kéo dài, như vậy đã đủ rồi.

Tống Mặc cảm thấy mũi chua xót, mắt cũng hơi mơ hồ, thứ lão John cho y, bất cứ ai cũng không thể cho được, cho dù là Rhys cũng không được.

Lão John có thể cảm nhận được cảm giác mát lạnh trước ngực, vỗ vỗ lưng Tống Mặc, ngẩng đầu lên, nhìn gia đình thân vương đang đứng một bên, lạnh lùng mở miệng: “Orlando Myers, ta hy vọng người nhớ rõ một sự thật, y chính là Tống Mặc Grilan. Còn nữa, giải trừ khế ước của người với gia tộc Grilan đi.”

Thân vương Myers híp mắt lại, không sao cả nhún vai, tay phải nâng lên không vẽ một hàng phù văn, Tống Mặc chỉ cảm thấy trong người có thứ gì đó đang bị lấy đi, cảm giác này chỉ có mấy giây, tiếp theo lại giống như được rót vào một cỗ lực lượng, chảy lan khắp người. Quay đầu nhìn lại, trên lòng bàn tay mở rộng của thân vương Myers, trôi nổi một giọt máu như bảo thạch đỏ, năm ngón nắm lại, rồi mở ra, giọt máu đã không thấy bóng dáng.

“Dùng danh nghĩa Myers thề, kết thúc khế ước với Grilan.”

Phù văn đen này trôi nổi trên trời, Tống Mặc phát hiện, mình thế nhưng lại có thể hiểu được ý nghĩa của nó.

Xoa xoa mắt, y thật sự có thể hiểu!

Kinh ngạc nhìn thân vương, ông lại để một ngón tay bên môi, chớp chớp mắt, bày vẽ mặt ‘xuyt’.

Tống Mặc: “...”

Tên này, chắc không phải lại động tay chân gì trên người y chứ?

Bất kể thế nào, tóm lại, khế ước đã trói buộc nhà Grilan cả ngàn năm đã giải trừ rồi, tuy cũng đã từ bỏ cơ hội chết rồi phục sinh, nhưng là tốt hay xấu, không thể nhìn từ bề ngoài, không phải sao?

Tống Mặc duỗi lưng, cười.

Hắc Viêm trong hầm rượu hơi mệt mỏi nhắm mắt lại, hắn rất ít khi vận dụng năng lực này, nhưng đối diện với ma tộc cường đại như thế, hắn không thích hợp lại quá gần.

Không ngờ được, gia tộc Grilan, lại từng ký khế ước linh hồn với ma tộc.

Cùng lúc này, trong nước Chisa, công tước Nelson thống lĩnh phản quân, liên tiếp hạ nhiều thành, thậm chí bắt giam vương tử Calavi đại biểu quốc vương thân chinh.

Nhìn Calavi một thân thê thảm, công tước Nelson không nói gì, biểu thị quan viên áp giải Calavi dẫn hắc cùng mình ra khỏi lều, bước lên bậc cao dựng tạm, vung tay nói: “Hôm nay, là thời khắc mang tính lịch sử! Phía trước, chính là vương đô Chisa, vì thắng lợi cuối cùng, đi theo ta, ta sẽ ban cho các người tài phú, quyền lực, tất cả những gì các người muốn!”

Giọng của Nelson cao vang, vì kích động mà mang theo chút run rẩy, các phản quân cũng kích động giống hần, tiếng hoan hô vang tận trời.

Nelson quay đầu, nhìn Calavi vẻ mặt thảm bại, thấp giọng nói: “Vương tử điện hạ, vương vị Chisa, sắp thuộc về ta! Quốc vương Chisa, sẽ là ta, Nelson!”

Trong mắt Calavi vụt qua tia không cam lòng, cuối cùng vẫn chậm rãi, giống như động tác chiếu chậm, quỳ dưới chân Nelson.

Trên mặt Nelson hiện lên nụ cười chế nhạo, người thừa kế vương vị thứ nhất cao cao tại thượng, ngày xưa thấy mình luôn là vẻ ngạo mạn, hiện tại vì mạng sống, chỉ có thể quỳ dưới chân mình, cảm giác này, thực sự quá tốt đẹp!

Đây chính là, quyền lực!

Nelson hít sâu một hơi, bắt đầu vui mừng, người Tổng Mặc Grilan chọn hợp tác là hần. Cho dù hần có bị lợi dụng, thì vì giờ khắc này, hần cũng cam lòng.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 133

Kiểu Hình Lý Tưởng Của Gia Tộc Thân Vương

> Kỷ nguyên đại lục Quang Minh tháng 7 năm 1139, công tước Nelson thống lĩnh phản quân của vương quốc Chisa bắt đầu công đánh vương đô Chisa.

Trận chiến công thành này từ khi bắt đầu đã chìm vào hồi gây căng, phản quân gần như điên cuồng liên tục công đánh, binh sĩ thủ thành nhàn nhã đối phó, vương thành thật lâu không thể công hạ.

Quan chỉ huy thủ vệ vương đô là người ủng hộ cốt cán của quốc vương Chisa, điều kiện công tước Nelson đưa ra có cao, cũng không thể nào mua hãn. Binh sĩ thủ hạ của hãn cũng vô cùng dũng mãnh, tạo nên không ít tổn thất cho phản quân.

Nelson dần trở nên nóng nảy, cho dù hãn cuối cùng có thể công hạ đô thành, nhưng nếu tổn thất quá lớn, cũng không phải là thứ hãn muốn thấy. Từ khi Nelson chủ động viết thư cho Tổng Mặc, bọn họ vẫn không ngừng liên hệ. Thông qua giao lưu với Tổng Mặc, ý tưởng của Nelson cũng bắt đầu phát sinh chuyển biến, những binh sĩ liều chết vì hãn, trong mắt hãn không còn chỉ là những công cụ giúp hãn ngồi lên vương vị nữa, mà là người sống rõ ràng! Có bọn họ, hãn mới có thể ngồi lên vương vị, mới có thể ngồi ổn vương vị, mới có thể mở ra thời kỳ thống trị của hãn tại Chisa.

Nói cách khác, những binh sĩ này, đều là nguồn vốn của Nelson!

Tổn thất quá lớn, tương đương với gọt thịt của Nelson!

Tổng Mặc nói với Nelson, người có thể cùng hắn đi suốt đường, mới là người trung thành nhất đối với hắn. Sự trung thành này rất có thể không tuyệt đối, nhưng so với người khác, bọn họ càng đáng để Nelson tin tưởng. Các quý tộc nương tựa vào Nelson không nói, ít nhất những binh sĩ đi theo hắn, sự trung thành dành cho hắn là không thể không thừa nhận. Cho dù là lính đánh thuê, đều đáng để Nelson tin tưởng hơn những quý tộc nửa đường gia nhập.

Nelson nghe vào lời của Tổng Mặc, có lẽ cũng nghe rất nghiêm túc, nhìn thấy chiến tranh công phá vương thành Chisa thảm liệt như thế, tìm công tước đại nhân bắt đầu nhỏ máu.

Tốp đại quý tộc đầu tiên nương tựa Nelson, chẳng hạn lão Josh hay lão Camer, cũng không bận tâm thân thể già yếu, đích thân tới quân doanh của Nelson. Bọn họ là người ủng hộ thân cận nhất của Nelson, và là thần tử trung thành nhất sau khi Nelson ngồi lên vương vị, tận mắt nhìn thấy trận chiến công thành đủ để ghi vào lịch sử Chisa.

Vương thành Chisa không dễ công phá như thế, Chisa và Angris đánh nhau mấy trăm năm, cũng không thấy ai có thể chân chính đánh tới vương thành đối phương.

Nhưng vương thành Chisa nhất định phải công phá, Nelson, nhất định phải đường đường chính chính, đi vào từ cửa thành. Con đường trước mặt hắn, tuyệt đối không phủ đầy cánh hoa hồng, mà là gạch lát nhuộm đỏ máu.

Lão Josh và lão Camer lần đầu tiên gặp Nelson, so với Nelson lần đầu chỉ hiểu lời kéo giao tình, công tước đại nhân hiện tại, đã trở nên vô cùng khéo đưa đẩy. Vinh quang hắn hứa cho những đại quý tộc này một chút cũng sẽ không thiếu, nhưng, hắn vĩnh viễn không cho phép họ tròng dây thừng vào cổ hắn, cổ hắn đã cột dây thừng của Tổng Mặc, hắn nhận, nhưng những đại quý tộc này cần phải rõ ràng, bọn họ ở trước mặt hắn, thì phải cúi đầu.

Hai gia chủ đại quý tộc cùng Nelson hàn huyên vài câu, là lão lọc lõi trên mặt chính trị, không ngoài ý muốn lập tức phát hiện được thay đổi của Nelson, trao đổi ánh mắt với nhau, nịnh hót và tán dương như không cần tiền trào ra khỏi miệng. Ai cũng thích nghe nịnh nọt, Nelson cũng không ngoại lệ.

Trong nhất thời, bầu không khí trong lều, đặc biệt hài hòa.

Chẳng qua, bầu không khí này chỉ duy trì không bao lâu, sau khi binh sĩ tới báo, lần thứ năm công thành thất bại, sắc mặt Nelson trở nên khó coi.

Lão Josh và lão Camer khuyên giải: “Công tước đại nhân, công thành chiến chính là như vậy. Thương vong là khó tránh. Vương thành Chisa đã bị vây kín, quốc vương chỉ là con thú bị vây, thắng lợi chỉ là chuyện sớm muộn, ngài không cần phải quá lo lắng.

Nelson nhú mày, ngoài lều lại có binh sĩ tới báo, một đội thương buôn tới từ Grilan, thỉnh cầu gặp mặt công tước đại nhân.

Grilan?

Trước mắt Nelson sáng lên, lập tức đứng thẳng dậy, đi mấy bước ra ngoài, kéo rèm lên, bước nhanh ra, thậm chí quên cả lão Josh và lão Camer trong lều.

Hai lão hồ ly ý thức được sự việc không bình thường, lập tức đi theo Nelson, ra tới trước cửa doanh, nhìn thấy hơn hai mươi chiếc xe ngựa phủ vải đen, trước xe ngựa, là nam nhân cao lớn mặc áo trùm.

Nam nhân nhìn thấy Nelson, cong lưng hành lễ, nói: “Công tước Nelson tôn kính, gặp ngài thật cao hứng.”

“Ha...” Harold?

Lời của Nelson gần như là muốn thốt ra, nhưng bị Harold ám thị bảo ngậm miệng.

Trong thời gian hẵn ở Grilan, biết chủ giáo kiến tập phản ly giáo hội này, cũng từng gặp hẵn, nhưng không có tiếp xúc gì với hẵn. Nhưng Nelson biết, Tổng Mặc rất xem trọng người này, cũng rất tin tưởng hẵn.

Trấn định cảm xúc một chút, Nelson nắm chặt bội kiếm ở eo, bảo thạch trên cán kiếm ghim vào tay hẵn phát đau, như vậy mới khiến hẵn có thể không để lộ chút biểu cảm khác thường nào.

“Người Grilan?”

Người nghi vấn là lão Josh, lão và lão Camer đều từng có thư từ qua lại với Tổng Mặc, đối với lãnh chủ Grilan này cũng có nghe nhiều, biết Nelson từng ở tại Grilan một thời gian, phát động bạo loạn cũng là được sự ủng hộ của lãnh chủ Grilan.

Nhưng đối với những gì Nelson gặp ở Grilan, và trong tay Tổng Mặc rốt cuộc có con át chủ bài nào, thì không biết chút gì.

Vì thế, bọn họ không hề chọn hợp tác với Tổng Mặc như trong thư y đề nghị. Bọn họ chọn cẩn thận quan sát một thời gian, mà không biết, chính vì thái độ này, khiến bọn họ đã bỏ lỡ mất một cơ hội trở thành quyền thần Chisa.

Harold nhất nhất hỏi han lão Josh và lão Camer, ngay cả văn quan đứng sau lưng Nelson cũng không bỏ qua. Lễ nghĩa và ngôn từ của hẵn không thể chê vào đâu được, cho dù là người soi mói nhất, cũng không cảm thấy Harold trước mặt, là người đáng ghét.

Nelson mở miệng hỏi: “Người yêu cầu gặp ta, có chuyện gì sao?”

Lời của Nelson đã bại lộ tâm tình cấp thiết của hắn, Harold thầm thở dài, lãnh chủ đại nhân chọn hợp tác với Nelson, thật là chủ ý hay, khẳng định ban đầu đã nhìn thấu tính cách của hắn. Người thế này, vĩnh viễn chạy không thoát được lòng bàn tay của lãnh chủ đại nhân, chỉ có thể bước từng bước theo ý chí của lãnh chủ đại nhân.

Harold thẳng người dậy, vỗ tay, mấy người đánh xe đồng thời nhảy xuống xe ngựa, hai người hợp lực kéo vải đen trùm trên xe xuống, mười khẩu pháo núi 75 xuất hiện trước mặt mọi người.

Họng pháo đen kịt hướng lên, giống như dã thú chuẩn bị chọn người cắn nuốt, khiến sau lưng mọi người phát lạnh.

“Công tước đại nhân, lãnh chủ đại nhân nhận được thư của ngài, là bạn bè, lãnh chủ đại nhân nguyện ý trợ giúp ngài một phần lực.”

Harold cười, “Đương nhiên, cũng không phải không trả giá.”

Nói xong, lại vỗ tay, mấy chiếc xe ngựa cuối cùng lại kéo khăn che lên, hơn một trăm bộ xương chu nho, nối đuôi nhau từ xe ngựa bước xuống, trong lúc hành động, phát ra tiếng vang rầm rầm, giống như chùy nặng, gõ vào lòng tất cả mọi người trừ đám người Harold. Các bộ xương thì không quan tâm những nhân loại này nghĩ gì, đã nghẹn khuất trên xe ngựa mấy ngày, hai chân vừa chạm đất, đã tổ hợp lại, vận động co duỗi.

“Xương khô?!”

Một văn quan giật mình kêu lên, tất cả mọi người đều cứng đờ tại chỗ. Công tước Nelson biết những bộ xương này, tuy kinh ngạc, nhưng không sợ hãi. Lão Josh và lão Camer thì không biết, những người khác cũng không rõ, trong quan niệm của họ, xương khô, là cư dân của thế giới đã chết, là sinh vật hắc ám! Vậy mà lại huỳnh hoang xuất hiện trên đại lục Quang Minh, còn ngồi xe ngựa?! Còn vận động co duỗi!?

Trong quân doanh của phản quân nhất thời hoàn toàn yên lặng.

Harold nhẹ cười hai tiếng, nói: “Chư vị, không cần kinh hoảng, bọn họ sẽ không chủ động tấn công nhân loại, chỉ là muốn thao tác mấy cái này,” Harold chỉ đại bác trên xe ngựa, “Cần sự giúp đỡ của họ, đương nhiên, nếu chủ động tấn công họ, thì bọn họ sẽ không khách khí.”

Tựa hồ như phối hợp với lời của Harold, bộ xương đi đầu, ngọn lửa đen u u trong hõm mắt lấp lóe một cái, tiếp theo kéo một khúc xương sườn trên người xuống, múa may, miệng mở ra cốt kết, các phản quân, không tự chủ lùi lại ba bước liền.

Harold sờ mũi, nghiêng đầu, không chút dấu tích trừng mắt nhìn bộ xương chu nho một chút, xương khô có chút ủy khuất, giống như giải hận mà ném xương sườn xuống đất, bộ xương bên cạnh thì không nghĩ vậy, cong lưng nhật lên, vỗ rút bụi trên đó, rắc một tiếng, gắn vào người mình. Miệng ken két vài tiếng, biểu thị muốn an ủi mọi người bị dọa, ngật nổi hiệu quả tương phản.

Mọi người lùi về sau càng xa... bọn họ toàn bộ đều đau xương.

Harold bất đắc dĩ vỗ trán, trong mắt thì lại lóe tia sáng đạt mục đích. Lãnh chủ đại nhân dùng đại bác ủng hộ Nelson, chưa chắc không phải có ý muốn thể hiện sự cường đại của Grilan, còn về tại sao lãnh chủ đại nhân lại đột nhiên làm như thế, Harold không hiểu, nhưng hẳn lại biết, có những bộ xương chu nho này, cho dù những người Chisa có được chứng kiến uy lực của pháo núi, cũng không nổi được ý nghĩ chiếm làm của riêng, bọn họ không có cái gan đó.

Harold dựng ngón cái với các xương khô chu nho dưới trường bào.

Chẳng qua lãnh chủ đại nhân cũng nói, sau khi giúp công tước Nelson chiếm vương đô Chisa, ích lợi nên có, nội dung quy định trên kế ước, phải

nhanh chóng thực hiện, nếu Nelson muốn pháo núi, cũng có thể bán cho hẳn một hai khẩu, nhiều hơn thì không được.

Thực tế, theo suy nghĩ của Harold, một khẩu cũng không cần bán cho bọn họ, nhưng Tống Mặc không nghĩ vậy, “Chỉ là pháo núi mà thôi, trong tay ông còn có đại bác, tiêu diệt không vấn đề!”

Tống Mặc đã triệt để bước trên con đường của kẻ buôn lậu vũ khí, lợi nhuận mà máy bắn đá và pháo công thành mang tới đã không thể thỏa mãn y, y dự định bán vũ khí nóng ra ngoài.

Đương nhiên, chủng loại vũ khí, số lượng tiêu thụ, và uy lực đạn dược, đều phải cân nhắc tỉ mỉ, không thể vác đá đi đập chân mình.

Còn về tại sao Tống Mặc lại có dũng cảm làm thế, mà không che giấu như trước kia, sợ người khác đổ mắt mà tới phá Grilan, hoàn toàn là vì núi dựa hiện tại của y, rất tuyệt!

Xòe tay tính tính, một kỵ sĩ vàng sống đã hơn một ngàn bảy trăm năm, một nhà ba người thân vương ma tộc, hơn một ngàn hán tử võ trang toàn diện, tường vây cao lớn địa tinh xây dựng và cạm bẫy cả heo rừng cũng chống không nổi, lại thêm thực vật cuồng bạo trong lãnh địa, Tống Mặc dám bảo đảm, bất cứ ai dám tới lãnh địa của y giở trò lưu manh, đảm bảo hẳn có đi không về!

Tuy rằng một phát đại pháo, hoàng kim vạn lượng, nhưng Tống đại lãnh chủ nói rằng, hiện tại y không thiếu tiền, ngược lại rất đói khát về nhân khẩu. Dù sao, địa bàn trong tay y càng lúc càng nhiều, người thì không nhiều. Phân ra một phần, lập tức không còn nữa.

Huống hồ, trong tay y còn có kế ước hợp tác thành thương nghiệp ngầm ký với người lùn, tinh linh, cự long, chỉ cần có kế ước này, mạng nhỏ của y, tuyệt đối an toàn vô sự!

Còn sau khi thành ngầm hoàn thành... theo kế hoạch của lãnh chủ đại nhân, trừ nơi không thể đào, cả đại lục Quang Minh, đều là nơi thi công của địa tinh, trừ khi phát sinh chuyện ngoài ý muốn, kế ước gãy giữa chừng, nếu không, qua mười năm nữa, địa tinh vẫn còn phải đào.

Đến lúc đó, thực lực của y, khẳng định đã tiến thêm một bước, dám có ý đồ với y, phập phập chết hết luôn!

Trừ buôn vũ khí kiếm tiền nhanh ra, Tống Mặc làm thế, cũng là vì muốn thể hiện thực lực của mình với bạn hợp tác, Tống Mặc Grilan, không phải chỉ có cái đầu mà thôi.

“Quản gia, chuyện chính là như thế.” Tống Mặc xem xong thư của Harold và Nelson, lại nói suy nghĩ của mình ra. Từ sau khi bí mật của y bị vạch trần, mà lão John không vì thế xa lánh y, bất cứ chuyện gì Tống Mặc cũng không che giấu lão John nữa, điều này khiến Rhys lại uống cả một hũ dấm chua.

“Ừ.” Lão John cầm thư Tống Mặc đưa, nhanh chóng đọc xong, ông ban đầu phản đối Tống Mặc dùng pháo núi chi viện Nelson, trải qua một phen giải thích của Tống Mặc, lại cảm thấy, như vậy cũng không là gì.

“Lãnh chủ đại nhân, ngài xác định vũ khí bán ra sẽ không tạo nên nguy hiểm cho Grilan chứ?”

“Sẽ không.” Tống Mặc cười híp mắt nói: “Phương pháp phối đạn được còn nằm trong tay ta. Không có đạn được, những khẩu pháo đó chỉ là đồ bày trí.”

Nếu thật sự dám động chủ ý xấu, y trực tiếp bỏ cát vào trong đạn pháo, rồi bán cho những kẻ đó!

Ngoài đạn pháo ra, pháo binh và bộ binh cũng không phải là một khái niệm, pháo binh trải qua huấn luyện, và tay pháo không đủ năng lực, cần

bản là hai chuyện.

Grilan không phải không có tay pháo nhân loại, Tống Mặc lại vẫn phải bộ xương chu nho đi, ít nhất, người không biết rõ nội tình, sẽ không nguyện ý quá tiếp cận những bộ xương chu nho này, muốn học trộm, căn bản là không thể.

Tống Mặc đang dương dương tự đắc vì trí thông minh của mình, cửa thư phòng bị gõ vang, thị nữ Anne đi vào, nói với Tống Mặc: “Lãnh chủ đại nhân, quốc vương Obi và các kỵ binh của hắn, đều không thấy bóng dáng nữa.”

Cái gì?

Chân mày Tống Mặc nhảy lên, con rồng bụng bự đó đang làm trò quỷ gì?

Anne giải thích, hôm nay cô đi đưa cơm trưa cho quốc vương bệ hạ, lại phát hiện, trong hầm rượu trống rỗng, cái gì cũng không có, đi hỏi người khác, thì mới biết hắc giáp kỵ binh của quốc vương bệ hạ, cũng đột nhiên biến mất.

“Đội đã, người nói, trong hầm rượu cái gì cũng không có?!”

“Vâng.”

Tống Mặc đứng bật dậy, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới hầm rượu dưới thành ngầm, quả nhiên, giống như Anne nói, trống rỗng, cái gì cũng không có! Con rồng bụng bự đáng chết đó, hẳn dọn sạch hầm rượu của y, ngay cả một đồng tiền cũng không để lại!

Lãnh chủ đại nhân triệt để tức giận! Y muốn lột da rồng, rút gân rồng, ăn thịt rồng!

Lúc này, Rhys đột nhiên xuất hiện sau lưng Tống Mặc, “Thân ái, người sao vậy?”

Tống Mặc quay phắt đầu lại, hai mắt bốc hỏa, nắm cổ áo Rhys, “Người không phải cả ngày đều mắt to trừng mắt nhỏ với con rồng bụng bự đó sao?! Hắn dọn sạch hầm rượu của ta, người không biết sao?!”

“Ta chỉ mới đi một chút.” Rhys nhún vai, không chút để ý cổ áo bị Tống Mặc nắm, cười ôm eo Tống Mặc, “Hắn đi càng tốt, thân ái...”

Tốt cái đầu người! Cho dù hiện tại y không thiếu tiền, cũng không có nghĩa là y nguyện ý chịu thiệt!

Lửa giận của Tống Mặc triệt để bùng phát, y xác định rồi, Rhys chắc chắn biết Hắc Viêm dẫn kỵ binh của hắn chạy mất, nhưng căn bản không nói với y! Bất kể Hắc Viêm là vì cái gì đột nhiên rời khỏi, đều không thể chùi sạch sự thật hắn cướp hầm rượu của y!

Lãnh chủ đại nhân phần nộ móc súng lục ra, nhắm vào Rhys nã một phát!

“Ông bắn chết mi!”

Trước diệt ma tộc này, rồi mới đi tìm con rồng bụng bự đó tính sổ! Lẽ nào hắn cho rằng y vẫn còn là Tống Mặc đáng thương lúc trước bị hắn lừa mất năm ngàn kim tệ, cũng chỉ có thể chảy nước mắt nước mũi giả đáng thương sao?!

Tống Mặc quyết định, hết nhịn nổi rồi, thì không cần nhịn nữa! Y nhịn con rồng bụng bự đó, đủ lâu rồi!

Rhys vội né tránh viên đạn, Tống Mặc bắn hụt cả một băng đạn, lại lấy trong túi ra một băng, lắp vào, đuổi theo sau lưng Rhys, tiếp tục bắn!

Trong nhất thời, trong thành lũy, tiếng súng tứ bề.

Thân vương Myers và vương phi nhàn tản đứng một bên, cười híp mắt xem náo nhiệt, cứ như kẻ bị truy sát căn bản không phải là con trai ruột của họ.

“Thân ái, con của chúng ta, quả nhiên là người kế thừa ưu tú nhất của gia tộc Myers!”

“Tại sao?”

“Nhìn bạn đời mà nó chọn, đã đủ để chứng minh.”

“...”

Cho nên nói, đối với các đời thân vương gia tộc Myers mà nói, bạo lực gia đình, thật sự không phải cá biệt. Mà là kiểu hình lý tưởng thâm căn cố đế, không biện pháp a...

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 134

Cự Long Tỉnh Giác

> Mười khẩu pháo núi Tống Mặc đưa tới, nổ vang.

Người Chisa, bất luận là bên thủ thành, hay bên công thành, đều chưa từng thấy qua vũ khí như thế. Có thể phát ra tiếng vang lớn, mỗi lần tiếng động đó vang lên, tường thành kết cấu đất đá, luôn sẽ để lại một hố lớn, có mấy viên đạn pháo màu đen trực tiếp rơi vào trong thành, lửa và khói bốc ngập trời, tiếng kêu gào thảm thiết từ xa truyền lại, Nelson còn có thể miễn cưỡng duy trì trấn định, mà sắc mặt những người khác đã trở nên tái nhợt.

Vũ khí thế này, vũ khí đáng sợ thế này!

Thật sự tới từ Grilan sao?

Lão Josh và lão Camer thay đổi sắc mặt, bọn họ nhìn nhau,, trong mắt đều có sự sợ hãi và lo lắng không khó phát giác. Nếu trước kia bọn họ cho rằng Tống Mặc Grilan tìm bọn họ hợp tác, chẳng ngoài lý do phòng bị Nelson ngồi lên vương vị rồi trở mặt, hiện tại, bọn họ hoàn toàn không còn suy nghĩ này nữa.

Người có vũ khí đáng sợ thế này, còn lo lắng những chuyện đó sao?

Nếu Nelson trở mặt, y có thể trực tiếp phát động một cuộc chiến tranh!

Chisa, gần như không có phần thắng.

“May mắn.”

Trong lòng hai lão hồ ly đồng thời dâng lên suy nghĩ này, may là lãnh chủ Grilan và quốc vương Angris vẫn luôn không hợp, nếu không, chỉ dựa vào thù hận của lão Julien với Chisa, Chisa không diệt quốc mới lạ.

Lão Josh và lão Camer đồng thời hạ quyết định, trở về lập tức trả lời cho Tổng Mặc, hy vọng vẫn không quá trễ.

Harold hai tay bắt chéo trước người, ống tay áo thật dài che đi bàn tay hắc. So với những người khác, vẻ mặt hắc vô cùng bình tĩnh, còn mang theo một chút nhàm chán rất khó phát giác.

Nelson nhìn hắc một cái, tiếp theo quay đầu đi, nắm chặt cán bội kiếm.

Cuối cùng, dưới pháo kích liên tục của bộ xương chu nho, tường thành Chisa bị nổ sập một mặt, lộ ra lỗ hổng thật lớn. Nelson rút bội kiếm ra, hạ lệnh tiến công.

“Xung phong!”

“Giết!”

Tiếng pháo dừng lại, phản quân như thủy triều trào lên tường thành đã tổn hại, trú quân Chisa sớm đã mệt mỏi kiệt quệ, cho dù như thế, cũng anh dũng cầm vũ khí lên, đối kháng với phản quân.

Harold nhàn chám ngáp một cái, so với chiến tranh của Obi và Sabisand, trận chiến trước mắt, căn bản không đáng nhắc tới. Nếu lãnh chủ đại nhân không chi viện mười khẩu pháo núi này, tính ra công tước Nelson ít nhất còn bị cản ở ngoài vương thành một tháng. Tổn thất càng lớn.

Đến lúc đó, ai thắng ai bại, thật sự khó nói.

Harold đi tới bên cạnh chu nho dẫn đầu, chỉ chỉ đạn pháo chất đống bên cạnh còn chưa dùng xong, cùng mười ống pháo núi còn đang nóng, nói:

“Cất đi.”

“Tuân lệnh, đại nhân.”

Các xương khô làm việc rất mau lẹ, không bao lâu, nơi đặt pháo núi và đạn dược trước đó, đã không còn lại gì.

Harold quay người lại, thắng bại của trận chiến này đã không còn hồi hộp, Nelson ngồi lên vương vị là chuyện chắc chắn, vậy thì, tiếp theo, nên thảo luận với công tước đại nhân về vấn đề ‘thù lao’ rồi, chắc công tước đại nhân nhất định sẽ không quá keo kiệt.

Còn khế ước mà hãn ký với lãnh chủ đại nhân, Harold tin rằng, sau khi chứng kiến uy lực của pháo núi, công tước Nelson và người Chisa thủ hạ của hãn, tuyệt đối sẽ không đưa ra bất cứ dị nghị nào với nội dung trong hiệp ước.

Thành Cary đã tới tay, lãnh địa bị chiếm lĩnh chủ đại nhân nhắc tới, cũng nắm chắc tám chín phần. Chuyện hãn phải làm, là để người Chisa thừa nhận, những địa bàn này hoàn toàn thuộc về Grilan.

Harold vuốt cằm, ừm, hiện tại xem ra, chuyện này không khó. Khó là, trừ địa bàn ra, hãn có thể mang về bao nhiêu kim tệ từ Chisa, con số quá ít khẳng định không được, quá nhiều, đào rỗng cả quốc khố Chisa, thì cũng không phù hợp với lợi nhuận của lãnh chủ đại nhân, cân nhắc kỹ lưỡng, phải bắt được lông chim nhạn, nhưng không thể bắt sạch. Tát ao vớt cá, không thể làm a.

Tiền chủ giáo kiến tập, cách thức suy nghĩ đang vô hạn tiếp cận với gian thương, đáng vui đáng mừng.

Đúng như Harold dự liệu, sau khi phản quân công phá đô thành, thủ quân Chisa không thể kháng cự bao lâu, đặc biệt là sau khi quan chỉ huy của thủ quân thân vong, tất cả đều mất đầu chí, giống như văn quan khuyên

bọn họ hàng, Nelson là người kế thừa hợp pháp, em trai ruột của quốc vương, nói tới cùng, đây là tranh quyền đoạt lợi giữa anh em, bọn họ đã tận chức trách bảo vệ vương đô rồi, nếu còn chấp mê bất ngộ, không chỉ sẽ mất đi tính mạng của mình, mà ngay cả người nhà cũng không may mắn thoát khỏi.

“Công tước đại nhân đã hạ lệnh, sau khi quân đội vào thành tuyệt đối không loạn dân! Chỉ cần mọi người buông vũ khí, toàn bộ miễn vô tội!” Câu nói này trở thành cọng rơm cuối cùng đè chặt lạc đà.

Quốc vương Chisa ngồi trên vương tọa, nhìn đại thánh nghị sự trống rỗng, thần sắc tê liệt. Các người vợ của hắn ngồi xung quanh hắn, tiểu công chúa Olivia một thân khôi giáp, tay cầm trường kiếm, kêu gào muốn quyết một trận tử chiến với Nelson.

“Câm miệng!”

Mẹ của Olivia, đệ nhị vương phi của Chisa vừa lau nước mắt, vừa hung tợn trừng Olivia một cái, bà sao lại sinh ra một đứa con ngu như thế? Lễ nào còn không nhìn rõ tình huống hay sao? Hiện tại điều duy nhất họ có thể làm, chính là nghĩ cách sống sót! Hơn nữa phải giữ vinh quang của thành viên vương thất, nếu không, bọn họ sẽ bị đuổi khỏi cung đình, lãnh địa, kim tệ và quyền lực đều sẽ mất sạch!

Không có những thứ này, hàm tước vương phi và công chúa trống rỗng, còn có ích lợi gì?!

Ngay cả ăn mày cũng có thể chế nhạo họ!

Quốc vương Chisa vẫn như khúc gỗ, đệ nhất vương phi ngồi bên cạnh hắn, nhẹ vỗ tay hắn, nói: “Bệ hạ, ngài đã quyết định chưa?”

Quốc vương Chisa quay đầu lại, nhìn người vợ kết tóc của mình một cái, mệt mỏi nhắm mắt lại, vung tay, “Các nàng, đều đi đi.”

“Bệ hạ?”

“Trở về phòng đi, Nelson sẽ không làm gì các nàng. Nếu hãn muốn ngồi vững trên vương vị, thì phải đối đãi tốt với các nàng. Calavi đã bị bắt rồi, không biết sống chết, ta hy vọng, các nàng có thể bảo vệ Olivia và đứa con nhỏ của ta, chúng là...”

Quốc vương Chisa không nói nữa, trừ đệ nhất vương phi, ba vị vương phi khác, đều mang tâm tư khác nhau rời khỏi, chỉ có đệ nhất vương phi, ngồi bên cạnh quốc vương Chisa, nắm chặt tay hãn, “Bệ hạ, thiếp cùng ngài.”

“Nàng...”

“Thiếp cùng ngài, giống như chúng ta đã thề với thần.”

Quốc vương Chisa ngậy người nhìn vợ của mình, trước mắt trở nên mờ hồ, hai hàng lệ khổ sở thuận theo khóe mắt chảy xuống, vương phi trước mắt, dường như đã trở lại là cô nương ở hôn lễ, có nụ cười mang theo hai lúm đồng tiền, đôi mắt giống như một hồ nước trong vắt....

Phản quân công chiếm vương cung, thủ vệ vương cung đã đầu hàng toàn bộ, quan thị tùng và các thị tùng run run rẩy rẩy tựa tường đứng lên, cẩn thận đánh giá Nelson trước kia bị lưu đày, hiện tại lại lấy tư thế chủ nhân trở về.

Công tước Nelson một thân quân trang, áo giáp và áo khoác đều dính máu, cùng gương mặt hơi mang nét thư sinh của hãn, rất không phù hợp.

Đi tới trước đại thánh nghị sự của quốc vương, công tước Nelson hai tay ấn lên cánh cửa to lớn có khắc hoa văn màu vàng, dùng lực đẩy, cửa đại thánh chậm rãi mở ra, mọi người đồng thời dừng bước.

Đầu kia đại thánh, vợ chồng quốc vương đang mỉm cười, nắm chặt hai tay ngồi trên vương tọa. Khóe môi chảy xuống dòng máu, sắc mặt xanh trắng, cùng ly rượu đã rót xuống đất, chiêu cáo vừa rồi ở đây đã xảy ra chuyện gì.

Tất cả mọi người đều trầm mặc, bao gồm lão Josh và lão Camer cùng Nelson tiến tới, bọn họ vốn muốn giúp Nelson khuyên quốc vương thoái vị, không ngờ chuyện lại biến thành thế này.

Một tiếng gào đau khổ đánh tan tịch mịch lúc này.

Calavi bị Nelson dẫn vào vương cung, thấy cảnh này, liền đẩy binh sĩ canh giữ hăn ra, cướp vũ khí trong tay binh sĩ, trực tiếp tấn công Nelson, đỏ mắt gào lên: “Ta phải giết người!”

Nelson tránh ra một bước, tránh khỏi thế công của Calavi, sớm đã có thủ vệ đi tới, ngăn cản Calavi.

Calavi bị ấn mạnh xuống đất, liều mạng muốn ngẩng đầu lên, Nelson đứng trước mặt hăn, cúi nhìn hăn, ánh mắt đó, mang theo khinh bỉ, thương hại, và ngạo mạn, giống như hăn trước kia đã nhìn Nelson.

Nelson cong lưng nhặt vũ khí bị rút dưới đất lên, vừa rồi Calavi muốn dùng thanh kiếm này giết chết hăn.

Dùng mũi kiếm nâng cằm Calavi lên, Nelson mở miệng: “Đệ nhất vương tử điện hạ, có vài chuyện không thể làm, làm rồi, thì nhất định phải trả giá.”

Vận mạng của Calavi, đã định, hăn sắp cùng cha mẹ hăn, vợ chồng quốc vương Chisa, chôn trong mộ viên vương gia.

“Chuyện tới đây kết thúc.”

Thi thể của quốc vương Chisa và đệ nhất vương phi đã được mang đi, Nelson đi tới trước vương tọa vẫn còn dính máu của vợ chồng quốc vương, còn chưa kịp lau đi, vỗ tay vịnh ghề, quay người nhìn xuống.

Trong đại thánh yên lặng một thoáng, tiếp theo lại vang lên tiếng hoan hô: “Tân quốc vương vạn tuế!”

Ba vị vương phi trốn trong phòng ôm Olivia và tiểu vương tử run rẩy không thôi, bọn họ đang đợi khoảnh khắc quyết định vận mạng của mình tới, khi nghe thấy tiếng hoan hô ‘tân quốc vương vạn tuế’ vang lên, trừ Olivia căn môi tới chảy máu, ba vị vương phi đều thở phào một hơi.

Mạng, giữ được rồi.

Tin vương vị Chisa đổi chủ không lâu sau đã truyền khắp các nước, một vài quốc vương và quý tộc không xem trọng Nelson đều vô cùng kinh ngạc, bọn họ đều thấy lạ, một công tử bột tay trời gà không chặt, làm sao đoạt được vương vị từ tay quốc vương Chisa chiến công xuất sắc?

Trong đó, phản ứng lớn nhất là lão Julien.

Quốc vương Angris, khi nghe được tin tức này, trực tiếp đứng lên khỏi vương tọa. Lão kinh ngạc trợn to mắt, đối thủ đấu với lão hơn nửa đời, cứ như thế mà chết?

Mất đi vương vị, đánh mất sinh mạng, quốc dân đều trầm mê trong cuồng hoan của tân quốc vương đăng cơ, danh tiếng khoan hậu nhân từ của tân quốc vương sớm đã truyền khắp Chisa, gần như không có ai còn nhớ tới quốc vương Chisa tiền nhiệm mang tới cho bọn họ vinh quang lớn cỡ nào.

“Bệ hạ, có phải nên phái đại thần tham gia vào điển lễ đăng cơ của tân quốc vương?”

Tể tướng nhìn sắc mặt lão Julien, mở miệng nói: “Có lẽ, có thể bàn với tân nhậm quốc vương, về đất đai bị tiền nhậm quốc vương cướp mất.”

Lão Julien biết tể tướng đang nghĩ gì, Nelson vừa ngồi lên vương vị, trong Chisa vừa mới bình ổn chiến loạn, nếu Angris nhân cơ hội uy hiếp phát binh, chưa chắc không thể đòi lại một phần quốc thổ bị chiếm. Nhưng, chuyện không hề đơn giản như tể tướng tưởng tượng, thời gian này lão vẫn luôn chú ý tới động hướng của Chisa và Grilan, tin tức truyền về càng nhiều, tim lão Julien càng không bình tĩnh. Tới mức lão trực tiếp phái thêm kỵ binh tới biên cảnh, mà kỵ binh không lâu trước đã truyền tin về, quốc vương Obi thống lĩnh hắc giáp kỵ binh tới Grilan.

Lão Julien thấp thỏm bất an. Lão không muốn phải cúi đầu với Tổng Mặc, nhưng, trừ nó ra, lão có thể làm gì?

Chiến tranh ở lãnh địa chiếm được trong Angris đã nổi lên, một khi không cẩn thận, Angris sẽ trở thành Chisa thứ hai, đến lúc đó, kẻ thay lão ngồi lên vương vị, sẽ là ai?

“Quốc vương bệ hạ?”

“Thôi đi, để ta suy nghĩ một chút.”

“Tuân lệnh, bệ hạ.”

Tổng Mặc nhận được tin ngay ngày Nelson công chiếm vương đô Chisa, một phần thư tay của Nelson, một phần tới từ quan viên trong quân Nelson, còn một phần là Harold đưa về.

Thư của Nelson bị Tổng Mặc trực tiếp bỏ qua một bên, y bóc lá thư của Harold trước, sau khi xem xong, nụ cười trên mặt càng lúc càng lớn, nhin không được nói với lão John vừa mới vào thư phòng: “Quản gia, đến tay rồi!”

“Cái gì?”

Lão John quái dị nhìn Tống Mặc một cái, đặt trà nóng và điểm tâm trong mâm trước mặt Tống Mặc.

“Địa bàn, toàn bộ tới tay rồi!” Tống Mặc cười mở thư của Harold, “Trừ thành Cary, lãnh địa bị chiếm, Harold còn đòi được hai thành phố biên cảnh gần thành Cary, tuy đã hoang phế, nhưng, vị trí địa lý rất được, xây dựng lại tuyệt đối không thành vấn đề!”

Tống Mặc càng nói càng cao hứng, “Pháo cũng bán cho bọn họ hai khẩu, hai trăm ngàn kim tệ! Giá cả hơi rẻ chút, chẳng qua đạn pháo tính riêng!”

Lão John gật đầu, “Quả thật đáng để cao hứng.”

“Đúng đó, ta...”

Tống Mặc còn muốn nói gì đó, lại bị tiếng gõ cửa ngắt lời, một đội thương buôn của tinh linh, tới Grilan.

“Đội thương buôn tinh linh?”

Tống Mặc ngẩng đầu nhìn lão John, quản gia cũng có hơi mù mờ. Tinh linh làm ăn đều ủy thác người đại diện, rất ít khi đích thân ra mặt, đội thương buôn tinh linh, lão John cũng mới nghe lần đầu.

Chẳng qua, khi Tống Mặc tận mắt nhìn thấy đội thương buôn tinh linh nó như thế nào, xem chút đã giống như mọi người, bị chói mù mắt chó hợp kim Titan.

Mọi nó đây là đội thương buôn?!

Quốc vương xuất tuần cũng không có kiểu cách như thế?

Một đội thương buôn, năm mươi chiếc xe ngựa, kéo xe toàn bộ đều là ngựa trắng không có một cọng lông tạp, Tống Mặc đã từng chứng kiến Hắc Viêm ngồi trên Osafei hoàn toàn có thể khẳng định, đó khẳng định không phải ngựa trắng bình thường, hết tám chín phần là thú một sừng!

Dùng thú một sừng kéo xe, cũng chỉ có tinh linh mới có thể nghĩ ra.

Xe ngựa thì càng không cần phải nói, ngay cả bánh xe cũng sáng lấp lánh, cho dù không phải là vàng, cũng chắc chắn rất đáng tiền! Trên xe khảm đó là gì, bảo thạch?!

Lại thêm những mỹ nhân đánh xe, Tống Mặc có thể đoán được vì sao tinh linh luôn ủy thác người khác đại diện làm ăn, đội ngũ thế nào mà kéo ra, ai sẽ tin rằng bọn họ là đội thương buôn làm ăn, thuần túy là khoe giàu mà! Rõ ràng muốn nói ông có tiền, rất có tiền, cực kỳ có tiền, có năng lực tới cướp đi?

Tưởng tượng bọn cướp toàn thân cơ bắp kêu to lao tới đội thương buôn ‘vàng son lộng lầy’, lại bị tinh linh trong đội thương buôn người một tiền ta một tiền bắn thành cái rổ, tinh linh thu thập bọn cướp xong phát tay, “Đây là vì hòa bình thế giới!”

Tống Mặc tự biên hoàn tất, tan vỡ.

Hai tinh linh dẫn đội Tống Mặc từng gặp, là hai tinh linh của Hồng sâm lâm cùng Gerrees tới Grilan, Gerrees và Allan đều không tới, Tống Mặc lịch sự hỏi một câu, được thông báo, bọn họ bị chuyện gì đó làm lỡ việc.

“Lãnh chủ Grilan tôn kính, xin không cần lo lắng, tinh linh giữ chữ tín.” Một tinh linh tóc đỏ trong đó dẫn Tống Mặc tới trước một chiếc xe ngựa, bảo tinh linh trên xe ngựa vén rèm che màu xanh lục trên đỉnh ra, lập tức, ánh vàng lấp lánh đầy mắt, Tống Mặc lại lần nữa tan vỡ.

Trên xe ngựa chất đầy từng thỏi vàng!

Mọi nó đây không phải là kim tệ, là vàng thỏi đó!

Tống Mặc nhéo đùi mình một cái, khắc chế đừng để mình nhào lên túm một thỏi cắn thử xem có thật sự là vàng không, tinh linh tóc đỏ lại trực tiếp cầm một thỏi lên, đưa cho Tống Mặc, “Đây là điều đã viết rõ trên khế ước, kim tệ còn phải bỏ vừa rương, vận chuyển cũng quá phiền phức, như vậy thuận tiện hơn nhiều. Trực tiếp chất lên xe ngựa là được.”

Thỏi vàng vào tay liền nặng, Tống Mặc nâng thỏi vàng, trong đầu chỉ còn một suy nghĩ, đây là khoe giàu đúng không? Tuyệt đối là khoe giàu mà?!

So với những tinh linh này, phú nhị đại quan tam đại gì đó, đều là bã! Còn phù vân hơn phù vân, gió vừa thổi, triệt để không còn bóng dáng!

Hắc Viêm và hắc giáp kỵ binh yên hơi lặng tiếng rời khỏi Grilan, đã bố trí ổn thỏa ở hành tỉnh tây bắc. Phủ tổng đốc của Saivans trực tiếp bị hắc giáp kỵ binh bao vây kín kẽ, người trong phủ tổng đốc đều bị đuổi ra, bao gồm cả tổng đốc.

Sau khi Hắc Viêm vào phủ tổng đốc, liền nhốt mình vào phòng, các quan viên lớn nhỏ của hành tỉnh tây bắc quay mặt nhìn nhau, cũng không biết quốc vương bệ hạ làm cái gì. Saivans không biện pháp, chỉ có thể viết một bức thư cho tể tướng Murphy ở vương đô, thông báo tình huống ở đây.

Trong căn phòng tắm tối, Hắc Viêm nhìn vẩy đen ẩn hiện trên cánh tay mình, đứng lên, đi tới trước gương thay áo cao bằng thân người, kéo áo ra, một đồ án màu đen phức tạp, nằm trước ngực hắc, hắc có thể cảm giác được, trong người đang có một sức mạnh bắt đầu thức tỉnh. Nhắm mắt lại, khi mở ra, một đôi con ngươi dọc màu vàng, chiêu cáo huyết mạch cự long hoàn toàn tỉnh giấc.

Tại sao lại đột ngột như thế?

Hắc Viêm không hiểu, nhưng sau khi hắn phát hiện tình huống này, lập tức rời khỏi Grilan. Nơi đó có ba ma tộc cường đại, đối với hắn hiện tại mà nói, rất không an toàn. Hắn có huyết thống lại giống, nhưng cũng có huyết thống nhân loại, triệt để thức tỉnh đại biểu cái gì, ngay cả bản thân Hắc Viêm, cũng không rõ...

Cùng lúc này, Tống Mặc đang cùng tinh linh thương nghị kế hoạch sau đó đột nhiên nhíu mày.

“Sao vậy?”

“Xin lỗi, ta có việc không tiếp chuyện tiếp được.”

Tống Mặc nhanh chóng rời khỏi phòng, đóng cửa lại, giơ tay phải lên, nhẫn bảo thạch đỏ trên ngón út, đang nóng lên.

Đây là chuyện gì?

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 135

Cự Long Và Ma Tộc 1

> Các động vật bắt đầu trở nên nôn nóng bất an.

Người đầu tiên phát hiện bất thường, là tiểu White phụ trách chăm sóc bì bì thú, bì bì thú bình thường ngoan ngoãn giống như cục thịt, vậy mà bắt đầu điên cuồng húc vào hàng rào, giống như khấn thiết muốn chạy đi.

Tiểu White cảm thấy khẳng định có vấn đề, lập tức nói chuyện này cho lão White, lão White tức thời gia cố thêm hàng rào, còn mời Houma tới, dùng ma pháp dựng một vách ngăn mềm mại bên cạnh hàng rào để bảo vệ bì bì thú, tránh chúng tự làm tổn thương mình. Bì bì thú húc mệt rồi, cuối cùng cũng trở nên an tĩnh, cuộn thành từng cục tròn trắng bóc, tựa vào nhau run run rẩy rẩy. Không đợi lão White và cháu ông hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì, thực vật đã gây loạn khác, tiếp theo là ruộng mạch bị các loại chim chiếm cứ.

Khi Tống Mặc tới, chim lớn đủ hình dạng bay lượn trên trời, che luôn mặt trời, tiếng chim rúc giao vào nhau, giống như đang sợ hãi cái gì đó, lại giống như tràn đầy kính sợ.

Tống Mặc ngửa đầu nhìn trời, ma sát nhần trên ngón út tay phải, tựa hồ khi chiếc nhần này nóng lên, động vật trong lãnh địa liền lục tục trở nên bất thường, giữa hai thứ này, có quan hệ không?

Nếu thật sự có quan hệ, thì vì cái gì?

Tống Mặc không hiểu.

Lúc này, nam nhân đang tuần tra ở bên tường biên cảnh thờ phì phò chạy tới, lớn tiếng nói: “Lãnh chủ đại nhân, có chuyện rồi! Ngài mau tới xem đi!”

Tống Mặc không có thời gian hỏi rốt cuộc là chuyện gì, vội theo người đó tới biên giới lãnh địa, chỉ thấy đủ loại động vật, bất luận ăn cỏ hay ăn thịt, đều như ruồi mất đầu chạy khỏi rừng Phỉ Thúy, trực tiếp lao tới biên cảnh lãnh địa.

“Đây là chuyện gì?”

Tống Mặc cầm kính viễn vọng từ tay Jason, nhìn một chút, chân mày càng nhíu chặt lại. Nhiều động vật như thế, lại toàn bộ lao tới Grilan, chỉ dựa vào một bức tường, có thể cản được không?

“Lãnh chủ đại nhân, chúng tôi cũng không rõ lắm.” Trong giọng nói của Jason mang theo kinh ngạc và lo lắng, “Chúng đột nhiên như không cần mạng lao khỏi rừng, giống như sau lưng có thứ gì đó đang đuổi theo chúng.”

Khi hai người nói chuyện, động vật chạy tới đã càng lúc càng gần biên cảnh, trong lúc chạy, khói bụi cuốn lên ngập trời. Tống Mặc hoài nghi, động vật trong rừng Phỉ Thúy, có phải đều tụ tập ở đây?

Nguy hiểm càng lúc càng gần, không cần Tống Mặc hạ lệnh, tất cả nam nhân đều giơ súng trường và cung nỏ lên, pháo cối trong chòi gác cũng được nâng ra, bọn họ không thể không làm thế, dã thú trước mắt, thực sự quá nhiều.

Chỉ dùng giò và vuốt, là có thể dẫm nát họ.

Lao đi đầu tiên là một con gấu bự toàn thân đen kịt, nó đứng thẳng thì cũng cao hơn năm mét, Tống Mặc biết không thể dùng thường tình để đánh giá động vật của thế giới này, nhưng con này, thật sự quá kinh người.

Rõ ràng có hình dáng của gấu mặt trắng, nhưng lại có kích thước còn cường hãn hơn cả gấu bắc cực.

Mười mét, năm mét, càng lúc càng gần, các nam nhân gần như có thể thấy được răng nanh lóe hàn quang trong miệng con gấu.

Tay các nam nhân, để trên cò súng...

Đột nhiên, mấy bóng đen vù vù bay qua đỉnh đầu các nam nhân, trực tiếp bay tới trên đầu con gấu, liên tục nổ, bột phấn trắng phủ kín trời đất, con gấu đen lập tức trở thành gấu trắng, mắt và mũi đều bị nghẹt, động tác lập tức chậm lại.

Nó chậm rồi, nhưng có thứ nhanh hơn nó.

Mấy cây mía thô trắng, lặng yên xuất hiện sau lưng con gấu, đột ngột phát lực, liên tục vài cú quất, chơi trò tiếp sức, nhẹ nhàng quất bay con gấu vừa rồi còn khí thế bồng bồng, bốp một tiếng dính lên tường, mọi người trên tường vây đồng thời cảm thấy dưới chân chấn động, cúi đầu nhìn, con gấu mắt nổ sao kim đã bị dây nho quấn chặt cứng, ngay cả miệng cũng bị cột lại, chỉ để lỗ mũi cho thở.

Muốn động, hay muốn giở trò lưu manh, đều là nằm mơ!

Lãnh chủ đại nhân tay cầm súng: "..."

Các hán tử tay cầm súng: "..."

Mọi người Grilan tới chi viện: "..."

Càng lúc càng nhiều cây mía từ bốn phương tám hướng tụ tập tới, khoai môn trên bầu trời cũng càng lúc càng nhiều, Tống Mặc thậm chí còn thấy mấy củ khoai lang quần dây khoai trên người khoai môn, trực tiếp được ‘vận chuyển’ tới biên cảnh tăng viện!

Những thực vật này đối với người ở trên tường vây đều làm như không thấy, trực tiếp vượt qua tường vây, khoai lang thu hồi dây khoai quần trên khoai môn, bình một tiếng rớt xuống đất, nửa đoạn nhỏ lún vào đất, không đợi động vật xung quanh phản ứng lại, dây khoai lập tức phát uy, phối hợp với mía cùng quất, tép riu, quất không chết mi cũng có thể quất bay mi!

Các thực vật của Grilan chân thành hợp tác, cùng chống địch.

Lãnh chủ đại nhân và các hán tử Grilan trợn mắt ghen hòng, tiếp tục câm nín.

Tống Mặc chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt, cảnh tượng trước mắt vẫn không biến mất, động vật từ rừng Phỉ Thúy lao ra đang không cách nào trả đòn trước những thực vật cuồng bạo của lãnh địa, một con tiếp một con bị quất lên trên tường vây làm thảm treo.

Chỉ trong thời gian chớp mắt, một con gấu lớn, ba con báo, hai con heo rừng, mười lăm con nai, đã ngã ngửa thoi thóp trên tường.

Một vài động vật cỡ nhỏ nhờ vào ưu thế thể hình mà chạy thoát một kiếp, nhưng không ngờ, trước mặt còn có hố cạm bẫy chờ sẵn! Trên tấm biển cạnh hố bẫy có viết rõ ràng “Cạm bẫy, nguy hiểm, xin dừng lại gần!”

Ngặt nỗi chúng cũng như heo rừng, không có thiên phú ngoại ngữ, xem không hiểu ngôn ngữ đại lục Quang Minh, chỉ có thể thi nhau rớt bình bịch xuống, chơi trò chồng kim tự tháp trong hố bẫy.

Tống Mặc lồi mắt lú lười, trong đầu sinh ra một suy nghĩ kỳ quái, đây tính là, thực vật đại chiến đã thú phiên bản đại lục Quang Minh sao?

Y vẫn luôn nghe nói động vật trong rừng Phỉ Thúy cực kỳ cực kỳ hung hãn, cực kỳ cực kỳ nguy hiểm, cực kỳ cực kỳ đáng sợ. Kết quả, thật sự nghe danh không bằng gặp mặt. Lời đồn quả nhiên không đáng tin.

Nhìn đi, gấu bị mía quất bay, báo bị khoai môn đuổi theo cho nổ, rắn Mongu quần trên người khoai lang chơi trò trói, nhưng vẫn bị dây khoai quất nổ đom đóm mắt, phân không rõ nam bắc, heo rừng... thôi khỏi nhắc đi, sớm đã nước mắt đầy mặt.

Đây chính là động vật được xưng cường hãn nhất đại lục Quang Minh?

Chắc là đùa đi?

Không tới nửa ngày, dã thú từ rừng chạy ra đã bị thu thập một phần ba, một phần ba còn lại vẫn cố gắng chống chọi, còn một phần ba kia đã nảy sinh thoái ý, nhưng sau lưng tựa hồ còn có thứ gì đó đáng sợ, khiến bọn chúng tiến thoái lưỡng nan.

Một tiếng rống gầm, nhắc nhở Tống Mặc.

“Cốt long?”

Tống Mặc ngẩng đầu lên, nhìn cái con bự chẳng đột nhiên bay lên từ giữa rừng Phỉ Thúy, bay lượn quần gầm vang trên không, vẫy tay gọi một địa tinh tới xem náo nhiệt lại, “Bọn Mills đào tới đâu rồi? Người đi hỏi một chút, trong rừng có phải có gì bất thường hay không?”

Sau khi thân vương Myers bị đào ra, đồng nghĩa vách ngăn kiên cố nhất đã bị xóa bỏ, địa tinh tiếp tục thúc đẩy công trình về hướng hành tinh tây bắc, lúc này, chắc đã đào tới biên cảnh hành tinh tây bắc rồi. Tống Mặc cũng chỉ có thể ôm suy nghĩ thử xem, không xác định địa tinh có thật sự cho ý đáp án được không. Dù sao, bất thường không chỉ là dã thú của rừng Phỉ Thúy, còn có động vật bên trong lãnh địa Grilan.

Cốt long gầm một tiếng dài, giang đôi cánh thật lớn, đột nhiên quay đầu bay tới hướng hành tinh tây bắc.

Tống Mặc không có tâm tư tiếp tục nhìn thực vật và động vật đánh lôi dài nữa, hành động của cốt long không bình thường! Nó là sinh vật tử vong không nên ở lại trên thế gian do Rhys triệu hoán tới. Nó và các bộ xương chu nho không giống nhau, sự tồn tại của bản thân nó, đã là một loại nguy hiểm.

Trừ Grilan và rừng Phi Thúy, nó không được cho phép đi tới nơi khác, trừ khi Rhys hạ lệnh.

Tống Mặc vội vàng đi xuống tường vây, quả nhiên, trong đám người xem náo nhiệt, y thấy thân vương Myers và vương phi Laurent, nhưng không thấy Rhys.

Y đi thẳng tới đó, hỏi thân vương và vương phi, Rhys đi đâu rồi.

“Nơi đó.”

Thân vương Myers giơ tay lên, chỉ hướng cốt long bay đi, “Vật nhỏ nó triệu hoán nói với nó một tin tức thú vị, nó đi xem rồi.”

Vật nhỏ? Khóe miệng Tống Mặc co rút. Cho dù chỉ còn lại khung xương, nhưng nó là cự long đó! Có thể gọi là vật nhỏ sao?

Còn về tin tức thú vị, lẽ nào là nguyên nhân động vật bất thường?

Laurent vỗ thân vương Myers một cái, cười nói với Tống Mặc: “Đừng để ý tới ông ta, những con dã thú này rất bất thường, chắc là do bên kia khu rừng có vấn đề, Rhys đi xem một chút.”

“Hành tinh tây bắc?”

“Đúng.” Laurent dùng quạt hương nhỏ nhả che nửa miệng, đôi mắt màu biển xanh mang theo ý cười, “Không cần lo lắng, con ta. Nó có thể xử lý. Orlando, anh nói đúng không?”

Thân vương Myers gật đầu: “Cho dù nó không xử lý được, vẫn còn có ta mà, thân ái.”

“Orlando, em biết, anh thật sự rất đáng tin.”

“Laurent, vì em, cái gì ta cũng nguyện ý làm! Cho dù ta không ứng phó được, cùng lắm thì ta lại đi đào cha của ta ra là được!”

Laurent ngừng một chút, cắn cắn răng, miễn cưỡng khắc chế dục vọng muốn đánh người.

Tổng Mặc bắt đầu hoài nghi, trừ thuộc tính M mang tính chất di truyền, thân vương của gia tộc Myers, có phải đều thích tự chôn mình, để hậu đại đi tìm? Lẽ nào, cái nhà này thích chơi trò tìm kho báu sao?

Vậy thì, sau này Rhys cũng sẽ làm như thế sao?

Nhưng, hẳn làm gì có hài tử?

Lẽ nào, chơi trò ngoại tình?!

... Thiến hẳn!

Lãnh chủ đại nhân mắt bắn hàn quang, bắt đầu suy diễn xx thập đại khốc hình, nhưng không hề phát hiện, tư duy của y, đã như ngựa hoang thoát dây cương, đang chạy trên ngã rẽ, hơn nữa có đi không về...

Biến hóa của động vật, quả thật có liên quan tới hành tinh tây bắc.

Trên thực tế, người của hành tinh tây bắc, tâm tình không nhẹ nhõm hơn người Grilan bao nhiêu. Người Grilan vẫn còn nhàn nhã mà xem động vật

đại chiến thực vật, người hành tinh tây bắc, thì đã bị bao trùm trong bóng âm của khổ bức và buồn bức.

Đặc biệt là tổng đốc Saivans của hành tinh tây bắc, và quan viên lớn nhỏ dưới tay hắn, nhìn phủ tổng đốc đã đổ sụp, biến thành phế tích, và cự long màu đen bay trên phủ tổng đốc đại nhân, tim đều bay vọt lên cổ họng, mồ hôi lạnh chảy như thác nước Nicaragua.

Con cự long này từ đâu ra?

Quốc vương bệ hạ đâu rồi?

Vương thất Obi có huyết thống cự long không phải là bí mật, nhưng, cho tới trước mắt, vẫn không có một thành viên vương thất nào có thể hoàn toàn biến hóa thành hình dáng cự long, các quan viên hành tinh tây bắc ban đầu căn bản không có suy nghĩ về hướng này. Nhưng sự thật bày ra trước mắt, đôi mắt màu vàng của cự long quá mức quen thuộc, mang theo lãnh đạm và khí vương giả cúi nhìn mặt đất, miệng cự long phun ra là long khí, nhưng nói là tiếng Quang Minh đại lục!

“Tổng đốc, đây... là quốc vương bệ hạ?”

Một quan viên run rẩy nhỏ giọng nói: “Không thể nào tin nổi.”

Saivans nhìn cũng không nhìn người hỏi một cái, tên này hỏi hắn, hắn hỏi ai?!

Hắc Viêm cũng không ngờ được huyết mạch của mình thật sự có thể hoàn toàn tỉnh giấc, một khi tỉnh giấc, thì biến thành bộ dạng này. Cả tòa nhà đều bị nát thành bã, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn hắn, hai mắt trợn còn to hơn chuông đồng. Kẻ duy nhất còn có thể giữ bình tĩnh, là hắc giáp kỵ binh đời đời thủ vệ vương thất, bọn họ biết rõ huyết thống kế thừa của quốc vương, các đời quốc vương, tuy chưa từng xuất hiện qua cự long hoàn toàn thức tỉnh như Hắc Viêm, nhưng cũng không phải không có tình

huống lại giống huyết mạch cự long. Vì thế, bọn họ hồi phục bình tĩnh trước nhất, tiếp theo vây trong ba tầng ngoài ba tầng bảo hộ quốc vương, trước khi quốc vương hạ lệnh, cự tuyệt bất cứ ai lại gần.

Chỉ là so với thân hình khổng lồ của cự long, bọn họ thật sự nhỏ bé tới không đáng liếc mắt.

Nói tới khổng lồ... trong đầu hắc giáp kỵ binh đồng thời hiện lên một suy nghĩ, quốc vương bệ hạ anh dũng thiện chiến, là nam nhân uy phong凛冽, mà sao biến thành cự long, cái mặt rồng vốn nên uy nghiêm vô cùng, khiến người ta sợ hãi kính nể đó, sao lại hiện rõ có hơi... non nớt?

Vội lắc đầu, lỗi giác, khẳng định là lỗi giác!

Nhìn không được quay đầu lại nhìn một cái, hình như không chỉ là non nớt, dường như, còn có chút mập?

Vội tiếp tục lắc đầu, lỗi giác, khẳng định là lỗi giác!

Không thể nghĩ nữa, đây là đại bất kính với quốc vương bệ hạ!

Lúc này, lại có một tiếng rồng gầm du dương vang lên từ đỉnh đầu mọi người, một con cốt long cực lớn, từ rừng Phỉ Thúy bay tới, mọi người toàn bộ bị thân hình khổng lồ của cốt long thu hút, không chú ý thấy, nam nhân tóc nâu đứng trên đỉnh đầu cốt long.

Chỉ có một người, hoặc nên nói chỉ có một con rồng chú ý thấy.

Cự long màu đen vùng hai cánh, tạo nên một trận gió lốc trên mặt đất, phun ra long khí như ngọn lửa, bay lên trời.

Rhys nhìn cự long màu đen bay trên trời đối kháng cùng mình, nhìn đôi mắt màu vàng và vảy đen phủ khắp thân thể to lớn của đối phương, cười nhạo một tiếng, nói đầy hàm ý: “Quả nhiên, là con rồng mập!”

Cự long phần nộ phun long khí ra, gầm lên: “Đồ mặt nữ nhân đáng chết!”

“Rồng mập!”

“Mặt nữ nhân!”

Lật tới lật lui, mấy câu không có chút mới mẻ, nhưng thành công khiến Hắc Viêm tức giận, Rhys cũng tức, từ cãi nhau thẳng cấp lên thành đánh nhau, xu thế khó tránh.

Thế hình Hắc Viêm biến lớn, âm thanh tự nhiên cũng lớn, cho nên, người trên mặt đất, tuy không nghe rõ Rhys nói cái gì, nhưng lại nghe rõ ràng câu nói này của Hắc Viêm.

Phương thức cãi nhau ngây thơ tới cực điểm này...

Bất kể quốc vương bệ hạ có thể biến trở lại hay không, khẳng định đều sẽ giết người diệt khẩu. Bọn họ bắt đầu suy nghĩ, có phải nên an bài hậu sự của mình hay không?

Rhys và Hắc Viêm giương cung bạt kiếm, Tống Mặc cũng không tốt đẹp gì.

Chiếc nhẫn trên ngón út tay phải đột nhiên nóng rực như lửa thiêu cháy da thịt y, trên người lập tức nổi lên một hàng phù văn màu đen, hai thứ giống như đấu nhau, kéo xé nhau trên người y, Tống Mặc cắn chặt môi, không biết nên làm sao mới tốt, nhưng không muốn phải cầu trợ vợ chồng thân vương ở gần gang tấc.

Thân vương Myers và vương phi Laurent, trong mắt đồng thời vụt qua tia sáng phức tạp. Laurent vừa định vươn tay ra, một cánh tay khác đã gác lên vai Tống Mặc trước bà một bước, khí tức màu vàng đồng thời áp chế hai sức mạnh kia, lão John cúi đầu nhìn Tống Mặc gần như đã sắp ngã đi

trong lòng, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn sang thân vương Myers đứng bên cạnh.

Thân vương bị ông nhìn tới rợn sống lưng, “Chuyện này không liên quan ta!”

Lão John nhướn một bên mày, “Nếu không phải người, vậy con cự long đó sẽ không thức tỉnh trong thời gian ngắn như thế, có lẽ, hắc căn bản sẽ không hoàn toàn thức tỉnh!”

Nói xong, không để ý tới thân vương Myers nữa, nâng tay phải Tống Mặc lên, nhìn chiếc nhẫn trên ngón út, cự long thức tỉnh, chiếc nhẫn này liền đại biểu trời buộc, nhất định phải nghĩ cách tháo xuống! Còn có cấm chú trong người y... mọi nó đều không phải là thứ tốt lành gì!

Tiền kỵ sĩ vàng, quân gia Grilan hiện tại, cuối cùng phun ra một câu thô tục.

Thân vương Myers lùi lại bên cạnh Laurent: “Thân ái, ta bị ăn hiếp.”

Laurent lạnh lùng nhìn ông một cái, thân vương thành thật ra góc tường ngồi xổm vẽ vòng.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 136

Cự Long Và Ma Tộc 2

> Ầm!

Theo tiếng vang lớn, mặt đất rung chuyển.

Các địa tinh đang đào địa đạo lập tức gieo hạt giống dây mây xuống, dây mây màu xanh thô bằng cổ tay lập tức mọc lên chống đỡ địa đạo đã đào xong, trừ mấy hạt cát đá vụn và bụi bặm thỉnh thoảng rơi xuống, địa tinh trong đó không bị bất cứ tổn thương nào.

Ầm!

Lại một tiếng, các địa tinh dứt khoát bỏ xẻng công binh sang một bên, vỗ vỗ bụi đất trên mũ an toàn và trên người, tựa lên thân dây mây chống đỡ địa đạo, xoa tay, mở nắp bình nước uống vài hớp, lại lấy bánh mì ra ăn.

“Mills, sắp tới biên cảnh hành tinh tây bắc rồi.”

Một địa tinh ăn bánh mì xong, còn chưa thấy đủ, sờ sờ bụng, dứt khoát lấy một cái nữa ra ăn, dù sao lãnh chủ đại nhân nói rồi, bọn họ làm việc thể lực, lương thực cung ứng thoải mái, ăn bao nhiêu cũng được.

Mills gật đầu, thấy địa tinh nói chuyện đã bắt đầu ăn cái bánh mì thứ hai, nói: “Deen, tạm thời dừng công trình, đợi ta đi hỏi lãnh chủ đại nhân.”

“Ừ.” Deen hàm hồ đáp, ăn xong bánh mì, lại uống một ngụm nước lớn, “Thật ra cũng không có quan hệ gì đi? Có những dây mây của tinh linh, cần

bản sẽ không ảnh hưởng tới tiến độ công trình. Chúng ta quanh năm đào hang, điểm này mọi người đều biết.”

“Đúng vậy, nhưng lãnh chủ đại nhân yêu cầu công trình an toàn hàng đầu.” Mills nói: “Dù sao nơi này không phải là những thành ngầm chúng ta ở tạm thời trước kia, mà dùng cho thuê để buôn bán.”

“Thật ra...” Một địa tinh bình thường yên lặng kiếm lời đột nhiên mở miệng: “Nơi này cũng có thể ở.”

“Rahn?”

Địa tinh được gọi là Rahn là do Mills giới thiệu tới, một trong những địa tinh được Tổng Mặc thuê, vóc dáng của nó cao lớn hơn địa tinh bình thường, cũng không giỏi nói chuyện, nhưng lại tạo cho người ta ấn tượng thành thật. Chỉ có người quen biết nó mới biết, thực ra, nó rất thông minh.

“Ta thường xuyên giao thiệp với địa tộc, bọn họ quanh năm sống dưới đất, nơi ở cũng không sâu hơn chúng ta đào bao nhiêu.” Rahn ngừng một chút, tổ hợp từ ngữ, nói tiếp: “Có địa tộc cải tạo lại nhà ở, phía trước buôn bán, phía sau để ở, chính là như thế...”

Rahn vừa nói, vừa lấy một viên đá nhỏ ra, vẽ trên mặt đất kết cấu đơn giản, nhưng lại biểu đạt được ý muốn nói.

“Lãnh chủ đại nhân xây dựng kiến trúc ngầm đại quy mô như thế này, so với nhà ở của mấy địa tộc cư trú còn tốt hơn mấy lần, chỉ cần lấy được lòng tin của họ, bọn họ khẳng định nguyện ý bỏ số tiền lớn để mua về.”

Địa tộc là chủng tộc thần bí hơn cả ma tộc tại đại lục Quang Minh. Bọn họ rất ít khi hiện thân trên mặt đất, cũng rất ít khi giao thiệp với nhân loại, thậm chí còn giỏi trốn tránh hơn cả chu nhô.

Bọn họ đời đời cư trú dưới đất, không ai biết bọn họ làm sao trồng lương thực, làm sao sinh sống, và kết cấu quần tộc như thế nào. Chỉ có địa tinh và người lùn thỉnh thoảng sẽ tiếp xúc với họ, từ chỗ họ mua nấm chỉ có thể mọc được dưới đất. Loại nấm này cực kỳ ngon miệng, số lượng địa tộc nguyện ý bán ra mỗi năm cực kỳ có hạn, dẫn tới giá cả luôn cao không hạ. Khi đắt nhất, thì còn đắt hơn rượu nho và đường của tinh linh hai phần, kẻ có tiền cũng chưa chắc có thể mua được.

Mills nghe xong lời Rahn, cân nhắc một chút, nói: “Rahn, người nói rất có lý, có thể đề nghị với lãnh chủ đại nhân.” Nói rồi, chỉ định đầu, “Đợi lát nữa người cùng ta lên đó gặp lãnh chủ đại nhân.”

“Ta sao? ”

Sắc mặt Rahn lập tức biến thành màu xanh đen. Hiển nhiên bị lời của Mills dọa nhảy dựng.

Những địa tinh khác cười ha ha đấm vai và ngực Rahn, “Lãnh chủ đại nhân rất dễ ở chung, tuyệt đối không giống như những quý tộc nhân loại khác dùng lỗ mũi nhìn người, cũng sẽ không khinh thường địa tinh. Người đem suy nghĩ vừa rồi nói cho lãnh chủ đại nhân, nói không chừng, còn có thể được khen thưởng.”

Mills cũng cười, “Rahn, lãnh chủ đại nhân có nước mắt của địa tinh, y là bạn của địa tinh. Chúng ta hiện tại có ăn, có ở, và cuộc sống an nhàn, đều là lãnh chủ đại nhân cho. Người và người trong thôn người, chắc đã thấy được địa tinh tại Grilan sống tốt hơn bao nhiêu. Các người được thuê tới làm việc, một khi công trình kết thúc, thì cần phải đi rồi, lẽ nào người không muốn vì người nhà và bạn bè của mình nỗ lực một chút sao?”

“Người là nói?” Mắt Rahn sáng lên.

“Ta không nói gì cả.” Mills cười lắc đầu, “Nên làm thế nào, phải tự người suy nghĩ. Lãnh chủ đại nhân nhân từ, khoan hậu, muốn được lãnh

chủ đại nhân xem trọng, thì phải chứng minh mình có giá trị đó.”

Rahn gật đầu thật mạnh, trong địa đạo, những địa tinh khác cùng được thuê với Rahn cũng thầm suy nghĩ.

Cuối cùng, chấn động dừng lại, trong địa đạo hồi phục bình tĩnh.

Mills đứng lên, theo yêu cầu của Tổng Mặc, địa đạo được đào ra sau này nhất định phải xây dựng được kiến trúc cao ba tầng, địa tinh đứng bên trong, hoàn toàn không phải vấn đề. Cho dù Tổng Mặc bước vào, cũng vẫn có thể nhảy nhót.

“Chúng ta ra ngoài trước đi.”

Các địa tinh để dây mây lại trong địa đạo, bọn họ không xác định được tình huống bên ngoài có tiếp tục nữa hay không, có những dây mây này ở đây, thì địa đạo sẽ không bị sụp, cũng không cần phải làm lại.

Khi các địa tinh từ địa đạo trở về Grilan, cuộc chiến của dã thú từ rừng Phi Thúy chạy ra cùng với các cây trồng trong lãnh địa, đã sắp kết thúc.

Kết quả chiến đấu không cần tranh cãi, các cây trồng đại thắng.

Trên tường vây ở biên cảnh lãnh địa dính đầy các thảm treo động vật đủ hình đủ dạng. Trong đó, hai con gấu lớn được lãnh chủ đại nhân đặc biệt chăm sóc. Tổng Mặc nhìn các hán tử cẩn thận cỡi gấu lớn trên dây nho xuống, nhìn chăm chăm bàn tay dày thịt của con gấu, nước miếng xem chút chảy xuống.

Tay gấu nha!

Mỹ vị cực phẩm nha!

Chùi miệng, thế giới này không có pháp luật bảo vệ động vật hoang dã, y muốn ăn tay gấu, không ai mời y vào cục uống trà nói chuyện hết.

Các lãnh dân thấy lãnh chủ đại nhân hai mắt phát sáng, nghi hoặc liếc nhìn gấu lớn bị cột thành cái bánh chưng, tiếp theo bưng tỉnh đại ngộ, lão lãnh chủ cũng từng săn được một con gấu! Trong ký ức của lão nhân trong lãnh địa, chẳng hạn lão White, con gấu lão lãnh chủ săn được, tuy không có thể hình bự như hai con gấu lớn này, nhưng đã khiến các lãnh dân bàn tán hăng say rất lâu, cũng từng được nở mặt ở Angris. Tuy thành tựu của lãnh chủ đại nhân hiện tại đã vượt xa lão lãnh chủ, nhưng, có thể kể tục vinh quang của tổ tiên, lãnh chủ đại nhân nhất định rất cao hứng! Cho dù hai con gấu này không phải do lãnh chủ đại nhân đích thân bắt được, nhưng thực vật bắt được hai con gấu này, lại là do lãnh chủ đại nhân hạ lệnh gieo trồng!

Đương nhiên cũng có thể tính là chiến tích của lãnh chủ đại nhân!

Một khi sự tích lãnh chủ đại nhân ‘tay không’ bắt được hai con gấu lớn được tuyên truyền ra, xem ai còn dám có ý đồ với Grilan, đến Grilan giờ trò lưu manh nữa không!

Không thể không nói, tư duy kẻ cướp của người Grilan, thực sự rất có phong cách của Tổng Mặc.

Tổng Mặc muốn ăn, các lãnh dân lại nghĩ tới vinh quang của Grilan, suy nghĩ hai bên trực tiếp lệch mười vạn tám ngàn dặm. Tới mức sau khi Tổng Mặc tỉnh lại từ trong ảo tưởng mỹ vị của tay gấu, bị ánh mắt lấp lánh của các lãnh dân chột chột mà không hiểu nổi lý do.

Gãi đầu, đây là chuyện gì?

Sau khi Tổng Mặc bị hai lực lượng kéo xé, thân thể không chịu được, lão John vẫn không rời khỏi y. Tuy đã thu lại dấu khí vàng, nhưng một tầng vách ngăn không nhìn thấy, vẫn bảo vệ xung quanh Tổng Mặc, cho dù chiếc nhẫn trên ngón út tay phải của y vẫn ần ần nóng lên, cấm chú trong thân thể cũng rục rịch muốn động, nhưng không còn giống như vừa rồi, khiến y khó chịu tới muốn ngắt nữa.

“Quản gia, đây là bội thu nha.” Tổng Mặc vừa đi, vừa nhìn các loại con mồi được các lãnh dân thu hoạch bày ra, chết rồi trực tiếp đưa tới bên sông lột da mổ bụng, làm xong sạch sẽ thì đem cất trữ, bị thương thì đưa vào trong lãnh địa nuôi dưỡng, không bị thương, trực tiếp thả về rừng Phi Thúy.

Chẳng qua, hai con gấu đó thì Tổng Mặc tuyệt đối sẽ không thả về.

“Vâng, lãnh chủ đại nhân.”

“Buổi tối mọi người tới ăn chung!” Tổng Mặc đứng lại, đột nhiên đưa tay vòng quanh miệng, lớn tiếng nói: “Thịt đủ dùng! Rượu đủ dùng! Tối nay mọi người không say không về!”

Người Grilan đang thu gom con mồi cùng thi nhau kêu tốt, ngay cả người lùn tạm thời ở lại Grilan giúp đỡ cũng bị bầu không khí này cảm nhiễm, người lùn vẫn luôn thích náo nhiệt, ăn uống nhồm nhoàm càng là sở thích của họ, chỉ có mấy tinh linh vẫn bảo trì tư thế ưu nhã, chẳng qua từ biểu tình của họ, thì rõ ràng, họ đối với bữa tiệc của nhân loại, đặc biệt là tiệc của người Grilan, vô cùng hứng thú.

Mấy địa tinh Mills ra khỏi địa đạo, đúng lúc nghe được tin Tổng Mặc tuyên bố tối mở tiệc, Tổng Mặc thấy Mills, cười nói: “Thật là tới trễ tới sớm không bằng tới đúng lúc, Mills, tối nay có thịt ăn!”

Các địa tinh đều cười, bọn họ biết lãnh chủ đại nhân thích đùa.

Mills kéo Rahn tới trước mặt Tổng Mặc, “Lãnh chủ đại nhân, hân là Rahn, hân thường xuyên giao thiệp với địa tộc. Về thành thương nghiệp ngầm, hân có kiến nghị muốn nói với ngài.”

“Hả?” Tổng Mặc hứng thú cong lưng xuống, để tầm mắt ngang bằng với Rahn, “Được, có thể nói cho ta chứ?”

Tinh linh không thích địa tinh, thậm chí có thể nói là ghét, nhưng địa tinh ở Grilan tựa hồ rất khác biệt với những địa tinh khác. Mấy tinh linh của Hồng sâm lâm thấy Tổng Mặc vẫy tay, bước tới, thì nghe một địa tinh nói: “... Địa tộc nếu sống ở đó, khẳng định sẽ mang tới càng nhiều mối làm ăn... năm bọn họ trồng rất đáng giá, rất nhiều người muốn mua...”

Nghe tới năm của địa tộc trồng, các tinh linh lập tức hứng thú, bọn họ rất thích loại thực vật này, nhưng không thể trồng thành công. Bọn họ cũng từng thử đào đất trồng năm, nhưng bất luận thử bao nhiêu lần, đều thất bại.

“Năm?” Tổng Mặc sờ cằm, “Năm ăn sao?”

“Ừ.”

Rahn gật đầu, Tổng Mặc trầm tư nửa ngày, nói: “Kiến nghị của người rất tốt, ta sẽ cẩn thận suy nghĩ. Để cảm tạ, người có thể chọn mấy con trong con mồi thu hoạch lần này, thế nào?”

Rahn ngậy người, Mills vội đẩy nó một cái: “Rahn!”

Rahn hoàn hồn lại, miệng nhúc nhích vài cái, mới phát ra âm thanh, “Lãnh chủ đại nhân, ta không cần con mồi, có thể để người của thôn ta ở lại Grilan không? Chúng ta sẽ làm việc thật tốt! Thật đó! Chúng ta sẽ giống như tộc của Mills, sẽ không trộm nữa, chúng ta sẽ làm việc tốt...”

Rahn không nói được nữa, âm thanh bắt đầu nghẹn ngào, Tổng Mặc không nói gì, quay sang nhìn Mills một cái, Mills rụt cổ, cười lấy lòng.

Một lão địa tinh nhăn nhoe, nhưng lại bày ra vẻ nịnh nọt này, Tổng Mặc chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân đều dựng hết lên, da gà da vịt rơi đầy đất.

“Rahn, chuyện này ta tạm thời không thể đáp ứng người.”

“Lãnh chủ đại nhân?”

“Ta nghĩ, chuyện này vẫn chỉ là ý nguyện của một mình người, chưa có thương lượng với người trong thôn đúng không?”

Rahn gật đầu.

“Tốt nhất người nên cùng người trong thôn thương lượng một chút, nếu mọi người đều đồng ý, có thể tạm thời dời tới Grilan ở, nhưng,” Tổng Mặc chuyển giọng, “Các người cũng thấy, địa tinh sinh sống tại Grilan là như thế nào, sinh sống tại đây, thì nhất định phải tuân thủ quy tắc của Grilan! Chúng ta có thể tiếp nhận các người, nhưng, một khi hành động của các người vi phạm lời hứa, vậy thì, ta vẫn sẽ đuổi các người đi, hiểu chưa?”

“Hiểu, ta hiểu, lãnh chủ đại nhân!” Rahn kích động tới mức bắt đầu run rẩy, “Ta sẽ thuyết phục mọi người.”

“Được rồi.” Tổng Mặc cười vỗ vai Rahn, “Bữa tiệc hôm nay, ta chính thức mời người và người trong thôn người tham gia, nhiều thịt như thế, mọi người đều có thể căng bụng!”

Tổng Mặc vừa nói xong, không biết là ai, vô cùng phối hợp, bụng đã kêu hai tiếng, mọi người trầm mặc mấy giây, rồi cùng cười ồ lên. Ngay cả mấy tinh linh, cũng nhin không được mỉm cười.

Thân vương Myers và vương phi Laurent đứng không xa, thấy Tổng Mặc được vây giữa đám người, đang cười, cũng cong cong khóe môi.

Laurent nhẹ phẩy quạt hương nhỏ xinh, “Thân ái, nó thích hợp làm một người lãnh đạo hơn Rhys. Người xác định, con trai của chúng ta có thể lấy nó về nhà, mà không phải là gả tới đây chứ?”

Thân vương Myers cười ngượng ngập hai tiếng, “Laurent, có thể tìm được bạn đời như thế, nói rõ ánh mắt của Rhys rất tốt. Lúc trước ta theo đuổi em, cũng khó khăn trùng trùng, không phải sao?”

“Đúng a.” Laurent thở dài một tiếng, “Cho tới nay ta vẫn cảm thấy, công tước phu nhân Sherlund thích hợp với người hơn là thân vương Myers. Thân ái.”

Thân vương Myers: “...”

Trước khi Laurent giả cho ông, là công tước ma tộc, họ của gia tộc, chính là Sherlund...

Grilan mười dặm trời trong, người trong lãnh địa đang bận rộn vì tiệc tối, hành tinh tây bắc thì mây đen phủ kín, tiếng sấm ầm ầm, cự long và ma tộc đang đánh nhau náo nhiệt trên trời.

Saivans đã không kịp ai điều cho phủ tổng đốc bị hủy tới không thể hủy nữa của hắn, hiện tại hắn chỉ muốn tìm một nơi nào đó để trốn! Tại sao hành tinh tây bắc không có địa tinh đào động chứ?!

Cự long màu đen phun long khí như lửa, nóng như nham thạch trong lòng đất, cả không khí cũng giống như bị đốt cháy, thân hình màu đen khổng lồ, hiện rõ lực lượng cường hãn vô cùng của long tộc. Cốt long giao phong với hắn, đã bị hắn bắt mấy khúc xương sườn, ngay cả một bên cánh cũng bị bẻ một miếng, may là chỉ là một khung xương, nếu không, trên trời khẳng định sẽ đổ cơn mưa máu.

Ma tộc đứng trên đỉnh đầu cốt long không hề biểu hiện yếu thế, phù văn màu đen lưu chuyển quanh người hắn, đôi mắt màu biển xanh biến thành đỏ máu, một đồ án màu đen quái dị như ẩn như hiện bên mặt phải của hắn, trường cung màu đen quấn tơ vàng trong tay hắn, nhắm vào cự long trước mặt.

“Đi chết đi, con rồng mập nhà người!”

“Gừ! Mặt nữ nhân đáng chết!”

Gió lốc màu đen và ngọn lửa màu đỏ đụng nhau, lực lượng và lực lượng tuyệt đối đụng chạm, không ai, có thể chống nổi lực lượng cường hãn này!

Thân thể cự long cực kỳ cường hãn, nhưng Hắc Viêm vừa mới thức tỉnh, còn chưa thể hoàn toàn khống chế sức mạnh trào dâng trong người, không thể không tạm thời lùi lại. Chỉ cần đợi một chút nữa, đợi hãn hoàn toàn khống chế được sức mạnh đó, hãn thề sẽ xé ma tộc trước mắt thành mảnh vụn!

Hắc long vùng cánh, phát ra tiếng rống gầm cao vút, đôi mắt màu vàng, tràn đầy sát khí như hủy diệt thiên địa.

Rhys lại đột nhiên quỳ một gối trên đỉnh đầu cột long, đồ án trên mặt phải bắt đầu chậm rãi lưu động như có sinh mạng, leo lên, cuối cùng tụ thành huy hiệu của gia tộc Myers, nhấn quyền lực trên ngón cái hãn, phát ra ánh sáng chói mắt.

Thân vương và vương phi ma tộc ở Grilan đồng thời cảm thấy giật mình, thần sắc thân vương Myers trở nên ngưng trọng, “Laurent, con trai chúng ta, còn bốn năm nữa mới thành niên đúng không?”

Laurent gật đầu, thần sắc cũng không dễ coi gì.

“Chậc!”

Thân vương Myers nâng tay phải lên, một hàng phù văn đen đột nhiên tạo nên một trận cuồng phong, ông và Laurent, đồng thời biến mất trong gió.

Cùng lúc này, Tổng Mặc đang chuẩn bị cho tiệc tối, chợt thấy sợ hãi. Lão John nhìn thấy, vội hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì.”

Tổng Mặc ấn tay trước ngực, mím môi, tim, đập thật dữ dội.

Có chuyện gì sao?

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 137

Cự Long Và Ma Tộc 3

> Khi thân vương Myers và vương phi tới, tình huống đã trở nên vô cùng tồi tệ.

Ma tộc thành niên không phải là một chuyện nhẹ nhõm. Khi chưa thành niên, ma tộc chỉ có thể phát huy một phần hai ma lực trong người, cũng có nghĩa là, một nửa ma lực, bị cầm cố. Nghi thức thành niên của ma tộc, là do người thân có huyết thống trực hệ giải khai cầm cố, giải phóng ma lực còn lại. Cả quá trình, cần phải vô cùng thận trọng, nếu không, ma lực đột nhiên bạo tăng, rất có thể sẽ khiến người thừa nhận ma lực bị xé nát.

Rhys vội tìm thân vương Myers, một là vì tìm về nhãn quyền lực, xác định thân phận người kế thừa gia tộc Myers, mục đích khác, chính là vì nghi thức thành niên của mình.

Người kế thừa của thân vương Myers, ma lực tuyệt đối không phải ma tộc bình thường có thể so bì. Laurent tuy cũng có thể chủ trì nghi thức thành niên của Rhys, nhưng bà không nắm chắc mười phần, vì thế, nhất định phải tìm thân vương Myers về.

Nhưng hiện tại, thân vương đã tìm về, mà chuyện lại xuất hiện biến số. Ai cũng không ngờ được, ma lực trong người Rhys, lại bạo phát trước khi thành niên!

Như vậy quá nguy hiểm!

Thân vương Myers và vương phi Laurent nhìn Rhys quỳ một gối trên đầu cột long, sắc mặt lập tức trở nên ngưng trọng.

Cự long màu đen do Hắc Viêm biến hóa vẫn bay phía trước cột long, hẳn không phải cự long thuần huyết thống, không có ký ức kế thừa đời đời của tổ tiên, chỉ dựa vào bản năng hành sự. Hắc không biết khi ma tộc thành niên sẽ phát sinh chuyện gì, ma tộc vì bảo vệ bản thân, nghi thức thành niên vẫn luôn tiến hành bí mật, cũng chỉ có mấy con rồng già có quan hệ coi như tạm được với ma tộc mới có thể biết được một hai. Nhưng hẳn lại theo bản năng phát giác được, ma tộc trước mắt không bình thường, rất không bình thường!

Trong đôi mắt màu vàng của Hắc Viêm vụt qua sát ý, có lẽ, hẳn nên nhân hiện tại giết chết tên này!

Sát ý của cự long chỉ vụt qua, thân vương và vương phi đã phát giác được, thân vương Myers bay tới chỗ Rhys trên đầu cột long, Laurent thì cản trước mặt Hắc Viêm.

Gương mặt yêu diễm phủ đầy sắc lạnh, đôi mắt màu biển xanh trở thành đỏ sậm, “Nhóc con, dám có ý đồ với con trai ta, có tin đi đây đánh mõng người không?”

Hắc Viêm: “...”

Lúc này, cuồng phong vù vù do ma tộc và cự long chiến đấu tạo ra cũng đã dừng lại, đám người Saivans đang trốn vừa đúng lúc lộ đầu ra, muốn xem thử tình huống của quốc vương, không đúng lúc nghe thấy câu nói này của Laurent, tất cả mọi người hận không thể lập tức nhéo lỗ tai gây chuyện của mình! Lỗ tai gì chứ, căn bản không nên mọc mà!

Hắc Viêm và Laurent đối kháng, nếu chỉ là Laurent, hẳn tin mình có năng lực đối phó, nhưng, lại thêm một thân vương ma tộc... nhìn thân vương ma tộc đang dùng phù văn đen áp chế ma lực bạo loạn quanh người

Rhys, chọn lựa duy nhất của Hắc Viêm chỉ là tạm thời thoái lui. Hắc không thể nào đồng thời chiến thắng ba ma tộc cường đại, cho dù trong đó hiện tại có một người bất thường, chẳng qua, không có nghĩa là hắc thua!

Hắc Viêm vùng hai cánh, tạo nên một cơn cuồng phong, Laurent đứng giữa trời, sừng sững bất động, gió thổi tóc dài và vạt đầm của bà, đôi mắt màu đỏ sậm từ đầu tới cuối nhìn chăm chăm cự long màu đen trước mặt.

Cự long hoàn toàn thức tỉnh, là cực kỳ nguy hiểm. Laurent không dám có một chút sơ ý.

Sau cuồng phong, Hắc Viêm gầm lên một tiếng cao vút, đáp xuống đất.

Ngay khi hai chân chạm đất, thân thể khổng lồ, dùng tốc độ mắt người thấy được nhanh chóng thu nhỏ, trở lại hình thái nhân loại, chỉ là y phục trên người đã không còn nữa...

Quan viên hành tỉnh tây bắc xung quanh sau khi không cần lỗ tai, ngay cả mắt cũng không cần nữa! Bọn họ không phải muốn nghe, cũng không phải muốn thấy! Hiện tại móc mắt ra còn kịp hay không vậy? Khẳng định không kịp!

Mọi nó quá lừa người!

Hắc Viêm vươn tay ra, hắc giáp kỵ binh cách gần nhất lập tức cởi áo khoác trên người, cung kính giao cho quốc vương. Hắc Viêm dùng áo khoác bao thân thể, nhìn ma tộc và cốt long trên trời, lạnh lùng nói: “Đợi hắc tỉnh lại, chúng ta lại đánh một trận!”

Laurent nhướng một bên mày, con rồng con này, vẫn rất thú vị nha. Chẳng qua, hình như hắc muốn cùng con trai bà cướp người? Như vậy không tốt lắm.

Laurent biết, cự long cực kỳ bao che khuyết điểm, nếu bình chọn kẻ bao che khuyết điểm nhất đại lục Quang Minh, cự long tuyệt không nhường chỗ. Hắc Viêm trước kia chỉ là huyết thống lại giống, mấy ngàn năm trước, cự long vẫn chưa về long đảo, trên đại lục có không ít nhân loại như thế, khi thời gian trôi đi, huyết thống cũng sẽ trở nên mỏng manh, nhân loại thế này, cự long đương nhiên sẽ không xem là hậu đại của mình. Nhưng Hắc Viêm thức tỉnh rồi, thì sẽ khác.

Mấy lão già lười biếng không động suốt mấy ngàn năm trên long đảo, không lâu sau sẽ có thể nhận được tin tức, bọn họ sẽ làm gì, Laurent không cần dùng não cũng có thể nghĩ ra. Cự long thai nghén hậu đại còn khó khăn hơn ma tộc, hiện tại coi như đã có một lại giống thức tỉnh, cho dù trên người có huyết thống nhân loại, cũng đủ khiến mấy lão già kia cao hứng một trận.

Nghĩ mà xem, mấy ngàn năm tới mấy chục ngàn năm không hề xuất hiện qua cự long nào, đột nhiên lại xuất hiện như vậy, sẽ tạo ra hậu quả nào? Mấy kẻ động chút là kinh ngạc kêu la, liệu có bị dọa ngày đêm cầu che chở với thần linh của họ không? Nghĩ tới đây, Laurent không nhịn được bật cười.

Nói cũng lạ, lực lượng của ma tộc và cự long gần như là tương đương nhau, tính cách cũng không phân được ai xấu ai tốt. Ma tộc bị cả đại lục thù hằn, cự long cho dù cướp tiền cướp công chúa, cũng chỉ bị xem là tượng trưng của sức mạnh. Đây có tính là khác biệt đả ngộ không?

Laurent hí mắt lại, nhìn mấy người trốn sau kiến trúc xa xa, mấy kẻ mặc trường bào giáo hội đâm đau mắt Laurent. Nếu không phải do những kẻ bỉ ổi này, Orlando sẽ không ngủ say! Con trai của bà cũng không cần phải chưa thành niên đã gặp phải nguy hiểm này! Bà nhất định bắt mấy tên này phải trả giá!

Nhưng, không phải hiện tại.

Laurent quay người tới bên cạnh Rhys và thân vương Myers, liên thủ với thân vương, tạm thời áp chế ma lực bạo phát của Rhys. Bọn họ phải mang hắn tới nơi an toàn trước, mới có thể giúp hắn cử hành nghi thức thành niên.

Còn về những kẻ đáng ghét kia, đôi mắt đỏ sẫm của Laurent lóe qua tia sáng quái dị, sớm muộn cũng có ngày tính sổ! Laurent đem khuê oán vợ chồng thân vương Orlando Myers phải chia cắt hơn một ngàn bảy trăm năm, phát tiết lên đầu giáo hội, hoàn toàn bỏ lơ nguyên nhân thân vương bỏ nhà đi và tính cách đặc biệt độc lập của thành viên gia tộc Myers.

Tuy giáo hội cũng coi như là xứng tội, nhưng từ mặt ý nghĩa nào đó mà nói, bọn họ cũng coi như nằm không trúng đạn.

Hắc Viêm đưa mắt nhìn cốt long bay đi, thân hình cao lớn đột nhiên lao đảo một cái, sức mạnh của cự long thức tỉnh quá mức cường đại, thân thể của hắn đã gần như đạt tới cực hạn.

Tổng đốc Saivans lập tức hạ lệnh cho quan viên nào đó nhường phủ của mình cho quốc vương bệ hạ nghỉ ngơi! Sau đó phái người đi an ủi thành dân bị trận chiến đấu vừa rồi kinh sợ.

Trải qua mấy công tác ‘điều tra nhân khẩu’ trước kia, quan viên hành tỉnh tây bắc đã học được nên làm sao dẹp yên những người nộp thuế này, tuy phần lớn mọi người vẫn có hơi sợ hãi, nhưng rốt cuộc không có gây ra loạn gì quá lớn.

Sắp xếp Hắc Viêm xong, Saivans bắt đầu phát rầu, rốt cuộc có nên báo cáo chuyện của quốc vương cho tể tướng Murphy không, nếu nói, tể tướng Murphy có cho rằng hắn đang nói bậy nói bạ không? Quốc vương bệ hạ trong một đêm đột nhiên biến thành cự long, còn cùng ma tộc đánh nhau? Hắn cho rằng đây là thời kỳ đại lục hắc ám mấy ngàn năm trước sao?

Tổng đốc Saivans thở dài một tiếng, vấn đề báo cáo tạm thời không nói, vấn đề trước mắt, nên giải quyết thế nào? Đứng trước phủ đệ đã thành phế tích, tổng đốc đại nhân nước mắt đầy mặt. Cái này là quả báo hiện thế sao? Hãn dùng lửa thiêu hủy phủ tổng đốc của Panvi, phủ tổng đốc đại nhân của hãn, bị quốc vương bệ hạ dẫm một cái thành bã... tối nay, hãn nên ở đâu?

Hành tỉnh tây bắc và Grilan khác nhau, Hắc Viêm và Rhys đánh nhau ở Grilan, nhiều lắm là bị Tổng Mặc phần nộ nữ cho phát pháo, bắn cho vài phát đạn, mà hành tỉnh tây bắc, lại có quá nhiều thế lực không mang ý tốt, chông chéo phức tạp, quan viên hành tỉnh tây bắc bận hồi phục lại trình tự trong thành, tới mức bỏ qua một vài thế lực tiềm ẩn trong thành. Chẳng hạn, Quang Minh giáo hội.

Hắc Viêm là quốc vương cường thế, đại chủ giáo còn bị bắt chẹt, tự nhiên không cần trông mong giáo hội có địa vị cao gì tại Obi, giáo hội đối với tình huống này hận tới nghiến răng, nhưng cũng không có biện pháp gì. Ngay cả quốc vương Seeger Jiera đánh với Hắc Viêm một trận, bị hãn chọt mù một mắt, về vấn đề đối đãi giáo hội, cũng bảo trì nhất thống với Hắc Viêm. Muốn bảo trì vương quyền chí cao vô thượng, thì thần quyền liền bị lạnh nhạt dẹp bỏ.

Bỏ qua không có nghĩa là không tồn tại.

Nhân viên tại phân giáo đình của giáo hội tại hành tỉnh tây bắc, không phải hạng vô năng. Bọn họ nhận được tin tức, lập tức chạy tới, thấy cảnh Hắc Viêm và ma tộc đại chiến trên không, cũng thấy được khi Hắc Viêm chuyển hoá giữa long hình và nhân hình, dưới sự kinh ngạc, lập tức đưa tin về cho chủ giáo đình. Bọn họ biết cái này có nghĩa là gì, quốc vương Obi có huyết thống cự long, và quốc vương Obi là một con cự long, hoàn toàn là hai khái niệm! Còn giáo hội sẽ lợi dụng chuyện này thế này, thì không phải là chuyện mà bọn họ nên chen tay vào.

Thám tử các nước mai phục tại hành tinh tây bắc, cũng lục tục đưa tin về nước, ngay cả long đảo tránh thế đã lâu, cũng nhận được tin hắc long thức tỉnh sớm nhất.

Các cự long trở nên dị thường hưng phấn, mấy ngàn năm nay không có thành viên mới, cho dù có huyết thống nhân loại, thì đó cũng là cự long!

Cự long nằm trên kim tệ ngủ mấy ngàn năm, nhàm chán ngáp liền mấy cái, cuối cùng tìm được chuyện thú vị để làm rồi!

Các rồng đực toàn thân là nhân tố bạo lực xoa đám xoa quyền, nghĩ nên làm sao để điều giáo cho cự long mới thức tỉnh này thành hán tử long tộc hợp cách.

Các rồng cái thì lại nghĩ, nhóc con còn chưa tới ba mươi tuổi, bảo bảo đáng yêu cỡ nào nha! Lập tức ái tâm bùng phát...

...

Rhys được vợ chồng thân vương mang về Grilan.

Thấy Rhys bị thân vương Myers dùng phù văn trói chặt, Tổng Mặc bị dọa nhảy dựng, có chuyện gì vậy?

Rhys hai mắt đỏ máu, phù văn màu đen trên mặt khiến gương mặt hắn càng thêm yêu dị, mái tóc dài bị mồ hôi lạnh kết dính bên môi, thân vương Myers và vương phi đưa hắn vào thành lũy ngầm của Grilan, bọn họ không thể nào mang Rhys về ma giới, thời gian không kịp, chỉ có thể chọn chỗ này.

“Chúng ta cần một nơi tuyệt đối an tĩnh, người của thành lũy, tốt nhất tạm thời ly khai.”

Tổng Mặc không có dị nghị gì với yêu cầu của thân vương, về tình về lý, y đều sẽ không cự tuyệt.

Thân vương Myers thấy căn phòng Tổng Mặc chuẩn bị, lắc đầu, “Không được, không thể ở đây.”

“Tại sao?” Tổng Mặc không hiểu, “Đây là phòng của Rhys. Người trong thành lũy cũng đều đã ra ngoài hết rồi.”

“Cần kiên cố hơn.” Thân vương Myers nói ít ý nhiều, “Tốt nhất là cửa không thể phá, nóc nhà chắn không sụp, vách tường đá không đổ. Không có cửa sổ càng tốt.”

Tổng Mặc: “...”

Y thật sự rất muốn hỏi một câu: Các hạ đang nói là phòng ở hay là hầm trú ẩn vậy?

Không biết làm sao, không có một căn phòng nào phù hợp với yêu cầu của thân vương, cuối cùng, vẫn là lão quản gia John thấp giọng nói bên tai Tổng Mặc vài câu, Tổng Mặc không xác định nhìn quản gia một cái, xác định muốn dẫn bọn họ tới đó sao?

Lão John gật đầu.

Tổng Mặc lấy tay vẽ lên cổ, sẽ bị giết.

Lão John xua tay, không sao, ta có thể ứng phó!

Tổng Mặc vững dạ tin tưởng.

Tổng Mặc đi trước cầm nển dẫn đường, lão John đi bên cạnh y, cả nhà thân vương đi sau lưng y, mấy người men xuống bậc thềm đi xuống, dừng lại trước một cánh cửa sắt.

Nếu các tiền kỵ sĩ giáo hội thấy cánh cửa này, khẳng định sẽ quen thuộc vô cùng, nơi này, chính là phòng tra tấn khiến người ta nghe tiếng đã sợ trong truyền thuyết Grilan!

Tổng Mặc lại nhìn lão John một cái, rồi nhìn ba ma tộc kia, Rhys biết nơi này, cũng từng tới, không cần lo lắng. Nhưng thân vương và vương phi liệu có bùng nổ không? Bọn họ liệu có cảm thấy, mình hơi bị khuynh hướng đó đó không? Tuy con trai của họ là một kẻ M không hơn không kém, nhưng mà bọn họ chưa chắc thích người yêu của con mình là một kẻ S đi? Cho dù y quả thật không phải, nhưng tất cả mấy thứ trong phòng, thực sự dễ khiến người ta hiểu lầm.

“Các người xác định, muốn đi vào?”

Thân vương không trả lời y, gõ lên cửa sắt và vách thường làm bằng đá, gập đầu, Rhys bị phù văn trói buộc nhìn Tổng Mặc cười cười, dưới sự tô điểm của sắc mặt tái nhợt, sắc môi, càng thêm đỏ như máu.

Tổng Mặc chỉ cảm thấy trong lòng trào lên sự chua xót, trong ấn tượng của y, Rhys luôn cường hãn, thậm chí là giết không chết, bộ dáng xuy yếu như thế này, vẫn là lần đầu tiên y thấy, y cảm thấy khó chịu.

Nhìn không được bước tới một bước, không bận tâm tới ba vị ‘trưởng bối’ bên cạnh, nâng cằm Rhys lên, hôn lên môi hắn một cái, “Người tốt cuộc bị sao vậy?”

Rhys lắc đầu, nhẹ cọ cọ trán Tổng Mặc, thấp giọng nói: “Thân ái, ta không sao, không cần lo lắng. Đợi khi tất cả kết thúc, chúng ta liền cử hành hôn lễ, được không?”

Tổng Mặc nghe xong liền mài răng, đau lòng gì đó toàn bộ bay sạch. Hắn đã suy yếu tới sắp nói không nên lời rồi, còn muốn kết hôn, hắn là trai không vợ tám đời rồi sao?!

Cửa sắt mở ra, các sản phẩm trưng bày ‘la liệt rục rờ’ trong phòng khiến vợ chồng thân vương không biết rõ sự tình trước đó cùng kinh ngạc, ánh mắt nhìn sang Tống Mặc, giống như đang nhìn một con bì bì thú đột nhiên biến thành gấu lớn.

Tống Mặc sờ mũi, nhún vai: “Mấy cái này đều chỉ bày cho đẹp thôi, chưa từng thật sự dùng qua.”

Thân vương và vương phi: “...” Mấy thứ này, đẹp?! Đây là thẩm mỹ quan gì?!

Tống đại lãnh chủ, quả đoán càng vẽ càng đen.

Thân vương Myers đưa tay phải ra, vẽ một hàng phù văn giữa không, cả căn phòng đột nhiên trở nên tối thui, Tống Mặc bị lão John kéo đi nhanh chóng rời khỏi phòng, căn bản không kịp nhìn những phù văn đó viết cái gì, cửa sắt đóng lại trước mắt, cản lại tất cả những gì diễn ra trong phòng.

“Quản gia?”

“Lãnh chủ đại nhân, bên trong hiện tại rất nguy hiểm.” Lão John sống đã hơn một ngàn bảy trăm năm, cảm ứng với nguy hiểm nhạy bén hơn người bình thường gấp bội, “Ngài không thích hợp ở lại trong đó.”

Tống Mặc tin lão John sẽ không lừa y, nhìn cánh cửa đóng chặt, siết chặt hai tay, y biết thân vương Myers và vương phi sẽ không để Rhys gặp chuyện, nhưng trước mặt vẫn không ngừng hiện lên bộ dáng Rhys sắc mặt tái nhợt vừa rồi.

Nếu...

Tống Mặc vội lắc đầu, chỉ cần hãn có thể bình an bước ra, kết hôn thì kết hôn thôi! Dù sao sớm muộn cũng phải lấy vợ, y nuôi nổi!

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 138

Lần Thứ Hai Cầu Hôn

> Tổng Mặc rất muốn ở ngoài cửa chờ Rhys, y cảm thấy Rhys sẽ ở bên trong rất lâu.

“Lãnh chủ đại nhân, ngài cần phải tham dự bữa tiệc tối nay.”

Tổng Mặc không trả lời lão John, cúi đầu, hai tay khoanh lại tựa bên tường, một chân chống lên mặt tường, ai cũng không đoán được hiện tại y đang nghĩ cái gì.

“Lãnh chủ đại nhân?”

“Quản gia.” Tổng Mặc ngẩng đầu lên, trên mặt mang theo nụ cười có chút phức tạp, “Hiện tại ta mới biết, ta thích hẳn thế nào.”

“...”

“Thích tới mức tim ta cũng loạn vì hẳn.”

“Lãnh chủ đại nhân, hẳn sẽ không có chuyện gì.” Lão John nhú mày, bước tới ấn tay lên vai Tổng Mặc, “Người kế thừa của gia tộc Myers, sẽ không yếu ớt như thế.”

“Vậy sao?” Tổng Mặc sờ mũi, y quả thật là quan tâm nên loạn, nếu Rhys thật sự có chuyện, thân vương Myers và vương phi Laurent, tuyệt đối còn gấp hơn y, “Xin lỗi.”

“Ngài không cần phải xin lỗi tôi.” Lão John thu tay về, “Ngài chỉ cần trở về phòng thay y phục, sau đó tham dự bữa tiệc tối nay. Người lùn và tinh linh đều sẽ tham gia, đoàn kỵ sĩ giáo hội và tu sĩ cũng là lần đầu tiên tham gia yến tiệc của Grilan, thân là lãnh chủ, ngài không thể vắng mặt.”

“Ta biết rồi.” Tổng Mặc quay đầu lại nhìn cánh cửa sắt đóng chặt một cái, “Ta sẽ không tùy tính.”

Lão John gật đầu, “Tôi đi chuẩn bị những chuyện liên quan tới tiệc tối.”

“Được.” Tổng Mặc dự định cùng lão John đi ra, nếu không thể ở nơi này đợi nữa, đi sớm đi muộn đều như nhau. Đi được vài bước, Tổng Mặc đột nhiên mở miệng nói: “Quản gia, nếu ta dự định lấy vợ, nếu tổ chức theo quy cách hôn lễ lãnh chủ, thì sẽ tốn bao nhiêu tiền?”

Lão John: “... Ngài xác định là lấy sao?”

“Phí lời!”

“Nếu chiếu theo quy mô hôn lễ của tổ tiên ngài, sẽ không vượt qua hai trăm kim tệ. Nhưng, theo như thân gia của ngài hiện tại, số tiền này có hơi keo kiệt.”

“Quả thật.” Tổng Mặc thầm tính toán, sống hai đời rồi, hiếm khi kết hôn một lần, nên long trọng chút, áo cưới trang sức gì đó tính ra không cần y phải bỏ ra, nhẫn cưới thì vẫn phải tặng, cái khác, có lẽ có thể tham khảo hôn lễ của quý tộc khác một chút.

“Quản gia, gần đây có ai kết hôn không?”

Tổng Mặc và lão John vừa đi, vừa thảo luận chi tiết hôn lễ, còn về vai chính khác của hôn lễ, vẫn không được nhắc tới. Theo suy nghĩ của Tổng Mặc, cái tên tám đời không vợ đó, mình vui vẻ lấy hãnh, hãnh nên trộm cười rồi, còn dám có dị nghị à? Lão John thì lại cho rằng, bất luận kết quả cuối

cùng có phải như lãnh chủ đại nhân muốn không, để cho y vui vẻ trước một chút, cũng không ngại.

Hai chủ tớ thảo luận hưng phấn nhiệt liệt, ít nhất bề ngoài là thế.

Rhys đột nhiên bạo phát ma lực khiến thân vương Myers và vương phi Laurent chấn động, ma lực của hắn, gần như vượt qua Orlando, thân vương Myers đời trước, thân vương Myers gần như sắp bị ma lực trên người Rhys phản chế.

“Con trai.” Laurent phủ tay lên trán Rhys, cúi người, nhẹ giọng nói bên tai Rhys: “Người yêu của con, vừa rồi còn đang ở bên ngoài đợi con, hiện tại, y đã đi rồi. Nếu con không thể chống đỡ, còn có một con cự long đang đợi, hiểu ý ta chứ? ”

Hai mắt Rhys nhắm chặt vì ma lực bạo loạn đột ngột mở banh ra, con người màu đỏ sậm, gần như muốn phun máu.

“Tốt lắm.” Laurent ra hiệu với thân vương Myers, tiếp tục nói với Rhys: “Của con, thì phải là của con, những người khác đều không thể nào đụng vào. Cho nên, con trai, tiếp tục kiên trì, con sẽ đạt được tất cả những thứ con muốn, trên đời này, không có bất cứ ai có thể ngăn cản con!”

Khóe môi Rhys chảy xuống dòng máu tươi, thân vương Myers phát hiện, ma lực vừa rồi còn cuồng bạo tới mức gần như muốn hủy diệt tất cả, đột nhiên thay đổi, cứ như có một dòng ý chí cường đại đang dẫn dắt. Thân vương biết, đây không phải là sức mạnh của mình, là ý chí của Rhys.

Con trai của ông, sẽ trở thành người thừa kế và người lãnh đạo gia tộc Myers cường đại nhất lịch sử!

Những vị tổ tông đang ngủ dưới đất đó, sau khi biết tin tức này, không biết có chủ động chui ra khỏi đất không?

Có lẽ, thông báo những ông già này tới tham gia hôn lễ của con trai, là một chủ ý không tồi...

Phòng tra tấn của thành lũy ngầm Grilan bị một nhà ma tộc chiếm cứ, địa điểm tiệc tối đổi thành phủ lãnh chủ trên mặt đất. May là đại thánh phủ lãnh chủ đủ rộng rãi, chứa hơn một ngàn người trong lãnh địa, hoàn toàn không thành vấn đề.

Các nữ đầu bếp đã bắt đầu bận rộn từ trưa, con mồi xử lý xong chất thành núi nhỏ, chiên nướng hầm luộc, các nữ đầu bếp sử ra thập bát ban võ nghệ, thể hiện thân thủ, trong phòng bếp bận rộn ngập trời, không qua bao lâu, đã bay ra mùi vị thịt làm người chảy nước miếng. Suy nghĩ tới thói quen ẩm thực của các tinh linh, Tống Mặc đặc biệt dặn dò, khoai tây, bắp, khoai môn và khoai lang, còn có các loại rau, đều phải làm một phần khác, bên trong không thể cho thịt, cơm nấu chín đầy mấy chục ống, gạo trong kho tiêu hao gần một phần ba.

Hầm rượu tư nhân của lãnh chủ đã bị Hắc Viêm dọn sạch, Tống Mặc chỉ có thể hạ lệnh mở hầm rượu dùng để bán ra, bưng ra từng thùng rượu nho, chất đầy trong đại thánh.

Vào đêm, đại thánh của phủ lãnh chủ đèn đuốc sáng trưng, từng cái bàn dài sớm đã ngồi đầy người, tuy số người nhiều, nhưng trong đại thánh lại không hề ồn ào, mọi người tựa hồ đều đã hẹn ngầm trước tiệc, địa tinh, người lùn, nhân loại, tinh linh, mỗi bên tự chiếm một nơi, đặc biệt là tinh linh, cả chiếc bàn, trừ tinh linh, vị trí khác đều trống.

Tống Mặc bước vào đại thánh, thấy tình cảnh này, cũng không nói gì nhiều. Dù sao đợi lát uống rượu rồi, vách ngăn chủng tộc gì đó, tuyệt đối đánh vỡ không thương lượng.

Trên bàn rượu, mới là thời khắc luận anh hùng!

Tống Mặc bước nhanh tới cái bàn ở đầu, lão quản gia John vỗ tay hai cái, trong đại thính lập tức yên tĩnh, các thị nữ của phủ lãnh chủ nối đuôi nhau bước vào, trong tay nâng từng cái mâm lớn, còn có từng cái bồn lớn, sau lưng là các thị tùng nâng cơm và rượu nho còn chưa khui, nhất thời, cả đại thính đều tràn đầy mùi thơm thức ăn.

Tống Mặc cũng nhịn không được hít mũi vài cái, chỉ có khi tinh linh ngửi được mùi thịt, sắc mặt không tốt cho lắm, nhưng các thị nữ lại đi thẳng đến trước bàn họ, đặt mâm trong tay lên bàn, thức ăn trên bàn của họ hơi khác biệt, đợi khi mở nắp lên, các tinh linh phát hiện, trong mâm đều là các loại lương thực và rau xanh được trồng ở Grilan, hương vị có vẻ không tồi, hình thức nhìn cũng rất hợp khẩu vị.

Nhìn biểu tình các tinh linh, Tống Mặc thầm thở ra. Dựng ngón cái với lão John, làm tốt lắm! Lão John xua tay, “Là công lao của nữ đầu bếp.”

Đợi khi tất cả các bàn đều đã chất đầy thức ăn, các thị nữ lại đặt trước mặt mỗi người một ly rượu, mở thùng đựng rượu nho ra, lập tức, hương vị ngọt ngào lan tỏa. Người Grilan đã vô cùng quen thuộc với mùi vị này, kỵ sĩ giáo hội và các tu sĩ trợn to mắt, bọn họ lần đầu tiên tham gia yến tiệc của Grilan, chưa từng biết, lãnh chủ Tống Mặc Grilan, tổ chức một bữa tiệc lại hào phóng như thế!

Ai còn dám nói Tống Mặc Grilan là kẻ nghèo rớt mùng tơi, bọn họ liêu với kẻ đó!

Các tinh linh nhìn dịch thể màu đỏ sậm trong ly, cầm ly rượu lên, lắc lắc, nhìn dịch thể dính bên mép ly, một tinh linh trong đó lắc lắc đầu với mấy tinh linh khác, tiếp theo lại gật đầu, ý của hắn là, phương thức ủ loại rượu nho này, hoàn toàn khác với phương thức ủ của họ, nhưng chất lượng thì không tồi.

Tổng Mặc không đặc biệt chú ý tới phản ứng của các tinh linh, giờ ly rượu lên, cao giọng tuyên bố yến tiệc bắt đầu. Theo lời của Tổng Mặc, mọi người tận tình ăn uống, đêm nay, rượu thịt đủ dùng, không say không về!

“Đầu tiên phải nói trước, chơi trò say rượu làm càn là không được!”
Tổng Mặc vỗ bàn, “Đặc biệt là dám rượu say làm càn với hoa cô nương trong phủ lãnh chủ, là cực cực không được!”

Câu này mang theo màu sắc vui đùa, lập tức khiến bầu không khí trong đại thính đường cao, các nữ nhân cười càng lợi hại hơn nam nhân, thậm chí có mấy cô nương lớn gan, trực tiếp nói: “Ai giở trò với ai, ai chiếm tiện nghi của ai, còn không nhất định đâu!”

Nói xong, ánh mắt của các cô nương, đồng thời đặt lên người mấy nhân viên tiền giáo hội từng biểu diễn múa cực hạn chế, ánh mắt từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên đảo rồi đảo, dùng lực đảo, đảo tới mức họ đứng ngồi không yên, lỗ tai cũng đỏ lên.

Tổng Mặc cũng cười ra tiếng, uống cạn rượu nho trong ly, “Mời mọi người!”

“Mời lãnh chủ đại nhân!”

Âm thanh của người Grilan gần như muốn chấn sập mái nhà, người lùn và tinh linh tham gia yến tiệc hơi ngạc nhiên, nhưng không biểu hiện ra. Bọn họ biết Tổng Mặc rất được các lãnh dân yêu kính, đây cũng không có gì phải kỳ quái, một lãnh chủ có thể nghĩ cách phát triển lãnh địa, cho các lãnh dân sống tốt hơn, quả thật đáng để tôn kính.

Đương nhiên, người lùn và tinh linh đều không biết, địa bàn của vị lãnh chủ này, không phải chỉ có Grilan, hiện tại đất đai trong tay Tổng Mặc, gần như có thể sánh với một nước nhỏ. Nếu y nguyện ý, hoàn toàn có thể mặc hoàng bào lên người, không làm lãnh chủ nữa, tự làm quốc vương.

Nelson muốn ngồi lên vương vị, còn phải liều chết liều sống chảy máu ra trận, cùng vương huynh cháu trai của mình đánh nhau, mà Tổng Mặc hoàn toàn không cần.

Mấy ly rượu vào bụng, bầu không khí của bữa tiệc bắt đầu lên cao trào, các người lùn lại lần nữa phát huy tính cách hào sảng của họ, đổi ly rượu sang chén rượu, một tay cầm miếng sườn lớn, cắn xé thịt được nướng tỉ mỉ trên đó, tay kia cầm chén rượu, uống từng hớp lớn, dịch rượu đỏ sậm nhuộm đỏ râu của họ, các người lùn không chút để ý, bắt đầu lớn tiếng nói cười với người xung quanh.

Địa tinh và chu nho sinh sống tại Grilan đã có thể cùng hòa thuận với người Grilan, Rahn và người trong thôn của hắn được đặc biệt mời tới lại biểu hiện vô cùng cần trọng. Bọn họ thấy đám địa tinh Mills trừ nói cười với chu nho, còn cộng ly với nhân loại, thậm chí còn cùng với người lùn nói vài câu, chỉ cảm thấy tất cả trước mắt đều trở nên không chân thật.

Thịt nướng thơm phức, cơm gạo trắng tinh, rượu nho ngọt ngào, bọn họ không phải chưa từng ăn thịt, nhưng phần lớn đều là trộm được, hoặc dùng kim tặc trộm được để mua về. Tất cả trước mắt, theo như lời lãnh chủ đại nhân nói, là bọn họ dùng lực lao động chính đáng đổi về!

Rahn và thôn dân trầm mặc một chút, vẫn là Mills phát giác được cảm xúc của những địa tinh này, ghé tai nói với một địa tinh trẻ tuổi vài câu, địa tinh trẻ tuổi gật đầu, đi tới, kéo vai Rahn nói vài câu, sau đó giơ ly rượu lên, ý bảo Rahn và thôn dân của hắn tận tình ăn uống, tối nay, lãnh chủ đại nhân thành ý mời bọn họ, bọn họ không thể làm mất hứng!

Rahn và thôn dân của hắn chỉ là khúc nhạc đệm nhỏ trong bữa tiệc, thực tế, khi bọn họ ăn miếng thức ăn đầu tiên, đã không còn rảnh bận tâm cái khác nữa.

Thức ăn ngon miệng thế này, rượu nho mỹ vị thế này, bọn họ vẫn là lần đầu tiên được nếm!

Người lùn đã hòa hợp với người Grilan, chỉ có tinh linh vẫn thái độ như cũ, chẳng qua người ta đều cho là bình thường, tất cả chủng tộc trên đại lục Quang Minh đều biết, tinh linh chính là bộ dáng lãnh đạm như thế, vạn nhất ngày nào đó một tinh linh nào đó biểu hiện nhiệt tình như người lùn, mới sẽ khiến người ta rớt mắt kính.

Xuất phát từ lịch sử, các tinh linh vẫn giơ ly kính rượu với Tổng Mặc, trừ thóc, bọn họ cũng bắt đầu thấy hứng thú với rượu nho của Grilan. Mùi vị của loại rượu nho này không thua kém tinh linh ử ra, nếu có thể, bọn họ muốn mang một ít về.

Tổng Mặc sẽ không cự tuyệt yêu cầu của tinh linh, nhưng khi tinh linh trả tiền thì uyển chuyển cự tuyệt, y nói thẳng, nếu có thể, y muốn một vài hạt giống thực vật. Tinh linh thu hồi kim tệ, để lại cho Tổng Mặc bảy tám hạt giống thực vật, phần lớn là trái cây.

Số lượng không nhiều, nhưng Tổng Mặc vẫn cảm thấy vui bất ngờ, y đã bắt đầu chờ đợi, trái cây có thể khiến tinh linh nói mùi vị không tồi, rốt cuộc sẽ ngon tới trình độ nào!

Thời gian từng chút trôi qua, trăng treo trên trời, bữa tiệc tiến vào cao trào, tiếng người huyên náo tràn đầy đại thánh, Tổng Mặc tựa lên ghế, mặt mỉm cười nói cười với người kính rượu y, nhưng trong lòng thì đang nghĩ tới tình huống của Rhys.

Lúc này, đám người Harold đã rời khỏi vương thành Chisa, suốt đêm lên đường về Grilan. Hiệp ước với Nelson đã ký, hẳn muốn đích thân đưa văn kiện chính thức này về cho Tổng Mặc. Rời Grilan đã mấy tháng, Harold lần đầu cảm thấy, tâm trạng muốn nhanh chóng về nhà là như thế nào.

Hai tu sĩ cùng hẳn ra ngoài cũng thế. Từ sau khi rời khỏi giáo hội, bọn họ đã không còn nhà để về, là lãnh chủ Grilan thu giữ họ, cho bọn họ nơi dừng chân, hiện tại, nơi đó trở thành nhà của họ.

Nhân sắc đêm lên đường, không chỉ là đám người Harold. Dưới mặt đất, Joybis dẫn các địa tinh tiếp tục đào thông đạo sau khi nghỉ ngơi tạm thời. Bọn họ mang theo kim tệ và khế ước mua bán vũ khí với quốc vương Seeger Jiera, theo mệnh lệnh của Tổng Mặc, trở về Grilan. Đoạn thông tới thành Cary của thành thương nghiệp ngầm đã xây dựng hoàn tất, tinh lực chủ yếu của các địa tinh từ nay, sẽ bỏ vào trong xây dựng và kinh doanh thành ngầm. Còn cửa tiệm trên mặt đất, Tổng Mặc có an bài khác.

“Joybis, lãnh chủ đại nhân nói, sẽ phân cho chúng ta một vài tiệm kinh doanh, là thật sao? ”

“Đương nhiên.” Joybis biểu thị mấy địa tinh bị rút lại đi lên, cẩn thận thò đầu ra khỏi lỗ thông gió vừa đào, xác định phương hướng một chút, trước mặt chính là biên giới, Seeger cách Grilan hơi xa, muốn trở về, còn phải đào mấy ngày, “Lãnh chủ đại nhân có lúc nào lừa chúng ta chưa?”

“Đúng vậy.”

Các địa tinh xác định tin tức xong, trong lòng bắt đầu trở nên nóng ruột. Có cửa tiệm tự kinh doanh, thì đồng nghĩa có thu nhập càng ổn định, bọn họ có thể nỗ lực kiếm sống, kiếm thêm càng nhiều kim tệ vì lãnh chủ và cũng vì mình.

“Lãnh chủ đại nhân còn nói, lần này về, nếu chúng ta muốn, có thể đưa các hài tử trong tộc vào trường học trong lãnh địa.”

“Thật sao? Tốt quá!” Một địa tinh gần như quên mất đây là ở trong hang, trực tiếp nhảy lên, bị đụng đầu, lúng túng xoa cái bánh bao trên đỉnh đầu, “Ta chỉ là quá cao hứng.”

“Ai không cao hứng?” Một địa tinh khác nói: “Ta trở về nói với trưởng lão, ta nhất định phải đưa hài tử tới trường học! Nơi đó có thể học được nhiều bản lĩnh hay!”

Mấy địa tinh càng nói càng hưng phấn, Joybis đột nhiên quay đầu, “Xuyt, nhỏ tiếng chút!”

“Sao vậy?”

Joybis ý bảo một địa tinh khác leo lên, chỉ bóng đen thật lớn trên không, “Người xem, đó là gì? ”

Bóng đen khổng lồ, to như ngọn núi bay ngang qua, đôi cánh cực lớn giống như có thể bóp nát trời đêm.

Địa tinh bị Joybis kêu lên lập tức bị dọa không dám lên tiếng, kinh sợ không thôi nhìn Joybis, “Cự... long?”

Cùng lúc này, trong thành ngầm của Grilan đột nhiên truyền tới một tiếng vang lớn, Tổng Mặc gần như lập tức đứng lên, lao ra khỏi đại thính. Lão John ý bảo mọi người trong đại thính không cần kinh hoảng, “Không sao.”

Thật ra, phần lớn mọi người đều đã uống say rồi, không hề cảm giác được trận dao động vừa rồi. Chỉ có các tinh linh quay nhìn nhau, nhú mào, nhìn theo hướng Tổng Mặc vừa đi, ngẫm nghĩ gì đó.

Tổng Mặc chạy tới lối vào thành ngầm, cong lưng, hai tay chống lên đầu gối, thở phì phò, y chưa từng chạy nhanh như thế, tim cũng sắp nhảy ra khỏi hốc mắt.

Thở dốc xong, Tổng Mặc ngẩng đầu lên, nhờ ánh trăng, nhìn rõ tình hình trước mắt.

Một nhà ba người ma tộc không chút tổn thương đứng trước mặt y, dưới chân họ, là một, hố sâu cực lớn.

Tống Mặc cầm nín nửa ngày. Khó trách cha của Rhys muốn tìm nơi đúng tiêu chuẩn như hầm trú ẩn, như thế này, thật sự là hầm trú ẩn cũng hold không nổi!

Rhys từ trên trời đáp xuống, một thân trường bào màu đen, lưu tô màu vàng đựng đưa trên eo, nhẫn quyền lực trên ngón cái tựa hồ cũng phát sinh biến hóa, ánh mắt Tống Mặc đảo qua, cuối cùng dừng trên mặt hắn.

Ngũ quan không đổi, chiều cao không đổi, nhưng, người trước mắt, lại khác biệt rất lớn với trước kia. Tống Mặc không nói được, nhưng có thể chân thật phát giác được sự thay đổi của Rhys.

Cái này giống như khách sạn ba sao, bỗng chốc nhảy vọt lên thành tám sao, kẻ mù mới không thấy.

Rhys đi tới trước Tống Mặc, đột nhiên quỳ một gối xuống, cầm tay Tống Mặc lên, đôi môi đỏ tươi, nhẹ đặt lên đầu ngón tay Tống Mặc, “Thân ái, ta đã thành niên rồi, chúng ta kết hôn đi, được không? ’

Tống Mặc mặt không biểu cảm nhìn Rhys, “Người cho ta biết trước, cái hố đó, có phải do người làm không?”

“...”

“Thành lũy ngầm còn hay không?”

“...”

“Không nói gì, chính là ngầm thừa nhận rồi?”

“Thân ái...”

“Thân ái cái đầu mi!”

Tống Mặc cho Rhys một đấm, đấm được giữa đường, đột nhiên nhớ tới thể chất biến thái của tên này, đấm quyền này, nắm đấm của y khẳng định gặp tai ương. Bức ép mình thu nắm đấm về, không mang ý tốt cong môi lên, tay chậm rãi sờ tới eo...

Trong bóng đêm, tiếng súng như đậu nổ lại vang lên lần nữa, cùng nó là tiếng gầm của lãnh chủ đại nhân: “Rhys Myers, người còn dám chạy?!”

Còn về vợ chồng thân vương đứng trên trời, bị hoa lệ bỏ qua.

Người đang phản nộ, luôn sẽ làm ra chuyện không thích hợp lắm, chẳng hạn, đánh con trai người ta ngay trước mặt cha mẹ.

Chẳng qua, nhìn biểu hiện của vợ chồng thân vương, hình như bọn họ cũng không phải rất để ý... còn có chút, vui sướng quan sát?

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 139

Cự Long Hiện Thân

> Ngày thứ hai sau bữa tiệc, tinh linh cáo từ Tổng Mặc, khởi hành về rừng tinh linh.

Tổng Mặc lịch sự níu giữ một chút, rồi hào phóng tặng cho tinh linh năm mươi thùng rượu nho, và trên ngàn cân gạo. Tinh linh dùng hạt giống trái cây đổi một vài hạt thóc. Số lượng không nhiều, nhưng hạt nào hạt nấy căng tròn, tinh linh vô cùng vừa lòng.

“Lãnh chủ Grilan tôn kính, ta sẽ gởi lời thăm hỏi của ngài tới nữ vương bộ hạ, mong thần mặt đất tồn tại cùng ngài.”

Tinh linh tóc đỏ nhẹ nhàng nhảy lên xe ngựa, thú một sừng trắng tuyết đập đập chân trước, phát ra tiếng hí dễ nghe, mấy con thú một sừng khác tựa hồ nhận được mệnh lệnh, đồng thời cất bước, tinh linh trên xe ngựa lập tức lịch sự cáo biệt Tổng Mặc, gió thổi mái tóc dài màu đỏ và vàng nhạt của họ, lộ ra lỗ tai nhọn hoắt, trên lỗ tai đeo khuyên khảm bảo thạch xanh, dưới ánh sáng mặt trời, lấp lánh phát quang.

Tổng Mặc đứng nguyên tại chỗ, nụ cười trên mặt vẫn chưa hề biến mất, cho tới khi thú một sừng kéo xe ngựa các tinh linh đi xa, mới buông tay xuống, thở ra một hơi, xoa xoa cánh tay hơi tê, “Một chết ta rồi!”

Chẳng qua, cực khổ là đáng giá!

Tống Mặc nhìn mấy túi hạt giống tinh linh lưu lại, và mấy cái hộp quà tặng cho y, hai mắt phát sáng.

“Mấy cái này toàn là đồ tốt nha.”

Cầm cái hộp lớn bằng lòng bàn tay ở trên cùng lên, chiếc hộp chế tác vô cùng tinh mỹ, mở ra, bên trong đặt một cái vòng màu vàng, trên vòng khảm năm viên bảo thạch màu lục, tạo thành đồ án hình hoa. Tống Mặc cầm lên, cảm thấy rất xinh đẹp, chắc có thể đổi không ít tiền.

Lão John thấy Tống Mặc tựa hồ không mấy để ý chiếc vòng này, mở miệng nói: “Lãnh chủ đại nhân, đồ án trên chiếc vòng này đại biểu cho nữ vương tinh linh, khẳng định là từng được chúc phúc trong thần điện của thần mặt đất mà tinh linh thờ phụng, nó sẽ mang tới may mắn cho ngài.”

Tống Mặc nhìn lão John, lại nhìn cái vòng, y hiểu rồi, cái này giống như là cao tăng xx bảo quản phật châu, thần miếu xx là bảo hộ phù, thuộc về vật phẩm đó đó, nhất định phải cầm nhẹ đặt nhẹ, bảo quản chu toàn. Chỉ có thể biểu tặng, không thể mua bán.

Tống Mặc đặt vòng vào lại trong hộp, đẩy nắp hộp lại, đảo mắt nhìn mấy cái hộp kia, tính ra thứ bên trong cũng không khác gì cái vòng này, lập tức mất hứng thú. Nữ nhân thu mấy thứ này còn có thể làm đồ trang sức đeo chơi, y là một nam nhân, có thể dùng làm gì? Nấu chảy thành vàng dùng? Y sống đủ rồi mới làm vậy.

Giao hết toàn bộ hộp cho lão John đưa tới kho bảo quản, ánh mắt Tống Mặc chuyển lên hạt giống tinh linh để lại, đây mới là mục đích chủ yếu của y. Trái cây đó! Grilan hiện tại không thiếu lương thực, thịt, rau xanh, chỉ thiếu trái cây!

Nho dùng để ủ rượu, mía dùng để tạo đường, thỉnh thoảng có thể dùng để giải thèm, nhưng không thể ăn no bụng.

Tống Mặc mở mấy túi, cầm từng nắm hạt giống lên nhìn, sau đó mặt không biểu cảm đặt về.

Không phải là hạt giống trái cây tinh linh để lại khiến y không vừa lòng, mà là những hạt giống này y căn bản không biết.

Hỏi lão John, quản gian cũng lắc đầu. Hỏi người trong lãnh địa, càng không có ai biết.

Tống Mặc dứt khoát không hỏi nữa, trực tiếp chia ra một phần đất, phân làm bảy mẫu, chính giữa dựng hàng rào, lấy một phần nhỏ hạt giống trái cây ra trồng xuống. Lại đi tìm Houma, muốn hỏi hẩn, có cách nào có thể khiến trái cây mọc nhanh hơn một chút, tốt nhất là buổi sáng trồng, buổi chiều đã ra hoa kết quả.

Houma lặng yên nhìn Tống Mặc mấy giây, cuối cùng mở miệng: “Lãnh chủ đại nhân, ngài tỉnh ngủ chưa?”

Tống Mặc: “...”

Được rồi, y bệnh hiểm vội tìm bác sĩ, căn bản không nên tìm hẩn!

Cuối cùng, Tống Mặc chỉ có thể đợi những trái cây này tự nảy mầm.

An bài người đặc biệt trông coi trái cây, Tống Mặc lại đặt tinh lực vào trong việc xây dựng thành thương nghiệp ngầm. Đoạn thông tới thành Cary trên cơ bản đã hoàn tất, tiếp theo, liền bắt đầu ‘chiêu thương’. Những công việc này, Tống Mặc không thể tự làm xuể, may là, y không thiếu trợ thủ.

Đám người Harold lên đường suốt ngày, mệt mỏi kiệt sức, sau khi về Grilan, trực tiếp được đưa về phòng nghỉ ngơi. Mấy địa tinh Joybis cũng đang trên đường về, Tống Mặc nhìn kế ước và thư tay của Nelson do Harold mang về, chân mày nhướng lên, “Quản gia, Nelson mời ta đến tham gia diễn lễ đăng cơ của hẩn.”

“Ngài định đi sao?”

“Ta đang suy nghĩ.” Tổng Mặc vò thư, “Một khi ta lộ diện, đại thần Chisa có muốn ăn ta không? Dù sao, ta cướp mất nhiều đất đai của họ như vậy.”

“Những phần đất đó, có một phần rất lớn trước kia không thuộc về họ.” Lão John mở cửa phòng, thị nữ đưa điểm tâm và trà nóng tới, “Hiện ngại ngài nên lo lắng là quốc vương Angris.”

“Nói đúng.”

Tổng Mặc bỏ thư của Nelson xuống, một tay chống cằm, gõ gõ lên bàn, gần đây kỵ binh tuần tra biên cảnh Grilan càng lúc càng nhiều, bọn họ đều là thân quân của lão quốc vương Julien, cái này đại biểu cho điều gì, không cần nói rõ, Tổng Mặc cũng có thể đoán được.

Lão Julien đã tỏ rõ lòng cảnh giác đối với Tổng Mặc, thực tế, Tổng Mặc và lão Julien, đã sắp tới mức trở mặt đối chọi đấu đá luôn rồi. Nếu lão Julien được ăn cả ngã về không, một trận chiến tranh là không thể tránh khỏi.

“Nếu có thể không đánh trận, ta thật sự không muốn đánh trận.”

Tổng Mặc bưng ly trà lên, uống một hớp. Y có thể giúp Nelson vạch ra kế hoạch, hào phóng chi viện pháo núi cho hắn, nhưng không có nghĩa là y thích chiến tranh. Lần này không giống với hai lần đối phó giáo hội trước đó, kẻ địch của y là lão Julien, không phải là những đại binh ngoài lãnh địa, càng không nên là người Angris.

Đánh trận sẽ chết người, Tổng Mặc không phải đồ tể hiếu sát. Nếu đối lại là Hắc Viêm hay Rhys, khẳng định đã dẫn binh đi chém đầu lão Julien rồi đi?

“Lãnh chủ đại nhân, chuyện này ngài phải sớm có chuẩn bị.”

Lão John vô cùng hiểu rõ tính cách của Tống Mặc, đối với việc y thỉnh thoảng đa sầu đa cảm không hợp lúc, cũng không thấy kỳ quái. Điều này có nghĩa là y là một kẻ thượng vị thích hợp, nếu có một ngày Tống Mặc không còn đặt mạng người trong lòng, lão John mới sẽ thật sự thất vọng.

“Quản gia, ta biết.” Tống Mặc ăn xong điểm tâm, lau tay, lấy giấy viết thứ ra, cầm bút lên, “Ta sẽ tham gia nghi thức đăng cơ của Nelson, ngoài ra, cũng phải cho lão Julien một lời cảnh cáo.”

Đầu bút trượt trên trang giấy, để lại một dấu vết màu đen, “Ta sẽ cho quốc vương bệ hạ của Angris biết, được ăn cả ngã về không, không phải là một chuyện tốt.”

Harold tỉnh ngủ, mệt mỏi trên đường đã không còn, mặc sơ mi vào, sau khi rửa ráy đơn giản, bụng bắt đầu kêu vang.

Cửa phòng vang lên tiếng gõ, Harold mở cửa, thị nữ tóc đỏ Anne đứng bên cửa, đôi đại bạch thỏ trước ngực run run hấp dẫn ánh mắt Harold, khiến hắn càng đói.

Anne cố ý ưỡn ngực, hất cằm, “Harold đại nhân, cơm tối đã chuẩn bị xong rồi, mời ngài xuống dưới dùng cơm.”

Nói xong, quay người đi, chỉ để lại cho Harold một bóng lưng duyên dáng. Dòng máu cướp em gái trong người Harold lại lần nữa sục sôi, các thánh nữ trước kia chiếm cứ hết toàn bộ tâm tư của hắn đã bị hắn ném vào trong sa mạc hoang vu, giờ này phút này, trong đầu hắn toàn bộ đều là cần cổ ưu mỹ của nữ hài tóc đỏ, và đôi đại bạch thỏ khiến hắn xem chút chảy nước miếng...

Anne đi ngang vai mấy thị nữ, mọi người trao đổi một ánh mắt chỉ cần hiểu ý, không thể truyền lời, các cô nương Grilan trở nên càng lúc càng

niệt tình lớn gan, đã nhắm chuẩn mục tiêu, thì tuyệt đối phải giành trước hạ thủ. Anne đã hạ quyết tâm, trừ muốn trở thành thị nữ đứng đầu thành công nhất phủ lãnh chủ, còn phải lấy được Harold!

Trước kia lãnh chủ đại nhân đã có dặn dò, lại bị cô nương cô nhìn trúng, thì ngoan ngoãn bó tay chịu bắt đi! Anne vừa nghĩ tới bộ dáng của Harold vừa rồi, nụ cười trên mặt muốn giấu cũng giấu không được.

Harold ăn cơm tối xong, lập tức hồi báo tình hình Chisa hiện tại cho Tổng Mặc, so với văn kiện hãn mang về, nói miệng càng tỉ mỉ hơn, cũng thiết thực hơn.

“Nelson không trăm tận giết tuyệt?”

“Bề ngoài là thế.” Harold ngừng một chút, “Quốc vương và vương hậu uống thuốc độc tự sát, đại vương tử Calavi chết trong ngục, nghe nói, là sợ tội tự sát. Ba thê tử và hai hài tử quốc vương để lại, được an bài sống trong cung điện phía tây của vương cung Chisa, được chiếu cố không tồi, chỉ là, không còn được tự do tiến xuất cung đình, cũng rất khó gặp được thành viên vương thất và đại thần quý tộc nào khác ngoài Nelson.”

“Bị giam lỏng, đúng không?”

“Có thể nói thế.” Harold gật đầu, “Nhưng so với các đời quốc vương soán vị, cách làm của Nelson đã coi như nhân từ, ít nhất trong Chisa đều nói như thế. Còn có một vài quý tộc kiến nghị tân quốc vương diệt cỏ tận gốc, ít nhất không thể để tiểu vương tử còn sống. Còn về công chúa Olivia, sắp sửa tròn mười sáu rồi, chỉ cần gả công chúa tới một tiểu quốc xa xôi, kiếp này sẽ không có bất cứ uy hiếp nào với vương vị của Nelson nữa.”

“Thật hay là bọn họ có thể nghĩ ra.” Tổng Mặc nhẹ hừ một tiếng, lắc đầu. Chẳng qua là thắng làm vua thua làm giặc, cộng thêm y cũng là đồng phạm, hiện tại nói gì cũng chỉ là già mồm, càng là dư thừa. Huống hồ y

cũng không có lan tràn ái tâm để quan tâm một cô công chúa có dựng tằm sào cũng không liên quan tới mình.

“Còn có...”

“Cái gì?”

“Không phải tất cả mọi người đều ủng hộ gả công chúa Olivia đi xa, ý kiến của họ là, làm vậy không tốt cho danh tiếng của Nelson, mấy quý tộc biết quan hệ hợp tác của ngài và Nelson, đề nghị...”

“Nói tiếp đi.”

“Đề nghị gả công chúa Olivia cho ngài, liên hôn với Grilan.”

“... Nelson đáp ứng rồi sao?”

“Không có. Nhưng, cũng đang suy nghĩ.”

Tổng Mặc cam nín nửa ngày. Y đang nghĩ, Nelson chắc biết quan hệ của y và Rhys đi? Chắc cũng biết thân phận của Rhys đi? Dù sao hãn sống ở Grilan lâu như thế, cho dù là vậy, hãn cũng vẫn định gả cháu gái ình sao?

Đầu hãn có phải bị lừa đã rồi không?

Harold thấy sắc mặt Tổng Mặc khó coi, không nói gì, chỉ bổ sung: “Thật ra, đề nghị này không được nhiều người tiếp nhận, bọn họ vẫn ủng hộ gả công chúa Olivia đi xa.”

“À.” Tổng Mặc gật đầu, thật tâm cảm thấy mình có vận khí gì đây? Muốn em gái lâu như thế, kết quả tình nhân lại là anh trai. Hiện tại không muốn em gái nữa, em gái lại chủ động đưa tới cửa, chẳng qua, em gái này lại đại biểu phiền phức, phiền phức cực lớn!

Tổng Mặc ý bảo Harold đi trước, y mở ngăn tủ, lấy bức thư viết cho Nelson mà chưa gửi ra, Nelson mời y tham gia diễn lễ đăng cơ, chắc không phải là có ý đồ khác chứ?

Tổng Mặc ngồi ngẩn trước bàn, cửa sổ trong phòng đột nhiên vang lên một tiếng, Tổng Mặc quay đầu, Rhys mặc trường bào màu trắng, mái tóc màu nâu, trước ngực là một bó hoa tươi xinh đẹp, đang ở ngoài cửa sổ cười nhìn y.

Tổng Mặc mặt không biểu cảm đi tới cửa sổ, mở ra, Rhys quỳ một gối lên bệ cửa sổ, đưa hoa cho Tổng Mặc, “Thân ái, tặng cho người, người còn mỹ lệ hơn hoa, khiến ta si mê. Trong mơ cũng toàn là thân ảnh của người, a, ta yêu người như thế đó!”

Tổng Mặc: “...”

Đây đã là lần thứ bảy trong năm ngày nay rồi! Ma tộc thành niên, còn đại biểu cho chạy điên cuồng trên con đường biến thái hoàn toàn sao?

Cho dù biến thái hoàn toàn, cũng phải chọn thời gian chứ?

Mọi nó thành ngầm còn đang dọn dẹp xây dựng lại kia kìa! Quan trọng nhất là, vàng thời tinh linh đưa tới cho y, mọi nó đều bị chôn dưới phế tích của thành ngầm rồi!

Tổng Mặc không nhận bó hoa trong tay Rhys, mà quay người đi tới bên tường, lấy súng trường treo trên đó xuống, mở chốt, nhắm hòng súng vào Rhys, “Biến mất khỏi mắt ta, lập tức, tức khắc!”

“Thân ái...”

“Không biến mất cũng được, lập tức hồi phục thành ngầm lại nguyên dạng cho ta, ta sẽ tha thứ cho người!”

“Thân ái...”

“Hai chọn một, nếu không, bắn nát người!”

Rhys nhìn Tống Mặc một lúc, không tiếp tục quẩn nữa, đứng lên, vịn nát từng đóa hoa trong lòng, “Ta biết rồi.”

Nói xong, trực tiếp nhảy xuống cửa sổ.

Tống Mặc sửng người, phản ứng của Rhys rất không bình thường, khiến lòng y giật nảy, nhin không được đi tới cửa sổ, nhưng lại bị một bóng người đột nhiên xuất hiện dọa giật mình, bàn tay nóng ẩm phủ lên cổ y, môi bị chặn lại, khí tức quen thuộc lấp đầy hơi thở y, mùi vị ngọt ngào giống như độc dược có thể khiến người mất đi lý trí, chỉ cần dính một giọt, thì vạn kiếp bất phục.

“Thân ái, người không phải thật tâm đuổi ta đi, đúng không?”

Mang theo dụ hoặc, âm thanh ma mị vang lên bên tai, Tống Mặc chỉ cảm thấy đầu ong lên một tiếng, trừ thân thể nóng bức, cái gì cũng không rõ...

Rhys ôm ngang Tống Mặc lên, trở về phòng, đặt y lên giường, búng tay một cái, Tống Mặc đang ở trạng thái mê mang, thoáng chốc thanh tỉnh lại, nhìn Rhys ngồi bên giường, chớp chớp mắt, tựa hồ mới ý thức được vừa rồi xảy ra chuyện gì.

“Sao người...” Tống Mặc nuốt nước miếng, năng lực lý trí và tư duy cùng trở về, y đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi, Rhys trước kia chưa từng như thế, lẽ nào, đây chính là khác biệt của thành niên và vị thành niên sao?

“Đừng sợ.” Rhys cúi người, nhẹ hôn lên trán Tống Mặc, “Ta sẽ không tổn thương người.”

Nụ hôn dịu dàng như lông vũ lướt qua trán, mặt, mũi, cuối cùng đặt lên môi Tống Mặc, nhẹ nhàng cọ sát, liếm mút, đầu lưỡi linh hoạt không như trước kia len vào môi Tống Mặc, chỉ lưu luyến trên môi y, miêu tả đường nét môi y, mang theo một sự tê dại.

Tống Mặc nhin không được gập chân lên, cảm giác dâng lên từ đốt cuối cột sống khiến thân thể y mềm đi.

“Thân ái, thích không?” Tiếng cười trầm thấp luẩn quẩn bên tai, “Thích ta chứ?”

“Phí lời!” Tống Mặc nắm tóc rũ xuống của Rhys, “Ta đương nhiên thích người! Nếu không, ta sẽ không lo lắng người như vậy... tên khốn kiếp người, còn hủy thành ngăm của ta! Người biết dừng lại tốn bao nhiêu tiền không... ưm!”

Lời tiếp theo, đều bị chặn lại, Tống Mặc mở banh hai mắt, tức giận trừng ma tộc đang hôn mình, cho dù tự nói với mình phải ý chí kiên định, nhưng vẫn không nén được eo nhũn chân mềm, đây chính là bi ai khi tìm một người yêu ma tộc sao?

Chỉ cần Rhys thành tâm, y căn bản không thể kháng cự được.

Mọi nó tại sao tên này phải thành niên sớm chứ?! Hồi trước không phải nói còn bốn năm sao?!

Trong bóng tối, một con cự long rời khỏi long đảo, cuối cùng tìm được khí tức của ấu long, lập tức rống lên một tiếng kéo dài, nói tin tức này cho nhóm người khác. Các cự long nhận được tin tức, liên tiếp kêu lên mấy tiếng vui vẻ. Mấy con hỏa long tính khí nóng nảy, trực tiếp phả long khí, một cung điện của vương cung, bất hạnh bị thiêu hủy, còn cho rằng bị kẻ địch tấn công. Đợi khi quân đội tập kết, kẻ tạo nên hỗn loạn, sớm đã không thấy bóng dáng.

Các cự long không chút để ý cư dân trên đại lục sẽ có phản ứng gì, bọn họ chỉ muốn nhanh chóng tìm được con ấu long thức tỉnh đó, cự long mang huyết mạch nhân loại, thông qua huyết thống lại giống thức tỉnh, thì sẽ không kể thừa ký ức, bọn họ phải nhanh chóng tìm được hãn, dạy hãn làm sao trở thành một cự long hợp cách!

Hắc Viêm hiện tại đang ở trong thời kỳ khó chịu nhất sau khi thức tỉnh, thời gian này, sức mạnh của hãn thường xuyên không chịu khống chế, thân thể cũng không ngừng chuyển hoá giữa hình thái nhân loại và cự long, nhà ở của các quan viên hành tỉnh tây bắc đã bị hãn hủy gần hết, nếu còn tiếp tục như thế, quốc vương bộ hạ sẽ phải ngủ lề đường. Tế tướng Murphy cũng nhận được tin tức, đang ngày đêm lên đường, hơn nữa hạ lệnh Saivans lập tức phong tỏa tin tức, lập tức tra xét bắt giữ thám tử các nước trong hành tỉnh tây bắc, nhưng khi Saivans nhận được mệnh lệnh thì đã muộn.

Quang Minh giáo hội đã nhận được tin, thám tử của những quốc gia khác cũng đã đưa tin về nước.

Mấy quốc gia đều có người chăm chăm vào thân ảnh cự long bay qua trên trời, cự long tái hiện, lời suy đoán cự long dự định công chiếm đại lục Quang Minh vang lên khắp nơi.

Động của Quang Minh giáo hội không che giấu được con mắt tế tướng Murphy, ông hiểu rõ những tên thần côn này có ý đồ gì, ông phải nhanh chóng đón quốc vương bộ hạ về đô thành, nếu không, rất có thể sẽ bị giáo hội nhân thời cơ.

Tế tướng Murphy gấp như lửa đốt, các cự long cũng gấp rút.

Cự long nhận được tin tức của ấu long, đều lũ lượt tập trung tới hành tỉnh tây bắc, trong một đêm, trên bầu trời hành tỉnh tây bắc bay lượn không dưới mười con cự long!

Mọi người ra khỏi cửa, nhìn những con vật khổng lồ trên trời, kẻ nhát gan trực tiếp đảo mắt trắng ngất cho xong chuyện. Kẻ lớn gan thì cũng không khỏi mềm chân.

Hắc Viêm bước ra khỏi phòng, cự long trên bầu trời khiến hắc cảm thấy thân cận theo bản năng, nhưng là vương giả, hắc vẫn bảo trì cảnh giác.

Thấy Hắc Viêm, các cự long liên tiếp phát ra tiếng rống gầm vui vẻ hưng phấn, một con cự long đồng dạng mặc giáp đen trong đó đáp xuống, hai cánh cực lớn, tạo nên một cơn cuồng phong, các hắc giáp kỵ binh không chút chần chờ tụ lại chỗ Hắc Viêm, dùng vũ khí trong tay bảo vệ quốc vương của họ. Hắc long khinh thường nhìn những kỵ binh này một cái, chỉ cần động móng vuốt, những kỵ binh này sẽ thành cái bánh thịt. Nhưng vì thấy Hắc Viêm khiến tâm tình của bà cực tốt, tạm thời không định gây phiền cho những nhân loại này.

Hắc long thu hai cánh lại, thân thể khổng lồ bắt đầu thu nhỏ, cho tới khi tia sáng bao trên người tan đi, một mỹ nữ cao gầy có mắt vàng tóc đen giống Hắc Viêm, đứng trước mặt mọi người. Làn da của mỹ nữ là màu lúa mạch khỏe mạnh, thân hình hỏa bạo, núi cao trước ngực hoàn toàn có thể phân cao thấp với vương phi ma tộc.

Hắc Viêm nhíu mày nhìn mỹ nhân trước mặt, không lên tiếng, nhưng mỹ nhân thì hai mắt phát sáng bổ nhào tới chỗ Hắc Viêm, mở rộng hai tay, lớn tiếng nói: “Bảo bối thân yêu, nào, tới cho dì đây ôm cái!”

Hắc Viêm vẫn vẻ mặt lạnh tanh, nhưng những người khác thì lập tức khổ bức. Cẩn thận nhìn ánh mắt sát nhân của quốc vương bộ hạ, tất cả mọi người đều nổi lên một suy nghĩ, hiện tại bọn họ đi chết, còn kịp không vậy?

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 140

Hễ Chạm Là Phát

> Tế tướng Murphy của vương quốc Obi, vào chiều ngày thứ hai khi đoàn cự long xuất hiện, đã tới hành tỉnh tây bắc.

“Phát sinh chuyện gì?” Tế tướng Murphy bước xuống xe, ngày đêm lên đường, phong trần bụi bặm, nhưng không tổn hại chút nào tới uy nghiêm tế tướng đại quốc, nhìn đám người vẻ mặt khổ qua trước mặt, chân mày lập tức nhíu chặt, “Quốc vương bệ hạ đang ở đâu? ”

“Bệ hạ...” Saivans nói được một nửa, thở dài, “Ngài tự mình đi xem là hơn.”

Nghe Saivans nói thế, Murphy ngây ra một chút, sao ông lại cảm thấy, trong lời Saivans có hàm ý khác?

Phủ tổng đốc của hành tỉnh tây bắc đã hoàn toàn trở thành một đồng phế tích, phần lớn quan viên đều không còn nhà để về, trên đồng phế tích, thì lại sừng sững một tòa thành bằng đá núi, cao lớn tới không thể tin nổi, tảng đá cực lớn căn bản không phải sức người có thể đục ra xây đắp nên. Đứng trước cửa đá ấy trăm mét, gần như nhìn không thấy đỉnh, tế tướng Murphy sắc mặt ngưng trọng.

“Saivans, đây là chuyện gì nữa?”

Saivans vội xua tay, “Không có quan hệ với ta, cũng không có quan hệ với bất cứ ai của hành tỉnh tây bắc.” Ngừng một chút, “Thật ra, trước tối

qua, tòa thành lũy này căn bản không tồn tại! Đây là do cự long xây nên.”

“Cự long?!”

Murphy cũng biết tin cự long xuất hiện lại trên đại lục Quang Minh, kết hợp với tin mật Saivans đưa về đô thành trước đó, “Người nói trên thư đều là thật sao?”

“Đại nhân, ta sẽ không đùa giỡn chuyện nghiêm túc như thế!” Saivans cười khổ một tiếng, “Huống hồ, cái này dính dáng tới quốc vương bệ hạ!”

Tể tướng Murphy hiểu rõ, trước kia ông cảm thấy chuyện Saivans nói trong thư là hoang đường, nhưng nghĩ lại, có cho hãn một trăm lá gan, hãn cũng không dám tùy ý bịa chuyện về quốc vương.

Vậy thì, quốc vương, thật sự biến thành cự long?

“Thỉnh cầu yếu kiến quốc vương bệ hạ!”

Trước cửa thành đá không có thủ vệ, chỉ với sức lực của nhân loại, cũng rất khó mở được cánh cửa đá đóng kín này, Murphy chỉ có thể đứng trước cửa, lớn tiếng gọi, ông không xác định được quốc vương bệ hạ có thể nghe thấy tiếng ông không, nhưng ông cần phải thử. Nếu là cự long xây dựng tòa thành lũy này, bọn họ mang quốc vương bệ hạ vào trong thành, rốt cuộc muốn làm gì?

Murphy vừa nói xong, giữa không trung vang lên tiếng gió thổi, tiếp theo, một con cự long toàn thân đỏ lửa xuất hiện trước mặt mọi người. Thân hình to lớn giống như một đỉnh núi không thể vượt qua, uy áp trời sinh, bức bách mọi người không thể không cúi đầu, hai chân bắt đầu run rẩy, đầu gối nhũn ra.

Saivans thân là quân nhân cũng không thể chống chọi được, mồ hôi như hạt đậu rơi xuống góc trán, tể tướng Murphy thì vẫn mặt không biểu tình,

nhìn thẳng cự long màu đỏ lửa, tay áo to rộng che giấu đôi tay ông, cũng che giấu năm đấm siết chặt, cùng mồ hôi trong lòng bàn tay.

Cự long màu đỏ ngẩng đầu, gầm lên một tiếng cao vút, long khí màu lửa đỏ phun ra, mây trên bầu trời cũng bắt đầu cháy lên.

“Nhân loại, người vừa mới nói gì?”

Âm thanh cự long vang lên, mọi người chỉ cảm thấy bên tai vang lên hồi tiếng sấm, màng nhĩ tựa hồ cũng bị chấn rách.

“Ta là tể tướng Murphy của vương quốc Obi, thỉnh cầu yết kiến quốc vương bộ hạ.”

Tể tướng Murphy không rối loạn, sống lưng thẳng tắp.

Cự long màu đỏ nhìn ông một lúc, đột nhiên cười, “Con mắt của bảo bối cũng coi như được, ít nhất, thủ hạ làm việc cũng có một kẻ coi được.”

Bảo bối?

Chân mày tể tướng Murphy không tự chủ giật một cái, tiếng bảo bối này, là chỉ ai?

“Đi theo ta.” Cự long màu đỏ bước tới một bước, cúi người, bung vuốt quắp tể tướng lên, dù tể tướng đại nhân trải nghiệm mưa gió, gặp nguy không sợ, cũng bị giật mình, “Ta mang người đi gặp bảo bối.”

Nói xong, cự long vung cánh, đột ngột bay lên. Gió thổi qua bên mặt Murphy, nhìn mặt đất càng lúc càng nhỏ, đám người biến thành từng điểm đen nhỏ, bên tai phản phất như vẫn có thể nghe thấy tiếng kêu của họ. Murphy dần bình tĩnh lại. Sợ hãi và lo lắng là vô dụng, tất cả phải đợi gặp quốc vương rồi nói.

Nhưng, khi thấy được Hắc Viêm, bình tĩnh và lý trí lại lần nữa rời khỏi Murphy...

Cự long màu đỏ dẫn ông tới trước đại thánh rộng rãi, trong đại thánh treo đèn trù thủy tinh tinh xảo, vô số noãn thạch khảm trên vách tường, mặt sàn lát đá lớn phủ thảm lông dài mềm mại, trên bàn dài, bày đủ loại trái cây, cùng đủ loại thịt nướng mê người.

Hắc Viêm sắc mặt khó coi ngồi bên bàn, bên cạnh hắn, vây quanh mười mấy mỹ nhân thân hình hỏa bạo, gương mặt xinh đẹp.

Các mỹ nhân cười tươi rói, vây Hắc Viêm chính giữa, trong tay cầm đủ loại bảo thạch và kim tệ, còn có trân châu quý hiếm lớn cỡ nắm tay. Tranh nhau lấy lòng quốc vương bộ hạ...

Cảnh tượng trước mắt, không thể nói là không mỹ diệu, không thể nói không hương diễm, được nhiều mỹ nhân vây quanh như thế, gần như là mơ ước của tất cả nam nhân. Nhưng, Murphy luôn cảm thấy tình cảnh này có cảm giác không phù hợp.

Còn nguyên nhân thì...

Một mỹ nhân tóc xanh nâng bảo thạch màu xanh lục lên, nói: “Bảo bối, viên bảo thạch này dì tặng người, để dì ôm cái, được không?”

Một mỹ nhân tóc đỏ kéo mỹ nhân tóc xanh ra, “Tránh coi! Bảo bối, để dì hôn một cái, số kim tệ này dì đều đem trái giường cho người!”

Một mỹ nhân tóc vàng đá mỹ nhân tóc đỏ và mỹ nhân tóc xanh đi, “Cút hết coi! Chút đồ đó đáng nhìn sao? Bảo bối, dì tặng tòa thành lũy này người thích không vậy? Cùng dì về long đảo, dì dùng bảo thạch dưới đáy biển xây cho người một tòa cung điện!”

Ba mỹ nhân cãi lộn um sùm, sắp có xu thế đánh nhau, một mỹ nhân tóc đen mở miệng: “Câm miệng hết cho ta! Ấu long của hắc long đương nhiên phải để cho ta nuôi dưỡng!” Gầm xong, quay đầu lại, vẻ mặt lập tức thay đổi, tràn đầy tươi cười nói với Hắc Viêm vẻ mặt lạnh tanh: “Bảo bối, nếu để dì nuôi, dì tặng người một căn phòng chất đầy kim tệ! Nào, để dì ôm cái!”

Hắc Viêm cuối cùng tức giận, đứng bật dậy, nhưng bị mỹ nhân tóc đỏ ôm lấy, “Bảo bối, người chạy đi đâu?”

Hắc Viêm mặt đen thành đáy nồi, trước giờ không có ai có thể khiến hắn thức giận thành như thế, không bận tâm gì nữa, thậm chí không nhìn tế tướng Murphy trước cửa một cái, trực tiếp hóa thành cự long màu đen, hai cánh vung lên, bay ra khỏi cửa sổ. Bóng lưng đó, nhìn thế nào, cũng thấy giống như chạy trốn.

Tất cả mỹ nhân cùng kêu thét lên: “A a a! Bảo bối thật đáng yêu! Đuổi theo!”

Nhất thời, đại thánh nổi lên cuồng phong, mười mấy con cự long tụ lại, tranh nhau chui ra khỏi cửa sổ, không tới mấy phút, trong đại thánh rộng lớn, chỉ còn lại tế tướng Murphy đã hóa đá, cùng đĩa hoa quả ngã ngửa, mấy trái cây tròn lăn tới bên chân Murphy, tế tướng đang hóa đá, hoàn toàn không cảm giác được.

Tế tướng Murphy cứng đờ quay đầu lại, nhìn cửa sổ gió lạnh thổi qua, ông vừa rồi là nằm mơ đúng không, nhất định là thế...

Quốc vương bệ hạ anh dũng thần võ của ông, sao lại...

Trời ơi!

Khi tế tướng Murphy dấm ngực dậm chân khóc không ra nước mắt ở trong thành lũy do cự long xây dựng, Hắc Viêm đang liều mạng muốn giết

khỏi đội quân cự long nương tử kia. Từ khi sinh ra tới nay, Hắc Viêm chưa từng sợ bất cứ ai, ngay cả đối với thân vương ma tộc, Hắc Viêm cũng chưa từng thấy sợ hãi.

Nhưng, hiện tại, Hắc Viêm thật sự, cảm thấy sợ hãi.

Những con rồng cái đó, quả thật là... Hắc Viêm tìm không được từ nào có thể hình dung họ. Hắc chỉ biết, trước mặt những con rồng cái đó, hình tượng quốc vương uy nghiêm hắc duy trì hơn hai mươi năm, hoàn toàn mất tăm.

Hiện tại hắc chỉ muốn rời khỏi những con cự long đó, cách càng xa càng tốt!

Hắc Viêm như ruồi mất đầu bay loạn, các cự long sau lưng đuổi theo không buông, các hắc giáp kỵ binh biết tin quốc vương ra ngoài lập tức cười lên chiến mã, vác trường thương, theo sát cự long trên bầu trời. Cho dù bọn họ không thể nào chiến thắng cự long, cũng phải dùng sinh mạng mình bảo vệ quốc vương của họ!

Cứ thế, một con cự long màu đen bay đằng trước, mười mấy con cự long đủ màu sắc đuổi phía sau, một đám hắc giáp kỵ binh chạy sát theo, hình thành kỳ cảnh mà mấy ngàn năm thậm chí mấy chục ngàn năm cũng chưa từng xuất hiện trên đại lục Quang Minh.

Tuy Saivans đã giữ kín tin tức của hành trình tây bắc, nhưng không thể che giấu được láng giềng cách rừng Phi Thúy. Khi các động vật của rừng Phi Thúy lại lần nữa lao tới Grilan như không cần mạng, Tổng Mặc ý thức được, hành trình tây bắc khẳng định lại có chuyện.

Nếu con mồi đã tự động đưa tới cửa, lãnh chủ đại nhân tự nhiên sẽ không khách khí! Triệu tập các hán tử thủ hạ, trực tiếp tới biên cảnh vây bắt, không thể để các cây trồng trong lãnh địa độc diễn, lực chiến đấu của các hán tử, cũng rất cường hãn!

Thu hoạch lần này vô cùng tốt, mấu chốt là, trừ mấy con bị thực vật cuồng bạo đánh chết đánh tàn, con mồi bị các hán tử dùng súng gây mê bắn ngã trên cơ bản không bị thương gì. Tổng Mặc chọn ra mấy loại động vật ăn cỏ chất thịt thơm ngon, lại có thể nuôi dưỡng trong đó ra, cột bốn chân, đưa vào trong trại chăn nuôi mới dựng.

Lãnh chủ đại nhân sờ cằm, lần này, thịt, gia cầm, trứng đều đủ rồi, đợi khi đường thương nghiệp ngầm thông tới thành Cary bắt đầu kinh doanh, những loại thịt này đều có thể gia công một chút, đưa vào tiệm của người Grilan để bán. Địa tinh từng giao thiệp với địa tộc nói với Tổng Mặc, quần tộc sinh sống dưới đất, yêu cầu với các loại thịt cũng rất cao. Hoàn toàn có thể dùng những loại thịt này để đổi thứ trong tay họ, đem tới tiệm chuyển tay, còn kiếm thêm được một mớ lớn.

Tổng Mặc vừa nghĩ, vừa an bài mọi người phân loại con mồi bắt được, một phần vẫn phải thả về rừng Phỉ Thúy, không thể bắt sạch.

“Lão White, những thứ này giao cho người, trại chăn nuôi có thể triệu tập thêm vài người, mức lương cũng tăng ột phần.”

“Tuân lệnh, lãnh chủ đại nhân.”

Tổng Mặc an bài xong mấy chuyện này, dự định đi xem ruộng hoa quả được trồng không lâu trước đó, bảy mẫu ruộng đều đã trở mầm xanh, Tổng Mặc chỉ nhận ra một loại chắc là dâu tây trong đó. Chẳng qua, chỉ dâu tây thôi đã đủ cho Tổng Mặc vui vẻ một trận, nghĩ mà xem, mức dâu, nước ép dâu tây, bánh kem dâu tây... các loại thức ăn mỹ vị luân chuyển một phen trong đầu Tổng Mặc, lãnh chủ đại nhân nhìn lá dâu tây trở xanh mà hai mắt phát sáng, cứ như từng quả dâu tây đỏ điểm đang mặc đầm rơm mùa may xung quanh y.

Không chỉ ngon, còn là tiền nữa!

Khi Tống Mặc đang mê đắm rồi mê say, bên tai đột nhiên truyền tới tiếng kêu kinh ngạc, Tống Mặc rất kỳ quái, còn có chuyện gì có thể khiến người Grilan biến sắc?

“Lãnh chủ đại nhân, mau nhìn trên đầu!”

Trên đầu?

Tống Mặc vô thức ngẩng đầu lên, mắt đột nhiên trợn to, thân hình đó, cái đầu đó, cái bụng đó...

Cự long?

Tống Mặc ngạc nhiên mở to miệng, lẽ nào, thân thích người nhà của con rồng bụng bự, tập hợp tới Quang Minh đại lục thăm người thân?

Nhưng, bọn họ thăm người thân cũng nên tới Obi chứ? Sao lại chạy tới nhà y?

Cự long màu đen bay trước tiên rống lên một tiếng, Tống Mặc nhìn gương mặt rồng mập mạp, đôi mắt màu vàng đỏ, chiếc nhẫn trên ngón út tay phải nóng lên, vô thức buột miệng kêu: “Hắc Viêm?”

Hắc Viêm ngừng một chút, cự long sau lưng lập tức đuổi tới, khi vung cánh tạo nên cuồng phong, xém chút thổi Tống Mặc lên trời.

Thiên sát! Tổ tổ tiên của y có thù với cự long sao?!

Khi Tống Mặc sắp sửa gặp bất hạnh, biến thành cánh điều bay lượn trên không trung, mấy hàng phù văn đen đột ngột xuất hiện quanh người y, phù văn giống như một vách ngăn thiên nhiên, bảo vệ y, ngăn cách cuồng phong.

Đồng thời, một vầng sáng màu vàng trù lên trên phù văn, lão John đứng bên cạnh Tống Mặc, sắc mặt ngưng trọng nhìn các cự long trên trời,

Rhys Myers cũng xuất hiện sau lưng Tống Mặc, đôi tay mạnh mẽ ôm lấy eo Tống Mặc, kéo y vào lòng, “Thân ái, không sao rồi, không cần sợ.”

Ngẩng đầu, nhìn cự long tạo nên hỗn loạn này, sắc mặt Rhys trở nên rất khó coi.

Hắc Viêm không nói gì, một con cự long bay sau lưng hắn mở miệng: “Nơi này còn có ma tộc đáng ghét sao?”

“Đúng vậy, người có ý kiến sao? Một đám rỗng mạp.”

Miệng của Rhys rất độc, bất luận nữ sĩ của chủng tộc nào, đều yêu cái đẹp, mà nói với nữ sĩ yêu đẹp từ nào đó, tuyệt đối là tìm đánh.

Các cự long tức giận, đồng thời gầm lên, hỏa long tính khí nóng nảy phun ra ngọn lửa, Rhys vội ôm Tống Mặc né tránh, lão John vùng vẫy khói màu vàng, miễn cưỡng có thể chống đỡ một thời gian, nhưng đồng thời đối diện nhiều cự long như thế, ông vẫn không có bất cứ phần thắng nào.

Cho dù sống hơn một ngàn tám trăm năm, ông cũng là người, không phải thần!

Cho dù là thần linh của đại lục Quang Minh, trước mặt những cự long này, cũng có tám chín phần sẽ bị dẫm bẹp.

Các cự long lửa giận ngập trời, bọn họ phải xé nát ma tộc dám nói lời bất kính!

Rhys nhìn các cự long khí thế bừng bừng, ánh mắt lấp lóe, đột nhiên xé họng gào lên: “Cha, mẹ! Mau tới đây, cứu mạng với!”

Sau khi gào, toàn bộ tĩnh lặng.

Các cự long quay mặt nhìn nhau, là bọn họ quá lâu không ra khỏi long đảo nên out rồi sao? Ma tộc, sẽ có hành vi không có cốt khí như thế sao?

Khi các cự long nghi hoặc không hiểu, thân vương Myers và vương phi Laurent đồng thời xuất hiện, hai vợ chồng cùng ý chí gồng tay sẵn tay áo lên, ý tứ rất rõ ràng: Tên nào? Tên nào dám ức hiếp con trai của ta?!

Rhys nâng tay chỉ cự long trước mặt, con đó, con đó, còn có con đó!

Thân vương Myers ngây người, đếm đếm, quay lại nhìn Rhys, con trai, một thì chúng ta có thể đối phó, hai cũng có thể, ba cũng miễn cưỡng không kém gì, nhưng nhiều như thế... không thì, con đợi ta đi đào ông nội con lên nha?

Rhys: "..."

Laurent nhú mày nhìn cự long trước mắt, là một người mẹ, bà có thể đâm đá con trai của mình, nhưng tuyệt đối không cho phép người khác động tay động chân với con trai nhà mình!

Bất kể là ai, đánh hết!

Nghĩ tới đây, thần sắc Laurent biến đổi, một hàng phù văn đen từ dưới chân dâng lên, bao lấy toàn thân bà, vương phi ma tộc yêu kiều biến thành thanh niên tóc nâu tay cầm trường kiếm, trên không trung bắt đầu tụ tập mây đen, mặt đất dưới chân ầm ầm nứt vỡ, từng ma tộc thân mặc áo giáp chui ra khỏi khe nứt, đó là ma quân của gia tộc Sherlund!

Thần sắc các cự long cũng biến đổi, một cự long trong đó cắn gáy Hắc Viêm, ngậm hân bay lên không, mấy con cự long còn lại đồng thời gầm lên cao vút, từ xa truyền tới tiếng đáp, những cự long khác đã nghe thấy.

Cảnh tượng giương cung bạc kiếm, cứ như chiến tranh của thời kỳ hắc ám mấy ngàn năm trước, lại xuất hiện.

Mà Tổng Mặc và Rhys là nguồn gốc tạo nên hỗn loạn, lúc này hình như vẫn hoàn toàn đặt mình ở ngoài.

Rhys ôm Tổng Mặc, trực tiếp chạy ra sau lưng Laurent, thân vương Myers thấy Laurent nghiêm túc rồi, cũng bước tới, ông không thể để bà xã của mình chịu thiệt.

Lão John không có hứng thú với việc ma tộc và cự long ai thắng ai bại, ông gọi Airth và Bobbys tới, ba kỵ sĩ vàng bảo vệ hết người trong lãnh địa, đương nhiên, lãnh chủ đại nhân là trọng điểm, còn về ma tộc dán sát bên người lãnh chủ đại nhân, thuận tiện.

Người Grilan đã thích ứng với các loại tình huống đột phát, không cần quản gia đại nhân tổn hơi, tình cảnh trước mắt đã có thể nói rõ tất cả, liền tự động tụ lại, dưới sự thống lĩnh của địa tinh, chạy xuống chỗ sâu nhất của thành ngầm. Nơi đó đã được đào thông thoáng, cho dù có sụp, cũng có thể chạy thoát an toàn ra khỏi thông đạo.

Lại một đám cự long xuất hiện trên không trung, so với rồng cái, thể hình của họ càng to lớn hơn, khí tức trên người cũng càng thêm cường hãn.

Một trận đại chiến, gần như không thể tránh khỏi.

Lúc này, một tiếng kêu thảm đột ngột phá nát bầu không khí tiêu điều: “Trái cây của ta!”

Thì ra, trong quá trình cự long phát uy, vương phi triệu hoán tay chân vừa rồi, bảy mẫu ruộng trái cây của Tổng Mặc đã bị hủy hoại triệt để, mấy mầm dâu vừa mới ra lá, cũng không thấy bóng dáng, trong ruộng nứt ra từng vết, vẫn có binh sĩ ma tộc không ngừng chui ra khỏi khe nứt. Ruộng thóc, ruộng bắp cách ruộng trái cây không xa cũng đều bị tổn hại ở trình độ khác nhau.

Tim lãnh chủ đại nhân đều đang nhỏ máu.

Mọi nó, y chọc ai ghẹo ai?! Tại sao kẻ bị hại bị tổn thất luôn là y?!

Tất cả mọi người, ma tộc, cự long, đều nhìn Tống Mặc đứng đại bên bờ ruộng, bọn họ không hện mà cùng cảm thấy, nhân loại này, tựa hồ so với người khác còn nguy hiểm hơn...

Xung quanh Tống Mặc bao trùm một tầng khí đen, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn ma tộc và cự long trước mắt, cười lạnh một tiếng, khi mọi người cho rằng y sẽ có hành động, y lại đột nhiên quay người chạy!

Ma tộc và cự long: "..."

Nhân loại này, đang làm trò quỷ gì?

Tống Mặc chạy vào trong thành ngầm, một hơi chạy tới trước kho, dùng sức đẩy cửa, bên trong đặt chính tề trên trăm khẩu đại bác và pháo hỏa tiễn vừa mới chế tạo, nhìn ống pháo đen kịt trước mắt, trong mắt Tống Mặc lóe lên tia hàn quang.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 141

Lãnh Chủ Đại Nhân Cường Hãn

> Trên mặt đất, ma tộc và cự long đã bắt đầu khai chiến. Từng cơn rung động như động đất, kèm với tiếng rống gầm truyền vào mặt đất, Tổng Mặc có thể tưởng tượng, cho dù cuộc chiến này có thể phân định thắng bại trong thời gian ngắn nhất, Grilan cũng sẽ tái diễn lại bi kịch hơn một ngàn bảy trăm năm trước, không, nhất định còn thảm hơn.

Nhớ tới lần trước, thảm trạng của Grilan sau khi Hắc Viêm còn chưa biến thành cự long, cùng Rhys chưa thành niên đấu với nhau, Tổng Mặc cắn chặt môi, trong mắt lóe lên sát khí.

“Lãnh chủ đại nhân, ngài đây là?”

Lão John mang theo Airth và Bobbys an bài lãnh dân xong, lập tức chạy tới cạnh Tổng Mặc. Airth và Bobbys khi cách Tổng Mặc năm mét đã nhất tề dừng bước, không biện pháp, sát khí trên người lãnh chủ đại nhân, thực sự quá rõ ràng, là hai hán tử đã từng chịu thiệt lớn từ Tổng Mặc, rất biết nhận định, lúc này đi tới, khẳng định không có chuyện tốt.

Lão John là ngoại lệ duy nhất.

“Quản gia.” Tổng Mặc hít sâu một hơi, “Grilan là nhà của ta, ta không thể để người khác tới nhà ta giở trò lưu manh, càng không thể để người khác xem chủ nhân ta đây không hề tồn tại!”

Ai dám khiến y sống khó khăn, y liền khiến cả nhà, cả hộ hản sống khó khăn!

“Cho nên?”

“Ta muốn cho bọn họ.” Tống Mặc giơ tay lên, chỉ chỉ đỉnh đầu, ý tứ rất rõ, “Ta muốn những tên dám xem thường ta, đánh nhau trong nhà ta biết tay! Mở mắt cho rõ!”

Tống Mặc nói xong, lão John trầm mặc, ông biết thực lực của lãnh chủ đại nhân, nhưng đó là cự long và ma tộc!

Cho dù quan hệ của Tống Mặc và Rhys không bình thường, nhưng không có nghĩa là Laurent và thân vương Myers nhất định sẽ đối đãi khác với y.

Vạn nhất họ đánh đổ mắt rồi, Tống Mặc đột nhiên chen chân vào, tám phần sẽ mất mạng. Càng không cần nói tới cự long, mấy con to lớn đó, trước giờ không sợ trời không sợ đất, hễ là nơi bọn họ đi qua, trừ mấy chủng tộc ít ỏi, những người khác đều sẽ cúi đầu xưng thần, chịu kiếp ngũ thể chạm đất.

“Lãnh chủ đại nhân, ngài tốt nhất nên suy nghĩ một chút.” Lão John muốn khuyên giải Tống Mặc: “Uy lực của những vũ khí này đúng là lớn, nhưng không nhất định có thể phát huy tác dụng trên chiến trường của ma tộc và cự long. Đặc biệt là cự long, đại bác căn bản không thể nào tổn thương tới họ.”

“Vậy sao?” Tống Mặc cười, trong nụ cười che giấu狡 hoạt và gian manh, “Nếu ta nói, ta căn bản không muốn bắn lỗ, hay rách đường trên người họ thì sao?”

“Hả?”

Lão John ngậy ra, ông không hiểu ý của Tổng Mặc lắm, nếu mục đích của lãnh chủ đại nhân không phải là vậy, thì y dự định làm gì?

“Quản gia, tin ta, ta sẽ không đánh trận không nắm chắc! Chỉ cần ta thắng, Grilan lập tức lại có thêm không ít lực lao động miễn phí.”

Tổng Mặc nói rất nhẹ nhàng, lão John thì bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, có lẽ, lãnh chủ đại nhân lần này thật sự tức lắm rồi, lý trí cũng ném bỏ luôn rồi...

Tổng Mặc tự cho rằng đã thuyết phục lão John, lập tức hạ lệnh triệu tập đội ngũ, các hán tử Grilan phụ trách vận chuyển đại bác lên mặt đất, những người khác vận chuyển đạn pháo, xương khô chu nho cũng đã chuẩn bị xong, mọi người đều nghe lời lãnh chủ đại nhân, Grilan là nhà của mình, không thể cho người khác tới điều võ dương oai trong nhà mình. Các lãnh dân và lãnh chủ đại nhân cùng chung kẻ địch, ruộng bị hủy trước đó, khiến bọn họ phần nộ không ít hơn Tổng Mặc bao nhiêu.

Đoàn kỵ sĩ giáo hội cũng mặc áo giáp lên, cầm trường thương, bọn họ hiện tại không còn chiến đấu vì giáo hội, mà chiến đấu vì Grilan, vì bản thân!

Sau khi đại bác được đưa lên, Tổng Mặc tìm mấy tu sĩ, các tu sĩ đi theo người Grilan cùng lánh nạn trong thành ngầm, Tổng Mặc nói vài câu đơn giản với các tu sĩ, các tu sĩ lập tức vỗ ngực bảo đảm, lại dựng ngón cái lên, chỉ vào mấy rương đạn pháo có ký hiệu đặc biệt bên trên, biểu tình kiên định bảo đảm gì đó với Tổng Mặc.

Do khoảng cách quá xa, phần lớn mọi người đều không nghe rõ lời của họ, chỉ có lão John nghe được vài câu, một tu sĩ trong đó rõ ràng nói: “... Ngài yên tâm, chúng tôi bảo đảm... khẳng định ngã!”

Lão John nhú mày, nhìn Tổng Mặc một cái, tiếp theo quay đầu tìm ma pháp sư Houma, đây cũng là lãnh chủ đại nhân dặn dò.

Trên mặt đất, ma tộc và cự long vẫn đang tiếp tục chiến đấu.

Ma quân không ngừng được triệu hoán từ đất lên, giống như sóng biển màu đen, trầm mặc, vô thanh, chiến ý và sát khí cuộn cuộn khiến người nghẹt thở. Mấy con rồng cái lùi ra khỏi vòng chiến, ‘bảo vệ’ Hắc Viêm. Cự long đực được các rồng cái gọi tới, lợi dụng thân thể khổng lồ và sự cường hãn nghịch thiên chắn đỡ, trực tiếp tấn công ma quân, phả ra long khí đáng sợ, thoáng chốc đã dung hóa hết mọi thứ trên đất.

Thân vương Myers và vương phi Laurent đều đang chiến đấu, đối với hai ma tộc thực lực cường đại này, các cự long không dám sơ ý. Rhys trước đó cùng Tổng Mặc vào thành ngầm, không biết đã lên mặt đất từ lúc nào, gia nhập vào chiến đấu. Ba ma tộc cường đại, kết thành trận tam giác màu đen, phù văn đen như xích sắt vòng quanh đỉnh đầu và xung quanh ba người, các cự long suy nghĩ nát óc, nhưng không cách nào tiếp cận họ, mà vũ khí trong tay họ giống như có mang theo phù văn gai góc, tạo nên uy hiếp không nhỏ với cự long.

Một con cự long màu đỏ tính khí nóng nảy, muốn dùng móng vuốt túm phù văn, lập tức bị ma lực trên phù văn làm bỏng, chấn cho lùi lại, cự long đỏ phát ra tiếng gầm phẫn nộ, lại lần nữa lao tới. Laurent và thân vương Myers đứng nguyên tại chỗ, không di động, Rhys giơ ngang tay phải, một cây trường cung màu đen có quấn tơ vàng xuất hiện trong tay hắn, mũi tên màu đen, như một con gió mạnh nhắm thẳng vào mắt phải của cự long màu đỏ.

“Yule, tránh ra!”

Theo tiếng gầm tức giận, một con cự long màu đen lao tới, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, dùng thân mình đẩy cự long màu đỏ đi, mũi tên màu đen kia, cũng chệch khỏi quỹ đạo, mất đi mục tiêu, rớt xuống đất.

Ngay khi rớt xuống đất, ma lực trên mũi tên phát ra tia sáng chói mắt, một cụm khí tức màu đen xoay chuyển trên thân mũi tên.

Cự long màu đỏ vẫn còn sợ hãi, ánh mắt cự long màu đen nhìn Rhys vô cùng bất thiện. Rhys nhún vai, trường cung trong tay biến thành một thanh trường kiếm màu đen, không tiếp tục tấn công cự long trước mặt nữa, mà chuyển mắt lên người Hắc Viêm đang bị mấy con rồng cái vây chặt, căn bản không thể lại gần vòng chiến.

Nhướng một bên mày, ánh mắt Rhys nhìn Hắc Viêm tràn đầy khinh thường và khiêu khích, mở miệng nói một câu với Hắc Viêm, cho dù nghe không rõ tiếng hân, Hắc Viêm cũng có thể từ khẩu hình phán đoán được hân đang nói gì.

Tên mặt nữ nhân đáng chết này đang nói: Rồng mập, còn chưa dứt sữa sao?

Hắc Viêm tức giận, cái giá chọc giận cự long, là rất nghiêm trọng!

Hắc Viêm tức giận quên luôn hoàn cảnh của mình hiện tại, trực tiếp tung hai cánh, muốn lao tới xé nát Rhys dám khinh thường hân, nhưng không ngờ gáy lại bị cản lại, tiếp theo, mấy đôi móng vuốt mạnh mẽ trực tiếp ấn lên người hân.

“Bảo bối, nơi đó nguy hiểm, đừng qua. Nghe lời nha.”

Nói rồi, móng vuốt ‘lấy công mưu tư’ hung hăng vò vài cái lên bụng và lên mặt Hắc Viêm.

Rhys thấy cảnh này, chế nhạo trong mắt càng đậm, sắc mặt Hắc Viêm triệt để biến đen. Hắc long vốn chính là cường hân nhất trong cự long, bị khinh thường như thế, bất luận là cự long, hay là một quốc vương, Hắc Viêm cũng không thể nhẫn nhịn.

“Buông ta ra!” Âm thanh Hắc Viêm trở nên vô cùng lạnh lẽo, trong đôi mắt vàng ngưng kết băng sương, mấy con cự long đang áp chế hẳn nhìn mà ngán người.

Nhóc con này, rất không đơn giản nha...

Hắc Viêm nhân lúc các cự long ngán người, giãy thoát khỏi móng vuốt của họ, trực tiếp lao tới tấn công Rhys trong chiến trường, Rhys nhàn nhã đợi tại chỗ, vẻ mặt nhìn Hắc Viêm, như cười như không, nhưng trong mắt lại vụt qua sát ý đáng sợ. Nhớ tới chiếc nhẫn trên ngón út tay phải của Tống Mặc, nhớ tới ý nghĩa của chiếc nhẫn đó, tay cầm kiếm của Rhys siết chặt, cự long này, nhất định phải chết!

Trong không trung, vang lên từng tiếng sấm nổ, tình thế trong chiến trường, tiến thêm một cấp nữa. Các cây trồng nông canh trước kia điều vô dương oai tại Grilan cũng toàn bộ yên hơi lặng tiếng, cho dù chúng muốn uy vô một chút cũng không làm được, ruộng trồng lương thực gần như đã bị ma tộc và cự long hủy hết.

Động vật được nuôi cũng chạy ra khỏi hàng rào đã bị phá, bất ngờ là, dẫn đầu lại là bì bì thú, những động vật khác, bất luận là bay trên trời, hay chạy trên đất, toàn bộ đều đi theo sau lưng cục thịt trắng này, vùi đầu chạy tới. Lao bừa lao đại, vậy mà thật sự chạy được khỏi chiến trường, chạy tới sau lưng đám pháo Grilan đã chuẩn bị tốt, đang nghiêm trận chờ đợi.

Tống Mặc mặt không biểu cảm nhìn chiến trường phía trước, nhìn lãnh địa chỉ trong thời gian ngắn đã không còn nguyên vẹn, trong lòng nhỏ máu, hận tới nghiến răng nghiến lợi. Lão John và Houma bên cạnh y cũng sắc mặt ngưng trọng, các xương khô chu nho ai đứng chỗ nấy, ngọn lửa đen u trong mắt nhảy múa vài cái, đủ thấy chúng hưng phấn cỡ nào.

Ma tộc và cự long trong chiến trường vẫn không chú ý tới đội ngũ này, trong ấn tượng của họ, nhân loại, cho dù có là nhân loại cường hãn, chỉ cần

có não và mắt, thấy ma tộc và cự long đánh nhau, cũng phải chuồn thật xa, tránh khỏi bị liên lụy mất luôn mạng nhỏ.

Chủ động tìm bọn họ gây phiền... cho tới nay, trừ Quang Minh giáo hội ngu xuẩn, không có tên nào không cần mạng như thế nữa.

Tống Mặc thấy thế, cười lạnh một tiếng, rút súng lục ở eo ra, bắn ba phát lên trời.

Sau tiếng súng, tiếng đại bác liên tiếp vang lên, ngọn lửa hòng pháo phun ra như từng tiếng gầm chấn trời, nói cho những kẻ đang đánh nhau ở nhà người khác, quá mức tự đại, là phải chịu báo ứng!

Trừ Rhys và Hắc Viêm, ma tộc và cự long đều chưa từng được hiểu biết về uy lực đại bác, nghe tiếng pháo vang, Rhys và Hắc Viêm hơi ngừng lại, nhớ tới sự thê thảm khi bị pháo bắn lần trước, trong đầu đồng thời lóe lên một suy nghĩ, chết rồi!

Ma tộc và cự long đồng thời nhìn về hướng đạn pháo bắn ra, phát hiện, thế nhưng là một nhân loại sinh sống ở đây!

“Nhân loại?”

Các cự long lại lần nữa ý thức được mình thật sự là trạch ở long đảo quá lâu rồi, hoàn toàn thoát ly xã hội, từ lúc nào, nhân loại trên đại lục Quang Minh đã dám chủ động tấn công cự long rồi?

Thân vương Myers và Laurent đồng dạng nghi hoặc, tiếng pháo khiến vợ chồng thân vương nhớ tới tình cảnh khi thân vương Myers bị địa tinh cho nổ ra, bọn họ đã từng nghe về thứ này từ miệng Rhys, “Đạn pháo?”

“Cha, mẹ, đây là pháo.” Rhys trở lại bên người vợ chồng thân vương, “Xin cùng con rời khỏi chỗ này. Ngoài ra, đưa ma quân về ma giới đi.”

Laurent nhúu mày, thân vương Myers cũng không hiểu lời Rhys, cần phải như vậy sao?

“Những con cự long đó vẫn còn đây.”

Rhys kiên trì, Laurent dứt khoát chỉ những cự long cũng nằm trong phạm vi bị đạn pháo ngập trời tấn công, ý rất rõ, đưa đội quân này về, chỉ dựa vào họ, không thể đối phó với những con cự long này.

“Mẹ...”

Rhys còn muốn khuyên, hẳn đã ý thức được, Tống Mặc hoàn toàn tức giận rồi, một khi Tống Mặc tức giận, chuyện sẽ khó liệu. Hẳn không để ý bị bà xã đánh, nhưng không muốn bị bà xã giết!

Khi một nhà ba người thân vương ma tộc nói chuyện, tấn công của đại bác lại bắt đầu đợt nữa, lần này, pháo hỏa tiễn cũng khai hỏa. Tuy tầm bắn không đủ xa, nhưng đạn pháo liên tục bắn ra vẫn uy lực cực lớn!

Cự long và ma tộc sẽ không bị những đạn pháo này giết chết, nhưng bị mảnh vỡ bắn trúng, thì vẫn đau! Thân hình to lớn của cự long trở thành mục tiêu tấn công tốt nhất, Tống Mặc vung súng lục, lớn tiếng kêu: “Bắn hết sức cho ông! Nã vào cái bụng bự của họ!”

Các xương khô chu nho hơi ngừng động tác lấp đạn một chút, ngẩng đầu nhìn Tống Mặc đang hưng phấn, cầm răng rắc hai cái, vẫn quyết định làm theo mệnh lệnh của lãnh chủ đại nhân.

Thế là, các ma tộc phát hiện, đạn pháo trước đó cũng tấn công họ, đột nhiên toàn bộ tấn công cự long, mà mục tiêu chính xác nhất, là bụng cự long!

Trong nhất thời, tiếng binh binh không dứt bên tai, phần bụng các cự long, chịu tẩy lễ của đại bác.

Các cự long bị mưa bom bão đạn tấn công choáng váng mất phương hướng, một con không cẩn thận, liền vấp hố đạn ngã, kẻ thảm liệt hơn, thì trực tiếp ngã vào hố, khi leo ra, lại là một viên đạn pháo bay vút từ trời xuống, lại bắn mục tiêu rớt vào hố.

...

Các ma tộc ở một bên nhìn trợn mắt ghen hòng, không khỏi nuốt nước miếng, không tự chủ liên tưởng những cự long đang khổ bức trước mắt thành mình, sau đó, tập thể run rẩy.

Tuy không chết được, nhưng cũng quá chịu tội...

Thân vương Myers và vương phi Laurent lặng yên nửa ngày, quả đoán tiếp nhận kiến nghị của Rhys, lập tức đưa quân đội về ma giới. Đùa à, lực phòng ngự của cự long đệ nhất đại lục, còn bị ngược thành như thế, chiến sĩ thủ hạ của họ, không có da dày nghịch thiên như thế.

Đáng tiếc, thân vương và vương phi nghĩ rất tốt, nhưng chuyện không thể như nguyện.

Đạn pháo như mưa, lại nhắm về phía bọn họ!

Xung quanh người thân vương Myers vòng hàng phù văn đen, trong khói pháo gầm lên với con trai của mình: “Rhys, con không thể quản nổi bà xã mình sao?!”

Rhys không khách khí gầm lại: “Cha quản được bà xã của mình sao?!”

Thân vương Myers: “...”

Cuối cùng, cự long bị nã thật sự tức giận, bọn họ không để ý ma tộc nữa, chịu hứng đạn pháo, trực tiếp lao tới chỗ đám người Tổng Mặc. Mọi

người đứng bên đại bác, bao gồm xương khô chu nho, chân cũng bắt đầu mềm đi.

Tổng Mặc hét lớn một tiếng: “Houma!”

Houma bước tới một bước, giơ pháp trượng trong tay lên, thấy ma pháp sư nhân loại này, trong mắt cự long đồng thời lóe qua khinh thường, chẳng qua là một ma pháp sư, mà vọng tưởng ngăn cản bọn họ sao?

“Đối pháo, đối đạn được!”

Hai mươi mấy khẩu pháo cối được đẩy ra, trừ xương khô chu nho ra, tất cả mọi người đều đeo lên một cái mặt nạ hình dáng kỳ quái, ruộng có ký hiệu đặc biệt được mở ra, các xương khô chu nho dùng tốc độ cực nhanh lấp đạn pháo.

Tốc độ của các cự long rất nhanh, Houma múa may pháp trượng, cuồng phòng nổi lên, tiếng pháo bắn của pháo cối vang lên sau đó, đạn pháo bay tới bên người các cự long, chạm đất, nhưng không nổ ra, khói mù bốc lên, một hương vị gây mũi nhanh chóng lan tràn theo gió, mũi các cự long chưa xót, trước mắt mơ hồ, lập tức, nước mắt tuôn như thác.

Dưới tình huống nước mắt nước mũi cùng tung tóe, không cần nói phát động tấn công, ngay cả nhìn rõ đường dưới chân cũng là vấn đề. Cho dù bay trên trời, cũng lập tức rơi tự do...

Tổng Mặc thấy một kích hiệu quả, lập tức phát động vòng tấn công thứ hai!

Tiếng pháo cối lại vang lên, lần này, các cự long chỉ cảm thấy mùi vị tràn vào mũi, mang theo mùi hương mê người, ý thức cũng theo mùi hương này bắt đầu trở nên mơ hồ, trước mắt dường như nở ra từng đóa hoa khắp núi khắp đồi, cánh hoa đều là kim tệ chói mắt, khiến bọn họ chỉ muốn lăn lộn, rong chơi trong ruộng hoa vàng này....

Đại lục Quang Minh lại lần nữa xuất hiện kỳ cảnh ngàn năm khó gặp, hai mươi mấy con cự long, hai mắt mờ lung, vẻ mặt tươi cười, bước loạn một hồi, toàn bộ ngã xuống, dùng sức vận mình thành từng cục tròn lớn, lăn tới lộn lui, lăn qua lăn lại, lăn tới mức sáng khoải lâm li, toàn thân đất cát....

Người Grilan ngậy ra, ma tộc sừng ra, địa tinh đờ người, chu nho ngấn người, ngay cả xương khô nã pháo cũng ngậy ra, cầm vang răng rắc, rớt xuống đất.

Tống Mặc lau mũi, ngẩng đầu, đạn hơi cay cộng thuốc gây mê, em mi, cự long vẫn ngã như thường!

Giơ tay phải lên, hạ lệnh ngừng tấn công, pháo cối nhanh chóng được đẩy ra, đoàn kỵ sĩ giáo hội tập kết bước tới hai bước, áo giáp chói sáng, cước bộ chỉnh tề. Khiến Tống Mặc cảm thấy đáng tiếc là, cự long thực sự nghịch thiên, chiến mã Grilan cách bọn họ mấy trăm mét đã mềm chân, không thể làm gì, chỉ có thể để kỵ binh biến thành bộ binh.

Nghĩ tới vật cười Osafei của Hắc Viêm, độc giác thú tinh linh dùng kéo xe, Tống Mặc xoa cằm, đợi khi thành thương nghiệm ngầm bắt đầu kinh doanh, nhất định phải mua mấy con độc giác thú từ chỗ tinh linh.

“Airth, Bobbys, nhiệm vụ gian nan tiếp theo, liền giao cho các người!”

Hai người trình trọng gật đầu, đồng thời giơ trường thương với cự long trước mặt, gầm lên: “Vì lãnh chủ đại nhân, vì Grilan, lao lên!”

Cùng tiếng gầm, hơn một ngàn kỵ sĩ giáo hội và các hán tử Grilan đã võ trang, trực tiếp lao tới các cự long đang lăn lộn trên đất, lao gần rồi, đều lũ lượt ngửa ra sau, dùng sức phóng trường thương trong tay ra, mũi thương dù có sắc nhọn, cũng rất khó tạo nên tổn thương cho cự long, nhưng mục đích của các kỵ sĩ không phải là thế, bọn họ chỉ dùng trường thương vây thành một hàng rào đơn giản, tạm thời hạn chế sự lăn lộn của cự long, sau

đó lấy mấy hạt giống cây mây trong ngực ra, rải lên đất, dây mây màu xanh và màu đỏ chạm đất liền bắt đầu mọc lớn, men theo trường thương và thân thể cự long leo lên, một vòng tiếp một vòng, trực tiếp cột những cự long mơ hồ thành xấp ướp. Những dây mây này là tinh linh lưu lại, chắc vô cùng!

Một con rồi một con cự long bị cột lại, giữa chừng có cự long tỉnh lại muốn kháng cự, tiếp theo các hán tử Grilan lập tức tiến tới, giơ súng gây mê trong tay lên, nhắm vào bộ vị yếu ớt nhất trên người cự long ột phát! Còn về bộ vị yếu ớt nhất là chỗ nào... xin tự mình tưởng tượng.

Các kỵ sĩ và hán tử dịch chuyển liên tục, leo lên leo xuống, bận rộn ngập trời.

Thân vương Myers quan sát rất lâu quay đầu lại nhìn Rhys một lát, vỗ vỗ vai hắn, trong mắt tràn đầy vẻ đồng tình. Nhớ lại năm đó, khi ông dẫn Laurent tới trước mặt lão thân vương Myers, lão thân vương Myers, cha của ông, đã nhìn ông như thế.

“Con trai, nén bi thương thuận biến hóa. Có bà xã cường hãn như thế, không phải chuyện xấu.” Nói rồi, tràn đầy thần bí sáp lại bên tai Rhys, “Phải biết, đây cũng là một loại tình thú.”

Rhys: “...”

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 142

Cái Gọi Là Vấn Đề Bồi Thường

> Phần lớn cự long đều đã ngã xuống, chỉ có Hắc Viêm và mấy con rồng cái vây quanh hắn còn đứng ở không xa, cảnh giác nhìn Tống Mặc và đám hán tử thủ hạ của y.

Còn về ma tộc, trải qua tấn công của đại bác vừa rồi, chứng kiến được biện pháp Tống Mặc đối phó cự long, bất luận là thân vương Myers hay là vương phi Laurent, đều có nhận thức mới về Tống Mặc, muốn lập tức đưa ma quân về ma giới là không có khả năng, ít nhất, trước khi Tống Mặc hạ lệnh xương khô chu nho dừng tấn công, là không thể.

Tống Mặc đảo mắt nhìn các ma tộc vẫn chịu nã một cái, đợi y tính nợ với cự long xong, sẽ tới phiên họ. Dám đánh nhau trong địa bàn của y, phá hủy hoa màu của y, thì phải chuẩn bị trả giá! Bất kể là ai, đều như nhau! Không sử dụng thuốc hơi cay pha thuốc gây mê với bọn họ đã là nể mặt Rhys rồi.

Sau khi các cự long bị trói hoàn tất, giữa lúc đó gần như một chút phản kháng cũng không có. Nồng độ của loại thuốc gây mê này đã tăng gấp chục lần so với lúc đối phó đoàn kỵ sĩ giáo hội, cho dù là cự long, một mũi, không ngủ một ngày một đêm, cũng đừng mơ tỉnh lại.

Tống Mặc không cần bọn họ ngủ lâu như vậy, chỉ cần mấy tiếng, cho y đủ thời gian bàn vấn đề bồi thường kim tệ với các cự long còn lại là đủ rồi.

Tổng Mặc chỉ muốn cho cự long một giáo huấn, biết ở nhà người khác đánh nhau là không đạo đức, không muốn kết thù với cự long. Tổng Mặc tự biết rõ mình, y có thể đánh ngã nhiều cự long như thế, thuần túy là đánh bất ngờ, lại thêm lực chú ý của cự long đều trên người ma tộc, chuyện mới tiến hành thuận lợi như thế, lần sau, mọi chuyện tuyệt đối không còn đơn giản như thế.

Một khi kết thù quá lớn với cự long, Tổng Mặc có thể khẳng định, Grilan, tuyệt đối không thể giữ.

So với như thế, còn không bằng lấy chút ích lợi trong phạm vi cự long có thể chấp nhận, có lẽ, còn có thu hoạch ngoài lề.

Tổng Mặc sờ cằm, nhìn các cự long đã ngã, chậm rãi cười.

Lãnh chủ đại nhân cười vô cùng thuần lương, nhưng người hiểu rõ y, đều có thể từ nụ cười này, nhìn ra được tính toán che giấu dưới sự thuần lương.

“Thả ta ra.”

Hắc Viêm lại mở miệng. Các rồng cái nhìn nhau, không buông vuốt, một con trong đó thậm chí còn muốn ngậm Hắc Viêm lên. Nhân loại đó quá nguy hiểm, bọn họ suy nghĩ, trực tiếp mang Hắc Viêm về long đảo, thỉnh trưởng lão ra khỏi đảo đi cứu đồng bọn.

Hắc Viêm nghiêng đầu, tránh khỏi cự long muốn ngậm hắc, bị ngậm vài lần, hắc đã rất có kinh nghiệm.

Động tác của cự long chạm vào khoảng không, hơi ngạc nhiên, cự long màu đen nhân cơ hội tránh ra vài bước, hình rồng nhanh chóng thu nhỏ với tốc độ mắt người thấy được, biến về nhân loại.

Khác với trước, Hắc Viêm đã có được một phần ký ức kế thừa của cự long, lần biến hóa này, trên người hắn có mặc y phục.

Trường bào màu đen, thắt lưng màu vàng, giống y lúc Tống Mặc gặp hắn lần đầu. Khác ở chỗ, Tống Mặc không còn nảy sinh sợ hãi với quốc vương uy nghiêm tuần mỹ trước mắt nữa, ít nhất, sau khi thấy hắn giống như một con thú con bị các cự long ngậm lên, Tống Mặc làm không được.

Nhưng, lịch sự nên biểu hiện, Tống Mặc vẫn không bỏ qua.

Nhẹ ho một tiếng, Tống Mặc bước tới một bước, vô cùng lịch sự nói: “Bệ hạ, xin chào, lại gặp mặt rồi.”

Tống Mặc dám vỗ ngực bảo đảm, y tuyệt đối không có ý chế nhạo gì, nhưng sắc mặt Hắc Viêm lại không để coi gì. Hắn từ ký ức kế thừa của mình hiểu ra những cảm giác của hắn với Tống Mặc lúc trước là gì, cũng hiểu hành động hắn làm trong vô thức đại biểu cái gì, trước mặt đối tượng ngưỡng mộ bị đối đãi thế này thế kia... ánh mắt đảo qua chiếc nhẫn trên ngón út tay phải Tống Mặc, đôi mắt vàng vụt qua tia sáng phức tạp.

Tống Mặc không để ý Hắc Viêm nghĩ gì, y chỉ ruộng đồng đã bị san bằng xung quanh, mở miệng nói thẳng: “Bệ hạ, ngài cũng thấy được, những hoa màu này, là lương thực một năm tới của người Grilan.”

Hắc Viêm nhíu mày, không nói gì.

“Là bạn hợp tác, ta không muốn làm khó ngài, cũng không muốn khiến ngài có quá nhiều khó chịu, nhưng, lương thực không có rồi, thì đại biểu không sống nổi. Một khi không sống nổi, con người sẽ mất đi lý trí, một khi mất lý trí, sẽ làm ra hành động quá mức, đó là chuyện không có gì phải kỳ lạ, ngài nói đúng không?”

Hắc Viêm nhìn Tống Mặc một cái, lại nhìn cự long ngã dưới đất, mất đi lý trí?

“Bệ hạ, ta xin lỗi long tộc vì những hành động vừa rồi.” Tống Mặc đột nhiên trịnh trọng cong lưng hành lễ với Hắc Viêm và các cự long đứng sau lưng hắn, khi các cự long kinh ngạc nhìn y, y thẳng người dậy, ngẩng đầu lên, thành khẩn nói; “Ta không phải muốn đổi phó cự long, ta chỉ là trong lúc cấp thiết, hy vọng chư vị có thể lý giải.”

Mấy con rồng cái dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tống Mặc, cự long cường hãn, tùy tính vọng động, nhưng không ngu ngốc, nhân loại này biểu đạt mình chịu tổn thất lớn trước, tiếp theo là xin lỗi vì hành động vừa rồi, cuối cùng muốn làm gì, bọn họ đã có thể đoán được một chút, chẳng qua, nếu nhân loại này thật sự đúng như bọn họ nghĩ, chỉ muốn đạt được vài ích lợi, cũng không phải không được.

Một con cự long màu đen bước tới một bước, thân thể to lớn không ngừng thu nhỏ, cuối cùng biến thành một mỹ nhân tóc đen môi đỏ, thân hình nóng bỏng.

“Nhân loại, đưa yêu cầu của người ra đi.”

Mỹ nhân tóc đen đi tới bên cạnh Tống Mặc và Hắc Viêm, Tống Mặc lúc này mới phát hiện, mỹ nhân này, tướng mạo có hai ba phần tương tự Hắc Viêm.

Cự long nói thẳng thừng, Tống Mặc cũng không định vòng vo nữa, trực tiếp mở miệng: “Yêu cầu của ta rất đơn giản, bồi thường hoa màu và nhà ở bị hủy hoại của ta theo giá, ngoài ra trả thêm tiền chuộc nhất định, ta không yêu cầu quá nhiều, mỗi người năm ngàn kim tệ, thế nào?”

Suy nghĩ của Tống Mặc rất đơn giản, lần đầu gặp Hắc Viêm, đã bị hắn lừa mất năm ngàn kim tệ, hiện tại, y đòi lại bồi thường từ người thân của hắn, cũng coi như trút giận ỉn.

Yêu cầu này thực sự không tính là cao, năm ngàn kim tệ đối với cự long mà nói còn không đủ số lượng một vuốt năm lấy. Hiện tại cự long nằm

dưới đất có hai mươi con, tính theo đầu người, đối với cự long mà nói, vẫn không là gì. Nhưng đối với Tống Mặc, thì tuyệt đối không phải là con số nhỏ.

Mấy rồng cái thương lượng một chút, cảm thấy yêu cầu của Tống Mặc không quá đáng, cự long quả thật không nói lý, nhưng cũng phải phân đối tượng. Tình huống trước mắt là, bên mình đã rơi xuống hạ phong, chọi cứng là không thể, nếu làm như dự định, trở về long đảo cầu cứu cũng quá tốn thời gian, nếu nhân loại này không há mồm sư tử, thì không bằng đáp ứng điều kiện của y.

Tống Mặc nhận được đáp án mình muốn, lập tức bảo các hán tử Grilan cởi dây mây, đồng thời trao đổi khế ước với các rồng cái, y đã học ngoan rồi, giao thiệp với người thế giới này, nhất định phải ký khế ước, đặc biệt là những chủng tộc phi nhân loại, một khi ký khế ước, muốn nuốt lời, còn khó hơn lên trời.

Người làm chứng khế ước trực tiếp tìm thân vương Myers và vương phi Laurent, như thế, cự long muốn nuốt lời càng khó.

Tống Mặc hạ lệnh xương khô chu nho dừng bắn pháo, để các ma tộc được thở.

Sau khi ký khế ước với cự long, Tống Mặc lại cố ý bàn kế hoạch thành thương nghiệp ngầm với Hắc Viêm, không ngoài ý muốn dẫn lên hứng thú của các cự long, trên đại lục này chủng tộc nào yêu kim tệ nhất? Tuyệt đối là cự long không cần nghi ngờ.

Thấy các cự long cảm thấy hứng thú, Tống Mặc cũng không che giấu, phơi bày kế hoạch thành thương nghiệp ngầm ra. Các cự long nghe xong, biểu thị hứng thú thật lớn. Không cần Tống Mặc nói nhiều, đã biểu thị mình cũng muốn tham gia một vuốt. Tống Mặc vẻ ngoài có chút khó xử,

nhưng đã âm thầm cười nở hoa, lại cò kè một chút, cuối cùng thương lượng ra điều kiện khiến hai bên đều khá thỏa mãn.

Tống Mặc bỏ ra một phần lợi nhuận, nhưng lại đạt được một đám tay sai cường đại. Quả nhiên, đối với cự long mà nói, chỉ cần có kim tệ, tất cả vấn đề đều có thể giải quyết. Có phần khế ước hợp tác này, kim tệ cự long đạt được sắp vượt gấp trăm ngàn lần số đã trả cho Tống Mặc, bọn họ cũng sẽ không vì số tiền chuộc và tiền bồi thường trả cho Tống Mặc mà cảm thấy đau lòng.

Tống Mặc thầm thở phào một hơi, đây cũng coi như đã giải quyết một mối họa ngầm cho Grilan. Nếu không làm thế, ai biết cự long liệu có đột nhiên thấy khó chịu vào một ngày nào đó, cảm thấy mình đã chịu thiệt trong chuyện trả tiền chuộc và tiền bồi thường, muốn tới Grilan đòi lại thì sao?

Cho nên nói, phòng ngừa chu đáo, luôn không phải là chuyện xấu.

Tống Mặc lại soạn một phần khế ước, giao cho cự long, cự long nhìn qua, cho rằng không có vấn đề gì, mấy cự long chia nhau ký tên lên khế ước. Tống Mặc lúc này mới biết, trong long tộc, quyết định đại sự đều là rồng cái.

Lãnh chủ đại nhân sờ cằm, đây tính là xã hội mẫu hệ phiên bản dị thể sao?

Sau khi ký khế ước, Tống Mặc bảo quản gia bưng rượu nho trong hầm ra, thời gian các cự long đợi đồng bọn tỉnh lại cũng sẽ không quá nhàm chán. Đương nhiên, khi thấy các cự long uống xong rượu nho trong ly, ánh mắt phát sáng, nụ cười trên mặt Tống đại lãnh chủ, càng thêm thành khẩn.

Giải quyết vấn đề cự long xong, Tống Mặc quay sang ma tộc.

Thân vương Myers và vương phi nhìn tận mắt dũng khí nhanh nhẹn dứt khoát ‘sát giá’ với cự long của Tổng Mặc, trong lòng đã bắt đầu đánh trống.

Bất ngờ là, Tổng Mặc lại không làm khó họ.

“Dù sao, hai vị là cha mẹ của Rhys, sao ta có thể làm khó các vị, đúng không?” Ngữ khí của Tổng Mặc vô cùng thành khẩn, “Nhưng, các vị cũng thấy đó, hiện tại lãnh địa đã ra thế này... thành lũy ngầm cũng bị hủy vì Rhys... cho nên, là trưởng bối, có phải cũng nên có chút biểu thị không?”

“Kim tệ?”

“Không không không.” Tổng Mặc xua tay, “Bàn tiền quá tổn thương tình cảm, lại nói, hai vị là cha mẹ của Rhys, cũng tương đương trưởng bối của ta, sao ta lại tiện đòi tiền các vị chứ?”

Thân vương Myers và Laurent nhìn nhau, Tổng Mặc càng nói thế, trong lòng họ càng thấy không chắc, luôn cảm thấy, trước mặt đang là một cạm bẫy chờ họ nhảy vào.

“Bàn tiền không tốt, nhưng.” Ánh mắt Tổng Mặc chuyển sang các ma quân vì bị nã pháo mà không thể được đưa về ma giới, “Xây dựng lại Grilan, hiện tại rất cần lực lao động.”

Tổng Mặc nói xong, liền cười híp mắt nhìn thân vương Myers và vương phi Laurent, biểu tình đó, nhìn thế nào cũng thấy rất ngốc rất ngây thơ. Đùa à, không phải vì những lực lao động này, y làm gì phải cho xương khô chu nho lãng phí nhiều đạn pháo như thế, nã pháo liên tục không để thân vương và vương phi có cơ hội đưa họ đi, đây đều là tiền nha!

Lực lao động?

Thân vương Myers và vương phi Laurent nghĩ một lát, mới phản ứng lại mục đích của Tổng Mặc là gì.

Bảo binh sĩ tinh nhuệ của ma tộc, đi trồng ruộng làm nhà?!

Tổng Mặc thấy vợ chồng thân vương đã hiểu, cười mở miệng nói: “Cự long là người ngoài, chúng ta chỉ có thể đòi tiền họ. Quan hệ của ta và Rhys đã bày ra ở đó, chúng ta coi như người nhà, cho nên, hai vị đều hiểu, đúng không?”

Thân vương Myers và vương phi: “...” Nhân loại này, đối xử với người nhà như thế sao?

“Nhìn mấy người khỏe mạnh này đi, cơ bắp này, thân hình này, tuyệt đối lao động tốt!” Tổng Mặc vừa khen, vừa nói với Rhys vừa rời ở bên cạnh giả làm bối cảnh: “Nhìn đi, so với những thủ hạ người mang tới hữu dụng hơn nhiều! Dù sao cũng là thân vương và vương phi a! Học nhiều chút, đây mới là người sống tốt.”

Rhys sờ mũi, nhìn cha mẹ đã hóa đá, quả đoán chọn lựa ngậm miệng trầm mặc.

Tối hôm đó, cự long lục tục tỉnh lại được biết đầu đuôi sự tình, tuy không cam tâm, ngật nổi khế ước đã ký, lại nhìn con số trên một khế ước khác, cũng chỉ có thể buông chuyện này xuống, không đi tìm Tổng Mặc gây phiền. Mang rượu nho mà Tổng Mặc tặng cho họ vỗ cánh bay đi.

Mục đích bọn họ rời khỏi long đảo chủ yếu là tìm được cự long thức tỉnh, hiện tại đã tìm được Hắc Viêm, nhất định phải nhanh chóng trở về long đảo báo cho trưởng lão. Còn về nên làm sao mang Hắc Viêm về, đây là vấn đề của cự long, hoàn toàn không liên quan tới Tổng Mặc.

Các ma quân ở lại Grilan, Tổng Mặc tốt bụng phát ổi người một xẻng công binh, đứng bên ruộng, nhìn tịch dương, vung tay: “Chư vị, đánh nhau ẩu đả là không được, lao động, mới là chuyện vinh quang nhất!”

Các ma quân: “...”

Vợ chồng thân vương sớm đã không thấy bóng dáng, Rhys đứng bên cạnh Tống Mặc, toàn thân tắm trong ánh mắt lên án của các ma quân, nhin không được mở miệng nói với Tống Mặc: “Thân ái...”

Tống Mặc đột nhiên quay đầu, nắm tay Rhys, “Thân ái, ta biết mà, người yêu ta nhất, hiểu ta nhất!”

“Ta...”

“Nào, cái này cho người!” Tống Mặc không biết lấy từ đâu ra một sợi roi, nhét vào tay Rhys, “Nhiệm vụ đốc công gian nan này, liền giao cho người! Không cần nể mặt ta, roi cứ quất!”

Tống Mặc nói xong, Rhys cầm cây roi trong tay, chỉ cảm thấy ánh mắt chột chột lên người mình, đột nhiên thăng cấp, đã sắp chột mình thành cái rồ...

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 143

Đều Không Dễ Chọc

> Sau khi giao trọng nhiệm đốc công cho Rhys, Tổng Mặc liền phất tay làm ông chủ. Không phải y không xem trọng công việc trùng kiến lãnh địa, mà gần đây y còn chuyện quan trọng hơn phải làm. Tổng Mặc quyết định tiếp nhận lời mời của Nelson, tham gia diễn lễ đăng cơ của hắn, thuận tiện tiêu diệt ý định muốn gả công chúa Olivia tới Grilan. Tổng Mặc xuất phát trước kế hoạch, định ven đường tuần thị lãnh địa mới chiếm được một chút. Trừ thành Cary, những nơi này y vẫn chưa từng đi qua. Đối với một lãnh chủ mà nói, hiểu rõ lãnh địa mình thống trị, là cần thiết. “Trên đường cần phải tiêu hao không ít thời gian.” Tổng Mặc tỉ mỉ nhìn bản đồ, trên bản đồ đã ghi chú lại phần đất nằm trong phạm vi thế lực của Grilan, so với một miếng đất nhỏ cô quạnh hồi xưa, Tổng Mặc không thể không cảm thán mình thật sự đã trở thành hộ mới phát không hơn không kém. Cảm giác khi mới phát, rất tốt. “Lãnh chủ đại nhân, nếu những nơi này ngài đều muốn đi qua xem một lần, thì ít nhất phải tốn một đến hai tháng.” Lão John nhìn bản hành trình kế hoạch của Tổng Mặc, nói; “Diễn lễ đăng cơ của Nelson là vào nửa tháng sau, thời gian căn bản không kịp.” “Không đâu.” Tổng Mặc lắc đầu, “Không cần phải đi trước diễn lễ đăng cơ, sau khi về, ta cũng có thể đi.” Nói xong, chỉ vào một thành phố gần thành Cary nhất, nơi này là một thành phố thương nghiệp trọng yếu của đại lục Quang Minh một trăm năm trước, nhưng bị hủy trong chiến hỏa, vẫn không được xây dựng lại. “Nơi này, Harold nói với ta, vị trí nơi này tốt hơn thành Cary, ta định đi thực địa xem một chút. Nếu đúng vậy, thì xây dựng một thành phố ở đây, cũng không tồi.” Lão John gật đầu, Tổng Mặc có thể nhìn ra điểm này, ông đương nhiên cũng có thể nhìn ra. Suy nghĩ tới nhân lực và vật lực phải tiêu

tồn khi xây dựng thành phố, lãnh chủ đại nhân và quản gia đồng thời nhúu mày. “Sớm biết vậy, nên đòi cự long nhiều tiền chút.” “Lãnh chủ đại nhân...” “Ta biết.” Tổng Mặc thở dài, tựa vào lưng ghế, ném bút lên bàn, “Quá đắt tội cự long không ích gì, sở dĩ ta dám bắt quân đội ma tộc ở lại làm lực lao động, đều là y vào quan hệ của ta và Rhys.” Gãi đầu, “Cái này cũng hết cách thôi, người trong tay thật sự quá ít.” Nói rồi, Tổng Mặc đứng lên, đi tới cửa sổ, nhìn các ma quân đang tuần mò hôi như mưa bên ngoài, “Đây đều là lực lao động miễn phí, không cần tiền. Chuyện tốt như thế, cũng chỉ có một lần mà thôi.” Lão John: “...” Dám xem ma quân như lực lao động miễn phí, trồng ruộng làm nhà, ngàn vạn năm nay, tính ra cũng chỉ có một Tổng Mặc Grilan thôi đi? Hiện tại trong lãnh địa đã trở thành một công trường lớn, phế tích của thành ngầm đã được dọn dẹp, các địa tinh lại lần nữa rơi nước mắt đau khổ vì kiến trúc tận tâm xây dựng bị hủy, các ma quân cởi bỏ áo giáp, lộ ra thân hình cơ bắp, vung xẻng công binh, không tới một ngày, đã dọn dẹp sạch sẽ vách đổ đá nát trong thành ngầm, dựng lại móng, bắt đầu xây dựng thành ngầm mới. Chỉ là trong quá trình xây dựng lại thành ngầm, thì xuất hiện vấn đề. Địa tinh tìm tới Tổng Mặc, vừa lau nước mắt vừa cáo trạng: “Lãnh chủ đại nhân, những ma tộc đó rất quá đáng, dám nói bản vẽ chúng tôi thiết kế không chút ích lợi!” Tổng Mặc chỉ có thể an ủi địa tinh một phen, nếu đã ‘nhận thầu’ công trình ra ngoài, y không định tính toán quá nhiều. Ma quân tình nguyện trở thành lực lao động miễn phí không cần tiền, nghĩ thôi cũng biết trong lòng những tên này khẳng định đều ghen một bụng hỏa, chỉ cần không quá mức, Tổng Mặc sẽ không chen vào. Có Rhys ở đây, chắc những ma tộc đó cũng không dám làm ra công trình bã đậu hủ. Còn về thẩm mỹ quan gì đó... thân là quân đội tình nguyện nhất dưới tay thân vương và vương phi ma tộc, khẳng định cũng là những phần tử ‘cốt cán’, người như thế, thẩm mỹ quan chắc không quá mức lệch lạc. Việc tới nay, Tổng Mặc cũng chỉ có thể an ủi mình như thế. So với thành ngầm, ruộng đồng trong lãnh địa là vấn đề lớn. Từng vết nứt giống như mấy đường bầy, lãnh dân bước ở trên, hễ không cẩn thận thì sẽ rớt vào. Tuy thông đạo thông tới ma giới đã đóng, sẽ không xuất hiện tình trạng lờ chân rớt vào ma giới du lịch, nhưng gãy chân bị thương thì vẫn có

xảy ra. Công việc chủ yếu của các ma quân, trừ xây dựng lại thành ngăm, chính là đào đất lấp mấy khe nứt này. Tống Mặc còn nghĩ có lẽ có thể thấy cảnh đại binh ma tộc khiêng đòn gánh, vác sọt bận rộn trong lãnh địa, nhưng y đã quên, nếu là ma tộc, thì sao có thể không biết ma pháp. Từng hàng phù văn đen như con rắn chui vào trong khe nứt, vết nứt trên mặt đất bắt đầu khép lại với tốc độ mắt người thấy được. Nhìn tình cảnh này, Tống Mặc không thể không cảm thán, ma pháp thật sự là thứ tốt. Đáng tiếc là, ma pháp của ma tộc, nhân loại rất khó học được, giống như phù văn mà bọn họ sử dụng, tách ra, thì Tống Mặc có thể xem hiểu ý nghĩa của từng chữ, nhưng dính liền lại, thì liền mờ cả mắt. May là trong lãnh địa còn có một Houma, cho dù chức nghiệp trước kia của ma pháp sư này là sát thủ. Nhưng, đối với chuyện mình có thể xem hiểu phù văn ma tộc, Tống Mặc vẫn cảm thấy nghi hoặc, y đã nói chuyện này cho Rhys. Rhys kinh ngạc nhìn Tống Mặc, “Thân ái, người từng học văn tự ma tộc sao?” “Không có.” Tống Mặc thành thật lắc đầu, “Ta chỉ học tiếng đại lục Quang Minh và tiếng thiên triều, năm đó điều ngữ cấp bốn cũng chỉ tàng tàng.” (Điều ngữ: Tiếng Anh) Rhys không hiểu tiếng thiên triều và điều ngữ trong miệng Tống Mặc, nhưng lại hiểu Tống Mặc căn bản chưa từng tiếp xúc với ngôn ngữ ma tộc, càng không cần nói là học tập theo hệ thống. “Người là nói, sau khi cha ta giải trừ khế ước trên người người, mới xuất hiện tình huống này?” “Ừ.” Tống Mặc gật đầu, xoa trán, “Lúc đó ta cho rằng là ảo giác, nhưng, từ đó về sau, bất luận là người, cha người, hay những ma tộc đó, phù văn các người sử dụng, nếu tách ra từng chữ thì ta có thể hiểu, còn dính lại thì ta không hiểu.” Là vậy sao? Rhys cúi đầu, thì trán lên trán Tống Mặc, nhắm hai mắt lại, lặng lẽ, tựa hồ đang cảm thụ gì đó, qua một lúc, đột nhiên cười, có vẻ đã hiểu ra cái gì. “Thì ra là thế...” Rhys ôm eo Tống Mặc, nói: “Đây là chuyện tốt, đối với ta và người.” “Chuyện tốt?” Tống Mặc kỳ quái nhìn Rhys một cái, không hiểu ý hẩn. “Cha thu hồi máu của ông, nhưng lại để lại một chút ma lực của ông trên người người.” Rhys cố gắng nói đơn giản, hy vọng Tống Mặc có thể hiểu, “Nói cách khác, ông thừa nhận thân phận của người, người hiện tại đã là thành viên của gia tộc Myers rồi. Phương thức này chỉ nhằm vào thành viên gia đình phi ma tộc, trong lịch

sử gia tộc Myers, chỉ xuất hiện hai lần, người là lần thứ ba.” Tổng Mặc nghĩ nghĩ, không nói gì, đột nhiên bắt đầu cúi xuống cởi nút áo. Thấy Tổng Mặc hành động như thế, Rhys sáng mắt, “Thân ái, người đang mời gọi ta sao?” “Biến sang một bên!” Tổng Mặc vung tay đẩy mặt Rhys ra, cười sơ mi, tỉ mỉ nhìn thân thể của mình, sau lưng không thấy được, dứt khoát đi tới trước gương, quay sang nghiêm túc kiểm tra thân thể. “Thân ái, người đang làm gì?” “Ta đang xem thử mình có phải lại thành nhị sư huynh rồi không.” (Nhị sư huynh: Trư Bát Giới) “Cái gì?” “Có nghĩa là, cha người có phải lại để lại hoa văn ấn chương gì đó trên người ta không.” Tổng Mặc giơ tay phải lên, chỉ nơi từng để lại đồ án hoa văn do kế ước lập với tinh linh, “Giống như khi ta lập kế ước với Gerrees, hiểu chưa?” Nói xong, lại cúi đầu tỉ mỉ kiểm tra, xác định thân trên không có, bắt đầu suy nghĩ xem có nên đuổi Rhys ra ngoài sau đó cởi quần tiếp tục tìm không. Nghĩ nghĩ, y và Rhys là quan hệ người yêu, cho dù thân vương Myers có sở thích ác liệt, cũng sẽ không để lại hoa văn ấn chương trên nửa người dưới đâu nhỉ? Như vậy thật sự là già mà không nghiêm. “Không cần lo lắng.” Rhys ôm eo Tổng Mặc từ sau lưng, cầm gác lên vai Tổng Mặc, cọ cọ mặt Tổng Mặc, nhìn hai người trong gương, “Cha sẽ không làm như thế. Ông chỉ để lại ma lực trên người người, như vậy, hể là ma tộc, đều sẽ biết người là thành viên của gia tộc Myers.” “Thật sao?” “Đương nhiên.” Rhys cười cắn tai Tổng Mặc, “Nếu không, cha và mẹ sao lại yên tâm để ma quân lại Grilan, mặc người sai phái?” “Không phải còn có người sao?” “Lẽ nào người không phát hiện, cho dù không có ta, bọn họ cũng sẽ không cãi lại mệnh lệnh của người sao?” Tổng Mặc nghiêng đầu suy nghĩ, hình như quả thật là thế, trước khi y bảo Rhys làm đốc công, những ma quân này cho dù ánh mắt nhìn y vô cùng bất thiện, cũng không có hiện tượng muốn tấn công y. Lẽ nào, thật sự như Rhys nói, bọn họ đều biết, y hiện tại đã là thành viên của gia tộc Myers? Nghĩ nghĩ, Tổng Mặc đột nhiên biến sắc, không đúng, chuyện này không đúng! Trước kia y muốn lấy bà xã, với tình hình hiện tại, y còn lấy cái gì mà lấy? Không phải là giả cũng là ở rể! “Thân ái...” Tổng Mặc bên này đang nghĩ, một cánh tay không mang ý tốt đã cởi thắt lưng của y, ma sát trên vòng eo gây trơn láng, thấy Tổng Mặc không phản đối,

được voi đòi tiên từ eo trượt vào...Tống Mặc chỉ cảm thấy nơi nào đó bị nắm lấy, tiếp theo thân thể liền mềm, không thể khống chế ngã vào lòng Rhys, vội giữ cánh tay đang làm loạn trên người mình lại, “Đừng quậy, ta lát nữa còn có chuyện phải làm!” “Thân ái, cho ta, được không?” Rhys thối hơi vào tai Tống Mặc, một tay khác đặt lên ngực Tống Mặc, kẹp một điểm trước ngực y, nhẹ kéo, “Người xem, người cũng muốn, không phải sao?” Tống Mặc hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt rơi vào trên chiếc gương ở trước hai người, mặt gương nhẵn bóng, phản chiếu tình cảnh khiến người ta mặt đỏ tim đập, y đứng trước gương, quần đã mắc lỏng lẻo trên xương hông, ần ần có thể thấy cánh tay đang làm loạn trên người mình, mỹ nhân tóc nâu sau lưng dùng tay chống đỡ cho y, trong đôi mắt màu biển xanh ấp ủ nhiệt tình khiến người si mê, đôi môi như hoa tươi đỏ tới mức muốn nhỏ máu, đặt lên giữa vai và cổ y, để lại từng dấu vết rõ ràng, Tống Mặc bắt đầu miệng khô lưỡi nóng, y là nam nhân, nam nhân, luôn rất khó khống chế bản thân vào tình huống này, cho dù ý chí có kiên cường, cũng làm không được. Thị giác và xúc giác cùng tấn công cuốn sạch cảm quan của Tống Mặc, y chỉ có thể ngẩng đầu lên, nâng tay lên, ôm cổ Rhys, hầu kết rục rịch lên xuống, hơi thở dốc trở nên thô nặng: “Mạnh lên!” Trong mắt Rhys vụt qua ý cười, dùng sức ôm eo Tống Mặc, cắn lên xương quai xanh của y...Cả buổi chiều, Tống Mặc và Rhys đều không ra khỏi phòng, cho tới tối, mới xuất hiện trên bàn ăn. Lão John mặt cứng ngắt không nói một lời. Tống Mặc nhìn gương mặt nghiêm túc của quản gia, đột nhiên có cảm giác chột dạ. Giống như cảm giác cùng người yêu thân mật không cẩn thận bị trường bối bắt gặp. Rhys thì tươi cười đầy mặt, toàn thân trên dưới tỏa ra mùi kích thích nồng đậm, lực sát thương cực lớn, bất luận là nam nữ già trẻ, đi ngang người hẳn, đều không tự chủ mặt đỏ tim đập. Ngoại lệ duy nhất là lão John, nếu ánh mắt có thể giết người, ma tộc trước mắt, sớm đã bị ông chém thành tám mảnh! Có lẽ mỗi người cha bị dụ mất con, đều sẽ có tâm tình chua xót này...Một tuần sau, lãnh địa mặt mũi không nguyên vẹn đã thay đổi. Công trình xây dựng lại thành ngăm đã tiến hành được một nửa, tốc độ xây nhà của ma tộc không sánh bằng địa tinh, nhưng từ kiến trúc hoàn thành có thể thấy, thẩm mỹ quan của họ vẫn có thể tiếp nhận. Hơn nữa trên loại đá ma

tộc sử dụng đều có khắc phù văn ma pháp, dùng chất liệu thể này xây dựng nhà ở, tuyết đối đông ấm hè mát, ngay cả bên trong thành lũy, ma tộc cũng đều tiến hành trù tính lại, Tổng Mặc nhìn bản vẽ ma tộc thiết kế, ngây người đủ năm phút. Đại thánh cao gấp đôi, phòng ngủ chính cười ngửa không thành vấn đề, nhà tắm... mọe, sao y không biết, dưới đất Grilan còn có suối nước nóng? Một ma tộc phụ trách thiết kế thành ngầm nói với Tổng Mặc: “Lãnh chủ đại nhân, cái này không phải suối nước nóng, mà là căn phòng do hồng thạch có khắc phù văn tạo nên. Đương nhiên, cũng có thể gọi là suối nước nóng nhân tạo.” Tổng Mặc sờ cằm, mắt híp lại, tên trước mắt, ngữ khí rất thành khẩn, thái độ rất cung kính, nhưng, sao y luôn có cảm giác mình bị xem như đồ nhà quê thiên cận vậy? Nhưng lãnh chủ đại nhân cũng phải thừa nhận, nhà ở thế này, khẳng định là hưởng thụ cấp đế vương. Theo cách nói của các ma quân, cho dù là nhân loại, cũng là người yêu của người kế thừa thân vương Myers vĩ đại, thành viên gia tộc Myers, nơi ở, đương nhiên không thể nào quá bủn xỉn! Tổng Mặc câm nín, các địa tinh lại lần nữa cắn khăn tay khóc, thì ra, thành ngầm mà trước kia họ lấy làm kiêu ngạo, trong mắt những ma tộc này, lại có thể dùng từ ‘bủn xỉn’ để hình dung sao? Hít sâu một hơi, Tổng đại lãnh chủ miễn cưỡng khắc chế dục vọng muốn giết người, thế giới tốt đẹp như thế, không khí trong lành như thế, y không tính toán với những phi nhân loại này! Đồng ruộng bị hủy hoại đã lại trở mầm xanh. Các ma quân không giỏi trồng ruộng, nhưng có thể chấp hành mệnh lệnh rất tốt, bọn họ tiến hành cày cấy, gieo mầm đúng như yêu cầu của Tổng Mặc, không biết có phải do ma pháp không, mà Tổng Mặc luôn cảm thấy, đợt cây trồng lần này, lớn nhanh hơn trước kia một chút. Hạt giống trái cây có được ở chỗ tinh linh, cũng được trồng xuống, trừ dâu tây, Tổng Mặc vẫn không nhận ra được loại nào khác. Nhưng, chỉ mỗi dâu tây đã đủ cho Tổng đại lãnh chủ niềm vui bất ngờ. Ba ngày trước khi xuất phát đến Chisa tham gia diễn lễ đăng cơ của Nelson, Tổng Mặc đang chuẩn bị hành trang đột nhiên nghe tiếng gõ cửa, thị nữ đi tới mở cửa, ngoài cửa là Airth và Bobbys một thân máu đỏ. Tổng Mặc và thị nữ đều bị dọa, đây là sao?! Sáp lại người người, dịch thể màu đỏ trên người họ, tỏa ra hương thơm của trái cây, không phải là máu. Tổng Mặc

thở ra một hơi, dựa vào mai rùa cường hãn của kỵ sĩ vàng, trước mắt vẫn không có ai có thể đánh cho họ chảy máu mặt. Airth mở miệng: “Lãnh chủ đại nhân, ruộng trái cây có chuyện, ngài mau đi xem!” “Có chuyện?” Tống Mặc cùng hai kỵ sĩ vàng một thân thê thảm đi mau tới ruộng trái cây, nhìn ‘bom màu đỏ’ bay vụt qua trên trời, trong lòng liền có vô số con ngựa chạy qua. Mọe, cây nông nghiệp không dễ chọc, ngay cả trái cây cũng không hiền lành sao? Mọe nó toàn bộ đều không dễ chọc! Đang nghĩ thế, một trái ‘bom màu đỏ’ đột nhiên bay tới chỗ Tống Mặc, huỳnh hoang vượt qua đầu kỵ sĩ vàng mở ra, bóp một tiếng, đập lên trán Tống Mặc... Thế giới, an tĩnh.

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 144

Tranh Đoạt Bắt Đầu

> Dâu tây tấn công bất ngờ, Tổng đại lãnh chủ quả đoán trúng chiêu.

Tổng Mặc trực tiếp ngã thẳng xuống đất, chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu có vô số con chim sẻ đang kêu riu rít, trước mắt là sao đầy trời. Nước dâu đỏ tươi thuận theo trán chảy xuống mặt, rớt xuống đất, giống như trái tim đang chảy máu của Tổng đại lãnh chủ... Mặt mũi hai đời của y, đều mất sạch trong hôm nay.

Bên tai vang lên ong ong, Tổng Mặc lại không nghe rõ cái gì, trước khi chìm vào hôn mê, y thấy gương mặt lo lắng của lão John, và gương mặt xanh mét của Rhys.

Có thể thấy biểu tình này của hai người, cũng đáng giá lắm.

Tổng Mặc nghĩ lệch hướng, sau đó, trong tiếng hỗn loạn và hỗn tạp, hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Đối với chuyện xảy ra sau đó, Tổng Mặc hoàn toàn không biết.

Chẳng hạn, y vừa ngất, lãnh địa liền hoàn toàn rối nùi, người tại đó biết y bị dâu tây đập ngất, người không ở đó, chỉ có thể nghe người khác kể lại tình cảnh lúc ấy, ngất nỗi sự thật này thật sự không thể tin nổi, bọn họ rất khó tin rằng, lãnh chủ đại nhân có thể đại chiến tám trăm hiệp với khoai tây và bắp, vậy mà bị một trái dâu tây nhỏ đánh ngã!

Thế là, đủ loại lời đồn xuất hiện, trong đó lời đồn rộng rãi nhất, ảnh hưởng lớn nhất, là lãnh chủ đại nhân lại bị sét đánh, cho nên mới ngã. Lão Julien ở tại vương đô Angris, cũng nghe thấy lời đồn này, tới mức nổi suy nghĩ nhân loạn đánh cướp.

Khi Tống Mặc tỉnh lại, đã là sáng ngày hôm sau.

Mở hai mắt ra, đầu cũng còn hơi trầm trầm, nhớ tới tại sao mình lại ngã, Tống Mặc cũng cảm thấy khó tin. Sờ sờ nơi bị dẫu tây đập vào, không xưng, ần ần, cũng không đau. Xem ra, đã được trị liệu rồi.

Nằm lặng lẽ một lúc, chống khuỷu tay muốn ngồi dậy, tiếng ngồi dậy kinh động tới Rhys vẫn luôn ở bên cạnh, hẩn canh Tống Mặc một đêm, mãi tới sáng vẫn không nghỉ ngơi. Thấy Tống Mặc tỉnh, lập tức đi tới, nhìn y, đôi mắt màu biển xanh viết đầy lo lắng.

“Thân ái, người không sao chứ? Có chỗ nào không thoải mái không?”

“Không sao.” Tống Mặc lắc đầu, vạch chăn ra muốn xuống giường, nhưng bị Rhys ấn lại, Tống Mặc không hiểu nhìn hẩn, “Sao vậy?”

Rhys căn môi, không nói gì cả, đột nhiên cúi người ôm Tống Mặc thật chặt.

Tống Mặc có thể cảm giác được sự lo lắng của nam nhân đối với mình, tình cảm này, càng khiến Tống Mặc thấy vui vẻ hơn trăm ngàn lời ngon ngọt.

Vui sướng vì sự lo lắng của người khác, có phải không mấy phúc hậu không? Huống hồ y thật sự không có chuyện gì.

Tống Mặc không tự nhiên muốn sờ mũi, lại phát hiện hai tay đều bị ôm, căn bản không nâng lên được, chỉ có thể cố gắng động cổ tay, vỗ Rhys, “Ta không sao.”

Trong âm thanh mang theo an ủi, Rhys vùi đầu thật sâu vào cổ Tống Mặc, giọng nói chậm rãi truyền vào tai Tống Mặc: “Ta trước giờ không biết...”

“Không biết cái gì?”

“Người lại yếu ớt như thế.”

“...” Đối diện nói một nam nhân yếu ớt, tìm đánh hay là tìm đập hả?!

“Sau này ta sẽ bảo vệ người.” Rhys ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Tống Mặc, nói; “Từ khi quen biết người tới nay, người biểu hiện quá mức ưu tú, tới mức ta đã quên, người vẫn là con người.”

“...” Mọi nó y đương nhiên là người! Kẻ trước mắt mới không phải người!

“Người yên tâm, sau này ta nhất định sửa đổi, thái độ nghiêm túc đoạn chính, bảo vệ người thật tốt! Bất cứ ai, bất cứ thứ gì, cũng đừng mơ tổn thương người!”

Vốn là lời tâm tình khiến người động tâm, nhưng nghe vào tai Tống Mặc, lại chỉ khiến y muốn đánh người. Tên này rốt cuộc có biết nói chuyện hay không? Sao lời hay ý đẹp vào miệng hăn đều biến vị hết vậy?

Tống Mặc mặt không cảm xúc gật đầu, nói: “Ta biết rồi, người buông ta ra trước.”

“Thân ái?”

“Buông ta ra.”

Tống Mặc lặp lại lần nữa, Rhys chỉ có thể không tình nguyện buông tay. Tống Mặc cử động cánh tay đã hơi tê, giao mười ngón xoay cổ tay một chút, phát ra tiếng rắc, tiếp theo nắm cổ áo Rhys, lôi hăn lại gần, mũi gần

như đứng lên mặt Rhys, hung ác nói: “Người nhớ cho ta, ta là nam nhân! Còn dám nói yếu ớt, bảo vệ gì đó với ông, có tin ông cho người được mở mắt một chút cái gì là thuần đàn ông, hán tử thật không?!”

Rhys chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt, đột nhiên trên mặt hiện lên rặng hồng khả nghi, ngượng ngùng một chút, “Thân ái, ta biết người thích ta cỡ nào, người muốn dùng tư thế nào? Tới đi, ta trên dưới đều được.”

Tống Mặc: “...”

Lực lý giải của phi nhân loại này có vấn đề sao? Y rõ ràng đang uy hiếp hãn, tại sao tên này lại có phản ứng như thế?!

Mọi nó lối tư duy của y và phi nhân loại quả nhiên không cùng một đường đúng không?

Khi Tống Mặc đang kéo cổ áo Rhys suy nghĩ vấn đề đường lối tư duy, lão John gõ cửa bước vào, thấy tình cảnh trước mắt, ánh mắt lấp lóe, mở miệng: “Lãnh chủ đại nhân, ngài tỉnh rồi.”

“Quản gia.” Nhìn thấy lão John, Tống Mặc nhớ tới một chuyện quan trọng, đẩy Rhys ra, nói với lão John, “Hôm qua sau khi ta ngất, ruộng trái cây thế nào?”

“Tất cả đều tốt.” Lão John ngừng một chút, nói: “Nói ra thì phải cảm ơn ngài Myers, dưới sự giúp đỡ của hãn và ma quân, đây tây được thu hoạch toàn bộ, không có người thương vong.”

“Vậy sao?” Tống Mặc hoài nghi nhìn Rhys, dâu tây ngay cả mai rùa vàng cũng có thể phá, Rhys và ma quân lại có thể đối phó?

“Thân ái, người đừng nhìn ta như thế, người ta sẽ xấu hổ.”

Tống Mặc quả đoán quay đầu đi, may là mình còn chưa ăn sáng.

Lão John tới có nghĩa là Tống Mặc cũng không thể tiếp tục nằm trên giường nữa. Hai ngày sau y phải xuất phát tới vương thành Chisa, nhân viên đi cùng đã xác định, trong hôm nay ngày mai y phải xử lý xong chuyện còn lại trong lãnh địa.

May là hiện tại Tống Mặc không còn phải chiến đấu đơn lẻ, có lão John, còn có đám người Harold giúp đỡ, nếu không, chỉ mỗi việc an bài công tác tiếp theo của thành thương nghiệp ngầm, đã khiến y bận rộn bù đầu.

Ăn xong bữa sáng đơn giản, Tống Mặc đi tới kho đầu tiên, quả nhiên, từng sọt dâu tây đỏ tươi xếp chỉnh tề bên tường, có ma pháp trận Houma làm ra, trái cây trong kho có thể giữ tươi luôn.

Thị nữ đã rửa xong một khay, đưa cho Tống Mặc. Tống Mặc cầm một trái bỏ vào miệng, cắn xuống, mùi vị ngọt ngào lan tỏa bên trong, ngon tức mức y híp mắt lại.

“Quản gia, hai sọt này đem ọi người thưởng thức.” Tống Mặc biết, không có y cho phép, sẽ không có ai tùy ý động vào sọt dâu này, càng không có người ăn. Hiện tại chỉ là trồng thử, sản lượng còn chưa đủ cao, đợi khi gieo trồng phạm vi lớn, mọi người muốn ăn bao nhiêu có thể ăn bấy nhiêu.

Hạt giống tinh linh đưa, quả nhiên khác bình thường, so với những quả dâu này, Tống Mặc chỉ cảm thấy mấy loại dâu mình ăn trước kia toàn là bã.

Lão John gọi thị tùng tới, nâng hai sọt dâu Tống Mặc chỉ định đi. Nhìn dâu tây còn lại, hai ngày nay quá bận, mút dâu chỉ có thể đợi khi từ Chisa về mới làm. Làm bánh kem dâu giải thèm cũng được. Nếu mùi vị không tồi, còn có thể đưa tới tiệm của Galland và Rode để bán. Có ma tộc và Houma đây, giữ mới và vận chuyển, hoàn toàn không thành vấn đề.

Nghĩ nghĩ, Tống Mặc lại bảo thị tùng nâng một sọt dâu ra khỏi kho, tìm Rhys, “Những thứ này tặng cho vương phi và thân vương.”

“Tặng cho cha mẹ ta?”

Tống Mặc hơi khó chịu trừng mắt, “Không được sao?”

“Được, đương nhiên được.” Rhys cười, cúi đầu hôn lên mặt Tống Mặc một cái, “Thân ái, cảm ơn.”

“Biến sang một bên.”

Tống Mặc đẩy Rhys ra, quay người đi, đi được vài bước, đột nhiên quay đầu, “Ta không phải vì người mới tặng, ta là muốn cảm tạ ma quân họ lưu lại giúp đỡ!”

Rhys cười gật đầu, “Thân ái, ta hiểu mà.”

Nói rồi, cầm một trái trong sọt bỏ vào miệng, nước dâu chảy ra theo khóe môi đỏ thắm, được đầu lưỡi vươn ra khỏi môi liếm đi, nhìn cảnh này, Tống Mặc đột nhiên cảm thấy thân thể hơi nóng.

Tên phi nhân loại này lúc nào chỗ nào cũng có thể phát kích thích tố!

Tống Mặc hung hăng đá tảng đá dưới chân, trong lòng chửi rủa.

Lão quản gia John đi bên cạnh Tống Mặc, hít sâu một hơi, quả nhiên, con lớn rồi không thể giữ nữa... quay lại nhìn Rhys đang trầm mê trong bong bóng màu hồng, cho dù giữ không được, nhưng, tại sao phải tìm một tên thế này...

So với trái cây, trong lãnh địa quan trọng nhất vẫn là lương thực.

Lương thực ma quân trồng lục tặc chín, khoai tây bắp đã thu hoạch một đợt, so với màn kinh hồn tán đảm của người Grilan thu hoạch khoai tây và bắp lần đầu, các ma quân giống y như tinh linh, chỉ coi nó là một trò chơi thú vị.

Bọn họ đứng tụ năm ba người, đồng thời vẽ từng hàng phù văn trên trời, phù văn giao vào nhau, cuối cùng vòng quanh ruộng hình thành một cái lưới lớn màu đen, trên lưới lưu động khí tức ma pháp, khoai tây và bắp cuồng bạo xông trái xông phải trong cái lưới này, nhưng không thể tìm được đường ra. Một điều đáng nhắc là, cái lưới này có ‘lực đàn hồi’! Thịnh thoảng có thể thấy trên lưới đột nhiên lồi ra một cục, đó là khoai tây tồng lên lưới.

Khoai tây tồng lên lưới, giống như côn trùng bị dính lên mạng nhện, lập tức không thể động đậy, ngay cả giãy dụa cũng không được.

Tống Mặc nhìn mà đổ mồ hôi lạnh, nhớ lại lúc trước mặt sẹo nam Touro dẫn theo người Sabisand, chính là bị Rhys một lưới bắt gọn, không những không thể thực hiện ý đồ, mà còn bị bắt làm tù binh...

Nhớ lại cảnh tượng lúc đó, lại nhìn khoai tây và bắp hung tàn ‘cùng đường bí lối’ hiện tại, khó trách giáo hội lại sợ ma tộc như thế, mấy tên này, thực sự quá cường hãn!

Dâu tây cho dù có thể bỏ lơ mai rùa của kỵ sĩ vàng, nhưng cũng bị lưới này bắt gọn.

Cái gọi là đạo ột thước, ma ột trượng. Lão tổ tông của người thiên triều, quả nhiên rất có trí tuệ.

Tống Mặc tuần thị ruộng đồng xong, lại đến ruộng trái cây, dâu tây đã thu hoạch xong, chỉ còn lại mấy cây lá màu xanh, trái cây còn lại, có hai ba loại cũng bắt đầu kết quả. Gần ruộng dâu tây nhất, chắc là dưa hấu, từng trái tròn nho nhỏ, lớn bằng lòng bàn tay giấu bên dưới mấy cái lá, trên dưa có hoa văn màu xanh đen, nhìn đã thấy thích. Bên cạnh ruộng dưa, là từng cái cây đã mọc cao hơn một mét, trên cây còn có lá màu xanh lục, Tống Mặc vẫn không thể phân biệt được trên cây mọc cái gì. Y chỉ có thể cầu

nguyện, nhất thiết đừng trông ra đại sát khí như sầu riêng các loại, thơm tốt nhất cũng đừng có!

Tinh linh chắc sẽ không thích mùi vị của sầu riêng đâu nhỉ? Trong đầu Tống Mặc đột nhiên hiện lên cảnh tượng từng tinh linh bộ dáng xinh đẹp ưu nhã, cầm sầu riêng vui vẻ ăn, tuy chúng ta không thể kỳ thị chủng loại trái cây, nhưng hình tượng quả thật sẽ sụp đổ đúng không?

Rời khỏi ruộng trái cây, Tống Mặc dặn đi dặn lại lão John, sau khi y đi, một khi thấy trái cây chín, mọi người đều phải tránh xa, để ma quân lên!

“... Lãnh chủ đại nhân, như vậy hình như không phúc hậu lắm.”

“Người tài làm được nhiều.” Tống Mặc nhếch môi, nhẹ hàm răng trắng ra, “Lực lao động miễn phí, bảo hiểm tai nạn cũng không phải do chúng ta bỏ ra, lỡ dịp này sẽ không còn cơ hội, không thể phí hoài.”

Tuy không hiểu bảo hiểm tai nạn trong miệng Tống Mặc là gì, nhưng lão John cũng hiểu ý của lãnh chủ đại nhân. Cũng chính là bị thương, thậm chí chết, đều không cần Grilan bồi thường.

Quản gia gật đầu, ừm, cái này được. Thế là, nhà tư bản phong kiến xấu xa, cùng quản gia đồng phạm cũng tâm địa đen tối, nhìn nhau một cái, đồng thời cười gian xảo.

“Quản gia, ông cười như thế, rất mất hình tượng.”

“Lãnh chủ đại nhân, theo bên ngài, hình tượng sớm đã không còn rồi.”

“...” Y thua rồi.

Thân vương Myers và vương phi Laurent nhận được dâu tây Rhys đưa tới, thân vương không hứng thú gì với trái cây đỏ lè này, vương phi thì lại thích mùi vị dâu tây, có lẽ là do hoàn cảnh, trái cây trồng ở ma giới không

nhiều, cho dù có, cũng không có loại tươi và nhiều nước như dâu, phần lớn là có vỏ dày như quả dứa. Laurent ăn một lèo hết sọt dâu tây, lau miệng, nhìn Rhys, cười dị thường hòa ái.

Rhys đột nhiên cảm thấy sau lưng phát lạnh, không tự chủ lùi lại một bước. “Mẹ...”

“Đừng khẩn trương, con trai ta.” Laurent cười híp mắt vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, “Nào, qua đây, ta có lời muốn nói với con.”

Rhys vô thức lắc đầu, thấy Laurent lộ ra vẻ không vui, động tác lắc đầu lập tức dừng lại, cứng ngắc bước qua cạnh Laurent, ngồi xuống.

Laurent vừa lòng, vỗ vai Rhys một cái, “Con trai, con xem, tuy tuổi tác vẫn chưa tới, nhưng con đã có thực lực có thể kế thừa gia tộc Myers rồi, cũng coi như đã thành niên, con hiểu ý ta chứ?”

“Hiếu.”

“Cho nên, chừng nào cùng người yêu của con cử hành nghi thức vậy?”

“Nghi thức?”

“Đúng vậy. Lúc nào cử hành hôn lễ? Ta và cha con sẽ về chuẩn bị một chút, hôn lễ của người kế thừa thân vương không thể qua loa. Đúng chứ, Orlando, thân ái?”

Thân vương Myers gật đầu, “Rhys, người yêu của con không tồi. Ta và mẹ con đều trông chờ nó có thể đứng bên cạnh con, trở thành một thành viên chính thức của gia tộc Myers.”

Nghe Laurent và thân vương Myers nói, Rhys đầu tiên là vui sướng, sau vui sướng, đột nhiên cứng lại.

“Cha, mẹ, chuyện này...”

“Sao? Lễ nào con còn chưa cầu hôn nó? Con trai, con hành động quá chậm!”

“Không, con cầu hôn rồi, còn cầu hôn hai lần.”

“Nó đáp ứng rồi?”

“Không.”

“Tại sao?”

“Không biết.”

Thân vương Myers và vương phi hai mặt nhìn nhau, sao bọn họ lại sinh ra một đứa con vô dụng thế này? Ngay cả bà xã cũng không thể tóm gọn! Lễ nào, còn phải cần họ đích thân ra trận giúp con trai tóm con dâu?

“Con trai, ẹ biết, lúc đó con cầu hôn thế nào? Có hoa không? Có bảo thạch không...”

Tổng Mặc đang ở trong phòng xử lý văn kiện đột nhiên hắt xì, xoa mũi, ai nhắc y?

“Quản gia, chỉ có nhiều đây thôi đúng không?”

“Đúng. Lãnh chủ đại nhân, xử lý xong mấy chuyện này, công việc còn lại của ngài đã kết thúc.”

“Được.”

Tổng Mặc nghe đáp án khẳng định, xoay xoay cánh tay, cổ lên!

Tổng đại lãnh chủ treo đèn thức đêm, trong thành lũy bằng đá của hành tỉnh tây bắc, cũng đèn đuốc sáng trưng, các cự long vẫn chưa trở về long

đảo ngồi quay vòng, bọn họ lại gặp phiền phức rồi, trừ Tống Mặc Grilan, bọn họ gặp phải nhân loại thứ hai dám cò kè với họ.

Tể tướng Murphy một thân chính trang, vẻ mặt nghiêm túc đứng đối diện những con rồng khổng lồ, nói đúng lý thực tình: “Obi không thể không có quốc vương!”

Các cự long sau khi về hành tỉnh tây bắc, liền bị tể tướng Obi quán lấy, Hắc Viêm không cho phép các cự long giết chết Murphy, điều này khiến Murphy có cơ hội cò kè với các cự long.

“Nếu nhất định muốn mang quốc vương bệ hạ đi, có một điều kiện, nhất định phải hoàn thành.”

“Là gì?”

“Để quốc vương bệ hạ có người kế thừa!”

Nghe Murphy nói, các cự long thương lượng một chút, đồng thời lắc đầu, “Không được, nó vẫn chưa thành niên. Sẽ trở ngại thân tâm khỏe mạnh.”

Murphy: “Không thể thương lượng sao?” Hậu cung của quốc vương bệ hạ, lễ nào bày cho đẹp mắt thôi sao? Nên hủy thì sớm đã hủy rồi.

Các cự long kiên trì lắc đầu.

Hắc Viêm vẫn không lên tiếng đột nhiên mở miệng: “Ta có thể lấy một vương hậu, khi ta đi, do vương hậu nhiếp chính, cho tới khi ta trở về Obi.”

Cự long chẳng bận tâm gì Obi, Murphy thì cho rằng đề nghị của Hắc Viêm rất tốt, lập tức sáng mắt, cấp thiết hỏi: “Bệ hạ, ngài có người thích hợp rồi sao?”

Hắc Viêm lắc lắc ly rượu khảm bảo thạch, nhìn dịch thể đỏ sậm trong ly, trong con mắt vàng lóe qua tia sáng nhất định phải được: “Có”.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 145

Khi Tranh Đoạt Tiến Hành

> Thời gian hai ngày chớp mắt trôi qua. Tổng Mặc phó thác những chuyện liên quan trong lãnh địa lại cho lão John, mang theo người đã chọn trước đó, xuất phát tới vương thành Chisa, nhận lời tham gia diễn lễ đăng cơ của Nelson.

Có lẽ thủ đoạn tranh đoạt vương vị không mấy vinh quang, Nelson và các thần tử thủ hạ của hắn quyết tâm phải tổ chức diễn lễ đăng cơ thật lớn, long trọng. Công tác chuẩn bị làm trọn một tháng, đối tượng mời tham gia diễn lễ rất nhiều, thậm chí ngay cả lão quốc vương Julien của Angris đời đời đối địch với Chisa, cũng nhận được thiệp mời.

Suốt đường đi, Tổng Mặc thấy rất nhiều đội thương buôn vội tới Chisa, hỏi một chút mới biết, do sứ giả các nước lục tục tới đây, vương thành Chisa vô cùng náo nhiệt, có thể được phái tới tham gia diễn lễ đăng cơ của quốc vương, cho dù không phải là nhân vật có ảnh hưởng lớn trong nước, thì cũng là mấy hàng đầu trong quý tộc, có quyền phát ngôn nhất định.

Có lẽ Chisa không phải một cường quốc, nhưng xuất phát từ lễ tiết, trừ khi là quốc gia đời đời đối địch với Chisa như Angris, thì quốc gia nhận được thiệp mời đều sẽ phái sứ giả tới, coi như tặng một ân tình cho tân quốc vương Chisa.

Chisa hiện tại tụ tập rất nhiều người có tiền và quý tộc các nước, chính là cơ hội kiếm tiền của đội thương buôn, Tổng Mặc nhận được tin từ cửa tiệm của người lùn, không tới một tuần, rượu nho và các loại điểm tâm

bánh kem trong tiệm đều bán sạch, Galland và Rode cười không khép miệng được, còn phải nhanh phái người tới Grilan lấy hàng.

Đoàn người của Tổng Mặc chỉ có ba chiếc xe ngựa, và năm mươi kỵ sĩ cho ra dáng, tự nhận coi như vô cùng thấp điệu, nhưng khi bọn họ tới vương đô Chisa, vẫn tạo nên một hồi xao động.

Tổng Mặc cho rằng do thân phận của mình. Dù sao, lão Julien của Angris đã tuyên bố sẽ không phái người tham gia diễn lễ đăng cơ của Nelson, y thân là một lãnh chủ quý tộc trong nước Angris, lại đột nhiên chạy tới, quả thật không mấy thích hợp. Nhưng y nghĩ sai rồi.

Mọi người ban đầu không hiểu rõ thân phận của y, cho dù có biết y là lãnh chủ Grilan, cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc. Grilan và quốc vương Angris không hợp nhau rất nhiều năm, cả thuế cũng không nộp, chỉ thiếu trực tiếp tuyên bố tạo phản độc lập thôi. Phàm là người có kiến thức đều biết, Tổng Mặc Grilan, bắt đầu từ cha của cha y, đã không ăn được cùng một nồi với vương quốc Angris.

Chân chính hấp dẫn ánh mắt mọi người, là trang phục của kỵ sĩ và ngựa.

Tất cả kỵ sĩ, trên người đều mặc quân trang bản cải thiện, áo trên và quần dài thẳng tắp, thắt lưng màu đen, ủng cao gầy gỏi, bội kiếm ở eo, súng trường trên lưng, đều vô cùng quái dị, nhưng, lại hết sức anh khí hiên ngang, tuấn tú thẳng tắp.

Một vài hán tử mà Tổng Mặc phái tới làm công tác bảo vệ trong cửa tiệm thuộc về Grilan, trên người họ cũng mặc trang phục thể này. Nhưng, trong tiệm nhiều lắm cũng chỉ có hai ba người, hiện tại, năm mươi hán tử quân trang chỉnh tề xuất hiện trước mắt mọi người, cưỡi trên ngựa, eo lưng thẳng tắp, vành mũ màu đen to rộng, che đi phần trán, nhưng không thể che được đôi mắt tinh quang bốn phía, tràn đầy nhuệ khí của họ. Một vài thiếu nữ Chisa, đã không kìm được đỏ mặt, la hét liên tục.

Binh sĩ thủ cửa thành hơi ngạc nhiên rồi mới phản ứng lại, yêu cầu đoàn người Tống Mặc lấy văn kiện vào thành ra. Do ngày diễn lễ đăng cơ tới gần, đội thương vuôn và nhân viên ra vào thành Chisa, đều phải bị kiểm tra.

Sau khi Tống Mặc lộ mặt, từ tóc đen mắt đen của y, mới có người nhận ra thân phận của y. Thời gian gần đây lời đồn về Grilan rất nhiều, phần lớn mọi người đều không tin, hiện tại thấy người thật Tống Mặc, bọn họ mới ý thức được, Tống Mặc Grilan, thật sự không còn là một kẻ nghèo rớt mùng tơi bị người coi thường nữa.

Nhưng, lãnh chủ hiem khi lộ mặt này, tướng mạo lại vô cùng tuần tử, trẻ tuổi ngoài dự đoán.

Đoàn người Tống Mặc không được đưa tới dịch quán, mà trực tiếp an bài vào ở trong một thiên điện ở phía đông vương cung.

Không đợi Tống Mặc thở ra, nghỉ ngơi một chút, Nelson nhận được tin đã đích thân tới, sau lưng hẳn, còn có lão Josh và lão Camer, là thần tử trung thành đi theo sau Nelson khi hẳn giường cờ tạo phản, gia tộc Josh và gia tộc Camer, cùng những gia tộc khác, đã có địa vị cao hơn trước kia tại Chisa. Nelson cho họ quyền lực, địa vị và tài phú họ trông mong đã lâu. Nhưng, có lẽ là do nhắc nhở từ việc tiền nhiệm quốc vương mất vương vị, Nelson giữ chặt quân đội vương quân, thân quân quốc vương trong tay mình, còn cả phản quân cùng hẳn khởi binh, ngay cả một vài lính đánh thuê, cũng được Nelson giữ lại. Dù sao tất cả những gì họ làm đều là vì tiền, nếu Nelson đã ra giá không thấp, họ tự nhiên vui vẻ ở lại Chisa không lo ăn uống.

Nelson thực hiện lời hứa của hẳn, quý tộc trong nước cũng có qua có lại, sẽ không rảnh rỗi thêm phiền cho tân quốc vương, trong nhất thời, giữa quân thần ở chung vô cùng dung hợp.

Nhưng, sự hòa bình này không duy trì quá lâu, một khi diễn lễ đăng cơ của Nelson kết thúc, chính thức ngồi lên vương vị, tranh đấu quyền lực trong cung đình, mới chính thức mở màn. Giữa quốc vương và quý tộc, giữa quý tộc và quý tộc, tranh đoạt quyền lợi là không thể tránh. Chuyện này, vào thời kỳ các đời quốc vương thống trị, rất thường thấy.

Nelson muốn giữ quyền lực trong tay, nhất định phải có một đồng minh kiên cố đáng tin. Vì thế, thái độ và sự giúp đỡ của Tổng Mặc, đối với Nelson lúc này, rất quan trọng.

Hắn thà trở thành con rối trong tay Tổng Mặc, cũng không muốn bị quý tộc và thần tử trong Chisa khống chế, chia chác quyền lực.

Tư tưởng của con người, có lúc, chính là kỳ quái như thế.

“Đã lâu không gặp, quốc vương bệ hạ.”

Tổng Mặc thấy Nelson, cười tươi lên đón, ra vẻ muốn cong lưng hành lễ, nhưng lại bị Nelson kéo lại, “Đừng như thế!” Nelson vẻ mặt nghiêm túc, không có một chút giả vờ giả vịt: “Nếu không có người, sẽ không có ta hôm nay, người vĩnh viễn không cần cong lưng trước ta.”

“Quốc vương bệ hạ, ta chỉ làm thứ ta có thể làm, ngài không cần phải thế.”

Tổng Mặc vừa nói, vừa không chút dấu tích đảo mắt nhìn lão Josh và lão Camer sau lưng Nelson, quả nhiên, mấy câu này của Nelson, trực tiếp khiến hai lão hồ ly nhú mày.

Muốn khiến y trở thành mục tiêu thu hút hỏa lực? Nelson quả nhiên đã trở nên thông minh.

Tổng Mặc cười lạnh một tiếng, lịch sự hỏi han lão Josh và lão Camer. Hai lão già đã biết rõ thái độ của quốc vương, chỉ hàn huyên cùng Tổng

Mặc vài câu, rồi vội vàng đi mất, còn sau đó họ làm gì... Tổng Mặc có thể đoán ra mấy phần, nhưng không quan tâm.

“Nói ra thì, chúng ta đã gần nửa năm không gặp mặt rồi nhỉ?”

Chia ra chủ khách ngồi xuống, Nelson không bày vẽ trước mặt Tổng Mặc, mở miệng tùy ý: “Thời gian này xảy ra nhiều chuyện, mỗi bức thư của người, ta đều giữ lại, những bức thư này, giống như ngọn đèn chỉ đường cho ta trong bóng tối...”

Nghe Nelson nói thế, Tổng Mặc không tự chủ xoa tay, quả nhiên, bất kể vẻ ngoài trông giống chính khách hay quốc vương, về bản chất Nelson vẫn là một thanh niên thích phong hoa tuyết nguyệt. Câu này nói làm người ta chua răng. Nhẫn nại đợi Nelson nói xong mấy lời tình cảm, Tổng Mặc nháy mắt, ý bảo người trong phòng ra ngoài, Nelson cũng bảo cung nhân thị tùng tạm thời lui ra, khi trong phòng chỉ còn lại hai người Tổng Mặc và Nelson, Tổng Mặc mở miệng trước: “Quốc vương bệ hạ, ta muốn hỏi một câu, công chúa Olivia, rốt cuộc là sao?”

Tổng Mặc căn bản không muốn vòng vo cùng Nelson, Harold sẽ không nói dối, cũng sẽ không nói suy đoán bậy bạ không có căn cứ với y. Nếu Harold đã nói Nelson có thái độ mờ ám trong chuyện gả Olivia cho y, vậy thì, đã nói rõ, Nelson quả thật có tâm tư không nên có. Nếu tâm tư này không nên có, thì phải nhanh chóng tiêu diệt, như vậy đối với Tổng Mặc và Nelson đều tốt, như thế mới có thể bảo đảm hai bên tiếp tục hợp tác.

Nelson không ngờ Tổng Mặc sẽ hỏi trực tiếp như thế, biểu tình hơi lúng túng.

“Chuyện này, là gia chủ Josh đề ra.” Nelson nói: “Ta không đáp ứng.”

“Nhưng, người cũng không phản đối.”

“... Phải, ta thừa nhận.”

“Nelson, người đang nghĩ gì?” Tổng Mặc thu lại nụ cười, híp mắt lại nguy hiểm nói: “Nghĩ một vài thứ người không nên nghĩ? Hay là, nghĩ muốn chen chân vào Grilan?”

“Không, không có!”

Nelson trả lời quá nhanh chóng, trực tiếp bại lộ suy nghĩ của hắn, hắn quả thật nổi vài tâm tư không tốt, nhưng đó chỉ là một thoáng. Lúc đó hắn vừa mới nắm quyền lực trong tay, cho rằng mình có thể khống chế tất cả, dưới sự xúi giục của đám lão Josh, liền nghĩ muốn thoát khỏi ràng buộc của Tổng Mặc. Nếu có thể gả Olivia cho Tổng Mặc, vừa có thể đưa đứa cháu gái mình ngựa mất đi, lại có thể thông qua phương thức liên hôn, âm thầm làm một vài thủ đoạn, hắn biết Grilan có rất nhiều thứ tốt, chỉ cần có thể đạt được một hai thứ trong đó, giống như pháo núi mà Harold bán giá cao cho hắn, ít nhất có thể nâng cao quốc lực Chisa gấp bội.

Hắn gần như không thể khống chế bản thân nghĩ thế, sự tham lam và dục vọng của lòng người luôn không có biên giới. Lúc đó, hắn đã quên Tổng Mặc từng thu lưu hắn khi hắn không nơi trợ giúp, cũng quên mình có thể đi tới hôm nay, phần lớn là nương nhờ sự giúp đỡ của Tổng Mặc, hắn chỉ mới có chút tính toán nhỏ, chỉ muốn đạt được nhiều thứ mà mình mơ cũng muốn, cho dù thứ đó hắn vốn không đáng có.

Nhưng, sau khi đầu óc bình tĩnh lại, Nelson đột nhiên phát hiện, tất cả, đều là chuyện viễn vông, giống như trò cười!

Tổng Mặc Grilan, sao có thể cho phép chuyện này xảy ra?

Đám lão Josh không hiểu Tổng Mặc, nhưng hắn hiểu. Một khi nghĩ đến thủ đoạn của Tổng Mặc, Nelson liền cảm thấy sau lưng phát lạnh, lúc đó hắn nhất định là bị đầu heo che mờ tâm, mới có tâm tư đó, vọng tưởng làm chuyện ngu xuẩn.

Thu lời đã không còn kịp nữa, Harold đã dẫn đội thương buôn rời khỏi vương đô Chisa, Nelson thấy mừng là khi lão Josh đưa ra kiến nghị, hẳn không phản đối nhưng cũng không lập tức đáp ứng, còn chừa chỗ để xoay chuyển tình hình.

Đặc biệt là khi Nelson phát hiện đám lão Josh và lão Camer không vừa lòng với những gì hắn đã cho hiện tại, vọng tưởng muốn đoạt càng nhiều quyền lực, hẳn trừ tức giận và phẫn nộ, còn càng thêm xác định, mình tuyệt đối không thể mất đi ‘đồng minh’ Tổng Mặc này. So với bị những quý tộc tham lam đáng ghét khống chế, không bằng tiếp tục hợp tác với Tổng Mặc.

Ít nhất, Nelson biết Tổng Mặc không hứng thú với tranh đoạt quyền lực trong Chisa, có sự giúp đỡ của y, hẳn có thể ngồi vững trên vương tọa quốc vương Chisa, cái giá phải bỏ, là một vài đất đai và kim tệ.

Nelson vô cùng rõ ràng, hẳn không thể thử nói dối hoặc che giấu, chỉ có nói rõ tất cả, Tổng Mặc mới có thể tiếp tục giúp đỡ hắn, nếu không, Tổng Mặc có thể đưa hắn lên vương vị Chisa, thì cũng có thể đuổi hắn xuống.

Thành viên vương thất Chisa, không phải chỉ có mình hắn.

Tổng Mặc nghe Nelson giải thích, vẫn không lên tiếng, cho tới khi Nelson nói rõ tất cả, mới như cười như không nhìn hắn, nhẹ hừ một tiếng.

Nelson bắt đầu thấp thỏm bất an, không còn một chút hưng phấn khi mới gặp Tổng Mặc.

“Đây chính là toàn bộ?”

“Đúng.” Nelson nuốt nước miếng, hoàn toàn không ý thức được, nơi này là Chisa, hắn là chủ, chứ không phải là phòng nhỏ của Grilan khiến hắn mơ thấy cũng bị dọa.

Tống Mặc chống cằm, tay kia gõ lên tay vịn ghế, một cái rồi một cái, âm thanh có quy luật giống như gõ vào tim Nelson, khiến tay chân hắn bắt đầu phát lạnh.

“Ta biết rồi.” Tống Mặc cười nói, nhìn Nelson, “Quốc vương bệ hạ, ta hiểu người, là một kẻ nắm quyền, đây là chuyện đương nhiên.”

“Ta...”

“Không cần gấp. Ta nói thế, không có nghĩa là ta muốn kết thúc hợp tác với người.”

Nghe Tống Mặc nói thế, Nelson cuối cùng thở phào ra.

“Nhưng.” Tống Mặc chuyển lời, “Về chuyện công chúa Olivia, ta vẫn rất tức giận. Người phải làm chút gì đó khiến ta tiêu giận, có phải không?”

“Ta nên làm gì?”

“Cái này sao...” Tống Mặc xoa cằm, “Gần đây quốc vương bệ hạ của Angris khiến ta khó chịu, là quốc vương Chisa, nên làm gì, còn cần ta phải nói sao?”

Nelson siết chặt tay cầm ghế, “Muốn bảo ta phát động chiến tranh với Angris sao?”

Tống Mặc ngoắc ngoắc ngón tay với Nelson, ý bảo hắn lại gần một chút, ghé vào tai hắn thấp giọng nói: “Chuyện, có thể thế này...”

Nelson trước hết không hiểu, sau đó bừng tỉnh, tiếp theo mắt càng lúc càng sáng, giống như sói nhìn thấy thịt tươi.

“Thế nào?” Tống Mặc nói xong, ngồi lại ghế, “Người cũng rất để ý tư binh trong tay các đại quý tộc đó, nhưng tìm không thấy cơ hội hạ thủ đúng không? Như thế, có thể nhất cử lưỡng tiện.”

Nelson gật đầu thật mạnh, hưng phấn thể hiện qua lời nói.

Tổng Mặc bưng ly rượu lên, che nụ cười lạnh bên khóe môi. Qua cầu rút ván, ăn cháo đá bát, chuyện này, lão tổ tông thiên triều làm rất nhiều. Nghe Nelson nói chuyện đem công chúa Olivia gả cho y là do đám lão Josh khởi xướng đầu tiên, Tổng Mặc đã không định ấy lão già đó yên lành. Chỉ là không ngờ, những lão già chính trị này lại phạm phải sai lầm cấp thấp như thế, còn chưa nắm chắc mười phần, đã bày rõ dã tâm tranh đoạt quyền lực của mình trước mặt Nelson.

Thế này, không phải tìm chết chính là tìm chết.

Nelson thông qua phản loạn mới ngồi lên vương vị, người thế này, cho dù biểu hiện có khoan hậu độ lượng, nhưng thực tế, khát vọng với quyền lực và dục vọng độc chiếm, mãnh liệt hơn bất cứ ai.

Nghĩ tới đây, Tổng Mặc nhẹ xoa ly rượu nho trong tay, chỉ cần Nelson hạ lệnh, những quý tộc đó cho dù không tình nguyện, cũng phải chấp hành, trừ khi họ lại phát động chiến loạn lần nữa. Chỉ cần họ động thủ, đến lúc đó, lão Julien sẽ không còn tâm tư động gân não với y nữa.

Mà y, thì có thể tiếp tục kế hoạch trên lãnh địa chiếm được của Angris.

Nelson đi rồi, Tổng Mặc cuối cùng có thể nghỉ ngơi.

Tắm rửa xong, nằm trên giường nệm mềm mại, mệt mỏi trên đường khiến Tổng Mặc không bao lâu đã chìm vào mộng.

Lãnh chủ đại nhân đang mộng đẹp không hề biết, lúc này, đang có một đám cự long đang đánh chủ ý với y.

Là cự long chuyên cướp công chúa, sau khi biết đối tượng kết hôn Hắc Viêm muốn là ai, đã xuất hiện tranh chấp với tể tướng vương quốc Murphy.

Thái độ phản đối của Murphy rất kiên quyết, Grilan chỉ là một tiểu quý tộc của nước nhỏ, còn là nam nhân!

“Người như thế, tuyệt đối không thể trở thành vương hậu Obi!”

Các cự long thì lại có ý kiến tương phản, cho dù là nhân loại, nhưng kẻ có thể dùng vũ khí kỳ quái đánh bại bắt giữ họ, có thể cướp kim tệ khỏi móng vuốt rồng, ngàn vạn năm nay, là chuyện cực kỳ khó thấy, hơn hai ngàn năm gần đây, cũng chỉ có một người như thế. Nhớ tới rượu nho và kẹo Tổng Mặc cho họ, các cự long càng hạ quyết tâm, kẻ thế này, thì nên kéo vào vuốt của người nhà mình!

Sau khi các rồng cái thương lượng, giờ móng biểu quyết, toàn bộ thông qua, vỗ bàn quyết định, chính là y!

Tể tướng Murphy vẫn phản đối, một con rồng cái trực tiếp lấy vuốt quắp ông lên: “Cái này cũng không được cái kia cũng không được, còn lại nhai, có tin bà đây trực tiếp hủy diệt Obi không! Quốc gia không còn, còn cần quốc vương gì nữa!”

Uy hiếp của cự long vô cùng hiệu quả, tể tướng Murphy khuất phục.

Sau khi các cự long thương định, quá trình đề thân bị tình lược, thời gian của họ quá gấp, quyết định áp dụng phương pháp có hiệu quả nhất cũng nhanh chóng nhất, cướp!

Hắc Viêm không có dị nghị gì. Hắc khác Rhys, trong thiên tính của cự long đã tồn tại khái niệm cướp đoạt là thiên kinh địa nghĩa, hắc cũng biết rõ, đi đường chính quy cầu hôn, tỷ lệ bị cự tuyệt gần như là trăm phần trăm.

Nếu con đường này đã không thông, thì chỉ có thể cướp.

Dù sao đây là truyền thống của cự long, Hắc Viêm làm cũng không thấy chút áp lực nào.

Khi Hắc Viêm cùng mấy thân thích thương lượng đại kế cướp thân, một nhà thân vương Myers đang diễn màn bạo lực gia đình. Laurent nghe xong quá trình hai lần cầu hôn thất bại của Rhys, trực tiếp đá Rhys một phát bay đi mười mấy mét.

“Không có hoa tươi, không có bảo thạch, ngay cả quà cho ra dáng cũng không có, con cầu hôn cái kiểu gì vậy?!”

Vương phi tức giận bưng bưng lại cho con trai một bạt tai, xách cổ áo sau gáy con trai lên, giẫm chân, một hàng phù văn đen dâng lên từ gót chân, giữa không trung xuất hiện một cánh cửa hư không màu đen, vương phi trực tiếp xách Rhys đi vào trong, thân vương Myers rút lại phía sau ầm ầm có thể nghe thấy âm thanh truyền ra trong cửa: “... Cầu hôn, nhất định phải lấy quà ra! Ta nhớ trong kho riêng của cha con có một rương bảo thạch đầy biển... còn cho rằng ta không biết...”

Thân vương Myers ý thức được tiểu kim khố của mình không giữ được, vội chạy qua, không ngờ vừa bước vào một bước, cánh cửa trước mắt lại đột nhiên biến mất, bàn chân đã bước vào của thân vương bị đẩy ra ngoài.

Đứng trong căn phòng trống rỗng, thân vương khóc không ra nước mắt, cho dù có chạy về, cũng không kịp, tiền riêng của ông khẳng định không giữ được nữa, ông góp nhặt chút tiền riêng để làm sao?

Nam nhân bị bà xã nắm được tiền tích cóp riêng, tổn thương không dậy nổi...

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 146

Vận Đào Hoa Bất Ngờ

> Lần đầu tiên Tổng Mặc tham gia diễn lễ đăng cơ của quốc vương. Cả quá trình không tính là kích động nhân tâm, nhưng trình tự đầu ra đó, nhớ lại hôn lễ của vương tử nước nào đó mà kiếp trước từng thấy, so với diễn lễ này, chắc chắn bị bỏ xa tám thân ngựa. Đây chính là khác biệt của quân chủ chuyên chế và quân chủ lập hiến? Tổng Mặc không biết.

Sau khi Nelson đội lên vương miện tượng trưng quyền lực quốc vương, diễn lễ bước vào hồi cao trào nhất, xe ngựa do tám con tuấn mã kéo từ cửa lớn vương cung, đi vòng một vòng, Nelson thân mặc lễ phục quốc vương, đầu đội vương miện, tay cầm quyền trượng, đứng trên xe ngựa, xe ngựa đặc chế cho diễn lễ đăng cơ của quốc vương, không có nóc xe, mà giống như bảo tọa quốc vương đã cải tạo, người Chisa vây kín hai bên đường, khi xe ngựa đi qua, vung mũ trong tay, ném hoa tươi, thành kính hoan hô tân quốc vương.

Tổng Mặc và những sứ giả nước khác đứng trên tường cung cao to của vương thành, độ cao này, có thể nhìn hết mọi thứ xảy ra trong thành. Sứ giả các nước tụ lại, thăm thì nói chuyện.

Giọng họ rất nhỏ, cách cũng hơi xa, căn bản không thể nghe được họ đang nói gì.

Tổng Mặc chống tay lên tường thành, ánh mắt vẫn di chuyển theo xe ngựa của Nelson. Sứ giả khác thấy chỉ là tiếng hoan hô và ái mộ của người Chisa đối với Nelson, còn thứ y thấy, lại là thứ sâu sắc hơn.

Một khi Nelson hoàn toàn nắm quyền lực Chisa trong tay, hẳn rất nhanh sẽ nghĩ biện pháp thoát khỏi sự khống chế của mình. Chuyện tương tự như công chúa Olivia, sau này vẫn có thể xảy ra lần nữa. Lời hứa ngoài miệng không có bất cứ gì bảo đảm, đặc biệt là đối với người từng nếm qua vị quyền lực.

Y có phải nên làm chút gì không?

Xe ngựa quốc vương đi một vòng thành, trở về trước đại môn vương thành, người trên thành nhận được tín hiệu, bưng lễ vật Tống Mặc tặng Nelson ra, kèm theo mấy tiếng vang lớn kỳ quái, trên không trung bùng lên hai đóa hoa rực rỡ thật lớn, một dòng thác màu lửa đỏ treo cao trên trời, người Chisa không khỏi kinh hô ra tiếng, họ lần đầu tiên thấy kỳ cảnh này. “Trời ạ, quá đẹp!”

Ngay cả Nelson và sứ giả các nước trên tường cung cũng trợn to mắt, bị cảnh tượng trên không hấp dẫn.

Tống Mặc nhìn pháo hoa nở rộ trên không, chép miệng, không văn hóa thật đáng sợ. Làm gì có kiểu bắn pháo hoa giữa ban ngày? Thật sự là phạm của trời, quá đáng tiếc.

Tham gia diễn lễ đăng cơ của Nelson, Tống Mặc tự nhiên không thể đi tay không. Nghĩ tới nghĩ lui, đều không nghĩ ra nên tặng cái gì. Lễ vật nhẹ, mình sẽ mất mặt, lễ vật nặng, lại sẽ đau lòng.

Trước khi xuất phát, đầu Tống Mặc đột nhiên sáng lên, cử hành diễn lễ, sao có thể không có pháo hoa chứ?

Thuốc nổ có sẵn rồi, lại có địa tinh và chu nho, chế tạo pháo hoa không phải là chuyện khó.

Làm ra thành phẩm xong, Tống Mặc đặc biệt tìm chỗ không người đốt mấy cái, hiệu quả tốt ngoài dự liệu.

Lần này tặng cho Nelson, chính là hai loại thành phẩm khiến Tống Mặc vừa lòng nhất, nhưng ai biết, mấy kẻ thiếu văn hóa này lại không đợi tới ban đêm, mà lãng phí pháo hoa như thế.

Chẳng qua, cũng không kém gì.

Tống Mặc và những người khác cùng ngửa đầu nhìn trời, qua hôm nay, Grilan lại có một con đường làm ăn mới. Có tiền lệ điển lễ đăng cơ của Nelson, có những sứ giả này chứng thật, còn lo lắng buôn bán không tới cửa sao?

Vào đêm, trong vương cung Chisa cử hành yến hội long trọng, chúc mừng tân quốc vương đăng cơ. Tất cả người trong vương thành đều ra khỏi cửa, vui vẻ suốt đêm.

Tối nay, đã định là đêm không ngủ.

Tống Mặc không mấy hứng thú với loại yến tiệc này, thứ duy nhất có thể giúp y giải nhàm chỉ có thức ăn trong tiệc. Tài nghệ nấu ăn của ngự trù rất tuyệt, Tống Mặc vừa cắn thịt nướng, vừa nghĩ, có phải nên thương lượng với Nelson một chút, trừ thầy giáo cung đình, thầy dạy nấu ăn cũng cho y vài người?

Tống Mặc ăn xong một miếng thịt nướng, bụng đã no, dứt khoát đứng lên rời khỏi đại thính. Đi ra ngoài hành lang của sảnh tiệc, gió đêm thổi qua, thổi đi hơi nóng bức bối, Tống Mặc cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Ở đây đã cách cửa sảnh tiệc một đoạn, nhưng bên tai vẫn có thể nghe được tiếng hô hào và cười lớn của mọi người trong sảnh. Mấy thị nữ dẫn một đoàn vũ nương ăn mặc diễm lệ đi ngang Tống Mặc, những vũ nương này tới trợ hứng cho bữa tiệc, đương nhiên, nếu các lão gia quý tộc nguyện ý bỏ tiền, còn có thể có vài tiệc mục hưng phấn.

Các vũ nương nhìn thanh niên tóc đen thân hình cao gầy đi trên hành lang, chu môi đỏ lên, ném mị nhãn với Tống Mặc, đôi môi đỏ lửa, lồng

ngực căng tròn, trong vương cung đèn đuốc sáng trưng, mang tới sắc thái mỹ lệ.

Tổng Mặc vội quay đầu đi, di chuyển ánh mắt, mỹ nhân đương nhiên tốt, nhưng những mỹ nhân này, không nhìn tốt hơn. Vị đó của y, độ ghen không phải lớn bình thường.

Các vũ nương bị bộ dáng quần bách của Tổng Mặc chọc cười, ngay cả thị nữ dẫn đường cũng cười. Tại Tổng Mặc đỏ lên, cho dù có người yêu, là nam nhân, thấy nhiều em gái hoạt sắc sinh hương như thế, vẫn không nhìn được mặt đỏ tim đập.

Các vũ nương lục tục đi ngang Tổng Mặc, Tổng Mặc vừa thở phào một hơi, đột nhiên bị một vũ nương đội mũ trùm đi ở cuối cùng kéo tay lại.

“Người?”

Tổng Mặc nhú mày, vô thức muốn giãy cô ra, nhưng lại bị một con dao găm sắc bén kê vào cổ họng.

Tổng Mặc thu lại vẻ mặt vừa rồi, con mắt đen, nhìn chăm chăm thiếu nữ dùng dao găm nhắm vào cổ mình, “Người là ai? Có tin chỉ cần ta kêu lên một tiếng, người sẽ mất mạng không?”

“Trước lúc đó, ta đã cắt cổ họng người rồi!” Vũ nương cố ý hạ giọng, nhưng vẫn không che giấu được sự non nớt thuộc về thiếu nữ.

“Vậy sao?” Tổng Mặc híp mắt lại, đột nhiên nắm tay giữ dao của thiếu nữ, trong tiếng kêu kinh ngạc của cô, con dao dè trên cổ Tổng Mặc đã chuyển lên cổ thiếu nữ, “Hiện tại, có thể cho ta biết người là ai chưa?”

Thiếu nữ không cam tâm cắn môi, bướng bỉnh không nói tiếng nào.

Tống Mặc dứt khoát không hỏi nữa, cho tới khi kéo mũ trùm của thiếu nữ lên, sau đó, ánh mắt ngừng lại.

Không phải cô nương trước mắt xinh đẹp bao nhiêu, từng gặp qua một nhà thân vương Myers, người có đẹp, cũng không lọt được vào mắt Tống Mặc. Y kinh ngạc là, thiếu nữ trước mắt, chính là công chúa Olivia!

Nelson giam lỏng quả phụ và một đôi con trai con gái của quốc vương đời trước, nhưng vào điển lễ đăng cơ, thì buộc phải cho phép tất cả thành viên vương thất tham gia. Chỉ nhìn thoáng qua, Tống Mặc đã nhớ hình dạng của thiếu nữ này.

Màu tóc và màu mắt cô, đều giống y như Nelson. Nếu không nói, Tống Mặc sẽ cho rằng, cô là con của Nelson.

“Công chúa điện hạ.” Tống Mặc chớp mắt, thu lại con dao để trên cổ Olivia, “Thứ này, không nên xuất hiện trong tay người. Người cũng không nên xuất hiện ở đây.”

Olivia ngửa đầu nhìn Tống Mặc, trong đôi mắt thiêu đốt ngọn lửa phản nộ, nhưng, còn có một khát vọng khác đè ép cơn phản nộ này, cô nắm tay Tống Mặc, mở miệng: “Có thể cho ta một chút thời gian không? Ta muốn nói với người vài câu.”

“Tại sao?” Tống Mặc cảm thấy hiếu kỳ, công chúa Olivia có gì cần nói với y, còn dùng phương thức này?

Olivia ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Tống Mặc: “Ta không muốn bị gả đi xa, suốt đời không thể trở về Chisa. Ta muốn ở lại đây, ta muốn quyền lực!”

“Công chúa điện hạ, những lời này ngài không nên nói với ta. Ta chỉ là một tiểu quý tộc của Angris, hơn nữa, Angris và Chisa còn là địch quốc.”

“Không.” Công chúa Olivia lắc đầu thật mạnh, “Ta biết, người và chú của ta vẫn luôn hợp tác! Năng lực của người, mạnh hơn bất cứ ai! Người giúp ta đi! Một khi thành công, ta có thể cho người nhiều hơn chú có thể cho người!”

“Người không lo lắng ta sẽ nói những lời này lại cho chú người sao, tiểu công chúa lỗ mãng?”

Olivia cười khố sở, “Còn có gì tồi tệ hơn hiện tại được sao?”

Tống Mặc nhìn Olivia, không lên tiếng, Olivia nắm tay Tống Mặc, ấn lên trước ngực mình, xúc cảm mềm mại, khiến Tống Mặc dờ người.

Hai má Olivia đỏ lên, nhưng ánh mắt thì không hề né tránh, âm thanh mang theo chút run rẩy, nhưng vô cùng kiên định. “Ta có thể cho người tất cả của ta, tất cả đều cho người!”

Tống Mặc rút tay về, sắc mặt có chút khó coi. “Người nghĩ ta là ai? Xem bản thân là ai?”

“Người là người có thể giúp ta, cứu ta!”

Một trận huyên náo và tiếng bước chân ngắt ngang cuộc đối thoại của Tống Mặc và công chúa Olivia, Tống Mặc vội kéo Olivia tới sau trụ hành lang, trốn trong bóng tối.

Cho tới khi tiếng bước chân đi xa, Olivia ngẩng đầu lên, nhìn Tống Mặc, trong con mắt hạnh nhân to to, mang theo giáo hoạt riêng biệt của thiếu nữ, “Ta biết, người nhất định có thể giúp ta, đúng không?”

Tống Mặc cảm thấy đau đầu, y sẽ không giúp Olivia như hy vọng của cô, nhưng cũng sẽ không bỏ tới mức nói chuyện thiếu nữ tới cầu cứu cho Nelson, cô vẫn là con nít, con nít mà trở nên khẳng khẳng, thì rất khó đối phó.

“Công chúa, người từ đâu biết được ta và Nelson có quan hệ hợp tác?” Trừ số ít người đi theo Nelson tạo phản, rất ít ai biết Tống Mặc và Nelson có quan hệ hợp tác kéo dài.

“Chuyện này ta vẫn không thể cho người biết.” Công chúa Olivia căn môi, “Trừ khi, người đáp ứng giúp ta.”

“...” Y bị một đũa con nít uy hiếp sao?

“Các hạ, chú của ta, không đáng tin. Hắn có thể không lưu tình giết chết cha và anh trai của ta, sao ngài dám xác định, hắn sẽ không trở mặt đối phó ngài?”

“Vậy người thì sao? Đối với ta mà nói, người thậm chí là người xa lạ.”

“Ta khác.” Olivia hạ giọng, hai tay ôm cổ Tống Mặc, “Ta từng nói, ta sẽ cho người tất cả của ta.”

Tống Mặc vô thức tránh một chút, nụ hôn của công chúa, cuối cùng đặt lên mặt y.

“Các hạ, đây là lời hứa của ta.” Công chúa Olivia lùi lại một bước, chỉ chỉ môi, kéo mũ trùm lên, “Chú ta có thể cho ngài đất đai Chisa, nhưng ta có thể cho ngài trở thành vương không mào của Chisa. Các hạ, hy vọng ngài cẩn thận suy nghĩ.”

Nhìn bóng lưng công chúa Olivia biến mất sau hành lang, ngón tay Tống Mặc vượt qua gương mặt bị hôn, cười nhẹ một tiếng, thật là tiểu cô nương lợi hại. Dã tâm của cô tuyệt đối không nhỏ hơn Nelson, chỉ là vẫn thiếu trình độ.

“Đại nhân, nếu ngài muốn, có thể dùng cô ta để kiềm hãm Nelson.”

Bên tai Tống Mặc đột nhiên vang lên một giọng nói xa lạ, y ngẩng phắt đầu lên, thì thấy thân ảnh một ma tộc khoác áo trùm lơ lửng trên không.

Tên này từ đâu ra?

Ma tộc cong lưng với Tống Mặc: “Chào ngài, đại nhân tôn kính! Ta phụng lệnh đại nhân Rhys Myers, suốt đường đi theo bảo vệ ngài.

“Người vẫn đi theo ta?”

“Đúng.”

“Chuyện vừa rồi, người thấy rồi sao?”

“Đúng.”

“...” Suy nghĩ tới độ ghen của Rhys, y có phải nên giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích không?

“Ta biết ngài đang nghĩ gì, nhưng, trừ ta, còn có một vài người khác, ngài không thể nào giết sạch tất cả chúng ta.”

“...”

“Chẳng qua ngài yên tâm, tất cả chúng ta đều giữ kín như bưng, xem như mình không thấy gì cả. Bất luận là vũ nương yêu diễm, hay là công chúa thuần tình.”

“...” Y quả nhiên nên giết người diệt khẩu!

Khi vương thành Chisa cuồng hoan, hành động cướp thân của các cự long cũng đã kéo màn.

Suy nghĩ tới vũ khí kỳ quái trong tay Tống Mặc, các cự long lập ra kế hoạch bí mật, nhất định phải một kích tất trúng, tuyệt đối không thể cho

Tổng Mặc cơ hội tổ chức phản kháng, tập kích ban đêm, là biện pháp tốt nhất.

Người cướp được rồi, lập tức bay đi, cho dù là kỵ sĩ tốt nhất, cũng không đuổi kịp tốc độ bay của cự long. Chỉ cần dẫn Tổng Mặc về vương thành Obi, lập tức cử hành hôn lễ, đem gạo nấu thành cơm, muốn nuốt lời cũng không kịp nữa!

Trong các cự long đực, trên bốn mươi phần trăm đều từng có kinh nghiệm như thế, bọn họ cung cấp thật nhiều kiến nghị cho hành động của Hắc Viêm, dù sao bước cuối cùng, vẫn phải do Hắc Viêm đích thân động thủ.

Truyền thống của các cự long là: Ai cướp được, thì của người đó.

Nếu bọn họ thay Hắc Viêm đi cướp Tổng Mặc về, bà xã cướp về thuộc về ai, thật sự không tiện định luận.

Các cự long vẫn không biết tin Tổng Mặc đã đi mất, kế hoạch định xong, lập tức vực tinh thần, nhân trời đêm, lặng yên vô thanh xâm nhập Grilan, không ngờ, lại gặp phải ma quân đang làm ca đêm. Vương phi Laurent đã hạ lệnh, người kế thừa thân vương vĩ đại muốn cầu hôn với lãnh chủ Grilan, nhất định phải hoàn thành tất cả công tác trùng kiến Grilan trước đó, làm món quà nhà Myers tặng cho lãnh chủ Grilan!

Các ma quân vì tăng nhanh tốc độ, chỉ có thể làm cả ngày lẫn đêm, cự long bay trên trời, tự nhiên không thoát được ánh mắt của ma tộc. Thấy ma quân múa xẻng công binh làm việc, cự long cũng hơi ngẩn ra. Những ma quân này vậy mà không ngủ, nửa đêm chạy ra công trường làm việc?

Đêm hè mát mẻ, trên mảnh đất thần kỳ của Grilan, cự long ma tộc, mắt to trừng mắt nhỏ, cùng nhau câm nín.

Đối với ma quân mà nói, lãnh chủ Grilan là một nửa kia của người kế thừa thân vương đã như chuyện ván đóng thuyền, đó chính là người của mình! Bọn họ có trách nhiệm bảo vệ an toàn nhân thân và tài sản của Tổng Mặc Grilan! Những cự long này nhân đêm xâm nhập, khẳng định không mang ý tốt!

Đối với cự long mà nói, những ma quân này rất chướng mắt, không giải quyết họ, thì sao để Hắc Viêm cướp bà xã?!

Nếu đều đã ngựa mất đối phương, thì không cần phải phí lời, trực tiếp đánh.

Người Grilan đang trong mộng bị ồn tỉnh, ra khỏi cửa, liền thấy cảnh ma tộc và cự long đại chiến. Người Grilan quay mặt nhìn nhau, đây là chuyện gì? Ngủ mê nằm mơ sao?

Cùng lúc này, một nhà thân vương trở về ma giới, sau khi kiểm kê xong tiểu kim khố dím riêng của thân vương Myers, ngồi vây quanh trước thủy tinh cầu thật lớn, nhìn từng cảnh diễn ra tại vương thành Chisa của Tổng Mặc được chiếu trên thủy tinh cầu.

Ma tộc đi theo Tổng Mặc hứa bọn họ sẽ không nói chuyện này ra, nhưng không bảo đảm, sẽ không dùng phương pháp khác ột nhà thân vương biết.

Đợi khi tất cả cảnh tượng trong thủy tinh cầu biến mất, Laurent vỗ vai Rhys, “Con trai, con phải nhanh lên thôi.”

Rhys gật đầu, “Yên tâm đi, mẹ, người yêu của con, sẽ không đặt nữ nhân này vào mắt.”

“Tự tin như thế?” Laurent nhướn một bên mày.

“Đương nhiên.” Rhys cong miệng lên, “Con đẹp hơn cô ta nhiều.”

Laurent: “...” Tuy nói không sai, nhưng tại sao bà vẫn muốn đánh người?

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 147

Hỗn Loạn Bắt Đầu

> Tại Grilan, cuộc chiến của ma quân và cự long vẫn tiếp tục.

Do bị ma quân phát hiện, kế hoạch nhân đêm xâm nhập Grilan tập kích của cự long bị hỏng, khi cự long đực và ma quân đánh nhau, các rồng cái thương lượng một chút, từ bỏ kế hoạch trước đó, quyết định làm theo phương thức cự long thích nhất, cướp trắng trợn! Chỉ cần Tổng Mặc xuất hiện, lập tức động thủ cướp người!

Hắc Viêm đồng ý với kế hoạch của rồng cái, thực tế, khi cự long dẫn đầu đánh với ma quân, trong đầu hẳn đã lóe qua ý định này. Là vua một nước, hẳn thích quang minh chính đại, đối chiến đao thật sừng thật hơn. Tập kích là vì tỉ lệ thành công cao hơn chút, nếu tập kích vô dụng, thì dứt khoát chút, cướp thẳng.

Kết quả các cự long lại tính sai lần nữa, Tổng Mặc căn bản không cho họ cơ hội phát huy tinh thần ăn cướp, Tổng đại lãnh chủ hiện tại căn bản không ở Grilan!

Người đầu tiên phát hiện không đúng là Hắc Viêm, hẳn có hiểu biết nhất định với Tổng Mặc, tuy có vài lúc hành động của thanh niên tóc đen đó khiến người ta câm nín, chẳng hạn lần đầu tiên gặp đã ôm chân hắn, khóc tối tăm trời đất. Nhưng cũng phải nói, Tổng Mặc là một người thượng vị hợp cách, lãnh chủ có trách nhiệm. Trong lãnh địa dù có phát sinh chuyện nhỏ, y cũng sẽ không làm lơ không lo. Huống hồ là cuộc chiến của ma quân và cự long.

Hắc Viêm chọn Tống Mặc làm hoàng hậu của mình, trừ hảo cảm hân dành bản thân Tống Mặc, còn suy nghĩ tới tính cách này của y. Hắc tin, không có người nào phù hợp trở thành vương hậu Obi hơn Tống Mặc. Giống như chiếc nhẫn bảo thạch đỏ hân tặng cho Tống Mặc, tượng trưng vương thất, huy hiệu quyền lực, trời sinh đã nên đeo trên tay y.

Nhưng, cả đêm, Tống Mặc từ đầu tới cuối không hề lộ mặt.

Hắc Viêm có thể khẳng định, đây không phải phong cách hành sự của Tống Mặc. Xuất hiện tình huống này, chỉ có một khả năng...

Nghĩ tới đây, Hắc Viêm đột nhiên giãy khỏi ròng cái bên người, bay đáp xuống đất. Quốc vương thẳng tắp tuấn mỹ, cho dù là một mình đứng trước mặt mọi người, nhưng vẫn có thể khiến người ta cảm giác được uy nghiêm vương giả lâm liệt không thể xâm phạm trên người hân.

“Tống Mặc Grilan.” Đôi mắt màu vàng của Hắc Viêm nhìn xuyên một mạt tối tăm cuối cùng trong bóng đêm, “Y đang ở đâu?”

Không ai trả lời hân.

“Y không ở tại Grilan?”

Hắc Viêm lại hỏi một câu, người Grilan quay mặt nhìn nhau, hiện tại bọn họ mới làm rõ được nguyên nhân đám cự long này nửa đêm không ngủ, chạy tới Grilan đánh nhau với ma quân, thì ra, là vì lãnh chủ đại nhân sao?

Bọn họ hiển nhiên không mang ý tốt với lãnh chủ đại nhân! Người Grilan siết chặt súng trường và vũ khí khác mang từ nhà ra, ánh mắt nhìn Hắc Viêm và các cự long trở nên bất thiện.

Mấy con ròng cái lục tục đáp xuống, đứng sau lưng Hắc Viêm, bày vẻ kẻ hộ vệ.

“Trả lời vấn đề của ta.”

Người Grilan không lên tiếng, Hắc Viêm cảm thấy không kiên nhẫn, đôi mắt vàng lóe qua bức bội. Sức mạnh hoàn toàn thức tỉnh rất khó khống chế, đây cũng là nguyên nhân cự long kiên trì mang Hắc Viêm về long đảo. Cự long không có ký ức kế thừa hoàn chỉnh, sẽ bị sức mạnh cường đại trong người điều khiển, kết quả tệ nhất, là vì sức mạnh mà trở nên điên cuồng. Chỉ có trưởng lão cự long trên long đảo, mới có thể dạy Hắc Viêm cách hoàn toàn khống chế sức mạnh.

Bọn họ phải nhanh chóng mang Hắc Viêm đi, nếu không phải suy nghĩ tới sự kiên trì của Hắc Viêm, bọn họ căn bản sẽ không phí lời với tể tướng Murphy như thế. Cự long muốn một quốc gia còn không phải rất dễ sao? Hủy diệt Obi, bọn họ có thể đoạt một nước khác, hoặc, trực tiếp sáng tạo một quốc gia cho Hắc Viêm trên đại lục Quang Minh!

Lão quản gia John ra hiệu mọi người tạm yên dừng nóng, bước tới, nhìn Hắc Viêm và cự long sau lưng hắn, nói: “Lãnh chủ đại nhân quả thật không ở Grilan.”

“Y đi đâu?”

“Chisa.” Lão John không định che giấu, cái này không cần thiết, “Lãnh chủ đại nhân tham gia điển lễ đăng cơ của quốc vương Chisa, đã đi được vài ngày rồi.”

Hắc Viêm hí mắt lại, nhìn lão John một lúc, lập tức quay người, hắn xác định, người trước mặt không nói dối, Chisa sao?

Một con rồng cái gầm lên một tiếng kéo dài, các cự long lập tức vung hai cánh, thoát khỏi vòng chiến. Nếu mục tiêu không có mặt, bọn họ không cần phải ở đây lãng phí thời gian nữa.

Các ma quân lục tục bắn tên nhắm vào cự long, binh sĩ sức tay kinh người, trực tiếp phóng trường thương vào cự long, bọn họ cực kỳ phần nộ!

Mấy con bụng bự đáng chết này vô môn đi lấy người, nhưng bọn họ thì phải xử lý chuyện sau đó! Sau cuộc chiến, đất đai thâm thảm, nhà mới xây bị dẫm nát, một phần ruộng đồng cũng gặp họa hủy diệt. Cực khổ và mồ hôi làm cả ngày lẫn đêm đều phí trắng. Ma quân không ai không nghiêng rằng nghiêng lợi với cự long, hận không thể cắn rứt cái bụng bự đầy thịt của mấy tên đó!

Quan trọng hơn là, nếu để cho vương phi Laurent đã về ma giới thấy tình cảnh này, bọn họ tuyệt đối không có quả ngọt mà ăn. Vương phi đánh thân vương cũng chẳng chút mềm lòng, xem đầu họ như bóng để đá càng là chuyện nhỏ.

Tướng lãnh cao nhất của ma quân vùng trường kiếm, găm lên với cự long đã bay xa: “Ông và các người thề không đội trời chung!”

Tại Grilan, người có thể lý giải được tâm tình của ma quân lúc này chỉ có các tiên kị sĩ giáo hội, giúp ma quân cùng làm việc. Các ma quân bị các kị sĩ cảm động, đưa than trong tuyết, thật đúng là một đám người tốt!

Hai tập đoàn chiến đấu vốn nên nước lửa bất dung, trong lao động cần cù, đã kết tình cảm cách mạng sâu sắc.

Nếu đại chủ giáo của giáo hội thấy cảnh này, tuyệt đối lọt tròng mắt.

Khi một nhà thân vương Myers mang theo mấy cái rương từ ma giới về, thấy chính là cảnh này. Ma quân và kị sĩ giáo hội, tay cầm tay, vai bá vai, dưới mặt trời rực rỡ, tiêu sái đồ mồ hôi hạnh phúc và hữu nghị... quả thật giống như tiểu mạch mọc trên gấm hoa, làm người kinh ngạc.

“Đây là chuyện gì?”

Laurent nhúu mày, thân vương Myers cũng vô cùng khó hiểu, Rhys thì có thể đoán được vài phần, nhưng một bên mày, “Cha, mẹ, tại Grilan, tất cả đều có khả năng.”

Lão quản gia John thấy một nhà thân vương, thái độ khác hẳn trước kia, chủ động đi lên thăm hỏi.

Thân vương và vương phi đều nhìn ông một cách quái dị, kỵ sĩ vàng ban đầu đánh cho thân vương ngã bẹp này, hôm nay sao lại dễ nói chuyện như thế? Rhys cũng cảm thấy được thái độ lão John vô cùng kỳ quái, hoài nghi nhìn ông, lập tức, nghi hoặc của hắn đã được giải đáp.

“Người là nói, cự long?”

“Đúng.” Lão John nhìn Rhys, nói: “Mục tiêu của họ chắc là lãnh chủ đại nhân. Chẳng qua sau khi ta nói với họ lãnh chủ đại nhân không ở đây, đã đi tham gia điển lễ đăng cơ của quốc vương Chisa, thì đã đi rồi.”

Đi rồi?

“Lúc nào?”

“Không lâu trước.”

“Đáng chết!”

Rhys lập tức giơ tay phải lên, vẽ một hàng phù văn đen giữa không, sau một trận cuồng phong, cột long định cư trong rừng Phỉ Thúy, xuất hiện trên đầu mọi người. Rhys nhảy bật lên, đứng trên đầu cột long, hắn không bận tâm gì nữa, chỉ muốn nhanh chóng tới bên cạnh Tổng Mặc.

“Không thể cho con rồng mập đó thành công!” Rồng mập đáng chết, luôn có ý đồ với bà xã hắn, lần này tuyệt đối phải đánh chết tên đó!

Cốt long dẫn Rhys đi xa, Laurent lạnh lùng nhìn lão John một cái, tiếp theo khuyu một gối xuống, phù văn đen men theo lòng bàn tay chìm vào mặt đất, mặt đất nứt ra một đường thật lớn, cửa thông tới ma giới, được mở ra. Mấy chục địa hành long toàn thân áo giáp lục tực chui ra. Răng nanh thật lớn, dường như còn mang theo mùi tanh của huyết thịt cắn nuốt không lâu trước.

“Ahaso, người dẫn người đi theo con trai ta, giúp đỡ nó.”

“Tuân lệnh, vương phi điện hạ!”

Bộ phận tinh nhuệ nhất trong ma quân Sherlund, cưỡi trên địa hành long, tay cầm trường thương, đi theo Rhys. Chẳng qua, sau lưng những ma quân tinh nhuệ này, không ai ngoại lệ không mang theo một cây xẻng công binh, trong nhiều ngày lao động, ma quân phát hiện, công cụ Grilan cung cấp này, so với một vài vũ khí còn tiện dụng hơn nhiều...

Thân vương Myers nhìn ma quân đi xa, quay đầu lại, nói với quản gia: “John Rand, người cho rằng, mình rất thông minh?”

“Không, ta không nghĩ thế.” Trên mặt lão John không mang chút khẩn trương nào.

“Người lợi dụng con trai ta!”

“Vậy sao?” Lão John đột nhiên trở nên nghiêm túc, “Nếu hãn muốn trở thành bạn đời của lãnh chủ đại nhân, thì phải chứng minh bản thân!”

“Cái gì?” Thân vương Myers và vương phi đồng thời ngạc nhiên, tiếp theo tức giận, vương phi Laurent tức giận nói: “Lẽ nào người hoài nghi tình cảm con trai ta dành cho Tổng Mặc Grilan?! Ma tộc có lẽ bỉ ổi gian xảo, nhưng, chúng ta đối với tình cảm của mình luôn thành thật, hơn nữa trung thành!”

“Ta không hoài nghi điểm này.” Lão John nghiêm túc trả lời: “Ta chỉ hy vọng hãn chứng minh, hãn đủ tư cách đứng bên cạnh lãnh chủ đại nhân. Không liên quan thân phận hay tài phú. Hiện tại xem ra, hãn có vẻ làm được điểm này.”

“...” Thân vương Myers và vương phi đồng thời trầm mặc. Lẽ nào, đây chính là nhà mẹ đẻ làm khó nhà chồng mà xã hội nhân loại nói tới sao? Lẽ nào người này không lo lắng Tổng Mặc Grilan thật sự bị đám rồng mập đó cướp mất?

“Không cần lo lắng.” Lão John cười, “Trừ kỵ sĩ đi theo bên cạnh lãnh chủ đại nhân, còn có một đội ngũ khác mai phục. Huống hồ, ta không tin, con trai của các người, không an bài nhân thủ bên cạnh lãnh chủ đại nhân.”

Lão John nói là thật, hôm Tổng Mặc xuất phát, Harold và Touro thống lĩnh đội ngũ cũng xuất phát theo thông đạo địa tinh đào ra, đi theo Tổng Mặc. Địa đạo tiện cho họ dễ dàng vận chuyển pháo cối và đại bác, có những thứ này, cự long không động thủ thì thôi, một khi động thủ, tuyệt đối nã họ không thương lượng. Còn sao dám chắc chắn Rhys sẽ an bài người bên cạnh Tổng Mặc... tiền kỵ sĩ vàng biểu thị, giao thiệp với ma tộc gần hai ngàn năm, ông đối với thói quen của chủng tộc này thực sự rất quen thuộc.

Thân vương và vương phi đồng thời không nói nữa. Nhìn nhau một cái, có một kẻ tâm tư thâm trầm lại xoi mói thế này bên cạnh Tổng Mặc, con trai muốn lấy được bà xã, thật sự gánh nặng và đường xa.

Chỉ là, bọn họ đều đã bỏ qua, một đám cự long bay trên trời, kỵ binh ma tộc cưỡi địa hành long, đồng thời xuất hiện trên đại lục Quang Minh, rốt cuộc có nghĩa là gì...

Tổng Mặc lúc này, không ý thức được vì mình, mà một trận hỗn loạn đã nổi lên trên đại lục Quang Minh.

Sau khi diễn lễ đăng cơ kết thúc, y tạm thời ở lại Chisa.

Khế ước của Nelson ký với Harold coi như hoàn thiện, nhưng, Tống Mặc vẫn muốn bổ sung một vài nội dung, chẳng hạn, thầy dạy vương thất Nelson đáp ứng, cùng đầu bếp tay nghề cao cấp.

Nhìn nội dung mới thêm trên khế ước, Nelson không khỏi co giật khoe môi, thầy dạy hẳn có thể lý giải, dù sao, cái này đã nói trước rồi, nhưng, đầu bếp?

“Grilan thiếu đầu bếp sao?” Nelson đã ăn quen thức ăn của Grilan, ngược lại cảm thấy thức ăn trong cung đình mùi vị thật sự không ra gì.

Tống Mặc gõ bàn, “Ta chỉ là thích tay nghề của ngự trù vương cung.”

“Được rồi.” Chỉ là mấy đầu bếp mà thôi, Nelson không nhỏ nhen. Hẳn cảm thấy, chuyện này căn bản không cần phải trình trọng viết vào khế ước.

“Không thể nói như thế.” Tống Mặc lấy lại khế ước Nelson đã ký, nhìn một lượt, “Vẫn nên chính thức chút mới tốt, có thể bảo đảm lợi ích hai bên.”

“Được rồi.” Nelson nhún vai, chỉ có khi ở riêng với Tống Mặc, hẳn mới sẽ thả lỏng như thế, từ khi ngồi lên vương vị, hẳn trở nên cẩn trọng ngôn hành, hẳn không thể để cho người khác có cơ bắt lấy nhược điểm của mình, hẳn phải trở thành quốc vương ưu tú hơn vương huynh, mới có thể hoàn toàn xóa đi điểm nhơ do hẳn phản loạn giành lấy vương vị.

Tống Mặc lý giải Nelson, bỏ đi không vui trước đó, y và Nelson coi như là bạn.

“Người không nên tự siết mình quá chặt, như vậy mệt lắm.”

Tổng Mặc hiềm khi nói như thế, Nelson hiển nhiên cũng có chút kinh ngạc, thở dài, nói: “Hết cách, trong cung đâu đâu cũng là tai mắt, một khi ta lộ chút sơ hở, những lão hồ ly người được mùi tanh đó, sẽ lập tức nhào lên.”

Lão hồ ly?

Tổng Mặc hứng thú sờ khóe môi, xem ra, mấy hôm nay lão Josh và lão Camer quả thật khiến Nelson rất khó chịu. Một nguyên nhân trong đó, rất có thể là do câu nói của Nelson với y, những quý tộc này cho rằng, quốc vương đem phần lớn công lao đoạt được vương vị của hãn quý tộc lãnh chủ địch quốc là không thích hợp, như vậy sẽ đẩy họ đi đâu?

Sóng yên gió lặng vào điện lễ đăng cơ, rất nhanh sẽ bị mâu thuẫn tranh quyền đoạt lợi đánh vỡ.

Nelson biết hiện tại vẫn chưa phải lúc động thủ, hãn phải điều quân riêng của mấy lão hồ ly đó đi trước, mới có biện pháp đối phó với từng người. Đây là Tổng Mặc kiến nghị với hãn, không có quân đội, những người đó, tương đương với hổ đã bị nhốt nanh, mặc hãn vò nắn.

“Cũng không thể quá đáng.” Tổng Mặc nhắc nhở Nelson, “Dù sao, người vẫn phải nhờ vào họ thống trị quốc gia.”

“Ta biết.” Nelson gật đầu, đột nhiên mở miệng nói: “Olivia, đã tìm người sao?”

“Đúng.” Tổng Mặc không cảm thấy kỳ quái vì Nelson biết chuyện công chúa Olivia từng gặp y, là chủ nhân cung đình, nếu Nelson không phát giác chuyện này, đó mới là vấn đề, “Cháu gái của người, là một tiểu cô nương thú vị.”

“Thú vị?” Nelson hỏi ngược lại một câu, lập tức vực tinh thần, người có thể khiến Tổng Mặc nói thú vị, không nhiều.

“Rất thú vị.” Tống Mặc nghĩ nghĩ, nói: “Cá nhân ta kiến nghị, tốt nhất người đừng gả cô ta vào vương thất nước khác, nếu không, người sẽ có phiền phức.”

“Người là nói, ta nên giữ nó lại?” Nelson siết chặt nắm tay, “Vậy không phải đúng như ý muốn của nó sao?”

“Người giết chết cha mẹ và anh trai của cô ta, quả thật nên có bồi thường cho cô ta.” Tống Mặc nghiêm sắc nói: “Giữ cô ta lại Chisa, cung cấp cuộc sống hậu đãi cho cô ta, tìm cho cô ta một người chồng anh tuấn giàu có, đây là việc người nên làm.”

“Anh tuấn, giàu có?” Nelson lẩm nhẩm lại lời Tống Mặc, ánh mắt lấp lóe, không bao hàm thế gia và quyền lực?

“Ta không phải bắn tiếng đe dọa, cô ta là một nhóc con có dã tâm, cũng là một công chúa thân mang thù hận. Rất không may, người là chú của cô ta, cũng là kẻ thù của cô ta. Cho dù có gả cô ta đi xa, chỉ cần vào vương thất, cô ta sẽ nghĩ hết mọi cách đạt được quyền lực.”

“Vậy thì thế nào?”

“Cô ta còn có một em trai.” Tống Mặc nói, “Người gả chị đi xa, em trai, người muốn làm gì? Chỉ cần công chúa Olivia nắm được quyền lực, cho dù cô ta cả đời không thể trở về Chisa, cũng sẽ trở thành hậu thuẫn cho em trai cô ta. Người giết chết đại vương tử của quốc vương tiền triều rồi, gả công chúa đi xa rồi, nếu lại động thủ với tiểu vương tử, thần quân vương quốc, sẽ nhìn người thế nào?” Thực tế, nếu vào ngày Nelson đoạt được vương vị, giết sạch cả nhà quốc vương, tuy sẽ bị người chỉ trích, nhưng sẽ không để lại mối họa ngầm nào, tình hình hiện tại là, công chúa Olivia thân mang thù hận rất không an phận, cô ta và em trai của cô ta, sẽ mang tới cho Nelson phiền phức không nhỏ.

Nelson trầm mặc.

“Suy nghĩ cho kỹ đi.” Tống Mặc đứng lên, đi tới cạnh Nelson, vỗ vai hắn, “Khống chế nguy hiểm trong tay mình, mới là đúng đắn nhất.”

Nelson cuối cùng gật đầu.

Tống Mặc thở ra một hơi, y không phải vì muốn giúp Olivia mới nghĩ biện pháp thuyết phục Nelson, y chỉ là giữ lại một chọn lựa cho bản thân. Chỉ cần Nelson không nổi tâm tư khác, Olivia sẽ chỉ trở thành chứng cứ hãm thiện đãi con của tiền quốc vương. Nhưng, nếu hắn tính toán y giống như trước, Olivia và em trai của cô ta, sẽ là con bài không tồi.

Tống Mặc không thích con người và tính cách của Olivia, nhưng, cái này không cản trở y giữ Olivia lại Chisa, để Nelson phải thương gân não.

Đi trên hành lang vương cung Chisa, Tống Mặc hít sâu một hơi, y không thích tính toán người khác như thế, nhưng, vì bản thân, vì Grilan, y chỉ có thể làm thế.

Lúc này, trong không khí bên cạnh đột nhiên xuất hiện xao động, ma tộc Tống Mặc từng thấy trước đó hiện ra giữa trời, “Lãnh chủ đại nhân, xin nhanh chóng rời khỏi Chisa. Rhys đại nhân đã trên đường tới đây, chúng ta bảo hộ ngài đi hội họp đại nhân.”

Thần sắc ma tộc có hơi bất thường, Tống Mặc ngừng bước, nhìn ma tộc trước mắt, ánh mắt chậm rãi híp lại. Rốt cuộc, có chuyện gì xảy ra?

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 148

Chiến Đấu Chấn Động Đại Lục 1

> Ngày hôm sau, Tống Mặc cáo biệt Nelson, rời khỏi vương đô Chisa.

Tống Mặc đột nhiên muốn đi, Nelson hơi khó hiểu, nhưng cũng không níu giữ nhiều. Hắn đã thực hành kế hoạch điều binh Tống Mặc đề nghị, không lâu sau, Chisa sẽ phát động chiến tranh với Angris. Tuy trong cung đình có rất nhiều người cho rằng Nelson vừa mới đăng cơ đã phát động chiến tranh với bên ngoài là không thông minh, nhưng những quân đội và bình dân Chisa đã cùng Angris đánh trận cả đời thì lại vô cùng ủng hộ tân quốc vương của họ. Một vài tiểu quý tộc cũng cấp thiết trông mong thông qua quân công để biểu hiện trước mặt tân quốc vương.

Đám đại quý tộc như Josh và Camer ngửi ra được mùi vị không tầm thường trong một loạt hành động của Nelson, nhưng bọn họ không thể công khai đối kháng với Nelson, chỉ có thể trăn mắt nhìn Nelson phân chia từng chút từng chút quân đội dưới tay họ, bề ngoài nói là ‘mượn binh’, thực tế, ai biết mượn rồi có trả nữa không?

Lão Josh dứt khoát triệu hồi Nadun Josh có biểu hiện không tồi ở thành Cary về, thành Cary đã bị tân quốc vương tặng cho lãnh chủ Grilan, Nadun tiếp tục ở lại thành Cary, không có bất cứ ý nghĩa nào nữa, không bằng đưa hắn vào quân đội.

“Năng lực của Nadun rất tốt.” Lão Josh nói với Joad, cha của Nadun rằng: “Hành động của quốc vương bệ hạ chắc con cũng thấy rồi, chúng ta không thể công khai phản đối, như vậy đồng nghĩa với đứng đối lập cùng

tất cả quốc dân, nhưng cũng không thể từ bỏ quân đội trong tay mình. Để Nadun vào quân nhận chức, là chọn lựa tốt nhất trước mắt.”

Joad không cảm thấy kinh ngạc với quyết định của lão Josh, thật ra, cho dù lão Josh không đưa ra, ông cũng sẽ nghĩ cách để Nadun rời khỏi thành Cary, trở về vương đô, nhận một chức quan nào đó trong quân đội hoặc cung đình.

Nadun có biểu hiện rất ưu tú tại thành Cary, đủ để che phủ một vài chỗ không đạt yêu cầu. Sau khi Nelson ngồi lên vương vị, địa vị của gia tộc Josh đã hơn xưa, tranh đấu giữa Joad và hai anh em khác càng thêm kịch liệt. Mặt khác ông có lẽ không sánh bằng hai anh em kia, nhưng có một điểm mà anh em của Joad có cưỡi ngựa cũng theo không kịp, ông có một đứa con trai ưu tú, hơn nữa từng được lão Josh khen ngợi!

Trên gương mặt già nua của lão Josh phủ đầy rãnh, đôi mắt trong suốt thì lại không hề có chút vẩn đục nào, “Chúng ta phải nhanh chóng một chút, gia tộc Camer và mấy gia tộc đi theo quốc vương bệ hạ khởi binh, hoặc nhiều hoặc ít đều có chủ ý giống ta. Quốc vương bệ hạ sẽ không để cho chúng ta đều như nguyện, nhưng cũng sẽ cho chúng ta vài phần thể diện, chỉ có hành động nhanh, mới có thể để Nadun đứng vững trong quân đội, sẽ không bị người khác thay thế.”

“Chúng ta không tiếc sức ủng hộ quốc vương bệ hạ, nhưng bệ hạ...” Joad Josh vẫn không nhịn được, oán tránh với lão Josh vài câu, “Quốc vương bệ hạ làm thế, lẽ nào không lo lắng làm tâm thần tử rét lạnh sao?”

“Nói cẩn thận!” Gậy trong tay lão Josh gõ mạnh xuống đất, ánh mắt như lưỡi dao bén nhìn Joad, “Lời như thế, ta không muốn nghe lần thứ hai!”

“Cha?”

“Con không hiểu quốc vương bệ hạ.” Lão Josh nói: “Quốc vương bệ hạ, sẽ trở thành quân chủ cường thế hơn cả anh của mình, lời của con, rất có

thể chuốc họa cho gia tộc, hiểu ý ta chứ?”

Joad Josh tuy không thông minh bằng lão Josh, nhưng cũng không phải đồ ngốc. Nhớ tới quốc vương làm sao tranh đoạt vương vị, lại làm sao đối đãi với tiền quốc vương và con của hắn, trên trán Joad liền đổ mồ hôi lạnh.

“Cha, con sai rồi.”

“Joad, nhớ kỹ, là kẻ thượng vị, cần phải cẩn trọng ngôn hành.”

“Con bảo đảm, con sẽ không phạm phải sai lầm như thế nữa, cha.”

Joad cúi đầu, trong ngữ khí mang theo buồn bực, nhưng trong mắt lại có chút vui sướng. Ông biết, lão Josh chịu nói với ông như thế, chứng minh lão đã quyết định sẽ xem ông là người kế vị mà bồi dưỡng. Câu thế này, cha ông chưa từng nói với anh em của ông.

Cảnh tượng và cuộc đối thoại giống vậy, gần như đồng thời phát sinh tại mấy nhà đại quý tộc khác và nhà Camer, mỗi gia tộc đều không thiếu kẻ biết thời, bọn họ có thể nhìn ra ý đồ của Nelson, nhưng cũng chỉ có thể làm một chút động tác nhỏ trong phạm vi quốc vương cho phép.

Nadun Josh không phải cá biệt, đợi khi hắn trở về vương thành, sẽ phát hiện, con cháu quý tộc cùng hắn tranh đoạt vị trí trong quân, không dưới mười người.

Trong nhất thời, giác đấu tranh quyền đoạt lợi của các quý tộc Chisa, từ cung đình truyền tới quân đội.

Tổng Mặc không cảm thấy hứng thú với đấu đá của quý tộc Chisa trong quân đội, y sẽ cung cấp đề nghị cho Nelson, nhưng không chân chính chen tay vào. Nelson dù sao là quốc vương một nước, Tổng Mặc sẽ không tự đại tới mức cho rằng bản thân có thể chỉ vẽ bất cứ chuyện nào. Là người hợp tác, y biết rõ giới hạn ở đâu.

Cho dù là con rối, cũng có lúc không vừa lòng muốn giãy khỏi trói buộc.

Hiện tại Tống Mặc phải làm, chính là để Nelson cho rằng hắn có năng lực quyết định chuyện của mình, đây thường trói buộc hắn, không hề chặt như hắn vẫn nghĩ.

Tống Mặc thành công, trong thời gian rất dài sau đó, y và Nelson đều duy trì quan hệ hợp tác tốt đẹp.

Còn về công chúa Olivia, trước khi Tống Mặc rời khỏi vương đô Chisa, Olivia lại nghĩ cách gặp mặt y một lần. Công chúa cho rằng bản thân làm thần không biết quỷ không hay, mà không ngờ, nhất cử nhất động của cô, đều nằm trong mắt Nelson.

Như Nelson đã nói, trong cung đâu đâu cũng là tai mắt, công chúa Olivia tuy thông minh, nhưng quá trẻ tuổi, cũng quá thiếu kinh nghiệm.

Tống Mặc thấy Olivia thì không kinh ngạc, y biết tiểu cô nương tràn đầy dã tâm này sẽ không dễ dàng chết tâm.

“Lãnh chủ đại nhân.” Olivia thấy Tống Mặc, tươi cười đầy mặt, giống như con chim nhẹ nhàng, gần như dán sát lên người Tống Mặc, “Ngài muốn rời khỏi Chisa sao?”

Tống Mặc nhíu mày, “Công chúa, xin chú ý ngôn từ hành động của ngài.”

Trên mặt Olivia vụt qua chút khó xử, lập tức ẩn đi, hơi cấp thiết hỏi: “VẬY, chuyện ta đề cập với ngài trước kia, ngài suy nghĩ thế nào rồi?”

“Chuyện đó à.” Tống Mặc ngồi lại ghế, “Ta đã nói với Nelson rồi, hắn sẽ không gả người đi xa, sẽ cho phép người ở lại Chisa, sinh sống tại đây.”

“Thật sao?” Olivia không thể không chế được vui sướng, đi tới mấy bước, tay móc lên nút áo ngoài của Tống Mặc, “Lãnh chủ đại nhân, ta...”

“Người đừng hiểu lầm, chuyện này không đại biểu ta sẽ hợp tác với người.” Tống Mặc kéo tay Olivia ra, “Tốt nhất người nên đánh tan ý định trong đầu đi.”

Olivia thấy Tống Mặc không giống đang nói đùa, cắn chặt môi, “Lẽ nào, ta không xinh đẹp sao? Ta là công chúa Chisa! Ta nguyện ý trả cho người thứ mà vô số nam nhân nằm mơ cũng cầu!”

Nghe Olivia nói vậy, Tống Mặc chỉ cảm thấy buồn cười, được rồi, y không nên cười một tiểu cô nương, nhưng, tình cảnh trước mắt, thật sự không khác gì với mấy tình tiết cầu huyết. Y còn từng ngưỡng mộ vai chính trong phim, nhưng mà đổi lại thành mình, thì chỉ cảm thấy buồn cười.

“Công chúa, ta vô cùng cảm tạ tình yêu của người. Nhưng.” Tống Mặc cười cười, híp mắt lại, “Ta có người yêu rồi, hơn nữa, ta dự định cho hẳn trở thành vợ của ta, nói thế, người hiểu không?”

“Cô ta tốt hơn ta sao?”

“Ừm, nói thế nào nhỉ?” Tống Mặc xoa cằm, “Hẳn quả thật rất xinh đẹp, thứ lỗi cho ta nói rằng, so với trái cây thanh thuần, nam nhân càng thích đào mật thành thực hơn.”

Tống Mặc nhớ tới sự kinh diễm khi gặp Rhys lúc đầu, y không nói dối, khi ma tộc biến thành em gái, quả thật là đại mỹ nữ không thể chê bai.

Olivia cảm thấy mình bị sỉ nhục, cô hối hận đã tìm người này. Cô nhận thức được rõ ràng, trong mắt nam nhân tóc đen trước mặt, cô không khác biệt gì với một kẻ xấu xí.

Sao cô lại ngu xuẩn như thế? Nam nhân có thể giúp Nelson đoạt được vương vị từ tay cha cô, chỉ là cô hiện tại có thể đối phó sao?

Nhưng, tại sao y lại giúp cô ở lại Chisa?

“Điểm này, người có thể chậm rãi suy nghĩ.” Tống Mặc nhìn Olivia, nếu có thể, y cũng không muốn ăn hiếp một tiểu cô nương, nhưng hành động của cô nương này trước kia, khiến y khó chịu. Cho dù y vẫn cần cô ta trở thành một con cờ để khống chế Nelson, cũng nhất định bắt cô ta nhận rõ hoàn cảnh và địa vị của bản thân hiện tại, “Sau khi nghĩ ra, người sẽ biết mình nên làm gì. Có lẽ, sẽ còn cảm tạ ta.”

Cảm tạ?

Olivia trợn mắt nhìn lãnh chủ tuần tú trước mắt, đôi mắt màu đen đỏ, giống như vực sâu, nhìn không thấy đáy.

Tiểu công chúa chỉ cảm thấy chột giật mình, siết chặt tay, cầm vật đầm lên, không nói một lời chạy khỏi phòng Tống Mặc.

Tống Mặc biết, Olivia sẽ nghĩ ra. Đợi sau khi cô ta nghĩ ra, cô ta có lẽ sẽ không thật sự cảm tạ mình, nhưng sẽ không vì chuyện hôm nay mà xem y là kẻ địch.

Thời gian đi đã tới rồi.

Năm mươi kỵ sĩ Grilan hộ vệ ở bên đội xe, Tống Mặc bước lên xe ngựa, đi cùng còn có mười thầy giáo vương thất Chisa và hai ngự trù Tống Mặc từng khen. Bọn họ không tình nguyện rời khỏi vương đô tới Grilan của địch quốc, nhưng đây là mệnh lệnh của quốc vương, bọn họ không thể nghịch lại, huống hồ Tống Mặc hứa cho thù lao cũng không tồi, đủ khiến họ động tâm.

Nelson đứng trên tường cung, do quy tắc vương thất, hắn không thể đích thân tiễn Tống Mặc, chỉ có thể đứng trên cao nhìn theo đội quân đi xa, trong đầu không ngừng lóe lên từng chút một những chuyện khi ở cùng Tống Mặc tới nay. Nam nhân này, nam nhân trong có vẻ không cường đại, hứa với hắn, sẽ cho hắn trở thành quốc vương Chisa. Mà nay, y thực hiện lời hứa, hắn đã đứng trên đỉnh cao quyền lực Chisa, giống như vương huynh của hắn, cúi nhìn đất đai Chisa...

Đột nhiên, Nelson bước tới một bước, hai tay chống lên tường, lớn tiếng nói: “Tống Mặc Grilan! Người là bằng hữu vĩnh viễn của Nelson!”

Gió mang lời Nelson truyền vào tai Tống Mặc, Tống Mặc hạ lệnh đội xe dừng lại, đẩy cửa xe ngựa ra, bước xuống, đứng thẳng người, nhìn hướng Nelson, khoảng cách hơi xa, y chỉ có thể thấy đường nét, nhưng không nhìn rõ biểu tình của Nelson lúc này, y vòng hai tay bên miệng, cũng la lớn: “Người cũng là bạn của ta vĩnh viễn, Nelson!”

Tống Mặc hô thẳng tên của Nelson khiến các đại thần Chisa vô cùng bất mãn, chẳng qua thấy nụ cười trên mặt quốc vương bề hạ, không ai ngu tới mức đi chỉ trích chuyện này.

Tống Mặc và Nelson nhìn lẫn nhau, có lẽ từ nay về sau họ sẽ gặp đủ tình huống, còn có thể vì lợi ích của mình mà đứng ở phía đối lập, nhưng vào giờ phút này, bọn họ đều thật tâm muốn xem đối phương là bạn.

Tống Mặc lại bước lên xe ngựa, đi không quay đầu lại.

Đội xe rời khỏi vương đô Chisa, đi về hướng đông, Rhys thông qua ma tộc truyền tin nói thực tình cho Tống Mặc, hơn nữa, hắn sẽ đợi y giữa đường.

“Người nói, nguyên nhân Rhys tới đón ta, là vì cự long sẽ chặn đường ta giữa đường?”

Tống Mặc gọi ma tộc truyền tin vào xe ngựa, đối với tin ma tộc mang tới, y bán tín bán nghi. Y và cự long vẫn còn quan hệ hợp tác thì phải? Lễ nào, mấy con rồng bụng bự này đột nhiên thay đổi tính nết, không thèm quan tâm kim tệ nữa, mới có thể trở mặt không chút áp lực như thế.

Ma tộc ngồi đối diện Tống Mặc, toàn thân trùm trong áo khoác, chỉ có một đôi tay hơi tái trắng lộ ra ngoài.

“Đại nhân nói thế.” Thái độ và giọng nói của ma tộc đều rất nghiêm túc, “Vì bảo vệ ngài, ngài ấy còn dẫn theo một trăm chiến sĩ địa hành long.”

Địa hành long?

Tống Mặc nghe xong lời ma tộc, đột nhiên có một dự cảm vô cùng không tốt, mỗi lần khi y có dự cảm này, bên cạnh đều sẽ phát sinh chuyện lớn. Chẳng hạn, thành ngầm cực khổ tu sửa mấy lần bị hủy...

Đội xe đi được nửa đường, Tống Mặc phát hiện, y quả thật có tiềm chất miêng quạ.

Đội xe tới một thôn xóm bỏ hoang. Quang Minh đại lục chiến loạn nhiều năm, Chisa trải qua chiến tranh cùng Angris và phản loạn của Nelson, phế tích thôn xóm thế này đâu đâu cũng có.

Ma tộc dẫn đầu mở cửa xe, bước xuống, giơ tay phải lên, một hàng phù văn đen thành hình giữa không, giống như có sinh mạng tụ lại, sau một tia lóe đen, một con chim màu đen, giống như chim ưng, tung cánh bay ra từ phù văn, sau khi luẩn quẩn trên đỉnh đầu ma tộc một vòng, thì bay đi xa.

Tống Mặc bước xuống xe ngựa, nhìn con chim đen bay xa, cho dù đã nhiều lần thấy Rhys chế tạo đại bác và súng ống đạn dược, nhưng tình cảnh trước mặt, vẫn không khỏi khiến y trầm trồ.

Khó trách Quang Minh giáo hội và những chủng tộc khác trên đại lục đều ngứa mắt ma tộc, chủng tộc cường hãn thế này, quả thật sẽ khiến người ta đỏ mắt.

Nhưng, Rhys chế tạo đại bác tiêu hao khoáng thạch trong lãnh địa, vậy thì, làm ra con chim lớn có máu có thịt này... Tổng Mặc lập tức thối bay ý nghĩ nổi lên trong đầu, quá x quá xx rồi!

Chim bay đi rồi, Tổng Mặc hạ lệnh đội ngũ dừng lại nghỉ ngơi, mấy ngày nay, đều do ma tộc dùng phương thức dò đường này. Đội xe cũng đi thuận lợi không trở ngại, Tổng Mặc gần như đã sắp quên, trước mặt còn có một đám rồng bụng bự đợi cướp đường y.

Qua một lát, ma tộc thả chim đi đột nhiên đứng lên, có chút kích động nhìn phía trước, mặt đất truyền tới một cơn chấn động, giống như có vô số tảng đá cực lớn nện liên tục lên mặt đất, mọi người trong đội xe cũng đứng lên nhìn phía trước, trong khói bụi mù mịt, trên trăm con địa hành long to lớn đáng sợ, đang nhanh chóng chạy tới. Binh sĩ ma tộc thân mặc áo giáp, đứng trên lưng địa hành long, trong tay cầm trường thương sắc bén, khí thế bén nhọn cường hãn ập tới, mấy con ngựa trong đội xe bắt đầu hí vang, ngựa đầu, dẫm đạp vó, cố gắng muốn thoát khỏi dây cương, các kỵ sĩ còn chưa tỉnh táo lại khỏi chấn động khi thấy ma quân địa hành long, vội vàng nắm dây cương lại. Địa hành long càng lúc càng gần, đám người Tổng Mặc gần như có thể đếm rõ được rằng nhọn trong cái miệng lóe hàn quang đó, ngựa trong đội xe không con nào không nhũn chân, khụy xuống đất, ngay cả các kỵ sĩ, cũng không khỏi rét lạnh.

Đây chính là, ma quân địa hành long tung hoành rong ruổi trên đại lục, vào thời kỳ hắc ám sao?

Lại một tiếng rống kéo dài, một con cốt long thật lớn xuất hiện trên không trung, Rhys một thân trường bào trắng đứng trên đỉnh đầu cốt long, gió thổi mái tóc dài màu nâu, đôi mắt màu xanh lam, không chớp nhìn

chăm chăm Tống Mặc đang ngửa đầu nhìn hăn, đôi môi đỏ cong lên hoàn mỹ, nhưng lại hiện rõ độ cong tinh nghịch. Không đợi cốt long chạm đất, hăn trực tiếp nhảy xuống, trường bào trắng bay phần phật trong gió, giống như đôi cánh đang vỗ.

Tống Mặc nhìn mỹ nhân từ trời rơi xuống, hoảng hốt trong một thoáng, tiếp theo, được ôm vào vòng tay quen thuộc.

“Thân ái.” Rhys ôm chặt Tống Mặc, nhẹ hôn lên môi y, “Ta rất nhớ người.”

Cốt long vẫn bay trên không, các ma quân điều khiển địa hành long tới gần, trên trăm con địa hành long đồng thời cúi đầu, răng nanh sắc bén đâm xuống đất theo động tác cúi đầu, không biết tại sao, vốn nên là cảnh tượng uy nghiêm trang trọng, nhưng trong mắt Tống Mặc, lại có hơi buồn cười.

Thực tế là, đáng vẻ địa hành long cắm răng nanh vào đất, rồi lại nhổ lên, hoàn toàn xua tan ấn tượng đáng sợ ban đầu của chúng. Cứ cảm thấy, mấy con to xác này, còn đáng yêu hơn rồng bụng bự nhiều.

Rhys ôm Tống Mặc, không để ý Tống Mặc kêu lên giật mình, trực tiếp mang y lên cốt long, tốc độ xe ngựa quá chậm, hăn phải nhanh chóng mang Tống Mặc về.

Lần đầu tiên Tống Mặc đứng trên chỗ cao như thế nhìn xuống đất, y không thể không thấy mừng vì mình không có chứng sợ độ cao. Nhìn mọi người và xe ngựa càng lúc càng nhỏ dưới chân, cảm thụ gió thổi qua mặt, một đôi tay ôm lấy y, Tống Mặc thừa nhận, cảm giác này, coi như không tồi.

Rhys giơ tay phải lên, “Xuất phát!”

Các địa hành long ầm ầm kêu lên quái dị, quay đầu chạy ngược về. Kỵ sĩ và ma tộc bị rút lại quay mặt nhìn nhau, tiếp theo nhanh chóng thu xếp

xe ngựa, đồ dư thừa đều bỏ lại hết, chỉ để nhanh chóng đuổi kịp đội ngũ phía trước.

Một điều đáng nhắc tới là, mấy thầy giáo vương thất và đầu bếp Tổng Mặc dẫn từ Chisa về cũng xem chút bị dán mác đồ dư thừa, trực tiếp bỏ lại. Vẫn là bọn họ phát huy tinh thần kiên cường bất khuất, sống chết níu chặt cửa xe ngựa, mới được giữ lại.

Rhys hành động không thể nói là không nhanh, nhưng chợt có mấy tiếng rống gầm cao lớn kéo dài, nên tới, vẫn phải tới.

Hắc Viêm không duy trì hình rồng, mà mặc trường bào màu đen, đứng trên đỉnh đầu một cự long. Tay cầm trường kiếm, lạnh lùng đợi đám người Rhys tới.

Dưới chân hắn là một cự long đực thân hình to lớn, tuy cự long biểu hiện ra đủ loại không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn không hất Hắc Viêm xuống khỏi đầu mình.

Các rồng cái đối với ấu long có lòng bao dung cực lớn, cho dù yêu cầu của Hắc Viêm có quá đáng, bọn họ vẫn cố gắng thỏa mãn hắn. Còn về con cự long làm vật cưỡi cho hắn sử dụng... không sao, cứ coi như lĩnh hội lạc thú làm cha trước đi, có con cự long đực nào mà không chở con của mình đâu chứ?

Đây là vinh quang!

Khi cự long chở Hắc Viêm, bay qua một vài thôn trang và thành phố, vô số người bị cảnh tượng trên không chấn động, ngây ra, sau đó kêu vang, “Kỵ sĩ rồng!”

Quang Minh giáo hội lại bị kinh động lần nữa, bọn họ nhận được tin tức, lập tức phái người tới xác minh. Đáng chết, không phải nói quốc vương Obi là cự long sao? Sao lại biến thành kỵ sĩ rồng?!

Tin tức ky sĩ rồng nếu là thật, vậy chuỗi kế hoạch hắt nước bắn lên người quốc vương Obi Hắc Viêm trước đó, đều phí trắng rồi sao.

Nhưng giáo hội không ngờ, khi bọn họ đuổi tới, không phải chỉ thấy ky sĩ rồng, mà còn có địa hành long!

Cự long và ma tộc?

Người giáo hội trốn đằng xa trốn to mắt, lộ ra vẻ kinh ngạc, cho dù bọn họ cả ngày bơi nhò ma tộc, cũng không nói tốt cự long, nhưng bọn họ rõ hơn ai hết, ma tộc và cự long cường hãn đáng sợ thế nào!

Tình cảnh trước mắt, giống như trở về thời đại hắc ám mấy ngàn năm trước, lúc đó, chủng tộc cường đại mới là kẻ thống trị trên đại lục Quang Minh!

Tổng Mặc đứng trên đỉnh đầu cột long, nhìn một đám rồng bụng bự trước mặt, lại ngó một đám địa hành long bên dưới, trong đầu đột nhiên lóe qua ý nghĩ không phù hợp, không gì khác, chính là: đây là thời đại tiền sử với cuộc chiến của Godzilla a...

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 149

Chiến Đấu Chấn Động Đại Lục 2

> Cự long mở rộng hai cánh, tiếng rống gầm kéo dài chấn điếc lỗ tai, gai xương sau đầu địa hành long dựng thẳng lên, răng nanh lóe hàn quang, trong tiếng gào thét, khiến người rét lạnh.

Ma tộc và cự long, bá chủ bầu trời và mặt đất, vào thời đại hắc ám, là chủng tộc cường hãn nhất thống trị đại lục Quang Minh.

Rhys và Hắc Viêm mỗi bên đứng trên đỉnh đầu cột long và cự long, vương giả uy nghiêm và ma tộc ngạo nghễ, gió thổi trường bào và tóc dài của họ, trường kiếm và hắc cung trong tay, cứ như giây tiếp theo sẽ đoạt đi tính mạng kẻ địch.

Cự long bay trên trời, mở to miệng, phả ra long khí nóng bức, dường như muốn thiêu hủy tất cả trong thế gian, địa hành long ngẩng cao đầu, trong tiếng kêu quái dị, ma tộc đứng trên lưng nó triển khai phù văn đen, ngăn cách long khí đáng sợ ở bên ngoài.

Đây là cuộc chiến của kẻ mạnh.

Vào thời khắc khẩn trương gió cát tung bay, sát khí lan tràn, trời đất như đều tiêu điều, một âm thanh không hợp cảnh vang lên, “Rhys, thân ái, có thể để ta xuống trước không.”

Rhys và Hắc Viêm đồng thời nhìn sang Tống Mặc vừa nói.

Do Rhys bận gác tên lên cung, Tống Mặc chỉ có thể ôm eo hắn, mới có thể duy trì tư thế đứng thẳng. Cho dù xung quanh Rhys có giăng phù văn, cũng nói với y, căn bản không cần lo lắng sẽ rớt xuống khỏi cột long, nhưng Tống Mặc vẫn không dám mạo hiểm.

Đùa à, y không phải là phi nhân loại có thể bay trên trời, từ độ cao này mà rơi tự do, khẳng định không chết cũng tàn. Y vẫn còn nhân sinh tốt đẹp, không muốn lại đi gặp thượng đế như thế. Huống hồ, y thấy người Grilan đi theo sau đội ngũ địa hành long, trong tay họ có vũ khí phòng thân, y phải hội hợp với họ. Y quả thật thích Rhys, nhưng khi chuyện liên quan sống chết, Tống Mặc vẫn muốn tin tưởng mình hơn.

“Thân ái, mau để ta xuống, các người mới có thể đánh thoải mái hơn một chút, không phải sao?” Tống Mặc thấy Rhys nhìn mình, nói tiếp: “Đánh nhau còn mang theo phiền toái như ta, không hợp đâu, sẽ bó tay bó chân.”

“Thân ái,” Rhys thở dài, hắn rất hiểu Tống Mặc, “Người không tin ta.”

“Nào có a.” Tống Mặc cười gượng hai tiếng, “Ta tin người, thật mà, thật hơn cả trân châu.”

“Vậy người còn muốn xuống không?”

“Ta là vì tốt cho người.” Tống Mặc bày vẻ ta thật sự là vì tốt cho người, “Người nhìn đối diện đi, người ta cười là rỗng thật, dưới chân người chỉ là một bộ khung xương thôi, vốn đã ở thế yếu, lại thêm kẻ vướng tay vướng chân như ta, cho dù muốn vung tay thoải mái, chỉ sợ cũng...”

Tống Mặc nói chưa xong, đã bị Rhys ngắt lời, “Người vẫn không tin ta, thân ái, ta rất thương tâm.”

Cột long dưới chân tựa hồ cũng cảm thấy tức giận vì câu nói của Tống Mặc, nó vung mạnh đôi cánh to lớn của mình, tiếng rỗng gầm không dứt

bên tai, tựa hồ đang nói: “Ông cho dù chỉ là một bộ khung xương, cũng là tổ tông của hai thằng nhóc đối diện! Ta vẫn có thể đánh cho họ tìm răng đầy đất!”

Tống Mặc tức tới nghiến răng.

Ngược lại Hắc Viêm thấy tình trạng đối diện, mở miệng nói: “Rhys Myers, người đang sợ ta sao?”

“Cái gì?” Rhys nghe Hắc Viêm nói, nhướng một bên mày, “Người đang đùa sao?”

“Vậy thì,” Hắc Viêm giơ trường kiếm trong tay lên, mũi kiếm chỉ vào Rhys, “Để y xuống! Ta không muốn tổn thương y, đừng để ta cho rằng người là một tên nhược phu ngu xuẩn!”

Nghe Hắc Viêm nói thế, sắc mặt Rhys lập tức trở nên xanh mét, hắn chỉ muốn để thân ái có thể thấy được tư thế anh hùng đánh ngã rồng mập của hắn ở cự ly gần! Vậy mà lại bị tên đáng ghét đó xuyên tạc thành thế này? Ma tộc có sức mạnh thân vương, không thể bảo vệ một nhân loại hay sao?

Đôi mắt màu xanh lam của Rhys nhiễm lên mạt đỏ, ngọn lửa màu đỏ cháy bùng trong đôi mắt hắn.

Không đợi Rhys nói, Tống Mặc đã mở miệng trước, “Cái này, quốc vương bệ hạ.” Tống Mặc từng thấy hình dáng cự long của Hắc Viêm, suy nghĩ dẫn đo, vẫn quyết định gọi hắn là quốc vương, “Người nói vậy không đúng.”

Rhys và Hắc Viêm lại lần nữa nhìn y, bị hai mỹ nhân nhìn không chớp mắt, Tống Mặc lập tức cảm thấy áp lực như núi. Nhưng vẫn chống đỡ áp lực mở miệng, đây không phải là Grilan, một khi lời của Hắc Viêm truyền ra ngoài, nói người yêu của Tống Mặc Grilan là kẻ nhược phu tham sống sợ chết, dùng y làm đệm thịt, y còn mặt mũi gặp người sao?

“Rhys không phải người như thế.” Tống Mặc ưỡn thẳng lưng, trong đôi mắt đen vụt qua tia sáng kiên nghị, “Hắn là người thế nào, ta rõ hơn người. Có lẽ hắn gian xảo, bỉ ổi, hành sự xảo quyệt, nhưng, tuyệt đối sẽ không đối xử với ta như người nói.”

Lời của Tống Mặc khiến hai phi nhân loại đồng thời trầm mặt. Đôi mắt màu vàng của Hắc Viêm nhìn chăm chăm Tống Mặc, tay cầm trường kiếm siết tới mức cán kiếm muốn nứt.

Rhys hơi bất đắc dĩ, hắn nên vui mừng vì thân ái tin tưởng hắn, hay là khổ não vì hình tượng của mình trong lòng Tống Mặc lại là như thế? Gian xảo, bỉ ổi, hành sự xảo quyệt... được rồi, phần lớn ma tộc trên cơ bản đều là thế, nhưng, bị Tống Mặc nói thế, hắn, còn có ưu điểm sao?

“Cho nên.” Tống Mặc bắt đầu tổng kết từ ngữ, “Ta tin tưởng hắn! Ta không xuống nữa!”

Nói xong, Tống Mặc làm một hành động ngoài dự liệu, y trực tiếp leo lên lưng Rhys, hai tay ôm cổ Rhys, hai chân vòng chặt qua eo Rhys, vung nắm đấm, “Đánh chết ông cũng không xuống nữa! Thân ái, lao lên!”

Rhys: “...”

Hắc Viêm: “...”

Cự long và địa hành long đang đấu nhau: “...”

Tay cầm cung của Rhys run rẩy, hắn hồi hận rồi, hắn căn bản không nên muốn triển khai tư thế anh dũng gì đó, sao hắn lại quên tính cách của Tống Mặc? Ban đầu hắn nên để Tống Mặc xuống đi! Chống tay lên trán, thân vương tương lai hồi hận không thôi.

Hắc Viêm nhìn Rhys và Tống Mặc trên lưng Rhys, mặt âm trầm bất định, một con rồng cái bay tới cạnh Hắc Viêm, mở miệng hỏi: “Bảo bối,

người xác định, muốn cướp nhân loại này về sao? Sao ta cảm thấy, tính cách của y có hơi bất thường?”

Bị cự long nghi vấn tính cách, có thể thấy, Tổng Mặc Tổng đại lãnh chủ, kỳ lạ cỡ nào.

Đôi mắt vàng của Hắc Viêm híp lại, mặt cố chấp trong tính cách triển lộ kiên quyết, “Ta muốn y!”

Rồng cái và cự long đực đang chờ Hắc Viêm cùng nhìn nhau một cái, vô thanh thở dài, quả nhiên, con nít luôn tùy tính. Nhưng không sao, muốn, thì cứ cướp là được.

Cuộc đấu của Hắc Viêm và Rhys, các cự long sẽ không chen vào, muốn cướp người trong lòng mình, Hắc Viêm phải tự động thủ.

Còn về địa hành long và ma tộc trên mặt đất, các cự long quyết sẽ không nhân nhượng!

Dám khiêu chiến cự long, cho dù là ma tộc, cũng phải trả giá! Các cự long cực kỳ vô lý, hoàn toàn đã quên, căn bản không phải là ma quân chủ động khiêu chiến họ, mà là họ muốn cướp người yêu của người ta về nhà làm bà xã, chuyện thế này, là nam nhân đều không thể nhịn!

Hắc Viêm và Rhys vẫn đối kháng, cự long trên trời đã lao tới tấn công ma quân dưới đất, cự long há to miệng, phả ra long khí, địa hành long cất bốn chân thô tráng, chạy trên mặt đất, gai xương sắc bén như kiếm trên thân được bắn ra, nhắm vào cự long, đồng thời, phát ra từng tiếng kêu quái dị, giống như đang gào thét: “Có ngon người xuống đây!”

Cự long biết địa hành long không dễ đối phó, lại thêm ma tộc trên lưng chúng, nếu sơ ý, bản thân rất có thể sẽ lật thuyền trong mương.

Tránh khỏi gai xương của địa hành long, các cự long dựa vào thân hình cường hãn, lao tới tấn công ma quân, bọn họ muốn giải quyết ma tộc có thể bảo vệ chỗ yếu hại trên lưng địa hành long trước, rồi mới phân thân xẻ thịt cái đám dám lấy gai xương tấn công họ!

Gai xương trên người địa hành long sau khi bắn ra, có thể tự động sinh trưởng, gặp cự long là liền nhào tới, trong tiếng kêu quái dị phần đầu tấn công cự long.

Tông đầu người!

Lực chiến đấu của địa hành long vô cùng đáng sợ, nhưng bọn chúng cũng có một nhược điểm chí mạng, một khi bắt đầu chiến đấu, thì sẽ mất đi lý trí, bất kể tất cả, chỉ muốn giết chết đối phương. Như thế, luôn luôn sẽ bại lộ nhược điểm chí mạng nhất trên cơ thể trong lúc tấn công, vì thế, có thể bảo vệ không chế chúng, chỉ có ma tộc.

Trừ ma tộc, không có bất cứ chủng tộc nào có thể đứng trên lưng nó, cho dù là tinh linh cũng không được.

Đương nhiên, tinh linh cũng sẽ không cưỡi địa hành long, quá không phù hợp với thẩm mỹ quan của họ. Bọn họ thích thú một sừng hơn, còn là thú một sừng toàn thân trắng tuyết, thú một sừng đen như Osafei mà Hắc Viêm cười, trừ khi thẩm mỹ quan đột biến, nếu không tinh linh hoàn toàn không hứng thú.

Cuộc chiến của cự long và địa hành long bắt đầu, đoàn người Grilan đứng không xa cũng làm theo lúc thao luyện bình thường, nhanh chóng bày trận hình phòng vệ. Súng trường tùy thân và ba khẩu pháo cối được kéo ra khỏi xe ngựa, thầy dạy vương thất và hai đầu bếp mang từ Chisa theo trốn ở phía cuối run run rẩy rẩy, bọn họ hồi hận rồi, sớm biết sẽ gặp chuyện này, còn không bằng nửa đường bị xem là vật phẩm dư thừa mà ném bỏ...

Đột nhiên, dưới đất truyền tới chấn động, người Grilan đều nhìn xuống chân. Tại nơi bọn họ vừa mới đứng, nổi lên một đụn đất, đụn đất càng lúc càng lớn, một địa tinh, phá đất chui ra.

Địa tinh quẫy đầu cho rớt bụi bặm trên đầu và vai, nhìn rõ người xung quanh mình, bên tai nghe tiếng gào thét của cự long và địa hành long, lớn tiếng kêu: “Chính là nơi này!”

Nói xong, lại chui vào.

Xung quanh liên tiếp nổi lên mấy đụn đất như vừa rồi, năm sáu địa tinh đồng thời chui ra khỏi đất, sau đó lập tức mở rộng, kéo dài cái động đã đào ra, khi hang động mở rộng xong, một ống pháo lóe hàn quang được đẩy ra...

Harold và Touro đi ra từ một hang động khác, vỗ bụi đất trên người, đi tới chỗ các kỵ sĩ mở miệng nói: “Lãnh chủ đại nhân đâu?”

Kỵ sĩ dẫn đội nửa ngày không phản ứng lại được rốt cuộc là có chuyện gì, cho tới khi Harold lại hỏi hần lần nữa, hần mới vô thức chỉ cốt long trên trời.

Harold nhíu mày, tiếp theo thấy con cốt long cũng coi như quen thuộc quay đầu bay về phía mình, ma tộc tóc nâu đứng trên cốt long, lãnh chủ đại nhân của họ, trên lưng ma tộc...

Harold biết mình không nên kinh ngạc, sóng to gió lớn cũng đã trải qua rồi, tình cảnh trước mắt, thực sự không tính là gì. Nhưng, thấy tư thế đó của lãnh chủ đại nhân, hần thực sự cảm thấy có hơi đó đó, dâng lên xúc động muốn chui lại xuống đất.

Rhys đưa Tống Mặc xuống mặt đất, kéo y khỏi lưng, không nhìn tới mấy người Grilan trợn mắt ghen hòng xung quanh, nói với Tống Mặc:

“Vừa rồi là ta không đúng, người ở lại đây đi. Đợi ta đánh chết con rồng mập đó rồi, sẽ dẫn người về nhà.”

Tống Mặc xoa mũi, hắt xì một cái, nhiệt độ trên không và mặt đất cách biệt quá lớn, những phi nhân loại này không cảm giác, nhưng y thì cảm thấy không thoải mái.

Thấy Rhys nói xong quay người định đi, y vội kéo áo Rhys lại, nâng cằm hắn lên, hôn lên môi hắn, trong ánh mắt kinh ngạc của Rhys, hung ác nói: “Nếu dám thua, ta sẽ cho người biết tay! Hiểu chưa?”

Rhys cười, thoáng chốc, dường như trăm hoa cùng nở, vẻ đẹp rực rỡ, khiến người không dám nhìn thẳng.

Hắn hôn trán Tống Mặc, mang theo thành kính như kẻ sùng đạo, “Thân ái, ta xin thề với người.”

Cốt long bay lại lên không, Tống Mặc đứng thẳng người dậy, siết chặt nắm tay, nếu có thể, y thật muốn tự thu thập đám rồng bụng bự đó, đám rồng bụng bự này, chiếm ích lợi của y, vậy mà còn dám đánh chủ ý với y, thiếu đánh!

Đáng tiếc trong tay không có đại bác, nếu không, nã x hắn!

Harold và Touro bước tới, “Lãnh chủ đại nhân, xin ngài thứ lỗi chúng tôi tới muộn.”

Tống Mặc quay đầu nhìn hai người và pháo cối sau lưng họ một cái, lắc đầu, “Không sao. Có mang thuốc gây mê tới không?”

“Có, chỉ là số lượng không nhiều.”

“Có bao nhiêu?”

“Đều ở đây.”

Harold chỉ hai rương được địa tinh mang ra khỏi động, một rương là đạn pháo, một rương là đạn, Tống Mặc bước qua, nhìn ký hiệu quen thuộc trên rương, khoe miệng cong lên, đủ rồi.

Trên không trung, sau mấy mũi tên, Rhys từ bỏ trường cung, tay cầm trường kiếm đen, chiến đấu với Hắc Viêm. Cốt long và cự long dưới chân họ cũng chiến đấu, long khí phả ra, cùng móng vuốt sắc nhọn, liên tục tấn công đối phương.

Nếu để Tống Mặc nhận xét, thì cuộc chiến của hai vật khổng lồ này, quả thật chính là cãi nhau đánh nhau phiên bản đời sống. Trước tiên là phun nước miếng, hỏi han tổ tông mười tám đời đối phương, tiếp theo là vùng vuốt cào, cào tới khi người sống không thể tự lo!

Có lẽ đều cố kỵ người đứng trên đầu mình, cốt long và cự long đều không sử dụng phương thức chiến đấu sở trường nhất của cự long, dùng thân thể to lớn tông vào đối phương, cho dù là thế, cũng đủ khiến mấy người Chisa chưa thấy sự đời trợn mắt ghen hòng.

Tống Mặc tập trung pháo trong quân và pháo Harold mang tới lại với nhau, đếm số lượng đạn pháo có thể dùng, đạn pháo bình thường không có tác dụng với mấy kẻ này, chỉ có đạn gây mê mới có thể bắn ngã họ, nhưng y cũng phải cẩn thận, nơi này không phải Grilan, ai biết giữa đường có xuất hiện vấn đề gì không.

Tống Mặc an bài vị trí pháo xong, nhìn Rhys và Hắc Viêm trên không, buộc phải thừa nhận, bọn họ đều là kẻ mạnh, bình tâm nhận xét, bất luận là ai, đều phải gọi là thiên chi kiêu tử.

Đáng tiếc, lòng người luôn thiên vị, trừ Rhys, Tống Mặc không cảm thấy hứng thú với thiên chi kiêu tử khác, huống hồ là thiên chi kiêu tử không có ý tốt với mình.

Lúc này, một địa tinh đi tới cạnh Tổng Mặc, kéo vạt áo Tổng Mặc, “Lãnh chủ đại nhân.”

“Sao vậy?”

“Chỗ đó.” Địa tinh chỉ một tảng đá, “Có vài kẻ đáng nghi ẩn trốn.”

Địa tinh có độ cảm ứng với uy hiếp cực mạnh, nếu không phải vậy, bọn họ sớm đã bị những kẻ ghét mình đuổi tận giết tuyệt.

Tổng Mặc nhìn hướng tảng đá, nhíu mày, gọi mười mấy kỵ sĩ tới, cùng địa tinh đi bọc sườn. Sau khi mấy kẻ đó bị dẫn tới, Tổng Mặc vui vẻ.

Những kẻ này toàn bộ mặt trường bào màu trắng của giáo hội bên dưới áo khoác xám. Vừa nhìn đã biết giá không thấp, trong giáo hội, địa vị khẳng định không thấp, ít nhất cũng là cấp bậc của Harold trước kia.

Quả nhiên, đợi khi Harold nhìn thấy những người này, liền nói với Tổng Mặc: “Người này là chủ giáo, hai người kia, là chủ giáo kiến tập.”

Mắt Tổng Mặc sáng lên, không ngờ, vậy xem đánh nhau, lại có thể bắt được mấy con cá lớn này.

Không quản tới cự long và ma tộc đánh chết đánh sống nữa, Tổng Mặc xoa tay, khom người xuống, cười híp mắt nhìn ba nhân sĩ giáo hội bị ấn ngã dưới đất, nói: “Ồ, gặp các vị, ta thật sự rất cao hứng. Ba vị muốn chết thế nào? Nói đi, ta bảo đảm thỏa mãn các người.”

Nghe Tổng Mặc nói thế, sau lưng ba nhân sĩ giáo hội đồng thời phát lạnh, ngẩng đầu lên, chỉ thấy một vùng đầu khí ma pháp màu đen đúng lúc bùng nổ trên không sau lưng Tổng Mặc, tô điểm cho gương mặt Tổng Mặc lúc ẩn lúc hiện, còn đáng sợ hơn cả ác ma...

Ba người lập tức ngẩn ra, sao không ai cho họ biết, trốn sau tảng đá quan sát cũng có nguy hiểm tính mạng...

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 150

Chiến Đấu Chấn Động Đại Lục 3

> So với Harold và tu sĩ thủ hạ của hắn, ba vị chủ giáo đại nhân trước mắt, lực chiến đấu và năng lực kháng cự nghiêm hình bức cung chỉ là bã. Tổng Mặc không biết giáo hội rốt cuộc bồi dưỡng tu sĩ và kỵ sĩ thế nào, cũng không biết khảo hạch thăng cấp kiểu gì, nếu y là đại chủ giáo, ba vị này, ngay cả áo bào của chủ giáo kiến tập cũng không sờ tới được. “Lẽ nào, giáo hội thăng chức cũng phải dựa vào quan hệ bá mớ?” Tổng Mặc nhìn ba chủ giáo trước mặt đang như ống trút đậu, chỉ thiếu điều nói luôn cả màu quần trong của đại chủ giáo là gì, vẻ mặt hoài nghi không hiểu. “Harold, rốt cuộc Quang Minh giáo hội là tổ chức thế nào?” Lẽ nào, đám người Harold ban đầu vì quá mức ưu tú, nên bị bài xích, nội tâm bất bình, mới sản sinh tâm lý phản nghịch, lại cướp em gái tìm kích thích, cuối cùng dẫn tới bọn họ bước trên con đường quyết tuyệt với giáo hội, gia nhập vào vòng tay nhân dân Grilan quảng đại? “Nội bộ giáo hội, hoàn toàn là sự độc đoán của sáu đại chủ giáo.” Harold khinh thường nhìn ba đồng liêu ngày xưa nằm bệt dưới đất run như cầy sấy, nếu hắn không nhớ lầm, một chủ giáo kiến tập trong đó, vào thời kỳ tu sĩ, từng cùng hắn làm việc trong một phân giáo đình. Hắn đi đã lâu như thế, vậy mà vẫn chỉ ở vị trí chủ giáo kiến tập, hắn không biết nên đồng tình tên này, hay là cảm thán giáo hội hiểm khi có một lần trong sạch chính trực. “Như vậy à, vậy thì, giáo hội có nguyện ý bỏ tiền chuộc vì họ không?” “Nếu là kỵ sĩ giáo hội, có lẽ chủ giáo chiến đấu và đại chủ giáo còn suy nghĩ, nhưng họ thì, với sức trời gà không chặt, chỉ có thể dùng đầu và miệng lưỡi, đại chủ giáo sẽ không lãng phí tiền. Chỉ cần đề bạc một hai người trong tu sĩ thuộc hạ là có thể bù vào khoảng trống của họ ngay.” Tổng Mặc à một tiếng, tỏ ý đã hiểu. Cũng có

nghĩa là, loại người có lực chiến đấu là bã, năng lực phản ứng cũng là bã, năng lực thừa nhận tâm lý và năng lực chống khảo vấn cũng toàn là bã, trong mắt đại chủ giáo, trên cơ bản không có gì khác biệt với pháo hôi, cho dù thân ở vị trí chủ giáo cũng vậy. “Có thể nói thế.” Harold cười lạnh một tiếng, “Quang Minh giáo hội phổ ái thế nhân, đại chủ giáo là sứ giả của thần Quang Minh tại nhân gian, rất châm biếm, đúng không?” Tống Mặc biết Harold vẫn luôn tồn tại oán niệm với giáo hội, hiện tại xem ra, oán niệm này đã thăng cấp lên thành khinh thường. Nếu trước kia Quang Minh giáo hội ở trong mắt đám người Harold còn coi như là đối thủ, hiện tại, tính ta bọn họ đã khinh thường không thèm ngó tới đối thủ thế này rồi. Nói ra thì, lực lượng vũ trang mạnh nhất của giáo hội, đoàn kỵ sĩ giáo hội, hai lần bị Tống Mặc diệt đoàn, chủ giáo chiến đấu và tập đoàn tu sĩ mạnh nhất giáo hội, đang bị lừa đảo dưới tay Tống Mặc, thông qua hợp tác với Hắc Viêm, Tống Mặc lừa được mấy trăm tới trên triệu kim tệ của giáo hội, hình như, y đã là thành tử địch của giáo hội rồi? Tống Mặc xoa cằm, nhìn ba chủ giáo đã khai hết kế hoạch và mưu tính của giáo hội, nếu giáo hội sẽ không vì họ trả tiền chuộc, vậy y sẽ nghĩ cách bắt vài kẻ giáo hội nguyện ý trả tiền chuộc. Chuyện ‘đào đất’ hơn một ngàn bảy trăm năm khiến tổ tông Grilan và nhân dân quảng đại Grilan vô cùng đau đớn, khiến Grilan nghèo khó hơn cả ngàn năm, hại y vừa mới xuyên qua, đã phải ăn bánh mì đen cả mấy tháng liền, cũng nên để giáo hội chảy máu một lần. Tống Mặc biểu thị kỵ sĩ dời chân đang dậm trên người một chủ giáo ra, cúi người, hai tay chống lên đầu gối, cười ha ha nhìn hẩn, không nói gì. Chủ giáo bị Tống Mặc nhìn mà lòng phát lạnh, vội nói: “Các hạ, nên nói ta đều đã nói rồi, ta dùng danh nghĩa thần phát thệ, không che giấu bất cứ điều gì.” “Người cho rằng ta sẽ tin lời người sao?” Nụ cười của Tống Mặc vẫn không thay đổi, nhưng lời nói ra lại khiến chủ giáo và hai người khác thấy lạnh sống lưng, “Nếu người còn không nói thật, ta sẽ ném người vào trong chiến trường, có thấy không?” Tống Mặc dùng ngón cái chỉ sau lưng, một con địa hình long đứng lúc tông vào một con cự long, thân hình to lớn của cự long không để cho địa hình long chiếm bất cứ tiện nghi nào, nhưng cũng không thể tông ngã địa hình long. Gai xương sau đầu địa hình long không đâm lủng da dày

của cự long, nhưng cũng khiến cự long không dễ chịu gì. Hai con to xác khổng lồ va mạnh vào nhau, giống như đại lực sĩ đang đấu vật, không hề nhân nhượng. Ma tộc trên lưng địa hành long không ngừng thao túng phù văn trong tay, vung trường thương, nhân khoảng cách đâm cho cự long một cái, trường thương gãy ngang, liền trực tiếp dùng xẻng công binh, thề phải xẻo một miếng thịt của kẻ địch! Xẻng công binh chém sắt như bùn, trên móng vuốt cự long bị cắt mất hai phiến vảy, lộ ra một phần thịt nhỏ bên dưới. Cự long vô cùng tức giận, ma tộc đáng chết, dám dùng một thứ như cái xẻng, làm vảy của hắc bị thương! Cự long bạo nộ ngẩng đầu lên, gầm lên một tiếng, long khí nóng bức như nham thạch phun vào địa hành long và ma tộc đối chiến với hắc, ông thiêu chết người! Trên không trung, cuộc chiến của Rhys và Hắc Viêm đã tiến vào hồi gay cấn, không ai có thể nhìn rõ động tác của hai người hiện tại, thân ảnh hai người nhanh như chớp điện, cứ như hai đường sáng do sức mạnh ngưng kết, không ngừng va vào nhau, chỉ có tiếng kim loại va nhau vang lên, diễn thuyết trận chiến của hai người kịch liệt thế nào. Tổng Mặc dùng roi ngựa ‘mượn’ của kỵ sĩ nâng cầm chủ giáo lên, “Có hứng thú không, đến cự ly gần chiến trường quan sát một chút? Trốn ở sau tảng đá vậy coi, không kích thích bằng quan sát cự ly gần.” Ba chủ giáo bị Tổng Mặc dọa giật nảy, chủ giáo gần Tổng Mặc nhất đã tái mặt, nếu có thể, hắc thật sự muốn đảo mắt trắng lập tức ngất xỉu. Nhưng hắc không dám, hắc lo vạn nhất mình ngất rồi, lãnh chủ vô huyết vô lệ, lòng dạ đen tối trước mắt, sẽ lập tức ném hắc vào trong chiến trường, cho những con vật to lớn kia dẫm bẹp. “Các hạ, lãnh chủ các hạ!” Chủ giáo khóc lớn như muốn sụp đổ, “Ta nói toàn là thật, xin ngài nhất định phải tin tưởng ta!” Giọng chủ giáo đã biến điệu, Tổng Mặc hoài nghi, nếu còn bức nữa, chỉ sợ hắc sẽ phun máu trước mặt y. Y vẫn có lòng từ bi, không nhẫn tâm bức chết người ta. Đó không phải tác phong của Tổng đại lãnh chủ, cũng không phải mục đích của y. Ba con cá trước mặt vẫn còn có ích, vì câu con cá lớn hơn, để giáo hội chảy máu, bọn họ đều phải còn sống. “Được rồi, ta tin người.” Tổng Mặc thu roi ngựa lại, thẳng người lên, ý bảo kỵ sĩ Grilan dìu chủ giáo đại nhân dậy, dựa vào hai cái chân mềm như cọng bún của hắc hiện tại, đứng cũng là một vấn đề. “Lãnh chủ các hạ...” “Lời

cảm tạ tạm không cần nói.” Tống Mặc lấy một cái hộp nhỏ đẹp trong túi áo ra. Mở nắp hộp, nói với chủ giáo vừa rồi xem chút bị dọa hồn bay phách lạc, “Mở miệng.” Chủ giáo nhất thời không kịp phản ứng, kỳ sĩ đang diu hẩn trực tiếp thực hiện, banh cầm hẩn ra, một viên thuốc nhỏ màu trắng được đưa vào miệng hẩn, lập tức, một mùi vị đắng chát lan tràn trong miệng, Tống Mặc hảo tâm cầm bình nước tùy thân lên, cho hẩn uống vài hớp, giúp viên thuốc trong miệng dễ nuốt hơn. “Rất đắng?” Chủ giáo vội gật đầu, Tống Mặc nhếch môi, “Đắng là đúng rồi.” Giề? “Đây là thuốc độc, có thể không đắng sao?” Thuốc độc?! Phản ứng đầu tiên của chủ giáo là thò tay muốn móc cổ họng mình, muốn phun thuốc đã nuốt đó ra, Tống Mặc giao bình nước cho địa tinh bên cạnh, ôm tay mát mẻ nói: “Đã nuốt xuống rồi, người không thể nhổ ra được.” “Lãnh chủ các hạ, tại sao?” Chủ giáo vẻ mặt bi phẫn, Tống Mặc không để ý tới hẩn, mà làm theo y hệt nuốt thuốc cho hai chủ giáo kiến tập kia, ba nhân sĩ giáo hội toàn bộ tái mặt, cứ như giây tiếp theo sẽ ngất đi. Tống Mặc tung hộp chứa thuốc lên xuống, nói: “Ta biết, bản lĩnh trị liệu của giáo hội rất phát đạt, nhưng, cho dù là chủ giáo y thuật tinh nhất, cũng đừng mơ giải được độc trên người các người. Bọn họ thậm chí còn không tra ra được độc các người trúng. Thế nào, có phải trong bụng bắt đầu có cảm giác đảo lộn cuộn trào không?” Ba chủ giáo không tự chủ sờ bụng mình, quả thật, bọn họ đều có xúc động muốn chạy vào nhà xí. “Cho nên.” Tống Mặc cười tiếp tục nói, “Nếu muốn lấy được thuốc giải từ tay ta, các người phải nghe theo an bài của ta, làm như ta nói. Nếu không, không quá nửa tháng, các người sẽ toàn thân hư thoát mà chết, đến lúc đó, ngay cả thần Quang Minh cũng không cứu được các người!” Sắc mặt ba chủ giáo đã không thể dùng tái nhợt hình dung nữa, toàn bộ nhuộm lên màu xám xịt mạng ta sắp đứt. “Ta sẽ không để các người làm chuyện nằm ngoài phạm vi năng lực của mình.” Tống Mặc hảo tâm bổ sung một câu, “Ta cho các người nửa phút suy nghĩ, nếu đáp ứng điều kiện của ta, ta sẽ cho các người một nửa thuốc giải. Nếu không đáp ứng, các người không chỉ không có được thuốc giải, mà còn bị ném vào đó!” Tống Mặc chỉ tay ra sau lưng, lời nói ra mạnh mẽ. Ba chủ giáo đã không còn chọn lựa nào khác, so với trung thành cùng giáo hội, vẫn là

mạng nhỏ của mình quan trọng hơn chút. Sau khi đạt được đáp án mình muốn, Tống Mặc thỏa mãn gật đầu, “Tốt lắm.” Tiếp theo cong lưng xuống, ghé vào tai một chủ giáo thấp giọng nói một hồi thế này thế kia, thế kia thế này, “Chính là như thế, không khó đúng không?” Hai chủ giáo kiến tập cách rất gần, cũng nghe thấy yêu cầu Tống Mặc đưa ra, ba chủ giáo quay mặt nhìn nhau, chỉ đơn giản như thế? Tống Mặc nhún vai, “Ta từng nói, sẽ không bảo các người làm chuyện vượt qua phạm vi năng lực của mình, hơn nữa, yêu cầu này cũng không tính là phản bội giáo hội, thế nào?” Ba chủ giáo biết mục đích của Tống Mặc không đơn giản như y đã nói, nhưng nếu chỉ là dẫn một hai đại chủ giáo tới Grilan... sáu đại chủ giáo, không phải toàn bộ là đối tượng bọn họ hiểu trung, ném đối thủ của cấp trên vào cạm bẫy, có lẽ, đại chủ giáo còn khen thưởng họ... Nhìn thần sắc biến hóa của ba người trước mặt, Tống Mặc khẳng định, mục đích của mình đã đạt được. Ba chủ giáo gật đầu, Tống Mặc lập tức thả họ ra, chuyện đầu tiên họ làm sau khi được thả, chính là tìm nhà xí. Thực sự là, không thể nhịn, cũng nhịn không nổi! “Harold, tìm vài người đi theo họ.” Tống Mặc quay lại nói với Harold, “Giám thị nhất cử nhất động của họ, đừng để họ phát hiện.” “Tuân lệnh, lãnh chủ đại nhân.” Harold nói xong, có hơi chần chờ hỏi: “Lãnh chủ đại nhân, thứ ngài cho họ uống, thật sự là thuốc độc?” “Người rất hiếu kỳ?” Tống Mặc lấy hộp đựng thuốc ra, đưa cho Harold, “Có muốn nếm thử một viên không?” “...” Thuốc độc có thể tùy tiện uống sao? Cho dù có thuốc giải, cũng không thể! “Đây không phải là thuốc độc.” Tống Mặc cười híp mắt mở nắp hộp ra, bên trong xếp chỉnh tề ba hàng thuốc nhỏ màu trắng lớn cỡ móng tay, “Thật ra, đây là thuốc tiêu hóa.” ‘Thuốc độc’ và ‘thuốc giải’ y cho ba chủ giáo uống, đều lấy từ trong hộp này ra. “Thuốc tiêu hóa?” “Đúng.” Tống Mặc đóng hộp lại, “Thật không thể xem thường đám Mies và Roger, thuốc mới nghiên cứu hiệu quả thật tốt.” Harold: “...” “Ta đã quyết định đặt tên cho loại thuốc này là thuốc kích thích tiêu hóa bản xxx, Harold, người thấy sao?” Harold: “...” Giải quyết ba nhân sĩ giáo hội vậy xem xong, lực chú ý của Tống Mặc trở lại trên chiến trường, cự long và địa hành long đánh khó phân, Rhys và Hắc Viêm cũng không phân trên dưới, tiếp tục như thế, trong thời gian ngắn rất khó phân định thắng bại, cho

dù có thể phân cao thấp, kết quả cũng là lưỡng bại câu thương. Tống Mặc sờ cằm, ánh mắt nhìn ngó xung quanh, phải biết, vây xem ở đây, không phải chỉ có ba nhân sĩ giáo hội. “Touro, dẫn người, giải quyết sạch mấy kẻ xem náo nhiệt đi.” “Giết chết sao? Ông rất lâu không giết người rồi, tính ra sẽ thấy lạ tay, không còn nhanh lẹ như hồi xưa nữa.” “... Không cần, đánh bán sống là được.” “Tuân lệnh!” Touro dẫn người đi thu thập nhân sĩ vây xem, không bao lâu, xung quanh đã vang lên tiếng khóc như quỷ tru và tiếng cầu tha. Tống Mặc chép miệng, có câu xem trộm có nguy hiểm, vây xem phải cẩn trọng, y coi như dạy miễn phí cho những thám tử này một lớp quan trọng. Bám đuôi, cũng cần phải phân đối tượng. Đợi khi Touro giải quyết các thám tử vây xem, Tống Mặc lập tức xoay chuyển hòng pháo, nhắm vào chiến trường. Harold có hơi kinh ngạc, “Lãnh chủ đại nhân, ngài là muốn?” “Cùng pằng pằng.” “... Như vậy được không?” Một bên trong đó, là người yêu của ngài và thủ hạ của hắn. “Không có gì không được. Ta không muốn tiếp tục lãng phí thời gian ở đây.” Y còn phải tuần tra lãnh địa mới, cần phải lập tức giải quyết chuyện phiền phức này, nếu không, rất nhiều việc phải kéo dài. Huống hồ, những con cự long nói một đằng làm một nẻo này khiến y rất khó chịu, mà nhắc mới nhớ, lần trước họ chỉ mới trả có một phần tiền chuộc, tiền thiếu còn chưa thanh toán xong đâu! Dám động thủ với chủ nợ, nhất định phải áy con cự long này biết mặt! Còn ngộ thương người của mình... Tống Mặc nói rằng, tin rằng Rhys sẽ lý giải y, lý giải vạn tuế mà! Harold thấy Tống Mặc đã quyết, cũng không nói nữa. Gần ba mươi khẩu pháo cối toàn bộ lấp đầy đạn, Tống Mặc giơ tay phải lên, vung mạnh xuống, địa hành long và cự long đang đánh náo nhiệt bị nã trúng không khác gì nhau, khác ở chỗ, đạn pháo bắn lên người cự long nhiều hơn một chút, địa hành long phần nhiều chỉ là bị liên lụy, chẳng qua hai bên toàn bộ đều da dày thịt thô, không để ý bị nã vài phát. Địa hành long lần đầu tiên được chứng kiến uy lực của đại bác, phản ứng y hết cự long lúc trước, toàn thể ngậy ra, cự long thoáng chốc nhớ lại thảm ngộ tại Grilan trước đó, ý thức được tình huống không hay. Tống Mặc không cho cự long cơ hội, sau vòng bắn thử đạn bình thường đầu tiên, toàn thể lấp đạn gây mê, tuy số lượng đạn được không đủ, nhưng cũng đủ để một nửa cử

long ngã, cho dù có địa hành long bị ảnh hưởng cũng không sao, địa hành long và ma tộc còn lại, cộng thêm người mình mang theo, cũng đủ ứng phó. Tiếng pháo lại vang lên lần nữa, các cự long, lại lần nữa trải nghiệm nỗi đau không thể thừa nhận trong đời rồng...Dưới sự chứng kiến của thám tử các nước bị đánh chỉ còn lại nửa cái mạng xung quanh, cự long cường đại, liên tiếp ngã xuống dưới họng pháp của lãnh chủ Grilan. Vũ khí nóng, mang tới một lần tẩy lễ triệt để cho cách thức chiến tranh của Quang Minh đại lục...Màn này, đúng lúc rơi vào mắt Laurent và thân vương Myers vì lo cho con trai mà chạy tới giúp đỡ, hai vợ chồng dừng chân, đồng thời cảm thán, con dâu nhà Myers, quả thật anh võ bá khí!

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 151

Lần Thứ Ba Cầu Hôn

> Sau ba đợt pháo tấn công, số đạn pháo đám người Harold mang tới đã cạn. Cự long ngã xuống một phần ba, số lượng không tới dự định của Tổng Mặc, miễn cưỡng có thể tiếp nhận.

Năm ngoài dự liệu là, địa hành long lại không bị ảnh hưởng của thuốc gây mê, thấy các cự long vừa cùng mình đánh náo nhiệt ngã xuống đất, lăn lộn, không biết trời trăng, những con mày vui sướng khi người gặp họa bước tới, dùng răng nanh sắc bén chọt chọt cự long, biểu diễn màn nhân lửa đánh cướp, bỏ đá xuống giếng bản hiện thực.

“Địa hành long có thể chất kháng thuốc gây mê sao?” Tổng Mặc nhìn tình hình trước mặt, vô cùng nghi hoặc.

“Địa hành long không có khứu giác, quanh năm sinh sống trong đầm lầy của ma giới, nơi đó chướng khí dày đặc, khói độc lan tràn, thuốc bình thường, không có tác dụng với chúng.” Một ma tộc dẫn địa hành long tới gần chỗ Tổng Mặc, nhảy xuống khỏi lưng địa hành long, tháo mũ giáp xuống, mái tóc dài màu nâu rũ trên vai, cho dù vừa trải qua một trận chiến đấu, vẫn không đỏ mặt không thở dốc, thân hình thon dài, chân mày như vẽ, được tô điểm bởi ráng chiều khi mặt trời lặn, nhìn thế nào, cũng xinh đẹp khiến người tâm động.

Tổng Mặc chớp chớp mắt, sinh vật ma tộc này, cho dù thân hình rất anh trai, tướng mạo vẫn là mỹ nhân không hơn không kém. Nhìn địa hành long

nằm một bên, ngoan ngoãn như con mèo, cái này là, mỹ nhân và dã thú phiên bản dị thể giới sao?

Trong đầu Tống Mặc hiện lên suy nghĩ này, lập tức có một đàn ngựa cỏ chạy qua.

“Sean, cách xa người yêu của ta chút!”

Trong lòng Tống Mặc đang có ngựa chạy, bên tai truyền tới tiếng nói tức giận bức bối của Rhys, ngẩng đầu lên, Rhys và Hắc Viêm đã không đánh nữa, Hắc Viêm và cự long chở hắn đều đáp xuống đất, bảo vệ bên cạnh cự long đã ngã xuống, Rhys nhảy xuống khỏi cốt long, bước tới chỗ Tống Mặc.

Đi lại gần, nhìn ma tộc trước mặt như phòng trộm, “Sean, không cho phép lại gần nữa! Sao mẹ lại gọi người tới?”

Sean một tay cầm nón sắt, khước miệng cong lên, “Cuộc sống ma giới quá nhàm chán, di triệu tập ma quân của gia tộc Sherlund, ta thuận tiện tới đại lục Quang Minh xem thử. Không ngờ.” Sean đột nhiên không mang ý tốt cười cười, “Rhys, em họ của ta, ta chưa từng biết, người lại thích một nhân loại nhỏ yếu như thế.”

Rhys nhướn mày, vừa định nói gì, Tống Mặc bên cạnh đã dựng lông, khẩu khí khinh thường của ma tộc này khiến y rất nóng, nhân loại thì sao? Nhân loại vẫn có thể đánh cho phi nhân loại người tìm răng đầy đất! Nhỏ yếu em mi!

Tống Mặc móc súng lục bên eo ra, chỉ vào trán Sherlund, “Xin lỗi!”

“Hử?” Sherlund thú vị nhìn Tống Mặc, con mắt lớn mà hẹp dài chỉ nhẹ nhướn lên, giống như đang đùa tình, long lanh tới mức muốn câu hồn người, “Nếu ta không xin lỗi thì sao? Huống hồ, ta cũng không nói sai. Vì một nhân loại mà khai chiến với cự long, chắc!”

Tổng Mặc mài răng, mọe, Rhys đã đủ xx rồi, cái tên trước mắt, càng đạt tới đỉnh cao! Vừa rồi hẳn gọi Rhys là em họ, cũng có nghĩa là, hẳn là ‘nhà mẹ đẻ’ của Rhys? Lẽ nào, là thấy ngứa mắt ‘con rể tương lai’ này sao?

Cho dù là người nhà mẹ đẻ, cũng vẫn phải đánh không tha! Không cho họ biết chút uy, còn cho rằng mình dễ bị ức hiếp! Nếu không có thuốc gây mê của y, những tên này còn đang cùng cự long đánh người chết ta sống kia kìa!

Tổng đại lãnh chủ trong phần nộ hoàn toàn đã quên, nguyên nhân của trận chiến giữa ma tộc và cự long là gì, được rồi, người đang trong phần nộ thỉnh thoảng sẽ mất lý trí, mất năng lực tư duy, việc này có thể lý giải.

Sean không ngờ Tổng Mặc thật sự sẽ nổ súng, tiếng súng đột nhiên vang lên, khiến chiến trường vừa mới bình tĩnh lại trở nên khẩn trương. Cho tới khi các cự long phát hiện, thì ra mục tiêu bọn họ muốn cướp đoạt đang truy sát một ma tộc, mới kỳ quái lấy vuốt gãi đầu, đây tính là loạn trong ố sao? Vậy hiện tại bọn họ đi cướp người, có dễ dàng hơn chút không?

Thân vương Myers và vương phi Laurent hiện thân, khiến suy nghĩ của các cự long tan vỡ. Vương phi không giải quyết chuyện cháu trai bị truy sát, mà đi tới trước mặt một con hắc long cái, dùng lễ nghĩa quý tộc hành một lễ, rằng cái cho dù không nguyện ý, cũng cần phải đáp lễ. Laurent là vương phi thân vương ma tộc, trước khi thành hôn với Orlando Myers, bà là chiến sĩ số một số hai ma tộc, vào thời đại hắc ám ngàn năm trước, hung danh của Laurent từng vang khắp đại lục.

Cự long không sợ Laurent, nhưng Laurent chân chính buông thái độ nói chuyện với họ, họ cũng không thể cự tuyệt.

“Milan, ta biết truyền thống của cự long.” Sau mấy câu hàn huyên, Laurent đi thẳng vào chuyện muốn nói, “Nhưng, ta hy vọng các người có

thể nhận rõ hiện thực, nhân loại đó, là người yêu của con trai ta, cũng là thành viên được gia tộc Myers thừa nhận. Các người muốn khiêu chiến với nhà Myers và nhà Sherlund sao?”

Rõ ràng cái nghe Laurent nói thế, thần sắc biến đổi, “Người đang uy hiếp ta sao? Uy hiếp cự long?”

“Người có thể nghĩ vậy.” Laurent ngửa chiếc cằm hình dáng ưu mỹ, “Một lần hai lần, ta có thể xem như đang đùa, coi như làm mới cuộc sống, nếu số lần nhiều rồi, ta sẽ không kiên nhẫn.”

“Laurent, người biết mình đang nói gì không?”

“Biết.” Laurent cười, cười tùy ý mà thẳng thừng, “Milan, hình như người đã quên, cự long thích cướp đoạt, còn chuyện ma tộc thích nhất, là giết chóc.”

Nói rồi, đôi mắt màu biển xanh của Laurent biến thành đỏ sậm, “Các người muốn mở ra thời kỳ hắc ám lần nữa sao? Ta nghĩ, ma tộc sớm đã nhàm chán muốn chết tại ma giới, sẽ không cự tuyệt đề nghị mê người này đâu.”

Milan không nói gì, bà nhìn Laurent chăm chăm, xác định Laurent không khoác lác. Đúng như Laurent nói, trong thiên tính của cự long tràn đầy cướp bóc và tranh đoạt, mà ma tộc từ khi ra đời, trong linh hồn đã bắt đầu khắc máu tanh và giết chóc.

Bọn họ giúp Hắc Viêm cướp ý trung nhân không có gì đáng trách, Laurent vì con trai của mình khơi chiến tranh cũng không phải chuyện khó.

Tình huống này, hai bên nếu đều không nguyện ý thỏa hiệp, thì sẽ biến thành cục diện cười hổ khó xuống.

“Ta cần suy nghĩ.”

“Đương nhiên.”

Laurent quay người đi, rỗng cái và mấy con rỗng canh giữ đồng loại thương lượng một chút, đồng thời nhìn sang Hắc Viêm sắc mặt lạnh lẽo đang đứng bên cạnh.

“Bảo bối... nhất định muốn nhân loại đó sao?”

“Đúng đó, bảo bối, nhân loại đó có gì tốt? Không ngược không mông.”

“Đừng muốn nhân loại đó được không? Dì cho người kim tệ chất đầy phòng.”

“Nhỏ nhen quá, dì cho người bảo thạch lót đầy thành lũy!”

“Không thì, mỹ nhân đầy nhà?”

“Mailer, nó còn chưa thành niên!”

Các rỗng cái lần này tới Quang Minh đại lục, chỉ vì muốn dẫn Hắc Viêm đã thức tỉnh về long đảo, ban đầu không nghĩ sẽ có phiền phức phát sinh. Ngặt nỗi ý trung nhân của Hắc Viêm lại có dính líu với ma tộc, bọn họ chỉ có thể nghĩ cách giúp Hắc Viêm cướp người. Nếu cướp người quá khó khăn, cự long cũng không nguyện ý chọi chết với ma tộc, cách tốt nhất, chính là bảo Hắc Viêm chuyển chủ ý. Huống hồ, bọn họ còn có quan hệ làm ăn với nhân loại đó, không có một con cự long nào nguyện ý từ bỏ kim tệ đã tới tay.

Con rỗng đã nói chuyện với Laurent thay đổi hình dạng, đi tới trước mặt Hắc Viêm, ghé vào tai Hắc Viêm thấp giọng nói: “Bảo bối, sức mạnh của người hiện tại, còn chưa đủ đối kháng với những ma tộc đó, đợi người trở về long đảo có được toàn bộ ký ức kế thừa, hãy trở lại, chuyện sẽ hoàn toàn khác. Người có thể đơn độc khiêu chiến với ma tộc đó, không ai có thể chen vào.”

Con mắt màu vàng của Hắc Viêm lấp lóe, hiện tại hắn cũng có thể!

“Hiện tại không được.” Rõng cái lắc đầu, con mắt màu vàng giống Hắc Viêm nghiêm túc nhìn hắn, “Người kế thừa của gia tộc Myers đã có năng lực của ma tộc thành niên, sau lưng hắn còn có Myers và gia tộc Sherlund, người vẫn không thể hoàn toàn khống chế năng lực thức tỉnh của mình...”

“Ta sẽ không thua.”

Hắc Viêm nói chắc nịch, bất luận là một quốc vương hay là cự long kiêu ngạo, hắn đều sẽ không cúi đầu với đối thủ trước mặt, cho dù là tử chiến!

“Ta biết, nhưng.” Rõng cái biểu tình nghiêm túc nói: “Ta không hy vọng người bị thương, đối với tất cả cự long, người là sự tồn tại quý giá hơn cả. Nếu người không nghe lời, chúng ta sẽ cưỡng ép mang người về long đảo, hiểu chưa?”

Đôi mắt màu vàng của Hắc Viêm lóe qua lệ khí, không ai có thể uy hiếp hắn!

“Đây không phải uy hiếp. Đây là sự bảo hộ của chúng ta dành cho người.”

Cự long vừa nói, vừa nháy mắt ra sau lưng Hắc Viêm, các rõng cái sớm đã chuẩn bị tốt lập tức cùng ào lên, móng vuốt to lớn giữ chặt Hắc Viêm, cho dù Hắc Viêm biến thành cự long, vẫn bị ngậm cổ, giữ lấy bay lên!

Cự long đã ngắt đều được hai ba đồng loại kéo lên, hoặc là cõng trên lưng, rõng cái đi đầu bay lên cao, gầm lên một tiếng cao vút, dùng ngôn ngữ cổ xưa nhất của long tộc, nói với ma tộc dưới đất, “Chuyện này, còn chưa xong!”

Bọn họ tạm thời từ bỏ, không có nghĩa là họ sẽ vĩnh viễn từ bỏ. Cũng như bà đã nói với Hắc Viêm, các cự long, vẫn còn trở lại!

Cái tên đáng ghét cuối cùng cũng đi rồi, Rhys kéo Tống Mặc đang đuổi theo Sean nhảy lên nhảy xuống lại. Sean khác với hẳn, Sean sẽ không mãi khoan nhượng Tống Mặc, nếu thật sự chọc giận Sean, chuyện sẽ rất phiền phức.

“Thân ái, dừng lại đi.”

Rhys nắm cổ tay Tống Mặc, kéo y vào lòng, nhẹ hôn lên trán Tống Mặc, “Đừng chơi với Sean nữa, ta sẽ ghen.”

Tống Mặc: “...” Y đang chơi sao?

Sean đã nhảy lên lưng một con địa hành long, tùy tiện ngồi xồm trên lưng địa hành long, nghiêng đầu, “Không chơi nữa sao?”

Tống Mặc: “...” Quả nhiên đường tư duy của những ma tộc này đều không bình thường!

Laurent đi tới cạnh địa hành long, chống một tay, nhảy lên lưng địa hành long, gõ lên đầu Sean, “Nhóc con láo toét, con dâu của ta mi có thể trêu chọc sao? Tìm đánh!”

Sean che trán, ủy khuất chu mỏ: “Dì...”

“Sao chị lại thả người ra?”

Đứa cháu trai này còn khiến Laurent đau đầu hơn cả Rhys, muốn lập tức đưa hẳn về ma giới, nhưng cũng biết, tên này sẽ không ngoan ngoãn nghe lời. Thân vương Myers đối với người của gia tộc Sherlund cũng không có biện pháp nào, cảnh tượng khi kết hôn với Laurent trước kia vẫn như còn ngay trước mắt, đó đã trở thành một trang thống khổ nhất trong sinh mạng thân vương Myers, cũng là vui vẻ nhất... chuyện cũ, không thể quay đầu.

Tống Mặc buông súng xuống, vỗ vai Rhys, “Được rồi, buông ta ra.”

“Để ta ôm thêm một chút.”

“... Người cũng muốn bị pằng pằng sao?”

Rhys ngoan ngoãn buông tay.

Tổng Mặc hỏi han thân vương Myers và vương phi, rồi quay người đi xử lý chuyện của mình. Có địa hành long của ma tộc, bọn Harold sẽ không cần phải chui vào địa đạo nữa, hơn ba mươi khẩu pháo cối, tách ra, hai con địa hành long đã có thể nhẹ nhàng giải quyết.

Vật cưỡi của các kỵ sĩ và ngựa kéo xe, phần lớn đã bị dọa xùì bọt mép trong trận đại chiến của cự long và địa hành long vừa rồi, muốn cứu tỉnh bọn chúng, cần phải tốn chút thời gian.

Kỵ sĩ và đám người Harold tuân tự giúp đỡ, thầy giáo vương thất và hai đầu bếp mang đi từ Chisa có chút vướng tay chân, bị trực tiếp đánh ngất nhét vào xe ngựa, khiến mọi người đều nhẹ nhõm không ít.

Ba thám tử giáo hội bị bắt được đã uống một nửa viên ‘thuốc giải’, xong được thả đi. Đi cùng họ, còn có năm sáu kỵ sĩ. Tổng Mặc tin rằng, ba tên này nhất định có thể ‘đưa’ người y muốn tới Grilan.

Cự tuyệt lời mời cưỡi cốt long của Rhys, Tổng Mặc vẫn thích xe ngựa của mình hơn. Các kỵ sĩ đi sau xe ngựa, địa hành long canh chừng xung quanh đội ngũ, trên bầu trời, một nhà ba người thân vương Myers ngồi trên đỉnh đầu cốt long, lợi dụng thời gian trở về mở cuộc hội nghị gia đình.

Một đám người, hùng dũng oai nghiêm đi xuyên biên cảnh các nước, chạy về hướng Grilan.

Ven đường kinh động vô số con mắt người đi đường.

Ma tộc, quái vật, cốt long to lớn... chính giữa đó là quân đội của nhân loại?! Không, bọn họ nhất định là hoa mắt rồi, đó không thể là người, là vong linh, nhất định là vong linh! Sinh vật tà ác!

Người đi đường kinh sợ nhìn một đám người đáng sợ mà kỳ quái, tự biên đủ kiểu, sau đó bị chính màn tự biên của mình dọa hai chân mềm nhũn, ngồi xuống đất.

Sau khi đoàn người Tống Mặc đi, thám tử các nước bị Touro chinh sửa một trận cũng giã dũa đứng lên, bọn họ phải lập tức đưa tin về nước!

Rhys tham gia xong hội nghị gia đình trên đỉnh đầu cốt long, trực tiếp nhảy xuống, nhẹ nhàng đáp lên nóc xe ngựa của Tống Mặc, kéo rèm xe giữa lúc đang chạy, nhảy vào, kéo Tống Mặc đang tựa trên ghế đánh giắc vào lòng.

“Tới rồi?” Tống Mặc ngẩng đầu lên, xoa mắt, ngáp một cái, “Nóng, cách xa ta chút.”

Rhys cười cười, tay vẽ ra hàng phù văn đen, nhiệt độ trong khoang xe thoáng chốc hạ xuống không ít, nhìn Tống Mặc còn mơ mơ hồ hồ muốn ngủ, Rhys cúi đầu cọ cọ lên mặt y, “Thân ái, ta thích người.”

“Ừm, ta biết.”

“Ta chuẩn bị cho người một món quà, đã đặt trong phủ lãnh chủ mới xây xong.”

“Ừm.”

“Người khẳng định sẽ thích.”

“Ừm.”

Thấy Tống Mặc ý thức không rõ, hai mắt Rhys vụt qua tia sáng giáo hoạt, “VẬY, người gả cho ta, được không?”

“...”

“Thân ái?”

Bốp!

Tống Mặc đập cho Rhys một cái, ngồi dậy, trừng mắt nhìn Rhys, nhân lúc ông mơ hồ chiếm tiện nghi? Bớt nghĩ đi! Cho dù muốn kết hôn, thì cũng là y lấy, Rhys gả!

Rhys sờ mặt, ủy khuất nhìn Tống Mặc: “Thân ái, ta thương tâm...”

“Biến sang một bên!” Tống Mặc đẩy cái mặt sáp tới của Rhys ra, “Cẩn thận ta đánh người!”

“Thân ái, chỉ cần người có thể đáp ứng lời cầu hôn của ta, cứ tận tình chà đạp ta, tới đi, ta gánh được!” Rhys vừa nói, vừa kéo cổ áo ra, lộ ra lồng ngực trắng tuyết.

Tống Mặc: “...” Chịu đánh, cần phải cởi quần áo sao?

Sau mấy giây, người ngoài xe, nghe thấy trong xe truyền ra một tiếng trầm nặng, tiếp theo, lại một tiếng, khoang xe chấn động kịch liệt hai cái, nếu không phải trục xe người lùn chế tạo bền chắc, sẽ có người hoài nghi hai cái bánh xe sẽ bay ra.

Thân vương Myers và vương phi Laurent đứng trên cột long, thò đầu nhìn xuống một cái, hai vợ chồng đồng thời thở dài.

Cùng lúc này, tại Grilan, lão quản gia John đang mặt đầy hàn sương nhìn một bức tượng điêu khắc bảo thạch đứng sừng sững ở đình viện phủ lãnh chủ. Toàn thân bức tượng là do một tảng bảo thạch thiên nhiên cực lớn

điêu khắc thành, mặt trên khảm trên ngàn viên bảo thạch các màu đã qua trau chuốt, dưới ánh mặt trời, tỏa ra tia sáng chói mắt.

Từ những chi tiết nhỏ của bức tượng có thể thấy, tay nghề của người thợ đã điêu khắc bức tượng này vô cùng lão luyện, nhìn bức tượng điêu khắc hoa mỹ trước mặt, lão John chỉ muốn một cước đá bay!

Ai cho phép ma tộc đáng chết đó đặt bức tượng điêu khắc bán lõa của hắn ở trong viện của lãnh chủ đại nhân?!

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 152

Cái Gọi Là Kinh Hi

> Tổng Mặc đứng trước bức tượng điêu khắc trong viện phủ lãnh chủ, đủ năm phút không nói tiếng nào. Chuyện đầu tiên khi hoàn hồn lại, chính là tìm búa, vung tay đập cái thứ trước mắt.

Rhys vội kéo Tổng Mặc lại, “Thân ái, người không thích món quà này sao?”

“Thích?” Tổng Mặc nghiêng đầu qua, cười nhe nguyên hàm răng, âm trầm khiến người thấy rét lạnh, “Thích thẳng cha mi!”

Y không có hứng thú đặt tượng điêu khắc bán lõa của người yêu trong vườn, triển thị cho tất cả mọi người! Đầu óc có bệnh à?

“Thật sự không thích?”

“Nếu không, ta tiêm cho người một mũi thuốc gây mê phiên bản ‘tự giải quyết’ nha?” Tổng Mặc kéo cổ áo Rhys, kéo hấn lại gần, “Tượng điêu khắc hết sức tự nhiên, còn là bản người thật chấn động! Người nói đi?”

Nghe Tổng Mặc nói thế, Rhys ý thức được, Tổng Mặc là thật sự không thích món quà này. Nhìn bức tượng bảo thạch đứng bên cạnh, hoàn toàn là điêu khắc theo tỉ lệ hoàn kim của hấn, còn là bảo thạch. Theo lý mà nói, thân ái không nên không thích chứ? Cha nói với hấn, năm đó, ông chính là dùng một bức tượng thế này để đả động tim mẹ...

Tại sao thân ái không thích?

Lẽ nào là vì tượng điêu khắc của cha hoàn toàn lỗi, còn của mình chỉ là bán lỗi mà thôi?

Thân vương Myers đứng ở trước cửa phủ lãnh chủ, nhìn tình cảnh trước mắt, xem chút đã lao lên lắc vai Rhys gào lớn: “Cha của mày năm đó quả thật tặng ẹ mày một bức tượng khỏa thân, nhưng không có huỳnh hoang đặt ở trong vườn, mà trực tiếp đưa vào trong phòng ngủ, phòng ngủ, hiểu chưa?!”

Đáng tiếc vương phi Laurent đứng bên cạnh ông, thân vương Myers không có cơ hội cũng không có gan lao lên truyền ngôn dạy dỗ con trai vào lúc này. Khi Laurent nhìn thấy bức tượng bảo thạch điêu khắc trong vườn, mắt híp lại, thối hơi bên tai thân vương Myers, không mang ý tốt nói: “Thân ái, ta có chuyện muốn bàn với người.”

Trong lúc nói, một hàng phù văn đen từ dưới chân Laurent dâng lên, cánh cửa màu đen thông tới ma giới mở ra trước mặt.

Thân vương Myers đột nhiên thấy rét lưng, một tiếng ‘cứu mạng’ xem chút bật thoát khỏi miệng. Nhưng Rhys hiện tại còn lo thân không xong, thực sự không có năng lực đi ‘cứu’ cha của hắn. Thân vương chỉ có thể bị vương phi nắm cổ áo, mặt đầy nước mắt bị tha về ma giới, đi thẳng về phòng ngủ chính trong thành lũy của gia tộc...

Rhys căn bản không thấy cảnh cha bị mẹ tha đi, hắn còn bận an ủi người yêu đang bùng bùng lửa giận, “Thân ái...”

“Đừng gọi ta!” Tống Mặc tức giận bùng bùng gầm lên với Rhys, quay sang hỏi lão John: “Quản gia, thứ này còn ai thấy qua không?”

“Chỉ có ngài, và ta.”

“Những người khác trong lãnh địa đều chưa từng thấy?”

“Không. Sau khi phát hiện trong vườn đột nhiên xuất hiện thứ có hại hình tượng thế này,” Lão Josh ngừng một chút, ánh mắt lạnh như băng sương, như lưỡi dao của Rhys một cái, “Ta đã dùng đầu khí bao bọc nó lại. Không ai có thể nhìn rõ trong đầu khí là gì.”

“Tốt, ông làm rất tốt.” Tống Mặc mài răng, đẩy Rhys ra, lại cầm búa lên, nhắm vào bức tượng đập một phát.

Do bức tượng điêu khắc bày trên bệ do đá cẩm thạch tạo nên, nên cái búa của Tống Mặc đúng lúc đập lên vị trí trên đùi, dưới eo nào đó của bức tượng, tuy nơi đó có y phục do bảo thạch điêu khắc che chắn, nhưng chỉ cần là nam nhân, đều có thể dùng mắt đo độ tinh chuẩn dưới đó. Tiếng nứt vỡ vang lên, lão John và Rhys đều nhin không được kẹp chặt hai đùi, đặc biệt là Rhys, sắc mặt đã bắt đầu tái trắng.

Gian nan nuốt nước miếng, thân ái, thật sự lòng dạ ác độc, nhưng, hân thích!

Tống Mặc hai ba nhát đập bức tượng thành từng khúc, đầu bức tượng lăn lông lốc tới dưới chân y, lãnh chủ đại nhân đập lên đó, quay đầu nhìn Rhys đứng bên cạnh, khoe miệng bạnh ra, “Thân ái, thế nào?”

“Hả?”

“Nếu cảm thấy chỉ nhìn không đủ nghiện, ta cho người vài phát ha?”

“Không, không cần đâu nhỉ?”

“Đừng khách khí, dù sao đạn cũng không bắn chết được người, chỉ là búa đập mấy phát, chuyện nhỏ.” Tống Mặc cong lưng nhặt một viên bảo thạch đã nứt lên, xóc xóc, “Không phải người luôn cầu chà đạp, cầu roi đánh sao? Hôm nay, ta thỏa mãn người!”

Nói rồi, trực tiếp nhào tới đánh Rhys.

Rhys theo tính phản xạ co căng chạy, đùa à, bị búa đập vài cái không sao, nhưng bộ vị mà búa nhắm vào thì rất có sao! Cái này quan hệ tới cuộc sống hạnh phúc sau này của hân và thân ái, có thể tùy tiện đập sao?

Hai người bắt đầu chạy quanh viện, lão John lấy mấy cái túi ra, nhặt từng viên bảo thạch trên đất lên, ông hiểu tính cách lãnh chủ đại nhân, tượng điêu khắc có thể không cần, nhưng bảo thạch thì không thể không cần.

Những thứ này, đều là tiền!

Tiền ky sĩ vàng nhặt viên bảo thạch bị đập nát cuối cùng bỏ vào túi, thẳng người dậy, nhìn chân trời, trong tiếng nhạc phối sục sôi “Người đứng lại! Ông đập chết người!”, thở dài thật sâu.

Đột nhiên, ánh mắt lão John cứng lại, dừng trên người một kẻ không biết từ lúc nào đã đứng trên tường. Cởi bỏ áo giáp, Sean thân mặc trường bào màu đỏ, đang ngồi xổm trên tường, miệng cắn một trái táo nghe rôm rộp.

Phát giác được ánh mắt của lão John, Sean lại lấy một túi dâu trong ngực ra, lấy một trái ném vào miệng, dịch dâu đỏ tươi chảy xuống khoe môi, tô điểm gương mặt yêu diễm, khiến người ta không thể dời mắt.

Lão John chỉ nhú mào, ông có hiểu biết với mấy đại quý tộc ma tộc, hơn một ngàn bảy trăm năm trước, ông từng nhiều lần đối chiến với ma tộc, thực lực của ma tộc trước mặt này rất mạnh, ông chưa từng gặp hân.

“Xin chào.” Sean ăn dâu xong, liếm khoe môi, “Trái cây của Grilan rất ngon.”

Lão John càng nhú mào chặt hơn, ông không cảm thấy được bất cứ sát khí nào trên người ma tộc này, thậm chí không cảm giác được bất cứ cảm xúc nào của hân.”

“Các hạ, xin hỏi?”

“A, không cần hỏi, ta là anh họ của tên đó.” Sean chỉ Rhys vừa nhảy lên bệ cao, cười híp mắt nói, “Ta tên Sean, Sean Sherlund.”

“Sherlund?”

“Đúng, vương phi Laurent là dì của ta.”

Lão John gật đầu, khó trách ông chưa từng gặp hần, tuổi tác của ma tộc này sẽ không lớn hơn Rhys bao nhiêu.

“Mà này.” Sean ngồi xõm trên tường, không chút tự giác của một đại quý tộc ma tộc, kỳ quái là, động tác thô lỗ, nhưng không hề giảm đi khí chất cao quý của hần, “Bọn họ luôn như vậy sao?”

“Không.”

“À.”

“Lãnh chủ đại nhân thường làm nhất, không phải dùng búa đập, mà trực tiếp nổ súng, trước kia có mấy lần còn dùng pháo nổ.”

“Ý__” Sean hít ngược một hơi, nhân loại lúc nào đã trở nên hung tàn như thế rồi? Hần còn cho rằng trước kia Tổng Mặc dùng súng bắn hần là nhất thời tức giận, mất đi lý trí, không ngờ, cái này căn bản chính là bản tính của y! Quả nhiên là người yêu mà Myers chọn lựa sao? Đủ cay, cay tới mức không hạ mồm nổi.

“Không cần kỳ quái đi?” Lão John nhìn Sean một cái, “Đời đời gia tộc Myers không phải đều như thế sao?”

Sean híp mắt lại, tựa hồ, người trước mắt biết rất nhiều nha...

Lão John không để ý tới Sean nữa, nếu đã biết hẳn không phải là nhân vật khả nghi gì, thì không cần phải phí lời với hắn nữa. Quản gia đại nhân còn rất nhiều chuyện phải làm, cũng cần nhắc nhở lãnh chủ đại nhân, thời gian y đi, công việc trong lãnh địa đã chất đống không ít.

Tống Mặc đuổi mệt rồi, ném búa sang một bên, hai tay chống đầu gối, thở dốc phì phò, xoa mồ hôi chảy xuống cằm, trừng mắt nhìn Rhys, đôi mắt màu đen, cứ như hai viên trân châu đen lấp lánh tia sáng, muốn hút lấy linh hồn người.

Rhys quay người đi tới, ôm Tống Mặc vào lòng, tay phủ lên lưng Tống Mặc, một dòng sáng màu xanh thuận theo lòng bàn tay hắn chảy vào người Tống Mặc. Lập tức, tất cả mệt mỏi bay sạch, hơi thở của Tống Mặc dần trở lại bình ổn. Ngẩng đầu lên, kéo tóc Rhys, cắn cắn Rhys một cái, quả nhiên, đau vẫn là y.

“Không thể có lần sau, biết chưa?”

“Ta biết rồi, tuyệt đối sẽ không.” Rhys vội gật đầu, chủ nghĩa kinh nghiệm hại chết người, hắn thề sẽ không nghe theo kinh nghiệm truy thê của cha nữa!

“Tượng điêu khắc không được tặng nữa, bảo thạch thì có thể. Nếu không phải làm bức tượng điêu khắc lãng lơ phát ghét, ta sẽ dùng búa đập người sao? Nói tới cùng, vẫn là người tự tìm.” Tống Mặc xoa cằm, vừa rồi cắn một cái làm y tê cả hàm.

Rhys: “...”

“Phụt...” Một tiếng cười kìm nén đột nhiên vang lên, Rhys và Tống Mặc đồng thời quay đầu, Sean đang tựa vào tường, cười tới vai rung không ngừng. Rhys vẻ mặt bất thiện, ấn tượng của Tống Mặc đối với Sean cũng không tốt gì, y không quên tên anh họ này của Rhys, mở miệng là nói y nhỏ yếu.

“Rhys, ném hẳn ra!” Nhà y là ai cũng có thể tùy tiện vào sao? Có được sự đồng ý của y chưa? “Quản gia, theo ta, ta có chuyện muốn nói với ông.”

Rhys bị Tống Mặc đẩy ra không chút lưu tình, chỉ có thể đứng tại chỗ, đưa mắt nhìn Tống Mặc và lão quản gia trước sau vào phủ lãnh chủ.

“Em họ, xem ra, người yêu của người không hoan nghênh ta.”

Sean gác tay lên vai Rhys, vẫn cười không ngừng, “Không được rồi, các người thật sự quá thú vị, ha ha... nhắc mới nhớ, truyền thống nhà Myers sợ vợ, thật sự lưu truyền đời đời.”

Con mắt màu biển xanh của Rhys chậm rãi híp lại, nắm cổ áo Sean, “Nếu biết truyền thống của nhà Myers, vậy thì, người cũng nên biết, tiếp theo sẽ thế nào đúng không, anh họ?”

“Hả?”

Sean phát ra một đơn âm tiết, không kịp nói gì, đã bị Rhys ném ra khỏi viện, vượt qua tường vây, vạch một đường cong xinh đẹp.

“Rhys Myers, người nhớ cho ta!”

Trong quá trình Rhys ném hẳn, đã dùng phù văn trói buộc tay chân Sean, cho dù Sean có thể giãy khỏi, cũng không thể tránh khỏi bị té mặt mũi đầy đất. Sean ngồi dậy, vỗ rớt bụi bặm và cỏ vụn trên người, con mắt đảo đảo, lớn tiếng gào vào trong tường vây, “Rhys Myers, người là đồ nhỏ nhen! Cần thận ta nói hết chuyện xấu hời nhỏ của người cho vợ người!”

Lần này, Rhys không lên tiếng, ngược lại cửa sổ lầu hai phủ lãnh chủ bị mở một cái rầm, Tống Mặc xuất hiện ở cửa sổ, trên vai vác ống hỏa tiễn người lùn chế tạo, nhắm vào Sean ngoài tường ột phát, “Người mới là vợ, cả nhà người là vợ, cả hộ người là vợ!”

Sean bị đạn pháo đột nhiên bay tới dọa nhảy dựng, vội né tránh, may là người không bị thương, nhưng y phục trên người thì vẫn bị thiêu cháy ra từng cái lỗ. Mắt thấy Tống Mặc lại lấp đầy đạn, dự định bắn đợt hai, Sean vội quay người chạy, vừa chạy, vừa vẽ ra từng hàng phù văn, không đợi cửa vào ma giới mở ra hoàn toàn, đã chui ngay vào. Nhân gian quá hung hiểm, vợ của em họ quá hung tàn, vẫn là về nhà bảo đảm.

Tống Mặc thấy Sean chớp mắt không thấy bóng dáng nữa, hừ một tiếng, vác ống hỏa tiễn về lại phòng. Rhys đứng trong viện, nhìn cửa sổ lâu hai, vẻ mặt sùng bái: “Thân ái, uy vô! Ta yêu chết người!”

“Câm miệng!” Cửa sổ lâu hai lại lần nữa vang lên tiếng gầm của Tống Mặc: “Nếu không ta cũng cho người một phát!”

Thế giới an tĩnh.

Tống Mặc ngồi lại vào bàn làm việc, bắt đầu xử lý công việc chất đống. Do cự long nửa đường chặn cướp, hành trình của y trực tiếp rút ngắn đi một nửa so với kế hoạch, căn bản không kịp tuần tra tất cả lãnh địa mới, lại thêm ma tộc và địa hành long vẫn luôn đi theo y, mỹ kỳ danh rằng bảo vệ cận thân, Tống Mặc chỉ có thể qua loa kết thúc một nửa hành trình kia. Cho dù là thế, lời đồn lãnh chủ Grilan và ma tộc câu kết làm ác, đã truyền khắp đại lục Quang Minh.

Tống Mặc không để ý người khác nói y thế nào, nhìn y thế nào, người yêu của y chính là ma tộc, y không cảm thấy chuyện này có gì thậm tệ. Chỉ là có người lợi dụng chuyện này để cố ý gây phiền, quần lấy không buông, khiến người bực bội.

“Quản gia, thời gian ta đi, quốc vương bệ hạ có động tác gì không?”

“Ban đầu, quốc vương quả thật có vài động tác, nhưng, gần đây lão gặp phải phiền phức khác rồi.”

“Hả?”

“Lãnh địa chiếm được của Angris đã lục tục tuyên bố độc lập.” Lão Josh biết Tổng Mặc đã động tay chân ở lãnh địa chiếm được, hai người đều không cảm thấy kỳ quái gì về chuyện này.

“Còn gì nữa?”

“Chisa có dấu hiệu muốn tăng binh ở biên cảnh, trong cung đình Angris gần đây nổi lên tin đồn, quốc vương bộ hạ không dễ sống.”

Tổng Mặc không ngờ, động tác của Nelson lại nhanh như thế, xem ra, những quý tộc thủ hạ của hắn, cuối cùng không bện thành một sợi thừng, như vậy, căn bản không thể nào là đối thủ của y. Chẳng qua, động tác kín của họ không hề ít. Tổng Mặc rất mong đợi, có thể nhìn thấy một vài người quen trong chiến tranh của Chisa và Angris.

“Ngoài ra, quốc vương hạ lệnh Grilan xuất binh.”

“Hả?” Tổng Mặc ngạc nhiên một chút, thực ra do Grilan chống thuế nhiều năm rồi, quốc vương Angris cũng rất lâu không hề truyền mệnh lệnh chính thức thế này tới Grilan. Mỗi lần Angris chiến tranh đối ngoại, Grilan cũng có người tham gia, nhưng, đó là xuất phát từ hành động tự phát của các lãnh dân, lệnh trưng binh thế này, không nói Tổng Mặc, cho dù là cha của y, cha của cha y, cũng chưa từng thấy.

Lão John lục tìm văn kiện có ấn chương của quốc vương ra, bày trước mặt Tổng Mặc, “Chính là cái này.”

Tổng Mặc sờ mũi, thực sự có chút không hiểu, lão Julien hành động như thế có nghĩa là gì. Lão phải biết y đi tham gia diễn lễ đăng cơ của quốc vương Chisa chứ?

“Lãnh chủ đại nhân, muốn xuất binh sao?”

Tổng Mặc ném lệnh trưng binh của lão Julien sang một bên, “Tính ra quốc vương bệ hạ cũng không nghĩ ta sẽ thật sự xuất binh, còn về lão rốt cuộc muốn làm gì, cứ đợi rồi hãy nói.”

“Ừm.”

“Đường thương nghiệp ngầm thông tới thành Cary thế nào rồi?”

“Địa tinh báo cáo nói đã hoàn tất. Cũng có liên hệ với địa tộc rồi, nhưng không có sự cho phép của ngài, bọn họ không trực tiếp dẫn người tới.”

“An bài một chút, ta đích thân đi gặp mặt họ. Cũng gửi tin cho người lùn và tinh linh, chỗ Saivans, cũng đưa tin.” Tổng Mặc chép miệng, cự long bất nhân, y không thể bất nghĩa, dù sao kiếm tiền vẫn đặt ở hàng đầu, “Sau khi nghiệm thu, cửa tiệm trong đường thương nghiệp ngầm có thể bắt đầu kinh doanh.”

“Được.”

“Tiếp theo...”

Tổng Mặc tuần tự xử lý công việc chất thành núi, đợi khi công tác cuối cùng kết thúc, đã là lúc trăng lên giữa trời.

Bụng Tổng Mặc kêu lên ọt ọt, hai người trong phòng lúc này mới phát hiện, bọn họ đã bận rộn thời gian dài như thế.

“Lãnh chủ đại nhân, ta lập ước an bài bữa tối.”

“Được.” Tổng Mặc đứng lên, duỗi eo một cái, “Ta có dẫn hai đầu bếp từ Chisa về, có thể an bài họ vào nhà bếp biểu diễn ọi người, mài giũa với các nữ đầu bếp một chút.”

Lão John hành lễ xong thì đi ra, Tổng Mặc đi ra trước tường, ngẩng đầu nhìn trời sao, không ngờ lại nhìn thấy gương mặt xinh đẹp khiến người phải

lóa mắt.

“Thân ái,” Rhys hôn lên khóe môi Tống Mặc một cái, “Công việc kết thúc rồi hả?”

“Kết thúc rồi.” Tống Mặc chủ động ôm cổ Rhys, khiến ma tộc có hơi sợ hãi e dè, y vỗ vỗ mặt Rhys, “Đợi ta rất lâu rồi sao?”

“Ừ.” Rhys nhẹ kê vào trán Tống Mặc, “Sắp cả ngày rồi, người muốn bồi thường ta thế nào?”

“Đừng gấp.” Tống Mặc cong khóe môi, cười hơi tà khí, “Đợi ta ăn no uống đủ, sẽ tới lâm hạnh người, mỹ nhân, người tẩy rửa đi, lên giường đợi ta.”

Tống Mặc nói xong lời kịch, mặt Rhys lại lần nữa đỏ lên bất ngờ.

Quả nhiên, dưới gương mặt đạo mạo vĩ ngạn của lãnh chủ đại nhân, đồng dạng ẩn giấu một trái tim muộn tao...

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 153

Gió Giục Mây Vần

> Tổng Mặc không nuốt lời, kết thúc công việc xong, ăn bữa cơm tối muộn, đơn giản tắm rửa, y chủ động đẩy cửa phòng Rhys. Đúng như y nghĩ, Rhys không ngờ được y thật sự tới, mỹ nhân tóc nâu thấy Tổng Mặc, trong mắt vụt qua chút kinh ngạc, tiếp theo nụ cười nở rộ, nằm nghiêng trên giường, bày tư thế mê người, “Thân ái, người thật sự tới rồi.”

“Đúng vậy.” Tổng Mặc đi vài bước tới, ngồi bên giường, cầm một lọn tóc nâu của Rhys lên, quấn vài vòng trên ngón tay mình, cúi đầu, nhẹ hôn lên tơ tóc, “Ta tới rồi.”

Trong ánh nến lay lắt, con mắt màu đen mang theo chút mờ mịt, Rhys nhìn tới xuất thần.

“Ngốc rồi?” Tổng Mặc ngẩng đầu, chống tay lên vai Rhys, tay kia trượt qua mặt Rhys, vỗ vỗ, buồn cười hỏi một câu nữa: “Ngốc thật rồi?”

“Không.” Rhys cong môi lên, đôi mắt màu biển xanh trào lên bằng sương, tay ôm eo Tổng Mặc, một tay giữ sau đầu Tổng Mặc, ngón tay thon dài len vào mái tóc đen, nhẹ ma sát, một cảm giác kỳ quái bắt đầu lan tràn từ nơi hân chạm vào, có hơi xa lạ, nhưng không đáng ghét.

Tổng Mặc thuận theo lực đạo của Rhys đè lên người hân, đầu lưỡi linh hoạt nhẹ liếm bên cổ Rhys, để lại đường ẩm, cảm thụ sự run rẩy của nam nhân bên dưới, Tổng Mặc cười gian xảo.

Tiếp theo, nụ cười này bị nuốt vào trong đôi môi đỏ nóng bức và hỏa nhiệt, ngay cả hơi thở của y, cũng bị nhấn chìm.

“Ô...”

Âm thanh khó nhịn, mang theo đê nén tràn ra khỏi môi, tay thò vào trong cổ áo Rhys, mở nút áo sơ mi của hắn, nút áo bị đứt văng ra lăn xuống.

“Thân ái.” Rhys hơi ngửa người ra, sơ mi trượt xuống, lộ ra xương quai xanh gợi cảm, cùng một bên vai, “Đừng gấp, chúng ta có cả một đêm.”

Vừa nói, tay vừa đưa ra sau đầu nắm tóc Tống Mặc, Tống Mặc không thể không ngửa đầu, giây tiếp theo, bị bức cảm thụ nụ hôn nhẹ cắn lên gáy và vai, nhiệt tình như muốn nuốt chửng y lan tràn xung quanh, tay men vào vạt dưới, mở ra tất cả trở ngại ngăn chặn hắn thăm dò, áo trên, sơ mi, quần dài, như tuyết rơi bay xuống giường, nhìn quần áo bị xé thành từng mảnh, Tống Mặc có hơi tức giận.

Rhys cười, trán gác lên vai Tống Mặc, cọ cọ cần cổ mẫn cảm của y, nhẹ thổi hơi bên tai Tống Mặc, “Lãnh chủ đại nhân thân ái, là người xé quần áo ta trước thì phải?”

Tống Mặc tức chết, nắm tay Rhys, hung hăng cắn một phát, quả nhiên bị đau răng.

Rhys cười càng vui vẻ, “Ta chỉ là lấy lễ đáp trả.”

Nói rồi, tay trượt xuống eo Tống Mặc, Tống Mặc nhin không được hít một hơi, âm thanh ghen ở cổ họng, chân mày nhíu lại, buông tay Rhys ra, hai tay gác lên vai Rhys, sức mạnh từng chút một tan đi từ nơi bị tiếp xúc, chỉ có thể để mặc cánh tay đó làm loạn trên người mình.

Rhys nhìn Tống Mặc, vô cùng nghiêm túc nhìn y, cho tới khi Tống Mặc vỗ hân một cái, “Nhìn cái gì mà nhìn? Không được nhìn!”

“Không.” Giọng của ma tộc nhuộm lên mị hoặc và nuông chiều không tự phát giác, “Ta muốn nhìn, vẫn luôn nhìn người, giấu tất cả của người vào mắt, vào tim.”

“Người đồ...” Không cần thể diện!

Rhys hôn môi Tống Mặc, lật người lại, ấn Tống Mặc xuống dưới, một tay che hai mắt Tống Mặc, tay kia nắm cổ chân Tống Mặc, giãy tiếp theo, trùng kích đột ngột, khiến Tống Mặc gần như không thể thừa nhận bật kêu ra tiếng. Trước mắt tối đi, thân thể thì cảm giác càng rõ ràng, toàn thân đều nóng lên, đau đớn, mềm yếu, khoái cảm khó nói, những thứ này, đều là do nam nhân tên Rhys Myers cho y.

Tống Mặc cắn môi, nắm lấy cổ tay Rhys trong sự lay lắt không ngừng nghỉ, kéo tay che mắt mình ra, ngay khi tầm nhìn sáng lên, con mắt màu đen, nhìn thẳng vào đôi mắt đã biến thành đỏ sậm.

“Nào.” Tống Mặc cười, mồ hôi và nước mắt cùng chảy xuống khóe mắt, tay vươn ra, ôm vai Rhys, hung hăng kéo xuống, cắn chặt nơi yếu nhất giữa cổ Rhys, nơi đủ là chỗ chí mạng, “Mạnh lên!”

Màn giường màu rượu đỏ rủ xuống, không ngừng lắc lư, trong phòng lan tràn hơi nóng mờ mịt không xua tan được, mang theo một loại hương vị khiến người mê say, lan tràn trong bóng đêm.

Đêm, còn rất dài...

Ngày hôm sau, Tống Mặc tỉnh rất sớm, ánh mặt trời thông qua cửa sổ rọi vào phòng, trong không khí hình như có thể ngửi được mùi vị cỏ xanh.

Nghiêng đầu qua, Rhys gác một tay lên eo y, đang ngủ rất ngon.

Tống Mặc muốn ngồi dậy, nhưng tứ chi lại giống như bị nghiền qua, không thể sử lực. Chỉ là động tác ngồi dậy đơn giản, trán y đã đổ một tầng

mồ hôi mịn.

“Thân ái, không ngủ thêm chút sao?”

Không biết từ lúc nào, Rhys đã tỉnh lại, chống tay lên đầu, tay kia ấn lên lưng Tống Mặc, khi lòng bàn tay hẫng trượt đi, Tống Mặc chỉ cảm thấy mệt mỏi cùng đau nhức trên người dần tan đi, động tác cũng trở nên nhanh nhẹn.

“Hôm nay vẫn có rất nhiều công việc phải làm.”

Tống Mặc cong lưng nhặt sơ mi bị ném xuống giường tối qua lên, nhăn mày, đã không thể mặc vào rồi. Rhys cũng chống người dậy, dán lên lưng y, nhìn miếng vải trong tay Tống Mặc, cười nhướn một bên mày, “Thật đáng tiếc, không thể mặc rồi.”

Tống Mặc nghiêng đầu qua, ấn mũi Rhys, “Cái này phải trách ai, hử?”

“Trách ta.”

Rhys thành khẩn nhận sai, Tống Mặc cũng không có tâm tư tiếp tục quần hăn nữa, đi tới trước tủ quần áo trong phòng, nhẹ nhàng thành thực chọn quần áo thích hợp với mình.

“Thân ái, người vừa trở về, đã phải bận như thế sao?”

“Người nghĩ sao?” Tống Mặc mặc quần vào, vừa cài nút sơ mi, vừa quay lại nhìn ma tộc còn nằm trên giường, không định ngồi dậy, “Mà nhắc mới nhớ, ta vẫn luôn cảm thấy kỳ quái.”

“Cái gì?”

“Hình như, cả nhà người đều rất nhàn?”

Rhys hơi dờ ra, không hiểu ý Tống Mặc.

“Ta là nói, Tổng Mặc chỉnh lý tay áo, cuối cùng vẫn quyết định sẵn lên, “Thân là thân vương và người kế thừa thân vương, lẽ nào các người không có lãnh địa, không cần phải xử lý công việc trong lãnh địa sao?”

Đóng cửa tủ áo, Tổng Mặc bước lại bên giường, ngồi xuống, “Ta vẫn rất hiếu kỳ, các người xử lý những công việc này lúc nào? Lẽ nào đều là vương phi làm?”

“Có gia thần làm.”

“Gia thần?”

“Đúng.” Rhys dứt khoát nắm lên đùi Tổng Mặc, kéo một tay Tổng Mặc, xoa từng ngón tay của y, “Chuyện trong lãnh địa sẽ có gia thần xử lý trước, gặp đại sự mới tìm tới cha của ta. Trước đây cha ta ngủ say, những chuyện này đều do mẹ ta xử lý, sau khi ta qua sinh nhật năm trăm tuổi, mẹ dần đẩy những công việc này lên người ta. Chẳng qua gần đây ma giới cũng không có xảy ra chuyện gì lớn, không cần ta phải ra mặt.”

Chuyện lớn? Tổng Mặc nghi hoặc nhìn Rhys, chuyện thế nào mới tính là chuyện lớn?

“Chẳng hạn chiến tranh cùng gia tộc khác, hoặc là nhà Myers cuối cùng dự định chiếm lĩnh đại lục Quang Minh.”

Nghe Rhys nói xong, Tổng Mặc hiểu ra.

Thì ra, những quý tộc ma tộc này, trừ đánh nhau, thời gian khác, đều là ăn uống chờ chết?

“Nếu tất cả mọi chuyện đều phải đích thân ta ra mặt, còn cần gia thần làm gì?”

“Lẽ nào các người không lo lắng thủ hạ sẽ có một hai nhân vật mang dã tâm, vọng tưởng muốn lật đổ sự thống trị của gia tộc người, hoặc là âm thầm tham ô tài sản của nhà người?”

Rhys buồn cười nhìn Tống Mặc, cắn ngón tay y một cái, “Gia thần ma tộc đều có mang khế ước trên người. Hơn nữa, nếu thật sự có loại người này, cuộc sống sẽ thú vị hơn nhiều.”

Nhìn mỹ nhân nằm trên đùi mình, cười xuân quanh sáng lạn, ‘thiên chân’ vô tà, Tống Mặc lại bắt đầu cảm thấy ngứa răng.

So sánh với những kẻ này, bản thân chuyện gì cũng phải ra sức, khi bận nhất, gần như một tới thổ huyết, nhìn thế nào, cũng thấy giống giám đốc tận tâm đứng trước mặt nhân dân! Những quý tộc ma tộc này mới là giai cấp thống trị bóc lột vô huyết vô lệ chân chính, lương tâm hoàn toàn xấu xa!

Nhưng tại sao y vẫn ngưỡng mộ tới muốn cắn người chứ?

“Thân ái?”

“Đừng nói chuyện với ta.” Tống Mặc vỗ một cái đánh bay tay Rhys, “Không biết ta đang ngưỡng mộ ghen tỵ lắm sao?”

“Được rồi.”

Rhys không nói gì, biểu thị mình ngậm miệng rồi, sau đó ngón tay bắt đầu không thành thật, men theo đùi Tống Mặc đi lên, lên rồi lên, bị Tống Mặc nắm lại, trán lãnh chủ đại nhân nổi gân xanh, “Người muốn làm gì?”

Rhys cười, “Người không phải biết rồi sao?”

“...” Cái tên hôm qua vì mấy câu nói của mình mà đỏ mặt, mọe nó là ảo giác sao?

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, ngoài cửa truyền tới giọng lão John: “Lãnh chủ đại nhân, ngài tỉnh chưa?”

Giọng quản gia đại nhân không có gì trầm nổi, vô cùng bình ổn, cứ như người vừa rồi không tìm thấy lãnh chủ đại nhân trong phòng ngủ chính, trên đường tới đây, đá gậy hay cây cột, căn bản không phải là ông. Thị nữ Anne đi theo sau lưng quản gia bái phục không thôi với năng lực biến mặt của quản gia đại nhân. Xem ra, muốn trở thành thị nữ đứng đầu ưu tú nhất trong phủ lãnh chủ, cô còn phải tiếp tục nỗ lực mới được!

Nghe giọng quản gia, Tống Mặc biết không thể tiếp tục quần lầy Rhys nữa, đi tới bên cửa, vừa định mở cửa, đột nhiên động tác ngừng lại, quay đầu, hung ác nói với Rhys trên giường: “Mặc quần áo vào cho ta, nếu không thì bao mình lại chặt chẽ! Còn nữa, còn dám làm tượng điêu khắc, chơi trò nghệ thuật hành vi gì đó, cẩn thận ông lại thu thập người!”

Nghe Tống Mặc nói, Rhys đầu tiên hơi ngây ra, sau đó cười, ánh mắt dịu dàng, phản phát như muốn chìm chết người trong vùng xanh đậm đó. Cho dù là Tống Mặc, cũng hold không nổi, dứt khoát đẩy cửa ra, trốn.

Nhìn cửa phòng đã đóng lại, Rhys lười biếng nằm trên giường, một tay chống cằm, nụ cười trên mặt dần thu lại, ngón tay chậm rãi vuốt qua chỗ Tống Mặc ngủ tối qua, nhặt một sợi tóc đen trên gối lên, đưa tới bên miệng, thành khăn hôn.

“Thân ái... ta yêu người.”

Thời gian của Tống Mặc rất gấp, công việc tích lũy trong thời gian ra ngoài không phải một hai ngày có thể xử lý xong, đúng lúc lại tới mùa thu hoạch mới, gần như mỗi ngày đều bận tới chân không chạm đất, đầu tấp mặt tối. Mỗi lần đi ngang ruộng nông, đều có thể thấy cảnh lãnh dân vũ trang toàn bộ anh dũng chiến đấu với các cây trồng. Cho dù mọi người đã có kinh nghiệm, nhưng thỉnh thoảng sẽ vẫn có kẻ xui xẻo bị thương, các tu

sĩ đóng ở bên ruộng lập tức sáng mắt, lập tức nhào qua tóm người, nâng lên cáng, cột lại, chạy như khói về bệnh viện. Cho dù người nằm trên cán la lớn, hẳn chỉ bị thương một ngón tay, cũng vẫn bị khiêng đi.

“Chân ta không sao!”

“Không sao cũng phải nằm cho ta!”

“Ta không đến bệnh viện!”

“Không được! Nhất định phải đi!”

Do sự nghiệp vệ sinh y dược trong lãnh địa đã phát triển vượt bậc, một phát bước liền mấy bậc mới, các tu sĩ cũng dần ở chung hòa hợp với các lãnh dân, trở nên thân thiết. Thậm chí có vài tu sĩ trước kia từng ở trước cửa bệnh viện biểu diễn bar đêm, đã cùng các thiếu nữ Grilan kết tình ‘hữu nghị’ sâu nặng, vì cuộc sống hạnh phúc về sau, họ nhất định phải biểu hiện tốt trước mặt lãnh chủ đại nhân!

Cho nên, hễ vào mùa thu hoạch, các tu sĩ liền sẵn sàng chiến đấu, chuẩn bị tinh thần hơn mười hai vạn lần, ngày đêm đợi cơ hội biểu hiện, khó khăn lắm mới đợi được một người bị thương, tuyệt đối không thể bỏ qua!

Và thế là, Tống Mặc liền trợn mắt nhìn một hán tử rõ ràng chỉ bị rạch lên ngón tay, chỉ cần một miếng băng ok là có thể giải quyết vấn đề, lại bị đả ngộ như người trọng thương, bị các tu sĩ hai mắt phát sáng dứt khoát nhanh chóng cột lên cán, hét gào bị nâng vào bệnh viện... giữa đường có tu sĩ chê hăn quá ồn, liền đổ một bình thuốc vào, lập tức ngã ngửa, thẳng đơ.

Cái này là cứu tử trợ thương trị bệnh cứu người hay là doanh trại tập trung bọn cặn bã bắt đào phạm?

Tống Mặc chớp chớp mắt, biểu tình cứng đờ nhìn lão quản gia John ở bên cạnh, “Quản gia, đây là sao?”

Lão John biểu tình nghiêm túc, vẻ mặt nghiêm chỉnh nói: “Đây là nhiệt tình đối với công việc.”

Tổng Mặc: “...” Xác định đây chỉ là nhiệt tình với công việc, không phải là biến thái bạo phát sau khi đè nén?

Ruộng trái cây cũng thu hoạch phong phú, khiến Tổng Mặc thở phào là, đại sát khí các loại như sầu riêng và thơm mà y lo lắng không xuất hiện. Dâu và dưa hấu đã gần chín, mấy loại trái cây còn lại Tổng Mặc cũng đã nhận ra, vải, quýt, chuối, còn có quả kiwi. Nhìn trái cây tươi ngon treo trên cành cây, miệng Tổng Mặc không ngừng tiết nước miếng, vừa trông đợi ngày trái cây chín sẽ tới, cũng lo lắng những trái cây này rốt cuộc lại mang tới cho y ‘niềm vui bất ngờ’ nào.

Nhưng, ma quân vẫn còn ở Grilan, lại thêm kỹ sĩ giáo hội gia nhập trước đó, chắc là, có thể ứng phó được đúng không?

Nhìn vải treo trên cành cây và dưa hấu rõ ràng có kích cỡ không bình thường, Tổng Mặc luôn cảm thấy sức chịu đựng mình nhất định không có giới hạn...

Khi Grilan nghênh đón mùa bội thu, địa tinh đã mang địa tộc liên hệ được đi theo thông đạo đã đào xong tới, người lùn và tinh linh nhận được tin của Tổng Mặc cũng chia nhau phái đại biểu tới. Do trưởng lão người lùn bị lừa gạt tới trường học Grilan đảm nhận giảng viên thỉnh giảng, trong tộc cũng từng thương nghị, dứt khoát ủy thác toàn quyền chuyện này cho Rode và Galland.

“Dù sao các người rất quen thuộc lãnh chủ nhân loại đó, cũng hợp tác thời gian dài như thế, mọi người tin tưởng các người.”

Rode và Galland nhận được tin, liền vội vã lên đường tới Grilan, trên đường, lại gặp đội thương buôn của tinh linh. Những kẻ này trong mắt người lùn vô cùng làm đóm, vẫn điều khiển ngựa một sừng, trên xe ngựa

khảm bảo thạch và vàng chói mắt, chào hỏi nhau xong, đều có hơi khó chịu, nhưng nể tình hợp tác, quan hệ vẫn hòa hoãn hơn nhiều. Rode bất ngờ nhìn thấy người quen trong đội thương buôn tinh linh, “Gerrees?”

Gerrees đi xuống xe ngựa, sau lưng còn có một tinh linh khác, chính là Bod không lâu trước linh hồn vừa tỉnh giấc.

...

Do cướp người thất bại, tể tướng Murphy của Obi lại lần nữa đối đầu với các cự long, Obi nhất định phải có quốc vương! Trừ nó ra, không thể thương lượng!

Các cự long mấy lần muốn dùng vuốt đập chết kẻ này, ngặt nỗi Hắc Viêm ở bên cạnh, Murphy là thần tử của Hắc Viêm, bọn họ không thể làm thế trước mặt Hắc Viêm.

“Vậy nên làm sao?”

Các cự long đau đầu, Hắc Viêm cũng biết tình trạng của mình, hẳn phải nhanh chóng trở về cùng các cự long, nếu không, sức mạnh cuồng bạo trong người, sẽ lấy mạng hẳn.

Chỉ là, hẳn không cam tâm.

“Nếu là vậy, ta có biện pháp.”

Rồng đỏ Mailer ghé vào tai rồng đen Milan, thế này thế này, thế này thế kia nói vài câu, mắt Milan càng lúc càng sáng, tiếp theo dùng vuốt đập Mailer ngã xuống đất.

“Mailer, ta trước giờ không biết, người thông minh như thế!”

Mailer phun phì phì đất cát trong miệng, vừa định phát tác, Milan đã đâm đầu vào trong đám rồng đực, đi tìm đối tượng thích hợp.

Hôm đó, trước mặt tế tướng Murphy xuất hiện một quốc vương Obi khác, hảnh giống Hắc Viêm như đúc. Murphy nhìn quốc vương trước mặt, lại nhìn Hắc Viêm ngồi bên cạnh ăn kẹo, đây là?

“Người không phải cần một quốc vương sao? Trong thời gian bảo bối đi, hảnh chính là quốc vương Obi, tin ta, sẽ không có người phát hiện.”

Rồng cái nói xong, không đợi Murphy phản đối, trực tiếp quắp Hắc Viêm lên, nhảy ra khỏi cửa sổ bay đi, những cự long khác cũng theo sát sau lưng bà, không bao lâu, trong phòng chỉ còn lại Murphy và cự long thay thế Hắc Viêm câm nín nhìn nhau.

Murphy: “...”

Cự long: “...”

Saivans đứng ngoài cửa, trong tay cầm thư của Tống Mặc, chần chờ, hảnh nên gõ cửa vào, hay dứt khoát quay đầu đi? Hiện tại vào, có bị tế tướng đại nhân gõ nát đầu không?

Cùng lúc này, quân đội của Angris và Chisa đã lục tục tập kết ở biên cảnh, chiến tranh, sắp sửa đánh vang.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 154

Lấy Vợ

> Tin Chisa và Angris khai chiến, hôm đó đã truyền tới Grilan. Tổng Mặc khinh thường không thèm ngó tới lệnh điều binh của lão Julien, ngay cả trả lời chính thức cũng không có, lão Julien tựa hồ sớm đã dự liệu được kết quả này. Ngay từ đầu lão đã không chờ đợi Tổng Mặc sẽ làm theo mệnh lệnh, phái binh tham gia chiến tranh với Chisa, từ tin tức lão nhận được, Tổng Mặc Grilan và tân quốc vương Nelson của Chisa có quan hệ không bình thường, nếu Tổng Mặc thật sự phái binh, lão Julien còn sẽ lo lắng, những người Grilan này, liệu có dám cho lão một nhát sau lưng không.

Dù sao, dạng lãnh chủ phản kích trong lúc chiến tranh, khiến quốc vương chiến bại thậm chí là tử chiến là chuyện thường thấy.

Tổng Mặc không bỉ ổi như lão Julien nghĩ, nhưng cũng không phải là người thiện lương gì, tuy không phái binh theo điều lệnh, nhưng không muốn để ai bắt được nhược điểm, nhược điểm của Grilan đủ nhiều rồi, gần như nắm một phát là cả mớ, y không muốn lại để cho người ta thêm ấn tượng không tốt nữa. Dù sao, bất luận là tiếp tục sống dưới lá cờ Angris, hay võ trang chia đất, thì vẫn cần danh tiếng tốt.

“Mies, người dẫn người đi đi.”

Tổng Mặc an trí nhiệm vụ cho tu sĩ trong bệnh viện. Gần đây nhiệt tình công tác của những tu sĩ này quá cao, gần như tất cả người Grilan đều bị dọa thấy tu sĩ là né xa. Không chạy không được, có ai từng thấy người chỉ

bị thương đầu ngón tay, nhưng lại bị khiêng vào bệnh viện, ba ngày sau mới được thả ra chữa?

Nói thì hơi khoa trương, nhưng sự thật chính là thế.

Tổng Mặc không muốn nghe các lãnh dân ba ngày hai lượt tới oán trách nữa, cũng không muốn quá đả kích tính tích cực của các tu sĩ. Y biết những tu sĩ này quả thật là muốn làm gì đó, không phải chỉ gây chuyện, thuốc mới họ chế tạo ra cần đối tượng thí nghiệm, nhưng, không thể hại người nhà mình!

“Đến chiến trường Angris và Chisa phát huy nhiệt tình đi.” Tổng Mặc cẩn thận nắm tay Mies: “Ta tin mọi người, nhất định có thể khiến người khác có nhận thức mới về Grilan! Chúng ta là người có trí thức, có kỹ thuật, có y thuật, vui vẻ cứu tử trợ thương! Tin rằng sau trận chiến này, tất cả mọi người trên chiến trường, đều sẽ nhớ kỹ chúng ta, nhớ kỹ Grilan!”

Mau đi chà đạp hãm hại người khác đi, người trong lãnh địa, cũng thật sự không hold nổi rồi.

Trong mắt Mies tràn đầy vẻ kích động, lãnh chủ đại nhân tin tưởng họ như thế, bọn họ nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của lãnh chủ đại nhân!

“Lãnh chủ đại nhân, ngài yên tâm đi!”

Mies và những tu sĩ nhận nhiệm vụ khác vỗ ngực bảo đảm, tuyệt đối sẽ toàn lực cứu giúp mỗi người bị thương trên chiến trường. Tổng Mặc cười vỗ vai Mies, “Ta tin người, Bobbys sẽ mang kỵ sĩ đồng hành với các người, bảo vệ an toàn ọi người.”

Tổng Mặc suy nghĩ rất chu đáo, dù sao, so với đám Harold và kỵ sĩ đoàn, những tu sĩ này trừ đầu óc, bất luận là lực chiến đấu hay lực phòng ngự, đều giống hệt như mấy chủ giáo bị Tổng Mặc cho uống thuốc tiêu hóa, toàn là bã!

Trừ phái đoàn người Mies vào quân Angris, Tổng Mặc còn an bài Roger dẫn người vào quân Nelson. Lão John biểu thị lo lắng với việc này, “Lãnh chủ đại nhân, nếu bị người phát hiện, ngài sẽ có phiền phức.”

Tổng Mặc lắc đầu, y nhất định phải làm thế. Nelson tấn công Angris, trừ muốn điều tư quân khỏi tay mấy đại quý tộc Chisa, thì cũng là do y đề nghị.

“Bất luận thế nào, ta cũng phải thể hiện rõ thái độ của mình.”

Y sẽ không tham gia vào trận chiến của hai nước, nhưng sẽ cố gắng cứu giúp mỗi sinh mạng. Chuyện thế này nói ra thì rất quái đản, sẽ khiến người ta cảm thấy Tổng Mặc rất giả dối, nhưng y chỉ muốn làm đúng lương tâm mình, còn người khác nghĩ thế nào, đó không phải chuyện y quan tâm.

Lại nói, nếu không có y, Chisa và Angris sẽ không khai chiến sao? Hai quốc gia này đánh nhau đã mấy trăm năm, Nelson và lão Julien sớm muộn cũng đánh một trận, Tổng Mặc chỉ là khiến cuộc chiến diễn ra sớm hơn mà thôi.

“Nếu đã thế, lãnh chủ đại nhân, tại sao ngài không đáp ứng bán nhiều pháo núi hơn cho Chisa?”

Tổng Mặc chống cằm, “Quân đội Chisa chiến đấu với Angris lần này, phần lớn là tư quân trong tay đại quý tộc Chisa. Nelson muốn mua pháo núi của ta, chẳng qua là làm dáng, hắn vẫn muốn nắm số quân đội này trong tay mình, sao có thể tiêu tiền của mình trước khi chuyện giải quyết xong, để trang bị quân đội cho người khác? Như vậy không thích hợp. Huống hồ, hiện tại trong tay hắn có máy bắn đá ta đã cho hắn trước kia, còn có hai khẩu pháo núi, đủ rồi.”

Có một điểm Tổng Mặc không nói ra là, e rằng Nelson còn có ý đồ tiêu hao nhiều thực lực của quý tộc trong trận chiến. Rất nhiều quý tộc đưa con cháu trong gia tộc mình vào quân, những người này, tuy nói là trung với

Nelson, nhưng cũng âm thầm mưu tính. Tổng Mặc không cho rằng Nelson sẽ làm lơ những hành động đó.

“Thế thì...”

Lão quản gia John hiển nhiên không thích những âm mưu tính toán này, chân mày nhíu lại. Nhưng Tổng Mặc không nghĩ thế, Nelson không phải đồ ngốc, hẳn muốn mượn dao giết người, nhưng phải nắm bắt được mức độ của vấn đề, nếu không, đao không mượn được, lại tự ném mình vào, như vậy quá mức thiệt hại. Cuối cùng, hẳn vẫn muốn đánh thắng trận này.

“Nelson không ngốc, lão Julien cũng không phải đồ ngu, trận chiến này vẫn phải đánh.”

Trong lòng kẻ cầm quyền luôn có một bàn cờ, tay sai và tiểu đệ dưới tay họ đều là con cờ trên bàn cờ này. Khác ở chỗ, những con cờ này trong lòng họ, thuần túy là pháo hôi, bất cứ lúc nào cũng có thể từ bỏ, hiện tại giữ trong tay, để chờ thời khắc ra quân.

Tổng Mặc không muốn trở thành con cờ trong tay bất cứ ai, cũng không thể nào đặt mình ở ngoài, chọn lựa duy nhất, chính là trở thành người đánh cờ.

Hiện thực rất tàn khốc, sống thật sự không dễ. Tổng đại lãnh chủ cảm thán như thế.

Lão John thấy Tổng Mặc đột nhiên trở nên ưu tư, cảm thấy vô cùng khó hiểu, lãnh chủ đại nhân sao đột nhiên lại cảm thán như thế? Khẳng định là lỗi của ma tộc đó! Sớm biết vậy, ông nên đánh cả nhà đó về ma giới!

Sau khi đám người Mies và Roger xuất phát, địa tinh, người lùn và tinh linh lục tục tới Grilan.

Tống Mặc cảm thấy kinh ngạc vì Gerrees lại tới, đặc biệt là khi thấy Bod đứng sau lưng hắn, nụ cười trên mặt Tống Mặc hơi cứng lại. Ánh mắt chuyển sang Gerrees, hắn biết rõ quan hệ của y và Rhys, lại dẫn Bod tới, tên này, sẽ không phải muốn nhân cơ hội gây phiền toái chứ?

“Không cần lo lắng.” Gerrees mở miệng nói: “Bod là đại biểu của Hồng sâm lâm, chuyện hợp tác sau này, sẽ do hắn và Allan cùng phụ trách.”

Gerrees hiếm khi nói một câu dài như thế, Tống Mặc nghi ngờ nhìn tinh linh tóc vàng, đôi mắt màu xanh lục của tinh linh vẫn ngưng kết băng sương như xưa, nhưng không còn mang hàn lạnh khắc cốt, y lại quay sang nhìn tinh linh Bod tóc đỏ đứng bên cạnh, đây chính là nguyên nhân?

Sờ cằm, y có phải nên tặng quà biếu đạ thiện ý của mình không?

Nghĩ lại thì thấy vẫn nên thôi đi, nói cho cùng, kẻ nhốt Bod vào trong thủy tinh cầu không phải là y, nếu y làm mấy hành động như xin lỗi thế kia, không biết Rhys sẽ nghĩ thế nào.

Hiếu ý người là một chuyện, tự cho là đúng lại là chuyện khác.

Tống Mặc vẫn phân rõ ràng thân sơ xa gần. Huống hồ, giữa tinh linh và ma tộc, cũng không phải y tặng một món quà thì có thể hóa chiến tranh thành tơ lụa, không trách lỗi xưa nữa. Có lẽ Rhys cũng vui vẻ đánh với họ một trận nữa, đương nhiên, nơi đánh nhau tuyệt đối không thể là Grilan, nếu không, y sẽ ấy kẻ này biết mặt hết.

Nơi ở của tinh linh được an bài trong phủ lãnh chủ, lần này họ tới là tiếp nhận cửa tiệm của đường thương nghiệp ngầm. Tin tức thành thương nghiệp ngầm đã truyền khắp đại lục, yêu tinh và hắc tinh linh tránh đời rất lâu, gần như đã sắp bị quên lãng cũng đều cảm thấy hứng thú với thành thương nghiệp. Những chủng tộc không liên can này, cho dù là kẻ địch cũng có thể ngồi xuống bàn chuyện làm ăn, chuyện mua bán thương phẩm, cả đại lục Quang Minh đều chưa từng có.

Danh tiếng của yêu tinh cũng không tốt lành gì như ma tộc, chết ở chỗ, thực lực của họ yếu hơn ma tộc nhiều, bọn họ không thể nào giống như ma tộc đánh bẹp những kẻ tới tìm mình gây phiền, chỉ có thể chọn một nơi không có dấu chân người tránh thế.

Mà nơi như vậy, luôn luôn cùng nghĩa với căn cỗi. Cho dù là yêu tinh, cũng phải ăn cơm mặc áo, lời đồn yêu tinh uống sương sớm thì có thể sống thuần túy là nói bậy nói bạ. Có nơi giao dịch ngầm này rồi, bọn họ không cần phải lộ mình dưới ánh mắt của những kẻ có dụng tâm khác, đã có thể mua được vật phẩm mình cần, đối với yêu tinh mà nói, quả thật là chuyện tốt.

Hình dạng hắc tinh linh rất xinh đẹp, có lẽ nên nói, là quá mức xinh đẹp. Làn da của họ có màu lúa mạch khỏe mạnh, thân hình thon dài thẳng tắp, mặc áo trên không có tay áo và quần dài bó sát, dưới chân là ủng dài bao chặt cẳng chân, trên lưng đeo trường cung và song thủ kiếm đều không có gì khác biệt với tinh linh, điểm khác biệt duy nhất, là tai phải của họ đều có đeo một cái khuyên tai bảo thạch đen, trên gương mặt phải có một hoa văn màu tối tinh xảo, hai mắt cũng không phải màu xanh lục trong suốt, mà là xanh đen như rong biển.

Khác với tinh linh của Lục sâm lâm và Hồng sâm lâm, thái độ của các hắc tinh linh vừa không lạnh không băng sương, cũng không hề ấm áp. Tống Mặc thậm chí cảm thấy kinh ngạc vì thái độ quá mức bình thường này của họ. Đợi sau khi an bài xong hắc tinh linh, Tống Mặc gõ đầu, trong phi nhân loại vẫn còn có kẻ bình thường như thế, thực sự là hiếm hoi.

Rode và Galland là bạn cũ của Tống Mặc, lần này họ tới, trực tiếp mang hàng hóa muốn tiêu thụ trong tiệm ngầm tới. Phần lớn là đặc sản của tộc người lùn, rượu mạch và vũ khí. Tống Mặc từng được thấy sự khéo tay của người lùn, từng kiến nghị với trưởng lão người lùn, tại sao không lợi dụng thiên phú này, chế tạo một vài thứ khéo léo? Chẳng hạn đồ chơi, hoặc là một vài công cụ thường dùng trong cuộc sống. Những thứ này trông không

có vẻ bắt mắt, giá cũng không cao như vũ khí, nhưng phạm vi tiêu thụ lại rất rộng, lượng nhu cầu cũng rất nhiều.

Đứng một bên, nhìn Rode và Galland chỉ huy người lùn trong đội xe dờ hàng, Tống Mặc biết, trưởng lão người lùn đã nghe theo kiến nghị của mình.

Địa tinh tới trễ hơn người lùn một ngày, cái này không thể trách họ, địa tộc đi theo thực sự là cẩn thận khẩn trương quá mức.

“Lãnh chủ đại nhân, suốt đường đi, hễ là thông đạo ngầm có nhân loại sinh sống, hoặc là gần thôn xóm và thành phố nhân loại, địa tộc đều không nguyện ý đi qua. Chúng tôi hết cách, chỉ có thể vừa đi, vừa đào đường khác. May mắn là, tuy đi vòng hết một đoạn, nhưng giữa đường lại tìm được một vùng tài nguyên khoáng sản chôn giấu rất sâu...”

Joybis không bận tâm bụi đất và mồ hôi trên người, hưng phấn lấy một cục khoáng thạch trong túi ra, giao cho Tống Mặc, “Tôi có thể xác định, loại khoáng thạch này, rất đáng tiền!”

Tống Mặc không vội đi tìm người lùn kiểm định chủng loại khoáng thạch, mà an bài đám người Joybis đi tắm thay đồ trước, rồi ăn một bữa cơm, “Mọi người đều cực khổ, nghỉ ngơi trước đi, chuyện khác, nghỉ ngơi xong rồi nói.”

Sự quan tâm của lãnh chủ đại nhân khiến các địa tinh vô cùng cảm động, ngay cả địa tộc co lại một bên, ôm nhau thành cục run run rẩy rẩy cũng có một chút cảm giác an toàn.

Cách sống chung giữa người và người rất kỳ diệu, Tống Mặc không phải cố ý làm thế, nhưng luôn có thể khiến người ta cảm thấy thoải mái và ấm áp từ những hành động nhỏ của y.

Địa tộc vẫn không nguyên ý trực tiếp mở miệng với Tống Mặc, chỉ có thể thông qua địa tinh truyền lời, Tống Mặc không mấy để ý tình huống này, chỉ cần có thể mua được các loại nấm trong tay họ, có trực tiếp nói chuyện hay không, không phải vấn đề lớn. Y tin địa tinh sẽ không để xảy ra vấn đề trong quá trình truyền lời.

Chỉ khai trương đoạn đường thông từ Grilan tới thành Cary, mà đã hấp dẫn rất nhiều ánh mắt. Tống Mặc còn thấy kinh ngạc vì có cả đội thương buôn nhân loại, họ không phải tới từ Obi, Saivans có viết thư tới, hiện tại Obi có một vài chuyện, về đường thương nghiệp ngầm, sẽ do hẳn toàn quyền phụ trách, sau khi an bài xong công tác tại hành tỉnh tây bắc, hẳn sẽ tới Grilan.

Obi có chuyện?

Nhìn tin tức Saivans để lộ trong thư, Tống Mặc lập tức nghĩ rằng có phải liên quan tới cự long? Sau đó lại ném chuyện này ra sau đầu. Ấn tượng của y đối với cự long thực sự không tốt đẹp gì, cho dù hai bên có quan hệ hợp tác, nhưng nếu có thể không gặp mặt, thì liền cố gắng không gặp mặt. Cự long từng cướp đường y, Tống đại lãnh chủ nói rằng, y có ảnh hưởng tâm lý.

Hai đội thương buôn nhân loại này tới từ Hoult và Chate. Hai quốc gia này cách Grilan rất xa, bọn họ tới Grilan, thậm chí phải vượt qua hơn nửa đại lục Quang Minh. Rode và Galland quen biết người dẫn đội của hai đội này. Bọn họ nói với Tống Mặc, bì bì thú của Grilan, và vài lực la mà quân nhân Grilan mặt trên người, chính là mua từ tay hai đội thương buôn này.

“Lãnh chủ đại nhân, chúng tôi tới với thành ý, xin ngài tin tưởng chúng tôi.”

Tống Mặc liếc nhìn hai người lùn đứng bên cạnh một cái, gương mặt đầy râu của hai người lùn, đồng thời lộ ra nụ cười vô cùng nịnh nọt. Tống

Mặc nhìn mà khóc môi giật liên hồi. Được rồi, y tạm thời tin tưởng, kẻ có thể khiến người lùn tịt nhiệm, sẽ không dám ngang nhiên có chủ ý xấu xa gì, ít nhất, trước mắt sẽ không.

Hai đội thương buôn nhân loại, cũng được cho phép thuê cửa tiệm trong đường thương nghiệp ngầm, hơn nữa kinh doanh và thu mua hàng hóa tại đó. Ban đầu, hai đội thương buôn còn ôm tâm trạng thử xem sao, nhưng, sau khi thấy những cửa tiệm khác lục tục bày hàng ra, lập tức hai mắt phát sáng, giống như người đã nghèo cả đời, đột nhiên rớt vào một kho báu vật, hận không thể mua hết tất cả hàng hóa nhìn thấy, nhét đầy xe ngựa trong đội! Bọn họ tin tưởng, chỉ cần đội thương buôn mang những hàng hóa này về, bán lại ven đường, kim tệ thu hoạch được, sẽ gấp mấy lần số họ đã bỏ ra. Không chỉ bọn họ trở nên mất bình tĩnh, thành Cary đã ở trong tay Tổng Mặc, dân cư của thành Cary, cũng được cho phép mua đồ ở đường thương nghiệp ngầm. Tại đây, kim tệ cứ như không còn là kim tệ, tất cả mọi người đều muốn tiêu đến hết đồng kim tệ cuối cùng trong tay, đổi thành hàng hóa.

Ngày đầu tiên kinh doanh thử kết thúc, sau khi tham gia lễ chúc mừng, Tổng Mặc trở về phòng ngủ, kéo mở cổ áo, nằm ngửa trên giường, thở ra một hơi: “Mệt thật...”

Nhắm hai mắt lại, số rượu đã uống bắt đầu phát huy tác dụng, mơ mơ hồ hồ sắp ngủ mất.

Một cánh tay trắng tuyết phủ lên trán Tổng Mặc, Tổng Mặc mở mắt ra, “Rhys?”

“Là ta.” Ma tộc đặt đầu Tổng Mặc lên đùi mình, tay nhẹ nhàng xoa ấn trán Tổng Mặc.

“Tốt hơn chút không?”

“Ừ.” Tổng Mặc cầm cổ tay Rhys, cảm thấy càng thêm buồn ngủ.

Rhys không nói gì nữa, chỉ tiếp tục giúp Tống Mặc ấn trán, ngọn nến trong phòng không còn cháy, chỉ có đá đỏ trên tường tỏa ra ánh sáng u ám. Gió thổi rèm cửa sổ, ánh trăng rọi vào cửa sổ bán mở, điểm thêm chút ánh sáng bạc cho căn phòng.

“Thân ái...” Rhys cúi người xuống, nhẹ hôn lên trán Tống Mặc, “Hãy mơ mộng đẹp.”

Đặt Tống Mặc nằm lên gối, kéo chăn đắp lên người y, Rhys vừa định đi, thì lại bị kéo cổ tay.

Rhys kinh ngạc quay đầu, nhìn vào đôi mắt càng lúc càng sáng trong sắc đêm, “Ta đánh thức người sao?”

“Không.” Tống Mặc hơi nhúc nhích, kéo Rhys ngồi lại giường, mở lòng bàn tay Rhys, mặt cọ cọ vào trong đó, giống như con mèo đang làm nũng, “Ở lại với ta.”

“... Xác định?” Ngón tay Rhys lướt qua góc môi Tống Mặc, thấp giọng nói: “Ta sẽ làm chuyện không tốt.”

“Không sao.” Tay Tống Mặc men theo cánh tay Rhys bò lên, nắm vai Rhys, kéo hẳn xuống, miệng đặt lên cằm Rhys, “Ta cũng không phải người tốt gì...”

Rhys cười, ma tộc yêu diễm, lộ ra nụ cười như ma quỷ mê hoặc nhân tâm, môi đỏ như muốn nhỏ máu, trong đôi mắt màu biển xanh, thiêu cháy ngọn lửa hừng hực.

“Thân ái...”

Môi vừa đặt lên góc môi Tống Mặc, Tống Mặc lại đột nhiên nói: “Rhys, tìm thời gian, chúng ta cử hành đi?”

Cử hành?

Rhys ngẩng đầu lên, không hiểu nhìn Tống Mặc, Tống Mặc nằm trên giường, hai mắt khẽ híp, “Cũng không thể cứ không rõ ràng như thế, không tốt lắm, ta nên cho người một danh phận rồi.”

Cho dù câu nói của Tống Mặc không bình thường lắm, nhưng niềm vui khôn cùng vẫn đập thẳng vào đầu Rhys, “Thân ái, người nói thật chứ?”

“Đương nhiên.” Tống Mặc dùng cùi chỏ chống người, nắm tóc Rhys, kéo mạnh, “Chuyện cưới vợ này, ta luôn rất nghiêm túc!”

Cưới... vợ?

Nhìn Tống Mặc sau khi nói xong câu này liền nằm xuống giường ngủ khò khò, Rhys cứng đờ.

Chuyện, hình như không đúng lắm?

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 155

Lãnh Chủ Đại Nhân Ưc Hiếp Người

> Có câu, cơm không thể ăn bậy, lời không thể nói bậy. Rượu say phun lời thật gì đó, tuyệt đối là lừa chết người không đền mạng.

Tống Mặc thề rằng, y không bao giờ uống rượu nữa, đặc biệt là rượu mạch của người lùn, đánh chết cũng không uống!

Rhys nằm bên giường, một tay chống cằm, con mắt biển xanh chớp chớp, lông mi cong vút giống như cánh bướm đang đập, tiểu tâm can của Tống Mặc cũng run rẩy theo.

“Thân ái, tối qua người chính miệng nói.” Rhys đỏ mặt, một tay vẽ vòng trên đùi Tống Mặc, “Đã nói rồi, thì không thể không thừa nhận, ta cũng đáp ứng rồi.”

Tống Mặc ghen một hơi trong họng, nổi một thân da gà da vịt. Y chính miệng nói? Còn đáp ứng rồi? Y nói cái gì, tên này lại đáp ứng cái gì?!

Rhys thấy Tống Mặc không nói, ngẩng đầu lên, không chớp mắt nhìn y, trong mắt trào lên màn nước, “Thân ái, lẽ nào người muốn nuốt lời, nói rồi không giữ lời sao?”

Tống Mặc: “...”

“Người ta sẽ thương tâm!”

Tống Mặc: “...”

“Đồ lừa gạt!”

Tay Tổng Mặc đặt lên eo, vô thức làm động tác rút súng. Bất kể tối qua sau khi uống say y đã nói cái gì, hiện tại y chỉ muốn giết người! Yêu nghiệt này có thể nào đừng thiếu đánh như thế không chứ?!

Rhys thấy Tổng Mặc tràn đầy hung ác, không khỏi co cổ, nhưng hiểm khi Tổng Mặc mở lời, mất cơ hội này, thì rất khó có nữa. Ngồi bên giường hết nửa đêm, hẳn đã nghĩ thông rồi, bất kể là lấy hay gả, trước cứ lừa người tới tay đã, quang minh chính đại đóng dấu, lãnh tới nhà mình rồi nói sau!

Huống hồ bạn đời của thành viên gia tộc Myers đều phải ký khế ước sinh mạng, đến lúc đó, cùng chia sẻ sinh mạng và tất cả những gì trong cuộc sống của nhau, thứ chỉ có ý nghĩa hình thức bên ngoài này, không phải rất quan trọng.

Cùng lắm thì hẳn trực tiếp biến thành Rhis, nhẹ nhàng ra trận. Dựa vào mỹ mạo của hẳn, còn không thể làm xong sao?

Không thể không nói, gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, sống cùng Tổng Mặc lâu rồi, Rhys trừu tượng tính biến thái sẵn có. Lại tăng thêm thuộc tính ẩn tàng của kẻ ngốc, xúc tác không định giờ, mà chuyện xúc tác, trăm phần trăm có liên quan tới Tổng Mặc.

Loại hàng ngốc lại biến thái như thế, cũng chỉ có vai diễn giới hàng yêu trừ ma như Tổng đại lãnh chủ mới có thể tiêu hóa. Không đủ ngốc, không đủ cường hãn, sớm muộn cũng bị đè ngã dưới ma vuốt của Rhys, không thể lật người. Cùng ma tộc đấu trí đấu dũng lâu như thế, Tổng Mặc vẫn sống rất phê phỡn, thường xuyên đập nước, thỉnh thoảng phát điên, còn ngẫu nhiên nhảy nhót, bổ nhào gì đó. Rhys muốn hoàn toàn áp đảo y, cơ bản là không mấy khả năng.

Thực tế, thân vương Myers, bắt đầu từ lão tổ tông của lão tổ tông, chưa từng có tiền lệ này. Ngược lại các đời thân vương đều bị vương phi của

mình dẫm dưới chân, cách vài ba bữa là đánh một trận, đánh xong còn phải cười bồi: “Thân ái, tay có đau không? Chân có mệt không?”

Có câu đánh là yêu mắng là thương, vợ chồng ân ái, thì không cần mượn cớ, cũng không cần lý do.

“Thân ái, sao người không nói gì? Lẽ nào thật sự muốn nuốt lời, không thừa nhận lời của mình sao?!” Trong mắt Rhys tràn đầy chỉ trích, âm thanh cũng bắt đầu run rẩy, “Sao người có thể làm thế?! Mệnh ta thật khổ mà...”

Khóe miệng Tống Mặc co giật, trán nổi gân xanh, trong lòng có đàn ngựa cỏ chạy qua, dục vọng phẳng phẳng người càng thêm cường liệt.

Tiếng gõ cửa ngắt ngang bầu không khí mà Rhys vừa ấp ủ xong, ma tộc hai mắt bốc hỏa trợn trừng nhìn lão John đẩy cửa vào, lại bị cái kẻ sát phong cảnh này phá hoại chuyện tốt của hắn!

Lão John làm như không nhìn thấy ma tộc đang hận không thể dùng ánh mắt để đâm lỗ trên người mình, bước vào phòng, nói với Tống Mặc: “Lãnh chủ đại nhân, ngài nên dậy rồi, công việc hôm nay còn rất nhiều.”

Tống Mặc gật đầu, thuận thế đẩy Rhys đang nằm bên giường ra, kiên nhẫn dỗ mấy câu: “Người ngoan đi, chuyện của hai ta đợi lát hãy nói, ta còn chính sự phải làm.”

Rhys: “...” Chính sự? Lẽ nào, hôn nhân đại sự còn không đủ chính?

Bất kể Rhys có muốn ôm cứng chuyện này thế nào, Tống Mặc vẫn bày vẻ nước lửa bất xâm, gốc rễ vững chắc trước mặt hắn. Chẳng qua, y cũng không phải thật sự định không thừa nhận lời của mình, chỉ là nhìn thấy đáng vẻ Rhys, thực sự nhịn không được muốn ăn hiếp hắn.

Ăn hiếp người, thật sự rất sướng nha!

Tống Mặc sẽ không làm trái lòng mình, y quả thật muốn ở cùng Rhys, kết hôn luôn. Nhưng nên làm thế nào, lúc nào nên làm, đều phải do y nói! Nếu Rhys không nghe lời, thì cứ tiếp tục ‘ăn hiếp’ hẳn, ‘ăn hiếp’ tới khi nghe lời mới thôi.

Tiểu nam hài luôn có một thói quen xấu, hễ là người càng thích, thì càng muốn ăn hiếp, dưới sự ảnh hưởng của ma tộc thuộc tính M cường đại, Tống đại lãnh chủ quả đoán cái lão hoàn đồng.

Tống Mặc cầm bút, hai mắt híp lại, đột nhiên cười hé hé quái dị, lão John bị dọa nhảy dựng, kinh ngạc nhìn Tống Mặc: “Lãnh chủ đại nhân, ngài sao vậy?”

“Hả?”

“Ngài...” Có phải buổi trưa ăn thứ bị hư không? Cười âm thầm như thế?

“Cái gì?” Tống Mặc ngẩng đầu nhìn lão John, vẻ mặt không hiểu: “Quản gia, ông muốn nói gì?”

“... Không có gì.” Đánh chết ông cũng không hỏi.

“Ừm.”

Tống Mặc xem xong văn kiện trong tay, ký tên mình lên trang cuối cùng. Cầm văn kiện tiếp theo, chủ yếu là báo cáo tiến triển công tác thời gian này của trường học Grilan.

Trường học trong lãnh địa không còn do một mình Houma một thân kiêm nhiều chức nữa, trưởng lão người lùn gần như đã mắc nghiện lên lớp, cho dù trong tộc tới thỉnh, cũng không trở về. Tống Mặc dứt khoát trao tặng chức vị hiệu trưởng vinh dự và phó hiệu trưởng cho trưởng lão lưu lại, rồi còn trả tiền lương hậu hĩnh cho họ, đồng thời hứa rằng, hài tử của tộc người

lùn, cũng có thể đến trường học tập. Ba trưởng lão người lùn râu dài cầm giấy bổ nhiệm của Tổng Mặc cười tới mức không khép nổi miệng.

Thầy dạy vương thất mang từ Chisa tới cũng chính thức vào trường học công tác. Đối với sắp xếp giáo trình kỳ quái trong trường học Grilan, bọn họ có đưa ra dị nghị, cho rằng rất nhiều an bài trong trường đều không phải rất thích hợp, hơn nữa lấy đó làm lý do, yêu cầu cử một người trong số họ, cùng Houma quản lý sự vụ trường học.

Chuyện còn chưa báo lên cho Tổng Mặc, đã bị Houma áp xuống, còn về ma pháp sư dùng thủ đoạn nào, khiến những phần tử tri thức mắt cao quá đầu cúi đầu xưng thần, Tổng Mặc có thể đoán một chút, còn cụ thể, thì không định nghiên cứu sâu.

“Chỉ cần có thể khiến trường học càng lúc càng tốt, tùy người xử lý.”

Câu nói của Tổng Mặc được truyền nguyên văn vào tai người Chisa, mười thầy dạy vương thất nhìn vẻ mặt cực kỳ đặc sắc của Houma, đồng thời rét run, không dám có ý tứ khác nữa.

Tổng Mặc từng đáp ứng địa tinh, sẽ cho hài tử của họ vào trường học, sau khi đường thương nghiệp ngầm hoàn thành, Tổng Mặc đích thân dẫn tiểu địa tinh sống tại Grilan vào cửa trường học.

Người Grilan và những chủng tộc khác trong lãnh địa đã chung sống hết sức hòa hợp, hài tử Grilan và hài tử của địa tinh cũng thường xuyên chơi chung, cho dù màu da khác nhau, bộ dáng khác nhau, chủng tộc khác nhau, rất nhiều thói quen sinh sống khác nhau, nhưng, hiện tại bọn họ đều là một phần của Grilan, lãnh dân của Tổng Mặc. Tổng Mặc yêu cầu Houma và tất cả thầy dạy trong trường, nhất định phải đối xử bình đẳng.

Ba lão người lùn không có dị nghị gì, thầy dạy vương thất Chisa vẻ mặt có hơi không tình nguyện, bị Houma trừng một cái, tất cả không tình nguyện đều bị ném ra góc tường trông nấm.

Mấy địa tinh Rahn cuối cùng được cho phép di cư tới Grilan. Quy mô quần kiến trúc dưới đất của Grilan lại lần nữa khuếch đại. Địa tinh và chu nho sáp lại với nhau, thì không cách nào nhàn nhã được, lại thêm các tiền kỹ sĩ giáo hội có nhiệt tình công tác cao ngất, cùng ma quân bị giữ lại lao động nghĩa vụ, đại quân xây dựng của Grilan lũ lượt vác xẻng công binh, ngày đêm không ngừng đổ mồ hôi, khiến Tống Mặc có lỗi giác đã tới thời đại bước tiến nhảy vọt phiên bản dị thể giới.

Gerrees và Bod an bài xong chuyện liên quan tới cửa tiệm dưới đất, thì cùng Tống Mặc ký một phần hiệp nghị bổ sung, là đại biểu của Lục sâm lâm và Hồng sâm lâm, bọn họ đồng thời mở lời mời với Tống Mặc, hy vọng y có cơ hội thì có thể tới rừng tinh linh làm khách.

“Nữ vương bệ hạ rất hy vọng có thể gặp người.” Gerrees lạnh lùng nói, không có chút giác ngộ rằng hẳn đang mời người khác tới nhà làm khách, “Mấy ngàn năm nay, vẫn chưa có một nhân loại nào có thể nhận được lời mời của nữ vương.”

Tống Mặc nhướng mày, “Đây là vinh dự của ta.”

Bod ngồi bên cạnh Gerrees, rất hiếm khi mở miệng. Tống Mặc không mấy quen thuộc với tinh linh tóc đỏ này, do Rhys từng phong bế linh hồn hẳn trong thủy tinh cầu, Tống Mặc gặp Bod, luôn cảm thấy có chút khó xử. Cứ như người nhà mình đánh nhau với người ngoài, đánh cho người ta nhập viện, bất kể ai đúng ai sai, khi gặp mặt, luôn cảm thấy lúng túng.

Bod biểu hiện cũng khá hào phóng, có thể nhìn ra, tính cách của hẳn cũng coi như không tồi, ít nhất so với Gerrees thì rất không tồi.

Hiệp nghị ký xong rồi, cũng chẳng còn gì để nói, ngồi với nhau lại cảm thấy lúng túng, Tống Mặc dứt khoát mượn cơ công việc, để xua hai tinh linh đi.

Hàng hóa Gerrees và Bod mang tới đã bán được hơn một nửa, nếu không mau chóng bổ sung, rất nhanh hàng hóa còn lại cũng sẽ tiêu thụ sạch. Lượng hàng hóa này vốn theo dự kiến của họ thì ít nhất một tháng mới tiêu thụ xong.

Thật ra thì cửa tiệm trong đường thương nghiệp ngầm này, tình trạng kinh doanh đều rất tốt. Đặc biệt là cửa tiệm do địa tộc mở ra, chỉ cần các loại nấm họ trồng được bày lên kệ, lập tức sẽ được mua sạch, còn có mặt hoa của riêng yêu tinh, các công cụ do người lùn chế tạo, thậm chí là đồ chơi bằng gỗ và mô hình nhà ở do địa tinh và chu nho hợp tác làm ra, đều khiến người ta sáng mắt.

Sau khi tất cả xe ngựa của hai đội thương buôn nhân loại đều nhét đầy, thì họ mới đi, khi họ đi qua càng lúc càng nhiều quốc gia và thành phố, thì con đường thương nghiệp thần kỳ phồn hoa giữa Grilan và thành Cary bắt đầu nổi danh các nước. Nhờ mọi người truyền lời, càng lúc càng nhiều thương nhân ào tới Grilan, xa nhất, thậm chí là quốc gia ven biển, đi đường cũng mất gần nửa năm!

Đại danh của Tổng Mặc Grilan, cũng lần đầu vang dội cả đại lục Quang Minh.

Tổng Mặc ban đầu đã dự định ẩn mình sau màn, yên hơi kiếm tiền lớn, sau khi trải qua một vài chuyện, cách nghĩ cũng có thay đổi. Người không thể mãi giấu tài, yên tiếng phát tài đương nhiên tốt, nhưng khi thời cơ thành thực, cũng buộc phải bước lên bệ.

Cái khác không nói, đất đai mới tăng thêm trong tay y, khẳng định sẽ khiến các nơi chú ý, đặc biệt là phần đất vốn thuộc về Angris trước kia, nếu Tổng Mặc không triển thị thực lực của mình với người khác, khó bảo đảm lão Julien sẽ không có ý đồ giành trở về.

Tuy rằng hiện tại lão Julien đang bận đánh nhau với Nelson, tạm thời không có thời gian tìm y gây phiền, nhưng trận cũng có một ngày đánh xong.

Tổng Mặc cho rằng, hiện tại là thời cơ tốt, y phải cho tất cả mọi người nhìn thấy, Grilan, đã khác xưa! Y phải cho cả đại lục Quang Minh biết, đặc biệt là lão Julien, Tổng Mặc Grilan, không còn là kẻ nghèo rớt mồng tơi trước kia nữa, hiện tại y có tiền có người có súng, nếu ai muốn gây phiền cho y, tốt nhất nên tỉ mỉ cân nhắc.

Đối với quyết định của Tổng Mặc, lão quản gia John không có dị nghị gì, người Grilan cũng ủng hộ quyết định của lãnh chủ đại nhân không điều kiện, người Grilan bị người khác cười nhạo xem thường ngàn năm, cuối cùng có thể nở mày nở mặt, đứng lên nhìn người rồi!

Từ một tiểu quý tộc nghèo rớt mồng tơi, đến một đại lãnh chủ giàu có bậc nhất, có quan hệ hợp tác với tinh linh người lùn ma tộc, thậm chí là cự long, những trải nghiệm trong thời gian này, chỉ có Tổng Mặc và người bên cạnh y biết. Con đường này không dễ đi, nhưng y quả thật đã đi qua, hơn nữa sẽ tiếp tục đi.

Tiền người dẫn đội của đội thương buôn tới thăm hỏi xong, Tổng Mặc ngồi lên ghế, kéo cổ áo, vừa muốn nghỉ ngơi một chút, cửa lại bị gõ.

Tổng Mặc không thể không ngồi nghiêm lại, mở miệng: “Mời vào.”

Cửa mở, người bước vào, lại ngoài dự đoán.

Laurent mặc đầm đỏ, từ tốn bước tới trước mặt Tổng Mặc, mở miệng: “Tổng Mặc, ta có thể nói chuyện với người không?”

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 156

Gừng Càng Già Càng Cay

> “Nói chuyện?” Tống Mặc tựa vào lưng ghế, nhìn Laurent, “Ngài muốn bàn gì với ta chứ, vương phi điện hạ?”

Laurent kéo ghế, tự nhiên ngồi đối diện Tống Mặc, thái độ rất tùy ý, giống như muốn nói chuyện phiếm với Tống Mặc. Chỉ là lời nói ra, lại khiến Tống Mặc xem chút phun máu, “Thân ái, nên biết rằng, làm bậy rồi bỏ không phải hành vi tốt.”

Làm bậy rồi bỏ? Y làm bậy rồi bỏ với ai?!

Tống Mặc kinh ngạc nhìn Laurent, ghen hòng.

Laurent cười ưu nhã, quạt hương nhỏ trong tay nhẹ quạt hai cái, tiếp theo đóng lại, che nửa môi, chân mày nhướng lên, “Bất luận thế nào, là một nam nhân, đều phải gánh trách nhiệm. Ăn rồi không thừa nhận, kéo quần lên rồi liền không nhận người, chuyện này, thực sự không phải nam nhân nên làm, người nói đúng không, thân ái?”

Mắt Tống Mặc chậm rãi híp lại, thì ra, lai giả bất thiện à.

“Ý của ngài là, Rhys?” Tống Mặc giao hai tay lại, đặt lên đầu gối, “Ngài cảm thấy, giữa chúng tôi là như thế sao, ta làm bậy rồi bỏ hử, không chịu trách nhiệm sao?”

“Ta đương nhiên không cho là thế.” Laurent lắc đầu phủ nhận, “Ta chỉ đang thảo luận đề tài này với người thôi. Ta tin, người sẽ không làm thế với

Rhys.”

“Trước kia quả thật không có.” Tống Mặc cười nói: “Nhưng, ngài đã nhắc nhở ta.”

Sắc mặt Laurent trở nên khó coi. Tống Mặc thì không chút để ý, tiếp tục nói: “Có lẽ, ta có thể thử xem.”

“Tống Mặc Grilan, người nghiêm túc sao?”

“Trong miệng ngài, ta đã là kẻ phụ tình không chịu trách nhiệm, làm bậy rồi bỏ mà.”

Laurent siết chặt cây quạt trong tay, nan quạt gãy một cái rắc, rớt xuống đất. Tống Mặc co giật khóe miệng, chọc giận vị trước mặt, hình như không phải chủ ý tốt. Nhưng ai bảo bà vừa vào đã bày vẻ hưng sư vấn tội, bày cái mặt này cho ai coi? Cho dù là vương phi thân vương, cũng đừng mơ muốn làm loạn ở địa bàn của y! Chơi xong rồi bỏ, ăn xong không thừa nhận... mọe, cho dù y muốn bỏ, cũng phải bỏ rồi mới được, cái tên giống y như cao gia trâu đó, dính lên rồi thì không lột ra được, Laurent rõ ràng đang trăn mắt nói dối, có dụng tâm khác, Tống Mặc y không dễ dọa như thế.

Laurent và Tống Mặc nhìn nhau mấy giây, nhìn sự kiên định và không chút sợ hãi trong đôi mắt màu đen đó, bà đột nhiên cười ra tiếng.

“Thân ái, ta xin lỗi vì lời của mình vừa rồi, đó chỉ là nói đùa thôi.” Thái độ của Laurent đột nhiên chuyển biến một trăm tám mươi độ, ngữ khí trở nên ôn hòa: “Thật ra, ta cho rằng, người là một đứa trẻ ngoan thành thật, kiên định, dũng cảm gánh lấy trách nhiệm.”

Tống Mặc: “...”

“Rhys nói với ta, hôm qua người đã cầu hôn nó, nó cũng đáp ứng rồi, là mẹ của Rhys, ta chỉ muốn khảo nghiệm người một chút. Ngoài ra, thảo luận

với người vài chuyện về hôn lễ.”

Tống Mặc: “...” Thì ra, nói một đồng thứ như thế, đi một vòng lớn như thế, chỉ là muốn đợi y ở đây sao? Khiến y muốn chối cũng không thể. Nếu không, chính là người không thành thật, không kiên định, không dũng cảm gánh lấy trách nhiệm?

Còn đưa trẻ ngoan... đưa trẻ ngoan ba mi!

Quả nhiên, lão yêu quái vạn năm không thể xem thường, so với Laurent, chút đạo hạnh của Rhys căn bản không đủ nhìn.

Chuyện đã tới nước này, Tống Mặc đã không có chỗ để nuốt lời nữa. May là y cũng không định nuốt lời. Chỉ là ăn hiếp người phát ghen, muốn kéo dài một thời gian. Với thái độ của Laurent, xem ra bà sẽ không cho phép chuyện này tiếp tục kéo dài nữa, nếu bà không làm xong, nữ tử làm một mình không xong, tính ra thân vương Myers cũng muốn đích thân ra trận, diễn một màn nam nữ hỗn hợp có đôi, nhất định phải giải quyết xong Tống Mặc.

Con trai làm không xong, mẹ đã lên, mẹ làm không xong, cha mẹ cùng lên, như vậy thật là... Tống Mặc muốn phỉ nhổ, nhưng không tìm thấy nhược điểm để đả kích.

Rhys cho dù đã có năng lực trên ‘thành niên’, nhưng số tuổi vẫn còn y nguyên thì phải? Tuy là hơn một ngàn bảy trăm chín mươi tuổi đối với Tống Mặc mà nói đã đủ lớn rồi...

Laurent thấy Tống Mặc không nói gì, cũng không để ý, tự nói: “Rhys đã nói với ta tình huống của các người, không cần lo lắng, ta và Orlando đều là cha mẹ văn minh, các người muốn cử hành hôn lễ ở đâu, cử hành hôn lễ thế nào, sau hôn lễ sinh sống ở đâu, chúng ta đều sẽ không chen tay chỉ vẽ.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên.” Laurent cười, tiếp tục: “Orlando và ta, đều đã thừa nhận người là một thành viên của gia tộc Myers, bạn đời của Rhys, chỉ thiếu một hôn lễ mà thôi. Thật ra, chúng ta không để ý thứ trên hình thức này lắm, nhưng, Rhys dù sao cũng là người kế thừa thân vương, cần phải suy nghĩ tới các phương diện, là bạn đời của Rhys, chắc người có thể thấu hiểu mà, đúng không?”

Tống Mặc gật đầu, y không phải người không nói lý. Lời của Laurent quả thật có đạo lý, y sẽ không phản bác.

“Thân ái, yêu cầu duy nhất của ta và Orlando là, sau khi người và Rhys kết hôn, mỗi năm phải sống đủ hai tháng ở ma giới, thời gian khác các người có thể tự sắp xếp, như thế là được rồi.”

“Chỉ đơn giản như vậy?”

“Chỉ vậy.” Laurent nghiêng người tới trước, một tay nâng cằm Tống Mặc, đôi mắt màu biển xanh nhìn Tống Mặc thật sâu, “Thân ái, người sẽ không khiến ta và Orlando thất vọng chứ? Có thể thấu hiểu cho nguyện vọng của người làm cha mẹ, muốn con trai phụng dưỡng chứ?”

“Ta... có thể hiểu.” Đã nói tới nước này rồi, nếu Tống Mặc còn muốn trưng thái độ cố chấp không nghe, cũng khó tránh khỏi thiếu nhân tình. Nhưng, y có hơi không cam tâm khi bị Laurent nói vài câu đã cho vào tròng như vậy. Tuy rằng ban đầu y không dự định đá Rhys để tìm người khác, nhưng mà kết hôn như thế...

Laurent thấy biểu cảm Tống Mặc không đúng lắm, lại sát gần hơn, nói vào tai Tống Mặc, “Thân ái, một nửa tài sản của nhà Myers sẽ là ‘sính lễ’ của Rhys, nếu người để ý, thì coi như ‘của hồi môn’ cũng được.”

Một nửa tài sản của nhà Myers?

Tổng Mặc đảo đảo mắt, bất kể là sinh lễ hay của hồi môn, tài sản của thân vương ma tộc, chắc là rất nhiều đi?

Laurent thấy Tổng Mặc đã dao động, khóe môi cong lên, “Ma giới là do bảy vị thân vương ma tộc cùng thống trị, thân vương Myers, là người giàu có nhất trong bảy vị ma tộc này.”

Mắt Tổng Mặc sáng bừng lên.

“Sau khi người kết hôn với Rhys, là bạn đời của người kế thừa thân vương, sẽ được trao phong hiệu công tước, có được tất cả quyền lực mà công tước ma tộc nên có, bao gồm đất đai, tài phú, và một tòa thành lũy tương xứng với thân phận công tước.”

Mắt Tổng Mặc sáng rõ, trước mắt dường như xuất hiện một tòa thành cổ hùng vĩ, trong phòng của thành chất đầy kim tệ và bảo thạch, y đứng trên núi nhỏ do kim tệ chất thành, trên người đeo đầy bảo thạch, hai tay chống nạnh, cười ha ha...

“Thế nào, kết hôn với Rhys, rất nhiều ích lợi đúng không?”

Laurent nhân cơ hội thêm mồi lửa, búng tay một cái, một bản kế ước viết bằng văn tự ma tộc xuất hiện giữa không, mở ra trước mặt Tổng Mặc, “Đây là hôn thư của ma tộc, trên đó liệt ra tất cả quyền lực và tài phú mà bạn đời của người kế thừa thân vương có thể đạt được.”

Tổng Mặc ngẩng đầu nhìn hôn thư lơ lửng trên trời, Laurent nhìn Tổng Mặc, hai người, đồng thời cười.

Ngoài phòng, Rhys gần như dán dính người lên cửa, không bỏ qua một chút âm thanh nhỏ nào truyền ra từ trong phòng, Laurent nói với hắn, nếu dám ần thân trộm chạy vào, thì đánh cho hắn ba tháng không thể xuống giường, vợ cũng đừng mơ lấy nữa. Rhys không dám cãi lại Laurent, nhưng

càng không cho hẳn biết, hẳn càng khẩn trương. Cuối cùng phải làm chuyện dán cửa nghe lén này.

“Người đang làm gì?”

Rhys bị âm thanh đột nhiên vang lên sau lưng dọa nhảy dựng, quay đầu lại, thì thấy Sean đang thò đầu ra khỏi cửa ma giới bán mở, một nửa người vẫn còn ở trong cửa, nửa kia thò ra ngoài cửa, giống như muốn ra, lại giống như bất cứ lúc nào cũng có thể chui lại.

Trên trán Rhys hiện ba đường đen, tên này, sao lại là cháu của mẹ, anh họ của hẳn chứ?

“Người vẫn chưa trả lời ta, người đang là gì?” Sean truy hỏi, nhìn quanh, rồi bước ra khỏi cửa. Sau khi hẳn bước ra, cửa ma giới bắt đầu đóng lại, không qua bao lâu, đã biến mất.

“Xuyt, nhỏ giọng thôi.” Rhys nháy mắt với Sean, “Mẹ ta đang ở trong.”

“Dì?” Sean nghiêng đầu, lấy một trái táo trong túi áo ra, cắn rôm rốp, Rhys nhú mày càng chặt hơn, hẳn thật sự rất muốn đá tên này trở về ma giới.

“Ta không phải đã bảo người nhỏ tiếng chút sao?”

Hai anh em họ đang nói chuyện, sau lưng họ lại vang lên một âm thanh, “Các người ở đây làm gì?”

Rhys và Sean đồng thời quay đầu, thì ra là lão quản gia John của phủ lãnh chủ. Lão John cầm một cái mâm bạc trong tay, trong mâm là bánh kem tinh xảo và một bình trà táo. Hai đầu bếp mang từ Chisa về quả thật có tay nghề không tồi, làm bánh kem càng ngon hơn, cho dù có là nguyên liệu đơn giản, cũng có thể làm vô cùng ngon, hình dáng cũng rất đẹp. Tống Mặc

ăn xong rất vừa lòng, đem bánh kem họ làm ra bán trong tiệm, phản ứng cũng rất không tồi.

Tống Mặc chia một phần lợi nhuận bán bánh kem cho họ, hai người Chisa vô cùng cảm kích. Sau đó thấy hai hài tử tới nhà bếp giúp đỡ rất thông minh, cũng rất yêu thích làm bánh kem, liền dứt khoát dạy tay nghề làm bánh cho chúng.

Tống Mặc lại cho họ thêm hai trăm kim tệ. Muốn học tay nghề của người ta, đương nhiên phải trả tiền! Hai hài tử biết được, nhân lúc Tống Mặc đến trường, liền tìm Tống Mặc, nói với y, chúng sẽ dùng sức lao động của mình báo đáp lãnh chủ đại nhân, chúng tuyệt đối sẽ không khiến kim tệ của lãnh chủ đại nhân phải phí trắng.

“Lãnh chủ đại nhân đối tốt với chúng tôi, chúng tôi nhất định cũng phải đối tốt với lãnh chủ đại nhân!”

Tống Mặc nhìn hai hài tử, không biết nên nói gì. Chỉ cảm thấy, ngực bị nghẹn lại, mũi cũng hơi chua. Y từ lúc nào đã trở nên đa sầu đa cảm như thế rồi.

Ngoài phòng, Rhys và Sean nhìn lão John chăm chăm, quản gia thân hình thẳng tắp nhú mào lại, bất thiện trừng hai ma tộc một cái, trong ánh mắt tràn đầy cảnh cáo, cất bước, đi tới bên cửa, giơ tay gõ cửa, “Lãnh chủ đại nhân, ta vào được chứ.”

“Vào đi.”

Bên trong truyền ra tiếng của Tống Mặc, lão John đẩy cửa vào, tiện tay đóng cửa luôn, nhốt Rhys và Sean bên ngoài. Sau đó, trong phòng loại truyền ra giọng nói vui mừng của Laurent, “Bánh kem dâu tây? Thân ái, đây chính là điểm tâm người từng nói với ta sao?”

“Phải, vương phi điện hạ.”

Lời tiếp theo, không nghe rõ nữa, Rhys dứt khoát dán lên cửa lần nữa, Sean thì đứng một bên, nhanh chóng giải quyết xong quả táo, liếm liếm môi, con mắt thâm sâu, không biết đang nghĩ gì.

Qua một hồi, cửa đột nhiên mở ra, Rhys vô thức quay người muốn chạy, nhưng bị một cánh tay từ sau lưng níu cổ áo, quay đầu lại, thấy Laurent đang cười híp mắt nhìn hắn, “Con trai, con đang làm gì đây?”

“Mẹ.” Rhys nuốt nước miếng, lúng túng cười.

Tống Mặc bước ra sau lưng Laurent, thấy dáng vẻ Rhys và Laurent, chân mày nhíu lại, bước tới kéo cổ tay Laurent, nói: “Vương phi điện hạ, nếu ta không nhớ sai, vừa rồi ta đã ký hôn thư, hắn, hiện tại đã thuộc về ta rồi, đúng không?”

“Đúng.”

“Vậy thì.” Tống Mặc kéo tay Laurent ra khỏi người Rhys, “Chưa được ta cho phép, bất cứ ai cũng không thể tùy ý chạm vào hắn nữa, cho dù ngài là mẹ của hắn, cũng không được.” Laurent gia bạo thân vương Myers thế nào y không quản, nhưng đối với Rhys, thì không được! Đây đã là ‘vợ’ của y rồi, đương nhiên phải bảo vệ. Người của mình, chỉ có mình có thể ăn hiếp.

Tống Mặc kéo Rhys ra sau lưng mình, ngẩng đầu nhìn Laurent, không có chút ý tứ nhượng bộ.

Trong mắt Laurent vụt qua tia kinh ngạc, nhìn Tống Mặc, lại nhìn Rhys được bảo vệ sau lưng Tống Mặc, hai má hắn đỏ bừng, đỉnh đầu bốc ra bong bóng hạnh phúc màu phấn hồng, không biết nên nói cái gì.

“Thân ái.” Rhys đặt hai tay lên vai Tống Mặc, cúi đầu, hơi thở khoan khoái phả lên sau tai Tống Mặc, “Cảm ơn người.”

Tống Mặc nghiêng đầu qua, nâng cằm Rhys, hôn lên môi Rhys một cái: “Không cần cảm ơn, người đã là người của ta rồi, bảo vệ người là điều nên làm.”

Bong bóng màu phấn hồng bốc ra trên đầu Rhys đã biến thành hình trái tim.

Laurent triệt để câm nín.

Lão John vừa rời ở trong phòng đã tận mắt thấy Tống Mặc ký tên lên hôn thư của ma tộc, tuy rằng ấn tượng của ông đối với ma tộc không tốt lắm, nhưng nếu Tống Mặc đã nguyện ý, ông cũng không có lập trường ngăn cản. Nhưng, nhìn Rhys đứng bên cạnh Tống Mặc, quản gia đại nhân, vẫn thấy chướng mắt đủ đường. Thật sự rất muốn đá bay...

Rhys đột nhiên cảm thấy lưng rét lạnh, sờ cổ, lỗi giác sao?

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 157

Hôn Lễ 1

> Hôn lễ của Tống Mặc và Rhys định vào một tháng sau.

Lão quản gia John cho rằng thời gian hơi gấp, Grilan đã rất lâu không cử hành hỉ sự như thế này, tuy rằng ông cũng không thích xa xỉ lãng phí, nhưng, hôn lễ của lãnh chủ đại nhân, cũng không thể nào quá mức cấp bách và keo kiệt. Theo như suy nghĩ của lão John, tốt nhất có thể kéo dài tới nửa năm sau, như vậy mới có thể chuẩn bị đầy đủ chu toàn.

“Nửa năm?” Tống Mặc ngẩng đầu lên khỏi đồng văn kiện, “Có phải hơi lâu không?”

Hôn thư đã ký rồi, ‘cha mẹ vợ’ tương lai cũng tìm tới cửa rồi, sớm cử hành hôn lễ một chút, hai bên đều yên tâm. Huống hồ, khi công trình đợt hai của thành thương nghiệp ngầm khởi công, y sẽ càng lúc càng bận, ai biết sẽ kéo dài tới bao lâu, y còn có thời gian cử hành hôn lễ hay không.

Lão John thấy Tống Mặc kiên trì, cũng chỉ có thể làm theo y nói. Một tháng... lão John nhú mày, bất giác bước nhanh hơn, ông phải nhanh chóng tập trung nhân thủ bắt đầu chuẩn bị.

Lão John đi rồi, Tống Mặc tiếp tục vùi đầu vào bàn, thời gian bất tri bất giác trôi đi, đợi y xử lý xong đồng văn kiện như núi, cổ và ngón tay đã bắt đầu tê dại.

Ném bút đi, tay thò ra sau cổ ấn ấn vài cái, xoay xoay vai, thở ra, cuối cùng cũng xong.

Cửa sổ sau lưng bị gõ hai cái, Tống Mặc quay đầu, chỉ thấy Rhys đang ngồi trên bệ cửa sổ, gió thổi mái tóc dài màu nâu của hắn, đôi mắt màu biển xanh dịu dàng nhìn y, nụ cười trên mặt như muốn dung hóa trong ánh mặt trời.

“Người ngồi ở đó bao lâu rồi?”

Tống Mặc chống cùi chỏ lên bàn, tay đỡ cằm, cười nhìn Rhys. Gần đây quản gia rất ngứa mắt Rhys, mỗi lần thấy đều trưng vẻ mặt lạnh lẽo, như bất cứ lúc nào cũng có thể lao lên đánh hắn một trận. Rhys cũng phát giác được, đối với tiền kỹ sĩ vàng có thể đánh cha mình năm bẹp, Rhys không nắm chắc phần thắng, dứt khoát chọn trốn tránh. Tới mức nơi có lão John, rất ít khi có thể thấy bóng dáng Rhys, cho dù có, ma tộc cũng sẽ ẩn mình, cho dù lão John có thể cảm nhận được ma lực dao động, nhưng cũng không thể nào thật sự lôi hắn ra đánh một trận.

Tống Mặc cảm thấy buồn cười đối với việc này, thỉnh thoảng nảy cơn thú vị ác liệt, còn cảm thấy lão John đột nhiên có loại tâm sự của mẹ, cho nên mới thấy Rhys sắp bước vào cửa muôn điều ngứa mắt.

Vui trộm mấy lần, Tống Mặc dứt khoát phải tay không quản. Dù sao Rhys sẽ không thật sự bị lão John bắt được điểm yếu, lão John cũng sẽ không bất chấp mặt mũi Tống Mặc mà thật sự làm gì Rhys.

Có câu mèo bắt chuột, nếu chuột đủ thông minh và giảo hoạt, luôn trốn tránh, mèo cũng sẽ không có biện pháp gì tốt hơn.

Rhys nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ, bước vào phòng, kề vào trán Tống Mặc, trong âm thanh tràn đầy ai oán, “Thân ái, ta thật đáng thương.”

Ma tộc ai oán gục lên vai Tống Mặc, xém chút đè ngã y, may là y đang ngồi, nếu không, chắc chắn sẽ cùng mặt đất tiếp xúc thân mật.

“Được rồi.” Tống Mặc bất đắc dĩ thở dài, nhẹ nhéo mũi Rhys, “Quản gia sẽ không thật sự làm gì người, hưởng hồ, sau khi chúng ta kết hôn, các người không thể luôn không gặp mặt đi? Qua một thời gian nữa là tốt thôi.”

“Vậy sao?” Rhys vùi đầu vào cổ Tống Mặc, giấu đi tinh quang lóe qua trong mắt. Xem ra, bày thế yếu vẫn rất hữu dụng. Kinh nghiệm cha truyền thụ cho hẳn, cũng không phải không có chút ích lợi gì.

Tống Mặc thấy Rhys không nói gì, còn cho rằng hẳn thật sự ủy khuất, chỉ có thể ôm vai hẳn, vỗ lưng hẳn, hôn lên đỉnh đầu hẳn một cái, “Ta sẽ nói với quản gia, đừng lo lắng.”

Rhys ừ một tiếng, hai tay dùng lực, kéo Tống Mặc khỏi ghế, đợi khi Tống Mặc phản ứng lại, Rhys đã ngồi ở vị trí của y vừa rồi, ôm y vào lòng, trán kề lên trán y, đôi môi đỏ hồng mỉm cười, “Thân ái, cái này là người nói đó.”

“Đương nhiên là ta nói...” Tống Mặc ngừng một chút, híp mắt lại: “Người...” Tên này, cố ý?

“Thân ái, người từng nói ta là người của người, sẽ bảo vệ ta.” Rhys cười híp mắt nhìn Tống Mặc nói: “Cho nên, người không thể nói rồi không giữ lời.”

Tống Mặc: “...” Đối với tên này, quả nhiên không nên có lòng đồng tình!

Thấy Tống Mặc lạnh mặt không nói, Rhys cười lấy lòng, búng tay một cái, một cái hộp hình vuông màu đen có hoa văn vàng, xuất hiện trước mặt Tống Mặc.

Tống Mặc nhìn hộp, vẫn không nói gì. Rhys chỉ sờ mũi, tự mở hộp ra.

Nhìn thứ bên trong hộp, Tống Mặc nhìn không được lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn Rhys, “Cái này?”

“Quen mắt chứ?” Rhys nâng tay phải của Tống Mặc lên, lấy chiếc nhẫn màu bạc trong hộp ra, đeo lên ngón cái của Tống Mặc, “Chiếc nhẫn này giống như nhẫn quyền lực của thân vương Myers, đại biểu quyền lực và địa vị của vương phi.”

Tay Rhys phủ lên mu bàn tay Tống Mặc, ngón tay giao nhau, phù văn ma tặc trên hai chiếc nhẫn màu bạc giống như có sự sống, thoáng chốc tỏa ra ánh sáng bạc chói mắt.

Tống Mặc kinh ngạc nâng tay mình lên, một khi nhẫn không còn tiếp xúc, ánh sáng bạc cũng lập tức tan đi, “Chuyện này là sao?”

“Đây là nhẫn và phó nhẫn quyền lực,” Rhys gác cằm lên vai Tống Mặc, ôm eo y, “Nó đại biểu cho nhà Myers, chỉ có chủ nhân của nhà Myers, mới có tư cách đeo nó.”

“Chủ nhân của nhà Myers?”

“Phải.” Rhys nhìn Tống Mặc, nghiêm túc nói: “Trước kia, chúng nó thuộc về cha mẹ ta, hiện tại, đã thuộc về chúng ta rồi.”

Thần sắc Tống Mặc thay đổi, lúc này, y mới chân chính ý thức được kết hôn với Rhys đại biểu điều gì. Quyền lực, tài phú, trách nhiệm, và nghĩa vụ.

Nhưng, Tống Mặc đột nhiên cảm thấy giật mình, quay phắt đầu lại, nâng cằm Rhys lên, “Lời vừa rồi của ngươi, phải chăng có nghĩa là, tất cả của nhà Myers, hiện tại đều thuộc về ngươi rồi?”

“Cũng thuộc về người.” Rhys nắm tay Tống Mặc, nhẹ cắn ngón tay y một cái, “Thuộc về chúng ta.”

Nụ hôn nhẹ đặt lên môi Tống Mặc, xoay chuyển ve vuốt, nhiệt tình cần thận như muốn nuốt chửng tất cả được ẩn giấu sau sự dịu dàng, đầu lưỡi linh hoạt tách mở đôi môi, lướt qua hàm răng trắng tuyết, kéo lưỡi Tống Mặc cùng nhau múa may, tê dại, run rẩy, và cảm giác được yêu thương, đều dung hóa vào trong nụ hôn dịu dàng này.

Không mang một chút cường thế xâm lược nào, chỉ là dịu dàng bảo vệ và thương yêu người trong lòng. Rhys chưa từng biết mình sẽ thích một người như thế, yêu y, muốn trao tất cả những thứ tốt nhất trên thế gian cho y.

Tống Mặc chậm rãi híp mắt lại, tay gác lên vai Rhys, ôm chặt, y biết, mình đã trầm mê trong sự dịu dàng này, không thể tự cứu.

Lão John đi rồi trở lại đứng ngoài cửa, cánh tay gõ cửa dừng lại giữa không. Qua một lúc, quản gia rút tay lại, quay người đi qua hành lang dài, ngẩng đầu lên, nhìn tranh màu mà địa tinh và chu nho tỉ mỉ vẽ trên nóc nhà, lão John đột nhiên trở nên thư thái.

Nếu lãnh chủ đại nhân đã thích, ông còn tính toán cái gì?

Bảo vệ hài tử của y, bảo vệ Grilan, đây không phải là lời ông từng hứa với người mình yêu sao?

Nhớ tới thanh niên tóc đen đó, vẻ mặt lão John bất giác trở nên nhu hòa đi. Hơn một ngàn bảy trăm năm rồi, thời gian, thì ra đã trôi qua lâu như thế rồi sao?

Ông muốn gặp y rồi.

Đột nhiên, một âm thanh ngắt đứt hơi ỨC của lão John, quay đầu lại, chân mày lão John nhíu lại, lại là ma tộc!

Sean tựa bên tường trong đại thánh, một chân co lên chống người, trường bào màu lam bạc trên người đủ để thể hiện thân hình thẳng tắp thon dài của hắn, ma tộc cười ha ha vẩy tay với quản gia, “Quản gia đại nhân, chào.”

Lão John nhìn Sean, nhíu chặt mày. Không biết tại sao, ông luôn cảm thấy, ma tộc trước mắt này, cũng giống như em họ của hắn đều làm ông ngứa mắt như nhau!

Đây chính là ghét ai ghét cả nhà sao?

...

Chiến tranh của Chisa và Angris đã kéo dài một thời gian, hai bên đều có thắng bại. Chẳng qua sau khi máy bắn đá và pháo núi của Nelson gia nhập chiến trường, cán cân thăng lợi bắt đầu nghiêng về hướng quân Chisa.

Khi chiến huống và con số thương vong của quân đội Angris truyền về vương đô, mọi người bùng nổ. Lão Julien cũng giống các đại thần, đều không tin đây là thật.

“Sao có thể chứ?!”

Lão Julien cũng ngồi không vững nữa, lão không thể nào tiếp tục ở lại vương đô, lão nhất định phải đích thân lên chiến trường. Không có bất cứ đại thần nào đứng ra khuyên ngăn quốc vương, lúc này, bọn họ cũng nôn nóng như lão Julien, cấp thiết muốn biết rốt cuộc đã có chuyện gì!

Trong mắt những quý tộc này, quân đội chỉ là công cụ dùng để bảo đảm quyền lực và địa vị của họ, tranh đoạt đất đai và tài phú cho họ. Nhưng cho dù là công cụ, tổn thất nếu quá nhiều, bọn họ cũng sẽ đau lòng.

Lão Julien và các đại thần đi theo lên đường cả ngày lẫn đêm, gấp rút chạy tới chiến trường. Nelson và quân đội của hắn, thì đã chúc mừng vì thắng lợi sắp tới.

Tình huống trước mắt, cho dù lão Julien có tới cũng có thể làm gì nữa chứ? Quân đội Angris đã bị hắn tiêu diệt một nửa, trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả mưu kế ứng biến, đều chỉ là nói không.

Nelson giơ ly rượu lên, nói với mọi người trong vương trưởng: “Nâng ly đi, chư vị, thắng lợi sắp tới rồi! Chisa sắp nghênh đón vinh quang mới!”

“Kính chúc bệ hạ!”

Nadun Josh ngồi trong đám người, uống cạn sạch rượu nho trong ly. Nadun gánh sứ mạng của gia tộc, nhất định phải chiếm cứ được một chỗ trong vương quân, mọi người ngồi ở đây, phần lớn cũng ôm suy nghĩ giống hắn. Nadun làm tốt hơn những người khác, trong chiến đấu liên tục, tư quân của gia tộc Josh biểu hiện vô cùng dũng mãnh, không ngoài ý muốn, đã đạt được sự khen thưởng của quốc vương, Nadun cũng được Nelson tán thưởng. Hắn tin, đợt chiến tranh kết thúc, cho dù không thể tiếp tục ở lại trong quân đội, quốc vương cũng sẽ ban cho hắn chức vị văn quan không tồi.

Bất luận là trong quân đội hay trong cung đình, hắn cũng sẽ không khiến gia tộc Josh xấu hổ. Còn về người khác, chẳng hạn cái tên mà gia tộc Camer phái tới quân đội, thì không được may mắn như hắn, trong một cuộc chiến vừa kết thúc, bị người Angris chém đứt một tay. Mạng thì giữ được rồi, nhưng muốn tiếp tục nhận chức trong quân, thì không thể. Cho dù trở về cung đình, cũng không cách nào trở thành cận thần của quốc vương.

Thật là bi ai.

Nadun lại giơ ly rượu lên, che giấu nụ cười lạnh bên khóe môi.

Do vẫn còn ở chiến trường, nên mọi người đều chỉ uống một chút rồi ngừng, không ai uống say, mất khống chế trước mặt quốc vương bệ hạ. Đợi khi mọi người đi hết, Nelson lấy khăn tay trong tay quan thị tùng, lau mặt, mở miệng nói: “Là người Grilan?”

“Phải, bệ hạ.” Quan thị tùng cung kính cong lưng nói: “Bọn họ vừa tới không lâu, đang đợi bệ hạ triệu kiến.”

“Mời bọn họ vào.” Nelson ném khăn tay đi, ngồi xuống.

“Tuân lệnh, bệ hạ.”

Quan thị tùng không lui ra khỏi vương trước, mà đi tới một góc lều, cong người, gõ lên đất hai cái. Không bao lâu, thảm trên mặt đất đột nhiên bị đẩy ra, một địa tinh thò đầu ra khỏi hố dưới thảm, leo lên, vỗ bụi đất trên người, hành lễ với Nelson, nói: “Quốc vương bệ hạ tôn kính, chào ngài! Ta mang tới thư tay của lãnh chủ đại nhân Grilan, và thiệp mời hôn lễ của lãnh chủ đại nhân.”

“Thiệp mời hôn lễ?” Nelson kinh ngạc, “Người nói Tổng Mặc Grilan sắp kết hôn sao?”

“Đúng, quốc vương bệ hạ.”

Cùng lúc nào, các địa tinh đều lũ lượt xuất phát, đi phát tán thiệp mời tinh xảo được làm theo yêu cầu của Tổng Mặc. Người nhận được thiệp mời, bất luận là chủng tộc nào, đều cảm thấy tấm thiệp đỏ rực trong tay rất mới lạ, lãnh chủ Grilan, hình như luôn làm việc bất ngờ.

Tuy thời gian hơi gấp, nhưng Tổng Mặc cũng sẽ không ủy khuất bản thân. Nếu là y kết hôn, thì phải làm theo ý của y.

Trình tự hôn lễ lão John đưa ra bị thay đổi hoàn toàn, cầm tờ trình tự hôn lễ sau khi trải qua sửa chữa của Tổng Mặc, sắc mặt quản gia vô cùng

khó coi.

Trừ tuyên thệ phải có, tất cả trình tự khác, gần như đều bị thay đổi. Hơn nữa, nhìn thứ được liệt ra trên đó, lão John chẳng hiểu gì, cái gì là kiệu hoa, náo động phòng lại là cái gì nữa.

Những thứ này tạm thời không bàn, làm gì có quý tộc nào kết hôn lại mặc toàn màu đỏ? Còn muốn phủ một miếng vải lên đầu tân nương, không dám gặp người sao? Cho dù lão John không thích ma tộc, cũng phải thừa nhận, Rhys bất luận về tướng mạo hay thân hình, đều vô cùng xuất sắc.

Lão John không thể không hoài nghi, lãnh chủ đại nhân rốt cuộc là thật sự muốn kết hôn, hay là muốn cử hành một vũ hội hóa trang kiểu riêng?

Cầm tờ lưu trình hôn lễ, đối chiếu danh sách những thứ cần mua, đỉnh đầu quản gia đại nhân bốc lên một làn khí đen, thật lâu không tan.

Cùng lúc này, ba vị chủ giáo bị Tổng Mặc cho uống thuốc tiêu hóa trước kia, đã về tới giáo đình, thành công gặp được đại chủ giáo.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 158

Hôn Lễ 2

> Ba vị chủ giáo chịu đủ giày vò của thuốc tiêu hóa, đứng trước mặt đại chủ giáo, đều gầy ốm trơ xương, sắc mặt tiêu tụy, giống như vừa bị một trận bệnh nặng.

Người quen biết họ trong giáo hội, thấy họ như vậy, đều bị dọa giật mình, vội hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ba người thì thống nhất như nhau, bất kể người khác hỏi gì, đều không mở miệng, tất cả, phải đợi gặp đại chủ giáo rồi nói sau.

Cuối cùng, bọn họ đợi được triệu kiến của đại chủ giáo, hơn nữa, là sáu đại chủ giáo cùng triệu kiến họ. Ba chủ giáo nhìn nhau, trong mắt vụt qua chút nghi ngờ, rốt cuộc có nên làm theo lãnh chủ Grilan nói không? Bọn họ căn bản không kịp tiết lộ với thượng cấp của mình. Bọn họ quá hiểu tính khí của thượng cấp, tuyệt đối là nóng nảy nhất trong sáu vị đại chủ giáo. Nếu người khác không rớt vào bẫy, mà lão đã lọt chân vào, thì nên làm sao? Trước khi về rõ ràng đã nghĩ xong, trước hết phải âm thầm báo cáo với đại chủ giáo trưởng quản giáo đình của họ, sau đó mới thêm mắm dặm muối nói cho những đại chủ giáo khác. Nhưng ai có thể ngờ rằng, chuyện lại biến thành thế này?

Ba người chần chờ bên cửa một lúc, sáu đại chủ giáo đang ở trong phòng đợi bọn họ đến hết kiên nhẫn. Gần đây giáo hội chuyện gì cũng bất lợi, không nói chuyện của Grilan, chỉ nói Obi, trước tiên là nghe đồn quốc vương Obi là một con cự long, tiếp theo lại có lời đồn nói hăn là kỵ sĩ rồng

ngàn năm hiếm khi gặp một lần, kết quả không lâu trước Hắc Viêm lại thống lĩnh đội hắc giáp kỵ binh của hắc tử hành tỉnh tây bắc trở về vương đô, đi cùng chỉ có tể tướng Murphy, ngay cả một miếng vảy cự long cũng không thấy.

Tất cả bố trí trước kia của giáo hội nhằm vào Hắc Viêm toàn bộ đều hỏng hết, ngược lại còn trở thành cái cớ, đối phương sau khi trở về vương đô Obi liền bắt đầu gây khó dễ cho giáo hội, phái binh phong kính giáo đình trong vương đô. Chủ giáo và tu sĩ trong giáo đình không bị bất cứ tổn hại nào, nhưng, chỉ cần không phải kẻ mù, thì có thể thấy, quốc vương đã nói rõ lập trường của mình, kiên quyết đứng đối lập với giáo hội.

Là thần dân của Obi, cho dù bọn họ tín ngưỡng thần Quang Minh, cũng sẽ không phản bội lại quốc vương của mình.

Nếu nhất định muốn chọn một trong giáo hội và quốc vương, bọn họ không chút chần chờ sẽ chọn quốc vương.

Giáo hội gấp gáp nôn nóng, nhưng ai bảo lời đồn trước kia trong vương đô xuất phát từ giáo hội, chứng cứ rõ ràng. Bôi nhọ quốc vương, vọng tưởng lật đổ chính quyền quốc vương để thay thế, ngay cả đại chủ giáo ra mặt cũng vô dụng. Người Obi lần này đã quyết tâm, muốn cho đám thần côn này biết mặt.

Ngồi trên vương vị phát lệnh không phải là Hắc Viêm bản chính, nhưng so với bản chính thì còn tồi tệ hơn. Ít nhất, Hắc Viêm được tiếp nhận giáo dục vương thất chính quy, cho dù tùy tính vọng động, cũng có hạn độ. Nhưng hiện tại kẻ ngồi trên vương vị Obi là một con cự long không hơn không kém, hắc sẽ làm thế nào?

Liệu có dưới cơn tức giận dẫm chết đám người giáo hội không?

Tể tướng Murphy nhìn quốc vương thể thân đang nằm trên kim tệ ngũ khò khò, cầm mệnh lệnh vừa nhận được trong tay, đổ một thân mồ hôi lạnh.

So với Hắc Viêm, vị này, thực sự quá hung tàn. Murphy và các đại thần từng thương lượng, vốn định rằng sẽ trục xuất giáo hội ra khỏi Obi, nhưng vị này lại vung tay, chỉ trục xuất thôi sao mà đủ? Phải bắt người, tính kim tệ theo đầu người, không trả đủ kim tệ, không cho phép đi! Mệnh lệnh này vừa hạ, thì đồng nghĩa với việc nhân viên giáo hội trong nước Obi đều bị bắt cóc tống tiền, muốn chuộc con tin về? Giao tiền rồi nói sau, nếu không, giết con tin không thương lượng.

Tể tướng Murphy lại nhìn cự long đang mộng đẹp một cái, thầm nghĩ, chuyện quốc vương bệ hạ lừa kim tệ của giáo hội trước kia, tuyệt đối là thủ hạ lưu tình. Cự long chân chính, thì ra là thế này...

Dưới tình huống này, ba vị chủ giáo bị Tổng Mặc uy hiếp phản bội trở về chủ giáo đình, mang tới tin tức Tổng Mặc bảo họ truyền về.

Các đại chủ giáo sau khi nhận được tin này, không ai không nhú chặt mày.

Lãnh chủ Grilan câu kết ma tộc, vọng tưởng muốn chiếm lĩnh Quang Minh đại lục? Cự long cũng chen một chân vào?

Tin tức này, bất luận nghĩ thế nào cũng thấy không đáng tin. Nhưng kết hợp với tin nhận được trước đó, lại thêm tất cả hành vi của lãnh chủ Grilan, lại cảm thấy không giống như đang bịa chuyện. Các đại chủ giáo đã phiền lòng không thôi vì chuyện phát sinh ở Obi, hiện tại lại thêm Grilan, thật sự là ngán ngấm.

Chẳng qua, quan hệ của lãnh chủ Grilan và quốc vương Obi hình như không bình thường?

Nghĩ tới điểm này, các đại chủ giáo lập tức sáng mắt. Không thể chọi cứng với Obi, có lẽ, có thể thử ra tay ở Grilan. Bất luận thế nào, tuyệt đối không thể làm theo điều kiện quốc vương Obi đưa ra, dùng kim tệ để chuộc

người trong giáo đình về, như vậy có khác gì giáo hội bỏ tiền mua đường, tự trục xuất mình ra khỏi biên cảnh Obi.

Kẻ ngốc mới làm như thế!

“Đến Grilan!” Một đại chủ giáo nóng tính vỗ bàn nói: “Lãnh chủ Grilan câu kết ma tộc, quốc vương Obi nhất định cũng không cách nào thoát khỏi can hệ!”

“Grilan cũng không phải dễ đối phó như thế.”

“Đúng vậy, lẽ nào mọi người đều đã quên ký sĩ đoàn sao? Chúng ta đã tổn thất hai ký sĩ vàng, ngay tại Grilan!”

“Đây là biện pháp duy nhất trước mắt! Ít nhất Grilan dễ đối phó hơn Obi một chút đi?”

“Có lẽ còn có thể đồng thời vạch trần âm mưu của lãnh chủ Grilan và quốc vương Obi, để bọn họ mất hết danh tiếng.”

“Nhưng...”

“Không có nhưng nhị gì hết.” Đại chủ giáo lên tiếng đầu tiên đứng bật dậy, nghiêm giọng nói: “Chúng ta phải làm như thế! Đoàn ký sĩ giáo hội đã không được, chúng ta phải tự ra tay!”

Nói rồi, siết chặt quyền trượng, “Lấy danh nghĩa thần Quang Minh, trục xuất tất cả tà ác của thế gian!”

Nghe lão nói thế, hai ba đại chủ giáo vừa rồi còn dao động không quyết cũng siết chặt quyền trượng, người kiên trì phản đối thì nhìn sang đại chủ giáo ngồi ở hàng đầu, suốt thời gian này, ông già râu tóc đều bạc này, đã trở nên càng thêm già cỗi, nhưng khí chất uy nghiêm trên người thì không chút tổn thất.

Lão chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt như kiếm quét qua mọi người, bao gồm ba chủ giáo đã mang tin này về đang cúi đầu đứng một bên.

“Derek nói đúng.”

“Đại chủ giáo Alpha?!”

Mấy người giữ ý kiến phản đối đồng thời kinh ngạc lên tiếng, lẽ nào, lão đồng ý với ý kiến của Derek?

“Đúng, ta tán đồng Derek.” Đại chủ giáo già nua đứng lên, tay phải siết chặt quyền trượng, “Mọi người có thể nghĩ xem, giáo hội, bắt đầu từ lúc nào đã liên tục gặp phiền phức? Tại sao lại gặp những phiền phức này? Những phiền phức liên tiếp kéo tới, dẫn tới danh dự của giáo hội rơi xuống ngàn trượng, tới mức độ lúng túng hôm nay. Chúng ta phải cứu vãn nó, nếu không, không chỉ là Obi, những quốc gia khác, Jiera của Seeger và mấy quốc vương sớm đã có ác ý với giáo hội, cũng sẽ không khách khí với chúng ta.”

“Nhưng, Alpha đại nhân...”

“Ta biết người muốn nói gì.” Đại chủ giáo Alpha ngắt lời chủ giáo khác, “Chúng ta không có lựa chọn khác. Grilan, là cơ hội của chúng ta!”

Đại chủ giáo Alpha giơ quyền trượng lên, bảo thạch khảm trên quyền trượng bắt đầu phát sáng, miệng lầm bầm cầu nguyện, một cơn gió lạnh thổi qua phòng, mấy đại chủ giáo còn lại đồng thời sắc mặt đại biến, đứng lên, nhìn đại chủ giáo ở hàng đầu.

“Đây là năng lực thần Quang Minh ban cho chúng ta, chúng ta, không sợ bất cứ thứ tà ác nào!”

“Cảm tạ chúc phúc của thần Quang Minh!”

Trừ sáu đại chủ giáo, những người khác trong phòng đều quỳ xuống, cầu nguyện với thần Quang Minh. Đại chủ giáo giữ ý kiến phản đối vừa rồi cũng ngậm miệng, bọn họ đều hiểu, chuyện đã không có chỗ để xoay chuyển nữa, đại chủ giáo, sẽ đích thân tới Grilan.

Ba chủ giáo mang tin về giáo đình đã bị dọa tái mặt, bọn họ đều không nghĩ tới, sáu đại chủ giáo, lại cùng tới Grilan hết! Bọn họ, có phải nên nói âm mưu của lãnh chủ Grilan ra không?

Một chủ giáo kiến tập trong đó vừa định mở miệng, lập tức bị chủ giáo kiến tập khác kéo lại.

“Người điên rồi sao? Ngậm miệng lại.”

Chủ giáo đứng trước mặt hai người quay đầu lại, lạnh lùng nhìn chủ giáo kiến tập vừa định mở miệng, chuyện đã tới nước này, nếu nói rõ tất cả, bọn họ phải chết không cần nghi ngờ! Không bằng tiếp tục đi luôn, có lẽ, còn có thể giữ tính mạng.

Người không vì mình, trời chu đất diệt.

Thần sắc chủ giáo kiến tập biến đổi mấy lần, cuối cùng cắn môi, cúi đầu.

Thần sắc và động tác của ba người không khiến ai chú ý, đây là may mắn của họ, nhưng lại là bất hạnh của sáu đại chủ giáo.

Cùng lúc này, người Grilan đang toàn thể tổng động viên, bận rộn chuẩn bị hôn lễ của lãnh chủ đại nhân.

Trong thời gian một tháng ngắn ngủi, lão John dẫn mọi người của phủ lãnh chủ, bận rộn chân không chạm đất. Quản gia đại nhân không chỉ muốn kiểm tra mỗi chi tiết nhỏ trong hôn lễ, mà còn muốn chuẩn bị mọi thứ cần cho hôn lễ.

Thị nữ Anne cuối cùng đã trở thành người đứng đầu tất cả thị nữ như mong muốn của mình, cô vừa nhận chức, đã gặp phải đại sự hôn lễ của lãnh chủ, hoàn toàn không dám lơ là, không chút do dự ném người yêu Harold vừa mới ra lò sang một bên, dẫn các thị nữ ngày đêm bận rộn, chuẩn bị hoa tươi, dây treo, và các đồ trang trí cần thiết cho hôn lễ.

Các nữ đầu bếp và hai đầu bếp của Chisa cũng bận rộn, chuẩn bị thức ăn cần cho bữa tiệc cưới.

Mọi người đều bận, không ai có thời gian rảnh rỗi.

Tiệc cưới được cử hành ở thành ngầm, tuyên bố trước đó thì cần làm trong phủ lãnh chủ trên mặt đất, tất cả người Grilan đều có thể chứng kiến.

Vì thế, lão John đặc biệt dặn dò đám người Johnson và Jason, xây dựng một lễ đài to lớn trước phủ lãnh chủ, như thế, tất cả mọi người đều có thể nhìn được rõ ràng những gì diễn ra.

Người nhận lời tham gia hôn lễ cũng lục tục tới nơi.

Người lùn vẫn như trước kéo hết cả nhà tới ăn tiệc, chẳng qua không phải tới tay không, bọn họ kéo tới hơn năm mươi thùng rượu mạch, và mấy trăm cân thịt muối đặc chế.

Quà kết hôn họ tặng Tống Mặc, là một thanh song thủ kiếm màu bạc, trên thân và cán kiếm đều có khắc hoa văn tinh xảo, thân kiếm sáng choang, sắc bén vô cùng, loại vũ khí này, cho dù có tiền cũng rất khó mua được.

Tống Mặc cầm thanh kiếm này, bất giác nhớ tới thanh kiếm kỵ sĩ mà trước kia Rhys tặng cho y, nhưng khi thân vương Myers giải phóng ma lực đã bị hủy. Hai thanh kiếm này không có chỗ nào tương tự, nhưng Tống Mặc luôn cảm thấy được giữa chúng nó có mối liên hệ gắn bó chặt chẽ.

Người lùn phụ trách rèn thanh kiếm này nói: “Thanh kiếm này là dùng khoáng thạch của riêng ma giới chế tạo.”

“Khoáng thạch của ma giới?”

“Đúng.” Người lùn gãi râu trên mặt, cười nói: “Nói nghiêm khắc hơn, thanh kiếm này nên gọi là Ma kiếm. Chỉ có người như ngài, mới có thể sử dụng.”

Chỉ có người như y, mới có thể sử dụng?

Tổng Mặc giơ kiếm lên, nhìn hàn quang phản xạ trên thân kiếm, đây là đang khen y sao? Chắc là đang khen đi. Thanh kiếm này trông rất đáng giá, nếu chỉ có y có thể dùng, thì không cần lo lắng mấy kẻ trộm không có mắt cướp mất.

Thực tế, Tổng Mặc cũng là lo thừa, ai dám trộm một thanh ma kiếm, không cần mạng nữa sao?

Tinh linh tới sau người lùn, vẫn là chiếc xe ngựa khảm đầy bảo thạch do thú một sừng màu trắng kéo. Khiến Tổng Mặc kinh ngạc là, lần này, trong xe ngựa lại bước xuống hai thiếu nữ tinh linh xinh đẹp, các cô ôm đàn hạc, mặc đầm dài màu trắng tuyết hoặc màu xanh nhạt, mái tóc dài màu vàng nhạt, lấp lánh dưới mặt trời.

Allan dẫn đội bước tới, sau khi hỏi thăm Tổng Mặc thì nói: “Những cô nương xinh đẹp này, sẽ hiến khúc ca chúc phúc trong hôn lễ của ngài. Coi như món quà chúc mừng hôn lễ của ngài.”

“Thật sự rất cảm tạ.” Tổng Mặc vội bảo lão John an bài người dẫn tinh linh đi nghỉ ngơi, món quà này, cho dù là quốc vương một nước, cũng không làm được.

Xuống xe ngựa sau Allan là Gerrees và Bod, sau đó là mấy tinh linh của Hồng sâm lâm đã từng gặp mặt, bọn họ đều tặng quà kết hôn cho Tống Mặc. Không một ngoại lệ, đều là bảo thạch.

Tống Mặc hoài nghi, trong rừng tinh linh có phải có mọc cây bảo thạch, lắc một cái, thì có bảo thạch rơi xuống.

Gerrees thu lại dây mây đã đeo trên cổ tay Tống Mặc trước kia, tặng cho Tống Mặc một hạt giống như bảo thạch xanh.

“Đây là hạt giống của dây bảo thạch, người có thể tự trồng.”

Hạt giống lặng lẽ nằm trong chiếc hộp vuông bằng bạc có phủ nhung, nếu Gerrees không nói rõ, Tống Mặc có lẽ thật sự cho rằng đây là một viên bảo thạch màu xanh lục.

“Gerrees, cảm ơn.”

Tống Mặc cất hạt giống đi, nhìn cổ tay đã trở nên trống không, kỳ lạ là lại có chút không nỡ. Chẳng qua trước kia Rhys mấy lần đã ghen tỵ vì dây mây này, Gerrees thu hồi rồi, cũng tốt.

An trí tinh linh xong, Tống Mặc mới được thở ra. Trở về phòng, Rhys đã đợi ở đó, nhưng, sau khi nhìn thấy Rhys trong phòng, Tống Mặc dờ ra.

Rhys mặt trường bào màu đỏ, thắt lưng cột dây lưng bảo thạch, mái tóc dài màu nâu xõa sau lưng, tóc mai được kéo ra hai lọn, dùng xích vàng buộc sau đầu. Trên vòng trán màu vàng rủ xuống bảo thạch lam trông như giọt nước, giống như đôi mắt màu biển xanh của hắn. Trên tai trái là một hàng ba cái khuyên tai bảo thạch cùng màu, trên tai phải lại là một cái hoa tai bảo thạch đỏ màu máu lúc lắc.

Rhys chậm rãi quay người lại, tay áo rộng rãi nhẹ đung đưa theo động tác của hắn, trên gương mặt yêu diễm, khóe mắt đuôi mày đều chấm phần

màu đỏ, hân giống như hoa bỉ ngạn nở rộ bên bờ sông địa ngục, đẹp làm người nghệt thở.

Tống Mặc ngây người đứng tại chỗ, không chớp mắt nhìn người trong phòng, nếu không phải lý trí vẫn còn, y sẽ cho rằng, tất cả trước mặt đều là ảo giác.

Rhys chậm rãi nghiêng đầu qua, cười. Ngón tay trắng tuyết nhẹ điểm lên môi, “Thân ái, ta đẹp không? ”

Tống Mặc mở miệng, lại phát hiện, âm thanh nghẹn lại trong họng.

Người trước mặt, đâu chỉ là đẹp, y thậm chí không tìm ra một từ hình dung thích đáng nào, để hình dung tất cả những gì như mộng ảo này.

Rhys chậm rãi bước tới, buông rũ tay áo to rộng, ôm Tống Mặc vào lòng, cúi đầu, nhẹ hôn lên trán Tống Mặc, “Thân ái, đây là người tặng cho ta, ta không thể chờ đợi được muốn mặc nó cho người xem.”

Tống Mặc tỉnh lại từ trong sự kinh diễm vừa rồi, nhìn Rhys trước mặt, “Người mặc cái này, không cảm thấy khó chịu sao?”

“Không.” Rhys cọ cọ má Tống Mặc, “Mẹ còn nói, bộ đồ này quá bảo thủ, không đủ hoa lệ.”

Cái gì? Cái này còn không đủ hoa lệ?

Rhys búng tay một cái, một bộ lễ phục màu đen hiện ra giữa không, triển khai trước mặt hai người, nhìn bảo thạch và tơ vàng khảm trên y phục, đường xẻ tà cao và cổ áo V rộng, Tống Mặc không khỏi nuốt nước miếng, “Đây là, vương phi chuẩn bị?”

“Đúng. Mẹ nói, hiếm khi kết hôn một lần, tất cả phải làm thật hoàn mỹ.” Rhys lại búng tay một cái, lễ phục biến mất, “Không cần lo lắng, thân

ái, tuy đồ mẹ chuẩn bị ta cũng thích, nhưng ta vẫn thích đồ người chuẩn bị hơn.”

Tống Mặc cúi đầu, nhắm mắt lại, trước đó y còn thử tưởng tượng dáng vẻ khó chịu của Rhys khi mặc y phục vào, hiện tại mới phát hiện, mình ngốc bốc khói luôn.

Cách tư duy và hành vi của nhân loại và ma tộc, căn bản không thể xét trên cùng một đường. Sẽ có người mẹ chuẩn bị lễ phục thế này cho con trai mình sao? Mà Rhys còn cảm thấy không tồi?

Quả nhiên, tâm tư của ma tộc người đừng đoán...

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 159

Hôn Lễ 3

> Hôm nay, đối với tất cả người Grilan mà nói, đều là một ngày quan trọng.

Hôn lễ của lãnh chủ đại nhân, sẽ cử hành vào hôm nay.

Trời còn chưa sáng, trong lãnh địa đã bắt đầu bận rộn. Các nam nhân dựng trụ gỗ thô bằng cánh tay ở trong địa động do địa tinh đào ra, rồi đắp đất lên, ép chặt. Các nữ nhân đem dây treo và hoa tươi đã chuẩn bị xong quăn lên trụ gỗ trang trí, các hán tử và địa tinh cùng nhau phủ thảm trải màu đỏ thật dài men theo con đường trải đầy hoa tươi và dây trang trí này. Thảm kéo dài từ phủ lãnh chủ tới thẳng lễ đài trước phủ lãnh chủ. Xuyên qua khu vực dành ọi người quan sát, ngừng lại ở lối vào thành ngầm.

Sau khi màn tuyên thệ của hôn lễ kết thúc, mọi người bước vào thành ngầm, cử hành tiệc tối chúc mừng hôn lễ trong thành ngầm.

Người trên mặt đất bận rộn tới nước cũng không kịp uống, người trong thành lũy ngầm, cũng bận rộn bù đầu.

Học đồ giúp đỡ trong bếp đã chuẩn bị xong nguyên liệu nấu ăn, vì hôn lễ của lãnh chủ đại nhân, các hán tử trong lãnh địa lại đi vào rừng Phi Thúy một lần, tổng cộng có mười mấy con heo rừng, trên trăm con thỏ rừng gà rừng thảm ngộ độc thủ. Lại thêm động vật được nuôi trong lãnh địa, rau xanh được trồng, các nữ đầu bếp và hai đầu bếp của Chisa, đều có thể triển khai thân thủ.

Rượu mạch người lùn đưa tới và rượu nho lãnh địa ủ chắt thành núi trong sảnh tiệc. người tham gia bữa tiệc rất nhiều, lão John từng hỏi ý Tổng Mặc, sảnh tiệc nên an bài thế nào.

Lãnh chủ đại nhân vung tay, bất kể có đẹp mắt hay không, ít nhất, phải ọi người toàn bộ ăn no, uống đủ.

“Thịt miếng lớn, rượu chén lớn, mới là vương đạo!”

Bữa tiệc của Grilan và tiệc tối của quý tộc hoàn toàn khác nhau, căn bản không cần phải để ý những quy tắc của quý tộc, chỉ cần bản thân cao hứng là được.

Tổng Mặc đã hạ lệnh, thì lão John và mọi người tự nhiên sẽ tuân theo. Thế là, tiệc cưới trực tiếp từ vũ hội biến thành một bữa tiệc ăn uống, đối với cái này, không ai có ý kiến phản đối.

“Thân ái.” Rhys tìm tới Tổng Mặc trước hôn lễ, nói với y: “Thành viên và thân thích của gia tộc Myers, cũng tới tham gia hôn lễ của chúng ta.”

“Vây tốt mà.” Tổng Mặc hỏi một câu: “Đại khái có bao nhiêu người?”

“Ba ngàn sáu trăm tám mươi bảy.”

“Bao nhiêu?” Tổng Mặc ngoáy lỗ tai, cho rằng mình nghe lầm.

“Ba ngàn sáu trăm tám mươi bảy.”

“Người xác định?”

“Xác định.”

“...” So với người lùn, đây mới là chân chính mang cả nhà tới ăn chực đi? Mà, bọn họ có cho phong bì không vậy?

“Đây chỉ là những người thân thích trực hệ. Sau tiệc cưới, gia tộc Myers cũng muốn cử hành hoạt động chúc mừng, chiêu đãi tất cả thân thích và bạn bè. Đến lúc đó, cần người cùng ta về ma giới.”

“Vậy cũng không có vấn đề gì.” Tổng Mặc phát tay, thật ra y sớm đã muốn đến ma giới xem thử, tiệc mà ma tộc cử hành, nghĩ chắc cũng rất thú vị. Nhưng, nhiều thân thích như thế, còn chỉ là thân thích trực hệ... rốt cuộc là nhà Myers đặc thù hay là tất cả ma tộc đều thế?

“Trên cơ bản, bảy đại gia tộc thân vương ma giới đều không kém gì nhau.” Rhys kéo Tổng Mặc vào lòng, khi hôn lễ tới gần, mấy hôm nay hẳn luôn cười tươi, khiến người ta cảm thấy ngứa ngáy. “Cha thông báo tin chúng ta kết hôn cho ông nội, cũng không biết ông nội của ta và các ông cố có chui ra khỏi đất tới tham gia tiệc cưới của chúng ta không.”

Chui ra... khỏi đất?

Trong đầu Tổng Mặc đột nhiên xuất hiện một cảnh tượng không mấy hài hòa. Tuy rằng đã từ thân vương Myers chứng kiến được đặc tính của gia tộc thân vương ma giới, nhưng Rhys nói thế, vẫn khiến Tổng Mặc nổi đầy da gà da vịt, xoa tay, kiên quyết ném sạch cảnh tượng không đúng điệu trong đầu đi.

Nghĩ kỹ lại, tuổi tác của những ma tộc này không phải trên ngàn, thì cũng trên mười ngàn, mấy trăm tuổi thì không được ra khỏi nhà, trừ khi phát sinh chuyện ngoài ý muốn, người của mỗi gia tộc gần như chỉ tăng không giảm, cũng khó trách chỉ có thân thích trực hệ, mà đã có trên ngàn người.

Người tham gia hôn lễ lập tức tăng thêm hơn ba ngàn, bất luận là khu vực quan sát lễ trước phủ lãnh chủ, hay là đại sảnh tiệc trong thành lũy ngầm, đều cần phải bố trí lại.

Lão quản gia John nghe Tống Mặc nói, cũng không oán trách gì, chỉ trực tiếp trưng dụng Houma, ma pháp sư duy nhất trong lãnh địa, chỉ dựa vào sức người thì không cách nào làm xong tất cả trước hôn lễ, dứt khoát trực tiếp dùng ma pháp!

Lần đầu tiên Houma sử dụng ma pháp như thế, không phải giết người, cũng không phải ám toán ai, chỉ là vì trải thảm dựng cột bày bàn, bàn ghế không đủ dùng, không kịp làm thêm, hẳn còn phải chiếu theo kiểu dáng và kích cỡ lão quản gia John nói để làm thêm. Có kiểu đối xử ma pháp sư như thế sao? Ma pháp mà sử dụng như thế sao?

Nói ra thì, mấy kẻ cùng nghề với hẳn sẽ cười rớt răng!

Houma không phải người tính toán chi li, ngại nổi chuyện trước mắt, quả thật khiến hẳn nghĩ không thông. Nếu so ra, bảo sát thủ đi mổ heo, ít nhất cũng coi như nằm trong phạm vi nghề nghiệp, nhưng bảo sát thủ đi làm thợ mộc... được rồi, có lẽ hẳn đã biểu hiện quá tốt trong việc giáo dục dạy người trong trường, tới mức khiến tất cả người Grilan đều đã quên công việc vốn dĩ của hẳn.

“Houma, nhanh lên!”

Nghe thấy lời lão John, Houma chỉ có thể tạm thời ném một bụng oán thán sang một bên, giờ pháp trượng lên, tiếp tục làm bàn dài và ghế dài theo dặn dò của quản gia.

Đối với một ma pháp sư mà nói, công việc này, nhìn sao cũng thấy cực kỳ thú vị.

Dưới sự điều khiển vĩ mô của Tống Mặc, sự chỉ huy thực tế của lão John, cùng lòng chân thành hợp tác của tất cả người Grilan, công tác chuẩn bị hôn lễ cuối cùng cũng hoàn thành toàn bộ khi mặt trời vừa lên!

Cả lãnh địa đều thay đổi hình dạng, ngay cả bên hàng rào nuôi bì bì thú và các động vật khác, đều được dọn dẹp như mới, tất cả mọi người đều chỉ có một suy nghĩ, nhất định phải khiến hôn lễ hôm nay hoàn thiện tuyệt mỹ.

Chuông trên tầng đình phủ lãnh chủ, lần đầu tiên gõ vang, chiếc chuông đồng do người lùn chế tạo, vẫn luôn được xem là đồ trang trí, phát ra tiếng vang kéo dài truyền đi thật xa, tuyên cáo khánh điển sắp bắt đầu.

Mọi người bắt đầu tụ tập tới trước phủ lãnh chủ, địa tinh và chu nho đứng cùng với người Grilan, người lùn tinh linh cũng mặc lễ phục chính thức xuất hiện trước mặt mọi người. Đoàn kỵ sĩ tiền giáo hội và những ma quân ở lại Grilan phụ trách công tác bảo vệ hôn lễ. Theo như suy nghĩ của hai kỵ sĩ vàng, tốt nhất là dùng dấu khí bao kín cả lễ đài, vừa mỹ quan lại kiên cố.

Lão John nghiêm túc suy nghĩ kiến nghị này một chút, dù sao, hôm nay người tới tham gia hôn lễ rất nhiều, trừ người nhận được lời mời, không thiếu đội thương buôn có buôn bán qua lại với Grilan, ai biết trong đó có thám tử nước khác trà trộn vào không? Từ khi tên của Tổng Mặc và thành thương nghiệp ngầm được cả đại lục này biết tới, chuyện này đã không thể tránh khỏi.

Tổng Mặc thì lại không tán đồng đề nghị của Airth và Bobbys, y chỉ là kết hôn mà thôi, chứ không phải giống như nguyên thủ râu nhỏ diễn thuyết (Hitler), phải chịu nguy hiểm bị ám sát, mai rùa vàng gì đó, kiên quyết không thể dùng!

Đề nghị bị bác bỏ, hai kỵ sĩ vàng muốn biểu hiện một chút cũng hết cách, chỉ có thể đích thân dẫn kỵ dĩ dưới tay, vây kính lễ đài để bảo hộ, một khi xuất hiện bất cứ hình huống nào, đều có thể kịp thời phản ứng.

Ngày hôn lễ, trời chưa sáng Tổng Mặc đã dậy, đứng trước gương thay áo, nhìn thanh niên tóc đen trong gương, một tay đặt lên mặt gương, đột

nhiên có cảm giác kỳ diệu, y sắp kết hôn rồi, cũng sắp có một gia đình thuộc về mình, thân nhân thuộc về mình tại thế giới này.

Tất cả những gì trên trái đất, tựa hồ đều đã cách y thật xa, càng lúc càng xa, rất nhiều ký ức, đều trở nên mơ hồ, Tống Mặc nghĩ, phải chăng sẽ có một ngày, y sẽ quên mọi thứ trên trái đất, triệt để trở thành một lãnh chủ quý tộc của đại lục Quang Minh?

“Thân ái, đang nghĩ gì vậy?”

Rhys mặt đỏ đỏ đột nhiên xuất hiện sau lưng Tống Mặc, so với lần mặc thử lễ phục trước đó, hôm nay hắn mặc càng thêm hoa lệ. Trên trường bào màu đỏ, còn phủ ngoài bào tơ vàng sợi bạc thuê hoa, lưu tô hoa lệ đựng đưa dưới thắt lưng bảo thạch, phấn đỏ trên mặt khiến hắn càng thêm yêu diễm, trên mái tóc dài màu nâu điểm tuyết trân châu và bảo thạch đủ màu, hoa tai bảo thạch đỏ rủ xuống bên tai, tô điểm làn da trắng tuyết, như mộng như ảo.

“Thân ái.” Rhys đứng sau lưng Tống Mặc, hai tay gác lên vai Tống Mặc, ngón tay linh hoạt, cởi từng nút áo ngủ của Tống Mặc, đem lễ phục đã chuẩn bị xong, mặc lên người y từng cái.

Giống Rhys, lễ phục của Tống Mặc cũng là màu đỏ. Cũng hoa lệ, chói mắt, chỉ là khi mặc lên người Tống Mặc, thì cảm giác hoàn toàn khác với mặc trên người Rhys.

Mày mắt màu đen, mang theo sự tuấn tú của thanh niên và kiên nghị già dặn được mài giũa ra, đứng bên cạnh Rhys, không hề thua kém nửa phần.

Tống Mặc kéo vạt áo, để mặc Rhys dùng khăn tay ấm nóng lau mặt mình, sau khi y thức dậy đã tự rửa qua, nhưng đối với sự dịu dàng của Rhys, y không muốn cự tuyệt.

Thị nữ trong phòng đều đã bị làm lơ. Bắt đầu từ giờ phút hiện tại, Rhys không muốn lại để cho tay bất cứ ai chạm vào người yêu, bạn đời của hắn, người cùng hắn chung sống cả đời nữa.

Ngón tay Rhys vượt qua mặt Tống Mặc, nhấn quyền lực trên ngón cái tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Tống Mặc mở mắt ra, lặng lẽ nhìn Rhys, từ khi tới thế giới này tới nay, y cuối cùng cũng có cảm giác được thuộc về.

Rhys cầm tay Tống Mặc lên, đôi môi đỏ đặt lên mu bàn tay Tống Mặc, ngón tay vượt qua đôi mày đen của Tống Mặc, vuốt đuôi mày y, người này, bắt đầu từ hôm nay, sẽ hoàn toàn thuộc về hắn.

Tống Mặc không để Rhys bôi phấn lên mặt mình, cười hê hê vài tiếng, lấy ra khăn phủ màu đỏ sớm đã chuẩn bị xong. Suy nghĩ tới đoạn đường còn phải đi từ phủ lãnh chủ tới lễ đài, Tống Mặc dứt khoát đổi khăn phủ màu đỏ thành một tấm sa đỏ dài, có lẽ cái này cũng coi như là một sở thích ác liệt. Rhys chỉ cười cười, búng tay một cái, sa đỏ giống như nước chảy trượt khỏi tay Tống Mặc, bay lên, lại nhẹ nhàng đáp xuống, che phủ mắt Rhys, chỉ lộ ra chiếc cằm hình dáng ưu mỹ, và đôi môi đỏ.

Tống Mặc lại ngậy người lần nữa, y bắt đầu hoài nghi, để Rhys phủ cái này, hình như không phải là chủ ý tốt.

“Không thì, người tháo xuống đi...” Mọi nó như vậy cũng quá câu dẫn người rồi. Nếu không phải y ý chí kiên định, chỉ sợ sẽ lập tức hóa thành sói, bổ nhào lên cắn vài phát.

“Không thích sao?” Rhys hơi nghiêng đầu, nâng cằm Tống Mặc lên, “Lẽ nào ta không đẹp sao?”

“Đẹp thì đẹp.” Tống Mặc buồn bực xoa ngón tay, “Người dứt khoát biến thành Rhis đi.”

Ít nhất, cô nương xinh đẹp là điều đương nhiên, nam nhân xinh đẹp như thế, mọe nó quá yêu nghiệt.

Rhys cúi đầu, sáp lại gần Tống Mặc, cho dù có một tầng đồ che phủ, Tống Mặc vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng bóng đổ của mình trong đôi mắt màu biển xanh đó.

“Thân ái, ta sẽ không biến.”

Tống Mặc chờ ra, y luôn cảm thấy, câu nói này còn có một hàm nghĩa khác, nhưng Rhys lại không cho y thời gian suy nghĩ kỹ, trực tiếp nắm cổ tay Tống Mặc, mở cửa, đi ra ngoài.

“Đợi đã!”

“Không thể đợi.” Rhys vừa đi nhanh tới trước, vừa quay đầu lại, sa đo nhẹ bay lên theo động tác của hắn, giống như một vùng sương mù đỏ, khiến người ta nhìn qua là khó quên.

Nhìn nụ cười trên mặt Rhys, tay Tống Mặc liền vô lực giãy thoát, chỉ có thể bước theo hắn ra khỏi phủ lãnh chủ.

Ngay khi cửa mở ra, tiếng hoan hô và tiếng vỗ tay như sấm vang lên bên tai, con đường trải thảm đỏ trước mặt hai người, thông thẳng tới lễ đài. Lão quản gia John mặc lễ phục màu đen, đứng một bên, nhìn thấy Tống Mặc, một tay phủ trước ngực, cong lưng hành lễ, “Lãnh chủ đại nhân, chúc mừng ngài!”

Nô bộc và thị nữ của phủ lãnh chủ đứng sau lưng lão John, cùng hành lễ với Tống Mặc: “Lãnh chủ đại nhân, chúc mừng ngài!”

Sau động tác của họ, tất cả người Grilan, địa tinh, chu nho, anh em người lùn được y thu lưu, và người Sabisand, người Chisa, còn có các tu sĩ

và kỵ sĩ giáo hội, đều dùng lễ nghi riêng của mình, biểu đạt kính ý của họ dành cho Tổng Mặc, cùng lời chúc phúc cho hôn lễ.

“Lãnh chủ đại nhân, chúc mừng ngài!”

Các tinh linh được mời tham gia hôn lễ ném hạt giống màu xanh ra, dây mây màu xanh phá đất chui lên, thoáng chốc, muôn màu đủ vẻ nở rộ hai bên con đường trải thảm đỏ, dây mây màu xanh lục giao nhau thành hành lang uốn khúc màu xanh.

Tổng Mặc ngẩng mắt nhìn, Gerrees đứng trong số tinh linh, hơi nghiêng đầu, mái tóc dài màu vàng nhạt rũ xuống bên vai, “Lãnh chủ Grilan, nguyện ánh sáng mặt đất cùng tồn tại với người.”

Tổng Mặc lần đầu tiên thấy Gerrees mặc lễ phục chính thức như thế, trên trường bào màu trắng, trải hoa văn màu xanh lục, cứ như tất cả sự tốt đẹp của thế giới đều đang ca tụng sự mỹ lệ của chủng tộc này.

Tổng Mặc hoảng hốt trong phút chốc, tiếp theo chỉ cảm thấy tay bị siết chặt, ngẩng đầu, Rhys đang bất mãn nhìn y, “Bọn họ đẹp hơn ta sao?”

Tổng Mặc vội cười, nắm lại tay Rhys, “Người đẹp nhất! Bất luận là ai, trong lòng ta, đều không đẹp bằng người.”

Rhys thỏa mãn, lỗ tai hơi đỏ lên đáng nghi. Lão John ở bên cạnh nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, kìm không được co giật khóe môi, miễn cưỡng ấn gân xanh muốn nổi lên trán về, hôm nay là ngày vui của lãnh chủ đại nhân, ông phải khắc chế, không thể đánh người vào hôm nay!

“Lãnh chủ đại nhân, xin cùng bạn đời của ngài bước lên lễ đài.”

Tổng Mặc gật đầu, cầm tay Rhys, bước từng bước trên con đường trải đầy hoa tươi. Tiếng hoan hô và tiếng vỗ tay lại lần nữa vang lên. Vào lúc này, trong không trung đột nhiên xuất hiện hai cánh cửa đen to lớn, cửa vô

thanh mở ra, một con cốt long to lớn thò đầu ra khỏi cửa, tuy mặt mũi dữ tợn, nhưng phối hợp với động tác như đang nhìn trộm của nó, thì nhìn thế nào, cũng thấy thật khôi hài.

“Rhys, là thân vương và vương phi sao?”

“Ừ.”

Tổng Mặc và mọi người cùng ngửa đầu nhìn trời, cùng sự xuất hiện của cốt long, một con rồi một con địa hành long đi sát theo sau, đỉnh đầu của cốt long, là thân vương và vương phi Myers, trên lưng địa hành long, là ma tộc trang phục lộng lẫy hoặc đứng hoặc ngồi. Bọn họ lục tục bước ra khỏi cửa lớn trên trời, Tổng Mặc chỉ nhận ra vợ chồng thân vương và Sean sau lưng họ, những người khác, Tổng Mặc không nhận ra một ai. Mọi người nhìn mà mắt không chớp lấy một cái, những ma tộc mới bước ra khỏi cửa này, thật sự là, rất xinh đẹp.

Trên lễ phục toàn đen điểm xuyết các loại bảo thạch, trên thân mỗi người đều có đeo trang sức tinh xảo, khi vung tay, ánh sáng lưu chuyển, nếu nói vẻ đẹp của tinh linh khiến người ta tán thưởng, thì những ma tộc này, lại khiến người ta không khỏi đỏ mặt, chìm vào trầm mê, đây là một sức hấp dẫn không thể dùng ngôn ngữ giải thích.

Tổng Mặc chép miệng, chột chột tay Rhys, quả nhiên, mê hoặc người gì đó, thật sự là cha truyền con nối.

Các ma tộc xuất hiện trên không trung, gió thổi vạt áo hoa lệ của họ, cánh tay trắng nõn vẽ ra từng hàng phù văn trên không, thoáng chốc, trên không trung bao trùm vầng sáng trắng chói mắt, sau đó, một dòng thác màu bạc từ trên không đổ xuống, đóa hoa chói mắt nở rộ trên đầu mọi người, trong gió vang lên ma âm mê người.

Các thiếu nữ tinh linh bước ra khỏi đám người, tay kéo đàn hát lên lời ca cổ xưa, giống như đang cộng hưởng với ma âm trong gió, tổ thành một

chương nhạc hoa mỹ, khiến người khó quên.

Trong tiếng ca, Tống Mặc và Rhys bước từng bước lên lễ đài, đứng trên bục, hai tay giao nhau, trao đổi lời thề trung thành và tình yêu. Thân vương Myers và vương phi nhảy xuống khỏi cột long, đứng bên cạnh họ.

“Thân ái, con ta.” Vương phi nhẹ ôm Tống Mặc, đặt lên trán y một nụ hôn nhẹ, “Dùng danh nghĩa Laurent Sherlund Myers, chúc phúc con.”

Laurent vừa nói xong, một tia sáng chói mắt rơi từ trên không xuống, các ma tộc rải kim tệ có khắc ma văn chúc phúc, người tham gia hôn lễ, đều bị chuyện vàng rơi xuống đầu làm ngu người. Nhìn vàng rơi xuống như mưa, tất cả mọi người đều cảm thán ma tộc xuất thủ hào phóng, nhưng không ai cúi xuống nhặt kim tệ bên chân, đùa à, trên mặt có ma văn, ai dám lấy?!

Tống Mặc nhìn kim tệ từ trên trời rơi xuống, hai mắt phát sáng, “Mọi, cuối cùng cũng không quên mang theo phong bì!”

Rhys: “...”

Cùng lúc này, mấy bóng đen thật lớn đang bay qua trời, nhắm tới Grilan. Đoàn người đang đi trên mặt đất ngẩng đầu nhìn bóng đen trên trời, nhúu chặt mày.

“Đại chủ giáo Alpha, là cự long. Xem ra, bọn họ cũng muốn tới Grilan.”

Đại chủ giáo Alpha kéo mũ trùm màu bạc lên, thần sắc tối tăm không rõ.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 160

Hôn Lễ 4

> Tiệc tối của hôn lễ cử hành trong đại thánh thành lũy ngầm.

Từ sau khi thành ngầm hoàn tất, ba lần bốn lượt bị phá hủy, Tổng Mặc đã không muốn tính toán tòa thành hùng vĩ này tổn mất bao nhiêu kim tệ nữa, mỗi lần nghĩ tới, đều phải đổ một phen nước mắt.

Nhà cửa gì đó, quả nhiên là thứ đốt tiền.

Lối vào thành ngầm đã được mở rộng, các địa tinh xây dựng một cánh cửa đá hùng vĩ ở lối vào, bình thường dùng bùn đất và thực vật che phủ, chỉ có người Grilan, mới có thể vừa nhìn đã nhận ra lối vào thành ngầm này ở đâu.

Hôm nay là hôn lễ của Tổng Mặc, các địa tinh đã di chuyển hết vật che chắn đi, hai cánh cửa đá hùng vĩ, hoàn toàn xuất hiện trước mặt mọi người. Cũng không biết là cố ý hay vô ý, điêu khắc trên cửa đá, lại là cảnh giết rồng.

Nhìn thấy hai cánh cửa này, người không biết nội tình vẻ mặt liền cứng lại. Dám huênh hoang khắc cảnh này lên cửa lớn nhà mình, không sợ bị rồng thương nhớ sao?

Thực tế, địa tinh làm như thế là do được Tổng Mặc gợi ý. Tổng đại lãnh chủ vẫn tâm niệm không quên những hành vi của cự long trước kia, dù sao hiện tại y không sợ những con rồng bụng bự đó nữa, trước kia chỉ có thể

lén vẽ ở trên nóc nhà mình, còn là bịa đặt vô căn cứ, nhưng mấy hình trên cửa là có căn cứ sự thật!

Y quả thật đã đánh ngã không ít cự long, có kị sĩ giáo hội và ma tộc có thể làm chứng!

Hai địa tinh bước ra trước cửa thành, xoay chuyển vài cơ quan dưới đáy thành ngầm, cửa đá hùng vĩ chậm rãi mở ra, toàn bộ bậc thềm cứ như nhìn không thấy điểm cuối, xuất hiện trước mặt mọi người.

Tổng Mặc có lưu tâm nhân, trong những người tới tham gia hôn lễ, rất có thể sẽ xuất hiện thám tử không mang ý tốt, chẳng hạn sứ giả của những đại quý tộc không mời mà tới. Y không thể vì những người này mà hủy hôn lễ, nhưng, cho những người này đi vòng đường xa, đi hết mấy vòng ở thông đạo ngầm địa tinh mới đào, cũng không phải là vấn đề gì.

Cứ coi như vận động trước giờ cơm, thúc đẩy tiêu hóa, đợi lát nữa có thể ăn nhiều hơn một chút, còn gì vui bằng?

Tổng đại lãnh chủ không chút hồ thẹn nghĩ, không hề cảm thấy mình để địa tinh dẫn những người này đi đường vòng có gì không đúng. Còn về người lùn và tinh linh đã đến thăm thành ngầm, khi địa tinh mở cửa đá thành ngầm, đã cảm thấy không đúng. Tổng Mặc biết mảnh khốe nhỏ này không lừa được họ, chớp chớp mắt với địa tinh dẫn đường, giữa đường sẽ dẫn họ rời đi, những kẻ nào cần phải đi đường vòng, tin rằng các địa tinh sẽ không sai sót.

Khi mọi người lục tục đi vào thành ngầm, mấy tiếng vang lớn đột nhiên truyền tới, mọi người hiếu kỳ quay đầu, Tổng Mặc còn ở lối vào thành ngầm cười híp mắt phát tay, “Không sao, đây là dưa hấu đã chín. Trái cây mọi người đều có thể ăn sau bữa cơm, rất ngọt.”

Dưa hấu? Loại trái cây tròn tròn, chỉ có tinh linh mới biết trông thế nào đó?

Khi đưa hấu chín, là như thế sao? Tiếng vang này, sắp sánh được với pháo hoa trước đó rồi?

Mọi người cảm thấy hiếu kỳ, nhưng không định nghiên cứu sâu, dù sao bọn họ tới để tham gia hôn lễ, không phải tới giao lưu kinh nghiệm gieo trồng.

Đợi khi phần lớn mọi người đều đã vào thành ngăm, Tống Mặc ngẩng đầu nhìn ma tộc trên không.

“Rhys, gọi bọn họ xuống đi.” Tống Mặc quay đầu, nói với Rhys, “Đều là thân thích nhà chúng ta, ta cũng phải làm quen.” Tuy nói một lần làm quen hơn ba ngàn gương mặt là nhiệm vụ không thể hoàn thành, nhưng mặt ngoài cũng phải làm cho tốt. dù sao sau khi kết hôn với Rhys, những người này cũng đều là thân thích của y.

“Ừm.” Rhys gật đầu, tay phải giơ lên vẽ một hàng phù văn, phù văn màu đen hóa thành một con chim tước, ba tới chỗ mấy ma tộc kia.

Chim tước bay tới trước mặt ma tộc thì hóa thành một hàng phù văn, một lát sau, ma tộc trên bầu trời vẫn không đáp xuống, ngược lại quay đầu về một hướng khác. Ngay cả thân vương Myers và vương phi Laurent, cũng nhảy lên cốt long, bay về hướng đó.

Tống Mặc vô cùng khó hiểu, chuyện gì vậy?

Rhys nhíu mày, ôm eo Tống Mặc, huyết sát một cái, cốt long đang chở vợ chồng thân vương liền đáp xuống, Rhys mang Tống Mặc nhảy lên đỉnh đầu cốt long, nhìn vợ chồng thân vương, nói: “Cha, mẹ, có chuyện gì vậy?”

Thân vương Myers chỉ hướng địa hành long rời đi, ý bảo Rhys tự nhìn. Nhìn một cái, mặt Rhys lập tức đen đi.

Cự long?

Hắn nhớ rõ, hôn lễ của hắn và Tống Mặc, căn bản không mời những kẻ này, không mời mà tới, ý là gì?

Các cự long ý đồ bất minh, các ma tộc đương nhiên sẽ không để những kẻ nổi danh cướp đoạt này vào Grilan. Hôm nay là hôn lễ của gia chủ Myers tương lai, tuyệt đối không thể xảy ra bất cứ sai sót nào.

Các ma tộc trên không cười địa hành long, Sean lao đi trước tiên, lễ phục màu đen hoa lệ trên người vang phần phật trong gió, phù văn màu đen trong tay hóa thành một cây trường thương sắc bén, giống như dũng sĩ thẳng tiến không lùi, trực tiếp tấn công cự long.

Địa hành long gầm hú, khác với đồng tộc do ma chiến sĩ điều khiển, những địa hành long làm vật cưỡi cho quý tộc trên người đều có phù văn ma pháp, trải qua mấy đời tiến hóa, chúng có thể chạy trên không, giống như trên mặt đất.

Các ma tộc toàn bộ chọn trường thương, khi địa hành long lao tới mấy con cự long gần nhất, lập tức tản ra, tản thành hình nửa vòng tròn bao vây, cản trước mặt cự long.

Ma tộc đứng trên lưng địa hành long, trường thương giơ ngang, mũi thương hơi nghiêng xuống, gió thổi mái tóc dài của họ, bảo thạch điểm xuyết giữa tóc lấp lánh phát sáng.

“Cự long, rời khỏi đây!”

Sean đứng trước mặt mọi người, ngạo nghễ hắc cầm, nhìn ba cự long dẫn đầu, “Hôm nay, nơi này không hoan nghênh các người!”

Tống Mặc đứng trên cốt long, nắm chặt cánh tay phải của mình, chiếc nhẫn bảo thạch đỏ trên ngón út đã bắt đầu nóng lên.

Y không khỏi nhú mào, y đã mấy lần muốn tháo chiếc nhẫn này xuống, nhưng, bất luận dùng cách nào, cũng không làm được, lẽ nào, còn phải chém ngón tay này xuống? Đánh chết Tống Mặc cũng không làm.

Cục diện trở nên căng thẳng, khi cốt long tới gần, Tống Mặc mới phát hiện, trên đỉnh đầu cự long gần nhất, có một bóng người quen thuộc đang đứng.

Hắc Viêm?

Hắc Viêm mặc trường bào đen, tóc dài cùng màu sắc đêm xoa trên vai, đôi mắt màu vàng nhìn chăm chăm Tống Mặc đang dần lại gần, trong tay siết chặt một thanh cự kiếm, không để ý tới Sean, trực tiếp khiêu chiến với Rhys đứng bên cạnh Tống Mặc.

“Nếu ta thắng, y thuộc về ta!”

Tống Mặc chỉ cảm thấy cánh tay ôm trên eo siết chặt lại, ngẩng đầu nhìn Rhys, lời đã lên tới môi lại nuốt trở xuống. Cho dù Rhys đang cười, y cũng có thể biết, tên này tức giận rồi, hơn nữa, rất tức giận.

Tuy rằng bình thường y hay vác súng trường và hỏa tiễn pằng pằng hăn, nhưng Tống Mặc biết rõ, khi Rhys thật sự tức giận, thì vẫn đừng nên chọc tới hăn là hơn.

Rhys cong môi lên, kéo sa đỏ trên đầu xuống, Tống Mặc muốn nói, khăn trùm phủ đầu khi động phòng mới kéo xuống, nhưng tình hình trước mắt rõ ràng không phải là lúc nói chuyện này.

Thế là, lãnh chủ đại nhân thông minh chọn lựa rằng, trầm mặc là vàng.

Hắc Viêm chính thức khiêu chiến với Rhys, tất cả ma tộc đều quay đầu nhìn một nhà thân vương đứng trên đỉnh đầu cốt long, ý tứ rất rõ ràng: Là tiếp nhận hay không tiếp nhận? Nếu tiếp nhận, mọi người sẽ nhường chỗ.

Rhys lại lắc đầu, “Không.”

Hắc Viêm nhíu mày: “Tại sao?”

Rhys nhướn mày, càng thể hiện rõ điểm sắc liêu nhân của phần hồng ở đuôi mắt chân mày, “Đợi lát nữa, ta còn có chuyện quan trọng nhất trong đời phải làm, không có thời gian đánh nhau với ngươi. Chuyện này cần rất nhiều tinh lực, nếu không thì.” Rhys kéo cổ Tổng Mặc, hôn lên môi y, “Thân ái có thể vì bất mãn mà đá ta xuống giường.”

Hắc Viêm: “...Vô sỉ!”

Tổng Mặc lần đầu tiên cảm thấy mình và cự long có tâm linh tương thông, tổng kết này thật sự là mọe nó quá thấu triệt.

Cho dù động phòng hoa chúc rất quan trọng, nhưng có cần phải huênh hoang nói ra trước mặt mọi người thế này không? Tên này không cần mặt mũi, nhưng y cần nha!

Tổng Mặc nhin không được muốn co chân lên trực tiếp đá tên đang ôm mình ra, để hấn cùng Hắc Viêm đánh nhau. Hành vi không cần face của Rhys khiến y tức giận, Hắc Viêm vào ngày hôn lễ của y tới tìm Rhys đánh nhau cũng không phải là thứ chim tốt gì! Đánh luôn, đánh chết một kẻ thì bớt được một kẻ!

Tổng Mặc vừa muốn động, đã bị Rhys ôm chặt, không cho Tổng Mặc bất cứ cơ hội nào đá hấn xuống khỏi cốt long, sau đó nháy mắt với Sean, mở miệng nói: “Diệt mấy con rồng mập này đi!

Không thể không nói, ma tộc không cần face cũng nổi tiếng cùng với gương mặt xinh đẹp của họ. Nghe Rhys nói thế, tất cả ma tộc đều xoa đầu xoa quyền, cười không mang ý tốt. Không khí lập tức nổi lên từng cơn gió lạnh, tiếng gầm của địa hành long dính liền vào nhau.

“Các anh em, lên, đánh chúng!”

Hơn ba ngàn ma tộc lưu manh không cần face lao lên, bắt đầu vây đánh cự long không mời mà tới dám vọng tưởng muốn làm loạn hôn lễ của người kế thừa thân vương Myers.

Dù là cự long, đối diện với nhiều ma tộc thực lực cường đại như thế, cũng phải lúng ta lúng túng, khó thể ứng phó. Một con cự long trong đó gầm lên một tiếng, chống không nổi rồi, chúng ta rút lui đi!

Cự long mới bị dính đòn ở khoeo mắt, mang con mắt gấu trúc quay đầu kêu một tiếng, hăn cũng muốn, nhưng rút lui được sao?!

Một con cự long khác kêu lên một tiếng: Chúng ta gọi viện quân đi! Ma tộc mọe nó quá vô sỉ, ý nhiều người ức hiếp rồing mà!

Hắc Viêm trên đỉnh đầu cự long, chuyên tâm chuyên chí đánh nhau, không hề phản ứng.

Cục diện hỗn loạn, trên bầu trời thỉnh thoảng vang lên thật lớn, ngay cả trong thành lũy ngầm cũng có thể nghe được. Tinh linh không xem trọng việc này, thái độ ưu nhã ngồi bên bàn ăn, nhẹ phẩm rượu trước bữa tiệc, người lùn căn bản không để ý tới, bọn họ đang lớn tiếng nói cười, người Grilan chỉ ngẩng đầu nhìn nóc nhà, phát hiện không có chút dấu hiệu sụp lún nào, thì nên làm gì vẫn làm đó, đã quen rồi.

Chỉ có thương nhân được mời tới tham gia hôn lễ và mấy kẻ không mời mà tới khác, bị tiếng vang liên tiếp dọa run rẩy không thôi.

Chắc không phải là động đất chứ?

Lão quản gia John nghe xong tin tức địa tinh truyền về, gật đầu, cười an ủi những người này: “Không sao, mọi người không cần để ý, đợi lãnh chủ đại nhân vào rồi, bữa tiệc lập tức bắt đầu.”

“Nhưng, tiếng vang này...”

“Không cần lo lắng.” Lão John cười lộ răng, “Không chết người được.”

Không chết... người được?

Không biết tại sao, nhìn quân gia đại nhân trước mặt so với bất cứ quý tộc nào cũng giống quý tộc hơn, tất cả mọi người đều rét run.

Đúng như lão John nói, chiến đấu trên bầu trời quả thật không chết người được, vì, đang đánh nhau căn bản không phải là người.

Viện binh của cự long chậm chạp không tới, cuối cùng chống đỡ không nổi. Bất kể Hắc Viêm có dùng mãnh cỡ nào, các cự long chịu đánh giỏi cỡ nào, cuối cùng hai đám không địch lại bốn tay, chỉ có thể toàn lực giãy thoát vòng vây, nhanh chóng chạy thôi.

Hắc Viêm đứng trên đỉnh đầu cự long, một tay chống trường kiếm, trong đôi mắt vàng viết đầy bạo nộ, “Rhys Myers!”

Rhys từ đầu tới cuối không động thủ, kéo tay áo, tâm tình tốt phát tay với Hắc Viêm, “Không tiễn, đi vui.”

Các cự long bay đi rồi, đột nhiên như lúc họ tới. Các ma tộc ngay cả dọn dẹp chiến trường cũng không cần, tùm năm tùm ba lại chào hỏi với phu phu người kế thừa thân vương mới ra lò, rồi đáp xuống đất, nhảy xuống địa hành long, trực tiếp bước vào lối vào thành ngầm. Thành lũy ngầm hiện tại chủ yếu là do ma quân xây dựng, bọn họ tự nhiên biết nên làm sao tới sảnh tiệc. Huống hồ còn có vài địa tinh đang đợi ở đó, rõ ràng là dẫn đường cho họ.

“Thân vương, vương phi, mời vào trước, ta và Rhys sẽ đi theo sau.”

Cho dù đã kết hôn với Rhys rồi, muốn Tống Mặc lập tức sửa miệng, vẫn có hơi chút khó khăn. Thân vương Myers không để ý vấn đề xưng hô, nhưng vương phi Laurent thì cười híp mắt nhéo mặt Tống Mặc một cái, “Thân ái, gọi mẹ.”

Tống Mặc bị nhéo tới mặt đỏ, chỉ có thể gọi một tiếng: “Mẹ.”

“Ngoan.”

Laurent hôn Tống Mặc một cái, kéo thân vương Myers thản nhiên đi vào thành ngẫm. Tống Mặc và Rhys ở lại sau cùng, Rhys không hiểu nhìn Tống Mặc, còn có chuyện gì muốn làm?

Tống Mặc xoa tay, nhìn kim tệ ma tộc rải đầy đất hồi nãy, hai mắt phát sáng, “Còn có thể làm gì, lượm tiền đó! Mau lên, sử ma pháp ra, vẽ phù văn ra, nhiều tiền như thế, không lấy thì uống!”

Rhys nhìn cái túi không biết Tống Mặc lôi từ đâu ra, lại nhìn hai mắt đang phát sáng lấp lánh của Tống Mặc, chờ ra vài giây, cuối cùng nhin không được bật cười.

Tống Mặc bị Rhys cười mà không hiểu gì, nhặt tiền thôi mà, cần phải cười như vậy sao? Cười vậy cũng khó tránh quá kém đi.

Rhys xoa nước mắt do cười bên khóe, ôm Tống Mặc lên, hung hăng hôn môi Tống Mặc một cái, “Thân ái, ta thật sự quá yêu người!”

“Biến sang một bên.” Tống Mặc đẩy đầu hăn ra, “Không thu hết số vàng này, đừng mơ!”

Còn đừng mơ trong miệng Tống Mặc là ‘cái gì’... được rồi, Rhys ý bảo, hăn hiểu.

Phu phu lãnh chủ bắt đầu lượm tiền, đám người đại chủ giáo trộm trong lùm cây xa xa thần sắc ngưng trọng. Quả nhiên, người Grilan câu kết với ma tộc! Hơn nữa, hình như đã phát sinh tranh chấp nội bộ với quốc vương Obi! Hiện tại, những ma tộc này đều đã đi khỏi rồi, chính là thời cơ tốt để hạ thủ!

Các đại chủ giáo siết chặt pháp trượng trong tay, nhảy vọt ra khỏi lùm cây, Tống Mặc đang lượm tiền bị dọa nhảy dựng, nhìn một hàng sáu lão già và tiểu đệ sau lưng họ, nhú mày, “Các người là?”

“Lấy danh nghĩa thần Quang Minh, chúng ta phải loại trừ tất cả tà ác trên thế gian này!”

Đại chủ giáo Alpha đi đầu giơ pháp trượng lên, chỉ vào Tống Mặc: “Grilan, đã bị tà ác chiếm cứ, ta lấy danh nghĩa thần Quang Minh...”

Lời chưa nói xong, đã thấy Tống Mặc nhếch môi, vỗ vai Rhys một cái, “Thân ái, mau làm ra một ống hỏa tiễn cho ta, phải là đạn gây mê!”

Rhys nhú mày, búng tay một cái, một hàng phù văn quần lên tay Tống Mặc. Phù văn tan đi, Tống Mặc vác ống hỏa tiễn, khoe môi nhếch cao, xem ra, ba tên uống thuốc tiêu hóa kia đã hoàn thành nhiệm vụ không tồi, quả thật là hoàn thành nhiệm vụ vượt mức. Nhiều khoách thạch và con tin như thế, tới rồi thì đừng mơ đi nữa! Lại thêm mỗi thù đào đất hơn một ngàn bảy trăm năm trước, không hạ thủ hung tàn, sẽ bị sét đánh!

Lại là mấy tiếng vang lớn, đại sảnh tiệc ở thành ngầm yên tĩnh vài giây, tinh linh, người lùn và người Grilan vẫn không mấy bận tâm, lão John lại lần nữa nghe xong báo cáo của địa tinh, mở miệng nói: “Không cần lo lắng, chắc chết không được bao nhiêu người đâu.”

Trước đó là, không chết người.

Hiện tại là, không chết được... bao nhiêu người?

Vậy tiếp theo thì sao?

Thương nhân và một vài kẻ không mời mà tới bị chính sự liên tưởng của mình dọa sợ, ôm chặt hai tay, hóa đá.

Một hôn lễ mà thôi, cần phải kích thích như thế sao? Lãnh chủ Grilan hành sự, quả nhiên rất khác biệt, uy vũ bá khí.

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 161

Hôn Lễ 5

> Tiệc tối sắp bắt đầu, Tổng Mặc và Rhys thân là vai chính lại chậm chạp không hiện thân. Tin tức địa tinh mang về chỉ nói ngắn gọn, lão John chỉ có thể đích thân lên mặt đất nghiên cứu.

Vừa ra khỏi thành ngầm, bên tai đã vang lên một tiếng pháo nổ, khói bụi tan đi, tiếp theo đó, là tiếng gào phẫn nộ, “Tổng Mặc Grilan! Ta phải đại biểu thần Quang Minh tiêu diệt ngươi!”

Dám nói câu này, trừ đại chủ giáo của Quang Minh giáo hội, thì không còn ai khác.

Năm đại chủ giáo vây thành hình tròn, đại chủ giáo Alpha đứng giữa hình tròn, giơ cao quyền trượng, một vòng sáng trắng từ đỉnh quyền trượng của sáu đại chủ giáo hội tụ vào nhau, một đồ đẳng tượng trưng ặt trời và quang minh hiện ra.

Đồ đẳng tỏa ra ánh sáng chói mắt, bảo vệ sáu đại chủ giáo trong đó, bất luận là đạn hay đạn pháo, đều không thể tổn thương họ nửa phân.

Trong ánh sáng trắng, một tia sáng vàng bùng lên, giống như một thanh kiếm sắc bén, bắn ra khỏi nơi đó.

Trước người Tổng Mặc lập tức bay lên một hàng phù văn đen, phù văn hình thành một vách ngăn kiên cố, giống như có sinh mạng tự động xoay chuyển, cản mọi công kích của đại chủ giáo.

Rhys đứng bên cạnh Tống Mặc, nhìn sáu đại chủ giáo đối diện, mở miệng; “Thân ái, không thì, để ta tới đi? ”

“Người tới?”

“Đúng, làm vậy quá tốn thời gian.” Rhys gác tay lên vai Tống Mặc, ngón tay nhẹ vuốt qua lỗ tai và mặt Tống Mặc, nói: “Ta đánh vỡ mai rùa của họ, người muốn nã thế nào thì nã, giết chết cũng không sao.”

Tống Mặc mím môi, y ban đầu còn cho rằng những lão già này rất dễ đối phó, mấy viên đạn gây mê là có thể dễ dàng giải quyết, nhưng y đã quên, khinh địch là không được! Đạn gây mê có tác dụng, nhưng chỉ toàn làm ngã tu sĩ và chủ giáo sau lưng họ, sáu đại chủ giáo cho tới nay vẫn lông tóc vô thương, hoàn hảo như cũ. Nếu không có Rhys, ngã xuống ngược lại là Tống Mặc.

Mà không thể đánh vỡ mai rùa của những kẻ này, đừng nói là bắt cóc tổng tiền, ngay cả mặt mũi cũng mất sạch.

“Được, người tới.” Tống Mặc cắn răng hừ lạnh một tiếng.

Rhys giơ tay phải lên, vẽ một hàng phù văn, một cơn gió đen nổi lên, bao lấy sáu đại chủ giáo, gió càng lúc càng mạnh, ánh sáng đồ đằng quang minh tỏa ra càng lúc càng tối, sáu đại chủ giáo đồng thời biến sắc.

Thời đại hắc ám ngàn năm kết thúc, Quang Minh giáo hội không còn cần thường xuyên đối kháng với kẻ địch bên ngoài, bình yên làm nảy sinh mục rữa và tranh đoạt quyền lực, Thực lực của sáu đại chủ giáo hiện tại, so với đại chủ giáo lúc lão John còn chưa rời khỏi giáo hội, ngay cả một nửa cũng không bằng.

Lúc trước khi Tống Mặc liên tiếp bắt hai kỵ sĩ vàng, lão John từng cảm thán, Quang Minh giáo hội, thật sự là càng lúc càng tệ.

Nếu đổi lại là sáu đại chủ giáo của ngàn năm trước, đối phó với thân vương ma tộc, cho dù không thể dễ dàng lấy phần thắng, ít nhất cũng sẽ không tới mức chẳng có sức trả đòn như hiện tại.

Đại chủ giáo Alpha lớn tiếng niệm lời khấn cầu tôn vinh Quang Minh thần, đá ánh sáng trên đỉnh quyền trượng thoáng chốc tỏa ra tia sáng chói mắt, gió đen quần quanh đại chủ giáo có dấu hiệu giảm đi.

Tống Mặc ngẩng đầu nhìn Rhys, nên làm sao giờ? Người ta trả đòn rồi.

Rhys nhướng một bên mày, còn sớm.

Gió đen đột nhiên tăng mạnh, năm đại chủ giáo bên ngoài chỉ cảm thấy toàn thân đều bị một cơn hàn lạnh đáng sợ bao kín, xâm lược, tay chân chậm rãi bắt đầu cứng lại, gần như không thể cầm chắc được quyền trượng. Một đại chủ giáo thực lực yếu nhất, thân thể đột nhiên bắt đầu run rẩy, quyền trượng trượt khỏi tay, rớt bịch xuống đất, miệng phun máu tươi, ngã thẳng xuống đất.

Sắc mặt đại chủ giáo Alpha trở nên tái nhợt, mất hết huyết sắc, bốn đại chủ giáo còn lại cũng kinh hoảng, đồ đằng quang minh lơ lửng trên đỉnh đầu đại chủ giáo trở nên tối mờ, cho dù năm đại chủ giáo còn lại dốc hết toàn lực, cũng không thể ngăn cản sự xâm lược của ma lực.

Từng đại chủ giáo thi nhau ngã xuống, đến cuối cùng, chỉ có đại chủ giáo Alpha vẫn dùng quyền trượng chống đỡ thân thể, đứng thẳng không ngã. Gương mặt già nua, đôi mắt phản nộ, oán hận trừng Rhys và Tống Mặc đối diện, gầm lên: “Ma tộc bỉ ổi! Nhân loại bị tà ác mê hoặc! Người sẽ bị ánh sáng vứt bỏ, chìm vào vực sâu địa ngục tội ác!”

Đôi mắt màu biển xanh của Rhys nhiễm lên một tầng đỏ sẫm, lại giơ tay phải lên, Tống Mặc kéo hẳn, lắc đầu, sáu con tin, năm tên đã ngã xuống bất tỉnh nhân sự, sống chết chưa biết, chỉ còn lại một tên, tính ra là đáng giá nhất, nhất thiết không thể để Rhys giải quyết mất.

“Ta tới.” Tống Mặc nói; “Chỉ còn lại tên này là đủ bộ, còn cần dùng lão đối tiền đó.”

Rhys: “...”

Tống Mặc vác ống hỏa tiễn lên vai, hòng pháo nhắm vào đại chủ giáo Alpha.

Đại chủ giáo Alpha tuổi hơn bảy mươi biến hiện cốt khí kiên định, thật ra đã hện xanh ruột. Trước kia phán đoán sai lầm, cho rằng hai người đơn độc, sẽ dễ đối phó hơn, có thể nhân lúc ma tộc khác không có mặt bắt giữ họ. Nhưng không ngờ, đụng phải hai kẻ cứng cựa, không chỉ không đạt được mục đích, ngược lại bị đánh rớt răng! Năm đại chủ giáo khác ngã xuống bất tỉnh, chỉ còn lại mình lão, kế sách hiện tại, chỉ có thể liều!

“Dùng danh nghĩa thần Quang Minh!” Đại chủ giáo Alpha giơ cao quyền trượng, gõ mạnh lên mặt đất, “Đại biểu Quang Minh trục xuất tất cả tà ác thế gian!”

Quyền trượng phát ra tia sáng chói mắt, Tống Mặc híp mắt lại, nhắm vào lão già đang gào lớn với mình, nã păng một tiếng, không có sự bảo vệ của mai rùa, năng lực phòng thủ của đại chủ giáo Alpha căn bản không đủ nhìn, không đợi lão phát xong đại sát chiêu, đã bị đạn gậy mê bản thẳng cấp nhanh chóng đánh ngã.

Tống Mặc tin tưởng một đạo lý, đánh nhau, nhất định phải lòng dạ lang độc, nhanh tay lẹ mắt mới được.

Đánh ngã đại chủ giáo Alpha, Tống Mặc đứng thẳng dậy, vác ống hỏa tiễn, sờ mũi, vẻ mặt đắc ý, “Trước mặt đại pháo, bất kể là võ trang phản chính phủ hay là tổ chức thần côn, toàn bộ đều phải ngã xuống!”

Rhys cười nâng cằm Tống Mặc, hôn y một cái, “Thân ái, ta phát hiện, ta càng thích người rồi.”

Tống Mặc hiềm khi đỏ mặt, “Tránh ra, mau đi gom kim tệ. Những con tin này an trí thế nào, ta còn phải nghĩ xem.”

Tống Mặc đi tới trước mấy đại chủ giáo, ngón tay thò xuống dưới mũi của họ, nhìn xem có còn thở hay không, ngẩng đầu thấy lão John đứng ở chỗ không xa trầm mặc nhìn y, y cười vẫy tay, “Quản gia, ông tới rất đúng lúc, mau vác bọn họ về, những tên này còn sống, đều có thể đổi tiền đó!”

Lão John: “...”

Cuối cùng, kim tệ Rhys thu gom lại, và sáu đại chủ giáo bị trói thành cái bánh chưng, cộng thêm một số tiểu đệ đại chủ giáo mang tới, đều bị nâng vào thành ngăm. Kim tệ được cất vào tiểu kim khố của lãnh chủ, con tin và tiểu đệ bị nhốt vào phòng tối nhỏ. Tống Mặc cuối cùng chưa tận lương tâm, suy nghĩ tới tuổi tác và đả kích phải chịu của sáu đại chủ giáo vừa rồi, gọi mấy tu sĩ tới, xử lý thương thế của họ trước một chút.

Mies và Roger bị gọi ra khỏi sảnh tiệc, nhìn thấy đám người Alpha hôn mê bất tỉnh bị cột trong phòng tối nhỏ, liền bị dọa nhảy dựng, “Đại chủ giáo?”

Hai tu sĩ quay nhìn lẫn nhau, đều nhìn thấy được trong mắt đối phương sự kinh ngạc và không thể nào tin.

Lãnh chủ đại nhân, lại bắt hết cả sáu đại chủ giáo rồi?

Đại chủ giáo, sao lại tới Grilan, hơn nữa còn là sáu người cùng tới? Như vậy, giáo hội khẳng định sẽ loạn thành nồi cháo rồi đi?

“Sao vậy, hai người các người?” Tống Mặc ôm tay tựa bên tường, trên người còn mặc lễ phục màu đỏ, vuốt vuốt lọn tóc đen rũ trước mắt, thối một hơi, “Mau kiểm tra thử đi, hiện tại bọn họ thế nào.”

“Tuân lệnh, lãnh chủ đại nhân.”

Mies và Roger thu lại tâm tư đã để lộ, bắt đầu nghiêm túc kiểm tra thương thế của mọi người, đúng như dự liệu của Tống Mặc, trừ sáu đại chủ giáo, những người khác đều chỉ trúng đạn gây mê, ngủ một giấc sẽ tỉnh, sáu đại chủ giáo, gần như đều bị ma lực của Rhys tổn thương, lại trúng đạn gây mê, may là thương thế không nặng, uống thuốc Roger điều chế rất nhanh có thể lành lặn.

Nghe xong Mies và Roger hồi báo, Tống Mặc gật đầu, y vốn không có ý muốn giết bọn họ, tương lai khi đòi tiền chuộc với giáo hội, lại tính thêm phí thuốc trị thương, tuy rằng không thể đòi quá nhiều, nhưng dù sao cũng phải lấy, ai cũng sẽ không chê tiền nhiều bằng tay.

Rời khỏi phòng nhỏ, tâm tình của Tống Mặc không phải tốt bình thường. Tuy cự long và giáo hội trước sau tới làm loạn hôn lễ của y, gây phiền cho y, nhưng cuối cùng cự long bị đánh chạy, giáo hội tới gây phiền trở thành con tin của y, lãnh chủ đại nhân quả đoán tin rằng, trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả thế lực tà ác, đều là hổ giấy!

Lão quản gia John nếu biết lúc này Tống Mặc đang nghĩ gì, khẳng định sẽ tận chức tận trách nhắc nhở y, một khi tin tức y kết hôn với người kế thừa thân vương ma tộc truyền ra ngoài, Grilan, mới sẽ trở thành thế lực tà ác cả đại lục Quang Minh công nhận...

Giải quyết xong đám người Quang Minh giáo hội tới giờ trò lưu manh, mọi người ở trong đại sảnh thành ngẫm, cuối cùng đợi được vai chính của tiệc cưới, chủ nhân của thành lũy.

Tống Mặc và Rhys bước vào đại thính, sảnh tiệc lập tức vang lên tiếng vỗ tay như sấm và tiếng hoan hô chúc mừng, Tống Mặc nhận ly rượu trong tay thị tùng, lớn tiếng nói: “Cảm tạ chư vị tới tham gia hôn lễ của ta, tối nay, không say không về!”

Vừa nói, vừa kéo Rhys một cái, “Người cũng nói gì đi.”

Rhys gật đầu, giơ ly rượu lên, nói với mọi người, “Dùng tên tuổi của Myers, cảm tạ chư vị.”

Rhys nói xong, ma tộc trong sảnh tiệc đồng thời đứng lên, “Chúc mừng Myers!”

Sau ma tộc, những người khác cũng giơ ly rượu lên, uống cạn.

Tổng Mặc và Rhys đi tới chỗ ngồi, bữa tiệc chính thức bắt đầu. Thức ăn thơm phức và rượu ngon được dọn lên bàn, mùi thơm của rau hầm và thịt nướng, khiến người ta càng thêm thèm ăn, người lùn giơ ly rượu, uống cạn sạch, tinh linh thưởng thức trái cây và rau quả Grilan trồng, rượu nho trong ly, cũng khiến họ rất vừa lòng.

Ma tộc không chê bai gì thức ăn, bọn họ đặc biệt cảm thấy hứng thú với rượu của Grilan.

Địa tộc nhất gan ngồi chung với địa tinh chu nho, rượu ngon và thức ăn, khiến trên mặt họ cũng xuất hiện nụ cười.

Người Grilan lớn tiếng nói cười với các thương nhân tới chúc mừng hôn lễ của Tổng Mặc, cùng ẩm rượu, cho dù là thám tử có dụng tâm khác, trong bầu không khí vui vẻ này, cũng quên mất mục đích không thể để lộ của mình.

Mấy người lùn uống say rồi nhảy lên ghế, giơ cao ly rượu ca hát chúc mừng, những người lùn khác lớn tiếng phụ họa, không khí nhiệt liệt lan cả sảnh tiệc.

Các thiếu nữ tinh linh ưu nhã đứng lên, đi tới trước mặt Tổng Mặc và Rhys, cánh tay trắng tinh nhẹ gảy đàn hạc trong lòng, điệu nhạc nhẹ nhàng khiến sảnh tiệc huyền ảo lập tức yên tĩnh.

Tiếng ca của thiếu nữ tinh linh vang lên, lúc ẩn lúc hiện, thuần khiết, giống như suối nguồn trong vắt, chảy vào lòng mọi người.

Tiếng ca của các cô, thành kính ca ngợi tất cả sự tốt đẹp của thế gian, núi cao nguy nga, rừng rậm um tùm, dòng sông chảy mạnh, đóa hoa muôn màu, gió thổi qua rừng núi, mang theo hơi thở trong xanh, cơn mưa đổ xuống ruộng đồng, thấm nhuận mặt đất, ngôn ngữ tinh linh cổ xưa, mỗi một từ, mỗi một âm, đều mang theo ma lực nữ thần mặt đất ban cho.

Tất cả mọi người, đều trầm mê trong tiếng ca mỹ diệu, khi tiếng ca dừng lại, sảnh tiệc vẫn hoàn toàn yên tĩnh.

Đây chính là chúc phúc của tinh linh sao?

Tống Mặc hoàn hồn lại, thở ra một hơi thư sướng, các thiếu nữ tinh linh đã trở về chỗ ngồi, những tinh linh khác đứng lên, đồng thanh nói: “Lãnh chủ Grilan, nguyện ngài cùng tồn tại với ánh sáng mặt đất!”

“Cảm ơn.”

Tống Mặc biểu đạt sự cảm tạ chân thành của mình với tinh linh, Rhys nắm tay Tống Mặc, ghé vào tai Tống Mặc nói: “Thân ái, ta cũng có thể hát cho người nghe.”

Tống Mặc liếc mắt nhìn Rhys, rất muốn nói một câu: Thôi miễn đi, người ta hát là ánh xuân tuyết trắng, vị này hát tuyệt đối là âm điệu lả lướt.

Rhys không nghĩ thế cầm tay Tống Mặc lên, hôn lên mu bàn tay y, mấy ma tộc đã đứng lên, cỡi trường bào trên người, một thân sa y tinh xảo, lộ ra thắt lưng thon nhỏ dẻo dai và bảo thạch đeo trên eo.

Những mỹ nhân ma tộc quyến rũ khoan thai bước ra giữa đại sảnh, trên cổ tay và cổ chân đều có đeo chuông vàng và vòng tay va vào nhau thanh

thúy, trong ma âm tấu vang, bắt đầu nhảy điệu vũ hỏa diễm mê hoặc lòng người.

So với tiếng ca gột rửa lòng người của tinh linh, điệu vũ của ma tộc tràn đầy mị hoặc và hơi thở hoa lệ.

Eo lưng lắc lư, cổ tay trắng trẻo linh hoạt, ngón tay có sơn móng đỏ tươi, liên tục búng vào lòng mọi người, Rhys gác cằm lên vai Tống Mặc, “Thân ái, thích không?”

“Nếu ta nói thích, ngươi sẽ làm thế nào?” Tống Mặc nghiêng đầu qua, cọ trán Rhys, có lẽ do uống rượu, mặt y hơi đỏ, “Sẽ bịt mắt ta, không cho ta xem?”

“Không, ta sẽ không làm vậy.” Rhys nắm ngón tay đã vẽ tới khoe môi mình ra, nhẹ cắn lấy, “Ta sẽ đích thân nhảy cho ngươi xem.” Âm thanh dần trở nên thấp trầm, mang theo mị hoặc không thể kháng cự, “Ta nhảy còn đẹp hơn cả họ.”

Trong đầu đột nhiên nghĩ tới một cảnh tượng, Tống Mặc muốn cười, cảm thấy được cánh tay đang làm loạn trên eo mình, Tống Mặc cười không ra nữa.

“Đừng làm loạn.”

“Thân ái.” Hai mắt Rhys càng lúc càng trở nên mê ly, “Ta yêu ngươi.”

Rhys không phải lần đầu tiên nói thế với Tống Mặc, nhưng trước mắt mấy ngàn người, nói mấy lời này... cho dù da mặt Tống Mặc có dày, cũng chống đỡ không nổi. May là lực chú ý của mọi người đều ở trên mỹ nữ khiêu vũ, chỉ có lão John là nhìn sang hai người một cái, nhưng không nói gì cả.

Bữa tiệc kéo dài tới nửa đêm, phần lớn mọi người đều say, may là còn có một số ít người giữ được tỉnh táo, giúp đỡ thị tùng và thị nữ, nếu không, chỉ dựa vào người trong thành ngầm, căn bản không thể nào đưa nhiều người thế này về phòng.

Tống Mặc được Rhys ôm về phòng, phòng ngủ chính cũng được bố trí lại, đâu đâu cũng lộ ra không khí vui tươi của hôn lễ.

Rhys đặt Tống Mặc lên giường, ngồi ở mép giường, hai tay chống hai bên người Tống Mặc, cúi đầu, nhẹ hôn môi Tống Mặc. Từ hôn cạn tới hôn sâu, hai người đều không lên tiếng. Tống Mặc vươn tay ôm cổ và vai Rhys, kéo ngã hẳn, rồi dùng lực trở người đè lên thân Rhys. Hai tay banh cổ áo Rhys ra, lòng bàn tay dán lên ngực Rhys, da thịt tiếp xúc, hai người đồng thời phát ra tiếng rên.

Rhys ấn tay Tống Mặc lại, đè đầu y xuống, liếm chóp mũi Tống Mặc, “Thân ái, chúng ta có cả một đêm, không cần gấp.”

Tống Mặc trợn mắt, “Ai gấp?”

Rhys nhướn mày, làm ra vẻ vợ nhỏ ủy khuất, “Là ta gấp, được rồi chưa?”

Tống Mặc không nhịn được, bật cười ra tiếng, hôn lên mặt Rhys, phát ra một tiếng rõ ràng: “Ta thừa nhận, ta cũng gấp...”

Rhys cong môi, ôm đầu Tống Mặc, chủ động làm nụ hôn thêm sâu...

Trên bầu trời sáng lấp lánh ánh sáng, Hắc Viêm ngồi trên đỉnh đầu cự long, ma sát chiếc nhẫn bảo thạch đỏ trên ngón cái, đôi mắt màu vàng vụt qua cảm xúc phức tạp.

“Bảo bối, người đang nghĩ gì?” Một con rồng cái bay tới bên cạnh Hắc Viêm, “Vẫn thấy buồn vì chuyện vừa rồi sao?”

“Không.” Hắc Viêm lắc đầu, hiếm khi lộ ra một chút tươi cười, “Ta không buồn, ngay từ khi bắt đầu, ta đã không nghĩ rằng chuyện sẽ thành công.”

“Vậy tại sao người nhất định phải đi một chuyến?”

“Tại sao à?” Hắc Viêm gác tay lên đầu gối gập lại, tay kia chống sau người, ngửa đầu nhìn trời sao gần tới mức có thể vươn tay chạm tới, “Có lẽ, là vì để bản thân hoàn toàn chết tâm.”

Hắn muốn tận mắt chứng kiến, nhất định phải tận mắt chứng kiến, người đó, đã hoàn toàn thuộc về người khác rồi. Cho dù là cướp, cũng cướp không được. Trong lòng hắn sớm đã có đáp án rồi, chỉ là, không chịu thừa nhận, vẫn không chịu...

Hắc Viêm nhắm mắt lại, tháo chiếc nhẫn trên ngón cái xuống, bóp mạnh, bảo thạch trong lòng bàn tay, chậm rãi nứt ra.

Rõng cái nhìn Hắc Viêm một cái thật sâu, cuối cùng, không nói gì cả.

Cùng lúc này, Tống Mặc mệt mỏi đã chìm vào giấc ngủ, không hề phát hiện, chiếc nhẫn vẫn đeo trên ngón út tay phải, chậm rãi nứt ra, cuối cùng hóa thành bột phấn, tán ra trên ra giường trắng tuyết.

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 162

Năm Tháng Bình Yên

> Sáng sớm, Tống Mặc mở mắt ra, liền chạm phải đôi mắt màu biển xanh.

“Sớm.” Rhys cúi đầu, nhẹ hôn trán Tống Mặc một cái, “Ngủ ngon không? ”

Tống Mặc ôm cổ Rhys, cọ cọ mặt Rhys, toàn thân như bị tháo khớp, lười biếng không muốn động.

“Người nói ta ngủ ngon không?”

Rhys chờ ra một chút, hình như không ngờ Tống Mặc sẽ trả lời như thế. Hiếm khi thấy Rhys thế này, Tống Mặc không khỏi cười ra tiếng, tay len vào tóc Rhys, dùng lực vò tóc hắn, Rhys vẫn ngây ngốc, Tống Mặc cười càng dữ.

“... Ừm.”

Tiếng cười ngừng lại trong nụ hôn nóng cháy, tất cả âm thanh, trong thoáng chốc đều biến mất. Răng môi giao nhau, quần chặt lấy nhau. Không biết tại sao, Tống Mặc đột nhiên nhớ tới hai câu nói này. Mở mắt ra, gương mặt gần trong gang tấc, lông mi cong lên lướt qua mặt mình, giống như một sợi lông vũ cọ qua, hơi ngứa, tê dại.

Ôm lấy tay Rhys, tối qua, y không thể nhớ rõ bọn họ rốt cuộc quấn lấy nhau mấy lần, quấn quýt bao lâu, chỉ nhớ cảm giác động tâm đó, cứ như

sắp nuốt chửng tất cả đau đớn và khoái cảm.

Cánh tay trắng nõn trượt xuống từ bụng Tống Mặc, mang tới hơi nóng làm phien lòng người, đầu gối bị giữ chặt, kéo lên, bấp đùi thon dài thẳng tắp gác lên bờ vai hữu lực, Tống Mặc vô thức bóp chặt tay Rhys, giãy tiếp theo, lao tới mãnh liệt cuốn trôi thân thể Tống Mặc, y nhịn không được ngửa đầu, miệng tràn ra tiếng rên rỉ bị đè nén, mái tóc đen xõa tung trên gối, trong lúc lay lắt, đã giao vào mái tóc nâu.

Rhys cúi đầu, đôi môi đỏ ửng lên đôi mắt bị bức đỏ của Tống Mặc, dịu dàng, mang theo thương tiếc chưa từng có, mười ngón giao nhau, giống như cuối cùng đã đạt được bảo vật khát vọng từ lâu, không muốn thả lỏng chút nào.

“Thân ái... Ta yêu người.” Lời yêu thương thâm thì vang lên bên tai.
“Ta yêu người...”

Đi kèm lời nói dịu dàng, nụ hôn thương yêu, là nhiệt tình không cách nào không chế và tấn công tựa hồ muốn cuốn Tống Mặc vào trong hắc ám.

Lý trí, hình như cũng sắp tan vỡ...

Tống Mặc nhìn gương mặt vì khoái cảm mà càng thêm yêu diễm mỹ nhân phía trên, như bị mê hoặc ngất đầu, hôn lên cổ Rhys.

Giây tiếp theo, Tống Mặc liền hối hận đã làm thế.

Nhưng trên đời này không có bán thuốc hối hận, Tống đại lãnh chủ vì hành động lỗ mãng của mình, đã nhận được ‘giáo huấn’ trước nay chưa có.

Mà ‘giáo huấn’ này, sẽ duy trì thời gian rất dài.

Ba ngày sau, lão quản gia John của phủ lãnh chủ vẻ mặt xanh mét đứng trước cửa phòng ngủ chính, kiên nhẫn bền bỉ gõ cửa phòng.

Lãnh chủ và ‘phu nhân’ của y từ sau khi tiệc cưới kết thúc liền không hề rời khỏi phòng ngủ! Ông có thể thông cảm nhiệt tình tân hôn của người trẻ tuổi, nhưng, ba ngày rồi, không phải là ba tiếng! Nhiệt tình cũng nên có hạn độ chứ? Không sợ tình tảo nhân vong sao?!

Lão John tin chắc Tống Mặc sẽ không hồ nháo như thế, nhất định là tên ma tộc đáng chết đó không tốt!

Tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục, nhưng trong phòng lại không có bất cứ hồi đáp nào, trên trán lão John nổi lên một hàng gân xanh, giây tiếp theo, ông tựa hồ muốn co chân đạp cửa.

“Xin chào.”

Âm thanh vang lên sau lưng, quản gia quay đầu lại, thì thấy Sean từ sau hôn lễ vẫn nằm ỳ ở phủ lãnh chủ không đi. Quản gia cảm thấy đau đầu, mấy ma tộc này, một người hai người, sao đều đáng ghét như thế!

“Xin chào.” Lão John cong lưng hành lễ, nói: “Bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi, ngài có thể dời bước tới nhà ăn.”

Hàm ý là: Mau biến đi, đừng phiền ta!

Sean làm như không hiểu ý đuổi người trong lời lão John, cười híp mắt tựa lên vách tường, nghiêng nghiêng đầu, hai tay khoanh lại, mái tóc dài rũ xuống bên vai, “Vậy người thì sao?”

“Gọi lãnh chủ đại nhân dậy.”

Nhìn mặt Sean, liền không tránh được nghĩ tới Rhys, nghĩ tới Rhys, đỉnh đầu quản gia liền bắt đầu bốc khói đen. Ông thề, đời này sẽ cùng ma tộc không đội trời chung!

Sean không chút để tâm tới sự bài xích của lão John, ngược lại bước tới, một tay gác lên vai lão John, nhìn thấy con người đối phương co rút lại, hần cười, “Ta cảm thấy, vẫn đừng nên quấy rầy họ tốt hơn, làm phiền vợ chồng thân mật, là sẽ bị địa hành long phun nước miếng.”

Lão John: “...” Thân mật ba ngày rồi, còn chưa đủ sao? Tiếp tục như thế, công việc chất thành núi ai sẽ làm?!

“Ta cảm thấy, sở dĩ người nghiêm túc cứng nhắc như thế, chính là vì thiếu một người yêu.” Nụ cười trên mặt Sean nhiễm lên sự mê hoặc riêng biệt của ma tộc, giọng nói cũng hạ thấp hơn. “Người thấy sao?”

Lão John đẩy tay Sean ra, “Không liên quan tới người.”

“Không, có liên quan, rất liên quan.” Sean phát huy phẩm chất tốt đẹp mặt dày mày dạn của ma tộc một cách hoàn hảo, lại gác tay lên vai lão John, nếu không phải suy nghĩ tới lực chiến đấu của quân gia, hẳn đã muốn dán hết cả người lên lưng lão John, “Người cảm thấy, ta thế nào?”

“Người?” Lão John nhướng một bên mày, “Ta không hứng thú.”

“Tại sao?” Sean bất mãn lắm bầm, “Ta không đẹp sao?”

“Ta đã hơn một ngàn tám trăm tuổi rồi, với tiêu chuẩn của nhân loại mà nói, ta không thích hợp tìm người yêu nữa.”

“Không sao, ta lớn tuổi hơn người.” Sean cười híp mắt nói. “Ta đã một ngàn chín trăm tuổi rồi.”

“...” Lão John câm nín, chỉ có thể chỉ chỉ mặt mình, cho dù anh tuấn như cũ, phong độ đường đường, nhưng gương mặt này, cũng không còn trẻ tuổi, “Thẩm mỹ quan của người có vấn đề.”

Trong mắt Sean nhanh chóng vụt qua một tia sáng, búng tay một cái, một hàng phù văn đen lóe qua trước mặt lão John. Lão John theo phản xạ đẩy Sean ra, trên người dâng lên dấu khí vàng, nhưng lập tức phát hiện, phù văn Sean vẽ ra, không có bất cứ lực công kích nào.

Đây là... lão John nhíu chặt mày, đợi khi phù văn tan biến, ông nhìn Sean, ma tộc này, làm trò quỷ gì?

Sean dương dương đắc ý huýt sáo với lão John, khoe mắt đuôi mày đều lộ ra ý đồ không tốt của hắn, giống như công tử nhà giàu giễu cợt con gái nhà lành. Sắc mặt lão John càng trở nên khó coi.

Lúc này, cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra, rất hiển nhiên, quản gia đại nhân gõ cửa không ngừng hồi này đã có tác dụng. Tiếng vang lớn như thế, cho dù là cự long, cũng sẽ bị đánh thức.

Tống Mặc đứng bên cửa, trên người mặc sơ mi màu trắng hơi lớn, mái tóc đen hơi rối, khí sắc thì lại không tồi, y trợn mắt ghen hòng nhìn quản gia đứng trước mặt mình, không tin xoa xoa mắt, hơi hồ nghi mở miệng nói: “Quản gia?”

Lão John không để ý tới Sean nữa, hành lễ với Tống Mặc: “Lãnh chủ đại nhân, chào buổi sáng.”

Tống Mặc chớp chớp mắt, âm thanh không đổi, chiều cao thể hình cũng không đổi, y phục cũng hoàn toàn giống quản gia thường mặt, nhưng... giây tiếp theo, Tống Mặc đột nhiên bước tới một bước, kéo thắt lưng của lão John, dùng lực giật ra, cúi đầu nhìn vào bên trong một cái.

Lão John cứng đờ, Rhys đứng sau lưng Tống Mặc hóa đá, nụ cười trên mặt Sean cũng không còn.

Thời gian dừng lại, thế giới an tĩnh.

Nhưng Tống Mặc thì lại ra vẻ đúng thật là vậy sờ cảm gật đầu, ừm, lần trước địa tinh uống say từng tiết lộ, mặc cái loại màu này, thì đích thật là quần gia không sai. Ngẩng đầu lên, nam nhân tóc bạc mắt xanh, trẻ tuổi anh tuấn trước mặt, quả thật là quần gia của y không cần nghi ngờ.

Nhưng, sao ông lại đột nhiên biến thành thế này?

Ánh mắt hoài nghi rơi lên gương mặt thần sắc cổ quái của Sean, “Chuyện này, là người làm?”

Sean cuối cùng cũng hoàn hồn lại khỏi đả kích vừa rồi, gãi đầu, “Ừ, ta làm. Ta sẽ phụ trách.”

Tống Mặc híp mắt lại, phụ trách? Phụ trách cái gì chứ? Nhìn lão John đột nhiên thay đổi hình dáng, lại nhìn vẻ ác quỷ háo sắc của Sean, y bình tĩnh đại ngộ, mọe nó thì ra tên này đang có ý đồ với quần gia nhà y?!

Lá gan thật lớn nha, có được sự đồng ý của y chưa?!

“Tên lưu manh thúi đáng chết nhà người!”

Tống Mặc tức giận tăng cao, đẩy Rhys đang hóa đá sau lưng mình ra, chạy vào phòng, sau một trận binh binh, Tống Mặc trở lại, trên vai vác Mauser 98, trên eo giắt hai khẩu súng lục, trước ngực đeo một băng đạn, cánh tay còn trống duy nhất cũng cầm một trái lựu đạn, lãnh chủ đại nhân vũ trang toàn bộ, thề rằng phải chiến đấu để bảo vệ quần gia của mình.

“Ông pằng pằng người!”

Tiếng súng như nường đậu vang lên, tiếp đó là tiếng nổ của lựu đạn, kèm theo tiếng gầm của lãnh chủ, vang khắp cả phủ lãnh chủ.

Mọi người chạy tới chỉ thấy lãnh chủ đại nhân ném súng lục đã hết sạch đạn đi, vác ống hỏa tiễn lên, hòng pháo nhắm vào Sean đang đu mình trên

chùm đèn thủy tinh ở nóc nhà.

Oành một tiếng, chùm đèn thủy tinh tan theo mây khói, nóc nhà bị lủng một lỗ, ánh mặt trời rơi xuống từ đó, đúng lúc bao trùm lấy Sean.

Nhìn ma tộc lông tóc vô thương, chỉ có hơi nhếch nhác, Tống Mặc lấp đầy đạn pháo thứ hai, không tin không nã chết người! Vừa định bắn, tay lại bị ấn về.

“Rhys?” Tống Mặc nhíu mày, “Đừng cản ta, cẩn thận ta nã luôn cả người!”

Rhys bị lời của Tống Mặc làm ghen một chút, “Thân ái, chúng ta vừa kết hôn.”

“Vậy thì thế nào? Có tin diệt người rồi ông đây lập tức có thể tìm được mùa xuân thứ hai không!”

Rhy biết nghe lời phải buông tay ra, bất đắc dĩ nhún nhún vai với Sean trên nóc nhà, ý tứ rất rõ, anh em, ta tận lực rồi, người tự cầu nhiều phúc đi.

Sean vung nắm đấm với Rhys, đồ trọng sắc khinh bạn!

Rhys nhướng mày, so với vị anh họ từ nhỏ đã không biết đối phó sao, đương nhiên là vợ quan trọng hơn! Bên ngoài còn có một con rồng mập bất cứ lúc nào cũng đợi khoét góc tường, người kế thừa thân vương nói rằng, hẳn hoàn toàn không có áp lực với hành vi bỏ mặc anh em của mình.

Sean không biết làm sao, chỉ có thể lại nghĩ biện pháp né tránh tiếp, nhưng không ngờ, Tống Mặc vẫn bị cản lại.

Lão quản gia John không tán đồng nói với Tống Mặc: “Lãnh chủ đại nhân, cho dù muốn diệt hẳn, cũng không nên khai hỏa trong phủ lãnh chủ.

Ngài nhìn xem nóc nhà và vách tường bị tổn hại đi, tu sửa lại phải tốn không ít phí dụng.”

Tống Mặc chớp chớp mắt, ánh mắt đảo qua nóc nhà bị lủng lỗ, và vách tường đầy lỗ đạn, chợt dạ co cổ, “Quản gia, ta chỉ là nhất thời kích động. Tên đó vậy mà dám có ý đồ với ông, thứ này, nhất định phải diệt!”

“Ta biết.” Lão John cười, “Ngài yên tâm, nên làm sao trừng trị hắn, ta tự có chủ trương.”

“Thật sao?”

“Thật.”

“Vậy được rồi.”

Tống Mặc thu ống hỏa tiễn lại, Sean miễn cưỡng thoát được một kiếp. Nhìn ánh mắt rõ ràng bất thiện của lão John, Tống Mặc thầm nghĩ, quản gia rốt cuộc sẽ trừng trị hắn thế nào? Giết mổ? Hay là đánh cho hắn sống không thể tự lo? Hình như khả năng trước lớn hơn một chút.

Chẳng qua, tuy rằng Sean dám cả gan có ý đồ với quản gia, không thể tha thứ, nhưng hình dáng khi trẻ tuổi của quản gia, thật sự là cực kỳ anh tuấn, tuấn lãng tới thiên hạ vô địch nha.

Tống Mặc ném ống hỏa tiễn vào trong lòng Rhys, cong lưng nhặt súng lục lên, vác lên vai, đi tới bên cạnh lão John.

“Quản gia, về phí dụng tu sửa nhà cửa, ta nghĩ, chúng ta có thể thương lượng với các đại chủ giáo trong phòng nhỏ một chút...” Đi được vài bước, Tống Mặc đột nhiên quay đầu, nói với Rhys, “Xử lý hắn đi, ném về ma giới hay là đào hố chôn luôn đều được, nếu không không cho phép người bước vào phòng ngủ của ta nữa!”

Nhìn lãnh chủ đại nhân và quản gia của y đi xa, người kế thừa thân vương ma tộc và công tước ma tộc bị bỏ lại đó quay mặt nhìn nhau, mắt Rhys chậm rãi híp lại, Sean đột nhiên thấy rét sống lưng.

“Rhys, người nhất thiết đừng làm vậy!”

Rhys nhếch môi, giơ tay phải lên, “Người yên tâm, anh họ, ta sẽ không làm vậy, ta chỉ muốn nhanh chóng xử lý người.”

Sean nhìn phù văn màu đen đang lao tới, vừa tránh né tấn công, vừa nước mắt đầy mặt, hai vợ chồng này, quả thật là không nói lý như nhau!

Không lâu sau, các nước trên Quang Minh đại lục đều nhận được một tin tức khiến người chấn động, lãnh chủ Tổng Mặc của Grilan kết hôn cùng một ma tộc. Không đợi mọi người kinh ngạc vì Tổng Mặc lại ở chung với một ma tộc, lại có một tin mới truyền tới, sáu đại chủ giáo của Quang Minh giáo hội đều mất tích ở Grilan, theo tin tức đáng tin, hết tám chín phần là bị bắt cóc rồi!

Không lâu sau, một bức thư được đưa tới Quang Minh giáo hội, chứng thực tin tức này. Ý tứ trung tâm của bức thư chỉ có một, đại chủ giáo của giáo hội và các thủ hạ đặc lực nhất của họ đều ở trong tay y, muốn đòi người về, nhất định phải trả tiền chuộc! Số tiền chuộc cũng đã liệt kê tỉ mỉ trong thư, từ đại chủ giáo tới chủ giáo, chủ giáo kiến tập tới tu sĩ, mỗi người đều khác. Ký tên cuối thư là Tổng Mặc Grilan.

Lúc này, Quang Minh giáo hội triệt để thành nôi cháy.

Sáu đại chủ giáo cùng bị bắt cóc, yêu cầu tiền chuộc, thật sự là trước giờ chưa nghe thấy, quả thật là nghe liền kinh người!

Nếu chuyện này không phải là vu oan hãm hại, thật sự là Grilan làm, thì lãnh chủ Grilan nhất định là điên rồi, lẽ nào y muốn trở thành kẻ địch của cả Quang Minh giáo hội sao?

Sự thật chứng minh, Tống Mặc không điên. Người Quang Minh giáo hội phái tới Grilan đàm phán, được chứng kiến vũ khí nóng kiểu mới của Grilan, cũng nhìn thấy tu sĩ và đoàn kỵ sĩ giáo hội đã mất tung tích trước kia, còn thấy địa tinh, chu nho, người lùn, tinh linh và mấy chủng tộc khác đi qua đi lại trong Grilan, lại thêm tổng đốc Saivans của hành tinh tây bắc tới giúp đỡ, liên tưởng tới quốc vương Obi mấy lần hạ thủ với giáo hội, người giáo hội lập tức toàn thân phát lạnh, như rơi vào hầm băng. Bọn họ biết, chuyện này đã không còn chỗ nào để thương lượng nữa, phương pháp giải quyết duy nhất, chính là nhận mệnh, Tống Mặc đòi bao nhiêu, bọn họ đưa bấy nhiêu, muốn cương ngạnh? Không nói không có cửa, ngay cả cửa sổ cũng không có, chỉ sợ ống khói cũng bị chặn luôn.

Và thế là, các nước trên đại lục Quang Minh lại lần nữa ngã bể mặt kính, Quang Minh giáo hội ngưng cuồng tự đại, vậy mà lại khuất phục, ngoan ngoãn đưa tiền?! Tống Mặc thậm chí không phải là quốc vương một nước, chỉ là một lãnh chủ quý tộc! Còn là một lãnh chủ của một quốc gia không nhập lưu gì!

Quốc vương và các quý tộc nhận được tin liền chìm vào trầm tư. Một vài quốc vương nước lớn, chẳng hạn Jiera của Seeger, Seti của Lancey, Xihas của Iger, đã có ý định trục xuất giáo hội khỏi quốc thổ của mình. Mà Hắc Viêm về tới Obi, đã bắt đầu động thủ làm thế rồi.

Quốc gia thực lực hơi kém một bậc, chỉ có thể tiếp tục quan sát, một khi nước lớn đều động thủ, lập tức nương theo. Còn quốc gia nhỏ hơn, tạm thời còn chưa có thực lực để đối kháng với giáo hội trong nước, chỉ có thể trông ngóng các đại boss đè trên đầu mình ban cho chút sức, làm thế lực giáo hội bị tổn hao nhiều, tiện cho họ động thủ.

Nhất thời, Quang Minh giáo hội tứ bề thọ địch, đâu đâu cũng là kẻ địch, cho dù không bị đập một phát chết luôn, cũng bị thương gân động cốt.

Tiền chuộc Tống Mặc đòi được từ giáo hội, liền đổ vào trong việc xây dựng thành thương nghiệp ngầm, thông qua từng con đường thương nghiệp ngang dọc, kết nối Grilan cùng những lãnh thổ mới, từng thửa ruộng trồng hoa màu cao sản cung cấp đủ lương thực cho lãnh dân mới, từng thành phố có thể tiếp đãi dung nạp thật nhiều đội thương buôn tới lui cũng bắt đầu thành hình.

Cuối cùng, vào một năm sau, Tống Mặc chính thức tuyên bố thoát ly Angris, xây dựng một quốc gia thuộc về mình. Lão quốc vương Julien của Angris không nói một tiếng đối với việc này, ngay cả gởi thư chỉ trích một chút cũng không có. Đối với lão Julien mà nói, thực lực của Tống Mặc hiện tại, đã không phải lão có thể lay động, không cần phải lãng phí nước miếng và thực lực. Thương nhân và quý tộc vương thất của Angris cũng bắt đầu làm ăn với Tống Mặc, lão Julien cũng nhận được không ít ích lợi từ đó. Dù sao Grilan chống thuế rất nhiều năm, đánh lại đánh không lại, độc lập thì độc lập đi.

Mà Chisa giao hảo với Tống Mặc, một vài quý tộc và quốc vương có mối quan hệ thương nghiệp tới lui mật thiết với Tống Mặc, đều vui mừng vì Tống Mặc độc lập dựng nước. Dù sao, làm ăn với một quốc vương, và làm ăn với một lãnh chủ, vẫn không giống nhau.

Ngày qua ngày, năm qua năm, Grilan càng lúc càng phồn vinh, chẳng qua kỳ quái là, hạt giống lương thực của Grilan, khi gieo trồng ở nơi khác, căn bản không có gì khác biệt với cây trồng bình thường, căn bản sẽ không xuất hiện bất cứ dấu hiệu cuồng bạo nào.

Không chỉ Tống Mặc, ngay cả tinh linh giỏi gieo trồng nhất, cũng nghĩ hoài không hiểu.

Tống Mặc từng nghĩ, cái này có phải có quan hệ với thân vương Myers từng chôn mình ở Grilan không?

Rhys gật đầu, chắc là thế.

“Nhưng cha đã được đào ra rồi mà?” Tống Mặc gõ trán, “Lẽ nào, dưới đất còn chôn một người nữa? ”

Rhys không nói gì.

Tống Mặc trợn mắt, há miệng, còn thật sao? Mọi, lẽ nào, thân vương nhà Myers, đều địa Grilan để đào hố chôn người sao?

Rhys lấy lòng ôm Tống Mặc, hôn lên khóe miệng y một cái, “Thân ái, chuyện nhỏ này, đừng tính toán được không?”

Đây là chuyện nhỏ sao?

Rhys gật đầu.

Tống Mặc liếc Rhys một cái, “Vậy đối với người, cái gì mới là chuyện lớn?”

Rhys liếm miệng, cười yêu diễm mê người, ghé vào tai Tống Mặc, thấp giọng nói vài câu, mặt Tống Mặc liền đỏ lên, cầm văn kiện trên bàn đập Rhys, “Đồ không cần thể diện người... ưm!”

Lời còn lại, đều bị chặn trong miệng.

Ánh mặt trời rực rỡ sau trưa, gió thổi rèm cửa sổ, như đang tấu dây đàn của nữ thần mặt đất, soạn ra một chương nhạc động lòng người.

Gió và mặt trời, đều sẽ ghi nhớ, đây là, câu chuyện của một thanh niên tóc đen sinh sống ở thế giới xa lạ...

DỊ THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 163

Phiên Ngoại Sử Ký Lăng Mạn Của Quán Gia 1

> Lần đầu gặp mặt của John Rand và Rance Grilan, không hề tốt đẹp gì.

Lúc đó, Quang Minh giáo hội đang hợp tác với một đám ma tộc âm hiểm gian trá, tổ chức truy bắt thân vương Myers Orlando đơn độc, trâng tráo nói muốn đánh hấn tìm răng đầy đất. Khiến giáo hội và các đồng bọn cảm thấy buồn bực là, cho dù đã giảng thiên la địa võng, vẫn để Orlando Myers chạy khỏi vòng bao vây.

Nếu không thể triệt để đánh ngã thân vương Myers, đợi hấn lấy lại sức, quay lại đánh họ, thì chuyện sẽ bất lợi. Ai không biết ma tộc nhỏ nhen, có thù tất báo, nhà Myers còn là nhân tài kiệt xuất trong đó?

Khi kỵ sĩ giáo hội được phái đi trở về hồi báo, khi theo đuôi tới rừng Phi Thúy của biên cảnh Obi và Angris, thì mất dấu thân vương ma tộc, sáu đại chủ giáo trong giáo hội toàn bộ đều ngồi không yên nữa.

Bọn họ đều là ‘nhân sĩ trung kiên’ từng trải qua thời đại hắc ám, biết rất rõ ràng, thân vương Myers Orlando và vương phi Laurent cũng xuất thân hiển hách của hấn khó nhằn cỡ nào. Một khi vương phi Laurent ở ma giới nhận được tin, nhất định sẽ tới tìm chồng của cô. Cho dù thân vương Myers lần này bị giáo hội vây công, nguyên nhân trên tám mươi phần trăm, là do hấn vừa bị vương phi Laurent đánh ột trận, lực chiến đấu giảm mạnh, mới bị nhân cơ hội tấn công, nhưng Laurent sẽ không quan tâm chuyện này, theo như cách nói của vương phi điện hạ, chồng của cô, cô đánh thì được, người khác dám động thủ, thì chính là tìm chết.

Các đại chủ giáo của Quang Minh giáo hội đều đã là lão già làm việc không kỹ lưỡng, nhưng bọn họ vẫn có khát vọng rất ngang bướng với quyền lực và sinh mạng, không vì tuổi tác tăng à giảm nhẹ, ngược lại, chính vì bọn họ đã gần tuổi tám chín mươi, mới càng thêm tiếc mạng.

“John Rand, với danh nghĩa thần Quang Minh, ta ban cho người một sứ mạng quan trọng.” Đại chủ giáo đứng đầu cầm quyền trượng, run lấy bấy đứng lên, đôi mắt hỗn đục thỉnh thoảng lóe tinh quang. “Tìm thân vương ma tộc trốn ở quốc cảnh Obi và Angris, đưa hãn về vòng tay của địa ngục hắc ám!”

Lúc đó, kỵ sĩ vàng vẫn nhiệt huyết thanh niên, quỳ một gối, trịnh trọng thề với thần Quang Minh, nhất định phải hoàn thành sứ mạng.

Gia tộc Rand, là gia tộc kỵ sĩ đời đời trung thành với giáo hội, bắt đầu từ gia chủ đời đầu tiên, đã thống lĩnh đoàn kỵ sĩ giáo hội, đông chinh tây phạt trên đại lục Quang Minh, chiến đấu với ma tộc và những chủng tộc khác có ý đồ xâm chiếm Quang Minh đại lục. Vào thời đại hắc ám, gia tộc Rand gần như trở thành thanh đao của giáo hội, kiếm của giáo hội, chém chết tất cả kẻ ‘tà ác’ đối địch với giáo hội.

John Rand là người xuất sắc trong gia tộc, hãn được gọi là kỵ sĩ vàng thực lực mạnh nhất từ trước tới nay, cho dù đối đầu với thân vương ma tộc, cũng không rơi xuống hạ phong.

John Rand nhận được mệnh lệnh, chuẩn bị đơn giản, hôm đó đã xuất phát khỏi giáo đình, đi tới quốc cảnh Angris. Nơi đó đã có hơn một trăm kỵ sĩ giáo hội ngày đêm không ngừng tìm kiếm thân vương ma tộc thất tung, thời gian dài như vậy, vẫn không có một chút thu hoạch.

Sau khi John Rand tới nơi, đơn giản giải thích tình huống một chút, uyển chuyển cự tuyệt ý nguyện đi theo của người khác, chỉ một mình đi vào rừng Phi Thúy.

Lúc đó biên cảnh Angris vẫn không thái bình, hành tỉnh tây bắc của Obi cũng là nơi chiến tranh, thành phố thương nghiệp vẫn là một chiến trường tán loạn vũ khí và đá vụn. Sâu trong rừng Phi Thúy, còn có ma thú ma tộc lưu lại, tính tình hung hãn, bị giáo hội nói là sinh vật tà ác thị huyết như mạng.

John Rand nói với mọi người thế này: “Ma thú xuất quỷ nhập thần, tính cách hung hãn, thị huyết hiếu sát, ta không muốn mọi người mạo hiểm cùng ta.”

Thực ra, kỵ sĩ đại nhân chỉ là không muốn mang theo những kẻ phiền toái này, tự trói tay trói chân mình.

Đáng tiếc những người khác không biết thuật đọc tâm, không biết phía sau gương mặt anh tuấn và khí khái chính nghĩa của kỵ sĩ vàng này rốt cuộc ẩn giấu cái gì, toàn bộ đều vung vẩy khăn tay, nước mắt đầy khóe tiễn đưa kỵ sĩ đại nhân bước vào rừng Phi Thúy.

John Rand không như mọi người đã nghĩ sẽ né tránh ma thú, hẳn cho rằng, Orlando Myers nếu thật sự trốn ở đây, ma thú trong rừng khẳng định có thể cảm ứng được ma lực của hắn, so với tự mình tốn sức lực tìm kiếm, không bằng bắt một con dẫn đường cho hắn.

Ngặt nỗi các ma thú ý chí kiên định, uy vũ bất khuất, mềm cứng đều không ăn, cho dù kỵ sĩ đại nhân thuần thực bắt sạch lông trên người chúng, đuôi cũng bị cắt khúc, mà không có bất cứ ma thú nào khuất phục.

Một ma thú có thể nói ngôn ngữ nhân loại trong đó còn vung vuốt, lớn tiếng mắng John Rand, “Đồ tay sai giáo hội đáng chết ngàn đao! Ông cho dù có chạy lõa thể, cũng sẽ không cho người biết thân vương điện hạ đang ở đâu! Có năng lực người bắt luôn lông ở chỗ này của ông đi!”

Ma thú giơ chân sau lên, lỗ mũi phì hơi, vuốt trước chỉ vào bộ vị nào đó, động tác cực kỳ dung tục. Trên trán kỵ sĩ đại nhân nổi lên một hàng gân

xanh, dứt khoát tay nhất đao rơi, một đao đâm chết nó.

Ma thú đầu trâu thân voi ngã xuống đất, chết không nhắm mắt.

Kỵ sĩ đại nhân lau vết máu trên kiếm, khinh bỉ nhìn ma thú ngã trên đất, từ lời ma thú, hẳn đã xác định, thân vương ma tộc quả thật đang trốn trong khu rừng này, chẳng qua, là ở đâu đây?

Mùi máu tanh dẫn tới một cơn xao động, John Rand nhú mào, chỉ có thể để ma thú lại, đi sâu vào rừng.

Đi rồi đi, khu rừng rậm rạp dần biến thành thưa thớt, cây cao chót vót dần bị những lùm cây thấp lùn thay thế, xuyên qua lùm cây, trước mắt sáng bừng lên, một con hồ lớn trong vắt, xuất hiện trước mặt John Rand.

John quái dị nhìn nước hồ trong vắt thấy đáy, hẳn chưa từng nghe nói, trong rừng Phỉ Thúy lại có một hồ nước thế này.

Bên hồ cỏ xanh um tùm, trong lùm cỏ nở đầy những đóa hoa màu lam không biết tên, hương hoa bay theo gió, bướm và ong bay lượn giữa lùm hoa.

Một con nai con đang uống nước bên hồ, nghe tiếng bước chân của John, lập tức cảnh giác ngẩng đầu lên, động động tai, quay người chạy đi.

John Rand đi tới bên hồ, lấy bản đồ ra, tỉ mỉ nhìn một lượt, xác nhận trên bản đồ quả thật không có ghi chú con hồ này.

Lẽ nào, là do người vẽ bản đồ sơ sót? Hay là nguyên nhân khác?

Hoặc là...

John đang nghĩ, trong hồ lại xuất hiện xao động, John lập tức thẳng người, rút trường kiếm kỵ sĩ bên eo ra, nhìn chăm chăm vào nơi xoáy nước xuất hiện trong hồ.

Một vài thứ màu đen, giống như rong nổi lên mặt nước, John nhìn kỹ, không khỏi giật mình, là tóc?!

Kỵ sĩ đại nhân nắm chặt thanh kiếm, chân mày nhíu chặt.

Đột nhiên, bọt nước văng tung tóe, một bóng người đứng giữa hồ nước, giọt nước chảy xuống theo làn da màu mật, cánh tay hơi gầy vén tóc đen lên. Y giống như một ảo ảnh xuất hiện giữa trời, đột nhiên xuất hiện trước mặt John Rand.

Ánh mặt trời rọi xuống, nước hồ lấp lánh ánh vàng, thân hình tóc đen đứng giữa hồ, giống như thủy yêu trốn mình trong rừng sâu.

Người đó chậm rãi quay lại, John nhìn rõ mặt y, đây là một thanh niên tuấn tú, đôi mắt màu đen, giống như hai viên bảo thạch đen, đôi môi không hồng nhuận, nhưng lại căng đầy, sống mũi cao thẳng. Y nhìn thấy John đứng bên bờ hồ, nhướn một bên mày lên, hơi mang quái dị hỏi: “Người là ai?”

Âm thanh khiến John hoàn hồn, nhìn thanh niên đột nhiên xuất hiện trong hồ, liên tưởng tới ma thú có thể nói tiếng người bị mình giết chết vừa rồi, kỵ sĩ đại nhân hét lớn một tiếng: “Ma thú!”

Thanh niên tóc đen chớp chớp mắt, chỉ John: “Người là ma thú?”

Kỵ sĩ đại nhân chỉ mũi kiếm vào thanh niên: “Người mới là ma thú!”

Thanh niên tóc đen sắc mặt rét lạnh, thoáng chốc cong người, lấy một cục đá lớn bằng nắm tay ra khỏi nước, nhắm vào kỵ sĩ đại nhân mà ném: “Ma thú bà mi!”

Tựa hồ không nghĩ tới thanh niên sẽ đột nhiên tấn công mình, John Rand không kịp mở đầu khí vàng, liền bị cục đá đập trúng. Trên trán lập tức xung lên một cục bụi màu xanh. John ngây người há to miệng, thân là

ky sĩ vàng cường hãn nhất của Quang Minh giáo hội từ trước tới nay, vậy mà hắn, lại bị một cục đá chọi trúng?

Sờ nơi bị đập phải, không có máu, nhưng lại đau làm trước mắt hắn tối đen.

Thanh niên tóc đen nhìn thấy dáng vẻ thê thảm của John, không khỏi bật cười, mái tóc dài màu đen cũng lay động trong hồ theo động tác của y, đôi mắt như bảo thạch đen cong xuống, giọt nước trượt xuống theo gương mặt và lông mi dày rậm của y, nhờ phản xạ ánh sáng mà lấp lánh đủ màu.

John Rand lắc lắc đầu, chỉ cảm thấy từng cơn choáng váng, trước khi chìm vào bóng tối, trong đầu chỉ còn lại nụ cười tươi đẹp chói mắt hơn cả mặt trời này.

Và thế là, ky sĩ vàng cường đại nhất của Quang Minh giáo hội từ trước tới nay, trong rừng Phi Thúy sâu thẳm, bị một cục đá chọi ngất.

Cục đá chọi ngất John Rand, cuối cùng vì hành động vĩ đại của nó, mà được đưa vào sách sử.

Rance thấy John ngã xuống đất không lên tiếng, lại đợi một lát, xác định đối phương không phải giở trò, mới bơi lên bờ. Lấy y phục trong chùm cây cạnh đó mặc lên người, lau khô tóc, nghĩ nghĩ, lại tìm ra mấy trái tửu quả trong chùm cây, bóp nát rót dịch vào trong miệng ky sĩ đại nhân, dùng dao cắt đứt mấy cọng cỏ dẻo dai, cột ky sĩ thành cái bánh chưng, tha trở về.

Hôm nay là ngày săn bắn của Grilan, sau lương thực bội thu, các nam nhân Grilan sẽ tụ tập vào rừng Phi Thúy săn bắn, cúng trong lễ bội thu cho tất cả mọi người trong lãnh địa cùng hưởng.

Thân thể Rance không phải rất cường tráng, nhưng kỹ thuật bắn tên cực tốt, là lãnh chủ Grilan, tự nhiên không thể vắng mặt ở lần săn bắn này. Người Grilan biết trong rừng Phi Thúy có ma thú, nhưng khác với giáo hội,

bọn họ không dễ dàng tấn công ma thú, ma thú cũng sẽ không tùy tiện gây phiền cho họ, ma thú từ thời đại hắc ám đã sinh sống trong rừng Phỉ Thúy, cũng học được nên làm sao ở chung hòa bình với nhân loại tại đây.

Rance một đường kéo kỵ sĩ đại nhân bị cột thành bánh chưng về, hội họp với mấy người Grilan cùng y vào rừng. Mọi người thấy John bị Rance tha tới, nhận ra ký hiệu giáo hội trên người hắn, đều quái dị hỏi: “Lãnh chủ đại nhân, sao ngài lại bắt kỵ sĩ giáo hội? Sẽ chuốc phải phiền phức.”

Rance không chút để ý ngoắt đầu, tóc đen đã nửa khô, “Quản làm gì, tên khốn này nhìn trộm ta tắm. Những tên đó mấy hôm nay cũng luôn chui tới chui lui trong rừng, con mỗi năm nay ít hơn năm trước, bắt tên này, cũng coi như giáo huấn họ một chút.”

“Cái gì?!”

Mọi người nghe Rance nói xong, đều trợn mày trợn mắt trừng kỵ sĩ vàng đã bị rút dịch tửu quả, vẫn đang hôn mê, dám nhìn trộm lãnh chủ đại nhân tắm? Không cần mạng nữa?!

“Các anh em, đánh hắn!”

Kỵ sĩ vàng đang hôn mê, không chút tri giác thừa nhận một vòng đá loạn đáng sợ, may là bản năng vẫn giải phóng đấu khí, nếu không, không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng.

Người Grilan mang con mồi và tù binh rời khỏi rừng Phỉ Thúy, Rance đi trong đội ngũ đảo đảo mắt, nhìn John Rand đã ngất, thầm nghĩ, những kỵ sĩ giáo hội này, rốt cuộc đang tìm cái gì vậy?

DI THỂ ĐẠI LÃNH CHỦ

Lai Tự Viễn Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 164

Sử Ký Lăng Mạn Của Quân Gia 2

> John Rand tỉnh lại trong bóng tối, mở hai mắt ra, ký ức trước khi hôn mê dần trở nên rõ ràng, nhớ tới thanh niên tóc đen xuất hiện trong hồ nước và cục đá chọi ngất mình, sắc mặt kỳ sỡ vàng đại nhân thoáng chốc trở nên vô cùng khó coi.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, vinh quang mấy ngàn năm của nhà Rand, sẽ chấm dứt trên người mình. Cho dù hắn tìm được thân vương ma tộc, một đao giải quyết gọn, cũng không thể vẫn hồi mặt mũi đã mất vì bị đá chọi ngất.

Trong một thoáng, John Rand thậm chí hy vọng thanh niên tóc đen thật sự là ma thú biến thành, nhưng hắn cho dù bị ngất, cũng có thể nhớ rõ, người đó, là người không hơn không kém, không có nửa điểm quan hệ với ma thú.

“Ai...”

John thở dài thườn thượt, đột nhiên cảm thấy, cuộc đời của mình về sau, bị phủ lên một tầng bóng âm màu xám.

“Chú ời, chú tỉnh rồi?”

John nằm trên giường, mê mang luẩn quẩn ở ngã tư đường đời, bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói của hài tử. Giọng nói vô cùng dễ nghe, tràn đầy hiếu kỳ.

John quay đầu lại, thì thấy một nam hài ba bốn tuổi, đang ỳ người bên giường, hai cánh tay nhỏ chống cằm, con mắt to như bảo thạch đen, long lanh xoay chuyển, hiếu kỳ nhìn mình.

“Người...” Nam hài cũng có mái tóc màu đen, tướng mạo giống hệt thanh niên đã lấy đá chọi mình, rất rõ ràng, giữa hai người có quan hệ huyết thống.

Nam hài thấy John ngây người nhìn nó, không nói gì, giơ tay lên lắc lắc trước mặt John, thầm thì: “Ba nói quả nhiên không sai, chú kỵ sĩ này, ngây ngây, ngốc ngốc, chơi thật vui.”

Ngây ngây, ngốc ngốc, chơi thật vui?

John Rand nhìn nam hài tự lầm bầm, không biết nên nói gì. Hẳn thật sự nghĩ không thông, người chọi ngất hẳn rồi mang về rồi cuộc đang nghĩ gì, sao có thể để hài tử nhỏ tuổi thế này một mình tiếp cận hẳn? Lẽ nào bọn họ không lo lắng hẳn sẽ gây bất lợi với hài tử, hoặc bắt nó uy hiếp bọn họ sao?

Tuy kỵ sĩ đại nhân khinh thường làm chuyện này, nhưng vẫn nảy sinh một chút đồng tình với hài tử này. Người lớn của nhà hài tử này, thực sự là không có chút trách nhiệm!

Kỵ sĩ đại nhân phần nộ nghĩ, không hề ý thức rằng, thân là một con tin, nhưng lại lo lắng cho hài tử của kẻ bắt cóc, thì có chỗ nào không đúng không.

“Chú, sao chú không nói gì?”

John thanh cổ họng, muốn thử cho giọng nói của mình trở nên nhu hòa một chút, “Có thể cho chú biết, nơi này là đâu không?”

“Nhà con.”

“... Nhà con ở đâu?”

“Nhà con chính là nhà con mà.”

Hài tử dùng vẻ mặt nhìn bạch si nhìn John, thậm chí thò tay xoa xoa trán John, cái cục bị Rance chọi ra, vừa chạm, liền đau rát.

“Chú, chắc chú không phải thật sự bị ba chọi ngu rồi chứ?” Hài tử lo lắng nói.

John không biết nên nói gì, muốn ngồi dậy, lại phát hiện, trừ miệng và cổ có thể động, toàn thân từ trên xuống, đều ở vào trạng thái tê liệt. Chuyện này là sao?

John kinh ngạc trợn to mắt, cố gắng muốn cử động ngón tay, nhưng không chút kết quả.

“Không cần phải phí sức nữa.” Lại một âm thanh khác vang lên trong phòng, thanh niên Rance tóc đen trước đó lấy đá chọi John, đang đẩy cửa vào, hài tử bên giường lập tức hoan hô, chạy tới chỗ thanh niên, nhào vào lòng thanh niên.

“Ba, làm xong việc rồi sao?”

“Làm xong rồi.” Rance ôm hài tử lên, hôn lên mặt nó một cái, kề vào trán nó, “Bảo bối, nghe thị nữ nói, con ăn cơm xong liền chạy tới đây, đã quên lời ba nói rồi sao? Không nghe lời, ba sẽ tức giận đó.”

“Ba.” Hài tử lấy lòng ôm cổ Rance, như con mèo cọ cọ cổ Rance, làm nũng: “Ba, con sai rồi, con nghe lời, ba đừng tức giận.”

“Tiểu quý lang lợi.” Rance cười, ôm hài tử bước tới bên giường, nhìn kỹ sĩ đại nhân nằm trên giường vẫn đang chẩn kinh không tin, hiếm khi hảo

tâm nói: “Không cần lo lắng, đây chỉ là vì túy quả, một ngày sau sẽ không sao.”

Kéo một cái ghế ngồi xuống, đặt hài tử lên đùi, nắm cánh tay nhỏ làm loạn của hài tử, Rance tiếp tục nói; “Đầu tiên tự giới thiệu một chút, ta là Rance Grilan, là lãnh chủ Grilan. Các hạ xưng hô thế nào?”

“John Rand, kỵ sĩ giáo hội.” John quay đầu lại, nhìn Rance, cho dù thanh niên này dùng đá chọi hấn, hấn cũng không thể nào nảy sinh ác cảm với y, chỉ cảm thấy buồn bực.

“John Rand?” Rance nhướn một bên mày, “Họ Rand chuyên môn cho ra đại ca trong Quang Minh giáo hội?”

Đại ca? John nhìn Rance, cái gì là đại ca?

Rance nhún vai, “Nếu người thật sự là Rand đó, ông lần này mợ nó coi như đã bắt được một con cá lớn, hay là chọc phải phiền toái lớn?”

“Ba, Bates nói, không thể nói thô tục!”

“Ngoan, con trai, ba sai rồi.” Rance lấy lòng cười cười với hài tử, rồi mới quay sang nói với John: “Trước kia chọi người ngất, là ta không đúng, nhưng người cũng nhìn trộm ta tắm, chúng ta coi như huề. Đợi khi hiệu lực của túy quả hết, ta sẽ thả người, người cũng đừng nghĩ báo thù, nếu không, hiện tại ta liền đi tìm dao phay giải quyết người!”

Trên trán John Rand nổi lên một hàng gân xanh, cái gì là nhìn trộm y tắm?! Hấn đường đường là kỵ sĩ vàng của giáo hội, sẽ làm chuyện không nhập lưu như thế sao?!

“Không nói gì, thì ta coi như người đồng ý rồi.” Rance tự nói, nghiêng người vỗ vai John, “Mau lên, thề với thần Quang Minh vĩ đại của người, người sẽ không truy cứu tất cả những gì ta làm, cũng sẽ không báo thù

Grilan, nếu không, thì cả đời sẽ phải giặt quần áo làm cơm nuôi hài tử cho ta!”

John muốn nổi giận, thật sự rất muốn, nhưng lời của Rance lại khiến hẳn toàn thân vô lực, ngay cả sức lực tức giận cũng không có luôn. Hẳn lại cảm thấy hứng thú với Rance, thanh niên này, rốt cuộc là người thế nào? Sao lại có tính cách quái gở thế này?

Rance thì bất kể John nghĩ gì, thấy John không nói, dứt khoát tự động nâng cằm John lên, banh miệng hẳn, làm ra khẩu hình ‘xin thề’.

John tiếp tục vô lực.

Đây rốt cuộc là người gì thế này!

Rance thẳng người dậy, ôm hài tử cười đắc ý: “Được rồi, kị sĩ đại nhân, đã thề rồi, thì người không thể nuốt lời, nếu không, cả đời người sẽ phải giặt quần áo làm cơm nuôi hài tử cho ta đó nha.”

Rance cười, khiến tim John đập nhanh thêm, một cảm giác kỳ diệu bắt đầu tấn công đầu óc hẳn. Cảm giác này rất xa lạ, nhưng không hề đáng ghét. Hẳn lặng lẽ nhìn Rance và hài tử trong lòng y, đột nhiên nảy sinh một ý niệm kỳ quái, có lẽ, làm theo như y nói, cũng không phải chuyện xấu.

Sau đó, lập tức bị suy nghĩ của mình dọa.

Nam hài trong lòng Rance thấy John lại không nói chuyện, vỗ vỗ tay, “Ba, chú nhất định bị ba chọi ngu rồi, ba chọi chú một cái nữa đi, nói không chừng có thể biến thành thông minh, sẽ nói chuyện với con.”

John: “...” Sao hẳn cảm thấy, đôi cha con này, còn hung tàn hơn cả ma tộc?

Rance và John lúc đó đều không ngờ rằng, chỉ là một lời thề tùy tiện nói ra như đùa vui, nhưng lại trở thành dự báo ứng nghiệm.

Một ngàn tám trăm năm, biến cả nường dâu. John Rand nhìn gương mặt quen thuộc nhưng lại hiện rõ xa lạ trong gương, tất cả ký ức, trong thoáng chốc trào lên từ sâu thẳm, không kịp phòng bị, tất cả chuyện xưa, giống như hiện ra trước mắt.

Thanh niên tóc đen khiến mình đột nhiên tâm động, nam hài đáng yêu trong lòng y, khi biết mẹ của nam hài đã qua đời, mình lại thầm vui mừng...

Tất cả, giống như vừa phát sinh hôm qua.

Thanh niên bị bệnh, dần trở nên tái nhợt xuy yếu, nam hài không nơi trợ giúp nắm tay hắn, gục vào lòng hắn, không nguyện ý rời đi.

Giáo hội cuối cùng biết tung tích thân vương Myers, đại chủ giáo đích thân dẫn người tới Grilan... John muốn bảo vệ thanh niên, bảo vệ tất cả của y, thậm chí hắn còn nói dối đại chủ giáo, hắn chính miệng nói với đại chủ giáo, nơi đó, không có tông tích của thân vương ma tộc.

Tối nay, John Rand vẫn có thể nhớ rõ, buổi tối đã thay đổi vận mạng của tất cả mọi người đó, thanh niên đẩy cửa phòng hắn, gương mặt tái nhợt nhuốm lên rặng hồng, y nói với John, y đã ký khế ước với ma tộc, y sẽ không bỏ lại hài tử của mình mà chết.

“John.” Rance đứng trước mặt John, giống như hoa quỳnh nở rộ trong bóng đêm, chỉ trong chớp mắt, lại sắp điêu tàn. “Ta biết người đã làm gì vì ta và hài tử của ta, nhưng, không thể tiếp tục như thế. Người có trách nhiệm của người, người nhà của người, tất cả những gì người lấy làm kiêu ngạo, Grilan, không phải nơi người nên ở lại.”

“Rance...”

“Rời khỏi đi.” Rance cười, giống như lúc y giờ ly rượu lên với John vào lễ thu hoạch, nói với hăn, muốn xóa bỏ hết mọi lỗi xưa, cùng hăn làm anh em tốt, “Bạn của ta, rời khỏi đi.

John siết chặt nắm tay, giờ khắc đó, tim của hăn, giống như bị chùy nặng nện vào thật mạnh, không thể khống chế được ôm lấy thanh niên, hung hăng ôm chặt, giống như hễ buông tay, thì sẽ mất đi tất cả những gì hăn xem trọng.

“... Ta không đi!”

“John?”

“Ta ở lại.” Trong mắt John lấp lóe ánh sáng dị thường, đó là quyết tâm dốc hết toàn lực, “Thân vương Myers hiện tại đang ở đâu? Cho ta biết.”

“John!”

“Yên tâm, ta sẽ không nói cho giáo hội biết.” John cười, tháo huy chương tín ngưỡng đại biểu thần Quang Minh mà từ khi ra đời hăn đã đeo trước ngực xuống, bóp nát, “Bắt đầu từ hiện tại, ta, John Rand, từ bỏ tín ngưỡng của ta, từ bỏ tên họ của ta, lấy trái tim ta phát thệ, bảo vệ người, bảo vệ Grilan!”

Nói rồi, John quỳ một gối xuống, nâng tay Rance lên, môi, đặt lên mu bàn tay Rance.

“Ta bảo vệ người! Ta xin thề!”

Bóng tối bao trùm mặt đất, kỵ sĩ vàng của Quang Minh giáo hội, phản bội thần Quang Minh, cùng thân vương ma tộc ký khế ước, dấu ấn phản bội, ấn lên người hăn, một khi chuyện bị phát hiện, hăn sẽ trở thành tội nhân. Nhưng, vì chấp niệm trong lòng hăn, hăn vĩnh viễn sẽ không hối hận!

“Phải, ta không hối hận.”

Lão John đứng lên, đi tới trước cửa sổ, tuy từ đầu tới cuối, ông đều không đạt được Rance, nhưng, ông không hối hận!

Đồng hồ trên tường vang lên bảy cái, lão John đứng lên, chỉnh lại y phục, nên gọi lãnh chủ đại nhân thức dậy rồi. Nghĩ tới Tống Mặc có tính cách vô cùng tương tự Rance, trên mặt quần gia, bất giác hiện lên một nụ cười.

Rance, đây là huyết mạch của người, nhà cửa của người, ta sẽ giúp người bảo vệ, giống như ta đã thề với người.

Đi tới bên cửa, mở cửa phòng, xem chút đã dẫm phải Sean đang ngồi xổm trước cửa.

Nhìn ma tộc ngồi xổm dưới đất vẽ vòng, sắc mặt lão John trở nên khó coi. Ông không hiểu ma tộc này rốt cuộc bị gì. Tại sao vẫn cứ quẩn lấy ông không buông? Ông đã cự tuyệt rất rõ ràng rồi, thậm chí còn hung hăng đánh hẳn một trận, nhưng đánh xong rồi, tên này lại càng quẩn lấy ông chặt hơn!

Lẽ nào, thật đúng như lãnh chủ đại nhân từng nói, ma tộc, trời sinh đã thiếu đánh rồi sao?

Lão John vòng qua Sean, nhắc chân muốn đi, lại phát hiện mình một bước cũng không cất nổi. Cúi đầu nhìn Sean ôm chặt chân mình, cười như nở hoa, quần gia chỉ cảm thấy đầu phình to gấp đôi.

“Buông ra.”

“Không buông.”

“Không buông ta đánh người.”

“Người đánh đi.” Sean cười liếm liếm môi, “Cầu đánh!”

Quản gia; “...”

Sean: “Thân ái, ta đã biết là người không nỡ, ta...”

Lời chưa nói xong, công tước ma tộc đã bị đá bay, vạch ra một đường cong ưu mỹ trên không, bịch một tiếng, mặt ngã đập xuống đất.

Quản gia đại nhân co chân lại, kéo kéo tay áo, quay người đi về hướng phòng Tổng Mặc.

Lãnh chủ đại nhân nói rất đúng, khi nên xuất thủ thì phải xuất thủ, ma tộc, quả nhiên ai ai cũng thiếu đánh!

Thực tế, Tổng Mặc nói với quản gia câu này, vốn ý định không phải là khiến ông trừng trị tên Sean mặt dày mày dạn này... nhưng ai để ý chứ? Ít nhất, quản gia không để ý.

Sean ngẩng đầu lên khỏi mặt đất, mang theo hai hàng máu mũi, hai mắt phát sáng, đủ cường, đủ vị, hấn thích!

Được rồi, ma tộc thật sự thiếu đánh, Tổng đại lãnh chủ đã phán đúng chân tướng.

Còn về đường tình của Sean... thật sự là cách mạng rất khó thành công, đồng chí cần phải liều chết nỗ lực...

.

.

Chuyển đi ma giới của lãnh chủ

Ra ngoài lăn lộn, cuối cùng cũng phải về.

Đồng dạng, chuyện đã đáp ứng người khác, thì nhất định phải làm được.

Ngày thứ bảy sau khi hôn lễ kết thúc, vương phi Laurent cuối cùng tìm tới cửa lãnh chủ đại nhân. Tổng Mặc lau nước xanh do kiwi vừa phọt lên mặt, nhìn vương phi Laurent đang cười vẻ mặt hài hòa, vỗ đầu, sao y lại quên chứ, Rhys từng nói với y, thân vương Myers và vương phi đáp ứng không chen tay sắp xếp những việc về hôn lễ, nhưng yêu cầu Tổng Mặc và Rhys nhất định phải tới ma giới tổ chức một bữa tiệc cưới.

Cái này giống như là nhà chồng tổ chức một bữa tiệc rượu, nhà vợ cũng muốn tổ chức.

Gãi đầu, Tổng Mặc cười ha ha hai tiếng: “Đi, đương nhiên đi! Lúc nào, ngài thông báo một tiếng là được.”

Vương phi Laurent thỏa mãn gật đầu, vung tay vẽ một hàng phù văn đen, Tổng Mặc trân mắt nhìn một cánh cửa lớn màu đen chậm rãi mở ra trước mặt mình, vương phi cười nói: “Ngay bây giờ đi.”

“Bây giờ? ”

Tổng Mặc kinh ngạc nhìn Laurent, “Ít nhất cũng phải đợi con thay quần áo, chuẩn bị một chút lễ vật chứ?” Tổng Mặc có ký ức sâu sắc với đoàn bạn bè thân thích khổng lồ của nhà Myers, mấy ngàn phần quà, y khẳng định phải bỏ máu lớn, nhưng con rể lần đầu tiên tới nhà, cũng không thể nào không lấy chút thể diện.

Laurent không chút để ý phất tay, “Không cần, như vậy rất tốt.”

Rất tốt? Y vừa mới bước ra khỏi ruộng trái cây, mặt đầy dịch kiwi, quần áo cũng bị đủ các loại dịch trái cây dính cho thành đủ màu, căn bản không nhìn ra được hình dáng vốn dĩ. Mang bộ tôn vinh này đi gặp thân thích, có phải hơi quá bất nhã không?

“Không sao, ta nói tốt là tốt.” Laurent kéo tay Tống Mặc, quạt hương nhỏ trong tay phẩy phẩy, cười lộ răng, “Đi theo ta, thân ái.”

Tống Mặc giãy dụa một chút, giãy không ra, chột nhó ra, “Rhys còn chưa tới!”

Laurent dừng bước, không đợi Tống Mặc thở phào, sau lưng đã truyền tới tiếng Rhys: “Thân ái, mẹ, các người muốn đi ma giới sao? Đúng lúc, cùng đi đi.”

Nhìn Rhys bước tới, cười xuân quang sáng lạn, cùng Sean đi sau lưng hẳn, Tống Mặc lập tức nước mắt đầy mặt.

“Thân ái, người sao vậy?”

“Mẹ muốn dắt ta đi gặp thân thích.” Tống Mặc lau nước mắt, “Người không cảm thấy, ta ăn mặc thể này đi gặp thân thích không thích hợp sao?”

Rhys nghiêng đầu, cười, “Thân ái, không cần lo lắng. Ai dám nói không thích hợp, ta giúp người đánh kẻ đó.”

Tống Mặc: “...” Y hối hận đã tìm một tên đầu óc bốc khối thể này, y muốn trả hàng, còn kịp không?

Bất kể Tống đại lãnh chủ có giãy dụa nội tâm thể nào, vẫn bị vương phi Laurent tóm tay mang vào cửa lớn thông tới ma giới.

Lúc bước vào cửa, Tống Mặc siết chặt nắm tay, y đã không còn muốn nghĩ xem quần áo trên người có hợp hay không, dịch quả đầy mặt có đều đặn không nữa, y nhắm mắt lại, cho rằng sẽ trải qua bóng tối thời gian dài, nhưng không ngờ, chân trước chạm đất, chân sau vừa co lên, bên tai đã truyền tới tiếng Rhys: “Tới rồi.”

Tới rồi?

Tống Mặc mở mắt ra, đập vào mắt, là một vùng đồng hoang bao la bát ngát, cứ như không có điểm cuối, đàn linh dương và bò rừng chạy trên đồng, cuốn tung cát bụi. Mười mấy con địa hành long đuổi sát theo sau lưng đàn bò, có thể thấy rõ, trên địa hành long là một chiến sĩ ma tộc mặc áo giáp đỏ, giơ cao trường thương trong tay, phóng mạnh ra, gần như không có một con bò rừng nào đã bị nhắm mà còn may mắn thoát được.

Trên cát vàng nở rộ từng khóm hoa màu máu, các ma tộc không để ý tới bò rừng đã ngã xuống, thúc địa hành long tiếp tục đuổi theo con mồi phía trước, địa hành long gầm lên thật lớn, bị mùi vị máu tươi kích đỏ hai mắt. Trên không vang lên tiếng chim rúc chói tay, con chim lớn sải cánh dài đủ năm mét chao lượn trên không, tham lam nhìn bò rừng ngã trên đất, nhưng không một con nào dám trực tiếp bay xuống, đây là con mồi của ma tộc, chúng chỉ có thể đợi, đợi sau khi ma tộc thu hoạch, nhận được bữa cơm thừa rượu cạn thuộc về mình.

Tống Mặc nhìn mà ngẩn người, trong ngực bốc lên khí tức nóng cháy, chiến sĩ điều khiển địa hành long, bò rừng chạy điên cuồng, chim tử vong trên trời, mặt đất mệnh mông vô tận, đây, chính là ma giới sao?

Rhys ôm vai Tống Mặc, ngón tay vuốt qua mặt Tống Mặc. “Thân ái, thế nào?”

“Ta chỉ là... quá chấn động.” Tống Mặc không biết nên nói gì, để biểu đạt cảm nhận của mình giờ này phút này. Tất cả từ ngữ, khi ở trước mặt trời rộng đất dài này, đều trở nên vô lực như thế.

“Nơi này là lãnh địa của ta.” Sean thò đầu ra từ sau vai Rhys, “Mỗi năm vào lúc này, đều là lễ săn bắn của gia tộc Sherlund, bò rừng và linh dương, sẽ trở thành con mồi của dũng sĩ.”

“À.” Tống Mặc gật đầu, hai mắt vẫn không rời khỏi bò rừng và địa hành long trước mặt.

Rhys nhú mảy, hiển nhiên cảm thấy bất mãn vì Tống Mặc đem lực chú ý đặt lên người nam nhân khác. Sean cười đẩy Rhys một cái, “Thế nào, có muốn xuống thử thân thủ chút không, để bạn đời của người nhìn thấy sự dũng mãnh của người kế thừa nhà Myers?”

Rhys liếc nhìn Sean một cái, lại cúi đầu nhìn Tống Mặc: “Muốn xem không? ”

Tống Mặc gật đầu thật mạnh, tiếp theo ngừng một chút, kéo Rhys lại, quay đầu nhìn Sean, “Là người chủ động mời Rhys đi săn thú, đúng không?”

Sean gật đầu, “Đúng.”

“Vây bò rừng và linh dương Rhys săn được, chắc đều thuộc về hãn, đúng không?”

Sean tiếp tục gật đầu, “Đúng.”

“Cũng có nghĩa là, bất kể giết chết bao nhiêu, đều sẽ được lấy hết không cần trả tiền, đúng không?”

Sean; “...”

“Sao, còn phải trả tiền?”

Sean co gập khoe môi, hãn bắt đầu bồi phục em họ của mình rồi, tìm một bạn đời thế này, cuộc sống tương lai của hãn, nhất định là cực kỳ đặc sắc.

“Không cần trả tiền.” Laurent đột nhiên mở miệng nói, lại vỗ vỗ vai Tống Mặc, “Có thể bảo Rhys dẫn con cùng đi chơi một chút.”

“Có thể sao?” Trước mắt Tống Mặc sáng lên, không tự chủ sờ ở eo, y là bị Laurent trực tiếp xách từ ruộng trái cây qua, chỉ mang theo súng lục 54

bất ly thân, súng thể này căn bản không thể bắn chết bò rừng, nhưng nã mấy phát cho đỡ nghiện cũng được.

“Đương nhiên có thể.” Nụ cười trên mặt Laurent càng thêm sâu, nhéo mặt Tống Mặc một cái, lại chuyển mắt lên mặt Rhys, “Thân ái, dẫn nó đi chơi đi. Con sẽ bảo vệ tốt cho nó, đúng chứ?”

Câu trả lời của Rhys là ôm chặt Tống Mặc, giống như một đứa trẻ, để y ngồi lên cánh tay mình, từ trên đỉnh núi mọi người đang đứng nhảy xuống, đồng thời huýt một tiếng thật vang, các ma tộc đuổi theo đàn bò rừng phía trước gần như đồng thời dừng lại, nhìn thấy Rhys, vừa muốn chào hỏi, lại thấy người Rhys ôm trong lòng, đó là, một nhân loại đúng không?

Nhìn y phục ‘cá tính’ của Tống Mặc, cùng dịch quả dính trên mặt, các ma tộc nghĩ, là bọn họ đã quá lâu chưa tới đại lục Quang Minh sao? Người hiện tại, ăn mặc sao lại khác biệt như thế?

Các ma tộc dừng bước, đàn bò rừng trước mặt lập tức nhân cơ hội tháo chạy, hận không thể biến bốn chân thành tám chân, giúp chúng chạy thoát.

Nhưng đàn bò rừng hôm nay đã định là phải thất vọng, Rhys lại huýt vang một tiếng, một con cốt long to lớn từ trời bay xuống, Rhys ôm Tống Mặc nhảy lên cốt long, cốt long há to miệng, tiếng rống gầm xém chút khiến đàn bò rừng toàn thể mềm chân.

Ngẩng đầu nhìn con vật to lớn trên đỉnh đầu, bò rừng nếu có thể nói, khẳng định sẽ buột miệng thốt ra: Mọt nó, địa hành long đã đủ rồi, lại tới một con cốt long, đây là muốn trăm tận giết tuyệt, lừa chết bò sao?!

Tin Tống Mặc và Rhys trở về ma giới đã được Laurent đưa về nhà Myers. Thân vương Orlando giao công tác an bài bữa tiệc lại cho quản gia, tự mình ra trước cửa thành lũy, vươn tay vẽ một hàng phù văn đen, phù văn bay lên đỉnh thành lũy, dần phóng lớn, cuối cùng hình thành một hàng chữ

màu đen thật lớn “Con trai dẫn con dâu về nhà, tối nay có tiệc”. Bên viền chữ còn vòng một tầng sáng vàng, thỉnh thoảng lấp lánh.

Thật sự là cực kỳ đơn giản, lại vô cùng bắt mắt.

Nhìn chữ đen trên thành lũy, thân vương Myers vỗ tay, thỏa mãn gật đầu. Ba quân gia sau lưng ông đồng thời hiện ba đường đen trên đầu, thân vương điện hạ, ngài còn có thể tiếp tục không đáng tin chút được không?

- TOÀN VĂN HOÀN _